ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ, ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

ΩΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ, ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΝ ΠΡΟΣ ΣΠΟΥΔΗΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΟΣΑ ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Νῦν τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μεταφρασθὲν καὶ πλείσταις Λέξεσι καὶ Ἑρμηνείαις ἐπαυξηθὲν

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΩΡΕΝΤΗ.

Καὶ ἐκδοθὲν

ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ

καὶ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΜΑΤΑΚΙΔΟΥ.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟΥ (πρώην ΧΑΪΚΟΥΛ.)

1 8 3 7.

Συντομίαι.

Α'θήν.	Ἀθηναίους.
αἰτκ.	αἰτιατική.
Αἰλ. ποικ. Ἱστ.	Αἰλιανοῦ ποικίλη Ἱστορία.
Αἰολικ.	Αἰολικῶς.
Αἰσχιν.	Αἰσχίνης.
Αἰσχυλ.	Αἰσχύλος.
Α'μμ.	Ἀμμιανός.
Α'ναβ.	Ἀνάβασις.
Α'ντ. Λιβ.	Ἀντώνιος Λιβεράλης.
Α'νακρ.	Ἀνακρέων.
Α'νθ.	Ἀνθολογία.
Α'ντιπ. Θεσσ.	Ἀντίπατρος Θεσσαλονικεύς.
Α'πολλόδ.	Ἀπολλόδωρος.
Α'πολ. Ῥόδ.	Ἀπολλώνιος Ῥόδιος
Α'ππιαν.	Ἀππιανός.
Α'ριστφ.	Ἀριστοφάνης.
Α'ριστοτ.	Ἀριστοτέλης.
Α'ρρίαν.	Ἀρριανός.
ἀρσ.	ἀρσενικῶς.
Α'ττκ.	Ἀττικῶς.
Βιβ.	Βιβλίον.
Βυζ.	Βυζάντιος.
γενικ.	γενική.
Γεωγρ.	Γεωγράφος.
Δειπνοσ.	Δειπνοσοφιστής.
Δημ.	Δημοσθένης.
Διον. Ἁλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.
Διοδ. Σικ.	Διόδωρος Σικελιώτης.
Δι. Κασ.	Δίων Κάσσιος.
Διογ. Λαερ.	Διογένης Λαέρτιος.
Διον. Περ.	Διονύσιος Περιηγητής.
Δωρικ.	Δωρικῶς.
Ἑλλ.	Ἑλληνικός.
ἑνικ.	ἑνικῶς.
Ἐπικ.	Ἐπικῶς.
Εὐριπ.	Εὐριπίδης.
Εὐσταθ.	Εὐστάθιος.
Ἡροδ.	Ἡρόδοτος.
Ἡρωδ.	Ἡρωδιανός.
Ἡσ. Θεογ.	Ἡσιόδου Θεογονία.
Ἡσ. Ἀσ.	Ἡσιόδου Ἀσπὶς Ἡρακλέους.
Ἡσύχ.	Ἡσύχιος.
Ἡρακλ.	Ἡρακλῆς.
Ἡφαιστ.	Ἡφαιστίων.
Θεογν.	Θεόγνις.
Θεοκρ.	Θεόκριτος.
Ἰηλκ.	Ἰηλυκόν.
Θουκ.	Θουκυδίδης.
Ἰωνικ.	Ἰωνικῶς.
Ἰλ.	Ἰλιάς.
Ἰουλ. Πολ.	Ἰούλιος Πολυδεύκης.
Ἰωσηπ.	Ἰώσηπος.
Καλλιμ.	Καλλίμαχος.
Κοΐντ. Σμ.	Κοΐντος Σμυρναῖος.
Κορν. Νέπ.	Κορνήλιος Νέπως.
Λουκ.	Λουκιανός.
Λίβ.	Λίβιος.
Λυκφ.	Λυκόφρων.
Μόσχ.	Μόσχος.
Νικανδρ.	Νίκανδρος.
Νόν.	Νόννος.
Ξενοφ.	Ξενοφῶν.
Ὀβίδ.	Ὀβίδιος.
Ὀδ.	Ὀδύσσεια.
Ὁμ.	Ὅμηρος.
Ὁμ. Ὕμν.	Ὁμήρου Ὕμνος.
Ὁππ.	Ὁππιανός.
Ὀρφ.	Ὀρφεύς.
Οὐίργ.	Οὐιργίλιος.
οὐδ.	οὐδέτερον.
Παλαιφ.	Παλαίφατος.
Παυσ.	Παυσανίας.
Πίνδ.	Πίνδαρος
Πλάτ.	Πλάτων.
πληθ.	πληθυντικῶς.
Πλιν.	Πλίνιος.
Πλούτ.	Πλούταρχος.
Πολυβ.	Πολύβιος.
Πτολ.	Πτολεμαῖος.
Πομπ. Μελ.	Πομπώνιος Μέλας.
ποιητ.	ποιητικῶς.
Σκυλ.	Σκύλαξ.
Σοφ.	Σοφοκλῆς.
Σουΐδ.	Σουΐδας.
Στέφ. Βυζ.	Στέφανος Βυζάντιος.
Στράβ.	Στράβων.
Τ'γιν.	Ὑγῖνος.
Φαβρ. Ἑλ. Βιβ.	Φαβρικίου Ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη.
Φιλοστ.	Φιλόστρατος.
Φώτ.	Φώτιος.
Χρ.	Χριστός.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Α.

Ἀ**ραρασσός**, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἐξ Ἀρτεμιδ.

Ἄ**βαι**, αἱ· καὶ Ἄβη. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ηηφισσοῦ ποταμοῦ μ' ἕνα περίφημον ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδτ. 1, 46· ἔτι δὲ Ἄβα, καὶ Ἄβαί, αἱ, Σοφ. Στράβ. ὅθεν Ἀβαῖος, ὁ κάτοικ· καὶ Ἀβαῖος Ἀπόλλων, διὰ τὴν ἐν Ἄβαις λατρείαν αὐτοῦ, Ἡσύχ.

Ἀ**βάκαινον**, τό. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελλίας, τανῦν Bigensia, Διόδρ. Σικ. καὶ, Ἀβακαῖνον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀβακαῖνα, τὰ, παρὰ Πτολ. ὅθεν Ἀβακαινῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἄ**βαντες**, οἱ (ᾰ). Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Εὐβοίας, κατὰ Στράβ. κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ἀπ' ὅπου ἦλθον τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἄβαντος εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἔκτισαν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἄβας· ἐκ δὲ τῆς Φωκίδος μετέβησαν ἀκολούθως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 536. Καθ' Ἡρόδτ. 1, 146 ἦσαν οὗτοι πιῶν. ἀνέκαθεν Ἕλληνες, καὶ ἀνῆκον εἰς τὸν Ἰωνικὸν φυλήν.

Ἀ**βαντιάδης**, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἄβαντος, ὁ Ἀκρίσιος, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 78.

Ἀ**βαντιάς**, άδος, ἡ, καὶ

Ἀ**βαντίς**, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Ἄβαντος ἢ ἐκ τῶν Ἀβάντων, εἰς τοὺς Ἄβαντας ἀναφερόμενος, ὡς, ἡ Ἀβαντὶς Εὔβοια, τὸ μέρος τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ ὁποῖον κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1135, καὶ Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 185· ἔτι δὲ οὐσιαστ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας, Στράβ. 2) Χώρα τῆς Θεσπρωτίας, ὅπου οἱ ἐκ Τροίας ἐπανερχόμενοι Ἄβαντες ἦλθον ἀποπλανηθέντες, Παυσ.

Ἀ**βαρβαρέα**, ἡ. Νύμφη τις τῶν Νηϊάδων, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Βουκολίωνος τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 22.

Ἄ**βαρις**, ίδος, ὁ· Ἴων ιος. Σκύθης, εἷς τῶν ὑπερβορείων ἱερέων τοῦ Ἀπόλλωνος, τερατολόγος καὶ θαυματοποιός, θεραπεύων διαφόρους ἀσθενείας διὰ γοητειῶν· οὗτος λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν χρυσοῦν βέλος ἐφέρετο ἐπ' αὐτοῦ διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρείαν τροφῆς, Ἡρόδτ. 4, 36. Νόνν. Διον. 11, 132. (ἐκ τοῦ α, καὶ βάρις, ὅπερ δηλοῖ πλοῖον.)

Ἀ**βαρνιάς**, άδος, ἡ Ὀρφ. καὶ

Ἀ**βαρνίς**, ίδος, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Δαμψάκου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξεν. Ἑλ. β, 1.

Ἄ**βαρνος**, ἡ, = Ἀβαρνίς, Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Ἀβαρνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἄ**βας**, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ πάππος τοῦ ἥρωος Περσέως, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἄργους Ἀβαντίδες, Διοδ. Πυθ. 8, 55. Ἀπολδ. — 2) Τίὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης, Ἀπολδ. α, 9, 13. — 3) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρεθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Ἄβαι ἐν τῇ Φωκίδι, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. -4) Μυθώδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ, Ἀπολδ. β', 5.

Ἄ**βασγοι**, οἱ, ἢ Ἄβαστοι κατ' Ἀρρῖαν. Ἔθνος ἐν τῇ Κολχίδι, τανῦν Ἄβχαζ, Χριστιανοὶ τὴν θρησκείαν, Ὀρφ. Ἀργ. Α. 754.

Ἀ**βασηνοί**, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀραβίας. Στέφ. Βυζ.

Ἀ**βασῖτις**, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ τῆς Ἀσίας, Στράβ.

Ἀ**βασκος**, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Κολχίδος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἀρρῖαν.

Ἀ**βασταναοί**, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, Ἀρρῖαν. Ἀναβ. ς', 15.

Ἄ**βατον**, τό. Κτίριον ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ περιέχον ἐν αὐτῷ ἐν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ἡ Ἀρτεμισία, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ῥοδίους. Vitruv.

Ἄ**βατος**, ἡ. Νῆσος περὶ τὴν Μέμφιδα πόλιν τῆς Αἰγύπτου, σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἑλῶν, Λουκιαν.

Ἀ**ββα**, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος, Πολύβ.

Ἄ**βδηρα**, τά. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου καὶ τοῦ Πρωταγόρα· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν, τανῦν, Πολύστιλον. (σπαν. Ἄβδηρον ἐνικ. καὶ Ἄβδηρα, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Heyne ἐν Ἀπολδ. σελ 391.) ὅθεν ἐπίρρμ. Ἀβδηρόθεν, ἐκ τῶν Ἀβδήρων, Λουκ. καὶ Ἀβδηρίτης, ου, ὁ κάτοικος· Ἠλικ. Ἀβδηρῖτις, ίδος, ἡ. Ἔτι δὲ Ἀβδηρῖτις καὶ ἡ περὶ τὰ Ἄβδηρα χώρα. Ἀβδηριτικός, ἡ, όν, ὁ εἰς τὰ Ἄβδηρα ἢ εἰς τοὺς Ἀβδηρίτας ἀνήκων, καὶ Ἀβδηρικὸν πάθος, ἀσθένειά τις ὁμοία μὲ περιοδικὴν τινα μανίαν, ἡ ὁποία ἰδίως ἐπεκράτει παρὰ τοῖς Ἀβδηρίταις. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, τανῦν Λάρα, Στράβ.

Ἀ**βδηρος**, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Ἑρίμου, γεννηθεὶς ἐν Ὀπποῦντι τῆς Λοκρίδος, φίλος του Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον συνοδεύσας εἰς Θρᾴκην διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὰς ἵππους τοῦ αὐτόθι βασιλέως Διομήδους, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν, Ἀπολδ. β', 5, 8.

Ἀ**βέλλα**, ἡ, Avella. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Avella-Vecchia. Στράβ.

Ἀ**βεντῖνον**, τό· καὶ Ἀβεντῖνος λόφος, Aventinus mons. Ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι κτισμένον ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, ἔνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. Διον. Ἁλικαρν.

Ἀ**βῖα**, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῆς Ἀβίας τροφοῦ τοῦ Τλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμ. καλεῖ Ἰρην, Ἰλ. Ι, 150. 292. Παυσ.

Ἀ**βιλα**, τά. Πόλις ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ, ὑστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, πλησίον τοῦ Φάρφακος ποταμοῦ, Πολύβ. ὅθεν Ἀβιληνός, ὁ κάτοικ.

Ἄ**βιλη**, ἡ, = Ἄβιλα.

Ἀ**βιληνή**, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἄβιλα.

Ἄ**βιοι**, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀσίᾳ καὶ ζῶν βίον νομαδικόν, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 5. κατὰ Πτολ. ἔξωθεν τοῦ Ἰμάου ὄρους.

Ἀ**βισάρης**, ἡ Ἀβίσαρος, ὁ· κατὰ Στράβ. Βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὁμοῦ μὲ τὸν Πῶρον.

Ἄ**βληρος**, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 32.

Ἀ**βοριγῖνες**, οἱ. Οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας, ὅσοι κατῴκουν πρότερον εἰς τὴν χώραν τοῦ Λατίου, Στράβ. Διονσ. Ἁλικαρν.

Ἀ**βόρρας**, ου, ὁ. Ποταμὸς ἐν Μεσοποταμίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην· ὁ Πτολ. καλεῖ τοῦτον Χαβώραν, ὁ δὲ Ξενοφ. Ἀράξην, ταυτὸν, Ηχαβούρ.

Ἄ**βος**, ὁ. Ὄρος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ, ταυτὸν, Ἄβα ἐπὶ τῆς Τουρκομανίας. Στράβ.

Ἀ**βραδάτας**, α καὶ ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς, ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυ-

ρίων, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἡροίσου ὁμοῦ μὲ τὸν Κύρον τὸν μεγάλον ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ε', Τζίτζ.

Ἀ̓βρέας, ου, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Ἀ̓βρεττία, ἡ. Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπαρχία Ἀβρεττηνή, Σουίδ.

Ἀ̓βρεττηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀβρεττανή, Σουίδ. ὅθεν, Ἀβρεττηνές, ὁ κάτοικ.

Ἀ̓βριγκάται, ἡ Ἀβριγκάτιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Νορμανδίᾳ, Πτολμ.

Ἀ̓βροζέλμης, ους, ὁ. Θρᾴξ τις, ἑρμηνεὺς τοῦ βασιλέως Σεύθου, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 6, 43. ἔνθα πρότερον Ἐβροζέλμος ἐγράφετο.

Ἀ̓βροιά, ἡ. Θεσσαλή τις γυνή, παρὰ Λουκιαν.

Ἀ̓βροκόμης, εω, ὁ (ῐ). Ἀνήρ τις Πέρσης, παρ' Ἡροδτ.

Ἀ̓βροκόμας, α, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Ἀναβ. α'.

Ἀ̓βρότονον, τό. Πόλις μικρὰ ἐν Ἀφρικῇ, πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτεως μὲ λιμένα, Στράβ. 2) Ἄβρότονον, ἡ, Θηλκ. κύρ. ὄνομ. μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. ιβ', 43.

Ἀ̓βρων, ὁ. Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, συγγράψας περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν τῶν Ἀρχαίων. Στέφ. — 2) Πάππος τοῦ Ἀκταίωνος, ἴδε Ἀκταίων.

Ἀ̓βρώνυχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, Ἡρόδτ. 8, 21.

Ἄ̓βυδος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ, ἐκ ταύτης ἔζευξεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου διὰ νὰ διαβιβάσῃ τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, Ὅμ. Ἰλ. Β, 836. ὅθεν Ἀβυδόθεν, ἐκ τῆς Ἄβύδου, καὶ Ἀβυδόζε, ἐν τῇ Ἀβύδῳ, Ἰλ. Γ, 584. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ.

Ἀ̓βύλη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ἔνθα ἦν μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, τανῦν Sierra Ximiera, Στράβ Διον. Περ. 336.

Ἀ̓βύλης, χος, ἡ, = Ἀβύλη, Στράβ.

Ἀ̓βώνου τεῖχος, τό. Aboni castrum. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀγύρτης τις Ἀλέξανδρος καλούμενος ὑπερίδρυτο τὸν προφήτην, καὶ ἤθελε νὰ καλῇται αὐτὴ Ἰωνόπολις, τανῦν Ἰνέμπολι, Λουκ. Ἀλεξ. ὅθεν, Ἀβωνοτειχίτης, ου (ῐ), ὁ κάτοικ.

Ἀ̓γαθαρχίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ἀνθολογ.

Ἀ̓γαθαρχίδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ, Ἀγαθαρχίδης. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ. β', 83. — 2) Γεωγράφος Κνίδιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 160 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψε πραγματείαν γεωγραφικὴν περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, Λουκ.

Ἀ̓γάθαρχος, ὁ. Ναύαρχος Συρακούσιος, Θουκ. — 2) Περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθήναις, Δημοσθ.

Ἀ̓γάθη, ἡ. Πόλις τῆς Γαλλίας ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, τανῦν Ἄγδη, Στράβ.

Ἀ̓γαθήμερος, ὁ. Γεωγράφος, πιθαν. περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χρ. σώζεται αὐτοῦ ἐν μικρῷ σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν ἐπιτομῇ.

Ἀ̓γαθίας, ου, ὁ. Ἐκ Μυρίνης Αἰολικῆς πόλεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα μετὰ Χρ. Χριστιανὸς ἱστορικός, συγγράψας τὰ λεγόμενα Δαφνικά, καὶ ἱστορίαν εἰς πέντε βιβλία. (τὸ α ἐν ἀρχῇ εὑρηται καὶ μακρὸν ἐν τῇ ἄρσει.)

Ἀ̓γαθῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θρασυβούλου, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Παυσαν. — 2) Ἰατρὸς Σπαρτιάτης ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἑκατονταετηρίδα μετὰ Χρ.

Ἀ̓γαθόβουλος, ὁ. Κυνικὸς φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, Λουκ.

Ἀ̓γαθοδαίμων, ὁ. Μηχανικός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας σύγχρονος τοῦ γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου. — 2) Ἕτερος χυμικὸς ἀκμάσας περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χρ.

Ἀ̓γαθόκλεια, ἡ. Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Στράβ.

Ἀ̓γαθοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῶν Συρακουσίων υἱὸς κεραμέως, ὃς τις ἠβιώθη διὰ τῶν μεγάλων του προτερημάτων νὰ γίνῃ κατ' ἀρχὰς ἀρχιστράτηγος τῶν Συρακουσίων ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, ἔπειτα δὲ μὲ πολλοὺς καὶ δολίους τρόπους οἰκειοποιήθη καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καταστασθεὶς εἷς τῶν πλέον ἀπαισιοδόξων τυράννων. Λουκ. — 2) Τίὸς τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τῶν Θρακῶν. — 3) Σοφιστής τις Ἀβδηρίτης, ὅς τις προσποιούμενος τὸν μουσικὸν ἐν Ἀθήναις ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν, Πλούτ. Πρωταγ. σελ. 816.

Ἀ̓γαθόνικος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Ἀ̓γάθυρνα, ἡ, καὶ Ἀγάθυρνον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν, Capo d'Orlando, Στέφ. Βυζ. Στράβ. ὅθεν Ἀγαθυρναῖος, ὁ κάτοικος.

Ἀ̓γάθυρσοι, οἱ. Σκυθικὸν ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ ζῶν πλανήτην βίον, Ἡρόδ. 4, 10.

Ἀ̓γάθυρσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἀγάθυρσοι, Ἡρόδτ.

Ἀ̓γάθων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 249. — 2) Τραγικὸς τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὁ νεώτερος τῶν φίλων τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Εὐριπίδου, εἷς ἀκρος ἀρχαῖος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος καὶ ἡδυπαθέστατος, Πλάτ. Συμπσ. Ἀριστοφ. Βατρχ. 83. Θεσμ. 29.

Ἀ̓γαῖος, ὁ. Ἠλεῖός τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀ̓γακλέης, ους, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν ἐπιστήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειγέως, Ὅμ. Ἰλ. Π, 517.

Ἀ̓γαμεμνονίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ Ὀρέστης, Ὅμ. Ὀδ Α, 30.

Ἀ̓γαμέμνων, ονος, ὁ Τίὸς τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Πλεισθένους καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀτρέως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Μενελάου, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὅτε οἱ λοιποὶ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος συνήχθησαν κατὰ παρακίνησιν αὐτοῦ διὰ νὰ ὑπάγωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Μενελάου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἑλένην ἥρπαξεν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁ Ἀγαμέμνων ἐκλέχθη κοινῇ γνώμῃ ἀρχιστράτηγος καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐκστρατείας ταύτης μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς ἰδίας γυναικός του Κλυταιμνήστρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἄφησεν ἕνα υἱὸν τὸν Ὀρέστην, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Ἠλέκτραν. Ὅμηρ. Ἀπολλόδ. γ', 2, 2. ὅθεν, Ἀγαμεμνόνειος, Ἀγαμεμνόνειος καὶ Ἀγαμεμνόνιος, ία, ιον, τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ τὰ τῶν Ἀγαμέμνονα αὐτήκοον, Ὅμρ. Εὐρπ. (Κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. ἐκ τοῦ ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονήν.)

Ἀ̓γαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μουλίου, πολυφάρμακος καὶ ἔμπειρος τῆς μαγικῆς, Ἰλιάδ. Λ, 740. — 3) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Στέφ. Βυζ.

Ἀ̓γαμήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Τριέως βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 296. Παυσ. 9', 37.

Ἀ̓γανίππη, ἡ. Πηγή τις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὰ τῶν Μουσῶν.

Ἀ̓γαπαίος, ὁ. Τύραννος τοῦ Ὄρους, πόλεως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Δημ.

Ἀ̓γαπήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ Ἐγκονος τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας ἔχων ἑξήκοντα πλοῖα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 609.

Ἀ̓γαπητός, ὁ. Διάκονος Χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε παραινέσεις εἰς ἑβδομήκοντα κεφάλαια.

Ἀ̓γαπτόλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Πειρήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ.

Ἄ̓γαρ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Βυσσατίδος.

Ἀ̓γαρηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί, Ἀνθολ.

Ἀ̓γαρίστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, καὶ σύζυγος τοῦ Μεγακλέους, Ἡρόδτ. 6, 126. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ μήτηρ τοῦ Περικλέους, Ἡρόδτ.

Ἄ̓γαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην.

Ἀ̓γασθένης, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐγείου, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυξένους βασιλέως τῆς Ἠλείας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 624. Ἀπολλόδ.

Ἀ̓γασίας, ου, ὁ. Στυμφαλίτης, ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 1. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου, (ἔστιν ὁ τύπος Δωρικὸς ἀντὶ Ἀγησίας, Ἰωνικ. Ἡγησίας, ὅπερ κατ' ἄλλους πάντη διαφόρου ὀνόματος.)

Ἀ̓γασικλῆς, έος, ὁ. Ἀττ. Ἀγασικλῆς, έους, ὁ. Ἁλικαρνασεύς, νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος, Ἡρόδοτ. 1, 144. — 2) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀκμάσας τὸ 650 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, Παυσ. γ', 7. καθ' Ἡρόδ. δὲ 1, 65 καλεῖται Ἡγησικλῆς, καὶ κατὰ Σουίδ. Ἀγησικλῆς.

Ἀ̓γάστροφος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστημόνων Τρώων, υἱὸς τοῦ Παίονος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 338 – 340.

Ἀ̓γαυή, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 42. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λύκου, υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. ἔνθα καὶ Ἀγαύη, γεγραπτ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Αὐτονόης, Σεμέλης καὶ Ἰοῦς, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἥτις ἐμμανὴς γενομένη ὑπὸ τοῦ Διονύσου κατεσπάραξε τὸν ἴδιον υἱὸν τῆς Πενθέα ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 2. Ἡσιόδ. Θεογ. 976. Εὐρπ.

Ἀ̓γανός, οῦ, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν Πριάμου τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων, Ἰλ. Ν, 251. ἔνθα Οὐολφ. ἐπίθετ. ἔχει τὴν λέξιν. — 2) Ἀβυδηνός τις, Δημ.

Ἀ̓γβάτανα, τά, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἐκβάτανα, ὅπερ ὄρα. — 2) Μικρὰ πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου, ὕστερον Βατανεία κληθεῖσα, Ἡρόδτ. 3, 64.

Ἀ̓γγελή, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον ἐν Ἀττικῇ ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ὅθεν, Ἀγγελῆθεν, ἐπιῤῥημ. Ἡσύχ.

Ἀ̓γγελίδας, ου, ὁ (ῐ). Σπαρτιάτης τις, Ξεν.

Ἄ̓γγίτης, ὁ. Ποταμὸς ῥέων ἐκ Θράκης ἀνωθεν τῆς Ἀμφιπόλεως καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Στρυμόνα, Ἡρόδτ. 7, 113.

Ἄ̓γγουρον ὄρος, τό. Ὄρος κείμενον ἐπὶ τῶν

ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου (Δουνάβεως) εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 324.

Ἄγγρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, εἰσβάλων εἰς τὸν Ἐρίγγον, ταυτὸν Δρῆος, Ἡρόδ. 4, 44.

Ἀγδαβάτης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Πέρ. 955.

Ἀγδίστις, εως, ὁ καὶ ἡ. Μυστηριώδης τις θεότης τῶν Φρυγῶν, ἥτις κατὰ Παυσ. ζ', 17, 5. ἐλέγετο, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Γῆς. — 2) Ὄρος ἐν τῇ Φρυγίᾳ, ὅπου λέγεται, ὅτι ἐτάφη ἡ Ἄττις ἐραστὴς τῆς Κυβέλης, πίδαξ, τὸ τῶν Δινδύμων καλούμενον, Παυσ. — 3) ἐπώνυμ. τῆς θεᾶς Κυβέλης, Στραβ. ί, 3, 35. Ἡσύχ.

Ἀγεμονεύς, ακτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 52.

Ἀγελάδας, α, ὁ. Ὄνομα δύο περιφήμων Ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν Ἀργείων, τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἦκμ. περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὁ δὲ δεύτερος περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν πρώτην, Ἀπολλ. β', 15. ἔστι δὲ κύρ. Πατρωνυμ. τοῦ Ἀγέλαος.

Ἀγέλαος, ὁ, Ἀττ. Ἀγέλεως. Τίς τοῦ Φράδμονος εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ἰλ. Θ, 257. — 2) Τίς τοῦ Δαμάστορος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὀδ. Τ, 321. καὶ Ἀγέλεως, Ὀδ. Χ, 131. 212. 3) Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἡρώϊσσος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἀπολλ. β', 7, 8. — 4) Τίς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, ὃς τις μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐθανατώσε τὸν ἰδιόν του πατέρα, Ἀπολέρ. β', 8. 5.

Ἀγέλαστος πέτρα, ἡ. Ἡ πέτρα ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκάθησεν ἡ Δήμητρα, ὅτε περιφερομένη ἐπὶ τῆς γῆς ἀδύρετο διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης της Περσεφόνης· ἦν δὲ αὕτη ἡ πέτρα οὐ μακρὰν τῆς κρήνης Καλλιρρόης, Ὁμρ. Τμ. Δημ. 200. Ἀπολέρ. α', 5.

Ἀγελείη, ης, ἡ. Ἡ ταῖς λείαις ἄγουσα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ

Ἀγελητίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἄγουσα ἢ ἐσηγοῦσα τὰ πλήθη, τοὺς λαούς, ἐπίθ. καὶ τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀγηνορίδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. υἱὸς τοῦ Ἀγηνορίδου, ἐκαλοῦντο ἰδίως οἱ Θηβαῖοι, Εὐρ. Φοιν. 217.

Ἀγηνόριος, ία, ιον. Τοῦ Ἀγήνορος ἢ εἰς τὸν Ἀγήνορα ἀνήκων, ἐξαιρ. Ἀγηνόριον, τό, ναὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐν Τύρῳ, Ἀρρίαν.

Ἄγηνωρ, ορος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰάσου καὶ πατὴρ Ἄργου τοῦ πανόπτου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, Ἀπολλόδ. β', 1, 2. — 2) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, βασιλεὺς τῶν Φοινίκων· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Τηλέφασσαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Φοίνικα, Κίλικα καὶ τὴν Εὐρώπην, τὴν ὁποίαν μυθολογεῖται, ὅτι ἥρπασεν ὁ Ζεύς. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. Εὐρ. Βακχ. 182. — 3) Τίς τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης, ὃς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐπικάστην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πορθάονα καὶ τὴν Δημονίκην, Ἀπολλόδ. α', 7, 7. — 4) Τίς τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Ψωφίδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πρωτόου καὶ τῆς Ἀρσινόης, τῆς ὁποίας τὸν ἄνδρα Ἀλκμαίονα ἐφόνευσαν ὁ Ἀγήνωρ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτε οὗτος αὖτις ἔλαβε τὴν Ἀρσινόην καὶ ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Καλλιρρόην, Ἀπολλόδ. γ', 7, 5. — 5) Τίς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τῶν ὁποίων ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 6) Ὁ ἀνδρεῖος υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος κήρυξ ἐν Τροίᾳ καὶ τῆς Θεανοῦς, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ἐμάχετο μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Δ, 467. Λ, 59. τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Παυσ. ί, 27. — 7) Εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεὶσα ἡ Ἐυιππη μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσεν αὐτόν, Ὑγῖν.

Ἀγησανδρίδας, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἡγησανδρίδης, ὅπερ ὅρα.

Ἀγήσανδρος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἡγησίστρατος, ὅπερ ὅρα. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥόδου, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἑκατοντατετηρίδος πρὸ Χρ. κατεσκεύασας διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαιότητος. — 3) Δακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ. η, 91.

Ἀγησίας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἡγησίας (ι). Συρακούσιος, ὅστις κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Ὀλ. 6.

Ἀγησίδαμος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρχεστράτου ἐκ τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, ὑποτ. εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῇ ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ Ὀλυμπ. Πίνδ. Ὀλ. 10 καὶ 11.

Ἀγησίλαος, ὁ. Ἰων. Ἠγησίλεως, ἐπίθ. τοῦ Πλεύτωνος, Ἡλμ. Τμν. καὶ Ἡσύχ. — 2) Κύριον. Τίς τοῦ Δωρυσσοῦ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς τοῦ Εὐρυσθένους, ἀνῆκεν περίπου ςΟΟ χρόνους πρὸ Χρ. Ἡρόδοτ. 7, 204. — 3) Τίς τοῦ Ἱπποτραπίδου βασιλεύσας τῆς Λακεδαίμονος, ἐκτῆς εἰλικρινοῦς τῶν Προκλιδῶν, πάππος τοῦ Λεωτυχίδου, Ἡρόδ. 8, 131. — 4) Τίς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἀγίδος τοῦ β'. εἷς τῶν μεταλητέρων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἷς ἄκρος φιλέσπουδος· ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰώνων, ἐπολέμησε θαυμασίως τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἐνίκησε εἰς διαφόρους μάχας τοὺς στρατηγοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀπῃσασθαι καταστρέψῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ βασίλειον τῆς Περσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, σφόδρα ὀτελῆ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦτον, ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Θηβαίων ἐν Κορωνείᾳ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ἔσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ τὸς χεῖρας τῶν Θηβαίων, καὶ εἰς τὴν Αἰγύπτου χρείαν ἐκστρατεύσας εἰς βοήθειαν τοῦ Λιγύπτου, ἀπέθανεν ἐπιστρέφων μετὰ τέσσαρας χρόνους, ναυαγήσας μεταξὺ Κυρήνης καὶ Αἰγύπτου. Ξενοφ. Ἑλλ. Ἀγησ. Πλουτ. Ἀγησ.

Ἀγησίμαχος, ου, ὁ. Αἰτωλός, τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, Πίνδ. Νεμ. 6.

Ἀγησίμβροτος, ὁ. Ἔμπειρος Ῥόδιος θαλασσινός, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συνεργήσας εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.

Ἀγησίπολις, ιδος, ὁ. Τίς τοῦ Παυσανίου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου, περὶ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ἔστις ἐστρατεύσας ἐναντίον τῶν Ὀλυνθίων, ἀπέθανεν ἐνταῦθα, Ξεν. Ἑλλ. δ', 2. — 2) Τίς τοῦ Ἀλεκμβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἀγησιππίδας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἠγησιππίδης. Σπαρτιάτης ἁρμοστὴς καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Θουκ. ε', 52. ἐν δὲ 52. Ἠγησίλαος.

Ἀγησίστρατος, ὁ, Ἰωνικ. Ἠγησίστρατος. Σπαρτιάτης τις, Ξενοφ.

Ἄγησος, οῦ, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, Στέφ. Βυζ.

Ἄγητος, ὁ. Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἄριστων βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀπατήσας αὐτόν, Ἡρόδοτ. 6, 61.

Ἀγήτωρ, ορος, ὁ. Ἰωνικ. Ἠγήτωρ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Διός, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. η, 31. — 2) Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν τῇ ἐπιτροπῇ Κύπρῳ, καὶ Ἀγητήριον, τό, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν ἐνὸς τῶν θεῶν τούτων, Παυσ.

Ἀγίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἠγίης. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας, θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν μετὰ τὴν ἐν Κουνάξῃ μάχην, Ξενοφ. Ἀναβ. β', 6, 30.

Ἄγις, ιδος, ὁ. Ἰωνικ. Ἠγις. Τίς τοῦ Εὐρυσθένους, ἑκατέρας βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, ἐξ οὗ κατήγετο ἡ εἰκία τῶν βασιλέων Ἀγίδων τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 888 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 7, 204. — 2) Τίς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ δευτέρου Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους εἰς διαφόρους μάχας, καὶ χειρώσας μετὰ τοῦ Δυσανδρου καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, Θουκυδ. Πλουτ. Ἀγησ. — 3) Τίς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου νὰ ἀσπαίρεσ ἐχθρὸς, Ἀρριαν. — 4) Ἀνεψιὸς τοῦ πρωτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας, πολεμῶν κατὰ τῶν Συνιατῶν καὶ Ἀχαιῶν. — 5) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐξεριζώθεις κατ' ὄρχας, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Λακεδαίμονα, ἔνθα ἐβασιλεύσε τὸ 244 ἔτος. (πορ' Ἡρόδ. εὕρηται μόνον ὅπαξ Ἄγις, 6, 65. ἡ δὲ γραφὴ Ἄγις ἐστιν ἡμέρτερ.)

Ἀγκαῖος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρινόμης, πατὴρ τοῦ Ἀγαπήνορος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, εἰς ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐλθόντων εἰς τὴν Σπάρτην τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 609. Ἀπολλόδ. α', 8, 2. — 2) Ἥρως τις ἐκ Πλευρῶνος πόλεως τῆς Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς πάλης, οἵτινες ἐγίνοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 635. — 3) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Δελέγων ἐπὶ τῆς Σάμου ἐν Βεγαλησίᾳ, ὅστις ἐξ ἐπιταγῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἔφερε μίαν ὁποικίαν Σαμίων εἰς τὴν ἐρημωθεῖσαν κεραμήνην ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Εἷς καὶ οὗτος τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, Βολλ. εἰς Δύλ. 50. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 185.

Ἄγκος Μάρκιος, Ancus Martius. Ἔκγονος τοῦ Νομᾶ Πομπιλίου, καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστόθη ἐπὶ ἕξ διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολεμικὰς ἀρετάς, ἐβασίλευσε δὲ 24 χρόνους, ἀπέθανεν τὸ 136 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης.

Ἀγκυλίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστοφ. Σφήκ. 1388.

Ἄγκυρα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, Στράβ. — 2) Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τὰ παλαιὰ διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς μνημεῖα, τῶν ὁποίων σώζεται ἔτι μέρος, monumentum Ancyranum λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμέναι αἱ πράξεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ταυτὴν κολλεῖται ἡ πόλις αὕτη Ἄγκυρα, ἡ Ἔγκυρ, Angusi ἔδνι, Ἀγκυρανός, ὁ κάτοικος, Στράβ.

Ἄγκυραι, αἱ. Πόλις μικρὰ χειμέση μεσογειακὴ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Διόδ. Σικελ.

Ἀγκυρών πόλις, ἡ Ἀγκυρών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ, ἔδνι, Ἀγκυροπολίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀγκώμ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς, Ἀπολλόδ.

Ἀγκών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας χειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ταυτὴν Ἀγκώνα, Ancona, ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπιπρατείας, Στράβ. -2) Πόλις καὶ ἀξιόλογος λιμὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰριδος ποταμοῦ· ἔδνι, Ἀγκώνιος καὶ Ἀγκωνίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀγλαΐα, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς

Εὐρυνόμης μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσιόδ. Θεογ. 945. Ἀπολδρ. — 2) Γυνὴ τοῦ Χάροπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 672. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ἀντιάδην, Ἀπολδρ. β, 7, 8.

Ἀ̓γλαΐ̓ς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλέους, περιβόητος διὰ τὴν ὑπέρμετον ἀδηφαγίαν της, Αἰλιαν.

Ἀ̓γλαϊτάδας, ου, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

Ἀ̓γλαοκρέων, οντος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, πρ' Αἰτχίν.

Ἀ̓γλαονίκη, ἡ Ἀγλαονίκη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ἡγήτορος βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα τοσαύτην γνῶσιν τῆς ἀστρονομίας, ὥστε προέλεγε τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης, Πλούταρχ.

Ἀ̓γλαόπη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀ̓γλαός, ὁ. Πένης τις ἀνήρ, ζῶν ἐκ τῆς γεωργίας τοῦ ἀγροῦ του, τὸν ὁποῖον τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἀπέδειξεν εὐτυχέστατον, ὅτε ὁ Κροῖσος ἠρώτησεν ἐὰν ὑπάρχῃ ἄλλος εὐτυχέστατος ἐκτὸς αὐτοῦ, Ἀιαχαρσ. περιηγ. 4.

Ἀ̓γλαοφήμη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀ̓γλαοφῶν, ῶντος, ὁ. Ὄνομα δύω περιφήμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφῶντος ἐνδόξων ζωγράφων καὶ τούτων, Σιμ. ἐπ. 98. Πλάτ. Ἴων σελ. 532. ὁ δὲ ἕτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος καὶ ἔνδοξος τοῦ προτέρου, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. Πλατ. Γοργ. σελ. 748.

Ἀ̓γλαυρίδες, αἱ. Καθ' Ἡσύχ. Ἱέρειαι ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀ̓γλαυρος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀγραύλου νυμφης· ταύτην ἠγάπησεν ὁ θεὸς Ἄρης, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀλκίππην, Ἀπολδρ. γ', 14, 2. ἐπρότερα δὲ ἑαυτὴν ἐκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν διαταγὴν χρησμοῦ τινος, διὸ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μεγάλως, οἵτινες τῇ ἀνήγειραν ναὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον οἱ εὐφήβοι ὤμνυον νὰ ὑπερασπισθῶσι μέχρι θανάτου τὴν πατρίδα, Ἡρόδτ. 8, 53. Ἀριστοφ. Θεσμ. 535. Παυσ. α', 18. παρὰ δὲ Δημοσθ. παρατβ. καλεῖται ἡ αὐτὴ καὶ Ἄγραυλος ὡς ἡ μήτηρ. Ἀπολδρ. γ', 14, 2.

Ἀ̓γλώμαχος, ὁ. Κυρηναῖός τις, πρ' Ἡρόδτ.

Ἀ̓γνιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄγνίου, ὁ Τίφυς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Ἄ̓γνιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Τίφυος, Ἀπολδρ. α', 9. καὶ Ἄγνιος ἐκ τοῦ ἁγιός.

Ἀ̓γνοθέκη, ἡ. Γυνή τις ἐν Ἀθήναις, ἥτις πρώτη ὤρχισε νὰ μαιεύῃ τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐν ᾧ πρότερον ἐμαιεύοντο ὑπὸ ἀνδρῶν ἰατρῶν, Ἴδε.

Ἀ̓γνοῦ κέρας, τό, Agni cornu. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου μεταξὺ Βολβιτίνου καὶ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, Στράβων.

Ἀ̓γνοῦς, οῦντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, ἔνθα φύει ἐν ἀφθονίᾳ τὸ δενδρον ἄγνος· ὅθεν, Ἀγνούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀγνοῦντος ὤν, Δημ. ἔτι δὲ καὶ ἄσυμφ. Ἀγνοῦς, Αἰτχίν.

Ἄ̓γνων, ωνος, ὁ Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅστις ἔκτισε τὴν Ἀμφίπολιν, Θουκ. β', 58. ὅθεν, τὰ Ἀγνώνεια, μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄγνωνος. — 2) Τήϊος ἀξιωματικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλιαν.

Ἀ̓γωνίδης, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήτας τὸν Φωκίωνα ὡς προδότην, καὶ διὰ τοῦτο θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα, ὅτε οὗτοι ἐπληροφορήθησαν τὴν ἄδικον καταδίκην τοῦ Φωκίωνος, τὸ 318 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ̓γορά, ἡ. Πολίχνιον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεταξὺ Καρδίας καὶ Πακτύας, τῶν Μέλαγρα, Ἡρόδοτ. 7, 58. ὅθεν, Ἀγοραῖος ὁ κάτοικ.

Ἀ̓γοραῖος, ὁ. Ἐπώνυμον τῶν θεῶν, ὅσοι ἐπροστάτευον καὶ ὑπερασπίζοντο τὰς ἀγορὰς ἢ συνελευτεις τοῦ λαοῦ, ἐξαιρ. δὲ τοῦ Διός, Εὐρπ. καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστ.

Ἀ̓γοράκριτος, ὁ. Περίδοξός τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις διεδέχθη τὸν Κλέωνα, ὧν πρότερον εὐτελοῦς καταστάσεως καὶ ἀλλαντοπώλης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1254. — 2) Ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς καὶ ἐπιστάθειος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἐν ἀγάλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς Ῥαμνοῦντα.

Ἀ̓γοράναξ, ακτος, ὁ. Ποιητὴς τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, Καλλμ. ἐπ. 50.

Ἀ̓γοράνις, ίδος, ἡ. Ποταμὸς ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ χυνόμενος εἰς τὸν Γάγγην.

Ἄ̓γρα, ἡ· καὶ, Ἄγραι, αἱ. Πεδίον ἐν τῇ Ἀττικῇ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τῷ Ἰλισῷ ποταμῷ, ἔνθα ἡ Ἄγρα ἀ Ἄρτεμις καὶ ἡ Δήμητρα εἶχον ἕνα ναόν, Στραβ. Παυσ. τινες ὑπολαμβάνουσι τοῦτο ἡμάρτημ. ὡς τοῦμην.

Ἀ̓γραία, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸ ἀεὶ ἐν ταῖς ἄγραις διαιτᾶσθαι, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 229. — 2) = Ἀγραΐς.

Ἀ̓γραεῖς, οἱ, = Ἀγραῖοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀ̓γραῖοι, οἱ. Λαὸς τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, Θουκ. γ', 106. καὶ, Ἀγραεῖοι, Πολύβ. — 2) = Ἀγαρηνοί, ἔθνος ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας, Στράβ.

Ἀ̓γραΐς, ίδος, ἡ. Χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκδ. γ', 111. παρὰ Στράβ. ἡ Ἀγραία.

Ἀ̓γραύλη, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τῆς Ἀγραύλης θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, Στέφ. Βυζ. Ἁρποκρτ. δὲ καλεῖ τοῦτον Ἀγρύλην.

Ἀ̓γραύλια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος.

Ἀ̓γραυλίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀγραύλου οἰκία ἢ κατασκηνή, καὶ Ἀγραυλίδες παρθένοι, αἱ τρεῖς θυγατέρες τῆς Ἀγραύλου, Εὐρπ. Ἴων 23.

Ἀ̓γραυλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κέκροψ καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἐρυσίχθονα, καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὴν Ἄγλαυρον, Ἔρσην καὶ Πάνδροσον, Ἀπολδρ. γ', 13, 2. — 2) = Ἄγλαυρος, ὅπερ ὅρα.

Ἀ̓γρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ναὸς ἐν Μεγάροις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, Παυσ. καὶ Πιτθ. ἔτι δὲ ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Εὐριπ. καὶ τοῦ Ἀριστταίου, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ̓γριᾶνες, οἱ. Ἀχέες τῆς Θράκης κατοικῶν παρὰ τὸ ὄρος Αἷμον, Ἡρόδτ. 5, 16. Θουκ. καὶ Ἀγριάνες, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. 1, 1.

Ἀ̓γριάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Θράκης, χυνόμενος εἰς τὸν Ἕβρον, ταὐτὸν Ἐργῖνη, Ἡρόδτ. 4, 90.

Ἀ̓γριάσπαι, οἱ, ἴδε Ἀριάσπαι.

Ἀ̓γρικόλας, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὄνομ. Ἰουλίου Ἀγρικόλας Agricola. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ, πενθερὸς τοῦ περιφήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Ταχίτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐγράφη καὶ ὁ βίος αὐτοῦ, Ἀνθολ.

Ἀ̓γρίνιον, τό. Πόλις Ἀκαρνανικὴ μεταξὺ Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου ποταμῶν, Πολύβ. — τινων, Βραχωρι.

Ἀ̓γριόδους, οντος, ὁ. Εἷς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος, Ὀβιδ.

Ἀ̓γριόπη, ἡ. Νύμφη, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν Θρᾷκα, κατ' Ἀπολδρ. α', 3. Ἀργιόπη, Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀρφέως κατὰ τὸν Ἑρμησιάνακτα παρ' Ἀθην. ιγ'. ἄλλως δὲ συνήθ. Εὐρυδίκη λεγομένη. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὐτὴ Ἀντιόπη ἢ Τηλέφασσα.

Ἀ̓γριος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐπέδραμον κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, ἴδε Φόλος, Ἀπολδρ. β', 5, 4. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐθανατώθη ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν διὰ σιδηρῶν ῥοπάλων, Ἀπολδ. α', 6, 2. — 3) Τῖος τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τοῦ Ἁλκαθόου, καὶ πατὴρ τοῦ Θερσίτου, Ὀγχηστου, Προθόου, Κελέντορος, Μελανίππου καὶ Λυκωπέως, οἵτινες διώξαντες τὸν θεῖον αὐτῶν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Καλυδῶνος, ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν πατέρα των Ἄγριον, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους, ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 117, Ἀπολδ. α', 8, 6. — 4) Τῖος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Ἡσιόδ. Θεογ. 1013. — 5) Ἐπίθ. τοῦ θεοῦ Πανός.

Ἀ̓γρίππας, ὁ. Τῖος τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, ζήσας κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ἐδιορίσθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας τὸ 37 ἔτος μετὰ Χρ., ἔνθα βασιλεύσας ἑπτὰ χρόνους ἀπέθανε. — 2) Ἀγρίππας ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου, καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, τὴν ὁποίαν ἀφῄρεσεν ἀπ' αὐτὸν ὁ Καίσαρ Κλαύδιος· ἐνωθεὶς δὲ ἔπειτα μετὰ τοῦ Τίτου υἱοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπεσιανοῦ, παρευρέθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ῥώμην ἀπέβανεν ἑβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν.

Ἀ̓γριππίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ὑπάτου Οὐϊψανίου καὶ τῆς Καικιλίας· ταύτην ἔλαβε κατ' ἀρχὰς εἰς γυναῖκα ὁ Τιβέριος, εἶτα ὅμως, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐγκατέλειψεν αὐτήν. — 2) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Ἀγρίππα σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ, θαυμασθεῖσα ἐξαιρέτως διὰ τὴν ὀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς πίστιν καὶ μεγάλην ἀγάπην. — 3) Θυγάτηρ τῆς πρεσβυτέρας καὶ τοῦ Γερμανικοῦ, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος, φιλόδοξος καὶ εἰς ἄκρον τυραννικὴ, φονευθεῖσα δολίως ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ αὐτῆς, Ταχιτ.

Ἀ̓γριώνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, καὶ Ἀγριώνια τά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις, Πλούταρχ. Συμπ.

Ἀ̓γροιώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς μαγίσσης, παρὰ Θεοκρτ. εἰδ. γ', 31.

Ἀ̓γρότερα, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = ἀγραία, Ξενοφ.

Ἄ̓γρων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ἡρόδτ. 1, 7. 2) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ. 3) υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Ἀ̓γυιεύς, έως, ὁ, ἡ Ἀγυιάτης, συ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀγυιῶν, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ὅμοια ἐξαιρ. ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ, ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α', 32.

Ἀ̓γυλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ὕστερον Καιρέα, Caere, κληθεῖσα, Στράβ. ε', 2. ὅθεν Ἀγυλλαῖος ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.

Ἀ̓γύρηνα, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Ἀ̓γύριον, τό, agyrium. Πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Συμαίθου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ ἱστορι-

κοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, τανῦν Philippo d'Argiro, Διοδρ. Σικ. ὄδεν, Ἀγυριαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀ᾽γυρ᾽ῥ῎ιος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναθροιζομένων Ἀθηναίων, εὐνοήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου ἐκέλευεν τοῦτον στρατηγόν· ὁ Ἀριστοφάνης ἁμάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς, Ἀριστφ. Βατρ. 368. Ἐκκλ. 184. παρὰ Ξενφ. καὶ Ἀγύριος.

Ἀ᾽γχάρης, ους, ὁ. Πέρσης τις παρ᾽ Αἰσχ.

Ἀ᾽γχεσμός, ὁ. Μικρὸν ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, Παυσ.

Ἀ᾽γχιάλεια, ἡ, = Ἀγχιάλη, ἀριθμ. 1. Διον. Περ. 875.

Ἀ᾽γχιαλεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας παρὰ τῇ πόλει Ἀ᾽γχιάλῃ. — 2) κάτοικος τῆς Ἀγχιάλης· Στεφ. Βυζ.

Ἀ᾽γχιά᾽λη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου, τοῦ ὁποίου ἐθεωνύετο καὶ ὁ τάφος ἐνταῦθα Στράβ. παρ᾽ Ἀρρίαν. καὶ ἡ Ἀγχίαλοι· 2) πόλις μαρὰ τῆς Θράκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου μεταξὺ τῶν πόλεων Μεσημβρίας καὶ Ἀπολλωνίας, τανῦν Ἀγχίαλος, ἡ, κοινοτρ Ἀγχιάλου, Στράβ. καὶ, ἡ Ἀγχίαλος, Πτολ. 3) Νύμφης τις, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1130.

Ἀ᾽γχίαλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἰλ. Ε, 609. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων καὶ πατὴρ τοῦ Μέντου, φίλος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. 105. 3) ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Θ, 112.

Ἀ᾽γχίᾱλος, ἡ, = Ἀ᾽γχιάλη.

Ἀ᾽γχιμόλιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστέρος, Σπαρτιάτης, Ἡρδτ.

Ἀ᾽γχινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου, Ἀπολδρ. β᾽, 1, 4.

Ἄγχιος, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, οἱ ὁποῖοι ὥρμησαν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολδρ. β᾽, 5, 4.

Ἀ᾽γχιρόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίνου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέτρῳσεν ἡ Ἀρτεμαρτις καιρόν τινά, Ἀντ. Λιβ. 40.

Ἀ᾽γχίσης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Κάπυος καὶ τῆς Νύμφης Θέμιδος· μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ πολλὰ ὡραῖος, ἡ θεὰ Ἀφροδίτη ἐρωτεύθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης μετ᾽ αὐτοῦ καὶ ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν, ὕστερον δὲ διὰ μαστηρείας τῆς αὐτῆς θεᾶς ἐτύφλωσεν αὐτὸν ὁ Ζεύς, διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν τῆς συναπαντήσεώς των· ὅτε δὲ ἐκυριεύθη ἡ πόλις τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀναχωρῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τοῦ υἱοῦτου Αἰνίου ἀπέθανε καθ᾽ ὁδὸν καὶ ἐτάφη ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Ἡσ. Θεογ. 1009. Ὁμ. Ἰλ. Β, 819. Ἔμν. Ὁμ. Ἀφ. 45. 2) Σκυθώνιος, πατὴρ τοῦ Ἐχεπόλου, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 295.

Ἀ᾽γχίστα, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Παυσ. Ἀρκ.

Ἀ᾽γχισιά᾽δης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγχίτου, ὁ Αἰνείας, Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 75, ἐπεὶ δέ, ὁ Ἐχέπολος, Ἰλιά. Ψ, 296.

Ἀ᾽γχιτέλα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς, περίδοξος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην της, ἥτις καὶ κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν της εἰς θάνατον ὅτε ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων, Κορ.. Νέπ Παυσ. κατ᾽ ἄλλους ἐκαλεῖτο αὐτὴ Ἀ᾽κιτέα, Πλευτ. Διεθ. Σικ.

Ἀ᾽γχόη, ἡ. Χωρίον τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, Στράβ.

Ἄγχουρος, ὁ. Τίος τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἐκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν διὰ νὰ σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον κατακλυσμόν, Πλουτ. καὶ Ὀππιαν.

Ἄ᾽δα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Γόρδιος βασιλέως τῆς Καρίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν αὐτὴ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ᾽, 23.

Ἄ᾽δαι, οἱ. Μικρὰ πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀ᾽δαδάτη, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀ᾽δάμας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀ᾽σίου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 560. 2) ποταμὸς τῆς Γηδεατικῆς χώρας, Πτολ.

Ἀ᾽δαμαστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀχαιμενίδους ἐν τῇ Ἰδάκῃ, ἴδε Ἀ᾽χαιμενίδης.

Ἄ᾽δανα, τά. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρου κληθεῖσα, Ἀππιαν. ὅθεν Ἀδανεύς, ὁ κάτοικ.

Ἀ᾽δδαῖος, ὁ, ἡ βέλτιον Ἀ᾽δαῖος, Μακεδών τις παρ᾽ Ἀρρίαν.

Ἀ᾽δδούας, α, ὁ· ἴδε Ἀ᾽δδας.

Ἄδδας, ου, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Ἀ᾽δδῆς Σαυνώνιός τις.

Ἀ᾽δείμαντος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Σιμ. ἐπ. 52. — 2) υἱὸς τοῦ Λευκοφείδου, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐναυμάχησε μετὰ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, καὶ ἡχμαλωτίσθη ὑπ᾽ αὐτοῦ, Ξενοφ. Ἑλλ. β᾽, 4. Ἀριστφ. Βατρ. 1513. — 3) ναυάρχης τις τῶν Κορινθίων, Ἀλ. — 4) υἱὸς τοῦ Κηφισόδος ἐξ Ἀθηνῶν, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 315. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, Πλάτ. Πολ. — 6) πιθαν. ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καλλαίσχρου, Πλούτ. Παρμ. σελ. 126.

Ἀΐδης, ου, ὁ, ποιητ. Ἀΐδης, ου, καὶ Ἀΐς, ἴδος, καὶ Ἀΐδωνεύς· οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ θεότης ἥτις εἶχε τὴν ὑπερτάτην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν καταχθονίων ὄντων καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅσαι μετὰ θάνατον ἀπεχωρίζοντο τῶν σωμάτων, ἥτις ἄλλως καὶ Πλούτων καὶ Ὅρκος ὠνομάζετο, ἦν δὲ οὗτος, ὡς ἐδόξαζον υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διός, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 187. Ἡσ. Θεογ. 455. — 2) ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἅιδης καὶ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὴν γῆν βαθύτατος τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον, καὶ ὅπου ἦν τὸ βασίλειον τοῦ φοβεροῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης· ἦν δὲ οὗτος σκοτεινὸς καὶ ἀφαινὴς ἀπέχων τοσοῦτον κατὰ βάθος ἀπὸ τῆς γῆς ὡς ἐδόξαζον, ὅσον αὐτὴ ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐφυλάττετο ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ σκύλου Κερβέρου ἔχοντος τρεῖς κεφαλάς, Ἀπολδ. Δουκ.

Ἀ᾽διαβηνή, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Κάπρου, Στράβ.

Ἀ᾽διαβηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀδιαβηνῆς ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, Στράβ. Ἡρωδν.

Ἀ᾽διάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Δαίφρονος, Ἀπολδρ.

Ἀ᾽δικράν, ᾶνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λιβύας, Ἡρδτ.

Ἄ᾽δμητος, Δωρικ. ἀντὶ Ἄ᾽δμητος, Πινδ.

Ἀ᾽δμήτη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Τμν. Ὁμ. Δήμ. 421. Ἡσ. Θεογ. 349. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κυρυσθέως καὶ τῆς Ἀντιμάχης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆγε καὶ ἔφερε τὸν ζωστῆρα τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ἀπολδρ. β᾽, 5, 2.

Ἄ᾽δμητος, ὁ. Τίος τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἄλκηστιν θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον, ὥστε ἐν ᾧ ποτὲ ἐκινδύνευεν ὁ Ἄ᾽δμητος ν᾽ ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας ἀσθενείας, αὐτὴ ἐπροσφερεν τὴν ζωήν της ἐκουσίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ της συζύγου. Πρὸς τὸν Ἄ᾽δμητον τοῦτον εἶχεν ἔλθει ὁ Ἀπόλλων ὅτε ἐξωρίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων, καὶ ἔβοσκε τὰ ποίμνια αὐτοῦ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 714. Ἀπολδρ. ά, 9, 14 — 15. — 2) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Θεμιστοκλέα ὅτε οὗτος ἔφυγεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. ά, 136.

Ἀ᾽δόας, ὁ. Πολύβ. καὶ

Ἀ᾽δούας, α, ὁ, Addua. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ἐστὶς ἐκβάλλει εἰς τὸν Ῥοδανόν, τανῦν Αἶνη, Αἶν. Στρβ. — 2) ποταμὸς ἐν τῇ ἀνωτέρω Γαλλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πάδον, τανῦν Ἄ᾽δδας, Πολυβ. καὶ Ἀ᾽δδούας, Στράβ.

Ἀ᾽δούλας, α, ὁ, Adula. Ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἀπότομος ῥάχις τῶν Ἄλπεων ὀρέων παρὰ τῇ χώρᾳ τῶν Ἑλβετίων, τανῦν, ἅγιος Γοτθάρδος, καὶ Φοῦρκα καλουμένη, Στραβ. δ᾽.

Ἄδουλις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰθιοπίας μὲ λιμένα καὶ ἐμπόριον, Πλίν.

Ἀ᾽δούσιος, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενφ.

Ἀ᾽δραίσται, οἱ. Μικρός τις Λαὸς ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ, Ἀρρίαν καὶ Ἀδρησταὶ παρὰ Διοδρ. Σικ.

Ἀ᾽δραμύττειον καὶ Ἀδραμύττιον, τό, Adramyteum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, τανῦν Ἀδραμύττι, Στράβ. παρ᾽ Ἡροδτ. καὶ Ἀτραμύττειον· καὶ Θουκ. Ξενφ. ὅθεν Ἀδραμυττηνός, ἡ, όν, ὁ, τ. εἶναι ἐξ Ἀδραμυττείου, καὶ ὁ κάτοικ Στράβ.

Ἀ᾽δρανόν, τὸ (Ἄδρανον, Στεφ. Βυζ.) Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὸ ὄρος Αἴτνην τανῦν Aderno, Διόδρ Σικ ὅθεν Ἀδρανίτης, ὁ κάτοικ.

Ἀ᾽δρανός, ὁ. Θεὸς τις λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ, πιθαν. ὁ Ἥλιος, Πλουταρ. Τιμ. — 2) ποταμὸς ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἀδρανόν.

Ἀ᾽δράστεια, ἡ, Ἰωνικ Ἀ᾽δρήστεια· Ἐπίθ. τῆς θεᾶς Νεμέσεως, κληθείσης οὕτω ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν πρὸς τιμήν αὐτῆς ὁ Ἄδραστος, Στράβ. καὶ Παυσ. ὕστερον δὲ διὰ τὸ μὴ ἀποδιδράσκειν αὐτὴν ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα, ὅτε ἤθελον νὰ δείξωσιν ἑαυτοὺς ἀδίκους ἐγκλήματος, λέγοντες, προκυνιωτὴν Ἀδράστειαν, Πλάτ. Πολ. σελ. 451 καὶ, ἐπεὶ ἡ Ἀδράστεια, Λουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μηλισσοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα ἔδωκε πρῶτον τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, Ἀπολδρ. ά, 1, 6.

Ἀ᾽δράστεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀνατολικῶς τοῦ Λαμψάκου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 828. — 2) Τὸ τῆς Ἀδραστείας πεδίον, χώρα τῆς μικρᾶς Μυσίας περιλαμβάνουσα τὰς πόλεις Ἀδράστειαν, Πάρειον καὶ Πρίαπον, Στράβ. ιγ᾽.

Ἀ᾽δράστη, ἡ, Ἰωνικ. Ἀ᾽δρήστη, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 123.

Ἀ᾽δραστί᾽δης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀδράστου, ὁ Αἰγιαλεύς, Πινδ. —

Ἀ᾽δραστίνη, ἡ, Ἰωνικ. Ἀ᾽δρηστίνη. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, ἡ Αἰγιάλεια, Ὁμ Ἰλ. Ε, 412.

Ἄ᾽δραστος, ὁ, Ἰωνικ. Ἄ᾽δρηστος Τίὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καὶ πατὴρ τῆς Ἀργείας, Ἱππεδαμείας καὶ τοῦ Αἰγιαλέως· διωχθεὶς δὲ ἐκ τοῦ Ἄργους ἦλθεν εἰς Σικυῶνα, ὅπου διεδέχθη τὸν θρόνον παρὰ τοῦ πάππου του Πολύβου, καὶ ἐσύστησε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Νεμ. 9, 30. ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλὴν του τὸν Τυδέα καὶ τὸν Πολυνείκην φεύγοντας ἐκ τῶν πατρίδων των, ὑπάνδρευσε τὴν μὲν Ἀργείαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους, τὴν δὲ Ἱππεδάμειαν μὲ Δηϊπύλην μετὰ τοῦ Τυδέως· εἶτα ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ

νὰ ἐποικαταστήσῃ τὸν Πολυνείκην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου καὶ νικήσει, μόλις διεσώθη μόνος, χάπας τὸν Πολυνείκην καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Αἱγιαλέα ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 572. Ἡρόδτ. 5, 67. Ἀπολλόδ. α', 9, 13. ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἄδραστος ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς διὰ τὰς φιλανθρώπους αὐτοῦ καὶ γενναίας πράξεις. — 2) Πατὴρ τῆς Κυρδίππης μητρὸς τοῦ Διομήδους, σκήπτρας τὴν πόλιν Ἀδράστειαν ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ, Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. — 3) Τίὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, Παυσ. — 4) Τίὸς τοῦ μάντεως Μέροπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. Β, 830. — 5) Τίὸς τοῦ Γορδίου ἐκ Φρυγίας, ὅστις καταφυγὼν εἰς τὸν Κροῖσον βατιλέα τῆς Λυδίας ἐθανάτωσεν ἐξ ἀποτυχίας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄτυν ἐν τῇ θήρᾳ, εἶτα ἐφονεύθη καὶ οὗτος ἰδιοχείρως, Ἡρόδτ. 1, 35 — 6) Ἄδραστος ὁ Μελίγηρος, ἔπτιν ἀναμφιβ. ὁ περιβόητος Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 249. — 7) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀφροδισιάδος πόλεως τῆς Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. γράψας «Περὶ τῆς τάξεως τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων καὶ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας» παρὰ Σιμπλικ. ὅθεν Ἀδράστειος, ον.

Ἀδρήστεια, Ἀδρήστη. = Ἀδράστεια.

Ἀδρῆσται, οἱ = Ἀδραῖται

Ἀδρία, ἡ, Adria ἢ Hadria. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀτρία ἐλέγετο, τανῦν Adria, Στράβ. — 2) πόλις τῶν Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ Οὐλομάνου ποταμοῦ, πιθαν. τανῦν Altri, Στράβ.

Ἀδριακός, ἡ, όν, τοῦ Ἀδρίου, Ἀνθολ.

Ἀδριανός, ἡ, όν, καὶ Ἰων. Ἀδριηνός. Ὁ Ἀδριανὸς πόντος, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, Ἀνθολ. — 2) Οὐτ. κύρ. Ὁ ὁμ. Αἴλιος Ἀδριανός, Hadrianus. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης γεννηθεὶς ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 870 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. ἀνὴρ μὲ μεγάλας καὶ ἐξόχους ἀρετάς, χαρακτῆρα δὲ μᾶλλον τυραννικὸν· ἠγάπα πρὸ πάντων τὰς ὡραίας τέχνας καὶ τὰς μαθήσεις, δι' ὃ καὶ ἀνήγειρεν εἰς διάφορα μέρη πολλὰ καὶ ἐπιμελῆ καταστήματα, ἐξαιρέτως δὲ διατρίψας ἐν Ἀθήναις πολλῶν χρόνων ἐκόσμησε μὲ λαμπρὰς οἰκοδομὰς τὴν πόλιν ταύτην· μετὰ μίαν βασιλείαν εἴκοσι καὶ ἑνὸς χρόνων ἀπέθανε τὸ ἑξηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ζήσας κατὰ τὸν 180 χρόνον ἀπὸ Χρ. ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἐν τῇ Αὐλῇ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Κομμόδου. — 4) Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀδρίας, Πολυβ.

Ἀδριανοῦ Θῆραι, αἱ. Πόλις τῆς Μυσίας, κτισθεῖσα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ.

Ἀδριανούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου Ποταμοῦ (Μαρίτζα) ἀρχισθεῖσα Ὀρεστιὰς καλουμένη, ὅθεν Ἀδριανουπολίτης, ὁ κάτ.

Ἀδρίας, ου καὶ ᾱ, ὁ, Ἰωνικ. Ἀδρίης, Adria· καὶ Ἀδριατικὸς κόλπος. Κόλπος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλίας, Λιβουρνίας καὶ Δαλματίας, τανῦν Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἢ Ἀδριατικὸν πέλαγος, Ἡρόδτ. 1, 163. Στράβ.

Ἀδριάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἀδριατική. Ἡ Ἀδριὰς ἄλμη, Δουσ. Περ. 92.

Ἀδριατικός, ἡ, όν. Τοῦ Ἀδρίου, Ἀδριατικὸς μυχὸς, Πολύβ. καὶ, κόλπος, Στράβ. ταὐτὸν τῷ, Ἀδριατικὴ θάλασσα.

Ἀδριηνός, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀδριανός.

Ἀδρίης, εω, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀδρίας

Ἀδρούμητον, τό, Δίων Κάτ. Ἀδρούμητος, ἡ, Πλουτ. Ἀδρύμη, ἡ, Στράβ. καὶ Ἀδρύμης, ητος, ὁ, Πολύβ. Adrumetum. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βυζακίου ἐν τῇ Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, τανῦν Μελκουμάττα, ὅθεν, Ἀδρυμήτιος, ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Ἀδρύμαχος, ὁ, Βατιλεὺς τις τῶν Μαχλύων ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Λουκ

Ἀδρυμαχίδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λυβίας συνορεῦον μετὰ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔχον τὰ αὐτὰ ἤθη τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδτ. 4, 168.

Ἀδύτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσατα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μετάλκην, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἄδων, ὁ, = Ἄδωνις.

Ἀδωναίη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ Ἀδώνιδος ἀρκτοῦ αὐτῆς, Ὀρφ. Ἀργ. 30.

Ἀδωνιάς, άδος, ἡ, = Ἀδωνὶς, Νόνν.

Ἀδώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀδώνιδος, ἢ εἰς τὸν Ἄδωνιν ἀνήκων, ἀφιερωμένος, καὶ, τὰ Ἀδώνια, ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἀναμνησιν τοῦ Ἀδώνιδος, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, καθ' ἃς ἐφυλάττετο μέγα πένθος, Ἀριστοφ. Κίρ. 419.

Ἄδωνις, ιδος, ὁ. Κατ' Ἀπολλόδ. γ', 14, 3. υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος βατιλέως τῆς Κύπρου· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Θείαντος βατιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνης ἢ Μύρρας· μὲ τὸ καὶ ἦτον δὲ εἰς ἄκρον ὡραῖος ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη τοσοῦτον, ὥστε τὸν ἠκολούθει παντοχοῦ· ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπήτας διὰ τοῦτον τὸν ἔρωτα, ἤγειρε διὰ συνεργείας τῆς Ἀρτέμιδος ἕνα ἄγριον χοῖρον κατ' αὐτοῦ, ἐνῷ οὗτος ἐθήρευεν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πληγωθεὶς θανατηφόρως μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐκ τῆς πληγῆς ἀποῤῥέον αἷμά του μετέβαλεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς ἄνθος τὸ λεγόμενον Ἀνεμώνην, Θεοκρ. Εἰδ. α', 103. Ἀπολλόδ. γ', 14. — 2) Ποταμὸς τις ἐν τῇ Φοινίκῃ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βύβλου, τανῦν Ἰβραὶμ Πασχιᾶ, Στράβ. ὅθεν, οἱ Ἀδώνιδος κῆποι, ἐλέγοντο ἀγγεῖα τινα πήλινα, εἰς τὰ ὁποῖα φυτεύοντες διάφορα ἄνθη ἢ χόρτα, ἐθέρμαινον αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ἀναδώσωσι πρωϊαίτερον καὶ ἔφερον αὐτὰ εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἑορτάζοντο τὰ Ἀδώνια ὡς σύμβολον μιᾶς πρωΐμου πρακμῆς καὶ ἀπωλείας, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 276.

Ἀεθλιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ κατ' Ἀπολλόδ. α', 7, 3 τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογονίας, βατιλεὺς τῆς Ἠλείδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ἀείμνηστος, ὁ. Σπαρτιάτης, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου ἐν ταῖς Πλαταιικαῖς μαχομένων, φονεύτας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον, Ἡρόδτ. 9, 64.

Ἀελλόπους, οδος, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλεκτρας, Ἀπολλόδ. α', 9, 21. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἶριδος.

Ἀελλώ, οῦς, ἡ (ᾱ). Μία καὶ αὐτὴ τῶν Ἁρπυιῶν, ἀδελφὴ τῆς προτέρας, Ἡσί. Θεογ. 267. Ἀπολλόδ α', 2, 6.

Ἀεροκόρυκες, οἱ. Κάτοικοι τοῦ Ἠλίου, κωμικ. πεπλατυμένον ὄνομα παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἱστορία α', 16.

Ἀεροκώνωπες, οἱ· ὡσαύτ. ὑπὸ Λουκιαν. ἐπιπλατμ. κάτοικοι τοῦ Ἠλίου, αὐτόθι.

Ἀερόπη, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ βατιλέως τῆς Κρήτης Κατρέως καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος δευτέρου, ἥτις, ὡς λέγεται, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀτρέως, ἢ κατ' Αἰσχύλ. μετὰ τοῦ Θυέστου ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, Ἀπολλόδ. γ', 2, 1. Εὐρ. Ὀρέστ. 18. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀερόπην, Παυσαν.

Ἀερόπης, ὁ, Ἰωνικ. Ἠρόπης. Τίὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἐχέμου, Παυσ. α', 41. — 2) Τίὸς τοῦ Φηγέως βατιλέως τῆς Τεγέας, Ἡρόδοτ. 9, 26. ἔνθα Ἠρόπου κεῖται. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλείου Τημενοῦ ἐξ Ἄργους, ὅστις φυγὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν καὶ ἔβοσκε τὰς βοῦς τοῦ αὐτόθι βατιλέως, Ἡρόδτ. 8, 137.

Ἀέτιος, ου, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἀμίδας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ζήσας εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ὡς ἰατρὸς ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ, ἔγραψε Βιβλία ἰατρικὰ ἑκκαίδεκα, ἤτοι συλλογὴν τῶν περιεργοτέρων χωρίων ἐκ τῶν παλαιῶν ἰατρικῶν συγγραμμάτων.

Ἀετίων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, Λουκιαν. Εἰκ. 7.

Ἄζάης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀζά μορα, τά. Κορυφὴ ὄρους τινὸς ἐπὶ τῆς Κατωνίας ἐν Κιλικίᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ἐν φρούριον ὀχυρόν, Στράβ. ιβ', 2.

Ἄζάν, ᾶνος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀζήν. Τίὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Ἐρατοῦς, πατὴρ τοῦ Κλείτορος, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Ἀρκαδίας, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀζανία, Παυσ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἀζανίας χώρας.

Ἀζᾶνες, οἱ, Ἰωνικ. Ἀζῆνες. Κάτοικοι τῆς Ἀζανίας ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἀζάνης, ους, ὁ. Εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ξέρξου στρατευσάντων Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀζανία, ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνία. Χώρα τις ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείδος, Παυσ. — 2) = Ἀρκαδία.

Ἀζάνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Ἀζήνιος. Ὁ ἐκ τῆς Ἀζανίας ὤν, ἢ εἰς τὴν Ἀζανίαν ἀνήκων, Ἀζανικὸς, Γαλλ.

Ἀζανίς, ίδος ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνὶς. Ἡ ἐκ τῆς Ἀζηνίας οὖτα, κορὴ Ἀζανὶς, ταὐτὸν τῷ, νύμφη Κορωνὶς μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ὅμηρ. Ἔμν. Ἀπολ. 209. κληθεῖσα οὕτω ἢ διότι ὁ ἐραστὴς αὐτῆς Ἴσχυς ἦν ἐκ τῆς Ἀζανίας χώρας, ἢ διότι αὐτὴ κατήγετο ἐκ τῆς Ἀζανίας. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα ταὐτὸν τῷ Ἀζανία, Στράβ.

Ἀζᾶνοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου λεγομένης Φρυγίας, Στράβ. ιβ'.

Ἀζείδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Τίὸς τοῦ Ἀζέως, ὁ Ἄκτωρ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 518.

Ἀζεμίλκος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ βατιλέως τῆς Τύρου, Ἀρρίαν.

Ἀζεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλυμένου ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ πατὴρ τοῦ Ἄκτορος, Παυσ.

Ἀζήν, ῆνος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζάν. Ἡρόδτ.

Ἀζηνία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. Ἅρποκ. ὅθεν, Ἀζηνιεὺς, έως, ὁ κάτοικος. — 2) Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζανία.

Ἀζήνιος, ία, ιον, Ἰωνικ ἀντὶ Ἀζάνιος.

Ἄζιλις, ιδος, ἡ. Ὄρος καὶ ποταμὸς ἐν Λιβύῃ, Κλλιμ. Ἔμν. Ἀπολ. 89. κατὰ Σχολ. αὐτόθι πιθαν. = Ἄζιρις.

Ἄζιρις, ιος, ἡ. Χώρα τις τερπνὴ καὶ ἐπίπεδος τῆς Λιβύης ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατείας, Ἡρόδοτ. 4, 157.

Ἄζωρος, ἡ. Πόλις τῆς Πελαγονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Στράβ. η'.

Ἄζωτος, ἡ, Ἀσδώδ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάττης, Ἡρόδοτ. 2, 157. παρὰ Στράβ. Ἄζωτός, τανῦν χωρίον Ἐσδούδ καλούμενον, ὅθεν, Ἀζώτιος, ὁ κάτοικ.

Ἀηδών, όνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδάρεως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ζήθου βατιλέως τῶν Θηβῶν τὸν Ἴτυλον, φονεύσασα δὲ τὸν Νιόβην διὰ

τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν εὐτυχίαν, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν πρωτότοκον αὐτῆς παῖδα, ἀλλ' ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε τὸν ἰδικόν της Ἴτυλον, διὰ τὴν λύπην τοῦ ὁποίου μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὀμώνυμον πτηνόν, καὶ καθημένη ἐπὶ τῶν δένδρων ἐρήνει τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ὁμήρ. Ὀδ. Τ, 518. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1159.

Ἀηδονίς, ίδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης, πλησίον ἡ τοῦ Ἡροδ. Πλατέα, Πτολ.

Ἀθαμᾶνες, οἱ, ἐνικ. Ἀθαμάν, ᾶνος. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀθαμανίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες πρότερον ἐν τῇ Θετταλίᾳ ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὑπὸ τῶν Λαπίθων ἠλθον ἐνταῦθα καὶ κατέλαβον τὰ ἐπὶ τοῦ Πίνδου μέρη ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας, Στράβ. ἡ, 6. Πολύβ.

Ἀθαμανία, ἡ Χώρα ἐν τῇ Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, Στράβ.

Ἀθαμάντειος, ία, ιον. Τοῦ Ἀθάμαντος, ἡ εἰς τὸν Ἀθάμαντα ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Ἀθαμάντιον πεδίον, τόπος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ παρὰ τὴν Ἡσπαΐδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἔνθα ἤρχε τὰ πρῶτον ὁ Ἀθαμας, Παυσ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 265. — 2) ἡ Ἀθαμαντία χώρα, τόπος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ παρὰ τὴν Ἅλον πόλιν, ἔνθα ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας, Στράβ. ἰ. Ἀπολ. Ῥόδ. 516· ἴδε Ἀθάμας

Ἀθαμαντίς, ίδος, ἡ, Πατρων. τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Αἰσχ. σελ. 64.

Ἀθάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος· κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον μέρος ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀθαμαντία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θετταλίαν κατῴκησε περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος· λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, εἶτα δὲ ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἰνώ, ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην καὶ τελευταῖον τὴν Θεμιστὼ θυγατέρα τοῦ Τρῶος βασιλέως τῶν Λαπίθων μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Δεύκωνα, Ἐρυσίον, Σχοινέα καὶ Πτῶον, Ἀπλδρ. α, 9, 2. γ, 4, 3. Ἡσ Δείρ.

Ἀθανάσιος, ὁ. Γεννηθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸ 296, ἔτος ἀπὸ χρ. ἐχρημάτισεν ἀρχιερεὺς αὐτοῦ, ὑπερασπιζόμενος μὲ ζῆλον τὴν τῶν ὀρθοδόξων ἱερὰν πίστιν ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς θείας γραφῆς· ἀπέθανε τὸν ἑβδομηκοστὸν ἕβδομον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Ἄθεσις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας, ὅστις ἀνούμενος μετὰ τοῦ Ἴστρου ἐμβάλλει εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, τανῦν Ἀδίγης, Adige ἢ Etsch.

Ἀθηνᾶ, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη, Δωρικ. Ἀθάνα, καὶ Ἀθηναία, παρὰ Ῥωμ. Minerva. Θυγάτηρ τοῦ Διός, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφ' οὗ πρότερον κατέπιεν τὴν γυναῖκα τοῦ Μῆτιν ἔγκυον οὖσαν· γεννηθεῖσα δὲ οὕτω περὶ τὴν Τριτωνίδα Λίμνην ἐν Λιβύᾳ, ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Τρίτων καὶ τὴν ἀνέθρεψε, διὸ καὶ ἐκλήθη Τριτωνία καὶ Τριτογένεια· ἐλατρεύετο δὲ ἐξόχως ὡς θεὰ τῆς σοφίας, φρονήσεως καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας καὶ συνέσεως, καὶ ἐστάθη ἐφευρετὴς διαφόρων χρησίμων ἐργασιῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο Ἐργάνη· ἐλθοῦσα δὲ εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ποῖος ἐκ τῶν δύω νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἐνίκησεν αὐτὸν καμοῦσα πρῶτον νὰ ἀναβλαστήσῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας, διὰ τοῦτο καὶ ἐλατρεύετο ἐξόχως εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ὑπερίφημος αὐτῆς ναὸς παρθενών, καὶ ἑορτάζοντο πρὸς τιμὴν της τὰ λεγόμενα Παναθήναια κατὰ πενταετίαν Ἀπολλ. Ἠτ. Θεογ. 886. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1320. 2) = Ἀθῆναι, Ὁμ. Ὀδ. Η, 80.

Ἀθηναγόρας, ου, ὁ. Ἰωνικ. Ἀθηναγόρης. Μιλήσιος, κατὰ Διοδ. στρατηγὸς τῶν Ῥοδίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. — 2) Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ χρ. διδαχθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν ἔγινε μετὰ ταῦτα χριστιανός, γράψας Ἀπολογίαν τῶν χριστιανῶν πρὸς Μάρκον τὸν Αὐρήλιον καὶ Κόμμοδον τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Ἀθηνάδας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀθηνάδης. Τροιζήνιός τις, ὅστις φονεύσας τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡροδ. 7, 213. — 2) Σικυώνιός τις. Ξενοφ.

Ἀθῆναι, αἱ, Δωρικ. Ἀθᾶναι, Athen. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περίφημος τὸ πάλαι, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς πολιούχου θεᾶς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ἦν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, Κεκροπίας τὸ πρότερον καλουμένης. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Θησέως κατεστάθη ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ὅλων τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πρότερον διεσπαρμένοι εἰς χωρία καὶ εἰς μικρὰς πόλεις εἶχον ἕκαστοι ἰδίους νόμους καὶ ἰδίαν ἀρχήν· περιελάμβανε δὲ ἡ πόλις μίαν περιοχὴν 43 σταδίων, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικοῦ καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, τὰ ὁποῖα ἐκτείνοντο ἕως τῆς θαλάττης, τὸ μὲν 35 τὸ δὲ 40 στάδια, καὶ ἦν κτισμένη ἐπάνω εἰς διαφόρους λόφους, τῶν ὁποίων ἐξεῖχε πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀκροπόλεως· διαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ πόλις εἰς πέντε μεγάλα μέρη τὰ ὁποῖα ἦταν, ὁ Κολωνὸς κείμενος ἐρατικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, αἱ Λίμναι μεσημβρινῶς, ἡ Μελίτη ἀνατολικῶς, ὁ Κεραμικὸς δυτικῶς καὶ ἡ Ἀδριανοῦ πόλις νοτιοανατολικῶς, περὶ αὐτὴν δὲ ἦσαν ἐπὶ τῶν τειχῶν της καὶ ὡραῖαι πύλαι. Ὁ μεγαλήτερος τῶν λιμένων της ἦν ὁ Φαληρεὺς ὅστις ἦν καὶ πλησιέστερος τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ Πειραιεὺς μὲ τὸν ὁποῖον συνείχετο ἡ Μουνυχία, ἦν ὁ εὐχρηστότερος καὶ προσφυέστερος μὲ ὁμωνύμων ἐπ' αὐτοῦ πολιν, ἔνθα ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον. Τανῦν Ἀθῆναι, πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, καὶ καθέδρα τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν Ἀθηνῆτις, ἐν Ἀθήναις, καὶ Ἀθηνηθεν, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. — 2) Ἀθῆναι αἱ Διάδες, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Διον. Στράβ. — 3) καὶ ἕτερα ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀθηναῖα, τά. Ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἐξαιρ. δὲ = Παναθήναια, Πλεύτ.

Ἀθήναιον, τό· κυρ. ὁ Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμνάσιόν τι ἐν Ἀθήναις ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεὰν ταύτην. — 2) ὡς Κύριον Ὄνομ. Κώμη τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η, 43. — 3) πόλις ἐν τῇ Ἠπείρῳ τῶν Ἀθαμάνων, Στράβ. ἰ. — 4) Δμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἄλλως Ἀθηναίων ἢ Σευθοταύρων λιμὴν λεγόμενος, Ἀρρίαν. περιπλ. τανῦν Σουγδαία.

Ἀθηναῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κατοικος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀθήναιος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, Θουκ. δ', 119. — 3) Ἀθήναιος, ἐκ τῆς πόλεως Ναυκράτεως ἐν Αἰγύπτῳ, φιλόσοφος καὶ γραμματικός, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. συνέγραψεν ἓν συμπόσιον Σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δειπνοσοφισταὶ εἰς δεκαπέντε βιβλία, διὰ τοῦτο ἐπωνυμάτην καὶ Δειπνοσοφιστής.

Ἀθηναΐς, ίδος, ἡ. ἴδε Εὐδοκία.

Ἀθηνίων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας Κωμῳδίας παρ' Ἀθην.

Ἀθηνόδωρος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Κορδυλίων ἐπικαλουμένος, φίλος Κάτωνος τοῦ Οὐτικοῦ, Στράβ. — 2) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου του Τιβερίου· ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κἀνέν, Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Ἀθηνοκλῆς, έους, ὁ. (τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλέος.) Ἕλλην, Ὁμοιμ. παρὰ Στράβ.

Ἀθηνούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πλιν. 3.

Ἀθλιβις, = Ἀδριβις.

Ἀθμόνη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, Ἡσυχ. ὅτι δὲ καὶ Ἄθμονον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀθμονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Εἰρ. 189.

Ἀθόως, ἐπικ. ὀντὶ Ἄθως.

Ἀθριβις, ιος, ἡ, καὶ Ἄθαρβις, καὶ Ἀθλιβις παρὰ Στεφ. Μητρόπολις τοῦ Ἀθριβίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, τανῦν χωρίον Ἀτριβ λεγόμενον, Πτολ. δ', 5. ὅθεν Ἀθριβίτης, ὁ κάτοικ. καὶ, ὁ Ἀθριβίτης Νομός. Ἡροδτ. 2, 166.

Ἄθρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡροδτ.

Ἄθυμβρα, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας, ὕστερον Νύσα κληθεῖσα, ὅθεν Ἀθυμβρεύς, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἄθυμβρος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀθυμβρα ἐν τῇ Λυδίᾳ., Στράβ.

Ἄθυρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ῥέων μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Προποντίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν, τανῦν Καρασσοῦ, Στεφ. Βυζ.

Ἄθωρ, ἡ ἄλλως Ἀθύρ, παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλέγετο οὕτω ἡ Θεοτης τοῦ σκότους καὶ Μήτηρ ὅλων τῶν ὄντων, Ἐτυμ. Μαγ.

Ἄθως, ω, ὁ, ἐπικ. Ἀθώς. Ὄρος ὑψηλὸν ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν παραλίων τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, τανῦν Ἅγιον ὄρος, Monte Santo ἔχον ἐπ' αὐτοῦ 65 μοναστήρια καὶ 6000 μοναχοὺς ὀρθοδόξους. Ὁμ. Θουκ. δ', 109. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 604. Αἴτα Ἄθω, Θουκ. καὶ Ἄθων, Ἡροδτ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Ἄθων, ωνος, ὁ, Στράβ. ὅθεν, Ἄθωος, ὁ, ἡ, ον, Ὁ εἰς τὸ ὄρος Ἄθω ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὤν, τὸ Ἄθωον αἶπος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 298. Ἀθωΐτης, ου, ὁ κάτοικος τοῦ ὄρους Ἀθωνος.

Ἄθως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποτειδῶνος, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος. — 2) εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐσφενδόνησε κατὰ τῶν θεῶν τὸ ὄρος Ἄθω.

Αἶα ἡ Κολχίς. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλχων, ἔνθα μυθολογεῖται ὅτι ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ ν' ἁρπάσωσι τὸ χρυσοῦν δέρας, περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν, τὴν ὁποίαν ἐξέλαβον τοῖς αὐτὶ τῆς μετὰ ταῦτα Μήλης, Ἡροδτ. 1, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως. — 2) Ἡ νῆσος τῇ Κίρκῃ ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, τὴν ὁποίαν ὑπελάμβανον κειμένην ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Σικελικοῦ πορμοῦ, ὅθεν Αἰαίη νῆτος, καὶ Αἰαίη Κίρκη, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 135. Μ, 3 παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Κιρκαῖον ἀκρωτήριον τοῦ Λατίου.

Αἰγεαῖον, τό. Ἄγαλμα τοῦ Αἰακοῦ καὶ βωμὸς

ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ Μακεῖα, ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι αὐτόθι πρὸς τιμὴν τοῦ Αἰακοῦ, Πίνδ. Νέμ. 6, καὶ 7. Παυσ.

Αἰάκης, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ᾠκειώθη τὴν τυραννίαν καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην, Ἡροδτ. 3, 139. — 2) Τίς τοῦ Συλοσῶντος, τύραννος καὶ οὗτος τῶν Σαμίων, Ἡροδτ. 6, 13.

Αἰακίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Πηλεὺς ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Π, 15. πληθ. Αἰακίδαι ἐλέγοντο ὁ Αἴας καὶ ὁ Τελαμών, Ἡροδτ. 5, 80. — 2) υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος.

Αἰακός, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Αἴγινα, ἔνθα ἐβασίλευσεν ὁ Αἰακὸς μὲ πολλὴν σοφίαν καὶ δικαιοσύνην, διὰ τὴν ὁποίαν ἠξιώθη μετὰ θάνατον θείων τιμῶν· ἔλαβεν εἰς γυναῖκαν τὴν Ἐνδηΐδα θυγατέρα τοῦ Χείρωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, ἐκ δὲ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης ἐγέννησε τὸν Φῶκον, ὅστις ἐφονεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος, Ἡτ. Θεογ. 1005. Ὅμ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 55. Ἀποθανὼν δὲ ἐδικαρίσθη, ὡς ἐδόξαζον, εἷς τῶν τριῶν κριτῶν τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη ὁ Πλούτων καὶ τὰς κλεῖς τῶν καταχθονίων πυλῶν, Ἀπολδρ. Πλάτ. Γοργ. ὅθεν παροιμ. ἥκεις πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενέσθαι. Λουκ. ἤτοι, εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλθεῖν. — Αἰακεῖος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰακοῦ, ἢ εἰς τὸν Αἰακὸν ἀνήκων.

Αἰγάειον, τό. Πηγὴ τις καὶ ἄλτος ἐν τῇ Λοκρίδι πλησίον τῆς πόλεως Ὀπούντος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως.

Αἰάντειον, τό (Αἴας). Μνημεῖον καὶ ναὸς τοῦ Αἴαντος, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτείου ἀκρωτηρίου τῆς Τρωικῆς χώρας, Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, Πτολ.

Αἰαντίδης, ου, ὁ. Πατρων. ὄνομ. Τίὸς τοῦ Αἴαντος. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Τυράννου τινὸς τῆς Λαμψάκου, Θουκ.

Αἰαντίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, Δημ.

Αἰαντόδωρος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, Πλούταρχ.

Αἴας, αντος, ὁ, κλητ. Αἶαν, Αἰακ. Τίὸς τοῦ Ὀϊλέως, Λοκρὸς τὸ γένος καὶ Βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ μετὰ ταῦτα ἐστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἔχων τεσσάκοντα πλοῖα· ἐκαλεῖτο μείων διὰ τὸ μικρὸν αὐτοῦ σωματικὸν ἀνάστημα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 5 7. Ἀπολδρ γ'. 10, 8. ὅτε ἡλώθη ἡ πόλις τῆς Τρωάδος ἡτίμασεν τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα τοῦ Πριάμου μετὰ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπελογιάντου παροργισθεῖσα ἡ Θεά, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ναυαγήσῃ ὑπὸ τὴν νῆσον Εὔβοιαν, ὅπου καὶ ἐπνίγη. Ὅμ. Οδ Δ, 502. — 2) Αἴας ὁ Σαλαμίνιος καὶ μέγας ἐπικληθείς, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων καὶ λαφυραγωγήσας διάφορα μέρη καὶ πόλεις τῶν ἐχθρῶν. Ἐλεγίζετο δὲ ὁ ἀνδρειότερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ μεγάθυμον ἰφθιμον, πελώριον, ἄρκος Ἀχαιῶν, Ἰλ. Δ, 473—479. Ε, 610—625. Η, 211—213· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπειδὴ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔλαβεν τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ὁ Αἴας ὑπὸ ἀγανακτήσεως πεσὼν εἰς μανίαν ἐτυφάγη ἰδιοχείρως, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥοιτείου τῆς Τρωικῆς χώρας, Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ὀδ. 8, 104. Παυσ. α, 35. — 3) Ποταμός τις ῥέων διὰ μέσου τῆς Ἰλλυρίας, ἄλλως καὶ Ἄωος λεγόμενος· ὅθεν Αἰάντειος, ὁ, ἡ, ον καὶ Αἰάντιος, ον, Πινδ. τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸν Αἴαντα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, καὶ παροιμ. ἐπιτιθέναι Αἰάντειόν τινα τὴν χορωνίδα, ἤτοι τελευτᾶν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἴαντος, αὐτοχειριάζεσθαι, Λουκ.

Αἰγάθεν, Πίνδ. ἐκ τῶν Αἰγῶν, πόλεως.

Αἰγαί, αἱ. Αἱ Ἀχαϊκαὶ πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία ἐν Ἀχαΐᾳ ἐπὶ τοῦ Κριθίου ποταμοῦ, μὲ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμήρ. Ἰλ. Θ, 203. καὶ ἐνικ. ἡ Αἰγή, Στράβ. οὐχὶ τὰ Αἰγὰ κατὰ Μανγερτ. ὅθεν, Αἰγαιεύς, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας παραθαλάττιος, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τινος ὄρους, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 21. Στράβ. κατ' ἄλλους δέ, αἱ Ἀχαιαί. — 3) Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Λυδίας, Ἡροδτ. 1, 149. παρ' ᾗ καὶ Αἰγαῖαι καλοῦνται, ὅθεν, Αἰγαιεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. καὶ Αἰγαιάτης, ου, Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας, μὲ Λιμένα, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰγαῖαι παρὰ Στράβ. παρὰ δὲ Δι. Κασ. Αἰγέαι, ταυτὸν Ἁγία Σκέπη, ὅθεν, Αἰγαῖος, ὁ κάτοικ. — 5) ἑτέρα πόλις τῆς Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἥτις πρότερον Ἔδεσσα ἐκαλεῖτο, ἔνθα ἦταν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, Παυσ. Ἀρρίαν. α, 4. ἔτι δὲ καὶ Αἰγὴ καὶ Αἰγεία λεγομένη.

Αἰγαῖαι, αἱ. = Αἰγαί, ἀριθ. 3. καὶ 4.

Αἰγαῖον, τό. Πέλαγος, ἴδε Αἰγαῖος.

Αἰγαῖον ὄρος, τό. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν Κρήτῃ, ἔνθα ἡ Ῥέα ἔκρυψε τὸν Δία ὅτε ἐγεννήθη, Ἡτ. Θεογ. 484.

Αἰγαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν ὤν, ἢ εἰς τὴν πόλιν τῶν Αἰγῶν ἀνήκων, ὅθεν, Αἰγαῖος πόντος, καὶ Αἰγαῖον πέλαγος, ἡ Θάλαττα, ἥτις κεῖται μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τῆς ἰδίως Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ περιλαμβάνει τὰς Κυκλάδας νήσους, ταυτὸν Ἀρχιπέλαγος ἢ κοινοτ. Ἄτερπη θάλαττα. Κατὰ Στράβ. ἡ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Αἰγαί, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλατταν ταύτην· πιθαν. δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς καὶ βίας τῶν ἐν αὐτῇ ἐγειρομένων κυμάτων, Αἰσχ. Ἀγ. 671. Ἡροδτ. ἔτι δὲ καὶ ἀνευ οὐσιαστ. ὁ Αἰγαῖος καὶ τὸ Αἰγαῖον, παρ' Ἡροδτ.

Αἰγαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν ἐγκατοίκων, Στράβ. — 2) Ποταμὸς τις ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 541.

Αἰγαίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, ἅτινα καὶ Ἑκατόγχειρ ἐλέγετο. Ἀλλ' Ὅμηρ. Ἰλ. Α, 403. ἐκάλουν τοῦτον οἱ μὲν θεοὶ Βριάρεων, οἱ δὲ ἄνθρωποι Αἰγαίωνα· ὅτε οἱ λοιποὶ Θεοὶ ἀπεμάτισαν, μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ δέσωσι τὸν Δία, ἐλθὼν ὁ Αἰγαίων εἰς τὸν οὐρανὸν κατεφόβισεν αὐτοὺς μὲ τὴν τρομερὰν μόνον ὄψιν του, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ βάλωσιν εἰς πρᾶξιν τὴν ἀπόφασίν των, Ὅμ. Ἰλ. Α, 396. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1165. — 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐξανάπτωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κεραυνοῦ, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Αἰγάλεον, τό. Ὄρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ χώρᾳ τῆς Πελοποννήσου πλησίον τῆς πόλεως Πύλου, Στράβ. 3'.

Αἰγάλεως, ὁ, καὶ Αἰγάλεων ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, πιθαν. ἄκρα τις τοῦ Κορυδαλλοῦ, Ἡροδτ. 8, 90. Θουκ. ταυτὸν, βουνὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Αἰγάν, ἡ Αἴξ, αιγὸς, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἄλλως καὶ Κάνη, ἡ, λεγόμενον. Ὀρθοτρ. Αἰγᾶν, δωρικ. ἀντὶ Αἰγῶν, πρωτοτυπικ. ἄκρα, Στράβ. ἡ.

Αἰγείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγέως, ὁ Θησεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 182. πληθ. οἱ Αἰγείδαι, ποιητ. Αἰγείδαι, ἀπόγονοι τοῦ Αἰγέως, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. — 2) φυλή τις μεγάλη ἐν Σπάρτῃ κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγέως υἱοῦ τοῦ Ὀϊολίκου καὶ ἐκγόνου τοῦ Θήρα, Ἡροδτ. 4, 149. — 3) Φυλή τις ἐν Θήβαις, Πινδ.

Αἰγειρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα καὶ μικράν τινα περιοχὴν ἀμφ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Ὑπερησίην· ὧν χωρὶς Ξυλόκαστρον λεγόμενον, Στράβ. 3'. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγειράτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Αἰγειρος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς Μηθυμναίας χώρας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Στράβ. ιγ', 2.

Αἰγειρουντα, ἡ. Μικρὰ πόλις τῆς Μεγαρίδος. Στράβ. ὀρθοτρ. δὲ Αἰγείρουσσα. — 2) = Αἰγιρόεσσα, ὅπερ ἴδε.

Αἴγεστα, ἡ Αἴγεστα, καὶ Ἔγεστη ἡ Σεγέστη, Acosta καὶ Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη βορειοδυτικῶς πλησίον τοῦ ὄρους Ἔρυκος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Στράβ. Διοδ. Σικ. ιγ', 6. Θουκ. ζ'. ὅθεν, οἱ Αἰγεσταῖοι, Πολύβ. καὶ, οἱ Αἰγεστεῖς, Στράβ. οἱ κάτοικ.

Αἰγέστης, ἡ Ἀκέστης. Τίὸς τοῦ Ἱριμιτοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἐκ Τροίας, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ· οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Σικελίας, πρὸς χάριν τοῦ ὁποίου ἔκτισεν ὁ Αἰνείας ἐνταῦθα τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴγεστην, Στράβ.

Αἰγεύς, έως, ὁ. Τίὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παλλαντος. Ἐλθὼν εἰς Τροιζῆνα καὶ συνευρεθεὶς μετὰ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ αὐτόθι Ἡγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννησε τὸν Θησέα, ὅστις αὐξήσας πλησίον τοῦ πάππου του ἦλθεν ἔπειτα εἰς Ἀθήνας καὶ παρέλαβε τὴν πατρικὴν βασιλείαν. Ἀπολδρ γ', 15, 5. Παυσ. α, 22.

Αἰγιαλεύς, έως, ὁ. Τίὸς νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Αἴγιη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλένου, ἥτις μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλίκης ἔθρεψε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα, ὕστερον δὲ συγκατετάχθη ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Ὑγιν.

Αἰγή, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερτονήτου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡροδτ. 7, 123. — 2) = Αἰγαί, ἀριθμ. 3.

Αἰγηΐς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Αἰγέως, Παυσ.

Αἰγίαι, αἱ. Πόλις τῆς Δικωνίας = Αἰγειαί.

Αἰγιάλεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Αἰγιάλη. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῆς Σικυῶνος, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως, γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Ἄργους, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 413. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Αἰγιαλός. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικυῶνος. Παυσ. Ἀχαϊκ. 1. — 4) Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Εὐβοίας, Ἡροδτ. 6, 107.

Αἰγιαλεῖς, οἱ, ἐνικ. Αἰγιαλεύς. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαΐας, Ἡροδτ. 7, 4. καὶ, Πελασγοὶ Αἰγιαλεῖς, παρὰ τοῖς ὕστερον αὐτοὶ οἱ Πελοποννήσιοι, Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 174. — 2) Φυλή τις τῶν Σικυωνίων. Ἡροδτ.

Αἰγιαλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασι-

λεύς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῆ Ἀχαΐας καὶ Σικυωνίας Αἰγιάλεια, Ἀπολλ. β', 1, 1. — 2) Τίτος τοῦ Ἀδράστου, ὅστις ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαοδάμαντος υἱοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους, Ἀπολλδ. γ', 7, 2. 2. Εὐριπ. Ἱκετ. 1223. — 3) Κάτοικος τῆς χώρας Αἰγιαλείας, Ἡροδτ.

Αἰγιαλός, ὁ. Ἰδίως ἐλέγετο τὸ πάλαι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἓν μέρος τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕως τῆς Ἤλιδος, κείμενον παραλλαττσίως, ἀπὸ τοῦ Αἰγιαλέως υἱοῦ τοῦ Ἰνάχου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 575. ὅτι δὲ καὶ πόλις αὐτόθ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγιαλέως ἥτις ὕστερον ὠνομάσθη Σικυών, ὅθεν Αἰγιαλοί, οἱ κάτοικ. — 3) Αἰγίαλος, προπαροξ. Πόλις τις μικρὰ τῶν Ἐλατῶν ἐπὶ τῆς Παφλαγονίας, ἥτις ὕστερον καὶ Ἡρακλείου ἐκλήθη, Ἰλ. Β. 855. πληθ. Αἰγιαλοὶ παρὰ Στράβ. Λουκ. Ἀλεξ. 57.

Αἰγικορεῖς, οἱ Ἴων. Αἰγικορέες. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγικορέως υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, Ἡροδτ. 5, 66. κατὰ Πλουτ. Σόλ. 23. πιθαν. ἡ φυλὴ τῶν ἐπὶ νομαῖς διατριβόντων, (ἐκ τοῦ αἴξ καὶ κορέννυμι)

Αἰγικορεύς, έως, ὁ. Τίτος τοῦ Ἴωνος, Ἡροδτ. 5, 66.

Αἴγιλα, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας, ἔχουσα ἔναν ναὸν τῆς Δήμητρος, Παυσ. δ', 17.

Αἰγιλία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, αἰήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα ἀβέλτερα σύκα, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Αἴγιλος, Θεογν. εἰδ. α, 446. ὅθεν Αἰγίλιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρας, ταυτὴν Τζερίγοτον, Πλουτ. καὶ Αἴγιλα, ἡ, Διοδ. Περ. 499.

Αἰγίλιπα, τά. Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων, Ἡροδτ. 6, 101.

Αἰγίλιψ, πος, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Στράβ. ἡ νῆσος μικρὰ κειμένη ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 633. Πολλοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς ἐπίθετον ἀναγινώσκοντες, αἰγίλιπα Τρηχεῖαν.

Αἰγίμιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δωριέων περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν μετὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἐβοηθησεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ἡρακλέους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Αἰγίμουρος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῆς Καρχηδόνος, ταυτὴν Ζοβαμόρα. Στράβ. παρὰ δὲ Στέφ. Βυζ. Αἰγίμορος.

Αἴγινα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήτας ὁ Ζεὺς ἥρπασεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἔνθα ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰακόν, Ἀπολλδ. γ', 12, 6. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 691. ἔπειτα δὲ ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἄκτορα ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μενοίτιον πατέρα τοῦ Πατρόκλου, Πινδ. Ὀλ. 9, 140.

Αἴγινα, ης, ἡ. Νῆσος κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πρότερον Οἰνώη λεγομένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. Σ', περίμετρον 180 σταδίων· οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ὠνομάζοντο Μυρμιδόνες, πιθαν. ὡς κτιστοικοῦντες κατ' ἀρχὰς μέσα εἰς σπήλαια καὶ ἐνασχολούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξόρυξιν τῶν μετάλλων· διοικοῦντο δὲ τὸ πάλαι ἀπὸ Βασιλεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων μνημονεύεται ἐξαιρ ὁ Αἰακός· εἶχε ἡ νῆσος πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ὁμώνυμον πολιν Αἴγιναν μὲ δύο λιμένας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ἦν ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός. Ὅμ. Ἰλ. Β, 562. Παυσ. Κορινθ. 29. ἔτι δὲ Αἰγίνη παρ' Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 31. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερ. καὶ Αἰγινα. ταυτὴν Αἴγινα, ἀνήκουσα εἰς τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. ὅθεν Αἰγινῆται, ἐξ Αἰγίνης, καὶ Αἰγινήτης, ἐ ῆλ. Αἰγινῆτις ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. Αἰγιναῖος, αία, αῖον, ἐκ τῆς Αἰγίνης, καὶ Αἰγινητικός, ἡ, όν, εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν ἀνήκων, Αἰγινητικὸς μέδιμνος, Λουκ.

Αἰγιναῖα, ἡ· ἰδίως ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ, 14.

Αἰγινήτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων, Παυσ. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ, ταυτὴν Ἰνιχί, Στεφ. Βυζ.

Αἰγίνιον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιαιωτίδι, Στραβ. ί, ὅθεν, Αἰγινιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιον, τό. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλ. Β, 574. ὕστερον πρωτεύουσα ὅλης τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἡ συνέλευσις τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἕστμοῦ δὶς τοῦ χρόνου, Πολύβ. β', 41. Παυσ. ή, 24. ταυτὴν Βοστίτζα· ὅθεν, Αἰγιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Μνήστραν μίαν τῶν Δαναϊδῶν, Ἀπολλδ. β', 1, 5.

Αἰγίοχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς αἰγὸς, ἥτις ἔθρεψεν αὐτὸν μὲ τὸ γάλα αὐτῆς.

Αἰγίπαν, ὁ. Τίτος τοῦ Διὸς τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Αἰγης γυναικὸς τοῦ Πανὸς, Ἀπολλδ. δ', 6. ὁ παρὰ Ῥωμ. Σιλβανὸς λεγόμενος.

Αἰγίπλακτον, ὄρος, τὸ (πλάζω) Ὄρος τῆς Μεγαρίδος, Αἰσχ. Ἀγ. 313.

Αἰγιρόεσσα, ἡ. Ἀττκ. Αἰγείρουσα, Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Ἡροδτ. 1, 149. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται· κατὰ τὴν ἐλαστίαν τοῦ Μάυερτ. ἦν ἡ ὕστερον Ἐλαία κληθεῖσα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. ὅεν ἀναφέρει μεταξὺ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων· κατὰ δὲ Schweigh. Ἀργιόεσσα Ἰων. ἀντὶ Ἀργίουσα, ἡ ὁποία αὐτη γραφὴ ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἐνν. τοῦ Συγγραφ. ὅστις λέγει αὐτὴν πόλιν μεσόγειον.

Αἰγίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως τὸ δέρμα τῆς Αἰγὸς ἥτις πρῶτον ἐθήλασε τὸν Δία, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφόρει ὁ Ζεὺς ἔπειτα πρὸς ἀπάμυνταν, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο Αἰγιοῦχος, Ἀπολλδ.

Αἰγίσθενα. Ἰδε Αἰγόσθενα.

Αἴγισθος, ὁ. Τίτος τοῦ Θυέστου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἰδίας θυγατρὸς Πελοπίας καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος· ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος, ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Αἴγισθος συνομώσας μετὰ τῆς γυναικός του Κλυταιμνήστας, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῶν Μυκηνῶν, ἔνθα βασιλεύσας δώδεκα χρόνους ἐφονεύθη τελευταῖος καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὅμ. Ὀδ. 35. Γ, 250. Παυσ.

Αἰγίτιον, τό. Κώμη τῆς Αἰτωλίας κειμένη παραλλαττσίως, Θουκ. γ', 97.

Αἴγλη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἱ ὁποῖαι ἐφύλαττον τὰ χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολ. β', 5, 11.—2) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεαίρας, μία τῶν Νηρηίδων, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χαρίτας, Παυσ. 1, 35. — 3) Συγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ἡλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ δένδρον αἴγειρος κελούμενον, Τζέτ.

Αἰγληΐς, ίδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταϋγέτου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος ὃς τις συνέβη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αἰγέως, Ἀπολλδ. γ, 15. 8.

Αἰγλητής, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1716.

Αἴγλοι, οἱ. Λαὸς τις τῆς Περσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας, Ἡροδτ. 3, 92.

Αἰγοβόλος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαιρ. ἐν Ποτνιαῖς πόλει τῆς Βοιωτίας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον κατ' ἔτος μίαν αἶγα, Παυσ. ί, 8.

Αἰγόσθενα, τά, καὶ, Αἰγίσθαινα, τά. Πόλις τῆς Μεγαρίδος ὀρεινή, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Πηγῶν, Παυσ. α', 44. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγοσθενίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Αἰγοσθένειος, ὁ, ἡ, όν, ὁ ἐξ Αἰγοσθένων, Πολυβ.

Αἰγὸς ποταμοί, οἱ. Aegos flumen. Πόλις καὶ ποταμὸς μικρὸς τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα οἱ Ἀθηναῖοι ἐνικήθησαν κατὰ κράτος διὰ θαλάττης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου καὶ ἐστερήθησαν τῆς ἐλευθερίας των. Ἡροδτ. Ξενφ. Ἑλλ. ὅθεν, Ἀγοσποταμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Αἰγοῦσα, ἡ, Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, μία τῶν Αἰγούσων λεγομένων νήσων, Ὅμ. Ὀδ. Ι, 116. ἔνθα ἦν πλῆθος μέγα αἰγῶν. Πολυβ. — 2) αἱ Αἰγοῦσαι, Aegatea, τρεῖς μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἀντικὺ τῆς Σικελίας μεταξὺ τοῦ Δρεπάνου καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυβαίου, ἦσαν δὲ ἡ Φορβαντία, ταυτὴν Λεβάντζο, ἡ Αἰγοῦσα, ταυτὴν Καπραρία, καὶ ἡ Ἱερά, ταυτὴν Μαρίτιμον, Πτολ. γ', 4. Αἰγουσα παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀλλ' ἐρρέθη. ἐστιν ὁ τύπ. Λιγοῦσα, ἀντὶ Αἰγάεσσα, ὡς ἐν τοῖς ἀρίστοις τοῦ Πολυβίου Χειρογ. εὑρηται.

Αἰγυλα, ἡ, Ἰδε Αἰγιλία.

Αἰγύμιος, ὁ. Νέος τις Θεσσαλὸς, υἱὸς τοῦ Ἀντίου καὶ τῆς Βουλίδος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γύπα, Ἀντων. Λιβ. 5.

Αἰγυπτιακός, ή, όν. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου, ἢ εἰς τὴν Αἴγυπτον αἰήκων, Στράβ.

Αἰγύπτιος, ία, ιον. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου ὢν ἢ καταγόμενος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 830. — 2) = Αἰγυπτιακός, παρ' Ὅμ. καὶ δυναταλτ. αἱ Αἰγύπτιαι Θῆβαι, Στράβ. Ὡς οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδτ. καὶ, ἡ Αἰγυπτίη, προσυπακμ. χώρα, = Αἴγυπτος, Ἡροδτ. 1, 193. — οἱ Αἰγύπτιοι = ἀχθοφόροι, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1408. — 3) Ὄνομ. κυρ. Ἰθακησίου τινὸς γέροντος, πατρὸς τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου, Ὅμ. Ὀδ. Β, 15. — 22.

Αἰγυπτογενής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, Αἰσχ.

Αἴγυπτος, ὁ. Τίτος τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεὺς τῆς Λιβύης καὶ Αἰγύπτου, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν της, Ἀπολλδ. β', 1, 4. εἶχε πεντήκοντα υἱοὺς, οἱ ὁποῖοι μνηστευθέντες μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρὸς, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμνήστρα, Ἀπολλδ. Αἰσχ. Ἱκετ. 10. Παυσ. β', 24. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλδ.

Αἴγυπτος. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι τὸν μέγαν ποταμὸν Νεῖλον ἐν τῇ Ἀφρικῇ, καὶ τὴν χώραν ἐκείνην διὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ῥέει κειμένην βορειοανατολικῶς τῆς Ἀφρικῆς, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 300. Δ, 35 . καὶ Ρ, 448. ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη Αἴγυπτος ἀπὸ τοῦ Αἰγύπτου υἱοῦ τοῦ Βήλου ὃς τις ἐβασίλευσεν ἐνταῦθα, καὶ ἥτις ὡρίζετο πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς Παταιίας Ἀραβίας καὶ τῆς Παλαιστίνης, πρὸς ἄρκτον δὲ ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Λιβύης καὶ Μαρμαρικῆς,

καὶ πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ διαιρεῖτο εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον ἤτις καὶ Θηβαΐς ἐλέγετο, εἰς Μεσαίαν Αἴγυπτον ἤτις καὶ Ἑπτανομὶς ἐκαλεῖτο, καὶ εἰς Κάτω Αἴγυπτον ἤτις ἐπεριλάμβανε τὸ λεγόμενον Δέλτα· καὶ ἡ μὲν Ἄνω Αἴγυπτος ὑποδιαιρεῖτο εἰς ἑκατέστερας Νομούς ἤτοι μικροτέρας ἐπαρχίας, ἡ δὲ Μεσαία εἰς ἕπτὰ Νομούς, καὶ ἡ Κάτω Αἴγυπτος, ἥτις ἦν τὸ ἀρκτικώτερον μέρος αὐτῆς ὑποδιαιρεῖτο εἰς δέκα Νομούς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν τὸ παλαιὸν καὶ ἡ περίφημος πόλις Ἀλεξάνδρεια κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ὁ δὲ Νεῖλος ποταμὸς ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ σχηματίζων τὴν μεγάλην νῆσον Δέλτα λεγομένην, ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἐξ ὧν δύο ἦταν πρὸ πάντων τὰ ἐπισημότερα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, τὸ Κανωβικὸν στόμιον, κείμενον δυτικῶς, καὶ τὸ Πηλουσιακὸν ἀνατολικῶς, Ἡροδτ. 2, 17. Στράβ. ιζ', 1, Πτολ. δ', 5 οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου ἐλογίζοντο ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς Γῆς· φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι κατήγοντο ἀνέκαθεν ἐξ Αἰθιόπων, καὶ κατὰ καιροὺς συνεμίχθησαν καὶ μὲ διάφορα ἀλλοδαπὰ ἔθνη. Ταύτην ἀποτελεῖ ἡ Αἴγυπτος μίαν μεγάλην ἐπαρχίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Βασιλείου διοικουμένην ὑφ' ἑνὸς Σατράπου ὑποτελοῦς εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ἐπέχοντος τόπον Ἀντιβασιλέως, οἱ δὲ σημερινοὶ κάτοικοι αὐτῆς εἶναι ἐπὶ πολὺ Ἄραβες, Κόπται καὶ Ὀθωμανοί. —ὅθεν, Αἰγυπτόθεν, εἰς τὴν Αἴγυπτον, Αἰγυπτιστί, κατὰ τρόπον ἢ διάλεκτον Αἰγυπτιακήν, Θεοκρ. καὶ Αἰγυπτιάζω. Φρονῶ τὰ τῶν Αἰγυπτων.

Αἴγυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ ὅθεν Αἰγύτης, ὁ ὑπλ. Αἰγυτις, ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Αἰγιεύς, εως, Στέφ. Βυζ.

Αἴγων, ωνος ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 2.

Αἰγώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαλίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ, Στεφ.

Αἰγωνες, οἱ. παρὰ Πολυβ. β', 17. Λαὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἀμφ. ταύτην Λίγγωνες.

Αἴδας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἅιδης.

Αἴδης, ου, καὶ εω, ποιητκ. ἀντὶ Ἅιδης.

Αἴδιος, Ἄιδι, ποιητ. Γενικ. καὶ Δοτικ. τοῦ Ἅιδης.

Αἰδηψός, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ παλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ λουτρὰ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ἡρακλέα, ταύτ. Δίφο, Στράβ. ι, 9, 10 Πτολ. γ', 14. Αἰδήψιος παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰδήψιος, ὁ κάτοικ.

Αἰδουΐοι, οἱ, Aedui καὶ Αἰδοῦοι· ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας μεταξὺ τοῦ Δούβιος καὶ Ἄραρου ποταμῶν, Στράβ. δ'. 3.

Αἰδωνεύς, έως, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Ἅιδης, Ἡσ. Θεογ. 913. — 2) Ἀϊδωνεύς, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θέλοντες ν' ἁρπάσωσι ὁ Θησεὺς καὶ Πειρίθους ἐρρίψησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυχρονίου φυλακήν, Πλουτ. Θησ. 33.

Αἰήτης, ου, Δωρικ Αἰήτας, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηίδος μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος πρὸς τὸν ὁποῖον ἔπλευσεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τὸ ὁποῖον ἐφυλάττετο εἰς ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεως· ἦν δὲ οὗτος ἀδελφὸς τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἄψυρτου, Ὁμ. Ὀδ Κ, 137. Ἡσ. Θεογ. 956. Ἀπολλδ. α', 9, 1. κλητκ Ἰωνικ. Αἰήτη ἀντὶ Αἰήτα. — 2) Ὄνομα ἄλλου μετὰ ταῦτα Βασιλέως τῆς Κολχίδος, Ξενοφ. Στράβ.

Αἰητίνη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, ἡ Μήδεια, Διον. Περ. 490.

Αἰθαία, ἡ. Χωρίον ἐν Λακεδαίμονι, Στεφ. Βυζ. ὅθεν Αἰθαιεῖς ἀντὶ Αἰθαιεῖς, οἱ Κάτοικ. Θουκ. α', 101. ἔνθα καὶ Αἰθειὴς πρότερον ἐγράφη.

Αἰθάλη, ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἥτις ἄλλως καὶ Αἰθαλία καὶ Αἰθαλὶς ἐλέγετο, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 654. Στράβ. ταύτ. ἡ νῆσος Ἔλβα· παρὰ δὲ Πτολ. καὶ Ἰουλία ἡ αὐτὴ καλεῖται. ὅθεν Αἰθαλείτης καὶ Αἰθαλίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Αἰθαλία, ἡ = Αἰθαλη. — 2) = Αἰθαλίδαι, Ἡσύχ.

Αἰθαλίδαι, οἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκον εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰθαλίδης καὶ Αἰθαλιεύς, ὁ κάτοικ.

Αἰθαλίδης, ου, ὁ Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Εὐπολεμείας θυγατρὸς τοῦ Μυρμιδόνος, γεννηθεὶς ἐν Ἀλόπῃ τῆς Θετταλίας, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ τίποτε καὶ νὰ διατρίβῃ ὡριτμένον τινὰ καιρὸν παρὰ τοῖς νεκροῖς, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 55. 641.

Αἰθαλίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τυρρηνῶν Λῃστῶν οἵτινες ἤθελον νὰ πωλήσωσι τὸν Διόνυσον εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς οὗτος μεταμόρφωσεν εἰς δελφῖνα, Ὀβιδ. Μεταμορφ. γ', 647.

Αἰθαλόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ Μυσίᾳ, Στραβ.

Αἰθαλὶς, ἴδε Αἰθαλία.

Αἰθή, ἡ. Ὄνομα τοῦ ἵππου τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἐχεπώλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος, Ἰλ. Ψ. 295.

Αἰθήρ, έρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, Ἡσ. Θεογ. 124. ὃς τις ἐγέννητο μετὰ τῆς Γῆς πολλὰ φοβερὰ Τέρατα, Τγῖν.

Αἰθικες, οἱ. Ἔθνος Θετταλικόν, καθ' Ὅμ. κατοικοῦν πλησίον τοῦ Πίνδου, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῶν ὀρῶν τῆς Ἠπείρου, Ἰλ. Β, 744.

Αἰθικία, ἡ. Χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν Θετταλίᾳ, Στραβ.

Αἰθίλλα, ας, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δημοδόντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, ἥτις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου, Σχόλ Λυκφ. 921, 1073. ἔνθα καὶ Αἰθύλα γέγραπται,

Αἰθιόπειος, ᾱ, ή, ον. ταύτ. τῷ Αἰθιοπικός, Δουκ.

Αἰθιοπεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. Τύπ. ἀντὶ Αἰθίοψ, Αἰτ. πλῃθ. Αἰθιοπῆας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 423.

Αἰθιέπη, ἡ = Αἰθιοπία, Διοδρ. Σικ.

Αἰθιοπία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἔνθα κατῴκουν οἱ Αἰθίοπες, κειμένη μεσημβρινῶς ἐκείθεν τῆς Αἰγύπτου παρ' αὐτὴν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐκτεινομένην ἕως τῶν παραλίων τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης· ἐπ' αὐτῆς εἶχεν καὶ ὁ Νεῖλος ποταμὸς τὰς πηγάς του, Ἡροδτ. 3, 114.

Αἰθιοπικός, ή, όν. Τῆς Αἰθιοπίας, ἡ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ὤν, Ἡροδτ. Αἰθιοπικὸς λίθος, Ἡροδτ. 2, 86. Δουκ.

Αἰθιόπιος, ία, ιον, ταύτ. τῷ Αἰθιοπικός. Αἰθιόπιος Ὠκεανός, Διοδ. Περ. 38.

Αἰθιοπίς, ίδος, ἡ. Ἰδ. Σηλ. τύπ. τοῦ Αἰθιόπις· καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας — 2) Αἰθιοπὶς γῆ = Αἰθιοπία, Ἡροδτ. 2, 106. — 3) Κύρ. Ὄνομ. μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλδ. β', 1, 5.

Αἰθίοπες, οἱ, ἐνικ. Αἰθίοψ, ποος· Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰθιοπίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐκ τοῦ αἴθω καὶ ὤψ, ὡς ὄντες μελανοὶ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου. Καθ' Ὅμ. κατῴκουν οὗτοι τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γῆς, μέρη ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἐλέγοντο Ἀνατολικοὶ Αἰθίοπες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Δυτικοὶ Αἰθίοπες, Ὁμ. Ὀδ. Α, 23. ὁ Ἡροδτ. διακρίνει πρὸ πάντων δύο γένη Αἰθιόπων, ὀνομάζων τοὺς μὲν πρὸς Ἀνατολὰς κατοικοῦντας Ἰνδότριχας, τοὺς δὲ ἐκ Λιβύης ἢ πρὸς Δυσμὰς Αἰθίοπας, οὐλότατον τὸ τρίχωμα ἔχοντας πάντων ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ καθ' ἑαυτὸ χώρα αὐτῶν ἦν ἀνωθεν τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν νῦν Νουβίαν καὶ Ἄβυσσινίαν, μητρόπολις δὲ ἡ Μερόη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἐνταῦθα ὁ Νεῖλος, Ἡροδτ. 7, 70. ἐκτὸς τούτων ἀναφέρει ἔτι ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς καὶ τοὺς Μακροβίους Αἰθίοπας, κατοικοῦντας περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν Ἡροδτ. 3, 17. ἔχων δὲ οἱ Αἰθίοπες βίον νομαδικὸν ὡς ἐπὶ πολύ, διῃρημένοι κατὰ φυλὰς, ἑκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἴδιον ἡγεμόνα, καὶ ἐλάτρευον πρὸ πάντων τὸν θεὸν Ποσειδῶνα.

Αἰθίοψ, ποος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λιβύης, πιθαν. κατὰ Vossium ὁ Νίγιρ, ἢ Νίγειρ λεγόμενος. Αἰσχ. Π. 815. — 2) ἐπίθ. τοῦ Διός. Λυκόφρ. 537. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος. — 3) Καὶ ὁ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας, ὅθεν πληθ. οἱ Αἰθίοπες.

Αἰθίων, ονος, ὁ. Ὀπαδὸς τοῦ Φινέως, εἷς τοῦ ὁποίου τὸν γάμον ἐφονεύθη, Ὀβιδ.

Αἴθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἐλευθῆρα καὶ Τρίτα, Ἀπολδρ. — 2) Αἴθουσα, Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἔτι καὶ Αἴγουσα, ταύτ. Λιμοσα, Στεφ. Βυζ.

Αἴθρα, ἐπικ. Αἴθρη. ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Ἡγεμόνος τῆς Τροιζῆνος, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ Αἰγεὺς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐγέννησε τὸν Θησέα· μετὰ ταῦτα δὲ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ὅτε οὗτοι ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ λάβωσι τὴν ἀδελφήν των Ἑλένην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἁρπάσει ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ τοῦ Πάριδος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 144 Ἀπολδρ. γ', 10. 7.

Αἰθριος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ἐκ τοῦ αἴθρα ἤτοι καθαροῦ οὐρανοῦ.

Αἴθουσα, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. εἰς τὰ Μέγαρα, Παυσ. α, 5.

Αἴθων, ωνος, ὁ· Ἐπίκλητον ὄνομα τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἰθάκην, μὴ θέλων σαφῶς νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Τ, 183. — 2) οὗτος ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ, 185.

Αἶκαι, al. Aecae καὶ Ecae. Πόλις μεσόγειος τῆς χώρας τῶν Ἱρπίνων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀπουλίας, Πολύβ.

Αἰκούλανον, τό Aeculanum. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας τῶν Ἱρπίνων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταύτ. Eclano, Πτολ. γ', 1.

Αἴκουοι, οἱ· ἄλλως καὶ Ἀκανοὶ λεγόμενοι. Λαὸς τῆς Ἰταλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Στράβ.

Αἰλία, ἡ. Aelia Capitolina. Οὕτως ἐκλήθη ἐπὶ Ῥωμαίων ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πλίτπαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ. Δι. Κασσ. παρὰ Πτολ. 5, 16. Αἰλία Καπιτωλία, ὅθεν, Αἰλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Αἰλιανός, ὁ Κλαύδιος. Σοφιστὴς ἐκ Πραινέστης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ Χρ. Διδαχθεὶς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶτταν ἔγραψεν εἰς αὐτὴν μίαν ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς δεκαξ Βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας βιβλία δεκατέσσαρα. — 2) ἕτερος Κλαύδιος Αἰλιανός, Τακτικὸς, Ἕλλην τὸ γένος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου Αἰῶνος μετὰ Χρ. γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.

Αἴλιος Ἀδριανός, Αὐτοκράτωρ, ἴδε Ἀδριανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, Σοφιστὴς, ἴδε Ἀριστείδης.

Αἴλιος Διονυσιεὺς Ἁλικαρνασσεύς, ἴδε Διονύτιος.
Αἰμιλιανός, Κορνήλιος Σκηπίων Ἀφρικανός, ἴδε Σκηπίων
Αἰμίλιος Λέπιδος, ὁ. Ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ Κατούλου καὶ Πομπηίου ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Σαρδοῦ ὅπου ἀπέθανεν. — 2) Αἰμίλιος Παῦλος Λεύκιος, χρηματίσας δὶς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, εἶτα διορισθεὶς στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα καὶ τῶν Καρχηδονίων ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην 168. πρὸ Χρ. — 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ προτέρου, περίφημος διὰ τὴν κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων λαμπρὰν νίκην του καὶ διὰ τὸν εἰς τὴν Ῥώμην θρίαμβόν του, Πλούτ. Αἰμιλ.
Αἰμίνιον, τό, Aemilium καὶ Eminium. Πόλις μικρὰ τῆς ἀρκτικῆς Λουσιτανίας, ταυτὸν Μίνγο χωρίον λεγόμενον ἐπὶ τῆς Πορτουγαλλίας, Πτολ. β'. 5.
Αἴμονα, ἡ. Emona. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, ταυτὸν Λευβιάνα ἢ Leibach, Πτολ. Ἥμᾶ, ᾶς, Ἥμων.
Αἵμονες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Αἱμονίας χώρας, Πινδ.
Αἱμονία, ἡ· καὶ Αἱμονὶα παρὰ Στεφ. Βυζ. Haemonia. ἀρχαῖον ὄνομα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ τῆς Αἵμονης θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1089. Στράβ.
Αἱμονίαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.
Αἱμονίδης, ου, ὁ· Τίος τοῦ Αἵμονος, ὁ Μαίων ἐκ τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 394. — 2) Αἱμονίδης, φίλαυμ· υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ὁ Λαέρκης ἐκ Τροίας, Ἰλ. Ρ, 467.
Αἱμονιεύς, ῆος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Αἵμων. Κάτοικος τῆς Αἱμονίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 507.
Αἱμόνιος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας, Ἀπολδρ. β. 7, 5.
Αἵμον, ὄρος, τό = Αἷμος, Στράβ.
Αἷμος, καὶ Αἵμος, Haemus. Ὄρος μέγα τῆς Θράκης, ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ χωρίζον τὴν Θράκην ἀπὸ τῆς Μοισίας, ταυτὸν ὄρος Βαλκὰν λεγόμενον· ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἵμου υἱοῦ τοῦ Βορέα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ αἷμα, Ἀπολδ. α', 6, 3. ὅθεν, Αἱμώνιος, ἡ, ον, ἐξ Αἵμου, καὶ ταυτ. τῷ Θρακικῷ. Ὀρφ. Αἷμος δασυνόμ. εὑρηται παρ' Ἡροδτ. Ἀπολδρ. καὶ Θεοκρ. φιλοῦμ' δὲ παρὰ Θουκ. Ἡλλ. Ἀρρ. ἡ γραφὴ Αἷμος φαίνεται ὀρθοτρ.
Αἵμος, ὁ. Τίος τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἀνὴρ τῆς Ῥοδόπης, μετὰ τῆς ὁποίας μυθολογεῖται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη Αἷμον καὶ Ῥοδόπην, διότι ἤθελον νὰ λέγωνται τέκνα τοῦ Διὸς τούτου, Ὀβιδ. μεταμφ. 5, 87. Λουκ.
Αἵμων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου Ὅμ. Ἰλ Λ, 394. — 2) Τίος τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὃς τις κατ' Ἀπολδ. γ', 5, 8. κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς μὴ δυνηθεὶς νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα αὐτῆς· ἦν δὲ οὗτος ἐραστὴς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ Οἰδίποδος, Σοφοκλ. Εὐρ Φοιν. 951. — 3) Τίος τοῦ Λυκόντος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὃς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αἱμονίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. ἢ 44. παρὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 8. καὶ Αἴμων. — 4) Τίος τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ τοῦ Ὀξύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη κατ' ἀρχὰς ἡ Θεσσαλία Αἱμονία, Στέφ. Βυζ. — 5) ὁ κάτοικος τῆς Αἱμονίας, ταυτ. τῷ Θεσσαλός, Πινδ. — 6) Μικρ. τις ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ πρότερον Θερμώδων καλούμενος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Κηφισσόν, Πλούταρχ.
Αἰνάριον, τό. Πόλις Ἀχαϊκὴ ἐν Πελοποννήσῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ὡς ἐπὶ πολὺ αἱ συνελεύσεις τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους, Παυσ. ζ', 24.
Αἰναρία, ἡ καὶ Πιθηκοῦσται, αἱ. Μικρὰ νῆσοι τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, Πτολ. γ', 1.
Αἰνεάδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Αἰνίου, πληθ. Αἰνεάδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Αἰνίου, οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ Ῥωμαῖοι, Ἀπολ.
Αἰνέας, α, Δωρ. ἀντὶ Αἰνείας. Θηβαῖος Χοροδιδάσκαλος, κατὰ Σχολτ. Πινδ. Ὀλ. 6, 149. ᾧ ἐχρήσατο ὁ Πίνδαρος, διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνέφωνον εἶναι καὶ μὴ δύνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ καταλέγειν τοὺς χορούς α — 2) Στρατηγέτης τῶν Κορινθίων, Θουκ. — 3) Ἕτερος στρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ.
Αἰνεία, ἡ, Aenea. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἡροδτ. 7, 123. ὅθεν, Αἰνεάτης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. — 2) = Αἰνία.
Αἰνείας, ου, ὁ, Ἰων. Αἰνείης. Τίος τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπόγονος τοῦ Τρωός, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Δρυάδων νυμφῶν, Ὅμ. Τμν. Ἀφρ. 258. Ἦν οὗτος Ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας χώρας, ὅστις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐπολέμησε μὲ πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ἐλθὼν εἰς μάχην καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἔσωσεν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, Ἰλ. Υ, 320. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως τῶν Τρώων, διαπλεύσας μέγα μέρος τῶν συμπολιτῶν του καὶ λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν γέροντα πατέρα του ἔφυγεν ἐκ τῆς Τρωάδος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν καὶ ἐπύστησε ἓν μικρὸν βασίλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. ἀ. Οὐίργ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας καὶ ἀναχώρησιν τῶν Ἑλλήνων ἐλθὼν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐσύστησεν ἐνταῦθα μίαν νέαν Τρωϊκὴν ἐπικράτειαν, ὅπου ἔμεινεν μέχρι τέλους. Ἡ παράγωγὴ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ αἰνέω φαίνεται ὀρθοτρ.
Αἰνείας, ὁ Τακτικός. Συγγραφεύς, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, γράψας, Βιβλία στρατηγικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθη ἓν μόνον, Τακτικὸν καὶ Πολιορκητικὸν ἐπιγραφόμενον. — 2) Αἰνείας ἐκ Γάζης, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἔπειτα Χριστιανὸς καὶ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.
Αἰνειάς, ἡ· καὶ Αἰνηΐς· ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Αἰνείου.
Αἰνειώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου. — 2) Ῥωμαΐτις γυνή. Ἀνθολ.
Αἰνετὲς, οῦ, ὁ. Τίος τοῦ Δηϊώνος βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, Ἀπολδρ. α, 9, 4.
Αἰνεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στιλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου, Ὀρφ. Ἀργ. 502.
Αἰνήτιος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰνέας, ὁ Κύζικος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 948. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ὄρους Αἶνου ἐν Κεφαλληνίᾳ.
Αἰνησίας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, Θουκ.
Αἰνησίδαμος, ὁ, Ἰων. Αἰνητίδημος. Τίος τοῦ Παταίκου καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι, Πινδ. Ὀλ. 2, 84. 3, 12. Ἡροδτ. — 2) Αἰνησίδαμος ἐκ Κιμώλου, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου, σκεπτικὸς φιλόσοφος Φώτ.
Αἰνησίππη, ἡ, ἡ Αἰνησίπαστα. Νῆσος ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πόλιν καὶ λιμένα, Πτολ. δ', 5.
Αἰνησίσυρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ καὶ ἀκρωτήριον αὐτόθι, Πτολ.
Αἰνήττη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου καὶ μήτηρ τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 950.
Αἰνία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Παραβαίων παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, Στράβ. ι', 2 — ὅθεν Αἰνιεύς, Αἰνιεῖς καὶ Αἰνιᾶνες, οἱ Κάτοικ. Στέφ. Βυζ.
Αἰνιᾶνες, οἱ, Ἰωνικ. Ἐνιῆνες, ἐνικ. Αἰνιάν, ᾶνος. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Θετταλίας, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄσσης, ὕστερον δὲ ἐν Ἠπείρῳ μεταξὺ τῶν ὀρέων Οἴτης καὶ Ὀρθρυος, ὅθεν καὶ Οἰταῖοι ἐκαλοῦντο, Ὅμ. Ἰλ. Β, 749. Θουκ. ε, 51. ἡ γραφ. Αἰνιᾶνες ἐστιν ἡμάρτμ.
Αἰνιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Παιώνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 210.
Αἰνιπόντη, Aenipons. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας ἐπὶ τοῦ Δίνου ποταμοῦ, ταυτὸν Ἰσπρούκη, Insbruck.
Αἶνος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, καλουμένη πρότερον Πολτυεβρία, ἤτοι πόλις τοῦ Πόλτυος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 520. Στράβ. ὅθεν Αἴνιος, ία, ιον, ὁ ἐξ Αἴνου, καὶ ὁ κάτοικ. τῆς Αἴνου, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰνόθεν, ἐκ τῆς πόλεως Αἶνου, Ὅμ. — 2) ὄρος ἐπίσημον τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἐνθα ἦν τὸ ἱερὸν τοῦ Αἰνησίου Διός, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 287. Στράβ. ταυτὸν Monte Nero. — 3) Αἶνος, ὁ, Aenus καὶ Oenus. Ποταμὸς τῆς Ῥαιτικῆς χώρας πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἴστρον, Πτολ. β', 12. ταυτὸν Ἶν.
Αἰνύρων χῶρος, ὁ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Θάσου, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειντο περίφημα μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡροδτ. 6, 47. καὶ Ἡσύχ. Αἰνυρα, τὰ, ἀπὸ Αἰνύρου τινὸς κληθέν.
Αἰξωνή, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν μεταξὺ Ἁλιμοῦντος καὶ Ἀλῶν· ὅθεν Αἰξωνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ παροιμ. παλαιὸς Αἰξωνέα εἶναι ἤτοι σκωπτικός, χλευαστής, οἱ γὰρ Αἰξωνεῖς ἐφημίζοντο τὰ παλαιὰ ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι εἰς τὸ σκώπτειν καὶ χλευάζειν, Πλάτ. Δαχ. σελ. 193. C. ὅθεν Αἰξωνικός, ἡ, όν, ἐκ τῆς Αἰξωνίης ἢ εἰς τὴν Αἰξωνίην ἀνήκων, καὶ Αἰξωνὶς, ίδος, ἡ. Θηλ. τοῦ Αἰξωνεύς, Στράβ.
Αἰολαΐδης, ου, ὁ. Θηβαῖος τις παρὰ Θουκ.
Αἰολεῖς, οἱ, ἐνικ. Αἰολεύς, έως, ὁ. Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος ὀνομασθὲν οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰόλου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς μὲν κατῴκει εἰς τὴν Θετταλίαν ἐνθα ἔκτισεν διαφόρους πόλεις, ὕστερον δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, Αἰτωλίδα, Φωκίδα, καὶ ἕως εἰς αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον· περὶ δὲ τὸ 1100. ἔτος πρὸ Χρ. μία μεγάλη Ἀποικία αὐτῶν μετέβη ἐπὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὅπου κατῴκησαν τὴν χώραν τῆς Τρωάδος ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰδίως Αἰολὶς· ἐνταῦθα ἐσχημάτισεν οὗτοι τὸν λεγόμενον Αἰολικὸν ἑσμὸν συγκροτούμενον ἐξ ἑνδεκα Αἰολικῶν πόλεων, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ συνέλευσις ἐγίνετο συνήθως εἰς τὴν πόλιν Κύμην, Ἡροδ. 1, 149. κατ' ἀρχὰς ἦταν αἱ πόλεις αὐταὶ Αὐτόνομοι καὶ ἐλεύθεροι, ὕστερον δὲ ὑπετάχθησαν αὐτὰς ὁ Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καὶ ἐφεξῆς οἱ Πέρσαι ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, Ἡροδτ.
Αἰολὶς, ίδος, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Αἰολίς, Πινδ. Ὀλ. 1, 164.
Αἰολία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν, Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 2) = Ἀτολίς.

Αἰολιδάδες, οἱ, ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου, ὁ Σίσυφος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 154. καὶ ὁ Κρηθεύς, Ὅμ. Ὀδ. Α, 237. ἔτι δὲ καὶ ἀπόγονος αὐτοῦ, ὁ Γλαῦκος, Πίνδ.

Αἰολίη νῆσος, ἡ. Μία τῶν λεγομένων νήσων τοῦ Αἰόλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκει ὁ Ζεὺς οὗτος, κατὰ Στράβ. Ε'. ἐκαλεῖτο αὕτη ἰδίως Στρογγύλη διὰ τὸ στρογγύλον αὐτῆς σχῆμα, ἄλλως δὲ Λιπάρα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 1.

Αἰολικός, ἡ, όν, Θουκ. καὶ

Αἰόλιος, ία, ιον. Τοῦ Αἰόλου, ἢ εἰς τὸν Ζεῖν Αἴολον ἀνήκων. — 2) = Καλυδωνικός, Θεοκρ. Εἰδ. α', 56. ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίς, ίδος, ἡ. ταὐτ. τῷ Αἰολική, ἐπίθ. τῆς πόλεως Σμύρνης, Ὅμ. Ἐπ. δ'. — 2) Οὐσ. ὑπαχουαμ. τὴ. χώρα τῶν Αἰολέων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινομένη κατὰ τὰ παράλια τῆς Μυσίας, μεσημβρινώτερον τῆς Τρωάδος καὶ ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἑνδεκα πόλεις, Ἡροδ. 1, 149. εἰς ταύτην ἀνῆκον ἔτι καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος, καὶ Τένεδος. — 3) = Θεσσαλία, ἔνθα πρῶτον κατῴκησεν ὁ Αἴολος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος, Ἡροδ. 7, 176. Ἀπολλόδ. — 4) καὶ χώρα περὶ τὴν Νάυπακτον Καλυδῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ, ἔνθα κατ' ἀρχὰς ἦλθον οἱ Αἰολεῖς καὶ κατῴκησαν, Θουκ. γ', 102. Θεοκρ. — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος, Ἡροδ. 8, 35. ὅθεν Αἰολιάδες, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Αἰολίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου, ὁ Μάκαρ, Ὅμ. Ἴμ. Ἀπολ 37.

Αἴολος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρτηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς· ὑπανδρευθεὶς τὴν ἐναρέτην ἐγέννησε τὸν Κρηθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηϊονα, Μάγνην καὶ Περιήρην, θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην, Ἀπολλόδ. α, 7, 1. — 2) Αἴολος, υἱὸς τοῦ Ἱππότα καὶ τῆς Λητίας, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Διὸς καὶ ἔκγονος τοῦ Ἱππότα, ἐξ οὗ καὶ Ἱπποτάδης καλούμενος. Θεὸς ἢ ταμίας τῶν ἀνέμων, κατῴκει ἐπὶ μιᾶς τῶν Αἰόλων νήσων ἢ Λιπάρων λεγομένων, πιθαν. ἐπὶ τῆς ἰδίως Αἰολίας ἢ Στρογγύλης, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι ἦν ἡ πόλις αὐτοῦ, ἔχουσα χαλκᾶ τείχη μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐφυλάττοντο οἱ ἄνεμοι· πρὸς τοῦτον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος καὶ ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ἕνα ἀσκὸν περιέχοντα τοὺς ἀνέμους, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 2. ἦν δὲ εἰς ἄκρον φιλάνθρωπος καὶ φιλόξενος, πρὸ πάντων φίλος τῶν θεῶν καὶ ἔμπειρος τῆς θαλασσοπλοΐας, Διοδ. Σικ. ε', 7. — 3) Αἴολος ἐκ Λυρνησσοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὃς τις ἠκολούθησεν τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, Οὐίργ.

Αἰόλου νῆσοι, αἱ, insolae Aeoliae. Νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Σικελίας, ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, ἡ Λιπάρα ἥτις ἦν καὶ μεγαλητέρα, ἡ Ἱερὴ ἢ Ἡφαίστου νῆσος, ἡ Στρογγύλη ἢ ἰδίως Αἰολία, ἡ Ἐρικοῦσα, ἡ Φοινικοῦσσα, ἡ Εὐώνυμος, ἡ Διδύμη, καὶ ἡ Ἰκεσία, Στράβ. Ε', 2. Πτολ. γ', 4. Θουκ. γ', 115. ἔτι δὲ καὶ, αἱ Λιπαραίων νῆσοι, ταυτὶν Livari.

Αἴπεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παραθαλάσσιος, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 152. ἥτις ὕστερον ἐκλήθη Θουρία, κατὰ Στράβ. 8, ἢ Καρώνη, κατὰ Παυσ. δ'. ὅθεν Αἰπεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Σόλοι κληθεῖσα, Πλούτ.

Αἶπυ, τό. Πόλις τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, ἐξουσιαζομένη ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 592. πιθαν. ἡ παρὰ Πολυβ. Δῖπιον καὶ Ξενοφ. Ἤπειον λεγομένη.

Αἴπυτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου βασιλέως τῆς Φαισάνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἦν ἐκὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, Ὅμ. Ἰλ. Β, 604 Πίνδ. Ὀλ. 6, 54. ὅθεν Αἰπύτιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰπύτου, Ὅμ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἱππασόντου καὶ τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν. Τούτου τὸν πατέρα φονεύσας ὁ Πολυφόντης ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας, ὁ Αἴπυτος ὅμως διασωθεὶς πλησίον τοῦ πάππου του Κυψέλου ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς Μεσσήνην, ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἐπανέκτησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν, Ἀπολλόδ. β', 8, 5. Παυσ. δ', 3) Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ ἔκγονος τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην, Στράβ.

Αἰσακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρίσβης ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, ὃς τις προεῖπε τὴν δυστυχίαν τῆς Τρωάδος ἤτις ἔμελλε νὰ προξενηθῇ διὰ τοῦ Πάριδος. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3.

Αἰσάμνιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Γρίνου, βασιλέως τῆς νήσου Θήρας, Ἡροδ. 4. 150.

Αἴσαρ, ος, ὁ. ἴδε Αὔσαρ

Αἴσαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κροτωνος, ταυτὶν Ἔσαρον, Θεοκρ. Εἰδ. δ', 17.

Αἰσερνία, ἡ, Aesernia. Πόλις τῶν Σαμνίων ἐπὶ τῆς Ἰταλίας. Στράβ. ε'. ταυτὶν Ἰσερνία, Isernia ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μολίστης.

Αἴσηπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς Κυζίκου εἰσβάλλει εἰς τὴν Προποντίδα, Ὅμ. Ἰλ Β, 825. — 2) Τίὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποταμίος θεός, Ἡσ. Θεογ. 342 — 3) Τίὸς τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας καὶ τῆς νύμφης Ἀβαρβαρέας, Ἰλ. Ζ, 21.

Αἰσιμίδης, ου, ὁ. Κερκυραῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἴσιμος, ὁ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 208. Σκαιός τις Ἀθηναῖος καὶ ἀνεπιδέξιος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἐκκλ. 208.

Αἴσιον, τό, Aesium. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Ἰταλίας πλησίον τοῦ Σπολετίου, Στράβ. ε, 2.

Αἴσιος, ὁ. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφόβου, Δημοσθ.

Αἶσις, εως, ὁ, Aesis. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας, Στράβ. ε, 2. ταυτὶν Ἔσινον, Esino.

Αἰσονίδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. Τίὸς τοῦ Αἴσονος, ὁ Ἰάσων, Ἡσ. Θεογ. 993.

Αἰσυήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος καταγόμενος ἐκ Βασιλικῆς γενεᾶς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 793. Ν. 427.

Αἰσύμη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 304. ὅθεν Αἰσυμήτης, ἐκ τῆς Αἰσυμης.

Αἰσχινάδης, ου, ὁ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1154. Χωρικός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ διατρίβων ποτὲ εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ.

Αἰσχίνης, ου, ὁ. Ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ 393. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους· κατ' ἀρχὰς ἦν ὑποκριτὴς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Θέατρον ἐπὶ μισθῷ, ἔπειτα μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἔχων ἱκανὴν φυσικὴν εὐφυΐαν καὶ λαμπρὰν ἔκφρασιν ἐπεχείρησε τὰ πολιτικά, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἠξιώθη μεγάλης ὑπολήψεως καὶ εὐνοίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὥστε ἐπεμψαν αὐτὸν πρέσβυν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου διὰ δημοσίους ὑποθέσεις, ἀλλὰ τελευταῖον κατασταθεὶς ὑποκριτὴς ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ μοναρχου τούτου, καὶ καταδικασθεὶς διὰ συνεργείας τοῦ ἀντιπάλου του Δημοσθένους. ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ὅπου ἐδίδαξεν τὴν ῥητορικὴν μὲ πολλὴν φήμην, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμον ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα πέντε χρόνων· σώζονται τοῦ ῥήτορος τούτου λόγοι τρεῖς, Κατὰ Κτησιφῶντος, κατὰ Τιμάρχου καὶ περὶ Παραπρεσβείας. - 2) Αἰσχίνη. ὁ ἐπικαλούμενος Σωκρατικός, Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος· τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὃς τις ἐδίδαξεν ἐπὶ μισθῷ εἰς τὴν αὐλὴν Διονυσίου τοῦ Τυράννου, συνέγραψεν οὗτος διαλόγους ἑπτά· ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνοι τρεῖς. — 3) Αἰσχίνης ἐκ Νεαπόλεως, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις. — 4) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων τοὺς ὁποίους ἐκλεξεν ὁ Λυσάνδρος εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενοφ. — 5) Τίὸς τοῦ Σίλλου ἐπικαλούμενος καπνὸς, κατὰ τοῦ ὁποίου χλευάζει πολλάκις ὁ Ἀριστοφάνης, Σφῆκ. 472. — 6) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡροδ. (τὸ ἰῶτα ἔστι φῦσει μακρόν, παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐλαμβάνετο ἐπὶ ὅτε καὶ βραχύ.)

Αἰσχρέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρ' Ἡροδ.

Αἰσχρη, ἡ. Γυνή τις Φρυγία, Καλλιμ.

Αἰσχρηίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεστιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκιππα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Αἰσχρίων φυλή, ἡ. Φυλὴ τῶν Σαμίων κατοικούντων εἰς τὴν Ὄασιν πόλιν τῆς Λιβύης. Ἡροδ. 3, 26.

Αἰσχυλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαλεῦ, Καλλιμ. Ἐπ. 54.

Αἰσχύλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς 514 πρὸ Χρ. πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας· νέος ὢν ἔτι ἐξῆλθεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας, πρὸ πάντων δὲ ἠρίστευσε εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· πρῶτος οὗτος ἤνεγκε τὴν Τραγικὴν ποίησιν εἰς ἐντέλειαν εἰσάξας πλειοτέραν πρᾶξιν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐπινοήσας τὰς περὶ τὴν σκηνὴν μηχανὰς καὶ λοιπὴν θεατρικὴν διαστημάτων· περὶ τὰ ἔτη τὰ δὲ τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν πρὸς τὸν ἐν Σικελίᾳ Βασιλέα Ἱέρωνα, ἀπῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ ἑβδομηκοντούτης ἤδη· ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, ἢ κατ' ἄλλους ὀγδοήκοντα αὐτοῦ Τραγῳδιῶν ἐσώθησαν μόνον ἑπτά. Ἡροδ. 2, 156. Ἀριστοφ. Βάτρ. 883.

Αἴσων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυρούς, ἔκγονος τοῦ Αἰόλου, Βασιλεὺς τῆς Ἰαλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 259. Ὑπανδρευθεὶς μὲ τὴν Πολυμήδην ἢ Ἀλκιμήδην ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα, καὶ τὸν Πρόμαχον. Οὗτος λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηδείας εἰς ἄνδρα νέον τεσσαρακοντατῆ, ὅτε ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰάσων ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Καλχίδος, Ἀπολλόδ. α', 9, 11. — 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἴσωπος, ὁ Φρὺξ τὸ γένος, ἢ κατ' ἄλλους Σάμιος, ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Σκύθου ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθεν εἰς Δυδίαν καὶ ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Δελφοὺς ὅπου διαβληθεὶς ὡς ὑβριστὴς τῶν θεῶν, ἐκρημνίσθη ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου· ἔγραψεν μύθους περιέχοντας διαφόρους ἠθικὰς γνώμας καὶ ἀληθεῖς, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ὅμως ἀμφισβητεῖται ἔτι, Ἡροδ. 1, 134. ὅθεν Αἰσωπικός, ἡ, όν, τοῦ Αἰσώπου, Ἀριστοφ. Σφ. 1251.

Αἴτνη, ἡ. Δωρ. Αἴτνα (πιθαν. ἐκ τοῦ αἴθω, καίω). Ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἐν τῶν ἐπισημοτέρων πυριπνόων ὀρέων τῆς Εὐρώπης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐμυθολογεῖτο ὅτι εὑρίσκετο ὁ Τυφὼς, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ εἶχεν ὁ Ἡ-

φαιστος τὸ χαλκεῖον τοῦτο, ἔνθα οἱ Κύκλωπες ἐχάλκευον τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, Πίνδ. Πύθ. 1, 36 — 55. Στράβ. Θουκ. γ', 116. τανῦν Monte Gibello. — 2) Πόλις κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἱέρωνος, ὕστερον δὲ Ἰνησα ὀνομασθεῖσα, Πίνδ. Ὀλ. 4, 10. — Στράβ. ς'. — 3) Μία τῶν νυμφῶν τῆς νήσου Σικελίας, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. — 4) Ὄνομα μιᾶς βουκόλου, Θεοκρ. Εἰδ. ε', 15.

Αἰτναῖος, αία, αῖον Ἐκ τῆς Αἴτνης, ἢ εἰς τὸ ὄρος Αἴτνην ἀνήκων, Αἰτναία πώλος, Αἰσχ. Π. 365. περίφημοι ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διὰ τὴν ταχύτητά των· καὶ Αἰτναῖος κάνθαρος, κατ' ἀστεϊσμ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 82 — 2) Οὐτ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, Πινδ. — 3) Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Αἴτνῃ τιμωμένου, Πινδ. Ὀλ. 6, 162. ἔτι δὲ τοῦ Ἡφαίστου, Εὐρ. Κύκλ. 595.

Αἰτωλή, ἧς, ἡ. Ἐπιθ τῆς Ἀρτεμιδος, τῆς οἱᾳς ὁ Ναὸς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὑπῆρχεν ἐν Ναυπάκτῳ Παυσ.

Αἰτωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀκαρνανίας, Θετταλίας, Ἠπείρου καὶ τῆς Θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ ἀπογόνου τοῦ Διός, πρότερον δὲ ἐλέγετο Κουρῆτις ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐν αὐτῇ κατοίκων Κουρήτων, Παυσ. ε', 1. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, αἴτος ἤτοι δάπτος μὲ τὸ νὰ ἀκαλύπτετο ἀπὸ πολλὰ δάση· διαρρέεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ τανῦν Ἀστροπόταμον καὶ εἶχε τὸ πάλαι περίπου εἴκοσι ἓξ πόλεις· τανῦν Αἰτωλία σχηματίζουσα μετὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἕνα Νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος τοῦ οἱουπολις εἶναι τὸ Ἀγρίνιον (Βραχώρι).

Αἰτωλικός, ἡ, ὀν. Τῆς Αἰτωλίας, ἢ εἰς τὴν Αἰτωλίαν ἀνήκων, Θουκ.

Αἰτωλίσκος, ἰα, ιον. Ὅμ. ταὐτ. τῷ Αἰτωλικός

Αἰτωλίς, ίδος, ἡ· Ἐηλ. τοῦ Αἰτώλιος. — 2) Οὐσιαστ. προσυπκ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Αἰτωλίας οὖσα, Σοφ. — 3) = Αἰτωλία, Ἡροδ. 1, 127.

Αἰτωλοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἑλλάδι, οἵτινες ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἤλιδος μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ ἐκατοίκησαν ἐνταῦθα ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν Αἰτωλίαν· οἱ δὲ πρότερον κάτοικοι ἐκαλοῦντο Λέλεγες, Κουρῆτες καὶ Ταντες. Ἦταν δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τὸ πάλαι ἄθλιοι μάχιμοι, ἄγριοι μᾶλλον καὶ ληστρικῶν, μὴ ὑποταχθέν οὐδέποτε εἰς ἄλλον λαὸν τῆς Ἑλλάδος Κατὰ Στράβ. ι'. ἐσχημάτιζον οὗτοι ἀπ' ἀρχῆς· ἕνα συμμαχικὸν δεσμὸν ἀναμεταξύ των, ὅστις ἐστάθη ἐπίσημος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀχαϊκῆς, συμμαχίας, τελευταῖον δὲ ὑπέκυψαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων.

Αἰτωλός, ὁ Τίὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Ναΐδος ἢ Ἰφιανάσσης, ἀπόγονος δὲ τοῦ Διός. Διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἔπεα εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ νὰ φύγῃ φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων ἐκυρίευσεν αὐτὴν, τὴν οἱανδήποτε ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Αἰτωλίαν, Παυσ. ε', 1, 6. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Προνόην ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα, Στράβ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ Ἑλλην. Ὀδ. Ξ, 379.

Ακάβη, ἡ Ὄρος ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Πτολ.

Ακαβηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε'.

Ακαδημαϊκός, ἡ, ὀν. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας ὤν, ἢ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνήκων· ἔτι καὶ Οὐσιαστ. ὁ Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, Λουκ.

Ακαδημία, ἡ· Academia. Τόπος τις εὐρύχωρος ἀπέχων ἓξ στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ δενδροφύτου θέσεως, κληθεὶς οὕτω ἀπό τινος παλαιοῦ Ἥρωος τῆς Ἀττικῆς Ἀκαδήμου. Ἐνταῦθα ἦν ἐν περιφήμῳ γυμνασίῳ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγυμνάζοντο οἱ νέοι τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅπου ὁ Πλάτων ἐδίδαττε τὴν φιλοσοφίαν του, ὅστις ἀνήγειρεν εἰς αὐτὸ καὶ ἕνα ναὸν τῶν Μουσῶν. — 2) Ἡ Ἀκαδημαϊκὴ σχολὴ καὶ φιλοσοφία, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, = Ἀκαδημαϊκοί, Λουκ (Ἀκαδήμεια παρὰ Στεφ. Βυζ. παντὸ ἀνάρμοστ. γραφ. ἰδε Λεξικ. ἐν Λεξ. Ἀκαδ. παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἐκαδημία.)

Ακάδημος, ὁ. Παλαιός τις Ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐμήνυσε εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην τὸν τόπον ἔνθα ἐφυλάττετο ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἥρπαζεν ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, ἀλλ' ὁ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Θεογν. 975 Πλούταρ.

Ακάδραι, οἱ. Ἔθνος τῶν Σίνων κατοικούν πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῦν Κίνας μεσογείως, Πτολ.

Ακαλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μίλητον καὶ Ἀμφίθεμιν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490. παρ' Ἀπολλ. γ', 1, 2. καλεῖται αὕτη Ἀκάλλη. — 2) Νύμφη τις ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φύλακιν καὶ Φίλανδρον, Παυσ. ι', 16.

Ακακήσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, κειμένη ἐπί τινος ὁμωνύμου λόφου, Παυσ. Ἀρκ. 36.

Ακακήσιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἀνετράφη πρῶτον ἐν τῇ πόλει Ἀκακησίῳ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοῦ Ἀκάκου, Καλλιμ. Ἀρτ. 143. Παυσ. ἡ, 3, 36. ἢ = Ἀκακήτης.

Ακακητος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἀποτρέποντος τὰ κακά.

Ακακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀκακησίαν ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. Ἀρκ. 3.

Ακαλανθίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας ἥτις μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Ὀβίδ.

Ακάλανδρος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λευκανῶν (Lucania) τῆς κάτω Ἰταλίας, Στράβ. ς'.

Ακάλλη, ἡ· ἰδε Ἀκακαλλίς.

Ακαμάντειον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Ακαμαντίς, ίδος, ἡ. Φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀκάμαντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, Θουκ. ἡ, 118. ὅθεν, Ἀκαμαντίδης, ὁ ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ὤν, Στεφ. Βυζ.

Ακαμας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ἀγνώστου παρ' Ὁμήρ. Ἐλλοῖς εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἡρώσθη τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἥτις ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ ἕνα υἱόν, Τζετζ. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροάδος ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Κλυμένην, καὶ ὡς λέγεται ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Οὐϊργ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἀρίστων Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 823. — 3) Τίὸς τοῦ Κύσωρος στρατηγὸς τῶν Θρακῶν, ὅστις πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἰχιτὰ τὸν Τελαμώνιον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 7. — 5) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, τανῦν Cap di Piphano, Στράβ.

Ακαμψις, εως, ὁ. Ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀρρίαν. Περιπ. ὅστις ἄλλως καὶ Βόας καὶ Ἄψαρος ἐλέγετο, πιθαν. ὁ Δύκος.

Ακανθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκάνθου, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ὁμώνυμον πτηνόν. Ἀντ. Λιβ.

Ακανθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις κατασπαράχθη ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀντ. Λιβ.

Ακανθος, ἡ Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, Ἡροδ. 7, 115. τανῦν Ἱερισσὸς ἢ Χερισσός. — 2) Πόλις τῆς Μυσίας Αἰγύπτου ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ὀσίριδος, Στράβ. ιζ. τανῦν Δασχιοὺρ· ὅθεν Ἀκάνθιος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ακανθωνίτις, ἡ. Χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ακαρνάν, ᾶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλλιρρόης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελώου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφοτέρου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφίδος εἰς τὸ μέρος τῆς Ἠπείρου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἀκαρνανία, ἐκατοίκησεν ἐνταῦθα φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ μίαν ἀποικίαν, Ἀπολλόδ. γ', 7, 6. Στράβ. — 2) Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας.

Ακαρνάνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀκαρνανίας χώρας ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνάνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ α καὶ κείρειν, διότι δὲν ἐκούρευον ποτὲ τὴν κόμην των. Ἦταν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι ἔθνος γενναῖον καὶ πολεμικόν, φημιζόμενοι ἐξαιρ. διὰ τὸν φρόνημάτων, Πολύβ. δ'. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἠνωθησαν μὲ τοὺς Μακεδόνας καὶ ἐπολέμουν πάντοτε κατὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Αἰτωλῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλάκις καὶ ἐνικήθησαν· τελευταίων δὲ ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῆς Ἠπείρου εἰς μίαν ἐπαρχίαν.

Ακαρνανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος κειμένη μεταξὺ Αἰτωλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἠπείρου, Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους· ἐκλήθη δὲ Ἀκαρνανία ἀνὸ τοῦ Ἀκαρνάνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίωνος, πρότερον δὲ ἐλέγετο καὶ αὐτὴ Κουρῆτις ὡς ἡ Αἰτωλία, Θουκ. β'. Πολύβ. δ', 6. Στράβ ι', 3. καὶ ἐκατοικεῖτο ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Ταφίων, Κουρήτων, Τηλεβόων καὶ Λελέγων, Στράβ. ζ' 7. Ἀπολλόδ. β', 4. τανῦν Ἀκαρνανία, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Αἰτωλίας ἕνα νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τοῦ νομοῦ τὸ Βραχώρι, ἄλλως Ἀγρίνιον καλουμένην.

Ακαρνανικός, ἡ, ὀν. Ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας ἢ τῆς Ἀκαρνανίας ὤν, Θουκ. καὶ, Ἀκαρνανική, προσπακμ. χώρα, ταὐτὸν τῷ Ἀκαρνανία.

Ακαρνεύς, ῆος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀχαρνεύς, Ἡροδ. 1, 62. κατὰ Valcken· ἰδε ἀντὶ Ἀκρανάν.

Ακαστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ησ. Θεογ. 356. Ὅμ. Ἴμ. Δημ. 421.

Ακαστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Κόλχων, ἐπειδὴ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ δὶ ἀπάτης τῆς Μηδείας ἐβράσαν τὸν γέροντα πατέρα του, ἐβόηθε τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν ἐκ τῆς χώρας, καὶ ἐστάθη πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοὺς περιφήμους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιταφίους Ἀγῶνας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀστυδαμείας ἐγέννησε τὸν Ἄκτορα καὶ θυγατέρας τὴν Λαοδάμειαν καὶ Στερόπην, Ἀπολλόδ. α', 9, 10. γ', 12, 3.

Ακεστοκόμης, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ

τὸ φέρειν μακρὰν κόμην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀγένειον εἶναι.

Ἀ**κεσαμεναί**, αἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ**κεσαμενός**, ὁ· ποιητ. Ἀκεσσαμενός. Πατήρ τῆς Περιβοίας βασιλεύς τῆς Θράκης, κτίσας τὴν πόλιν Ἀκεσαμενὰς ἐν Μακεδονίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 142.

Ἀ**κεσίμβροτος**, ὁ. Οὕτω καλεῖται Ἰατρός τις παρὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 394.

Ἀ**κεσίνης**, ἡ Ἀκησίνης, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδὸν, ταυτὸν Τσχουναβ, Ἀρριαν. Ἀναβ. παρὰ Διοδ. Σικ. Ἀκεσίνου. — 2) Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου, ἄλλως καὶ Οἰνοβάλας λεγόμενος, Θουκ. δ', 25. ταυτὸν Καντέρας.

Ἀ**κέστη**, ἡ, = Αἴγεστα.

Ἀ**κέστης**, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἰδὲ Αἴγεστος.

Ἀ**κεστορίδαι**, οἱ. Ἱερά τις γενὰ ἐν Ἄργει, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε αἱ ἱέρειαι τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, Καλλιμ. Ἴαμ. Παλ. 34.

Ἀ**κέστορος**, ὁ, καὶ Ἀκέστωρ, ορος. Ποταπός τις τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλέγετο καὶ Σάκας, διότι δὲν ἦν Ἕλλην, συχνὰκ. ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους χλευαζόμενος, Σφ. 1210. Ὄρν. 31.

Ἀ**κη**, ἡ. Ace. Πόλις τῆς Γαλιλαίας, ὕστερον Πτολεμαὶς κληθεῖσα, ταυτὸν Ἄκρη, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀκαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀ**κήρατος**, ὁ. Ἱερεύς τις ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τῶν Δελφῶν, Ἡροδτ.

Ἄ**κης**, εω, ὁ. Ποταμὸς μέγας τῆς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Χορασμίων καὶ Ἀρκανίων, Ἡροδτ. 3, 117. κατά τινας νομίζεται αὐτὸς ὁ Ὄξος ποταμός, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Τάκτσης, ταυτὸν Βεχατ.

Ἀ**κίβοι**, οἱ· Acibi. Μικρός τις λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀ**κίβας**, αντος, ὁ καὶ Ἀκίβων, οντος. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, πίπτων εἰς τὸν παρ' Ὅμ. Ἰάρδανος ἀναφερόμενος, Παυσ. ε', 5. Στράβ.

Ἀ**κιλισηνή**, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου, Στράβ. ια'.

Ἀ**κινάκαι**, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ

Ἀ**κινάκης**, ου, ὁ. Μυρίως ξίφος παρὰ τοῖς Ἀσιατικοῖς, ὅθεν, νὴ τὸν Ἀκινάκην, ὅρκος τῶν Σευθῶν τὸν ὁποῖον ἐσωνείδιζον οὗτοι νὰ κάμνωσιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ξίφους των, Λουκ. Τοξ. 38. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. θεότης τῶν Σευθῶν.

Ἀ**κίνδυνος**, ὁ. Ὄνομα Κύρ. ἀνδρὸς, Λουκ.

Ἀ**κίνητος**, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν ἐν τῇ μανίᾳ του.

Ἄ**κιρις**, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας, ταυτὸν Agri. Στρβ.

Ἄ**κις**, ιδος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Σικελίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, ταυτὸν Chiaci ἢ Aci, Θεοκρ. Εἰδ. α', 69. — 2) Τίος τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Συμαίθιδος Νύμφης, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος, Ὀβιδ.

Ἀ**κίς**, ίδος, ἡ. Ὄνομα μιᾶς δούλης, Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. δ'.

Ἀ**κμῆνες**, αἱ. Ἐπίθ. Νυμφῶν τινων αἵτινες εἶχον ἰδίους βωμοὺς ἐν Ἤλιδι, Παυσ. ε', 15.

Ἀ**κμονία**, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅθεν Ἀκμονιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀ**κμώνιον ἄλτος**, τό. Δάτος ἐπὶ τοῦ Θερμωδοντος ποταμοῦ ἐν Καππαδοκίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 992. κατὰ Bock. Ἀλκμόνιον.

Ἀ**κμων**, ονος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βατιλεὺς τῶν Σακῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) Σύντροφος τοῦ Διομήδους, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν, Ὀβιδ. — 3) Εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, Στράβ.

Ἀ**κόναι**, αἱ, Acone. Πόλις μικρὰ τῆς Βιθυνίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἡρακλείας, ὅθεν, Ἀκονίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Ἀ**κόντης**, ου, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολδ. γ', 8, 1. πίπτων. ὀρθοτρ. Ἀκόντιος παρὰ Στεφ.

Ἀ**κόντιον**, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας τὴν ὁποίαν ὁ Παυσαν. καλεῖ Ἀκοντιμαχαρίαν, Στέφ. Βυζ. — 2) ὄρος Ἀκόντιον ἐπὶ τῆς Φωκίδος, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ. δ'.

Ἀ**κορις**, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἑπτανομίδος.

Ἀ**κούινον**, τό, Aquinum. Πόλις ἐπίσημος τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Aquino, Στράβ. ε'.

Ἀ**κουιτανία**, ἡ, καὶ Ἀκουϊτανή, Aquitania. Χώρα μεγάλη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας κειμένη μεταξὺ τῶν Πυρηναίων, τῆς Ναρβωνικῆς, τῆς Λουγδουνικῆς καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 7. μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν αὐτὴ μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Ἀ**κουιτανοί**, οἱ. Acquitani. Κατοικοῦντες τὴν Ἀκουιτανίαν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ πάλαι ἓν τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας, Στράβ. δ. Πτολ.

Ἀ**κουμισκον Λαγείων**, Πτολ. β', 16. Acimincum. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ λίμνη Φέλιξ· πίπτων ἐπὶ τῆς παλαιᾶς Βούδας.

Ἀ**κουμενός**, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ.

Ἀ**κουσίλαος**, ὁ, Ἀττκ. Ἀκουσίλεως. Ἀρχαῖος Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐξ Ἄργους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν μίαν Ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Κατὰ Κλημ. Ἀλεξ. ἐσπούδαζεν οὗτος τοσοῦτον τὸν Ἡσίοδον ὥστε μετέγραψε τὰ ποιήματα αὐτοῦ εἰς πεζὴν φράσιν.

Ἀ**κουτεία**, ἡ, Acutia, ἡ Ἀκουτία παρὰ Στράβ. γ'. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λουσιτανίας ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ (Duero).

Ἄ**κρα**, ἡ. Ἄκρα πόλις. Πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας. — 2) Ἄκρα Ἰαπυγία, ἰδὲ Ἰαπυγία. — 3) = Ἄκραι. — 4) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου — ὅθεν, Ἀκραῖος, ὁ κατοικ. Στράβ.

Ἀ**κράβα**, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ.

Ἀ**κραβαττηνή**, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰουδαίας συνορεύουσα βορειοανατολικῶς μὲ τὴν Σαμάρειαν, Ἰωσ. γ', 4.

Ἀ**κραγαλλίδαι**, οἱ. Λαὸς τῆς Φωκίδος κατοικῶν πλησίον τῆς Κίρρας, Αἰσχίν κατὰ Κτησφ.

Ἀ**κράγας**, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Ἀκράγαντα ἐν Σικελίᾳ, Πίνδ. Πυθ. 7, 6. — 2) ὁ καὶ ἡ Ἀκράγας, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν Σικελίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων παρὰ τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ, πατρὶς τοῦ Φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους, ταυτὸν Girgenti, Πίνδ. Ὀλ. 6, 3. Θουκ. ζ', 50. Στεφ. Ἑλ. β', 2. Στράβ. — 3) Ἀκράγας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, ταυτὸν Fiume di Naro. Θουκ. — 4) Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν κτισμένη ἡ πόλις Ἀκράγας, Πολ. (Οἱ Γραμματ. διακρίνουσι τὴν ἰδίως πόλιν Ἀκράγαντα, διὰ τοῦ θηλκ. γένους, τὸν δὲ ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος διὰ τοῦ ἀρτενικ.) ὅθεν, Ἀκραγαντῖνος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.

Ἀ**κράθως ἄκρον**, τό. Ἡ τελευταία ἄκρα τοῦ ἀκρωτερίου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. ζ'.

Ἀ**κραι**, αἱ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τριχωνίδος λίμνης, Πτολμ. ε', 13. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Καμαρίνης, Θουκ. ς', 5. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Ἄκρα, ταυτὸν Pallazuolo, ὅθεν Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀ**κραία**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐβοίας, τροφὸς τῆς Ἥρας, Παυσ. β', 17. — 2) Ἐπίθ. ἀποδιδόμενον εἰς διαφόρους θεὰς ὅσαι εἶχον ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων, ἀκρωτηρίων ἢ πόλεων ὀρεινῶν, ἐξαιρ. τῆς Ἥρας, ἥτις εἶχε ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἓν ἀρχαιότατον μαντεῖον ἐπὶ τοῦ Λεχαίου λιμένος πλησίον τῆς Κορίνθου, Παυσ. β', 24.

Ἀ**κραίον λέπας**, τό. Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἄκρα, ταυτὸν Crinili, Θουκ. ζ', 78.

Ἀ**κραῖος**, ὁ. Ἐπίθ. διαφόρων θεῶν ὅσοι εἶχον ναοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων ἢ βράχων.

Ἀ**κραιφεύς**, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ κτίστας τὴν Ἀκραιφίαν ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ**κραιφία**, ἡ καὶ Ἀκραιφίαι, αἱ. καὶ, Ἀκραίφιον, τό. Πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἑνικ. παρ' Ἡροδτ. 8, 135. Πλὴν Στράβ. —

Ἀ**κραίφνιον**, τό = Ἀκραιφία. Παυσ.

Ἄ**κρασος**, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀ**κρατος**, ὁ. Εἷς τῶν ὀπαδῶν τοῦ θεοῦ Βάκχου, λατρευόμενος ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς ὡς Ἥρως, Παυσ. α', 24.

Ἀ**κρατόφορος**, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, διὰ τὸ φέρειν ἄκρατον. Λατρευομένου ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η'.

Ἀ**κραί**, αἱ. Πόλις μικρὰ παραθαλάττιος τῆς Λακωνίας μὲ λιμένα, Πολύβ. ὅθεν Ἀκριάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀ**κρίας**, ου, ὁ. Εἷς τῶν μητρώων τῆς Ἱπποδαμείας· φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, Παυσ. ς', 21. —

Ἀ**κριλλα**, ἡ· καὶ Ἀκρίλλαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν πόλεων Ἄκρων καὶ Ἀκράγαντος, Στεφ. Βυζ. ὅθεν Ἀκριλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀ**κρίσιος**, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄβαντος καὶ τῆς Ὀκαλείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Δανάης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους· φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅς τις προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει θανατωθῇ ἀπὸ τὸν ἔγγονόν του, ἔκλεισε τὴν θυγατέρα του Δανάην εἰς μίαν ὑπόγειον φυλακήν, ἐμποδίζων αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιμιξίαν· πλὴν αὐτὴ μετὰ καιρὸν ἐγέννησε τὸν περίφημον Περσέα, ὃς τὰ περὶ τὰ τέλη ἐλθὼν μετὰ τοῦ πάππου τοῦ Ἀκρισίου εἰς τὴν Λάρισσαν διὰ νὰ περιεργεύθῃ εἰς τοὺς ἐκεῖσε ἀγῶνας τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ῥίπτων τὸν δίσκον. Ἀπολδ. β', 21. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1091. Παυσ. — 2) Συκυωνίας τις, Ξενοφ. Ἑλλην. ἰς'.

Ἀ**κρισιώνη**, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου, ἡ Δανάη, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 319.

Ἀ**κρισιωνιάδης**, ου, ὁ· ἐπώνυμ. τοῦ Περσέως.

Ἀ**κρίτας**, α, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον νοτιοδυτικῶς, Στράβ. η', ταυτὸν Κάπο Γάλλο ἢ Χώρος. — 2) Ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ, νῦν Ἀκρίτα λεγόμενον, Πτολ. ε'.

Ἀ**κρόδωον**, τό, καὶ Ἀκρόδωοι, οἱ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Ἄδωνος, ὕστε-

ρον Οὐρανόπολις κληθεῖτα, Ἡρόδ. 7, 22. Θουκ. δ', 109 ὅθεν οἱ Ἀκρόθωοι, Κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκροκεραύνια ὄρη, ἡ Κεραύνια. Ὄρη τῆς Ἠπείρου τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται παρὰ τὴν θάλατταν ἕως τῆς Ἰλλυρίας, Πτολ. γ', 14.

Ἀκροκόρινθος, ὁ. Ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου, κειμένη ἐπίτηδες ἀποτόμου ὄρους μετημβρινῶς τῆς πόλεως. Πολύβ. β', 43. Στράβ. η'. Ἐηλικ. ἡ Ἀκροκόρινθος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 4. ἔνθα πρότυπον τὸ ἄκρα.

Ἀκρόλιστος, ὁ. Ὄχυρὸν φρούριον τῆς Δαλματίας πλησίον τῆς πόλεως Λίσσου, κείμενον ἐπὶ τινος ὄρους, Πολύβ. η', 15.

Ἀκρόνεως, ω, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτήμων Φαιάκων, Ὁμηρ. Ὀδ. Θ, 111

Ἀκρόπολις, ἡ· ἐκαλεῖτο αὐτὸ ἰδίως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις πρότερον Κεκροπία ἡ Πόλις ἐλέγετο Θεογ. 227. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, Στέφ.

Ἀκρότατος, ὁ. Τίς τοῦ Βασιλέως Κλεομένους τοῦ δευτέρου ἐκ Σπάρτης, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἦλθεν εἰς τὴν Σαμλίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀχαιαντίνων, Διοδ. Σικ. — 2) ἔκγονος τοῦ πρότερου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 256 πρόχρ. Πλούτρ.

Ἄκρων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ψαύμιος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, Πίνδ. Ὀλ. 5, 18. — 2) Περίφημός τις Ἰατρὸς Ἀκραγαντῖνος, κατὰ Πλούτρ. καθαρίσας τὰ Ἀθήνας ἀπὸ τῆς λοιμικῆς νόσου, ἥτις συνέβη ἐπὶ Περικλέους.

Ἀκρώρεια, ἡ. Τόπος ὀρεινὸς περὶ τὴν πόλιν Ἀκρώρειαι ἐν Ἠλείᾳ τῆς Πελοποννήσου, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, Διόδρ.

Ἀκρώρειοι, οἱ. Πόλις τῆς Τριφυλλίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2, 30. Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Ἀκρώρειοι καὶ οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Ἀκρωρείων Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2, 16.

Ἀκρωρείτης, ου, ὁ· ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμᾶτο ἐν Σικυῶνι, Στεφ. Βυζ.

Ἀκταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 249. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 41. κατὰ τινας δὲ καὶ Ἀκραίη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ μνηστευθεῖσα μὲ τὸν Περίφαντα, Ἀπολόδ. β', 1, 5. — 3) ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, διὰ τὴν ἐν Ἀττικῇ λατρείαν αὐτῆς — 4) = Ἀττική, Στράβ.

Ἀκταῖος, ὁ. Πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου γυναικὸς τοῦ Κέκροπος, Ἀπολόδ. γ', 14, 2. Παυσ. α', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γλαύκης, πίθαν. ἀντὶ τοῦ Αἰακοῦ λαμβανόμενος. Ἀπολόδ. γ', 12, 6.

Ἀκταῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς ἤτοι Ἀττικῆς ὤν, Διον. Περ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς τῆς Ἰωνίας ὤν, ἢ εἰς αὐτὴν ἀνήκων, ὅθεν αἱ Ἀκταῖαι πόλεις, αἱ παραθαλάσσιοι πόλεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κείμεναι ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Θουκ. δ', 52. —

Ἀκταίων, ονος, καὶ ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστταίου καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, εἷς τῶν περιφήμων Ἡρώων τῆς Ἀρχαιότητος· ἔχων μεγάλην κλῖσιν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἔτρεφε πεντήκοντα σκύλους οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευον πάντοτε ὅτε ἐξήρχετο νὰ θηρεύσῃ. Ἡ δὲ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην τὸν μεταμόρφωσεν εἰς ἔλαφον, καὶ οὕτω κατασπαραχθὴ ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἐγνώριζον πλέον, Ἀπολόδ. γ', 4, 4. Παυσ. θ', 2. Καλλιμ. Τμ. Πάλ. 108.

Ἀκταυία, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς ἀρκτικῆς ἢ Γερμανικῆς θαλάττης, πιθαν· ἡ νῦν Schelling λεγομένη, Πτολ.

Ἀκτή, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας, Εὐρ Ἑλ. 1674. Στράβ. θ'. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, Θουκ. δ', 109. Στράβ. — 3) χώρα τις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ, κατὰ Στεφ. δθ', Πόλις Ἀκτὴ καλουμένη. 4) Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας Σκύλ. ιγ' — 5) χώρα τῆς Ἀνατολικῆς Πελοποννήσου περιλαμβάνουσα τὴν Τροιζῆνα ἕως τῆς ἐπιδαύρου, Πολύβ. —

Ἀκτική, ἡ· ταὐτ. τῷ Ἀττική, κατὰ Στράβ. τχημα τιστ9. ἐκ τοῦ Ἀκτή, Ἀκτική, Ἀττική.

Ἄκτια, τά. Ἑορτὴ καὶ ἀγῶνες παννηχυρίζόμενοι κατὰ τριετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας, τοὺς ὁποίους ἐστύτησεν ὁ Καίσαρ Αὔγουστος μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου νίκην του, Στράβ. — 2) = Ἄκτιον.

Ἄκτιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· ἐνταῦθα ἐνικήθη ὁ Ἀντώνιος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ κώμη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Θουκ. α', 29. ὅθεν Ἀκτιακός, ἡ, όν, τοῦ Ἀκτίου, Στράβ. καὶ Ἄκτιας, άδος, ἡ, Ἐηλικ. τοῦ Ἀκτιακός. Ἀιθ

Ἄκτιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας ἔνθα ἦν ὁ Ναὸς αὐτοῦ, Στράβ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Πανὸς, Θεοκρ. εἰδ. α', 14.

Ἀκτορίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄκτορος, ὁ Μενοίτιος πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 785. Πινδ. Ὀλ. 9. 104. — 2) ὁ Πατὴρ τοῦ Κτεάτου ὅς τις καὶ Ἀκτορίων ἐλέγετο, Ἰλ. Β, 621. Ν. 185. — 3) Τίὸς τοῦ Ἄκτορος, ὁ Ἐχεκλῆς, Ἰλ. Π, 189. —

Ἀκτορίς, ίδος, ἡ. Πιστὴ θαλαμηπόλος τῆς Πηνελόπης καὶ θυμωρὸς τοῦ βατιλικοῦ κοπτῶνος, Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 227.

Ἀκτορίων, ωνος, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἄκτορος γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, ὅθεν, τὼ Ἀκτορίονε, Ὁμ. Ἰλ. Β. 621. οἱ δύο δίδυμοι υἱοὶ τοῦ Ἄκτορος ὁ Ἐπειὸς καὶ ὁ Κτέατος, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς καὶ Μολίονας ὀνομάζει ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, βασιλέως τῆς Φθίας, Ἀπολόδ. α', 7, 3. ἢ κατ' Ἀπελλ. Ῥοδ. Α, 73. πατὴρ τοῦ Ἴρου καὶ πάππος τοῦ Εὐρυτίωνος. — 2) Τίὸς τοῦ Δηϊόνος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου ἐκ τῆς Φυλίδος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἴγιναν ἐγέννησε τὸν Μενοίτιον, πατέρα τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολόδ. α', 8, 4. Πίνδ. Ὀλ. 9, 106. — 3) Τίὸς τοῦ Ψόρβαντος καὶ τῆς Τρίτωνης θυγατρὸς τοῦ Ἐπειοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αὐγείου καὶ ἀνὴρ τῆς Μολιόνης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς δύο διδύμους υἱοὺς Εὐρυτον καὶ Κτέατον, οἵτινες καὶ Ἀκτορίωνες καὶ Μολίονες παρ' Ὁμ. καλοῦνται, Ἀπολόδ. β', 7, 2, — 4) Τίὸς τοῦ Ἀζῆος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, Παυσ. β', 37. — 5) Τίὸς τοῦ Ἱππάτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολόδ. α', 9. — 6) Ἀδελφὸς τοῦ Ὑπερβίου καὶ υἱὸς τοῦ Οἰνοπέως, εἷ. ἐξ ἀκείων ὅσοι ἐκστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 557.

Ἀκυληία, ἡ, Aquileja. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰ μέρη ταῦτα, Στράβ· ε'. Πτολ. γ', 1. ὅθεν Ἀκυληΐος, ία, ων, ἐκ τῆς Ἀκυληίας, καὶ Ἀκυλήϊοι καὶ Ἀκυλήϊσοι, οἱ κάτοικ.

Ἀκυτανία, ἡ, = Ἀκουιτανή, Στέφ. Βυζ.

Ἀκύλλιος, ὁ, Aquillius (Μάρκος ἢ Μάνιος). Στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου πόλεμον, Λιβ. — 2) Λούκιος καὶ Μάρκος Ἀκύλλιοι, υἱεῖς τοῦ Κολατίνου, καὶ συνωμῶται τοῦ Βασιλέως Ταρκυνίου, θανατωθέντες ἐν Ῥώμῃ τὸ 507. ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀκύφας, αντος, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων Δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἥτις ἄλλως καὶ Πύνδος, ἡ, ἐλέγετο, Στράβ. δ'.

Ἀλάβα, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων. — 2) Νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης, Πτολ. ζ', 4, —

Ἀλαβάγειον ἄκρον, τό. Πτολ. ς', 8. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ἀλάβανδα, τά, καὶ Ἀλάβανδα, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μεσῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ταύτην ἐρείπια τῆς Καρπουτέλης λεγομένη, πλησ. παρ' Ἡρόδ. 7, 195. Ἐνικ. παρὰ Στράβ. ιδ'. Ὁ Ἡρόδ. 8, 136. θέτει ταύτην τὴν πόλιν ἐν τῇ Φρυγίᾳ, ἐν ᾗ καὶ ὑπέλαβον τινὲς ὅτι ὑπῆρχον δύο πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· ἔθεν Ἀλαβανδεύς, έως, ὁ κάτοικ. — 2) Ἀλαβανδικός, ἡ, όν, ὁ ἐκ τῶν Ἀλαβάνδων, Στέφ. Βυζ.

Ἀλάβανδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ. Βυζ.

Ἀλαβαστρίτης, ου, ὁ. Ὄρος τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, Πλιν.

Ἀλάβαστρων πόλις, ἡ. Πόλις ἐν τῇ ἐπτανομίδι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλαβάστρου ὄρους, εἰς τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ἀγγεῖα διάφορα ἐξ ἀλαβάστρου λίθου, Πτολ.

Ἄλαβος, ὁ, Πλούταρχ. καὶ

Ἄλαβών, ῶνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ῥέων ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Μυλῶν, ταυῦν Κάστρον, Διοδ. Σικ. δ', 80.

Ἀλαγονία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐλευθερολακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, Παυσ. γ, 33.

Ἀλαζίρ, ῖρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Βίρνης ἐν Λιβύῃ, Ἡρόδ.

Ἀλαζώνες, ωνος, ὁ, πληθ. οἱ Ἀλαζῶνες ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Νείπρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Βόγα ἐπὶ τῆς Πρόβολίας, Ἡρόδ. 4, 17. ἴδε Ἀλίζωνες

Ἄλαι, αἱ· ὑπὸ τόσημα τοῦτο ὑπῆρχον δύο χωρία καὶ δῆμοι ἐν τῇ Ἀττικῇ, — 1) αἱ Ἄλαι Ἀραφηνίδες λεγόμεναι, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν πλησίον τῶν Ἀράφων μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς κώμης Βραυρῶνος ἀντικρὺ τῆς πόλεως Καρύστου ἐν Εὐβοίᾳ· εἰς τὸν ὁποῖον δῆμον ἐλατρεύετο ἄγαλμ. ἡ Ταυρικὴ Ἄρτεμις, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1481 Στραβ. — ὅθεν, Ἀλαιεῖς, οἱ κάτοικ. καὶ Ἀλαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐξ Ἀλῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) αἱ Ἄλαι Αἰξωνίδες, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίαν φυλὴν καὶ κείμενος ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης ὀλίγον μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἀπέναντι τῆς νήσου Τέρουσης, ταυῦν, Ἀλίβρης, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2, 34. ὅθεν Ἀλαιεῖς Αἰξωνικοί, οἱ κάτοικ. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ταυῦν Ἀλάχι, Στράβ.

Ἀλαία, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένης ἐν Ἀλαῖς τῆς Ἀττικῆς, Στρβ.

Ἀλαία, ἡ, = Ἀλέα, ὅπερ ὄρα

Ἀλαία, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν καὶ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναὸς, Παυσ. Ἀρκαδ. —

Ἄλαισα, τά· (Ἄλστα, τά, παρὰ Διόδρ. Σικ.) Halaesa. Πόλις τῆς Σικελίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀξιολόγους ἐν αὐτῇ πηγάς. Στράβ. ς'. Πτολ. γ', 3. Διοδ.

Ἄλαισος, ὁ. Halaesus, Ποταμὸς τῆς Σικελίας

ρέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαίτων, τανῦν Pittineo. Στρβ.

Ἀλαλίη, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα) κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, Ἡροδτ. 1, 165. παρὰ Πτολ. Ἀλερία, τανῦν Aleria, οὐχὶ Καλαρις, Διοδ. Σικ. ε, 13.

Ἀλαλκομεναί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Ἐρετριωτίδος χώρας, Στράβ. 9'. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους, μ' ἕνα ναὸν τῆς Θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παυσ. 9', 33. Στράβ. ὅθεν Ἀλαλκομενεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀλαλκομένιος, ία, ιον, ἐξ Ἀλαλκομενῶν.

Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ Ἀλαλκομένους ἐπικληθείσης, ὅς τις πρῶτος ὡς λέγεται ἀνέδρυψεν αὐτὴν καὶ ἤγειρεν πρὸς τιμήν της τὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς ναόν, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 8. Παυσ. 9'. 33.

Ἀλαλκομένης, ους, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἥρως τῆς Βοιωτίας, οἵ τις λέγεται ὅτι οὗτος πρῶτος ἀνέδρυψε τὴν Θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐγεννήθη καὶ ἤγειρε πρὸς τιμήν αὐτῆς ἕνα Ναὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς πόλει τῆς Βοιωτίας. Στράβ. Παυσ. 9', 33

Ἀλαλκομενία, ἡ = Ἀλαλκομενηΐς, Στράβ. 2) Σύγκτηρ τοῦ Ἰθώμου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Ἀλαλκομεναί, Παυσ. 9'

Ἀλαλκομένιον, τό. Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ταὐτ. τῷ Ἀλαλκομεναί, Στράβ.

Ἀλαμανοί, οἱ, Alemani. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως, καὶ διῃρημένος εἰς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἔχοντας ἰδίας μοναρχικὰς πολιτείας τὸ πάλαι, Ἀμμιαν. ιζ', 12. Στεφ.

Ἀλαμαι, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως μεταξὺ τοῦ Ἀλβάνου καὶ Κασίου ποταμοῦ, Πλιν.

Ἄλανα ὄρη. Ὄρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κείμενα ἀνωθεν τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Πτολ. —

Ἀλανία, ἡ. Χώρα τῆς Σκυθίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλανοί, Λουκ. ὄναρ

Ἀλανικός, ἡ, όν· Ὁ ἐξ Ἀλανίας, ἢ εἰς τὴν Ἀλανίαν ἀνήκων, Λουκ.

Ἀλανοί, οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας μεταξὺ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ Μαιώτιδος λίμνης, Διον. Περ. παρὰ Πτολ καὶ Ἀλανυοὶ οἱ αὐτοὶ καλοῦνται.

Ἀλαζῶθεοι, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀρκτικῶς τῆς χώρας τῶν Κόλχων. Ἡροδτ. 3, 94.

Ἀλαστορίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος, ἤτοι Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. Υ. 463.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων καὶ σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε. 677. — 2) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ ἰδίου του Πανδάρου Κλυμένου, Ἀπολλ. α', 99. 3) Ἕλλην ὑποστράτηγος τοῦ Νέστορος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 295 Θ, 333.

Ἀλάτας, α, Δωρ. ἀντὶ Ἀλήτης.

Ἄλβα, ἡ. Πόλις παραλάττιος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Alvana, Πτολ. β', 6. — 2) ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας, τανῦν Ter ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀραγονίας,

Ἄλβα, ἡ Ἄλβα Λόγγα, ἡ· καὶ Ἀλβανῶν πόλις. Διον. Ἁλ. γ'. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τοῦ Λατίου ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀσκανίου υἱοῦ τοῦ Αἰνίου, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ῥωμύλος, ὅθεν, Ἀλβανός, ὁ κάτοικ. Στράβ

Ἄλβα Πομπηΐα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, Πτολ. γ', 1. τανῦν Alba .

Ἀλβανία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Κερκυνίων ὀρέων καὶ Ἱβηρίας, εἰς ἄκρον εὔφορος, Στράβ. ια. Πτολ.

Ἀλβάνη, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλβάνου ποταμοῦ.

Ἀλβανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ θηρευτικὸν καὶ ὄντες ἐπιτήδειοι πολεμισταί. Στράβ. Διον. Περ. 731. — 2) Κάτοικ. τῆς πόλεως Ἄλβης ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἄλβανόν, ὄρος, τό. Mons Albanus. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ πόλις Ἄλβα Λόγγα, Στράβ. ε'. — 2) = Ἄλβιον ὄρος· Πτολ.

Ἀλβῖνος, ὁ, Albinus. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς σύγχρονος τοῦ Γαλληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους, Φαβρ. Βιβλ. τομ. β', σελ. 42. — 2) Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Κομμόδου ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ στρατευμάτων, Ἡρωδν.

Ἄλβιον ὄρος, τό. Συνέχεια τῶν ὀρέων Ἄλπεων φερομένη πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δαλματίας καὶ Κροατίας, τανῦν Alben. Στράβ.

Ἄλβιος, ὁ. Δίων. Κάτσ. ταὐτ. τῷ Ἄλβις.

Ἄλβις, ιος, ὁ. Albis. Μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν ἀρκτικὴν θάλασσαν, τανῦν Ἔλβας, Στράβ.

Ἀλβίων, ωνος, ἡ· καὶ Ἀλουίων, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεγάλης νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) ταὐτ. τῷ Ἀλβίων, ὅπερ ἴδε.

Ἀλβουλος, ὁ. Albula. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἀλγιδον, τό, Algidus Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ Δατίου τῆς Ἰταλίας, ἔνθα ἦν ναὸς τις τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ε'. —

Ἀλγιδος, ἡ· καὶ Ἀλγιδον τό· Algidum. Πόλις τῶν Αἰκούων ἐπὶ τοῦ Δατίου τῆς Ἰταλίας, Διον. Ἁλ. ι, Στράβ. Στέφ.

Ἀλγιδών, ῶνος, ἡ, παρὰ Διον. Ἁλκ. = Ἀλγιδος. —

Ἄλγος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδιόριστος εἰπεῖν, Αἰσχ. Ἱκ. 289. πιθαν. ὁ Ἄξος ἢ Ἄψος.

Ἀλδήσκος, ὁ, ἴδε Ἀρδήσκος.

Ἀλέα, ἡ Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Στυμφαλίδος λίμνης, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, Ἡροδτ. 1. 66. Παυσ. η', 23. ὅθεν Ἀλεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Ἀλεός, ά, όν, καὶ Ἀλεάτις, ίδος, ἡ Ἀλεάτις, αία, αῖον, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλέας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλέα, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἣτις ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐξαιρ. ἐν Τεγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, ἐν Μαντινείᾳ, καὶ ἐν Ἀλέᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ναὸς αὐτῆς περίφημος, Ἡροδτ. 1, 66. Ξενοφ. ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλέου υἱοῦ τοῦ Ἀφείδα ὃς τις πρῶτος ἤγειρεν τὸν ναὸν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀλέᾳ, ἢ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως Ἀλέας, Παυσ. γ', 5. η', 4. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀλαία, πιθαν. μέντοι Ἀλαία.

Ἀλεῖων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποτειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν εἰς τὴν χώραν τῶν Λιγύων ἢ Λιγούρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε διέβαινεν ἐκεῖσε. Ἀπολλ. β', 5, 10 κατὰ Heyne ὀρθτρ. Ἀλβίων.

Ἀλεγήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Προμάχου, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 503.

Ἄλεις, εντος, ὁ. Hales Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Βελίᾳ, τανῦν Halente. Θεοκρ. εἰδ. ζ, 123. συγχέεται πολλαχ. οὐκ ὀρθῶς μετὰ τοῦ Ἄλησος. — 2) ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 1 καὶ Μόσχ. εἰδ. α. ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. ἀναφέρεται ὡς χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κολοφῶνος. Παυσ. πιθαν. ὁ παρὰ Πλιν. Halesus· ὅθεν Ἀλήσιος καὶ κατὰ συναλφ. Ἀλῆς, Μιμν. Λείψ.

Ἀλείσιον, ου, τό. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 617. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. οὐκ ὑπῆρχε πλέον, παρ' ᾧ εὑρηται τὸ Ἀλεσιαῖον, τόπος μικρὸς πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Ἡσύχ.

Ἀλείσιον κολώνη, ἡ. Λόφος πλησίον τοῦ Ἀλεισίου ἐν Ἤλιδι, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 757.

Ἀλέκτρα, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Ἠλέκτρα.

Ἀλεκτορίδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, Ὀρφ. Ἀργ. 139.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λείτου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλ. α', 9, 16. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνῳψιὸς τοῦ Πελοπος, Σπαρτιάτης, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰφιθέχην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγαπένθης υἱὸς τοῦ Μενελάου, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 10 — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἴφιος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Ἀπολλ. γ, 6, 2.

Ἀλεκτρύων, ονος, ὁ· ταὐτ. τῷ Ἀλέκτωρ. ἀριθμ. α', Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 602. — 2) Νεανίας τις θεράπων τοῦ Ἄρεος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς οὗτος μετεμορφωσεν εἰς ἀλεκτρυόνα, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ὅτε ὁ Ἄρης εὑρίσκετο μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Θ, 271. Λουκ. Ἀλεκτ. 3.

Ἀλεξάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἥτις ἄλλως κοιντ. Κασσάνδρα ἐλέγετο, Παυσ. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος, Λουκ. Λεξ 25.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀντάνδρου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς, Στράβ. ιγ'.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ· Alexandria. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει εἴκοσι ὀκτὼ πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Ἀλεξάνδρεια ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα τοῦ μετὰ ταῦτα Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων Πτολεμαίων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸ 335. ἔτος πρὸ Χρ. ἔχουσα δύο εὐρυχώρους λιμένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ μίαν περίμετρον ἐκ 15 περίπου μιλίων κατὰ τὴν τῶν ἀρχαίων καταμέτρησιν, μὲ δίφορα λαμπρὰ καὶ δημόσια καταστήματα καὶ μὲ τὴν περίφημον ἐκείνην βασιλικὴν βιβλιοθήκην τὴν ὁποίαν ἐσύστησαν ἐνταῦθα οἱ Πτολεμαῖοι· περιεῖχε δὲ κατὰ Διοδ. Σικ. ιζ', 52. κατοίκους περίπου 300 000. Ἀρριαν. — 2) Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, πόλις παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἀπέχουσα τρία μίλια τῆς παλαιᾶς Τρωάδος, τανῦν κώμη μικρὰ Ἔτκι Σταμπούλ καλουμένη, πρότερον δὲ καὶ Ἀντιγονία, Στράβ. ιγ'. Πτολ. ε', 3. — 3) Ἀλεξάνδρεια ἡ κατὰ Ἰσσόν, πόλις τῆς Συρίας, κειμένη παραθαλαττίως ἀπέναντι τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως τῶν Ἰσσῶν, τανῦν Ἀλεξανδρέττα, Στραβ. Ἡρωδν. — 4) Ἀλεξάνδρεια τῆς Ἰνδικῆς, πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀκησίνου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἰνδόν, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· Στέφ. Βυζ Ἀρριαν. 5', 15. — 5) Ἀλεξάνδρεια ἐν Παροπαμισσάδαις, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παροπαμισσοῦ, κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρριαν. Ἀν. δ', 22. τανῦν Κανδαχοὺρ· ἔτι δὲ καὶ ἡ πρὸς Καυκάσῳ, Ἀρριαν. Ἀν. ε', 1. — 6) Ἑτέρα Ἀλεξάνδρεια Σογδιανὴ λεγομένη, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ ἐν Παρτίδι, Ἀρριαν. Ἀν. δ', 1. ἥτις καὶ Ἀλεξάνδρεια πρὸς τῷ Τανάϊδι καὶ Ἀλεξανδρέσχατα παρ' Ἀππιαν. λέγεται, τανῦν Κογεϊδ. — 7) Ἀλεξάνδρεια Ἀριανή, πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ.

Ἀλεξανδρεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, Στράβ. Ἡρωδ.

Ἀλεξανδρωτικός, ή, όν, ὁ Ἀλεξανδρωτικὸς ἀνθρωπίσκος, παρὰ Λουκ. κατ' ἀστεϊσμὸν λέξις.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας ὤν· ἔστι δὲ καὶ Οὐσιαστ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλέξανδρος, ὁ. Ἐν τῇ μυθολογ. καλεῖται οὕτω ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 16. Ἀπολλόδ. γ', 13, 5. — 2) Τίτος τοῦ Κυρηναίου, ὃς τις ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναντίον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. — Ἐξ ἱστορ. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν. — 1) Τίτος τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Πελοπίδας στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Συγγ. Ἑλλ. Πλουτρ. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀμύνταν τὸν πρῶτον τὸ 506 ἔτος πρὸ Χρ. ὃς τις καὶ Φιλέλλην ἐπωνομάσθη, διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας ἔδειξε πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Περσικοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 5, 17. — 3) Τίτος Ἀμύντα τοῦ δευτέρου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 369 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὅμως μετὰ δύω χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου, Πλούταρχ. — 4) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἤπειρον τὸ 320 ἔτος πρὸ Χρ. — 5) Ἀλέξανδρος ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, γεννηθεὶς ἐν Πέλλῃ τῆς Μακεδονίας τὸ 356 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα καθ' ἣν ἐκάη ὁ ἐν Ἐφέσῳ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· μαθητεύσας πλησίον τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του εἰς ἡλικίαν εἴκοσι χρόνων· ἐστρατεύσας δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον, καὶ ὑπέταξε πολυτρόπως ἐθνη προχωρήσας ἐπέκεινα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων ἀπέθανε εἰς τὴν Βαβυλῶνα τὸ 323 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν τριακοστὸν τρίτον χρόνον τῆς ἡλικίας του· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥωξάνης ἐγέννησε υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον, ὃς τις καὶ οὗτος ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα μικρὸν τινα χρόνον μόνον. — 6) Τίτος τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὃς τις ἐφονεύθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τὸ 295 ἔτος πρὸ Χρ. — 7) Τίτος τοῦ δυστυχοῦς Περτέως βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὃς τις παιχθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου ἔγινε γραφεὺς τῆς ῥωμαϊκῆς βουλῆς. — 8) Τίτος τοῦ Πύρρου Βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἀντιγόνου ὅς τις ἐξεκίνησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· μετὰ τῆς ἰδίας του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησε τὸν Πύρρον, Πτολεμαῖον, καὶ τὴν Φθίαν. — 9) Ἀλέξανδρος Πτολεμαῖος, ἔννατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ 89 πρὸ Χρ. ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 10) Ἕτερος Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξόριστος ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατ' ἀρχάς, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ὅπου ὅμως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 11) Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος, παῖς, ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὃς τις καὶ οὗτος ἐθανατώθη τὸ 66 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 12) Ἀλέξανδρος ὁ Λυγκηστὴς Μακεδών, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἷς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι συνωμόσαντες μετὰ τοῦ Παυσανίου ἐφόνευσαν τὸν Φίλιππον πατέρα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Αἰγεύς, μαθητὴς τοῦ Πεισοκράτους, φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐκ Κιλικίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. διδάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας, γράψας σημειώσεις καὶ ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους συγγράμματα. — 3) Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανός, γεννηθεὶς εἰς τὰς Τράλλεις πόλιν τῆς Λυδίας, καὶ ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς πρακτικὸς Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ· ἔγραψε, Βιβλίον θεραπευτικόν, εἰς δώδεκα βιβλία διηρημένον, πλήρες παρατηρήσεων. — 4) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀβωνοτειχίτης, γόης καὶ ἀπατεὼν προσποιούμενος τὸν προφήτην, τοῦ ἑπομένου τὸν βίον ἱστορεῖ ὁ Λουκιανός. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἔστι βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὑρηται ἐσθ' ὅτε καὶ μακρόν.)

Ἀλεξάνωρ, ορος, ὁ. Τίτος τοῦ Μαχάονος, καὶ ἔγγιστος τοῦ Ἀστληπιοῦ, Παυσ. β', 11.

Ἀλέξαρχος, ὁ. Συγγραφεύς τις τῶν ὁποίων ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξᾶνδρος, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος, Ἡρωδιαν.

Ἀλεξιάρης, εος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἥβης, Ἀπολλόδ. β', 7, 7.

Ἀλεξίας, ου, ὁ. Ὄνομα ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, Ξεν.

Ἀλεξίδημος, ὁ. Θετταλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος, Πλάτ. Μεν.

Ἀλεξίλαος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτι ἔσωσε ποτὲ τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ λοιμοῦ, Παυσ. α', 3.

Ἀλεξικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξῖνος, ὁ. Ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, φιλόσοφος Μεγαρικός, ἀσκοπὸς ἐχθρὸς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας.

Ἀλεξιππίδας, α, ὁ. Κύριος πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ἀλεξίππου· καὶ Ὄνομ. κύρ. ἐφόρου τινὸς ἐν Σπάρτῃ, Θουκ.

Ἀλέξις, ιδος. ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Θουρίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ., ὅς τις κατὰ Σουϊδ. ἔγραψε 245 κωμῳδίας τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδεμία.

Ἀλέξων, ωνος, ὁ. Ἀχαιός τις παρὰ Πολύβ.

Ἀλεός, οῦ, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀφείδαντος βασιλεὺς τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀρκάδος· μετὰ τῆς Νεαίρας ἐγέννησε τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμαντα, Κηφέα καὶ τὴν Αὐγήν· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἀλέαν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 163.

Ἀλερία, ἡ, = Ἀλαλίη.

Ἀλεσία, ἡ· Alesia. Πόλις τῶν Μανδουβίων ἐν τῇ Ἀκουϊτανῇ χώρᾳ τῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπί τινος λόφου, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Στρίβ. δ', 2. ταυτ. Alise.

Ἀλεσίαι, αἱ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου ὄρους, Παυσ. γ', 20.

Ἀλέτριον, τό, Alatrium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτ. Alatri, Στραβ. ε'.

Ἀλεύας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἀλευάδαι οἵτινες ἐξουσίασαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἓν μέρος τῆς Θεσσαλίας, Πινδ Πύθ. 10, 8.

Ἀλῆϊον, ωνος, ὁ. Ἐπίκλαστον ὄνομα κύριον παρὰ Λουκ.

Ἀλήϊον πεδίον (ῑ). Πεδιὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κιλικίας μεταξὺ Σάρου καὶ Πυράμου ποταμῶν, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἔπεσεν ἐκ τοῦ Ἵππου Πηγάσου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 201. ἐκ τοῦ ἄλη ἤτοι πλάνη, μὲ τὸ νὰ ἐπλανήθη ἐνταῦθα κατόν τινα ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀλήκτω, οῦς, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, μία τῶν τριῶν Ἐριννύων τοῦ Ἅδου. Ὀρφ. Α. 966.

Ἄλης καὶ Ἄλης, ητος, ὁ (ᾰ) Halex. Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας (Bruttium) ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτ. Alece, Στρίβ. Ϛ'. Πλίν. φιλούμεν. εὑρηται παρὰ Θουκ. γ', 99. Διον. Περ. 367.

Ἀλήσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Τεγέας καὶ Μαντινείας, Παυσ.

Ἀλήσιος, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Σκιλλοῦντος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β 617.

Ἀλήτης, ου, Δωρ. Ἀλάτας, α, ὁ. Τίτος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππότου εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπ' ὅπου διώξας τοὺς Σισυφίδας, κατεστάθη βασιλεὺς τῆς χώρας, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἦρξαν πέντε γενεὰς κατὰ συνέχειαν ἕως τοῦ Βάκχιδος, Πινδ. Ὀλ. 13, 17. Παυσ. β', 4. — 3) Τίτος τοῦ Ἀτρεΐδου Αἰγίσθου φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ὀρέστην ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Μυκήνας, Τγῖν.

Ἀλήτιον, τό, καὶ Ἀλητία, ἡ, Alelium. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτ. Lece. Πτολ. γ', 1.

Ἀλήτη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀστυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ, Πτολ ε', 20.

Ἀλήτια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Λήδας. Ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Οἰνέα βασιλέα τῆς Καλυδῶνος ἐγέννησε τὸν Τοξέα, Θυρέα, Κλύμενον, τὴν Γόργην καὶ τὴν Δηϊάνειραν, ἐκ δὲ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησε τὸν Μελέαγρον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα ἡ ἰδία, καὶ μεταμεληθεῖσα ὕστερον ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως· οὗτος δὲ εἶχε θανατώσει πρότερον τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 555. Ἀπολλόδ. α', 7, 10 καὶ 8, 1. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὠρηταυῶν, Στέφ. Βυζ. ταυτ. Ὀρξα.

Ἀλθαιμένης, ους, ὁ. Τίτος τοῦ Κίσσου καὶ ἔγγονος τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Στράβ. — 2) = Ἀλθημένης.

Ἀλθημένης, ους, ὁ. Τίτος τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος· ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥόδον, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν ὃς τις προεῖπεν ὅτι ὁ Κατρεὺς θέλει φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ· μετὰ καιρὸν δὲ ἔλθων ὁ Κατρεὺς εἰς τὴν Ῥόδον διὰ νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν του καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτός, ἐφονεύθη ὡς ξένος τις κακοῦργος νομισθείς. Ἀπολλόδ. γ', 2, 1. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἀλθαιμένης.

Ἀλθήπος, ὁ. Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Δηϊδος θυγατρὸς τοῦ Ὠρου βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ὅς τις ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Ἀλθηπίαν, πρότερον ὡραίαν καλουμένην, Παυσ. β', 30, 6.

Ἀλία, ἡ· ἴδε Ἀλίη.

Ἀλιαί, αἱ, καὶ Ἀλία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, πλησίον τῆς Ἑρμιόνης μὲ λιμένα, Θουκ. α', 105. Σκυλαξ. περίπλ. ἡ

Ἄλκη, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Κυβέλης, Διοδ. ε', 49. — 2) Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ἴγιν.

Ἀλκήνωρ, ορος, ὁ. Ἀργεῖος τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρθυάδου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, Ἡροδτ. 1, 82.

Ἄλκηστις, ιος καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ· ὅτε οὗτος ποτὲ ἀπθενήσας βαρέως ἐκινδύνευσεν ἀποθανεῖν καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ σωθῇ εἰμὴ εἷς ἀντὶ τῶν συγγενῶν του ἤθελεν ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ Ἄλκηστις ἐπροτίμησεν ἑκουσίως ἑαυτὴν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς ἀνδρός, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπανέφερεν αὐτὴν πάλιν ἐκ τοῦ Ἅιδου, ἢ ὡς λέγεται ἡ Περσεφόνη ἀνέζησεν αὐτήν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 715. Εὐρ. Ἄλκ. Ἀπολλόδ. α', 9, 10.

Ἀλκίας, ου, ὁ. Ἠλεῖός τις, Ἀρρίαν.

Ἀλκιβιάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεινίου καὶ πάππος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ Ἀθηναίου, Ἡροδτ. 8, 17. — 2) Τίς τοῦ Κλεινίου καὶ σύγχρονος τοῦ Περικλέους, γενηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 456 ἔτος πρὸ Χρ· ἐκ πλουσιωτάτης καὶ ἐνδόξου οἰκίας· μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅστις συνέβαλε τὰ πλεῖστα νὰ κηκιατασταθῇ τὸν Ἀλκιβιάδη, ἄνδρα εὐφυέστον καὶ χρήσιμον πολίτην, βλέπων αὐτὸν προικισμένον ἐκ φύσεως μὲ τὰ πλέον ἔξοχα προτερήματα τοῦ νοὸς καὶ τοῦ σώματος· διδαχθεὶς δὲ τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Γοργίᾳ ἔγινε εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν ἐν Ἀθήναις. Κατ' ἀρχὰς διορισθεὶς στρατηγός, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιτηδειότητα, εἶτα ὅμως κατατρεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἔφυγεν εἰς μίαν μικρὰν κώμην τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅπου ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου διὰ παρακινήσεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. Πλουτ. Ἄλκ. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου, Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2, 13.

Ἀλκιδάμας, αντος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς Γοργίᾳ τοῦ σοφιστοῦ ἐν Ἀθήναις, Δουκ. Δημ. Ἐγκ. 12. — 2) Κυνικὸς τις φιλόσοφος, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπ. 11.

Ἀλκίδας, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἀλκίδης, ὅρα Ἀλκίτας.

Ἀλκιδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλκου καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Τυρώ, Ἀπολλόδ. α', 9, 8

Ἀλκιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Λευκίππης καὶ Ἀρσίππης ἢ Ἀριστίππης, αἵτινες κατέχρωνησαν τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ Βάκχου, παρώργισαν αὐτὸν τοσοῦτον ἐναντίον των, ὥστε οὗτος ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὰς μανίαν, ὁ δὲ Ἑρμῆς τὰς μετεμόρφωσεν εἰς νυκτερίδας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 42. παρὰ Πλουτάρχ. εὑρηται Ἀλκεθόη.

Ἀλκιμέδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλακος, καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰάσονα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Πολυμήδη καὶ Ἄρνη λεγομένη, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 45.

Ἀλκιμέδων, οντος, ὁ. Τίς τοῦ Δαέρκου, στρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Πατὴρ τῆς Φιλλόνης, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐβίασε ἐπιτίνος ἔρους εἰς βροὰν τῶν Στρίμων μαθὼν ὅτι ἐγέννησε παιδίον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. η', 12. — 4) Εἷς τῶν Ὀλυμπιονικῶν, Πινδ. Ὀλ. 8.

Ἀλκιμένης, ους, ὁ. Τίς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη, Ἀπολλόδ. β', 3, 1. — 2) Τίς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐθανάτωσεν ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἰάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην, Διοδ.

Ἀλκιμίδας, α, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀλκιμίδης.

Ἀλκιμίδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ὅμ. Ὀδ. Χ, 235. — 2) Κύρ. Ὁμομ. Νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας Αἰγινίτης τὴν πατρίδα, Πινδ. Νεμ. 6.

Ἄλκιμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μέντορος Ἰθακήσιος, Ὅμ. — 2) Μυρμιδόντις φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 392. — 3) μία ἄκρα τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινομένη πρὸς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τὸν λιμένος Πειραιέως, Πλούταρχ.

Ἀλκινάδας, α, ὁ. Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Ἀλκινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Δρύαντος. Παρθ. Ἐρωτ.

Ἀλκίνοος, ὁ, συνηρμ. Ἀλκίνους. Τίς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Σχερίας ἤτοι Κερκύρας, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν αὐλήν του, ὅτε οὗτος ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐναυάγησε ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, καὶ εἰς τοῦτον διηγεῖται παρ' Ὁμήρ. ὁ Ὀδυσσεὺς ὅλα τὰ πρότερα περιπλανήθη αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν, ὁ Ἀλκινόου ἀπόλογος, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλαστῶν καὶ παραδόξων διηγήσεων, Πλατ. Πολ. ι', σελ. 619. — 2) Εἷς τῶν ἑνδεκα υἱῶν τοῦ Ἱπποκόοντος, ὅστις μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐδολοφονήθη ἐκ τῆς Σπάρτης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. (παρ' Ὁμήρ. εὑρηται ἀεὶ ἀσυναίρετ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀττ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 70. Πλάτ. καὶ Ἀπολλόδ. συνηρμ.)

Ἀλκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγραύλου, τὴν ὁποίαν μὲ βίαν ἠτίμασεν ὁ Ἁλιρρόθιος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως ἑνὸς τῶν Γιγάντων, ἥτις πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, ὡς λέγεται. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, Ἀπολλόδ. γ', 15, 8. — 4) Μία τῶν Ἀμαζόνων τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Διοδ. Σικ. δ', 16. — 5) Θεράπαινα πιστὴ τῆς Ἑλένης, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 124.

Ἀλκιππος, Ἀρτεν. κύρ. Ὄνομ.

Ἀλκις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Γλαύκην μίαν τῶν Δαναΐδων ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Ἀλκίς, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Μαιεύσι.

Ἀλκισθένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀλκίφρων, ονος, ὁ. Ἀργεῖός τις Θουκ. — 2) Ἕλλην Σοφιστὴς καὶ ἐπιστολογράφος, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ γράψας 44 ἐπιστολὰς εἰς Ἀττικὴν ῥῆσιν.

Ἀλκμαιονίδαι, οἱ, καὶ Ἀλκμαιονίς, ἡ. ἴδε Ἀλκμαιωνίδαι καὶ Ἀλκμαιωνίς.

Ἀλκμαίων, ωνος, ὁ, Δωρικ. Ἀλκμάν. Τίς τοῦ Ἀμφιάραου καὶ τῆς Ἐριφύλης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων μετὰ τοῦ Ἄδραστου καὶ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὅπου ἐδείξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας ἐξ ἴδιας τὸν Λαοδάμαντα υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀμφιάραος παρακινηθεὶς ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς Ἐριφύλης νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Θηβαίων κατὰ τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, καὶ ἠξεύρων ὅτι δὲν θέλει ἐπιστρέψει πλέον, ἐπροστάξε τὸν Ἀλκμαίωνα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατόν του φονεύων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκτελέσας ὁ Ἀλκμαίων κατεδιώκετο μετὰ ταῦτα καὶ κατεσπαράττετο πανταχοῦ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, ἕως ὅτου ἐλθὼν εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα νεωστὶ εἶχε κατακλύσει ὁ Ἀχελῷος ποταμός, εὗρε ἀναπαυσιν τῆς ψυχῆς του, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Καλλιρόην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ τὸν Ἀμφότερον, πρότερον δὲ ἐγέννησε μετὰ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ τὴν Τισιφόνην, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 247. Ἀπολλόδ. γ', 7. — 2) Τίς τοῦ Μεγακλέους, δέκατος τρίτος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, καὶ τελευταῖος τῶν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐκλεγομένων, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐκλέγοντο οἱ Ἄρχοντες μόνον κατὰ διετίαν, Ἡροδτ. — 3) Τίς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις ἐφιλοδοξήθη πλουσίως ὑπὸ τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν, Ἡροδτ. — 4) Ἀλκμαίων Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, γράψας ἓν βιβλίον περὶ φύσεως, τὸ ὁποῖον δὲν διεσώθη. (Ἀλκμαίων, ωνος, Ἐπικ. καὶ Ἀλκμάων, ονος, Δωρικ. Ἀλκμάν, ᾶνος· ἴδε Εὐστάθ. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 225.)

Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ· Δωρικ. Ἀλκμανίδαι. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις οἰκογενειῶν, ἥτις ὑπῆρχε πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ συστήματος, ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα· ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐπιταγὴν τούτου ἐθανάτωσαν τοὺς ἐκ τῆς Φατρίας τοῦ Κύλωνος, εἴτινες διωκόμενοι εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει Ναόν, οἱ Ἀθηναῖοι νομίσαντες τοῦτο ἀσέβειαν μεγάλην κατὰ τῶν Θεῶν, κατηράσθησαν ἅπαντας τοὺς Ἀλκμαιωνίδας καὶ ἐξώρισαν αὐτοὺς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν· Ἡροδτ. 1, 61. Πίνδ. ἔτι καὶ Ἀλκμεωνίδαι, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 561. Buch.

Ἀλκμαιωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἀλκμαίωνος· καὶ Οὐσ. ἐκαλεῖτο τρεῖς τραγῳδίαι τοῦ Σοφοκλέους, Στησιχόρου καὶ Εὐριπίδου, αἱ ὁποῖαι δὲν διεσώθησαν, Σχολ. Εὐρ. Ὀρεστ. 998. καὶ Ἀλκμαιονίς, εὑρηται ἅπαξ παρ' Ἀπολλόδ. α', 8, 4. ἴδε Heyne αὐτόθι σελ. 970.

Ἀλκμάν, ᾶνος, ὁ, = Ἀλκμαίων, Πίνδ. Πύθ. 8, 66. — 2) Λυρικὸς Ποιητὴς ζήσας περὶ τὴν ἑβδόμην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας, ὅστις νέος ἔτι ὢν ἐφέρθη ὡς σκλάβος εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου ἐπωλήθη εἴτινα Ἀγησίδαν λεγόμενον, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του· ἔγραφε δὲ διάφορα Λυρικὰ ποιήματα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν, Πλούταρχ. Αἴλ.

Ἀλκμανίδαι, οἱ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι, Πίνδ. Πυθ. 7, 21.

Ἀλκμάων, ονος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ἀλκμαίων. Τίος τοῦ Θέστορος εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐνδεφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος, Ὅμ Ἰλ. Μ, 394.

Ἀλκμήνη, ἡ, Δωρικ. Ἀλκμήνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξὼ ἢ Λυσιδίκης, εἰς ἄκρον ὡραία, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὰς Θήβας, ὅπου ἐγέννησεν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα, ἐκ δὲ τοῦ Ἀμφιτρύωνος τὸν Ἰφικλέα, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς, ὁ Ζεὺς ἔπεμψε τὸν Ἑρμῆν καὶ ἔλαβε τὰ σώματά της, τὰ ὁποῖα ἔφερεν εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ῥαδάμανθυς, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Διοδ. Σικ. δ', 9.

Ἀλκμήνωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεῖσα ἡ Δαναΐς Ἱππομέδουσα ἐφόνευσεν αὐτὸν, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἀλκμόνιον ἄλσος, τό· ἴδε Ἀκμόνιον ἄλτος.

Ἄλκομεναί, αἱ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθά-

Ἁλικὴ παρὰ Παυσ. γ', 34. ταυῦν Χελάδια· ὅθεν Ἁλιεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Στρβ. ἔτι, δὲ Ἁλιεῖς καὶ αὐτὴ ἡ πόλις κατὰ Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡ Ἁλιάς, άδος, ἡ περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἁλιῶν χώρα, καὶ ἡ μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἑρμιόνης κειμένη παραλία, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ἰδίως Ἁλιεῖς ὡς ζῶντες ἐκ τῆς ἁλιευτικῆς, Θουκ. β', 56.

Ἁλιάκμων, ονος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς χώρας Πιερίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡτ. Θεογ. 341. Ἡρόδτ. Στράβ. ζ'.

Ἁλίαρτος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρχομενίων παρὰ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 503. Στράβ. θ', 2. ταυῦν Μέζι. Ἄρτεν. παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. γ', 5. καὶ Στράβ. Θηλ. δὲ παρὰ Διόδρ. Σικ. καὶ ἅπαξ μόνον παρὰ Στράβ. ὅθεν Ἁλιάρτιος, ία, ιον καὶ ιος, ιον, ἐξ Ἁλιάρτου ἡ εἰς τὴν Ἁλίαρτον ἀνήκων, ἡ Ἁλιάρτιος λίμνη, ἓν μέρος τῆς Κωπαΐδος λίμνης παρ' αὐτῇ τῇ πόλει Ἁλιάρτῳ, Στράβ. καὶ Οὐτ. Ἁλιάρτιος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Ἁλιαρτία, ἡ περιῳ τῆς Ἁλιάρτου χώρα, Στράβ,

Ἄλλιας, ου, ὁ· Allia. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, Πλούταρχ.

Ἁλιβαντὶς φυλή, ἡ. Ἐπίκλαστον ὄνομα παρὰ Λουκ. Νεκ. 20. ἐκ τοῦ Ἁλίβαντες = νεκροί.

Ἁλιεῖς, οἱ, ἴδε Ἁλιάς.

Ἁλίζη, ἡ, Ἀττκ. Ἁλίξα. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 40. Ἀπολλόδ.

Ἁλίζωνες, οἱ, καὶ Ἀλίζωνοι. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Παφλαγονίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 856. Στράβ.

Ἁλιθέρσης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Μάστορος ἐξ Ἰθάκης, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ γέροντα Ἥρων, Ὀδ. Β, 157. Ρ, 68.

Ἁλικαρνασσός, ἡ, Ἰωνικ. Ἁλικαρνησσός, καὶ Ἁλικαρνασσός. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Δωριέων· ἔκειτο αὕτη παραθαλασσίως καὶ εἶχεν ἕνα Εὐρύχωρον λιμένα, μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον Μαυσώλειον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἡ Βασίλισσα Ἀρτεμισία πρὸς αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ συζύγου Μαυσώλου, Ἡρόδτ. 7, 99. Θουκ. Παυσ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας Ἡροδότος καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς· ταυῦν Βουδρούμη· (συνῄθ. διὰ διπλοῦ σ, Ἡρόδτ. 1, 175. Θουκ. Στράβ. Παυσ. καὶ ἐπὶ νομισμάτων· ἐνίοτε δὲ σ παρ' Ἡρόδτ. 1, 1. Schweigh.) ὅθεν Ἁλικαρνασσόθεν, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, Λουκ. καὶ Ἁλικαρνασσεύς, έως καὶ ῆος, ὁ Κάτοικ. Ἡρόδτ. Ἁλικαρνάσσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἡ Ἁλικαρνασσικός.

Ἄλικος, ὁ. Ποταμὸς τις ἐν Σικελίᾳ, ῥέων μεσημβρινῶς, Halese.

Ἁλικύαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ Λιλυβαίου ἀκρωτηρίου, Διοδ. Σικ. ιδ', 65. ταυῦν Salemi ὅθεν, Ἁλικυαῖος, οἱ κάτοικ. παρὰ Θουκ. ζ', 32. καὶ Ἁλικυαῖοι.

Ἁλίκυρνα, ἡ. Κώμη τῆς Αἰτωλίας, Σκύλ. ἠμαρτημ. παρὰ Στράβ. Λίκυρνα.

Ἁλιλάτ, ἡ Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Ἄραψι, Ἡρόδτ. 3, 8.

Ἁλιμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡτ. Θεογ. 255.

Ἄλιμος, οὗτος, καὶ Ἁλιμοῦς, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἁλιμούσιάδε, εἰς Ἁλιμοῦντα, Ἀριστφ. Ὄρν, 496. καὶ, Ἁλιμούσιος, ὁ κάτοικ.

Ἁλίνδα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πτολ. ε'. ὅθεν Ἁλινδεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἁλίνζα, ἡ καὶ Ὄροσα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς τῶν Ταλβάρ χώρας, Πτολ. ϛ', 2.

Ἅλιος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἄλιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιήκων, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 119, 370. — 2) Εὐγενής τις Λύκιος, Ἰλ. Ε, 678.

Ἁλίπεδον, τό. Πεδιάς τις πλησίον τοῦ λιμένος Πειραιέως ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 30.

Ἁλιῤῥόθιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Εὐρύτης, ὅστις θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρεος, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐγκάλεσε τὸν Ἄρην ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν, οἵτινες ἔκριναν αὐτοὺς εἰς τὸ τοῦ Ἀρείου πάγου κριτήριον ἐν Ἀθήναις, ἴδε Ἀρειόπαγος. Ἀπολλόδ. γ', 14, 4. Εὐρ. Ἑλ. 1261.

Ἄλις, ιδος, ἡ Δωρκ. ἀντὶ Ἥλις, Πινδ.

Ἁλίσαρνα, ἡ· Halisarna. Πόλις τῆς Τρωάδος χώρας, Ξενοφ. Ἑλ. β', 4. καὶ Ἑλισάρνη ὑπὸ Weisk. ὅθεν Ἁλισαρναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἁλιτηρία, ἡ. ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις πρώτον ἐπενόησε τοὺς μύλους τοῦ ἁλίζειν.

Ἁλιτήριος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὡς ἐφόρου τῶν μύλων.

Ἁλίττα, ἡ. Ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἀλλούτα, ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀράβων, Ἡρόδτ. 1, 131. ἴδε καὶ Ἀλιλάτ.

Ἁλιφαί, αἱ· Alifae. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Διοδ. Σικ. ἡ', 35. ταυῦν Alifa.

Ἁλιφήρα, ἡ, Παυσ. καὶ, Ἁλίφειρα, ἡ. Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ταύτην οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν νεωστὶ κτισθεῖσαν Μεγαλόπολιν· ὅθεν Ἁλιφηράτης, καὶ Ἁλιφειράτης, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἁλιφηραία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτω ἀπὸ τῆς πόλεως Ἁλιφήρας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ Ναὸς καὶ ἓν Ἄγαλμα αὐτῆς, Παυσ. η', 25.

Ἁλίφηρος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ὃς τις καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὡς ἀσεβὴς καὶ ἄθεος, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἁλιφήραν, Παυσ.

Ἁλκαθόη, ἡ· ἴδε Ἀλκιθόη.

Ἀλκάθοος, ὁ, Ἀττκ. Ἀλκάθους. Τίὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου, ὅστις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Χρύσιππον, καὶ φεύγων ἐκ τῆς πατρίδος του, καθ' ὁδὸν ἐθανάτωσεν ἕνα λέοντα ὁ ὁποῖος κατεσπάραξε τὸν Εὔιππον υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων· ὅτε δὲ ἔκτισε τὰ τείχη περὶ τὴν πόλιν Μέγαρα, ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ μυθολογεῖται ὅτι ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔθηκε τὴν λύραν του ὁ θεός, ἔλαβεν ἔπειτα τὴν δύναμιν ν' ἀποτελῇ τὴν αὐτὴν μελῳδίαν τῆς λύρας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πηρογοῦς θυγατρὸς τοῦ Μεγάρου ἐγέννησε τὴν Περίβοιαν καὶ τὴν Αὐτομέδουσαν, Ἀπολλόδ. γ', 12, 7. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 7, 10.— 3) Τίὸς τοῦ Αἰτωλίου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναίων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμήρ. Ἰλ. Μ, 93. Ν, 427. (Παρὰ τοῖς Ἐπικ. ᾗ Ἀλκάθοος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. συχνάκ. συνηρμ. γενικ. Ἀλκάθου, φοτκ. Ἀλκάθω, Εὐρ. Ἡρακλ. 279. Ἀπολλόδ.)

Ἀλκαίδης, ου, ὁ (ἰ). Τίὸς τοῦ Ἀλκαίου, Πινδ. Ὀλ. 6, 115.

Ἀλκαῖος, ὁ, Δωρκ. Ἄλκαος. Τίὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, ἔστις μετὰ τῆς Ἱππονόμης θυγατρὸς τοῦ Μενοικέως ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύωνα πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, Ἡτ. Ἀσπ. 26. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Εὐριπ. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκεύς, ἔθεν ὁ Ἀλκείδης, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ βασιλέως Ἰαρδάνου, πατρὸς δὲ τοῦ Βήλου καὶ πρόγονος τοῦ Κανδαύλου μετὰ ταῦτα Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡρόδτ. 1, 7. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνως, ὅστις ἔλαβεν ὡς ἔφορον τὴν νῆσον Πάρον παρὰ τοῦ Μιλήσιος διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐκδουλεύσεις του, Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 4) Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Μυτιλήνης ἐν Λέσβῳ, ἀπ' ὅπου ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχὰς ὡς στασιώδης ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ, ἐπέστρεψεν πάλιν μετ' ὀλίγον, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὰς τέρψεις καὶ ἡδονὰς μιᾶς ἀμερίμνου καὶ ἀπαράλυτου ζωῆς. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον, Ἡρόδτ. 5, 95. Ἀριστοτ. Θεσμ. 168. — 5) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, Θουκ. ε', 19. — 6) Φιλόσοφός τις Ἐπικούριος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. ἐξέριττος ἐκ τῆς Ῥώμης, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἀλκαμένης, ους, ὁ, Αἰτιακ. η καὶ ην. Τίὸς τοῦ Τηλέκλου, ἔνατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς Οἰδίας τοῦ Εὐρυσθένους, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἔρχισεν ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος· Ἡρόδτ. — 2) Τίὸς τοῦ Σθενελαΐδου, Σπαρτιάτης, Θουκ. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὐρίσκετο ἔξωθεν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τοὺς λεγομένους Κήπους, θαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. Λουκ.

Ἀλκάνδρη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πολύβου ἑνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφιλοδωρήθη μεγάλως ἡ Ἑλένη ὅτε ἐπέστρεφεν μετὰ τοῦ Μενελάου ἐκ Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 126.

Ἀλκάνδρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίὸς τοῦ Μουνίχου, εὐσεβὴς καὶ μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ἀρχίλοχον, ὅτε ἔμελλε νὰ κατακαῇ ὑπὸ τῶν λῃστῶν, Ἀντ. Λιβ. ιδ'. — 3) Νέος τις Σπαρτιάτης, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅτοι δυσαρεστούμενοι ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου, ἐπαβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγώσας ὁ Ἴδιος τὸν Νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμόν, Πλούταρχ.

Ἀλκάνωρ, ορος, ὁ. Τρώς, πατὴρ τοῦ Πανδάρου καὶ τοῦ Βιτίου, οἱ ὁποῖοι ἀνετράφησαν ὑπὸ τῆς Ἴδρας εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἰδης, Οὐίργ.

Ἄλκαος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκαῖος.

Ἀλκείδης ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκαίου ἢ Ἀλκέως, ὁ Ἀμφιτρύων, Ἡτ. Ἀσπ. 112. — 2) Καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου, ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλόδ. β', 4, 12.

Ἀλκέστας, ου, καὶ α, ὁ, Ἰωνικ. Ἀλκέστης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρρόπου καὶ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ τετάρτου ἐκ Μακεδονίας, Ἡρόδτ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρχελάου, Πλάτ. Γοργ. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, Πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφῶντος, Ξενοφ. Ἑλλ. 3', 1. Δημ. — 4) Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενοφ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 16. Ἀλκίδας.

Ἀλκεύνας, α, ὁ. Καθυπάτιός τις παρὰ Ξενοφ.

κης, Στέφ. Βυζ. κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆι Ἀστερίας.

Ἀλκυονεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς κατὰ συμβουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ὑψώτας ἄνωθεν τῆς Γῆς ἐθανάτωσε, Ἀπολδ. α', 6, 1. — 2) Ἕτερος Γίγας, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε διερχόμενος τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου φέρων μετ' αὐτοῦ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἔμελλε νὰ λιθοβοληθῆι ὑπ' αὐτοῦ, Πινδ. Νεμ. 4, 45. Ἰσθμ. 6, 48.

Ἀλκυόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν μετ' αὐτῆς τὴν Αἰθοῦσαν, τὸν Ὑριέα καὶ τὸν Ὑπερήνορα. Ἀπολδ. γ', 10, 1. Παυσ. β', 20. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, καὶ γυνὴ τοῦ Κήυκος βατιλέως τῆς Τραχινίας· οἱ δύο οὗτοι ἠγαπῶντο τόσον πολὺ μεταξύ των ὥστε ἤθελον νὰ καλοῦνται μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, διὰ τὸ ὁποῖον παροργισθέντες οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν τὸν μὲν Κήυκα εἰς λάρον, τὴν δὲ Ἀλκυόνην εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυόνα, Ἀπολδ. α', 7, 3. Λουκ. — 3) Ἐπίθ. τῆς Κλεοπάτρας γυναικὸς τοῦ Μελεάγρου, ἥτις κατήντησε ν' ἀποθάνηι διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς λύπην, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 562. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκύων, ονος, Λουκ.

Ἀλκυονίς, ίδος, ἡ, Ἀττκ. Ἀλκυονίς. Τῆς Ἀλκυόνης, Ἀλκυονὶς θάλασσα, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, Στράβ. — 2) αἱ Ἀλκυονίδες, μετὰ τὴν ἔνεν τοῦ ἡμέραι, αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι τοῦ χειμῶνος καθ' ἃς τὸ πτηνὸν Ἀλκυὼν κτίζει τὴν φωλεάν αὐτοῦ, Ἀριστοτ.

Ἀλκων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, ἑλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου μετὰ τοῦ Μελεάγρου καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἀπολδ. γ', 10, 5. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως βατιλέως τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Φαλήρου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 97. — 3) Μαλλοστόός τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀλλάβα, ἡ. Allaba Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς.

Ἀλλάτα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε'.

Ἀλλόβριγες, οἱ, καὶ Ἀλλόβρυγες, Allobroges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ Ἰσάρα ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων, διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικὸν διεσπαρμένοι κατὰ κώμας καὶ χωρία, οἵτινες ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπετάχθησαν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν· μητρόπολις τούτων ἦν ἡ Οὐέννα ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ. β'. διὰ τοῦ ε παρὰ Πολυβ. διὰ τοῦ υ παρὰ Στράβ.

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ, παρ' Ὁμήρ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, διὰ τὸ ἄστατον καὶ ἀβέβαιον τοῦ πολέμου ἀποσεμόμενον εἰς αὐτόν.

Ἀλμάνα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Μυγδονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ.

Ἀλμυδησσός, ἡ, ἔθν Σαλμυδησσός.

Ἀλμύραι, αἱ. Πόλις τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀλμωπία, ἡ. Χώρα ἐνθα κατῴκουν οἱ Ἀλμῶπες ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Θουκ. β', 99. Στέφ Βυζ παρὰ δὲ Πτολ. Ἀλμωπία.

Ἀλμῶπες, οἱ. Ἔθνος Πελαγονιτῶν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας καὶ Ἐορδαίας. Θουκ. (ἡ γραφ. Ἄλμοποι φαίνεται ὀλίγιστ ὀρθὴ παρὰ Πτολ.)

Ἄλμωψ, ωπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Στεφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία, Στέφ Βυζ. ἐν λέξ. Ἀλμωπία.

Ἀλξίων, ωνος, κατὰ Παυσ. ε', 1. Πατὴρ τοῦ Οἰνεμάου.

Ἀλοκράτης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπούσης, Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἄλόννησος καὶ Ἀλόννητος, ἡ. Νῆσος τῆς Θρακικῆς θαλάσσης ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει πλησίον τῆς Σκοπέλου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ταινῦν Δρέμι ἢ Χιλιδρόμι· παρὰ Στράβ. εὑρηται διὰ δύο ν γραφόμ. παρὰ δὲ Δημ δι' ἑνὸς· ὅθεν Ἀλοννήσιος καὶ Ἀλοννησίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλόντιον, τό = Ἀλούντιον.

Ἀλόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κερκύονος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν διὰ τὴν ἐξοχὴν της ὡραιότητα ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόθοντα· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀλόπη θέλουσα νὰ κρύψῃ τὴν καταισχύνην της, ἐξέθηκε τὸ βρέφος, ποιμένες τινὲς εὑρόντες αὐτὸ καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξὺ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, ἔφερον τὸν παῖδα εἰς τὸν Κερκύονα, ὅστις γνωρίσας αὐτὸ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ἔρριψε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 560. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται ἐκλήθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἀλόπη.

Ἀλόπη, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, Θουκ. β', 99. ἡ γραφ. Ἀλάπη ἔστιν ἡμαρτμ. — 2) Πόλις τῆς χώρας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, τῆς ὁποίας ἦρχεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 684 Ἀπολν. Ῥόδ Α, 51. ὅθεν, Ἀλοπεύς έως, καὶ Ἀλοπίτης, ου, ὁ Κάτοικ Στεφ Βυζ. (ὁ Στράβων ἀμφιβάλλει ἐὰν ἡ Ἀλόπη ἔκειτο ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος.)

Ἀλόπιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ.

Ἄλος καὶ Ἅλος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄρθρυος πλησίον τῶν Φαρσάλων, τὴν ὁποίαν ἐξουσίαζεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 682. Ἡροδτ. — 2) πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφρυσσοῦ ποταμοῦ, Στράβ. — ὅθεν Ἀλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημ. (φυλούμ. μὲν κεῖται παρ' Ὁμήρ Ἡροδτ. Στέφ. Βυζ ὡς ἐκ τοῦ ἅλη παραγμ. ἐρθότρ. μέντοι ἐκ τοῦ ἅλς, διὰ τὸ αὐτόθι εὑρισκόμενα ἁλατεῖα, Δημ. Στράβ καὶ Θηλκ. μὲν παρ' Ἡροδτ. 7, 173. καὶ Δημ Ἀρτεκ. δὲ καὶ Θηλκ. παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ.)

Ἀλοσύδνη, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀμφιτρίτης γυναικὸς τοῦ Ποσειδῶνος, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 207.

Ἄλοῦτας, α, ὁ. Μέγας ποταμός, πηγάζων ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ ῥέων διὰ τῆς Δακίας εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἴστρον, ταινῦν Ὄλτος. Πτολ. γ'. 8.

Ἀλπεινος, η, ον. Ἐκ τῶν Ἄλπεων ἢ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, Πολυβ.

Ἀλπειος, εία, ειον. Ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, καὶ, τὰ Ἀλπεια ὄρη, αὐτὶ αἱ Ἄλπεις, Διόδ. Σικ.

Ἄλπεις, εων, αἱ, ἴδε Ἄλπις.

Ἀλπηνός, ἡ, καὶ οἱ Ἀλπηνοί. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων ἐπὶ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, Ἡροδτ. 7, 216. καὶ Ἀλπωνός, ἡ, Αἰσχίν. Παραπρ. σελ. 416.

Ἀλπινος, η, ον. Ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, ἢ ἐκ τῶν Ἄλπεων ὤν, Στράβ.

Ἄλπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ Ἀλπειος, Στράβ.

Ἄλπις, εως, ἡ, συνήθ. αἱ Ἄλπεις, εων. Τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλότερα ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ὄρη σχηματίζοντα μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας, ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὑπῆρχον πολλὰ ὀλίγον ἢ καθ' ὅλου γνωστὰ τὰ ὄρη ταῦτα, πρῶτοι δὲ Ῥωμαῖοι μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους ἤρχισαν νὰ διέρχωνται διὰ τῶν Ἄλπεων καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἔγιναν διαβάσεις διάφοροι διὰ μέσου τούτων· Ἐνετ. παρὰ Διον. Περ. 344. πλησ. παρὰ Πολυβ. Στράβ. ἔτι δέ, τὰ Ἀλπεια ὄρη, Πολυβ. τὰ Ἀλπεια ὄρη, Διοδρ. Σικ. καὶ, τὰ Ἀλπινὰ ὄρη, παρὰ Στράβ.

Ἄλπις, ιος, ὁ. Ποταμός τις καθύπερθεν τῆς χώρας τῶν Ὀμβρίκων ἐν Ἰταλίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡρόδτ. 4, 49.

Ἄλπιστος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ Πέρτ. 978.

Ἀλσάδαμος, ὁ. Ὄρος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆ Τραχωνίτιδος χώρας, Πτολ. ε', 15.

Ἄλσιον, τὸ. Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταινῦν χωρίον Polo καλούμενον, Στράβ.

Ἄλτης, αο, καὶ εω, ὁ. Βατιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατὴρ τῆς Λαοθόης. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 85.

Ἄλτινον, τὸ, Altinum. Πόλις τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ταινῦν Altino, Στράβ.

Ἄλτιος, ου, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἄλτιον ἅλτος ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν.

Ἄλτις, εως, ἡ. Ἱερὸν ἅλτος παρὰ τῇ πόλει Ὀλυμπίᾳ ἐν Ἤλιδι ἐξ ἀγρίων ἐλαιῶν περιτετυμένον, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ διάφοροι ἄλλοι βωμοὶ καὶ ἀγάλματα· ἐνταῦθα ἦν καὶ ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐτυγχροτοῦντο τὸ πάλαι οἱ λεγόμενοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, Πίνδ. Ὀλ. 10, 55. Ξενοφ. καὶ, Εὐδενδρον ἅλτος, Πινδ. Ὀλ. 8, 12.

Ἀλυάττα, τά, Allyatti. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀλυάττεω σῆμα, τό. Ὁ τάφος τοῦ Βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου πλησίον τῶν Σάρδεων, Ἡροδτ. 1, 93.

Ἀλυάττης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Σαδυάττου, βασιλεύς τῆς Λυδίας καὶ πατὴρ τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μιλησίων καὶ ἔκαυσε τὸν ἐν Μιλήτῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ ν' ἀνοικοδομήσῃ πάλιν διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ ἀπειλὰς τῶν θεῶν· ἐπρόσφερε δὲ καὶ πολυτελῆ ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, βατιλεύσας ἀπὸ τοῦ 617 ἕως 580 πρὸ Χρ. ἔτους. Ἡροδτ. 1, 16.

Ἀλύβας, αντος, ἡ (α). Πόλις ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἥτις ὕστερον Μεταποντίων ἐλήφθη κατ' Εὐσταθ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ Ὁμήρ. Ἀλύβην. Ὀδ. Ω, 304.

Ἀλύβη, ἡ (ε). Πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μητρόπολις τοῦ Ἀλιζώνων λεγομένων, ἔνθα ὕστερον κατῴκουν οἱ Χάλυβες ἥτις ἔτι καὶ Χαλύβη ἐλέγετο, κατὰ Στράβ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) = Ἀβύλη· ὅπερ εἶδε.

Ἀλυζία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἔχουσα ἐκ λιμένα, ταινῦν Ponto Candello, Θουκ. Ξενοφ. παρὰ δὲ Στεφ Βυζ. Ἀλύζεια, καὶ παρὰ Σκύλ. Ἀλυτία· ὅθεν Ἀλυζεύς, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀλυζαῖος, Στέφ Βυζ.

Ἀλυπητος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Θήβαις, Ξενοφ.

Ἀλυκος, ὁ Ποταμὸς τῆς Νήσου Σικελίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ταινῦν Μινόα, Διοδ. Σικ

Ἅλυς, υος, ὁ. Halys Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Καππαδοκίας, Γαλατίας καὶ Παφλαγονίας ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἡροδτ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 336. ταινῦν Κιτίλ Ἰρμάκ.

Ἀλύσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Φρυνιχ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διός, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλύσσου ἀκρωτηρίου ἐν Κρήτῃ.

Ἄλυσσος, ἡ. Πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κυναίθης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἰαματικὴν αὐτῆς ποιότητα, Παυσ. η', 19.

Ἀλύχμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύχμης προταγορευθέντος, ἔνθα ἰδίως ἐλατρευετο, Στεφ. Βυζ.

Ἀλφειάς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ναός τις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ ἥτις ἐορτάζετο κατ' ἔτος ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα εἰς τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν, Παυσ. ς΄, 22. Στράβ.

Ἀλφειονία, ἡ Ἀλφείουσα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = Ἀλφειάς.

Ἀλφειός, ὁ. Δωρ. Ἀλφεός. Ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλει πλησίον τῆς πόλεως Πιτάνης εἰς τὸ Ἰώνιον πέλαγος, τανῦν Ἀλφειὸς ἢ Κοτέας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 592. Ε, 545 — 2) Προσωποποιημ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ποταμίου θεοῦ, ἦν υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὅστις ἔσχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ νὰ θηρεύῃ, ἠγάπησέ ποτε τὴν Ἄρτεμιν ἢ κατ' ἄλλους τὴν Νύμφην Ἀρεθοῦσαν, ἥτις ἀποφεύγουσα αὐτὸν ἦλθεν ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας, ὅπου μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγὴν Ἀρεθοῦσαν, ὁ δὲ Ἀλφειὸς ὑπὸ λύπης καὶ ἀμηχανίας μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ὁμώνυμον Ποταμόν, Ἡσ. Θεογ. 338. Πλ. ἄπτεται ἔτι ὅτι ὁ ποταμὸς οὗτος ῥέων ὑποκάτω αὐτῆς τῆς θαλάσσης ἕως τῆς νήσου Σικελίας, ἑνοῦται αὐτόθι μὲ τὴν πηγὴν Ἀρεθοῦσαν, Στράβ. Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. γ΄.

Ἀλφεός, ὁ. Δωρ. αἰτ. Ἀλφειός, Πινδ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἡροδ.

Ἀλφεσίβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, γυνὴ τοῦ Πελίου, ἥτις ὑπὸ Ἀπολλόδ. Ἀταλάντη κέκληται, Θεοκρ. Εἰδ. γ΄, 45. — 2) γυνὴ τοῦ Φοίνικος καὶ κατά τινας μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος, Ἀπολλόδ. γ΄, 14, 4. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, τὴν ὁποίαν οὗτος ἀφῆκεν ὕστερον καὶ ὑπανδρεύθη τὴν Καλλιρρόην θυγατέρα τοῦ Ἀχελώου, ἄλλως δὲ καὶ Ἀρσινόη ἡ αὐτὴ ἐλέγετο, Ἀπολλόδ. γ΄, 7, 5. Παυσ. — 4) Νύμφη τις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Βάκχος, μεταμορφώθη εἰς τίγριν καὶ ἐβίασεν αὐτήν, Σκυλ.

Ἀλῶα, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος καὶ τοῦ Βάκχου, καθ' ἣν ἐπροσφέρωνον ἀναθήματα καρποὺς τῆς γῆς ἢ τὰ πρῶτα γενήματα ἐκ τῶν ἀλωνίων, Δημοσθ.

Ἀλωάς, ἀδος, ἡ. Ἐπωνυμ. τῆς Δήμητρος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀλωνίων.

Ἀλωεῖδαι, οἱ, ποιητ. Ἀλωϊάδαι, καὶ Ἀλωάδαι. Υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ὁ Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, καλούμενοι οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλόως ἀνδρὸς τῆς μητρὸς αὐτῶν· ὁ πατὴρ αὐτῶν Ποσειδῶν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν ν' αὐξάνωσι καθέκαστον χρόνον ἕνα πῆχυν εἰς ὕψος καὶ ἕνα εἰς πλάτος, ὥστε μετ' ὀλίγους χρόνους ἔγιναν γιγαντιαῖοι καὶ φοβεροὶ ἀνεπτυγμένοι· τὸν δ' ἐννατον χρόνον τῆς ἡλικίας των πολεμήσαντες κατὰ τοῦ Διός, ἐπεστρώνυσαν τὰ ὄρη Ὄσσαν, Ὄλυμπον καὶ Πήλιον τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου θέλοντες, ν' ἀναβῶσι εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀλλὰ θηρεύοντες τὴν Ἄρτεμιν μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἔλαφον ἐτοξεύθησαν ἀναμεταξύ των, ἢ κατ' ἄλλους ἐτοξεύθησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. Ἀπολλόδ. α΄, 7, 4. Διοδ. Σικ. (ὁ τύπ. διὰ τοῦ ει Ἀλωείδαι ἐστὶν ὀρθτρ. γραμματ. Ἀπολλόδ. Ἀλωϊάδαι υ—υυ— κεῖται παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. καὶ Ἀλωάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ.)

Ἀλωεύς, έως, καὶ ἐπικ. ῆος, ὁ. Τίτυος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ὅστις ὑπανδρεύθη τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τρίοπος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 308. Ἀπολλόδ. α΄, 7, 4.

Ἀλώνη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Προκοννήσου, ἔσει Ἀλωνήσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Διανίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἱσπανίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλωπεκή, ἡ, καὶ Ἀλωπεκαί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Σωκράτης. Ἐνίοι παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Ἡσυχ. Πλουτ. δὲ παρ' Ἀποκρ. ὄσιον, Ἀλωπεκῆσι, ἐν Ἀλωπεκαῖς, Ἡροδτ. καὶ Ἀλωπεκήσιον, ἐκ τῶν Ἀλωπεκῶν, Δημοσθ.

Ἀλωπεκίδα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Στρβ.

Ἀλωπεκόννησος, ἡ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, Δημ. Στέφ. Βυζ.

Ἄλωρος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Πιερίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ Βεττιαία καλουμένη, παρὰ Στράβ. ὄσιν, ὁ Ἀλωρίτης, συν. ὁ κάτοικ.

Ἀμαδόκα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ. γ΄, 5.

Ἀμαδόκαι, οἱ (α). Ἔθνος ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Στεφ. Βυζ. τανῦν ἀποτελοῦν τὴν ἐπαρχίαν Χέρκοβον καὶ Κιέβην ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ.

Ἀμαδοκός, ὁ. Βασιλεὺς τις τῶν Ὀδρύσων ἐν Θρᾴκῃ, σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος. Ξενοφ. Ἑλλ. δ΄, 8. ὅστις ἐν τῇ Κυρ. Ἀν. ζ΄, 2, 32. Μήδοκος καλεῖται.

Ἀμαζόνειον, τό. Τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Θησεὺς ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας, ὅτε αὗται εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικήν, Πλούταρχ.

Ἀμαζόνες, αἱ, Ἐπικ. Ἀμαζών, όνος, ἡ· κυρίως ἄνευ μαζοῦ ἢ μαστοῦ. Τὸ τοῦτο τὸ Ὄνομα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἓν ἔθνος γενναῖον καὶ μάχιμον συνιστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων ἀρχαίων ποιητῶν κατῴκει ἐν Καππαδοκίᾳ περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν, καὶ τοῦ ὁποίου πρωτεύουσα πόλις ἦν ἡ Θεμισκύρα· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 4, 110. κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες περὶ τὴν Μαιώτιδα Λίμνην· ὁ Στράβ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν· παρ' Ὁμ. ἤδη ἀναφέρονται μετὰ τὸ Ἐπίθ. Ἀντιανείραι, ἤτοι ὁμοιαι ἀνδράσι, αἵτινες καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὑπῆρξαν περίφημοι διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά των, Ἰλ. Γ, 89. Ζ, 186. Ἀναφέρεται περὶ αὐτῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὅτι αὗται ἐσχημάτιζον καθ' ἑαυτὰς ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ εἶχον ἰδίαν Βασίλισσαν καὶ ἰδίους πρὸς ἀλλήλας νόμους· οὐδένα δὲ τῶν ἀνδρῶν δὲν ἐπιτυγχάνουν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν γῆν των, ἐκτὸς μόνον ὅτε θέλουσι νὰ συλλάβωσι πρὸς διατήρησιν τοῦ γένους των, ἤρχοντο εἰς τὰ σύνορα τῶν γειτόνων καὶ συναθροίζοντο μετ' ἀνδρῶν· τὰ δὲ θηλυκὰ αὐτῶν τέκνα γυμνάζουσαι μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν πολεμικῶν ἀσκήσεων, ἔκοπτον καὶ τὸν δεξιὸν αὐτῶν μαστὸν διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζωνται δι' αὐτοῦ ὅτε ῥίπτουσι τὸν τόξον· εἰς πολλὰ πλησιόχωρα ἔθνη κατεστάθησαν φοβεραὶ διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας, ὥστε ἐτόλμησαν νὰ εἰσβάλωσιν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀττικήν, ὅπου ὅμως ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἠχμαλωτίσθησαν. Φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι ὁ περὶ τῶν Ἀμαζόνων λόγος ἐπιστηρίζεται εἴς τινα ἀμυδρὰν διήγησιν περὶ τινων γυναικῶν ἐν Σκυθίᾳ, αἱ ὁποῖαι συνήθως διήγον βίον ἔνοπλον.

Ἀμαζόνιος, ία, ιον. Τῶν Ἀμαζόνων, ἢ εἰς τὰς Ἀμαζόνας ἀνήκων, τὰ Ἀμαζόνια ὄρη, τὰ βουνὰ τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων κείμενα περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν παρὰ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 977.

Ἀμαζονίς, ίδος, ἡ. Ἀμαζωνική, Πινδ. ὄσιν ἡ Ἀμαζονὶς στήλη, ὁ Τάφος τῆς Ἀμαζόνος, Ἱππολύτης ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Γῆς, Αἰσχ. Σωκρ. καὶ Οὐσιαστικ. προσυπακ. γυνή, αὐτὶ τοῦ Ἀμαζών, Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 237.

Ἀμάθεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48.

Ἀμαθεύς, έως, ὁ. Τίτος τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Κύπρῳ πόλιν Ἀμαθοῦντα, Στεφ. Βυζ.

Ἀμαθοῦς, οὔντος, ἡ. Amathus. Ἀρχαία Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ τὴν ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ἡροδτ. 5, 105. Στραβ. ὄσιν Ἀμαθούσιος, ία, ιον, ἐξ Ἀμαθούντος, καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμαθοῦντος, Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας, Στράβ. ὀρθοτρ. μέντοι Ψαμμαθοῦς, ὅπερ ὀρθ.

Ἀμαθουσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τὸν ἐν τῇ Ἀμαθοῦντι πόλει τῆς Κύπρου ναὸν αὐτῆς.

Ἀμάλα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Τροιζηνίοις.

Ἀμάλθεια, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἶξ ἥτις πρώτη ἐθήλασε τὸν Δία μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς γάλα, ὅτε οὗτος ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ κέρας ἔρρεεν ὕστερον, ὡς ἐλέγετο, νέκταρ καὶ ἀμβροσία, Καλλ. Ὕμ. Ἀπολλ. α΄, 1, 3. καὶ ἥτις ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἡ Ἀμάλθεια ἦν μία νύμφη θυγάτηρ τοῦ Μελίσσου ἢ τοῦ Αἰμονίου, ἥτις αὐτὴ ἀνέθρεψε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός, Ἀπολλόδ. β΄, 7, 5. ἐπειδὴ δὲ ποτὲ αὐτὴ ἡ αἶξ ἔχασεν ἓν τῶν κεράτων της, ἡ νύμφη Ἀμάλθεια εὑροῦσα αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Δία, ὅστις τὸ ἐχαρίσατο εἰς τὰς τροφοὺς αὐτοῦ τὰς Νύμφας θυγατέρας τοῦ Μελίσσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἠδύναντο ν' ἀπολαμβάνωσιν πᾶν ὅ,τι ἠθύ καὶ τερπνὸν ἤθελον ἐπιθυμήσῃ, καὶ τοῦτο ἐλέγετο ἰδίως κέρας τῆς Ἀμαλθείας, Cornu Copiae, ἤτοι τὸ κέρας τῆς ἀφθονίας, ὅθεν καὶ παροιμία, τὸ Ἀμαλθείας κέρας ἔχειν, ἐπὶ πάσης ἀφθόνου ἡδονικῆς ἀπολαύσεως λεγομένη, Σχολ. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δία 49. Ἡσυχ. Λουκ.

Ἀμανικαί ἢ Ἀμανίδες πύλαι, αἱ. Αἱ Ἀμανικαὶ διοδοι, ἢ στενὸν πέρασμα διὰ τοῦ Ἀμανοῦ ὄρους μεταξὺ Αἰγῶν καὶ Ἰσσῶν τῆς Κιλικίας, φέρον πρὸς τὴν Συρίαν ἀρετικῶς, Πολύβ. Ἀρρίαν.

Ἀμανός, τό, καὶ Ἀμανός, ὁ. Ὄρος περίφημον ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Κιλικίαν ἀπὸ τῆς Συρίας, καὶ ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ Ταύρου, περιβόητον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ διατριβὴν πολλῶν λῃστῶν, τανῦν, Ἀλμαδαγί, Στράβ.

Ἀμαντηνοί, οἱ· ἢ Ἄμαντες· ἔθνος τῆς Παιονίας, Πτολ. γ΄, 28.

Ἀμαντία, ἡ. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας κειμένη παραθαλασσίως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Στεφ. Βυζ.

Ἀμαξάντεια, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, Στεφ. Βυζ.

Ἀμαξία, ἡ. Χωρίον τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν Συνόρων τῆς Παμφυλίας, Στράβ.

Ἀμαξίτας καὶ Ἀμαξίτης. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας, μεσημβρινῶς τῆς Δαρδάνης, τανῦν Κουρσουμ Κεβί. Θουκ. ἡ, 101. ὄσιν Ἀμαξιτεύς, ἕως, καὶ Ἀμαξιτηνός, ὁ, Κάτοικ. Στράβ. Ἀπολλόδ. (Ἀμαξίτης, δασυνομ. ἀττικ. παρὰ Θουκ. Ξενοφ. καὶ Στράβ. φιλούμ. δὲ παρὰ Στεφ.)

Ἀμαξόβιοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ πλανᾶσθαι ἐφ' ἁμαξῶν, Πτολ.

Ἀμάξοικοι, οἱ = Ἀμαξόβιοι, Στράβ.

Ἀμάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Πτολ. ε', 17.

Ἀμαραντὰ ὄρη, τά. Ὄρη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ ὁ Φᾶσις ποταμός, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 899. ὅθεν Ἀμαραντίος, ία, ιον, ἐκ τῶν Ἀμαραντίων ὀρέων, ἐπιθ. τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμάραντοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Κολχίδος κατοικοῦν πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμάρδοι, οἱ. ἔτι καὶ Μίρδοι λεγόμενοι. Ἔθνος Μηδικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κατπίας θαλάσσης, Στράβ. — Ἄμαρδοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαρυγκείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὁ Διώρης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 622.

Ἀμαρυγκεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεύσαντος τῶν Ἐπειῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς Θετταλίας καὶ ἐβοήθησε τὸν Αὐγείαν ἐναντίον τοῦ Ἡρακλέους, ὃς ὁ καὶ παρέλαβε ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ταύτης, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 630.

Ἀμαρυλλίς, ίδος, ἡ. Βοτσοπούλα τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀμάρυνθος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας ἔχουσα ἐν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀμαρύνθου, Στράβ. Παυσ. — 2) ἡ Ἀμαρυνθία καὶ Ἀμαρυσία, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὸν ἐν Ἀμαρύνθῃ ναὸν αὐτῆς, Παυσ. ά, 32. — 3) Ἀμάρυσος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Στράβ.

Ἀμάρυνθος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα τεύχων τοῦ Δευκαλίωνος. Ἀπολλόδ. γ', ά, 4.

Ἀμάσεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰριδος ποταμοῦ, καθέδρα τῶν Βασιλέων τοῦ Πόντου, καὶ πατρὶς τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος, τανῦν Ἀμασιέχ. ὅθεν Ἀμασιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) πόλις τῆς Γερμανίας.

Ἀμασία, ου, ὁ. Amisia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, τανῦν Ἔμς λεγόμενος, Στράβ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀμάσιος.

Ἄμασις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ Καμβύσου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. φίλος τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, ὅστις ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν διὰ τοῦ Νείλου εἴσπλουν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ κατέκτησε τὴν νῆσον Κύπρον, ἀπέθανε δὲ τὸ 526. ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ὃν χρόνον ἔμελλεν ὁ Καμβύσης νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἡροδτ. 2.

Ἀμαστρις, εως, καὶ ιδος, ἡ. Ἰωνικὴ Ἀμήστρις. Πόλις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παρὰ τῷ Παρθενίῳ ποταμῷ, πρότερον δὲ Σήσαμος λεγομένη, τανῦν δὲ Ἀμαστρὰχ, ἡ Σάμαστρος. Κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα αὕτη ἐν Ἡρακλείᾳ ἐπὶ τῆς κώμης Σησάμου ὑπὸ τῆς Ἀμαστρίδος γυναικὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐκλήθη Ἀμαστρις, Στράβ. Λουκ. ὅθεν Ἀμαστρινός, ἡ, όν, ἐξ Ἀμάστριδος, καὶ Οὐτ. ὁ Κάτοικ. Στράβ. — 2) Θυγάτηρ Δαρείου τοῦ Κοδομαννοῦ, γυνὴ Διονυσίου τοῦ τυράννου. Γενικ. εως, παρὰ Στράβ. καὶ ιδος παρ' Εὐσταθ.

Ἀμβιανοί, οἱ, Ambiani ἔθνος ἐπίσημον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ νῦν Σόμματος τῆς Σόμμης. Πτολ. β', 9, Στράβ. δ'.

Ἀμβιδραῦοι, οἱ. Λαὸς Γερμανικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Νωρικῆς χώρας πλησίον τοῦ Δρανοῦ ποταμοῦ.

Ἄμβλαδα, τά. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, Στράβ. ὅθεν, Ἀμβλαδεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ ἐπίθετ. αὐτὸ Ἀμβλαδικός.

Ἀμβουλία, ας, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβούλιοι, οἱ. Ἐπιθ. τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβούλιος, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβρακία, ἡ· καὶ Ἀμπρακία. Ἀρχαία πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, Θουκ. β', 80. Ἡροδτ. πλὴν, τανῦν ἡ Ἀρτα. Ἀμπρακία παρὰ Ἡροδτ. καὶ Θουκ. καὶ Ἀμβρακία, παρὰ Ξενοφ. Στράβ. Πολυβ.

Ἀμβρακιεύς, έως, ὁ καὶ Ἀμπρακιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Δίον. Περ. 493. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1228.

Ἀμβρακικός, ἡ, όν· καὶ Ἀμπρ. Ἐκ τῆς Ἀμβρακίας, ἢ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος, ὁ κόλπος τῆς Ἀμβρακίας, μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνίας, τανῦν Κόλπος τῆς Ἄρτης, Θουκ. ά, 55.

Ἀμβρακιώτης, ου, ὁ· θηλ. Ἀμβρακιῶτις, ίδος, ἡ. Ἀμβρακικός, ἢ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, καὶ οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Ἀμβρακίας πόλεως, Ἡροδτ. Θουκ.

Ἄμβρακος, ὁ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Ἠπείρου ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας, μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πολύβ.

Ἄμβρακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεσπρωτοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Λυκαόνος. Στέφ. Βυζ.

Ἀμβροσία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων. — Ὑγίν. — 2) ἑορτὴ τὴν ὁποίαν αἱ πλεῖσται πόλεις ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Ἡρακλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. β'.

Ἄμβρυσος, καὶ Ἄμβρυσσος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, παράγουσα ἄφθονον οἶνον, ταινῦν χωρίον. Δίττομον καλούμενον διὰ ἑνὸς σ παρὰ Πολυβ. καὶ Στράβ. διὰ σσ. παρὰ Παυσ. ἔτι δὲ καὶ Ἄμφρυσσος ἡ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀμβρυσσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀμβρυσσός, ὁ. Ὁ πρῶτος ὅστις ἔκτισε τὴν ἐν Φωκίδι πόλιν Ἄμβρυσσον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της, Παυσ. ι', 36.

Ἄμβρωνες, οἱ. Ambrones. Ἔθνος μέγα τῶν παλαιῶν Κελτῶν κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ· οὗτοι εἰσβάλλοντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀμεινιάδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Ἀμεινίας, ου, ὁ. Ἰωνικ. Ἀμεινίης. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὅστις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον ὡς νικητής, Ἡροδτ. 8, 84. — 2) Ἀμεινίας — α, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις, Θουκ. δ'. 17.

Ἀμεινοκλῆς, έους, ὁ, Ἰωνικ. Ἀμεινοκλέης. Μάγνης τις παρὰ Ἡροδτ. — 2) Ναυπηγός τις Κορίνθιος ὅστις ἐναυπήγησε τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σαμίων, Θουκ. ά, 13.

Ἀμειψίας, ου, ὁ. Κωμικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς δύω κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας καὶ τὰς Ὄρνιθας. Ἀριστοφ. Βάτρ. 14.

Ἀμέλης, ητος, ὁ (μέλλω). Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅδου, Πλάτ. Πολιτ. σελ. 621.

Ἀμενανός, ὁ, Δωρικ. Ἀμέναν, ανος. Μικρὸς τις ποταμὸς ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, ῥέει διὰ τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, τανῦν Indicello, Στράβ. Πινδ. Πυθ. 1, 67.

Ἀμένης, ου, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τόπος ἔνθα διέτριβον οἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνητκόντων μέχρι ὡρισμένου τινὸς χρόνου καθ' ὃν ἔπρεπεν αὖθις νὰ μετακβῶσιν εἰς ἄλλα σώματα, Πλούταρχ. Ἴσ. καὶ Ὄσ.

Ἀμερία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Καβείρων, Στράβ. — 2) — Ameria, Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ἔπεμψε μίαν ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, τανῦν Amelia, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμέριον, τό, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμερῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἀμέριον, τό, = Ἀμερία, ἀριθμ. 2.

Ἀμέστριος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἥβης θυγατρὸς τοῦ Θεστιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμήστριος, γραφόμ.

Ἀμήστρατος, ἡ, Amastra. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Cellar. παρὰ Πολυβ. ἡ αὐτὴ καὶ Μυλίστρατος λεγομένη, ἥτις κατ' ἄλλους ἦν διαφορος ταύτης. Στέφ. Βυζ. τανῦν Mistretta· ὅθεν, Ἀμηστράτινος, ὁ κάτοικ.

Ἄμηστρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχυλ. Πέρσ. 318. καὶ Ἀμίστρης. — 2) Ἀμήστρις, ἡ. Γυνὴ τοῦ Σέρξου, βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἑλλην. Ἀμαστρις. Ἡρόδ. 7, 61. Πλάτ.

Ἀμίαντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκούργου Ἀρκὰς ἐκ Τραπεζοῦντος. Ἡροδτ. 6, 127.

Ἀμίδα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατ' Ἀμμιαν. Μαρκελ. ιή, 8, 9. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, τανῦν Καρὰ Ἀμίδ ἢ καὶ Διαρπεκίρ.

Ἀμιζώνης, ου, ὁ. Σινδὴς τις γνωστὸς διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἀντιόχου φιλίαν, Λουκ. Τοξ. 38.

Ἀμίλκας, α, καὶ ων, ὁ. Amilcar. Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀννωνος, σύγχρονος τοῦ Βασιλέως Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, Ἡρόδτ. 6, 165. — 2) Ἀμίλκας ὁ ἐπιλεγόμενος Βαρκας, Καρχηδόνιος καὶ οὗτος πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, Πολύβ.

Ἀμίλος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, Παυσ.

Ἀμινίας, ὁ. Ἑρμιονεὺς τοῦ ὠραίου Ναρκίσσου, ὅστις ἐφάγη ἰδιοχείρως διὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβε περιφρόνησιν ὑπ' ἐκείνου, Κόν. 24.

Ἀμισία, καὶ Ἀμισία, ἡ. Amisia. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουβάντων, τανῦν Emden, Πτολ. Στέφ. Βυζ.

Ἄμισος, ἡ. Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπίτιμος ἐμπόριον κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὕστερον Εὐπατορία κληθεῖσα, τανῦν δὲ Σαμσοῦν, Στράβ. ὅθεν, Ἀμισηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀμίστρης, ου, ὁ, = Ἄμηστρις

Ἀμισώδαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις οὗτος ἀνέθρεψε παρ' αὐτῷ τὸ φοβερὸν τέρας χίμαιραν τοῦτον οἱ δύω υἱοὶ Ἀτύμνιος καὶ Μίρις ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 328. Ἡσ. Θεογ. 319. Ἀπολλόδ. β', 3, 1. παρὰ δὲ Παλαιφ. καὶ Ἀμισόδορος.

Ἀμίτερνον, τό, Amiternum. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Vittorino, ὅθεν, Ἀμιτερνῖνος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀμμᾶς, ἡ Ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ῥέας καὶ τῆς Δήμητρος, Ἡσύχ.

Ἀμμάς, Πλατεῖς τις παρὰ Θουκ. γ'. 22.

Ἀμμιανός, ὁ, Ammianus Ἕλλην Ἀντιοχεύς, διατρίψας ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν μίαν ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἄμμοῦς, ὁ· ἴδε Ἀμοῦν.

Ἄμμων, ωνος, ὁ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἐν Λιβύῃ Θεότης τις ἥτις παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Ἀμοῦν ἐκαλεῖτο, οἱ δὲ Ἕλληνες ὠνόμαζον αὐτὴν Διία Ἄμμωνα Πινδ. Πυθ. 4, 27. καὶ περίστασιν αὐτὸν ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρατα κριοῦ, Ἡροδτ. 2, 42. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξαιρ. ἐνόδουν διὰ τῆς ἰδέας ταύτης παριστανομένης ὑπὸ τοιαύτην μορφὴν αὐτὸν τὸν Ἥλιον, ἢ μᾶλλον αὐτὴν τὴν πυρώδη δύναμιν τοῦ Ἡλίου ὅτε οὗτος ἐμβαίνει εἰς τὸ ζῴδιον τοῦ κριοῦ. Κατὰ δὲ Διόδ. Σικ. ὑπῆρχεν ὁ Ἄμμων ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Διβύης,

λαβών εἰς γυναῖκα τὴν Ῥέαν ἀδελφὴν τοῦ Κρόνου· ἐκ δὲ τῆς Ἀμαλθείας ἐγέννησε τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ ὁποῖον τοῦτο ἡ Ῥέα παροργισθεῖσα διήγειρε τοὺς λοιποὺς αὐτῆς ἀδελφοὺς κατὰ τοῦ Διός, εἶτινες νικήσαντες αὐτὸν τὸν ἐδίωξαν εἰς νῆσον Κρήτην. Εἶχε δὲ ἡ Θεότης αὐτὴ καὶ ἴδιον ναὸν ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἔνθα ἦν καὶ ἐν περίφημον μαντεῖον, Ἄμμωνος χρηστήριον λεγόμενον, Ἡρόδτ. τὸ ὁποῖον ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς διὰ μόνων σημείων. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας καὶ καθέδρα τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου, ὅθεν, τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Ἄμμωνι, Στράβ.

Ἀμμωνεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, Στέφ. Βυζ.

Ἀμμωνία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς εὐφόρου Ὀάσεως, μὲ πρωτεύουσαν πόλιν τὸν Ἄμμωνα ἔνθα ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμμωνιακὴ χώρα, Πτολ. ταύτῃ δὲ Σχιβά. — 2) ταὐτ. τῷ Παραιτονίῳ, ὅπερ ἴδε, Στράβ.

Ἀμμωνιακός, ἀδος, ἡ. Τοῦ Ἄμμωνος, οἷς, ἡ Ἀμμωνιὰς ναῦς, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ ναῦς ἥτις ἐστέλλετο κατὰ καιροὺς πρὸς τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, ἴσως δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Δηλιὰς λεγομένη.

Ἀμμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἄμμωνος, ἡ ἐξ Ἄμμωνος. Οὗτιστ. ὁ κάτοικος τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἐν Ἀφρικῇ, Ἡρόδτ. 2, 32.

Ἀμμώνιος, ὁ. Φιλότοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου, ζήτας περὶ τὴν πρώτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσαν ὁ Πλούταρχος, Πλούταρ. — 2) ἕτερος Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεύς, χριστιανός, συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἀμμωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλυκ. τοῦ Ἀμμώνιος, αἱ Ἀμμωνίδες ἄδραι, ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ ἐν Ἀμμωνίᾳ ναὸς τοῦ Διός, Εὐρπ. Ἄλκ. 116.

Ἀμνίας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Στράβ.

Ἀμνισός, ὁ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήτου Κρήτης, ἥτις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μίνωος ὑπῆρχεν ἐπίνειον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 188. Στράβ. — 2) μικρός τις ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Κρήτῃ, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 877. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμνισιάς, άδος καὶ Ἀμνισίς, ίδος, ἡ· ἐξ Ἀμνισοῦ, αἱ Ἀμνισιάδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τοῦ Ἀμνισοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Κρήτης Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 15. Στέφ. Βυζ. (ἡ διὰ τοῦ σπ γραφὴ ἔστιν ἡμάρτημ.)

Ἀμνῖται, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 571. ἀναμφιβόλως ἡ παρὰ Στράβ. γραφὴ Ναμῖται ἔστιν μᾶλλον ὀρθή, ὅπερ ὁρᾶ.

Ἀμοιβεύς, ου, ὁ. Περίφημός τις μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 30. ἡ παρ' Ἀθην. γραφ. Ἀμοιβεὺς φαίνεται ὀρθοτρ.

Ἀμολίνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Πολυδέκτης υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ἴγῖν.

Ἀμομφάρετος, ὁ. Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου, Ἡρόδτ. 9, 53.

Ἀμοπάων, ονος, ὁ. Εὐγενὴς Τρώς υἱὸς τοῦ Πολυχίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 276.

Ἀμοργῆς, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρίου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ. 5, 121. — 2) Τίὸς τῷ Πισσούθνου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὑστάσπου, Περσὴς Σατράπης τῆς Καρίας, Θουκ. 8, 5.

Ἄμοργος, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀρκτικῶς τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, περίφημος ὡς πατρὶς τοῦ ποιητοῦ τῶν ἐλεγείων Σιμωνίδου, καὶ διὰ τὸ ἀξιόλογον ἐπ' αὐτῆς γινόμενον Διονύσῳ ἰδίως ἀμοργὶς λεγόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὑφαίνον λεπτότατα λινὰ ὑφάσματα, ταυτὸν Ἀμοργός, Στράβ. ὅθεν, Ἀμοργῖνος, η, ον, ἐκ τῆς Ἀμοργοῦ, χιτὼνια Ἀμοργῖνα, γυναικεῖοι χιτῶνες ἐξ ἀμοργίδος κατατετυπωμένοι, Ἀριστοφ. Δυσ. 150. Οὐσ. δὲ, Ἀμοργῖνοι, οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ. — 2) Ἀμοργὶς, ίδος, ἐξ Ἀμοργοῦ, Ἀμοργὶς ἄλοπος, τὸ λινάριτῆς νήτου Ἀμοργοῦ, Ἀριστοφ. Δυσ. 735.

Ἀμόρεον, τό. Πόλις τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀμούλιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πρόκα Συλβίου, βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νουμίτορος τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ἀμούλιος ἔρριψεν εἰς φυλακὴν ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησε κουφίσιος, τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἓν κιβώτιον ἔρριψε ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ· τοῦτο δὲ ἦν ὁ Ῥωμύλος, ὅτε τις μετὰ ταῦτα φονεύσας τὸν Ἀμούλιον ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νουμίτορα, Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμώλιος, παρὰ Στράβ.

Ἀμοῦν, τό. Αἰγυπτιακὴ λέξις, διὰ τῆς ὁποίας ἐκάλουν τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, καὶ ἐξ ἧς οἱ Ἕλληνες ἐπηγμάτισαν τὸ Ἄμμων, Ἡρόδτ. 2, 42. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμμοῦν· παρὰ δὲ Ἡσύχ. ὁ Ἀμμοῦς. Κατὰ Μανεθ. παρὰ Πλουτ. ἐσήμαινεν ἰδίως ἡ λέξις αὐτὴ, ὑποκάλυψον, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐκάλουν μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν πρώτην καὶ ὑπερτάτην Θεότητα, ὡς κεκρυμμένην καὶ ἀόρατον οὖσαν· ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐσήμαινεν αὐτὴ τὸ φῶς, ἤτοι τὴν μετάβασιν τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν ἀντιστρισμὸν τοῦ Ἰριοῦ

Ἀμπελίδας, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀμπελίδειον, τό, Τποκορστ. τοῦ Ἀμπελίς.

Ἀμπελίς, ίδος, ἡ. Μία ἑταίρα παρὰ Δουκ.

Ἄμπελος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ταυτὸν Κάπο Σάκρον, Ἡρόδτ. 7, 123. ἔτι δὲ Τορωναία ἄκρη λεγόμενον, Ἡρόδτ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήτου Κρήτης κείμενον μεσημβρινῶς, ταυτὸν Κάπο Σιδερώνι, Πτολ — 3) ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Σίμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. — 4) Ἄμπελος καὶ Ἀμπελουσία, τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ὅπερ καὶ, Κώττης ἄκρον ἄλλως ἐλέγετο, ταυτὸν Cap espartel. Στράβ. ιζ', Στέφ. Βυζ.

Ἄμπη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμψεν ὁ Δαρεῖος τοὺς ζωγρηθέντας Μιλησίους νὰ κατοικήσωσιν αὐτόθι, Ἡρόδτ. 6, 20. πιθαν. ἡ Χάραξ λεγομένη, ἡ πλησίον τῆς Χάρακος.

Ἀμπραξία, ἡ, Ἀμπρακικὸς, Ἀμπρακιώτης, ἴδε Ἀμβρακία, κ. τ. λ.

Ἀμπυκίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄμπυκος. ὁ Μόψος, Ἡσ. Ἀτπ. 181.

Ἄμπυκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος, Ὀβιδ.

Ἄμπυξ, υκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τιτάρνου, καὶ ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν περίφημον μάντιν Μόψον, Παυσ. Σχολτ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 65. — 2) εἷς τῶν Λαπίθων ὅστις εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου ἐφόνευσε τὸν Κένταυρον Οἶκλον, Ὀβιδ.

Ἀμυδών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παιόνων ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, ἤτις ὕστερον καὶ Ἀβυδὼν ἐκλήθη, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 849. Στράβ. ὅθεν Ἀμυδώνιος, ὁ κάτοικος

Ἀμυζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδων, ταυτὸν Βαφφί, Στράβ.

Ἀμυθάν, Δωρ. ἀντὶ Ἀμυθάων, Πινδ.

Ἀμυθέων, ονος, ὁ (α). Τίὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας. Ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν. Ὁμ. Ὀδ. Α, 259. Ἀπολδ. α', 9, 11. (Ἰωνικ. γενικ. Ἀμυθέωνος, Ἡρόδτ. 2, 49.)

Ἀμύκλα, ἡ. Θυγατὴρ τῆς Νιόβης καὶ τοῦ Ἀμφίονος, ἥτις μόνη αὐτὴ διεσώθη ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσεν, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀμύκλαι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὲ ἓν χαλκοῦν κολοσσιαῖον ἄγαλμα αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἦν τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Τυνδάρεω· ταυτὸν δὲ Σελαβοχώρι, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 583, Πινδ. ὅθεν ἐπίρρμ. Ἀμυκλαθεν, ἐκ τῶν Ἀμύκλων, Πινδ, καὶ Ἀμυκλαῖος, αία, αῖον, εἰς τὴν πόλιν Ἀμύκλας ἀνήκων ἢ αὐτόθι ὤν, καὶ Ἀμυκλαιεύς, έως, ὁ κάτοικος· ἔτι, Ἀμυκλαΐτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικος. Ἀμυκλαΐζω, ὁμιλῶ ὡς Ἀμυκλαῖος, ἢ ὡς Λακεδαιμόνιος, Θεόκρ.

Ἀμύκλαι, αἱ. Amyclae. Πόλις ἐπίτιμος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, πρωτεύουσα τῶν Αὐσονίων· κατὰ Διονσ. Ἁλικαρν. β', 40. κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἔφυγον ἐκ τῆς πατρίδος των μὴ θέλοντες νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν νέαν Νομοθεσίαν τοῦ Δικούργου. — Ἐξ αἰτίας δὲ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῇ φαρμακερῶν ὄφεων ἐβιάσθησαν οἱ κάτοικοι νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτὴν, Πλίν.

Ἀμυκλαῖον, τό. Ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμύκλαις τῆς Λακωνίας, Στράβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ναός τις τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, Θουκ.

Ἀμυκλαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμύκλων ἐν Λακεδαίμονι, ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Λακεδαιμόνιος, Θεόκρ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀμύκλαις ἀρχαίου ναοῦ αὐτοῦ, Παυσ.

Ἀμύκλας, ου καὶ α, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, καὶ βασιλεὺς τῆς Λακωνικῆς χώρας, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Δαπίθου ἐγέννησε τὸν Κυνόρταν καὶ Τάκιτον καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Λαναείραν γυναῖκα τοῦ Ἀρκάδος. Ὁ Ἀμύκλας οὗτος λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν ἐν Λακεδαίμονι πόλιν Ἀμύκλας, Ἀπολδρ. γ', 9, 1. 10, 3. — 2) Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον Διογ. ὁ Λαέρτ. καλεῖ Ἀμυκλον. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. γ', 19. (Ἀμύκλας γενικ. α, παρ' Ἀπολδρ. καὶ Παυσ. παρὰ δὲ Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. Ἄμυκλας, αντος.)

Ἄμυκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Βιθυνίδος Νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος, βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων ἐπὶ τῆς Βιθυνίας· ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἀνδρείων καὶ φοβερῶν γιγάντων τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις προσκαλῶν εἰς ἀγῶνα ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, ἐφόνευε τοὺς πλείστους, τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κάστορος, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς ταύτην χώραν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 98, 777. Ἀπολδρ. α', 9, 20. — Τίὸς τοῦ Ὑρίονος εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Λαπίθην Κέλαδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ. Μεταμφ.

Ἀμυμώνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώτης, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ Ποσειδῶν πλησίον μιᾶς πηγῆς ἐν

Ἀργολίδι, ὅτε αὐτὴ ἤλθε νὰ λάβῃ ὕδωρ, ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον, Ἀπολδ. β', 1, 4. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τρίκορυνος βρύσις ἐν Ἀργολίδι, ἥτις ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς Τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτόθι τὴν Ἀμυμώνην δυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελοῦσα ἕνα μικρὸν ῥύακα χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην, Ἀπολ. Ῥοδ. α', 137. Ἀπολδ. β', 5, 2. ὅθεν, Ἀμυμώνιος, ία, ιον, τῆς Ἀμυμώνης, Εὐριπ.

Ἀμύανδρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Τιμ.

Ἀμυνᾶς, ᾶ, ὁ, = Ἀμύανδρος, βασιλεὺς τῶν Ἀθαμάνων ἐν Ἠπείρῳ, Πολύβ.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, ἄλλως καὶ Ἀμεινίας. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς ἐβδομηκοστῆς ἐννάτης Ὀλυμπιάδος. Ὁ Ἀριστοφάνης χλευάζων καλεῖ αὐτὸν Ἀμυνίαν, ὡς κόλακα, παράσιτον καὶ μαθητήν, Ἀριστοφ. Σφ. 74. — 2) Τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Νεφ. 3.

Ἀμύντιχος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ Ἀμύντας, Θεοκρ. Εἰδ. ξ', 132.

Ἀμύντας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀμύντης. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας. Ἀμύντας, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀερόπου, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου βατιλέως τῶν Περσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον· τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, Ἡρόδοτ. 8, 139. — 2) Τῖος τοῦ Φιλίππου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ δευτέρου Περδίκκα, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας διὰ συναργείας τοῦ Σιτάλκου βατιλέως τῶν Θρακῶν, ἀπ' ὅπου ὅμως ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε τὸ 413 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. β', 95. — 3) Τῖος τοῦ Ἀριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ ἀπὸ τὸ 393 ἕως 369 ἔτος πρὸ Χρ. ἀρήτας τρεῖς υἱοὺς, τὸν Ἀλέξανδρον δεύτερον, Περδίκκαν καὶ Φίλιππον, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ξενοφ. Ἱππόστ. — 4) Στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βατιλέως τῆς Μακεδονίας, Δημ. τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου. — 5) Τῖος τοῦ Ἀντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν. — 6) Βατιλεύς τις τῆς Γαλατίας καὶ Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην ἦν σύμμαχος τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Ἀμυντορίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀμύντορος, Πίνδ. Ὀλ. 7, 48.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ. Τῖος τοῦ Ὀρμένου, κατοικῶν ἐν Ἐλεώνῃ κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 266. πατὴρ τοῦ Φοίνικος, Κράντορος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον, Ἀπολδ. β', 7, 7.

Ἀμῦνων, ωντος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαθητὴς καὶ ἀβροδίαιτος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 365.

Ἀμύργιοι Σκύθαι. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Σάκων, Ἡρόδτ. 7, 64

Ἄμυρις, ιος, ὁ· τοῦτος ἐπικαλούμενος. Ἐκ τῆς Σίριος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Δαμάσου, Ἡρόδτ. 6, 126.

Ἄμυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θετταλίας ῥέων ὀπισθεν τῆς πόλεως Μελιβοίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 596.

Ἀμυρταῖος, ὁ. Βατιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις μετὰ τὸν Ἴναρον ἐβατίλευσεν ὢν πρότερον στρατηγὸς τῶν ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βατιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, Ἡρόδτ. 2, 140.

Ἀμφαναί, αἱ, καὶ Ἀμφανεία, ἡ. Πόλις τῆς Θετταλίας, Εὐρπ. Ἡρ. Μαιν. 389. Στέφ. Βυζ.

Ἀμφαξῖτις, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν, Πολύβ. παρὰ δὲ Στράβ. καλεῖται Παραξία.

Ἄμφεια, ἡ. Μικρὰ πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἥτις ἔδωκεν αὐτὴ τὴν αἰτίαν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, πιθαν. ἡ παρ' Ὁμ. Ἀμφιγένεια, Παυτ.

Ἀμφεῖον, τό, = Ἀμφεῖον.

Ἀμφήρης, ους, ὁ. Τῖός τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀμφιάλη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀπ' ὅπου ἐγίνετο καὶ ἡ εἰς αὐτὴν παράπλους, Στράβ.

Ἀμφίαλος, ὁ. Εἷς τῶν Φαιάκων υἱὸς τοῦ Πολυνήου, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 114.

Ἀμφιάναξ, ακτος, ὁ. Βατιλεὺς τῆς Λυδίας, ὅς τις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Προῖτον διωχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντειαν, Ἀπολδ. β', 2, 1.

Ἀμφιάραος, ὁ Ἰων. Ἀμφιάρεως, Δωρ. Ἀμφιάρηος. Τῖός τοῦ Οἰκλέως, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς τοῦ Θεστιοῦ, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος καὶ προσφιλὴς τῶν θεῶν, Ὁμρ. Ὀδ. Ο, 244. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριφύλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδράστου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίονα καὶ Ἀμφίλοχον, καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν τοῦ Ἄργους· νέος ὢν ἔτι ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὴν θύραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἔπειτα δὲ συγκατηριθμήθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς μαντικῆς προεγίνωσκεν, ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείαν ἔμελλε νὰ θανατωθῇ, ἐφρύχθη κατ' ἀρχὰς διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν φθορὰν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης γαμβρὸς τοῦ Ἀδράστου ἀπατήσας τὴν Ἐριφύλην δι' ἑνὸς χρυσοῦ ὅρμου, ἀνεκάκυψε παρ' αὐτῆς τὸν τόπον, ἔνθα ἦν κεκρυμμένος· ὅθεν ὁ Ἀμφιάραος ἀναγκασθεὶς νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὑπεχρέωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίονα μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς μητρὸς τοῦ Ἐριφύλης· πρὸ τῶν Θηβῶν δὲ, ὡς λέγεται, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πεσὼν μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ εἰς ἓν χάσμα ἀπέθανε, ἢ κατ' ἄλλην διήγησιν, ἡ γῆ δι' ἐπιταγῆς τοῦ Διὸς κατέπιεν αὐτόν. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 585. Ἀπολδ. γ', 6, 2. Εἶχεν ὁ Ἀμφιάραος ἴδιον ναὸν πλησίον τῆς Ὠροποῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ δι' ὀνείρων, Ἡρόδοτ. 1, 46. Παυτ. (Ἀμφιάρεος, Ὁμρ. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικ. Ἀμφιάρηος, παρὰ Πινδ. καὶ ὕστερ. ἐπικ. Ἀμφιάρεως, παρ' Ἡροδ. καὶ ἀρχ. Ἀττικ. Δωτ. Ἀμφιάρῃ, Πίνδ. Νεμ. 9, 58.)

Ἀμφιάρειον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω, Στράβ.

Ἀμφίας, ου, ὁ. Ἐπιδαύριός τις, παρὰ Θουκυδ.

Ἀμφιγένεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Νέστορος οὖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 593. καὶ τὸ Ἀμφιγένειον πιθαν. ἢ μετὰ ταῦτα Ἀμφεια κληθεῖσα.

Ἀμφιδάμας, αντος, ὁ. Τῖός τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ διὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ τυραννικὰς των πράξεις. Ἀπολδ. — 2) Τῖός τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἠλεφίλης ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ ἔγκονος τοῦ Ἀλέου, Ἀπολδ. γ', 9, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀλέου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ Α', 161. — 3) Ἥρως τις τῆς Σκανδείας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, ὁ φιλοξενήσας τὸν Αὐτόλυκον, Ὁμρ. Ἰλ. Κ, 269. — 4) Ὀπούντιος πατὴρ τοῦ Κλυτωνύμου, τὸν ὁποῖον παῖδα ἔτι ὄντα ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοὺς κύβους, Ὁμρ. Ἰλ. Ψ, 87. — 5) Βατιλεὺς τῆς Χαλκίδος ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ἐναντίον τῶν Ἐρυθραίων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔθηκαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἡσίοδος ἔλαβε ποτὲ τὸ βραβεῖον ὡς ἀριστεύσας ἐν τῇ ποιήσει, Ἡσ. Ἔργ. 652.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, χωλαίνοντος καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας, Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 395.

Ἀμφίδικος, ὁ. Τῖός τοῦ Ἀττικοῦ Θηβαίου, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν, Ἀπολδ. γ', 6, 8. κατ' Εὐριπ. Φοίν. 1160. φονευθεὶς οὗτος ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀμφίδολοι, οἱ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείδος, ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμφιδολία ἡ Ἀμφιδολὶς, ίδος, ἡ. Χώρα περὶξ τῆς πόλεως τῶν Ἀμφιδόλων, Θουκδ.

Ἀμφίδωρος, ὁ. Μεγαρεύς τις, παρὰ Θουκδ.

Ἀμφεῖον, τό Κυρίως, ναὸς τοῦ Ἀμφίονος, ἢ ὁ τάφος αὐτοῦ ἐν Θήβαις, κείμενος ἐνδοθεν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πλησίον τῆς ἀκροπόλεως Καδμείας, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 8. παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θήβ. 528, ὁ Τύμβος τοῦ Ἀμφίονος, ἴδε καὶ Παυτ. θ', 17. (Ἀμφεῖον, τό, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 8. καὶ Ἄμφειον, τό, παρὰ Πλουτ. θαυμ. Σωκρ. κατὰ Γραμμ. ἔπρεπε νὰ λέγηται Ἀμφιόνειον, παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 372.)

Ἀμφιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρώνακτος καὶ γυνὴ Ἀδράστου, Ἀπολδ. α', 9, 13. — 2) Γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου πάππου τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 416. — 3) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλτου, Ἀπολδ. α', 9, 14.

Ἀμφίθεμις, ιδος, ὁ. Τῖός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος ἐκ Κρήτης, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Τριτωνίδος τὸν Νασάμωνα καὶ τὸν Κέφαυρον, Ἀπολ. Ῥοδ. 1494.

Ἀμφίθεος, ὁ. Τῖός τοῦ Λυκίου, ἐπιμαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἔφερεν ἐκ Λακεδαίμονος τὴν εἰρήνην. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀμφίθεος, ἤτοι διπλοῦς θεός, ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης νὰ ἐμπαίξῃ παριστάνων αὐτὸν κατηγόρημενον ἐκ τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ 46.

Ἀμφιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 42.

Ἀμφίκαια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου, ἥτις ἔπειτα κατὰ διαταγὴν τῶν Ἀμφικτυόνων ὠνομάσθη Ὀφιτεία, Ἡρόδτ. 8, 33. ἢ Ἀμίκλεια παρὰ Παυσαν. θ', 33. ὅθεν Ἀμφικαιεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἀμφικλῆς, έους ὁ. Σικελιώτης τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀμφίκλος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 313.

Ἀμφικράτης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σαμίων, Ἡρόδτ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀμφικτύονες, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ στελλόμενοι ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον πρὸς ἔρευναν καὶ διάταξιν τῶν κοινῶν μεταξὺ τῶν ὑποθέτων καὶ συμφερόντων, Ἡρόδτ. ἐκλήθησαν δὲ Ἀμφικτύονες ἀπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις πρῶτος καθίδρυσε τὴν σύνοδον ταύτην· πιθανώτρ. μέντοι ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν Ἀμφικτύονες, ὡς οἱ ἐγγύτεροι καὶ περὶξ κάτοικοι τῶν Θερμοπυλῶν, ἔνθα συγκροτεῖτο ἡ συνέλευσις αὐτῶν.

Ἀμφικτυονία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τῶν Ἀμφικτυόνων, Δημοσθ. — 2) Ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων συγκροτουμένη συνήθως ἐκ δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐκ τῶν ἐν Θετταλίᾳ κατοικούντων λαῶν· τούτων ἕκαστη δύο ἀντιπροσώπους ἔπεμπεν ἐτησίως ἑκάστη ἕνα Ἱερομνήμονα καλούμενον, ὅστις ἐφρόντιζε περὶ τῶν τῆς θρησκείας συμφερόντων, καὶ ἕτερον Πυλαγόραν, ὅστις ἐρεύνα καὶ ἐφρόντιζεν αὐτόθι τὰς κατ' ἰδίαν μεταξὺ τῶν πόλεων τοῦ-

των διαφορᾶς, καὶ πολεμικὰς ὑποδέτους, συναρμόττων καὶ συμβιβάζων αὐτάς, καὶ εἶχεν ἑκάστη τῶν πόλεων τούτων δύο ψήφους· ἐτυγχροτεῖτο δὲ ἡ συνέλευσις αὕτη τῶν Ἀμφικτυόνων κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν Ἀνθήλην πόλιν μικρὰν τῆς Φωκίδος, ὕστερον δὲ ἐναλλάξ, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὰς Πύλας, ἤτοι εἰς τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἡ σύνοδος αὕτη καὶ Πυλαία, καὶ ἅπαξ εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Ἡρόδοτ. 7, 200. Πανσ. ὄθεν Ἀμφικτυονικός, ἡ, όν, εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἀνήκων· ἡ ἐκ τῆς Ἀμφικτυονίας ὢν, τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα, ἤτοι ὁ Ἀμφικτυονικὸς δεσμός. — 2) Ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ· τῆς Ἀμφικτυονίας· Ἀμφικτυονὶς πόλις, ἐλέγετο ἡ Ἑλληνικὴ πόλις, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀμφικτυονικὸν δεσμόν.

Ἀμφικτυονία, ἡ Ἀμφικτυονίς, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, ἔνθα κατ' ἀρχὰς συνήγοντο οἱ Ἀμφικτύονες, Ἡρόδοτ. 7, 200.

Ἀμφικτύων, ονος, ὁ, Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἢ κατ' ἄλλους εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἀττικῇ διώξας ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πενθερὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ὕστερον ἐδιώχθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθονίου. Οὗτος λέγεται, ὅτι ἐσύστησε πρῶτον τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον, διὰ τοῦτο καὶ εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, Ἡρόδοτ. 7, 200. Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Ἀμφιλοχία, ἡ, καὶ Ἀμφιλοχική· Χώρα μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν Ἄργος, τὸ Ἀμφιλοχικὸν καλούμενον, ἐξ οὗ ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἀργεία, Θουκδ. β', 68.

Ἀμφίλοχοι, οἱ· Κάτοικοι τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Ἀμφιάραου, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, Θουκδ. ὄθεν Ἀμφιλοχικός, ή, όν, τῶν Ἀμφιλόχων, ἢ ἐκ τῆς Ἀμφιλοχίας.

Ἀμφίλοχος, ὁ· Τίὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος ἐξ Ἄργους, περίφημος μάντις καὶ οὗτος, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, καὶ ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἔκτισε μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐπὶ τῆς Κιλικίας· ἀλλ' ὕστερον ἐλθόντες εἰς ἔριδα ἀμφότεροι καὶ μονομαχήσαντες ἐθανατώθησαν· εἶχε δὲ ὁ Ἀμφίλοχος ἐν περίφημον μαντεῖον ἐν Μαλλῷ, καὶ ἐν Ὠροπῷ ἐτιμᾶτο μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς ἕνα κοινὸν βωμόν. Ὁμρ. Ὀδ. 248. Ἀπολλόδ. γ', 10, 8. Κατὰ δὲ Θουκδ. β', 68. ἔκτισεν οὗτος τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν λεγόμενον, ὅτε μὴ ἀνασταυρωμένος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἔφυγε δὲ τῆς Πελοποννήσου. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς, ἔγγονος τοῦ Ἀμφιάρεω· ἀνατραφεὶς κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἦλθεν ἔπειτα κατά τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικόν, τὸ ὁποῖον κατά τινας λέγεται, ὅτι ἐκτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', ", 7. — 3) Τίὸς τοῦ Δρύαντος, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Ἀλκυόνη λέγεται, ὅτι ἤγειρεν ἐμμανὴς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, Παρθ. — 4) Μακεδών τις, Δημοσθ.

Ἀμφιλογίαι, αἱ· παρ' Ἡσ. Θεογ. 226. ἀναφέρεται ὡς τέκνον τῆς Ἔριδος, ἤτοι ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἀμοιβαίων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐρίδων.

Ἄμφιλυτος, ὁ· Μάντις ἐκ τῆς πόλεως Ἀχαρνῶν ἐν Ἀττικῇ, Ἡρόδοτ. α', 61. ἔνθα ἡμάρτημ. καὶ Ἀκαρνάνων γράφουσι παρβλ. Πλάτ. Θεαγ. τελ. 124.

Ἀμφίμαλλα, ἡ· Πόλις μικρὰ καὶ ὄχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου Κρήτης κατὰ τὸν ὁμώνυμον κόλπον, ταννῦν Ἀρμυρόν, Στράβ. ί, 4, 3. ἔνθα πρότερον Ἀμφιπαλία ἐγράφετο. Τὸ Ἀμφιμάλλιον, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀμφιμάλη, παρὰ Πτολμ.

Ἀμφίμαχος, ὁ· Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης, Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Κτεάτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, στρατηγὸς τῶν Ἐπειῶν ἐξ Ἦλιδος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 620. — 3) Τίὸς τοῦ Νομίονος, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Καρῶν, νεοσμημένος θηλυπρεπῶς, τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἀγανακτήσας ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔλαβε τὴν πολυτελῆ ἐκείνην στολήν του, Ἰλ. Β, 870.

Ἀμφίμαρος, ὁ· Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Μούσης Οὐρανίας τὸν Μουσαῖον Λίνον, Παυσ. θ', 79.

Ἀμφιμέδων, οντος, ὁ· Τίὸς τοῦ Μελανθίου, καὶ εἷς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφονεύθη ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 103.

Ἀμφίμνηστος, ὁ· Ἐπιδαμνιός τις, Ἡρόδ. 6, 127.

Ἀμφινεύς, ὁ· Εἷς τῶν γνησίων υἱῶν τοῦ Ἕκτορος, Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ.

Ἀμφινόμη, ἡ· Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ 44. — 2) Γυνὴ τοῦ Αἴσονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος, ἥτις ἐθανατώθη ἰδιοχείρως εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Πελίου, καταρωμένη μεγαλως κατ' αὐτοῦ, ὡς φονέως τῶν τέκνων της. Διοδ. Σικ. δ', 51. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, Διοδρ.

Ἀμφίνομος, ὁ· Τίὸς τοῦ Νίσου βασιλέως τοῦ Δουλιχίου, εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμρ Ὀδσ. Π, 304. — 2) Σικελιώτης ἐκ τῆς πόλεως Κατάνης, ὅστις ἔσωσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀναπίου τοὺς γονεῖς τους ἐκ τῶν φλογῶν τῆς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Αἴτνης, Στράβ.

Ἀμφιος, ὁ· Τίὸς τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς πόλεως Παισοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ Ἰλ. Β, 830. — 2) Ἄμφιος, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 612.

Ἀμφίπαγος ἄκρα, ἡ· Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ αὐτῆς μέρους.

Ἀμφίπολις, εως, ἡ· Ἐπίσημος πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις πρωτοῦ ἔτι νὰ ὑπαταχθῇ ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ὑπῆρχεν ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, Ἐννέα Ὁδοὶ καλουμένη. Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας κηρύξας αὐτὴν κατ' ἀρχὰς αὐτόνομον καὶ ἐλεύθεραν τῆς ἐπιρροῆς τῶν Ἀθηναίων, μετ' ὀλίγον τὴν ἐκυρίευσεν, ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ κατεστάθη μητρόπολις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας. Θουκδ. δ'. 104. Ἡρόδ. ὄθεν, Ἀμφιπολίτης ὁ κάτοικος.

Ἀμφίπυρος, ου, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅτε αὕτη ἔφερεν εἰς τὰς δύο χεῖρας της ἀναμμένας λαμπάδας, Καλλιμ.

Ἀμφιρρώ, οῦς, ἡ· καὶ Ἀμφιῤῥόη, ης, ἡ· Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ μία τῶν Ὠκεανίδων θεῶν, Ἡσ. Θεογ. 360.

Ἀμφισσα, ἡ· Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, ἀπέχουσα 120 στάδια τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, τὴν ὁποίαν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐκυρίευσε δυνάμει Ἀμφικτυονικοῦ ψηφίσματος, Πανσ. ί, 30. ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τῆς Ἀμφίσσης ἐγγόνου τοῦ Αἰόλου, ταννῦν Σάλωνας, Ἡρόδοτ. ὄθεν, Ἀμφισσεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἀμφισσα, ης, ἡ· Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων· ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἡ πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων Ἄμφισσα, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ τάφος αὐτῆς, Παυσαν.

Ἀμφισσος, ὁ· Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δρυόπης, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Οἴτην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, Ἀντ. Λιβ.

Ἀμφίστρατος, ὁ· Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, Στράβ. ιά.

Ἀμφιστρεύς, έως, ὁ· Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 318.

Ἀμφιτρίτη, ἡ· Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος, βασίλισσα τῆς Θαλάσσης, Ἡσ. Θεογ. 243. κατὰ Ἀπολλόδ. α', 2, 2 ἦν αὕτη μία τῶν Ὠκεανίδων, ἥτις ἀποφεύγουσα κατ' ἀρχὰς τὸν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος γάμον, ἐκρύβη πλησίον τοῦ Ἄτλαντος, ὁ δὲ Ποσειδῶν πέμψας ἕνα δελφῖνα πρὸς ζήτησιν αὐτῆς, εὗρεν αὐτὴν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ δελφὶν οὗτος συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων· μετ' αὐτῆς δὲ ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τοὺς Τρίτωνας, τὴν Ῥόδην καὶ πολλὰ ἄλλα τέκνα. Ὁμ. Ὀδσ. Ε, 422. Ἡσ. Θεογ. 930.

Ἀμφιτρόπη, ἡ· Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, Στεφ. Βυζ. ὄθεν, ἀπόρρ. Ἀμφιτροπῆσιν, ἐν Ἀμφιτροπῇ, Αἰσχύλ. καὶ Ἀμφιτροπεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἀμφιτρύων, ωνος, ὁ· Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τιρύνθου Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόης, ἔγγονος τοῦ Περσέως. Ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Ἠλεκτρίονος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἡρακλέα, μετὰ τῆς ὁποίας ὅμως ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Τιρύνθου φονεύσας εἰς μίαν ἔριδα τὸν πενθερόν του Ἠλεκτρύονα καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Κρέοντα εἰς τὰς Θήβας, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησεν ὅλα τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν ἀναγκαῖα. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διὸς εἰς ἀπουσίαν τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 392. (τὸ ἰῶτα ἔστιν ἐνταῦθα βραχύ, καθὼς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 1.)

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ· Τίὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ Ἡρακλῆς, Ἡσ. Θεογ. 317.

Ἀμφίων, ίονος, ὁ· Τίὸς τοῦ Ἰασίου καὶ ἔγγονος τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ δὲ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Νηλεὺς βασιλεὺς τῆς Πύλου, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 285. — 2) Εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ν 692. — 3) Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης Θηβαίος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν διώξας αὐτόθεν τὸν νέον Λάϊον, κτίτης καὶ τὴν πολιν τῶν Θηβῶν, ὅπου λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μελῳδίας τῆς Λύρας του ἐκίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν τῶν τειχῶν ἀναγκαίους λίθους, ὧν εἷς τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν δὲ πρότερον πόλιν Καδμείαν ἀφῆκεν ὡς ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν· ἡ λύρα αὐτοῦ, ἥτις τοσοῦτον φημίζεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἦν ἑπτάχορδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν· ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Νιόβην θυγατέρα τοῦ Ταντάλου ἐγέννησεν ἑπτὰ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας, Ὁμρ. Ὀδσ Λ, 261. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. — 4) Τίὸς τοῦ προτέρου Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅστις μόνος διεσώθη τῶν λοιπῶν παίδων, τοὺς ὁποίους ἐτόξευσεν ὁ Ἀπόλλων, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 5) Τίὸς τοῦ Ὑπερασίου ἐκ Πελλήνης τῆς Ἀχαΐας, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Καλχίδα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 176. — 6) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Λάβδας μητρὸς τοῦ

Κυψέλου, Ἡρόδ. — ὄθεν, Ἀμφιόνιος, ία, ιον τοῦ Ἀμφίονος, Εὐριπ.

Ἀμφότερος, ὁ. Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρώων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τὸν Πάτροκλον, Ὅμ. Ἰλ. Π, 415. — 2) Τὸς τοῦ Ἀλεμαίονος καὶ τῆς Καλιρρόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνᾶνος, Ἀπολλόδ. γ', 7, 8.

Ἀμφρυσός, ὁ. Ποτομὸς τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 54. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἄμβρυσος. — 2) = Ἄμβρυσος.

Ἀμωλιος, ὁ, Amoulios, ὅθεν Ἀμούλιος.

Ἀναβηνίνεως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 113.

Ἀναγνεῖαι, αἱ, καὶ, Ἀναγνίαι, ἡ, Anagnia. Μητρόπολις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Πολύβ. καὶ Στράβ.

Ἀνάργυρος, οὗτος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, αὐτήκοον εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, γνωστὸς διὰ τὸ ἐνταῦθα φυόμενον εὐσωδὲς φυτὸν ἀνάργυρον, ὅθεν παροιμ. ἀνάργυρον κινεῖτε, κινῶ τι πρὸς ἰδίαν βλάβην, Στέφ. Βυζ. ἐπιῤῥμ. Ἀναργυρούνταθεν, ἐξ Ἀναργυρούντος, Ἀριστ. καὶ Ἀναργυράσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Ἀναργυρούντος, Ἡρόδτ.

Ἀναία, ἡ, καὶ Ἄναια, τά. Πόλις τῆς Ἰωνίας κειμένη ἀνατολικῶς ἀπέναντι τῆς Σάμου, Θουκ. ὅθεν Ἀναΐτης, ου, καὶ Ἀναΐτις, ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Θουκδ. η', 61.

Ἀναΐτιος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀναΐτις, ιδος, ἡ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις, Καππαδόκαις, Ἀρμενίοις καὶ Μήδοις ἡ Σελήνη, ἢ ὁ Ἑωσφόρος καὶ Ἕσπερος ἀστὴρ, κυρίως Ἀναϊτὶς καλούμενος, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἄρτεμις εἶχεν ἕνα ναὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Λακεδαίμονι, Παυσ. γ', 16. ἐλατρεύετο δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν χώραν Ἀκηλισηνὴν τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πλούτρ. — 2) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Λυδοῖς, Παυσαν.

Ἀναζαρβός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπί τινος ὁμωνύμου ὄρους, κληθεῖσα ὕστερον Καισάρεια.

Ἀνακαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς αὐτήκοον εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Ἀνάκειον, τό. Ναὸς τῶν Διοσκούρων, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἐν Ἀθήναις, ἰδίως δὲ ὄρος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκδ. η', 93.

Ἀνακρέων, οντος, ὁ· ποιητ. Ἀνακρείων. Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τέω ἐν Ἰωνίᾳ, ζήσας χρόνον τινὰ ἐν Σάμῳ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις, ὡς λέγεται, ἐτίμα αὐτὸν μεγάλως, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα πέντε χρόνων, Ἡρόδ. Θεοκρ. 17. ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὀλίγαι τινὲς μόνον ᾠδαί, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται.

Ἀνακτορία, ἡ· προσυπκμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ἀνακτορίων, Θουκδ.

Ἀνακτόριον, τό. Ἀκρωτήριον ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, Θουκδ. — 2) Πόλις ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου, ἥτις τελευτᾷ διὰ τοῦ Ἀνακτορίου ἀκρωτηρίου, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, ταῦτα Βόνιτσα, Θουκδ. α', 55. ὅθεν, Ἀνακτόριος, ία, ιον, τοῦ Ἀνακτορίου, ἔτι δὲ καὶ ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἀνακτορίου, Ἡρόδ.

Ἄνακτωρ, ορος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολλόδ.

Ἀνακυνδαράξης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ βασιλέως Σαρδαναπάλου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. β', 5.

Ἄναμος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Στράβ.

Ἀνάρες, οἱ. Ἔθνος Γαλλικὸν κατοικοῦν εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Πολύβ.

Ἀναξαγόρας, ου, ὁ. Περίφημος φιλόσοφος ἐκ τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς γεννηθεὶς ἐν Κλαζομεναῖς πόλει τῆς Ἰωνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένους ἐν Μιλήτῳ· ἐν Ἀθήναις δὲ ὢν διεβλήθη ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων ὡς ἄθεος, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῇ διὰ συνεργείας τοῦ Περικλέους, ὅθεν φυγὼν αὐτόθεν ἦλθεν εἰς Λάμψακον, ὅπου ἀπέθανε. Πλάτ. — 2) Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. δ', 14.

Ἀναξανδρίδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Λέοντος, βασιλέως ἐν Σπάρτῃ τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιάδων, πρῶτος ἐκ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ὑπανδρεύθη δύο γυναῖκας βιαίως ὑπὸ τῶν Ἐφόρων, διότι ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς δὲν ἐτεκνοποίει. Ἡρόδ. 5, 39. — 2) Τὸς τοῦ Θεοπόμπου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου, Ἡρόδ. 8, 131.

Ἀναξανδρος, ὁ. Τὸς τοῦ Εὐρυκράτους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιάδων, Ἡρόδοτ. 7, 204.

Ἀναξαρχος, ὁ. Θηβαῖός τις στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων, Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἐπικαλούμενος εὐδαιμονικός, ὅστις ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του τιμώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ληφθεὶς ἀπὸ τὸν Νικοκρέοντα τύραννον τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐθανατώθη μετὰ μεγάλας βασάνους, Διογ. Λαέρτ. Πλούτρ. Ἀλεξ. Ἀρρίαν.

Ἀναξίβια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελλίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πισιδίκην, Πελοπείαν, Ἱπποδόην καὶ Ἀλκηστιν, Ἀπολλόδ. α', 9, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρατιεως ἢ Ἄτρεως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην καὶ Πεισιδίκην, τὸν Ἀντίοχον, Ἐχέφρονα καὶ ἄλλους υἱούς, Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου· ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην, Παυσ. β', 29. — 4) Νύμφη τις, ἥτις καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπ' ὅπου ἔγινεν ἀφαντής.

Ἀναξίβιος, ὁ. Πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξικράτης, ους, ὁ (α). Βυζαντινός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξίλαος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀναξίλεως, ω, Δωρικ. Ἀναξίλας, α. Τὸς τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, Ἡρόδοτ. 8, 131. — 2) Τύραννος τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσήνιος, ὅστις κυριεύσας τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐπὶ τῆς Σικελίας μετὰ τῶν φυγάντων Μεσσηνίων ἐκάλεσεν αὐτὴν Μεσσήνην 494 πρὸ Χρ. Ἡρόδοτ. 6, 23. — 3) Ἀναξίλαος ἐκ Λαρίσσης, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου, τὸν ὁποῖον ὁ μονάρχης οὗτος ἐξώρισεν ἐκ τῆς Ἰταλίας διὰ τὰς ἀγυρτίας του. — 4) Κωμικός τις ποιητής, παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. α', 27.

Ἀναξίμανδρος, ὁ. Μελήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς καὶ τοῦ Θαλοῦ, διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν του ἐν τῷ κοινῷ, πρῶτος ἐστις κατεσκεύασε γήϊνον σφαῖραν καὶ ἐχάραξε γεωγραφικοὺς πίνακας, Πλούταρχ.

Ἀναξιμένης, ους, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου, Διογ. Λαέρτ. — 2) Ἱστορικὸς Λαμψακηνός, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων· περὶ δὲ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας αὐτοῦ τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ἱστόρησε, Διογ. Λαέρτ. — 3) Ἕτερος Ἀναξιμένης Λαμψακηνὸς ῥήτωρ, Στράβ.

Ἀναξῖνος, ὁ. Κατάσκοπός τις τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀνάξιον, τό. Πόλις τῆς Παμφυλίας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μέλανος ποταμοῦ. Σκύλ.

Ἀναξιππος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Ἀναξιρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κερκύονος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἔπειός ἐγέννησε τὴν Τρμίναν, Παυσαν. ε', 1.

Ἀνάξις, ιδος, ἡ, καὶ Ἀναξίδις, άδες. Θυγάτηρ τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἱλαείρας κόρης τοῦ Λευκίππου, Παυσαν. β', 22.

Ἀναξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόμης, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ θείου αὐτῆς Ἠλεκτρύονος ἐγέννησε τὴν Ἀλκμήνην, Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Μήτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ Κερκυόνος ἐκ Τροιζῆνος, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Θησεύς, Πλούτρχ. Θησ. ιγ'.

Ἀναπίας, α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφινόμου, ὅθεν Ἀμφίνομος.

Ἄναπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 68. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν πόλιν Στράτον, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῶον, Θουκδ. β', 82.

Ἀναρίακαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν μεταξὺ Τρικανίας καὶ Ἀτροπατηνῆς.

Ἀνάρτον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολμ. ε', 13.

Ἄνας, α, ὁ. Λατιν. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ὃς τις σχηματίζει τὰ σύνορα μεταξὺ Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας, ταῦτα Γουαδιάνας, Στράβ.

Ἄναυα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας μεταξὺ Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου ποταμῶν πλησίον λίμνης τινός, Ἡρόδτ. 7, 30.

Ἄναυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θετταλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 477. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, Μισχ. Εἰδ. β', 31.

Ἀναφαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω διὰ τὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀνάφης λατρείαν του, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀνάφη, ἡ. Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Θήρας (Σαντορίνης) ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, διότι ἐφάνη ἀμέσως πρὸ αὐτῶν ἀπροσδοκήτως. Ἐνταῦθα ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὁ Ἀπόλλων ἐπικαλούμενος Ἀναφαῖος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1706. Ἀπολλόδ. α', 9, 26.

Ἀνάφης, εω, ὁ. Τὸς τοῦ Ὀτάου Πέρσης, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ, Ἡρόδοτ.

Ἀναφλυστος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, αὐτήκοον εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, ὀχυρὸς διὰ τὰ περιξ ὄρη, Ἡρόδτ. 4, 99. ὅθεν, Ἀναφλύστιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀναφλύστου ὢν· καὶ ἀναφλᾶν, κωμικ. παρὰ Ἀριστοφ. Βατρ. 427. ἐκκλ. 982.

Ἀναχάρσις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, Αἰτκ. Ἀνάχαρσιν. Περίφημος Σκύθης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ἐστὶ διὰ τὸν πρὸς τὰς μαθήσεις ζῆλόν του ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ Σόλωνος διὰ νὰ διδαχθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας, γενόμενος φίλος τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου τῶν Ἀθηναίων, Ἡρόδ. 4, 46, 76. γενικ. ιος, παρ' Ἡρόδτ. καὶ Πλάτ. ιδος, παρὰ τοῖς ὕστερον. Δοτικ. Ἀνάχαρσι καὶ Ἀναχάρσει, Ἡρόδτ. 4, 76.

Ἄνδαγα, τά. Πόλις τοῦ Καππαδοκικοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως.

Ἀνδανα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδικῆς χώρας κειμένη ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, Ἀρρίαν.

Ἀνδανία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, καθέδρα τῶν παλαιῶν Βασιλέων τῆς χώρας ταύτης ἐκ τοῦ γένους τῶν Δελέγων, Παυσ. Στράβ. — 2) πόλις μακρὰ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Θάμυρις ἐτυφλώθη, Στράβ. ἡ.

Ἀνδάνες, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἁρμαξίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. ε, 8.

Ἀνδειρινή, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ῥυβέλης τιμωμένης ἐν τῇ πόλει Ἀνδείρᾳ, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Ἀνδέρικκα, ἡ, ἰδε Ἀρδέρικκα.

Ἄνδης, ου, ὁ. Τίτὰν τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Ἄδανα.

Ἀνδοκίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν δέκα ἐπισήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ζήσας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁπότε καὶ ἀρίστευσε εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορινθίων μάχην ὡς στρατιώτης· κατηγορηθεὶς ἐν τέλει ὡς ἔχθρὸς τῆς πατρίδος ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀπέθανεν ὡς λέγεται εἰς ἀλλοδαπὴν γῆν, Θουκ. α, 51.

Ἀνδραιμονίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀνδραίμονος, ὁ Θόας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 638.

Ἀνδραίμων, ονος, ὁ. Ἀπέγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ ἀνὴρ τῆς Γόργης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θόαντα, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Οἰνέα εἰς τὴν Καλυδῶνα, Ὅμ. Ἰλ. Ε. 138. Ν, 216. Ἀπολλόδ. α, 8, 6.

Ἀνδράπα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον Νεοκλαυδιοῦ πόλις κληθεῖσα, Πτολ.

Ἀνδρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν, ἐν τῇ πόλει Ὀρχομενῷ, καὶ ἐκάλεσε τὴν περιῳκημένην χώραν ἀπὸ τὸ ὄνόματος αὐτοῦ Ἀνδρηΐδα, Παυσ. Διοδ. Σικ. ε, 8. — 2) Πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, Ἡρόδ. 6, 126, ἔνθα Γενικ. Ἀνδρέου κεῖται.

Ἀνδριακή, ἡ. Andriaca. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στρβ.

Ἀνδρόγεως, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, περίφημος ἀγωνιστὴς τῆς Ἀρχαιότητος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν ἐν Ἀθήναις διὰ τὰ ἐπίφθονα τὴν μεγάλην εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας ὑπεροχήν του, ἠρίστευσεν εἰς ὅλα τὰ εἴδη, τῶν ὁποίων ἔμως φθονήσας ὁ τότε βασιλεύων εἰς τὰς Ἀθήνας Αἰγεύς, μήπως ἁρπάσῃ τὸν θρόνον του μετὰ τῶν υἱῶν τοῦ Πάλλαντος, ἐξαπάτησεν αὐτὸν ὅτε ἀνεχώρει διὰ τὰς Θήβας, διὰ τὸ ὁποῖον συμβὰν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μίνως πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πέμπωσι εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς τὴν Κρήτην πρὸς βορὰν τοῦ Μινοταύρου, Ἀπολλόδ. γ, 1, 2.

Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ. Σάμιός τις παρ' Ἡροδ.

Ἀνδροκλείδας, α, ὁ. Ἀττκ. Ἀνδροκλείδης, Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου, Ξενοφ. Ἑλλην.

Ἀνδροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Αἰόλου, ἐξουσιάσας εἰς ἓν μέρος τῆς Σικελίας, Διόδ. Σικ. ε, 8. — 2) Ῥήτωρ τις καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ἐλευσινίων, Θουκδ. η, 65. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1182. ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ θηλυπρεπής. — 3) Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἀνδροκλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κόδρου Ἀθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἔφεσον, Στράβ. — 2) Δοῦλός τις, ὃς τις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μεθ' ἑνὸς λέοντος, Αἰλιαν.

Ἀνδρόκοττος, ὁ. Βασιλεύς τις ἐν Ἰνδίᾳ, Στράβ. ὁ αὐτὸς καὶ Σανδρόκοττος καλούμενος.

Ἀνδροκράτης, ους, ὁ. Ἥρως τις Πλαταιεύς, τιμώμενος εἰς ἓνα βωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδ. 9, 25.

Ἀνδροκρατίας, ου, αἱ. Συμβολικὴ θεότης παρ' Ἡσ. Θεογ. 226. θυγάτηρ τῆς Ἔριδος.

Ἀνδροκύδης, ους, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου, Πλινθ.

Ἀνδρόλεως, ὁ. Ἀθλητής τις πυγμομάχος, Λουκ.

Ἀνδρομάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἠετίωνος ἐκ τῶν ἐν Βιλικίᾳ Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, μίαν τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἀγαπήσασα ὑπερβολικώτατα τὸν ἄνδρα αὐτῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 405. Εὐρπ. Ἀνδρ. Παυσ.

Ἀνδρόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ἥρω θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Τζέτ.

Ἀνδρομέδα, ἡ, Ἰων. Ἀνδρομέδη. Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας, εἰς ἄκρον ὡραία ὡς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς. Ὁ πατὴρ αὐτῆς συμβουλευθεὶς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἐνὸς ψιθυροῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδὼν ἔστειλεν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, ἔμαθεν, ὅτι ἄλλως δὲν σύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκ σοῦ δὲν προσφέρῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς τὸ θηρίον διὰ νὰ τὸν καταφάγῃ· ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπὶ τινος βράχου ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ καταφαγωθῇ ὑπὸ τοῦ τέρατος τούτου, ἀλλὰ διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Περσεύς, ἐθαύμασε τὸ θηρίον, καὶ ἀπαλλάξας τὴν κόρην ἔλαβεν αὐτὴν εἰς ἰδίαν γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε διάφορα τέκνα, Ἡρόδ. Ἀπολλόδ. β', 4, 3. Τζέτ. μύθ.

Ἀνδρομέδης, ὁ. Ἁλιεύς τις, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει ἡ Ἐριτόμορτις ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος ἠθέλησε νὰ βιάσῃ, ἀλλ' ἔγινεν ἀφανής.

Ἀνδρομένης, ους, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. — 2) Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Ἄνδρος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ παλαι διὰ τὰ ἄφθονα αὐτῆς γεννήματα καὶ ἐξαίρετον οἶνον, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πρωτεύουσαν τὴν ὁμώνυμον πόλιν Ἄνδρον μ' ἕνα ἐξαίσιον ναὸν τοῦ Βάκχου, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἰώνων, καὶ οὖσα σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ταύτην Ἄνδρος, Ἡρόδοτ. ὄθεν Ἄνδριος, ία, ιον, τῆς Ἄνδρου, καὶ ὁ κάκοικ. τῆς νήσου Ἄνδρου.

Ἄνδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀνίου, περίφημος μάντις, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀφῆκεν αὐτὴν καὶ ἦλθεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀνταιδρον, Κον.

Ἀνδροσθένης, ους, ὁ. Νικητὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐξ Ἀρκαδίας, Θουκυδ. β', 55. — 2) Ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, Ἀρρίαν.

Ἀνδροτίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀνδρωνος, Ἀθηναῖος, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, δυσφημιζόμενος διὰ τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ χαρακτῆρα, καὶ ὡς ἔχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. — 3) Ἀνδροτίων, ἱστορικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα Βιβλία, Πλουταρ. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. η', 6.

Ἀνδρόφαγοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας παρὰ τῷ Βορυσθένει ποταμῷ.

Ἀνδρων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίωνος, φίλος τοῦ Καλλικλέους καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Ἁλικαρνασσεὺς τις ἱστοριογράφος, παρὰ Πλουτάρ. Θησ. κδ'.

Ἀνδρῶν πόλις, ἡ, Andropolis. Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Πτολ. ὄθεν, Ἀνδρωνοπολίτης, ου, Κατοικ.

Ἀνεμοίτας, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀνεμούριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ. — 2) = Ζεφύριον, παρὰ Στράβ.

Ἀνεμώλεια, ἡ, καὶ Ἀνεμόρεια. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Δελφῶν, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων οἵτινες πνέουσι ἐκ τινῶν ὀρέων Παρνασσοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 521.

Ἀνήριστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης, Ἡρόδ. 7, 134. — 2) Ἔκγονος τοῦ πρώτερου, ὅστις στελλόμενος ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐθανατώθη εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἡρόδ. 7, 137. Θουκ.

Ἀνθάνα, ἡ = Ἀνθήνη.

Ἄνθας, ανος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος· λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας ἐνδοξότατα θήσας ὀπ' αὐτοῦ ἡ πόλις Ἀνθηδὼν Παυσ. β', 22.

Ἀνθεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Κνωσσῷ πόλει τῆς Κρήτης.

Ἀνθεία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Θουρίαν κληθεῖσαν, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 151. — 2) Ἀρχαία ἔνεμα μιᾶς τῶν τριῶν πόλεων αἱ ὁποῖαι ὕστερον συνέστησαν τὰς Ἀχαϊκὰς Πάτρας, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μακρὰ τῆς Θεσσαλίας, Ησ. Ἀσπ. 381. καὶ Ἀνθη, στίχ. 474.

Ἀνθεμίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κυρ. Ἀνθεμιωνιάδης, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 488.

Ἀνθεμίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σιμοεισίου ἐκ Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 473. — 2) Πατὴρ τοῦ Δύτου Ἀθηναίος, Πλάτ.

Ἀνθεμοεσσία, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ἀνθεμουσίς λίμνη. Λίμνη ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τοῦ Λύκου Ποταμοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 724. πιθαν. = Ἀχερουσία.

Ἀνθεμόεσσα, ποιητ. ἀντὶ Ἀνθεμοῦσα.

Ἀνθεμοῦς, οῦντος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Ἀμφαξίτιδος χώρας πλησίον τῆς Ὀλύνθου. Ἀρσενικ. παρὰ Θουκ. β', 99. Θηλυκ. παρὰ Δημ. Φιλιπ. β'. — 2) = Ἀνθεμουσία, πόλις τῆς Μεσοποταμίας, Στεφ. Βυζ. — 3) Μυθώδεις τινες ποταμοὶ ἐν Ἐρυθρᾷ, Ἀπολλόδ. ὄθεν, Ἀνθεμούσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀνθεμοῦντος, Θουκ.

Ἀνθεμουσία, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἡ τὸ ὕστερον Ὀσροηνὴ ἐκλήθη ἀπὸ τοὺς Ἄραβας ἡγεμόνος Ὀσρόου, ὅστις ἐξουσίασεν αὐτὴν ποτέ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἀνθεμουσίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Ἀνθεμοῦσσα, ἡ, ποιητ. Ἀνθεμόεσσα. Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἔνθα λέγεται ὅτι κατῴκουν αἱ Σειρῆνες, Ησ. Λείψ. 27. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 892.

Ἀνθερμός, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιός, ζήσας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου, Παυσ.

Ἀνθεστήρια, τά. Ἑορτὴ ἐπίσημος ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου κατὰ τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα καὶ διαρκοῦσα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Πιθοίγια, ἤτοι ἀνοίξεις τῶν πίθων, ἡ δὲ δευτέρα, Χόες ἤτοι ἑορτὴ τῶν ψιά-

λων καὶ ἀγγείων κατὰ τὴν ὁποίαν· καὶ ἔπινον οἶνον ὅσον ἠδύναντό τις περισσότερον, καὶ ἡ τρίτη ἐλέγετο Χύτροι, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσυνείθιζον νὰ περιφέρωσι μίαν χύτραν μὲ διάφορα σπέρματα ἐν αὐτῇ, Πλούτρ.

Ἀνθεστηρίων, ὠνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἀναλογεῖ μ' ἓν μέρος τῶν παρ' ἡμῖν Φευρουαρίου καὶ Μαρτίου μηνῶν, Θουκ.

Ἀνθεσφόρια, τά. Ἑορτή τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἑορταζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἥτις λέγεται ὅτι ἡρπάγη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐν ᾧ ἐπύναζεν ἄνθη, Πολυδ. α', 1. 32.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἀνθηδών. Στέφ. Βυζ.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βοιωτίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Περσεφόνης, ἐνταῦθα λέγεται ὅτι κατῴκει ὁ Γλαῦκος, ἁλιεύς τις, ὅστις ἔγινε μετὰ ταῦτα θαλάσσιος θεός, Ὅμ. Ἰλ. Β, 508. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρωδιὰν ὀνομάζει Ἀγριππιάδα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀνθηδώνιος καὶ Ἀνθηδόνιος, ὁ κάτοικ. διὰ τοῦ ω· εὑρηται παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἀνθηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταχίνθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς πρὸς ἀπαλλαγὴν ἑνὸς λοιμοῦ, Ἀπολδρ. β', 14, 8.

Ἀνθήλεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Κυσσέως ἐθανάτωσεν αὐτὸν, Ἀπολλόδ β', 1, 5.

Ἀνθήλη, ἡ. Κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, Ἡροδτ.

Ἀνθήνη, ἡ· Anthana. Πλίν. Κώμη τις ἐπὶ τῆς Κυνουρίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Θευκ. ε', 41. καὶ, Ἀνθῆνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὀρθότρ. μέντοι τὸ παρὰ Παυσ. Ἀθήνη· ὅθεν, Ἀνθαιεύς, έως, ὁ κάτοικ, Στέφ. Βυζ.

Ἄνθης, ου, ὁ Δωρ. Ἄνθας, ἴδε Ἄνθας.

Ἄνθιον, τό· = Ἄντιον.

Ἄνθιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πάτραις, Παυσ. α', 31.

Ἀνθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιεῦ, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη ποτὲ ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀνθιππος, ὁ. Ἴδε Ἀντιππος.

Ἄνθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λύτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ὅστις κατεσπαράχθη ἀπὸ τοὺς ἵππους τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀιτωλ. Λιβ.

Ἀνθυλλα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, πίθαν. ἡ αὐτὴ Κυνοκέφαλις ὕστερον κληθεῖσα, Ἡροδτ 2, 97. Ἀνθυλλα, ἡ· παρ' Ἀθην. ὅθεν, Ἀνθυλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀνιγρίδες, ων, αἱ. Νύμφαι τοῦ ποταμοῦ Ἀνίγρου ἐν Ἤλιδι, ἔχουσαι ἐπὶ τοῦ Σαμικοῦ ἓν σπήλαιον Ἱερόν. Παυσ. ε', 5.

Ἄνιγρος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τὸ Λαπίθαιον ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ Σαμικοῦ, πίθαν. ὁ παρ' Ὁμηρ. καλούμενος Μινυήϊος· ἐπὶ δὲ τῶν ἐνβολῶν αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν σπηλαίοις ἀφιερωμένοι εἰς τὰς Ἀνιγριάδας Νύμφας, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ λεχεινιῶντες ἤρχοντο νὰ θεραπευθῶσι, Στρόβ.

Ἄνιης, ηος, ὁ. Ἴδε Ἀνίων.

Ἀνίκητος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του ἐκ τῆς Ἥβης, Ἀπολδρ. β', 7, 7. — 2) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν.

Ἄνιος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἔρριψεν ἔγγυον ἔτι οὖσαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡτις ἀλθοῦσα εἰς Δῆλον ἐγέννησεν ἐνταῦθα τὸν Ἄνιον, ὅστις ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐδιδάχθη καὶ τὴν μαντικὴν παρ' αὐτοῦ. Διοδρ. Σικ. Τζετζ.

Ἄνιππος, ὁ. Συρακούσιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἄνιων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον, Διοδρ. Σικ. ε', 80.

Ἀνίων, ωνος, ὁ, Anien. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων πλησίον τῆς Ῥώμης εἰς τὸν Τίβεριν, ταυτὸν Τυβερόνε, Στράβ. καὶ Ἀνίης, ηος, παρὰ Πλουτ.

Ἀννίβας, α, καὶ ου (ι) Annibal. Τίὸς τοῦ Γίσκου ἐκ Καρχηδόνος, εἷς τῶν Σουφήτων λεγομένων καὶ στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, ἀσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἀπέθανε ὑπὸ λοιμοῦ, ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκράγαντος. — 2) Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, Hannibal, υἱὸς τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀμιλκὰρ Βάρκα, ὅστις ἐπολέμησε μὲ πολλὴν δόξαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον, τελευταῖον δὲ νικηθεὶς, καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Προυσίαν βασιλέα τῆς Βιθυνίας ἐφορμαχθῆ ἰδιοχείρως τὸ 571 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, Πολυβ. Πλουτ. ὅθεν, Ἀννιβιακὲς, ή, ὸν καὶ Ἀννίβειος, εία, ειον, τοῦ Ἀννίβα, ἢ εἰς τὸν Ἀννίβαν αἰτήκων.

Ἀννίβοι, οἱ. Δῆμός τῆς Σπιριτῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πλιν.

Ἀννίκερις, εως, καὶ ιδος. Ἐπιτήδειός τις ἁρματηλάτης Κυρηναῖος, ὅστις ἐξηγόρασε τὸν Πλάτωνα ὅτε ἦλθε νὰ πωλήσῃ αὐτὸν Διονύσιος ὁ Τύραννος, Λευν. — 2) Φιλίσεφός τις ἐκ τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἡγησίου, συστήσας ἰδίαν αἵρεσιν τῆς ὁποίας οἱ ὀπαδοὶ ἐκαλοῦντο Ἀννικέρειοι, Διογ. Λαέρ. Β', 86.

Ἄννιος, ὁ· Annius. Δήμαρχός τις ἐν Ῥώμῃ.

Ἄννων, ωνος. Hanno. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀννίβα καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελίας ἐκστρατείαν, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἔφυγεν εἰς Ἡράκλειαν. — 3) Εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν Ἀννίβα τοῦ μεγάλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν. — 4) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν περίπλουν τὸν ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ εἰς Φοινικικὴν γλῶσσαν· λέγεται δὲ ὅτι ἔζη περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Ἀθήν.

Ἀνόπαια, ἡ. Μέρος τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ μία στενὴ ὁδὸς διὰ τοῦ ὄρους τούτου καταιτῶσα ἐως τῶν Ἀλπηνῶν ἐν Λοκρίδι, Ἡρτδτ. 7, 146.

Ἀνοσία, ας, ἡ· ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ, κληθείσης οὕτω διὰ τὸν αἰσχιστον θάνατον τῆς Λαΐδος ὑπὸ τῶν αὐτόθι γυναικῶν.

Ἀνουβεῖδιον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀνουβίδος, Λουκ.

Ἀνουβις, ίδος, ὁ, Αἰτκ. Ἀνουβιν, Anubis. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεῖσα ὡς ἐδοξάζετο παρ' αὐτοῖς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν Κυνοκέφαλον, μὲ τὸ νὰ παριστάνετο ἔχουσα κεφαλὴν σκύλου, καὶ ὅλοι οἱ σκύλοι ἐνομίζοντο ἱεροὶ αὐτῆς· ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτὴ εἰσήχθη καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. Λευκ.

Ἀντιγόρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα Θηβαΐδα ἐπιγραφόμενον, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, Αἰλιαν.

Ἀνταιόπολις, εως, καὶ Ἀνταίου Πόλις, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀνταῖος ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδρ. Σικ. ὅθεν, Ἀνταιοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀνταῖος, ὁ. Μέγας καὶ φοβερὸς Γίγας υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐξουσιάζων ἐν μέρος τῆς Λιβύης ἔνθα κατῴκει μέσα εἰς ἓν σπήλαιον κοιμώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας πάντοτε ἐλάμβανε νέαν ἰσχὺν καὶ δυνάμεις, Ἀπολδρ. β', 5. 11. ὅσοι δὲ ξένοι ἤρχοντο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ παλαίωσι μὲ αὐτὸν, τοὺς ὁποίους νικῶν πάντοτε κατέπνιγεν ἀνιλεῶς· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις παλαίων μετ' αὐτοῦ τὸν ὕψωσεν ἀνωθεν τῆς Γῆς διὰ νὰ τὸν ἐξασθενήσῃ οὕτω. Πινδ. Ἰσθ. 4, 87. Ἀπολδρ. — 2) Ἡγεμὼν τις τῆς Λιβύης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἱράσων ἐν Κυρήνῃ, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν νικήσῃ τρέχων, Πινδ. Πυθ. 9, 182.

Ἀνταλκίδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, τὸν ὁποῖον ἡ πατρὶς αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβόητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387 πρὸ Χρ. διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις ὑπεχρεοῦτο νὰ μείωσιν ὑποκείμεναι εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν αὐτονομίαν των, Ξενοφ. Ἑλ. ὅθεν, ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου λεγομένη εἰρήνη, Πολύβ.

Ἀνταν̆δρος, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προπέδων τοῦ ὄρους Ἀλεξανδρείας, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς· Ἡροδτ. 5, 26. ὅθεν, Ἀνταν̆δριος, ὁ κάτοικ. Θευκ.

Ἀνταν̆δρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος ὅτε οὗτοι ἐπολιόρκουν τὰς Συρακούσας.

Ἀνταν̆ορίδαι, οἱ, Δωρκ. ἀντὶ Ἀντηνορίδαι, Πινδ.

Ἀνταράδος, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, ταυτὸν Τορτόσα, Στέφ. Βυζ.

Ἀντέας, ου, ὁ. Μακεδόνες τις, Ἀρρίαν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, παρὰ Δουκ. Μακροβ. ὀρθότρ. μέντοι Ἀτέας.

Ἀντεια, ἡ, καὶ Ἀντέα. Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Προίτου βασιλεύσαντος ὅτε οὗτος ἐξεισθη ὑπὸ τοῦ Προίτου, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 160. ὑπὸ τῶν Τραγικῶν δὲ καλεῖται αὕτη Σθενεβοία. — 2) = Ἄντιον.

Ἀντείας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ, Τγῖν. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἄντιον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἁλ. Σ ἐφ. Βυζ.

Ἀντεμνα, ἡ· καὶ Ἀντεμναι, αἱ, Antemnae. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐνβολῶν τοῦ Ἀνίωνος ποταμοῦ εἰς τὸν Τίβεριν, Στράβ. ὅθεν, Ἀντεμνάτης, ὁ κάτοικ.

Ἀντηνορίδης, ου, ὁ. Τίὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀντήνορος, Ὅμ. Ἰλ. γ', 123. ἰδίως δὲ ἐτιμῶντο οἱ Ἀντηνορίδαι ὡς Ἥρωες εἰς τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Λιβύης, ἔνθα λέγεται ὅτι ἦλθεν ὁ Ἀντήνωρ μετὰ τοῦ Μενελάου καὶ κατῴκησεν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, Πινδ. Πυθ. 5, 110.

Ἀντήνωρ, ορος, ὁ, Δωρκ. Ἀντάνωρ. Τίὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Κλεομήστρας ἐκ Τροίας. Εἷς τῶν ἐπιστημοτέρων καὶ φρονιμωτέρων γερόντων τοῦ παλατίου τοῦ Πριάμου, ὅστις ὑπεδέχθη εἰς

τὴν οἰκίαν του τὸν Ὀδυσσέα ὅτε οὗτος ἦλθεν πρέσβυς διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, καὶ ἦν πάντοτε φίλος τῶν Ἑλλήνων, παρακινῶν ἐπιμόνως καὶ συμβουλεύων πάντοτε ν' ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην καὶ τὰ ἁρπαγέντα μετ' αὐτῆς κλέη, διὸ καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Τροίδος ἐφείσθησαν μὲ σέβας τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ ἀφῆκαν αὐτὴν πάντη ἀνενόχλητον. Νυμφευθεὶς τὴν Θεανὼ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κίωνα, Ἰφιδάμαντα, Ἱκέτανα, Λαοδόκον, Ἀγήνορα, Δημολέοντα, Πεδαῖον, Ἀρχέλοχον καὶ Ἀκάμαντα, Ὅμ. Ἰλ. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύαν, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἵδρυσε μίαν ἀποικίαν Ἐνετῶν ἐκ τῆς Παφλαγονίας καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Πάδουαν, Στράβ. ιβ', ιγ', 5.

Ἀντιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀγλαΐας θυγατρὸς τοῦ Θεστιοῦ. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀντιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενητίου καὶ μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Κύρτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 56. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἴδμονος, γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὀφ. Ἀργ. 187.

Ἀντιγένης, ους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῇ 92. Ὀλυμπιάδι, Ξεν. — 2) Στρατηγός τις τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρίαν.

Ἀντιγόνεια, ἡ, καὶ Ἀντιγονεία, ἡ, Antigonea. Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τινος διαβάσεως τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, ταυτὸν Ἀργυρόκαστρον, Πολυβ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερρονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. — 3) Ἑτέρα πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ αἱ πόλεις Μαντινέα, Νικαία, καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, ὅ-θεν, Ἀντιγονεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἀντιγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους· ὅτε ὁ Οἰδίπους μαθὼν τὴν βδελυρίαν καὶ παράνομον μίξιν μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς ἀρᾶται τοὺς Θήβας, ἡ Ἀντιγόνη συνωδεύει αὐτὸν εἰς τὴν Ἀττικήν, ὕστερον δὲ ἐλθοῦσα εἰς τὴν πατρίδα της πάλιν καὶ θέλουσα νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Κρέοντος θείου της, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 3, 9. Αἰσχύλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυτίωνος Βατιλέως τῆς Φθίας καὶ ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Πηλέα ἐγέννησε τὴν Πολυδώραν· φονεύσας δὲ ὁ Πηλεὺς ἀκουσίως τὸν πενθερὸν αὐτοῦ Εὐρυτίωνα καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ Βατιλείου, ἦλθεν πρὸς τὸν Ἄκαστον, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Ἀστυδάμεια ἐρωτευθεῖσα εἰς αὐτὸν τὸν ἔλαβεν εἰς ἄνδρα, τοῦτο δὲ μαθοῦσα ἡ Ἀντιγόνη ἔγινεν αὐτόχειρ ὑπὸ τῆς λύπης. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Βατιλέως Ἀκομέδοντος, εἰς ἄκρον ὡραῖα, ἥτις διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Πελαργόν, Ὀβιδ. Μετμρ. 5', 93.

Ἀντιγονίς, ίδος, ἡ, φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἐκλήθη οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀντιγόνου πατρὸς τοῦ Δημητρίου. — 2) Ἀντιγονὶς προσπάκαμ. ναῦς, ἡ ναῦς ἥτις ἦτον προσδιωρισμένη πάντοτε διὰ τὰς κοινὰς ὑπηρεσίας καὶ ἀποστολάς, Πλουτρχ.

Ἀντίγονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιλίππου ἐπικαλούμενος Κύκλωψ ἢ μονόφθαλμος, διότι εἶχε ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν εἷς τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκεν τὴν ἀρχὴν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου ζητᾷ νὰ καταστήσῃ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἀσίας καὶ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας καὶ ν' ἀναγορευθῇ βασιλεὺς ἀνεξάρτητος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου οἵτινες ἦνωσαν κατ' αὐτοῦ τὰς δυνάμεις των, ἀπέθανε νικηθεὶς ἐν τῇ μαχῇ 301 πρὸ Χρ. τὸν ὀγδοηκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Λουκ. — 2) Ἀντίγονος ὁ ἐπιλεγόμενος Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκυονέως, ὅς τις ὑπανδρευθεὶς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ δευτέρου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βασιλεύσας δεκατρεῖς χρόνους, οὗτος ἐπολέμησε ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχήσας μετὰ τῶν Ἀχαιῶν· ὁ αὐτὸς ὠνομάζετο ἔτι καὶ Ἀντίγονος Σωτήρ. — 3) Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, υἱὸς Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσεν οὗτος τὸ Βατίλειον τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον οἱ Γαλλάται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατέρημωσαν ὅλην τὴν Μακεδονίαν· ἀπέθανε δὲ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐβασίλευσε δὶς ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, Λουκ.

Ἀντίγονος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Καρύστου ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας, Ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγήν, καὶ, Βιογραφίας Φιλοσόφων.

Ἀντίδωρος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Δήμνου παρ' Ἡροδτ.

Ἀντικάστιον, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς Σελευκίας χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντικίνωλις, ιδος, ἡ. Μικρός τις λιμὴν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Κιμωλίδος, Στράβ.

Ἀντικίρρα, καὶ Ἀντίκυρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φωκίδος κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Κυπάρισσος καλουμένη, μὲ λιμένα, Στράβ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιωτίδος χώρας πλησίον τῆς Οἴτης παρ' αὐτῷ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, Ἡροδτ. 7, 198, ὅταν Ἀντικίρρας καὶ Ἀντικυρεύς, έως, ὁ κάτοικος, Παυσ. Περίφημοι ἦτον τὸ παλαι αἱ δύο αὗται πόλεις διὰ τὸν ἐν αὐταῖς φυόμενον ἑλλέβορον, πρὸ πάντων δὲ ἐξαίρετος ἦν ὁ περὶ τὴν Θεσσαλικὴν Ἀντίκυραν βλαστάνων, τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα καὶ παρετκενάζετο ἐπιτηδειότερον εἰς τὴν ἐν Φωκίδι Ἀντίκυραν· ἐπειδὴ δέ τις Ἀντικυρεὺς ἐξεράπευσε ποτὲ τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του διὰ τοῦ ἑλλεβόρου, ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις παροιμ. Ἀντικύρας σοι δεῖ, ἐπὶ τῶν παραφρονούντων λεγομένη, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 51. (Κατ' Εὐσταθ. Ὅμ. Ἰλ. Β. 520. ἔστι ἡ ὀρθοτρ. γραφ. Ἀντίκιρρα, διὰ τὸ κεῖσθαι ἀπέναντι τῆς Κίρρας λιμένος τῶν Δελφῶν. Στράβ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Ἀντίκυρα, Ἡροδτ. 1, 8. Παυσ.

Ἀντίκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Λαέρτην ἐγέννησε τὸν Ὀδυσσέα, διὰ τοῦ ὁποίου τὴν πολυχρόνιον ἀποχώρησιν κατατακτομένη ἀπέθανε πρὸ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ ἔτι εἰς τὴν Ἰθάκην ὁ Ὀδυσσεύς, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 85. — 2) Μήτηρ τοῦ Περιφήτου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡφαίστου, Ἀπολλόδ. γ', 16.

Ἀντικλῆς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ.

Ἀντικλῆς, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων, ὅσοι ἐκστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας, εἰσελθὼν καὶ οὗτος εἰς τὸν δούρειον λεγόμενον ἵππον, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 286.

Ἀντίκραγος, ὁ. Τμῆλὸν καὶ ἀπότομον ὄρος ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Στράβ.

Ἀντίκυρα, ἡ, ἴδε Ἀντίκιρρα.

Ἀντικυρεύς, έως. Ἕλλην τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τοῦ ἑλλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του, Πτολ. Ἡ, αστρ. β'.

Ἀντιλίβανος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας κείμενον μεταξὺ τῆς Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, καὶ συνεχόμενον νοτιοανατολικῶς μὲ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου, τοῦ ὁποίου οἱ πρόποδες ἦσαν εἰς ἄκρον καρποφόροι, Στράβ.

Ἀντιλέων, ωντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Προκρίν θυγατέρα τοῦ Θεστιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θούριός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, Ξεν. — 3) Χλευαστικὸν ὄνομα τοῦ Δημαγωγοῦ Κλέωνος, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1044.

Ἀντίλοχος, ὁ. Τίὸς πρεσβύτερος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀναξιβίας, ὅστις, ὡς λέγεται, βρέφος ἔτι ὢν ἐξετέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ὅπου εὑρέθη αὐτὸν μία ἔλαφος· μετὰ ταῦτα δὲ ἦν καὶ οὗτος εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ στρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔδειξεν μεγάλην γενναιότητα καὶ πολεμικὴν ἐμπειρίαν φρονεύσας ἱκανοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, τελευταῖον δὲ ἐθανατώθη καὶ οὗτος ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 457. Ὀδ. Δ, 468.

Ἀντιμάχη, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐρυσθεύς, Ἀπολλόδ. β', 9, 4.

Ἀντίμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Νικίππης, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐν τῇ μανίᾳ του ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν κατέκαυσεν, Σχόλ. Πινδ. — 2) Εἷς τῶν ἀνδρείων Τρώων, ὅστις παρεινεῖ αὐτοὺς νὰ δώσωσι τὴν Ἑλένην ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Πάρις διέφθειρεν αὐτὸν δωροδοκῶντάς τον, Ὅμ. Ἰλ. Α. 123, — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ἰδαίας θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστεύθη Τζῆν. — 4) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος διὰ τὸ ἐπικὸν ποίημα τὸ ὁποῖον ἔγραψε, Θηβαΐς ἐπιγραφόμενον, Ἀθην. ια' Λουκ

Ἀντιμενίδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμνηστος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμοιρος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα, Πλάτ.

Ἀντινόεια, ἡ. = Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστεροπείας, ἥτις ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας καὶ καταμελίσασα τὸν γέροντα αὐτῆς πατέρα νομίζουσα ὅτι θέλει ἀνανεώσει αὐτὸν, ἐδιώχθη μετὰ τῆς Ἀστεροπείας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀκάστου, ἐλθοῦσα δὲ εἰς Ἀρκαδίαν ἀπέθανε ἐν δυστυχίᾳ; Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως, ἔκγονος τοῦ Ἀλεοῦ, ἥτις εἶχε ἕνα βωμὸν ἐν Ματινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ θεάτρου, Παυσ. η', 8, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως ἐξ Ἀρκαδίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀντίνοος, (ἄτκ. Ἀντίνους). Τίὸς τοῦ Εὐπείθου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης καὶ ἐπίβουλος τοῦ Τηλεμάχου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του, Ὅμ. Ὀδ. Χ, 48. Φ, 287. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 250. ἔνθα ὅμως ὀρθοτρ. Ἀντίφονος, γραφτ. — 3) Νέος τις εὐειδής, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν ὁ Καῖσαρ Ἀδριανὸς καὶ ἔστις

λέγεται, ὅτι πλέων μετ' αὐτοῦ τὸν Νεῖλον ποταμὸν ἔπεσε καὶ ἐπιλίγη, πρὸς ἀνδύμηνιν τούτου ἔκτισεν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀντινόου πόλιν, ἔνθα ὁ Ἀντίνοος ἐντιμάτοως Ἥρως μὲ θείας τιμάς, Παυσ. η', 9.

Ἀντινόου πόλις, ἡ· Antinoe. Μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ νέου Ἀντινόου, πρότερον Βήσα λεγομένη. Παυσ. ὄθεν, Ἀντινοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἄντιον, τό, Ἄντεια παρὰ Στέφ. Βυζ. Antium. Πόλις τῶν Οὐόλτκων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Ἀντίο, Στράβ. ὄθεν, Ἀντιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀντιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως καὶ τῆς Πολυξοῦς ἢ καθ' Ὅμ. Ὀδ. Λ, 260. τοῦ Ἀσωποῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀμφίονα καὶ τὸν Ζῆθον· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπωπέως διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἀτιμασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, διήγειρεν εἰς πόλεμον τὸν πατέρα αὐτῆς ἐναντίον του καὶ ὅτι ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν μαχόμενοι, Ἀπολλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλλήνην, Ἡγῖν. — 3) Μία τῶν Ἀμαζόνων ἥτις ἐλέγετο θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ ἀδελφὴ τῆς Βασιλίσσης Ἱππολύτης, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Θησεὺς ὅτε ἐστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἐγέννησε ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόλυτον, Παυσ. α', 41. Πλούτρ. Θησ.

Ἀντιόχεια, ἡ. Διάφοροι πόλεις τῆς Ἀσίας ἐκαλοῦντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐπισημότεραι αὐτῶν ἦσαν. — 1) Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, μητρόπολις τοῦ Βασιλείου τῆς Συρίας καὶ καθέδρα τῶν Σελευκιδῶν, μία τῶν πρώτων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἤκμαζαν αἱ μαθήσεις καὶ ἐπιστῆμαι, διαπρέψασα τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐπωνομάσθη Θεόπολις, ταυτὸν δὲ ἐκπεσοῦσα ὅλως τῆς προτέρας ἀκμῆς καὶ ἀφανισθεῖσα ὑπὸ διαφόρων πολέμων κατήντησε μεροτάτη πόλις ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀντακία, Στράβ. Πτολ. — 2) Ἀντιόχεια τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Πυθόπολις ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 3) Ἀντιόχεια ἐν Πισιδίᾳ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, πρότερον Κεστάρεια λεγομένη, ταυτὸν δὲ Ἀλ Σχισχήρ. Στράβ. — 4) Ἀντιόχεια Μαργιανή, ἐπὶ τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Μαργιανῆς κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος, ταυτὸν Μάρου Σχισχηγάν. — 5) ἡ αὐτὴ καὶ Ἔδεσσα καλουμένη ἐπὶ τῆς Μεσοποταμίας, ταυτὸν Ὄρφα, ἴδε Ἔδεσσα. — 6) = Νίτιβις. — ὄθεν, Ἀντιοχεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀντιοχικός, ή, όν, τῆς Ἀντιοχείας ἢ ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ὤν.

Ἀντιόχης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 8, 8.

Ἀντιοχιανός, ὁ. Ἱστοριογράφος τις ὀλίγου λόγου ἄξιος, παρὰ Λουκ.

Ἀντιοχίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ. — 2) Ἡ χώρα περὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντίοχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Ἱτέαν ὄτα ἐμνηστεύθη αὐτήν, Ἡγῖν. — 2) Τίὸς τοῦ Πτερελάου, ὅστις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διώξας τὸν Ἡλεκτρύωνα ἀπὸ τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν ἐβασίλευσε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. β', 4, 6. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος καὶ πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἱππότα, Διόδρ. Σικ. δ', 37. Παυσ. ί, 10.

Ἀντίοχος, ὁ. Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον πρῶτον Βασιλέα τῆς Συρίας. — 2) Τίὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἴκοσι χρόνους μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ δικαιοσύνης, ὅστις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη, Λουκρ. — 3) Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός, υἱὸς τοῦ προτέρου Ἀντιόχου, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη βασιλεύσας δεκαπέντε χρόνους· οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τῆς Τυραννίας τοῦ Τιμάρχου, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὴν ἐπονομαζίαν Θεός· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. — 4) Ἀντίοχος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τριάκοντα ἔξ χρόνους· οὗτος ἐπεχείρησε μίαν αὐτυχῆ ἐκστρατείαν ἐναντίον τῶν Πάρθων καὶ ἐπροχώρησεν ἕως τῆς χώρας τῶν Βακτρίων· πολεμήσας δὲ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐνικήθη καὶ ἐβιάσθη νὰ κάμῃ εἰρήνην ἀποτειδιστον· Στράβ. — 5) Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ὅστις διεδέχθη τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα· οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ ὅτι ἐτυράννησε τὰ μέγιστα τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον κατεπολέμησε τὸν Πτολεμαῖον Ἐπιφανήν, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπ' ὅπου ὅμως ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τῶν ἀπειλῶν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανεν ὑπὸ δαιμονίας, Αἰλ. — 6) Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐθανατώθη μετὰ τοῦ Ἐπιτρόπου αὐτοῦ Λυσίου. — 7) Ἀντίοχος ὁ Εὐσεβής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθαι. — 8) Ἀντίοχος ὁ Ἀσιατικός, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς, ζήσας κατ' ἀρχὰς 18 χρόνους ἐν Κιλικίᾳ ἰδιωτεύων, ὕστερον δὲ διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἀποκατεστήθη εἰς τὸν πατρικὸν θρόνου, ὅπου ὅμως βασιλεύσας μόνον δύω χρόνους ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Νομικήου ὅτε ἡ Συρία ἔγινε καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἐπικράτεια. — 9) Ἀντίοχος ἐκ τῆς πόλεως Ἀσκάλωνος ἐν Συρίᾳ, Φιλόσοφος περιπατητικὸς, ζήσας περὶ τὴν τελευταίαν Ἑκατοντατετηρίδα πρὸ Χρ. Σαμολιωτὴς τῆς πέμπτης Ἀκαδημαϊκῆς αἱρέσεως λεγομένης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Ἀντιπατρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐλιμείας ἐν τῇ Μακεδονικῇ Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς ἰδίως Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Ἀντιπατρὶς, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἰουδαίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιπάτρου, ταυτὸν Ἀρτούφ, Ἰωσηπ. Ἀρχ. ιζ', 15.

Ἀντίπατρος, ὁ Antipater. Θεσσαλός τις υἱὸς τοῦ Ὀργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ κάμῃ τὴν δαπάνην πρὸς ὑποδοχὴν τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡροδ. 7, 118. — 2) Ἀντίπατρος ὁ Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν Μακεδονίαν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῆς Ἀσίας· οὗτος ἀπολεμήσε τοὺς Σπαρτιάτας, οἵτινες ἤθελον νὰ κηρυχθῶσιν ἀνεξάρτητοι, καὶ λέγεται ὅτι ἐφαρμάκωσε καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον διὰ μέσου τῶν δύω τοῦ υἱοῦ Κασσάνδρου καὶ Ἰόλλα, οἵτινες εὑρίσκοντο παρ' αὐτῷ εἰς τὴν Βαβυλῶνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου διέμεινεν Ἄρχων τῆς Μακεδονίας καὶ κατεπολέμησε τοὺς Ἕλληνας ἐν Λαμίᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν νὰ ἀποσπασθῶσι δι' ὅλου τῆς Μακεδονικῆς συμμαχίας καὶ ἐπιβρόης, Δημ. — 3) Ἔκγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου, γενόμενος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου τὸ 297 πρὸ Χρ. οὗτος ἐφόνευσε τὴν ἰδίαν του μητέρα, ἐπειδὴ αὕτη ἤθελε νὰ συμβασιλεύῃ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος· μετ' ὀλίγους χρόνους ὅμως ἐφονεύθη καὶ ὁ Ἀντίπατρος ὑπὸ τοῦ πενθερού του Λυσιμάχου, καὶ οὕτω ἐξέλειψε δι' ὅλου ἡ γενεὰ αὐτὴ τῶν Ἀντιπάτρων. — 4) Ἀντίπατρος ἐκ Ταρσοῦ, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένους τοῦ ἐκ Βαβυλῶνος, φιλόσοφος στωϊκὸς, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κικέρωνος, συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδέν, Στράβ.

Ἀντίπαφος, ου, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ῥηνομηδείας, Ἡγῖν.

Ἀντίπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος χώρας ἐν Γαλλίᾳ, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πτολ. β', 10. Στράβ. ταυτὸν Antibes.

Ἀντίππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19. ἄλλως δὲ καὶ Ἀνδίππος γράφ.

Ἀντίῤῥιον ἄκρον, τό, καὶ, Ῥίον τὸ Μολύκριον. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου ἀκρωτηρίου, ταυτὸν Δαρδανέλλια τῆς Λεπάντου, ἢ μικρὰ Δαρδανέλλια λεγόμενα, Στράβ. Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν, παρὰ Θουκ.

Ἀντισθένης, ους, ὁ, Αἰτκ. η καὶ ην. Ἀθηναῖος, κατ' ἀρχὰς μαθητεύσας παρὰ τῷ σοφιστῇ Γοργίᾳ, ὕστερον δὲ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Σωκράτῃ· καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Κυνικῆς αἱρέσεως, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε εἰς τὸ λεγόμενον Κυνόσαργες· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον δύω λόγοι ἐπιγραφόμενοι, Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς. Διογ. Λαερ. 5'. Πλατ. — 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενοφ.

Ἀντίσσα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου, ὄθεν, Ἀντισσαῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ

Ἀντίταυρος, ὁ. Συνέχεια τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ὄρους Ταύρου, φερομένη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, Στράβ.

Ἀντιφάνης, ους, ὁ. Ῥόδιος, Κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀντίφας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δοκάσονος ἐκ Τροίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυμβραίου, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ ἕνα φοβερὸν ὄφιν ἐν ᾧ ἐθυσίαζον, Ἡγῖν.

Ἀντιφάτης, ου. Τίὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τοῦ Οἰκλέως, πάππος δὲ τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 211. — 2) Βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ὅστις κατέφαγεν ἕνα τῶν συντρόφων αὐτοῦ Ὅμ. Ὀδ. Κ, 87. γενικ. Ἀντιφάτεω, Ὀδ. Κ, 114. καὶ Αἰτκ. Ἀντιφατᾶο, Ὀδ. Κ, 106.

Ἀντιφέλλος, ἡ. Πόλις ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Φελλοῦ, Στράβ.

Ἀντίφημος, ὁ. Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ, Ἡροδ. Θουκ.

Ἀντιφίλος, ου, ὁ. Περίφημός τις Ζωγράφος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, μαθητὴς τοῦ Κτησιδήμου, ὅστις διέβαλε τὸν Ἀπελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Λουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος,

Πλούταρχ. — 3) Βυζάντιος, Ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας, γράψας 45. ἐπιγράμματα.

Ἀντίφονος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250.

Ἀντιφος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 101. Δ, 489. — 2) Τίὸς τοῦ Πυλαίμενος καὶ τῆς Νύμφης Εὐγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Τίὸς τοῦ Βασιλέως Θεσσαλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἦσαν ἦλθον ἐκ τῶν νήσων Κῶ, Κίσσου καὶ Νισύρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 678. — 4) Τίὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης ἀδελφὸς τοῦ Ἄκτορος, Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 5) Τίὸς τοῦ γέροντος Αἰγυπτίου ἐξ Ἰθάκης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον πιάσας ὁ Κύκλωψ Πολύφημος εἰς τὸ σπήλαιον αὐτοῦ τὸν κατάφαγεν, Ὁμ. Ὀδ. Β', 19.

Ἀντίφρα, ἡ. Κώμη τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀντιφῶν, ῶντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σοφίλου Ῥαμνούσιος, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα ἐπισήμων ῥητόρων, ὅστις διὰ τὴν ὑπάρχουσαν αὐτοῦ εὐγλωττίαν καὶ ῥητορικὴν ἐπιστημοσύνην ἐφάνην εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Δημοκρατίας, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου ἐσύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν βουλὴν τῶν Τετρακοσίων· ὕστερον δὲ κατηγορηθεὶς ὡς προδότης, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔμεινεν ἄταφον· σώζονται αὐτοῦ δεκαεξ λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων· Θουκ. η', 68. — 2) Σοφιστὴς τις καὶ τερατοσκόπος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. — 3) Τίὸς τοῦ Πυριλάμπου Ἀθηναῖος, Πλάτ. Παρμ. — 4) Ἀθηναῖος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσους ἐφόνευσαν οἱ τριάκοντα Τύραννοι εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενοφ. Ἑλλην.

Ἀντιχάρης, ους, ὁ. Βοιωτὸς τις ἐκ τῆς πόλεως Ἐλεῶνος, Ἡρόδ.

Ἀντρών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ, ἔτι δὲ καὶ Ἀντρῶνας, εἰ. Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης. Ἀρτεμ. παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Β, 697. Θηλκ. παρὰ Στράβ. καὶ πληθ. παρὰ Δημοσθ. ὄθεν, Ἀντρώνιος, ὁ κάτοικος.

Ἀντρῶνας ὄκες, ὁ. Βράχος τις ἐπικίνδυνος πλησίον τῆς πόλεως Ἀντρώνος ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Ἀντωνῖνος, ὁ, ὁ Εὐσεβὴς ἐπικαλούμενος. Τίὸς θετὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον, εἷς τῶν δικαιοτάτων καὶ ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. — 2) Ἀντωνῖνος, Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως 180 ἔτους μετὰ Χρ. πολεμήσας ὀκτὼ ὁλοκλήρους χρόνους κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ χρηματίσας εἷς τῶν σεμνοτέρων, ἐναρετωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων τῆς Οἰκουμένης· ἀπέθανε δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ υἱοῦ Κομμόδου· ἔγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν δώδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενα, τῶν εἰς ἑαυτὸν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας ἐκ τῆς τῶν Στωϊκῶν φιλοσοφίας, Ἡρωδ. — 3) Ἀντωνῖνος Λιβεράλις, συγγραφεὺς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, γράψας, Μεταμορφώσεων συναγωγὴν, εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἀντώνιος, ὁ. Antonius. Κοινὸν ὄνομα τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, ἐπισημότεροι τούτων ἀναφέρονται ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἱστορίᾳ· 1) Μάρκος ὁ Ἀντώνιος, υἱὸς Ἀντωνίου τοῦ Κρητικοῦ λεγομένου καὶ τῆς Ἰουλίας, ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Καισάρων, συστεύσας κατ' ἀρχὰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα εἰς τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας ἐκστρατείαν, εἶτα δὲ καὶ συμπατεύσας μετ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ, καὶ εἷς τῶν μετὰ ταῦτα αἰτίως συνίστων τὴν λεγομένην τριανδρίαν (triumvirat) εἰς τὴν Ῥώμην. Καταπρεχθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ ἐνικήθη κατὰ κράτος εἰς τὴν περιβόητον ναυμαχίαν, ἥτις ἠκολούθησε πλησίον τοῦ Ἀκτίου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκεῖθεν φυγὼν ἐλεεινῶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς στρατιώτας, ἐσφάγη ἰδιοχείρως. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, ὑπάτος ἐν Ῥώμῃ τὸ 42 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ἰούλιος Ἀντώνιος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖον ὁ Αὔγουστος ἔκαμεν ὕπατον τῆς Ῥώμης, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀντώνιος, ὁ, Ἐξ Ἄργους, τοῦ ὁποίου εὑρηται ἓν ἐπίγραμμα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 2) Ἀντώνιος Διογένης, ζήσας πιθαν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου καὶ γραψας, τὰ περὶ Θούλην ἄπιστα, μυθιστορίαν. — 3) Ἐπικούριος φιλόσοφος καὶ ἰατρός, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἄνυσις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας, ὡς εἰκάζεται, τὸ 1012 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Σαβακῶνος, ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ἔλβω, μετὰ δὲ πεντήκοντα χρόνους ἀφ' οὗ ἀνεχωρήθησαν οἱ Αἰθίοπες ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐπιστρέψας οὗτος εἰς τὸν θρόνον τον ἐβασίλευσεν ἕως τοῦ 921 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδτ. 2, 137.

Ἄνυσις, ιος καὶ εως, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἑπτανομίδος, πιθαν. ἡ Ἄνες τῆς Ἱερᾶς γραφῆς, Αἰγυπτιαστὶ Χνές, καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη λεγομένη· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Ἰτιον· ὄθεν, Ἀνύσιος νομός, Ἡρόδοτ. 2, 137, 166.

Ἀνυτη, ἡ. Ἑλληνὶς ποιήτρια ἐκ Τεγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀνθολγ.

Ἄνυτος, ὁ. Εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνέδραμε τὴν Ἥραν εἰς τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τοῦ Μελίτου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον.

Ἀνώγων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἱλαίρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, Ἀπολλόδ. η', 11, 2.

Ἄξενος, Ἰωνικ. = Ἄξεινος.

Ἄξεινοι, οἱ. Οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον, Βίων.

Ἄξεινος Πόντος, ὁ, ταὐτὸν τῷ Εὔξεινος Πόντος. ἀρχαῖον ὄνομα ταύτης τῆς θαλάσσης, Πίνδ.

Ἀξιάκαι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ.

Ἀξιός, ὁ (Ἄξιος, παρὰ Θουκ.). Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Σκάρδου ἐν Ἰλλυρίᾳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, ταὐτὸν Βαρδάρι, Ὁμ. Ἡρόδτ. 7, 123. Θουκ.

Ἀξίοχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου Ἀθηναῖος, ὅστις ὑπερασπίσθη τοὺς στρατηγοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐκαλέσθησαν ὡς ὑπεύθυνοι διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξενοφ.

Ἀξύς, ἡ. Πρωτεύουσα ἐπαρχίας μικροῦ Βασιλείου τῆς Κρήτης, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Ἐτέαρχος, Ἡρόδτ. 4, 154. Ὀαξός, Στέφ.

Ἀξυλις κώμη. Κώμη τῆς Λιβύης ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, Πτολ.

Ἀοιδή, ῆς, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν Λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Ἀλωεῖδαι εἰς τὴν Βοιωτίαν — Παυσ. η', 37.

Ἄονες, οἱ (α). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Πελασγῶν, Εὐρ.

Ἀονία, ἡ (α)· προσυπακ. γῆ. Ἰδίως ὠνομάζετο οὕτω τὸ ὀρεινὸν μέρος τῆς Βοιωτίας τὸ ὁποῖον ἦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, παρὰ δὲ Ποιητ. ἐκαλεῖτο καὶ ἅπασα ἡ Βοιωτία Ἀονία. Καλλιμ.

Ἀόνιος, ία, ιον, (α) Ἐκ τῆς Ἀονίας, ταὐτ. τῷ Βοιωτικὸς, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178.

Ἄορνος, ἡ (ἀ-ὄρνις) Πόλις τῆς Ἠπείρου, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Βακτρίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ. — 3) Ἄορνος πέτρα, ἡ. Βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ἓν ὀχυρὸν φρούριον, κατὰ δὲ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔρρεεν ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς, Ἀρρίαν· καὶ, Ἀόρνις, ἴδος, ἡ, Διον. Περιηγ. 1151. — 4) Ἄορνος, ὁ. Lacus Averni· Λίμνη τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Κούμης καὶ Βαΐας, ἥτις ἀνέδιδεν, ὡς λέγεται, τόσον δυσώδεις καὶ φαρμακερὰς ἀναθυμιάσεις, ὥστε καὶ τὰ διϊπτάμενα πετεινὰ ἔπιπτον ζαλιζόμενα εἰς αὐτὴν· ἐλάττατο δὲ ὅτι ἡ λίμνη αὕτη συνείχετο ὑπογείως καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἀθῆν, ὅτι ὁ καὶ πολλοὶ τῶν ἐξητῶν θέτουσιν ἐνταῦθα τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ἀναφερομένην εἰς ᾅδου κατάβασιν τοῦ Ὀδυσσέως· τανῦν καλεῖται Lago d' Averno.

Ἀορτοί, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, Στραβ. ζ'. πιθαν. οἱ ὕστερον κληθέντες Οὔννοι, Διον. Περ. 730.

Ἀπαιστός, ἡ (α) ἔτι καὶ Παιστός. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀτίᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαμψάκου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 828. ὄθεν Παιστηνός, ὁ κάτοικος.

Ἀπάμεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀτίᾳ, ἥτις καὶ Κιβωτὸς ἐπωνομάζετο κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ εἰς τὸν Μαίανδρον, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος βασιλέως τῆς Συρίας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Ἀπάμειαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Δίον. Περ. 918. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Μύρλεια καλουμένη. — 3) Ἀπάμεια ἡ πρὸς Ῥαγαῖς. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῆς πόλεως Ῥαγῶν. — 4) Ἀπάμεια Συριακὴ· πόλις ἐπίσημος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ᾠκοδομημένη ἐφ' ἑνὸς λόφου μὲ ὁμώνυμον περὶ αὐτὴν χώραν· τανῦν Φαμιάτ. ὄθεν Ἀπαμεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἀπαρνοί, καὶ Πάρνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ.

Ἀπαρύται, οἱ. Λαός τις τῆς Περσίδος, πιθαν. ἐμφερὴς μὲ τοὺς Γανδαρίους καὶ Δαδίκας, Ἡρόδτ. 3, 91.

Ἀπάτη, ἡ. Προσωποπ. θεότης τῆς ἀπάτης, παρ' Ἡσ. Θεογ. 224.

Ἀπατούρια, τά. Περίφημος ἑορτὴ τὸ πάλαι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Ἴωσιν, ἑορταζομένη πρὸς ἀνάμνησιν ἀπάτης τινὸς τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν Βοιωτῶν εἰς τινα μονομαχίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐσωτερίσθησαν τὴν κώμην Οἰνόην κειμένην ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· ἑορτάζοντο δὲ τὰ Ἀπατούρια κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα καὶ διήρκουν τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, ἡ δευτέρα Ἀναῤῥύσις καὶ ἡ τρίτη Κουρεῶτις, καὶ ἐθυσίαζον ἐν πρόβατον καὶ μίαν αἶγαν εἰς τὴν θεὰν Ἄρτεμιν. Ἡρόδτ. 1, 147. Ἀρίστφ. Ἀχαρ. 146.

Ἀπατούριος, ὁ. Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. Δημ.

Ἀπάτουρον, τό. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Στράβ.

Ἀπάτουρος, ἡ, καὶ

Ἀπατουρία, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, διότι δι' αὐτῆς ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τοὺς Γίγαντας, ἥτις κρυβεῖσα εἰς ἓν σπήλαιον μετ' αὐτοῦ, εἴλκυσε δι' ἀπάτης πολλοὺς τῶν Γιγάντων ἔνδον, Στράβ. ιά.

Ἀπελλῆς, οῦ, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, γενηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ ἢ κατ'

ἄλλους εἰς τὴν Ἔφεσον, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ὑπερέβης εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν παράδοξον ἑτοιμότητα τοῦ ζωγραφίζειν ὅλους τοὺς λοιποὺς ἐμοτέχνους τοῦ αἰῶνός του, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος ἑτοιμῶν τὴν μεγάλην ὑπεροχήν τοῦ ἀνδρός, δὲν ἐπέτρεψεν εἰς ἄλλον τινὰ νὰ ζωγραφήσῃ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ εἰμὴ εἰς μόνον τὸν Ἀπελλῆ. — 2) Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα εἰς ἄκραν πενίαν καὶ ἀνδρείαν. ὅθεν Ἀπέλλειος, α, ον, τοῦ Ἀπέλλου.

Ἀπειράλη, ἡ. Ὁμ. Ὀδ. Η, 8. κατ' Εὐσταθ. = τῷ Ἠπειρωτική.

Ἀπειρήσιον, ἐπίρρ. Ἐκ τῆς Ἀπείρου, Ὁμ. Ὀδ. Η, 9. κατ' Εὐσταθ. ἐκ τῆς Ἠπείρου, ἢ ἐκ τῆς στερρᾶς.

Ἄπειρος, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Ἤπειρος, Πίνδ.

Ἀπεννῖνος, ὁ, Πολύβ. καὶ Ἀπεννῖνον, τό, Στράβ. Σειρά τις ὀρέων ἐκτεινομένων καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς μεγάλης Ἰταλικῆς χερσονήσου, ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἕως τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσι συνέχειαν τῶν μεγάλων ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἄλπεων ὀρέων· καὶ Ἀπέννινον, τό, Διον. Περιηγ. 343. ὅθεν Ἀπέννινος, ίνη, ινον, ἐκ τοῦ Ἀπεννίνου.

Ἀπεραντεία, ἡ, Aperantia. Χώρα τῆς Ἠπείρου παρ' αὐτῇ τῇ Θετταλίᾳ, Πολύβ.

Ἀπεραντοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπεραντείας, Πολυβ.

Ἀπέσας, αντος, ὁ. Apesantus. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Μυκηνῶν, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Διός, Ἱστ. Θεογ. 331.

Ἀπεσάντιος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀπέσαντος ἐν Ἀργολίδι, Παυσ. β', 15.

Ἀπήμαντος, ὁ. Ἀθηναῖός τις φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ μισανθρωπίαν· κατὰ Πλάτ. πατὴρ τοῦ Εὐδίκου.

Ἀπήμιος, ὁ, ταὐτ. τῷ ἀπήμαντος, ἀβλαβής, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἔχοντος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἕνα βωμὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. β', 34.

Ἀπημοσύνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βατιλέως Κατρέως ἐκ Κρήτης, τὴν ὁποίαν πλήξας μὲ τὸν πόδα ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Ἀλθημένης τὴν ἐφόνευσεν, εὑρὼν αὐτὴν ἔγκυον ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 2, 1.

Ἀπία, ἡ (ᾰ) ἴδε Ἄπιος.

Ἄπιος, ία, ιον (ᾰ) Κυρίως, μακρυνός, ἀπέχων, ὅθεν ἐξ ἀπίης γαίης, ἀπὸ μεμακρυσμένην γῆν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 270. Γ, 49. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Ἀπία (ᾰ) ἡ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βατιλέως Ἄπιος υἱοῦ τοῦ Φορωνέως, Αἰτχλ. Ἱκετ. 790. Ἀπολλόδ. — 2) μικρὰ τις χώρα ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῶν Θηβῶν τῆς Μυσίας, Πολυβ.

Ἀπιδανεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Ἀπίας, ὅθεν, οἱ Ἀρκάδες Ἀπιδανῆς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 263.

Ἀπιδανός, ὁ, Ἰωνικ. Ἠπιδανός. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ὅστις εἰσβάλλει εἰς τὸν Πηνειὸν πλησίον τῆς Λαρίσσης, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 703.

Ἀπίδονες, οἱ = Ἀπιδανῆς, Στράβ.

Ἄπις, ιδος, Ἰωνικ. ιος, Αἰτκ. Ἄπιν, ὁ. Τίς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Λακοδίκης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ Πελοπόννησος Ἀπία, Στέφ. Βυζ. Ἀπολλόδ. β', 1, 1. — 2) Τίς τοῦ Τελχῖνος βασιλέως τῆς Σικυῶνος, Παυσ. β', 5 — 3) Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος Ναυπακτίου, Ἰατρὸς καὶ μάντις, ὃς τις ἐκαθάριτε τὸ Ἄργος ἀπὸ ἄγρια καὶ φθοροποιὰ θηρία, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 278. — 3) Ἄπις, ὁ. Θεὸς τις τῶν Αἰγυπτίων, παριστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς βοὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόξαζον ὅτι ἐνυπῆρχεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀσίριδος, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς τοῦ Ὀσίριδος ὑπερτάτης δυνάμεως, ἥτοι ὡς εἰκὼν παριστάνουσα τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ διαφόρους καὶ περιοδικὰς μεταβολὰς, προξενούσας τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐφορίαν καὶ ἄφθονον πλουσιότητα, Ἡροδ. 2, 65. 3, 28. Πλουτρ. Ἴσ. καὶ Ὄσ.

Ἀπίς, ίδος, ἡ (ῐ) = Ἀπία, Θεοκρ. Εἰδ. κέ, 183.

Ἄπις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ παρὰ τῇ Μαρεωτιδι λίμνῃ, Ἡροδ. 2, 17.

Ἀπισάων, ονος, ὁ. Τίς τοῦ Φαυστίου Τρώς, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 578. — 2) Τίς τοῦ Ἱππάτου Παίων, Ἰλ. Φ, 348.

Ἀποβαθμοί, οἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Λέρνῃ, Παυσ.

Ἀποδοτοί καὶ Ἀπόδωτοι, εἰ. Λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικῶν μεταξὺ Ἀγραίων καὶ Ἀμφιλοχίων. Ἀποδοτοὶ παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀπόδωτοι παρὰ Θουκ. γ', 94.

Ἀπολλόδωρος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. — 2) Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. — 3) Κυζικηνός, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Πλάτ. — 4) Τίς τοῦ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς ἐν Ἀθήναις, ζήσας περὶ τὸ 145 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. Κατὰ Φώτιον ἔγραψεν οὗτος μίαν ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς 24 βιβλία τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τρία ἐπιγραφόμενα, Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκη, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅτι εἶναι μᾶλλον μία ἐπιτομὴ τῶν καθ' ἑαυτὸ βιβλίων του, Πλούτρ. — 5) Ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐκ Περγάμου, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Λουκ. ὅθεν Ἀπολλοδώρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἀπολλοδώρου, Στράβ.

Ἀπολλοκράτης, ους, ὁ. Τίς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελίας, Αἰλ. ποικ. ἱστ. β', 41.

Ἀπολλοφάνης, ου, ὁ (ᾰ). Κυζικηνός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ. Μία τῶν ἐπιτιμίων καὶ ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ἔνθα ἐπλέττετο ὅτι κατέφυγεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λητὼ ἔγκυος οὖσα ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς Ἥρας· καὶ Ὅμηρ. δὲ γεννηθεὶς ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας· εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν γέννησιν παρελάβεν αὐτὸν ἡ θεὰ Θέμις, ἥτις τὸν ἐθρεψε μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἔτι παῖς ὢν ἔλαβε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ φονεύσας τὸν φοβερὸν Ὄφιν Πύθωνα ὅστις διέτριβεν αὐτόθι εἰς ἔνα σπήλαιον ἐστάθη ἐπὶ τοῦ ἰδίου μέρους τὰ μετὰ ταῦτα τοσοῦτον περίφημον Δελφικὸν ἢ Πύθιον μαντεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη Πύθιος καὶ Μαντικός· ἐπαριστάνετο δὲ συνηθως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ μορφὴν νεκρὴν, εὐειδῆ καὶ ἀνδρικὴν, κρατῶν ποτὲ μὲν τόξον καὶ βέλη, ποτὲ δὲ μίαν λύραν καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων ὡς θεὸς τῆς μουσικῆς, διὰ τοῦτο καὶ Μουσηγέτης ἐκαλεῖτο, καὶ ἐλογίζετο εὑρετὴς τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου Φόρμιγγος λεγομένου, συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὰς Μούσας· εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην βοηθήτας μεγάλως τὸν Δία, συγκατηριθμήθη ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν λοιπῶν πρώτων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον δὲ φονεύσας τοὺς Κυκλώπας καὶ ἐξοριτθεὶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Θετταλίαν πρὸς τὸν βατιλέα Ἄδμητον τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ ποίμνια χρόνον τινὰ προξενήσας εἰς τὴν χώραν μεγάλην εὐφορίαν καὶ πλουτισμόν. Ἕλθὼν δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὸν Λαομέδοντα ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ. Ὡς θεὸς δὲ τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν φύσιν διαχεομένου φωτὸς ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡλίου, καὶ πολλάκις συνεχέετο παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἡ ἰδέα τοῦ Ἡλιακοῦ φωτὸς μὲ ἐκείνην τοῦ Ἀπόλλωνος παριστανομένου ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὸ εἶδος μιᾶς ἀκτινοβόλου καὶ ἀκαταπαύστου κινουμένης δυνάμεως ἐν τῷ ἀέρι, ἀναζωπυρούσης τὰ πάντα. Ἡ δὲ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις μία τῶν πλέον ἱερῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀρ' ὅσας εἶχον οἱ ἀρχαῖοι· πρὸ πάντων δ' ἐτιμᾶτο εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν ὅπου ἦν ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσιώτατος αὐτοῦ ναὸς καὶ τὸ Πύθιον μαντεῖον του· ὕστερον δὲ μετέβη ἡ λατρεία αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς τῶν Ῥωμαίων ἀποικίας, παρὰ δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὧρος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, Ἡροδ. 2, 144. Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο οἱ λεγόμενοι Πυθικοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν ἐπὶ τοῦ Κριτταίου πεδίου πλησίον τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. (υ – –, ἐν δὲ ταῖς περιττοσυλλάβοις πτώσ. ἔστι τὸ α καὶ μακρόν.) Αἰτκατε. Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπόλλω, Αἰσχ. Ἱκετ. 229. Κλητ. Ἄπολλον.

Ἀπολλωνιεῖον, ἰα, ιον. Τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ, Ἀπολλωνιεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολλωνία, ἡ. Πόλις Ἑλληνικὴ ἐπὶ τῆς Ἰλλυρίας, ἀποικία τῶν Κερκυραίων καὶ Κορινθίων, κειμένη πλησίον τοῦ Ἄωου ποταμοῦ, ταυτὸν Πωλίλα, Ἡροδτ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ξενοφ. — 3) Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα δύο Εὐρυχώρους λιμένας καὶ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ταυτὸν Σωζόπολις, Ἡροδτ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, πατρὶς Διογένους τοῦ Ἀπολλωνιάτου — 5) Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ Στράβ. πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Φρυγίας. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη μεταξὺ Καισαρείας καὶ Ἰόππης. — 7) Πόλις τῆς Πισιδίας, κατὰ Στεφ. Βυζ. πρότερον Μόρδιον καλουμένη· ὅθεν Ἀπολλωνιάτης, Ἰωνικ. Ἀπολλωνιήτης, συνηθ. Ἀπολλωνιάτις, ιδος, ἡ· ὁ κάτοικ. τῆς Ἀπολλωνίας.

Ἀπολλωνιάς, άδος, ἡ = Ἀπολλωνία ἐν Πισιδίᾳ. — 2) Μία τῶν πέντε ἐπιτιμίων πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, ἥτις ὑπῆρχεν ἐνταῦθα λιμὴν καὶ ἐμπορεῖον τῶν Κυρηναίων, ταυτὸν Μάρσα Σούζα, Στράβ.

Ἀπολλωνιάτης, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσσυρίας παρὰ τῷ Τίγριδι ποταμῷ, Πολύβ. — 2) Λίμνη τις ἐν τῇ Μυσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας.

Ἀπολλωνίδης, ου, ὁ. Λυδός τις παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ὀλύνθῳ ἱππικοῦ, διαβληθεὶς πρὸς τὸν Φίλιππον βατιλέα τῶν Μακεδόνων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη, Δημ. Φιλ. γ'. — 3) ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θρᾴκης, ὀπαδὸς τοῦ Βατιλέως Φιλίππου, Δημ. — 4) Χίος, ὅστις ἐλέχθη μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου διοικητὴς τῆς νήσου Χίου, ὅτε αὕτη ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· σώζονται αὐτοῦ ἐπιγράμματά τινα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Μαξίμου τοῦ Πλανούδου.

Ἀπολλώνιον, τό, καὶ Ἀπολλώνειον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. — 2) Ἀπολλώνιον, ἀκρωτήριον τῆς Λιβύης ἐπὶ τῆς Καρχηδονικῆς χώρας, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαρδινίας, Στράβ. ταυτὸν Ζεβίβ.

Ἀπολλώνιος, ὁ. Ἐπικληθεὶς Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Σιλλέως ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Καλλιμάχου, ὃς

τις ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἐδίδαξεν αὐτόθι πολὺν χρόνον τὴν ῥητορικήν· οὗτος συνέγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐπιγραφόμενον, Ἀργοναυτικά, εἰς τέσσαρα βιβλία· ἔζη δὲ περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Κρίνος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς. — 3) ὁ ἐκ Πέργης πόλεως τῆς Παμφυλίας, περίφημος μαθηματικός, διδαχθεὶς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Εὐκλείδου καὶ διαπρέψας εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σχολήν, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. — 4) Ἀπολλώνιος υἱὸς τοῦ Μάλωνος, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλαβάνδας ἐν Καρίᾳ, φίλος τοῦ Κικέρωνος, καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, Αἰλ. — 5) Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ἐκ Τυάνων πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἐπαγγελόμενος τὸν φιλόσοφον, καὶ αὐστηρὸς ὑπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, ὃς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Γῆς ἐδείκνυε διὰ τῶν γοητειῶν του μεγάλα τέρατα, θαυμαζόμενος ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπό τῶν ἁπλῶν καὶ ἀμαθῶν βαρβάρων λαῶν, καὶ ἀποκτήτας πολλοὺς ὑπαδοὺς διὰ τῶν ὁποίων διέδιδεν εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας τὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διδασκαλίας του, εἰς τῶν ὁποίων δόμις καλούμενος ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ Φιλοστράτου τούτου· λέγεται δὲ ὅτι ἔζησεν ἑκατὸν περίπου χρόνους, κατὰ τὴν αὐτὴν σωτήριον ἑκατονταετηρίδα. Λουκ. Φιλοστρ

Ἀπολλωνία, ἰδος, ἡ. Πόλις τῆς Δυδίας, κειμένη ἀνατολικῶς τῶν Θυατείρων, Στράβ.

Ἀπόμυιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, Παυσ.

Ἀποστροφία, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάσθη ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ τῆς Ἁρμονίας γυναικὸς τοῦ Κάδμου, Παυσ.

Ἀπουλία, ἡ. Apulia. Χώρα τῆς Κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Αὐφίδῳ ποταμῷ, ἤτοι ὴν Puglia, Στράβ.

Ἀπούλοι, οἱ Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀππιανός, ὁ. Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ περὶ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀππιαρία, ἡ· πόλις τοῖς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως.

Ἄππιος, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὄνομ. ἴδε Κλαύδιος, ὅθεν, Ἄππιος, ία, ιον, τοῦ Ἄππιου· ἡ Ἀππία ὁδός, ἡ φέρουσα ὁδὸς ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Καπύην, Στράβ.

Ἄπρίης, ιω, ὁ. Τίτος τοῦ Ψάμμιος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὸ 595 — 570 ἔτος πρὸ Χρ. ὃς τις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρίων καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐβασανίσθη ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαναστησάντων κατ' αὐτοῦ, Ἡροδτ. 2, 169.

Ἀπτέρα, ἡ. Apteron. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους αὐτῆς, 60 στάδια ἀπὸ τῶν Κυδωνιῶν, ὅθεν Ἀπτεραῖος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἄπτερος, ὁ. Ἐπίθ. τῆς θεᾶς Νίκης ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α, 22.

Ἀραβία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς πεντήκοντα υἱούς, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἀραβία, ἡ Arabia. Μέγα μέρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ εὐρύχωρον χερσόνησον πρὸς μεσημβρίαν αὐτῆς συνορεύουσαν ἀνατολικῶς μὲ τὸ Περσικὸν κόλπον, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Παλαιστίνην, δυτικῶς μὲ τὸν Ἀράβιον κόλπον καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐδιαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ Ἀραβία εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἔρημον λεγομένην Ἀραβίαν, εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, καὶ εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν· ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἔτι Ἀραβία καὶ ἓν μέρος τῆς Μεσοποταμίας, Ἡροδτ. Στράβ. Ξενφ. (υυ – πολλκ. δὲ καὶ – υυ – Διον. Περ. 801, 925. συνήθως Ἀρραβία.)

Ἀράβιος, ία, ιον. Ἐξ Ἀραβίας, ἡ τῆς Ἀραβίας, Ἡροδτ. ὄδιον, Ἀράβιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀραβίας, Ἡροδτ Ξενφ.

Ἀραβικός, ἡ, όν. Τῆς Ἀραβίας, Διον. Περ. 24.

Ἀράβιον ὄρος, τό. Ὄρος ἐκτεινόμενον διὰ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Ἡροδτ. 2, 8.

Ἀράβιος, καὶ Ἄραβις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Κόρκες λεγόμενος, Ἀρρίαν.

Ἀράβιος κόλπος, ὁ· Ἓν μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς, Ἡροδ.

Ἀράβιος χώρος, ὁ. Χώρα τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, Ἡροδτ. 2, 19.

Ἀράβισσα, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀραβίας οὖσα, ἢ ἡ κάτοικος τῆς Ἀραβίας, Τζετζ.

Ἀραβῖται, οἱ (Ἄραβις παρὰ Στράβ.) Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικῶν περὶ τὸν Ἄραβιν ποταμόν, Ἀρρίαν.

Ἄραβος, ὁ. ταὐτ. τῷ Ἄρισ, Αἰτχύλ. Πρτ. 316. ἔνθα ὑπ' ἄλλων Ἄραξος, κυρ Ὄνομ. ἀναγινώσκεται.

Ἄραδος, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Φοινίκης, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν περίφημον ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἰδίους βασιλεῖς, τανῦν Ῥουάδ· Ἡροδτ. ὄδιον Ἀράδιοι, οἱ κάτοικ.

Ἄρακκα. Πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, Πτολ.

Ἀραιθυρέα, ἡ. Πόλις καὶ χώρα τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ταὐτ. τῇ Φλιασίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. ὄδιον ἐπιρρ. Ἀραιθυρέηθεν, ἐξ Ἀραιθυρέης, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἄρακος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων καὶ ἡγεμόνων τοῦ στόλου, Ξενφ. Ἑλ. β', 1, 7. ἐν δὲ βιβλ. Γ', 5, 33. εὑρηται Ἄρατος.

Ἀράκυνθις, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὸ ἐν Αἰτωλίᾳ Ἀράκυνθον ὄρος, Στέφ. Βυζ.

Ἀράκυνθος, Ὄρος τῆς Αἰτωλίας πλησίον τῆς παλαιᾶς πόλεως Πλευρῶνος, Στράβ Διον. Περ. 431.

Ἄραξης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὃς τις ῥέων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, περὶ αὐτὸν δὲ κατῴκουν οἱ Μασσαγέται, πιθαν. ὁ παρὰ Πτολεμ. Ῥᾶ καλούμενος, τανῦν δὲ Βόλγας Ἡροδτ, 1, 235. κατ' ἄλλους δὲ ἔστιν ὁ αὐτὸς καὶ Ὄξος ὁ Ἰαξάρτης λεγόμενος. — 2) Ἕτερος ποταμὸς παρ' Ἡροδτ. 4, 40. ῥέων διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐκβάλλων καὶ οὗτος εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ὃς τις ὑπὸ πολλῶν συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου. — 3) Ποταμὸς τῆς Περσίας, πηγάζων ἐκ τῆς Παρθίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, τανῦν Βέντ Ἐμίρ, Στράβ. — 4) Ἕτερος ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Μεσοποταμίας, παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. α, 4, 39. κατὰ Rennel, ὁ Χαρόβας, τανῦν Καβοὺρ, ὄδιον Ἀραξηνός, ἡ, όν. τοῦ Ἄραξου, Στράβ.

Ἄραξος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας, τανῦν Κάβο Παπά, Πολύβ.

Ἄραρ, ος, ὁ. Arar. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐόγγων ὀρίων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ῥόδανον, τανῦν Σαόνη, Saone, Στράβ. ὁ Ἄριρις, παρὰ Δίον. Κασσ.

Ἄραρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, κατὰ Mannert ὁ αὐτὸς καὶ Ἄλοντας λεγόμενος, Ἡροδτ. 4, 48.

Ἄρας, αντος, ὁ. Φλιάσιός τις, ὃς τις ὡς ἐδοξάζετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἐγεννήθη ἐκ τῆς Γῆς καὶ ἔκτισεν ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀχαΐας μίαν μικρὰν πόλιν, ἔνθα ἔπειτα ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Φλιασίων, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 571.

Ἀράσπης, ου, ὁ. Νέος τις εὐγενὴς Πέρσης εὐνοῦχος τοῦ Βατιλέως Κύρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν φυλακὴν τῆς αἰχμαλώτου βασιλίττης Παντείας γυναικὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Ξενφ. Κυρ. Παιδ. ε'.

Ἄρατος, Ἰωνικ. Ἄρητος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως τῶν Σόλων ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. πλησίον τοῦ Ἀντιγόνου Βατιλέως τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγάπατο μεγάλως· ἔγραψεν ἓν Ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο Βιβλία, τὸ πρῶτον τούτων ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ ἕτερον Διοσημεῖα. — 2) Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Κλεινίου, γεννηθεὶς τὸ 272 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ Σικυῶνα ἀπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Νικοκλέους, καὶ ἑνώσας αὐτὴν μὲ τὸν λεγόμενον Ἀχαϊκὸν δεσμὸν τοῦ ὁποίου ἐστάθη εἷς στρατηγός, πολεμήσας κατὰ τῶν Μακεδόνων· ἀπέθανεν δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ταυρίσκου. Πολυβ.

Ἀραυσίων, ωνος, ἡ. Arau-io. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβώνι τανῦν Orange. Στράβ.

Ἀραφήν, ῆνος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ὠροποῦ καὶ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὄδιον Ἀραφηνί, ίδος Ἀλαί.

Ἄραχθος, ἡ Arethon, Liv. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, τανῦν, Ποταμὸς τῆς Ἀρτης καλούμενος, Πολύβ.

Ἀραχναῖον, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἐπιδαύρου, Αἰτχλ. Ἀγ. 319. Παυσ.

Ἀράχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσμονος, διδαχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν τέχνην τοῦ ὑφαίνειν καὶ ἐπαρθεῖσα τοσοῦτον εἰς τὴν ἐπὶ δεξιότητι ὥστε αὐθαδιάστε νὰ συνερισθῇ καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν, ὑπὸ τῆς ὁποίας μεταμορφώθη εἰς ὁμώνυμον ζῳδιον ἀράχνην, Λουκ. Ὀβιδ.

Ἀραχωσία, ἡ. Χώρα τῆς Περσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδίαν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἀράχωτος, Πολυβ. οἱ Ἀραχωτοί, (Ἀραχώται παρὰ Διον. Περ. 1096.) οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀράχωτος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐπαρχία Ἀραχωσία, ὃς τις σχηματίζει ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης μίαν ὁμώνυμον λίμνην, τανῦν Καρρὲ λεγόμενος — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Ἀραχωσίας ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, Πτολ.

Ἄραψ, αβος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ μεγάλης χώρας Ἀραβίας, Ξενφ. ὄδιον, Ἄραβες οἱ Σκηνῖται ὅτοι ἄζων βίον νομαδικῶν, κυρ. οἱ ἐν Μεσοποταμίᾳ Ἄραβες, Στράβ.

Ἀρβάκης, ου, ὁ. Μῆδός τις σατράπης, ὃς τις μετὰ τοῦ Βελέσεως ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου Βατιλέως τῶν Ἀσσυρίων ἐπολιόρκησαν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νίνον, ἔνθα ὁ Βατιλεὺς οὗτος ὡς λέγεται ἔβαλε πῦρ καὶ κατέκαη μεθ' ὅλου αὐτοῦ τοῦ παλατίου.

Ἄρβηλος, ὁ Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Οἰμη. Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἄρβηλα, τά. Πόλις τῆς Ἀττυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκησε τὸν Δαρεῖον, τανῦν Ἀρβελ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας Γαλιλαίας.

Ἄρβις, ιος, ὁ, = Ἀράβιος, παρὰ Στράβ.

Ἄρβιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Ἄρβια ἐπικληθέντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλατρεύετο. Στέφ. Βυζ.

Ἀργαδεῖς, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν τοῦ Ἴωνος διαίρεσιν τῶν κατοίκων, Κύρ. Ἰων. 158. κατὰ δὲ Ἡρόδτ. 5, 66. ἐκ τοῦ Ἀργάδης, υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, καὶ κατὰ Πλούτ. Σολ. ἀπὸ τοῦ, ἐργαδεῖς, ἤτοι ἐργάται, χειρώνακτες.

Ἀργαῖος, ὁ. Τίὸς Φιλίππου τοῦ πρώτου, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, Ἡρόδτ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος κατεπολέμησε πλησίον τῆς Μεθώνης.

Ἀργαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης, παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 83 ὡς Ἐπίθ. τοῦ Ἀρισταίου.

Ἀργαῖος, ὁ, καὶ Ἀργαῖον ὄρος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ διαχωρίζον τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τῆς Κιλικίας ἀρκτικῶς. Στράβ.

Ἄργαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, Παυσ. γ', 1.

Ἀργανθώνιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, ὃς τις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται, 80 χρόνους καὶ ἔζησε 120, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως εἰς τὴν χώραν του μιαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων. Ἡρόδ. Λουκ.

Ἀργανθώνιον ὄρος, τὸ. Ὄρος, τῆς Βιθυνίας παρὰ τὴν πόλιν Προύσαν, καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1178.

Ἀργεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους, Ἀπολδ. γ', 6, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Τισσαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τοὺς Εὐρυσθένη καὶ Προκλέα. Ἡρόδτ. 6, 52 Ἀπολδ. β', 8, 3 — 3) Γυνὴ τοῦ Ἰνάχου καὶ μήτηρ τῆς Ἰοῦς, Τζῆς.

Ἀργεία, ἡ, = Ἀργολίς, ἴδε Ἀργεῖος.

Ἀργεῖος, εἶα, εἷον. Ἐξ Ἄργους, ἢ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκων, ἢ Ἀργεία χθών, ἡ γῆ τοῦ Ἄργους, Αἰσχύλ. — 2) Ἐπὶθ τῆς Ἥρας τιμωμένης ἐξαιρ. ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἄργους, Ὁμ. Ἰλ. ὄφελ, ἡ Ἀργεία, ἡ χώρα τοῦ Ἄργους, ἔτι δὲ καὶ Ἀργολὶς λεγομένη, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, Θουκ. β', 7. — 3) ταὐτ. τῷ Ἀμφιλοχίᾳ ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. β', 68.

Ἀργεῖος, ὁ. Ὁ ἐξ Ἄργους, οἱ Ἀργεῖοι, κάτοικοι τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, Ἡρόδτ. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ Βασιλείου ἢ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους, ὄφελ παρ' Ὁμήρ. = Ἕλληνες, ὡς κοινὸν ὄνομα.

Ἀργεῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκιμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν Οἰχαλίᾳ, Ἀπολδ. — 2) Σοφός τις καὶ ἔμφρων Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ πολὺς ὄχλος τῶν Ἀθηναίων κατεφρόνει, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 201.

Ἀργειφόντης, ου, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς φονεύσαντος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς Ἄργον τὸν Πανόπτην, Ὁμ. Ἰλ. Β, 103. Ἀπολδ. β, 1, 3.

Ἀργέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰολάϊον, Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἀργεννίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀργέννου πύργου τινὸς τοῦ Βασιλέως Ἀγαμέμνονος. Στεφ. Βυζ.

Ἄργεννον, τὸ. (Ἄργινον, τὸ, Θουκ. η', 34.) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἀλονήσου, Στράβ. — 2) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, Πτολ.

Ἄργεννος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδάμαντος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἠὐνόει ἐξαιρέτως ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὅστις ἐπῆγε εἰς τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀργεννοῦσα, = Ἀργινοῦσα.

Ἀργεντόρατον, τὸ, Πτολ. β', 9, καὶ Ἀργεντόρα, ἡ· Ζωσιμ. γ'. Argentoratum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, τανῦν Strasseburg.

Ἀργέστης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς καὶ εἷς τῶν ἀνέμων, Ἡσ. Θεογ. 379.

Ἀργεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅστις εἰσέβαλον εἰς τὸ Ἄντρον τοῦ Φόλου κατὰ τὸν Ἡρακλέους καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τούτου, Ἀπολδ. β', 7, 7.

Ἄργη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἀπολδ. α', 3, 1. — 2) Κόρη τις τῶν ὑπερβορείων ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, Ἡρόδτ. 4, 35.

Ἄργης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Κυκλώπων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νύμφην Φρυγίαν ἐγέννησε τὸν Δεῦσον, Ἀτρωνα καὶ Ἀτρηνέστην, Ἡσ. Θεογ. 140. Στέφ. Βυζ. ἐνθα γενε. Ἄτρητες. κεῖται.

Ἀργίλος, ἡ. Πόλις Ἑλληνικὴ τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κολπου, Ἡρόδτ. ὄπεν, Ἀργίλιος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀργινοῦσα, ἡ· καὶ Ἀργίνουτα. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς τῶν τριῶν Ἀργινούσων νήσων λεγομένων, τὴν ὁποίαν Στέφ. ὁ Βυζ. Ἀργεννοῦσαν καλεῖ· Σχολ. Ἀριστφ. Βάτρ. 710.

Ἀργινοῦσαι καὶ Ἀργινοῦσαι, αἱ. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημοι διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. η', 101.

Ἀργιόπη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν, Ἀπολδ. α', 3, 3. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Φοινίκης μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Ἀπολδ.

Ἀργιόπιος χῶρος, ὁ. Μέρος τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Μολόεντα ποταμὸν, ὅπου ὑπῆρχεν εἷς ναὸς τῆς Δήμητρος, Ἡρόδτ. 9, 57.

Ἄργιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Ἀπολδ. β', 1, 5.

Ἀργιππαῖοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατά τινας οἱ παρὰ Πλιν. Ἀριμφαῖοι λεγόμενοι, Ἀλ. δ, 23.

Ἄργισσα, ἡ. Χωρίον τῆς Θετταλίας ἐπὶ τῆς Πελασγιώτιδος, ὕστερον Ἀργουρα κληθέν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 737. Στράβ.

Ἀργόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, Λουκ.

Ἀργόλαξ, ου, ὁ· ἐπίθ. = Ἀργεῖος, Εὐρ. Ῥῆσ. 41.

Ἀργολίς, ίδος, καὶ Ἀργολία, ἐπίθ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, ἡ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκουσα, ἡ Ἀργολὶς χώρη, Ἡρόδτ. — 2) Οὐσ. ἡ κάτοικος τοῦ Ἄργους. — 3) Ἀργολίς, κύρ. Ὄνομ. ἡ ἀνατολικὴ ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἥτις πρὸς μὲν ἄρκτον ὡρίζετο ὑπὸ τῆς Ἀχαΐας καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κολπου, μεσημβρινὸς δὲ ὑπὸ τῆς Λακωνίας καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Θαλάσσης, σχηματίζουσα μίαν ἄλλην χερσόννησον ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν γῆν, πατρὶς πολλῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, Παυσ. ὄφελ, Ἀργολικός, ἡ, όν, τῆς Ἀργολίδος, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ Ἑλληνικός· ὁ Ἀργολικὸς κόλπος, ὁ κόλπος μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας, τανῦν Κόλπος τοῦ Ναυπλίου, Στράβ.

Ἀργοναῦται, οἱ (Ἀργὼ, ναῦται). Ὁ Πελίας βασιλεύων εἰς ἓν μέρος τῆς Θετταλίας Ἰωλκὸν καλούμενον, ἔμαθεν παρὰ τοῦ μαντείου ὅτι ἔμελλε ποτὲ νὰ θανατωθῇ ἀπὸ ἕνα μονοσάνδαλον· ἰδὼν δὲ μίαν ἡμέραν τὸν ἀνεψιόν αὐτοῦ Ἰάσονα διαβαίνοντα τὸν Ἄναυρον ποταμὸν καὶ ἔχοντα μόνον ἓν σανδάλιον, τὸ δὲ ἄλλο ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, φοβηθεὶς ὅτε οὗτος θέλει εἶναι ὁ μέλλων φονεύς αὐτοῦ, τὸν ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸ λεγόμενον χρυσοῦν δέρας· τοῦτο δὲ ἦν τὸ δέρμα ἑνὸς χουσομάλου κριοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέβη ὁ Φρίξος υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος τὴν θάλασσαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου σφάξας αὐτὸν ἐκρέμασεν αὐτοῦ τὸ χρυσοῦν δέρμα εἰς ἓν ἄλσος, τοῦ Ἄρεος, φυλαττόμενον ἀπὸ πυριπνόους ταύρους· ὁ Ἰάσων μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ θείου του Πελίου, ἐπροτάθη σύμβουλούς καὶ συναγωνιστὰς αὐτοῦ ὅλους τοὺς ἐπισημοτέρους Ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς νὰ συμπλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ὀρφεύς· ὅλοι δὲ οὗτοι ὅσοι ἠκολούθησαν αὐτὸν ὠνομάσθησαν Ἀργοναῦται, ἀπὸ τοῦ πλοίου Ἀργὼ καλουμένου, τὸ ὁποῖον διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκεύασεν ὁ Ἰάσων· μετὰ πολλοὺς κινδύνους καὶ μακρὰν θαλασσοπορίαν ἔφθασαν οὗτοι εἰς τὴν Κολχίδα χώραν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης υἱὸς τοῦ Ἡλίου· τούτου ἡ θυγάτηρ Μήδεια ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Ἰάσονα, συνέθρεμεν μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς μαγείας της εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς πυριπνόους ταύρους καὶ ν' ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐπιθυμήσασα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς Θετταλίαν. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἰάσων ἀπαλλαγεὶς ὅλων ἐκείνων τῶν κινδύνων εἴ τινες ἐπαπείλουν τὴν τολμηρὰν ταύτην ἐπιχείρησιν, καὶ λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν Μήδειαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων τὸ περιβόητον τοῦτο χρυσοῦν δέρας εἰς τὸν ἐν Ἰωλκῷ θεῖόν του Πελίαν. Ἡ διὰ θαλάσσης αὐτὴ ἐκστρατεία λογίζεται ἡ ἀρχαιοτάτη τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησαν κοινῶς οἱ Ἕλληνες κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Ἡρωϊκῆς αὐτῶν ἐποχῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἐφημίσθη τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἐκοσμήθη μὲ πολλὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διηγήσεις. Ἀπολ. Ῥόδ. Ὀρφ. Ἀργ.

Ἄργος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Ἄπιος, τρίτος Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, παραλαβὼν τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Φορωνέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Πελοποννήσου καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ Πελοπόνησος Ἄργος· μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐάδνης ἐγέννησε τὸν Ἶασον, Πείρανθα, Ἐπίδαυρον, καὶ Κρίασον, Ἀπολδ. β', 1, 1. Ἡρόδτ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἀρέστορος ἢ τοῦ Ἰνάχου, ἐκγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Πανόπτης, ἔχων ἐφ' ὅλου τοῦ σώματός του ὀφθαλμοὺς εἰς τῶν ἰσχυροτάτων καὶ φοβερωτάτων τεράτων τῆς ἀρχαιότητος, φονεύσας τὸ τρομερὸν ζῶον ἔχιδναν, τελευταῖον δὲ φονευθὴν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὴν Ἰὼ κόρην τοῦ Ἰνάχου, Ἀπολδ. β', 1, 2. ὄθεν παρεμβ. ὀπίσθιον τοῦ Ἄργου ὄρος. Λουκ. — 3) Τίὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις λέγεται ὅτι κατεσκεύασε τὸ πλοῖον Ἀργὼ καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τοῦ Ἰάσονος, Ἀπολδ. β' Εὐρ. Μηδ. τοῦτον ὁ Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 112. καλεῖ υἱὸν τοῦ Ἀρέστορος. — 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἀπολδ. γ', 4, 4.

Ἄργος, τὸ. Μία τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ Ἰνάχου, τανῦν Ἄργους ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ Ἀχαϊκὸν, Ἶασον, Ἱππόβοτον, ἔτι δὲ καὶ Δωριὸν καὶ Πελασγικὸν, καλούμενον, Σοφοκλ. Εὐρ. Καθέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἐκ τοῦ συνετέλεσαν εἰς

τὴν ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἄργου υἱοῦ τεῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης καὶ ἄρχοντος τὸ πάλαι ἑνὸς περιφήμου ναοῦ τῆς Ἥρας, Ἡραῖον λεγόμενον, ἔνθα ἦν τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυκλείτου· ταυτὸν Ἄργος ἐπὶ τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀργολίδος — 2) Πεδίόν τι πλησίον τῆς Πόλεως τοῦ Ἄργους, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ βασίλειον τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Α, 30. — 3) ταὐτ. τῷ Πελοποννήσῳ.

Ἄ̓ργος, ους, τό· οὕτως ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, πρωτεῦσα τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. ἴδε Ἀμφίλοχοι. — 2) Ἄργος Ἵππιον, πόλις τῆς Ἰταλίας = Ἀργυρίππη. — 3) Ἄργος τὸ Ὀρεστικόν, Πόλις τῆς Ἠπείρου — 4) Ἄργος τὸ Πελασγικόν, Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἥτις ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, κατά τινας ἡ μετὰ ταῦτα Λάρισσα κληθεῖσα, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στραβ. οὐκ ὑπῆρχε πλέον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 681.

Ἄ̓ργουρα, ας, ἡ. Χωρίον τι ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῷ Πηνειῷ ποταμῷ, πρότερον Ἄρισσα λεγόμενον, Στραβ.

Ἀ̓ργυρᾶ, ᾶς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ νύμφη ἥτις ἠγάπησε τὸν νέον Σελήνιον, καὶ τὴν ὁποίαν μετεμόρφωσεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ὁμώνυμον ποταμόν, Παυσ. ζ', 23.

Ἀ̓ργυρᾶ, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῶν Πατρῶν, Παυσ. — 2) Πηγή τις ἢ ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας παρὰ τὴ ὁμωνύμῳ πόλει, Παυσ.

Ἀ̓ργυρίππα καὶ Ἀργυρίππη, ἡ, καὶ Ἄργος Ἵππιον, Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ χώρᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διομήδους ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διὰ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Αἰγιαλείας ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἐβασίλευσε τὸ βασίλειόν του, ὕστερον Argi κληθεῖσα, Πολύβ. ἴδε, Ἀργυριππαῖοι, Πολυβ. καὶ Ἀργυριππηνοί, οἱ κάτοικ.

Ἀ̓ργυρότοξος, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φέροντος ἀργυροῦν τόξον, Ὅμ.

Ἀ̓ργυροῦν ὄρος, τό, Argentus Mons. Ὄρος τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς Ταρρακωνικῆς ἐπαρχίας, ταυτὸν Serra Segura, Στραβ.

Ἀ̓ργυφέη, ἡ. Πόλις τῆς Ἠλείας ἀπροσδιόριστος, Ὁμήρ. Ἴλιν. Ἀπολ. 422. ἔνθα κατ' Ilgen Ἀμφιγένεια ἀναγνωστ.

Ἀ̓ργυφίη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ.

Ἄ̓ργώ, οῦς, ἡ. Εἷς ἐκ τῶν σκυλῶν τοῦ Ἀκταίωνος, Ὑγῖν — 2) Οὕτως ὠνομάζετο τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα διὰ νὰ ἁρπάσωσιν αὐτόθεν τὸ χρυσοῦν δέρας· ἐκλήθη δὲ Ἀργὼ ἀπὸ τὸν Ἄργον, ὃς τις διὰ συναγωγῆς τῆς Ἀθηνᾶς ἐκατεσκεύασεν αὐτό, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ ἄργός, ὅπερ σημαίνει ταχύς, ὀξύγλωσσος, Ὅμ. Ὀδ. Μ, 69. ὅθεν Ἀργῶος, α, ον, τῆς Ἀργοῦς, ἢ εἰς τὴν Ἀργὼ ἀνήκων, Εὐρπ.

Ἀ̓ργώος λιμήν, ὁ. Λιμήν τις ἐν τῇ νήσῳ Αἰθαλίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἄραξε τὸ πλοῖον Ἀργοῖ, μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 658.

Ἀ̓ρδαλίδες, ων, αἱ καὶ

Ἀ̓ρδαλιώτιδες, ων, αἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀρδάλου ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. β', 31.

Ἄ̓ρδαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου, ὅστις ἔφερε πρῶτος τὴν τῶν Μουσῶν λατρείαν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. Στεφ. Βυζ.

Ἀ̓ρδανὶς ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Λιβύῃ Πτολ.

Ἀ̓ρδέα, ἡ, Ardea. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥουτούλων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Τούρνου. ἔχουσα ἕνα περίφημον ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἥρας, Πολύβ. ταὐτ. Ardea. ὅθεν, Ἀρδεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ.

Ἀ̓ρδέρικκα, τά. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ὅς τις διέρχεται διὰ τριῶν ἐλίξεων διὰ μέσου τῆς Κισσίας χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ, Ἡρόδ. 6, 119.

Ἀ̓ρδησκος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 346.

Ἄ̓ρδησκος, ὁ. Ποτάμος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἀλόητιος παρὰ Διον. Περ. 314.

Ἀ̓ρδηττός, ὁ. Μέρος τι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ, ἔνθα οἱ Δικασταὶ ὤμνυον ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀπόλλωνος, Δήμητρος καὶ τοῦ Διὸς ὅτι θέλουν κρίνει κατὰ νόμον καὶ δικαίως, Πλουτ. Θησ.

Ἀ̓ρδία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρίας, Στραβ. ὅθεν, Ἀρδιαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀρδίας, Πολυβ. παρὰ δὲ Πλινίῳ Vardaei, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ ἱστορικὸς οὗτος, ὅτι πολλάκις εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἀ̓ρδιαῖος, ὁ. Σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πλατ.

Ἀ̓ρδουέννα, ἡ. Arduenna, ἢ Arduennorum silva. Μέγα καὶ πυκνότατον δάσος ἐπὶ τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, Στραβ. Καῖσ.

Ἄ̓ρδυες, οἱ, παρὰ Πολυβ. γ', 47. Λαὸς τῆς Ἠλβετίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανὸν ποταμὸν ἀπὸ τῆς Δήμνης λίμνης ἕως τῶν πηγῶν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ.

Ἄ̓ρδυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυδίας υἱὸς τοῦ Γύγου, βασιλεύσας τὸ 678 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ.

Ἀ̓ρέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη καὶ συντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, Ὑγῖν. — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων, Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Ἀ̓ρέθουσα, ης, ἡ. Δωρ. Ἀρέθοισα· οὕτως ἐκαλεῖτο πηγή τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 408. — 2) ἑτέρα πηγὴ ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας παρὰ τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Ἀρεθοῦσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὅτε ἐδίωκεν αὐτὴν ὁ Ἀλφειός, Παυσ. Ὀβιδ. — 3) Βρήνη τις πλησίον τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, Εὐρ. — 4) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στραβ.

Ἀ̓ρεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεόχου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Ἀ̓ρεία κρήνη, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ἐφυλάττετο ὑφ' ἑνὸς δράκοντος, Ἀπολλόδ. ἡ Ἀρητιὰς κρήνη, Ἀπολλ. Ῥοδ. Γ, 1179.

Ἀ̓ρεία, Ἄρειοι, = Ἀρία, Ἄριοι.

Ἀ̓ρειοπαγίτης, ου, ὁ, καὶ Ἀρεοπαγίτης, Λουκ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἀρείου πάγου ὤν, δικαστὴς ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ὅθεν Ἀρειοπαγιτικὸς καὶ Ἀρεοπαγιτικός, ἡ, όν, Στραβ.

Ἄ̓ρειος, ὁ, Areus, Suet. Ἀλεξανδρεύς τις σοφός, φίλος τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Μαικήνα, Αἰλ.

Ἄ̓ρειος, εία, ειον. Ἰωνικ. Ἀρήϊος, τοῦ Ἄρεος, ἢ εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἀφιερωμένος· ἔτι καὶ Ἄρειος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ.

Ἄ̓ρειος πάγος, ὁ. Λόφος τις ἐν Ἀθήναις ἀπέναντι τῆς Ἀκροπόλεως, κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τοῦ θεοῦ Ἄρεος ὃς τις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκρίθη ἐνταῦθα, Ἡρόδ. 8, 52. — 2) τὸ ἀρχαιότατον καὶ ὑπέρτατον Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, περίφημον διὰ τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην καὶ ὀρθότητα τῶν συνιστώντων αὐτὸ μιλλῶν, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἐκρίθησαν ἐν αὐτῷ· ἡ ἀρχὴ τῆς συστάσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἐγνωσμένη, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθη πρῶτον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κέκροπος, κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κραναοῦ· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῷ δικαζόντων συνίστατο ἐξ ἑνὸς καὶ πεντήκοντα, κατά τινας δὲ ἐκ πλειοτέρων μελῶν, τὰ ὁποῖα ἔκριναν περὶ μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ ἔδιδον τὴν περὶ παντὸς ψῆφον ὅτε μετὰ μίαν ἀπαθῆ καὶ αὐστηρὰν ἔρευναν ἀπεφάσιζόν τινα ὑπεύθυνον τῆς ποινῆς ταύτης· συναθροίζοντο δὲ τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς μίαν εὐρύχωρον οἰκοδομὴν κειμένην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου λόφου, ὅθεν καὶ ὠνομάζοντο Ἀρειοπαγῖται, Ξενοφ. Ἀπομν. Ἰσοκρ. Ἄρειοπ. Πλουτ.

Ἀ̓ρείων, ονος, ὁ. Ὁ ἵππος τοῦ βασιλέως Ἀδράστου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκστρατεύσαν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Ἰλ. Ψ, 346. καὶ Ἄρίων Ἀπολλόδ.

Ἀ̓ρέλαται, οἱ, καὶ Ἄρελατον· τό. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβῶνι οὖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταυτὸν Arles, Στραβ.

Ἀ̓ρεξίων, ονος, ὁ. Μάντις ἐξ Ἀρκαδίας, Ξεν. Ἀναβ.

Ἄ̓ρεος ἄλσος, τό. Ἄλσος ἀφιερωμένον εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἐν Κολχίδι, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἐφυλάττατο τὸ χρυσοῦν δέρας, Ἀπολλόδ. α', 9, 1.

Ἀ̓ρεσίας, ου, ὁ (ῐ). Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀ̓ρεστορίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Ἀρέστορος, ὁ Ἄργος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ̓ρέστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ βασιλέως Φορωνέως, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυκήνης ἀνεψιᾶς τοῦ Ἰασίωνος τὸν Ἄργον Πανόπτην, Ἀπολλόδ. β', 1, 1.

Ἀ̓ρεταῖος, ὁ. Ἐκ Καππαδοκίας, ἰατρὸς πιθαν. σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ ἀκριβεστέρων παρατηρητῶν τῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, γράψας περὶ αἰτίων καὶ σημείων ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν καὶ περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἀ̓ρέτας, α, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, ὁ πολεμήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ περὶ τὸ 63 πρὸ Χρ.

Ἀ̓ρεταῶν, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 31.

Ἄ̓ρεως πεδίον, τό, Campus Martius. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Ῥώμῃ τόπος τις ἀφιερωμένος εἰς τὸν θεὸν Ἄρην, Ἡρωδ. δ', 2. 9.

Ἀ̓ρηγονίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Λιμπυκος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόψον, Ὀρφ. Ἀργ. 127.

Ἀ̓ρηΐας, άδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν Ἄρην ἀφιερωμένη, πολεμικὴ, ἡ Ἀρηΐας Βασίλεια, ἡ Ἀμαζών, Κουϊντ. Σμυρ. α', 187.

Ἀ̓ρηϊθοος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ ἀνὴρ τῆς Φιλομεδούσης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μενοίτιον, καὶ Κορωνήτης ἐπικαλούμενος, ὡς πολεμῶν πάντοτε μὲ μίαν κεφαλήν, Ὅμ. Ἰλ. Η, 8. — 2) Θρᾷξ, ἡνίοχος τοῦ Ῥήσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 485.

Ἀ̓ρηΐλυκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, Ὅμ. Ἰλ. Ξ. 451. — 2) Εἷς τῶν Τρώων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος ἐν τῇ μάχῃ Ὅμ. Ἰλ. Π, 308.

Ἀ̓ρήϊος, ία, ῖον. Ἰωνικ. ταὐτ. τῷ Ἄρειος, τὸ Ἀρήϊον πεδίον, ἐν Λίᾳ τῆς Κολχίδος ἔνθα ἦν τὸ ἄλτος τοῦ Ἄρεος, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1268.

Ἀ̓ρήϊος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 146.

Ἀ̓ρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰβάλου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀφαρεὺς ἐγέννησεν τὸν Ἴδαντα, Λυγκέα καὶ Πίσον, Ἀπολλόδ.

Ἀ̓ρήνη, ἡ (ᾱ). Πόλις τῆς Ἠλιάδος ἐν Πελοπον-

νήτῳ ἐπὶ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. Σάμικος ὕστερον ἐκαλεῖτο, Ὅμ. Ἰλ. Β, 591. Λ, 723. ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἄλλην τινὰ πόλιν τὴν Μεσσηνίας Ἀράνην, πιθαν. ἡ αὐτὴ καὶ Ἀρήνη, ἡ, 3, 15. ἔθεν Ἀρηνηθεν, ἐξ Ἀρήνης, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Κρήνη τις ἐν Ἤλιδι, πλησίον τῆς πόλεως Λεπρέου, Παυσ. ε', 5.

Ἄρης, εος, ὁ, παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ Ἄρεως. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅστις μυθολογεῖται ὅτι ἐγεννήθη καὶ διέτριβεν ὡς ἐπιπολὺ εἰς τὴν χώραν τῆς Θράκης, ἔνθα καὶ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων· κατὰ Παυσ. δὲ λέγεται ὅτι ἀνετράφη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς Θηρεῦς καλουμένης. Ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς θεὸς τοῦ πολέμου παριστάμενος ἀεὶ ὑπὸ ἀγρίαν καὶ σοβαρὰν μορφήν, ἔνοπλος καὶ φονεύς· φονεύτας ποτὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος Ἁλιρρόθιον, ὅστις ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγλαύρου, καὶ κριθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις περίφημον Δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἄρειος πάγος, ἀπολύθη τῆς κατηγορίας· Ἀπολλόδ. γ', 14. 2. ὅτε δὲ ἦλθεν εἰς μάχην καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἐχώρισεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς δι' ἐπέμβασεως τοῦ ὁποίου ἔρριψε μεταξὺ τῶν δύω· ἐκ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἐγέννησε τὴν Ἁρμονίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Κάδμος, ἐκ δὲ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Ἄντορος ἐγέννησε τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, Ἡσ. Θεογ. 933 Ὅμ. Ἰλ. Β, 512. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐπεκράτησεν, ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄγρια Σκυθικὰ ἔθνη· τὰ ὁποῖα ἐθυσίαζον εἰς αὐτὸν [illegible], καὶ ὅσους αἰχμαλώτους ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἤθελον λάβῃ· ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐτιμᾶτο μεγάλως ἀνέκαθεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Mars, οἵτινες ἐδέξαζον αὐτὸν πατέρα τοῦ πρώτου καθιδρυτοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας Ῥωμύλου. Ἀπολλόδ. Πλούταρχ.

Ἀρήτη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὰ παλάτιόν της, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 54 — 2) Γυνὴ τοῦ Δίωνος ἐκ Σικελίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 47, κατὰ Lünemann.

Ἀρητιάδης, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἄρεος, ὁ Κύκνος, Ἡσ. Ἀσπ. 37. σπαν. τύπ' τοῦ Ἄρης. — 2) = Νίσος ἐκ Δουλιχίου, Ὅμ. Ὀδ. Π, 395.

Ἀρητιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἄρεος, ἡ εἰς τὴν θεὸν Ἄρην ἀνήκουσα, ἡ Ἀρητιὰς κρήνη Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179 ταὐτ. τῷ Ἀρεία κρήνη. — 2) ἡ Ἀρητιὰς νῆσος, νῆσος τοῦ Πόντου ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζων αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἄρητος, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄρατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολλόδ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ῥ, 494. (– – υ παρ' Ὅμ. παρὰ δὲ τοῖς Ὕστερ. ποιητ. υ – υ)

Ἀρθμιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πυθάγακτος ἐκ Ζελείας τῆς ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πρόξενος τῶν Ἀθηναίων, κατηγορεθεὶς ὡς ἄτιμος διότι ἔφερεν Περσικὸν ἀργύριον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 121.

Ἀρία, καὶ Ἀρεία, ἡ, Aria. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας ἥτις ἀπετέλει μέρος τῆς Ἀριανῆς χώρας, μεταξὺ Βακτριανῆς, Μαργιανῆς, Περσίδος, Γεδρωσίας καὶ Ἰνδίας, ταυτὸ τὸ πρὸς μεσημβρίαν μέρος τῆς ἐπαρχίας Κυρασάν λεγομένης, μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν· ἦσαν, Ἄριοι καὶ Ἄρειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρίας, Ἡρόδ. 3, 93. (Ἀρία παρ' Ἡρόδ. καὶ Στράβ. Ἀρεία παρὰ Λουκ.)

Ἀριάδνη, ἡ, Δωρ. Ἀριάδνα. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης· ἀγαπήσασα τὸν Θησέα, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Κρήτην μετὰ τῶν λοιπῶν νέων διὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὰς Ἀθήνας τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου δασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Μίνως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, συνήργησε δι' ἐνὸς μίτου, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Μινόταυρον καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λαβυρίνθου, Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ τῆς Κρήτης ὁ Θησεὺς ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν Ἀριάδνην, τὴν ὁποίαν ὅμως ἄφησεν ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διονύσου, ὅστις ἀγαπήσας αὐτὴν τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι εὑρῆκεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος κοιμωμένην ἐπὶ τινος βράχου τῆς νήσου ταύτης ὅπου εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὴν ὁ Θησεύς. Ἡσ. Θεογ. 947. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 321. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Ἀριαβίγνης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ.

Ἀριαῖος, ὁ. Σατράπης τῶν Σάρδεων καὶ ἡγεμὼν τῶν βαρβαρικῶν στρατευμάτων Κύρου τοῦ νεωτέρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκστρατείαν. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 8, 5. κατ' ἄλλους δὲ Ἀριδαῖος.

Ἀριανή, ἡ. Μεγάλη τις ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου κειμένη μεταξὺ Περσίδος, Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ Παραπανοῦ, ἥτις ταυτὸν περιλαμβάνει τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Κυρασάν, τὸ Ἀνατολικὸν τοῦ Καστάν καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Σιγιστάν, Στράβ.

Ἀριανθίδης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Λυσιμάχου [illegible], Θουκ.

Ἀριανοί, Ἰωνικ. Ἀριηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀριανῆς ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. Διον. Περ. 1098. Ἀρειακοὶ παρ' Αἰλν.

Ἀρίαντας, εω, ὁ. Εἷς τῶν Βασιλίσκων τῶν Σκυθίας παρ' Ἡρόδτ.

Ἀριαπείθης, εω, ὁ. Ἕτερός τις βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδτ.

Ἀριαράθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσίαν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ εὐμένους Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ μὲ ἀπανθρωποτάτον τρόπον. — 2) Τίὸς τοῦ προτέρου, ὅστις φυγὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἐπανέλαβε πάλιν τὸν πατρικὸν θρόνον του. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀριαράθου καὶ γαμβρὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ὅστις μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Ἀντιόχου ἐνώθεις μετὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περσέως πόλεμον, εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς, ἥτις ἐκάλεσεν αὐτὸν Φίλον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Ἀριαράθεια, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀριαράμνης, εω, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡρόδτ.

Ἀριάσπαι, οἱ. Λαός τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ἐπιαλουμ. οἱ Εὐεργέται, Ἀρρίαν. δ', 6. Στράβ. ιε'.

Ἀριάσπη, ἡ. Πόλις τῆς Δραγγιανῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀριάσπων.

Ἀριάσπης, ου, ὁ. Τίὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὄχου, φαρμακωθεὶς, ὡς λέγεται, μόνος, φοβούμενος τὸν ἐπαπειλούμενον κατ' αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρὸς του.

Ἀρίβαζος, ὁ. Τρανός τις ὅστις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως Δαρείου Ὑστάσπου, Αἰλιαν.

Ἀριβαῖος, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων καὶ σύμμαχος τῶν Ἀσσυρίων ἐναντίον Κύρου τοῦ μεγάλου, ὅστις νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ διωκόμενος ἐθανατώθη.

Ἀριγαῖον, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Κρατερὸς διὰ προσταγῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. πιθαν. ἡ παρὰ Κρουν. Acadera λεγομένη. Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 24.

Ἀριγνωτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐτομένους κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, Ἀριστφ. — 2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Λουκ.

Ἀριδαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Φιλίννης μιᾶς ὀρχηστρίδος καὶ ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν ὁποίου τὸν θάνατον βασιλεύσας ἐξ χρόνους ἐθανατώθη ἀνελεῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, Λουκ.

Ἀρίζαντοι, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμὸν, Ἡρόδτ. 1, 101.

Ἀρίδωλις, ιος, ὁ Τύραννος τῆς πόλεως Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, Ἡρόδτ.

Ἀρικία, ἡ. Aricia. Πόλις ἀρχαιοτάτη τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Ῥώμης καὶ κειμένη ὀπίσθεν τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ἡ θεὰ Ἄρτεμις μὲ παραδόξους τελετάς, Παυσ. β', 27. ταυτὸν Aricia· ἦσαν, Ἀρικηνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀρικίνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο εἰς ἓν ἄλσος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Παυσ. Σ' ράβ.

Ἄριμα, τά. Τόπος τις ἐν Κιλικίᾳ περίφημος διὰ τὸ ὑπ' αὐτὸν εὑρισκόμενον πῦρ, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ὁ Τυφὼν, οἱ δὲ ἐν αὐτῷ κατοικοῦντες Ἄριμοι ἐλέγοντο, Ὅμ. Ἰλ. Β', 783. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγοντο οὕτως οἱ Σύροι· ἴδε Ἄριμοι.

Ἀρίμασποί, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτικῇ Εὐρώπῃ, εἰς ἄκρον πολεμικὸν, παρ' Ἡρόδτ. 4, 27. σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο μονοφθάλμων κατὰ δὲ Αἰσχύλ. Προμ 811 κατοικοῦν οὗτοι ἐν τῇ Ἀφρικῇ.

Ἀρίμινον, τό. Ἐπίσημος πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ παραθαλάσσιος, οὖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταυτὸν Rimini, Πολύβ.

Ἀριμίνιος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ὀμβρικῆς, ὅστις εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου.

Ἀρίμνης, εος, ὁ. Πλαταιεύς τις, παρ' Ἡρόδτ.

Ἄρίμμας, α, ὁ. Σατράπης τις τῆς Συρίας, Ἀρρίαν.

Ἄριμοι, οἱ. Μυθώδης Λαὸς τῆς Ἀσίας, ὅστις ἐλέγετο ὑπό τινων μὲν ὅτι κατῴκει ἐν τῇ Μυσίᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Λυδίᾳ, ἐν Κιλικίᾳ, κατὰ Πίνδ. ὁ Στράβ. ὑπολαμβάνει τοὺς ὕστερον ἐν τῇ Συρίᾳ κατοικοῦντας Ἀραμαίους.

Ἀριοβαρζάνης, ους, ὁ. Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ Φρυγίας, ὅστις ἑνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλέως ἤγειρεν μίαν ἀποστασίαν κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου 363 πρὸ Χρ. ἥτις ὅμως ἔσχεν ἀπέβη εὐτυχής, Ξενοφ. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅστις πολεμήσας γενναίως μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν, Ἀρρίαν.

Ἄριοι, οἱ. Ἀρχαῖον κοινὸν ὄνομα τῶν Μήδων, Ἡρόδτ. 7, 62. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἴδε Ἀρία.

Ἀριόμαρδος, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Λιγυπτίων, Αἰσχυλ. Περ. 38 — 2) Τίὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τβαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀρταβάζου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων, Ἡρόδτ.

Ἄριος, ὁ, καὶ Ἄρειος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν Ἀσίᾳ, ταυτὸν Ἔρι, Στράβ. Ἀρρίαν.

Ἀριουσία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, καὶ ἡ Ἀριουσία χώρα, ἡ περιξ τῆς πόλεως Ἀριουσίας γῆ, ἔνθα ἐγίνετο ὁ ἐξαίρετος Χίος οἶνος, Στράβ.

Ἀρίσβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μέροπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἶσακον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα ὑπανδρευθεῖς τὴν Ἑκάβην, Ἀπολλόδ. γ', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τευκρου τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Δάρδανος καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ πόλις Ἀρίσβη. Στέφ. Βυζ.

Ἀρίσβη, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀβύδου, Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 836 Στράβ. ὅθεν ἐπίθ. Ἀρίσβηθεν, ἐκ τῆς Ἀρίσβης, Ὅμ. — Ἀρίσβη καὶ Ἄριστβα, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡρόδ. 1, 151.

Ἀριστᾰγόρας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀριστᾰγόρης. Τίος τοῦ Μαλπαγόρου, γαμβρὸς τοῦ Ἱστιαίου καὶ Τύραννος τῆς Μιλήτου, ὅς τις διήγειρε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἀνατίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, θέλων νὰ ἀποκαταστήσῃ πάλιν εἰς αὐτὰς τὴν προτέραν ἐλευθερίαν των, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσικῶν στρατευμάτων πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Θρᾴκην, ὅπου καὶ ἐχάθη μετὰ τῶν περὶ αὐτόν, Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλείδου, Τύραννος τῆς Κύμης, Ἡρόδ. — 3) ἕτερος Τύραννος ἐν Κυζίκῳ, Ἡρόδ. 4, 138. — 4) Τίος τοῦ Ἀριστιλάου, Πρύτανις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Νεμ. 11, 3.

Ἀρισταίνετος, ὁ. Συγγραφεὺς ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, φίλος τοῦ σοφιστοῦ Λιβανίου.

Ἀρίσταιον, τό. Πόλις τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀρισταῖος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης Θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ, ποταμοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὡρῶν καὶ Χαρίτων, αἵτινες ἔτρεφον αὐτὸν μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἦν δὲ περίφημος κυνηγὸς καὶ ποιμὴν ἐπιδέξιος τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, Πινδ. Πύθ. 9, 104. καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὸ καὶ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἐνεργετικὸς Ἥρως μὲ θείας τιμάς, καὶ ἐλογίζετο προστάτης τῶν ποιμένων· ὑπανδρευθεὶς τὴν Αὐτονόην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐγέννησε τὸν Ἀκταίονα, ὅς τις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων σκύλων. Ἡσ. Θεογ. 974. Ἀπολλόδ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Δίλ.

Ἀρίσταιχμος, ὁ. Ἠλεῖός τις, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ.

Ἀρίσταινδρος, ὁ. Περίφημός τις μάντις καὶ οἰωνοσκόπος παρὰ Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ ἐκ Τελμισσοῦ, Ἀρρίαν.

Ἀρίσταρχος, ὁ. Ἀθηναῖος, ἐκ τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας, συντελέσας τὰ πλεῖστα εἰς καταργησιν τῆς Δημοκρατίας, Θουκ. ἡ, 90. Ξενφ. Ἑλλ. καὶ Ἀπομν. — 2) Σάμιος, περίφημος ἀστρονόμος, ζήσας περὶ τὸ 265. ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία, περὶ Μεγέθους καὶ Ἀποστάσεως τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. — 3) Γραμματικὸς ἐκ τῆς νήσου Σαμοθράκης, μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, συγγράψας ὀγδοήκοντα περίπου βιβλία περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς Κλασικῆς Φιλολογίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδέν. Λουκ

Ἀριστέας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀριστέης. Ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐκ Προικοννήσου, ζήσας περὶ τὸ 580 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἓν ποίημα περὶ Ἀριμασπῶν, Ἡρόδ. — 2) Ἀριστέας, Ἡρόδ. 7, 137. πιθαν. Ἀριστεύς, έως, ὁ, Θουκ. ἡ, 60. υἱὸς τοῦ Ἀδειμάντου στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

Ἀριστείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Δυσιμάχου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, εἷς τῶν περιφήμων καὶ περιαλλῶν στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅσοι διέπρεψαν ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅς τις εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν μάχας ἐν Μαραθῶνι, Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς δείξας μεγάλην ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν σύνεσιν, συνετέλεσεν μεγάλως διὰ τῶν φρονίμων καὶ σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν εἰς τὴν πολιτικὴν εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀποδεχθεὶς ὁ δικαιότατος πάντων τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως ψηφισθεὶς ἐξωρίσθη δι' ἐξοστρακισμοῦ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὕστερον δὲ ἐπιστρέψας ἀπέθανεν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ, ταφεὶς δι' ἐξόδων τοῦ κοινοῦ ταμείου, Πλούτ. Ἀριστ. Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 50. — 3) Τίος τοῦ Λυσιμάχου καὶ ἔκγονος τοῦ Περιφήμου Ἀριστείδου τοῦ δικαίου, Πλάτ.

Ἀριστείδης, Αἴλιος· γεννηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τὸ 125 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ζήσας ὡς ἐπὶ πολὺ ἐν Σμύρνῃ, ἔνθα ὑπῆρξε καὶ Ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἐκ τῶν Λόγων αὐτοῦ σώζονται εἰσέτι πεντήκοντα τρεῖς καὶ τινες ἐπιστολαί.

Ἀρίστεραί, αἱ, Aristera, Πλίν. Μικρά τις νῆσος ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, Παυσ.

Ἀριστεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Πελλίκου, ναύαρχος τοῦ Κορινθιακοῦ στόλου, Θουκ. — 2) Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. — 3) ἴδε Ἀριστέας ἀριθμ. 2.

Ἀριστιππος, ὁ. Θετταλὸς, ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσης, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου, Ξενφ. Ἀναβ. ἀ. Πλάτ. — 2) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις, καὶ καθιδρυτὴς τῆς Κυρηναϊκῆς αἱρέσεως· τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν καιρόν τινα αὐτὸς μὴ ὑπομένων δὲ τὴν αὐστηρότητα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας καὶ τὴν περὶ τὰ πράγματα μετὰ σκέψεως θεωρίαν καὶ ἔρευναν, ἐσύστησεν ἴδιον δόγμα περιορίσας τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὑλικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἡδέος καὶ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ λυπηροῦ· διὸ καὶ ἐλθὼν εἰς Συράκουσας διέτριψε καιρόν τινα ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ τυράννου ἐντρυφῶν καὶ παρασιτίζων. Διογ. Λαερτ. Ξενφ.

Ἀριστις, ὁ. Ἕλλην. κύρ. Ὄνομ. ἀνδρὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 99.

Ἀριστόβουλος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Καττάνδρας ἐν Μακεδονίᾳ, εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου καὶ συνέγραψεν τὰς πράξεις μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, Πλούταρχ. Λουκ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀρχιερεύς, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ὁ Ἱεροσολύμων ὁ Πομπήϊος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἔφερεν μετὰ θριάμβου εἰς τὴν Ῥώμην· πεμφθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος αὐθις εἰς Ἰουδαίαν διὰ νὰ καταλύσῃ τὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν τοῦ Πομπηΐου, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τὸ 50 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστογείτων, ονος, ὁ. Νέος τις Ἀθηναῖος ὅστις συνωμόσας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἁρμοδίου ἐφόνευσεν τὸν τύραννον Ἵππαρχον υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων· ληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἱππία ἀδελφοῦ τοῦ Ἵππαρχον ἐπίστευσεν μετὰ βασάνων πρὸς εὐγνωμοσύνην οἱ Ἀθηναῖοι ἀνήγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ χαλκοῦν ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἡρόδ. 5, 55. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, φίλος τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τῶν Μακεδόνων, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζονται δύο λόγοι τοῦ Δημοσθένους.

Ἀριστογένης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενφ.

Ἀριστοδήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολλόδ. γ'.

Ἀριστόδημος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριστομάχου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατευσάντων Ἡρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀργίαν ἐγέννησε τὸν Προκλῆ καὶ Εὐρυσθένην, τοὺς δύο πρώτους βασιλεῖς ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδ. 6, 52. Ἀπολλόδ. ὁ δὲ Ξενφ. Ἀγη, τ. καλεῖ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅς τις μόνος διεσώθη μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡρόδ. 7, 229. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης, ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως Ἀγησιπόλιδος, Ξενφ Ἑλ. — 4) Βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅστις πολεμῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπρότερεν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ του. ὕστερον δὲ ἐσφάγη αὐτοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, Παυσ. δ', 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἐπικαλούμενος ὁ μικρός, ἐκ χωρίου Κυδαθηναίου τῆς Ἀττικῆς, Ξενφ. — 6) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους, διαπραγματευτὴς καὶ μεσίτης Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. — 7) συγγραφεύς τις Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων, ἀναφερόμενος παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀριστόδικος, ὁ Ἐπίσημός τις πολίτης ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ἡρόδ. — 2) Ποιητὴς Ῥόδιος, τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀριστοκλείδας, α, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριστοφάνους Αἰγινίτης, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Νέμ. 3.

Ἀριστοκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν ἐκ Κυδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, ζήσας περὶ τὴν πεντηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα. Παυσ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ Βασιλέως Πλειστοάνακτος, Θουκ. — 3) Ῥήτωρ ἐκ Περγάμου, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Φιλόστρατος. — 4) Ἀριστοκλῆς Μεσσήνιος, φιλόσοφος περιπατητικός, γράψας κατὰ Σουϊδ. Ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας εἰς δεκα βιβλία, καὶ ἓν ὑπόμνημα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀριστοκοίτης, ὁ· ἴδε Ἀριστοκράτης.

Ἀριστοκράτης, ους, ὁ. Ὁ τελευταῖος Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων διότι ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον, Παυσ. — 2) Τίος τοῦ Σκαλλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις μάχην, φίλος καὶ συντροφος τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις καὶ οὗτος κατεδικάσθη εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἀποθανόντων, Θουκ. ἑ, 24. ἐν δὲ ἑ, 19. καίτοι ἡμάρτη. Ἀριστοκοίτης. — 3) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ.

Ἀριστόκυπρος, ὁ. Τίος τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ, Ἡρόδ.

Ἀριστόλαος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος Ἀθηναῖος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐζωγράφισε τὸν Περικλέα καὶ Ἐπαμινώνδα.

Ἀριστόλεως, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου, Δημοσθ.

Ἀριστομάχη, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωρίδα, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀρετήν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 37. Πλούτ. Δι.

Ἀριστόμαχος, ὁ. Τίος τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς

Λυτιμίχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος, Ἀπολλ. ἀ, 9, 13. — 2) Τίος τοῦ Ἡλεαδαίου, ἔκγονος τοῦ Ἴλλου, καὶ πατὴρ τοῦ Τημένου, Κρεσφόντου καὶ Ἀριστοδήμου· οὗτος ἦν ἡγεμὼν τῶν Ἡρακλειδῶν ὅτε οὗτοι ἐκστράτευσαν εἰς τὴν Πελοπόννησον τρίτην φορὰν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τισαμενοῦ. Ἡροδ. 6, 52. Ἀπολλ.

Ἀριστομένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Νικομήδους, Μεσσήνιος, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων εἰς τὸν δεύτερον Μεσσηνιακὸν πόλεμον 685 πρὸ Χρ. ὅπου ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν, φρίγητιν καὶ γεναιοψυχίαν, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς διαφόρους μάχας καὶ ἀποφυγὼν δὶς τὴν αἰχμαλωσίαν· τελευταῖον δὲ προδοθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκράτους βασιλέως τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἰδὼν ματαιωμένας τὰς κατὰ τῆς Σπάρτης γενναίας ἐπιχειρήσεις του, ἔπεμψεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μέγα μέρος τῶν Μεσσηνίων εἰς τὴν νῆσον Σικελίαν ὅπου κατῴκησαν τὴν Πόλιν Ζάγκλην ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Μεσσήνη. — 2) Ἀριστομένης, ναύαρχος τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. — 3) Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 8.

Ἀριστομήδης, ους, ὁ, Ἐκ Θετταλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῶν Ἰσσῶν, Ἀρρίαν.

Ἀριστόμνηστος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 416 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστονα῀ῦται, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ λιμὴν τῆς Πελλήνης, Παυσ.

Ἀριστονίκη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡροδ.

Ἀριστόνικος, ὁ. Περίφημός τις Ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ χωρίου Μαραθῶνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Μεθύμνης ἐν Λέσβῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων Λεσβίων εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν αὐτὸν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐκυρίευσε τὴν νῆσον ταύτην, Ἀρρίαν. — 3) Ἕλληνα ἱστοριογράφον ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀριστόνοος, Ἀττ. Ἀριστόνους, ον. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Πλαισινοῦς τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστεύθη, Τζῆς. — 2) Πολίτης Γελῶος ἐκ Σικελίας, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας εἰς τὴν πόλιν Ἀκράγαντα, Θουκ. στ', 4. — 3) Λαρισαῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀριστόξενος, ὁ. Φιλόσοφος, ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Σικελίᾳ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ εἷς τῶν ἐπιστήμων αὐτοῦ ὁπαδῶν· οὗτος λογίζεται ὡς ἀρχαιότατος συγγραφεὺς· ὅστις ἐπραγματεύθη περὶ Μουσικῆς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι τρία βιβλία ἐπιγραφόμενα, Στοιχεῖα Ἁρμονικά. Αἰλιαν.

Ἄριστος, ὁ. Ἀρκάς τις παρὰ Ξεν. — 2) Ἐκ Σαλαμῖνος πόλεως τῆς Κύπρου, εἷς τῶν Ἱστοριογράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Ἀριστοτέλης, ους, ὁ, Αἰτ. η — καὶ ην. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Βίττος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύᾳ πόλιν Κυρήνην, Πινδ. — 2) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξεν. — 3) ὁ φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἰατροῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀμύντα τοῦ τρίτου, γεννηθεὶς εἰς τὰ Στάγειρα τὸ 384 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 17 χρόνων ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐμαθήτευσεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπροτιμήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Φιλίππου νὰ διδάξῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν· οὗτος ἐχορήγησεν μετὰ ταῦτα εἰς τὸν σοφὸν Ἀριστοτέλην ὅλα τὰ μέσα ὅσα ἐδύναντο νὰ χρησιμεύσουσιν εἰς τὰς φυσικὰς καὶ ζωολογικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁ μέγας οὗτος τῆς φύσεως παρατηρητὴς συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἄφθονον ὕλην ἥτις συνετέλεστο τὰ πλεῖστα εἰς τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ φυσικὰ συγγράμματα· πεντεκοντούτης δὲ ὢν μετέβη αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συστήσας ἰδίαν σχολὴν ἐδίδασκεν 13 χρόνους τὴν λεγομένην περιπατητικὴν φιλοσοφίαν εἰς τόπον τινὰ τερπνὸν καὶ δενδρόφυτον ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Λύκειον καλούμενον· κατηγορηθεὶς δὲ τελευταῖον ὡς ἄθεος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ αὐτόθεν, ἦλθεν εἰς Χαλκίδα πόλιν τῆς Εὐβοίας ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑξήκοντα δύω χρόνων. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς, Ῥητορικῆς, Μεταφυσικῆς, Λογικῆς, καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν συνέβαλον μεγάλως εἰς τὴν κατὰ διαφόρους αἰῶνας νοερὰν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. — 4) Φιλόσοφος τις Κυρηναῖος, Σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 8. — ἔθεν Ἀριστοτελίζω, ὁπαδὸς εἰμὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, Στράβ. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εἴληπται καὶ μακρόν.)

Ἀριστοφάνης, ους, ὁ. Αἰτκ. η καὶ ην. Πατὴρ τοῦ Ἀριστοκλείδα, ὅπερ ἴδε, Πινδ. — 2) Περίφημος ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς εἶναι ἄγνωστος· γεννηθεὶς ἐκ φύσεως μὲ πολλὴν φαντασίαν, μὲ ἀστεῖαν καὶ χαρίεντα εὐγλωττίαν καὶ μὲ ἀπεριόριστον κλίσιν εἰς τὸ σκώπτειν καὶ σατυρίζειν τοὺς ἄλλους, ἐπιτηδεύθη πρὸ πάντων τὸ εἶδος τῆς κωμικῆς ποιήσεως, διὰ τοῦ ὁποίου εἰτάγων ἐπὶ τῆς σκηνῆς δραματικήν τινα παράστασιν ἐνέπαιζε καὶ ἐχλεύαζε πολλάκις μὲ τὰς πλεόν αἰσχρὰς ἐκφράσεις τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, ἐγγίζων καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ τῆς θρησκείας τῶν Ἀθηναίων δόγματα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμικῶν δραμάτων ἐσώθησαν μόνον ἕνδεκα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι πολλὰς καὶ περιέργους γνώσεις τῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ τοῦ βίου τῶν συγχρόνων του Ἀθηναίων. — 3) Γραμματικὸς Βυζάντιος, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρχου, ζῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, φύλαξ τῆς αὐτόθι περιφήμου Βιβλιοθήκης· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν ἐσώθη οὐδέν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Ἀριστοφάντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀχαρνέων ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Λιτωλίαν.

Ἀριστοφιλίδης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ. 3, 136.

Ἀριστόφιλος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 420 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστοφῶν, ῶντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου, εἷς τῶν περιφήμων ζωγράφων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γοργ. — 2) ἐπίσημός τις ἐν Ἀθήναις ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου, ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους καὶ Τιμοθέου Θουκ. Ξενφ. — 3) ἕτερός τις Ἀριστοφῶν ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ.

Ἀριστύλλος, ὁ. Αἰσχρὸς καὶ φαυλόβιός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλουτ. 314. Ἐκκλ. 674.

Ἄριστων, ωνος, ὁ. Τύραννος τοῦ Βυζαντίου, Ἡροδτ. — 2) δέκατος τέταρτος Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, περίφημος διὰ τὴν βασιλικὸν αὐτοῦ φρόνησιν καὶ γενναιοψυχίαν, Ἡροδτ. 1, 67. — 3) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος αὐτοῦ εἰς τὴν γυμναστικήν, Πλάτ. — 4) φιλόσοφος στωϊκὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ μαθητεύσας παρ' αὐτῷ τῷ φιλοσόφῳ Ζήνωνι· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐσύστησεν ἐνταῦθα ἰδίαν σχολὴν πλησιάζουσαν μᾶλλον εἰς τὴν τῶν Κυνικῶν φιλοσοφίαν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 33. — 5) Ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Παιόνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρ. — ὅθεν, Ἀριστώνειος, α, ον, τοῦ Ἀρίστωνος, ἢ Ἀριστωνικὸς, Στράβ.

Ἀριστώνυμος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. β', 33. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 122. — 3) Βιβλιοθηκίριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας πολλὰς κωμῳδίας, τῶν ὁποίων οὐδεμία ἐσώθη.

Ἀριφράδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυτομένους, Ἀθηναῖος κιθαρῳδός, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀναιδῆ καὶ ἄτοπον, Ἐκκλησ. 129. Λουκ.

Ἄρ῀ιφρων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Ἀθηναῖος. Ἡροδτ. 4, 66. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου, Πλάτ. Πρωταγ.

Ἀρ῀ίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων λυριῶν ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λεσβίου· οὗτος λέγεται, ὅτι ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ἓν Κορινθιακὸν πλοῖον, καὶ πηδήσας εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε οἱ ναῦται ἀπεφάτισαν νὰ τὸν ἀνατινάξωσι διὰ νὰ λάβωσι τοὺς θησαυροὺς του, ἐσώθη ἐφ' ἑνὸς δελφῖνος εἰς τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, Ἡροδτ. 1, 23. ὅθεν Ἀριόνιος, ία, ιον τοῦ Ἀρίονος. — 2) = Ἀρείων, ὅπερ ὁρα.

Ἀρχαδ῀ία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον ὀρεινή, συνορεύουσα πρὸς Ἀνατολὰς μὲ τὴν Ἀργολίδα ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ ὄρους Παρθενίου καὶ Ἀρτεμισίου, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὴν Λακωνίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Ἠλίδα, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ἀχαΐαν καὶ Σικυῶνα, χωριζομένην ἀπ' αὐτῶν διὰ τοῦ ὄρους Λαμπείας καὶ Ἐρυμάνθου, Παυσ. ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἔξέχει πρὸ πάντων τὸ περίφημον ὄρος Κυλλήνη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἑρμοῦ μὲ τὸ ξύλινον ἄγαλμα αὐτοῦ, Παυσ. η', 17. Ἐκλήθη δὲ Ἀρκαδία ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς, βασιλέως τῆς χώρας ταύτης. Οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Ἀρκαδίας ἐλογίζοντο Αὐτόχθονες μὴ ἀναμιχθέντες οὐδέποτε μὲ ἄλλα ξένη ἔθνη τὰ ὁποῖα ἦλθον κατὰ καιροὺς καὶ κατῴκησαν εἰς ἄλλα μέρη τῆς Πελοποννήσου, ζῶντες κατ' ἀρχὰς ὡς ἐπὶ πολὺ βίον ἄγριον καὶ κατοικοῦντες εἰς σπήλαια, ὕστερον δὲ κατὰ μικρὸν ἐξευγενιζόμενοι καὶ αὐτοὶ, ἔκτισαν διαφόρους πόλεις, ἠσθάνθησαν τὰς ἡδονὰς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἀφωσιώθησαν πρὸ πάντων μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν μουσικὴν, ποιητικὴν καὶ ὀρχηστικὴν· ὁ δὲ γενικὸς χαρακτὴρ αὐτῶν ἦν φιλάνθρωπος, βοηθητικὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἐπίμονοι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ γενναῖοι εἰς τοὺς πολέμους. τανῦν Ἀρκαδία, ἀποτελοῦσα ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Πρωτεύουσαν τὴν Τριπολιτσάν· ὅθεν ἐπίρρ. Ἀρκαδίηθεν, Ἀπολ. Ῥοδ. ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ, Ἀρκάδες, οἱ κάτοικ.

Ἀρκαδικός, ή, όν. Τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ. κατὰ τὸ Ἀρκαδικόν, κατὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ συνήθειαν, Ξενοφ.

Ἄρκας, άδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος, ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Μαίας, κατασταθεὶς βασιλεὺς τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἀρκαδίας καὶ διδάξας πρῶτος τὸν λαὸν αὐτοῦ τὴν ἐργασίαν τῆς γῆς καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυμάτων· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἐρατοῦς, ἢ κατ' ἄλλους Λεανείρας ἐγέννησε τὸν Ἀζᾶνα, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐμερίσθησαν μεταξύ των τὴν χώραν, Ἀπολλόδ. ή, 8, 2, Παυσ. — 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ὑγῖν. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, Ὅμηρ.

Ἀρκασίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὁ Ἴασος, Καλλιμ.

Ἀρκεισιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκεισίου, ὁ Λαέρτης πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 270.

Ἀρκεισίτιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυωδίας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου καὶ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 182. Ἀπολλόδ. ά, 9, 16.

Ἀρκεσίλαος, ου, ὁ, Ἰων. Ἀρκεσίλεως, Ἡρόδ. Δωρικ. Ἀρκεσίλας, α, Πίνδ. Υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβουλίης, εἷς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 495. Ο, 329. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τέσσαρες βασιλεῖς τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύῃ, καταγόμενοι ἐκ τῆς εἰκίας τοῦ Βάττου, ἐπισημότεροι τῶν ὁποίων ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπῆρχε Ἀρκεσίλαος ὁ τέταρτος, Ἡρόδ. 2, 160—162. Πινδ. Πυθ. 4, 8. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς πόλεως Πιτάνης ἐν Αἰολίδι, γενηθεὶς τὸ 316 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Πελέμονος καὶ καθιδρυτὴς τῆς μέσης Ἀκαδημίας, Διογ. Λαέρ.

Ἀρκεύς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ.

Ἄρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἶριδος, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐρρίψεν εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐπελέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν, Πτολ. Ἡφαιστ. ς'.

Ἄρκη, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης πλησίον τοῦ ὄρους Λιβάνου, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος μὲ θείας τιμάς, ὕστερον Καισάρεια παρὰ Λιβάνῳ κληθεῖσα. Στέφ. Βυζ.

Ἀρκόννησος, ἡ. Νῆσος ἀκατοίκητος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Λέτβου, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀστὶς ἐλέγετο. — 2) ἑτέρα νῆσος πλησίον τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλικαρνασσοῦ, Στράβ.

Ἀρκτεύς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 310.

Ἄρκτος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, πολεμήσας κατὰ τῶν Λαπίθων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Ἀρκτοφόνος, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ὠρίωνος.

Ἄρκτων ὄρος. Ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν Μυσίᾳ, πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 941.

Ἄρκυα, ας, ἡ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἀπολλόδ.

Ἅρμα, ατος, τό. Κώμη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Τανάγρας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Γῆ ἀνοιχθεῖσα κατέπιεν τὸν μάντιν Ἀμφιάραον ἅρουτ μὲ τὸ ἅρμα αὐτοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 499. — 2) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, Αἰλιαν. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῆς Φυλῆς, Στράβ.

Ἁρμαμίθρης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἁρματίδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Διθυράμβου, Θετταλὸς, Ἡρόδ. 7, 227. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ς'. 2.

Ἅρματοῦς, οὔντος, ἡ, καὶ Ἑρματοῦς, ἐν χειρογρ. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας ἀπέναντι τῆς Λέσβου, Θουκ. ή, 101.

Ἁρμαξα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας

Ἁρμένη, ἡ. Κώμη τις τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Σινώπης, μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ. ἡ Ἁρμήνη, παρὰ Ξενοφ.

Ἀρμενία, ἡ. Χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας, τὸ πάλαι σχηματίζουσα ἓν ἐπίσημον βασίλειον διοικούμενον αὐτονόμως ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπετάχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Μήδων καὶ ἐφεξῆς ἠνώθη μὲ τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον, ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ἡ Ἀρμενία εἰς δύο μέρη, εἰς μεγάλην Ἀρμενίαν, κειμένην πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ συνορεύουσαν ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀλβανίαν καὶ Ἰβηρίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν καὶ μικρὰν Ἀρμενίαν, νοτείως μὲ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Ἀσσυρίαν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Μηδίαν καὶ Κασπίαν θάλασσαν, καὶ εἶχε πρωτεύουσαν πόλιν τὰ Ἀρτάξατα, καὶ εἰς μικρὰν Ἀρμενίαν, ἥτις καὶ ἡ πρὸς ἑσπέραν Ἀρμενία ἐκαλεῖτο, κειμένην παρὰ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου μεταξὺ Καππαδοκίας, τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Ἡρόδ. Ξενοφ. ὅθεν Ἀρμένιος, ία, ιον καὶ Ἀρμενιακὸς, ή, όν, τῆς Ἀρμενίας, ἢ ἐκ τῆς Ἀρμενίας, καὶ Ἀρμενιστὶ, μὲ Ἀρμενικὸν τρόπον.

Ἀρμένιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρμενίας, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ταύρου, πιθαν. τὰ λεγόμενα Μόσχικα ὄρη, Ἡρόδ. 1, 72.

Ἀρμένιος, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀρμενίας, Ἡρόδ. — 2) Ἀρμένιος, στρατηγὸς τῶν Γερμανῶν ἐπὶ Λύγουστου Καίσαρος, ὅστις ἐξήτησε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας, Στράβ.

Ἁρμίανα, τά. Πόλις τῶν Παρθυαίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἅρμης, εω, ὁ. Ἔκγονος τοῦ Κύρου καὶ Πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ.

Ἁρμόδιος, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης τοῦ Ἀριστογείτονος μετὰ τοῦ ὁποίου φονεύσας τὸν τύραννον Ἵππαρχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φύλακας αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνῆγειραν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως ἀνδριάντας χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἴδε Ἀριστογείτων, Ἡρόδ. 5, 55. ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ἓν ἆσμα ἀδόμενον ἐν καιρῷ τραπέζης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁρμοδίου, ὅθεν, τὸν Ἁρμόδιον ἄδειν, Ἀριστοφ. Ἀχ 980.

Ἁρμοκυδής, εω, ὁ (ῠ). Εἷς τῶν δοκιμωμάτων Φωκέων, ὅστις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρδόνιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν φέρων χιλίους ὁπλίτας Φωκεῖς, Ἡρόδ. 9, 17.

Ἁρμονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, γυνὴ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Σεμέλην καὶ τὴν Ἰνώ, Ὅμ. Ὕμ. Ἀπολ. 195. Ἡσ. Θεογ. 934.

Ἁρμονίαι, αἱ. Τόποι τινὲς ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στράβ.

Ἁρμονίδης, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φερέκλου, Τρώς, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 60. — 2) Μουσικός τις μαθητὴς τοῦ περιφήμου Τιμοθέου, Λουκ.

Ἅρναι, αἱ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Χαβρίου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρναίων, Θουκ. δ', 103.

Ἀρναῖος, ὁ. Ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, καλούμενος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὕστερον δὲ Ἶρος ὁ αὐτὸς λεγόμενος, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 5. — 2) πατὴρ τῆς Μεγαμήδης γυναικὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 4, 10.

Ἄρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησεν Αἰόλον τὸν δεύτερον καὶ τὸν Βοιωτὸν, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ πόλεις Ἄρνη, Παυσ. 9', 40.

Ἄρνη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας μὴ προσδιορισμένη ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 507. Κατὰ Στράβ. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀχραίφιον κληθεῖσα, κατὰ δὲ Παυσ. ἡ Χαιρώνεια, κατ' ἄλλους δὲ εἰκάζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς Βωπαϊδος λίμνης. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Μηλιακοῦ κόλπου, Θουκ. ά, 12. — 3) = Ἄρνας. ὅθεν Ἀρναῖος, ὁ κάτοικος.

Ἄρνισσα, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας, Θουκ. δ', 128.

Ἄρνος, ὁ. Arnus. Ποταμὸς τῆς Ἑτρουρίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, παρὸν Ἄρνος, Arno Στράβ.

Ἀροεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀχαΐας Ἄρνην, ὕστερον Πάτρας κληθεῖσαν. Παυσ. ζ', 21, 18.

Ἀρόη, ἡ. Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀχαΐας, ὕστερον Πάτραι κληθεῖσα, Στεφ. Βυζ.

Ἀροάνιος, ὁ. Μικρὸς τις ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅστις καὶ Ὄλβιος ἐλέγετο, ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Ἠλίδος. Παυσ.

Ἀρουέρνοι, οἱ. Arverni. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, παρὸν Auvergne, Στράβ. Ἀρόερνοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀρούπεινον, τό. Arupinum. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαπόδων, Στράβ.

Ἀρπαγίον, τό. Μέρος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Σιδηνῆς, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης ὑπὸ τοῦ Διός, Θουκ ή, 101. καὶ Ἁρπαγεία, τά, παρὰ Στράβ.

Ἅρπαγος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Ἀστυάγους, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογεννηθέντα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κῦρον, διὰ νὰ τὸν ἀνέλῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ Κῦρος, Ἡρόδ. 1, 80. — 2) Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ. 6, 28.

Ἁρπαλεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Ἁρπαλίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους τοῦ Παφλαγόνος, φίλος τοῦ Πάριδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 644.

Ἁρπαλος, ὁ. Στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλωνίας, ὅστις λαβὼν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐτόθι θησαυρῶν ἔφυγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀρρίαν.

Ἁρπαλύκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, ἥτις βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρὸς καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ, ἐσφαξε τὸν ἴδιον ἀδελφόν της καὶ ἐπρόσφερεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα της, εἶτα δὲ μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν, Παρθεν.

Ἁρπάλυκος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλόδ. — 2) Διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν πυγμαχίαν ἐκ Φαιστείας πόλεως τῆς Φωκίδος, Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 114, ἔνθα ὁ Brunk Αὐτόλυκος ἀναγιγώσκει.

Ἅρπασος, ὁ, καὶ Ἅρπαγος, παρὰ Διοδῶρ. Σικ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄραξην, παρὸν, Ἁρπασοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 7, 18. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Καρίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον, παρὸν Δοχειναί, Στράβ. Κοϊντ. Σμ. 10, 144.

Ἅρπινα, καὶ Ἅρπαινα Παυσ. ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Ἀρπῖνα, τά, Arpinum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας

τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Ῥωμαίου ῥήτορος Κικέρωνος, τῶν Arpino, Πλούτ, Κικ. 8.

Ἀ᾽ρπινᾶτις, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Οἰνόμαον καὶ ἀφ᾽ ἧς ἐκλήθη ἡ ἐν Ἠλείᾳ πόλις Ἄρπινα, Παυσαν. ε, 22. — 2) = Ἄρπινα.

Ἁ᾽ρποκράτης, ους, ὁ, αἰτιατ. ην καὶ ην. Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, παριστανόμενος ἀεὶ ὡς ἐν τρυφερῷ ἔτι παιδίῳ, καθήμενον ἐφ᾽ ἑνὸς ἄκρου τοῦ Λωτοῦ καὶ ἔχον τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χείλη τοῦ στόματος, ὡς εἰκὼν καὶ σύμβολον τῆς σιωπῆς, Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ.

Ἁ᾽ρπυια, ἡ. Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ὀβιδ.

Ἁ᾽ρπυια, ἡ, πληθ. Ἅρπυιαι, αἱ. Θεαὶ τῆς ταραχῆς, συγχύσεως καὶ ἀνεμοζάλης, λαμβανόμεναι φυσικῶς καὶ ἠθικῶς· παρ᾽ Ἡσ. Θεογ. 267. Θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἢ Ἄελλὼ καὶ ἡ Ὠκυπέτη· παρ᾽ Ὁμρ. Ἰλ. Π, 150 καὶ ἑτέρα τρίτη Ποδάργη λεγομένη· παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν μεταγειτν. ποιητῶν ὡς παρθένοι ἐχουσαι ἐπ᾽ αὐτῶν πτερὰ, μὲ πρόσωπον ἀυτειδὲς καὶ ἐπληκτικὸν καὶ μὲ ὄνυχας γυπῶν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, πεμπόμεναι πολλάκις ὡς αἱ Ἐριννύες εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, Ἀπολλόδ. α, 2, 6. καὶ 9, 21.

Ἁ᾽ρπυς, υος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται, ὅτι ἔπεσε μία τῶν Ἁρπυιῶν, διωκομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βορέου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔλαβεν ὁ ποταμὸς τὴν ὀνομασίαν ταύτην, πρότερον Τίγρης καλούμενος, Ἀπολόδ. α, 9, 21.

Ἁ᾽ῤῥαβία, ἡ, = Ἀραβία.

Ἁ᾽ῤῥα, ἡ. Πόλις μικρὰ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας, μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Ἐπιφανείας, Πτολεμ.

Ἀ᾽ῤῥήτιον, τό, ἢ μᾶλλον Ἀρήτιον, Arretium. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐκλεκτὸν αὐτῆς οἶνον, ταινῦν Arezzo, Πολυβ. ἔθν, Ἀῤῥητῖνοι, οἱ κάτοικ. Πολυβ.

Ἀ᾽ῤῥητος, ὁ, πιθαν. Ἀρήτιος· Τίὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολόδρ. γ, 12, 5.

Ἀ᾽ῤῥιανὰ, τὰ, ἡ Ἀῤῥιανοὶ, οἱ. Χώρα τις ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Θουκυδ. ἡ, 104 κατὰ Οὐδστ. καὶ λαὸς τις οὕτω καλούμενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς Χερσονήσου.

Ἀ᾽ῤῥιανὸς, Φλαύϊος. Φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐκ Νικομηδείας πόλεως τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκλέχθη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκίας· σώζεται αὐτοῦ, ἱστορία τῆς ἀναβάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἑπτὰ, καὶ, Ἐπικτήτου διατριβῶν βιβλία τέσσαρα.

Ἀ᾽ῤῥίας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιδ, 48. παρὰ Πλουτρχ. Ταῤῥίας.

Ἀ᾽ῤῥιβαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βρομέρου, βασιλεὺς τῶν Λυγκηστῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκυδ. δ, 79.

Ἀ᾽ῤῥύβας, α, ὁ. Μακεδών τις, Ἀρρίαν.

Ἀρσακίδαι, οἱ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀρσάκου καὶ διάδοχοι τῆς βασιλείας τῶν Πάρθων, Λουκ. Ἡρωδ.

Ἀ᾽ρταξάκης, ου ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 991. — 2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ὁ συστήσας τὴν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν ἐν Παρθίᾳ, γενεύσας τὸν Ἀγαθοκλῆν ἡγεμόνα τοῦ βατιλέως Ἀντιόχου τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Ἀρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάστευσαν εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Ἀρμενίαν, Λουκ. Στράβ. Ἡρωδν.

Ἀ᾽ρσακία καὶ Ἀρτάκη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας, πρότερον Ῥάγα καλουμένη, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ κληθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ Εὐρωπος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν Πάρθων ὠνομάσθη Ἀρτακία.

Ἀρσάμης, ου, ὁ. Στρατηγὲς τῶν Αἰγυπτίων ἐκ τῆς πολεως Μέμφιδος, Αἰσχυλ. Πέρσ. 36. — 2) Πατὴρ τοῦ Ὑστάσπου καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου. — 3) Τίὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων, Ἡρόδοτ. 7, 69. — 4) Τίὸς τοῦ Ἄρμου ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, Ἡρόδτ. 1, 209. — 5) Τίὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακροχείρους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. — 6) Ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἔμπειρος πολιτικὸς, ὅστις διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐμφυχώσας πολὺ τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, καὶ ἐνισχύσας μεγάλως τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν. — 7) Βατιλεὺς τῆς Ἀρμενίας τὸ 245 ἔτος πρὸ Χρ. — 8) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ἀρρίαν.

Ἀ᾽ρσαμένης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Οὐτίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 68.

Ἀ᾽ρσης, ου, ὁ. Τίὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρταξέρξου Ὄχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγώα τὸ 336 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀῤῥιαν.

Ἀ᾽ρσινόη, ἡ, Δωρικ. Ἀρσινόα. Θυγάτηρ τοῦ Ψηγέως ἐξ Ἀρκαδίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, Ἀπολόδρ. γ, 7, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολόδρ. γ, 10, 3. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἥτις ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀνδροφόνου αὐτοῦ μητρὸς Κλυταιμνήστρας καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Στρόφιον, Πινδ. Πυθ. 11, 25, 54.

Ἀ᾽ρσινόη, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Βερενίκης, κατ᾽ ἀρχὰς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσίμαχος ἡγεμὼν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εἶτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλάδελφος, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε μὲ ὑπερβολήν. Θεοκρ. Εἰδ. ιθ', 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λυσιμάχου καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἔφερεν αὐτὴν μετὰ θριάμβου εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας.

Ἀ᾽ρσινόη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀσίᾳ καὶ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν, 1) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἥτις καὶ Κλεοπατρὶς ἐλέγετο, κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, κατὰ δὲ Mannert δύο διάφοροι πόλεις, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Ἀρσινοΐτου Νομοῦ, πρότερον Κροκοδείλων λεγομένη διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ ζώου κροκοδείλου, Ἡρόδοτ. 2, 140. Διόδρ. Σικ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, ἥτις καὶ Ταύχειρα ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας πλησίον τοῦ Ἀλαμούρου μὲ λιμένα, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας. — 6) Ἑτέρα πόλις τῆς Κύπρου ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Λευκόλλας, ταινῦν Φαμαγούστη λεγομένη, Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Κωνώπη καλουμένη, Στράβ. ἔθν, Ἀρσινοήτης, ου, καὶ Ἀρσινοεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀ᾽ρσινοΐτης Νομός. Νομός τις ἢ μικρὰ ἐπαρχία τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἀρσινόην, Στράβ.

Ἀ᾽ρσίνοος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἑκαμήδης, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 625.

Ἀ᾽ρταβαζάνης, ους, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βατιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδοτ. 7, 2.

Ἀ᾽ρταβάζης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τιγράνου, βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, καθυπερδεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτ. Κράσ. καὶ Ἀρταβάσδης, ου, Στράβ.

Ἀ᾽ρταβάζος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φαρνάκου, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην διετάθη μὲ σαράντα χιλιάδας στρατιώτας εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδτ. Θουκυδ. α', 129. — 2) Σατράπης ἐν Ἀσίᾳ Πέρσης, ὅστις ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου καὶ νικηθεὶς, ἔφυγεν εἰς τὴν Μακεδονίαν πρὸς τὸν βασιλέα Φίλιππον, εἶτα ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔγινε πρῶτος ὑπουργὸς παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδομανῷ, Δημοσθ. Διόδρ. Σικ. ις'.

Ἀ᾽ρτάβανος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡρόδτ. 4, 83. — 2) Τριακὶς τις εὐνοῦς τοῦ Ξέρξου καὶ ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων αὐτοῦ, ὃς τις συνομόσας κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ φονεύσας αὐτὸν, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος, Διόδ. Σικ. — 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φραάτου, βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἐκ τῶν γένους τῶν Ἀρτακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ᾽ρταβάτης, εω, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Φερναζάθρου, Ἡρόδτ. 7, 65.

Ἀ᾽ρτάβροι, οἱ. Artabri. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ταῤῥακωνικῇ Ἱσπανίᾳ, ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριον καὶ πολεμικόν.

Ἀ᾽ρτάβου ἀκρωτήριον. Τὸ βορειοδυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. καὶ Πτολ. καλοῦσι Νέριον.

Ἀ᾽ρταγέρτης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ βατιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. α', 7, 11.

Ἀ᾽ρταγιγάρτα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος. Πτολ. ε', 13.

Ἀ᾽ρταγέρξης, ου, καὶ Ἀρτάοζης. Φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ξενοφ.

Ἀ᾽ρταζώστρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου, Ἡρόδ. 6, 43.

Ἀ᾽ρταῖος, ὁ. Πέρτης τις παρ᾽ Ἡρόδτ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνῶν, Ἡρόδτ. 7, 61.

Ἀ᾽ρτάκαννα, τὰ, Στράβ. καὶ Ἀρτάσανα, Ἀρρίαν. πιθαν. Ἀρτάκανα κατὰ Mannert. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἄρτας ἐν Περσίδι ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ, Artacona παρὰ Πλιν. πλησίον τῆς νῦν Ἀῤῥὼν λεγομένης.

Ἀ᾽ρτάκη, ἡ. Ἀκρωτήριον δασῶδες ἐπὶ τῆς νήσου Κυζίκου ἐν τῇ προποντίδι, Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπί τινος νήσου παρὰ τῇ Κυζίκῳ ἢ μᾶλλον προάστειον αὐτῆς τῆς Κυζίκου, ταινῦν Ἀρτάκι, Ἡρόδτ. 6, 33. Στράβ. ἔθν. Ἀρτάκιος, ία, ιον, τὴς Ἀρτάκης, καὶ Ἀρτακηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀ᾽ρτακίη, προσωπικ. κρήνη, ἡ. Κρήνη τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λαιστρυγόνων ἐν Ἰταλίᾳ, Ὁμ. Ὀδ. κ, 108. — 2) Ἑτέρα κρήνη πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 957. — παρ᾽ Ἡροδτ. δὲ καὶ πόλις Ἀσιατική.

Ἀ᾽ρτάμης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Περσ. 316.

Ἀ᾽ρταμις, Δωρικ. ἀντὶ Ἄρτεμις.

Ἀρταμίτα, = Ἀρτεμίτα.
Ἀρτάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡρόδ. 4, 49. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν.
Ἀρτάνης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου, Ἡρόδ. 7, 224. — 2) Βασιλεὺς τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας περὶ τὸ 77 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Τιγράνου ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ.
Ἀρτάξατα, τά. Πόλις πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀρτάξα καὶ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ. Πλουτρ. ἔτι καὶ Ἀρταξίσατα, τά, Στέφ. Βυζ. ταὐτὸν Ἀρτοχάτ.
Ἀρταξέρξης, καὶ Ἀρτοξέρξης, ου, ὁ. Οὕτως ἐκαλοῦντό τινες τῶν βασιλέων τῆς Περσίας μετὰ Κῦρον τὸν μεγάλον, ὁ Ἡρόδ. 6, 98 ἑρμην. τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ, ὁ μέγας, ἀρήιος. — 1) Ἀρταξέρξης ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ἐπικληθεὶς μακρόχειρ διὰ τὰς πολὺ μακρὰς αὐτοῦ χεῖρας, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 465 ἕως 424 ἔτους πρὸ Χρ. μὲ πολλὴν σύνεσιν καὶ δικαιοσύνην· πολεμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βιασθεὶς ὑπ' αὐτῶν νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, ἀφῆκε τὰς ἐν τῇ Ἄτιᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἐλευθέρας, Ἡρόδ. — 2) Ἀρταξέρξης υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου, Μνήμων ἐπικαλούμενος διὰ τὸ μέγα αὐτοῦ μνημονικόν· κατὰ τοῦτον πολεμήσας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κῦρος ὁ Νεώτερος, ἐφονεύθη εἰς τὴν ἐν Κουναξᾷ μάχην τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Ἀρταξέρξης οὗτος ἀπὸ τοῦ 405 ἕως τοῦ 362 ἔτους πρὸ Χρ. Ξενοφ. Πλουτρ. — 3) Ἀρταξέρξης ὁ τρίτος, Ὦχος ἐπικληθείς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 362 ἕως 338 ἔτους πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λίγυπτίου Βαγώα. Ἀρταξ. Ἡρόδ. Θουκ. Ξενοφ. Ἀρτοξ. Πλατ Πλουτ.
Ἀρταξίας, ου, ὁ. Κατ' ἀρχὰς σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν Ἀρμενίᾳ, εἶτα γειόμενος ἀνεξάρτητος, ἐστύτησε τὸ βασίλειον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Ῥώμη· εἶτα δὲ πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀντιόχου Ἐπιφανοῦς καὶ νικηθείς, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ κατεσφάγη. Πλουτ.
Ἀρταπάτας, α, καὶ Ἀρτακάτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πιστοτάτων εὐνούχων Κύρου τοῦ Νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβ. α, 6, 11.
Ἄρτας, α, ὁ. Ἰαπύγιός τις παρὰ Θουκ.
Ἀρταύκτης, εω, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Σηστοῦ καὶ στρατηγὸς τῶν Μιτυληναίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ.
Ἀρταφέρνης, ους, ὁ. Ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Πεισιστρατίδην Ἵππιαν φυγόντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατεπολέμησε τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, κατεδαφίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον, Ἡρόδ. 6, 94. — 2) Τίὸς τοῦ προτέρου καὶ στρατηγὸς μετὰ τοῦ Δατίδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδ. Αἰσχύλ. Περσ. 21. — 3) Αἰτκ. Ἀρταφέρνην, Πέρσης τις παρὰ Θουκ. δ', 50.
Ἀρταφρένης, = Ἀρταφέρνης, Αἰσχλ. Περσ 775. Βασιλεὺς τις τῶν Περσῶν.
Ἀρταχαΐης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρταίου, στρατηγὸς τῶν Ἰώνων ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ. 7, 63.
Ἀρτεμβάρης, ους, ὁ. Μῆδός τις τῶν δοκίμων, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν παῖζον Κῦρος ὁ μεγάλος ἐμαστίγωσε μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συμπαικτόρων, Ἡρόδ. 1, 114. — 2) στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 29.

Ἀρτεμίδαι, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Φοίνιξιν αἱ ἑπτὰ θυγατέρες, τὰς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος μετὰ τῆς Ἀστάρτης, ταὐτὸν τῷ Τιτανίδες, Εὐσεβ.
Ἀρτεμίδωρος, ὁ. Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Ἐφέσου, ζήσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψεν ἕνα Περίπλουν εἰς ἕνδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενον, Γεωγραφούμενα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα διέμειναν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι, Στράβ. — 2) Συγγραφεύς τις Δελφιανὸς ἐπικαλούμενος, ἐκ Δελφίδος τῆς ἐν Λυδίᾳ, γράψας Ὀνειροκριτικὰ εἰς πέντε βιβλία, Λουκ.
Ἄρτεμις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου καὶ λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεότης τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς διαχέεται ἐφ' ὅλην τὴν φύσιν ἐκ τῆς Σελήνης, διὸ καὶ συγχέεται ὑπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἄλλων ποιητῶν μὲ αὐτὴν τὴν Σελήνην. Ἐξ ἀρχὰς δὲ τοῦ κυνηγίου διέτριβεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς, μένασα ἀείποτε παρθένος, καὶ αὐστηρῶς τιμωροῦσα τοὺς ὅσοι ἤθελον συλλάβει ἀτελῆ τινα ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιθυμίαν· κατετέφευσε τὰ τέκνα τῆς Νιόβης, ἥτις ἐπῆρθη, ὅτι ἦν εὐτεκνοτέρα καὶ αὐτῆς τῆς Λητοῦς, μετεμόρφωσε τὴν Ἀκταίονα εἰς ἔλαφον, διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην, καὶ παρεστάνετο ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἐν τόξον καὶ μίαν φαρέτραν, συνωδευμένην ὑπὸ τῶν νυμφῶν αὐτῆς καὶ ἐσθ' ὅτε ἔχουσα κατόπιν της ἕνα θηρευτικὸν σκύλον· ἐλατρεύετο ἔτι καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς καταχθονίου Ἑκάτης καὶ Εἰλειθυίας. Περίφημος πρὸ πάντων ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς ἐν Ἐφέσῳ, ἔνθα παριστάνετο ὑπ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως· ἐτιμᾶτο δὲ καὶ ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ ἐλατρεύετο μὲ ἀνθρωπίνους θυσίας· ὡσαύτως ἐν Ῥώμῃ εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἀνεγερθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τυλλίου, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Diana. Ὅμρ. Ἀπολλ. γ', 5.
Ἀρτεμισία, ἡ. Βασίλισσα τῆς Καρίας ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, ἥτις ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ἔχουσα πέντε κεκλωσμένα ὡπλισμένα πλοῖα· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν κινδυνεύσασα νὰ αἰχμαλωτισθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διεσώθη διὰ τῆς πανουργίας της· τελευταίου καταφρονουμένη ὑπό τινος νέου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπεροβολήν, ὑπὸ ἀπελπισίας ἐρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ἐν Λευκάδι ἀκρωτηρίου καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν Σάλασσαν, Ἡρόδ. — 2) Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Μαυσώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἠγάπησε τὸν ἄνδρα αὐτῆς τοσοῦτον πολύ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνήγειρε πρὸς ἀθανατοποίησιν τοῦ τὸ περίφημον ἐν Ἁλικαρνασσῷ Μαυσώλειον λεγόμενον μνῆμα, ἔπειτα τὴν κόνιν αὐτοῦ μεμιγμένην μετ' ἄλλων ποτῶν, καὶ ὑπὸ τῆς λύπης ἀπέθανε μετὰ δύο χρόνους, Δημ.
Ἀρτεμίσια, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος, πανηγυριζομένη ἐξαιρετ. ἐν Δελφοῖς, ἔνθα ἔδυον εἰς αὐτὴν μίαν τριήλην· ὡσαύτως καὶ ἐν Συρακούσαις, ἔνθα διήρκει ἡ τελετὴ αὕτη τρεῖς ἡμέρας. Πτολμ. Ἀρχ Ι.
Ἀρτεμίσιον, τό. Κυρ. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· εἶτα ἰδίως ὄρος πλησίον τῆς Οἰνόης ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀπολλόδ. — 2) Ἀκρωτήριον καὶ ἄκτη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κατὰ τὸ ἀρετικὸν αὐτῆς μέρος μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων, Ἡρόδοτ. 7, 175 Θουκ. — 3) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τοῦ Γλαύκου κόλπου. — 4) Ναὸς καὶ Ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Aricinum Nemus, Στράβ.
Ἀρτεμίτα, καὶ Ἀρταμίτα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ταυτὸν, Σχιεβάδ· ὄθεν Ἀρτεμιτηνός, ὁ κάτοικ. Στράβ.
Ἀρτεμίχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλίνιος καὶ τῆς Ἅρπης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόλλων μετεμόρφωσεν εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.
Ἄρτεμων, ωνος, ὁ. Ἀναιδὴς τις καὶ μαλθακὸς ποιητὴς Λυρικῶν ἀσμάτων, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 850. κατά τινας εἴληπται ὡς ἐπίθετ. τοῦ Κρατίνου. — 2) Μεγαλέμπορός τις ἐκ Φατηλίδος πόλεως τῆς Λυκίας παρὰ Δημοσθ.
Ἀρτίμπασα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἡρόδοτ. 4, 59.
Ἀρτίμας, α, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Λυδίας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ.
Ἀντίπος, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, συχνάκις παρ' Ὅμρ ἀπαντώμενον, ὡς ἔχοντος ἀρτίους καὶ ἰσχυροὺς τοὺς πόδας, Ὀδ. Θ, 310.
Ἀρτίσκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, Ἡρόδ. 4, 92. ταυτὸν Τοῦσκα· πιθαν. Ἀρδήσκος.
Ἀρτούχας, ου, ὁ. Στρατήγης Πέρσης, παρὰ Ξενοφ Κύρ. Ἀναβ.
Ἀρτύβιος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν ὑπὸ Δαρείου τὸν Ὑστάσπου, Ἡρόδ. 5, 108.
Ἀρτύντης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰθαμάρτου στρατηγὸς τῶν Ἱππέων ἐπὶ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 7, 66.
Ἀρτύφιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἡγεμὼν τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 7, 66.
Ἀρυάνδης, ου, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου, Ἡρόδοτ.
Ἀρύβας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φοινίκων ἐκ Σιδῶνος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ληφθεῖσα ὑπὸ πειρατῶν ἐδούλευε παρ' αὐτοῖς, Ὀμ. Ὀδ. Ο, 425. — 2) γεν. Ἀρύβου, = Ἀρύμβας.
Ἀρύνης, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου, Ἡρόδ.
Ἀρύμβας, ου (Ἀρύβας παρὰ Πλουτ. καὶ Ἀρύββας Ἡσυχ.). Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ.
Ἀρύμαγδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ῥέων μεταξὺ Ἀνεμουρίου καὶ Ἀρσινόης, Πτολ. ε'.
Ἀρχάγαθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις συνεδίωξε τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν.
Ἀρχαγόρας, ου, ὁ. Λοχαγός τις ἐξ Ἄργους, Ξνφ.
Ἀρχαιόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, Προκπ.
Ἀρχανδρας, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἡρόδ. 2, 98.
Ἀρχάνδρου πόλις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀρχάνδρου υἱοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ, ὕστερον δὲ Ἀνδρόπολις λεγομένη, Ἡρόδοτ. 2, 97 ταυτὸν Σχιεβούρ.
Ἀρχεβιάδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλόδ γ', 8. 1.
Ἀρχέβιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ δυνατῶν Βυζαντίων, ὁ παραδώσας εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν Βυζάντιον, Δημ. πρὸς Λεπτ.
Ἀρχέδημος, ὁ. Δωρκ. Ἀρχέδαμος. Εἷς τῶν ἰσχυρῶν ἐν Ἀθήναις δημηγόρων, Ξενοφ. Ἑλλ. α', 7, 1. τοῦτον κωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς τὸ-

ἐον Ἀθηναῖον, Βάρτ. 419 καὶ καλεῖ αὐτὸν γλαμυρόν, στίχ. 519. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐπικαλούμενος ὁ Πήληξ παρ' Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. σελ. 531. — 3) Φιλόσοφός τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε πρὸς τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ λύσῃ τινὰς ἀπορίας του. Βαρθ. Ἀναχ. ε'. — 4) Μακεδών τις, Αἰλ. ἐδε Ἀρχίδαμος.

Ἀ'ρχαδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἱππίου καὶ γυνὴ τοῦ Λίαντίδου ἐκ Λαμψάκου, Σιμ. Θουκυδ. ς', 59. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Δυνάστην, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀ'ρχέδικος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης, Ἀπολλόδ.

Ἀ'ρχελαΐς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἰουδαίας, Πτολ. ε', 16. — 2) Ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν Καππαδοκίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, Πτολ.

Ἀ'ρχέλαοι, οἱ. Φυλή τις τῶν Σικυωνίων, Ἡρόδοτ. 5, 68.

Ἀ'ρχέλαος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξιβίας, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος βατιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀνάξους, Ἀπολλόδ. β', 4, 5, 4. — 3) Νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βατιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς θούλης τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλκέτα. Φονεύσας δὲ τὸν γρήσιον υἱὸν τοῦ Περδίκκα καὶ τὸν θεῖον αὐτοῦ μὲ τοὺς υἱούς καὶ λοιποὺς συγγενεῖς τοῦ βατιλέως, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βατιλεύσας 24 χρόνους, φανεὶς ἀείποτε φίλος τῶν σοφῶν, τοὺς ὁποίους ἐζήτει νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ, πρὸ πάντων δὲ ἔτιμα καὶ ἠγάπα τὸν ποιητὴν Εὐριπίδην τοσοῦτον, ὥστε ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν καὶ τὴν κυβέρνησιν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη καὶ οὗτος τὸ 398 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. Πλάτ. Γοργ. — 4) Βατιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Λυκούργου, Πλούτρ. — 5) Καππαδοκὴς καὶ ἀρχιστράτηγος τοῦ βατιλέως Μιθριδάτου, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας διὰ προδοσίας· τοῦτον πολεμήτας ὕστερον ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς Σύλλας τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος ἐν Χαιρωνείᾳ, ὥστε ἐβιάσθη νὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. — 6) Φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου, ζήσας περὶ τὴν πέμπτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, Λουκ. — 7) Ἕλλην ποιητής, Χερτονησίτης ἐπικαλούμενος, ζήσας πιθαν. περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ., τοῦ ὁποίου σώζονται τρία ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 8) Περίφημός τις τραγικὸς ποιητής, Λουκ.

Ἀ'ρχέμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θεσπιάδος Δήλιος, Ἀπολλόδ. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλόδ. — 3) Ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἐκ τῆς νήσου Εὐβοίας, γράψας διάφορα βιβλία περὶ θηρίων καὶ ἄλλων περιέργων ἀντικειμένων τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἀναφερόμενα παρ' Ἀθην. Πλούτ.

Ἀ'ρχέμορος, ὁ, ἡ Ὀλέτης, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης· τοῦτον ἔτι βρέφος ὄντα τρέφουσα ἡ Ὑψιπύλη καὶ ἐξελθοῦσα ποτὲ τῆς πόλεως εἰς περιδιάβασιν, ἀπήντησε τοὺς ἑπτὰ Ἥρωας ἐκστρατεύοντας κατὰ τῶν Θηβῶν· θέλουσα δὲ νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς μίαν πλησίον κειμένην κρήνην, ἄφησε τὸ βρέφος ἐπὶ τῆς γῆς ἀνάντιον τῆς δοθείσης πρότερον ὑπὸ τοῦ μαντείου προρρήσεως, τὸ ὁποῖον εὑρεν ἐπιστρέψασα κατασπαραγμένον ὑπ' ἑνὸς δράκοντος φύλακος τῆς κρήνης ἐκείνης· πρὸς ἀνάμνησιν τούτου ἐσυστήσαν ἐνταῦθα οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τοὺς περιφήμους Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Ἀπολλόδ. γ', 6, 4. Σχολ. Πινδ. Πυθ.

Ἀ'ρχεπτόλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ ἡνιόχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 312. — 2) Λακεδαιμόνιός τις ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ προβάλῃ συνθήκας εἰρήνης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 794.

Ἀ'ρχέστρατος, ὁ. Λοιπὸς τις πατὴρ τοῦ Ἀρχηπτόλεμου, Πίνδ. Ὀλ. 10. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου καὶ γράψας ἓν διδακτικὸν ποίημα. — 4) Σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος, Δημ.

Ἀ'ρχέτιμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἀ'ρχηγέτης, ου, Δωρ. Ἀρχαγέτας, α, Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσ. ε', 32. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὸν ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας ναὸν αὐτοῦ, Θουκ.

Ἀ'ρχία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰνάχου, ὅστις ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φορωνέα· Γῆν. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Μελία.

Ἀ'ρχίας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀρχίης. Ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέους ἐκ Κορίνθου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ, Θουκ. ς', 3. — 2) Σάμιός τις παρ' Ἡρόδ. — 3) Θηβαῖος Πολέμαρχος, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅστις παρέδωκε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378 πρὸ Χρ. φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Πελοπίδα, Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, ἐπικαλούμενος Φυγαδοθήρας, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἕλληνας μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν. (τὸ Ἰῶτα ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ Θεοκρ. Εἰδ. κή, 17 εὕρηται καὶ μακρόν.)

Ἀ'ρχίβιος, ὁ. Ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Ἀ'ρχίδαμος, ὁ, Ἰων. Ἀρχίδημος (ι). Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βατιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 668 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, Ἡρόδοτ. 8, 131. — 2) Τίὸς τοῦ Ζευξιδάμου καὶ ἔκγονος τοῦ Λεωτυχίδου, δέκατος ἕβδομος βατιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, τὸ 469–427 ἔτος πρὸ Χρ., ἐπὶ τῆς βατιλείας τοῦ ὁποίου ἐξερράγη ὁ πρῶτος Πελοποννησιακὸς πόλεμος, καθ' ὃν ἐκστρατεύτας εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 431 ἔτος πρὸ Χρ. διεπράξατό τινα μέρη αὐτῆς, Θουκυδ. α', 79. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3, 13. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοστὸς βατιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ 361–338 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Ἀρκάδας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, ἐβοήθησε τοὺς Φωκεῖς εἰς τὴν διαφαγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Φιλίππου βατιλέως τῶν Μακεδόνων, Ξενοφ. Ἑλλ. Ἱστορ. — 4) Τίὸς Εὐδαμίδα τοῦ πρώτου καὶ εἰκοστὸς δεύτερος βατιλεὺς τῆς Σπάρτης, βατιλεύτας περὶ τὸ 290 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπερασπιζόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας ἐπολεμήθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἔσωσε μετὰ βίας αὐτὴν τὴν Σπάρτην ἁπαθεῖ λουμένην διὰ μιᾶς βιαίου πολιορκίας. — Ὅθεν Ἀρχιδάμειος, ία, ιον, τοῦ Ἀρχιδάμου, Θουκ.

Ἀ'ρχιδίκη, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς Λιβύας, Ἡρόδ. 2, 135. Ἀρχεδίκη παρ' Αἰλ.

Ἀ'ρχίλοχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος Τρωὸς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 476. — 2) Ἀρχαῖος Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Πάρου, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα μ' ἐκεῖνα τοῦ Ὁμήρου ἀνεγινώσκοντο εἰς τὰς χοινὰς τῶν Ἑλλήνων συνελεύσεις καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τῆς ποιήτεως του δεύτερος μετὰ τὸν Ὅμηρον· τὰ ποιήματά του ὅμως ἦσαν πλήρη δεικτικῶν σκωμμάτων καὶ σατυρικῆς κακοηθείας, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπηγόρευσαν αὐτὰ δι' ὅλου ἀπὸ τὸ ν' ἀναγινώσκωνται εἰς τὴν πατρίδα των· τελευταῖον ἐκφωνήτας ἕνα τῶν ὕμνων του, τὸν ὁποῖον ἐσύνθετε πρὸς ἔπαινον τοῦ Ἡρακλέους, εὗρε μεγάλην ὑποδοχὴν εἰς τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ γενικὴν συνάθροισιν τῶν Ἑλλήνων· ἐφονεύθη δὲ ὑπό τινα Καλόνδαν Νάξιον ἐχθρόν του· ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα. Ἡρόδ. 1, 12.

Ἀ'ρχιμήδης, ους, ὁ. Περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τὸ 287 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τῆς μεγάλης καὶ ὑπερόχου αὐτοῦ εὐφυΐας ἀνεκάλυψε πολλὰς αἰτίας τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ἐπροήγησε πρὸ πάντων ἐν τῇ μηχανικῇ ὑψηλοτάτας θεωρίας, ὑποβαλὼν αὐτὰς εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν τάξιν καὶ ὁλότητα. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἠθυνήθη ὁ Ἀρχιμήδης διὰ τῶν κατόπτρων νὰ καταναύτῃ τὸν στόλον τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐπολιόρκει τὴν πόλιν τῶν Συρακουσίων· εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἐφονεύθη ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θάνατός του ἐπροξένησε βαθεῖαν λύπην. Πλούτρ.

Ἀ'ρχῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυριεύτας τὸ φρούριον Φυλήν, Πλάτ. Δημ. καὶ Τίμ.

Ἀ'ρχιππος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου Μυρρινουττος ἐν Ἀττικῇ, Δημ.

Ἀ'ρχιτέλης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀχαιοῦ καὶ σύζυγος τῆς Αὐτομάτης, Παυσ. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐνόμου, Ἀπολλόδ. β', 7, 6.

Ἀ'ρχύτας, ου, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου, φίλος τοῦ Πλάτωνος καὶ εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν, εὑρετὴς διαφόρων χρησίμων μηχανῶν· ὅτε ὁ Πλάτων ἐκινδύνευε τῆς εὐνοίας τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, ἔμελε νὰ χάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του, ὁ Ἀρχύτας ἔσωσεν αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν τύραννον μεσιτείας του· Διογ. Λαερτ. — 2) Ἔφορος τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λυσάνδρου, Ξενοφ.

Ἀ'ρχωνίδης, ου, ὁ. Τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ, Θουκ.

Ἄ'σαι, αἱ. Χωρίον τι ἐπὶ τῆς Κορινθίας χώρας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'σαῖοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ.

Ἄ'σανδρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅστις διεχώρισε τὴν Θρακικὴν Χερτόνησον μ' ἓν τεῖχος ἀπὸ τῆς λοιπῆς ξηρᾶς, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων, Λουκ. Μακρβ. 6. — 2) Σατράπης τῆς Λυδίας, Ἀρρίαν.

Ἄ'σαρος, = Αἴσαρος.

Ἄ'σβεστος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς κεραμέως, Ὅμ. Ἐπ. ιθ'.

Ἄ'σβολος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Λαπίθων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 180. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ὀβιδ.

Ἄ'σβύσται, οἱ, καὶ Ἀσβῦται παρὰ Πτολμ. Λαὸς τῆς Ἀφρικῆς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Κυρηναϊκῇ, δυτικῶς τῶν Νασαμώνων, Ἡρόδοτ. 4, 170. καὶ, ἡ Ἀσβυτὶς γαῖα, ἡ χώρα τῶν Ἀσβυστῶν, Καλλιμ.

Ἀ'σδρούβας, α, καὶ ου, ὁ. Asdrubal. Καρχηδόνιος στρατηγός, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, ὅστις εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τπάτου Κλαυδίου. — 2) Τίὸς τοῦ Γύσκωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν Ἱσπανίᾳ, νικηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Μαρκίου. — 3) Τίὸς τοῦ Ἄννωνος, στρατηγὸς

τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ.

Α'σέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεγαλοπόλεως, Ξενφ. ὄθεν Ἀσεάτης, ου, ὁ κάτοικ. Ξενφ.

Α'σία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἰαπετὸς ἐγέννησε τὸν Προμηθέα, Ἐπιμηθέα, Ἄτλαντα καὶ Μενοίτιον, Ἡσθ. Θεογ. 359. ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐκλήθη Ἀσία ἡ τῶν μεγαλητέρων μερῶν τῆς Γῆς, Ἡρόδτ. 4, 45. — 2) Ἐπίθτ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ ἕτερον ἐν Λακωνίᾳ, Παυσ. γ', 25.

Α'σία, ἡ (υυ-). Τὸ μέγα μέρος τῆς γηίνου σφαίρας, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλεῖτο μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα Ἀσία, Asia· πρῶτον δὲ παρ' Ἡροδτ. ἀπαντᾶται ἡ ὀνομασία αὕτη, ὅστις διαιρεῖ ὅλον τοῦτο τὸ μέρος εἰς ἄνω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσαν τὸ Βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ Μηδίας, 1, 95. καὶ εἰς κάτω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσαν τὴν Ἰωνίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Ἡρόδτ. 1, 177. συνήθως δὲ ἐδιαιρεῖτο εἰς μεγάλην ἢ Ἀνατολικὴν Ἀσίαν, καὶ εἰς μικρὰν ἢ δυτικὴν Ἀσίαν· καὶ ἡ μὲν μεγάλη Ἀσία περιεῖχεν ἀρκτικῶς τὰς χώρας, Κολχίδα, Ἰβηρίαν, Ἀλβανίαν, καὶ Ἀσιατικὴν Σαρματίαν, ἀνατολικῶς τὰς χώρας, Ἰρκανίαν, Μαργιανὴν, Βακτριανὴν, Σογδιανὴν καὶ γενικῶς πᾶσαν τὴν Ἀσιατικὴν Σκυθίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν, Ἀσσυρίαν, Μηδίαν, Σουσιανὴν, Περσίαν, Καρμανίαν, Παρθίαν, Ἀριανὴν, Δραγγιανὴν, Γεδρωσίαν, Ἀραχωσίαν, τὴν χώραν τῶν Παροπαμισάδων, τὴν Ἰνδίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Σινῶν, μεσημβρινῶς τὴν Συρίαν, Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην, Παλαιστίνην, Ἀραβίαν καὶ τὰς νήσους τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης· ἡ δὲ μικρὰ ἢ Δυτικὴ Ἀσία περιεῖχε τὰς ἐπαρχίας, Μυσίαν, Λυδίαν, Καρίαν, Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Λυκίαν, Παφλαγονίαν, Γαλατίαν, Λυκαονίαν, Πισιδίαν, Παμφυλίαν, Κιλικίαν, Καππαδοκίαν καὶ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου, ὁμοῦ μὲ τὰς πρὸς τῶν παραλίων αὐτῆς Νήσους· ὄθεν Ἀσιανὸς, ἡ, όν, Θουκ. καὶ καὶ Ἀσιατικὸς, ἡ, όν, τῆς Ἀσίας ἢ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀνήκων, Στράβ. Ἀσιάτης, ου, Ἐπιλικ. Ἀσιᾶτις, ιδος, Ἰων. Ἀσιήτης, Κάτοικ τῆς Ἀσίας, Εὐρ. — 2) Ἀσία = Μηονία, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐν Λυδίᾳ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Καΰστρου καὶ τοῦ Τμώλου ὄρους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ὕστερον οὕτως ὅλη ἡ Ἀσία, ἴδε Ἀσίας καὶ Ἄσιος. — 3) Πόλις τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. ς', 3. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐπὶ Λυδίας.

Α'σιάδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀσίου, ὁ Ἀδάμας, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 140.

Α'σιανός, ἡ, όν. Τῆς Ἀσίας ἢ ἐκ τῆς Ἀσίας, Θουκ.

Α'σίας, ου, καὶ εω, καὶ ω, Ἰωνικ. Ἀσίης. Τιὸς τοῦ Κότυος καὶ ἔγγονος τοῦ Μάνεω, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡρόδτ. 4, 45, ὄθεν, Ἀσίω ἐν λειμῶνι, Ὁμ. αὐτόθ. λειμῶνες ἐν Ἀσίῃ περὶ τὸν Κάϋστρον ποταμὸν, Στράβ.

Α'σιγξ, ιγγος, ἡ. Ἀσιατικὴ, Αἰσχύλ.

Α'σιάτης, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Ἀσίας, Στέφ. Βυζ.

Α'σιᾶτις, ιδος, ἡ. Ἀσιατικὴ, Αἰσχύλ.

Α'σιήτις, ιδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀσιᾶτις.

Α'σιναῖος κόλπος. Ὁ μέγας κόλπος τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ταινάρου, ὅστις καὶ κόλπος Μεσσηνιακὸς ἐλέγετο, ταὐτὸν κόλπος τῆς Κορώνης, Στράβ.

Α'σίναρος καὶ Ἀσσίναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, ταὐτὸν Φρύδδο, Θουκ. ζ', 54. Πλούτ.

Α'τ ξνη, ἡ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο τρεῖς πόλεις ἐν Πελοποννήσῳ. 1) Ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος ἀντικρὺ τῆς Ἑρμιόνης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας πλησίον τοῦ Γυθίου, Ἀσίνη ἡ Λακωνικὴ λεγομένη, Θουκ. δ', 54. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 1, 25. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Ἡρόδοτ. Θουκ. δ', 13. ὄθεν Ἀσιναῖος, αία, αῖον, τῆς Ἀσίνης, καὶ Ἀσιναῖοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Α'σιος, ὁ (-υυ). Τιὸς τοῦ Δύμαντος καὶ ἀδελφὸς τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης, Φρὺξ τὸ γένος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 718. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀρτάκου ἡγεμόνος τῆς Ἀρίσβης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 837. — 3) Ἀρχαῖος τις ποιητὴς Σάμιος, Ἀπολδρ. γ', 8.

Α'σιος, α, ον. Τοῦ Ἀσία, ἴδε Ἀσίας.

Α'σις, ίδος, ἡ (-υ) = Ἀσιάς, Αἰσχύλ.

Α'σκάλαφος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, γεννηθεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἄκτορος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰαλμενοῦ, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· εἶτα ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 512. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν Πλούτωνα, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἔφαγε κόκκους τινὰς ῥοδίου ἐν τῷ Ἅδῃ, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ πάλιν πλησίον τοῦ Πλούτωνος, ἡ δὲ Δήμητρα ἔῤῥιψε κατ' ἐπάνω του ἕνα μέγαν λίθον, θέλουσα νὰ ἐκλιθῇ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, Ἀπολδρ. α', 5, 3.

Α'σκαλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἰμεναίου καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις κυριεύσας τὴν Συρίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἀσκάλωνα, Στέφ. Βυζ.

Α'σκάλων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου παραθαλάσσιος, ἔχουσα ἐπίνειον ἐμπόριον καὶ πατρὶς Ἡρώδου τοῦ μεγάλου, Ἀντιόχου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ φιλοσόφου, καὶ τῆς Βασιλίσσης Σεμιράμιδος, ταὐτὸν χωρίον Ἀσκαλὰν λεγόμενον, Ἡρόδτ. 1, 105. ὄθεν, Ἀσκαλωνείτης, ου, ὁ κάτοικ.

Α'σκανία, ἡ, κατὰ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κατὰ δὲ Στράβ. χώρα τις παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, ὅστις ὑπολαμβάνει τὴν ἐν Ἰλ. Β, 826 Ἀσκανίαν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας κειμένην, τὴν δὲ ἐν Ἰλ. Ν, 792 ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας

Α'σκανία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Νικαίας, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔῤῥεεν εἰς τὴν Προποντίδα, ταὐτὸν Ἀσκύνιος, Στράβ. — 2) Ἑτέρα λίμνη τῆς Φρυγίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλάμβανον οἱ περὶξ κάτοικοι ἁλατα, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ.

Α'σκανία, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, παρὰ Πλιν.

Α'σκάνιος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας χώρας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 862. — 3) Τιὸς τοῦ Ἱπποτίωνος ἐκ Μυσίας, σύμμαχος καὶ οὗτος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 793. — 4) Τιὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διεδέχθη τὸ μικρὸν Λαβίνιον βασίλειον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἁλικ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φέρων μίαν ἀποικίαν Τρώων.

Α'σκληπιάδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ Μαχάων, Ὁμρ. Ἰλ. Δ, 204. Πλησ. οἱ Ἀσκληπιάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ· οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως μία μεγάλη οἰκογένεια, περίφημος τὰ παλαι, ἥτις ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἐπαγγέλλετο τὴν ἐπιστήμην τοῦ θεραπεύειν διαφόρους ἀσθενείας καὶ πάθη. Σχολεῖα περίφημα τῆς τέχνης τῶν Ἀσκληπιαδῶν ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Κῶ καὶ ἐν Κνίδῳ, μὲ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκ τῶν ἐν Κῷ Ἀσκληπιαδῶν ἦν καὶ ὁ μέγας Ἱπποκράτης. Πλάτ. Φαίδρ. Ἀρρίαν. — 2) Ἀσκληπιάδης ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπαγγελλόμενος τὸν ἰατρὸν καὶ τιμώμενος μεγάλως διὰ τὰς γνώσεις του. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Θρᾴκης, Ἀπολδρ. — 4) Ἕτερος ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Σάμιος. — 5) Ἐξ Ἀπαμείας τῆς Βιθυνίας, γραμματικὸς, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας διάφορα γραμματικὰ καὶ ἱστορικὰ συγγράμματα.

Α'σκληπιεῖον, τὸ. Ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Α'σκληπιεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὄθεν, τὰ Ἀσκληπιεῖα, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρ. δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ, Πλάτ.

Α'σκληπιόδωρος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς. — 2) Φυσικός τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, Σουίδ. — 3) Μακεδὼν, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Α'σκληπιός, ὁ. Aesculapius. Τιὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κορωνίδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὡς θεὸς καὶ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας ἔσωζεν πολλοὺς ἀπὸ διαφόρους νόσους καὶ πάθη· παρ' Ὁμήρ. ἀναφέρεται μόνον ὡς ἔμπειρός τις Ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος, ἐκ Τρίκκης πόλεως ἀρχαίας ἐν Θετταλίᾳ, Ἰλ. Β, 731. Δ, 149. τὸν ὁποῖον καὶ Παιήονα καὶ Ἤπιον καλεῖ ὁ ποιητής. Τούτου οἱ δύω υἱοὶ Μαχάων καὶ Ποδαλείριος ἡγεμόνες τῆς Τρίκκης καὶ τῆς Ἰθώμης καὶ ἐπιτήδειοι εἰς τὴν χειρουργικὴν καὶ Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἦλθον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέροντες μετ' αὐτῶν τριάκοντα πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. αὐτοθ. — Ἔτιμᾶτο πρὸ πάντων ὁ Ἀσκληπιὸς εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον ἐν Ἀργολίδι, ἐνθα ἦν ὁ μέγας αὐτοῦ Ναὸς καὶ τὸ ἱερὸν ἄλσος, περιστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς πρόου καὶ τιθασσευμένου ὄφεως. (τὸ Ἰᾶται εἰληπται ἀεὶ βραχὺ, ἐν δὲ Ἰλ. Β, 731. ἔστι μακρὸν κατὰ ποιητ. ἄδειαν.)

Α'σκληπιοῦ πέτρα, ἡ. Βράχος τις τοῦ Ἀσκληπιοῦ λεγόμενος ἐν τῷ Ἴστμῷ, Εὐρ. Ἱππ.

Α'σκλον, τὸ, καὶ Ἄσκουλον, Asculum Picenum. Πόλις τῆς Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ, Ἄσκλον τὸν Πικηνὸν παρὰ Στράβ. λεγομένη, ταὐτὸν Ascoli, Πλουτ. — 2) Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ, Asculum Apulum, ταὐτὸν Ascoli di Satriano, Πλούτ. Πυῤῥ.

Α'σκός, ὁ. Γίγας, ὅς τις μετὰ τοῦ Λυκούργου ἔδεσε τὸν Βάκχον καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὕστερον δὲ ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Στεφ. Βυζ.

Α'σκρα, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, Ἡσ. — ὄθεν, Ἀσκραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἄσκρας.

Α'σκρη, ἡ. Γυνή τις μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Ὠκλέα, ὅστις ἔκτισεν ἔπειτα τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἄσκραν, Παυσ. θ', 29.

Α'σκωνδας, ου, ὁ. Παγκρατιαστής τις, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 1186.

Α'σος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, Στεφ. Βυζ.

Α'σπάδανα, τὰ, καὶ Ἀσπάν. Πόλις τῆς Περσίας, πιθαν. ἡ νῦν Ἰσπαχὰν καλουμένη, Πτολ.

Α'σπαθίνης, εω, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡροδτ.

Α'σπασία, ἡ. Μία τῶν ὡραιοτέρων, σωφρονεστέρων καὶ σοφωτέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος

ἐκ Μιλήτου, περίφημος διὰ τὴν εὐγλωττίαν της καὶ τὴν περὶ τὰ πολιτικὰ γνῶσίν της, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἠλίκησεν ὁ Περικλῆς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἀποβαλὼν τὴν πρότεραν του σύζυγον, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐξήτησεν τὴν φιλίαν της, ἐπισκεπτόμενος πολλάκις τὰς μετὰ τῶν ἄλλων σπουδαίας διατριβάς της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσικλῆς, Ξενοφ. Ἀπομν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοτίμου, ἐκ Φωκαίας πόλεως τῆς Ἰωνίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, συνοδεύσασα αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, πρότερον Μιλτὼ καλουμένη. Ξενοφ. Ἀναβ. ἔνθα ἡ Φωκαὶς λέγεται, Αἰλ.

Ἀσπάσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατακούν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμὸν, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 23.

Ἀσπενδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Πεμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, Θουκ. ταὐτὸν Μισουγάτ. — ὅθεν Ἀσπένδιοι, οἱ κάτοικοι.

Ἄσπις, ίδος, ἡ, = Ἀκρόνηκτος. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. — 2) Πόλις τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Clupea καλουμένη. Στράβ. — 3) χωρίον καὶ Λιμὴν εὐρύχωρος τῶν ἐν Ἀφρικῇ Σύρτεων, Στράβ. — 4) Ἄσπις ὄρος, ὄρος ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀσπληδών, όνος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 511. ἔτι δὲ καὶ Σπληδών, παρὰ Στράβ.

Ἀσπορήνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ῥέας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Ἀσπορήνου ὄρους πλησίον τῆς Περγάμου, Στράβ. ιγ'.

Ἀσπουργιανοί, οἱ. Λαὸς τις κατοικῶν παρὰ τῇ Μαιωτίδι λίμνῃ, Στράβ.

Ἄσσα, ἡ. Πόλις τῆς Σιθωνίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου, Ἡρόδτ. 7, 122.

Ἀσσακανοί καὶ Ἀσσακηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἐν τῷ νῦν βασιλείῳ Ἀσχ- Νάγαρ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 30.

Ἀσσάρακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρόης, ἔκγονος τοῦ Ἐριχθονίου, πατὴρ τοῦ Κάπυος καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου, Ὅμ. Ἰλ. Υ, 232, 239.

Ἀσσηνία. ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Ἀσσησῷ πλησίον τῆς Μιλήτου, ὅστις ἐκαύθη ὑπὸ τοῦ Ἀλυάττου Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡρόδτ. 1, 19.

Ἀσσησός, ἡ. Πόλις μικρὰ πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἰωνίᾳ, ἔνθα ἦν ὁ Ναὸς τῆς Ἀσσηνίας Ἀθηνᾶς, Ἡρόδτ.

Ἀσσίναρος, ὁ, = Ἀσίναρος, ὅπερ ἴδε

Ἄσσος, ἡ, καὶ Ἄσσον, τό, Πτολ. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Στράβ. ὅθεν, Ἄσσιοι, οἱ κάτοικοι.

Ἀσσυρία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, ἥτις ἀρχαιόθεν ἀπετέλει ἓν ἰσχυρὸν βασίλειον περιλαμβάνουσα τὴν Βαβυλωνίαν καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων τὴν περίδοξον πόλιν Νινευὴ ἢ Νίνον· ὕστερον δὲ ὑποπεσοῦσα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, ἔγινε καὶ αὐτὴ Περσικὴ Σατραπεία· ταὐτὸν Καππαδοκία, Στράβ. Ἡρόδτ. — 2) Ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο Ἀσσυρία μόνον ἡ μεταξὺ Ἀρμενίας, Βαβυλωνίας, Μεσοποταμίας καὶ Μηδίας χώρα, σχηματίζουσα καὶ αὐτὴ ἴδιον βασίλειον. Στράβ. — 3) = Συρία, Ἀρρίαν.

Ἀσσύριος, ία, ιον. Τῆς Ἀσσυρίας ἢ ἐκ τῆς Ἀσσυρίας, πολλαχ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Συρικός, Περσικὸς ἢ Μηδικός· ὅθεν, τὰ Ἀσσύρια γράμματα, ἀντὶ τὰ Περσικά, Θουκ. — 2) Οὐσ. Ἀσσύριος, ὁ κάτοικος, εἷς τῶν Ἀσσυρίας.

Ἄστα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς χώρας τῶν Λιγύων ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, ταὐτὸν Asti. — 2) Asta Regia, Πόλις τῆς Ἱσπανίας, Στράβ.

Ἀστα βηνοί, οἱ. Χώρα τῆς Περσίας, κειμένη μεταξὺ Ὑρκανίας καὶ Κασπίας θαλάσσης, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκυθῶν.

Ἀστα βέρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου Μερόης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Νεῖλον, ταὐτὸν Ἀτβὰρ ἢ Μέραβ. Στράβ.

Ἄσται, οἱ, Astii. Λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν βορειοδυτικῶς τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.

Ἀστα χηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας, Στράβ.

Ἄστακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀλβίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βιθυνίᾳ πόλις Ἀστακὶς, Στέφ. Βυζ. — 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Ἰτυμόρου, Λεάδου καὶ Μελανίππου, οἵτινες ἐπολέμησαν ἀνδρείως κατὰ τῶν Ἀργείων εἰς τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολλόδ. — 3) Πέρσης τις παρὰ Θουκ. η', 108.

Ἄστακος καὶ Ἀστακός, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, ταὐτὸν Δραγομέστον, Θουκ. β', 30. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Νικομηδείας, ἥτις καὶ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ὁ Ἀστακηνὸς κόλπος· Στράβ. ὅθεν Ἀστακηνοί, οἱ κάτοικοι.

Ἀστάπους, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων δυτικῶς τῆς νήσου Μερόης καὶ συνεχόμενος μετὰ τοῦ Ἀτταβόρα, ταὐτὸν Ἀβαβὶ ἢ Ἀβιαδ, Στράβ.

Ἀστάρτη, ἡ. Θεὰ τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, τὴν ὁποίαν ἔπλαττον θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρόνου ἐγέννησε διάφορα τέκνα ἐξ αὐτοῦ· ἐλατρεύετο δὲ παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ἀφροδίτης, Παλλάδος καὶ Ἀρτέμιδος, φέρουσα ὅλα τὰ παράσημα τῶν Ἑλληνικῶν τούτων θεοτήτων, πρὸ πάντων δὲ ἡ κυρία αὐτῆς Λατρεία ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἱεραπόλει τῆς Συρίας, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς Ναός, Λουκ.

Ἀστάσπης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, πιθαν. ταὐτ. τῷ Γωτάσπης, Αἰσχ. Περσ. 22.

Ἀστερία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς καὶ γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Περσαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ. 409. Ἀγαπηθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἀποφεύγουσα αὐτὸν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν μεταμορφωθεῖσα εἰς ὀρτυγα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος Ἀστερία, ὕστερον δὲ Δῆλος κληθεῖσα, Ἀπολλόδ. α, 4, 1. — 2) μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χαίτον, Ἀπολλόδ. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο καὶ μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀστερία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου, ἀπὸ τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας κληθεῖσα, ἥτις ἔπεσεν ἐνταῦθα εἰς τὴν θάλασσαν, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 224. — 2) Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ Ἰωνίου πελάγους μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· καλεῖται δὲ ἡ νῆσος ὑπὸ τοῦ Ὅμ καὶ Ἀστερίς, Ὀδ. Δ, 846. πιθαν. ἡ νῦν Ἔρημος λεγομένη, Στράβ.

Ἀστέριον, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 735. Στράβ.

Ἀστέριος, ὁ. Ὁ Μινώταυρος, υἱὸς τῆς Πασιφάης καὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ Ταύρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς, Ἀπολλόδ. γ', 1, 4. — 2) Τίὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Πελλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 176. — 3) Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, Ἀπολλόδ. β', 9, 9. — 4) = Ἀστερίων.

Ἀστερίς, ίδος, ἡ, = Ἀστερία, 2. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 846.

Ἀστερίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τευτάμου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κρηθέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ὅστις ὑπανδρεύθη τὴν Εὐρώπην τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐνταῦθα ὁ Ζεὺς καὶ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν αὐτῇ ἐκ τοῦ Διός, τὸν Μίνωα, Ραδάμανθυν καὶ Σαρπηδόνα, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. ἐκ δὲ τοῦ Ἀστερίωνος ἐγέννησεν ἡ Εὐρώπη μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Κρήτην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μίνως, Ἀπολλόδ. ἔτι δὲ καὶ Ἀστέριος παρ' Ἀπολλόδ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Τίὸς τοῦ Κομήτου καὶ τῆς Ἀστυγόνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 76. παρ' Ἀπολλόδ. Α', 9, 16. Ἀστέριος.

Ἀστερόδεια, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τοῦ Ἀφύρτου, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 242.

Ἀστεροπαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πελάγοντος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔκγονος τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων ὑπ' αὐτὸν τοὺς Παίονας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 102. Χ, 137.

Ἀστεροπεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηϊόνος Βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κεφάλου, Ἀπολλόδ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου ἥτις κατεμίλησε τὸν γέροντα πατέρα αὐτῆς παρακινηθεῖσα δι' ἀπάτης ὑπὸ τῆς Μηδείας, Ἀπολλόδ. α, 9, 4.

Ἀστερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κεφρῆνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰσάκου, Ἀπολλόδ. γ', 11, 5.

Ἀστήρ, έρος, ὁ. Τοξότης τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, ὅστις τοξεύσας κατὰ τοῦ Φιλίππου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ὀλύνθου, ἐξέβαλε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ, εἶτα δὲ συλληφθείς, ἐκρεμάσθη διὰ προσταγῆς τοῦ Φιλίππου.

Ἀστούριοι, οἱ, Astures. Ἔθνος ἄγριον τὸ πάλαι τῆς Ταρραικωνικῆς Ἱσπανίας, ἔχον τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ ἠλώσαν μὲ τοὺς Λουσιτανούς, Στράβ.

Ἀστράβακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴρβου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλώπεκος, Ἥρως ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιδῶν, τιμώμενος μὲ ἴδιον βωμόν. Ἡρόδτ. 6, 69. Πανυ. πιθαν. πατὴρ τοῦ Δημαράτου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Ἀστράβακος τὸν ὀνοφορβόν, Ἡρόδτ. 6, 68.

Ἀστραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ θεὰ τῆς δικαιοσύνης, ἡ αὐτὴ καὶ Δίκη λεγομένη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, Διοδ. Σικ.

Ἀστραῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἠοῦς τὸν Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον, καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 376. Ἀπολ. — 2) Ποταμός τις ἐν Θρᾴκῃ, ταὐτὸν Βίστριτζα, Αἰλ.

Ἀστρατεία, ἡ. Ἐπίθ τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἷ. ἓν μέρος τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχεν καὶ ναὸς αὐτῆς κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, Παυσ.

Ἀστροάρχη, ἡ, = Ἀστάρτη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Φοινίκῃ ἡ Ἀφροδίτη Οὐρανία, Ἡρωδ. ε', 6, 5.

Ἀστυάγης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Κυαξάρου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας καὶ πατὴρ τῆς Μανδάνης ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Καμβύσου Κῦρον τὸν μέγαν· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διεδέχθη τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς τον Κυαξάρης ὁ δεύτερος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μήδων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπέπεσε τὸ Μηδικὸν Βασίλειον ὑπὸ τὴν μεγά-

λην Περτικὴν μοναρχίαν, Ἡρόδ. αἰτκ. Ἀστυάγεα, Ἡρόδ. καὶ ἠν Ξενφ.

Ἀστύαλος, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 29.

Ἀστυάνασσα, ης, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἧτις ἔκλεψε τὸν κεστὸν αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλένη εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἥρας, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἀστυάναξ, ακτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεστιάδος Ἐπιλαΐδος, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὅστις καὶ Σκαμάνδριος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 400. ἦν δὲ ἔτι βρέφος ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ὅτε ἤλωσε ἡ Τροία· λέγεται δὲ ὅτι διὰ παρακεινήσεως τοῦ Καλχαντος, ἐρρίφη αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς ἢ ὁ Μενέλαος ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς Τρωάδος καὶ τὸν κατεπόντισεν, Τζετζ. εἰς Δυκφ. 1263.

Ἀστυβίης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ.

Ἀστύγονος, ὁ. Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Ἀστυδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τῶν Δολόπων ἐν Θετταλίᾳ καὶ τῆς Κλεοβούλης καὶ μήτηρ τοῦ Τληπολέμου, Πινδ. Ὀλ. 7, 41. ἢ κατ' Ἀπολλόδ. β'. 78. καὶ Διοδ. Σικ. μήτηρ τοῦ Κτησίππου. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Πηλέως καὶ καταρρουσμένη ὑπ' αὐτοῦ, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα ὡς ἄπιστον, ἡ ὁποία ὑπὸ τῆς λύπης ἐρρμάσθη· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ἀπολλόδ. γ', 13, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος, Αἰλ.

Ἀστυδάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μορσίμου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους εἰς τὴν Ῥητορικὴν καὶ ποιητὴς Τραγικὸς, ὡς λέγεται συγγράψας 240 Τραγῳδίας καὶ νικήσας πολλάκις ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἀστυκράτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Ἀστυλος, ὁ. Ἀθλητὴς Κροτωνιάτης, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειραν οἱ Κροτωνιᾶται ἕνα Ἀνδριάντα, Πλάτ.

Ἀστύμαχος, ὁ. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκ. γ', 53.

Ἀστυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ αὐτὴ καὶ Χρυσηὶς λεγομένη, Ὁμ. Ἰλ. Α, 393. Εὐστ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Τγῖν. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππόνοος ἐγέννησε τὸν Καπανέα, Τγῖν.

Ἀστύνομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Τγῖν.

Ἀστύνοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαέθοντος, πατὴρ τοῦ Σανδάκου καὶ πάππος τοῦ Κινύρα, Ἀπολλόδ. γ', 14, 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστημόνων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144. — 3) Υἱὸς τοῦ Πρωτεάνορος, Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 455

Ἀστυόχεια, ἡ. Ἐπικ. = Ἀστυόχη.

Ἀστυόχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀτυαλάφου καὶ Ἰαλμένου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 514. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἡγεμόνος τῆς Ἐφύρας ἐν Ἠπείρῳ, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τληπόλεμον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 658. Ἀπολλόδ. ταύτην καλεῖ ὁ Πινδ. Ὀλ. 7, 42. Ἀστυδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Ἄκτορος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος Ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα, Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. — 4) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λεομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τήλεφος καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Εὐρύπυλον, Ἀπολλόδ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6

Ἀστύοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, διαδεξάμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν. Διοδ. Σικ. δ'.

Ἀστυπάλαια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης, ἀδελφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἄγκαιον καὶ τὸν Εὐρύπυλον Βασιλέα τῆς νήσου Κῶ, Ἀπολλόδ. β', 7, 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 866.

Ἀστυπάλαια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους εἰς τὰς Σποράδας ἀνήκουσα, πλησίον τῆς Ἀμοργοῦ, Στρβ. καὶ Ἀστυπάλεια, Πτολ. — 2) Ἄκρα τῆς Ἀττικῆς χώρας πλησίον τοῦ Σουνίου. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας κείμενον ἀρκτικῶς τῆς νήσου Κῶ, Στρβ. — ὁ ἐξ, Ἀστυπαλαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀστυπαλαΐεις, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ἀρχαίοθεν ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, Στρβ.

Ἀστύπυλος, ὁ. Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 209.

Ἄστυρα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Μυσίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀδραμυττίου, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στρβ. ὅθεν Ἀστυρηνὸς, ἡ, όν, ἐκ τῶν Ἀστύρων. — 2) Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ πλησίον τῆς Ἀβύδου, Στρβ. — 3) Astura. Νῆσος μικρὰ μὲ πόλιν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστύρα ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, Πλουτρ.

Ἀστυρηνή, ἡ, καὶ Ἀτυρίη, Ξενφ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸν ἐν Ἀστύροις πόλει τῆς Μυσίας ναὸν αὐτῆς, Στρβ. ιγ'.

Ἄσυχις, ιος, ὁ. Ἀρχαῖος τῶν Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1052 ἕως 1012 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 2, 136.

Ἀσφαλειάτος, ὁ, καὶ Ἀσφάλιος. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Πάτραις καὶ ἐν Σπάρτῃ ὡς ἀποτρόπαιος τῶν σεισμῶν, Παυσ.

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ· Ἡ λεγομένη νεκρὰ θάλασσα, Mare Mortuum. Λίμνη ἐν Παλαιστίνῃ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν ἄσφαλτον ἥτις ἐκβλύζεται ἀπ' αὐτῆς καὶ ἥτις πλέει εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της, Διοδ. Σικ.

Ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ, προτυπακμ. λίμνη = Ἀσφαλτίτης.

Ἀσωνίδης, εω, ὁ. Ναύαρχός τις Αἰγινήτης, Ἡρόδ.

Ἀσωπία, ἡ. Μικρά τις χώρα τῆς ἐπαρχίας Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν. Στρβ.

Ἀσωπίδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐρατοῦς θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ

Ἀσώπιοι, οἱ, = Παρασώπιοι. Κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν χώρας ἐν Βοιωτίᾳ, Στρβ.

Ἀσώπιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φορμίωνος, Θουκ. γ', 7.

Ἀσωπίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, Διοδ. Σικ. ἔτι δὲ = Αἴγινα, Πινδ. — 2) μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀσωπίχος, ὁ (ᾰ). Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πίνδ. Ὀλ. 14.

Ἀσωπόδωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ἡρόδ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡροδότου, Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς Ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων, Πινδ. Ἰσθ. 1, 50.

Ἀσωπόλαος, ὁ. Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ. γ', 52.

Ἀσωπός, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποταμίος θεός· κατὰ Παυσ. β', 5. Βασιλεὺς τοῦ Φλιοῦντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Ἀσωπὸς ποταμός· μετὰ τῆς Μετόπης θυγατρὸς τοῦ Λάδωντος ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν καὶ Πέλαγον, τὴν Αἴγιναν, Ἀντιόπην, Σαλαμῖνα καὶ ἄλλας θυγατέρας, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 260. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6.

Ἀσωπός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας θάλασσαν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 572. Ἡρόδ. 9, 50. ταυτὸν Ἀσωπός. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς Σικυῶνος, Στρβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Ἡρόδ. 7, 200. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ. Νέμ. 3, 7. ὅθεν Ἀσωπιάδης, Ὁμ. Ἰλ. εἰς τὸν Ἀσωπὸν καὶ, Ἀσώπιος, ία, ιον, τοῦ Ἀσωποῦ, Πίνδ.

Ἀσωπός, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας παραθαλάσσιος, ταυτὴ Γύμνασιον, Στρβ.

Ἀταβύριον, τό, καὶ Ἀταβύριος, ιος, ὁ, Στρβ. Τὸ ὑψηλότατον ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διός, Πίνδ. Ἀπολλόδ. γ', 2, 1. — 2) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, Πολύβ.

Ἀταβύριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, κληθείτος οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους ἐν Ῥόδῳ καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἀλληνμένης υἱὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, Διοδ. Σικ. ε', 59. Ἀπολλόδ.

Ἀταλάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας· ἀνατραφεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπό τινων κυνηγῶν οἱ ὁποῖοι εὗρον αὐτὴν ἐστεφανωμένην ὑπὸ τοῦ πατρός της εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθένιον ὄρος, ἦλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, τὸν ὁποῖον αὐτη ἐτόξευσε πρώτη, ἐφεξῆς δὲ ἔπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· τελευταίως δὲ ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Μελανίωνα υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον, Ἀπολλόδ. α', 8, 2. γ', 9, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὠκυπότητά της καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν, μετὰ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμενοι πολλοί, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσι, καὶ νικώμενοι ἐθανατώνοντο ὑπ' αὐτῆς· ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Ἱππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, καὶ ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτῆς εἰς τὸ τρέξιμον, τὴν ὑπερβὴ διὰ βοηθείας τῶν χρυσῶν μήλων τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ οὕτως ἐνυμφεύθη αὐτὴν. Θεοκρ. εἰδ. γ', 41. Ὀβιδ. Συγχέονται δὲ πολλάκις τὰ ὀνόματα τῶν δύω τούτων γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις, ὡς παρ' Ἀπολλόδ. α', 9, 2.

Ἀταλάντη, ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου κειμένη, ἀπέναντι τῆς παραλίας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων, μὲ μίαν μικρὰν πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ταυτὸν Ταλάντη, Θουκ. β', 32. Στρβ. — 2) Μικρὰ νῆσος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιέως, Στρβ. — 3) Πόλις τῆς Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐργίνου ποταμοῦ, Θουκ. β'. 100.

Ἀτάγη, ης, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας ἐν τῇ Ναρβωνικῇ χώρᾳ, ταυτὸν Aude. Στρβ.

Ἀτάραντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν ἀνατολικῶς ἐν τῇ νῦν σύρτει τῆς Βιλάκας, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παρεῖχεν ἄφθονον ἅλας, Ἡρόδ. 4, 181–185.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδο-

νίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἐν ἱερῷ πτηνὸν τῶν Ἀσκληπιοῦ, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ε', 17.

Ἀταρβηχίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Σάϊος καὶ ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, πίναν. ἡ παρὰ Στράβ. Ἀφροδίτης πόλις λεγομένη· τανῦν Σχιβίν-Ἔλκουμ. Ἡροδ. 2, 41.

Ἀτάργατις, ἡ, καὶ Ἀτέργατις. Θεὰ τῶν Σύρων, ἡ αὐτὴ καὶ Δερκετὼ καλουμένη, ἧτις κατὰ τοὺς ἐγχωρίους μύθους ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαμασκοῦ, καὶ μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Σύρων ὡς θεὰ τῆς Θαλάσσης· ἐν Ἱεραπόλει ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀστάρτης, δι' ὃ καὶ συγχέεται πολλάκις μετὰ τῆς θεᾶς ταύτης, Ἀθην. Στραβ.

Ἀταρνεύς, έως, ὁ. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Λέσβου, οὖσα τὸ πάλαι καθέδρα τοῦ τυράννου Ἑρμείου, Ἡροδ. 6, 28. Στράβ. καὶ Ἀτάρνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀταρνείτης, Ἰωνικ. Ἀταρνείτης, ου, ὁ κατοικ. Ἡροδτ. θηλκ. Ἀταρνείτις, ίδος, ἡ, ἐξ Ἀταρνέως, ἢ Ἀταρνεῖτις χώρα, Ἡροδτ.

Ἀτέας, α, καὶ Ἀντέας, ου, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν ἐν τῇ Ταυρίδι, Στράβ. Λουκ.

Ἀτέλλα, ἡ, Atella. Πόλις τῶν Ὀσκίων ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως, ὅθεν Ἀτελλανοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Ἀτερνον, τό, Aternum. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανῦν Pescara, Στράβ.

Ἀτερνος, ὁ, Aternus. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον διὰ τῆς πόλεως Ἀτέρνου, τανῦν Pescara, Στράβ.

Ἄτη, ἡ (α). Θυγάτηρ τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 230. καθ' Ὅμ. δὲ Ἰλ. Τ, 91, θυγάτηρ τοῦ Διός. Θεὰ τῆς βλάβης καὶ φθορᾶς τῶν ἀνθρώπων, πρόξενος καὶ αἰτία τῶν ἀφρόνων καὶ ἐπιβλαβῶν πράξεων καὶ ὅλων τῶν συμβαινόντων ἀνυστυχημάτων παρὰ τοῖς ἤθεσι, δι' ὃ καὶ παριστάνεται ἀεὶ πλανομένη ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἐγγίζουσα μὲ τοὺς πόδας της οὐδόλως τὴν γῆν· ὁ Ζεὺς ἐκρήμνισεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ὤμοσεν ὅτι δὲν θέλει ἀφήσει αὐτὴν πλέον ν' ἀναβῇ εἰς τὸν Ὄλυμπον, Ἀπολλ. γ', 12, 3.

Ἄτης λόφος, ὁ. Λόφος τις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τοῦ Ἰλίου, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔπεσεν ἡ Ἄτη, ὅτε ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 12, 3.

Ἀτθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κραναοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν Κέκροπα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ χώρα αὕτη Ἀττική, Παυσ. α', 2. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5. — 2) = Ἀττική, Εὐρπ. καὶ ἑπιθτκ. ἡ Ἀτθίς, διάλεκτος, Στράβ.

Ἀτίλιος, ὁ. Ὄνομα Ῥωμαϊκὸν διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων Πολύβ.

Ἀτιντᾶνες, οἱ. Λαός τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 80.

Ἀτιντανία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀτλαγενής, έος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἄτλαντος γεννηθείς, Ἡσ.

Ἀτλαντείη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδρυάδων, γυνὴ τοῦ Δανοῦ, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἄτλαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, τὸ ὁποῖον καθ' Ἡροδτ. ἀπέφευγαν ἀπὸ τὸ νὰ τρώγῃ πᾶν ὁποιονδήποτε ἔμψυχον, βιβ. 4, 184.

Ἀτλαντικός, ή, όν. Τοῦ Ἄτλαντος ἢ εἰς τὸν Ἄτλαντα ἀνήκων, Ἀτλαντικὴ θάλασσα, ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, Ἡροδτ. 1, 202. καὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, Πολύβ.

Ἄτλαντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἕρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἑρμαφρόδιτος ἐκαλεῖτο, Τζῆν.

Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἄτλαντος, ὅθεν, Ἀτλαντίδες, αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, αἵτινες ἀπὸ τῆς μητρός αὐτῶν ὠνομάζοντο συνηθστρ. Πλειάδες, Ἡσ. — 2) Ἀτλαντίς, ἡ, προσυπκμ. νῆσος. Μεγάλη τις νῆσος ἡ ξηρὰ κειμένη πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὄρους Ἄτλαντος, ἥτις λογίζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Πλάτ. ὅτι ὁ Σόλων ἤκουσε παρά τινος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων, ὅτι αὐτὴ ἐκατῳκεῖτο πρότερον καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐνικήθησαν ποτὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τινὲς τῶν νεωτρ. ὑπολαμβάνουσιν ὡς λείψανα τῆς νήσου ταύτης τὰς Ἀζώρας καὶ Καναρίους νήσους· τινὲς δὲ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων τοῦ μεσαίου αἰῶνος παρίστανον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀτλαντὶς αὐτὴν τὴν Ἀμερικήν.

Ἄτλας, αντος, ὁ. Ἕν τῶν μεγαλητέρων καὶ ὑψηλοτέρων ὀρέων τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Λιβύης καὶ ἀπέχον ἱκανὸν διάστημα τῆς παραλίας· ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίζετο ὁ Οὐρανός, διὰ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Κίων ἦτοι στήλη τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡροδτ. 4, 184. ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὸ εἰς δύο μέρη, εἰς μέγαν καὶ εἰς μικρὸν Ἄτλαντα· αἱ δὲ κορυφαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμέναι ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν. Ἡροδ.

Ἄτλας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Οὐρανόν, διότι ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 507-519. παρ' Ὅμ. δὲ Ὀδ. Α, 52. περιστάντες ἔχων τὰς μακρὰς κίονας αἱ ὁποῖαι περιέχουσι ἢ στηρίζουσι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Αἰσχ. Προμ. 347. Μετὰ τῆς Πλειόνης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησεν ἑπτὰ θυγατέρας, αἵτινες Πλειάδες καὶ Ἀτλαντίδες ἐκαλοῦντο. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. μία τούτων ἀναφέρει ὁ Ὅμηρ. τὴν Καλυψώ. Ὀδ. Η, 245. — 2) = Ἀτλαντικὴ θάλασσα, Δίον. Περιγ. 30. — 3) Ποταμός τις ἐν Θράκῃ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν Δρίστρα,

Ἀτλίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυπόμης, Τζῆν.

Ἄτοσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν, ὕστερον δὲ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ. 3, 68.

Ἀτουρία, ἡ, καὶ Ἀτυρία· χώρα τῆς Ἀσσυρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ἀτουατικοί, οἱ. Aduatici. Λαός τις ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ, Δι. Κάσ.

Ἄτουρις, ιος, ὁ. Aturus. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν Adour. Πτολ. β', 7.

Ἄτραι, αἱ, καὶ Ἄτρα, τὰ, Δι. Κάσ. Hatra. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεταξὺ Νισίβεως καὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τανῦν Χατδέρ. Ἡρωδν. γ', 9. ὅθεν Ἀτρηνοί, οἱ κάτοικ. Ἡρόν.

Ἀτραμύττειον, τό, ἴδε Ἀδραμύτειον,

Ἄτραξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων διὰ τῆς Πελασγιώτιδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, Στράβ. — 2) Πόλις Θετταλικὴ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἀπέχουσα 80 στάδια τῆς Λαρίσσης, Στράβ. ὅθεν, Ἀτράκιος, ία, ιον, τοῦ Ἄτρακος.

Ἀτρεβάτοι, καὶ Ἀτρεβάτιοι, οἱ, Atrebates. Λαός τις ἰσχυρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Artois χώρᾳ, Στράβ.

Ἀτρείδης, ου, ὁ. Δωρκ. Ἀτρεΐδας. Υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων, Ὅμ. Πλνδ. οἱ Ἀτρεῖδαι, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, Ὅμ.

Ἀτρείων, ωνος, ὁ, = Ἀτρείδης.

Ἀτρεκτίδας, α, ὁ. Ἀρχιάτις, παρὰ Δημοσθ.

Ἀτρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος βασιλέως τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου, ὅστις φονεύσας μετὰ τοῦ Θυέστου τὸν νεώτερον ἀδελφὸν των Χρύσιππον, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του· ἐλθὼν δὲ εἰς Μυκήνας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Εὐρυσθέως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη καὶ κύριος τοῦ Βατιλείου τῶν Μυκηνῶν· παροργισθεὶς δὲ ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θυέστου ὡς ἀτιμάσαντος τὴν ἰδίαν του γυναῖκα, ἐδίωξεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Μυκήνας, ἀφ' οὗ πρότερον ἔσφαξεν τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Ταντάλου καὶ Πλεισθένην καὶ παρέθηκεν αὐτοὺς ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Μετὰ τῆς Ἀερόπης ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἢ κατ' ἄλλους τὸν Πλεισθένην πατέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου, τοὺς ὁποίους ἀνέτρεφεν ὁ Ἀτρεύς καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν· Ὅμ. Ἀπολλόδ. β', 4, 6.

Ἄτρια, ἡ, = Ἀθρία,

Ἀτρόμητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου ἐκ Κοθωκιδῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Τρόμης καλούμενος, δοῦλος γραμματέως τινὸς Ἐλπίου, Δημ. Στεφ.

Ἄτρομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Στρατονίκης μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, Ἀπολλόδ.

Ἀτροπατηνή, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς παλαιᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς ἄκρον ὀρεινὸν καὶ ἄφορον, ὅπερ ἄλλως καὶ Μικρὰ Μηδία ἐλέγετο, τανῦν Ἀδερβιδζιάν, Στράβ. ὅθεν Ἀτροπατηνοί, οἱ, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς.

Ἀτροπάτης, ου, ὁ. Σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συστήσας τὸ Βασίλειον τῆς Ἀτροπατηνῆς, Ἀρρίαν.

Ἀτροπάτιος, ία, ιον, καὶ Ἀτροπάτιος, ὁ, ἡ, ον. Τῆς Ἀτροπατηνῆς, π. χ. ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία, Στράβ. καὶ Οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας.

Ἄτροπος, ἡ. Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκοπτε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, Ἡσ. Θεογ. 259.

Ἄτρων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κύκλωπος Ἄργους καὶ τῆς νύμφης Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀττα γῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρύνωνος, Θηβαῖος· Ἡροδτ.

Ἀττάλεια, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ, τανῦν Ἰτάλα, Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, τανῦν Ἀτταλί, Στράβ. ὅθεν Ἀτταλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀττελίς, ίδος, ἡ. Φυλή τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, Παυσ.

Ἄττταλος, ὁ. Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνεψιὰν Κλεοπάτραν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡγεμὼν οὗτος, ὅτε ἀπέβαλε τὴν προτέραν του σύζυγον Ὀλυμπιάδα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἐκταίου διὰ προσταγῆς τῶν μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐνώθεις μὲ τὸν Εὐμένην καὶ πολεμούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐνικήθη κατὰ

κράτος γενόμενος αἰχμάλωτος, Ἀρρίαν. — 3) Βασιλεὺς τῆς Περγάμου, ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὅστις ἐστύτησε τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, διώξας τοὺς Γαλλάτας ἐκ τῆς χώρας, ἐπολέμησεν κατὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων. — 4) Τίὸς τοῦ προτέρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους· πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προυσσίᾳ βασιλέως τῆς Βιθυνίας καὶ στερηθεὶς τοῦ θρόνου του, κατέφυγεν εἰς Ῥώμην, ἀπ' ὅπου διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ βασίλειόν του. — 3) Τίὸς τοῦ Εὐμένους, ὅστις μετὰ μίαν πενταετῆ βασιλείαν γενόμενος παράφρων ἀπέθανεν, ἀφήσας διὰ διαθήκης κληρονόμους τοῦ θρόνου του τοὺς Ῥωμαίους· ὅθεν Ἀτταλικός, ἡ, ὄν, τοῦ Ἀττάλου, Στράβ.

Ἄττης, ου, Αἰτκ. Ἄττεα, Δημ. Λουκ. Παυσ. = Ἄττις.

Ἀττική, ἡ, Attica. Ἐπαρχία τῆς ἰδίως Ἑλλάδος κειμένη ἀνατολικῶς καὶ σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, συνεχομένην πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μεγαρίδα, πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Βοιωτίαν, πρὸς δὲ μεσημβρίαν περιῤῥεομένην ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Μοψοπία, ὕστερον Ἰωνία καὶ Ἀττική, ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Κραναοῦ· παρὰ Στράβ. δὲ = Ἀκτική, ἐκ τοῦ ἀκτή, διότι τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἐκτείνετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐσχημάτιζε διάφορα ἀκρωτήρια. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοι ἐλογίζοντο ὁ ἀρχαιότατος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, διὸ καὶ ἐκαυχῶντο ὡς αὐτόχθονες, καλούμενοι ἀνέκαθεν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες, Ὁμ. Ἡροδ. Στράβ. πρῶτον δὲ ἐκ Κέκροπος ἤρχισαν, νὰ ζῶσι κοινωνικώτερον, νὰ καλλιεργῶσι τὴν γῆν καὶ νὰ κατοικῶσι πόλεις· ὁ δὲ Θησεὺς διῄρεσεν μετὰ ταῦτα ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς τρεῖς κλάσεις, εἰς Εὐπατρίδας, Γεωμόρους καὶ Δημιουργούς· συνίσταντο δὲ ἁπαντες οἱ ἐν Ἀττικῇ ζῶντες ἐκ πολιτῶν, ξένων, μετοίκων καὶ δούλων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἰδίως πολῖται ἀπετέλουν δέκα Φυλάς, ἑκάστη δὲ φυλὴ ἦν διῃρημένη εἰς διαφόρους δήμους, σχηματίζοντας μικρὰς κατὰ κώμας καὶ χωρία κοινωνίας. — Ταῦτα ἡ Ἀττικὴ μετὰ τῆς Βοιωτίας ὑποστελεῖ ἕνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ νέου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν ὅλου τοῦ Βασιλείου τὰς Ἀθήνας.

Ἀττικίων, ωνος, ὁ. Χλευαστικόν τι ὑποκοριστικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 213.

Ἀττικός, ἡ, όν. Τῆς Ἀττικῆς ἢ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀνήκων· καὶ Ἀττικοί, οἱ κατοικ. τῆς Ἀττικῆς χώρας, Αἰσχυλ. Εὐμεν.

Ἀττικός, Πομπώνιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, σύγχρονος τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Καίσαρος, τιμώμενος μεγάλως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μεγάλην του σοφίαν, Λουκ.

Ἀττικωνικός, ἡ, όν· κατ' ἀπειτικ. τύπος τοῦ Ἀττικός, ὅθεν, οἱ Ἀττικωνικοί, παρ' Ἀστιφ. Εἰρ. 216.

Ἄττις, εως καὶ ιδος, Αἰτκ. Ἄττιν. καὶ Ἄτυς, Ἄττυς, υος, ὅτι δὲ καὶ Ἄττης. Νέος τις ποιμὴν Φρυξ, υἱὸς τοῦ Καλαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐρασθεῖσα διὰ τὴν ὡραιότητά του ἡ θεὰ Κυβέλη, ἔκαμεν αὐτὸν ἱερέα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ της· οὗτος δὲ μὴ φυλάξας τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν σωφροσύνην του, ἐνέπεσεν εἰς μανίαν, εὐνουχισθεὶς ἰδιοχείρως, Ἀναιρ. εἰ. Λουκ.

Ἄτυμνος, ὁ, ἡ ὁρτρ. Ἄτυμνος. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καστιανείρας, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὡραιότητά του μετεχειρίζετο ὡς ἐρωμένον του ὁ Σαρπηδὼν ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡμαθίωνος καὶ τῆς Πηδαίτιος, ἔκγονος τοῦ Τιθωνοῦ, Ἀπολλόδ. — 3) Τίὸς τοῦ Αὐσωνάρου Λύκιος, ὅστις ἦλθεν εἰς βοηθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μύριος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 317.

Ἄτυς, υος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μάνεω, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Λυδοῦ καὶ Τυῤῥηνοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ γένος τῶν Ἀτυάδων ἐν Λυδίᾳ, Ἡροδτ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐξ ἀποτυχίας ἐν τῇ θήρᾳ ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Γορδίου, Ἡροδτ. 1, 34. — 3) = Ἄττις, Παυσ.

Αὐαινος, ὁ. Κωμικ. ἐπιπλαστ. Κύρ. ὄνομα ἐκ τοῦ αὐαίνω, ὅπερ δηλοῖ ξηραίνω, ὁ Αὐαίνου λίθος, ὁ λίθος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηραίνοντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, καὶ παροιμ. ἀναμένειν παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον, καταξηραίνομαι ἐν τῷ ᾍδῃ, Ἀριστοφ. Βατρ. 396.

Αὐάρικον, τό, Avaricum. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ταυῦν Bourges, Πτολ.

Αὔας, = Αἴας.

Αὔγαρος καὶ Ἄβγαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀσροηνῶν, Ἡρωδν.

Αὐγεία, = Αὐγή.

Αὐγειαί, αἱ. Πόλις τῆς Δακωνίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 583. — 2) Πόλις τῆς Λοκρίδος, Ἰλ. Β, 532, ὅθεν, Αὐγειάτης, ὁ κάτοικ.

Αὐγείας, ὁ, Δωρ. Αὐγέας, ου. Τίὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ἐρμίνης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἠλίου, βασιλεὺς τῆς Ἠλείας, εἷς καὶ οὗτος τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτοι ἔπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα. Ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ ἐκαθάριτεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν μεγάλην ἐκείνην κόπρον, ἥτις εἶχε σωρευθῇ πρὸ τριάκοντα χρόνων ἀπὸ μίαν ἀγέλην τριῶν χιλιάδων βοῶν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ βασιλεὺς οὗτος· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀντιμοιβήν διὰ τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην, πολεμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἡττήθη· ὅθεν παροιμ. καθαίρειν τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, ἐπὶ χαλεπῶν καὶ δυσκόλων ἐπιχειρήσεων λεγομένη. Ὁμ. Ἰλ. Παυσ. Ἀπολλόδ. β', 3, 5. παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται καὶ ὁ τύπος Αὐγείης, ου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 172. Αὐγέας, παρὰ Πινδ.

Αὐγή, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλέου καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἱέρεια τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον· διωχθεῖσα δὲ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ φερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου εἰς τὴν Μυσίαν, ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ αὐτόθι Βασιλέως Τεύθραντος· Ἀπολλόδ. γ', 9, 1.

Αὐγηιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐγείου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 624.

Αὐγίλα, τά. Τόποι τις καὶ πόλις ἐν τῇ Λιβύῃ ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα ἀπὸ τῆς Ἀμμωνίας, ἔνθα ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ βαλσάμων, τὰς ὁποίας παράγει ἡ ἀφθονία ἡ χώρα αὐτή· ταυῦν Αὐγίλα, Ἡροδτ. 4, 182.

Αὐγούστα, ἡ. Ὄνομα Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Αὐγοῦστα, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο διάφοροι πόλεις κτισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἢ ὑπ' ἄλλων Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Αὐγοῦστα ἡ Ἡμερίτα λεγομένη, Augusta Emerita. Ἐν τῇ Λουσιτανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ, ταυῦν Merida, Στράβ. — 2) Αὐγουστα Πραιτωρία, Augusta Praetoria, ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ταυῦν Aosta, ἐπὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Πιεμόντε. Στράβ. — 3) Αὐγοῦστα Ταυρίνων, Augusta Taurinorum. Πόλις καὶ αὐτὴ τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Ταυρασία λεγομένη, κληθεῖσα δὲ Αὐγουστα ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν Ῥωμαϊκήν, ταυῦν Τουρίνων, πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Πτολ.

Αὔγουστος, Ὀκτάβιος. Τίὸς Γαΐου τοῦ Ὀκταβίου καὶ Ἀτίας θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τὸ 63 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος Αὐτοκράτωρ καὶ Μοναρχης ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας· πολεμήσας καὶ ἀρχὰς τὸν Ἀντώνιον καὶ τιμωρήσας τοὺς φονεῖς τοῦ θείου του Καίσαρος Ἰουλίου καὶ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του, ἠδυνήθη βαθμηδὸν διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τῶν μεγάλων ἠθικῶν πρωτερημάτων, νὰ καταστᾷ ἀπόλυτος κύριος τῆς μεγάλης ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας 44 ὁλοκλήρους χρόνους, καθ' οὓς ἀπέδειξε πολλὰ καὶ μεγάλα καλὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀποκαταστήσας τὴν κοινὴν ἡσυχίαν εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου.

Αὐσητανοί, οἱ, Ausetani. Λαός τις Ἱσπανικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ταῤῥακωνικῇ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῶν Πυρηναίων, Πτολ.

Αὐλαίας τεῖχος, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας· Ἀρρίαν.

Αὐλέρκιοι, οἱ, Aulerci. Λαός τις τῆς πτολαϊκῆς Κελτικῆς Γαλλίας, διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλὰς, τῶν ὁποίων ἰσχυρότεροι ἦσαν οἱ Αὐλέρκιοι Ἐβουρατκοὶ λεγόμενοι, Πτολ. β', 8.

Αὐλίς, ίδος, ἡ Αἰτκ. Αὐλίδα καὶ Αὐλίν, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1488. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας καὶ ἔχουσα δύο λιμένας ἕνα μεγάλον καὶ ἕτερον μικρότερον· ἐνταῦθα συνήχθη ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων, ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγείαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. ταυῦν καλεῖται Βαθύ.

Αὐλοκρήνη, ἡ. Μέρος τῆς μεγάλης Φρυγίας περὶ τὴν πόλιν Ἀπάμειαν, ἀπ' ὅπου πηγάζει ὁ Μαίανδρος ποταμός, Πλιν.

Αὔλος, ὁ Aulus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ.

Αὐλών, ῶνος, ὁ. Χώρα τις καὶ πόλις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας καὶ Ἠλίδος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Στεφ. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Θουκ. δ', 103. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, ταυῦν Αὐλόνας. — 4) οὕτως ἐκαλεῖτο μία κοίλη πεδιὰς πλησίον τῆς Δαμασκοῦ ἐν τῇ Συρίᾳ, Αὐλὼν ὁ βασιλικὸς λεγόμενος, Στράβ. — 5) Ἓν στενὸν μέρος θαλάσσης μεταξὺ τῶν Χαλκιδαϊκῶν νήσων παρὰ τῇ ἐπαρχίᾳ Παμφυλίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Λουκ. ὅθεν Αὐλώνιος, ία, ιον, τοῦ Αὐλῶνος ἢ ἐκ τοῦ Αὐλῶνος, καὶ Αὐλωνίτης, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Αὐλωνία, ἡ = Καυλωνία.

Αὐλώνιος, ὁ Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Αὐλῶνα ἐν Μεσσηνίᾳ, Παυσ.

Αὐξησία, ἡ. Θεὰ τις τὴν ὁποίαν ἐλάτρευον οἱ Ἐπιδαύριοι κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου, ὅτε ἀπαλλαχθέντες ποτὲ τῆς ἀφορίας, ἥτις ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν των, ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐν ἄγαλμα ἐκ ξύλου ἐλαίας, Ἡροδτ. ε, 82.

Αὐξουμη, ἡ, Auxume Regia. Πόλις τῆς Αἰθιοπίας, ταυῦν Ἄξουμ, Πτολ.

Αὔξουμον, τό (Αὔξιμον, Πλουτ.) Auximum. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων, ταυῦν Osimo. Στράβ.

Αὐξώ, οῦς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων, Παυσ. θ', 35.

Αὐράνα, ἡ. Πόλις τῆς Τετραπόλεως Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας, Πτολμ.

Αὖρας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λίμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν, ταυῶν Τορτωκαί, Ἡροδτ. 4, 49.

Αὔρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λέλαντος καὶ τῆς Περιβοίας, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς ἄκρον ταχύπους, γεννήσατα μετὰ τοῦ Βάκχου δύω διδύμους παῖδας, Νον. Διον.

Αὐρουγκοι, οἱ, Aurunci. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἰταλίας ἄγριος, κατοικῶν περὶ τὸν Λεῖριν ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ, Στέτζ.

Αὖσαρ, αρος, ὁ, Auser. Ποταμὸς τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυῶν Serchio, Στράβ.

Αὐσέες, οἱ, καὶ Λύσεῖς, Στεφ. Βυζ. Λαός τις ἐν Λιβύῃ περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα, Ἡροδτ. 4, 180.

Αὔσονες, οἱ, καὶ Αὖσων Ἐνικ. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἀπὸ τοῦ Λείριος ποταμοῦ ἕως τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, οἵτινες πᾶσαν ἦταν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ γενεᾶς μὲ τοὺς Ἀβοριγῖνας, Ἀριστοτ. Στραβ.

Αὐσονία, ἡ. Ἡ Χώρα τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκησαν ἀρχαίσθεν οἱ Αὔσονες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Αὐσονία καὶ ὅλη ἡ λοιπὴ Ἰταλία, Ἀπολλόδ. α', ῳ, 24. Δίον. Ἅλικ.

Αὐσονιεύς, ῆος, ὁ, ποιητ. = Ἄτων, Διον. Περ. 78.

Αὐσονίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Αὐσονίας οὖσα, καὶ ἡ Ῥωμαία ἢ Ῥωμαϊκή, Διον.

Αὐσόνιος, ία, ιον, καὶ Αὐσονικός, ή, όν. Τῆς Αὐσονίας ἢ εἰς τὴν Αὐσονίαν ἀνήκων, Στράβ. ὅθεν, τὸ Αὐσόνιον πέλαγος, ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυρρηνικῆς θαλάσσης, Στράβ. ἔτι δὲ, οἱ Αὐσόνιοι ταὐτὸ τῷ Αὔσονες.

Αὔσων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Στεφ. ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Αὔσονες, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 553. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Αὐσονίας.

Αὐσχίσαι, οἱ. Λαός τις ἐν Λιβύῃ κατοικῶν Ἀνατολικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως τῶν Νασαμώνων, Ἡροδτ. καὶ Αὐχίσαι, Διοδ. Σικ.

Αὐταριᾶται, οἱ. Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς Ἰλλυρίας, πιθαν. κατοικῶν περὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, Στράβ. Ἀρρίαν.

Αὐτεσίων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Τισαμενοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Θερσάνδρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνείκους, Θηβαῖος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ἡρακλείδας, Παυσ. Σ', 5. Οὗτος ἐγέννησε τὸν Θήραν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα, (Σαντορίνη) Ἡροδτ. 4, 147. Ἀπολλόδ β', 8, 2.

Αὐτοθαῖς, ίδος, ἡ, ἴδε Θαῖς, Λουκ.

Αὐτοκάνης ὄρος, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος πλησίον τῆς Φωκαίας, Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 35. Παρὰ Στράβ. δὲ εὑρηται ἀκρωτήριόν τι Κάνη λεγόμενον, διὸ κατὰ Ilgen ὀρθτρ. Ἀκροκάνης ἀναγνωστέον.

Αὐτοκλῆς, έους, ὁ. Τίος τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Στρομβιχίδου, Ἀθηναῖος, Ξενοφ.

Αὐτολάλη, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Αὐτόλαος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριάδος, ὅστις εὗρε ἐκτεθειμένον τὸν Ἀτελληκὴν καὶ ἀνέθρεψεν αὐτὸν, Παυσ. ἡ, 4, 2δ.

Αὐτολέων, οντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Λοκρῶν μάχην ὡς λέγεται, ὑπό τινος φάσματος, Βον. διηγ. 18.

Αὐτόλυκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλόνης, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· διδαχθεὶς δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν τέχνην τοῦ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν τοὺς ἄλλους εἰ ἐπιορκίας, ἐστάθη περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς ποικίλας πράξεις του· ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς, Ὁμ. Ὀδ. Τ. 394. ὑπῆρξε δὲ ὁ Αὐτόλυκος καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐγγέννησεν ἔτι τὸν περιβόητον κακοῦργον Σίνην, Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 2) Τίος τοῦ Ἐριχθονίου, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 391. — 3) Τίος τοῦ Δειμάχου ἐκ Θετταλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σινώπην ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β 956.

Αὐτόμαλα, τά καὶ Αὐτομάλακα, Στεφ. Βυζ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, Στράβ.

Αὐτομάτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούτιριν, Ἀπολλόδ.

Αὐτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἴλλαον σύντροφον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ.

Αὐτομέδων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἡνιοκόμος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονεύσας τὸν Ἄρητον ἐν μιᾷ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ι. 209. Ρ, 456. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἐρετρίας, τὸν ὁποῖον Φιλίππος ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐσύστησεν αὐτόθι, Δημ.

Αὐτομένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριφράδου καὶ Ἀριγνώτου, Ἀριστφ. Σφ. 1256.

Αὐτόμολοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, καταγόμενον ἐξ Αἰγυπτίων φυγάδων, Ἡροδτ. 2, 30.

Αὐτονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ἡτ. Θεογ. 259. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀριστταίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πολύδωρον ἐν Θήβαις· Ἡτ. Θεογ. 975. κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. γ', 4, 2. ἀδελφὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀκταίωνος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, Ἀπολλόδ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πειρέως, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 5) Μία τῶν θεραπαινῶν τῆς Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 182.

Αὐτόνοος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 301.— 2) Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 694. — 3) Ἥρως τις τῶν Δελφῶν, Ἡροδτ. 8, 39.

Αὐτόφονος, ὁ. Ἡγεμὼν Θηβαῖος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 395.

Αὐτοφραδάτης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Ταπύρων, Ἀρρίαν.

Αὐτοχαρίδας, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ.

Αὐτόχθονες, οἱ, Ἐνικ. Αὐτόχθων. Οὕτως ἐκάλουν ἑαυτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς κατοικοῦντες ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν γῆν καὶ οὐχὶ ἐξ ἀλλοτρίας χώρας ἐλθόντες, Εὐρπ. Ἰων, 589. Πλάτ.

Αὐφίδηνα, ἡ, Aufidena. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, Πτολ. ταυῶν Alfidena.

Αὐφίδιος καὶ, Αὔφιδος, ὁ, Aufidus. Ποταμὸς τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ, ταυῶν Ὀφάντο, Στράβ. Πολυβ.

Αὖφις, ιδος, ὁ, Ufens. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυῶν Ufente, Στράβ.

Αὐχέται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τάναϊος ποταμοῦ (Βίγα) Ἡροδτ. 4, 6.

Ἀφαιστος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἥφαιστος.

Ἀφακίτις, ίδος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν εἰς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Συρίᾳ ἐπίτινος τόπου Ἀφακὰ λεγομένου, μεταξὺ Ἠλιουπόλεως καὶ Βύβλου, ἔνθα ἦν καὶ μαντεῖον αὐτῆς, Ζωσιμ. Ἱστορ.

Ἀφαρεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Λαοκόστης, πατὴρ τοῦ Λυγκέως καὶ τοῦ Ἴδα, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Μεσσηνίης, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀρήνην καὶ ὑπεδέχθη τὸν Νηλέα, φυγόντα ἐκ τῆς πατρίδος του, Ἀπολλόδ. α', 8, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων Ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 478. — ίδης, Ἀφαρήϊος, ία, ίον, τοῦ Ἀφαρέως, Θεοκρτ.

Ἀφαρητίδαι, οἱ καὶ Ἀφαρητιάδαι, Ἀπολ. Ῥοδ. Οἱ δύω υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, Ἴδας καὶ Λυγκεύς, Πινδ. Νεμ. 10, 112.

Ἀφείδας, αντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λαονείρας, Ἡγεμὼν τῆς Τεγέας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀπολλόδ. β', 9, 1. — 2) Τίος τοῦ Πολυαίμονος ἐξ Ἀλύβαντος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸν ὁποῖον ἐπροπτοιήθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305. ὅθεν, Ἀφειδάντειος, εία, ειον, τοῦ Ἀφείδαντος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀφέσσης νομός, ὁ. Νομὸς τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κυνοσιρίων μεταξὺ Βουβάστιος καὶ Τάνεως, Ἡροδτ. 2, 166. πιθαν. ὁ αὐτὸς, μὲ τὸν τοῦ Πτολμ. Φθενότην λεγόμενον.

Ἀφέται, καὶ Ἄφεται, αἱ Μέρος τι καὶ Ἀκρωτήριον ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θετταλίας μὲ ἕνα λιμένα, ἀπ' ὅπου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὴν Κολχίδα, Ἡροδτ. Ἀπολλόδ. Στράβ.

Ἀφίδνα, ἡ καὶ Ἀφίδναι, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Θησεὺς ἥρπαξε τὴν Ἑλένην, ὅτε ἦρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Σπάρτης. Ἀφίδνα, Ἐνικ. παρὰ Δημ. Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀφίδναι, πλῆθ παρ' Ἡροδτ. καὶ Πλουτ. ὅθεν Ἀφιδναῖος, ὁ κάτοικος τῶν Ἀφιδνῶν, Ἡροδτ.

Ἀφνειός, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. ἡ, 44.

Ἀφράνεος, ὁ, Afranius. ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Ἀφρικὴ, ἡ, Africa. Ἡ ὁνομασία αὕτη, τοῦ πρὸς μεσημβρίαν μεγάλου μέρους τοῦ παλαιοῦ κόσμου, δὲν ἦν σύνηθες ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἕλλησι· συγγραφεῦσι· πρῶτον εἰ Ῥωμαῖοι μετεχειρίσθησαν αὐτὴν, ἤτις πιθαν. ὑπῆρξε παλαιόθεν συνήθης καὶ εἰς διαφόρους λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Φοίνικας· ἀντὶ ταύτης τῆς Ὀνομασίας ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες Λιβύαν ὅλην αὐτὴν τὴν Ἀφρικὴν, καὶ τινα μέρη μόνον αὐτῆς· ἴδε Λιβύα.

Ἀφροδισία, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας πλησίον τῆς πόλεως Βοίας, Θουκ. δ, 56. ἡ Ἀφροδίτια, Στέφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀφροδισιάς, Παυσαν.

Ἀφροδίσια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη εἰς τὰς πλείστας Ἑλληνικὰς πόλεις πρὸς τιμὴν τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ ἑωρτάζετο ἡ θεὰ αὕτη μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τινων μυστικῶν τελετῶν. Ἡσύχ.

Ἀφροδισιάς, άδος, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Ἀπολλωνίας, Ἡροδτ. 4. 169. ἡ αὐτὴ καὶ Λαιά, ἡ, παρὰ Πτολμ. καλουμένη. — 2) Πόλις μικρὰ ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαοδικίας, Στράβ. — 3) Μητρόπολις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. — 4) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ὅθεν Ἀφροδισιεύς, ὁ κάτοικ.

Ἀφροδίσιον, τό. Ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ξενοφ. 2) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας αὐτῆς, Στράβ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας, ὅπερ ἄλλως καὶ Πυρήνης ἄκρον ἐλέ-

γετο εχον ἕνα ναὸν τῆς Πυργηναίας Ἀφροδίτης. Στράβ. ταινῶν Cap de Creux.

Ἀ'φροδί'σιος, ία, ιον. Τῆς Ἀφροδίτης ἢ εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἀνήκων.

Ἀ'φροδί'τη, ἡ (ῑ). Θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἐρώτων, παρὰ Ῥωμαίοις Venus καλουμένη, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάττης, Ἡσ. Θεογ. 190. ἢ κατ' Ὅμ. θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Διώνης. Μετὰ τὴν γέννησιν της ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν νῆσον Κυθήρων, εἶτα εἰς τὴν Κύπρον ἔνθα διέμεινεν ἱκανὸν χρόνον. Πολλοὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἠγάπησαν αὐτὴν κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν λάβωσιν εἰς γυναῖκαν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων ὁ Ἥφαιστος ἐνομίζετο σύζυγος αὐτῆς, μ' ὅλον ὅτι αὐτὴ ἠγάπησεν καὶ τὸν Ἄρην, πρὸ πάντων δὲ συνέλαβε σφοδρὸν πάθος πρὸς τὸν νέον Ἄδωνιν, τοῦ ὁποίου τὸν πρῶτον θάνατον ἐθρήνει πικρότατα· ἐλθοῦσα εἰς ἔριδα μὲ τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν περὶ κάλλους, ἔλαβε αὐτὴ τὸ βραβεῖον τῆς ὑπεροχῆς παρὰ τοῦ ἱεροῦ Πάριδος, ὅστις ἔκρινεν αὐτὰς, διὸ καὶ μετὰ ταῦτα ἐφάνη ὑπερασπιστὴς τῶν Τρώων καὶ ἐχθρὰ τῶν Ἑλλήνων· ἀρχαιόθεν δὲ καὶ εἰς τὸν Ἄγχίσην ἡγεμόνα τῶν Τρώων, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰνείαν· παριστάνετο δὲ πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὡς γυνὴ ἐξόχου ὡραιότητος καὶ πλήρης διαφόρων χαρίτων, συνοδευομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ νέων ἐρώτων καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν πόλιν Πάφον καὶ Ἀμαθοῦντα τῆς νήσου Κύπρου, εἰς τὴν νῆσον Κυθήραν καὶ εἰς τὴν Κνίδον, ἔνθα ἦν τὸ περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα· εἰς δὲ τὴν Φοινίκην ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀστάρτη. Ἀπολλόδ. α, 3, 1.

Ἀ'φροδίτης πόλις, ἡ, καὶ Ἀφροδιτόπολις, Πτολ. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Ἀφροδιτοπολιτικοῦ Νομοῦ, Στράβ. — 2) ἑτέρα πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς νήσου Προσωπίτιδος μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Τάνεως, πλησίον ἡ παρ' Ἡρόδ. Ἀταρβηχις. — 3) Πόλις τῆς Μεσσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐλατρεύετο ἐξαιρτ. μία λευκὴ βοῦς. Στράβ ιζ'. — 4) Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα ἑνὸς ὁμωνύμου Νομοῦ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἀντιναοπόλεως, Στραβ. ὅθεν Ἀφροδιτοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἄ'φυτις, εως, ἡ Πόλις τῆς Παλλήνης ἐν τῷ Θρακικῷ κόλπῳ. Ἡρόδ. Θουκ. καὶ Ἄφυταῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀ'χαΐα, Ἰωνικ. Ἀχαιΐη, ἡ. Ἐπὶ τῆς Δήμητρος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τὸ ἄχος, ὅ ἐστι λύπη, τὴν ὁποίαν εἶχεν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης. Ἡρόδ. 5, 61.

Ἀ'χαΐα, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια αὐτῆς καὶ συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα, Ἀρκαδίαν καὶ Ἠλίδα, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Σικυωνίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον καὶ δυτικῶς μὲ τὴν Ἰονίαν θάλασσαν, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Αἰγιαλὸς καὶ Ἰωνία· διὰ τοῦ Σύβοτος ποταμοῦ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Σικυωνίας, καὶ διὰ τοῦ Λαρίσου ἀπὸ τῆς Ἤλιδος· ἡ δὲ γῆ αὐτῆς ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ πετρώδης, ὀρεινὴ καὶ ὀλίγου εὔφορος, καὶ ἐκατοικεῖτο ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες ἦλθον ἐνταῦθα ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. ταινῦν ἡ Ἀχαΐα μετὰ τῆς Ἤλιδος ἀποτελεῖ ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Ἀχαΐα ἐκλήθη ἔπειτα καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἀφ' οὗ κατεστάθη ἐπαρχία Ῥωμαϊκὴ, ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας. Πολύβ. — 3) Ἀχαΐα ἡ Φθιῶτις καὶ Φθιῶτις ἡ Ἀχαϊκὴ, Στράβ. μικρὰ τις χώρα ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἄλον, Στράβ. — 4) καὶ τόπος τις ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκ. ά, 115. ἔνθα κατ' ἄλλους Χαλκὶς ἀναγινώσκετ. — 5) Πόλις τῆς Ῥόδου, πιθαν. ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυσοῦ, Διοδ. Σικ.

Ἀ'χαιάς, Ἐπικ. Ἀχαιΐς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας οὖσα, καὶ Οὐσικ. ἡ κάτοικος τῆς Ἀχαΐας.

Ἀ'χαϊκός, ή, όν, ἐπικ. Ἀχαϊκός. Τῆς Ἀχαΐας, ἢ εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἀνήκων, τὰ Ἀχαϊκὰ ὄρη, ὄρη ἐν Θεσσαλίᾳ τῆς Φθιώτιδος χώρας, Ξενοφ.

Ἀ'χαΐς, ίδος, ἐπικ. Ἀχαΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας, Ὅμ.

Ἀ'χαιμένης, εος, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Περσία καὶ Ἀχαιμενία, Ἡρόδ. 3, 11. — 2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Σατράπης τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 7, 12.

Ἀ'χαιμενίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀχαιμένους, ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως οὕτω μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς Περσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 1, 125.

Ἀ'χαιός, ά, όν. Τῆς Ἀχαΐας· ὅθεν Ἀχαιοί, οἱ, παρ' Ὁμήρ. Εἷς τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας, ἐκεῖθεν δὲ ἐλθόντες εἰς Πελοπόννησον ἐκατοίκησαν πρῶτον τὴν Λακεδαίμονα καὶ τὸ Ἄργος, ὅτε καὶ συνεξεστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὄντες οἱ πλεῖστοι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων ὅλων, διὸ καὶ Ὁμηρ. καλεῖ γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀχαιοὺς ὅλους τοὺς Ἕλληνας· μετὰ ταῦτα δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Λακεδαίμονος καὶ τοῦ Ἄργους ἀπὸ τοὺς Δωριεῖς, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν ἀμφιγυαλον παραλίαν τῆς Πελοποννήσου ὀνομάσαντες αὐτὴν Ἀχαΐαν, διηρημένοι εἰς δώδεκα φυλὰς, αἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν κοινὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν διαμείνασαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. — 2) Ἀχαιοὶ οἱ Φθιῶται κάτοικοι τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡρόδ. — 3) ἕτερος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων αὐτοῦ, καταγόμενον ἀπὸ τοὺς Ὀρχομενίους, καὶ διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πειρατικόν, Στράβ.

Ἀ'χαιός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Πελοποννήσῳ Ἀχαιοί, Ἀπολλόδ. ά, 7, 3 — 2) Τραγικὸς τις ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἐρετρίας, Λουκ.

Ἀ'χαιῶν λιμήν, ὁ. Achaeorum portus. Λιμὴν τῆς Τρωϊκῆς χώρας μεταξὺ Σιγαίου καὶ Ῥοιτείου ἀκρωτερίου, ταινῦν Κεφαλίε- Λιμὴν, Στράβ.

Ἀ'χαρδίναι ἢ Ἀχαρδίνα, Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους εἰς ἄκρον ὀχυρὸν καὶ καλῶς ὠκοδομημένην, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, Διόδ.

Ἀ'χαρναί, αἱ. Ἕνια. Ἄχαρνα, ἡ, Στεφ. Βυζ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, περίφημος διὰ τοὺς ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας αὐτοῦ· ὅθεν ἐπίρρ. Ἀχαρνήσι, ἐν Ἀχαρναῖς, καὶ Ἀχαρνῆθεν, ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. — 2) ὁ Ἀχαρνεύς, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν, πληθ. οἱ Ἀχαρνῆς, Θουκ. ἔτι δὲ οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους. — Ἀχαρνικὸς, ή, όν, τῶν Ἀχαρνῶν ἢ εἰς τὰς Ἀχαρνὰς ἀνήκων, ἡ Ἀχαρνικὴ Μοῦσα, ἐμπαικτ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 687. ἀντὶ ἡ τραχεῖα καὶ βάρβαρος τῶν Ἀχαρνέων Μοῦσα — Ἀχαρνικῶδες, οἱ, ὑποκορστκ. κατ' ὀστεϊσμ. τύπος παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 322. καὶ Ἀχαρνίτης, ου, Ἰακ. Ἀνθ.

Ἀ'χαρνεύς, έως, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς, ἀγωνιστὴς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος, Τζῆν.

Ἀ'χάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ποταμὸς τῆς Μηδίας, Δίον. περ 1075. — 2) ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς, ταινῦν Drillo. — 3) Εἷς τῶν πιστοτάτων φίλων καὶ συντρόφων τοῦ Διὸς, Κουΐντ. Σμυρν.

Ἀ'χελωΐς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Ἀχελῴου, καὶ πληθ. αἱ Ἀχελωΐδες ἐπιθ. τοῦ Σειρήνων, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀχελῴου, Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 896. — 2) Αἱ Ἀχελωΐδες πόλεις, οὕτως ἐκαλοῦντο, ὅσαι πόλεις ἔκειντο ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ποταμοῦ, Αἰσχύλ. Περ. 867.

Ἀ'χελῷος, ἐπικ. Ἀχελώϊος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποτάμιος θεὸς, Ἡσ. Θεογ. 340. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς καὶ πατὴρ τῶν Σειρήνων, ὅστις ὁμοθολογεῖτο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφὰς, καὶ μονομαχήσας ποτὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους περὶ τῆς Δηϊανείρας συζυγός τοῦ Οἰνεώς, ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ· ἐκ τῆς Περιμήδης συζυγός τοῦ Δίολου ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην καὶ Ἰοφάμαντα, Ἀπολλόδ.

Ἀ'χελῷος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Θόας, ταινῦν Ἀσπροπόταμον, Ὅμ. Ἡροδ. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Δύμης, ὅστις καὶ Πεῖρος ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τῆς Λαμίας, Στράβ. — 4) ἕτερος ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σπύλου καὶ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 616.

Ἀ'χέρα, αἱ, ἴδε Ἀχέρδα.

Ἀ'χερδοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀχερδούσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἀχερδοῦντος.

Ἀ'χερόντειος, εία, ειον. Τοῦ Ἀχέροντος ἢ εἰς τὸν Ἀχέροντα ἀνήκων, Στεφ. Βυζ.

Ἀ'χερόντιος, ία, ιον, τοῦ Ἀχέροντος, Ἀχερουτία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις τοῦ Ἅδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνετο ὁ Ἀχέρων ποταμός, Εὐρ. Ἄλκ. 443.

Ἀ'χερούσιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀχέροντος, ὅθεν, ἡ Ἀχερουσία λίμνη, ἡ μυθολογουμένη λίμνη τοῦ Ἅδου διὰ τῆς ὁποίας ὁ Χάρων διαβίβαζε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου του, Λουκ. Πισ. — 2) Λίμνη τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνοντο οἱ ποταμοὶ Ἀχέρων καὶ Κωκυτός, Θουκ. Στράβ — 3) Λίμνη τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ταινῦν Mare Mortuo πλησίον τῆς Κύμης.

Ἀ'χερουσία, άδος καὶ Ἀχερουσὶς, ή, ίδος, ἡ. Τῆς Ἀχερουσίας· Ἀχερουσιὰς λίμνη, ταὐτὸ τῷ Ἀχερουσία λίμνη, Πλατ. Φαιδ. — 2) ἡ Ἀχερουσιὰς χερρόνησος, χερσόνητος ἢ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Ἡρακλείας ἐν Βιθυνίᾳ μ' ἓν ὑπόγειον σπήλαιον, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατέβη εἰς τὸν Ἅδην, Στεφ. Κυρ. Ἀν. ς, 2, 2. ὅτι δὲ καὶ ἡ Ἀχερουσιὰς ἄκρη λεγομένη, Ἀπολλ. Ῥοδ. Β, 728.

Ἀ'χέρδαι, καὶ Ἀχέραι, αἱ (Ἀκέρραι, Πλουτ.) Acerrae. Πόλις τῆς Γαλλίας τῆς πέραν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ταινῦν Acero, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ταινῦν Acerra, ὅθεν, Ἀχερδαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀ'χέρων, οντος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχύνετο ὁ Πυριφλε-

γέων καὶ ὁ Κωκυτός, Ὁμ. Οδ. Κ, 513. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ἐπλάττετο, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 340. τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ποταμὸν καταχθόνιον ἀφοῦ εἰς τὴν μετὰ τῶν Τιτάνων μάχην, ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς ὕδωρ.

Ἀχέρων, οντος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ῥέων διὰ της Ἀχερουσίας λιμνης καὶ ἐκβάλλων πλησίον της Ἀμβρακίας εἰς το Ἰόνιον πέλαγος, τοῦτον τὸ ὕδωρ ἦν ἀηδὲς καὶ νοσῶδες, Ἡροδτ. 8, 47. Θουκ. ταυτὸν Δελίχιον. — 2) ἕτερος ποταμὸς της ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῶον ποταμόν, Στραβ. — 3) Ποταμὸς της Κάτω Ἰταλίας ῥέων διὰ της χώρας τῶν Βρεττίων πλησίον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὁ Ἀλέξανδρος Βασιλεὺς της Ἠπείρου, Στράβ. — 4) ποταμὸς της Βιθυνίας ῥέων πλησίον της πόλεως Ἡρακλείας, ὅστις ἔτι καὶ Λύκος καὶ Σωσανύτης ἐκαλεῖτο, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 354.

Ἀχίλλειον, Ἰωνικ. Ἀχιλλήϊον, τό, Πόλις μικρὰ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου ἐνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἡροδτ. — 2) χωρίον ἐπὶ της ἀρκτικῆς παραλίας τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Ἀχίλλειος, εία, ειον, καὶ Ἀχείλιος, ὁ, ἡ, ον, Ἀθην. Του Ἀχιλλέως ἢ εἰς τον Ἀχιλλέα ἀνήκων, Σοφ. ὅθεν, ὁ Ἀχίλλειος δρόμος, γηϊνός τις ηλώσσα ἐξέχουσα ἐπὶ πολὺ εἰς την θάλασσαν πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγύμναζε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέχειν, Ἡροδτ. 4, 55. καὶ Ἀχιλλῆος δρόμος, Διον. Περ. — 2) ἡ Ἀχιλλεία, προσυπακμ. νῆσος καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Λευκὴ νῆσος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, ἐπὶ της ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Στραβ. Βυζ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ νῆσός τις μυθολογουμένη, παρβλ. Εὐρπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 436. — 3) Ὁ Ἀχίλλειος λιμήν, Λιμὴν τις ἐν Λακωνίᾳ δυτικῶς τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, Παυσ. Εὐρπ. Κυκλ. 291. — 4) ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐξαίρετος, ἄριστος ὡς ὁ Ἀχιλλεύς, π. χ. Ἀχίλλειος μάζα, ἤτοι ἐξαιρέτου ποιότητος, Ἀθην. γ', 29. ἡ Ἀχίλλειος κριθή, Ἀθην. αὐτόθ. καὶ Ἱπποκρ. ὅθεν καὶ, τὰ Ἀχίλλεια, ἤτοι, ἄρτοι τοῦ Ἀχιλλέως, = ἐξαίρετος καὶ λευκότατος ἄρτος, Ἀριστφ. Ἱππ. 829.

Ἀχιλλεύς, έως, Ἰωνικ. ῆος, ὁ, καὶ Ἀχιλεύς, Αἰτκ. Ἀχιλλέα, ἐπικ. Ἀχιλλῆα, καὶ Ἀχιλῆ, Εὐριπ. Ἠλεκτρ. 437. Υἱὸς τοῦ Πηλέως βασιλέως της Φθίας καὶ της Θέτιδος θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ. Εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ εὐγενεστέρων Ἡρώων της Τρωϊκῆς ἐποχῆς, μετὰ την γένησιν αὐτοῦ θέλουσα ἡ μήτηρ του Θέτις νὰ τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον καὶ ἄτρωτον, τὸν ἐβύθισεν εἰς τὸ ὕδωρ της Στυγὸς, εἶτα παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. Πληροφορηθεῖσα δὲ ὅτι ἦν πεπρωμένον ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν πολιορκίαν της Τροίας, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως της Σκύρου Λυκομήδους μεταξὺ τῶν θυγατέρων του καὶ ἄλλων βασιλικῶν γυναικῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε μετὰ της Δηϊδαμείας μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως τούτου τὸν Νεοπτόλεμον· ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι Ἕλληνες τῶν τότε χρόνων ἔμελλον νὰ ἐκστρατεύσωσιν ἐναντίον της Τροίας, ἀνακαλυφθεὶς διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσέως, ἠκολούθησε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, ὅπου φανεὶς ὁ ἀνδρειότερος ὅλων τῶν ἄλλων ἡρώων καὶ στρατηγῶν της πολιορκίας ταύτης, καταστρέψας πολλὰς ἐχθρικὰς πόλεις καὶ φονεύσας πολλοὺς τῶν ἐπισημοτέρων πολεμιστῶν ἐκ τῶν Τρώων καὶ αὐτὸν τὸν ἀνίκητον Ἕκτορα, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ἐμνηστεύετο τὴν νέαν Πολυξένην θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Πρὸς ἀνάμνησιν δὲ αὐτοῦ ἤγειραν οἱ Ἕλληνες ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου, Ὁμ. Ἰλ. Ἀπολλόδ.

Ἀχιλλέως δρόμος, ὁ, καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, ἴδε Ἀχίλλειος.

Ἄχναι, αἱ, = Ἴχναι, Τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) πόλις μικρὰ της Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀχόλα καὶ Ἀχόλλα, ἡ, Πόλις της Ἀφρικῆς πλησίον της Θάψου, ἥτις καὶ Ἀχίλλη ἐλέγετο, Acila, ταυτὸν Ἑλαλία, Στρβ. Ἀππ.

Ἀχραδίνη, ἡ, Acradina. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ὡραιότερον μέρος της πόλεως των Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, Πλουτ. Στεφ.

Ἀχραδοῦς, οῦντος, ὁ, Χωρίον καὶ δῆμος της Ἀττικῆς, πιθαν. ὁ αὐτὸς καὶ Ἀχερδοῦς λεγόμενος, ἀνήκων εἰς την Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ὅθεν Ἀχραδούσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 362.

Ἀχώ, Δωρικ. ἀντὶ Ἠχώ.

Ἀψευδής, οῦς, ἡ, Μία των Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 46.

Ἄψινθιοι, οἱ, Λαός τις κατοικῶν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θράκῃ περὶ τὸν Ἄψινθον ποταμὸν, Ἡροδτ. 6, 34. καὶ Ἀψώνθιοι, Στέφ. Βυζ.

Ἄψινθος, ἡ, Ποταμὸς της Θράκης, καὶ Ἄψινθος παρὰ Στεφ.

Ἄψινθος, ἡ, Πόλις της Θράκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. = Αἶνος.

Ἄψορος, ἡ, Νῆσος καὶ πόλις ἀπέναντι τῶν παραλίων της Ἰλλυρίας, ταυτὸν Ὄτερον, Πτολ. ἴδε Ἀψυρτίς.

Ἄψος, ὁ, Apsus. Ποτομὸς της Ἰλλυρίας ῥέων πλησίον της πόλεως Ἐπιδάμνου, ταυτὸν Κραβάστα, Πλουτ.

Ἀψυρτίς, ίδος, ἡ, Τοῦ Ἄψύρτου, ὅθεν, αἱ Ἀψυρτίδες νῆσοι, δύω νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους πλησίον των παραλίων της Ἰλλυρίας, ταυτὸν Ὄτερον καὶ Χέρσον λεγόμεναι, ἐνθα λέγεται ὅτι ἡ Μήδεια ἔσφαξε τον μικρὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτον, Ἀπολλόδ. α, 9, 24.

Ἄψυρτος, ὁ, Τίὸς τοῦ Αἰήτου Βασιλέως τῶν Κόλχων καὶ της Ἰδυίας, ἀδελφὸς της Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ φεύγουσα μετὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ φερουμένη μήπως ὁ πατήρ της τοὺς καταλάβῃ διώκων, κατέκοψεν εἰς μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ διέσπειρεν εἰς την θάλασσαν, ὥστε οὕτω συναθροίζων αὐτὰ ὁ Αἰήτης, δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἐκ καιροῦ τὸ πλοῖον τοῦ Ἰάσονος, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Αἰγιαλεύς, Ἀπολλόδ. Ῥοδ. Δ, 470.

Ἄωος, καὶ Ἀῶος, ὁ, Aous, ἔτι δὲ καὶ Αἶας, Ποταμὸς της Ἰλλυρίας, ῥέων μεσημβρινῶς της Ἀπολλωνίας, ταυτὸν Vajusa, Πολύβ. Στράβ. καὶ Ἄνιος, ἡμάρτμ. παρὰ Πλουτ. Καισ. 38.

Β.

Βαβυλών, ῶνος, ἡ, Μία των μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων της Ἀσίας, πρωτεύουσα της Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Ποταμοῦ, καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ της Σεμιράμιδος ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Βήλου. Περιεκύκλωνον δὲ αὐτὴν τείχη ὀχυρά, ἔχοντα 200 πηχέων ὕψος καὶ 50 πλάτος μὲ 100 χαλκᾶς πύλας ἐπ' αὐτῶν καὶ σχηματίζοντα ἓν μέγα τετράγωνον· ἐν αὐτῇ δὲ ἦσαν οἱ περίφημοι κρεμαστοὶ κῆποι της Σεμιράμιδος, ὁ μέγας πύργος τοῦ Βήλου καὶ ἄλλαι ἐξαίσιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς εἰσοδοι, Αἰσχύλ. Περσ. Ἡροδτ. 1, 178. Κατὰ Niebuhr. φαίνονται ἕως της σήμερον ἐρείπια της μεγαλοπόλεως ταύτης ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρά. — Βαβὲλ ἀρκτικῶς τῶν Χελὲχ πόλεως. — 2) Πόλις της Κάτω Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Νείλου, της ὁποίας τὰ ἐρείπια καλοῦνται ἔτι Βαβυλὼν, Στράβ.

Βαβυλωνία, ἡ, Ἐπαρχία της μεγάλης Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Μεσοποταμίας, Σουσιανῆς, Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀραβίας καὶ Περσικοῦ κόλπου, διηρημένη εἰς δύω μεγάλα μέρη, εἰς την Ἰδίως Βαβυλωνίαν καὶ εἰς την Χαλδαίαν, πολλάκις δὲ ἐνοεῖτο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον ἡ περὶξ της πόλεως Βαβυλῶνος χώρα, Ἡροδτ. Ξενοφ.

Βαβυλώνιος, ία, ιον, Της Βαβυλῶνος ἢ εἰς την Βαβυλῶνα ἀνήκων, Ἡροδτ. καὶ Βαβυλώνιος, ὁ, ἡ, οι, Ἀρριαν. Ἀναβ. ς, 29. ἡ Βαβυλώνιος ἐργασία· καὶ, Βαβυλώνιοι, οἱ κατοικοι της Πόλεως Βαβυλῶνος καὶ της χώρας Βαβυλωνίας, Ἡροδτ.

Βάβυς, υος, ὁ, Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους, Διογ. Λαέρτ. Στραβ.

Βάγα, ἡ, = Οὐάγα, ἡ, Vaga. Πόλις της Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πλουτ. ὅθεν, Βαγαῖοι, οἱ κάτοικ. Ἀππ.

Βαγαδαονία, ἡ, Χώρα της Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Βαγαῖος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαίρ. ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Βαγαῖος, ὁ, Πέρσης τις παρ' Ἡροδτ. 3, 128. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου, Ξενοφ.

Βαγράδας, α, ὁ, Bagrada. Ποταμὸς της Ἀφρικῆς ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ χώρᾳ, ῥέων πλησίον της πόλεως Ἰτύκης, ταυτὸν Μαίρδα, Στράβ. καὶ Βαγράδας, παρὰ Πολυβ. α', 75, αὐτὶ Μάκαρα.

Βαγώας, α, καὶ ου, ὁ, Εὐνοῦχος Αἰγύπτιος, καὶ στρατηγὸς ἑνὸς μέρους των Περσικῶν στρατευμάτων, ὃς τις φαρμακώσας τὸν Βασιλέα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον Κοδομανὲν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγώας, Ἀρρίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 23.

Βαδάκη, ἡ, Πόλις της ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος ἐν τῇ Σουσιανῇ, πιθαν. = Βαβυτάκη, Στέφ. Βυζ.

Βαδάρα, ἡ, Πόλις της Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Βάδρης, εω, ὁ, Πέρσης τις, Ἡροδτ.

Βάζιρα, τά, Πόλις της Ἰνδίας ἐπὶ της χώρας των Ἀσσακηνῶν, της νῦν Βιτζηρ λεγομένης, Ἀρρίαν. Ἀναβ. ε', 27.

Βαθεία, ἡ, Badia. Πόλις της Βαιτικῆς Ἱσπανίας, πιθαν. = Pax Augusta, ταυτὸν Badajoa λεγομένη, Πλούτρ.

Βάθιππος, ὁ, Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Βαθυκλῆς, ῆος, ὁ, Εἷς των ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 594.

Βάθυλλος, ὁ, Ὑποκορστ. τοῦ Βαθυκλῆς, Νέος τις τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ ποιητὴς Ἀνακρέων, Ὠδ. 22.

Βαία, ἡ, Ὄρος ἐπὶ της νήσου Κεφαλληνίας, Στέφ. Βυζ.

Βαΐαι, αἱ, Baiae. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς χώρας Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ Λουτρά, ἔχουσα καὶ ἕνα λιμένα, ταυτὸν χωρίον Βαΐα καλούμενον, Δ. Κιν. Στράβ.

Βαῖος, ὁ, Κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Βαΐα, καὶ ἡ πόλις Βαΐαι, Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Βαιῶται, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Συρακούσαις ἡ θεὰ Ἀφροδίτη.

Βαίκυλλα, τά, Baecula. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς, Πολύβ. Στεφ.

Βαιλών, ἴδε Βελών.

Βαιτική, ἡ, Baetica, (Βαῖτις) Μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μεταξὺ Λουσιτανίας, Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Μεσογείου θαλάσσης καὶ Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Ἀνδαλουσίαν, καὶ μέγα μέρος τοῦ Βασιλείου τῆς Γρανάδας, Στράβ. = Τουρδητανία.

Βαῖτις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἱσπανίας, ῥέων διὰ τῆς Βαιτικῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, ὅστις καὶ Ταρτησσὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, ταυτὸν Γουαδαλκουϊβίρος, Στράβ. καὶ Βαίτιος, ὁ, Πτολ.

Βαιτουρία, ἡ. Χώρα τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη βορειοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἄνα, Στράβ

Βάκις, ιδος, ὁ. Τπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον διάφορα ἀρχαῖα μαντεῖα ἐν τῇ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τρία ὡς ἐπισημότερα, ἓν μαντεῖον τοῦ Βάκιδος ἐν Βοιωτίᾳ, ἕτερον ἐν Ἀθήναις, καὶ ἄλλο ἐν Ἀρκαδίᾳ, πρὸ πάντων δὲ περιπυστότερον ἦν τὸ τῆς Βοιωτίας, Ἡρόδτ. 8, 20. Πλάτ Ἀλ. ιβ', 35. ὅθεν Βακίζω, προφητεύω ὡς ὁ Βάκις, Ἀριστ.

Βάκτρα, τά, καὶ Βάκτρη, ἡ, Στράβ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πρότερον Ζαριάσπα καλουμένη, διὰ τῆς ὁποίας ἔρρεεν ὁ Βάκτρος ποταμός, ταυτὸν Βαλχ Στράβ.

Βακτρία καὶ Βακτριανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Παρθικοῦ Βασιλείου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς ἀρετικῆς Ἰνδίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐπεριλαμβάνοντο καὶ αἱ ἐπαρχίαι Ἀρία καὶ Σογδιανή· ἦν δὲ εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ πλουσία, συνιστῶσα ἴδιον Βασίλειον πρὸ τοῦ μεγάλου Κύρου, Στράβ.

Βακτριανός, ἡ, όν. Τῶν Βακτρίων, ἢ εἰς τὴν πόλιν Βάκτρα ἀνήκων καὶ, Βακτριανοί, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, καὶ τῆς Βακτρίας χώρας, Σευφ. Στράβ.

Βάκτριος, ία, ιον. Τὸ Βακτριανῆς, τὰ Βάκτρια τείχη, Εὐρ. Βακχ. 15. = Βάκτρα· καὶ Οὐσσοτ. οἱ Βάκτριοι = Βακτριανοί, Αἰσχ. Περ. Ἡρόδτ. 7, 64.

Βάκτρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, Πολυαιν. πιθαν. ὁ Ζαρίασπις, Πτολ. ταυτὸν Βάλχ.

Βάκχειος, α, ον. Τοῦ Βάκχου ἢ εἰς τὸν Βάκχον ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Βάκχειον, κυρ. ὁ ναὸς τοῦ Βάκχου, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς νήσου Λέσβου, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως, Λουκ. — 2) Τὰ Βάκχεια ἄκρα, μία τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν ναός τις τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Φοιν. 236.

Βακχευτής, Βακχεύς, Βάκχη, Βακχήϊος, κ. τ. τ. ἴδε ἐν Λεξικ.

Βακχιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵ τινες ἐβασίλευσαν πολὺν χρόνον εἰς τὴν Κόρινθον, τελευταῖος δὲ κατηργήθησαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου, Ἡρόδτ. 5, 92. καὶ Βακχειάδαι, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α, 19.

Βακχιακός, Βακχιάς, Βακχίς, ἴδε ἐν Λεξικ.

Βάκχις, ιδος Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλήτου καὶ πέμπτος Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι, Παυσ.

Βακχικός, ἡ, όν. Τοῦ Βάκχου, ὅθεν, τὰ Βακχικά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ἡρόδτ. 2, 81.

Βάκχιος, ία, ιον, = Βακχικός, ἴδε Λεξικ.

Βάκχος, ὁ, ἴδε Διόνυσος, Σοφ.

Βακχυλίδης, ου, ὁ. Ποιητὴς Λυρικὸς ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 ἔτος πρὸ Χρ ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα, Αἰλ.

Βακχυλίς, ίδος, ἡ. Κύριον ὄνομα γυναικός, Ἀντιπατ. Σιδ. 22. Ἀνθολ. β', 2.

Βάλακρος, ὁ, Μακεδ. λεξ. ἀντὶ Φαλακρός, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Βαλβῖνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, περὶ τὸ 237 ἔτος ἀπὸ Χρ. βασιλεύσας ἕνα μόνον χρόνον, Ἡρωδ. 7, 10.

Βάλβουρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πλησίον τῆς Κιβύρας, Στράβ.

Βαλιαρεῖς, αἱ. Baliares. Δύω νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς ἡ Μαϊόρκα καὶ Μινόρκα, Διοδ. Σικ. ἔτι δὲ καὶ Γυμνησίαι λεγόμεναι καὶ Βαλιαρεῖς, αἱ κάτοικοι, φημιζόμενοι τὸ πάλαι ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι σφενδονῆται, Πολύβ. πιθαν. ἐκ τοῦ βάλλω ἤτοι ῥίπτω, ὅθεν Βαλιαρικός, ἡ, όν, τῶν Βαλιαρέων.

Βαλιαρίς, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Βαλιαρέων νήσων, καὶ, αἱ Βαλιαρίδες νῆσοι, = Βαλιαρεῖς, Στράβ.

Βαλίος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, τοὺς ὁποίους ὁ Ποσειδὼν ἐχάρισεν εἰς τὸν Πηλέα, ὅτε ἐνυμφεύετο τὴν Θέτιν, Ὁμ. Ἰλ. Π, 149. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις στικτὸς ἢ ποικίλος.

Βάλλαθα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, Πτολ. ε, 18.

Βαμβύκη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, = Ἱεράπολις, ὅπερ ὄρα.

Βάντεια, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Βαντία, Πλουτ. Bantia. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πλησίον τοῦ Βηνουσίου, ταυτὸν χωρίον Sancta Maria λεγόμενον.

Βάνος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων οἱ ὁποῖοι κατεσπάραξαν τὸν δυστυχῆ Ἀκταίονα, Ἀπολδ. γ', 4, 4.

Βάραζα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολ. ε, 13.

Βαρβάριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λουσιτανίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ταυτὸν Cap d Espichel. Στράβ.

Βαρβαρισσός, ἡ. Φρούριον τῆς Συρίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ.

Βάργασα, τά. Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κερκαμείου κόλπου, Στράβ. ὅθεν Βαργασηνός, ὁ κάτοικος.

Βάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, ταυτὸν Τούτζια.

Βαργούσιοι, οἱ, Bargusii. Λαὸς τῆς Παλαιᾶς Ἱσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Πυρηναίων καὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, Πολύβ.

Βάργυλα, τά καὶ Βαργύλια, τά. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ. ἔτι δὲ ἡ Βαργυλία, Στέφ. Βυζ ὅθεν Βαργυλιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Βάργυλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἵππου Πηγάσσου, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ὠνόμασεν ὁ Βελλεροφόντης τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Βάργυλα.

Βαρδύλης, εω, ὁ Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α, 5 καὶ

Βάρδυλις, ιος, ὁ (Βάρδυλλις παρὰ Πλουτ.) Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα, Λουκ. Μακρβ. 10.

Βάριον, τό, Barium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ταυτὸν Bari, Στράβ.

Βάρις, ἡ, = Οὐάρητον.

Βάρκας, α, ὁ. Καρχηδόνιος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀμιλκὰρ καὶ ὁ μέγας τῶν Καρχηδονίων στρατηγὸς Ἀννίβας, Πολύβ.

Βαρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Βάρκης ἢ εἰς τὴν, Πόλιν Βάρκην ἀνήκων, οἱ Βαρκαῖοι ὀχεῖ, ἄμαξαι τῆς πόλεως Βάρκης, Σοφ. Ἠλεκτ. 727. κατ' ἀναχρονισμὸν μὴ ὑπαρχούσης ἔτι τῆς πόλεως Βάρκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὀρέστου, καὶ, Βαρκαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Βάρκης, Ἡρόδτ. — ἡ Βαρκαία, ἡ περιῆ τῆς Βάρκης χώρα, Ἡρόδτ.

Βάρκετις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος Βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, Λουκ. Τοξ.

Βάρκη, ἡ, Barce. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκγόνου τοῦ Βάττου, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στραβωνος ἐκαλεῖτο Πτολεμαΐς, μ' ὅλον ὅτι αὐτὴ ἦν κυρίως λιμὴν τῆς Βάρκης, ταυτὸν Βάρκα, Ἡρόδτ. 3, 91. — 2) Κώμη τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετωκίσθησαν οἱ Βαρκαῖοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδτ. 4, 204.

Βάρσων, ωνος, ὁ. Ῥωμαϊκ. κύρ. ὄνομα, ἴδε Οὐάρρων.

Βαρσημιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀτρηνῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ, Ἡρωδ. γ', 1. 3.

Βασίας, ου, ὁ. Ἀρχίς τις παρὰ Ξενοφ.

Βασίλεια, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀθην.

Βασιλεύς, έως, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τροιζῆνι, Παυσ. β', 30.

Βασιλήϊδης, εω, ὁ (ἰ). Πατὴρ τοῦ Ἡροδότου Ἴωνος, Ἡρόδτ. 8. 132.

Βασιλίς, ίδος, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν Τάραντον τῆς κάτω Ἰταλίας, Ἡσύχ.

Βασιλώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης Καλλιμ. ἐπ. 21.

Βασσάκης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρταβάνου, Πέρσης, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου Ἡρόδτ. 7, 75.

Βασσαρεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Ἡσύχ. ἴδε βάσσαρος καὶ βατσαρὶς ἐν Λεξικ.

Βασσαρίδες, αἱ, = Βάκχαι.

Βασσιανός, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἡλιογάβαλος, Ἡρωδν. ε', 3.

Βασσίδαι, οἱ (ἰ) Ἀπόγονοι τοῦ Βάσσου, μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισήμων οἰκογενειῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πίνδ. Νεμ. 6.

Βάσσος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Βαστάρναι, οἱ, Bastarnae. Ἔθνος τῆς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον κατῴκει περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, ἦλθον πρότερον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Οὐϊστούλα ποταμοῦ, Στράβ.

Βαστητανοί, οἱ, Basitani καὶ Bastuli. Ἔθνος τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ χώρᾳ παρὰ τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ, Πτολ. κατὰ Στράβ. Βαστούλοι.

Βάτα, τά. Πόλις μικρὰ μὲ λιμένα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.

Βαταβοί, οἱ, Batavi· ἔθνος Γερμανικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν ἀρκτῴαν Γερμανίαν, τὴν νῦν Ὁλλανδίαν καὶ Βελγίαν, Πτολ. ἔτι δὲ καὶ Βατάουοι.

Βάταλος, ὁ. Αὐλητής, περιβόητος διὰ τὰ ἀχρεῖα καὶ ἀσελγῆ αὐτοῦ ἤθη, ὥστε ἐξέλαβεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ κλαιδός, Λουκ. — 2) ἐμπαικτικὸν ὄνομα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους αἰνιττόμενον τὸ βατταρίζω, ὅτι εἰς τὴν νεότητα αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο οὐδ' ὅλως νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον Ρ, Δημ. Στεφ.

Βάτεια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Οἰβάλου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα καὶ Ἰκαρίωνα, Ἀπολδ. γ', 10, 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Τροίᾳ λόφος Βατεία, Ἀπολδ. γ', 12. ἔτι δὲ Βατίεια, ἡ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 813.

Βατία, ἡ, καὶ **Βατίη**, ἡ, Ἀρποκρ. Χωρίον τι ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κασσιωπαίων, Στράβ.

Βατίεια, ἡ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ τάφος τῆς Βατείας ἢ Μυρίνης, τὴν ὁποίαν τινὲς ὑπολαμβάνουσι θυγατέρα τοῦ Τεύκρου καὶ γυναῖκα τοῦ Δαρδάνου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 813.

Βάτραχος λιμήν, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, Πτολ.

Βαττιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βάττου, Πινδ. Πυθ. 5, 36.

Βάττος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων Βασιλέων τῆς Κυρήνης ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ καθ' Ἡρόδ. 4, 155, σημαίνει κατὰ τὴν τῶν Λιβύων γλῶσσαν Βασιλεύς· ἐπίσημοι τούτων ἦσαν. — 1) Βάττος υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θήρας, ὃς τις καὶ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Εὐφήμου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐλθὼν μετ' ὀλίγων ἀποικίαν Θηραίων εἰς τὴν Λιβύην, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Κυρήνην τὸ 630 ἔτος πρὸ Χρ. ἐνθα καὶ ἐβασίλευσε τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς εἷς τῶν Ἡρώων, Πινδ. Ἡροδ. 4, 115. — 2) Βάττος ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων, βασιλεύσας τῆς Κυρήνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπικράτεια αὕτη ἐφθασεν εἰς μεγάλην ἀκμήν, αὐξηθεῖσα διὰ μιᾶς ἄλλης Ἑλληνικῆς ἀποικίας, ἥτις ἦλθεν εἰς ταύτα τὰ μέρη, Ἡροδ. ὅθεν Βάττου σίλφιον, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλούτου καὶ εὐτυχίας μεγάλης, διὰ τὴν ἀφθονίαν τοῦ χόρτου σιλφίου τὸ ὁποῖον ἤνξανεν εἰς τὴν χώραν ταύτην καὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον, Ἀριστφ. Πλούτ. 926.

Βάτων, ωνος, ὁ. Ἡνίοχος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, τὸν ὁποῖον σχισθεῖσα ἡ γῆ, κατάπιεν ὁμοῦ μὲ τὴν ἅμαξαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἀμφιάρεων εἰς τὸν ἐν Θήβαις πόλεμον, Ἀπολδ. γ', 6, 8. Παυσ.

Βαῦκις, ιδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φιλήμονος.

Βαῦλοι, οἱ, Bauli. Μέρος τι τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Βάϊα, τανῦν Baccolo, Δι. Κασσ.

Βαῦμα, αἱ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ ε', 18.

Βδελυκλέων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 134. ἀπὸ τοῦ βδελύσσω καὶ Κλέων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον περίσταται ἀντίπαλος τοῦ περιφήμου δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις

Βέβρυκες, οἱ (Βέβρυξ, κος, ὁ) Λαός τις ἐν Βιθυνίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 2 — 2) Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ Πυρηναῖα ὄρη, Στέφ. Βυζ.

Βεβρύκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν Μηνιστῆρα αὐτῆς Ἱππόλυτον υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολδ. β, 1, 5.

Βεβρυκία, ἡ. Χώρα τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ ταύτ. τῷ Βιθυνίᾳ, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 136. — 2) χώρα τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Βεβρύκων.

Βέλβινα, ἡ. Μικρὰ νῆσοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ταυτὸν ἅγιος Γεώργιος, Στράβ. ὅθεν, Βελβινίτης, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Βελβίνης, Ἡροδτ. 8, 125. — 2) = Βελεμίνα, Στέφ. Βυζ. ἐκ Παυσαν.

Βέλγαι, οἱ, καὶ **Βίλγες**, Belgae· Ἓν ἐκ τῶν τριῶν πρωτίστων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, συνισταμένοι ἐκ Κελτῶν καὶ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸν ἀνατολικὸν ὠκεανὸν ἕως τοῦ Ῥήνου, πλησιάζοντες δὲ μᾶλλον εἰς τὰ ἤθη καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Γερμανῶν· ἐδιαιροῦντο δὲ οἱ Βέλγαι εἰς τρία ἄλλα γένη, εἰς ἰδίους Βέλγας, εἰς Βαταβοὺς καὶ εἰς Ἑλβετοὺς καὶ ἦταν οἱ ἀνδρειότεροι τῶν λοιπῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐθνῶν, Στράβ.

Βελγικός, ἡ, ὀν. Τῶν Βέλγων, καὶ, ἡ Βελγικὴ χώρα, ἓν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βέλγαι, Gallia Belgica, Στέφ.

Βελεμίνα, ἡ (ι) Κώμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ. ἡ, 35. Βελμίνα παρὰ Πολυβ. καὶ Βλεμίνα παρὰ Στράβ. ὅθεν

Βελμενᾶτις, ιδος, ἡ, χώρα. Ἡ περὶ τὴν Βελεμίνης χώρα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ. καὶ Βλεμινᾶτις, Στράβ.

Βελέριον, τὸ. Bolerium. Τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας, ταυτὸν Land's End, καλούμενον, Διοδ. Σικ.

Βέλεσις, ιος, ὁ. Βαβυλώνιος μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Λυκίας, Ξενοφ.

Βέλιτρα, ἡ Velitrae, πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. ταυτὸν Velletri, Στέφ. Βυζ.

Βέλις, ιος Θεότης παρὰ τοῖς Γάλλοις Νωρικοῖς καὶ Ἰλλυριοῖς, τὴν ὁποίαν τὰ ἔθνη ταῦτα ἐλάτρευον ὡς ἕφορον τῆς χώρας αὐτῶν καὶ παρίστανον πίθον, ὡς αὐτὴν τὸν Ἥλιον· κατά τινας δὲ ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν τῶν Χαλδαίων Βῆλον, Ἡρωδν. ἡ, 3. ἔτι δὲ καὶ Βέλινον ἢ Βέλενον ὑπ' ἄλλων ἀναγινωσκεται.

Βελιών, ῶνος, ὁ, καὶ ὁ τῆς Λήθης. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ταυτὸν Lima, Στράβ.

Βέλλερος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἵππόνοος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Βελλεροφόντης, Ἀπολδ. α', 9.

Βελλεροφόντης, ου, ὁ, καὶ Βελλεροφῶν ῶντος, Θεοκρ. Τίος τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, κυρ. Ἱππόνοος καλούμενος ἐκ Κορίνθου. Φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Βελλερον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Προῖτον βασιλέα τῆς Τίρυνθος, ὃς τις φιλοξενήσας αὐτόν, τὸν ἐκαθάρισεν ἐκ τοῦ φόνου, ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ ὁ Βελλεροφόντης δὲν ἔστερξε εἰς τὴν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν τῆς Ἀντείας γυναικὸς τοῦ Προίτου, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα της, ἐπέμφθη μὲ γράμματα πρὸς τὸν Ἰοβάτην βασιλέα τῆς Λυκίας πενθερὸν τοῦ Προίτου, ὃς τις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐζήτησε μὲ παντοίους τρόπους νὰ τὸν ἀφανίσῃ, στείλας αὐτὸν τελευταῖον νὰ φονεύσῃ τὸ τρομερὸν θηρίον Χίμαιραν· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν ἵππον Πήγασον, κατεπόντωσε τὴν φοβερὰν Χίμαιραν καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου, ἔγινε διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Λυκίας. Περὶ τὰ τέλη δὲ θέλων ὁ Βελλεροφόντης ν' ἀναβῇ μὲ τὸν Πήγασόν του εἰς αὐτὸν τὸν Ὄλυμπον ἐρημώθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ καθ' Ὅμ. πεσὼν εἰς τὸ ἐν Λυκίᾳ Ἀλήϊον πεδίον, ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον κατηφὴς καὶ περίφοβος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου εἰς τὴν γῆν κατεστυπτρίφθη, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 155. — Ἡσ. Θεογ. 325.

Βελλόακοι, οἱ, Bellovăci. Εἷς τῶν Ἰσχυροτάτων λαῶν τῶν Βέλγων, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Bauvais χώρᾳ.

Βελμινᾶτις, ιδος, ἡ· Ἴδε Βελεμίνα.

Βελονοπώλης, ου, ὁ. Περιβόητός τις ἐν Ἀθήναις τοκιστής, Ἀριστφ. Πλουτ. 175.

Βέμβινα, ἡ, καὶ Βέμβινος, ἡ. Ἑλλανικ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Νεμέας, Στραβ. ὅθεν, Βεμβιναῖος, ὁ κάτοικ. Θεοκρ. Εἰδ. κε, 202.

Βένδεια, = Βένδις.

Βενδίδειος, εία, ειον. Τῆς Βένδιδος ἢ εἰς τὴν Βένδιν ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Βενδίδειον, ὁ ναὸς τῆς Βένδιδος Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Πειραιᾶ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. καὶ, τὰ Βενδίδεια, ἡ Ἑορτὴ ἥτις ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης περὶ τὸν Ἰούνιον μῆνα ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Βένδις, ιδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἄρτεμις ἐν Θρᾴκῃ, ἥτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀθήναις ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἡσύχ. Λουκ. καὶ Βένδεια, Παλαίφ.

Βενεβεντός, ἡ, Ἀπτ. καὶ

Βενεβεντόν καὶ Βενεβέντον, τό, Beneventum. Πόλις ἐπίσημος τῶν Ἱρπήνων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Διομήδης, ταυτὸν Benevento, Στράβ. ὅθεν, Οὐενεβεντανός, Πολύβ. καὶ Βενεβεντῖνος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βενθεσικύμη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, διατρίβουσα ἐν Λιβύῃ, Ἀπολδρ.

Βέργη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βεργαῖος, ὁ κάτοικ.

Βέργιον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ταυτὸν Bamberg, Πτολ. β', 11.

Βέργομον, τό, Bergomum. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γαλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ταυτὸν Bergamo.

Βεργούλη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, Πτολ.

Βερεκύνθιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ Βερεκύντιος, ὅπερ ὀρθότ. Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 246.

Βρέκυντες καὶ Βερεκύνται, οἱ. Ἔθνος τῆς μεγάλης Φρυγίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φρύγες ἐν γένει, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Βερεκυντία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Βερεκύντου, ἔνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο. Καλλμ.

Βερεκυντία, ἡ. Πόλις καὶ χώρα περὶ τὸ ὄρος Βερέκυντον ἐν τῇ Φρυγίᾳ, Στέφ. Βυζ. Στραβ.

Βερεκύντειος, ία, ιον. Τῆς Βερεκυντίας, ἢ τοῦ ὄρους Βερεκύντου. Ὁ Βερεκύντιος Νομεύς, ἢ περὶ τὸ Βερέκυντον ὄρος χώρα, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Κυβέλη, Καλλμ. εἰς Ἄρτ. 246.

Βερέκυντος, ὁ. Ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ ποταμῷ, ἱερὸν τῆς θεᾶς Κυβέλης, Ἡσυχ. ἢ κατὰ Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Φρυγίας. (τὸ Βερέκυντος ἔστι κατὰ Στέφ. γενικὴ πτῶσις μιᾶς ἀγνώστου ὀνομστ. ἡ δὲ Αἰτκ. Βερέκυντα εὑρηται παρὰ Στράβ. ιβ'. ἐντέλει).

Βερενίκη, ἡ. Μακεδονικ. λεξ. ἀντὶ Φερενίκη. Γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῆς, Καλλμ. Θεοκρ. ιζ', 34. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Βερενίκης καὶ τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἥτις διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἀγάπην, ἀφιέρωσε τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς της εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης μετάτιτα

τίνην τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Πτολεμαῖος κατὰ τῶν ἐχθρῶν του· ἡ κόμη δὲ αὐτὴ, ἐλέγετο ὅτι συγκατεριθμήθη ὕστερον μεταξὺ τῶν ἀστέρων, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιδ', 10. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Λαοδίκης προτέρας γυναικὸς τοῦ Βασιλέως τούτου. — 4) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρός.

Βερενίκη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Βερενίκη, ἡ πρότερον Ἑσπερὶς λεγομένη, ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς Λίμνης Τριτωνίδος καὶ τῶν Ἑσπερίων λεγομένων κήπων, Στραβ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἔχουσα τὸ πάλαι μεγα ἐμπόριον. — 3) πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, παρὰ Στραβ. Βερενίκη ἡ κατὰ Σάβας καλουμένη, ἡ Ἐπιδηρία. — 4) Βερενίκη ἡ Πάγχρυσος, ἑτέρα πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρωγλοδυτῶν, ταυτὸν Σαλήκα. ὅθεν Βερενίκειος, εἰα, εἰον, τῆς Βερενίκης ἢ ἐκ τῆς Βερενίκης ὤν, Θεοκρ.

Βερένθη, ἡ Βρίνθη, ἡ Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. Πτολ.

Βέρμιον, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν ἄνω Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Ἐορδαίας καὶ Ἠδωνίδος χώρας, Ἡρόδ. 8, 138.

Βερόη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Βάκχος, Νον. Διον. — 2) = Βέροια.

Βέροια, ἡ. καὶ Βερόη, καὶ Βέρροια, Πόλις ἐπίσημος τῆς Πιερίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Βερμίου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶτερον τοῦ Ἀλιάκμονος, ὕστερον Εἰρηνόπολις κληθεῖσα· ταυτὸν Βέροια, Θουκ. Στράβ. — 2) μία τῶν μεγαλητέρων Πόλεων ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας, ταυτὸν Ἀλέππον, Στραβ. ὅθεν, Βεροιεύς, έως, Πολυβ. καὶ Βεροιαῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Βέρτισκον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας κείμενον περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Πτολ. γ'.

Βέσβικος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος κειμένη ἀντικρυ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥυνδάκου ποταμοῦ πλησίον τῆς Κυζίκου, ταυτὸν Καλόλιμνος, Στράβ.

Βεσούβιον, τό, Vesuvius, ὄρος τῆς Ἰταλίας, ἴδε Οὐεσούιον, Στράβ.

Βέσσοι, οἱ, καὶ Βησσοί, Ἡρόδ. 7, 111. Λαὸς ἄγριος καὶ λῃστρικὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν βορειοανατολικῶς περὶ τὸ Αἷμον ὄρος, Στράβ. ὅθεν Βεσσικὸς, ἡ, όν, τῶν Βησσῶν, καὶ Βεσσική, ἡ χώρα ἐνθα κατῴκουν οἱ Βησσοί.

Βεύη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Βεύου ποταμοῦ, Στέφ.

Βεῦος, ὁ. Ποτα μὸς τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Βεύης.

Βέχειρες, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 398.

Βῆλος, ὁ. Belus. Θεὸς τῶν Βαβυλωνίων, λατρευόμενος ὑπὸ τὸ ὄνομα Βαὰλ ἤτοι κύριος, καὶ Ζεὺς Βῆλος, πρῶτος Βασιλεὺς, ὃς ἐδόξαζον οἱ Ἕλληνες, τῶν Βαβυλωνίων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βαβυλῶνα, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ ναός, Ἡρόδτ. 1, 181. — 2) Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀγχινόης δυγατρὸς τοῦ Νείλου τὸν Αἴγυπτον καὶ Δαναὸν καὶ κατ' Εὐριπ. ἴσως τὸν Κηφέα καὶ Φινέα Ἀπολδ. β, 1, 4. Ἡρόδτ. 7, 61. Αἰσχυλ. — 3) Παρ' Ἡροδ. 1, 7, Πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ὅθεν Βηλὶς, ίδος, ἡ. Τοῦ Βήλου, αἱ Βηλίδες πύλαι, αὐτὶ αἱ πύλαι τῆς Βαβυλῶνος, κληθεῖσαι οὕτως ἀπὸ τοῦ Βήλου ὅς τις ἔκτισε τὴν πόλιν ταυτην, Ἡρόδτ. 3, 155.

Βήναχος Λίμνη, ἡ. Benacus lacus. Λίμνη τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας, ταυτὸν Lago di Garda, Στράβ.

Βηρίσιμος, ὁ, Verissimus. Τίτος τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ἀποθανὼν πολλὰ νέος ἔτι, Ἡρωδ.

Βῆρος, ὁ, Verus. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Βηρυτός, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης παραθαλάττιος καὶ ἐμπορικὴ, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, ταυτὸν Βεροῦτ, Στράβ. Διον. Περ. 911. ὅθεν οἱ Βηρύτιοι, οἱ κάτοικ.

Βήρων, ωνος, ὁ, πληθ. Βήρωνες, Berones. Ἀρχαῖος λαὸς τῶν Κελτιβήρων ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, Στράβ.

Βηρωσσός, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλῶνι ναοῦ τοῦ Βήλου, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅς τις συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Χαλδαίων καὶ Βαβυλωνίων, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Ἰωσήπῳ.

Βῆσα, ἡ, καὶ Βῆττα, Στράβ. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 532. κατὰ Στράβ. πεδίον ἀσῶδες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λοκρῶν. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν· ὅθεν, Βησαεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Βῆσσος, ὁ. Σατράπης τῆς Βακτρίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, ὅς τις συνωμόσας κατὰ τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, τὸν ἐφόνευσε μὲ ἀπάνθρωπον τρόπον· εἶτα δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, καὶ γενόμενος αἰχμάλωτος, παρεδόθη εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δαρείου, ὅς τις τὸν ἐθανάτωσεν ὕστερον ἀπὸ μεγάλας βασάνους, Ἀρριαν. Πλουτ.

Βηστίας, ου, καὶ, α Bestia, Οὐεμ. κύρ. παρὰ Ῥωμ.

Βία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Πάλλαντος καὶ τῆς Στυγὸς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Νίκης, Ἡσ. Θεογ. 361. Ἀπολδ. ὁ, 2, 4. Αἰσχυλ. Προμ.

Βιαντιάδης, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Βίαντος, ὁ Ταλαός, Ἀπολ. Ῥοδ.

Βιάνωρ, ορος, ὁ. Ἐπίκ. Βιήνωρ. Εἷς τῶν Τρώων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 92. — 2) Εἷς ἐκ τῶν Κενταύρων, δυνατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ.

Βιαρχεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Σουϊδ. ἐν λεξ. Βιάρχης.

Βίας, αντος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης ἐκ Πύλου, ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, ὅστις διὰ συναργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Πηρὼ δυγατέρα τοῦ Νηλέως, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ταλαὸν, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 295. Ἀπολδρ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πυλλαντος, Ἀπολδρ. γ', 5. — 4) Εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ, γενηθεὶς εἰς τὴν Πριήνην ἐν Ἰωνίᾳ, Ἡρόδτ. 1, 27. — 5) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον πλησίον τῆς Κορώνης, Παυσ.

Βιβλίνη, ἡ. Χώρα ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θρᾴκῃ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον οἶνον, Στεφ. Βυζ. Ἀθην.

Βιβλῖνος, η, ον. Ἐκ τῆς Βιβλίνης χώρας, ὅθεν, ὁ Βίβλινος οἶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐξαίρετον καὶ ἡδεῖαν αὐτοῦ ποιότητα, Ἡσ Ἔργ. 588 Εὐριπ. ἡ γραφ. Βύβλινος ἐστιν ἡμαρτημ.

Βίδερις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Πτολ.

Βίδος, ἡ, Bidis. Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ταυτὸν, St. Giovanni di Bidini, Στέφ. Βυζ.

Βιξώνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις δι' ἑνὸς σεισμοῦ κατεποντίσθη, Στραβ. Μελ.

Βιθυνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Παφλαγονίας, Εὐξείνου Πόντου, Προποντίδος, Μυσίας καὶ Φρυγίας, Στραβ. ἥτις ἔστι καὶ, ἡ ἐν Ἀσίᾳ Θρᾴκη ἐκαλεῖτο, Ξενοφ. πρότερον δὲ Βεβρυκία.

Βιθυνὶς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βιθυνίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀνήκουσα, ἡ Βιθυνὶς Θρᾴκη, Ξενοφ. καὶ Οὐσιστ. ἡ κάτοικος τῆς Βιθυνίας. — 2) = Βιθυνία, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2.

Βιθύνιον, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας πέραν τοῦ Ποταμοῦ Τίου, ὕστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, ταυτὸν Βόλι.

Βιθυνοί, οἱ. Οἱ Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Ἡρόδτ. 7, 75. τὸ ἀρχαῖον Θρᾶκες, οἵτινες κατοικοῦντες πρότερον περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν μετέβησαν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', 2, 17. ἔτι δὲ καὶ οἱ Βιθυνοὶ Θρᾶκες λεγόμενοι, Θουκ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 347.

Βιθυνός, ὁ. Τίτος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Θρᾴκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἀσίᾳ Βιθυνία, Στεφ. Βυζ.

Βιλλαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 791. ταυτὸν Σχιερεδίχ.

Βισάλται, οἱ. Θρᾳκικὸς Λαὸς, κατοικῶν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ ἀρκτικῶς τῆς Βόλβης λίμνης, Ἡρόδτ. 7, 115.

Βισάλτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Βισαλτίας χώρας. — 2) Ἀβυδηνός τις παρ' Ἡροδτ. 6, 26.

Βισαλτία, ἡ. Χώρα τῶν Βισάλτων ἐν Μακεδονίᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, Θουκ.

Βισάλτιος, ία, ιον. Τῶν Βισάλτων, ἡ Βισαλτὶη χώρα, = Βισαλτία, Ἡροδτ.

Βισαλτικός, ή, όν. Τῆς Βισαλτίας ἢ εἰς τὴν Βισαλτίαν ἀνήκων, Θουκ.

Βισάνθη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ῥαιδεστὸς κληθεῖσα, ταυτὸν δὲ Ῥοδοστὸς, Ἡρόδτ. 7, 137.

Βίσουργις, ιδος, ὁ, Visurgis. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς ἄνω Γερμανίας, ταυτὸν Βίζουρ λεγόμενον, Στράβ.

Βίστονες, οἱ, ἐνικ. Βίστων, ονος. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Θρᾴκης, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν τον εἰς τοὺς πολέμους, κατοικῶν μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ῥοδόπης, Ἡρόδτ. Εὐρ. Ἀντ. 485.

Βιστονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Βιστόνων ἐν Θρᾴκῃ, Ὄρφ. Ἀργ. 78. καὶ Βιστωνία, ἡ, Στέφ. Βυζ.

Βιστόνιος, ία, ιον. Τῆς Βιστονίας, ἡ Βιστονικὸς, καὶ ἀντὶ τοῦ Θρᾳκικὸς, ἡ Βιστονικὴ Φόρμιγξ, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 704.

Βιστονὶς, ίδος, καὶ Βιττωνὶς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Βιστονίας, ἡ Θρᾳκικὴ, Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Οὐσιστ. ἡ κάτοικος τῆς Βιστονίας χώρας, Διον. Περ. 536.

Βιστονὶς λίμνη, ἡ. Λίμνη ἐπίσημος τῆς Θρᾴκης πλησίον τῶν Ἀβδήρων, ταυτὸν Λάκκος Βούρου λεγομένη, Ἡρόδτ. καὶ, ἡ Βιττωνὶς λίμνη, Στράβ.

Βίτος, ὁ. Σοφιστής τις παρὰ Λουκ. ἐπ. 21.

Βιτούριγες, οἱ, Bituriges. Ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Λίγηρα ποταμὸν (Loire) καὶ συνιστῶν δύο γένη. — 1) Βιτούριγες οἱ Ἴστοι ἢ ὑπέρτερ. Οὐίσκοι Πτολ. Vibisci, κατοικοῦντες περὶ τὴν Βουρδιγάλαν (Burdeaux). — 2) Βιτούριγες οἱ Κοῦβοι, Cubi

κατοικοῦντες εἰς τὴν νῦν Bourges περὶ τὸν Λίγηρα ποταμόν, Στράβ. καὶ Οὐιτούριγες.

Βίτων, ωνος, ὁ (ι.) Τίὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεοβίου, οἵτινες ἀμφότεροι ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξαν τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἔσυραν αὐτὴν ἕως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἥρας, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανον μὲ γλυκύτατον θάνατον, Ἡροδτ. 1, 31.—2) Ὄνομ. Κύρ. Ἕλληνός τινος παρὰ Ξενφ. (τὸ Ἰῶτα ἔστι βραχύ, Δεκν, Τσρ. Ἐπ. 30. Ἀνθολ. I, 417.)

Βίων, ωνος, ὁ. Σμυρναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, Μοσχ. γ', 2. — 2) ὁ Βορυσθενίτης, Φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, Στράβ.

Βλαίανδρος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Βλασκών, ῶνος, ἡ. Blascon. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἀπέναντι τῆς νῦν Agde, ἤδη Brescou καλουμένη, Στράβ.

Βλαῦδος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Βλέμμινα, ἴδε Βαλεμίνα.

Βλέμμυες, οἱ, Στράβ. καὶ

Βλέμυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, συνορεῦον, κατὰ Στράβ. μὲ τὴν Αἴγυπτον καὶ Θηβαΐδα· Θεοκρ.

Βλεπύρος, ὁ. Ἀρτεικ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327.

Βλεπαῖος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. Μειδ. σελ. 583.

Βλεψίδημος, ὁ. Ἐνδοξός τις ἐν Ἀθήναις πολίτης, παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 327.

Βλεψιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βλέψου, μία τῶν ἐπισήμων καὶ περιβλέπτων οἰκογενειῶν ἐν Αἰγίνῃ, Πινδ.

Βλεψίας, ου. Παράσιτός τις, Λουκ. Τίμ. 58.

Βοάγριος, ὁ. Ποταμὸς μέρος τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θρονίου, ὃς τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. ἐκαλεῖτο Μόνης, Ὅμ. Ἰλ. Β. 533. Στράβ.

Βόγης, εω, ὁ. Σατράπης τῆς Ἠιόνος ἐν Θράκῃ, Ἡροδτ.

Βαμίλκας, ου, Bomilcar. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους πόλεμον, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμπολιτῶν του, διότι ἤθελε νὰ καταστρέψῃ τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν τῶν Καρχηδονίων καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς μοναρχὴς ἀπόλυτος.

Βοηδρόμια, τα. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνὸς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων νίκης, ἢ κατ' ἄλλους τῆς κατὰ τοῦ Εὐμόλπου, Πλουτ. Θησ. κζ'.

Βοηδρόμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τῶν Βοηδρομίων ἑορτῆς ἐν Ἀθήναις, Καλ. εἰς Ἀπολ. 69.

Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ τρίτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους, ὅς τις ἄρχεται κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ παρ' ἡμῖν Σεπτεμβρίου. Δημ.

Βόηθος, ὁ. Ποιητής τις ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Στράβ.

Βοία, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, τανῦν Παλαιόκαστρον, Στράβ. καὶ, Βοιαί, αἱ. Παυσ. ὁ. 3εν, Βοιᾶται, οἱ κάτοικ.

Βοιανόν, τό. Bovianum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, τανῦν Bojano, Στράβ.

Βοίβη, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Πελασγιωτιδι χώρᾳ πλησίον τῶν Φερῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 712. Στράβ. Στέφ. Βυζ. ἔθεν, Βοιβεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. καὶ Βοιβηΐς, ἴδος, ἡ τῆς Βοίβης, ἡ Βοιβηΐς λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς πόλεως Βοίβης, τανῦν, Βίον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 712. Ἡροδτ. καὶ Βοιβηΐτις, ἰδος, ἡ, ἐκ τῆς Βοίβης, Στράβ. — 2) Βοίβιος, ία, ιον. Τῆς Βοίβης ἢ εἰς τὴν πόλιν Βοίβην ἀνήκων, ἡ Βοιβία λίμνη, Εὐρ. — καὶ Βοιβιάς, άδος, ἡ ἐκ Βοίβης, Πινδ.

Βοῖοι, Βόϊοι καὶ Βοιοί, οἱ, Bojoi. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Bourbonais, οἱ τινες ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις, ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔνθα κατῴκησαν τὰς πόλεις Βονωνίαν, Ῥαβένναν καὶ Μοδένην. Βοῖοι, παρὰ Πολυβ. Βόϊοι παρὰ Στράβ. καὶ Βοιοί, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βοιόν, Βόϊον καὶ Βοΐον, τό. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῶν Δωριέων, πλησίον τοῦ Ἐρινεοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρασσοῦ. Βοιών, Θουκ. ά, 107. Βόϊον, Στράβ. Διοδ. Σικ. καὶ Βοΐον, Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Βοιά-της, ου, ὁ Κάτοικ. Στεφ.

Βοιός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βοιαν· ἐν τῇ Λακωνίᾳ, Παυσ.

Βόϊσκος, ὁ. Ἀθλητής τις Θετταλὸς, Ξενφ.

Βοιώτειος, α, ον, ἀμφιβαλμ. Θουκ. ὁ', 76.

Βοιωτία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Λοκρίδα καὶ Φωκίδα, νοτικῶς μὲν τὴν αὐτὴν Φωκίδα καὶ Περιθοϊκὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀττικὴν καὶ Μεγαρίδα, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸ στενὸν τῆς μεταξὺ Εὐβοίας θαλάσσης· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Ἀονία ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ πρώτους κατοίκους Ἄονας, ὕστερον Ὠγυγία ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ πρώτου Βασιλέως τῆς χώρας ταύτης, καὶ τελευταῖον Βοιωτία ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ βοὸς, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ἐνταῦθα ὁ Κάδμος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου· τὰ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς μέρος ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὸν, ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, τὸ δὲ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐκτεινόμενον ἦν ἐπίπεδον, εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ μᾶλλον ὑγρὸν, διάφορος δὲ ποταμοὶ ἐπότιζον ἀφθόνως τὴν χώραν ταύτην, τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Κηφισσὸς, ὁ Ἀσωπὸς, καὶ ὁ Ἰσμηνὸς· ἐπ' αὐτῆς κεῖται καὶ ἡ περιβόητος Κωπαΐς λίμνη ἔχουσα περίμετρον. μίλ. περίπου. Πρωτεύουσα δὲ αὐτῆς πόλις ἦσαν τὸ πάλαι αἱ Θῆβαι μὲ τὴν Ἀκρόπολιν Καδμείαν· ταυτῦν ἡ Βοιωτία ἀποτελεῖ μετὰ τῆς Ἀττικῆς ἓν τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Βοιωτιάζω καὶ Βοιωτίζω, Φέρομαι ἢ πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βοιωτῶν, ἴδε Λεξ.

Βοιωτίδιον, τό. Ὑποκρτ. τοῦ Βοιωτός, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 872.

Βοιώτιος, ία, ιον. Τῆς Βοιωτίας ἢ ἐκ τῆς Βοιωτίας ὤν. Ὅμ. Ἰλ. ὄθεν, τὸ Βοιώτειον, ᾆσμα τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπανόησεν ὁ Τέρπανδρος, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 14. καὶ οἱ Βοιώτιοι, ταὐτ. τῷ Βοιωτοί, Ὅμηρ.

Βοιωτίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βοιωτίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἀνήκουσα, ἡ Βοιωτὶς πόλις Ξενφ. καὶ Οὐσιστ. ἡ Βοιωτὶς, προσυπκμ. γυνὴ, ἡ κάτοικ τῆς Βοιωτίας. — 2) ἡ Βοιωτὶς, ἤτοι γῆ, = Βοιωτία, Ἀπολλόδ. γ', 5, 5.

Βοιωτός, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Βοιωτίας, Ὅμ. Ἰλ.—1) Κύρ. Ὄνομ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἀδελφὸς Αἰόλου τοῦ νεωτέρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατὰ Διόδ. Σικ. ὠνομάσθησαν Βοιωτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρνης καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Βοιωτίας.—3) Τίὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφικτύονος, ὃς τις κυριεύσας τὴν χώραν τῆς Βοιωτίας ἐκάλεσεν αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, πρότερον Ἀονίαν λεγομένην, Παυσ. θ'.—4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μειδ.

Βολβηλίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, ἥτις καὶ Πρασιὰς ἐκαλεῖτο, Ἡροδτ. ταυτῦν, Σιδηροκάψι. Αἰσχ. Περσ. Θουκ. ά, 58. παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Πόλις Βόλβη.

Βολβιτίνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Βολβιτίνου στόματος τοῦ Νείλου, ταυτῦν Ῥοσσέττη. ὄθεν, Βολβιτί-της, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βολβίτινος, ίνη, ινον. Τῆς Βολβιτίνης ἢ εἰς τὴν Βολβιτίνην ἀνήκων, τὸ Βολβίτινον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Νείλου ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ σχηματίζον μίαν μεγάλην χειροποίητον διώρυχα, Ἡροδτ.

Βολίνα, ἡ (ι.). Νύμφη τις, ἥτις ἀποφεύγουσα τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐνίγη· ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βολίνα, Παυσ.

Βολίνα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. καὶ Βολίνη, ἡ, Στέφ. Βυζ.

Βολιναῖος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βολίνης, Παυσ. ζ. 23.

Βόλιστος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς, Θουκ. καὶ Βολιστός, ἡ, Στεφ.

Βολογησός, Στέφ. Βυζ. ἴδε Οὐολόγησος.

Βομβύκη, ἡ. Αὐλητρίας τις, θυγάτηρ ἢ δούλη τοῦ Πολυβίου, Θεόκρ. Εἰδ. ί, 26.

Βορεάδης, ου, ὁ. πληθ. Βορεάδαι, οἱ. Δύο υἱοὶ τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαΐς.

Βορέας, ου, ὁ. ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. Βορέης, συνηρμ. Βορῆς Ἡροδτ. Ἀττκ. Βορρᾶς. Τίὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379. ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν Θρᾴκην, διὸ καὶ ὅτοι κατῴκουν ἀρκτικώτερον τῆς Θρᾴκης, ἐκαλεῖτο ἐνηέναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπερβόρειοι· ἁρπάσας δὲ τὴν Ὠρειθυίαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς Ζήτην, Κάλαϊν καὶ τὴν Ὠρειθυίαν γυναῖκα τοῦ Φινέως· ἀδελφοὶ τοῦ Βορέου ἦσαν ὁ Ἕσπερος, Ζέφυρος καὶ Νότος, διὰ τῶν ὁποίων περίστασιν εἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες προσωποποιημένους τὰς διαφόρους μεταλλαγὰς τῶν ἀνέμων· πρὸ πάντων ὁ Βορέας ἐλατρεύετο ὡς εὐεργετικώτατος καὶ εὐκρατέστατος ἄνεμος, ἔχων καὶ ἰδίου βωμοὺς ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡροδτ. 7, 189.

Βορεάς, άδος, ἡ. Ἰωνκ. Βορειὰς, ποιητκ. Βορηΐς, Βορηΐς. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου.

Βορᾳῆτις, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βορέου ἢ Βόρειος, Διον. Περ. 565.

Βόρειος, α, ον, καὶ Βόρειος, ά, ή, ον. Βορικὸς ἢ τῆς τὸν Βορέαν ἀνήκων, —2) ὁ Βόρειος λιμὴν, οὕτως ἐκαλεῖτο λιμήν τις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. β', 2, 4.

Βορηΐάδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Βορεάδης, Ἀντιπ. Θεσ. 36.

Βορηΐάς, άδος, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ Βορειάς.

Βορήϊος, ίη, ιον, Ἰωνκ. ἀντὶ Βόρειος. Ἐκ τοῦ Βορέου, οἱ Βόρειοι υἱοὶ, οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου, ὁ Ζήτης καὶ Κάλαϊς. — 2) ἀντὶ τοῦ Ἀρκτικὸς, ἡ Βορηΐη θάλασσα, = Μεσόγειος θάλασσα, Ἡροδτ. 2, 32, 159. ἐν δὲ 4, 37. = Πόντος Εὔξεινος.

Βόρης, ου, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος. Ἀπολλόδ. γ'. 4 4.

Βοριαδης, ου, ὁ. Εὐρυτάνις παρὰ Θουκ.

Βορράϊος, καὶ Βορρήϊος, α, ον, = Βόρειος, αἱ Βορρήϊαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν πλησίον τῶν Προιτίδων πυλῶν, ἥτις καὶ ἄλλως Ὑψίστη ἐλέγετο, Αἰσχ.

Βορσίππη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο καὶ μία τις

θρησκευτική αἵρεσις τῶν παλαιῶν Χαλδαίων, Στράβ. — κατὰ Anville, ἡ νῦν Σαμαβὰτ λεγομένη.

Βορυσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης, ῥέων διὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, ταυτὸν Νεῖπρις, Dnieper. Ἡρόδ. ὁ ἄνω, Βορυσθενείτης, ου, Ἰωνικ. Βορυσθενείτης, Ἡρόδ. συνήθ. δὲ ὁ Βορυσθενίτης, Σηλκ. Βορυσθενίτις, ιδος, ἡ, ὁ περὶ τὸν ποταμὸν Βορυσθένην κατοικῶν, Ἡρόδ. — 2) = Βορυσθενίς, Στράβ.

Βορυσθενίς, ἡ Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρητος ποταμοῦ εἰς τὸν Βορυσθένην, ἀρχαία, πλουσία καὶ ἐμπορική, τῆς ὁποίας οἱ κατοικοι ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν Μιλήσιοι, Ἡρόδ. 4, 78. ἔνθ' ὁ καὶ κτίσμα Μιλησίων ἐλέγετο, ἔτι δὲ καὶ Ὀλβία καὶ, τὸ Βορυσθενιτέων ἐμπόριον, Ἡρόδ. Πτολ. ὅθεν Βορυσθενῖται, οἱ κατοικ. καὶ Ὀλβιοπολῖται.

Βορυσθενίτης, ου, ὁ, ἴδε Βορυσθένης.

Βοσπορανοί, οἱ, καὶ Βοσποριανοί, οἱ Οἱ κάτοικοι τοῦ Βοσπόρου, ἰδίως δὲ οἱ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Στράβ. ἀνήκον οὔτε μέρος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ μέρος εἰς τὴν Εὐρώπην.

Βοσπόριος, ία, ιον. Τοῦ Βοσπόρου ἢ εἰς τὸν Βόσπορον ἀνήκων, Βοσπόριοι ποταμοί, ὁ Ἑλλήσποντος, Σιμκλ. καὶ, εἰ Βοσπόριοι = Βοσποριανοί, Στράβ.

Βοσπόρυχος, ὁ. Ἱερεύς τις τοῦ Βυζαντίου, Δημοσθ.

Βοσποριτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρου ὢν, ὁ κάτοικος τοῦ Βοσπόρου, Στέφ. Βυζ.

Βόσπορος, ὁ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφοροι περάσμοι τῆς θαλάσσης, ἐξαιρ. δὲ ὁ Θρακικὸς Βόσπορος, ὁ χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν μεταξὺ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος ἦν 120 σταδίων, τὸ δὲ μεγαλήτερον πλάτος 14 σταδίων, ταυτὸν Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἡρόδ. 4, 83. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς Βόσπορος, Αἰσχύλ. Πρ. 720. ὠνομάσθη δὲ Βόσπορος ἀπὸ τοῦ βοῦς καὶ πόρος, ὅτε ἡ Ἰὼ θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος ἐπέρασεν αὐτὸν καθημένη ἐπὶ τοῦ βοός, Ἀπολλόδ. β', 1. — 2) ὁ Κιμμέριος ἢ Κιμμερικὸς Βόσπορος, τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Μαιῶτις λίμνη μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ταυτὸν, τὸ στενὸν τοῦ Καφφᾶ· ἔλαβε δὲ καὶ τοῦτο τὴν ὀνομασίαν Βόσπορος ἀπὸ τῆς διαβάσεως τῆς Ἰοῦς, Αἰσχ. Ἡρόδ. 4, 12 Στράβ. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ παράλια τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, τὰ ὁποῖα τὸ πάλαι ἐδιοικοῦντο ἀπὸ ἰδίους βασιλεῖς, Δημ. Λεπτ.

Βόσπορος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κατὰ Πλίν. = Παντικαπαῖον, ἴδε Οὐολῆρ. Δημ. Λεπτ. σελ. 467.

Βοστρηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, Διον. Περ. 913.

Βότρυς, υος, ἡ, Botrus. Πόλις τῆς Φοινίκης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βηρυτοῦ, ταυτὸν χωρίον Βάτρυν, Πολύβ. Στράβ.

Βοττία, ἡ Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Λευδίᾳ ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. συγκαταττει εἰς τὴν Πιερίαν· ἐκατοικεῖτο δὲ ὑπὸ ἀποίκων Ἀθηναίων, Πολύβ.

Βοττιαία, ἡ· = Βοττία, Θουκ. β', 100.

Βοττιαίς, ίδος, ἡ· = Βοττία, Ἡρόδ. 7, 123.

Βοττιαῖοι, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Βοττίας, Ἡρόδ. Θουκ.

Βοττικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν Βοττίαν χώραν ἀνήκων, καὶ, ἡ Βοττικὴ γῆ, = Βοττία, Θουκ.

Βούβαρης, εω, ὁ. Πέρσης τις υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, Ἡρόδ.

Βούβαστις, ιος, ἡ. Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, θυγάτηρ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Ἄρτεμιν, παριστανομένη ὡς θεὰ τῆς Σελήνης καὶ ἔχουσα ὡς παράτημον αὐτῆς τὸ ζῶον γαλλήν· ἐλατρεύετο δὲ μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πομπὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἐπροσφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ ἀνθρωπεῖοι θυσίαι, Ἡρόδ. 2, 60, 156. Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ. — 2) = Βούβαστος, Ἡρόδ. 2, 67.

Βούβαστος, ἡ. Πρωτεύουσα τοῦ Βουβαστίτου Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βουβάστιος, ταυτὸν, Βάστα· Στράβ. ὅθεν Βουβαστίτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Οὐσιαστ. ὁ Βουβαστίτης Νομός, Στράβ.

Βουδεία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τῆς ἐν Θετταλίᾳ πόλεως Βουδείου κ. τ. ἑ. Στεφ. Βυζ.

Βούδειον, τό. Πόλις τῆς Φθίας ἐν Θετταλίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 572, καὶ, ἡ Βουδεία, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βουδείος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βουδείον ἐν Φθίᾳ, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ.

Βουδῖνοι, οἱ. Λαὸς Νομαδικὸς τῆς Εὐρώπης, διάφορος κατὰ τὰ ἤθη ἀπὸ τοὺς Σκύθας, κατοικῶν πρὸς τὰ ἀνατολικὰ μέρη τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ καὶ συνερεύων ἀρκτικῶς μὲ τοὺς Σαυρομάτας, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολλωνῶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γελωνοὶ ἐκαλεῖτο, Ἡρόδ. 4, 21, 123.

Βούδιος, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατὰ Λαρχέρον, πρὸ δυσμῶν τῶν πηγῶν τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 1, 101.

Βούδορον, τό, καὶ Βούδωρον, Στέφ. Βυζ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπέναντι τῶν Μεγάρων, Θουκ. β', 93. — 2) Ἔτι καὶ φρούριόν τι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκρωτηρίου, Θουκ. β', 94.

Βούδορος, ὁ. Ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Στράβ.

Βουθρωτόν, τό, καὶ Βουθρωτός, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἠπείρου μὲ λιμένα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγίνετο συνήθως ὁ εἰς Ἰταλίαν διάπλους, ταυτὸν Βούτριωτον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βουθρώτιος, ὁ κάτοικ.

Βουκέφαλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιφήμου ἵππου του Βουκεφάλου, ὅστις ἀπέθανεν ἐνταῦθα ὑπὸ γήρατος, Ἀρρ. Ἀνάβ. ε', 29. 8. Βουκεφάλια, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Βουκεφάλεια, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Ἄκρα τις ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.

Βουκεφάλας, α, ὁ, Μακεδν. ἀντὶ Βουκέφαλος. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἠγόρασε δεκατρία τάλαντα, εἴτε διότι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ὁμοίαζε μὲ κεφαλὴν βοός, τὸ ὁποῖον συμβαίνει τυχηδ. εἰς τοὺς ἐξαιρέτους ἵππους τῆς Θετταλίας, ἢ κατὰ Στράβ. διότι εἶχε πλατὺ μέτωπον. Εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, εὑρεθεὶς εἰς πολλὰς μάχας, ἔμαθεν νὰ ὁρμᾷ ἀφόβως εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν, φέρων ἐπ' αὐτοῦ τὸν δεσπότην του, τὸν ὁποῖον καὶ πολλάκις ἔσωσεν ἐκ τῶν ἐπικειμένων κινδύνων· τελευταῖον δὲ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Πώρου μάχην πληγωθεὶς θανατηφόρως καὶ ὢν ἤδη γηραιὸς καὶ ἐξηντλημένος, ἀπέθανεν τὸν τριακοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Πλουτ. Ἀλεξ. Ἀρρίαν.

Βουκολίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, Ὅμ.

Βουκολικός, ἡ, όν. Τοῦ Βουκόλου, τὸ Βουκολικὸν στόμα, ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Μενδησίου, πλὴν τὸ παρὰ Στράβ. Φατμητικὸν στόμα, Ἡρόδ. 2, 17. — 2) τὸ Βουκολικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Λιβυκῆς ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ κείμενον δυτικῶς τῶν Λιβυκῶν ὀρέων, Πτολ. δ', 4.

Βουκολίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ἐκαρφώνωσεν ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολλόδ. γ', 8. 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Νύμφης Καλύβης, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀβαρβαρέας νύμφης τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 22. Ἀπολλόδ.

Βουκολίων, ωνος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, Θουκ. καὶ Βουκολιῶν, ωνος, ἡ. Παυσ.

Βούκολος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Ἀπολλόδ. γ', 10, 5.

Βουλαγόρας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκεύς, Δημ. Στεφ.

Βουλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Βουλιμεῖς, οἱ, ἴδε Βυλλίονες.

Βούλις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νικολάου, Σπαρτιάτης, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ συμπολίτου του Σπαρθίου πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, ἐπροσφέρεν ἑαυτὸν εἰς ἐκούσιον θάνατον πρὸς ποινὴν ὑπὲρ τῶν φονευθέντων ἐν Σπάρτῃ πρέσβεων τοῦ Δαρείου, ἀλλ' ὁ Ξέρξης ἀπέπεμψεν ἀμφοτέρους ὀπίσω μὴ θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὴν παράβασιν τοῦ ἐθνικοῦ δικαιώματος, χύνων αἷμα ἀθῷον, Ἡρόδ. 7, 134. Βαρθ. Ἀναχ.

Βούλις, ιος, καὶ ίδος, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ἐρεινὴ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Παυσ. Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Βουλεία παρὰ Πτολ. ὅθεν, Βυλιεύς, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βουλλίς, ίδος Βυλλίς.

Βούμωδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀστυρίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Γαυγαμήλων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, ταυτὸν Σχιασίρ, Ἀρριαν. δ', 8. καὶ 5', 11. ἔνθα Βούμαδος καὶ Βούμηδος ἀλλως γράφ. Bumodus, Curt.

Βουναΐα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βουνοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἤγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, Παυσ. β', 4.

Βοῦνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας, βατιλεύσας εἰς τὴν Κόρινθον ἐν διαστήματι τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀλήτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ κτίσας ἐνταῦθα ἕνα ναὸν τῆς Βουναίας Ἥρας, Παυσ. β', 3

Βούπαλος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Ἱππώναξ ἐλοιδόρει εἰς τὰ ποιήματά του, Ἀριστφ. Λυσ. 362. ὅθεν Βουπάλειος, ὁ, ἡ, ον, Φιλιπ. Θεσσ. 83.

Βούπορθμος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος.

Βουπράσιον, τό. Πόλις ἀρχαία καὶ χώρα τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἥτις ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Βουπρασίου ἡγεμόνος τινὸς ἐγχωρίου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 615. Λ, 756. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο οὕτω μόνον ἡ χώρα· ἔτι δὲ καὶ ποταμός τις αὐτόθι, κατὰ Στεφ. Βυζ. Βουπρασιεύς, ὁ κάτοικ.

Βοῦρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βοῦρα, Παυσ. ζ', 25.

Βοῦρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ἥτις ὡς λέγεται κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης· Ἡρόδ. Στράβ. ὅθεν, Βουραῖος, ὁ κάτοικ.

Βουρδίγαλα, ἡ. Bourdigala. Πρωτεύουσα τῶν Βιτουρίγων ἐν τῇ Ἀκουϊτανικῇ Γαλλίᾳ, περίφημος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ἐμπόριον, ταυτὸν Bourdeaux, Στράβ.

Βούρινα, ἡ (Βουρίνα). Κρήνητις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 6.

Βουσαί, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, Ἡρόδτ. 1, 101.

Βούσιρις, ιδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λυσιανάσσης, ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περιβόητος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀπανθρωπίας καὶ τυραννικὰς πράξεις, ὅστις συλλαμβάνων ὅλους τοὺς ξένους, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν ἐπικράτειαν του, ἐθυτίαζεν αὐτοὺς εἰς τὸν Δία κατὰ παραγγελίαν μάντεώς τινος Θρασίου ἐκ Κύπρου· τελευταῖον δὲ πιάσας καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐν ᾧ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν βωμὸν διὰ νὰ τὸν σφάξῃ, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του Ἀμφιδάμαντα, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. Πλουτ. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Αὐτομάτης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ.

Βούσιρις, ιδος, Ἰωνικ. ιος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, ἔχουσα ἕνα μέγαν ναὸν τῆς Ἴσιδος, εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεον πολλοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν πρὸς λατρείαν τῆς θεοῦ ταύτης, ταῦν Βουσίρ, Ἡρόδτ. 2, 59. Στράβ. ὅθεν, Βουσιρίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθ. ὁ Βουσιρίτης Νομός, Ἡρόδτ.

Βοῦσος, ἡ, Διον. Περ. 457. = Ἔβουτος.

Βουτάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Τελέοντος, ἐπίσημος καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο συνήθως οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ Ἐτεοβουτάδαι, Παυσ. Ἡσύχ. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Βούτη, ἡ, ἴδε Βουτώ.

Βουτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τελέοντος καὶ τῆς Ζευξίππης ἢ τοῦ Πανδίονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παδίονος ἔγινεν ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, παραδόσας καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 95. καὶ Ἀπολλόδ. γ', 15. ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Ἔρυκα ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας.

Βουτώ, οὔς, ἡ, Αἰτκ. Βουτοῦν. Μία τῶν πρώτων θεοτήτων παρ' Αἰγυπτίοις, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Λητὼ τῶν Ἑλλήνων, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ Μαντεῖον ἦσαν εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς κάτω Αἰγύπτου, Ἡρόδτ. 2, 156. Αἰλ.

Βουτώ, οὖς, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου παρὰ τῇ Βουτικῇ λίμνῃ, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τῆς θεᾶς Βουτοῦς ἢ Λητοῦς Ἡρόδτ. 2, 155. ἡ Βοῦτος, Στράβ. καὶ Βούτη, Αἰλ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐκτὸς τοῦ Δέλτα πλησίον τῆς Ἀραβίας, πιθαν. ἡ Βουτὰι ἐν ἱερ. Γραφ. Ἡρόδτ. 2, 75. ταῦν Ἑλ. Βουτίβδεν Βουτικός, ἡ, ὁν, τῆς Βουτοῦς, ἡ Βουτικὴ λίμνη, λίμνη πλησίον τῆς πόλεως Βουτοῦς, Στρβ. καὶ Βουτοίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Βουφάγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ.

Βουφραί, ἀδος, ἡ. Νῆσος ἡ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, μεσημβρινῶς τῆς Πύλου, Θουκ. δ', 118. Κατὰ Mannert ἄκρατις ἐξέχουσα ὑπὲρ τὴν Σφάκτηριαν.

Βουφόνια, τὰ. Ἑορτὴ τῶν Διιπολίων, ἴδε Διιπόλια, Ἀριστφ. Νεφ 981.

Βουχαΐτιον, τό, Στράβ. = Βούχετα, ἡ.

Βούχετα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς χώρας τῶν Κασσωπέων ἐν τῇ Ἠπείρῳ, Δημ. Ἅλον.

Βραγχίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἔχοντες κατὰ κληρονομίαν τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἑνὸς ναοῦ καὶ μαντείου κειμένου πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἐλατρεύοντο ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ἡρόδτ. 1, 158. Στράβ. — 2) Αἱ Βραγχίδαι, ὁ τόπος ὅπου ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, θηλκ. παρ' Ἡρόδτ. 1, 92, 159. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι, καὶ, τὸ ἐν Διδύμοισι, Ἡρόδτ. 6, 19. Ἐλέγετο δὲ ὅτι συνεστάθη τὸ μαντεῖον τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βράγχου καὶ ἦν τὸ ἐπιτηδειότερον ἐκ τῶν ἀρχαίων μαντείων μετὰ τὸ ἐν Δελφοῖς.

Βράγχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς Μιλησίας γυναικός, γεννηθεὶς ἐν Μιλήτῳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μάντεων, διδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικὴν, ἔχων τὸ χρηστήριόν του ἐν Διδύμοις· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Βραγχιδῶν ἱερέων. Λουκ. Συρ. Θε. Παυσ. Στραβ.

Βραισία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα Βασιλέως τῆς Κύπρου καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀποθανοῦσα ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Βραισιαί, αἱ· ἴδε Πραισιαί.

Βρασίδας, ου, ὁ. Περίδοξος στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Τελλίδος, ἀποθανὼν νικητὴς εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει μάχην κατὰ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. ὅθεν, Βρασίδειος, α, ον, τοῦ Βρασίδα, Θουκ.

Βρασίδεια, τὰ. Ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ τελουμένη δι' ἐτησίων ἀγώνων πρὸς ἀναμνησιν τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Βρασίδα. Θουκ. ε'. Παυσ. Λακδ. 14.

Βρασίλας, α, ὁ. Ὄνομα ἀρχαίου τινὸς Ἥρωος ἐν τῇ νήσῳ Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 11. ἀμφιβ.

Βραυρώ, οὖς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πιττακοῦ βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ, Θουκ.

Βραύρων, ωνος, ὁ. Παλαιός τις Ἥρως ἐν Ἀττικῇ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρών, Στέφ. Βυζ.

Βραυρών, ῶνος, ὁ. Κώμη ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, Ἡρόδ. 4, 145. ὅθεν Ἐπίθ. Βραυρώνιαδε, εἰς τὸν Βραυρῶνα, Ἀριστφ. καὶ, Βραυρῶνι, ἐν τῷ Βραυρῶνι, Στέφ. Βυζ.

Βραυρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Βραυρῶνος ἢ εἰς τὸ χωρίον Βραυρῶνα ἀνήκων· ὅθεν, ἡ Βραυρωνία, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ἐν Βραυρῶνι ἀρχαίου αὐτῆς Ναοῦ, Εὐριπ. καὶ, τὰ Βραυρώνια, ἑορτὴ ἥτις ἐπαναγωρίζετο κατὰ πεντετηρίαν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Βραυρῶνι, καθ' ἣν ἐψάλλετο μία ῥαψῳδία ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου καὶ ἔθυεν μία αἶγα. Ἀριστφ. Λυτ. 849.

Βραχμᾶνες, οἱ, ἐνικ. Βραχμάν, ᾶνος, ὁ· Bramines. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ φυλὴ τῶν ἱερέων καὶ σοφῶν τῶν Ἰνδῶν, ἥτις ἄλλως καὶ γυμνοσοφισταὶ ἐλέγετο, Στράβ. — κατὰ Λουκ. καὶ Ἀρριαν. ἐσχημάτιζον οὗτοι ἓν ἰδιον ἔθνος καὶ κατῴκουν ὡς φαίνεται ἰδιαιτέραν χώραν ὡς οἱ παρ' Ἰουδαίοις Λευῖται λεγόμενοι, Ἀρριαν. Ἀναβ. 5', 7. Λουκ.

Βρέντη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Βρεντιάδου ποταμοῦ, οὖσα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Παυσαν. εἰς ἐρείπια, Παυσ.

Βρέννος, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Γαλλων, ὅστις οὗτος εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὸ 360 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρεντέσιον, τό· καὶ Βρεντήσιον, Brundusium. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαλεντινῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ μιᾶς ἀρχαίας ἀποικίας Κρητῶν· ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πολυάνθρωπος καὶ ἐμπορικὴ, ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἀπ' ὅπου ἐγίνετο συνήθως ἡ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἤπειρον διάβασις, ταῦν Brindisi, Ἡρόδτ. 4, 99. Πολύβ. Βρεντησίου εὑρηται παρὰ Πλουταρ. καὶ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Βρεντεσινός, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Βρέντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Βρεντήσιον, Brindisi. Στέφ. Βυζ.

Βρεττανία καὶ Βρετανία, Britannia. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι τὴν μεγάλην νῆσον, ἥτις περιλαμβάνει ταῦν τὸ Βασίλειον τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, κειμένην ἀρκτικῶς τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλβιών, Albion ἐλέγετο. Ἡ δὲ αὐτὴ ἡ νῆσος ὀλίγον γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας· πρῶτοι οἱ Φοίνικες ἀρχισαν νὰ πλέωσιν ἀρχαιόθεν εἰς αὐτὴν, μεταχόμενοι ἐμπόριον τοῦ Κασσιτέρου, τὸ ὁποῖον ἐλαμβανον ἀφθονον ἐκ τῆς χώρας ταύτης, διὸ καὶ ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Νῆσος Κασσιτερὶς, ἡ Κασσιτερίδες νῆσοι· ὕστερον δὲ ἦλθον εἰς αὐτὴν καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, καὶ ἐφεξῆς οἱ Ἕλληνες πλεύσαντες ἐκ τῶν Γαδείρων· τελευταῖον δὲ ἔγιναν γνωστοτέρα ἡ νῆσος αὕτη διὰ τῆς εἰς αὐτὴν ἐκστρατείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου περὶ τὸ 55 ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἦσαν ἔτι εἰς ἄκρον ἀγριοι καὶ εἶχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη καὶ τὸν χαρακτῆρα μὲ τοὺς Κελτούς, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς κτηνοτροφίας, καὶ κατοικοῦντες εἰς ποταπὰς καὶ αὐτελεῖς οἰκίας, ἐνδεδυμένοι μὲ δέρματα θηρίων· ἐπὶ δὲ Καίσαρος Κλαυδίου ἐστάθησαν ἐντοῦθα οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἰδίας ἀποικίας, διαιρέσαντες τὴν νῆσον εἰς Ῥωμαϊκὴν Βρεττανίαν καὶ εἰς Βάρβαρον Βρεττανίαν. Ἡρόδ. Στράβ. δ'. Πτολ. β'. Μέλ. 3. ὅθεν Βρεττανικὸς, ἡ, ὸν, τῆς Βρετανίας ἢ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκων· αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι, Πολύβ. — 2) Βρεττανὶς, ίδος, ἡ, καὶ Βρετανὶς, ἡ, τῆς Βρεττανίας, ἢ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκουσα· (διὰ τοῦ ττ εὑρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Ἡρωδν. ὀρθοτρ. μέντοι δὲ ἑνὸς τ, Διον. Περ. 566.)

Βρεττανός, καὶ Βρετανός, ὁ. Κάτοικος τῆς νήσου Βρεττανίας, Πολύβ. Διον. Περ. 284.

Βρεττία, ἡ. Bruttium. Ἐπαρχία τῆς κάτω Ἰταλίας, ταῦν Καλαυρία λεγομένη, Στράβ. — ἔτι δὲ καὶ Βρουττία, ἡ, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Βρεττιακὸς, ἡ, όν, τῆς Βρεττίας, καὶ, ἡ Βρεττιανὴ, = Βρεττία, Πολύβ.

Βρέττιοι, οἱ, Bruttii. Ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ Βρεττίᾳ, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῶν Λευκανῶν, Πολύβ. Στράβ. Βρέντιοι, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 363. καὶ Βρούττιοι, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Βρύττιοι, Ἀππιαν.

Βρέττος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Βρεττία, Στέφ. Βυζ.

Βρεῦκοι, οἱ, Breuci. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων λαῶν τῆς Παιονίας, κατοικῶν μεταξὺ Βοσνίας καὶ Σαύου ποταμοῦ, Στράβ.

Βρεγκόμαγον, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἀπέχουσα δύο μίλια τοῦ Ἀργεντορατου (Strassburg), ταῦν χωρίον Brumpt καλούμενον, Πτολ. β', 6. ἔτι καὶ Βροκόμαγον, Brocomagus, παρ' Ἀμμιαν.

Βριαντική, ἡ. Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸν Λίσσον ποταμὸν, νοτιανατολικῶς τῆς Σαμοθράκης, πρότερον Γαλατική καλουμένη, Ἡρόδτ. 7, 108.

Βριάρεως, ὁ (υυ-). Γίγας ἑκατόγχειρ, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Βριάρεων, οἱ δὲ θνητοὶ Αἰγαίωνα, Ὅμρ. Ἰλ. Α, 403. Ἀπολλόδ. καὶ Ὀμβριάρεως, Ἡσδ. Θεογ. 617. καὶ Βριαρεύς, ῆος, Καλλιμ. ἴδε Αἰγαίων. — ὅθεν, Βριάρεω στῆλαι, προτέρα ὀνομασία τῶν Ἡρακλέους στηλῶν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ε', 3.

Βρίγαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικοῦν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας αὐτῆς μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Βίργου (Barow) καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (St. Hellen) Πτολεμ. β', 2.

Βριγάντιον, τό, **Brigantium Flavium.** Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὡραίων πόλεων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ταύτην Corunna λεγομένην, Στράβ.

Βρίγες, οἱ, = Βρύγες, ὅπερ ἴδε.

Βρικάντιοι, οἱ, **Brigantii.** Ἔθνος Γερμανικὸν τῆς Οὐϊνδελικίας, κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνσταντίαν λίμνην, Πτολμ.

Βρικιανίαι, αἱ. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας πλησίον τῆς πόλεως Λεοντίνης, Θουκυδ. ε', 4. καὶ, Βριανία, Στεφ. Βυζ.

Βριλλησσός, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι, καίμενον ἀρκτικῶς· Θουκ.

Βριμώ, οὖς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης, διὰ τὸ προξενεῖν φόβον καὶ τρόμον εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ διὰ τὸ ἐγείρειν φρίκην ἐν καιρῷ νυκτὸς βρίμουσα καὶ κρότον ποιοῦσα, Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ', 861.

Βριξία, ἡ, **Brixia.** Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας οὔσα τὸ πάλαι Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταύτην Brescia, Στράβ.

Βρισαῖος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῆς νύμφης Βρίσης, ἥτις λέγεται ὅτι μαίνεσθαι αὐτόν, Στεφ. Βυζ.

Βρισηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βρίσου, ἢ ἄλλως Ἱπποδάμεια καλουμένη, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀγαμέμνων δυναστικῶς τοῦ ἀφῄρεσεν, Ὅμ. Ἰλ. Α, 184.

Βρίσης, ους, Ἐπικ. ῆος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἢ κατ' ἄλλους ἱερεὺς ἐν τῇ Λυρνησσῷ πόλει, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς κατεπόρθησε καὶ ἔλαβεν αἰχμάλωτον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βρισηΐδα ἢ Ἱπποδάμειαν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 689. Α, 184.

Βριτόμαρτις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κάρμης κόρης τοῦ Εὐβούλου ἐκ Κρήτης· ἥτις λέγεται ἐφεῦρε τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, διὸ ἐκωνομάζετο καὶ Δίκτυννα καὶ ἐσεμνύνετο ἀεὶ τὴν Ἄρτεμιν εἰς τὰ κυνήγια· ἐτιμᾶτο δὲ ὑπὸ τῶν Κρητῶν μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα καὶ ἱερὸν καὶ ἄγαλμα ἐν τῇ πόλει Κυδωνίᾳ. Καλλιμ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Νύμφης Βριτομάρτιδος, τὴν ὁποίαν ἔσωσεν διωκομένην ὑπὸ τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅτι συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς αὐτὴν· ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἡ Ἄρτεμις ἐξαίρ. ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης καὶ ἐλογίζετο ἔφορος καὶ προστάτις τῶν λιμένων, Παυσ. (τινὲς ἐτυμολογ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ βριτὺ ἤτοι πλήρης εὐλογίας, καὶ μαρτις, κόρη.)

Βρέγγος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Μοισίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, ταύτην, Σάους, ἢ Μοράναν, Ἡρόδτ. 4, 49.

Βρόμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ κρότου τῶν βροντῶν καὶ κεραυνῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἠλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Σεμέλην, ὅτε αὕτη ἦν ἔγκυος μὲ τὸν Βάκχον, ἢ ἐκ τοῦ κρότου καὶ τῆς βοῆς, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον ἐν καιρῷ νυκτὸς αἱ Βάκχαι, περιπλανώμεναι εἰς τὰ ὄρη, Αἰσχύλ. Διοδ. Σικ. ὄθεν, Βρόμιος, ία, ιον· τοῦ Βρομίου ἢ Βάκχου, καὶ, Βρόμιος χάρις, ἡ Ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, Ἀριστοφ. Νεφ. 308. — 2) Τίτος τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Ἑρμοῦ, Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Βροντεύς, έως, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύθη ἡ Κλυτεμνήστρα πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Παυσ. β', 22.

Βρόντης, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Κυκλώπων, Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολλόδ.

Βρούκτεροι, οἱ, **Bructeri.** Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν ποταμόν, (Ems) οἵτινες πολεμοῦντες ἀεὶ κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἠφανίσθησαν τελευταῖον ὑπ' αὐτῶν· Στράβ.

Βρούτος, Δ. Ἰούνιος. Τίτος τοῦ Μ. Ἰουνίου καὶ τῆς θυγατρὸς Ταρκουινίου τοῦ πρώτου, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐφονεύθη ὑπὸ Ταρκουινίου τοῦ Σουπέρβου λεγομένου· ὁ Βροῦτος προσποιηθεὶς κατ' ἀρχὰς τὸν παράφρονα, ἀπέφυγε τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ τυράννου, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τῆς Λουκρετίας, γυναικὸς τοῦ ἐξαδέλφου του Κολλατίνου, διὰ τὴν προξενηθεῖσαν κατ' αὐτῆς ἄτιμον βίαν, ἀπὸ μέρος τῶν ἐν Ῥώμῃ συγγενῶν τοῦ Βασιλέως, συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν τυράννων ἐπιχειρήσεως, ἐδίωξεν κατὰ κράτος ἐκ τῆς Ῥώμης τοὺς Ταρκουινίους μετ' ὅλων αὐτῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὀπαδῶν, καταργήσας καὶ αὐτὴν τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἐστήσαν οὗτος πρῶτος τὴν ἐνιαύσιον Ὑπατικὴν ἐξουσίαν, ὑπατεύσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίνου, τὸ 510 πρὸ Χρ. Ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν αὐτῶν Ταρκουινίων, οἵτινες ἐζήτουν νὰ ἐπανακτήσωσι τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐφονεύθη, μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἄρρουντος υἱοῦ τοῦ Ταρκουινίου Σουπέρβου· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, θρηνούμενος ἕνα ὁλόκληρον χρόνον ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ γυναικῶν. — 2) Βροῦτος ὁ Νεώτερος, Μάρκος Ἰούνιος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἐλογίζετο καὶ υἱὸς διὰ τὴν μυστικὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε μετὰ τῆς Σερουιλίας μητρὸς τοῦ Βρούτου, διὸ καὶ ἠγάπα αὐτὸν μεγάλως κατ' ἀρχὰς ὁ Καίσαρ, ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Ἡγεμονίαν τῆς Μακεδονίας· ὕστερον δὲ συνομόσας μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἑλκύσας πρὸς τὸ μέρος του πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐξόχων πολιτῶν, ἐπεβουλεύθη τὸν Καίσαρα, ὅτε κἀκεῖ ἐμελλεν οὗτος ν' ἀναγορευθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς Βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁρμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συνωμοτῶν, κρατῶν ἐν ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖρα, τὸν ἔσφαξεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τῶν βουλευτῶν, τὸ 44 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρουττία, ἡ, = Ἱρεττία, Στεφ. Βυζ.

Βρούττιοι, οἱ, = Βρέττιοι, Στεφ. Βυζ.

Βρυάνιον, τό. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, πιθαν. καίμενη πλησίον τοῦ Ἐργίνου ποταμοῦ, Στράβ.

Βρύαξις, εως, ὁ. Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι κολοσσοὶ γεγλυμμένοι ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ.

Βρύγοι, οἱ, καὶ Βρίγες. Ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν πλησίον τῆς Μακεδονίας, Ἡρόδτ. 6, 45. Στράβ. καὶ Ἡρόδτ. 7, 73. Μεταβάντες ἐξ αὐτῶν πολλοὶ εἰς τὴν Ἀσίαν κατῴκησαν ἐν τῇ Φρυγίᾳ χώρᾳ ἐνομασθέντες Φρύγες ἀντὶ Βρύγοι ἢ Βρίγες. — 2) Ἐρυγοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας.

Βρύη, ἡ, = Βερβύκη, ὅπερ ἴδε.

Βρύλλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Τρεὺς ἐγέννησε τὸν Ὠρίωνα, Σχολ. εἰς Ἰλ. Σ, 486.

Βρυσειαί, αἱ. Ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας καιμένη μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 583.

Βρύττιος, ία, ιον, = Βρέττιος, Λουκ. Ἀλεξ. 21.

Βρωμίσκος, ἡ, καὶ Βορμίσκος, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, καιμένη ἐπὶ τῆς Βόλβης λίμνης, πιθαν. = Ἀρέθουσα, Θουκ. δ', 103.

Βύβασσος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Βυβάσσιος, ία, ιον, τῆς Βυβάσσου, ἡ Χερσόνησος ἡ Βυβασσία, χώρα τις μικρὰ ἐπὶ τῆς Καρίας, συνεχομένη μὲ τὴν αὐτόθι Χερσόνησον τῆς Κνίδου, Ἡρόδτ. 1, 174.

Βύβλινα ὄρη, τά. Ὄρη τῆς κάτω Αἰγύπτου, κληθέντα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βύβλου, Αἰτχύλ. Πέρσ. 817.

Βυβλία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς πόλεως Βύβλου ἐν Φοινίκῃ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναός.

Βύβλινος, ἴδε Βίβλινος.

Βυβλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου καὶ τῆς Εἰδοθέας, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρὸς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν Καῦνον καὶ ἀποστραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον πηγήν, Ἀντων. Λιβ. 30. Παρθ. Ἐρωτ. ιά'.

Βυβλίς, ίδος, ἡ. Πηγὴ τις πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Βυβλὶς θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 114.

Βύβλος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, ὡς λέγεται, ἡ ἀρχαιοτάτη, καιμένη παραθαλασσίως ἐφ' ἑνὸς λόφου καὶ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀδώνιδος καὶ ὡς καθέδρα τοῦ Κινύρου· ταύτην Δτχιβλὶ, Στράβ. ὄθεν, Βύβλιος, οἱ κάτοικοι. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ταύτην Βαβυλ, Στεφ. Βυζ.

Βυζάκιον, τό, = Βυσσᾶτις.

Βυζάντιον, τό. Πόλις τῆς Θράκης καιμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Κωνσταντινούπολις. Ἦν δὲ αὕτη ἀρχαία ἀποικία τῶν Μεγαρίων, κτισθεῖσα πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βύζαντος, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι συνῆλθον κατὰ καιροὺς εἰς αὐτήν· ἀπέναντι αὐτῆς ἔκειντο αἱ πόλεις Χαλκηδὼν καὶ Χρυσόπολις (Σκεύταρι) ἐπὶ τῆς Ἀσίας, κατὰ δὲ τὴν ἀριστερὰν πλευράν της εἰσέπιπτεν ὁ λεγόμενος Κεράτιος κόλπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἤραζον συνήθως τὰ ἐκ τοῦ Πόντου εἰσπλέοντα φορτηγὰ πλοῖα καὶ ὅστις ἀτυχήματι τρεῖς ἄλλους λιμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ἀκρας αὐτῆς ἥτις ἐξέχει ἀνατολικῶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἔκειτο τὸ φρούριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦσαν ὁ Ναὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὁ Βωμὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ὅλη δὲ ἡ πόλις ἦν περιτειχισμένη μὲ μεγάλους τετραγώνους λίθους. Διὰ δὲ τὴν προσφυῆ καὶ ὡραίαν θέσιν τῆς πόλεως ταύτης, ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον εἰς αὐτήν, τὸ ὁποῖον ἔφερε πολὺν πλοῦτον καὶ μεγάλην ἀφθονίαν ὅλων σχεδὸν τῶν φυσικῶν προϊόντων εἰς τοὺς κατοίκους της. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, κατεστάθη τὸ Βυζάντιον Καθέδρα ὅλου τοῦ ἀνατολικοῦ Βασιλείου τῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον καὶ νέα Ῥώμη ἐπωνομάσθη· ταύτην δὲ Κωνσταντινούπολιν, Σταμπόλ, κατασταθεῖ Πρωτεύουσα τοῦ Ὀθωμανικοῦ Βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν Σουλτάνων, ἐξέπεσε πολὺ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας, συγκρινόμενον μόνον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς λοιπὰς ἐπισήμους τῶν Εὐρωπαίων ἐμπορικὰς πόλεις, κατοικούμενον τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ὀθωμανοὺς, Ἀρμενίους καὶ ὀρθοδόξους Ἕλληνας — ὄθεν, Βυζάντιος, ία, ιον, τοῦ Βυζαντίου, ἢ εἰς τὸ Βυζάντιον ἀνήκων, Ἡρόδτ. καὶ, Βυζάντιοι, οἱ κάτοικοι. — Βυζαντιὰς, άδος καὶ Βυζαντὶς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Βυζαντίου, ἢ ἡ ἐκ τοῦ Βυζαντίου οὖσα, Αἰολ.

Βύζας, αντος, ὁ. Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἡροΐσσας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βυζάντιον ἐν Θράκῃ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευεν ἐν αὐτῇ, ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἔπλευσαν διὰ ταύτης τῆς χώρας, Στεφ. Βιζ. Διοδ. Σικ. δ', 50. — 2) Μεγαρεὺς ὅστις ἔφερεν τὴν πρώτην ἀποικίαν τῶν Μεγαρέων ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων ἱστορικῶν· Ἡσυχ. Στεφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Βύζης, ου.

Βύζη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρασίνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν κατέλυσεν ἡ Βριτόμαρτις, ὅτε ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντών. Λιβ.

Βύζηνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι εἶχε μεγάλην ἑτοιμότητα εἰς τὸ ἐκφράζεσθαι, ὅθεν καὶ παροιμ. Βυζήνιον παῤῥησία, Ἐρασμ.

Βύζηρες, οἱ. Ἔθνος τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅμορον μὲ τοὺς Κόλχους, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 396.

Βυλλιακή, ἡ, = Βύλλις, Στράβ.

Βυλλίονες, οἱ, Bullionea. Ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας περὶ τὴν Βύλλιδα, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Βουλινοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Βουλιμεῖς, Δίον. Περ. 387.

Βύλλις, ιδος, ἡ. Βοῦλλις, Πτολ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, μητρόπολις τῶν Βυλλιόνων, Στεφ. Βυζ. καὶ Βυλλίδιον, ἔως, ὁ κατοίκ.

Βύρσα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος, κτισμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, Στράβ.

Βυρσίνη, ἡ. Κωμικ. πεπλασμένη λέξις ἀντὶ Μυρσίνη, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 449. ἀναφερομένη εἰς τὸν βυρσοδέψην Ἠλέωνα.

Βυσσᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ῥωμαϊκὴ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Τρίτωνος καὶ τῆς μικρᾶς Συρτεως, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ ἐμπορική, ἀπ' ὃ κατὰ Heeren, ἐπωνομάσθη ἡ χώρα αὕτη καὶ Ἐμπορία, Πολυβ. γ', 23. γ'. 23. ἔτι δὲ Βυζακία, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Βυζάκιον, τὸ, Προκόπ.

Βῶλα, ἡ. Vola. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων, Στέφ. ὅθεν, Βωλανός, ὁ κατοικ.

Βωμιεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας συνεχόμενος μὲ τοὺς Ὀφιονεῖς, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμία πλησίον τῶν συνόρων τῆς Θετταλίας, Θουκ. γ', 96. Στράβ.

Βωμοί, οἱ, καὶ Βωμίαι, α, ὁ. Ὄρος τῆς Αἰτωλίας σχηματίζον τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Οἴτης, ταυτὸν Ἀσινας ὄρος, Στεφ.

Βωνονία, ἡ, καὶ Βονωνία, Πλούτ. Bononia Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀρχαιοτάτη, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν, εἰς τὴν ἐποίαν πολλάκ. διέτριβον οἱ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων, ταυτὸν Bologna ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα, Στράβ.

Βώρμος, καὶ Βώριμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐπίου, Μαριανδυνός, νεανίας ἐξαισίου ὡραιότητος, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται οἱ νύμφαι εἵλκυσαν μέσα εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἔγιναν ἀφανής, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπένθουν οἱ συμπολῖται του μὲ γοερὰ ἄσματα, Ἀθην. Αἰσχ. Περσ. 938.

Βώρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους καὶ ἀνὴρ τῆς Πολυδώρης ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 177. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, πατὴρ τοῦ Φαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 44.

Γ.

Γάβα, ἡ, καὶ Γάβη. Πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Καισαρείας, Ἰωσηπ.

Γαβαί, αἱ. Πόλις τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῶν Πασαργάδων καὶ ἔχουσα, κατὰ Στράβ. παλάτια βασιλικά, Βασίλεια τὰ ἐν Γάβαις λεγόμενα· πιθαν. ἡ Δαρακαβέρδ, Πτολ. — 2) πόλις ὀχυρὰ τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς τῶν Μασσαγετῶν χώρας, Ἀρριαν. Ἀνάβ. Ἀλεξ. δ', 17.

Γαβαῖος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ξενοφ.

Γάβελα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Συρίας κειμένη μεταμβρινώτερον τῆς Λαοδικείας μὲ λιμένα, ταυτὸν Δτχεβιλέ, Στράβ.

Γαβαθά, ἡ. Πόλις τῆς Ἰουδαίας ἀπέχουσα 12, μιλλίαρ. τῆς Ἐλευθεροπόλεως, Κυστέβ.

Γάβαρα, τά. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ πλησίον τῆς Πτολεμαΐδος, Mannert.

Γάβιοι, οἱ. Gabii. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραινέστου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ λατρεία τῆς Ἀγρείας Ἥρας, Στράβ. ὅθεν, Γαβῖται, οἱ κάτοικ.

Γαβίνη, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀργείας Ἥρας λατρευομένης εἰς τὴν τῶν Γαβίων πόλιν, Οὐίργιλ.

Γάγγη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Γάγγου ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γαγγαριδῶν, Πτολ.

Γάγγης, ου, ὁ, Ganges. Μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, πηγάζων ἀπὸ τὰ λεγόμενα Ἡμωδὰ ὄρη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας καὶ Σκυθίας, ὧν βαθὺς καὶ μέγας ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν του, δέχεται δὲ εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, καὶ ῥέων Νοτιοανατολικῶς, εἰσβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ λεγόμενον Γαγγητικὸν Κόλπον, διαιρῶν ὅλην τὴν Ἰνδικὴν χώραν εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν καλουμένην καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν, Πτολ. Στράβ.

Γάγγρα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος μικρὰ, ἔχουσα μόνον ἐν ὀχυρὸν φρούριον, ταυτὸν Σχισγρέχ.

Γάδαρα, τά. Πόλις περίφημος τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ ὅλη ἡ περὶξ χώρα ἕως τῆς Γαλιλαίας Γαδαρίς· κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελευκία, Πολυβ. — 2) Γάδαρα καὶ Γάζαρα καὶ Γάσαρα, πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰόππης. — 3) ἑτέρα πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ὀλίγου λόγου ἀξία, πατρὶς Μελεάγρου τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, Μελεαγ. Ἐπιγ. ἀ. ὅθεν Γαδαρεύς, ἕως, ὁ κατοικ.

Γαδάται, α, καὶ ου, ὁ. Ἀσσυριόττις, Ξενοφ.

Γάδειρα, τά, Ἰωνικ. Γήδειρα, τά, Gades. Πόλις ἀρχαία ἀποικία τῶν Φοινίκων, ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βαιτικῆς χώρας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, συνεχομένης μὲ τὴν ξηρὰν διὰ μιᾶς γεφύρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ μέγα ἐμπόριον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ἐνταῦθα ἐκ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Εὐρώπης, Ἀφρικῆς, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Βρεττανικῶν νήσων, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον Ναὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ὕστερον κατεστάθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Augusta Julia Gaditana, ταυτὸν Κάδιξ, Cadix. Πίνδ. Ἡροδ. Στράβ. ὅθεν, ἐπίρρ. Γαδειρόθεν, ἐκ τῶν Γαδείρων, Διον. Περ. καὶ Γαδειρεύς, ἕως, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ. — Γαδειρικός, ἡ, όν, τῶν Γαδείρων, Πλάτ. καὶ Γαδειρίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Γαδείρων οὖσα, Στράβ.

Γάδειρα, ἡ. Πόλις τῆς ἐρήμου Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ. ε', 17.

Γαδιτανοί, οἱ, Gaditani. Κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Γαδείρων, Στράβ.

Γαδιτανός, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις εἶχεν ἐν Γαδείροις ἕνα περίφημον Ναὸν καὶ ἐλατρεύετο ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Φιλοστρ.

Γαδρωσία, ἡ. Γαδρωσοί, οἱ, κ. τ. τ. ἴδε Γεδρωσία.

Γάζα, ἡ. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπέχουσα 7 στάδια τῆς θαλάσσης, περίφημος ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα συμβᾶσαν αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαμψών καὶ τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φιλισταίων, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς κειμένη μεταξὺ Κυρουπόλεως καὶ τῆς μετὰ ταῦτα Ἀλεξανδρείας, Ἀριαν. δ', 2. — ὅθεν, Γαζαῖος, ὁ κατοικ.

Γαζίουρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Σκύλακος ποταμοῦ καθέδρα τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς χώρας, Δίων. Κασσ. λέ, 11.

Γαζωρία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, λατρευομένης εἰς τὴν πόλιν Γάζωρον ἐν Μακεδονίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γάζωρος, ἡ, καὶ Γάσωρος. Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ταυτὸν Ἀλεστοροφόρι, Στεφ. Βυζ.

Γαῖα, ἡ, καὶ Γαίη, νεωτερ. Ἀττ. Γῆ, παρὰ Ῥωμ. Tellus. Τέκνον τοῦ Χάους, γεννήσασα ἀφ' αὑτῆς τὸν Πόντον, τὰ Ὄρη καὶ τὸν Οὐρανόν, Ἡσ. Θεογ. 116, 126. ἐκ δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Οὐρανοῦ ἐγέννησε τοὺς Ἑκατόγχειρας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Τιτᾶνας, Ἡσ. Θεογ. 135. ἐνομίζετο δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς, προεπόῤῥυσε εἰς τὸν ἔγγονον αὐτῆς Δία τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης μητρός, Παυσ. ὅθεν, Γαιήϊος, ὁ υἱὸς τῆς Γῆς, Ὁμ. Ὀδ.

Γαιαοῦχος, καὶ Γαιηοῦχος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς περιέχοντος τὴν Γῆν διὰ τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης· εἶχε δὲ καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. γ', 20.

Γάϊος, ὁ, Gaius ἢ Caius. Ὄνομ. Κύρ. Ἀνδρῶν ἢ οἰκογενειῶν ἐπισήμων παρὰ Ῥωμαίοις. Γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρξεν ἐν Ῥώμῃ, Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἀγρίππα Οὐίψανίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, κατ' ἀρχὰς ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Πάρθων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπιστρέφων νικητὴς εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τὸν εἰκοστὸν τέταρτον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Γαισᾶται, οἱ. Gaesatae. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ μεταξὺ τῶν Ἀπεννίνων, ὀρέων καὶ τοῦ Πάδου, Πολυβ. β', 22. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω, κατὰ Πολυβ. διότι ἐπολέμουν ὡς μισθωτοὶ τῶν λοιπῶν τῆς Γαλλίας ἐθνῶν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ἢ κατὰ Πλούτ. ἀπὸ τοῦ γαίτου, ὅπερ σημαίνει ἐν εἴδει ἀκοντίου. — Οἱ Γαζῆται, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Γαιζῆται παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Μ.

Γαίσων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Πριήνης εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον, Ἡροδ. 9, 97.

Γαιτουλία, καὶ Γετουλία, ἡ. Gaetulia. Ἐπαρχία τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ ἢ κατὰ Πτολ. μεσημβρινωτέρα τῆς Μαυριτανίας, ἔχουσα θερμότατον κλίμα, Στράβ. — ὅθεν Γαιτουλικός, ἡ, όν, τῆς Γαιτουλίας ἢ εἰς τὴν Γαιτουλίαν ἀνήκων.

Γαιτούλοι, οἱ καὶ Γαίτουλοι, Στέφ. Βυζ. Gaetuli. Οἱ κάτοικοι τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, οἵτινες ἀρχαιόθεν κατῴκουν μεσημβρινῶς τῆς λεγομένης Τιγγιτανικῆς Μαυριτανίας, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτάθησαν διὰ τῆς Νουμιδίας ἕως τῶν μεγάλων Συρτεων, ζῶντες βίον σκληρὸν καὶ ἄγριον καὶ σχηματίζοντες ἐν τῶν μεγαλητέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐθνῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπόγονοι τούτων εἰσὶν οἱ νῦν καλούμενοι Βάρβαροι ἢ Βαρβαρέτοι, Στράβ. Προκοπ.

Γάλαβα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἀρκτικώτερα τῆς Ἔδεσσης, ταύτην ζητ. Γαλάβ.

Γαλακτοφάγοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν ἐντὸς τοῦ Ἰμαΐου ὄρους, ἔνθα ταύτην κεῖται ἡ χώρα τῶν Μογγάλων ἢ Καλμούκων, Στράβ. παρ' Ὅμ. δὲ Ἰλ. Ν, 5. εὑρηται ὡς ἐπίθ. τῶν Μυσῶν καὶ Ἱππημολγῶν ὡς τρεφομένων συνήθ. ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων.

Γαλαξίδωρος, ὁ. Θηβαῖος τις, παρὰ Ξενοφ.

Γαλαξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. Ὅμ. Ἴλιν. Δήμ. 423.

Γαλάτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἥτις ἀγαπήσασα τὸν ποιμένα Ἀκιδα υἱὸν τοῦ Φαύνου καὶ μὴ στέργουσα οὐδ' ὅλως νὰ ἑνώσῃ εἰς τὸ σφοδρὸν πάθος τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸ ὁποῖον οὗτος συνέλαβεν ὑπὲρ αὐτῆς, μετὰ τὸν φόνον τοῦ δυστυχοῦς Ἀκιδος μεγύουσα τὸ ἀπορρέον αἷμα αὐτοῦ μὲ τὰ ἄκρα της, ἐσχημάτισεν, ὡς ἐλέγετο, τὸν ἐν Σικελίᾳ μικρὸν ποταμὸν Ἄκιν, Ἡσ. Θεογ. 250. Θεοκρ. ϛ', 6. — 2) = Γαλατία, Δουκ.

Γαλάτη, ἡ (νυ-) = Γαλατία, Διον. Περ. 74.

Γαλάτης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρός ἑνός τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλέων τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Εὐρώπῃ Γαλάται, Διοδ. Σικ. ἑ, 25.

Γαλάται, ων, ὁ, πληθ. Γαλάται, οἱ. Galatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 184. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Γαλλίας, Πολύβ. — Οἱ Ὑπεράλπειοι Γαλάται, Στράβ. οἱ κατοικεῦντες ἐκεῖθεν τῶν Ἄλπεων Γαλάται, Galli transalpini.

Γαλατία, ἡ. Galatia Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ Παφλαγονίαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Γαλάται λεγόμενοι, ἦσαν τὸ πάλαι ἔθνος ἀνδρεῖον καὶ πολεμικὸν, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Κελτῶν, Στράβ. Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ Γαλλογραικία λεγομένη, Στράβ. — 2) Γαλλατία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, Gallia. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν ὕστερον οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον Γαλλίαν, τὴν νῦν Φράντζαν France, καὶ μέρος τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, Πολυβ. ὅθεν, Γαλατία ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων, Gallia Cisalpina, κυρ. τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας, καὶ Γαλατία ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων, Gallia Transalpina, ἡ νῦν ἰδίως Γαλλία, Δίων Κασ.

Γαλατικός, ἡ, όν. Τῆς Γαλατίας ἢ εἰς τὴν Γαλατίαν ἀνήκων, ὅθεν, ὁ Γαλατικὸς κόλπος, Sinus Gallicus, κόλπος τις περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ταὐτὸν Κόλπος τοῦ Λεῶνος, Στράβ. καὶ, ἡ Γαλατική, ταὐτ. τῷ Γαλατία, Στράβ.

Γαλάτων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος τις τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία εἰκὼν παριστάνουσα τὸν Ὅμηρον πτύοντα καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς περὶ αὐτὸν πυκάζοντας ἐπιτηδείως τὰ ἐκπτυόμενα ἀπὸ τοῦ στόματός του, Λουκ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 22.

Γάλβας, α, ὁ. Galba. Σερούϊος Σουλπίκιος Γάλβας, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος πρὸ Χριστοῦ, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νέρωνος· βασιλεύσας δὲ ὀλίγον καιρὸν μόνον, κατεσφάγη ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐχθρῶν του, τὸ 69 ἔτος μετὰ Χρ.

Γαλέτης, ου, ὁ. Εὔνους τις καὶ ἐπιστήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Αἰλ. ποικ. ἱστ.

Γαλεύς, έως, ὁ. Τίός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμίστους θυγατρὸς ἑνὸς βασιλέως τῶν Ὑπερβορίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ ἐν Σικελίᾳ Γαλεῶται, Στεφ. Βυζ.

Γαλεῶται, οἱ. Μάντεις καὶ ἐξηγηταὶ τῶν τεράτων ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Στεφ. Βυζ. κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Γαλέως ἢ Γαλεώτου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἀπὸ τοῦ γαλεὸς, εἴδους ἰχθύος, ὅπερ, κατά τινα παρὰ Στεφ. Βυζ. εὑρεθέντα στίχ. τοῦ Ἀρχίππου, ἐνόμιζετο ὅτι εἶχε μαντικήν τινα ἰδιότητα ἐν ἑαυτῷ. Κατὰ δὲ Ἡσύχ. ὑπῆρχον οἱ Γαλεοὶ μάντεις τινὲς παρὰ τοῖς Σικελοῖς, ἐξ ὧ καὶ ὠνομάζετο ἀπ' αὐτῶν ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Τῦβλα ἡ μικρὰ καὶ Μέγαρα Γαλεῶται, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο πολλοὶ τοιοῦτοι μάντεις· παρὰ Θουκ. 6, 62. καλεῖται αὕτη Γελεᾶτις, πιθαν. μέντοι ἐρρωτ. Γαλεᾶτις καὶ Ἴωνικ. Γαλεῆτις, ὥσπερ Μαιῶτις, Ἰωνικ. Μαιῆτις.

Γαλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 244.

Γαληνός, Ηλαύδιος, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Περγάμου τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας χρόνον ἱκανὸν ἐν Ῥώμῃ. Τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς καὶ φιλοσόφου σώζονται διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικὰ, μαθηματικὰ καὶ πρὸ πάντων Ἰατρικὰ, περιέχοντα ἀφθονον ὕλην περὶ διαφόρων τῆς Ἰατρικῆς ἀντικειμένων.

Γαληψός, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαρχίας Σιθωνίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ταὐτὸν Κυρίλη, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐκρήμνισεν Βρασίδας ὁ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡροδ. 7, 122. ἡ γραφὴ Γαψηλὸς παρὰ Θουκ. δ', 107. ἔστιν ἡμαρτμ. — ὅθεν, Γαληψίος, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Γαλιλαία, ἡ. Galilaea. Ἐπαρχία τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης κειμένη πρὸς ἄρκτον τῆς Φοινίκης καὶ Τύρου, τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρινὸν μέρος ἐκατοικεῖτο ἀπὸ μόνων Ἰουδαίων, Ἰωσηπ.

Γαλιλαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ ἐπιθετ. Γαλιλαῖος, αία, αῖον, τῆς Γαλιλαίας ἢ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀνήκων, Θουκ.

Γαλανθιάς, άδος, ἡ, καὶ Γαλανθίς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Προίτου, ἥτις παρευρεθεῖσα πλησίον τῆς Ἀλκμήνης, ὅτε αὕτη ἔμελλε νὰ γεννήσῃ τὸν Ἡρακλέα, ἠπάτησε τὴν θεὰν Ἥραν, ἥτις ἐμπόδιζε τὴν γέννησιν αὐτοῦ, ἐξ ὧ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἤγειραν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν ἐν Θηβαις, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπροστάφορον συνήθως οἱ Θηβαῖοι θυσίας πρὸ τῶν τοῦ Ἡρακλέους, Ἀντ. Λιβ.

Γαλλαϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θράκης, ἥτις ὕστερον Βριανική ἐκαλεῖτο, ἴδε Βριανική.

Γαλλία, ἡ, Gallia· παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ἡ χώρα αὕτη τῆς Εὐρώπης Κελτικὴ καὶ Γαλατία, Γαλλία δὲ ἐλέγετο μετὰ ταῦτα συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐννόουν οὗτοι ὅλην τὴν νῦν ἰδίως Γαλλίαν, τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν καὶ μέρος τῆς Ἑλβετίας· καὶ ἡ μὲν ἰδίως Γαλλία ἦτις καὶ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία ἐλέγετο, Gallia Transalpina, ὡρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Γερμανίας, τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν Πυρηναίων, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ τοῦ Ῥήνου, οὖσα διῃρημένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὰς τέσσαρας μεγάλας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Ναρβωνίτιδα, Gallia Narbonensis, κειμένην παρὰ τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν Πυρηναίων· εἰς τὴν Ἀκουϊτανικὴν, Gallia Aquitanica, μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Πυρηναίων καὶ Ναρβωνίτιδος. — Εἰς τὴν Λουγδουνικὴν ἢ Κελτικὴν, Gallia Lugdunensis, ἐκτεινομένην ἀπὸ τῶν Ἄλπεων ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, μεταξὺ Λίγηρος (Loire) καὶ τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμῶν — καὶ εἰς τὴν Βελγικὴν Γαλλίαν, Gallia Belgica, μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα παρὰ τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ. Ἡ δὲ λοιπὴ Γαλλία ἥτις περιελάμβανε τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Γαλλων, ἐσχημάτιζε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, Gallia Cisalpina, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Πάδου, ὅστις ὑποδιαιρεῖ αὐτὴν εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Cispadana, καὶ εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Transpadana· ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἰδίως Γαλλίας ὑπῆρχον οἱ Κελτοὶ ἢ Γαλάται, περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς παράλια ἦσαν Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι τῶν Φωκαίων, συσταθεῖσαι ἐνταῦθα περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἔκτισαν τὴν περίφημον πόλιν Μασσαλίαν Ἡροδτ. 1, 167. Λιβ. 5, 34. — Μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Ῥωμαῖοι κατακτήσαντες τὴν χώραν ταύτην, ἐνίσχυσαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ῥωμαϊκὰς ἀποικίας καὶ ἔκτισαν πολλὰς πόλεις ἐπισήμους, Στράβ.

Γαλλικός, ἡ, όν, Gallicus. Τῆς Γαλλίας ἢ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γαλλογραικία, ἡ, Gallograecia = Γαλατία ἡ ἐν Φρυγίᾳ, Στράβ.

Γάλλος, ὁ, = Γαλάτης. Ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας, Στράβ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν, παρὰ Ῥωμαίοις. — 3) ποταμὸς τῆς Φρυγίας πηγάζων πλησίον τῆς πόλεως Μάδρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Βιθυνίας ἑνώνεται μετὰ τοῦ Σαγγαρίου, ταὐτὸν Γάτιπον, Στράβ. Ἡρωδν. ἀ, 11. — 4) μικρὸς ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ῥέων ἀπὸ τῆς Νικομηδείας εἰς τὴν Νικαίαν καὶ σχηματίζων πολλὰς περιστροφάς. — 5) Πληθ. Γάλλοι, οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης, οἵτινες ἐώρταζον τὰ μυστήρια αὐτῆς μὲ ἐνθουσιαστικὰ ᾄσματα καὶ κρότον τυμπάνων καὶ εἶχον ἰδίαν κορυφαῖον Ἀρχιγάλλων λεγόμενον, ζῶντες ἐξ ἐλέους, καὶ ἐκτεμνόμενοι οἱ ἴδιοι. Ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Γάλλου ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἔλεγον ὅτι εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, Ἡρωδν.

Γάμαλα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀνατολικῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Γαλιλαίας, Ἰωσηπ.

Γάμβριον, τό, καὶ Γαμβρεῖον, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξεν.

Γαμήλιος, ία, ιον. Ὁ εἰς τὸν Γάμον ἀνήκων. ἰδίως ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρων καὶ προστατῶν τῶν γάμων, Πλουτ.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἑβδομος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἦν ἱερὸς τῆς γαμηλίας Ἥρας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔσυνε θύζον νὰ ἑορτάζωσιν ὡς ἐπὶ πολὺ τοὺς γάμους οἱ Ἀθηναῖοι, Δημ. ἀναλογεῖ δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰανουάριον.

Γανδάριοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 3, 91. κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν οὗτοι Ἰνδοί.

Γανόδωρον, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἑλβετῶν, Πτολ.

Γάνος, ἡ. Πόλις ἢ Φρούριον τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεσημβρινῶς τῆς Βισάνθης,

ταιῦν Γάνος, Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 5, καὶ Γάνος, Σιύλης.

Γανυμήδης, ους, ὁ, αἰτ. δη καὶ δην. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς καὶ ἔκγονος τοῦ Δαρδάνου, Ἀπολόδ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου ἢ τοῦ Ἀσσαράκου, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὡραιότητα ἥρπασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετὸν, ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὰ ποίμνια ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Ὄλυμπον, καταστήσας αὐτὸν οἰνοχόον αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, πρὸς ἀποζημίωσιν δὲ τῆς ἁρπαγῆς τοῦ νέου Γανυμήδους, ἔδωκεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν Τρῶα πατέρα τοῦ τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους ἵππους, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς ὡς λάφυρον, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λομέδοντος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 266. Ἀπολδρ. ὅθεν, Γανυμήδειος, εἶος, ειον, τοῦ Γανυμήδους ἢ εἰς τὸν Γανυμήδην ἀνήκων, Ἀνθολ.

Γαραμαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσσυρίας κατοικοῦν μεσημβρινῶς τῶν Ἀρβήλων ἐπὶ τῶν ὀρεινῶν μερῶν τῆς χώρας ταύτης, Πτολ.

Γαράμαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν ἐν μέσῳ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας μεσημβρινῶς τῶν Νασαμώνων, ἀνδρεῖον καὶ πολεμικὸν, ἔχοντες δέρμα χονδρὸν καὶ σκληρὸν καὶ πολεμοῦντες πάντοτε μετὰ τῶν Τριγλοδυτῶν, Ἡρόδτ. 4, 174. Διον. Περ. 217.

Γαραμαντὶς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰάρβαν. Οὐίργ.

Γαράμας, αντος, ὁ, ἔτι δὲ καὶ Ἀμφίθεμις, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Λιακαλλίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ἀφρικῇ Γαράμαντες, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1494. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Γαραμάντων ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Ἡρόδτ.

Γάργανον, τό, Garganum. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταιῦν, Promondorio del Monte Gargano, Στράβ.

Γάργαρα, τά. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Γαργάρου, Στράβ. πρότερον ἡ Γάργαρος λεγομένη. — 2) ταιῦτον τῷ Γάργαρον.

Γάργαρον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 292. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῷ Ἀδραμυττικῷ κόλπῳ, Στράβ.

Γάργαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ πόλις Γάργαρον ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γαργηττία, ἡ. Περίχωμος κρήνη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδτ. Παυσ.

Γαργηττός, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὅθεν Γαργηττοῖ, ἐπιῤῥμ. ἐν Γαργηττῷ καὶ Γαργηττόθεν, ἐκ τῆς Γαργηττοῦ. — Γαργήττιος, ὁ κάτοικ. τῆς Γαργηττοῦ, Πλούτ. Στράβ.

Γαρούνας, ὁ (Γαρουνός), Garumna. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς δυτικῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν, ταιῦν Garonne, Στράβ.

Γαυάνης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους, Ἡρόδτ. 8, 137.

Γαυγάμηλα, τά, καὶ Γαυγάμιλα, Στέφ. Βυζ. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν, Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 8.

Γαῦδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, ταιῦν Γαβοῦσα, Πλίν

Γαυλείτης, ου, ὁ. Κάρ τις παρὰ Θουκ ἡ, 85.

Γαυλίτης, ου, ὁ. Σάμιος, εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενφ. Ἀναβ. α'. 7, 5. ἔτι δὲ καὶ Γαυλείτης.

Γαῦλος, ἡ. Νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Σικελίας πλησίον τῆς νήσου Μάλτας, ταιῦν Γόζον, Διοδ. Σικ. Πτολ. παρὰ Στράβ. εὑρηται ὑμαρτμ. Γαῦδος.

Γαυλῶν, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κατοικουμένη ὑπὸ Ἰουδαίων πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, Ἰωσηπ.

Γαῦρος, ὁ. Ὄρος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταιῦν Monte Gauro.

Γαύριον, τό. Λιμὴν καὶ φρούριον ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου, πιθαν. Γαυλείων, Gaureleon, παρὰ Λιβ. Ξενοφ. Διοδ

Γεδρωσία, ἡ. Ἔπαρχία τῆς Περσίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Καρμανίας, Ἀραχωσίας, Ἰνδίας καὶ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ὁποίας ἔζων οἱ λεγόμενοι Ἰχθυοφάγοι, ταιῦν Μεκράν. Στράβ. καὶ, ἡ Γεδρωσία, Ἀρρίαν.

Γεδρωσοὶ, οἱ, Γεδρωσοῖ, Ἀρρίαν. Οἱ κατοικοι τῆς Γεδρωσίας ἐπαρχίας τῆς Περσίδες, Στράβ.

Γελίσσα, ἡ. Ἡ τροφὸς τοῦ Ὁρίστου, ἥτις παρὰ Πινδ. Ἀρσινόη καλεῖται, Αἰσχυλ. Χοηφ. 728.

Γέλα, ας, Ἰων. Γέλη, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, οὗτα ἀποικία τῶν Ῥοδίων καὶ διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Γέλωνος, ταιῦν Terra Nuova. Ἡρόδτ. Θουκδ. ὅθεν, Γελῶοι, οἱ κάτοικ. Θουκδ. καὶ Γελαῖοι.

Γέλας, α, ὁ, Gela. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Γέλας, ταιῦν, Fiume di Terra Nuova, Θουκ. ς', 4 ἔτι δὲ καὶ Γέλα.

Γελάνωρ, ορος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους καὶ τελευταῖος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Φορωνέως, τὸν ὁποῖον ἐξέβαλεν ὁ Δαναὸς ἀπὸ τὸ βασίλειον, Ἀπολδρ β', 1, 4.

Γελέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ Γελέοντες, Ἡρόδ. 5, 66. — Πλουτ. Σολ. 23 ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ γεωργοί, ὀρθότρ. δὲ Τελέοντες, ὅπερ ἴδε.

Γέλων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δεινομένους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱέρωνος, εἷς τῶν σοφῶν καὶ ἀγαθῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου υἱοῦ τοῦ Δαρείου πολεμήσαντος κατ' ἀρχὰς μὲ τοὺς Καρχηδονίους, οἵτινες εἰσέβαλλον εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν πολυάριθμον δύναμιν καὶ νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ἐνησχολήθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας τῶν ὑπηκόων του, ἐμψύχωσεν μεγάλως τὴν βιομηχανίαν, τὰς τέχνας καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν γεωργίαν, παρευρισκόμενος ὁ ἴδιος πολλάκις ἐν καιρῷ θέρους εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ συνεργαζόμενος μετὰ τῶν ἄλλων γεωργῶν· βασιλεύσας δὲ ἑπτὰ χρόνους, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἱέρωνα, Ἡρόδτ.

Γελωνοὶ, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦν περὶ τὸν Τάναϊν ποταμὸν, ἐν τῇ νῦν Οὐκρανῇ, καθ' Ἡρόδτ. κατήγοντο οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐξ Ἑλλήνων, ὅσοι πολλοὺς χρόνους πρότερον ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ συνεμίχθησαν μετὰ τῶν αὐτόθι Βουδίνων, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ παραλάττοντες τῶν ἄλλων Σκυθῶν διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῆς τοῦ βίου διαίτης, Ἡρόδτ. 4, 108.

Γελωνός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθύρσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ Γελωνοί, Ἡρόδτ. 4, 10. — 2) Γελωνός, ἡ. Πόλις μεγάλη ξύλινος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Γελωνῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Ἡρόδτ. 4, 58.

Γεμῖνος, ὁ, Geminius. Ὄνομα κυρίων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πλουτ.

Γεμῖνος, ὁ. Ῥόδιος μαθηματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ φαινόμενα ἢ Στοιχεῖα τῆς Ἀστρονομίας.

Γέναννοι, οἱ, Genauni. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Οὐινδελικίᾳ πλησίον τῶν Βρεννων, Στράβ. δ'.

Γενέθλιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Τροιζήνος, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Θησεύς.

Γενέσιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη παραθαλασσίως, Παυσ.

Γενέσεος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀργολίδι ὁμωνύμου κώμης, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ, Παυσ. β', 38.

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ. Θεά τις ἔφορος τῆς γενέσεως, κατά τινας δὲ ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀριστφ. καὶ Γενετυλλίδες, Ἀριστφ. Θεσμ. 137. κατὰ Σουίδ. θεαί τινες ἢ νύμφαι, αἵτινες συνωδεύουν ὡς ἐπὶ πολὺ τὴν Ἀφροδίτην.

Γενέτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδ. γ', 8, 1.

Γενηταῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὸν Γενήτην λιμένα ἀνήκων, ἡ Γενηταία ἀκρη, ἀκρωτήριον τοῦ Πόντου ἐν τῇ Σκυθίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Γενηταίου Διός, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 378.

Γενήτης, ου, ὁ. Λιμήν τις καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου, ταιῦν Βόϊα, Στέφ Βυζ.

Γενούα, ἡ, καὶ Γενόα, Στέφ. Βυζ. Genua. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, ταιῦν Γένουα, Genua ἐπὶ τοῦ βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Στράβ.

Γέντιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, ὅστις ἐβοήθησε μὲ στρατιωτικὰς δυνάμεις τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, Αἰλ.

Γεραιστός, ὁ. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς νήσου Εὐβοίας πρὸς τὸ νοτειοανατολικὸν αὐτῆς μέρος, ἔνθα ἀνέκαθεν ὑπῆρχε ναός τις καὶ ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, ταιῦν Γέραιστον, Ὁμρ. Ὀδ. Γ, 177. Ἡρόδτ. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 1244. ὅθεν Γεραίστιος, ία, ιον, ὁ ἐκ Γεραιστοῦ ἢ εἰς τὸν Γεραιστὸν ἀνήκων, Εὐριπ. καὶ, Γεραίστιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Γεραιστοῦ, Στέφ. Βυζ.

Γέραιστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Γεραιστὸς, Στέφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Κυκλώπων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸν τάφον ἐδυτίαζαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θυγατέρα τοῦ Ταχυθίου, Ἀπολδρ.

Γεράνα, ἡ. Βασίλισσά τις τῶν Πυγμαίων, γυνὴ τοῦ Νικοδάμαντος, ἥτις ἐπαιρομένη εἰς τὸ κάλλος της καὶ καταφρονοῦσα τὰς θεάς, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς γερανόν. Ἀθήν. Ὀβδ. μεταμ.

Γεράνεια, ἡ, καὶ Γερανία, Σουίδ. Ὄρος τῆς Μεγαρίδος μεταξὺ Κρίθων καὶ Μεγάρων, ταιῦν Παλαιοβοῦνι, Θουκδ. δ', 44.

Γέρας, τό. Φρούριον ὀχυρὸν πλησίον τῆς Σικυῶνος, Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 1, 22. ὀρθότρ. μέντοι Δέραι, ὅπερ ὀρθ.

Γέρασα, τά. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, κατὰ Στέφ. Βυζ. τῆς Κοίλης Συρίας, ταιῦν Δτζεράσχ. ὅθεν, Γερασηνός, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Γεράστιος, ὁ. Μήν τις παρὰ Λακεδαιμονίοις, Θουκδ. δ', 119.

Γέργιθες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Γέργιθος, οἵτινες ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Τευκρῶν, Ἡρόδτ. 7, 43. — 2) = Γέργις, Στράβ.

Γέργις, ιθος, ἡ, καὶ Γέργιθος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὀ-

ρους τῆς Ἰδης, Σκηψ. ὅθεν, Γεργίθιοι, οἱ κάτοικοι, Σκηψ. Ἑλλ. γ', 1, 15.

Γέργις, ιθος, ὁ. Πέρτης, υἱὸς τοῦ Ἀρίζου εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν τῆς ξηρᾶς στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ. 7, 82.

Γεργοβία, ἡ, Gergovia. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρουέρνων, ταυτὸν Clermont, Στράβ.

Γερηνία, ἡ, Γέρηνον, τὸ, καὶ Γέρηνα, τά, Ἰλιάδ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας, ταύτον τῷ Νηλίᾳ, ταυτὸν Ζερνάτη, Στράβ. ὅθεν Γερήνιος, ἴα, ιον, τῆς Γερήνης, καὶ Γερήνιοι καὶ Γέρηνοι, οἱ κάτοικ. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. παρβλ. καὶ Heyne, Ἀπολλόδ. σελ. 155.

Γερήνιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Γερηνίας, ἐπίθ. τοῦ γέροντος Νέστορος ἀναπραφέντος ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Πύλον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 336.

Γέρηνος, ἡ, = Γερηνία. Ἡσ. Ἀσίν. 22.

Γέρης, ητος, ὁ. Πέντης τις φλαυρὸς ἐν Ἀθήναις ἐμπαίζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 937.

Γερητοθεόδωρος, ὁ. Κωμικ. τις σύνθετ. λέξις ἐκ τοῦ Γέρης καὶ Θεόδωρος, παριστάνουσα ἀχρείόν τινα Ἀθηναῖον, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 604.

Γέρισα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σύρτεων, ὅπου νῦν κεῖται ἡ Σχέρτζα, Πτολ.

Γερμανία, ἡ, Germania. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικώς τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Γερμανικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων ποταμῶν τοῦ Ῥήνου καὶ Οὐϊστούλα (Vistula) καὶ τῶν Καρπαθίων ὀρέων. Κατὰ Πτολ. β', 11. «Τῆς Γερμανίας τὴν μὲν δυσμικὴν πλευρὰν ἀφορίζει ὁ Ῥῆνος ποταμός, τὴν δὲ ἀρκτικὴν ὁ Γερμανικὸς ὠκεανός. — τὴν δὲ μεσημβρινὴν πλευρὰν ὁρίζει τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ τὸ δυσμικὸν μέρος. — τὴν δὲ ἀνατολικὴν πλευρὰν ὁρίζει ἡ ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπιστροφῆς πρὸς τὰ ὑπερκείμενα Σαρματία ὄρη διάστασις» τὴν ὁποίαν ταύτην χώραν καὶ ἰδίως Γερμανίαν τὴν μεγάλην ὠνόμαζον, Germania Magna· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατὰ Στράβ. ζ', ἀπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος Germanus, ὅπερ σημαίνει ἀδελφός, διότι ἀδελφοὺς ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι ὅλους ἐκείνους, ὅσοι κατῴκουν πέραν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, θέλοντες νὰ παραστήσωσιν οὕτω τὴν μετὰ τῶν Γαλλων συγγένειαν αὐτῶν. οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Γερμανίας ἀναφέρονται ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ὡς αὐτόχθονες, κατοικοῦντες δηλ. ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν χώραν καὶ οὐχὶ ἐλθόντες ἐξ ἀλλοτρίας γῆς· κατὰ Πτολ. ἐσχημάτιζον οὗτοι πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαοὺς καὶ φυλάς, ἔχοντες ἕκαστοι ἰδιαιτέραν ὀνομασίαν· ἐν γένει δὲ ὅλη ἡ Γερμανία ὑπῆρχε πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, ὀφθεῖσα δὲ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταίας πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἄρχισεν αὐτὴ νὰ γίνηται ὁπωσοῦν καὶ κατ' ὀλίγον γνωστὴ διὰ τῶν ἐκστρατειῶν, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς διαφόρους χώρας αὐτῆς· ταυτὸν Γερμανία ἡ Ἀλλεμανία, Allemagne.

Γερμανικός, ἡ, ὸν. Τῆς Γερμανίας ἢ εἰς τὴν Γερμανίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γερμάνιοι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας ἐν τῇ νῦν Καρμανίᾳ χώρᾳ λεγομένῃ, ὕστερον δὲ ἰδίως Καρμανοὶ κληθέντες, Ἡρόδ. 1, 125.

Γερμανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Γερμανίας, Στράβ. Διον. Περ. 285. (τὸ α εὑρηται σπαν. βραχὺ παρὰ τοῖς ὕστερον.)

Γερόνθραι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη πρὸς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἔχουσα μίαν Ἀκρόπολιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἄρεος, ταυτὸν Ἱεράκι, Παυσ. γ', 22.

Γερούνιον, τό, Gerunium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Cirignola, Πολύβ.

Γερροῦς, οῦντος, ἡ· πιθαν. Gerrunium παρὰ Λιβ. πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, Πολύβ.

Γέρρα, τά. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Πηλουσίου. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κυρρηστικῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν τὸ ἀρχαῖον Χαλδαῖοι καὶ μετήρχοντο ἐν αὐτῇ μέγα ἐμπόριον, ταυτὸν Ἐλ-Κατίφ, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Γερραῖος, αία, αῖον, τῶν Γέρρων, ἢ εἰς τὰ Γέρρα ἀνήκων, καὶ, Γερραῖοι, οἱ κάτοικ.

Γέρρος, ὁ, καὶ Γέρροι, οἱ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Βορυσθένους, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. ὅθεν, Γέρριοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας ταύτης, Στέφ. Βυζ.

Γέρρας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων πλησίον τοῦ Βορυσθένους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τύρκυριν, ταυτὸν Τρουσκοῦ ἢ Μολοτζνὰ-βόδι, Ἡρόδ. 4, 19.

Γέτας, α, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Ἡρωΐν. — 2) Ὄνομα δούλου τινός, Στράβ.

Γέται, ων, ὁ· πληθ. Γέται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν πέραν τοῦ Αἵμου ὄρους περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ νῦν Βουλγαρίᾳ καὶ Δακίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ δοξάζοντες τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, διὸ καὶ Γέται οἱ ἀθανατίζοντες ἐλέγοντο, Ἡρόδοτ. 4, 93. Θουκυδ. Στράβ. ὅθεν, Γετικός, ἡ, όν, τῶν Γετῶν ἢ εἰς τοὺς Γέτας ἀνήκων, καὶ, ἡ Γετική, ἡ χώρα, ἔνθα κατῴκουν οἱ Γέται, Λουκ.

Γετία, ἡ, = Γετική, Στράβ.

Γεωσιστράτη, ἡ (ξ). Γυνή τις Ἀθηναία, Ἀριστ.

Γέφυρα, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, πιθαν. ἡ νῦν Κετερ-Μοραδ λεγομένη, Πτολμ. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Ταναγρα κληθεῖσα, Στέφ. Βυζ.

Γεφυραῖοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαός, πιθαν. καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Γεφύρας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Κάδμον εἰς τὴν Βοιωτίαν μετέβη ὕστερον εἰς τὴν Ἀττικήν, Ἡρόδ. 5, 57.

Γήδειρα, τά, = Γάδειρα.

Γῆλαι, οἱ, Gelae καὶ Geli. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Γχιλὰν χώρας, Στράβ. Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ Γηλοὶ παρὰ Διον. Περ. 1019.

Γήνεβον, τό, Genabum. Πόλις τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Λίγυρος (Loire) ποταμοῦ, μία τῶν ἐμπορικωτάτων ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης πόλεων, ταυτὸν Orleans, Στράβ.

Γηρυονεύς, ῆος, ὁ, ἐπικ. = Γηρυόνης, Ἡσ. Θεογ. 309.

Γηρυόνης, ου, ὁ, καὶ Γηρυών, όνος, Αἰτχύλ. Ἀγαμ. 880. Πινδ. Τίθε τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐρυθείας, ὃς τις διὰ τὴν τερατώδη καὶ γιγαντιαίαν αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς τρισώματος, ἔχων ἓξ χεῖρας τοσούτους πόδας καὶ πτέρυγας ἐπὶ τοῦ σώματός του· τοῦτον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὰς βοῦς αὐτοῦ καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἡσ. Θεογ. 287. Ἀπολλόδ. β', 5, 10. Ἡρόδοτ. Πλάτ. Νόμ.

Γιγάντειος, εία, ειον. Τῶν Γιγάντων ἢ εἰς τοὺς Γίγαντας ἀνήκων.

Γίγας, αντος, ὁ, πληθ. οἱ Γίγαντες. Τέκνα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, τέρατα ἐξαιτίου ἀνδρίας καὶ φρικωδους μεγέθους, ἔχοντες ἀντὶ ποδῶν οὐρὰς δρακόντων, Ἡσ. Θεογ. 185. ἐν μέγα πλῆθος τούτων γεννήσασα ἡ Γῆ, παρακίνησεν αὐτοὺς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Διὸς πόλεμον, οἵτινες βάλλοντες τὰ ὄρη Ὄσσαν, Πήλιον καὶ Οἴτην τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου καὶ μὲ ἀναμμένας ὕλας ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν λαβὼν συμβοηθὸν καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, Ἀπολλόδ. α', 6, 1. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτε ἐρημώθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου ἐφυλάττοντο ὁμοῦ μὲ τὸν Κρόνον. Καθ' Ὅμ. Ὀδ. Η, 59. ἦσαν οἱ Γίγαντες ἔθνος ἄγριον κατοικοῦν ἐν τῇ Ἑσπερείᾳ χώρᾳ ἢ ἐν Ἠπείρῳ, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διὰ τὰς παρανομίας των ἠφάνισε δι' ὄλου. Ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ συγγενεῖς τῶν ἐν Τριναχίᾳ Φαιάκων καταγόμενοι ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 120.

Γιγαντοφονῖτις ἶδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τῆς συμβουλῆς καὶ συνεργείας τῆς ὁποίας ἐφόνευσεν ὁ Ζεὺς τοὺς Γίγαντας, Φουρν.

Γίγαρτον, τό. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βότρυος, Στράβων.

Γίγων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Γιγωνὶς, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἔτι καὶ ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἐτυμ. Μαγ.

Γιγωνίς, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα, Gigonum Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Κροσσαίας χώρας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἐτυμ. Μαγ.

Γιγωνός, ἡ. Πόλις τῆς Κροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κάμψης καὶ Δίου, Ἡρόδ. 7, 23. Θουκδ. ὅθεν, Γιγώνιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γιλιγάμμαι, οἱ, καὶ Γιλιγάμβαι, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Λιβύης χώρας ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἀφρικῇ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς νήσου Ἀφροδισιάδος ἕως τοῦ Πλύνου λιμένος, Ἡρόδ. 4, 169.

Γίλλος, ὁ. Ταραντινός τις φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, Ἡρόδ.

Γίνδανες, οἱ, καὶ Γινδᾶνες, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦντες πρὸς δυσμὰς τῶν Μαύρων, πιθαν. ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ τῆς Τριπόλεως, Ἡρόδ. 4, 176.

Γίνδαρος, ἡ. Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ ὀχυρὰ, εἰς τὴν ὁποίαν διατριβὴν συνήθως λήγεται, Στράβ.

Γλαβρίων, ωνος, ὁ. Ἀχιλλεὺς. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων εἰς τὸν κατὰ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου πόλεμον.

Γλάνις, ιδος, ὁ, Clanis. Ποταμὸς τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Chiana. Στράβ. — 2) Clanius. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν l' Ango, Δουκοφρ. Στέφ. Βυζ.

Γλάνις, ιδος, ὁ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα πλάττεται κατ' ἀντίστρ. παρ' Ἀριστοφ. ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βδελυκλέωνος, Ἱππ. 1003.

Γλανὸς, ὁ· ἴδε Γληνός.

Γλαυγανίκαι, οἱ, καὶ Γλαῦσαι. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἀριστερῶς τοῦ Ἀκησίνου ποταμοῦ, νικηθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 10.

Γλαυκέτης, ου, ὁ. Ἀληθὴς ὁ τις καὶ ἀσελγὴς ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1008. — 2) Δημαγωγός τις ἀχρεῖος χαρακτῆρος ἐν Ἀθήναις· Δημ.

Γλαύκη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 30. Ἡσ. Θεογ. 244. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἄλκιν, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Ἰάσων ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα μετὰ τὴν Μήδειαν, ἥτις ὑπ' ἄλλων Κρέουσα καλεῖται, Ἀπολλόδ. α', 9, 28. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀκταῖον ἐγέννησε τὸν Τελαμῶνα, Ἀπολλόδ. γ', 12, 7. — 5) Μουσικὸς

τις γυνὴ ἐκ Λέσβου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Θεοκρ. Εἰδ. δ', 31.

Γλαύκη, ἡ, καὶ Γλαυκία, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Μυκάλης, Θουκδ. η', 79.

Γλαυκίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἕκτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων, Λόριαν.

Γλαυκίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν ἴδιον μνηστῆρα αὐτῆς Ποτάμωνα, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Γλαυκιππος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τρίτον χρόνον τῆς 92 Ὀλυμπιάδος.

Γλαυκίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχύνου, ἴδε Γλαυκοθέα.

Γλαυκοθέα, ἡ. Μήτηρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ποταπῆς καταστάσεως, πρότερον Γλαυκὶς καλουμένη, Δημ. Στεφ.

Γλαυκοθόη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Γλαυκονόμη, ἡ. Μία καὶ αὕτη τῶν Νηρηίδων, Ἡσίδ. Θεογ. 256.

Γλαῦκος, ὁ. Ἐπικαλούμενος Πόντιος καὶ Ἀνθηδόνιος· υἱὸς τοῦ Ἀνθηδόνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης ἐκ Βοιωτίας, κατ' ἀρχὰς ἁλιεὺς καὶ ἐπιτήδειος κολυμβητής, ὕστερον δὲ πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, συγκαταστάχθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν θαλαττίων θεοτήτων, γενόμενος ἔμπειρος μάντις, παρὰ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγεται, ἐδιδάχθη ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην, Ἀθήν. Εὐριπ. Ὀρέστ. 364. Παλαίφ. — 2) ὁ ἐπιληθεὶς Ποτνιεύς, υἱὸς τοῦ Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων ἵππων, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἐν Ποτνιαῖς κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὁμρ. Ἰλ. Ζ, 154. Ἀπολλόδ. α, 9, 2. — 3) Τίος τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις παῖς ἔτι ὢν καὶ διώκων ἕνα μῦν, ἔπεσεν εἰς ἕνα πίθον πλήρη μέλιτος καὶ ἐπνίγη, ὁ αὐτὸς καὶ Γλαύκων ἐλέγετο, Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. — 4) Τίος τοῦ Ἱπποθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγὸς τῶν Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκίαν, ὃς τις δὲν ἠθέλησε νὰ πολεμήσῃ μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ τὴν ἀρχαίαν ἐκ ξενίας φιλίαν, ἥτις ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν πατέρων αὐτῶν, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 876. Ε, 119. Πίνδ. — 5) Τίος τοῦ Πριάμου Ἀπολλόδ. — 6) Τίος τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Διετ. Κρητ. δ', 7. — 7) Ἁγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου εἰς διάφορα τεχνικὰ ἔργα, καὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς πολύτιμος τρίπους μεταξὺ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Ἡρόδτ. 1, 25. Παυσ. — 8) Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Καρύστου πόλεως τῆς Εὐβοίας, ὅστις μὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ἔλαβε δὶς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας καὶ ὀκτάκις εἰς τοὺς Ἰσθμιακούς, Παυσαν. Δημ.

Γλαῦκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος, Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Καρίας ἐκβάλλων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα Γλαύκον κόλπον, Στράβ. — 3) ὁ Γλαύκος κόλπος, κόλπος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας παρὰ τὸ Ἀρτεμήσιον ἀκρωτήριον, ταυτὸν κόλπος τοῦ Μάκρι λεγόμενος, Στράβ.

Γλαύκων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, ὅστις συνέγραψεν 9 διαλόγους, Διογ. Λαέρτ. β', 124. Ξενοφ. — 2) Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος, Θουκυδ. — 3) Θεῖος τοῦ Πλάτωνος καὶ πατὴρ τοῦ Χαρμίδου Ἀθηναῖος, Ξενοφ. Πλάτ. — 4) ποιητὴς τις Ῥαψῳδὸς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἴωνι.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐχούσης γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, Ὁμ. Ἰλ.

Γλαφυραί, αἱ. Πόλις τῆς Θετταλίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γλαφύρα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 712. Στεφ. Βυζ.

Γληνός, ὁ, καὶ Γλανός. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, τὸν ὁποῖον οὗτος μανεὶς ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ κατέκαυσεν, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Γλίσας, αντος, ἡ (ι), καὶ Γλίσσα, Στέφ. Βυζ. Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Τπάτου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 504 Ἡρόδτ. Στράβ. ἔθεν, Γλισάντιος, ία, ιον, τῆς Γλίσαντος, καὶ Γλισάντιοι, οἱ κάτοικ.

Γλοῦς, καὶ Γλῶς, ὁ. Τίος τοῦ Ταμὼ Αἰγύπτιος, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Κύρου τοῦ Νεωτέρου ἐκστρατευσάντων, Ξενοφ.

Γλυκέρα, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρασμία τοῦ Ἀρπάλου καὶ Μαικηνίου, Λουκ.

Γλυκέριον, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ Γλυκέρα, Λουκ.

Γλύκη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρ' Ἀθηναίοις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1344

Γλυκὺς λιμήν, ὁ, Dulcis Portus. Λιμὴν καὶ πόλις ἐν Ἠπείρῳ, ἔνθα ἡ Ἀχερουσία λίμνη εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ταυτὸν Γλυκύ, Στράβ.

Γλύκων, ωνος, ὁ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ γόης Ἀλέξανδρος, ὁ ἐξ Ἀβώνου τείχους, Λουκ.

Γλυμπεῖς, οἱ, Πολύβ. δ', 26, καὶ Γλυπία, τά. Παυσ. Κώμη τῆς Λακωνίας ἔχουσα ἐν φρουρίοις πλησίον τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος.

Γναθαινα, ἡ. Ἑταῖρα τις ἐν Ἀθήναις, Αἰλ. Ἀθην.

Γναθωνίδης, ου, ὁ. Ὄνομα κύριον παρατίτου τινὸς ἀπαντώμενον ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. ἐκ τοῦ γνάθος.

Γνάθων, ωνος, ὁ, = Γναθωνίδης.

Γναῖος, ὁ, Cnejus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Γνήσιππος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, Ξενοφ.

Γνίφων, ωνος, ὁ. Κύρ ὄνομ. φυλαρχούρου τινὸς ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. (ἀπὸ τοῦ κνιπός)

Γνωσία, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μενέλαος ἐγέννησε τὸν Ξενόδαμον, Ἀπολλόδ. γ', 12, 1.

Γνωσίας, α, ὁ. Συρακούσιός τις, Ξενοφ. Ἱππάρχ.

Γνωσίθημος ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, Αἰσχίν.

Γόβαινον, τὸ. Ἀκρωτήριον τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ταυτὸν Capo St. Mahé, Πτολ. β', 9.

Γόγγυλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ὅστις ἐξωρισθεὶς τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἔφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὡς δωρεὰν τὰς πόλεις Μυρίναν καὶ Γρύνιον, Θουκυδ. α', 128. — 2) Τίος τοῦ προτέρου, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6.

Γολγοί, οἱ, καὶ Γολγόν, τό, Στέφ. Βυζ. Golgi. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου ἀποικία τῶν Σικυωνίων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ταυτὸν Κούκλα, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 100. καὶ Γόλγως. Δωρικ. = Γόλγους· ὅθεν Γόλγιος, ία, ιον, τῶν Γολγῶν· καὶ οὐχ Γόλγιος, ὁ κάτοικ.

Γόλγος, ὁ. Τίος τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Γολγοί, Σχόλ. Θεοκρ.

Γόμφοι, οἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐστιαιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. ταυτὸν Σταγοί, Στράβ. ὅθεν, Γομφεύς, ὁ κάτοικος.

Γοναταῖς, ᾶ, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, ἴδε Γίννος.

Γοναέδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ἔχουσαι ἰδίου ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Ἤλιδι, Στράβ. η'.

Γοννοπαῖος, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 144.

Γόννοι, οἱ, Πολύβ. καὶ

Γόννος, ἡ, Γόννον, τό, Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Θετταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν πλησίον τοῦ Πηνειοῦ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Λαρίσσης, ταυτὸν Γονοῦσα, Ἡρόδτ. 7, 130. Στράβ. ἔθεν, Γόννιος, ία, ιον, τῆς Γόννου ἢ εἰς τὴν Γόννον ἀνήκων, καὶ Γόννιος, ὁ κάτοικ. ἔτι δὲ καὶ Γοναταῖς, ᾶ, συνῃ παρὰ τοῖς Θετταλοῖς, οἵτινες κατ' Αἰολ. διάλεκτ. ἐκάλουν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Γόννον, καὶ διὰ τινος συγχύσεως μετὰ τῆς λέξεως γένυ, πληθ. γόνα καὶ γόνατα, προέκυψεν ὁ τύπ. Γοναταῖς, παραβλ. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξει Γόννοι.

Γονοῦσα, ποιητ. Γονοεσσα, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἡ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Πελλήνης ἐν Ἀχαΐᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 573, Παυσ. β', 4.

Γονομανοί, οἱ, καὶ Κενομανοί, Cenomani. Ἔθνος Γαλλικὸν τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Πολύβ. β', 23. Πτολεμ. γ', 1.

Γόργασος, ὁ. Τίος τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντιπλείας ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Φαραῖς, Παυσ. γ', 30. Οὕτω καλεῖται καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Λάμαχος κατ' ἀστεϊσμὸν ὑπὸ τοῦ Κωμῳδοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἀχαρν. 1131· ὡς φέρων ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Γοργοῦς.

Γοργεῖος, εία, εῖον, Ἀττικ. Γόργειος. Τῆς Γοργοῦς ἢ εἰς τὴν Γοργὼ ἀνήκων, Ὁμ.

Γόργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀνδραίμονα ἐγέννησε τὸν Θόαντα ἡγεμόνα τῶν Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἀπολλόδ. α', 8, 1. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππόθοον, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Γοργίας, ου, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς εἰς τὸ Λεοντῖον, πόλιν τῆς Σικελίας καὶ ζήσας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους· μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, θαυμαζόμενος μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ διὰ τὴν φυσικὴν εὐφράδειάν του, ὥστε καὶ ἀνδριάντα ἔστησαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Ἀλκιδάμας καὶ ἄλλοι. Πλάτ. Ξενοφ. — ὅθεν Γοργίειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Γοργίου ἢ εἰς τὸν Γοργίαν ἀνήκων, καὶ Γοργιάζω, ὁμιλῶ ὡς ὁ Γοργίας.

Γοργίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου, ὅστις φυγὼν καὶ οὗτος ὡς ἐξόριστος ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν πόλιν Γάμβριον, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6.

Γοργιππία, ἡ. Πόλις τῶν Σινδῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Γοργολόφας, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν Γοργόνα ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 567. καὶ, ἡ, Γοργολόφα, κωμικὸν παπλασμένον κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1181.

Γοργόνειος, εία, ειον, = Γόργειος, Αἰσχ. Προμ. 799. τὰ Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἴδε Κισθήνη.

Γόργος, ὁ. Τίος τοῦ Χέρσιος, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Γοργοφόνη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, διότι ἐφόνευσε τὸ τέρας Μέδουσαν, Ὀργ. Τμ. 31, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης καὶ γυνὴ τοῦ Περιήρους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀφαρέα, Λεύκιππον, Τυνδάρεων, καὶ Ἰσάριον, Ἀπολλόδ. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πρωτέα, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Γοργόφονος, ὁ. Τίος τοῦ Ἱππεστρόνου καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἐξ Ἄργους, Ἀπολλόδ. β', 4, 5, 6.

Γοργυπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, λατρευομένου ἐν τῷ χωρίῳ Γοργυπὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Στέφ. Βυζ.

Γοργυθίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Καστιανείρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 302.

Γόργυλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας ῥέων πλησίον τῆς Σελλασίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐρώταν, Πολύβ.

Γοργύρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀταλάφρον, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν Περσεφόνην εἰς τὸν Πλούτωνα, Ἀπολλόδ. α', 5.

Γοργώ, οὔς, καὶ όνος, ἡ, αἰτιατ. Γοργὼ καὶ Γόργονα, πληθ. ὀνομστ. Γοργοῦς καὶ Γόργονες, αἰτιατ. Γοργοῦς καὶ Γοργόνας. — Ἦσαν αἱ Γόργονες τρεῖς ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, ἡ Εὐρυάλη, ἡ Σθενὼ καὶ ἡ Μέδουσα, Ἡσιόδ. Θεογ. 277. Ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει μόνον μίαν Γόργονα, τέρας κατάχθον ιον, Ὀδύσ. Λ, 633, Ἰλ. Θ, 349. παριστάνοντο δὲ αὗται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβερὰ καὶ κατάπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀντὶ τριχῶν ὄφεις καὶ κατοικοῦσαι καθ' Ἡσιόδ. πρὸς τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἑσπερίδων καὶ τῆς νυκτός· κατὰ δὲ τοὺς νεωτερ. μυθογράφους ἐν τῇ Λιβύῃ, ἢ ἐπὶ τῶν Γοργονείων Νήσων λεγομένων, καὶ τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀπολιθώνωσι πάντας, ὅσοι τὰς ἔβλεπον· τούτων ἡ ἐπιπονωτέρα καὶ γνωστοτέρα εἰς τὴν παλαιὰν μυθολογίαν ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις καὶ ἁπλῶς Γοργὼ ἀναφέρεται. Ἀπολλόδ. (Γοργώ, οὔς, ἔστι ἀρχ. τύπ. παρ' Ὅμηρ. Ἡσιόδ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς. Γοργώ, Γοργόνος, αἰτκ. Γοργὼ καὶ Γοργόνα, ἔστι κοινὸς παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, ὅστις πολλάκις εὑρηται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσιόδ. Πινδάρ. καὶ τοῖς Ἀττκ. ποιηταῖς.)

Γοργώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ηλεομένους ἐκ Σπάρτης καὶ γυνὴ τοῦ Λεωνίδα, Ἡρόδ. 5, 39.

Γοργώπις, ιδος, ἡ, Γοργῶπις λίμνη. Λίμνη τις πλησίον τῆς Κορίνθου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔπεσε μία τῶν Γοργόνων, Αἰσχλ. Ἀγαμ. 313. Ἱκέτ.

Γορδηνία, ἡ, = Γορτυνία, Πτολ.

Γόρδιον, τό, καὶ Γόρδιον, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἢ τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ, καθίδρα τὸ πάλαι τοῦ βασιλέως Γορδίου, ὕστερον Ἰουλιούπολις κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα Γόρδιον κόμβον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἔλυσε διὰ τοῦ ξίφους του ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, Ξενοφ. Στράβ. — ὅθεν Γορδιεὺς ὁ κάτοικ.

Γόρδιος, ου, καὶ ιεω, Ἡρόδ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρδιον ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ, ὅστις ἐκ ποταπῆς καὶ χωρικῆς καταστάσεως ἔφθασεν εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξίαν κατὰ προηγουμένην τινὰ τοῦ μαντείου ῥῆσιν· πρὸς ἀνταμοιβήν αὐτοῦ ἀφιέρωσεν ὁ Γόρδιος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐνυρέτο, ὅτε παρ' ἐλπίδα ἐκλέχθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων· ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ δὲ τῆς ἁμάξης ταύτης ἔδεσεν ἕνα στερεὸν κόμβον μὲ τοσαύτην τέχνην, ὥστε κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐκεῖνος ἐμελλε νὰ γίνῃ βασιλεὺς ὅλης τῆς Ἀσίας, ὅστις ἠθελε ποτὲ λύσῃ τοῦτον τὸν κόμβον· ὅτε δὲ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας διέβαινεν ἐντεῦθεν, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ λύσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἐχώρισεν αὐτὸν εἰς δύο διὰ τοῦ ξίφους του, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν πρόῤῥησιν τοῦ μαντείου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. β', 3, 1. Λουκ. — 2) Ἕτερος μεταγενέστερος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πατὴρ Μίδα τοῦ τρίτου, βασιλεύσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδτ. 1, 14. — 3) Βασιλεὺς τῆς αὐτῆς χώρας υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, Ἡρόδτ. 1, 35.

Γορδυαία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, ταυτὸν ἀποτελοῦσα ἐν μέρος τῆς χώρας Κουρδιστὰν λεγομένης, Στέφ. ἔτι δὲ Γοργυηνή, Πτολ.

Γορδυαῖα ὄρη, τά. Ὄρη τῆς Γορδιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ κατὰ Στράβ. χωρίζοντα τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

Γορδυαῖοι, οἱ, Καρδοῦχοι, παρὰ Ξενοφ. Οἱ κάτοικοι τῆς Γορδυανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, ταυτὸν Κουρδοι, Στράβ.

Γόρδυς, υος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ χώρα Γορδυαία, Στέφ. Βυζ.

Γορπιαῖος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δωδέκατος μὴν τοῦ ἔτους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Μακεδόσι ἀναλογῶν μὲ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Σεπτέμβριον μῆνα, Πλουτ. Θησ. 19.

Γορτυνία, ἡ, καὶ Γορδυνία, Στέφ. Βυζ. Gortynia. Πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, ταυτὸν, Γαρδίτκα, Θουκ. β', 100.

Γόρτυνα, ἡ, Γόρτυς καὶ Γόρτυν, υνος, ἡ, Gortyna. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγίστων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λιθαίου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἑκατομβαίου Διός, Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 646. Στράβ. — ὅθεν, Γορτύνιος, ία, ιον, τῆς Γορτύνης, Θουκ. καὶ, Γορτύνιοι, οἱ κάτοικ. — 2) Γορτυνὶς, ίδος, ἡ, νύμφη, = Βριτόμαρτις, Καλλιμ.

Γορτύνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Γορτύνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπολλωνίου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Γορτύνῃ πόλεως τῆς Ἀρκαδίας λατρείας αὐτοῦ, Παυσ. η', 5.

Γόρτυς, υνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Στυμφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρτυνα ἐν Ἀρκαδίᾳ. — 2) Τίὸς τοῦ Τεγεάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐλθὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Κρήτην, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Γόρτυναν, Παυσ. η', 53.

Γόρτυς, υνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, Παυσ.

Γοῦθοι, οἱ, Gothi οἱ Γότθοι. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν περὶ τὸν Οὐίστουλαν ποταμὸν, οἵτινες ἔτι Γέται καὶ Σκύθαι ἐκαλοῦντο, Πτολμ. Στέφ. Βυζ.

Γουνεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ἡγεμόνων τῶν Ἀκαρνάνων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 747.

Γουραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 23.

Γραικοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, Θουκ. β', 96.

Γραῖα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Τανάγρα κληθεῖσα, κατὰ Στράβ. Χωρίον τι πλησίον τοῦ Ἱερποῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 498. ὅθεν, Γραῖος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Γραϊκὴ, Θουκυδ. β', 24. ὅπερ Στέφ. Βυζ. ἀντὶ Πειραϊκὴ ἀνόγνωσ., ἴδε Πειραϊκή.

Γραῖαι, ἡ πληθ. αἱ Γραῖαι. Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κλητοῦς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, αἵτινες ἄλλως καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο καθ' Ἡσ. ἦσαν αὗται δύο μόναι, κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. τρεῖς· ὠνομάζοντο δὲ Γραῖαι διότι ἐγεννήθησαν αὐτῶν παριστάνοντο αἰῶνα πρεσβεῖαι καὶ λευκότριχες καὶ κατῴκουν περὶ τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, φυλάττουσαι τὴν εἰς αὐτὰς ὁδὸν, ἐφ' ᾧ καὶ προφύλακες ἐλέγοντο, καὶ εἶχον ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ὀδόντα, μὲ τοὺς ὁποίους ἀναπλήρουν ἀμοιβαίως τὰς χρείας των, ἦσαν δὲ ἡ Πεφρηδὼ καὶ ἡ Ἐνυὼ, Ἡσιόδ. Θεογ. 270. ὁ δὲ Ἀπολλόδ. ἀναφέρει καὶ τρίτην τὴν Δεινώ, Ἀπολλόδ. β', 4, 2.

Γραῖκος, ὁ. (ὄνομ. κύρ. διὰ περιτπωμ. ἐπὶ τῆς παραλ.) Τίὸς τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν καὶ Γραικοί, Στέφ. Βυζ.

Γραικός, ὁ, πληθ. Γραικοί. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Πελασγοὶ, ὅτε φυγόντες ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, κατῴκησαν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου, ἐκεῖθεν δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἰδίους λαοὺς, ὅπου συνήθως ὠνομάσθησαν ἔπειτα ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ Γραίκου υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, Ἀριστοτλ. Ἀπολλόδ. α', 7, 3.

Γράμμη, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Δουρ.

Γρανεῖον, τό. Μία τῶν ἀπὸ Σκηπτέως, τὰς ὁποίας ὁ Ὄξυλος ἐγέννησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τῆς Ἀμαδρυάδος, Ἀθήν. γ'.

Γρανικός, ὁ, ἐπιτ. Γρανίκων. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐναντίον τῶν Περσῶν, Ὅμηρ. Ἰλ. Μ, 21. Στράβ. ταυτὸν Σουσουγχιρλί.

Γράνις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παρτίδος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Βοταυΐρ.

Γραός στήθος, τό. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 50. κατὰ δὲ Ουέσσελιγκ Antonini Itiner. σελ. 327. ἀναγινώσκει. Γραΐας ἔδος ἐκ Στέφ. Βυζ. παρ' ᾧ εὑρηται ἐν λέξ. Ταναγρα, ὅτι Γραΐά τις ἐκάλεσεν οὕτως ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας, ὅπερ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ γεωγράφου τούτου, τὸ τῆς Θηβαϊκῆς ἔδος, ἐλέγετο· ἦν δὲ τοῦτο λόφος τις κείμενος μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τανάγρας, παρβ. Schneid. εἰς Ξενοφ. Ἑλ. αὐτόθ.

Γραουΐσκιον, τό. Graviscae. Πόλις τῆς Ἑτρουρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μίγρα ποταμοῦ, γενομένη ἔπειτα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, Στράβ.

Γρατίων, ωνος, ὁ Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, Ἀπολλόδ. α', 6, 2. ἐπειδὴ δὲ ἀλλαχοῦ οὐχ εὑρηται τοῦτο τὸ ὄνομα, ἀνέγνωσάν τινες ἀντὶ τούτου, Ὀφίων, ἄλλοι δὲ Ἐλατίων καὶ Αἰγίων, παρβλ. Heyne.

Γραυκένιοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 321.

Γρηστωνία, ἡ, ἴδε Βρηστωνία.

Γρῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἀπόγονος τοῦ Θήρα, βασιλεὺς τῆς Νήσου Θήρας, Ἡροδτ. 4, 159.

Γρύλλος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοφῶντος, Διογ. Λαέρτ. — 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, Παυσ.

Γρύνεια, ἡ. Ἡροδτ. Στέφ. Βυζ. = Γρύνιον.

Γρυνεῖος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὴν ἐν Ἀσίᾳ πόλιν Γρύνιον, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς αὐτοῦ, Στέφ. Βυζ. — Παυσ.

Γρύνιον, τό (υ) Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 1, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Γρύνοι, οἱ, Στέφ. Βυζ. ἔθν. Γρύνειος, εία, ειον, ἐκ Γρυνείου, ἢ εἰς τὸ Γρύ-

νιον ἀνήκων — καὶ Γρυνίς, ίδος, ἡ ἐκ Γρυνίου οὖσα· Γρυνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Γρῦνος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἔκγονος τοῦ Τηλέφου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γρύνιον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τὸν αὐτόθι Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Γρύττος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὃς τις κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος διὰ τὰς παρὰ φύσιν πονηρὰς αὐτοῦ καὶ αἰσχρὰς πράξεις, ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου, Ἀριστ. Ἱπ. 877.

Γύαρος, ἡ. Μία τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει Κυκλάδων νήσων, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμπον συνήθ. μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐξορίστους αὐτῶν, ταύτην, Γιοῦρα, τά, Στράβ. Λουκ.

Γυγάδας, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὡς ἀνάθημα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Γύγης βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἡροδτ. 4, 14.

Γυγαία λίμνη, ἡ (Γύγης). Περίφημος Λίμνη χειροποίητος ἐν Λυδίᾳ περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον ὀλίγον ἀπέχουσα ταῦ Καΰστρου πεδίου, ὕστερον Κολόη κληθεῖσα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 865. Τ, 305. περὶῃ δὲ ὅλης ταύτης τῆς λίμνης εὑρίσκοντο οἱ σῖφοι τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Λυδίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερεῖχεν ἐξαιρέτως ὁ τάφος τοῦ Ἀλυάττου. Στράβ. ιγ'. Ἡροδτ. 1, 93. — 2) Γυγαία, ἡ. Νύμφη τῆς Γυγαίας λίμνης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ταλαιμένης ἐγέννησε δύω υἱοὺς τὸν Μίσθλην καὶ Ἀντιφον ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Θυγατὴρ τοῦ Ἀμύντα Βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Πέρσου Βουβάρου, Ἡρόδτ. 5, 21.

Γύγης, ου, Ἰων. εω, ὁ (υ) = Γύης. — 2) Τίὸς τοῦ Δασκύλου, εὐνοῦς καὶ φίλος τοῦ Κανδαύλου Βασιλέως τῶν Λυδῶν, ὃς τις κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλίσσης ἐφόνευσε τὸν Κανδαύλην καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας περὶ τὸ 760 ἔτος περίπου πρὸ Χρ. βασιλεύσας 38 χρόνους· λέγεται δὲ ὅτι ἐστάθη εἷς τῶν πλουσιωτάτων ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἀσίας, ἀφιερώτας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διάφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀναθήματα. Ἡροδτ. 4, 14. Πλατ. Πολ. ἔσθ παροιμ. τὰ Γύγεω ἢ τὸ Γύγου χρυτίον ἔχειν, Ἀνακρ. ιε'. Λουκ. (τὸ νῦν ἐστι μακρὸν συνήθ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐστὶ ὅτε καὶ βραχύ.)

Γύζαντες, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς ἀρκτῴας Ἀφρικῆς ἐν Λιβύῃ κατοικοῦν δυτικῶς τῆς χώρας τῶν Ζαυήκων, καθ' Ἡροδτ. ἦταν οὗτοι πιθηκοφάγοι καὶ κατεσκεύαζον πολὺ μέλι ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν, Ἡροδτ. 4, 194. ἔτι δὲ καὶ Βύζαντες, Byzantes οἱ αὐτοὶ καλούμενοι.

Γῦης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, Ἀπολδρ. α', 1, 1. παρ' Ἡσ. Θεογ. 149. εὑρηται Γύγης, τὴν ὁποίαν γραφὴν ὁ Heyne εἰς Ἀπολδρ. ἀποβάλλει.

Γύθειον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Γύθιον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λακωνίας ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ ὀχυρὰ, οὖσα τὸ ναύσιον τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, ταῦτ. Παλαιόπολις. Ξενφ. Πολ. Στράβ. ὄθεν Γυθάτης, ου, ὁ(ᾱ) ὁ κάτοικ. καὶ Γυθιακός, ἡ, όν· τοῦ Γυθίου, ἢ εἰς τὸ Γύθιον ἀνήκων, Λουκ.

Γύλιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλεανδρίδου ἐκ Σπάρτης, περίφημος στρατηγὸς ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, τὸν ὁποῖον ἡ Σπάρτη ἔπεμψεν εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων, ὅτε οὗτοι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ Νικίου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων· νικήσας δὲ εἰς διαφόρους μάχας τοὺς Ἀθηναίους καὶ λαβὼν πολλὰ λάφυρα αὐτῶν, ἐπέστρεψε μὲ δόξαν πολλὴν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὕστερον δὲ ψηφισθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, ὅτι ἔκλεψε μέρος τῶν πεμπομένων χρημάτων εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐξωρίσθη μὲ καταισχύνην ἐκ τῆς πατρίδος του, Θουκ. 3', 93.

Γῦλις, ιος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Σπάρτῃ, Ξενφ. Ἑλλ. δ', 3, 21. καὶ Γύλος, ὁ Ἀγησ. Ἐγκωμ.

Γύμνης, ητος, ὁ. Κάτοικος τῶν Γυμνησίων νήσων, Στράβ. ὄθεν, Γυμνητίδες νῆσοι = Γυμνήσιαι.

Γυμνήσιαι νῆσοι, αἱ, = Βαλιαρεῖς, αἱ νῦν Βαλεάρες νῆσοι τῆς Ἱσπανίας, καλούμεναι οὕτως ἀπὸ τὸν περὶ τὴν τοξοτικὴν βίον τῶν κατοίκων αὐτῶν, ἢ κατ' ἄλλους, διότι οὗτοι ἐσυνείθιζον νὰ περιέρχωνται ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ γυμνὸν σῶμα, Στράβ.

Γυμνίας, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Σκυθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· κατὰ δ' Anville κειμένη δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, κατὰ δὲ Rennel, Πόλις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἀράσχ ποταμοῦ, ταῦτ. Κοματούρ, καὶ κατὰ Μάνερτ πλησίον τῆς νῦν Γάλε πόλεως, ἢ κατ' ἄλλους Γυνίς, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρικῶν πηγῶν τοῦ Κύρου ποταμοῦ, Ξενφ. Ἀναβ. δ', 7, 19.

Γυμνοπαιδίαι, αἱ. Ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν ἐν Θυρέᾳ περὶ τὴν 58 Ὀλυμπιάδα, καὶ τῆς κατὰ τῶν Ἀργείων νίκης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορτὴν ἐσυνείθιζον νὰ χορεύωσιν οἱ παῖδες γυμνοὶ καὶ νὰ ψάλλωσιν ἄσματα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡροδτ. Ξενφ.

Γυμνοσοφισταί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ παλαιοὶ σοφοὶ τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ ζῶσιν ὡς ἐπὶ πολὺ γυμνοὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ νὰ καίωνται ζωντανοί. Κατὰ Μάνερτ. ἐσχημάτιζον οἱ Γυμνοσοφισταὶ οὗτοι ἓν ἰδίον ἔθνος ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, μὴ κατοικοῦντες ὅμως εἰς πόλεις.

Γύνδης, εω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ταῦτ. Κιρά-σου ἢ Δελὰς λεγόμενος.

Γυραί, αἱ (γυρὸς) Βράχοι τινὲς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λοκρὸς, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, κατ' Εὐσταθ. ἐκεῖνοι οὗτοι πλησίον τῆς νήσου Μυκόνου, κατὰ δὲ Κοϊντ. Σμ. ιδ', 570. πρὸ τοῦ Καφηρέως ἀκρωτηρίου τῆς Εὐβοίας, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 500.

Γυρτών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 57. ὄθεν, Γυρτώνιος, ία, ιον, τῆς Γυρτῶνος, καὶ, Γυρτώνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Γύρτων, ωνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύα, ὃς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Γυρτῶνα, Στέφ. Βυζ.

Γυρτώνη, ἡ, = Γυρτών, Ὅμ. Ἰλ. Β, 738.

Γωβρύας, α καὶ ου, ὁ, Ἰων. Γωβρύης. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵτινες συνωμοσαν ἐναντίον τοῦ Ψευδοσμέρδις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Καμβύσου, Ἡροδτ. 3, 70. — 2) Τίὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Διγύων, Ἡροδτ. — 3) Εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχιστρατήγων τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενφ. Ἀναβ. α.

Γωγαρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, Στράβ.

Δ.

Δάαι, οἱ. Dahae, πιθαν· οἱ παρ' Ἡροδτ. Δάοι. ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες παρὰ τὴ Τρκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, κατὰ δὲ Πτολ. ἐν τῇ Μαργιανῇ, συνίστουν δὲ τρία γένη, Ἄπαρνοι, Ξάνθιοι καὶ Πίσσουροι, ζῶντες βίον ἄγριον καὶ ληστρικὸν, τοὺς ὁποίους μήτε οἱ Πέρσαι, μήτε Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι. πιθαν. οἱ Οὐστβένται λεγόμενοι, Στράβ. Ἀρρίαν.

Δαβία, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας, ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Δαδάκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ.

Δαδίκαι, οἱ· ἔθνος Περσικὸν, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς, Ἡροδτ. 7, 66. — Στέφ. Βυζ.

Δαίδαλα, τά· πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ.

Δαίδαλα, τα. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύω ἑορταὶ ἐν Βοιωτίᾳ, ἢ μία ἐπανηγυρίζετο εἰς τὴν πόλιν Ἀλαλκομένας ὑπὸ τῶν Πλαταιέων εἰς ἓν μέγα καὶ πυκνὸν ἄλσος, εὑρισκόμενον αὐτόθι, ἐκ τοῦ ὁποίου κόπτοντες δένδρα τινὰ, κατασκευάζον ἀγάλματα ἐξ αὐτῶν, καλούμενα Δαίδαλα, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαλματοποιοῦ Δαιδάλου· ἡ ἄλλη ἑορτὴ ἐπανηγυρίζετο κοινῶς ὑφ' ὅλων τῶν ἐν Βοιωτίᾳ πόλεων, πρὸς ἀνάμνησιν ἔριδός τινος, ἡ ὁποία συνέβη ποτὲ μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅτε αὕτη ὑπὸ ἀγανακτήσεως ἀφήσασα τὸν Ὄλυμπον, ἦλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὁ δὲ Ζεὺς μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴν, ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ἁμάξης του ἓν ἄγαλμα, ἐνδεδυμένον μὲ γυναικεῖα φορέματα, κηρύττων αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἀσωπου καὶ μέλλουσαν αὐτοῦ σύζυγον· ἡ Ἥρα μὴ ὑπομείνασα τοῦτο, κατεύτρεψε τὸ ἄγαλμα καὶ φιλιώθη αὖθις μετὰ τοῦ Διὸς, Πλουτ. Παυσ.

Δαιδαλίδαι. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Δαιδαλίδης, ὁ κάτοικ.

Δαίδαλος, ὁ, Daedalus. Τίὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ τοῦ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης καὶ ἀπόγονος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, σύγχρονος δὲ τοῦ Μίνωος, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτέρων ἀνδριαντοποιῶν τῆς Ἑλλάδος, διδαχθεὶς ὡς λέγεται τὴν ἀγαλματοποιίαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρουσιν οἱ παλαιοὶ ποιηταί, ὅτι ἔδιδεν ζωὴν εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἀγάλματά του, κάμνοντάς τα νὰ κινῶνται μόνα, ἐπινοήσας τὴν ξύλην, τὸν πρίονα, καὶ ἄλλα διάφορα ἐργαλεῖα τῆς τῶν ἀγαλμάτων ἐργασίας. Φονεύσας δὲ τὸν ἀνεψιόν καὶ μαθητήν του Τάλον, καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα Μίνωα, ὅπου κατεσκεύασεν ὡς λέγεται τὸν περίφημον Λαβύρινθον· ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἴκαρος συνήργησεν εἰς τὰς αἰσχρὰς ἐρωτικὰς ἐρεξεις τῆς Πασιφάης γυναικὸς τοῦ Μίνωος, τὰς ὁποίας αὕτη συνέλαβε πρὸς τὸν Μινώταυρον στρατηγὸν τοῦ Βασιλέως τούτου, κλεισθεὶς εἰς τὸν Λαβύρινθον ὑπὸ τοῦ Μίνωος, κατεσκεύασεν πτερὰ ξύλινα, τὰ ὁποῖα κολλήσας μὲ κηρὸν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἔφυγεν ἀνωθεν τῆς θαλάσσης καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν ὁμοῦ μὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὅστις ὅμως θέλων νὰ ὑψωθῇ ἀπέκεινα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πεσὼν ἐπίγη εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἰκάριον πέλαγος· παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 592. ἀναφέρεται ὅτι ἐπενόησεν ἓν ἴδιον εἶδος χοροῦ, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν εἰς τὴν Ἀριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος. Λουκ. Ὀρχ. 13. Ὁ Παυσ.

λέγει ταῦτο ἔργον τοῦ Δαιδάλου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, Παυσ. β', ζο. Πλάτ. Ἴων. ὁ Δαίδαλος ἀνέδειξε πολλοὺς μαθητάς, τῶν ὁποίων μέγα μέρος ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἔνθα ἡ ἀγαλματοποιία ἔλαμψε μεγάλως καὶ πρωίμους προόδους· ἀπέβανε δὲ ἐπὶ τῆς Νήσου ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Ἔρυκος καὶ τὸν αὐτόθι ναὸν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀπολλ. Διοδ. Σικ. δ', 80. — 2) Νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου, Παυσ. β', 3. ὅθεν, Δαιδάλειος, εἶα, εἷον, τοῦ Δαιδάλου, ἢ εἰς τὸν Δαίδαλον ἀνήκων. (μετεχειρίζοντο δὲ συνήθως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν λέξιν Δαίδαλος καὶ ἐπὶ περιληπτικῆς ἐννοίας, περιστάσεώς τινος δι' αὐτῆς μίαν σειρὰν ὅλων ἐκείνων, ὅτοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀναφαινομένης πλαστικῆς τέχνης ἐνησχολήθησαν πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐπιτηδείας αὐτῶν ἐργασίας, εἰς τὸ νὰ φέρωσιν εἰς τελειότητα τὴν τέχνην ταύτην, ἐμφυχόνοντες τρόπον τινὰ τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ προσδέτοντες εἰς τὰ πρόσωπα ὄμματα καὶ ἀκατέργαστα ἀγάλματα ὀφθαλμούς, χεῖρας, πόδας καὶ λοιπὰ μέλη.)

Δάειρα, συνῤῥμ. Δαῖρα, ἡ. Θεὰ τις ἢ νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια, κατὰ Παυσ. α', 38, 7. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσατα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἐλευσῖνα, κατ' ἄλλους δὲ ἢ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 847.

Δαΐθος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Δαιμογοργών, όνος, ἡ. Δαίμων τις ἐπίγειος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Οὐρανὸς, ἡ Γῆ καὶ οἱ Θάλασσα, κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Οἰκουμένης, σύμβολον τῆς πρώτης ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Στατ. Θηβ.

Δαΐρα, ἡ = Δάειρα, ὅπερ ὄρα.

Δαΐς, ίδος, ὁ. Γέρων τις κήρυξ τῶν Τρώων, Μιμ. παρ' Ἀθην.

Δαισιτεᾶται, οἱ, Daesitae, Δαός τις τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ.

Δαίφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 3.

Δαΐφρανης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρὰ Ξενοφ. Κυρπ.

Δαίφρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας, Ἀπολλόδ.

Δακία, ἡ. Dacia. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς Εὐρώπης, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατὰ Πτολ. γ', 8. συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὰ Καρπάθια ὄρη, δυτικῶς μὲ τὸν Τιβίσκον (Theiss) ποταμὸν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Δούναβιν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸν Ἴεράσον ποταμὸν (Προῦτον) καὶ περιλαμβάνουσα ἐν μέρος τῆς νῦν Οὐγγαρίας, ὅλον τὸ Βανάτον, ὅλην τὴν Τρανσιλβανίαν καὶ Βουκοβίναν, τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Γαλιτζίας καὶ ὅλην τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυίαν, ἐλήφθη δὲ Δακία ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοίκους Δάκους λεγομένους, πρότερον Δάους καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γέτας, Στέφ. Βυζ.

Δάκοι καὶ Δάκοι, οἱ, πρότερον Δάοι. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ χώρας Δακίας, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους μὲ τοὺς ἐν Σευθίᾳ Γέτας, σχηματίζοντες κατὰ Πτολ. δεκαπέντε μικροτέρους λαοὺς· οἱ Ῥωμαῖοι ἱστορικοὶ περιστάσεώς τινος τοὺς Δάκους ὡς ἐν ἔθνος γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον, ἀνταγωνιζόμενον πρὸ πάντων εἰς ὅτα φορῶσι τὴν αὐτάκτον καὶ ἐν ἀνάγκαις ἀπόλαυσιν τῶν οἰκειακῶν ἀγαθῶν.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1129. ἦσαν οὗτοι παῖδες τῆς Νύμφης Ἀγχιάλης καὶ συνοδοὶ τῆς Κυβέλης ἐπὶ τῆς ἴνήσου Ἰρηνης· συνήθως δὲ παριστάνοντο ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς θεᾶς ταύτης, καὶ ἐλογίζοντο ὡς πολιοῦχοι δαίμονες διαφόρων ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, καταγόμενοι πιθαν. ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Ἴδης. Κατὰ Στράβ. ι, 3. ἦσαν οὗτοι οἱ πρῶτοι οἵτινες κατῴκησαν εἰς τὸ ἐν Κρήτῃ ὄρος Ἴδαν, ὅπου ἐπενόησαν τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἐργασίαν τῶν μεταλλων· ἐκαλοῦντο δὲ Δάκτυλοι ὡς κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν δακτύλων ἤτοι κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Δακτύλου. Ὁ δὲ Παυσαν. ε', 7. λέγει ὅτι οἱ Δάκτυλοι ἦσαν οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Κρήτῃ Κουρῆτας λεγομένους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ῥέα ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διός, καὶ ὅτι ἦσαν πέντε τὸν ἀριθμὸν, ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρονται δεκαπέντε καὶ ὑπ' ἄλλων πάλιν πεντήκοντα δύο, Φερεκύδ.

Δάλιος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δήλιος, Πίνδ.

Δαλίων, ωνος, ὁ. Μικρότις ποταμὸς τῆς Ἠλείδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν, Στράβ.

Δαλμάται, οἱ, Ἐνετ. ὁ Δαλμάτης, ου Dalmatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Δαλματίας χώρας, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Δαλματεῖς καὶ Δελματεῖς, οἱ, Στράβ. Πολύβ.

Δαλματία, ἡ. Dalmatia. Χώρα τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς λεγομένης βαρβάρου Ἰλλυρίας, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς πέριξ αὐτῆς κειμένας νήσους· οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Δαλματίας ἦσαν ἐμπειροι ναῦται, καταγινόμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πειρατείαν· ὑποταχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν, κτίσαντες ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν πόλεις ἐπισήμους. — ταυτὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα βασίλειον τῆς Δαλματίας ἀποτελεῖ μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Αὐστριακῆς μοναρχίας, Διον. Περ. 95, Στέφ. Βυζ. — ἡ Δαλματέων παραλία, Στράβ. ὅθεν, Δαλματικὸς, ἡ, όν, τῆς Δαλματίας, καὶ, ἡ Δαλματικὴ, ταυτ. τῷ Δαλματία, Στράβ.

Δάλμιον, τὸ, καὶ Δελμίνιον, τὸ, Πτολ. Delminium. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας χώρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν ὅλοι οἱ τῆς ἐπαρχίας ταύτης κάτοικοι Δαλμάται, ταυτὸν Δέλμιον, Delmino, Στράβ.

Δᾶλος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Δῆλος.

Δαμάγητος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἰλλυτοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Τόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, Πινδ. Ὀλ. 7, 31. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. ε', 19. — 3) Πολίτης ἐκ Βυζαντίου παρὰ Δημ.

Δαμάγων, ωνος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Δαμάρατος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δημάρατος.

Δαμασία, ἡ. Damasia. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δικάτων, κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς νῦν Αὐγούστης (Augsburg) τὴν σήμερον κώμη Diessen καλουμένη. Στράβ.

Δαμασίας, ου, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπόλεως περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ῥωμαλαιότητα, Λουκ.

Δαμασίθυμος, ὁ. Τίος τοῦ Καυδαύλου, βασιλεὺς τῶν Καλυδώνων καὶ εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ στόλου, πλεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 7, 98.

Δαμάσιππος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰκάρου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 2) Πατὴρ τοῦ Φλοτέρου Δημοκρίτου ἐξ Ἀβδήρων, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Δαμασίστρατος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν, ὃς τις ἔσωσε τὸν Λάϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 8.

Δαμασίχθων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δμφίονος καὶ τῆς Νιόβης τοξευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 2) Τίος τοῦ Ἥφρου τελευταίου Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ὃς τις ἔλαβε εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα, Παυσ.

Δαμαστος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀλιμήδης, ὃς τις φυγὼν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Δαμασκὸν, Στέφ. Βυζ.

Δαμασκός, ἡ, Damascus. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Ἀσίας, δεκαεπτὰ ἄχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, πρωτεύουσα τῆς Βοϊλης Συρίας ἐπὶ τοῦ Χρυσορῥόα ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν ὅπλων καὶ ἄλλων διαφόρων μεταλλων· κεῖται δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου καὶ τῶν Ἀραβίων ὀρέων, διαῤῥεομένη ἀπὸ ἓν πλῆθος μικρῶν ποταμῶν καὶ ῥυάκων καὶ ἔχουσα πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάσθη ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸν ὀφθαλμὸς τῆς Ἀσίας, Στράβ. ὅθεν, Δαμασκηνὸς, ἡ, όν, ἐκ τῆς Δαμασκοῦ ἢ εἰς τὴν Δαμασκὸν ἀνήκων, καὶ Δαμασκηνοὶ, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Δάμασος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμύριδος, εἷς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σύρακος ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡροδτ. 6, 127.

Δαμάστης, ου, ὁ, = Προκρούστης, Πλουτ. Θησ.

Δαμάστιον, τὸ. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ περιέχων μεταλλεῖα χρυσοῦ, Στράβ.

Δαμαστορίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Δαμάστορος, ὁ Τληπόλεμος ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 2) ὁ Ἀγέλαος Ἰθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 293.

Δαμάστωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀγελάου ἐξ Ἰθακῆς, Ὁμ. Ὀδ. 221.

Δαμάτας, α, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καδουσίων, παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. ε.

Δαμάτηρ, Δωρικ. ἀντὶ Δημήτηρ, Πίνδ.

Δαμία, ἡ· ταυτ. τῷ Λυξητία. Συμβολικὴ θεότης, τιμωμένη ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὡς πρόξενος τῆς εὐφορίας καὶ εὐκαρπίας, Ἡροδτ. 5, 82. Παυσ.

Δαμίνδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀρρβίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐπαπειλεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Δᾶμις, ίδος, ὁ. Μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, τὸ γένος Βαβυλώνιος, ὃς τις συνέγραψε τὸν βίον καὶ τὰς τερατώδεις πράξεις τοῦ διδασκάλου του Ἀπολλωνίου, Λουκ. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, Λουκ. (ἡ γραφ. Δάμις ἔστιν ἡμάρτημ.)

Δάμναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ἔχον πόλιν τὴν Δάμναν ἐπὶ τοῦ Οἰχέδρα ποταμοῦ, Πτολ.

Δάμνιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀρκτώας Βρεττανίας ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς, Πτολ. β', 3.

Δάμνιππος, ὁ. Παράπτης τις καὶ κίλαξ ἀναφερόμενος, ὑπὸ τοῦ Λουκ.

Δαμνώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα, τὴν Ἰτάλειαν καὶ Μελίαν, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ. 1185.

Δαμοίτας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. Ε', 1.

Δαμοκλῆς, έους, ὁ. Αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ τύραννος οὗτος ἀπέδειξε πραγματικῶς, πόσον δυστυχὴς καὶ ἠπατημένος ἦθελεν εἶσθαι, ἀπολαμβάνων τὴν ὑπ' αὐτοῦ λογιζομένην εὐδαιμονίαν τῶν τυράννων.

Δαμόξενος, ὁ. Περίφημός τις Ἀθλητὴς ἐκ

Κορίνθου, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. ά. – 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς Κωμικός.

Δαμοτέλης, ους, ὁ, Ὄνομα κυρ. Ἀνδρός, παρὰ Λουκ.

Δημότιμος, ὁ, Ἀττικ. Δημότιμος, Σκυθικός τις, παρὰ Θουκ.

Δημόφιλος, ὁ, Ποιητὴς Κυρηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ὑποδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, Πινδ. Πυθ. 4, 500.

Δημοφῶν, ῶντος, ὁ, Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μεσσηνίας, Παυσ.

Δήμυλλος, ὁ, Ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Δήμυσος, ὁ, Εἷς τῶν Γιγάντων, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, μὲ τὸν ὁποῖον τὰ ὀπίσω λέγεται ὅτι ἀνέτρεψεν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα, θέλων νὰ καταπτήσῃ καὶ τοῦτον ἐπίσης ταχύποδα, Πτολ. Ἡφαιστ. ἑ.

Δήμων, ωνος, ὁ, Περίφημός τις Σοφιστὴς καὶ Μουσικός, διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Ἄλκ. — 2) Συρακούσιος μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Πυθίαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην, Βαρθ. Περιηγ. Ἀναχ. 3. — 3) = Δήμων. ἀριθμ. 1. Αἰλ.

Δήνα, ἡ, Πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος τῆς Καππαδοκίας, Ξενοφ. Ἀναβ. ά, 2, 20. Κατὰ Mannert. ἡ πόλις τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. καλεῖ Ταναδραν, καὶ οἱ μεταγενέστ. Κόκουσον, κατὰ Rennel ἡ αὐτὴ καὶ Τυάνα. Ἀρχαιόθεν ἐκαλεῖτο αὕτη Θόανα ἀπό τινος Βασιλέως τῶν Ταυρίων, Ἀρρίαν περιπλ. Πόντ. Εὐξ. γ'.

Δαναή, ἡ, Δωρικ. Δαναά (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου Βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐρυδίκης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς κλείσας εἰς ἕνα πύργον, ἐφύλαττεν αὐστηρῶς, ἀποτρέπων αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτόν, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν παῖδα τῆς ἰδίας του θυγατρός. Ταύτην ὅμως ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσῆν βροχήν, εἰσεχώρησεν πρὸς αὐτήν, ἧτις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν περίφημον Ἥρωα Περσέα· πληροφορηθεὶς δὲ τοῦτο ὁ πατήρ, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς μικρὸν πλοῖον μετὰ τοῦ βρέφους καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ἄργους· διασωθεῖσα ἡ Δανάη ἐπὶ τῆς νήσου Σερίφου, ἀνέθρεψεν αὐτόθι τὸν Περσέα, ἕως οὗ οὗτος ἀνδρωθείς, ἐπανῆλθε πάλιν μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὸ Ἄργος, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 319. Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε καὶ μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Δανάην, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσώθησαν.

Δαναΐδης, ου, ὁ, Πληθ. οἱ Δαναΐδαι (ῑ). Ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ· καὶ = Δαναοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. — 2) Τίτλος τῆς Δεκάης, ἤ Περτεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 229. (υυυ–, Ἡσιοδ. –υυ–).

Δαναΐς, ίδος, ἡ, πληθ. αἱ Δαναΐδες. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, τὰς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ διαφόρων γυναικῶν. Αὗται μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου ἀδελφοῦ τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσαν αὐτοὺς κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην νύκτα, ἐπιτηρηθεῖσαι ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήστρας, ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· πρὸς ποινὴν δὲ τῆς παρανόμου αὐτῶν πράξεως, λέγεται, ὅτι μετὰ θάνατον κατεδικάσθησαν εἰς τὸν Ἅδην νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως ὕδωρ χύνουσαι αὐτὸ εἰς τρυπημένον πίθον, Πινδ. Νεμ. 10, 7, Ἀπολλόδ. β', 1, 5 ἔνθα αὐτῶν ρηθῆναι καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ὅθεν παροιμ. εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορεῖν, ἀντὶ τοῦ εἰς μάτην ποιεῖν, Λουκ. Τιμ. 18. — 2) = Ἀργεῖαι, αἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. Ὀρεστ. 874.

Δανεοί, οἱ, Κυρίως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν ὁ Αἰγύπτιος Δαναός, ἐφεξῆς δὲ παρ' Ὁμηρ. ὀνομάζονται γενικῶς καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες Δαναοί, Ὁμ. Ἰλ. Α, 56.

Δανός, ὁ, Υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αἰγύπτου περὶ τῆς Βασιλείας, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Πελοπόννησον, ὅπου διώξας τὸν Γελάνορα, βασιλέα τοῦ Ἄργους, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸ 1150. ἔτος πρὸ Χρ. Τούτου αἱ πεντήκοντα θυγατέρες, Δαναΐδες καλούμεναι, μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, ἐφόνευσαν αὐτοὺς εἰς μίαν νύκτα κατὰ προσταγὴν τοῦ πατρός αὐτῶν, ὃς τις ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ οὕτω κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους Δαναοὶ καὶ ὕστερον ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Εὐρπ. Ὀρεστ. 870. Ἡρόδ. 2, 91. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Δανδάκη, ἡ, Πόλις μικρὰ καὶ ἀσήμαντος ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς Εὐπατορίας. Πτολ.

Δάνδαμις, ίδος, ὁ, Σκύθης τις περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλίαν πρὸς τὸν Ἀναξάρχην, Λουκ. Τόξ. — 2) Εἷς τῶν παλαιῶν τῆς Ἰνδίας σοφῶν, Ἀρρίαν.

Δανδάκη, ἡ, Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη παραθαλασσίως, Πτολ. γ', 6.

Δανδάριοι, οἱ, Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ. ὅθεν ἡ Δανδαρικὴ, ἡ χώρα τῶν Δανδαρίων.

Δανζηλῆται, οἱ, Denseletae, Κικ. Ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν βορειοδυτικῶς περὶ τὸ ὄρος Αἷμον, Στράβ.

Δανούβιος, ὁ, Danubius. Οὕτως ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ὃς τις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐλέγετο Ἴστρος ἀπὸ τῆς Ἀξιουπόλεως ἐν Μοισίᾳ ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Στράβ. καὶ, ὁ Δάνουβις, ιος, Στεφ. Βυζ. ἴδε Ἴστρος.

Δάοι, οἱ, Νομαδικός τις λαὸς ἐν Περσίᾳ περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Δαχιστὰν χώρᾳ, Ἡρόδ. 1, 125. ἢ οἱ αὐτοὶ καὶ Δάαι λεγόμενοι — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Δάκαι, Στράβ.

Δᾶος, ὁ· καὶ Δάος, Danus. Ὄνομ. δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, Στράβ.

Δαοῦχος, ὁ, Ἡγεμὼν τῶν σκευοφόρων Περσῶν ἐν τῷ στρατεύματι τοῦ μεγάλου Κύρου, πιθαν. ὀρθότρ. Τάοχος, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. 3, 3, 29.

Δάοχος, ὁ, Θεσσαλός τις, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημοσθ.

Δάρα, ἡ, Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων ὠνομάσθη Ἀναστασιούπολις, Προκοπ.

Δαράδαξ, ακος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὅς τις ῥέων πλησίον τῆς Βερβιριστοῦ, εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν· κατὰ Mannert. ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι, τανῦν Σαδοχοὺρ, ἢ κατὰ Rennel ὁ Φαῦ ποταμός· πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο ἡ καθέδρα τοῦ Σατράπου τῆς Συρίας, Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ά, 4, 10.

Δάραδος, ὁ, Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς ἐνδοτ. Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Σενεγάλας.

Δάραψα, ἡ, Πόλις τῆς ἐν Περσίᾳ ἐπαρχίας Βακτριανῆς, Στράβ. παρ' Ἀρρίανῳ· τὰ Δράψακα, τανῦν Βαμιάν.

Δαρδανεῖς, οἱ, ἐνικ. Δαρδανεύς, έως, ὁ, Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Γύνδην ποταμὸν ἐν Δασκυλίῳ, Ἡροδ. 1, 189. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται· πιθαν. κατὰ Ῥείτκε, διὰ Δαρδανέων, γραφομ. ἤτοι κάτοικοι τῆς πόλεως Δάρνης ἐν Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Πτολεμ. ἴδε Δάρια — 2) Κάτοικοι τῆς Δαρδάνου ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ, Ξενοφ. — 3) ταὐτ. τῷ Δαρδάνιοι, Λαὸς τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, Πολύβ.

Δαρδανία, ἡ, Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρξε καθέδρα τοῦ Βασιλέως Δαρδάνου, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 216, διάφορος τῆς Δαρδάνου πόλεως, ἥτις ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα. — 2) Ἡ Δαρδανία χώρα, ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Δαρδανὶς ἄκρα ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰνείας, Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 931. Ἀπολλόδ. — ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ τοῦ Τρωάς, Εὐριπ. — 3) χώρα τῆς ἄνω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀρβήλου καὶ Σκόμβρου, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς νῦν Σερβίας, Πτολ. — ἡ Δαρδανική, Στράβ.

Δαρδανίδης, ου, ὁ, Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, ὁ Πρίαμος, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 303. Ε, 159. Ν, 376. ἔτι δὲ ὁ Ἀγχίσης, Ὁμ. Ὕμν. Ἀφροδ. 178. καὶ πληθ. οἱ Δαρδανίδαι, = Τρῶες.

Δαρδανικός, ἡ, όν. Τοῦ Δαρδάνου, ἡ Δαρδανική, ταὐτ. τῷ Δαρδανία, ἀριθμ. 3. Στράβ.

Δαρδάνιος, ία, ιον. Τοῦ Δαρδάνου, ἐκ τοῦ Δαρδάνου καταγόμενος ἢ κληθείς, ἡ Δαρδανία, προσυπακ. πόλις = Τροία, Εὐριπ. Ὀρεστ. 1376. — 2) Οὐσ. ὁ Δαρδάνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Δαρδανίας χώρας, ὑπήκοος τοῦ Αἰνείου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 819. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τρώς. — 3) ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ ἄνω Μοισίᾳ, Στράβ. καὶ, ὁ Δαρδανεὺς καὶ Δάρδανος.

Δαρδανίς, ίδος, ἡ, Δαρδανικὴ, ἔτι δὲ καὶ Τρωικὴ, οὐσ. Οὐσ. ἡ κάτοικ. τῆς Δαρδάνου, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 122. Ξεφ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. αὐλητρίδος τινὸς ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1263. — 3) Ἄκρα τις ἐν τῇ Δαρδανίᾳ χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐξέχουσα πρὸς τὴν Θάλατταν, τανῦν Κηπο – Βερβιέρι, Στράβ.

Δαρδανίων, ωνος, ὁ, Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πληθ. Δαρδανίωνες = Δαρδάνιοι, Ὁμ. Ἰλ. Η, 414.

Δάρδανοι, οἱ, Κάτοικοι τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 456. — 2) Ἔθνος μέγα τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἡ νῦν Σερβία ἐκαλεῖτο πρότερον καὶ Δαρδανία, Στράβ.

Δάρδανος, ὁ, Κατὰ Ἀπολλόδ. γ', 11, 1. ὁ οὗτος υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν ἀδελφόν του Ἰάσιον, ὁ Δάρδανος καταταραχθεὶς ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, ἔφυγεν ἐκ τῆς Σαμοθράκης καὶ ἦλθεν εἰς Τροίαν, ὅπου ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Τεῦκρος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βατίαν, ἀφήσας αὐτὸν καὶ διάδοχον τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατόν του· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Δαρδανίαν, γεννήσας ἐκ τῆς Βατίας τοὺς δύο υἱοὺς τὸν Τρῶα καὶ Ἐριχθόνιον, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 215. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἦλθεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς Τροίαν καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ Τεῦκρος ἐκ Κρήτης ἐνταῦθα καὶ ἔκτισε πόλεις καὶ κώμας. Ἀπ' αὐτοῦ κατήγοντο οἱ Βασιλεῖς καὶ λοιποὶ ἡγεμόνες τοῦ βασιλείου τῆς Τροίας. – 2) Τίτλος τοῦ Βίαντος Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμηρ.

Δαρδανος, ἡ, τὸ Δάρδανον, Πτολ. Πόλις Αἰολικὴ ἐπὶ τῆς Τρωικῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 110 στάδια μεσημβρινῶς τῆς ἀρχαίας πόλεως Δαρδανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν

ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδίου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, Ἡρόδ. 7, 43. Θουκ. ὅθεν, Δαρδανεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ.

Δαρειογενής, ής, ή, ές, οῦς. Ὁ ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθείς ἢ καταγόμενος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 6.

Δαρεῖος, ὁ· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι Βασιλεῖς τῶν Περσῶν μετὰ Κῦρον τὸν μεγάλον· 1) Δαρεῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου Σατράπου τινὸς τῆς Περσίδος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, βασιλεύσας μετὰ τὸν Καμβύσην υἱὸν τοῦ Κύρου τὸ 521. ἔως τοῦ 485. ἔτους πρὸ Χριστοῦ· οὗτος ἐστρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μ' ἕνα πολυάριθμον στράτευμα, καὶ διαβὰς τὸν Ἴστρον ποταμὸν ἐπὶ μιᾶς κινητῆς γεφύρας, ἐβιάσθη μὲ πολλὴν ἀποτυχίαν καὶ φθορὰν τῶν στρατευμάτων του, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀσίαν μ' ὀλίγον μέρος τῆς δυνάμεώς του, ἀφήσας τὸν στρατηγὸν του Μεγάβυζον μὲ τὸ ἐπίλοιπον στράτευμα νὰ ὑποτάξῃ τὴν Θρᾴκην καὶ Μακεδονίαν· μετὰ τινα καιρὸν συγκροτήσας μίαν δύναμιν ἐξ 600 πλοίων καὶ 500,000 ἀνδρῶν, ἔπεμψεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Δάτιδος καὶ Ἀρταφέρνους ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ τὴν ὑποτάξωσιν, ἀφ' οὗ πρότερον ἔστειλεν εἰς τοὺς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβεις, ζητῶν γῆν καὶ ὕδωρ, τουτέστι, τελείαν ὑποταγὴν καὶ ὑποδούλωσιν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀρχήν. Τὰ στρατεύματα τῶν Περσῶν ἀποβάντα εἰς Μαραθῶνα χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἀπήντησαν μίαν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, συνεστημένην ἐκ μόνων 10,000 ἀνδρῶν τῆς ὁποίας εἰς τῶν δέκα στρατηγῶν ἦν καὶ ὁ γενναῖος Μιλτιάδης· ἐνταῦθα μετὰ μίαν κρατερὰν μάχην νικήσαντες οἱ Πέρσαι, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἐπισῆς φθοράν. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἀντὶ ν' ἀπελπίσῃ τὸν Δαρεῖον, τὸν καρώσυνα μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ἀγείρῃ ἐκ νέου ἄλλα μεγαλήτερα καὶ ἰσχυρότερα στρατεύματα ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ συνεστρατεύσῃ ὁ ἴδιος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δυνάμεων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐκινησχολεῖτο εἰς τὴν προετοιμασίαν ταύτην, κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος μετὰ μίαν βασιλείαν 36 χρόνων· ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ξέρξης διεδέχθη ὁμοῦ μὲν τὸν θρόνον τῆς Περσίας καὶ τὴν μελετωμένην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχείρησιν. Ἡρόδ. 1, 183. — 2) Δαρεῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Νόθος ἢ Ὦχος, υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου ἐπικαλουμένου Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 ἕως 405 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἔκαμε συμμαχίαν μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐπολέμησε τοὺς ἀποστατήσαντας Αἰγυπτίους καὶ Ἄραβας· ἀποθανὼν δὲ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην. Θουκ. ή, 5 — 3) Δαρεῖος ὁ τελευταῖος, ὁ καὶ Κοδομανὸς ἐπονομαζόμενος, υἱὸς τοῦ Ἀρτάμου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας διὰ συνεργείας τοῦ Βαγώα, ὅστις ἐφόνευσε τὸν πρότερον βασιλεύσαντα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον· ἐναντίον τοῦ Δαρείου τούτου ἐκστρατεύσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, ἀφαιρέσας τὸ βασίλειόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του· ὁ δὲ Δαρεῖος φεύγων ἐπιάσθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Βήσσου σατράπου τῆς Βακτριανῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη ἐλεεινῶς, Ἀρρίαν Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Δαρεῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, Ἡρόδ. 3, 92. κατὰ Πτολ. ὑπῆρχε ἡ Δαρεῖτις, ἰδος, ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐκτεινομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας.

Δαρεῖτις, ιδος, ἡ. = Δαρεῖται.

Δάρης, ητος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτίμων Τρώων, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου καὶ πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 9. — 2) Ποιητὴς ἐκ Φρυγίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας καὶ ὅτι ἔγραψεν ἐν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον ἡ Φρυγία Ἰλιάς, ὅπερ ὅμως φαίνεται πολὺ μεταγενέστερον, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιά, 2.

Δάρνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας, τανῦν Δέρνα, Πτολ. ὅθεν Δαρνεῖς, οἱ κάτοικ.

Δάρνις, ή. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας, Ἀμμιαν.

Δασέαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Στέφ. Βυζ.

Δασκυλεῖον καὶ Δασκύλιον, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου λίμνης, καθέδρα ἑνὸς τῶν Σατραπῶν τῆς Περσίας, τανῦν Διάσκυλον· ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ἔστι συνηθεστερ. Ξενοφ. Στραβ. Ἀρρίαν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ει εὑρηται παρ' Ἡροδ. 6, 33. ὅθεν, Δασκυλίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικ.

Δασκυλίτις, ιδος, ἡ. Του Δασκυλίου, ἡ Δασκυλίτις χώρα, χώρα τῆς Βιθυνίας τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν τὸ Δασκύλιον, Θουκ. ά, 129. — 2) — λίμνη, ἡ, Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Δασκυλίου, Στραβ.

Δάσκυλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λύνου, βασιλέως τῆς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 776 Ἀπολλόδ.

Δάσκων, ωνος, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, Θουκ. ε, 66. ὅθεν, Δασκώνιος, ὁ κάτοικ.

Δάσκων, ωνος, ὁ. Συρακούσιός τις ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Καμαρίναν, Θουκ. Ϛ, 5.

Δασύλλειος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Μέγαρα.

Δατάμης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Καμισσάρους ἐκ Καρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ Σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅστις συνομόσας ἔπειτα ἐναντίον τοῦ μοναρχου τούτου, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ του Μιθριδάτου, Κορν. Νεπ.

Δαταφέρνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ συνομόσας κατὰ τοῦ θήτου, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Βασιλέα Δαρεῖον, Ἀρρίαν.

Δάτις, ίδος, ὁ, καὶ Δάτις. Μῆδος τὸ γένος, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε μετὰ τοῦ Ἀρταφέρνους καὶ μ' ἓν πολυάριθμον στράτευμα Περσῶν διὰ νὰ καταπτήσωσι τὴν Ἑλλάδα· κατ' ἀρχὰς ἐλθὼν ὁ Δᾶτις εἰς τὴν Εὔβοιαν, κατασπάσησε τὴν πόλιν Ἐρέτριαν, αἰχμαλωτίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς· ἐκεῖθεν δὲ ἀποβὰς εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ γενναίου αὐτῶν στρατηγοῦ Μιλτιάδου, Ἡρόδ. ὅθεν, Δατισμός, λέγεται ὅτα τις ἐκφράζεται κακῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Πέρσης Δᾶτις, Ἀριστοφ. Ἐφ. 289.

Δάτον, τό, καὶ Δάτος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν, κειμένη πλησίον τοῦ Παγγαίου ὄρους καὶ τῆς πόλεως Φιλίππων, τανῦν Καβάλα, λιμὴν τῶν Φιλίππων — τὸ Δάτον, παρ' Ἡροδ. καὶ ἡ Δάτος παρὰ Σκύλ. ὅθεν, Δατηνός, ὁ κάτοικ

Δαῦλαι, αἱ. Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Νικαίας, τανῦν Ἰσνίκ.

Δαυλία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη περὶ τὸ Τόμαρον ὄρος νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπολλωνίας. — 2) = Δαυλίς.

Δαυλιάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Δαυλίας αὐλητὶς ἐπίθ. τῆς Ἀηδόνος εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ Φιλομήλα γυνὴ τοῦ Τηρέως Βασιλέως τῆς Δαυλίδος, Θουκ. β', 29.

Δαυλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Δαυλίδος, οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀναταφεὶς μικρόθεν πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Δαυλίδος Στροφίου, Αἰσχύλ. Χοηφ. 670. Στράβ.

Δαύλιος, ία, ιον. Τῆς Δαυλίδος, ἡ εἰς τὴν Δαυλίδα ἀνήκων· καὶ Οὐσστ. ὁ Δαύλιος, κάτοικ. τῆς Δαυλίδος, Ἡρόδ. 8, 35. — 2) ἡ Δαυλία = Δαυλίς.

Δαυλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Δαυλίς. Παυσ.

Δαυλίς, ίδος, ἡ, ὕστερον καὶ Δαυλία. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ τόπου καὶ καλῶς ὀχυρωμένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε τὸ πάλαι ὁ Τηρεὺς ἀνὴρ τῆς Φιλομήλης καὶ ὅπου συνέβη ἡ μεταμορφωσις αὐτῶν καὶ τῆς Πρόκνης ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλης, τανῦν χωρίον Δαυλία λεγόμενον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. Θουκ. 6, 20. ἀπὸ ταύτης τῆς πόλεως ἔφερετο μία στενὴ ὁδὸς διὰ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πρὸς τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ἥτις Σχιστὴ ὁδὸς ἐκαλεῖτο· ἐπὶ ταύτης λέγεται ὅτι ὁ Οἰδίπους ἐφόνευσε τὸν πατέρα αὐτοῦ Λάϊον Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 734, 1411. Δαυλὶς, παρ' Ὁμ. Στράβ. καὶ Παυσ. Δαυλία, παρὰ Σοφ. Θουκ. Ἀπολλόδ. καὶ τὸ Δαύλιον παρὰ Πολυβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ, πιθαν. ἡ παρὰ Θουκ. β', 29. καὶ τὸ Δαύλιον, Στράβ.

Δαυνία, ἡ, Apulia Daunia. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀπουλίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Terra di Barri καὶ ἐν μέρος τῶν Βασιλικάτων ἐπὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, Πολύβ. — ὅθεν Δαύνιος, ία, ιον, τῆς Δαυνίας, καὶ, Δαύνιοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Δαῦνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάπυγος καὶ Πευκητίου ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Δαυνία, Στέφ. Βυζ,

Δαυρίσης, ου, ὁ. Γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδτ.

Δαφναγόρας, ου, ὁ. Μουσικός τις, παρὰ Ξενοφ.

Δάφναι αἱ Πηλουσίαι, καὶ Δάφνη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἀπέχον 16 μίλια ῥωμαϊκὰ τοῦ Πηλουσίου, Ἡρόδτ. 2, 30. Στέφ. Βυζ. ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Τάφνη, τανῦν δὲ Σαφιάς· — ὅθεν, Δαφναῖος, οἱ κάτοικ.

Δαφναία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 25.

Δαφναῖος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἀντιόχειαν μετὰ εἰς ἐν ἄλσος ἐκ δαφνῶν.

Δάφνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνειοῦ ἢ κατ' ἄλλους τῆς Γῆς καὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸ δένδρον τῆς δάφνης, Παυσ. η', 20. Φιλοστρ. — 2) Νύμφη τις τῶν ὀρέων ἥτις ὑπῆρξε προμάντις εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸ τῆς Πυθίας, Παυσ. ί, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἐστρατεύσασα μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὰς Θήβας, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐστάλη ὡς δῶρον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅστις ἔκαμεν αὐτὴν περίφημον μάντιν, Διοδ. Σικ. δ', 66. ἄλλως δὲ καλεῖται αὕτη καὶ Μαντώ.

Δάφνη, ἡ. Κώμη πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐν τῇ Συρίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἐν ἱερὸν ἄλσος δαφνῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Δαφ-

ναίου Ἀπόλλωνος, Στράβ. — 2) πόλις τῆς Δυκίας, Στεφ. Βυζ. — 3) = Δάφναι· ὄθεν, Δαφνίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. τῆς Δαφνης.

Δάφνις, ιδος, ὁ, Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τὸν αὐλόν, διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Πανός· εἰς τοῦτον ἐρασθεῖσα Νύμφη τις Ἐχεναὶς λεγομένη, καὶ ζηλοτυπήσασα μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς λίθον, Θεοκρ. Εἰδ. α', 19. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 18. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἀβύδου, Ἡροδτ.

Δαφνοῦς, οὔντος, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς χώρας τῶν Δοκρῶν Ὀπουντίων ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀνήκων πρότερον εἰς τοὺς Φωκεῖς, Θουκ. ή. 24. Στράβ. ὄθεν, Δαφιοῦντιος καὶ Δαφιούσιος, ὁ κάτοικ.

Δεβρίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, Σκύλ.

Δεῖγμα, ατος, τό. Τόπος ἢ ἀγορὰ ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιέως τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐξετάζοντο ὅλαι αἱ ἀρχόμεναι ἐξωθεν πραγματεῖαι, Ξενφ. Ἑλ. ε', 1. 21.

Δείναρχος, ὁ. Κορίνθιος, ῥήτωρ καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους καὶ εὐνους Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων· σώζονται αὐτοῦ τρεῖς λόγοι ῥητορικοί. Δημ.

Δεινιάδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Θουκ.

Δεινίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. πρὸς Λεπτ.

Δεινίας, ιος, ὁ. Τίος τοῦ Μέγα Αἰγινήτης, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πινδ. ἐξυμνεῖ ὡς νέον ἐξαίτιον καλλος, Νεμ. 8. 28.

Δεινοκράτης, ους, ὁ. Ἀρχιτέκτων, ὅστις ἔδωκε τὸν πλάνον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, Λουκ.

Δεινομάχη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου, Αἰλ.

Δεινόμαχος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος στωϊκός, παρὰ Λουκ.

Δεινομένης, ους, ὁ. Αἰτναῖος, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, Πινδ. Ἡροδτ. 7, 145.

Δεινώ, οῦς, ἡ. Dino. Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραιῶν καὶ ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων, Ἀπολδρ. β', 4. 2.

Δείνων, ωνος, ὁ. Πολέμαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενφ. — 2) Ἕλλην Ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, Λουκ. Μακρβ. ιδ'.

Δειράδες, αἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Δεκατηφόρος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Αἰγινήταις, Παυσ. α', 42.

Δεκέλεια, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, Ἡροδτ. Θουκ. Στράβ. ὄθεν ἐπίρρ. Δεκελειῆθεν, Ἰωνικ. Δεκελιῆθεν, ἐκ Δεκελείας, Ἡροδτ. Δεκελειάζω, εἰς Δεκέλειαν, καὶ Δεκελειᾶσι, ἐν Δεκελείᾳ, Στεφ. Βυζ. — 2) Δεκελειεύς, έως, Ἰωνικ. Δεκελεύς, έος, ὁ κάτοικ. τῆς Δεκελείας, Ἡροδτ. 9, 73. — 3) Δεκελεικός, ή, όν, τῆς Δεκελείας· ὁ Δεκελεικὸς πόλεμος, οὕτως ἐλέγετο ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου κυριεύσαντες τὴν Δεκέλειαν καὶ ὀχυρώσαντες αὐτὴν, ἐρήμουν καὶ ἠφάνιζον τὴν Ἀττικὴν, Δημ.

Δέκελος, ὁ. Ἥρως τις, ὁ ὁποῖος ἐμήνυσεν τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, Ἡροδτ. 9, 73.

Δεκιῆται, οἱ· Deciates. Λαὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λιγύης χώρας ἡ Λιγουρίας, Στράβ.

Δέκιος, ὁ, Decius. Ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἦν ὁ ὕπατος Δέκιος Π. ὅστις ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Πύρρου Βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 475 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης. Πολύβ.

Δέκιμος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Στράβ.

Δελματία, ἡ, = Δαλματία, Στέφ. Βυζ.

Δέλτα, τό, ἄκλιτ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ κάτω μέρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Πηλουσιακοῦ Βραχίονος τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ σχηματίζον ἓν μέγα τρίγωνον, ταινῶν Μαχελὲκ ἡ νῆσος τοῦ Δέλτα, Ἡροδτ. 2, 13. ἡ δὲ τοῦτο τὸ εὐφορώτερον καὶ τερπνότερον μέρος ὅλης τῆς λοιπῆς Αἰγύπτου, ἔχον πολλὰς ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, Στράβ. Πλάτ. — 2) Χώρα τῆς Θρᾴκης νῆτις, κατὰ Rennel, σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, εἰς σχῆμα ἑνὸς μεγάλου Τριγώνου, κατὰ δὲ d'Anville, ἡ Τριγωνοειδὴς ἄκρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ Βυζάντιον, ἤτις παρ' Ἀθην. Δελικὴ κέκληται, ταινῶν Δέρκων· Ξενφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 1, 33. — 3) Νῆσος τῆς Ἰωνίας σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Πατταληνὴ ἐλέγετο, Στράβ. Ἀρρν. — 4) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀρχαῖα μνημεῖα.

Δέλφειος, α, ον. Τῶν Δελφῶν, ὁ Δέλφειος βωμὸς, παρ' Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 496.

Δελφικός, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ἐν Δελφοῖς λατρείαν αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ αὐτόθι περίφημον μαντεῖόν του, Ὀβιδ.

Δελφίνη, ἡ. = Δελφύνη, ἡ.

Δελφίννης, ου, ὁ· καὶ Δελφύνη, ἡ (υ). Ὄνομα τοῦ δράκοντος Πύθωνος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τοὺς Δελφούς· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. Διον. Περ 442. ἴδε Πύθων.

Δελφινία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις, Πολυβ. η', 10.

Δελφίνιον, τό (−−υυ). Κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις καὶ δικαστήριόν τι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδικάζοντο οἱ ἑκοντες φόνου τινὸς καὶ δυνάμενοι νὰ ὑπερασπισθῶσι μὲ εὐλόγους αἰτίας τῆς τοιαύτης πράξεώς των. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτίας ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ὅστις καὶ Ἱερὸς λιμὴν ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Χίου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ταινῶν Λιμὴν Δελφίνων λεγομένη, ἔχουσα ἕνα ὀχυρὸν πύργον, Θουκ. η', 38.

Δελφίνιος, ὁ (−−υυυ) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τεθωμένου ὑπὸ τούτου τοῦ ὀνόματος διὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις. Ἐκλήθη δὲ οὕτως εἴτε διότι ἐφόνευσε τὸν δράκοντα Δελφίνην, ἢ διότι καθήμενος ἐπὶ τῶν Δελφῶν ἢ μεταμορφωθεὶς εἰς Δελφῖνα, ἐπροηγεῖτο τῆς ἀποικίας τῶν Κρητῶν ἥτις ἦλθεν καὶ ἐγκατῴκησεν εἰς τινας χώρας τῶν Δελφῶν, Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 493. Πλουτ. Θησ. 14.

Δελφοί, οἱ. Πόλις τῆς Φωκίδος, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Ἑλλάδος πόλεων, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· εἰς ταύτην εὑρίσκετο τὸ περίφημον καὶ ἀρχαῖον μαντεῖον καὶ ὁ ναὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦν ἡ ἐξαίρετος κρήνη Κασταλία λεγομένη· ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως ἐπανηγυρίζοντο πᾶσαν τριετίαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις λέγεται ὅτε ἐφόνευσεν ἐνταῦθα τὸν δράκοντα Πύθωνα· εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ εὑρίσκοντο μεγάλοι καὶ πλούσιοι θησαυροὶ τοὺς ὁποίους ἀφιέρωσαν κατὰ καιροὺς διάφοροι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας, τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ἦν κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, ὡσαύτως καὶ ὁ τρίπους ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθημένη ἡ ἱέρεια τοῦ ναοῦ ἐπρόφερε τοὺς χρησμούς. Ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πολις τῶν Δελφῶν καὶ Πυθώ, ταινῦν δὲ Καστρί. Ὅμ. Τμν. κζ', 14. Πινδ. — ὄθεν, Δελφοί, Ἐνκ. ὁ Δελφός, κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, Πινδ. καὶ, Δελφικός, ή, όν, τῶν Δελφῶν ἢ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀνήκων, τὰ Δελφικὰ ἄθλα, ἀντὶ οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες, Σεφ. Ἠλ. 672. καὶ, Δελφίς, ίδος, ἡ, = ἡ Δελφική, ἡ Δελφὶς πέτρα, Στράβ.

Δελφός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελανθοῦς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεύς τῶν Δελφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις τῶν Δελφῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 16. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θελαινοῦς, ὅστις, λέγουσιν ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Παυσ.

Δελφουσία, = Θέλπουσα, Στέφ. Βυζ.

Δελφύνη, ἡ (υ). Θήλυς Δράκων, ἔχων φύσιν θηρίου καὶ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὁ Τυφὼν ἀφῆκε νὰ φυλάττῃ τὸν Δία πληγωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολδρ. α, 6, 3. — 2) ὀρθότρ. Δελφίνη, ἡ· παραβλ. Brunk. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. — 3) = Δελφίνης.

Δεξαμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 44.

Δεξάμενος, ὁ. Εἷς τῶν Καταύρων κατοικῶν ἐν Βούρᾳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, Καλλιμ. εἰς Δηλ. 102. ἢ Βασιλεὺς τῆς Ὀλενοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ, πατὴρ τῆς Δηιανείρας ἢ Μνησιμάχης γυναικὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. β', 5, 5.

Δεξιθέα, ἡ. Νύμφη, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Μίνωος τὸν Ἐξάνθιον, Ἀπολ. γ', 1, 2.

Δεξίθεος, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 14.

Δεξίνικος, ὁ. Παράσιτός τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ Πλουτ. 800

Δεξίππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, Ξενφ.

Δέρας, τό. Φρούριον τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἡρόδτ. 7, 1, 22. Schneid. κατ' ἄλλους δὲ Γέρας.

Δέρβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἰκονίου, Στράβ.

Δέρβικες καὶ Δερβίκαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ὄξου ποταμοῦ, Στράβ. Αἰλ. παρὰ Διον. Περ. 738. καὶ Δερκέβιοι.

Δέρβιος, οἱ, = Δέρβικες, Στέφ. Βυζ.

Δέρδας, α, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρριδαίου, ἐξάδελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἐλιμείας χώρας, Θουκ. α', 57.

Δέρδων, ωνος, ἡ· καὶ Δέρτων, Στέφ. Βυζ. Dertona. Πόλις τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰλλίᾳ, ταινῦν Tortona, Στράβ.

Δερκέβιοι, οἱ, ἴδε Δέρβικες.

Δερκέτης, ου, ὁ. Ἀγροίκός τις καὶ γεωργὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1038.

Δερκετώ, οῦς, ἡ· ἡ αὐτὴ καὶ Ἀτάργατις λεγομένη. Θεὰ τῶν Σύρων, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐλάτρευον ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἰχθύος, ἔχοντος κεφαλὴν γυναικὸς, ὡς σύμβολον τῆς πρεσευομένης εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῆς γῆς διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑδάτων ποτίσεως· Διοδ. Σικ. β', 4. Λουκ. Συρ. Θε, Στράβ.

Δερκυλίδας, ου, καὶ Δερκυλλίδας, ὁ, Ξενφ. ἐπικαλούμενος Σίσυφος. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, νικήσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Σατράπην

καὶ στρατηγὸν τῶν Περσῶν Τισαφέρνην, Θουκ. ἀδελφὴ, Δερκυλίδας.

Δερκύλος, ὁ (υ). Ἀθηναῖος, ἀπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου, Ἀριστοφ. Σφηκ. 78. — 2) Εἷς τῶν ἓξ ἀποσταλμένων πρέσβεων ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον καὶ σπαδὸς τοῦ μονάρχου τούτου, Δημοσθ. ἡ γραφ. Παρ. Δέρκυλλος εὑρηται ἐν τῇ τοῦ Τείτκ. ἐκθεσ. Δημοσθ.

Δέρκυνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεβίονος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε οὗτοι τοῦ ἥρπαναν τινὰς τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνου τὰς ὁποίας ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπολλόδ. β', 5, 10.

Δέρος, ἡ· ἡμαρτημ. γραφ. παρὰ Θουκ. η', 27. ἔνθα νῦν Δέρος κεῖται.

Δερρεάτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν τῇ Λακεδαίμονι, Παυσ. γ', 20.

Δέρβις, ἴδος, ἡ, ἄκρα. Ἀκρωτήριον κείμενον μεσημβρινῶς τῆς Σιθωνίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ταυτὸν Καβο-Δρέπανον, Στράβ.

Δερσαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου ποταμοῦ, Ἡροδ. 7, 110.

Δευκαλίδης, ου, ὁ, ἀντὶ Δευκαλιωνίδης. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος ὁ Ἰδομενεύς, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 117. — 2) Πληθ. οἱ Δευκαλίδαι, ἀντὶ οἱ Ἕλληνες ἐν γένει, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 266.

Δευκαλίων, ωνος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Πανδώρας, Ἡσιοδ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 185. βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἀφανίσῃ διὰ κατακλυσμοῦ τὴν Ἑλλάδα ὅλην καὶ Θεσσαλίαν, ὁ Δευκαλίων διεσώθη μέσα εἰς μίαν λάρνακα μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύῤῥας ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὅπου κατὰ συμβουλὴν τοῦ μαντείου θέλοντες νὰ ἀνορθώσωσιν αὖθις τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔῤῥιψαν πέτρας ὀπίσω αὐτῶν καὶ ἐξ ἐκείνων μὲν ὅσας ἔῤῥιπτεν ὁ Δευκαλίων ἐγεννήθησαν ἄνδρες, ἐκ δὲ τῶν ὅσων ἔῤῥιπτεν ἡ Πύῤῥα ἐγεννήθησαν γυναῖκες· ὁ Δευκαλίων εἰσήγαγεν πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπηκόους του τὴν θρησκείαν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὴν λατρείαν τῶν θεῶν πρώτων θεῶν· ἐκ δὲ τῆς Πύῤῥας ἐγέννησε δύω υἱοὺς τὸν Ἕλληνα καὶ Ἀμφικτύονα καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Κλυμένην, κατά τινας δὲ καὶ τὴν Μελανθώ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφόν, Πινδ. Ὀλ. θ, 66. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενέως, εἰς καὶ οὗτος τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ὅστις ἦλθεν μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου θᾱκρου, ὕστερον δὲ ἔπλευσεν καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 452. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Τρώων τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Υ, 442. — 4) πληθ. οἱ Δευκαλίωνες, οἱ υἱοὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἕλλην καὶ Ἀμφικτύων, Θεοκρ. εἰδ. ιζ', 141. Δουκ.

Δευκαλίων, ωνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Πύῤῥας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Δευρίοπος, ἡ. Χώρα τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἐριγόνου· ὅθεν Δευρίοποι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Δηϊάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ἀπολλόδ. α', 2, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ὡραιότητα καὶ ἡρωϊκὴν φύσιν, Φεύγων ποτὲ μετ' αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Αἰτωλίας καὶ μέλλων νὰ διαβῇ τὸν Ἕβηνον ποταμόν, τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Κένταυρον Νέσσον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τὴν διαβιβάσῃ διὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἰδὼν, ὅτι οὗτος ἐπεθύμει μᾶλλον νὰ τὴν καταπίσῃ εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις του, καὶ παροργισθείς, ἐτόξευσεν αὐτὸν μ' ἓν ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα βέλη, τὰ ὁποῖα ἦταν βεβαμμένα εἰς τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Ὕδρας· ἀποθνήσκων ὁ Νέσσος, εἶπεν εἰς τὴν Δηϊάνειραν νὰ λάβῃ μέρος ἐκ τοῦ ἀπορῤῥέοντος αἵματός του καὶ ὅτε ἤθελεν ἰδῇ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς δὲν φυλάττει τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, νὰ τὸ μεταχειρισθῇ προσφέρωντάς το εἰς αὐτὸν ὡς ἀλεξητήριον τοῦ πάθους της· μετὰ καιρὸν μαθοῦσα ἡ Δηϊάνειρα, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἠγάπησε τὴν Ἰόλην, ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν ἓν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἀλειμμένον μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου, τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενόμενος παράφρων ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ἐξ αὐτοῦ ἠσθάνθη, ἐκάη ἑκουσίως ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἐκ τοῦ ὁποίου συμβάντος ἡ Δηϊάνειρα ἀπελπισθεῖσα, ἐχρεμάσθη ἰδιοχείρως, Ἀπολλόδ. β', 7, 5. κατὰ Σοφ. Τραχ. 934. ἐσφάγη αὐτὴ μόνη ἐπὶ τῆς συμπεσούσης κλίνης της.

Δηϊδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους Βασιλέως τῆς νήσου Σκύρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέννησεν τὸν Νεοπτόλεμον, ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θέτις τὸν ἔκρυφεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως τούτου, θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, Ἀπολλόδ. γ', 12, 8. Βίων Εἰδ. ιε', 9. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάνδρου, Διοδ. Σικ. δ', 80. παρ' Ὁμήρ. δὲ Λαοδάμεια, ὅπερ ὄρα. — 3) Γυνὴ τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπίθων, ἥτις συνήθως Ἱπποδάμεια ἐλέγετο, Πλουτ. Θησ. 30.

Δηϊκόων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του ἐφόνευσεν, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Τίὸς τοῦ Περγάσου ἐκ Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 534.

Δηϊλέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δηϊμάχου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκόλυκου, συνεκστρατεύσας μὲ τὸν Ἡρακλέα ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων καὶ πλανηθεὶς, ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀσίαν περὶ τὴν πόλιν Σινώπην, ἀπ' ὅπου ὕστερον διαβαίνοντες οἱ Ἀργοναῦται, ἔλαβον αὐτὸν ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν Κολχίδα Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 958.

Δημαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐναρέτης γυναικὸς τοῦ Αἰόλου, Ἀπολλόδ. α', 7. 3. — 3) Πατὴρ τοῦ Λυκόλυκου καὶ Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 955.

Δηϊόκης, ου, Ἰων. εω, ὁ. Μῆδος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Φραόρτου καὶ πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Μηδίας, ἀφ' οὗ αὕτη ἔγινεν ἐλευθέρα ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ἀρχαίων Βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας περὶ τὸ 695 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνὴρ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τοὺς ὑπηκόους του δικαιοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὑψώθη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, Ἡροδ. 1, 73, 98.

Δηϊονεύς, έως, ἡ. Τίὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ὑπάνδρευσε μετὰ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιδος, Πλουτ. Θησ. — 2) = Δηΐων, ἀριθμ. 1, Ἀπολλόδ. γ', 15, 1. — 3) Πατὴρ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος, Πινδ.

Δηϊονίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Δηϊονέως, ὁ Κέφαλος, Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Ἄρτ. 209.

Δηϊόπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Τζῆς.

Δηϊόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τριπτολέμου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐμόλπου, Παυσ.

Δηϊοπίτης, ὁ (ῑ). Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 420. καὶ Δηϊόπτης, Ἀπολλόδ. γ', 12, 15.

Δηϊπύλη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους, Ἀπολλόδ. α', 9, 13.

Δηΐπυλος, ὁ. Φίλος καὶ σύτροφος τοῦ Διομήδους εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 325.

Δηΐπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλένου, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 578.

Δηϊφόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γλαύκου, ζῶσα εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Κύμης ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὑπηρετοῦσα ὡς ἱέρεια τὸν Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρὸς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐλθὼν ὁ Αἰνείας, ὅτε ἔφευγεν ἐκ τῆς Τροίας, ὡδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Ἅιδην, Οὐίργ. Ὀβιδ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Δημοφίλη.

Δηϊφοβος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱππολύτου ἐξ Ἀμυκλῶν, Ἀπολλόδ. β', 6, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων Ἡρώων τῆς Τροίας, φονευσας ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἔλαβεν οὗτος τὴν Ἑλένην εἰς γυναῖκα, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 94. Ἀπολλόδ. γ', 11, 5.

Δηΐφονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κύνου μάντις, ἐκ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας, Ἡροδτ.

Δηϊφόντης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Τριμηδὼ θυγατέρα τοῦ Τημενοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους, διαδέχθη παρ' αὐτοῦ μετὰ θάνατον τὸν θρόνον, Ἀπολλόδ. β', 8, 1.

Δηΐφων, ἴδε Δημοφῶν.

Δηΐων, ονος, ὁ, ἔτι δὲ Δηΐονεύς. Τίὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, Βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου τὸν Ἄκτορα, Φύλακον, Κέφαλον καὶ τὴν Ἀστεροπείαν, Ἀπολλόδ. α', 7, 3. 9, 4. καὶ Στράβ. παρβλ. Heyne. Ἀπολλόδ. σελ. 99. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Δηλία, ἡ (Δῆλος). Ἑπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος γεννηθείσης ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Πληθ. αἱ Δηλίαι· αἱ ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου τιμώμεναι θεαί, ἡ Ἄρτεμις, Ἀφροδίτη καὶ Δήμητρα, Ἀρτιγ. Θεσμοφ. 334. — 2) ἡ Δηλία, πρωτοπακμ. ναῦς = Δηλιάς, Ξενοφ. Ἀπολ. Σωκρ. γ', 8, 2.

Δήλια, τά, προτοπακμ. Ἱερά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. γ', 104. ἴδε Δηλιάς.

Δηλιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν, Ἀπολλόδ. β', 3, 1.

Δηλιακός, ἡ, όν. Τῆς Δήλου ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων, Θουκ.

Δηλιάς, άδος, ἡ. Τῆς Δήλου ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκουσα, π. χ. αἱ Δηλιάδες κοῦραι, αἱ Νύμφαι τῆς Δήλου, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 157. ἰδίως δὲ ἡ Δηλιάς, = Δηλία, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ναῦς ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀποσταλλόμενοι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅτε ἐπανηγυρίζετο αὐτόθι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ νὰ προσφέρωσι τὰς θυσίας εἰς τὸν θεὸν τοῦτον, τὰς ὁποίας ἡ Θησεὺς ἔταξεν, ὅτε ἐλθὼν εἰς τὴν Κρήτην καὶ φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἐπέτρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Αὕτη δὲ ἡ

Ναῦς ἐλέγετο ὅτι ἦν ἡ αὐτή, ἥτις ἤφερε τὸν Θησέα εἰς τὴν Κρήτην, Πλάτ. Φαίδρ.

Δήλιον, τό· κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος. — 2) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, οἰκοδομημένον κατ' ἐκεῖνον τῆς νήσου Δήλου· Ἡροδτ. Θουκ. δ', 91. — 3) Χωρίον τῆς Δακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, Στράβ. ὅθεν, Δηλιεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Δήλιος, ία, ιον, Τῆς Δήλου, ἡ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων· ἡ Δηλία χειρὰς, = ὄρος Κύνθος ἐπὶ τῆς Δήλου, Αἰσχ. Εὐμ. 9. — 2) ὁ Δήλιος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθέντος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Θουκ. Καλλιμ. πληθ. οἱ Δήλιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Δήλου, Ἡροδτ.

Δῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἀστερία καὶ Ὀρτυγία καλουμένη. Οἱ μῦθοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτῆς ὅτι, ὅτε ἐμέλλεν ἡ Λητὼ νὰ γεννήσῃ τὴν Ἄρτεμιν, μὴν εὑρίσκουσα ἄλλον τόπον ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τὸ νὰ κατατρέχετο ἀπὸ τὴν Ἥραν, ὁ Ζεὺς ἔκαμε νὰ ἀναφανῇ ἐκ τῆς θαλάττης ἡ νῆσος αὕτη, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Δῆλος, ἤτοι, τότε πρώτον φανερωθεῖσα· ἐνομίζετο δὲ ἰδίως ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ θάπτηται οὐδεὶς νεκρὸς ἐπ' αὐτῆς. Περίφημος ἦν ὁ ἐνταῦθα ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως σπανίως ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν Συγγραφέων. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 16. Ἐτυμ. Μαγ. ἔτι δὲ καὶ Δῖλος, ἡ, Δωρ. ταυτ. Δῆλος, κ.τ.λ. τρ. Δήλιος, ἀκατοίκητος σχεδὸν, περιέχουσα πολλὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων μνημείων της. — 2) Οὕτως ὠνομάζετο ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Δήλου, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ πάλαι ὁ Ναὸς τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυγκροτοῦντο ἀνὰ πᾶσαν πεντaετίαν κοινοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, Ἡροδτ.

Δημάγετος, ὁ, ἡ Δημαγέτας. Βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, ὅστις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ὑπανδρεύθη τὴν κόρην τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν, Πινδ.

Δημάδης, ὁ. Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ φίλος Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου συνήργει κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ.

Δημαινέτη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη πρῶτον ὁ Ἥρως Τόξαρις, Λουκ. Σκυθ. β'.

Δημαίνετος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, Ξεν.

Δημάρατος, ὁ, Ἰων. Δημήρητος, Δωρ. Δαμάρατος. Ἐκ τοῦ ἀρά καὶ δῆμος. Τίὸς τοῦ Ἀρίστωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, ὅστις καταρρεχόμενος ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεομένους καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Ἀρίστωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου τὸ 491 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως· ὕστερον δὲ, ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 6, 63. οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, οἱ ἀπὸ Δημαράτου τοῦ Λάκωνος λεγόμενοι, διέμειναν εἰς τὴν Ἀσίαν πολὺν χρόνον ἀκμάζοντες, Ξεν. Ἀναβ. Κύρ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Θουκ. 3', 105. — 3) Κορίνθιός τις, ὀπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ. — 4) Συγγραφεὺς τις Ἕλλην ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου, Ἀπολλόδ. α', 9, 19.

Δήμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, Θουκ. Ξεν.

Δημέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους, Θουκ. — 2) Ἕτερός τις Ἀθηναῖος, παρὰ Ξεν. Ἀπομν. ὅστις κατεσκεύαζεν ἁπανωφόρια ἐν Ἀθήναις.

Δημήτηρ, γενικ. Δήμητρος, ἡ, Ἐπικ. Δημήτερος, Αἰτικ. Δήμητρα, ἐπικ. Δημήτερα. συνηθ. ἐκ τοῦ γῆ καὶ μήτηρ· παρὰ Ῥωμ. Ceres. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τῶν Ἑλλήνων, θυγατὴρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ τοῦ Διὸς, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Πλούτωνος, λατρευομένη ὡς θεὰ τῶν καρπῶν καὶ τῶν προϊόντων ὅσα παράγει ἡ γῆ ἐκ τῶν κόλπων της, διδάξασα αὐτὴ πρώτους τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ὅθ' οὗ καὶ παρεστάνετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος· ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἡρπάχθη ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Δημήτηρ περιήρχετο ὅλην τὴν γῆν ζητοῦσα, ἕτε ἐλθοῦσα καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐχορήγησε πολλὰ καλὰ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, διδάξασα αὐτοὺς τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν σύστασιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑωρτάζοντο αὐτόθι ἐτησίως τὰ λεγόμενα Ἐλευσίνια, μία τῶν περιφήμων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἑορτῶν τῆς Ἑλλάδος· ἐκαλεῖτο προς τούτοις Θεσμοφόρος, μὲ τὸ νὰ ἔφερεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς νόμους, διὰ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ εἰρήνη καὶ εὐδαιμονία τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· ἔτι δὲ καὶ Ἐλευσινία διὰ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀρχαίαν λατρείαν της, Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ὕμν. Δημ. 296. Ἡσ. Θεογ. 452-912, ὅθεν Δημήτριος, ία, ιον, ὁ ἐκ τῆς Δήμητρος ὢν ἢ καταγόμενος.

Δημητρία, ἡ. Ὁμηρ. κύρ. γυναικὸς, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 673

Δημητριάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιγιωτίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὅστις ἔφερεν ἀποικίας εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων καὶ ὑπῆρξε πολλῶν χρόνων λιμὴν τῆς Μακεδονίας, τανῦν πόλις Βόλος λεγομένη, ἐπίσημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη πλησίον τῶν Ἀρβήλων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δημητριεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Δημήτριον, τό. Ναὸς τῆς Δήμητρος. Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Δήμητρος πλησίον τοῦ παραλίου, ταυτ. Δημητριάς, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Δημήτριος, ὁ. Ὁ ἐπικληθεὶς Πολιορκητὴς, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου· εἰς ἡλικίαν δεκαοκτὼ χρόνων ἔτι ἐπολέμησε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ὅτε ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ ἀρετὴν· ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Κασσάνδρου ἡγεμόνος τῆς Μακεδονίας, κατέκτησε τὴν χώραν ταύτην τὸ 294 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τῶν Μακεδόνων, εἰς τὰς ὁποίας ἐμβῆκε μετὰ θριάμβου πολλοῦ, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι κηρύξαντες αὐτὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά των, ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός του χρυσοῦς ἀνδριάντας καὶ ἵδιον βωμὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα πρῶτον ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπ' αὐτοῦ, ἐπέμφθη εἰς τὴν Χερρόνησον, ὅπου μετὰ μίαν τριετῆ αἰχμαλωσίαν ἀπέθανεν, ἄρξας ἐπτὰ ὁλοκλήρους χρόνους, Πολύβ. Αἰλ. — 2) Τίὸς Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἔκγονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας· βασιλεύσας δὲ δέκα χρόνους, ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φίλιππον τὸν προτελευταῖον βασιλέα τῶν Μακεδόνων· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο εὑρίσκετο εἰς διηνεκῆ πόλεμον μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ μὲ ἄλλους πλησιοχώρους βαρβάρους λαοὺς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Τίὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Φιλίππου ἦλθεν ὡς ὅμηρος εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ ἔξοχα αὐτοῦ προτερήματα. — 4) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ἐκ Φαληρέως κώμης τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ εὐγλωττίαν διδάσκων πρότερον εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην, ἐφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς πολιτείας καὶ τέλος κατεστάθη ἡγεμὼν ὅλης τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τὸν Κάσσανδρον Βασιλέα τῶν Μακεδόνων τὸ 309 ἔτος πρὸ Χρ. — ἀλλὰ μετὰ δέκα χρόνους διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε, δηχθεὶς ἀπὸ ἕνα φαρμακερὸν ὄφιν. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν διεσώθη οὐδὲν· Διογ. Λαερτ. — 5) ὁ Φάριος, ἐκ τῆς Φάρου μιᾶς τῶν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει νήσων, Διοικητὴς τῆς Κερκύρας ὑπὸ τὴν βασιλίσσαν τῆς Ἰλλυρίας Τεύταν, ὅστις παρέδωκε τὴν νῆσον ταύτην εἰς τοὺς Ῥωμαίους· Πολύβ. — 6) Περίφημός τις Ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, Λουκ. — 7) Δημήτριος Χαλκονδύλης, Ἀθηναῖος γραμματικὸς, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἐδίδαξεν αὐτόθι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· — ὅθεν, Δημητριακὸς, ἡ, όν, τοῦ Δημητρίου, Πολυβ.

Δημοδόκος, ὁ. Ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 43. — 2) Ἀθηναῖος, συστρατηγὸς τοῦ Ἀριστείδου, Θουκ. δ', 75. — 3) Φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγους ἐξ Ἀναγυροῦντος, ὅστις ἔφθασεν εἰς μεγάλα πολιτικὰ ἀξιώματα ἐν Ἀθήναις, Πλατ. Θεαγ.

Δημοκήδης, ους, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Κροτώνων πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὅστις διατρίβων πλησίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἐθεράπευσε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἄτοσσαν ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀπόστημα· ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Δαρείου τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν πέντε Περσῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέμποντο εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι τὴν θέσιν αὐτῆς, καὶ διαφυγὼν οὕτως ἓν τῶν συνέρων τῆς Περσίας, ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ εὐτυχῶς εἰς τὴν ποθουμένην πατρίδα του Κρότωνα, Ἡροδτ. 3, 129.

Δημοκλέης, = Δημοκλῆς, Θεογ. 903.

Δημοκλῆς, έους, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Δημοκόων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς, Τμ. Ἰλ. Δ, 499.

Δημοκράτης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λυσίου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, σταλεὶς ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Δημοσθένους εἰς τὰς Θήβας, Δημ. Στεφ. — 3) Περίφημός τις ἀθλητὴς, Αἰλιαν.

Δημόκριτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων κατοίκων

τῆς νήσου Νάξου παρ' Ἡροδ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Λευκίππου, ζήτας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Νεὸς ἔτι ὢν ἀπεδήμησε περιερχόμενος διαφόρους χώρας πρὸς ἀπόκτησιν νέων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐδιδάχθη τὴν γεωμετρίαν παρὰ τῶν αὐτόθι Αἰγυπτίων ἱερέων· ἐπιστρέψας δὲ μετὰ καιρὸν εἰς τὸν πατρίδα του Ἄβδηρα, ἔζη βίον μονήρη, ἀποφεύγων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν θεωρίαν καὶ μελέτην τῆς φύσεως, καὶ ὡς λέγεται γελῶν πάντοτε διὰ τὴν μωρίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅθ' ὁ καὶ Γελασῖνος ἐπωνομάσθη· περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Δημόκριτος μεταξὺ τῶν ἄλλων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος ὡς εὑρετὴς τοῦ συστήματος τῶν ἀτόμων, δοξάζων ὡς πρώτην καὶ ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς τοῦ παντὸς φύσεως καὶ ἁρμονίας μίαν διηνεκῆ κίνησιν μικροτάτων καὶ ἀδιαιρέτων ἀτόμων, τὰ ὁποῖα κινούμενα εἰς τὸ ἄπειρον καὶ μέγα διάστημα, πότε μὲν συνέρχονται πρὸς ἄλληλα, πότε δὲ χωρίζονται. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. δ', 20. Διογ. Λαερτ. Δημοκρ. Λουκ. ὄθεν Δημοκρίτειος, α, ον, τοῦ Δημοκρίτου καὶ Δημοκρίτειοι, οἱ μαθηταὶ τοῦ Δημοκρίτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Δημολέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 395. — 2) Κενταυρόχτις, τὸν ὁποῖον ὁ Πηλεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, Ὀβιδ. Μετ. ιβ', 356.

Δημομέλης, ους, ὁ. Αἰτκ. λην καὶ λη. Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπροβάλλει εἰς τὸ νὰ στεφανώσωσι τὸν Ῥήτορα τοῦτον, Δημ. Στεφ.

Δημόνησοι, αἱ, καὶ Δημόνησος, ἡ. Κατ' Ἡσυχ. Δύο μικραὶ νῆσοι ἐπὶ τῆς Προποντίδος πλησίον τοῦ Βυζαντίου, Χαλκίτις καὶ Πιτυοῦσσα, ταῖν Πρίγκιπες νῆσοι. Κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο μόνον μία Δημόνησος, κειμένη πλησίον τῆς Χαλκηδόνος, ὄθεν Δημονήσιος, ία, ιον, εἰς τὴν Δημόνησον ἀνήκων.

Δημονίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ἱπποδάμης, μήτηρ τοῦ Εὐήνου, Μώλου καὶ Πύλεω, Ἀπολλόδ. α, 7, 7.

Δημόνικος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐκ Φλύας, Δημ. Στεφ. — 2) Ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος, Δημοσθ. Στεφ.

Δημοπτόλεμος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 242, 266.

Δημοσθένης, ους, ὁ. Αἰτκ. η καὶ ην. Τίὸς τοῦ Ἀλκισθένους, εἷς τῶν ἀρίστων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν δύναμιν συνισταμένην ἀπὸ 65 τριήρεις διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Νικίαν εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ὅλως δὲ ὅλου ἐκ τῆς νήσου, ἀλλ' ἐν τῇ φυγῇ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔχων μόνον 6000 ἄνδρας μετ' αὐτοῦ, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθανάτωσαν οἱ Συρακούσιοι ὁμοῦ μὲ τὸν Νικίαν Θουκ. Πλούτ. — 2) Τίὸς τοῦ Δημοσθένους, τὸν δῆμον Παιανιεὺς ἐξ Ἀττικῆς, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐνδόξων ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 98 Ὀλυμπιάδος τὸ 385 ἔτος πρὸ Χρ. ἐδιδάχθη τὴν Ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Ἰσαῖον, Ἰσοκράτην καὶ Καλλίστρατον. Ἡ πρώτη αὐτοῦ τῆς εὐγλωττίας ἀπόπειρα ἦν ἡ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων του κατηγορία, οἵτινες ἐσφετερίσθησαν μέγα μέρος τῆς πατρικῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἀκολούθως ὤρμισε νὰ δημηγορῇ δημοσίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων τῆς πολιτείας, ὑπερασπιζόμενος μὲ πολὺν ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἰδὼν δὲ τελευταῖον τὴν πτῶσιν τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν καὶ φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Καλαυρίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ἰδιοχείρως τὸ 322 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐτιμήθησαν τοῦ Δημοσθένους 61 λόγοι ῥητορικοὶ καὶ τινες ἐπιστολαί, πλήρεις ὕψους, δεινότητος καὶ πολιτικῆς σοφίας. — Ἡ Αἰτκ. η, εὑρηται παρὰ Πλουταρ. καὶ Λουκ. παρὰ δὲ Θουκ. Αἰλ. καὶ Λουκ. εἰς ην. Δημ. ἐκδ. Beck.

Δημόστρατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του Ἀθηναίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον. Θουκ. ή, 1.

Δημοτέλης, ους, ὁ. Αἰτκ. η, καὶ ην. Κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενοφ. — 2) Λοκρὸς τις ἐξ Ἰταλίας. Θουκ.

Δημοτίων, ωνος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Δημούχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιλεταίρου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 456.

Δημοφάντος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ζήσας μετὰ τὴν καταρρηγνιν τῶν τριάκοντα τυράννων. Δημ. Λεπτ.

Δημοφίλη, ἡ. Οὕτως ἀναφέρεται ὑπό τινων ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα, ἤτις ἄλλως Ἱεροφίλη καὶ Δημὼ καλεῖται, Παυσ. Σουϊδ. — 2) Μία τῶν Δαναϊδῶν, φονεύσασα τὸν Πάμφιλον. Τ'γῖν.

Δημόφιλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διαδρόμου, ἡγεμόνων τῶν Θεσπιέων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ.

Δημοφῶν, Ἀττκ. καὶ Δημοφόων, κοιν. ῶντος. Τίὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, τὸν ὁποῖον ἡ Θεὰ Δημήτηρ ἀνέτρεφεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα θέλουσα νὰ τὸν κάμῃ ἀθάνατον. Ὁμ. Ἅτμ. Δημ. παρ' Ἀπολλόδ. κεῖται ἡμάρτημ. Δηιῷῶν. — 2) Τίὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Παυσ. ί, 25. ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος, ἐδιδάχθη τὸν πατρικὸν θρόνον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἦλθον πρὸς αὐτόν, ζητοῦντες βοήθειαν καὶ ἄσυλον· γενομένης δὲ μάχης ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος τὸν Εὐρυσθέα· κατ' Ἀπολλόδ. ἐφονεύθη ὁ Εὐρυσθεὺς ὑπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐβασίλευσε δὲ ὁ Δημοφῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν τριάκοντα τρεῖς χρόνους. — 3) Τίὸς τοῦ Δήμωνος καὶ συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, Δημ

Δημοχάρης, ους, ὁ (ε). Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, Πλουταρχ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ Λουκιαν· ἐν Μακροβ.

Δημὼ, οὕς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας ἐξ Ἐλευσῖνος τῆς Ἀττικῆς, ἥτις πρώτη ἀπήντησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της τὴν Δήμητραν καθημένην ἐπὶ τινος κρήνης, Ὁμ. Ἅτμ. Δημ. 100 — 2) Κατὰ Παυσ. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα.

Δήμων, ωνος, Δωρ. κ. Δάμων, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μένει ἄγνωστος, συγγράψας περὶ παροιμιῶν, Πλούταρ. Θησ. Σουϊδ. — 2) Εἷς τῶν συγγενῶν τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, Δημοσθ

Δημώναξ, ακτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ δοκιμωτάτων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, ὅστις κατὰ διαταγὴν τῆς Πυθίας ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ Κυρήνην, ἐδίδαξε καὶ ἐπανοποίησε τὴν αὐτόθι πολιτείαν, Ἡροδτ. 4, 161. — 2) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ καὶ καταγόμενος ἐκ πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκίας· λέγεται δὲ ὅτι ἔφθασεν εἰς μίαν πολλὰ προβεβηκυῖαν ἡλικίαν, ἄγων βίον ἐγκρατῆ, σώφρονα καὶ λιτόν, οὐχὶ δὲ μὲ τὴν αὐτὴν ἐκείνην χαμερπῆ ῥυπαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν συνήθως ἔζων οἱ λοιποὶ τῆς Κυνικῆς φιλοσοφίας ὀπαδοί. Ὁ Λουκιαν. παριστάνει αὐτὸν ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα, Λουκ. βίος Δημωνακ. (ἡ γραφὴ Δημώναξ ἔστιν ἡμάρτημ.)

Δημώνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Θέρσανδρος ἐγέννησε τὸν Τισσαμενόν, Παυσ. δ', 5. — 2) Ἑταίρατις ἐν Κορίνθῳ, Λουκ.

Δημουσιαῖοι, οἱ. Λαός τις ἢ φυλὴ τῆς Περσίας, οἵτινες ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας, πίσσαν κατασκευάζοντες περὶ τὸν Τριγρίδα ποταμὸν καὶ Χοάσπην, Ἡροδτ. 1, 125.

Δηρὼ, οὕς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολλόδ. α, 2, 7.

Δηὼ, οὕς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὁμ. Ἅτμ. Δημ. 47, πίσαν. ἐκ τοῦ θῆις, ἤτοι εὑρήσεις· πρβλ. Spanhem. Καλμ. εἰς Δημ. 133. ὄθεν Δηωσῖος, α, ον, ὁ εἰς τὴν Δηὼ ἀνήκων, Ἀνθολ. ποιητ.

Δῖα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηϊονέως, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰξίων, ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 2, 39. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον ἐκ τοῦ Διός. Τ'γῖν.

Δία, ἡ, ἐπικ. Δίη. Οὕτω καλεῖται παρ' Ὁμήρ. ἡ νῆσος Νάξος, ὡς ἱερὰ τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ὀδ. Λ, 325. Θεοκρ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, ταῦν Στανδία, Στράβ.

Διαβλίνται, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας. Πτολ.

Διάγων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Διαγόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημαγέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, ἐπίτιμος διὰ τὴν μεγάλην του δικαιοσύνην καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην, ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο οἱ μετὰ βασιλεῖς τῆς Ῥόδου Διαγορίδαι. — 2) Ἕτερος Διαγόρας βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξυμνεῖ ὡς Ὀλυμπιονίκην ἐν Ὀλ. 7, 24. τούτου οἱ τρεῖς υἱοὶ Ἀκουσίλαος, Δαμάγητος καὶ Δωριεὺς ἔλαβον ὡσαύτως τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρεθεὶς καὶ ὁ γέρων πατήρ των καὶ στεφανούμενος ὑπ' αὐτῶν μετὰ κοινῆς τῶν παρεστώτων Ἑλλήνων εὐφημίας καὶ ἀγαλλιάσεως, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν του, Παυσ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον εἰς τὰς Ἀθήνας· κατηγορηθεὶς δὲ ὡς ἄθεος ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ναυαγήσας ἀπέθανεν, Ἀριστφ. Βατρ. 320.

Διαδουμενιανός, ὁ, **Diadumenus.** Τίὸς τοῦ Μακρίνου Αὐτοκράτωρ ἐν Ῥώμῃ.

Διαδρόμης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δημοφίλου στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων, Ἡρόδτ.

Διαιξεις, εως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 991.

Διακός, ἡ, όν, ἴδε Δῖος.

Διάκρια, ἡ, καὶ Διάκρεια, Στέφ. Βυζ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἕως τῆς Κώμης Ἐρυπῶνος· οἱ κάτοικ. τοῦ μέρους τούτου ἐκαλοῦντο Διακρεῖς. Ἡσυχ. Στέφ. Βυζ. ἔτι Διάκριοι ἐλέγοντο καὶ

τρίακτις Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ἥτις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πεισιστράτου ἐζήτει ν' ἀποκαταστήσῃ αὖθις τὴν Δημοκρατίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀριστφ. Σφηκ. 1218.

Διάκριοι, οἱ, ἴδε Διάκρια.

Διάκριτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μελησίππου ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Διακτορίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πλουσίων καὶ προύχόντων πολιτῶν τῆς Κραννῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκοπάδων, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μνηστήρων εἰς Σικυῶνα πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον Κλεισθένην διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα του Ἀγαρίστην, Ἡροδτ. 6, 127.

Διάνειον, τὸ· ταυτ. τῷ Ἀρτεμισία. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τιβέρεως.

Διάσια, τά. Ἑορτὴ τις ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μειλιχίου Διός, Θουκ.

Δίδυμα, τὰ, καὶ Δίδυμοι, οἱ. Τόπος ἐν Ἰωνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρότερον ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι καλούμενον. — Οὐδ. Δίδυμα, τὰ, παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἀρτεμιτ. οἱ Δίδυμοι, παρὰ Παυσ. ζ', 2. ἄλλως, τὸ ἱερὸν ἐν Διδύμοις λεγόμενον, Ἡροδτ. 6, 19. Στράβ. Λουκ. ἐκαλεῖτο δὲ ὁ τόπος οὗτος Δίδυμοι, διὰ τὸ νὰ ἦτον ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ὅθεν, Διδυμαῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τοὺς Διδύμους ἀνήκων καὶ Διδυμαῖον, ὁ ἐν Διδύμοις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Στέφ. Βυζ.

Διδυμαῖος, ὁ, καὶ Διδυμεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἀδελφοῦ διδύμου τῆς Ἀρτέμιδος, Σχολ. Ἀριστφ. Λυσ. 1283. πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔκτισαν οἱ Μιλήσιοι τὸν ἐν Διδύμοις μεγαλοπρεπῆ ναόν. Στράβ.

Διδυμεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῶν Διδύμων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος = Διδυμαῖος, Στράβ.

Διδύμη, ἡ. Μία τῶν Λιπάρων νήσων, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τὰς δύω ἐπ' αὐτῆς ἐξεχούσας ἄκρας, ταύτ. Panaria, κατὰ Μαννερτ. κατ' ἄλλους δὲ Salina, Θουκ. — 3) Πόλις τῆς Αἰγύπτου, Στέφ Βυζ. — 3) Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλιμ. ἐπ. ιγ'.

Δίδυμοι, οἱ. = Δίδυμα. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ

Διδυμότειχος, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ. Νικητ.

Διδώ, οὔς, ἡ. Αἰτκ. Διδὼ. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος Βασιλέως τῆς Τύρου. Ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ὑπάνδρευσε μὲ πλούσιόν τινα καὶ εὐγενῆ Τύριον Σιχαῖον καλούμενον, τὸν ὁποῖον ἐπιβουλευθεὶς ὁ Πυγμαλίων καὶ θέλων ν' ἁρπάσῃ τὰ πλούτη του, ἐφόνευσε δολίως, ἀλλ' ἡ Διδὼ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός της, ἔφυγεν ἐκ τῆς Τύρου μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν περίφημον πόλιν Καρχηδόνα, ἐπιγρ. Ἀθ. 507. Λουκ. Διονύσ. Περ. 195. ἐνταῦθα πλάττει ὁ Λατῖνος ποιητὴς Οὐϊργίλιος, ὅτι ἡ Διδὼ ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν, ὅτε οὗτος διασωθεὶς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἔπλεεν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Διέμπορος, ὁ. Βοιώταρχος, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Θουκ.

Δινηνέκης, ους, ὁ. Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, Ἡροδτ. 7, 226. — (ἐπίθ. δινηνεκής.)

Διθύραμβος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῶν διθυράμβων ὕμνων τοὺς ὁποίους ἐψάλλον εἰς τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ. — 2) Τίτλος τῶν Ἁρματίδων Θεσπιεύς, δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 7, 227.

Διπόλια, ἴδε Διπόλια, τά.

Διτρέφης, ους, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ ζ', 29. καὶ Διοτρέφης, ἡ, δ4. ὅστις ἐκ πενιχρᾶς καὶ εὐτελοῦς καταστάσεως κατεστάθη πολλὰ πλούσιος, Ἀριστφ. Ὄρν. 800.

Δικαία, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βιστόνων, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Ἀβδήρων· κατὰ Kruse ταύτ. Βαυρῶν, Ἡροδτ. 7, 109. Στράβ. ἐπ. 7 = Δικαιόπολις, παρὰ Σουϊδ. — 2) = Δικαιάρχεια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Δικαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Δικαιάρχεια, ἡ. Στεφ. Βύζ. Ἀγθ. ποιητ. καὶ

Δικαιαρχία, ἡ. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Σαμίων, ἥτις ὑπῆρξε λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Κύμης, ὕστερον δὲ Πυτεόλη κληθεῖσα, ταύτ., Puzzuolo, Στράβ.

Δικαίαρχος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις οὐχὶ μόνον εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἐπέδωκε μεγάλως, ἀλλ' ἐτιμήθη ἐπίσης ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα μιᾶς γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος Πλουτ. Ἀθην. ὁ Κικέρων ἐκθειάζει αὐτὸν μεγάλως ὡς μέγαν φιλόσοφον καὶ ἱστοριογράφον, Κικ. εἰς Ἀττ. Ιι, 2.

Δικαιόπολις, εως, ἡ, = Δίκαια, ὅπερ ἴδε.

Δικαιόπολις, ιδος, ὁ. Πολίτης τῶν Ἀθηνῶν, εἷς τῶν πρώτων ὑποκρινομένων προσώπων ἐν τῇ τοῦ Ἀριστφ. Κωμῳδ. Ἀχαρνεῖς ἐπιγραφομένῃ

Δίκαιος, ὁ. Τίτλος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Θρᾴκης Δικαία, Στέφ. Βυζ.

Δικαῖος, ὁ. Τίτλος τοῦ Θεοκύδου, Ἀθηναῖος, Ἡροδτ.

Δίκανος, ὁ. Τίτλος τοῦ Βριάρεω καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴτνου. Σχολ. Θεοκρ. α, 65.

Δίκη, ἡ· ταυτ. τῷ Δικαιοσύνη. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡτ. Θεογ. 902. Λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐθύτητος, καὶ ὡς τιμωρὸς τῆς ἀδικίας καὶ τῶν παρανομιῶν, Ἀπολλόδ. α, 3, 1. Διοδρ. Σικ. ε, 72.

Δικταῖος, αία, αῖον. Τῆς Δίκτης ἢ εἰς τὸ ὄρος Δίκτην ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνετράφη, Καλλιμ. εἰς Δία, 5.

Δίκταμνον, τὸ, Dictynna Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Δικταίου ἀκρωτηρίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτω τὸ χόρτον δίκταμνον ἢ δίκταμος, ταύτ. Δίκταμον, Πτολ. — 2) = Δικτύναιον, Πτολ.

Δίκτη, ἡ. Ὄρος τῆς Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς τῆς νήσου, ἱερὸν τοῦ Διός, ταύτ. Λατμὸς, Στράβ. Ἀπολλόδ. ὅθεν, Δικταῖος, αία, αῖον, τῆς Δίκτης ὤν, τὸ Δικταῖον ὄρος = Δίκτη, Καλλιμ. τὸ Δικταῖον ἄντρον, σπήλαιον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Δίκτης ἐν Κρήτῃ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ῥέα ἔκρυψε τὸ βρέφος Δία ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον, Λουκ. — 2) Χωρίον τι πλησίον τῆς Σκήψεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Δικτίδιον, τὸ. Πόλις τῆς Ἀκτῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄθωος, ὅθεν, Δικτιδιῆς, οἱ κάτοικ. Θουκ. ε, 35.

Δίκτυννα, συνηθεστρ. Δίκτυνια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς νύμφης Βριτομάρτιδος, κληθείσης οὕτω, διότι διωκομένη ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν, εὑρέθη εἰς τὰ δίκτυα ἁλιέων τινῶν, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου, Ἡροδτ. 3, 59. Ἀριστφ. Βάτρ. 1359. κατ' ἄλλους δὲ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ναοῦ αὐτῆς, κειμένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Δικτυννάιου, Διοδ. Σικ, ὅθεν, Δικτύναιον, ὁ ναὸς τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος, Στράβ.

Δικτυννάια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τῆς Ἀμβρυσσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, Παυσ. Ι, 36.

Δικτύννιον, τὸ. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Δικτύννα Ἄρτεμις εἶχεν ἕνα ναόν, ταύτ. Κάπο Σπάρτα Στράβ.

Δίκτυς, υος, ὁ. Τίτλος τοῦ Μάγνητος καὶ μιᾶς τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτου μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐν τῇ νήσῳ Σερίφῳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν παῖδα Περσέα, ὅτε οὗτος ἐφέρθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ἀπολλόδ. β, 4. 6. — 2) Ἀρχαῖος τις ποιητὴς ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Ἡφαιστίωνος· ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρεται ἓν σύγγραμμα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι γέννημα ἄλλου τινὸς πολὺ νεωτέρου τοῦ Δίκτυος.

Δίμαλος, ἡ. Dimallon. Πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Δίνδυμα, τά, ἴδε Δίνδυμον, τό.

Δινδύμη, ἡ (ῠ). Γυνὴ τοῦ Μαίονος Βασιλέως τῆς Φρυγίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κυβέλην, Διοδ. Σικ.

Δινδυμήνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ὄρους Δίνδυμον, Στράβ ιβ'. Στεφ. Βυζ. τὸ ὁποῖον ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Ἡροδτ. 1, 80.

Δίνδυμον, τό, καὶ πληθ. Δίνδυμα, τά. Ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας πλησίον τῆς Κυζίκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς Ναὸς τῆς Κυβέλης κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1093. — 2) Ὄρος τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς πόλεως Πεσσινοῦντος, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, Στράβ. Ἐνικ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Ἀγθ. Στράβ. πληθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δινδυμηνός, ἡ, όν, τῶν Δινδύμων, ἡ μήτηρ Δινδυμηνὴ = Κυβέλη, Ἡροδτ. 1, 80. καὶ Δινδύμιος, ία, ιον, Ἀπολ. Ῥοδ.

Διογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κεφισοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Φρασίνου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πραξιθέαν, γυναῖκα τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολλόδ. γ', 15, 1.

Διογένης, ους, ὁ. Αἰτ. η καὶ ην. Περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης πόλεως τοῦ Πόντου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, νέος ἔτι ὤν, ὅπου γενόμενος μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Ἀντισθένους, ἐπηγγέλλετο μετὰ ταῦτα τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, ζῶν βίον πενιχρὸν καὶ ὑπομένων πᾶσαν στέρησιν καὶ κακουχίαν, περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος, διὸ καὶ Κύων ἐπωνομάζετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τὰ ἀποφθέγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα σώζονται παρὰ Διογ. Λαέρτ. φαίνονται πλήρη ἀγχινοίας καὶ εἰρωνικῆς χάριτος περιέχοντα πολλὰς Φιλοσοφικὰς ἀληθείας. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Βαβυλώνιος φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐκ Σελευκείας πόλεως, ἥτις καὶ Βαβυλωνία ἐλέγετο, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει συγγράμματά τινα ὁ Κικέρων, ὡς, τέχνην περὶ φωνὴν καὶ τέχνην διαλεκτικήν. — 3) Διογένης ὁ Λαέρτιος, ἐκ πόλεως Λαέρτης ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας ὡς συμπεραίνεται περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγραφεὺς βίους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλία δέκα. — 4) Περίφημός τις ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ὅστις κατὰ Σουϊδαν ἐκαλεῖτο ἰδίως Οἰνόμαος, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 30 (ἐπίθ. διογενὴς).

Διόγνητος, ὁ. Ἕβδομος τῶν ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ὅσοι ἐκλέγοντο ἐφ' ὅρου ζωῆς. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐκ τῆς κώμης Θορικοῦ, Δημ.

Διόδοτος, ὁ. Τίτλος τοῦ Εὐκράτους, δημαγωγὸς

ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλέωνος, Θουκ. γ', 41. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος, ὃς τις ὡς λέγεται ἦν τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Στράβ.

Διόδωρος, ὁ, Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 105 Ὀλυμπ. ἐχθρὸς τοῦ Τιμοκράτους, Δημ. — 3) Διόδωρος ὁ περιηγητής. Περίφημος γεωγράφος ἐκ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Πλουτ. — 4) Ὁ Σικελός, ἐξ Ἀργυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, περίφημος ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ὃς τις περιελθὼν ἓν μεγα μέρος τοῦ κόσμου καὶ συνάξας πολλὰς ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, συνέγραψε μίαν Ἱστορικὴν Βιβλιοθήκην εἰς 40 βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ φθάνουσαν ἕως τῆς 180 Ὀλυμπ. ἥτις ὅμως δὲν διεσώθη ὁλόκληρος. Τζέτζ.

Δῖοι, οἱ, Ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης, πιθαν. = Δάοι, Θουκ. β', 96. Diobessi παρὰ Πλίν. ὅθεν, Δῖακος, ὁ, ἐν, τῶν Δίων, Θουκ. ζ', 27.

Διόκλεια, τά, ἱδε Διοκλῆς ἀριθμ. 4.

Διοκλείδας, ου, ὁ. Συρακούσιός τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιέ, 147.

Διοκλῆς, έους, ἐπικ. ῆος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ὀρτιλόχου, πατὴρ τοῦ Κρήθωνος καὶ Ὀρσιλόχου, βατιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 510. εἰς τὴν οἰκίαν τούτου κατέλυσε μίαν νύκτα ὁ Τηλέμαχος, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του, Ὀδ. Γ, 488. — 2) εἷς τῶν ἀρχαίων βατιλέων τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ, ὃς τις καὶ Δίοκλος ἐλέγετο, Ὁμ. Ἅμ. εἰς Δημ. 473 καὶ 153 εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δημήτηρ ἐδίδαξε τὴν τῶν ἱερῶν λατρείαν. — 3) Συρακούσιος, ὃς τις ἔκαμεν μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα παρεδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐλεύθεραι πόλεις τῆς Σικελίας. — 4) Ἥρως τις τῶν Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, ἕτε διὰ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ ἤθελε νὰ διασώσῃ νέον τινά, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 774. Πλουτ. Θησ. 10. ὅθεν Διόκλειος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Διοκλῆ ἀνήκων, καὶ, τὰ Διόκλεια, ἑορτή τις ἐν Μεγάροις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἥρως Διοκλέους, Θεοκρ. ιβ', 29. — 5) Πατὴρ τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. — 6) Ἀθηναῖος τις ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους, Δημ.

Διοκορύστης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδαμείας, Ἀπολλόδ. β'. 1, 5.

Διομέδων, οντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. η', 19.

Δῖομεια, τά. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Δόμου ἀγαπητοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστοφ. Βάτρ. 651. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Διομειεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Διομειαλάζων, νος, ὁ. (Διόμεια, ἁλάζων) Παμμεσότ. πεπλατυμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 605. παριστάνων φλύαρόν τινα καὶ κοῦφον ἐκ τοῦ Δήμου Διομείας.

Διομήδεια, ἡ, ποιητ. = Διομήδη. Γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου καὶ μήτηρ τοῦ Ἰολάου, Τζέτ.

Διομήδειος, α, ον, καὶ

Διομήδειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Διομήδους ἢ εἰς τὸν Διομήδην ἀνήκων, Πλάτ. Στριβ. ὅθεν παροιμ. ἡ Διομηδεία ἀνάγκη, ἀπὸ τοῦ Διομήδους Βατιλέως τῆς Θράκης, ὃς τις ὡς λέγεται ἔχων θυγατέρας ἀσελγεῖς καὶ πορνικάς, ἐβίαζε τοὺς ἄνδρας νὰ ἐνδίδωσιν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις των, Πλάτ. πολιτ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1067. — 2) αἱ Διομήδειοι νῆσοι. Κατὰ Πτολ. Πέντε νῆσοι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλητέρα ἰδίως ἐκαλεῖτο Διομηδεία ἢ Διομήδεος νῆσος, ταυῦν Tremiti, Στράβ Διον. Περ.

Διομήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ξούθου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊώνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰνητόν, Ἄκτορα καὶ Κύφαλον, Ἀπολλόδ. ά, 9, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λαπίθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύκλα, μήτηρ τοῦ Κυνόρτα καὶ Ταϋγέτου, Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος βασιλέως τῆς νήσου Λέσβου, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχεν ὡς ἐταίραν του, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 665.

Διομήδης, ους, ὁ. ἐπικ. εος, Λίτκ. η ποιητ. εα. Τιὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κυρήνης, βατιλεὺς τῶν Βιττόνων ἐν Θράκῃ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ἵππους αὐτοῦ, οἵ τινες ἐτρέφοντο, ὡς λέγεται, μὲ τὰ ἀνθρώπινα κρέας ὅλων ἐκείνων τῶν ξένων ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐφόνευσαν αὐτὸν καὶ ἔφερεν τοὺς ἵππους εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀπολλόδ. β'. 4, 8. Εὐριπ. Ἄλκ. 483. — 2) Τιὸς τοῦ Τυδέως βατιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηϊπύλης θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ὃς τις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως, εἶτα λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰγιάλειαν ἔγγονον τοῦ Ἀδράστου διεδέχθη καὶ τὸ βατιλειον τοῦ Ἄργους. Ὢν δὲ καὶ οὗτος πρότερον εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλλάνης, ἐβιάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν Ἀργείων, Τροιζηνίων καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀργολίδος χώρας· ἐνταῦθα ἔδειξε μεγάλην ἡρωϊκὴν γενναιότητα καὶ φρόνησιν, φονεύσας ὁ ἴδιος πολλοὺς τῶν ἐπισήμων πολεμιστῶν τῆς Τροίας, Κπ' Ὁμηρ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροάδος ἐπιστρέφων ὁ Διομήδης εὐτυχῶς ὁμοῦ μὲ τὸν Μενέλαον καὶ Νέστορα εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ μεταγενστρ. ἐπιστρέφων ὁ Διομήδης ἐκ Τροίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀπουλίαν χώραν τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Δαῦνον, ὃς τις ὑπεδέχθη αὐτὸν κατ' ἀρχὰς φιλοφρόνως, ὕστερον δὲ τὸν ἐφόνευσεν, ἢ κατ' ἄλλους λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Δαύνου, ἔμεινεν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτίσας τὴν πόλιν Ἄργος, ἥτις ὕστερον Ἄρπι ἐκλήθη. Τζέτζ. Ἀπολλόδ. ά, 8, 4. — 3) Τιὸς τοῦ προτέρου Διομήδους καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Δαύνου, Ἀντ Λιβ. 37.

Δίομος, ὁ. Τιὸς τοῦ Κολυττοῦ, εὐνοῦς καὶ ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλέους, συγκαταταχθεὶς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν θεῶν, Στέφ. Βυζ.

Δῖον, τό. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ Κόλπου, Ἡροδ. 7, 22. Θουκ. δ'. 109. Δῖον, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θετταλίας πλησίον τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τοῦ Διός· πλησίον ταύτης τῆς πόλεως εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν τοῦ Ὀρφέως, ἔνθα λέγεται ὅτι διέτριβεν ὁ ποιητὴς οὗτος. Θουκ. δ', 76. Πολύβ. — ὅθεν, Διεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Κηναίου, πλησίον τῶν Διάβων Ἀθηνῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 538. Εὐριπ. καὶ Δία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Διάς, άδος, ἡ τοῦ Δίου, Ἀθῆναι αἱ Διάδες, Στέφ. Βυζ.

Διόνειχος, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Δουκ.

Διονῦς, ὑποκορ. τοῦ Διονύσιος.

Διονύσια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου ἐν Ἀθήναις· τὴν δὲ αὐτὴ τριπλῆ ἑορτή. 1) τὰ ἐν ἄστει Διονύσια ἢ ἀστικὰ καὶ μεγάλα καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο τὸν Ἐλαφηβολιῶνα μῆνα (Μάρτιον), ὅτε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐδρομένοι εἰς τὴν μέθην καὶ λειπὴν κραιπάλην, περιήρχοντο τὰς ἕδρας στεφανωμένοι μὲν κισσὸν καὶ κλίματα ἀμπέλου. — 2) Τὰ κατ' ἀγροὺς, ἢ τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ ὁποῖα ἐωρτάζοντο εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸν Ποσιδεῶνα μῆνα (Δεκέμβριον) Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 202. — 3) τὰ Ἀνθεστήρια ἅπερ καὶ ἀρχαιότερα Διονύσια ἐλέγοντο, Θουκ. β', 15 πανηγυριζόμενα κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) καὶ διαρκοῦντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἐκαλοῦντο ἔτι ταῦτα καὶ Λήναια, ἅπερ ὅρα.

Διονυσιακός, ή, όν. Εἰς τὸν Διόνυσον ἢ εἰς τὰ Διονύσια ἀνήκων. Τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον, Θέατρον τοῦ Διονύσου κείμενον εἰς τὸν Πειραιᾶ, Θουκ. η', 93, παρὰ δὲ Ξενφ. καὶ, τὸ ἐν Πειραιεῖ θέατρον λεγόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐγίνοντο καὶ αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου, τῶν Ἀθηναίων, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Διονυσιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Διονύσου, ἢ ἡ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνήκουσα, Εὐριπ. ὅθεν Οὐσ. Πόλις τῆς Μεσσίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης, Πτολ. ταυῦν Σχιόχβα. — 2) αἱ Διονυσιάδες πρωτύπκμ. Νῆσοι, δύω μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Κρήτης, ταυῦν Νῆσοι τῶν Ἰανιτσχιάρων, Διοδρ. Σικ.

Διονυσιόδοτος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φλειοῦντι τῆς Ἀττικῆς, Παυσ.

Διονύσιος, ία, ιον = Διονυσιακός, Ἀνακρ.

Διονύσιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπους Ἡροδτ. — 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενφ. Δημ. — 3) Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ πρότερος καλούμενος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, τύραννος τῶν Συρακουσίων ἐν Σικελίᾳ, βατιλεύσας τὸ 405 ἕως 368 ἔτος πρὸ Χρ καὶ πολεμήσας πολλάκις μετὰ τῶν Καρχηδονίων· παριστάνται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱτοριογράφων ὡς εἷς τῶν πλέον κακοδόξων, πλεονεκτέρων καὶ ἀτεβεστέρων τυράννων, κατατυλῶν καὶ ἁρπάζων καὶ αὐτοὺς τοὺς θεῖους ναούς, διὰ νὰ εὐχαριστήτῃ τὴν ἄπειρον πλεονεξίαν του· ἠγάπα εἰς ὑπερβολὴν τὴν κολακείαν καὶ δὲν ἤθελε Π τὲ ν' ἀκούσῃ παρὰ τῶν ἄλλων τὴν ἀλήθειαν. Πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ποτὲ ὁ Φιλόσοφος Πλάτων ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, διότι δὲν ὡμίλησε πρὸς εὐαρέστειαν τοῦ Τυράννου. Εἶχεν ὁ Διονύσιος δύω γυναῖκας τὰς ὁποίας συγχρόνως ὑπανδρεύθη, τὴν Δωρίδα καὶ τὴν Ἀριστομάχην, ἐκ τῆς πρώτης ἐγέννησε τὸν Διονύσιον, ὃς τις ἐβατιλευσεν εἰς τὰς Συρακούσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Ξενφ. Πολυβ. — 2) Διονύσιος ἐνεώτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου Διονυσίου, τύραννος τῶν Συρακουσίων, ὃς τις προσκληθεὶς ὑπὸ τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ δώσῃ σοφοὺς νόμους καὶ ἀποκαταστήσῃ ἐλευθέρας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις διὰ συνεργείας τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Δίωνος, ἐφέρθη τελευταίον ἀπανθρώπως καὶ ὑβριστικῶς πρὸς αὐτὸν, ὥστε ἐβιάσθη ὁ Φιλόσοφος οὗτος μὲ πολλὴν δυτκολίαν νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Συρακουσῶν· μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Συρακούσιοι βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Κορινθίων ἐναντίον τοῦ Τυράννου, ἐξέβαλον αὐτὸν δι' ὅλου ἐκ τῆς Σικελίας, ἀποκατέστησαν τὴν προτέραν αὐτῶν ἐλευθερίαν διὰ συνεργείας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Κορινθίων Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς ὁ Διονύσιος εἰς τὴν Κόρινθον, ἔζησεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς πενιχρὰν καὶ αὐτελῆ κατάστασιν μισούμενος ὑπὸ πάντων, Ξενφ. Πλούταρχ. Αἰλ. — 5) — ὁ Κυκλογράφος, συγγραφεὺς τῆς Ἑλλη-

ἐκ Μιλήτου, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν μύθων, περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. Ἀπολλόδ. α, 9, 19 — 6) ὁ περιηγητής, ἐκ Χάρακος πόλεως ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένης, γεωγράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ὃς τὴν συνέγραψεν εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους ἐν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, Περιήγησις τῆς Οἰκουμένης. Σχολ. Θουκ. — 7) Ἱστοριογράφος, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ τῆς Καρίας, ζήσας καὶ οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ διάφορα ἄλλα κριτικὰ καὶ ῥητορικὰ πονήματα μὲ πολλὴν βαθύνοιαν καὶ πολυμάθειαν. — 8) μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, φιλόσοφος στωϊκός, ὕστερον ἐπροτκολήθη εἰς τὴν Ἐπικούρειον αἵρεσιν, Λουκ. — 9) Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγείτης, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Δικαστῶν τοῦ Ἀρειοπάγου, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων, ὃς τις γενόμενος μετὰ ταῦτα χριστιανός, ἔγραψε διάφορα θεολογικὰ συγγράμματα. — 10) Περίφημος Ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου, εὐδοκιμήσας πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἐπιτήδειον ἐξομοίωσιν τῶν ἀνθρωπίνων εἰκόνων, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 3.

Διονυσόδωρος, ὁ, Σοφιστής τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου, ζῶν κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Θουρίους, μετέβη ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκεν τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν στρατηγικὴν τέχνην, Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 1. Πλάτ. Εὐθ. — 2) Συγγραφεύς τις Ἕλλην ἐκδόσας μίαν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Λουκ.

Διόνυσος, ὁ, ποιητ. Διώνυσος. (Θεὸς τῆς Νύσας, ἢ ἐκ τοῦ Διὸς καὶ νῦσος = χῶλος, παραβλ. Νονν. Διον. 3', 18.) ἔτι δὲ καὶ Βάκχος λεγόμενος. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ποτὲ ὁ Ζεὺς μετὰ κρότου τῶν κεραυνῶν καὶ βροντῶν, ἐφόβισεν αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε ἔγκυος ἔτι οὖσα ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος Διόνυσον ἀτελὲς ἔτι ὄν, ἐκβαλὼν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς κοιλίας της, τὸ ἔρραψε μέσα εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἐφθασεν εἰς τὸν ὡρισμένον καιρὸν τοῦ νὰ γεννηθῇ, διὸ ὃ καὶ ἐκαλεῖτο ὁ Διόνυσος διθύραμβος, ὡς δὶς γεννηθείς· ἀνετράφη δὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσας ἐν Θρᾴκῃ, ἀπ' ὅπου καὶ Νυσαῖος ἐπωνομάζετο· ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὡς εὑρετὴς τῆς καλλιεργείας τῶν ἀμπέλων καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ οἴνου, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Οἰκουμένης ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, τὴν σύστασιν τοῦ ἐμπορίου καὶ ἄλλων χρησίμων κοινωνικῶν διατάξεων, ἐξημερῶν καὶ διερθρώνων τὰ πρότερον ἄγρια ἤθη αὐτῶν· πρὸ πάντων δὲ ἡ Δατρεία τοῦ θεοῦ τούτου ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη εἰς Ἀσίαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἀπ' ὅπου μετέβη ὕστερον εἰς τὰς Θήβας, εἰς τὴν νῆσον Νάξον καὶ Χίον καὶ ἐφεξῆς διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν, παριστάνετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς νέος εὐειδής, εὔθυμος καὶ χαρίεις, ἐστεμμένος μὲ φύλλα ἀμπέλου καὶ μὲ κισσόν, καὶ συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ ἓν πλῆθος Σατύρων καὶ Βάκχων γυναικῶν Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 133. Ἡσ. Θεογ. 947.

Διοπείθης, ους, ὁ. Μέντις τις ἐκ Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Ἀγεσιλάου, Ξενοφ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὃς τις πολλάκις παρωξερόμενος· ἐμάντευσεν ἐν τῇ μανίᾳ του, Ἀριστοφ. Ὄρν. 988. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὃς τις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγήν, εἰσέβαλεν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν· μὴ ὑποφέρων ὁ Φίλιππος τὸ κίνημα τοῦ στρατηγοῦ τούτου, ἐπροτελαύθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης ὑπερησπίσθη αὐτὸν εὐτυχῶς, Δημ. Χερρ. καὶ Στεφ.

Διόπομπος, ὁ Εἷς τῶν δοκιμωτέρων σταδιοδρόμων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Νομ. σελ. 846.

Διονύσου πόλις, ἡ, Dionysipolis. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Κρουνοὶ καλουμένη. Στέφ. Βυζ. κατὰ Nitsch· ἡ νῦν Βάρνα. ὄθεν, Διονυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Διός, γενικ. τοῦ Ζεύς, ἐξ οὗ Δῖος, ία, ῖον, ὡς Δῖον γένος. = Διόνυσος, Ὅμηρ.

Δῖος, ὁ, Τίὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 251. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου. ὄθεν Δίου γένος, Ἡσ. Ἔργ. 297.

Διοσκορίδης, ου, ὁ, Περίφημος Ἰατρὸς ἐξ Ἀναζαρβοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ὃς τις περιελθὼν πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἐνησχολήθη πρὸ παντὸς εἰς τὴν βοτανικήν· σώζονται αὐτοῦ Ἰατρικά τινα βιβλία.

Διόσκοροι, οἱ, Διόσκουροι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δύο ἀρχαῖοι Ἥρωες ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὡς υἱοὶ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, παριστανόμενοι ἀείποτε ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν ὡς ἀχώριστοι, καὶ προστάται τῶν ἐν θαλάσσῃ πλεόντων. Διόσκουροι, ποιητ. Εὐριπ. καὶ Διόσκουροι, παρὰ τοῖς πεζ. Ἡροδτ. Β, 50. ὄθεν, Διοσκούρειον, τὸ, Ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκ. τὰ Διοσκούρεια, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῶν Διοσκούρων ἐν Σπάρτῃ, Παυσ.

Διοσκουριάς, άδος, ἡ Ἡ ὕστερον Σεβαστόπολις κληθεῖσα. Πόλις περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κολχίδος, ἥτις, ὡς λέγεται, ἦν ἀρχαιοτάτη κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, ὅτε οὗτοι ἦλθον ἐνταῦθα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν, ὕστερον δὲ κατεστάθη ἀποικία τῶν Μιλησίων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. ταὐτὸν Ἰσκουρία, Ἰσγάουρ.

Διόσπολις, εως, ἡ, Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐξ ὧν ἐπιστημόταται ἦταν. — 1) Ἡ ἐν Βιθυνίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Στεφ. Βυζ. — 2) Ἡ μεγάλη λεγομένη, πόλις τῆς Αἰγύπτου = Θῆβαι, ὅπερ ὄρα, Στεφ. Βυζ. — 3) Ἡ μικρά, Jovis Opidum· πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ταὐτὸν χωρίον μικρὸν Χὼβ λεγόμενον, Στράβ. ὄθεν, Διοσπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Διοσπόλεως.

Διοτίμα, ἡ, Γυνή τις ἐκ Μαντινείας, σοφὴ καὶ εἰδήμων τῶν θείων πραγμάτων παρὰ Πλάτ. Συμπ. Λουκ. Εἰκ. ἰή.

Διότιμος, ὁ, Τίὸς τοῦ Στρομβίχου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Κορινθίων, Θουκ. ά, 45. Ξενοφ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ Χαριδήμου, ὃς τις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἠξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῶν συμπολιτῶν του, Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Διοτρέφης, ους, ὁ· ἴδε Διτρέφης.

Διόφαντος, ὁ, Περίφημος Δημαγωγὸς καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ καὶ Διοφάντης, ους, ὁ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. δ', 6. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Σικυῶνος, Λουκ. διαλ. Νεκρ. ί — 3) Ἀλεξανδρεύς, μαθηματικὸς περίφημος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὃς τις πρῶτος συνέγραψε περὶ Ἀλγέβρας. — 4) Ἀλιεὺς τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κά, 1.

Δίπαια, ἡ, Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἐλισσοντος ποταμοῦ, Παυσ. ὄθεν, Διπαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 9, 34.

Δίποινος, ὁ, Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, κατα Παυσ. β', 15. μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Διπόλια, τὰ συνηρμ. ἀντὶ Διιπόλια. Ἀρχαία ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζμένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς Πολιέως ἤτοι Πολιούχου κατὰ τὴν 24 ἡμέραν τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνὸς (Ἰουνίου) ἤτις ἄλλως καὶ Βουφόνια ἐλέγετο, μετὸ νὰ ἔθυον εἰς αὐτὴν ἕνα βοῦν, Παυσ. Ἀττικ. 24. ἢ ἐκαλεῖτο Βουφόνια μία μόνον ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ταύτης, καθ' ἣν βάλλοντες ἐπὶ μιᾶς τραπέζης διαφόρους πλακοῦντας, ἔφερον πλησίον ταύτης ἀριθμόν τινα ὡρισμένον βοῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅς τις πρῶτον ἤθελε φάγει ἐκ τῶν παρατεθέντων πλακούντων, ἐτράζετο ἀμέσως. Διιπόλεια, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 419. ὄθεν, Διιπολιώδης, ὁ, ἡ, ες, ὅμοιος μὲ τὰ Διιπόλεια, Ἀριστοφ. Νεφ. 980.

Δίπυλον, τὸ. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν ἤτις καὶ Θριάσιαι πύλαι ἐκαλεῖτο, φέρουσα πρὸς τὸ Κεραμεικόν, Πλουταρχ. Περικλ.

Δίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου καὶ γυνὴ τοῦ Λύκου Βασιλέως τῶν Θηβῶν· ἥτις φερομένη ἀπανθρώπως πρὸς τὴν Ἀντιόπην προτέραν γυναῖκα τοῦ Λύκου, ἐδέθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου υἱῶν τῆς Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ἑνὸς ἀγρίου ταύρου καὶ περισύρθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀποθανοῦσα ἐλεεινῶς, τὸ δὲ νεκρὸν σῶμά της ἐρρίφθη εἰς μίαν κρήνην, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Δίρκη, ἢ κατ' ἄλλους μετεμορφώθη αὐτὴ εἰς τὴν ὁμώνυμον κρήνην, Ἀπολλόδ. γ', 5. — 2) Πηγὴ τις κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, σχηματίζουσα ἕνα ῥύακα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Δίρκη γυνὴ τοῦ Βασιλέως Λύκου, Παυσ. Ἰτθμ. ή, 44. Στράβ. ὄθεν Διρκαῖος, α, ον, τῆς Δίρκης, τὸ Διρκαῖον ὕδωρ = Δίρκη, Αἰσχύλ. ἑπτ. Θήβ. 271.

Διρφύα, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἥρας ἀπὸ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ὄρους Δίρφυος.

Δίρφυς, υος, ἡ. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 182. Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Δίρφυος, να, νον, τῆς Δίρφυος, ἡ εἰς τὴν Δίρφυν ἀνήκων.

Δίστα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. β', 6.

Δίφιλος, ὁ (–υυ) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. — 2) Δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα ὀλίγην ὑποδοχὴν εὑρισκεν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Ἀθην. ἡ. — 3) Στωϊκὸς τις Φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις, Λουκ.

Διφρίδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 21. καὶ Διφίλας, παρὰ Διοδρ. Σικ. ιδ', 97.

Διψακός, ὁ. Τίὸς τοῦ Φυλλίδος ποταμοῦ καὶ μιᾶς Νύμφης ἐκ Βιθυνίας, ὃς τις πρῶτος ὑπεδέχθη τὸν Φρίξον ὅτε οὗτος ἔφευγεν εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολλ. Ῥοδ. Β, 653.

Δίων, ωνος, ὁ (ι) Ἀθηναῖος τὸν δῆμον Φρεάρριος, Δημ. — 2) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν· εἷς τῶν ἐπιστήμων αὐλικῶν καὶ συμβούλων τῶν δύο τυράννων Διονυσίου καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἔχων στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ Πλάτωνος, συνήργησε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τὸν φιλόσοφον τοῦτον νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Συρακούσας πλησίον τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, διὰ νὰ δώσῃ μίαν σοφὴν καὶ ἐλευθέραν νομοθεσίαν εἰς τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ἀλλ' μετ' οὐ πολὺ κατατρεχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου καὶ στερηθεὶς

ζλων των των κτημάτων, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Συρακούσας· συλλέξας δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἴδια στρατεύματα, ἔπλευσε πάλιν εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφ' ὅπου ἠδυνήθη νὰ ἀποβιβάσῃ πρὸς καιρὸν τὸν Διονύσιον καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν προτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὰς Συρακούσας. Πλούτ. Δι. — 2) Δίων ὁ Κάττιος, ἐπικαλούμενος Κοκκηϊανός, γεννηθεὶς εἰς τὴν Νικαίαν πόλιν τῆς Βιθυνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γενόμενος εἷς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα καὶ διέτριψε πολὺν χρόνον. Ἔγραψε δὲ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αἰνείου καὶ φθάνουσαν ἕως εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἔζη, εἰς ἑβδομήκοντα βιβλία, τῶν ὁποίων τινὰ ἐχάθησαν. — 3) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ἐπικαλούμενος Χρυσόστομος· διατρίβων κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Αὐτοκράτορος Δομετιανοῦ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Θρᾴκης, ἀφ' ὅπου πάλιν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε δὲ διαφόρους λόγους περὶ παντοίων ἀντικειμένων, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀγδοήκοντα. Λουκρ.

Διωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Διώνης, εἰς τὴν Διώνην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Διώνης κατάγόμενος, ἡ Διωναία, Θυγάτηρ τῆς Διώνης, ἡ Ἀφροδίτη, Θεοκρτ. Εἰδ. ιε', 106.

Διώνδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος ὅστις ἐκατηγόρει τὸ ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ στεφανώσωσι τὸν ῥήτορα Δημοσθένην, Δημ. Στεφ. σελ. 302.

Διώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. ἢ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων Ἀπολλόδ. α', 1, 3. ἢ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, Θεοκρ. μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτην, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 370. παρὰ τοῖς ὕστερ. δὲ ὡς μητρωνυμικὸν Ὀνομ. τῆς Ἀφροδίτης Θεοκρ. Εἰδ. ξ', 45. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηϊδων, Ἀπολλόδ. α', 2, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Τζῆν.

Διώνυτος, ὁ, = Διόνυσος.

Διωξίππη, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονευσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγυπτον, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων, Τζῆν.

Διώξιππος, ὁ. Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐξ Ἀθηνῶν, ὅστις ἀγωνισθεὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἔλαβε πολλάκις τὸν στέφανον τῆς νίκης, ὕστερον δὲ συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ι', 22.

Διώρης, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λίόλου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Πολυμήλαν, Παρθ. Ἐρωτ. β'. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μὲ δέκα πλοῖα, ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν καὶ φονευθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Πείρου στρατηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 622. — 3) Πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 429.

Δμήτωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Ὀδυσσεύς, ἐν Ὀδ. Ρ, 443.

Δόβηρες, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ περὶ τὸ Παγγαῖον ὄρος, Ἡρόδ. 7, 113.

Δόβηρος, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Θουκ. β', 98.

Δοίαντος πεδίον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν ἐκτεταμένον πεδίον [βορειοδυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειντο αἱ πόλεις Λυκαονία, Θεμισκύρα καὶ Χαλυβία, κατοικούμεναι ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 373. — ὄζων, Δοιάντιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ Δοίαντος πεδίου ὤν, Ἀπολ. Ῥόδ.

Δοίας, αντος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Λεμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ πεδίον τοῦ Δοίαντος, Στεφ. Βυζ.

Δοκέα, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Τουσία, Νικήτ.

Δοκιμία, ἡ, Στράβ. καὶ Δοκίμειον, τό, Πτολ. ε'. Πόλις τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων λευκὰ μάρμαρα, ταυτὸν Σηΐδ- Γαζί.

Δολίονες, οἱ, Ἐνικ. Δολίων, ονος (ἰ). Ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν ἐν Μυσίᾳ τῇ μικρᾷ Ἀσίας περὶ τὴν Κύζικον, μεταξὺ τοῦ Αἰσήπου καὶ Ῥυνδάκος ποταμῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 951. Ἀπολλόδ. — ὄζων, Δολιόνιος, ία, ιον, τῶν Δολιόνων, Ἀπολ. Ῥοδ.

Δόλιος, ὁ. Δοῦλος τοῦ Λαέρτου πατρὸς τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 735.

Δολίχη, ἡ Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὕστερον Ἴκαρος κληθεῖσα, Καλλιμ. Ἄρτ. 187. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, Στεφ. Βυζ. — ὄζων, Δολιχαῖος, αία, αῖον, τῆς Δολίχης.

Δολιχίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ ξηρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ῥόδου, Πτολ. ε', 3. Στεφ. Βυζ.

Δολιχός, ὁ. Τίὸς τοῦ Τριπτολέμου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Δολίχη νῆσος, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 625. καὶ Βασιλεύς τις ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθοῦσα ἡ Δήμητρα, ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν λατρείαν της, Ὅμ. Ἳμ. Δημ. 153.

Δολίων, ονος, ὁ, ἴδε Δολίονες.

Δόλογκοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Ὀρφικῆς Χερσονήσου, Ἡρόδ. 6, 34.

Δολομηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας, Στράβ. 15'.

Δόλοπες, οἱ, ἴδε Δέλοψ.

Δολοπηΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Δολόπων οὖσα, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Δολοπήϊος, ία, ιον. Τῶν Δολόπων ἢ εἰς τοὺς Δολόπας ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥοδ. ἴδε Δόλοψ, σημ. 1.

Δολοπία, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 3, 14. Θουκ. ἔζων, Δολοπικός, ἡ, όν· τῆς Δολοπίας Στράβ.

Δολοπίων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τψήνορος ἐκ Τροίας, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 77.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Κάτοικος τῆς Δολοπίας χώρας, πληθ. οἱ Δόλοπες, ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ ἀρχαῖον τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Φθίας ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, ὄντες καὶ οὗτοι μέλος τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελεύσεως, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 484. ὕστερον δὲ κατοικήσαντες περὶ τὸ ὄρος Πίνδον ἐλογίζοντο ἔθνος Ἠπειρωτικόν, Ἡρόδ. Θουκ.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἀποβὰς ἐν Μαγνησίᾳ πλησίον τῆς Πειρασίας, εἶχε τὸν τάφον του ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 584 — 2) Τίὸς τοῦ Λάμπου καὶ ἔγγονος τοῦ Λαομέδοντος, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων τῆς Τροίας Ἡρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 525.

Δόλων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ κήρυκος Εὐμήδου ἐκ Τροίας, δυσειδεστατος εἰς ἄκρον, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ὡς κατάσκοπος καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως πίμπλαστος ἐφονεύθη, Ὅμ. Ἰλ. Κ, 314. Εὐρ. — ὄζων Δολωνιος, ία, ιον, τοῦ Δόλωνος, καὶ, ἡ Δολωνία, ὁ φόνος τοῦ Δόλωνος, οὕτως ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη Ῥαψῳδία τοῦ Ὁμήρου, Αἰλ. ποικ. ἱστορ. ιγ', 14.

Δομετιανός, ὁ, Τίτος Φλάβιος. Τίὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τίτου, γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς ἀναβάσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τίτου διεδέχθη οὗτος τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Ῥώμης βατιλεύσας 15 χρόνους, οἵτινες χαρακτηρίζονται πρὸ πάντων διὰ τῆς μεγάλης ὠμότητος καὶ ἀπανθρωπίας τοῦ τυραννικωτάτου τούτου Μονάρχου· τελευταῖον ἐδολοφονήθη διὰ συνωμοσίας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς εἰς ἡλικίαν 44 χρόνων.

Δομήτιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, Στράβ.

Δομητιούπολις, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀνεμουρίου.

Δονάκων, ωνος, ἡ. Κώμη κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη τοῦ Ναρκίσσου λεγομένη, Παυσ. 9', 31.

Δορίσκος, ὁ. Πεδίον τῆς Θρᾴκης ἐκτεινόμενον παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ, ταυτὸν Ῥουμιγία, Ἡροδ. 7, 59. — 2) Δορίσκος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου πεδίου ἀρκτικῶς τῆς Αἴνου, ταυτὸν Τουσλα, Ἡροδ. Δημ. Στεφ. σελ. 245.

Δορκάς, άδος, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. δούλης, παρὰ Λουκ.

Δόρκιον, ἡ, Ὑποκορ. ὄνομ. κύρ. τοῦ Δορκέως.

Δόρκις, ιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔστειλαν πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμάχους μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ βασιλέως Παυσανίου, καὶ ὅστις ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν μετ' ὀλίγον εἰς Σπάρτην κατὰ ζήλωσιν τῶν συμμαχικῶν πολέων τῶν Ἑλλήνων, Θουκ. α', 95.

Δορσάνας, ου, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους μὲ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, Ἡσύχ. ἔτι δὲ καὶ Δασίνας καὶ Δετένας γραφόμ.

Δορυκλείδας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς ἐκ Λακεδαίμονος, μαθητὴς τοῦ Διποίνου, Παυσ.

Δορυκλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. πιθαν. ὁ παρὰ Παυσαν. γ', 15, Δορκεὺς λεγόμενος.

Δόρυκλος, ὁ. Νέθος υἱὸς τοῦ Βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰαντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 489. — 2) Ἀθλητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τυρίνθου νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Ὀλ. 10, 82.

Δορύλαος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι παρενρίφθησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ὀβίδ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου, Ἀππιαν.

Δορύλλειον, τό. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βιθυνοῦ ποταμοῦ, ὀχυρὰ τὸ πάλαι. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε'. Προκόπ. γ', 126. ταυτὸν Ἐσκὶ Σχισέχρ.

Δόσκοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ.

Δοτάμας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 955.

Δούβις, εως, ὁ, καὶ Δούβιος, ὁ, Dubis. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄραρον ποταμόν, ταυτὸν, Doubs ἢ Deux. Στράβ.

Δουίλιος, ὁ· Duilius. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Σκηπίωνος, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, Πολύβ.

Δουλίχιον, τό. Νῆσος τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους

κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰθάκης, ἥτις καθ' Ὅμηρ. ἦν μία τῶν Ἐχινάδων νήσων λεγομένων, ἀνήκουσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Δολίχα· ὑπὸ τῶν νῦν Ἑλλήνων λέγεται Κακάβα πλησίον τοῦ Ἀκρωτηρίου Σκάλα, Ὅμ. Ἰλ. Β. 625. Ἀπολδρ. ὅθεν, Δουλιχιόνδε, εἰς τὸ Δουλίχιον· καὶ Δουλιχιεύς, έως, ὁ κατοικ. Ὅμηρ.

Δοῦρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτουρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀμμιαν. Μαρκ. 25. κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἰμὶμ Μουχαμὲτ Δοὺρ.

Δουράνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γαρούμναν, ταυτὸν Dordogne.

Δουρίας, α, ὁ, Duria. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον, ταυτὸν Durance. Στράβ.

Δούριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας (Πορτουγαλλίας) ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Ταῤῥακωνιτικῆς Ἱσπανίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ταυτὸν Duero, Στράβ.

Δοῦρις, ιος, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Πλουτ.

Δουροκόρτορα, τά. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Βελγικῆς Γαλλίας καὶ καθέδρα τοῦ ἀρχιεπάτου τῆς χώρας ταύτης, ταυτὸν Relms, Στράβ.

Δουροστολον, τό. Πόλις τοῖς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἡ νῦν Δρίστα ἢ Σιλίστρια ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, Πτολ. γ, 10.

Δράβησκος, ἡ Ἠδωνική. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ταυτὸν Δρῖμα, Θουκ. ά, 100. Στράβ. Δραβῆσκος ἡμαρτμ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Δράβος, ὁ, Dravus· ἐπίσημος ποταμός, ὃς τὰς πηγάζων ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ῥαιτίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Παννονίας καὶ τοῦ Νωρικοῦ εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν, ταυτὸν Δράβ, Drave ἢ Drau, Στράβ. δ'.

Δράγγαι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. ὅθεν, Δραγγιανός, ἡ, όν, τῶν Δράγγων· καὶ

Δραγγιανή, ἡ, καὶ Δράγγη, Πτολ. Ε', 19. Στράβ. ια' χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀραχωσίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀριανήν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρμανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Γεδρωσίαν, ταυτὸν Σιγιστὰν ἢ Σιστὰν ἐν τῇ χώρᾳ Καβούλ.

Δρακάνον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς Ἰκαρίας νήσου, Ὅμ Τμν. Διον. 265. Στράβ. καὶ, τὸ Δρόκανον, Στεφ. Βυζ.

Δράκης, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 254.

Δράκιος, ὁ. Εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 692.

Δρακοντίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐδιώρισεν ὁ Λυσάνδρος μετὰ τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων νίκην του, ἀνὴρ οὐτιδανοῦ καὶ πονηροῦ χαρακτῆρος, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) = Κεκροψ υἱὸς τοῦ Δρακοντος, διότι ὡς λέγεται μετεμορφώθη εἰς δράκοντα ἢ εἶχε ἄνω φύσεις, ἀνδρώπου καὶ δράκοντος, Ἀριστοφ Σφῆκ. 451.

Δρακόντιος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔζη εἰς τὴν πόλιν Τραπεζοῦντα, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. 8.

Δράκυλλος, ὁ. Κωμιστὴς ἀνδράκων ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 612.

Δράκων, οντος, ὁ. Ἀρχαῖος περίφημος Νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, ζήσας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος ὅστις διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν καὶ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην ἐδιωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων νὰ συντάξῃ μίαν καινουργῆ καὶ γραπτὴν Νομοθεσίαν, ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἠθικὴν διόρθωσιν τῶν συμπολιτῶν του καὶ εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῶν μεγάλων καὶ αὐθαιρέτων καταχρήσεων, αἱ ὁποῖαι συνέβαινον ἀπὸ μέρους τῶν ἰσχυροτέρων τῆς πολιτείας, οἱ Νόμοι του φημίζονται διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν αὐστηρότητα, μὴ συγχωροῦντες οὐδεμίαν παράβασιν ἀλλ' ἐπιβάλλοντες ποινὴν θανάτου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μικρότατον ἐγκλημα, ὥστε δικαίως ἐλέγετο ὅτι ἦσαν γεγραμμένοι μὲ αἷμα, Πλάτ. — 2) Στρατηγός τις ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ.

Δρασιππίδης, ου, ὁ. Κωμικ. ποιητὴς κύρ. Ὄνομα, σημαῖνον, υἱὸς δρασίππου, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 188.

Δράψακα, τά. Πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 29 πιθαν. = Δάραψα.

Δρέπανα, τά, καὶ Δρέπανον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Αἰνείας ἔθαψε τὸν γέροντα αὐτοῦ πατέρα Ἀγχίσην, ταυτὸν Trapani. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Δρεπανεύς, έως, ὁ, ὁ κάτοικ.

Δρεπάνη, ἡ (ᾰ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος Κέρκυρα διὰ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 990. — 2) Κώμη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, Στέφ. Βυζ.

Δρέπανον, τό, = Δρεπάνη, ἀριθμ. 2. Ἐτυμ. Μέγ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἀρκτικῶς, ταυτὸν Δράπανον, Πτολ. — 3) ταυτ. τῷ Ῥίον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Στράβ. — 4) Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, ταυτὸν Capo di St. Alessio, Πτολ.

Δρῆσος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου ὑποστρατηγοῦ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 20.

Δρίλαι, οἱ, καὶ Δρίλλαι, Ἀρριαν Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Καππαδοκίᾳ ἢ μᾶλλον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ Κελδὶρ λεγομένῃ, Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 2, 1. κατὰ Ἀρριαν. ἦσαν οὗτοι οἱ μετὰ ταῦτα Σάνοι κληθέντες.

Δρίλων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς, ἐνθ καὶ Drinus παρὰ τοῖς Ῥωμ. Συγγρ. λεγόμενος, ταυτὸν Δρίνος, Πτολ. Στράβ.

Δριμύλος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γλίσχρου τινὸς παρὰ Λουκ.

Δρίμυσσα, ἡ, ἀντὶ Δρυμοῦσσα παρὰ Θουκ.

Δριμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσίοδ.

Δρογγίλον, τό. Πολίχνιον ἀσήμαντον ἐν Θράκῃ, Δημ. Στεφ. Βυζ. καὶ Δρόγγιλον, Ἀρποκρατ.

Δρομάς, άδος, ἡ. Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀχαιϊκοῦ, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεσπαράχθη, Ἡσίοδ.

Δρόμιος, ὁ. Εἷς καὶ οὗτος τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀχαιϊκοῦ, Ἡσίοδ.

Δρόμος Ἀχίλλειος, ὁ· ἴδε Ἀχίλλειος.

Δρόμων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου παρὰ Λουκ.

Δροπικοί, οἱ. Ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσίας, Ἡροδ. 1, 125. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται.

Δρουεντίας, α, ὁ, Druentia. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων εἰσβάλλει εἰς τὸν Ῥόδανον, ταυτὸν Durence, Στράβ καὶ Δρουέντιος, ὁ, Στρβ. Πτολ.

Δρουίδαι, οἱ, ἴδε Δρυίδαι.

Δρουσιπάρα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, ταυτὸν Καριστραν, Πτολ. γ', 11. παρὰ Σουϊδ. Δρυξίπαρος.

Δροῦσος, ὁ, Drusus. Ὄνομ. κύρ. πολλῶν ἐπισήμων καὶ βασιλικῶν γενεῶν ἐν Ῥώμῃ, τῶν ὁποίων εἷς ἦν ὁ Δροῦσος Λίβιος λεγόμενος, ἀρχιερεὺς ἐν Ῥώμῃ καὶ Δήμαρχος, πατὴρ τῆς Λιβίας γυναικὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ πάππος τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου, Στράβ.

Δρύαλος, ὁ. Τὶς τοῦ Πευκέως, εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Δρυάς, άδος, ἡ (ᾰ) πληθ. αἱ Δρυάδες. Νύμφαι τῶν δένδρων καὶ τῶν δένδρων, αἵτινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἔζων τόσον χρόνον ὅσον αὐτὰ τὰ δένδρα μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἐνομίζοντο ὅτι κατῴκουν καὶ συναπεθνῄσκον μὲ αὐτά, Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 479.

Δρύας, αντος, ὁ (ῠ). Εἷς τῶν Λαπίθων, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὅμ. Ἰλ. Α, 263. Ἡσ. — 2) Τὶς τοῦ Ἄρεος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ἀπολδρ. α', 8, 2. Γυν. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 4) Πατὴρ τοῦ Λυκούργου Βασιλέως τῆς Θρᾴκης, Ἀπολδρ. γ', 5, 1. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 130. — 5) Τὶς τοῦ Λυκούργου Βασιλέως τῆς Θρᾴκης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ ἐφόνευεν νομίζων ὅτι κόπτει κλῆμα ἀμπέλου, Ἀπολδρ. γ', 5, 1.

Δρυΐδαι, οἱ, Druidae. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἢ τῶν Κιλτῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν ὡς οἱ Βραχμᾶνες παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, φραιτίζοντες οὐχὶ μόνον ὅσα ἀνεφέροντο εἰς τὴν τῶν θεῶν λατρείαν καὶ λοιπὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ἀλλ' ἔτι καὶ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν εὐταξίαν τῶν ἐγχωρίων, λογιζόμενοι οἱ σοφώτεροι καὶ μόνοι πεπαιδευμένοι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, ἀναδεχόμενοι καὶ αὐτὴν τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων. Ἡ σύστασις τῆς ἱεραρχίας αὐτῶν φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη καὶ ὀλίγον γνωστὴ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐγχωρίους· τὸ κοινὸν δόγμα αὐτῶν ἦν ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ μετάβασις αὐτῆς μετὰ θάνατον εἰς ἄλλα σώματα, δι' ὃ καὶ κατεφρόνουν μεγάλως τὸν θάνατον· ἐπηγγέλλοντο πρὸς τούτοις τὴν ἀστρολογίαν διὰ τῆς ὁποίας ἐδίδον προφητείας καὶ ἔκαμνον διάφορα ἄλλα τέρατα· πρὸ πάντων δὲ περίφημοι ἦσαν αἱ γυναῖκες ἱέρειαι τῶν Δρυΐδων, τιμώμεναι μεγάλως ὡς μάντεις καὶ χρησμολόγοι. Στράβ. Τακιτ. Καῖσ.

Δρυμαία, = Δρύμος, ἀριθμ. 1, Παυσ.

Δρύμνιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Παμφυλίοις, Λυκοφρ 536.

Δρύμος, ὁ (ῠ). Ἐπίσημος πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, ταυτὸν Βαβά, Ἡροδτ. 8, 33. Δρυμαία, ἡ, παρὰ Παυσ. καὶ Δρυμία, Στεφ. Βυζ — 2) Πολίχνη μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, Δημ. Δρυμός, παρ' Ἁρποκρατ. — 3) Τόπος τις ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους ἐν Εὐβοίᾳ· Στράβ. ὅθεν, Δρυμαῖος, ὁ, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Δρυμοῦσσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κόλπῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Κλαζομενῶν, Θουκ. η', 31. Πολυβ.

Δρύοπες, οἱ, Ἔνιοι Δρύοψ. Λαὸς Πελασγικός, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην πλησίον τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖθεν δὲ διωχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἦλθον εἰς Πελοπόννησον, ὅπου ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἑρμιόνην καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν· Ἡροδτ. 8, 31. Ἓν μέρος τούτων μετέβη εἰς τὴν νῆσον Εὔβοιαν καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, Ἡροδτ. Θουκ. κατὰ δὲ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας. Ἐκαλοῦντο δὲ Δρύο-

πες ἀπὸ τὸν Δρύοπα υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι καὶ κατήγοντο. Παυσ.

Δρυόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Δρύοπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἄμφισσον, ὅτε μεταμορφωθεὶς εἰς χελώνην ἦλθε πρὸς αὐτὴν ἐν ᾧ ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πατρός της ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Αἰτωλ. Λιβ. 32. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Δωρίδος κειμένη ἀντικρὺς τῆς Δρυμαίας, Σχολ. Πιν. Πύθ. 1.

Δρυοπίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης, κατά τινας μὲν ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Φθιώτιδος, κατ' ἄλλους δὲ κειμένη ἐν τῇ Δωρίδι, Ἡροδ. 1, 56. Στράβ.

Δρυὸς κεφαλαί, αἱ. Στενή τις διάβασις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος μεταξὺ Πλαταιῶν καὶ Ἀθηνῶν, ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν Τρεῖς κεφαλαὶ καλουμένη, Ἡροδ. 9, 39.

Δρύοψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δίας, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Δρύοπες, ἀρχαῖός τις λαὸς ἐν Θετταλίᾳ, Ὁμ. Τμ. Παν. 34. Παυσ. δ', 34. — 2) Νεῖος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 434. — 3) Κάτοικος τῆς Δρυοπίας χώρας.

Δρῦς, υός, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσημβρίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Σαμοθρᾳκῶν, Στέφ. Βυζ.

Δρῶοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν ἐκεῖθεν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πλησίον τῶν Ὀδομάντων, Θουκ. β', 101.

Δυμαία, ἡ, ἴδε Δύμη.

Δυμᾶνες, οἱ. Μία τῶν τριῶν ἐν Σπάρτῃ φυλῶν, παραβλ. Δύμας ἀριθ. 3, Παυσ.

Δυμανᾶται, οἱ. Φυλή τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡροδ. 5, 68.

Δύμας, αντος, ὁ (υ). Πατὴρ τοῦ Ἄστιου καὶ τῆς Εὐάρνης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, Ἡγεμὼν ἐκ Φρυγίας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 719. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἔμπειρος θαλασσινός, Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 22. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου βασιλέως τῶν Δωριέων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παμφύλου καὶ Ὕλλου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τούτους τρεῖς ἀδελφοὺς λέγεται ὅτι ἔλαβον τὰς ὀνομασίας αἱ τρεῖς φυλαὶ τῶν Δωριέων, οἱ Ὑλλῆς, Δυμᾶνες, καὶ Πάμφυλλοι, Ἀπολλόδ. β', 8, 3.

Δύμη, ἡ (υ). Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως δυτικῶς τῆς Ὠλένου, πρότερον Στράτος ὀνομαζομένη, παρ' Ὅμ. Ἰλ. ταῦν Καμειτζα, Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 425. Ἡροδ. — ὅθεν, Δυμαῖος, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Δυμαία, ἡ περὶ τὴν Δύμην χώρα, Στράβ.

Δυναμένη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλόδ.

Δυνάστη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἔρατον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Δύρας, ου, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, Ἡροδ. 7, 198.

Δυρράχιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, οὖσα ἀποικία τῶν Κερκυραίων, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πρότερον ἐκαλεῖτο αὖτη Ἐπίδαμνος, τανῦν Δουράτζον, Πλουτ. — ὅθεν Δυρραχηνός, ὁ κάτοικ.

Δυρράχιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελίσσης θυγατρὸς τοῦ Ἐπιδάμνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Ἰλλυρίᾳ πόλις Δυρράχιον, Στέφ. Βυζ.

Δύρτα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ὁ', 30.

Δυσκέλαδος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἴσσης, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Δυσνομία, ἡ. Συμβολικὴ τις θεότης τῶν κακῶν ὅσα προξενοῦνται ἐκ τῆς παραβάσεως καὶ καταφρονήσεως τῶν νόμων, καταγομένη ἐκ τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 230.

Δυσπόντιον, τό. Πόλις τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Ἤλιδι, Στράβ. — ὅθεν Δυσποντεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Δυσπόντιος, ὁ. Τίτλος τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Δυσπόντιον, Στέφ. Βυζ.

Δύσωρον, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας κείμενον μεταξὺ Χαλκιδικῆς καὶ Ὀδομαντικῆς χώρας, περιέχον μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡροδ. 5, 17.

Δωδών, ῶνος, ὁ. Τίτλος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον. — 2) = Δωδώνη — Δωδώνι, Σοφ. Τραχ. 172.

Δωδωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Δωδώνης, ἢ εἰς τὴν Δωδώνην ἀνήκων, Αἰσχυλ. καὶ

Δωδωναῖος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἠπείρου μαντεῖον αὐτοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 233. — 2) ὁ Κάτοικος τῆς Πόλεως Δωδώνης.

Δωδώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀπὸ τῆς ὁποίας, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠπείρῳ πόλις Δωδώνη.

Δωδώνη, ἡ. ποιητ. Δωδών. Πόλις τῆς Ἠπείρου πρότερον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἶτα δὲ ἐν τῇ τῶν Μολοσσῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τεμάρου ἢ Τμάρου, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός. Ἦν δὲ τοῦτο τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Δωδώνης, μέσα εἰς ἓν παλαιὸν ἄλσος ἐκ δρυῶν πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Δωδωναίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ἐνταῦθα ὁ Δευκαλίων μετὰ τὸν κατακλυσμόν, ἢ κατ' ἄλλους ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, οἵτινες κατῴκησαν εἰς τοῦτο τὸ μέρος, Στράβ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 233. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθοῦσαι μία περιστερὰ ἐκ τοῦ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου μαντείου, ἥτις ὡς λέγεται εἶχεν οἰκοδόμιον φωνήν, ἐπροστάξε νὰ συστήσωσιν ἐνταῦθα ἓν μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός, Ἡρόδ. 2, 52. Οἱ ἱερεῖς τοῦ μαντείου τούτου Σελλοὶ καλούμενοι, ἔθεσαν τοὺς χρησμοὺς πότε μὲν παρατηροῦντες καὶ προσέχοντες τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον ἀπετέλει κινουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μία ἱερὰ δρῦς, τὴν ὁποίαν ὁ Σοφοκλ. δρῦν πολύγλωσσον ἢ πολύφωνον λέγει, πότε δὲ τὸν κρότον τινῶν χαλκῶν λεβήτων κρεμαμένων ἐν τῷ ἄλσει. Κατὰ Pouqueville ἔκειτο ἡ Δωδώνη ἔνθα νῦν εὑρίσκεται τὸ χωρίον Προσκυνήτης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 750. Κατά τινας ὑπῆρχε καὶ ἕτερον μέρος Δωδώνη καλούμενον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν ἐν Θετταλίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β. ἴδε Heyne αὐτόθι. ὅθεν ἐπίρρ. Δωδωνηθεν, ἐκ Δωδώνης, Καλλιμ. καὶ Δωρικ. Δωδωνάθεν, Πίνδ. Νεμ. 4, 86.

Δωδωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Δωδώνης οὖσα, Ἡροδ.

Δωδωνίαι, ἡ Δωδωνίδες Νύμφαι. Αἱ Νύμφαι αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία, θυγατέρες τοῦ βασιλέως Μελισσέως, Τζῆν. κατὰ Φιλόστρ. Εἰκ. ἦσαν αὗται ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διός.

Δωρίδες, αἱ. Αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, = Νηρηίδες.

Δωριεύς, έως, ὁ, πληθ. οἱ Δωριεῖς. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ πρώτων φυλῶν τῶν Ἑλλήνων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος. Κατῴκουν οὗτοι κατ' ἀρχὰς περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, μετὰ ταῦτα μετέβησαν εἰς τὴν πλησίον τῆς Θετταλίας χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Δωρίς, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦλθον ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μικρὰν Ἀσίαν συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου καὶ Σικελίας, Ἡροδ. Ὅμ. Ὀδ. Τ, 177 παρ' ᾧ οἱ ἐν Κρήτῃ Δωριεῖς τριχάϊκες κέκληνται, ὡς εἰς τρεῖς λαοὺς διῃρημένοι, οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας κατοικοῦντες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Κρήτης καὶ ἕτεροι ἐν Πελοποννήσῳ· ὅθεν Δωρικός, ἡ, όν, Ἡροδ. Θουκ. καὶ Δωριακός, ἡ, όν, ποιητ. ἐτι δὲ καὶ Δώριος, ία, ιον, Πινδ. τῶν Δωριέων ἢ εἰς τοὺς Δωριεῖς ἀνήκων.

Δωριεύς, έως, ὁ. Τίτλος τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων, πλεύσας δὲ εἰς τὴν Σικελίαν καὶ πολεμῶν αὐτόθι κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων, ἐθανατώθη ὁμοῦ μὲ ὅλους τοὺς σὺν αὐτῷ Σπαρτιάτας, Ἡροδ. 5, 42. — 2) Τίτλος τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ἡγεμόνος τοῦ στόλου τῶν Ῥοδίων, Θουκ.

Δώριον, τό. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κερκήστην, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Δώριον, τό. Πόλις τῆς δυτικῆς Μεσσηνίας ἢ Ἤλιδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ ἀοιδὸς Θάμυρις ἔλθων εἰς ἔριδα μὲ τὰς Μούσας ἐτυφλώθη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 594. κατὰ Στράβ. ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ Ὄλουρις, κατ' ἄλλους δὲ ὄρος τι ἢ χώρα αὐτόθι, Στράβ.

Δωρίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. ἡ τῶν Δωριέων, ἡ Δωρὶς νᾶσος = Αἴγινα, Πίνδ. καὶ, ἀοιδὴ ἡ Δωρίς, ἡ Δωρικὴ Μοῦσα, Μοτχ. ἔτι δὲ, ἡ Δωρὶς διάλεκτος, ἀντὶ ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, Στράβ. — 2) ἡ Δωρίς, οὐσ. ἡ κατοικὶς τῆς χώρας τῶν Δωριέων.

Δωρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Νηρέως, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηίδας λεγομένας, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς καὶ Δωρίδες ἐκαλοῦντο, Ἡσ. Θεογ. 241. Ἀπολλόδ. α', 22. — 2) Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 43. — 3) Μήτηρ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, Αἰλιαν.

Δωρίς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Μικρά τις χώρα ἐν Ἑλλάδι κειμένη μεταξὺ Φωκίδος, Λοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θετταλίας, καὶ συνισταμένη ἐκ τεσσάρων πόλεων διὸ καὶ Τετράπολις ἡ Δωρικὴ ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Δωριεῖς πρότοῦ νὰ εἰσβάλωσιν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος ἢ ἀπ' αὐτῶν τῶν Δωριέων, ὅτε εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Ἦν δὲ ἡ Δωρὶς μητρόπολις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων καὶ αὐτῆς τῆς Σπάρτης, Ἡροδ. 8, 31. Θουκ. α', 107. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κατοικουμένη ὑπὸ ἀποικιῶν τῶν Δωριέων, εἴτινες ἔκτισαν μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα, Ἡροδ.

Δωρίτις, ίδος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Καρίας.

Δωρόθεος, ὁ. Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν πεμφθέντων πρέσβεων πρὸς τὸν Φαρνάβαζον Σατράπην τῆς Περσίας. Ξενοφ.

Δῶρος, ὁ, Τίτλος τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος, ἐκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, κατοικῶν, καθ' Ἡροδ. 1, 56. περὶ τὸ ὄρος Ὄσσαν, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὸν Παρνασσόν· ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῖς, Εὐρ. Ἰων. 1590. Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

— 2) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, πατὴρ τῆς Ξανθίππης, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅτε πρῶτον ἦλθεν ἐνταῦθα ὁ Αἰτωλὸς καὶ ἐφόνευσαν αὐτόν, Ἀπολλόδ. α', 7, 6.

Δωρώ, οῦς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. κωμικ. πλαττόμενον, παριστάνον ἔνιά τινα τῆς δωροδοκίας καὶ διαφθορᾶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 530.

Δωσιάδης, ου, ὁ (α). Ποιητὴς τις ἐπιγραμμάτων. Λουκ.

Δωτία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐλίτου ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ Δώτιον πεδίον, Στέφ. Βυζαντ.

Δώτιον πεδίον, τό. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας κείμενον πλησίον τοῦ ὄρους Ὄσσης καὶ τῆς Βοιβαΐας λίμνης, Ὁμ. Ἴλ. β', 738. Στράβ. καὶ Δώτιον ἱερόν, Καλλιμ. ἀπ' ὃπου οἱ Θεσσαλεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ Κνίδον. — 2) Πόλις καὶ ἀκροτήριον ἐν τῇ περὶ τὸ Δώτιον πεδίον χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Δωτίς, ίδος, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φλεγύα, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, Ἀπολλόδ. γ', 55. κατὰ Heyne κατ' ἄλλους δὲ λέγεται αὐτὴ Χρύση.

Δῶτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πελασγοῦ, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Παφλαγόνων καὶ Ματιηνῶν, Ἡρόδ.

Δωτώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἴλ. Σ, 43. Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Ε.

Ἔβλαια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἔβλανα, τά. Eblana. Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) ἡ νῦν Δουβλίνη λεγομένη, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἡ Δουβλίνη Μανάπια, Πτολ. β', 2.

Ἔβλανοι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια.

Ἐβόδα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε', 17.

Ἐβοζέλμιος, ὁ. Ἴδε Ἀβροζέλμης.

Ἐβοῦρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ (Γουαδαλκουιβίρου) Στράβ.

Ἔβοραχον, τό. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Βρεττανίας, ὕστερον κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ταύτην ἀπέβαινεν ὁ Αὐτοκράτωρ Σεβῆρος Σέπτιμος, Πτολ. β', 3. Εὐτροπ. τανῦν York.

Ἔβουρωνες, οἱ. Eburones. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἰουλίχῃ καὶ Λιμβούργῃ, Στράβ.

Ἔβουσος, ἡ, καὶ Βοῦσος, ἡ. Διον. Περ. Ebusus. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν δύω Πιτυούσων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τανῦν Ἰβίκα, Στράβ. — 2) καὶ Ἔβουσία, πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη νοτιοανατολικῶς. Στράβ. Πτολ.

Ἑβραῖος, ὁ. = Ἰουδαῖος, Στράβ. Λουκ. ὅθεν, Ἑβραϊκός, ἡ, όν, τῶν Ἑβραίων ἢ εἰς τοὺς Ἑβραίους ἀνήκων.

Ἕβρος, ὁ, Hebrus. Μέγας ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων πλησίον τῆς πόλεως Αἶνου εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατεσπαράχθη ὁ Ὀρφεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων· τανῦν καλεῖται Μαρίτζα, Ἡρόδ. 4, 90.

Ἔγεστα, ἡ. Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἔρυκος, Θουκ. 5', 88. ἔτι δὲ Αἴγεστα καὶ Σάγεστα λεγομένη, ἅπερ ὄρα. — ὅθεν, Ἐγεσταῖος, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. Θουκ.

Ἔγεστος, ὁ, = Αἴγεστος, ὅπερ ὄρα.

Ἐγχέλαδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατοντχείρων Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σιληνοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ Εὐριπ. Κύκλ. 7. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὅττις ἔρριψε κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτνην. — 2) Τίος τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἐγνατία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τανῦν Ἐρείπια πλησίον τοῦ Torre d'Agnazzo. Στράβ.

Ἐγχελεῖς, οἱ· Ἐνικ. Ἐγχελεύς, ἐως. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, Ἡρόδ. 5. 61. Στέφ. Βυζ.

Ἐγχέλιος, οἱ, = Ἐγχελεῖς, Στράβ.

Ἑδεσσα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας πρωτεύουσα τῆς Ὀσροηνῆς χώρας, ἥτις καὶ Καλλιῤῥόη ἐκαλεῖτο διὰ τὰς ὡραίας ἐν αὐτῇ καὶ καθαρὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, καὶ Ἀντιόχεια παρὰ Πλιν. τανῦν Ὄρφα, Λουκ. — ὅθεν Ἐδεσσαῖος, οἱ κάτοικ. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠμαθίας, τὸ πάλαι καθέδρα τῶν ἐγχωρίων Βασιλέων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν· ἔτι Αἴδεσσα, Πτολ. καὶ Αἴγαι, Αἰγαία, ἅπερ ὄρα.

Ἐδούμη, ἡ. Κώμη τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἡ νῦν Νάβλος.

Ἔδρος, ἡ Ἄδρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἀκατοίκητος ἐπὶ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης, Πτολ. β', 2. πιθαν. ἡ νῦν Lambay.

Ἐθαλίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε ἐκ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Τζῆν.

Ἐθοδαία, ἡ Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, Ἀπολλόδ. γ', 56.

Εἰδοθέα, Ἐπικ. Εἰδοθέη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως, ἥτις ἀπαντήσατα τὸν Μενέλαον, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἶπεν εἰς αὐτὸν πῶς δύναται νὰ βιάσῃ τὸν πατέρα της εἰς τὸ νὰ τὸν προμηνύσῃ περὶ τῆς εἰς Σπάρτην ἐπιστροφῆς του, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 366. Ἴδε Θεονόη.

Εἰδομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φέρητος ἢ τοῦ Ἄβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάονος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν, Ἀπολλόδ. α', 9, 11. — 2) Εἰδομένη, ἡ, Idomena, Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠμαθίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Θουκ. β', 100.

Εἰδώ, οῦς, ἡ· = Εἰδοθέα, Εὐριπ. Ἑλ. 11.

Εἰζηλος, ἡ· Eizalus. Φρούριόν τι τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως, Στέφ. Βυζ. τανῦν Isnello.

Ἐλατίδας, α, = Ἐλατίδης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου, ὁ Λίμυτος, Πινδ. Ὀλ. 6, 39. ἢ ὁ Ἴσχυς, Πινδ. Πύθ. 3, 55.

Εἰλείθεια, ἡ, Δωρικ. Ἐλείθυια καὶ Ἐλευθώ, Πινδ. Ilithya. Θεά τις λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔφορος τῆς γέννας καὶ βοηθὸς τῶν τικτουσῶν γυναικῶν, ἀπαλλάττουσα αὐτὰς ἀπὸ τὰς ἐν τῷ τίκτειν ὀδύνας, καὶ συνεργοῦσα εἰς τὴν ταχεῖαν ἀποκύησιν τῶν νηπίων. Κατ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐγεννήθη αὕτη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· ἡ δὲ λατρεία αὐτῆς ἦλθεν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερβορείων λαῶν τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς περὶ αὐτὴν νήσους, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅπου πλάττεται ὅτι ἔσπευσαν εἰς βοήθειαν τῆς Λητοῦς ὅτε αὕτη ἐγέννα αὐτόθι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, διὸ καὶ Ἐλευθὼ ἰδίως ἐλέγετο ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἤτοι ἔρχομαι· ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Λύσινος, πραυμήτις, ὀδύνων ἐπαρωγὸς καὶ λεχέων ἐπίκουρος, Ὀρφ. παρ' Ὁμ. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Εἰλείθεια καὶ ἄλλαι θεαὶ ἔφοροι τῆς γέννας, ὡς θυγατέρες τῆς γαμηλίου Ἥρας· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἐλατρεύετο ἡ Εἰλείθεια ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλιμ. Ἄρτ. 22.

Εἰλέσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη εἰς ἓν ἐλῶδες μέρος, Ὁμ. Ἴλ. Β, 499.

Εἰλήθυια, ἡ, = Εἰλείθυια, νεώτερ. τύπ. Ἀνθολ.

Εἵλως, τος, ὁ, καὶ Εἵλωτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἕλους ἐν Λακεδαίμονι· Πλησ. οἱ Εἵλωτες, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν οἵτινες ἐχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν τῆς Λακεδαίμονος, ὑπόδουλοι ὅλως δι' ὅλου εἰς τὴν πολιτείαν τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν, ἐργαζόμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν καὶ φροντίζοντες τὰ ἐν χωρίοις πράγματα. Ἡ ὑποδούλωσις αὐτῶν ἄρχισε πρῶτον ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Ἄγιδος υἱοῦ τοῦ Εὐρυσθένους, 140 χρόνους μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· μετὰ καιρὸν δὲ ἐπληθύνθησαν τοσοῦτον, ὥστε πολλάκις ἐζήτησαν διὰ τῶν ὅπλων των ν' ἀποτινάξωσι τὸν ζυγόν των· εἰς τούτους προσετέθησαν ἔπειτα καὶ οἱ αἰχμάλωτοι τῆς Μεσσήνης μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐσυμποσεῖτο ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν περίπου 320,000. Ἐν καιρῷ ἐκστρατείας ἔπεμπεν ἡ πολιτεία τῶν Λακεδαιμονίων μέγα μέρος αὐτῶν εἰς τὸν πόλεμον, οἵτινες ἐχρησίμευον διὰ μόνου τοῦ πλήθους των εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν ἀποτελούντων τὸ μικρότερον μέρος τοῦ στρατεύματος· ἀπηγόρευον δὲ αὐτοὺς ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὸ νὰ μανθάνωσι ὁποιανδήποτε ἐλευθέραν τέχνην. Θουκ. Στράβ. Εἵλωται, παρ' Ἡρόδ. 6, 58. Θουκ. α', 101. — ὅθεν Εἱλωτικός, ἡ, όν, εἰς τοὺς Εἵλωτας ἀνήκων, Πλάτ.

Εἰνοδία, Εἰνόδιος, ἴδε Ἐνοδία, Ἐνόδιος.

Εἰόνη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 255.

Εἵρεσσαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἐστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 32. Iresiae παρὰ Λιβ. κατὰ Λ'β. κατὰ Ilgen ἡ τοῦ Πλιν. νῆσος Irresia ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ.

Εἰρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡσ. Θεογ. 92. Ἀπολλόδ. λατρευομένη μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθήναις ὡς θεὰ καὶ προστάτις τῆς εἰρήνης, παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἕνα κλάδον φοίνικος εἰς τὴν χεῖρα. Πλούτ. Κίμ. 12. Ἀριστοφ. Εἰρ. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εἱρκτή, ἡ = Ἑρκτή, ὅπερ ὄρα.

Ἑκάβη, ἡ. Hecuba. Θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀσίου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 717. κατ' Εὐρ. Ἑκ. 3. θυγάτηρ τοῦ Κισσέως. Αὕτη ἦν δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε, κατ' Ὁμ. δεκαεννέα υἱοὺς, τῶν ὁποίων πρωτότοκος ἦν ὁ Ἕκτωρ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπέθανεν ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἀφ' οὗ πρότερον ἴδεν τὴν νεωτέραν αὐτῆς θυγατέρα Πολυξένην σφαγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐριπ. Ἑκ — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ.

Ἑκάβης μνημεῖον, τό = Κυνὸς σῆμα, ὅπερ ὄρα.

Ἑκαέργη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς τὴν Ἰουλίδα πόλιν τῆς νήσου Κέω, Ἀντ. Λιβ. 1. — 2) Μία τῶν δύω χορῶν τὰς ὁποίας καθ' Ἡρόδ. ἔπεμψαν οἱ Ὑπερβόρειοι εἰς τὴν Νῆσον Δῆλον διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· παρὰ Παυσ. καλοῦνται αὗται Ὑπερόχη καὶ Λαοδίκη. — 3) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Βο-

ρέου καὶ ἀδελφὴ τῆς Οὐπιδοῦς, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 292.

Ἑκάεργος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς μακρόθεν βάλλοντος διὰ τοῦ τόξου, Ὁμ. Ἰλ.

Ἑκάλη, ἡ (α). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στεφ. Βυζ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, παρ' Ἀπολλόδ. γ'. 1, 2. ἔνθα κατὰ Heyne βέλτιον Ἀκάλλη γραφμ. — 3) Γραία τις γυνὴ ἐν Ἀττικῇ, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Θησέα ἰόντα ἐπὶ ταῦτα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Θησέως ὁ Ζεὺς Ἑκάλειος ἡ Ἑκαλήσιος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόστιφερον ἐτησίως μίαν θυσίαν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἑκάλης, ἑκαλήσιον ἱερὸν λεγομένην, Πλουτ. Θησ. 14. Καλλιμ. λείψ.

Ἑκαμήδη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἀρτεμόνου ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν Τένεδον, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 624.

Ἑκάταιος, α, ον, Τῆς Ἑκάτης ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀναφερόμενος, ἴδε Ἑκάτη.

Ἑκαταῖος, ὁ λογοποιός. Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡροδότου· λέγεται ὅτι συνέγραψε μίαν περιήγησιν τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρόδοτος ἐξήντλησε πολλὰς ἰδέας περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσιν ἔτι μίαν Θεογονίαν, τῆς ὁποίας Στεφ. Βυζ. ἀναφέρει τὸ τέταρτον βιβλίον. Ἡροδτ. 5, 125. — 2) Ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, ὅστις λέγεται ὅτι συνέγραψε περὶ τῶν Ὑπερβορείων, Πλουτ.

Ἑκάτη, ἡ (ᾱ) Θεότης κατοχθίσιος, παριστανομένη ὡς ἀρχαιότατον σύμβολον τῆς Σελήνης, ἥτις ὁ καὶ συνεχέετο πολλάκις μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐτελάετο δὲ θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας συγκατατεθειμένη καὶ αὐτὴ μεταξὺ τῶν Τιτάνων. Κατὰ δὲ Βακχυλ. ἦν θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Πολεμήσασα ὑπὲρ τοῦ Διὸς εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην ἐφύλαττε τὸν Κλύτιον, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ Ζεὺς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἰσχύῃ ἐφ' ὅλης τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ νὰ τιμᾶται μεγάλως μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, Ἡσ. Θεογ. 409—426. διὸ καὶ τριπλῆ Ἑκάτη ἐπεκαλεῖτο καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς τριφυὴς θεότης, εἰς μὲν τὸν Οὐρανὸν παριστάνουσα τὴν Σελήνην, ἐπὶ τῆς Γῆς τὴν Ἄρτεμιν καὶ ἐν τῷ Ἅιδῃ τὴν Περσεφόνην. Εἰς τὰς τελετὰς τῶν μυστηρίων ἐπαριστάνετο ἀεί ποτε ἔχουσα μαγικὴν δύναμιν. Ἰδίως δὲ ἐλατρεύετο ὡς ἔφορος τῶν καθαρισμῶν, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς καὶ πάσης εὐδαιμονίας, καὶ πρὸ πάντων ἐτίμων αὐτὴν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίνης, ἑορτάζοντες πρὸς τιμήν της ἐτησίως τὰ Ἑκατήσια λεγόμενα, Παυσ. οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις πλούσιοι ἐπρόσφερον ἀνὰ πᾶσαν νουμηνίαν εἰς θυσίαν αὐτῆς φαγητὰ ἐξ ὠῶν, κρομμύων καὶ ἄλλων τοιούτων ἐκθέτοντες αὐτὰ εἰς τὰς τριόδους τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ καὶ ἐνδεεῖς, ταῦτα δὲ ἐκαλοῦντο δεῖπνοι τῆς Ἑκάτης. Λουκ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 594. — Ὅθεν Ἑκάταιος, αία, αιον, ὁ τῆς Ἑκάτης ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀνήκων καὶ Ἑκάταιον ἢ Ἑκαταῖον, τό, ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἑκάτης, τὰ Ἑκάταια, αἱ εἰς τὴν Ἑκάτην προσφερόμεναι θυσίαι.

Ἑκατόγχειρες, οἱ. Centimani. Τίνες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεος, Γύης καὶ Κόττος, ἔχοντες ἕκαστος ἑκατὸν χεῖρας καὶ πεντήκοντα κεφαλάς, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὴν δύναμιν ὅλους τοὺς θνητούς· τούτους ἔλαβεν ὁ Ζεὺς βοηθοὺς εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην, Ἀπολλόδ. α', 1, 1.

Ἑκατόμβαιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, Ἡσύχ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Γορτύνην πόλιν τῆς Κρήτης, Ἡσύχ.

Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον, καθ' ὃν ἑορτάζοιτο τὰ λεγόμενα Ἑκατόμβαια πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας, Δημ.

Ἑκάτομνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, Ἀρρίαν.

Ἑκατόμπεδον, τό. Πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ.

Ἑκατόμπολις, εως, ἡ. Ἐπιθ. τῆς νήσου Κρήτης, διὰ τὰς ἑκατὸν πόλεις, τὰς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὸ πάλαι ἐπ' αὐτῆς.

Ἑκατόμπυλος, ἡ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας ταύτης. Κατὰ Πολύβ. ἰ, 25 ἐκλήθη Ἑκατόμπυλος, διὰ τὰς πολλὰς ὁδοὺς αἱ ὁποῖαι ἀπ' αὐτῆς φέρουσιν εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας, Στράβ. ἔτι δὲ Ἑκατονταπύλους, ἡ, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἑκατόμπολις, εως, Ἀππιαν. Κατὰ Μανγερτ, ἡ θέσις τῆς πόλεως ταύτης δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη, μὲ τὸ νὰ ἠρανίσθη πολλὰ πρωΐμως. — 2) Πόλις τῆς Λιβύας, Διοδ. Σικ.

Ἑκατόννησοι, αἱ. Σωρὸς τις μικρῶν νήσων, κατά τινας μὲν 20 κατ' ἄλλους δὲ 40, κειμένων μεταξὺ τῆς νήσου Λέσβου καὶ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Μαστουσήσια· κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Ἑκατὸς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἑκατονταπύλος, ἡ, = Ἑκατόμπυλος, ἀριθμ. 1. καὶ 2. Πολύβ.

Ἑκατονταχειρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, Παλαίφ.

Ἑκατώνυμος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς πόλεως Σινώπης, Στεφ.

Ἑκβάταν α, τά, Ἰωνικ. Ἀγβάτανα. Πρωτεύουσα τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ καὶ καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας· ἦν δὲ μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἀσίας, κτισθεῖσα καθ' Ἡροδ. ὑπὸ τοῦ Δηϊόκους πρώτου βασιλέως τῶν Μήδων, καὶ περιεχομένη ἀπὸ ἑπτὰ τείχη, τῶν ὁποίων αἱ ἐπάλξεις ἦσαν ποικίλως χρωματισμέναι· τὰ δὲ ἐν αὐτῇ Παλάτια τῶν βασιλέων ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ὡς μία τῶν μεγαλοπρεπεστάτων καὶ ὀχυρωτάτων ἐν Ἀσίᾳ οἰκοδομῶν, Ἡροδτ. Πολύβ. πιθαν. ἐκεῖτο ἡ πόλις αὕτη ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Ἀμεδάν. — Ὅθεν, Ἐκβατηνός, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐκβάσιος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον συνήθειαν νὰ προσφέρωσι θυσίαν τινά, ὅτε ἀπέβαινον ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 966.

Ἔκδικος, . Ναύαρχός τις Λακεδαιμόνιος, παρὰ Ξενοφ.

Ἐκδίππα, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, ταυτὸν Ζιβ. ἡ Δσίβ. Ἰωσπ. 13'.

Ἔκκριτος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Εἰλώτων ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Ἔκνομος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον περὶ τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, Πολύβ.

Ἐκτῆνες, καὶ Ἐκτῆναι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Βοιωτίας, τῶν ὁποίων βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Ὄγυγος, ὕστερον δὲ ἠφανίσθησαν ὑπὸ λοιμοῦ τινος, Παυσ. 3', 5.

Ἕκτωρ, ορος, ὁ. Hector. Ὁ ἀνδρειότερος καὶ φοβερώτερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος, ἐφάνη ὁ μόνος ὑπερασπιστὴς αὐτῆς δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς διαφόρους μάχας, φονεύσας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων ἡγεμόνων Ἑλλήνων καὶ ἐμβάλλων μέγαν φόβον εἰς τὰ στρατεύματα αὐτῶν. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀνδροφόνον, δῖον καὶ θεοειδῆ, Ἰλ. Λ, 242. Ε, 211, 601. πληγωθεὶς βαρέως εἰς τινα φοβερὰν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος καὶ κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ, ἐπανέλαβεν αὖθις τὰς δυνάμεις του διὰ συνεργείας τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 360. — 43θ. τελευταῖον φονεύσας τὸν Πάτροκλον φίλον καὶ συγγενῆ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς μίαν φοβερὰν συμπλοκὴν ἀμφοτέρων, τοῦ ὁποίου τὸ νεκρὸν σῶμα δέτας ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἅμαξάν του, τὸ ἔσυρε τρὶς περὶ τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Χ. κατὰ δὲ τοὺς Τραγικοὺς ποιητὰς περιέφερε τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος τρὶς περὶ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ἕως ὅτου ὁ γέρων Πρίαμος ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐξαγόρασεν αὐτὸ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 58. Μετὰ καιρὸν πολὺ ὕστερον οἱ Θηβαῖοι κατὰ διαταγήν τινα τοῦ μαντείου, ἔφερον τὴν κόνιν τοῦ Ἕκτορος εἰς τὰς Θήβας, ἔνθα ἐλάτρευον αὐτὸν μὲ θείας τιμάς, Παυσ. 9', 18.

Ἑκψαντος, ὁ. Θάσιός τις, ὅστις παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀθηναῖον Θρασύβουλον τὴν νῆσον Θάσον, Δημ. Λεπτ. 474.

Ἐλαία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τὸν λιμένα μετεχειρίζοντο οἱ ὕστεροι βασιλεῖς τῆς Περγάμου ὡς νεώριον· πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδτ. Ἀργιρόεσσα λεγομένη, Πολύβ. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βιθυνίας, Ἀλλ. Στέφ. Βυζ. — 3) Λιμήν τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ταυτὸν Πορτο Φαναρι, ὄθεν, Ἐλαιάτης, ου, ὁ, ὁ κατοικ. Ζηλυκ. Ἐλαιᾶτις, ιδος, ἡ.

Ἐλαιαγάβαλος, ὁ. Helogabalus. Ὁ Ἥλιος, λατρευόμενος ὡς Ζεὺς ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Ἡρωδν. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἀντωνῖνος ὁ Βασσιανός, Ἡρωδιαν. ε, 5, 7.

Ἐλαιᾶτις, ιδος, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν περὶ τὸ λιμένα τῆς Ἐλαίας, Θουκ. α, 46, ἔνθα ὁ Berkel. Ἐλαιοῦντις ἐδιόρθωσεν ἐκ τοῦ Ἐλαιοῦς.

Ἐλαιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας αὐτῆς μὲ ἕνα λιμένα· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἦλθε ὁ τάφος τοῦ Πρωτεσιλάου, Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Ἐλαιοῦς, Ξενοφ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ. — Ὅθεν, Ἐλαιούσιοι, οἱ κάτοικοι.

Ἐλικάτευς, εως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐλικαταίου ὄρους ἐπικληθέντος.

Ἐλικαταῖον, τό. Ὄρος τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ μεγάλου ὄρους Πίνδου.

Ἐλάρα, ἡ (υυ-)· Θυγάτηρ τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ τοῦ Μινύα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν φοβερὸν Γίγαντα Τιτυόν, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεφύη ἐκ τῆς γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρύβη ἡ Ἐλάρα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Ἥρας, Ἀπολόδ. α, 4, 1. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 762.

Ἐλασος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 696.

Ἐλάτεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ μὲ μίαν Ἀκρόπολιν, ταυτὸν χωρίον Ἐλάτα, Ἡροδτ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ταυτὸν Βαβά, Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπρωτῶν, ἐπὶ τοῦ Κωκυτοῦ ποταμοῦ, Δημ.

Ἄλσιστ. 84. ὅτι δὲ Ἐλάτρεια παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ. — Ὄθεν, Ἐλατεύς, έως, ὁ κατοικ. τῆς Ἐλατείας.

Ἐλατίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου, Ἀπολ. Ῥοδ. 41.

Ἐλατιονίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλατίονος, ὁ Ἴτυς, Ὅμ. Ἴλ. Ἀπολ. 210.

Ἔλατος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολλόδ. β', 5, 4. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἄζανος καὶ τοῦ Ἀφείδαντος. Ἐλθὼν εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς ὑπερασπισιν τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ἔμεινεν αὐτόθι, κτίσας τὴν πολιν Ἐλάτειαν. Ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δαοδίκης ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον, Λίευτον, Κύλλην, Πηρέα καὶ Ἴτυχον, Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Παυσ. ί, 34. — 3) Ἡγεμὼν τῶν Λαπίθων ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ Ἱππείας θυγατρὸς τοῦ Ἀνθίππου τὸν Καινέα καὶ Πολύφημον, οἵτινες ἦλθον μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας, Ὅμ. Ἰλ. Α, 264. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθ. κατὰ δὲ Πιπδ. Πύθ. 3, 55. ἦν ὁ Ἔλατος οὗτος καὶ πατὴρ τοῦ Ἴτυχος. — 4) Σύμμαχός τις τῶν Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Πηδάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 33. — 5) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος, Ὅμ. Ὀδ. Χ, 267.

Ἐλάτρεια, ἡ, ἴδε Ἐλάτεια ἀριθμ. 3.

Ἐλατρεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βασιλέως Ἀλκινόου, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ἐλαττωνός, ὁ. Ἱπποκόμος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, μετὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔγινεν ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τὴν ἐν Θήβαις πολιορκίαν, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο Βάτος, Ἀπολλόδ. γ', 6, 8.

Ἐλαφηβόλια, τά, προτυπακμ. ἱερὰ. Ἑορτὴ τις κυνηγετική, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς ἐλαφηβόλου Ἀρτέμιδος, Ὅμ. Ὕμν. Ἀρτ. 10, 2.

Ἐλαφηβόλος, ἡ. Σύνθετος ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θηρευούσης τὰς ἐλάφους, Ὀρφ. Ὕμν. Ἀρτ. 10. Καλλιμ. Ἄρτ.

Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ ἐλαφηβόλια, ἀναλογῶν μὲ τὰ μέσα τοῦ παρ' ἡμῖν Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, Θουκ.

Ἐλαφιαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἦλιδα ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. ς', 22.

Ἐλάφιον, τό. Γυνὴ τις ἐν Ἦλιδι, ἡ ὁποία ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρξε τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν αὕτη ὠνομάσθη, κατά τινας, Ἐλαφιαία. — Παυσ. ς', 22. — 2) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Θεσμφ. 1173.

Ἔλαφος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐλβώ, οῦς, ἡ. Νῆσος βαλτώδης τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φαθμητικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφυγεν ὁ Βασιλεὺς Ἄνυσις, ὅτε οἱ Αἰθίοπες ἐκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον καὶ διέμενεν αὐτόθι κεκρυμμένος 50 χρόνους, ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἑλπαρχία, Ἡρόδτ. 2, 140. Θουκ.

Ἐλέα, ἡ. Στράβ. ς'. πρότερον Τέλη, Ἡρόδτ. καὶ Ἔλλη. Elea, ὕστερον Velia. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἕλου ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φωκαέων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν πλουτιότητα τῶν κατοίκων της, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφοι Ζήνων καὶ Παρμενίδης, οἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα τὴν λεγομένην Ἐλεατικὴν σχολήν· ἔτι δὲ Βαλία, καὶ αἱ Οὐέλιαι· τανῦν Castell a Mare della Bruca. Ἡρόδτ. 1, 167. Στράβ.

ἔθεν, Ἐλεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ. Ἐλεατικός, ἡ, όν, τῆς Ἐλαίας, ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης = ὁ φιλόσοφος Ζήνων, Πλάτ.

Ἐλειμιῶται, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 99. ἴδε Ἐλίμεια.

Ἔλειος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔλος ἐν Λακωνίᾳ, Ἀπολλόδ. 6, 4, 7. Στράβ. ή.

Ἑλένη, ἡ. Helena. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, Πολυδεύκους καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, περίδοξος διὰ τὸ ἄδοχον αὐτῆς κάλλος μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ταύτην ἠθελον νὰ λάβωσιν εἰς γυναῖκα πολλοὶ τῶν Ἑπτήμων Ἡρώων καὶ βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτῆς Τυνδάρεως ἐκλίξας διὰ λαχνοῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τὸν Μενέλαον, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ Βασίλειον τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλένη ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην. Μετά τινα καιρὸν ἐλθὼν εἰς τὴν Σπάρτην Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ ἐρασθεὶς εἰς τὴν Ἑλένην, ἥρπασεν αὐτὴν κρυφίως μὲ πολλοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν. Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη τῆς ὡραιοτάτης τῶν γυναικῶν καὶ συζύγου ἑνὸς τῶν τότε ἰσχυροτέρων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἐκίνησεν ὅλους τοὺς λοιποὺς Ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς Ἕλληνας νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν τόσον φημιζομένην ἐκείνην ἐναντίον τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, καὶ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς πόλεως Τροίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν πολλοὶ τῶν ἀρίστων καὶ ἀνδρειοτάτων Ἡρώων τῆς τότε ἐποχῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὁ Μενέλαος πάλιν τὴν Ἑλένην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην· καθ' Ὅμ. δὲ ἀναχωρῶν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς Τρωάδος μετὰ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν πρῶτον εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, ἀπ' ὅπου μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἐπέστρεφεν αὖθις εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Ὀδ Γ, 278. Δ, 80. Πίνδ. Πύθ. 5, 110. — 2) Θυγάτηρ τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Πάριδος, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἡ Ἑκάβη, ὅτε ἐπορθεῖτο ἡ Τρωὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, Πτολ. Ἡφαιστ. δ', 319.

Ἑλένη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Κρανάη λεγομένη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 449. Εὐρ. Ἑλ. 1676. Στράβ. τανῦν Μακρονῆσι. — 2) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β. 445.

Ἔλενος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος μάντις καὶ εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἦλθεν εἰς τὴν Ἤπειρον μετὰ τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀνδρομάχην χήραν τοῦ Ἕκτορος, ἔμεινεν μέχρι τέλους αὐτόθι ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς χώρας τῶν Μολοττῶν. Στεφ. Βυζ.

Ἕλεος, ὁ. Θεότης τις παρ' Ἀθηναίοις, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καταφεύγουν πολλοὶ δυστυχεῖς καὶ καταδιωκόμενοι, ζητοῦντες ἔλεος καὶ βοήθειαν παρὰ τῶν πολιτῶν, Ἀπολλόδ. γ', 7, 1. β', 81. Παυσ. α', 17.

Ἕλεός, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Μιλήτου, Θουκ. ή, 28. Πλιν.

Ἐλεοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἐλαιοῦς.

Ἐλεοῦσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ταυτὸν Ἑλίστα, Στράβ. — 2) Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σεβαστὴν, Στράβ. — 3) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ῥόδου, Πτολ. έ.

Ἐλευθεραί, αἱ. Πόλις τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, πρότερον εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀνήκουσα, Ξενφ. Στράβ. — Ὄθεν, Ἐλευθερεύς, έως, ὁ κατοικ. καὶ ἐπιθ. θηλκ. Ἐλευθερίς, ίδος, ἡ, πάτρα, βράχος τις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν. Εὐρ. Ἱκετ. 761. — 2) Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη ἀντικρὺ τῆς Γορτύνης, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων, Στέφ. Βυζ.

Ἐλευθέριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Πλαταιάς, ἔνθα ἑορτάζοιτο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐλευθέρια λεγόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο καὶ δημόσιοι ἀγῶνες πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα κατὰ τῶν Περσῶν νίκης, Πίνδ. Ὀλ. 12, 1. Πλάτ.

Ἐλευθήρ, ῆρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λιθούσης θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ἐλευθερὰς ἐν Βοιωτίᾳ, Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Παυσ. δ', 20. — 2) = Ἐλευθεραί, πόλις τῆς Βοιωτίας τὸ πρότερον, Ἡσίοδ. Θεογ. 54.

Ἐλεύθερος, ὁ. Εἷς τῶν Κουρητῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐλευθερναὶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἐλεύθυια, καὶ Ἐλευθώ, = Εἰλείθυια.

Ἐλευθερούπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰουδαϊκῆς Παλαιστίνης, κτισθεῖσα πρῶτον τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, κειμένη μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀσκάλωνος. Ἱερ.

Ἐλευσινιακός, ἡ, όν. Τῶν Ἐλευσινίων ἢ εἰς τὰ Ἐλευσίνια ἀνήκων, Στράβ.

Ἐλευσινιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς θεᾶς Δήμητρος, Στράβ.

Ἐλευσινιδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλευσῖνος, ὁ Ἡλειὸς, Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 105. ἔνθα τὸ ι ἐστι βραχύ.

Ἐλευσίνιος, ία, ιον (ι). Τῆς Ἐλευσῖνος· τὸ Ἐλευσίνιον, ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἐν Ἀθήναις καὶ Ἐλευσῖνι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἐλευσῖνος, Θουκδ. — αἱ Ἐλευσίνια τελεταί, τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια τῆς Δήμητρος, Λουκ. καὶ, Ἐλευσίνια, τά. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἑορτῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος μὲ μυστηριώδεις τελετὰς καὶ ἱεροπραξίας. Πρῶτος ὅστις ἐσύστησε τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰς τὴν Ἀττικήν, λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Εὔμολπος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ σύστασις αὐτῆς τῆς ἑορτῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ τελουμένων μυστηρίων ἦν ἀρχαιοτάτη παρ' αὐτοῖς τοῖς Αἰγυπτίοις, κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐσύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια, Διόδρ. Σικ. ά. — κατά τινας δὲ πάλιν λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔφερεν αὐτὰ ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐπανηγυρίζοντο δὲ ταῦτα μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἐξαιρτ. ἐν τῇ Ἀττικῇ διαιρούμενα εἰς μικρὰ καὶ εἰς μεγάλα Ἐλευσίνια, καὶ τὰ μὲν μικρὰ Ἐλευσίνια ἑορτάζοντο ἐτησίως κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) τὰ δὲ μεγάλα κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα (Σεπτέμβριον), τὰ ὁποῖα διήρκουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἑκάστη δὲ ἡμέρα εἶχεν ἰδίαν τινὰ ἐπίκλησιν· Ἡ μύησις τῶν μυστηρίων τούτων ἐγίνετο συνήθως ἐν καιρῷ νυκτὸς, οἱ δὲ μυούμενοι ἐλέγοντο Μύσται ἢ Ἐπόπται· τὸ κύριον σκοπούμενον τῶν μυστηριωδῶν τούτων τελετῶν, ὑπῆρχεν ἡ δόξα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἡ βεβαία ἀποζήτησις περὶ τῆς μετὰ θάνατον κρίσεως καὶ ἀποδόσεως, καὶ μία ἀμίμητος καθαρότης τῆς συνειδήσεως καὶ ἀπαλλαγὴ ὅλων τῶν προτέρων ἀνομημάτων, ὅτε τυχὸν εἶχον πράξει οἱ μυού-

μενοι. Πολλοὶ τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος ἔγιναν μῦσται τῶν Ἐλευσινίων τελετῶν, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἡρακλῆς.

Ἐλευσῖνος, ὁ, = Ἐλευσίς, ὁ.

Ἐλευσίς, ῖνος ὁ (ὕστερον Ἐλευσίν, ῖδα Γραμ. Ἑλλ. Βουτμ § 41, 4). Πόλις καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δημήτρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο αἱ τελεταὶ τῶν Ἐλευσινίων μὲ πολλὴν πομπήν, συνοδευόμεναι ἐτησίως ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων ἀπ' αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ταυτῶν Ἐλευσῖνα, Ὅμ. Τμ. Δημ. 97. Πινδ. Ἡρόδτ. — ὅθεν ἐπίρρ. Ἐλευσῖνάδε καὶ Ἐλευσῖνάσε, εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, Ξενοφ. Δημτδ.

Ἐλευσῖς, ῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δαείρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, Ἀπολλόδ. α', 5, 1 οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυσ. α', 38.

Ἐλεφαντίνη, ἡ (ῑ). Νῆσος τῆς Θηβαΐδος χώρας, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Νεῖλος ἐνταῦθα ἐλίσσων ἀπέχουσα τοῦ μικροῦ καταράκτου ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ταυτῶν Γεζυρὶτ-Ἄσσουαν, Ἡρόδτ. 2, 17. Στράβ.

Ἐλεφαντὶς, ίδος, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Ἐλεφήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Χαλκώδοντος καὶ τῆς Μελανίππης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν Ἀβάντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 540. Ἀπολλόδ. γ', 9, 8.

Ἑλεών, ῶνος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ταναγρας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 500. ὁ Ἑλεών, Στράβ. — ὅθεν, Ἑλεώνιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ἑλεῶνος, Ἡρόδοτ. — 2) Πόλις τῆς Θετταλίας, πιθαν. = Ἠλιώνη, Ὅμ. Ἰλ. 1, 266. ἡ πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους Πηλιαστοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. ὀρθτρ. Νεῶν καλεῖται, ὅπερ ὄρα.

Ἑλίκαων, ονος, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 124.

Ἑλίκη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Σηλινοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀχαΐας, γυνὴ τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Ἑλίκη, Παυσ. ζ', 1. Στρέφ. Βυζ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Τγῖν.

Ἑλίκη, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἰων καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἑλίκης· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Ποσειδῶν, ἔχων ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ Ἑλικώνιος Ποσειδῶν ἐπωνομάζετο· ἠφανίσθη δὲ ἡ πόλις αὐτὴ ἀπὸ ἕνα φοβερὸν σεισμὸν τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 101 Ὀλυμπ. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 575. Στράβ. — ὅθεν ἐπίρρ. Ἑλίκηθεν, ἐκ τῆς Ἑλίκης, Θεόκρ. — καὶ Ἑλικεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Ἑλίκης, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θετταλίας, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 475. Στράβ.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ, Helicon. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Βοιωτίας, κείμενον δυτικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Θεσπιῶν ἕως τῆς Φωκίδος· ἐνταῦθα ἀπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, ὅτι εἶχον αἱ μοῦσαι τὴν κατοικίαν των, διὸ καὶ Ἑλικωνιάδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο· ἐνομίζετο δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἷς ναὸς καὶ ἄλτος τῶν Μουσῶν καὶ μία πηγὴ Ἀγανίππη καλουμένη· εἰς τοῦτο λέγεται ὑπό τινων ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔφαλλε κατ' ἀρχὰς· ταυτῶν λέγεται Ζαγάρα. Ἡσιόδ. Θεογ. 2. Ὅμ. Τμ. Ποσ. 21.

Ἑλικωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἢ ἡ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος οὖσα. Ἡσιόδ. Θεογ. 1. καὶ Ἑλικωνιάδες αἱ, Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, ἔνθα συνήθως διέτριβον.

Ἑλικωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἢ ἡ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκουσα, ἡ Ἑλληνικὴ κρήνη, = Ἀγανίππη ἢ Ἱπποκρήνη. Ἀνθολ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Φαλίαν, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἑλικώνιος, ία, ιον. Τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἢ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκων, αἱ Ἑλικώνιαι παρθένοι, ταυτὸν τῷ Μούσαι, Πινδ. Ἰσθμ 127. — 2) ὡς οὐσιαστ. ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Υ, 404. ἀπὸ τῆς Ἑλίκης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν εἶχεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν, Ἡρόδτ. 1, 148. Καλλιμ. Τμ. εἰς Δῆλ. 101 Στράβ. ἢ ὀρθτρ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, παρβλ. Ὅμ. Τμ. Ποσειδ. 21, 3. καὶ Παυσ. 3, 29.

Ἑλίμεια, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκουσαν, Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἑλιμία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 2, 18. καὶ Ἑλυμιῶτις, ίδος, ἡ, παρ' Ἀρρίαν.

Ἑλιμειῶται, οἱ, καὶ Ἑλειμιῶται, Θουκδ. β', 80. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν Μακεδονικῶν λαῶν. (Ἑλυμιῶται, οἱ, Πτολ. οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἑλυμίας καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἴδε Ἑλυμία.)

Ἕλιξ, ικος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Κλίξος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μεγαρέων, Θουκ. α', 85. Ξενοφ. — 2) Μικρὸς τις ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἑλισάρνη, ἡ, = Ἀλισάρνα, ὅπερ ὄρα.

Ἑλισσοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἐλίσσων, Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 9.

Ἐλίσσων, ωντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἠλιάδος χώρας πλησίον τῆς Κυλλήνης, Στράβ. — 2) Ἕτερος μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων διὰ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, ταυτὸν Λεοντάρι, Παυσ. — 3) Ἐλίσσων, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. — Παυσ. Ἀρκ. 3.

Ἐλίσυκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Λιγυρίας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡρόδτ. 7, 165.

Ἔλλα, Ἔλλαν, Ἐλλανὶς, Ἐλλάνιος, κ. τ. τ. Δωρκ. ἀντὶ Ἕλλη, Ἕλλην, κ.τ.τ.

Ἑλλαδικός, ή, όν. Τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνικός, Στράβ.

Ἑλλανικός, ή, όν, Δωρκ. ἀντὶ Ἑλληνικός,

Ἑλλάνικος, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, γεννηθεὶς περὶ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 70 Ὀλυμπ. 12 χρόνους περίπου πρὸ τοῦ Ἡροδότου· ἔγραψε μίαν Ἀττικὴν ἱστορίαν καὶ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος χωρῶν, Θουκυδ. α', 97. — 2) Νεώτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, ὅστις κατὰ Σουϊδ. συνέγραψε Περίοδον γῆς, καὶ Ἱστορίας. Τοῦτον τὸν Μιλήσιον συγχέουσι πολλοὶ μετὰ τοῦ ἐκ Μιτυλήνης. (Ἑλλάνιος, παρὰ Θουκδ. Πλουτ. Λουκ. διὰ δὲ τοῦ μακροῦ Ἰῶτα γραφόμ. παρὰ Τζέτζ. Κατὰ Παπσβ. καὶ ⏑ ⏑ υν.)

Ἑλλάς, άδος, ἡ, Hellas. Τὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχικῶς ἐν μικρὸν μέρος τῆς Θετταλίας, μεταξὺ τοῦ Ἐνιπέως καὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἑλλάς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμ. πολλάκις συγχέει μετὰ τῆς Φθίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Θετταλίας. Εἰς ταύτην τὴν χώραν ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὀνομάζονται ἰδίως παρ' Ὅμρ. Ἕλληνες, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 683. Π, 395. Στράβ. ἡ· ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Θεσσαλία, Ἡρόδτ. 1. 56. Θουκδ. α', γ'. — Ἐφεξῆς δὲ ἐκαλεῖτο Ἑλλὰς ἕως τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅλη ἡ ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκεῖνο αἱ διάφοροι ἐλεύθεραι ἐπικράτειαι τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ταύτην περιληπτικὴν ὀνομασίαν μεταχειρίζεται ἐπὶ ὅτε καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν Ἑλλὰς, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄργος ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς ὅλην τὴν ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου χώραν, Ὀδ. Α, 344. Δ, 726, 816. Λ, 496. ἔτι γενικωτερ. Ὀδσ. Ο, 80. καὶ Ἡροδτ. Θουκ. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον χρόνοις καὶ ἐξαιρτ. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἐκάλουν Ἑλλάδα γενικ. ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις περιέχεται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους, σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπεριλαμβάνετο καὶ αὐτὴ ἡ Πελοπόννησος. Τὸ τὴν γενικὴν ταύτην ὀνομασίαν περιεῖχεν ἡ χώρα αὕτη ὅλας ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας, ἔσαι ἔκειτο μεταξὺ Θρᾴκης, Ἰλλυρίας, Ἰονίου πελάγους καὶ Αἰγαίου πελάγους, τὴν νῆσον Κρήτην, Εὔβοιαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς μικροτέρας νήσους, κειμένας ἐπὶ τῶν δύο τούτων θαλαττῶν. Τὸ τούτου δὲ τοῦ γενικοῦ ὀνόματος θεωρουμένη ἡ Ἑλλὰς, ἐδιαιρεῖτο εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἀρκτῴαν Ἑλλάδα, ἥτις περιελάμβανε τὴν Μακεδονίαν, Θεσσαλίαν καὶ Ἤπειρον· εἰς τὴν μεσαίαν Ἑλλάδα, ἥτις καὶ ἰδίως Ἑλλὰς ἐλέγετο, περιλαμβάνουσαν τὴν Μεγαρίδα, Ἀττικὴν, Βοιωτίαν, Φωκίδα, Δοκρίδα, Αἰτωλίαν καὶ Ἀκαρνανίαν· εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἑλλάδα περιλαμβάνουσαν ὅλην τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους, αὐτὰ διῃρημένη εἰς δέκα Νομοὺς ἢ κύκλους καὶ εἰς 42 μικροτέρας ἐπαρχίας.

Ἑλλάς, άδος, ὁ· ποιητ. = Ἕλληνικὸς, Αἰσχύλ. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστικ. προσωπικ. γυνὴ, αὐτὴ ἡ Ἑλληνὶς, Εὐριπ.

Ἑλλάς, ἡ. Θηλ. κύρ. ὄνομ. Μήτηρ τοῦ Γοργίονος ἐξ Ἐρετρίας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. ζ', 8, 8.

Ἔλλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἥτις καταπεχομένη ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς Ἰοῦς, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Φρίξου· διαβαίνουσα δὲ τὴν θάλασσαν καθημένη ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλου κριοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κολχίδα, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς ἐκεῖνο τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ὀνομάζεται ἄχρι τοῦ νῦν Ἑλλήσποντος μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἄλλως Δαρδανέλλια. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. Διόδρ. Σικ. δ', 48. ὁ τάφος αὐτῆς εὑρίσκετο εἰς τὴν Πακτύαν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἕλλης τάφος καλούμενος, Ἡρόδτ. 7, 58.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ξούθου καὶ Αἰόλου· διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθίας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους τούτου Ἕλληνας· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσαν οἱ υἱοί του ἐνταῦθα, κυριεύσαντες καὶ ἄλλα μέρη τῆς Θεσσαλίας, οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰσῆλθον ὕστερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες τὸ πλεῖστον μέρος αὐ-

τῆς. Ἡρόδ. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. Πίνδ. Πύθ. 4, 2, 5, 3. — 2) Τίὸς τοῦ Φθίου καὶ τῆς Χρυσίππης, ὅστις κατὰ Στέφ. Βυζ. λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλλάδα ἐν Θετταλίᾳ.

Ἕλλην, ηνος, ὁ· πληθ. Ἕλληνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας καὶ νῦν Ἑλλάδος. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν λαός τις τῆς Θετταλίας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἠπείρου διὰ τὸν αὐτόθι συμβάντα κατακλυσμόν, κατῴκησε περὶ τὸ ὄρος Παρνασσὸν καὶ Φωκίδα, ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν Ἕλληνες ἰδίως ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος οἱ ἐν Φθίᾳ κάτοικοι· μετὰ καιρὸν κατεστάθη τὸ ὄνομα τοῦτο κοινὸν δι' ὅλους τοὺς ἐν τῇ ἰδίως Ἑλλάδι καὶ Πελοποννήσῳ λαούς· ἐδιαιροῦντο δὲ οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος εἰς τέσσαρας μεγάλας φυλὰς ἢ γένη, εἰς Αἰολεῖς, Δωριεῖς, Ἴωνας καὶ Ἀχαιούς, κληθέντας οὕτως ἀπὸ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ἕλληνος, τὸν Αἴολον καὶ Δῶρον, καὶ ἀπὸ τοὺς δυο υἱοὺς τοῦ Ξούθου καὶ ἐγγόνους τοῦ Ἕλληνος, τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν· τούτων οἱ μὲν Αἰολεῖς κατοικοῦντες τὸ πρῶτον τὴν Θετταλίαν, ἐκτάθησαν ἕως τῆς Πελοποννήσου κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν Ἦλιδα καὶ Ἀρκαδίαν, οἱ δὲ Δωριεῖς εἰσβαλόντες ἀργότερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατῴκησαν καὶ οὗτοι τὴν Ἀργολίδα, Σπάρτην, Μεσσηνίαν καὶ Κόρινθον, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἀπεκατεστήθησαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὴν αὐτόθι χώραν Ἀχαΐαν, εἰς δὲ τὴν χώραν τῆς Ἀττικῆς διεμείναν οἱ Ἴωνες, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταφύγει, διωχθέντες πρότερον ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν· τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἰδίως Ἑλλάδος ἕως τῆς Θετταλίας κατεῖχετο ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ Αἰολικὰς φυλάς, αἵτινες συνήθως ὠμίλουν τὴν λεγομένην Αἰολικὴν διάλεκτον. Ὡσαύτως καὶ οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους ἔχοντες τὴν ἀρχὴν των ἐκ τῶν φυλῶν τούτων καὶ ὁμιλοῦντες τὰς αὐτὰς διαλέκτους μὲ τοὺς ἐν τῇ στερεᾷ Ἑλλάδι λαούς, ἐλέγοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ κοινὸν ὄνομα Ἕλληνες. Ὅμ. Ἰλ. Β, 684. Ἡρόδτ. Θουκ. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 2) ὡς ἐπίθ. ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Πίνδ. καὶ Θηλκ. = Ἑλληνίς, Εὐρ. Ἰφ Ταυρ. 495. Δουκ.

Ἑλληνικός, ή, όν. Τῶν Ἑλλήνων, εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀνήκων, Ἡρόδτ. Εὐρπ.

Ἑλληνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἑλλάδος οὖσα, ἢ ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνήκουσα· καὶ οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος, Εὐρπ.

Ἑλλήσποντος, ὁ. Πόντος τῆς Ἕλλης· οὕτως ὠνομάσθη τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάττης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, τὸ νῦν συνήθ. στενὸν τῶν Δαρδανελλίων λεγόμενον, ἀπὸ τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἥτις ἔπεσεν ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ καὶ ἀπνίγη, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Φρίξου εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 845. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. ἐπὶ τοῦ στενοῦ τούτου ἔστησε μίαν γέφυραν ὁ Ξέρξης βατιλεὺς τῶν Περσῶν, ὅτε διεβίβαζε τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην ἀναντίον τῶν Ἑλλήνων, Ἡρόδτ. — 2) Ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα, ὅθεν. Ἑλλησπόντιος, ία, ιον, τοῦ Ἑλλησπόντου ἢ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀνήκων, καὶ, οἱ Ἑλλησπόντιοι, οἱ περὶξ τοῦ Ἑλλησπόντου κατοικοῦντες, Ἡρόδτ. 4, 89. — Ἑλλησποντικός, ή, όν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησποντικαὶ πόλεις, αἱ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κείμεναι πόλεις, Ξενφ. Ἀναβ. ά.

Ἕλλοι, = Σελλοί, Πίνδ.

Ἑλλόμενον, τό. Λιμήν τις ἐπὶ τῆς νήσου Λευκάδος, ταὐτὸν Κλίμενον, Θουκυδ. γ', 94, κατὰ Πόππον, ἔνθα πρότερον Ἑλλόμενον ἔκειτο.

Ἑλλοπία, ἡ. Μικρά τις χώρα κειμένη ἀρκτικῶς τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Καναίου ἀκρωτηρίου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοὺς Ἕλλοπας υἱοὺς τοῦ Ἴωνος, ὅστις, ὡς λέγεται, ἔκτισεν ἐνταῦθα καὶ μίαν πόλιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα· ἡ Ἑλλοπὶς μοῖρα, παρ' Ἡρόδτ. 8, 23. Στράβ. Τροπικ. δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν Ἑλλοπία καὶ ὅλη ἡ νῆσος Εὔβοια, Στράβ. — 2) Χώρα τῆς Ἠπείρου πλησίον τῆς Δωδώνης, Ἡσύχ. Δείφ. 39. ἡ γραφ. Ἐλλοπία παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμάρτημ.

Ἑλλοπιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλοπίας ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ τροπικ. = Εὐβοεύς, Καλλιμ. εἰς Δηλ. 20.

Ἕλλοψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπὶς χώρα, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἑλλωτις, ιος, ἡ Ἐπίθ. τῆς Εὐρώπης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἔνθα ἐπωνυμίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἡ ἑορτὴ Ἑλλώτια λεγομένη, Ἡσύχ.

Ἐλμαντική, ἡ. Πόλις τῆς Λουσιτανίας (Portugalliae), ταὐτὸν τῷ Σαλμαντικῇ, ὅπερ ὁρᾶς, Πολύβ.

Ἔλος, ους, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακεδαίμονος κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ἥτις, ὡς λέγεται, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐλείου υἱοῦ τοῦ Πέρτου, ἢ κατ' ἄλλους ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὰ πολλὰ περὶ ταύτην ἕλη καὶ βαλτώδη μέρη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 584. Θουκ. Ἡ πόλις αὕτη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, κατηντήσεν εἰς κώμην μικράν, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἔγιναν δοῦλοι τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Λακεδαιμονίων, περιποιούμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν. — ὅθεν, Ἕλειοι καὶ Εἵλωτες, οἱ κάτοικ. τοῦ Ἕλους, ἴδε Εἵλωτες. — 2) Κώμη ἢ χώρα μικρὰ τῆς Ἦλιδος ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 594. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἀγνωστος. — 3) Πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἀπολλόδ. β', 4, 7.

Ἑλουήττιοι, οἱ, Helvetii. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀρκτίου, Ῥήνου, καὶ Ῥοδάνου ποταμῶν, τῶν Ἄλπεων καὶ τῆς λίμνης Λεμάνης, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 9, 11. κατὰ Ἰούλ. Καισ. ἦταν οὗτοι διηρημένοι εἰς 12 πόλεις, συνιστῶντες ὅλοι ὁμοῦ περίπου 263,000 ψυχάς, εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ πολεμικοί, ταὐτὸν Ἑλβετοί.

Ἕλουοι, οἱ, Helvii. Μερίς τις λαοῦ τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδάνου ποταμόν, Στράβ

Ἑλπήνωρ, ορος, ὁ, κλητ. Ἑλπῆνορ. Σύντροφος τοῦ Ὀδυσσέως μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον, Ὅμρ. Ὀδ. Κ, 552. ὕστερον δὲ πεσὼν ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ παλατιοῦ αὐτῆς καὶ συντριφθεὶς ἀπέθανεν, Ὅμ. Ὀδ. αὐτόθι.

Ἑλπίας, ου, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦν δοῦλος ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, Δημ.

Ἕλυμα, τά. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας, πρωτεύουσα τῆς Ἐλιμιωτίδος χώρας, Πτολ. κατά τινας ἡ νῦν Ἀρναούτ-Βελιγράδ.

Ἐλυμαΐς, ίδος, ἡ, Elymais. Χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περτικοῦ κόλπου, ἡ Ἐλὰμ τῆς Θείας Γραφῆς, ταὐτὸν Λουριστάν, Πολύβ. — 2) Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, ἥτις καὶ Ἐλυμαῖτις, ίδος, ἐλέγετο, Στράβ. — ὅθεν Ἐλυμαῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐλυμαΐδος, ἡ Ἐλυμαΐα, = Ἐλυμαΐς, καὶ Ἐλυμαῖοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἐλυμαιῶτις, ίδος, ἡ, = Ἐλιμειώτις, Ἀρρίαν.

Ἐλυμία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Ξενφ. Ἑλλ. ς', 5, 13.

Ἔλυμοι, οἱ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων λαῶν τῆς νήσου Σικελίας, κατοικούντες περὶ τὸ ὄρος Ἔρυξ καὶ Σέγεστα· κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι ἀρχαιότεροι τῶν Τρώων ἀποίκων, κατ' ἄλλους δὲ καὶ κατὰ Οὐίργ. καταγόμενοι ἐκ τῶν Τρώων, Θουκ. ς', 2. Ἀπολλόδ.

Ἔλυμος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν Τρώων, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ἀκέστου, Διον. Ἁλ. α', 52. κατὰ Στράβ. ἦν οὗτος εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Αἰνείου.

Ἔλυρος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης, Παυσ.

Ἕλωρος, ὁ, Elorus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ταὐτὸν Atellari ἢ Abiso. Ἡρόδτ. Θουκ. — 2) Ἕλωρος, ἡ, πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ταὐτὸν Coretina. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἑλωρῖνος, ἴνη, ῖνον, τῆς Ἕλωρου, ἡ Ἑλωρίνη ὁδός, οὕτως ἐκαλεῖτο μία ὁδὸς ἐν Σικελίᾳ φέρουσα ἀπὸ τοῦ Παχύνου ἀκρωτηρίου πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἕλωρου ποταμοῦ, Θουκ. ς', 65. ἔτι δὲ καὶ Ἕλωρος, Helorus εὑρηται ἐν ἀρχαίοις ἐκδόσεσι.

Ἐμβαδίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός τινος πένητος, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 631. ἀντὶ ἐμβαδ' ἔχων.

Ἐμβάσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπρόσφερον θυσίαν ἐπὶ τοῦ παριλίου, ὅτε ἐμέλλον νὰ ἀποπλεύσωσι διά τινα τόπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 359.

Ἔμβατον, τό. Ὁ μεταξὺ τῆς νήσου Χίου καὶ τῶν Ἐρυθρῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πορθμὸς τῆς θαλάσσης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἔμβατα ἐλέγετο, Θουκ. γ', 29. 32. Στέφ. Βυζ.

Ἐμβόλιμα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 18.

Ἔμεσα καὶ Ἔμεσος, ἡ, ἔτι δὲ Ἔμισα, Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ Ἡλιογαβάλου ἢ τοῦ Ἥλιου παρὰ τοῖς Φοίνιξι, ταὐτὸν, Χίμς, Πτολ. εβ', 15. Ἡρωδ. ὅθεν, Ἐμεσηνός, ὁ κάτοικ.

Ἐμμενίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τηλεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὅστις φονεύσας τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ἀκράγαντος ἐν Σικελίᾳ, διέμεινεν αὐτόθι ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἐμμενίδαι, Πινδ. Ὀλ. 3, 68. Πυθ. 6, 5.

Ἐμπεδίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἐμπεδοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος Πυθαγορικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας, συγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου· μιμούμενος καθ' ὅλα τὸν βίον καὶ τὰ δόγματα τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας, ἣν πρὸ πάντων ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν τυράννων καὶ πάσης δεσποτικῆς ἀρχῆς, διὸ καὶ οἱ συμπολῖται αὐτοῦ Ἀκραγαντῖνοι ἐπρόσφεραν εἰς αὐτὸν τὸ στέμμα τῆς βασιλείας, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἀπέβαλε, καταργήσας ὅλως διʼ ὅλου πᾶσαν Ἀριστοκρατικὴν δύναμιν καὶ ἐπίῤῥοιαν, καὶ ἀποκαταστήσας τὴν Δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ὅσα ὁ Ἐμπεδοκλῆς συνέγραψεν, ἦσαν εἰς ποιητικὴν γλῶτταν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέβαλε πρὸ πάντων τῶν ἄλλων φιλοσόφων μιμητὴς ἐξαιρτ. τὸ πνεῦμα τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ πονημάτων σώζονται μόνοι λείψανά τινα ἐκ τοῦ περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλίου τοῦ.

Ἐμπορεῖα, τά, Emporia. Πίθηκ. = Βυζάκιον ἐν Ἀφρικῇ, ἡ μικρὰ τις χώρα ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς ἀπέναντι τῆς Ἱσπανίας, Πολύβ.

Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπόριον, τό, Emporiae. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν ἢ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Φωκαέων, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἰλλοδιανοῦ (Λε-

βρεγέτου ποταμοῦ), ταῦν, Castello d'Ampurias., Πολυβ. — ὄδεν, Ἐμπορίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐμπόριον, τό, = Ἐμπορεῖον, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἐμπόριον Βαρβαρικόν. Λιμὴν τῆς Ἰβηρίας, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ, Ἀρρίαν. περιπλ. — 3) Λιμὴν τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἐμπουσα, ἡ. Τέρας καταχθόνιον, φόβητρον τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον παριστάνετο συνήθ. βεβαμμένον μὲ αἷμα, ἔχον μόνον ἕνα πόδα, καὶ μεταβαλλόμενον εἰς διαφόρους μορφάς· ἐλέγετο δὲ ὅτι ἐπέμπετο ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ ναυσθερήσῃ τοὺς ὁδοιποροῦντας, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 295. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1049. — 2) Ἀσελγὴς τις ἑταίρα, Δημοσθ. Στεφ.

Ἐναίσιμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἑλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὀβιδ. μεταμ. 8, 362.

Ἐναρέτη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Ἐναρηφορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐν Σπάρτῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. ἢ γραφ. Ἐνάρσφορος (ἐνα-ψέρω) ἴσως μᾶλλον γνμαρτμ.

Ἐνδαΐς, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Ἐνδηΐς, Πίνδ.

Ἐνδηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαριτοῦς, γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, τοὺς ὁποίους αὕτη κατέπεισε νὰ φονεύσωσι τὸν Φῶκον ἄτερον υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης, Ἀπολλόδ. γ', 2, 6. Παυσ. β', 29. Πόδ. Νέμ. 5, 21.

Ἐνδιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων φίλος καὶ ξένος τοῦ Ἀλκιβιάδου, Θυκδ. η', 6.

Ἐνδοιος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου, Παυσ.

Ἐνδυμίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ἀεθλίου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλύκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἦλιδα τῆς Πελοποννήσου, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα λέγεται ὅτι ἠγάπησεν ἡ Ἐλένη· ὢν δὲ εἰς ἄκρον δίκαιος, ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ Διός, ὥστε οὗτος ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀθανασίαν καὶ ἕνα ὑπνον ἡδύτατον ὕπνον, κατ' ἄλλους δέ, ἑλθὼν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἥραν, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς παντοτεινὸν ὕπνον. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. Παυσ. Κατά τινα δὲ μεταγενεστέραν διήγησιν διέτριβεν ὁ Ἐνδυμίων εἰς τὴν Καρίαν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου, ὅπου εὑρίσκετο αὐτὸν ἡ Σελήνη κοιμώμενον μέσα εἰς ἓν σπήλαιον, ἠράσθη εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ κοιμᾶται αἰωνίως, Θεοκρ. Εἰδ. γ', 50. Λουκ. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστεροδίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παίονα, Ἔπεα καὶ Αἰτωλόν. Παυσ. ε', 1.

Ἐνετοί, οἱ, Heneti. Ἔθνος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Παρθένιον ποταμόν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 852. οὗτοι λέγονται ὅτι ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀντήνορος καὶ κατῴκησαν εἰς τὰ ἀριστερὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἐνετοί, παρὰ Στράβ. — 2) — Veneti. Ἔθνος τῆς ἄνω Ἰταλίας, τὸ ὁποῖον κατά τινας μὲν ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγόνων, κατὰ δὲ Ἡρόδ. Ι, 169 ὑπῆρχεν ἔθνος Ἰλλυρικόν, ὅπερ καὶ πιθανότερ. ὁ δὲ Στράβ. λέγει τοὺς Ἐνετοὺς τούτους ἔθνος Γαλλικόν. — ὄδεν Ἐνετικός, ἡ, όν, τῶν Ἐνετῶν, ἡ Ἐνετική, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀρίστους ἵππους, Στράβ. (φιλολμ. εὑρηται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. δασυνμ. παρ' Κύρ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Οὐενετοί, Πολύβ.

Ἐνετός, ἡ, όν, = Ἐνετικός, ὄδεν, πῶλοι Ἐνεταί, Εὐριπ. Ἱππόλ. 230. Οἱ ἵπποι οὗτοι ἦσαν περίφημοι τὸ πάλαι, τοὺς ὁποίους ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀναφέρει κατ' ἀντιχρονισμόν τινα, ἢ ὡς ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγονικῶν ἵππων κατάγομένους, ἴδε Στράβ. ε', 1, 4.

Ἐνιῆνες, οἱ, = Αἰνιᾶνες, ὅπερ ἴδε.

Ἐνιπεύς, έως, ὁ. Ἐπίτιμος ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανόν, ταῦν Καρίττα, Ἡρόδοτ. 7, 129. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σαλμώνης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, ταῦν Ἐνιπέος. Στράβ. εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι μεταμορφώθη ὁ Ποσειδῶν, ὅτε ἐγέννησεν ἐκ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως τὸν Νηλέα καὶ Πελίαν, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 238.

Ἐνιπώ, οῦς, ἡ. Δούλη τις, μήτηρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι, 13.

Ἐνίσπη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἐπί τινος ὄρους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 606.

Ἔννα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Σικελίας κειμένη μεσογείως, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, εἰς ταύτην λέγεται ὅτι συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ταῦν, Castro Giovanne. Καλλιμ. Πολύβ. — ὄδεν, Ἐνναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἐννεάκρουνος, ἡ. Πηγή τις περίφημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο εἰς ἐννέα κρουνοὺς εἰς τὴν πόλιν ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Καλλιρρόη, Ἡρόδοτ. 6, 137. Θουκ.

Ἐννέα Ὁδοί, αἱ. Τόπος τῆς Θράκης, ἔνθα ὕστερον ἔκειτο ἡ πόλις Ἀμφίπολις, Ἡρόδ. 7, 114.

Ἔννομος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων, μέγας οἰωνοσκόπος, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 858. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 122.

Ἐνοδία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης καὶ Περσεφόνης, μὲ τὸ νὰ διατρίβον, ὡς ἐλογίζετο, συνήθ. εἰς τὰς τριόδους, Εὐρπ. Ἑλλ. 570. Λουκ.

Ἐνοδίας, ου, ὁ, ἴδε Ἐνοδίος.

Ἐνόδιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς φύλακος τῶν ὁδῶν, Ἡσύχ.

Ἐνόπη, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἑπτὰ πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 15. ἡ αὐτὴ καὶ Γηρήνεια καλουμένη, Στράβ.

Ἐνοσίδας, καὶ Ἐννοσίδας, α, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κινοῦντος καὶ σείοντος τὴν Γῆν, Πίνδ.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, = Ἐνοσίδας, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 751.

Ἔνουδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, Παυσ.

Ἐντεδίκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μενιππίδην, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἔντελλα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας κειμένη τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Ἱριμισσοῦ ποταμοῦ, ταῦν Entella, Στέφ. Βυζ. — ὄδεν, Ἐντελλῖνοι, οἱ κάτοικ.

Ἔντιμος, ὁ. Κρὴς, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν, Θουκ. Ϛ', 4.

Ἐνυάλιος, ὁ (ᾱ). Ἐπίκ. τοῦ Ἄρεος ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς, ἥτις κατά τινας ἐνομίζετο μήτηρ αὐτοῦ, Ὅμ. Κατὰ δὲ Διον. Ἁλ. ἦν ὁ Ἐνυάλιος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἐνυοῦς. — 2) Τόπος τις πλησίον τῶν Μεγάρων, Θουκ. δ', 67. ἔνθα ὁ Ποπ. τὸ Ἐνυάλιον, προτυπ. ναός, ἀναγινώσκει.

Ἐνυώ, οῦς, ἡ (ἐκ τοῦ ἐνύω, φονεύω). Θεὰ τοῦ πολέμου, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Bellona καλουμένη σύντροφος τοῦ Ἄρεος εἰς τὰς μάχας, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 592. — 2) Μία τῶν Γραιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 275. Ἀπολλόδ.

Ἐξάδιος, ὁ (-υυν) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λαπίθων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Γρυναῖον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 180. Ὅμ. Ἰλ. Α, 264.

Ἐξαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ὀλυμπιονίκων νικήσας σταδίῳ τῇ 91. Ὀλ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β'. 8.

Ἐξαμπαῖος, ὁ. Πηγήτις ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀλαζόνων, ἐκβάλλουσα εἰς τὸν Τάναϊν (Βόγα) ποταμόν· ταύτης τὸ ὕδωρ ἦν πικρὸν καὶ ἀηδές, ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἱραὶ Ὁδοί. Ἡρόδ. 4, 52.

Ἐξάπολις, εως, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Δωριέων, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἓξ Δωρικὰς πόλεις, τὴν Λίνδον, Ἰάλισσον, Καμιρον, Κῶ, Κνίδον καὶ Ἁλικαρνασσόν, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Πενταπόλις ἐξαιρεθείσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐκ τῶν λοιπῶν πόλεων, Ἡρόδτ. 1. 144.

Ἔξαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενφ.

Ἐξηκεστίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις ἐκ Καρίας, ὅστις ὢν πρότερον δοῦλος, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ τὸν βαθμὸν Ἀθηναίου πολίτου, Ἀριστφ. Ὀρ. 767.

Ἐξήκεστος, ὁ. Συρακούσιός τις, παρὰ Θουκ. — 2) Ἰατρός τις ἀλλογενὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις πιθαν. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὸ ἐξάκεσις ἤτοι ἴασις. Δημ. Παραπρ.

Ἑξέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύθραν, Ἀπελλόδ. β', 7, 8.

Ἐορδαία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας κειμένη βορειοδυτικῶς, Πολυβ. Στράβ. ὄδεν, Ἐορδαϊκός, ἡ, όν, τῆς Ἐορδαίας, ὁ Ἐορδαῖος ποταμός, πιθαν. = Ἄψος. Ἀρρίαν. Ἀνβ. α, 5, 9.

Ἐορδία, ἡ, = Ἐορδαία, Θουκ. β', 99.

Ἐορδοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας, κατοικοῦν ἐν τῇ Ἐορδαίᾳ χώρᾳ, Ἡρόδ. Θουκ.

Ἐπακρία, ἡ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κέκροπος, ὄδεν, Ἐπακριεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐπάκριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς τὸ Ἀκραῖος.

Ἐπακταῖος, ὁ (ακτή). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Σαμίοις.

Ἐπάκτιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Ἄκτιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1269.

Ἐπάλτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐπαμεινώνδας, καὶ Ἐπαμινώνδας, ου, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων καὶ σοφωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Πολύμνιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καφισία, γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας εἰς ἐνδεᾗ καὶ αὐτελῆ κατάστασιν· προσκοληθεὶς δὲ ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας εἴς τινα Πυθαγόρειον φιλόσοφον Λύσιν καλούμενον, ἐμόρφωσε τὴν ψυχήν του καὶ ἐπλούτισε τὸ πνεῦμά του μ' ὅλας ἐκείνας τὰς ὑψηλὰς ἰδέας καὶ ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον ποτὲ νὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν θερμὸν ὑπερασπιστὴν τῆς ἐλευθερίας καὶ δόξης τῶν Θηβαίων, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι μετὰ ταῦτα ἐφθασαν· σταλεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Σπάρτην ὡς πρέσβυς τῶν Θηβῶν διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν προβληθεῖσαν εἰρήνην μετὰ τῆς πατρίδος του, ἔδειξεν εἰς τὴν αὐτόθι συνέλευσιν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων μεγάλην ῥητορείαν πνέουσαν ὑπερόχα αἰτήματα πατριωτισμοῦ καὶ ἐλευθερίας· μετὰ ταῦτα δὲ διορισθεὶς στρατηγὸς 6,000 Θηβαίων ἐναντίον διπλασίου στρατεύματος Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Βοιωτίαν,

καὶ ἀπαντήσας αὐτοὺς εἰς τὰ Λεύκτρα, ἐσυγκρότησε τὴν περίφημον ἐκείνην μάχην 371 πρὸ Χρ. εἰς τὴν ὁποίαν νικηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται, ἔχασαν τὸν βασιλέα αὐτῶν Κλεόμβροτον καὶ 4,000 ἄνδρας καὶ ἤτις ἐπέφερε τὴν μεγαλητέραν ὁδὸν εἰς τὰς Θήβας μετὰ δύω χρόνους ἐκλέχθη ὁ Ἐπαμινώνδας Βοιωτάρχος μετὰ τοῦ Πελοπίδα, μὲ τὸν ὁποῖον εἰσβαλὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπανέστησε πολλὰς πόλεις συμμάχους, πρότερον οὔσας τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπανέφερε τοὺς πρὸ πολλῶν χρόνων διωχθέντας ἐκ τῆς πατρίδος των Μεσσηνίους, ἀποκατεστήσας ἐκ νέου τὰς πόλεις των καὶ τελευταῖον ἐπαρρησιάσθη μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ πρὸ τῆς ἰδίας πόλεως Σπάρτης, τὴν ὁποίαν ὑπερασπίσθη γενναίως ὁ τότε Βασιλεὺς Ἀγησίλαος. Ὅτε δὲ ἡ Σπάρτη συμμαχήσασα μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπεφάσισε νὰ ταπεινώσῃ ὅλως διόλου τὴν ἤδη αὐξανομένην ὑπεροχὴν τῶν Θηβῶν, ἐκστρατεύσας ἐκ νέου ὁ Ἐπαμινώνδας ἐπὶ κορυφῆς ἐισὸς στρατεύματος 33,000 ἀνδρῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπήντησεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ὅλην ὁμοῦ ἑνωμένην τὴν ἐχθρικὴν δύναμιν τῶν συμμάχων· ἐνταῦθα συγκροτήσας περὶ τὴν πόλιν Μαντίνειαν μίαν φοβερὰν μάχην, ἔτρεψεν τὴν φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων εἰς φυγήν, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐδίωκεν αὐτὴν μὲ μέγαν φόνον τῶν ἐχθρῶν, πληγωθεὶς ἀπὸ ἓν δαιμονιώδες βέλος, ἀπέθανεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ νίκης τὸ 362 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ μίαν σφοδρὰν καὶ αἱμοβόρον μάχην, τὴν ὁποίαν ἐβιάσθησαν νὰ ὑπομείνωσιν ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν. Ξενφ. Ἑλλ. Πλούτ. Πελ. ἡ γραφ. Ἐπαμεινώνδας φαίνεται ὀρθότερ. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀρρίαν.

Ἔπαρδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μηδίας ῥέων πλησίον τῆς χώρας τῶν Μάρδων, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 12.

Ἐπάριτοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν πλῆθος ἢ ἀριθμὸς ἐκλελεγμένων πολεμιστῶν ἐκ τῶν διαφόρων πολεων τῆς Ἀρκαδίας, Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 4, 33.

Ἔπαφος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, τὸν ὁποῖον αὐτὴ, περιπλανηθεῖσα πρότερον ἱκανὸν χρόνον, ἐγέννησε ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἀφ' οὗ ἐπανέλαβεν ταύτης τὴν ἀνθρώπινον μορφήν της. Γενόμενος δὲ ὁ Ἔπαφος, ὡς λέγεται, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μέμφιν θυγατέρα τοῦ Νείλου, κτίσας τὴν περίφημον πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Μέμφιν· ἐγέννησε δὲ μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα τὴν Λιβύαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Ἀπολδρ. β', 1, 3. καὶ Ἡροδτ. ὑπῆρχεν ὁ Ἔπαφος οὗτος ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Ἆπις καλούμενος. παρβλ. Αἰσχύλ. Πρεμ. 857.

Ἐπειγεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγακλέους, Μυρμιδὼν τὸ γένος, ὅστις πράξας φόνον τινὰ καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα ἐν Φθίᾳ, ἦλθεν ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας Ὁμ. Ἰλ. Π, 570.

Ἐπειοί, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ τοῦ Ἐπειοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 619.

Ἐπειός, ὁ. Τίος τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις διεδέχθη τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἠλίδος, Παυσ. ε', 1. — 2) Τίος τοῦ Πανοπέως ἔμπορος εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ τεκτονικὴν εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ὅστις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν τὸν δούρειον ἵππον, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 664. Ὀδ. Θ, 493. Παυσ. β', 29. κατὰ Στησίχ. ἦν ὁ Ἐπειὸς ἁπλοῦς τις ὑπηρέτης καὶ ὑδροφόρος τῶν Ἀτρειδῶν εἰς τὸ ἐν Τροΐᾳ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον.

Ἐπευφρατίδειος, ὁ. Ὁ πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἢ περὶ τὸν Εὐφράτην κατοικῶν, Λουκ.

Ἐπήρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων, Ξενφ.

Ἐπήριτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀφείδαντος βασιλέως τῆς Ἀλύβαντος, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 306.

Ἐπιάλτης, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἐπιγένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντιφῶντος, Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. Πλούτ. — 2) Ὁμ. Νεανίου τινὸς ἐν Ἀθήναις Ἀριστφ. Ἐκκλ. 962.

Ἐπίγονοι, ὁ. Μαλθακός τις καὶ ἡδυπαθὴς Ἀθηναῖος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 167. — 2) πληθ. Οἱ Ἐπίγονοι, οὕτως ὠνομάζοντο οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ περιφήμων Ἡρώων, οἵτινες ἀπέθανον εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, Ἀπολλδ. γ', 7, 2. Παυσ. θ', 5, 9. Ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ Ἐπίγονοι, ὁ Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος υἱοὶ τοῦ Ἀμφιάρεω, ὁ Αἰγιαλεὺς υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Πρόμαχος υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, ὁ Σθένελος υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Θερσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ὁ Κυρνάλις, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, Ἀπολλδ. οἵτινες καὶ οὗτοι ἐκστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐκυρίευσαν κατὰ κράτος τὰς Θήβας. Πινδ. Στρβ. Ἡροδτ. 5, 61.

Ἐπιδάμνιος, ὁ. Πατὴρ τῶν Θερμοπυλῶν τῆς Ἀφροδίτης, τὰς ὁποίας αὐτὴ μετεχειρίζετο εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος ἔρωτά της, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπίδαμνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ὕστερον Δυρράχιον κληθεῖσα, ὅπερ ὀρθ· τὸ ὄρχαῖον αὐτῆς Ὄνομα ἐνεμίζετο παρὰ Γωμαίοις ὡς ἐπάρατον, Ἡροδτ. — ὅθεν Ἐπιδάμνιος, ἰα, ιον· τῆς Ἐπιδάμνου, καὶ, Ἐπιδάμνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἐπιδάμνου, Ἡροδτ.

Ἐπίδαος, ὁ. Ἰδε Ἐπίλαος.

Ἐπιδαύριος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐπιδαύρου, ἔνθα ἐλατρεύετο, Ὀβιδ.

Ἐπίδαυρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Κυδίππης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐπίδαυρος, Ἀπολδρ. β', 1, 2. Παυσ. β', 26.

Ἐπίδαυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῆς νήσου Αἰγίνης· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀραχναίου, ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οἱ πάσχοντες διὰ ν' ἀναλάβωσιν ἐν αὐτῷ τὴν προτέραν ὑγείαν των, περὶ δὲ τὸν ναὸν εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ὅλσος τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττον αὐστηρῶς ἀπὸ παντὸς μολυσμόν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη ἀποικία τῶν Καρῶν ἐκ τῆς Ἀσίας, οἵ ὁ καὶ Ἐπίδαρος ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖτο τὸ πάλαι μέγα Ἐμπόριον. ταύτην Ἐπίδαυρος ἢ Πίδαυρος· παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 561. κεῖται, ὁ, Ἐπίδαυρος, ἄλλως δὲ ἀείποτε ἄηλκ. Ἡροδτ. 5, 86. Θουκ. — 2) Ἐπίδαυρος ἡ Λιμηρὰ (Λιμήν)· πόλις Ἐπίσημος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἔχουσα ἀξιολογον λιμένα καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὗσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων, Ἡροδτ. Θουκ. δ', 56. ταύτην παλαιὰ Μονοβασία. — 3) Πόλις τῆς Δαλματίας, ταύτην Ragusa vecchia, Στράβ — ὅθεν Ἐπιδαύριος, Ἐπιδαυρόθεν, ἐξ Ἐπιδαύρου, Πινδ. — Ἐπιδαύριος, ἰα, ιον, τῆς Ἐπιδαύρου ἢ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἀνήκων, Θουκ. — Ἐπιδαύριοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἐπιδαύρου, Ἡροδτ. καὶ, ἡ Ἐπιδαυρία, ἡ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον χώρα, Θουκ.

Ἐπιδήλιον, τό. Πόλις μικρὰ παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας, ἔχουσα τὸ πάλαι ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Στράβ. Παυσ. γ', 21.

Ἐπιδήλιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα Ναὸν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα.

Ἐπιδότης, ου, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς, ἔχοντος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἰδίου ναὸν ἐν Μαντινείᾳ, Παυσ. η', 9. καὶ ἄλλοι θεοὶ ἐλατρεύοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, Παυσ. β', 27.

Ἐπειρωτικά, τά. Ὄρος κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἑλ. δ', 2.

Ἐπίζηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὅστις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, Ἡροδτ.

Ἐπιθαλαμίτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Εὐβοίᾳ, Ἡσύχ.

Ἐπικάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 271. ἄλλως Ἰοκάστη, λεγομένη, ὅπερ ὄρθ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος, Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐπικήρυξ, υκος, ὁ. Ἀνὴρ τις Κυρηναῖος, ὅστις ἔδωκε βοήθειαν εἰς τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους. Δημ. Λεπτ. σελ. 489.

Ἐπικλῆς, ῆος, ὁ. Λύκιος ἡγεμών, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 378. — 2) — γενὴς Ἐπιλεύους, πατὴρ τοῦ Πρωτέου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θουκ.

Ἐπικνημίδιοι, ἴδε Λοκροί.

Ἐπικούριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν Βάσσαν κώμην τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔσωσε ποτὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀπὸ ἕνα φθοροποιὸν λοιμόν, Παυσ. η', 41.

Ἐπίκουρος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων φιλοσόφων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καθιδρυτὴς τῆς λεγομένης Ἐπικουρίου αἱρέσεως, γενηθεὶς εἰς τὴν Γαργηττὸν κώμην τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ πτωχῶν γονέων· ἡ μήτηρ αὐτοῦ Χαιρεστράτη ἐπηγγελλετο τὴν μαιτικὴν τέχνην διὰ τῆς ὁποίας ἔζη. Ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν νῆσον Σάμον, ἔμεινεν αὐτόθι ἕως εἰς τὸν 18 χρόνον τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέφθη τὰ αὐτόθι διάφορα σχολεῖα τῆς Φιλοσοφίας, περὶ δὲ τὸν 32 χρόνον τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἐσύστησεν εἰς τὴν αὐτόθι πόλιν Μιτυλήνην ἰδίαν σχολεῖον τῆς Φιλοσοφίας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε μέχρι τέλους τὴν φιλοσοφίαν του εἰς ἕνα μικρὸν κῆπον, ἀποθανὼν εἰς τὴν ἡλικίαν 72 χρόνων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον δόγμα τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου ἦν ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἡδέος, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐστήριζε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀποφυγὴ παντὸς πόνου καὶ ἀλγηδόνος· μόνη δὲ ἡ αἴσθησις ὑπάρχει τὸ ἀληθὲς μέτρον καὶ μέτρον πρὸς εὕρεσιν πάσης ἀληθείας. Ἔγραψε ὁ Ἐπίκουρος διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα συνιστῶντα 300 περίπου βιβλία, τῶν ὁποίων ὅμως δυστυχῶς δὲν ἐσώθη κἂν ἓν, ἐκτὸς μόνον ὅσα ἀναφέρει Διογένης Λαέρτιος εἰς τὸν βίον τοῦ Φιλοσόφου τούτου. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Πάχητος, Θουκ. — ὅθεν, Ἐπικούρειος, α, ον, εἰς τὸν Ἐπίκουρον ἀνήκων ἢ ἐκ τοῦ Ἐπικούρου ὤν, Λουκ. καὶ, Ἐπικούρειοι, οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου, Λουκ.

Ἐπικράτης, ους, ὁ (α). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐξορισθεὶς ὑπὸ

τῶν Ἀθηναίων διὰ μίαν αὐτοῦ πρεσβείαν, Δημ. Παραπρ. π. 3ην. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. κωμῳδεῖ ἐν Ἐκκλ. 71. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηβίων, Δημ. Παραπρ. — 3) Φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, Πλάτ. — 4) Ποιητὴς Κωμικὸς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, Ἀμβρακιώτης τὴν πατρίδα, τοῦ ὑπείλου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη οὐκ ὑπάρχει ἀκριβῶς γνωστή· σῳζονται τούτου λείψανα τινα μόνον τῶν διαφόρων κωμῳδιῶν του.

Ἐπίκτητος, ὁ. Φιλόσοφος Στωικός, γενηθεὶς εἰς τὴν Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας, κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἐπαφροδίτου ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ζῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Δομετιανοῦ, ἀπὸ οὗπερ ἐξωρίσθησαν μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτόθι φιλοσόφων, ἦλθεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ὅπου ἐδίδαξε χρόνον τινὰ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν· ὕστερον δὲ ἐπανελθὼν αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην, κύνηθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· σῳζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Φιλοσόφου τούτου ἓν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ὅμως νομίζεται ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀρριανοῦ. Λουκ.

Ἐπικυδείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἐπικύδους, ὁ Γλαῦκος, Ἡρόδτ. 6, 86.

Ἐπικύδης, ους, ὁ (ι). Συρακούσιος σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Δίωνος, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψεν μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους πρέσβυν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσίων Ἱερώνυμον διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τῆς Ῥώμης. — 2) Εἷς τῶν ἐπιφανῶν Σπαρτιατῶν πατὴρ τοῦ Γλαύκου, Ἡρόδτ. 6, 86.

Ἐπικυδίδας, ου, ὁ (ι). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. ε', 12. Ξενφ.

Ἐπίλαος, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐπίλαος, ὁ. Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. α', 9, 9. (ἡ γραφ. Ἐπίδασος, ἔστιν ἡμάρτημ.)

Ἐπιμαθεύς, Δωρικ. ἀντὶ Ἐπιμηθεύς, Πινδ.

Ἐπιμένης, ους, ὁ. Μακεδὼν τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἐπιμενίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Φαιστίου καὶ τῆς Νύμφης Βάλτης, ἢ κατ' ἄλλους Βλάστης, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κνωσσὸν πολιν τῆς Κρήτης, πλὴν σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, Πλάτ. περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Θεῶν εὐνοιαν, ζήσας ὡς λέγεται 150 ὁλοκλήρους χρόνους. Νέμων ποτὲ τὰ πρόβατα ἐπίτινος λειμῶνος τῆς νήσου Κρήτης καὶ πλανηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς ἓν σπήλαιον, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκοιμήθη 52 χρόνους, ἐγερθεὶς δὲ καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρικήν του οἰκίαν, εὗρεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ γέροντα ἤδη καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν τότε συμπολιτῶν του, ἐλογίσθη ὡς θεόπνευστος καὶ θεοφιλὴς, διὸ καὶ ἐσυμβουλεύοντο αὐτὸν εἰς πᾶσαν κατηγορίαν περιστάσεως, ἐκτιμῶντες τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς ἱεροὺς χρησμούς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐπροτρέψαντο αὐτὸν ποτὲ διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν πόλιν των ἀπὸ μίαν ἐπιτυμβίαν λοιμώδη ἀσθένειαν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως. Πλάτ. Νομ. 642. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουτο διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔγραψε μετὰ τὴν ἔγερσιν ἐκ τοῦ πολυχρονίου ὕπνου του. Πλούτ. Παυσ. Στραβ. ί. Διογ. Λαέρτ.

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Ἠλυμένης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, Ἡτ. Θεογ. 508. καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πανδώραν, ἣτις ἔφερεν εἰς αὐτὸν ὡς προῖκαν μίαν κιβωτὸν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ἐπιμηθεὺς τὴν Πύῤῥαν γυναῖκα τοῦ Δευκαλίωνος, Ἀπολδρ. α', 7, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλας δύω θυγατέρας τὴν Πρόφασιν καὶ Μεταμέλειαν, Πινδ. Πυθ. 5, 7.

Ἐπιμηλιάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ὡς καὶ αἱ Δρυάδες, Πινδ. ή, 4.

Ἐπιμήλιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ θεὸς οὗτος ἕνα βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Κορωνείας, Παυσ. θ', 34.

Ἐπιπολαί, αἱ. Τόπος ἀπότομος καὶ βραχώδης τῆς νήσου Σικελίας ἀρκτικῶς τῶν Συρακουσῶν, τὸν ὁποῖον ὕστερον περιτειχίσας ὁ τύραννος Διονύσιος, ἤνωσεν αὐτὸν μετὰ τῆς πόλεως· ἐν αὐτῷ εὑρίσκονται αἱ Λατομίαι εἰς τὰς ὁποίας ἐκλείοντο οἱ καταδικαζόμενοι, Θουκ. ζ', 75.

Ἐπιπόλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τραχίωνος, ἥτις ἀνδρευμένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τροίαν, ἀλλ' ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους ἐλιθοβολήθη, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπιπυργιδία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Ἄβδηρα, ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν πύργων τῆς πόλεως, Ἡτυχ.

Ἐπισθένης, ους, ὁ Ἡγεμὼν τῶν Πελταστῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Θρᾴκης, Ξενφ. — 2) Ὁλυνθιος τις παρα Ξενφ.

Ἐπίστροφος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης ἐκγονος τοῦ Εὐβούλου, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων 40 πλοῖα ἡγεμόνων τῶν Φωκέων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 516. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύβης σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 855. — 3) Τίος τοῦ Εὐήνου, ἀδελφὸς τοῦ Μύνητος ἐκ Λυρνησσοῦ τῆς Κιλικίας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, ἐφονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ Ἰλ Β, 692.

Ἐπίστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 693.

Ἐπιτάδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας, Θουκ. δ', 8.

Ἐπιτάλιον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ (Τριφυλία) ταπὸν Ζούγκιον· — ὅθεν, Ἐπιταλεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἐπιτάλιου, Ξενφ. Ἑλ. γ', 2.

Ἐπιταλίδας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Τορώνῃ, Θουκ.

Ἐπιφάνεια, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι Χαμὰτ χώρας μεταξὺ τῶν ὀρέων Λιβάνου, Ἀντιλιβάνου καὶ Σενίρ, κειμένη δυτικῶς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ἥτις καὶ νῦν φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα. Στέφ. Βυζ. — 2) πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας, πρότερον Οἰνιανδος καλουμένη, ταπὸν δὲ Σουρφανδάρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐπιφανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ὑγῖν. — 2) Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐπίχαλκος, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Θεοκρ.

Ἐπιχάρης, ους, ὁ (αι). Σικυώνιος, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημ.

Ἐπίχαρμος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ἀκμάσας περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. ζῶν ἐν Συρακούσαις. Ἐνησχολήθη δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἐξαίρ εἰς τὴν δραματοποιΐαν, τοῦ ὁποίου αἱ κωμῳδίαι ἐθαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τύποι ἀληθοῦς καὶ φιλοκάλου μιμήσεως· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 97 χρόνων, Πλάτ. Θεαιτ. Ξενφ.

Ἐποκίλλος, ὁ. Μακεδὼν τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἔποχος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἢ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας, Ἀπολδρ. γ', 2.

Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, οἱ. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, θέλοντες ν' ἀποκαταστήσωσι τὸν Πολυνείκην υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος εἰς τὸν αὐτόθι πατρικὸν θρόνον· ἦταν δὲ οὗτοι, ὁ Ἱππομέδων, Τυδεύς, Παρθενοπαῖος, Πολυνείκης, Ἀμφιάραος, Καπανεὺς καὶ Ἄδραστος, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν πολεμήσαντες ὑπὲρ τῶν Θηβαίων Ἥρωες ἦταν, ὁ Ἡρακλῆς, Μελάνιππος, Πολυφόντης, Μεγαρεύς, Ἅρπβος, Ἄκτωρ καὶ Λασθένης. Μία σωζεῖσα τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἐπιγράφεται ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ἀπολδρ. γ', 6, 8. Σ. φ.

Ἑπτάπορος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, Ὁμ. Ὀ. Μ, 20.

Ἑπύαξα, ἡ. Γυνὴ τῶν βασιλέως τῶν Κιλίκων Συεννέσεως, ἥτις ἦλθεν πρὸς προϋπάντησιν τοῦ νεωτέρου Κύρου, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, Ξενφ. Ἀν. α'.

Ἐπωπεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανακῆς, ἀδελφὸς τοῦ Αἰόλου, ὅπτις ἐλθὼν ἐκ τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐγεινεν ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος· πολεμήσας δὲ μετὰ τοῦ Νυκτέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἥρπασεν, καὶ πληγωθεὶς βαρέως ἀπέθανε, Ἀπολδρ. γ', 5, 5. Κατὰ δὲ Παυσ. β', 1. ὑπῆρξεν ὁ Ἐπωπεὺς υἱὸς τοῦ Ἀλωέως.

Ἔπωπεύς, έως, ὁ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, Ἐροδος, Πλίν. Ἐπωμεὺς Στράβ.

Ἔραί, αἱ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τῶν Ἐρυθρῶν ἀπέναντι τῆς Χίου, Θουκ. ή, 17. Στράβ.

Ἔρανα, ἡ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας, πιθαν. ταὐτὸν παλαιὸς Ναυαρῖνος· κατά τινας δὲ ταὐτ. τῇ παρ' Ὁμ. Ἀρήνη. Στράβ.

Ἐρασίκλεια, ἡ. Γυνὴ τις Ἀθηναία, Λουκ.

Ἐρασινίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξενφ. Ἀριστφ. Βάτρ. 1196. — 2) Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἔρασινος, ὁ. Ἀργεῖος, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας ἦλθε καὶ κατέλυσαν ἡ Βριτόμαρτις, ὅτε ἔφυγεν ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντων. Διβ. 40. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Λυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἔρασινος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς λίμνης Στυμφαλίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ γίνεται ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ τι διάστημα, ὕστερον δὲ ἀναφαινόμενος πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος χώρας καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Φρύξον ποταμόν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ταπὸν Κεφαλάρι, Ἡρόδτ. 6, 76. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1033. — 2) ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλατταν πλησίον τῆς Ἀχαϊκῆς πόλεως Βούρας, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς ὀλίγου λόγου ἄξιος, Στράβ.

Ἐράσιππος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐρασίξενος, ὁ. Περιβόητός τις Οἰνοποίτης παρ Αἴλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Ἐρασίστρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, Ξεν. Ἑλ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος, Θουκ. ε', 4. — 3) Περίφημός τις Ἰατρὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, Λουκ.

Ἐρατοκλείδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαλίου

ἐκ Κερκύρας, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Θουκ. α', 24.

Ἔρατος, ὁ, Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δυναστῆς θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐρατοσθένης, ους, ὁ, Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα Τυράννων, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Περίφημος Γραμματικός, γεωγράφος καὶ ποιητής, ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐν Ἀθήναις. Ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ἐχρημάτισεν αὐτόθι φύλαξ τῆς περιφήμου Βιβλιοθήκης τῶν Πτολεμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων, συγγράψας διαφόρους πραγματείας γεωγραφικάς, γραμματικὰς καὶ μαθηματικάς, τῶν ὁποίων τινὲς ἐσώθησαν· Πλούτ. Στράβ. Λουκ. Μακροβ. 27.

Ἔρατώ, οὖς, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἐλογίζετο ἔφορος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, Ἡσ. Θεογ. 72. καὶ ἐφευρετὴς τῆς τέχνης τοῦ χοροῦ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 247. Ἀπολλόδ. — 3) Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀζᾶνα, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον, Παυσ. η', 4.

Ἐρβησσός, ἡ, Herbessus. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς τῶν Συρακουσῶν, πλησίον la Grotte, Πολύβ. καὶ Ἔρβησος, Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Ἐρβησσεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Ἐρβησσοῦ, Πολύβ. καὶ Ἐρβησσῖνος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρβιτα, ἡ, Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὑπορείας τοῦ Ἱραίου ὄρους, πλησίον Erba Spina, Πτολ. γ', 4. Διοδ. Σικ. ιδ', 79.

Ἐργάνη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γυναικείων ἐργασιῶν, Παυσ. α', 24.

Ἐργαστήρια, ἡ, Κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ Κυζίκου καὶ Περγάμου, Γαλην.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Σαμίοις, Ἡσύχ.

Ἐργέτιον, τό, Hergetum. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Σεργέντιον, τὸ, Πολύβ.

Ἔργῖνος, ὁ, Τίος τοῦ Κλυμένους καὶ τῆς Βουζύγης βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἐλθὼν ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Κρέοντος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πληρώσωσιν ἐτησίως εἰς τοὺς Ὀρχομενίους ἕνα φόρον ἐξ ἑκατὸν βοῶν, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθέρωσεν αὐτοὺς μετ' οὐ πολύ· Ἀπολλόδ. β', 4, 11. Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 297. Τίοὶ τοῦ Ἐργίνου λέγουσιν ὅτι ἦσαν ὁ Τροφώνιος καὶ ὁ Ἀγαμήδης, Παυσ. θ', 37. — 2) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Μιλήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν οἵτινες ἔπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολλόδ. α', 9, 16. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Ἐργῖνος οὗτος εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μὲ τὸν πρότερον υἱὸν τοῦ Κλυμένους, Πινδ. Ὀλ. 4. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185.

Ἐργίσκη, ἡ, Πόλις μικρὰ τῆς Θρᾴκης, Δημ.

Ἐργοκλῆς, έους, ὁ· Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐργοτέλης, ους, ὁ, Τίος τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς πόλεως Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας σταδίῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Πινδ. ἐξυμνεῖ ἐν Ὀλ. 12.

Ἐργόφιλος, ὁ, Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Ἔρεβος, εος, τό, Τέκνον τοῦ Χάους, Ἡσ. Θεογ. 123. τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς τὴν Μοῖραν, τὸ Γῆρας, τὸν Μόρον ἢ θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὴν Νέμεσιν καὶ ἄλλα τοιαῦτης φύσεως τέκνα, ὅτα παριστάνουσι σχέσιν τινὰ μὲ αὐτὸ τὸ τῆς νυκτὸς σκότος. — 2) Ἔτι δὲ καὶ τόπος τις σκοτεινὸς ἐν τῷ Ἅιδῃ, διὰ τοῦ ὁποίου διέβαινον αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἀμέσως ὅτε ἐχωρίζοντο τῶν σωμάτων, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 368.

Ἐρεθύμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Λυκίοις, οἵτινες ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρεθύμια λεγόμενα, Ἡσύχ.

Ἐρεμβοί, οἱ, Ἔθνος Ἀραβικόν, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅμ. Ὀδ. Δ, 84. ἀναφέρει μετὰ τοὺς Αἰθίοπας καὶ Σιδωνίους· κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων Γεωγράφων, κατῴκουν οὗτοι ἀνατολικῶς τῆς Αἰγύπτου ἐν τῇ Ἀραβίᾳ καὶ ἦταν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Τρωγλοδύτας (ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν ἐμβαίνειν). Κατ' ἄλλους δὲ κατῴκουν· περὶ τὴν Φοινίκην ἢ πιθαν. ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου.

Ἔρεσος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Μάκαρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Ἔρεσος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρεσος καὶ Ἔρεσσος, ἡ, Πόλις τῆς νήσου Λέσβου κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, πλησίον Ἔριτσι· Θουκ. γ', 18. Ἐρεσσός, ἡ, παρὰ Στράβ. αὕτη ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου· ἡ δὲ ἐνός σ γραφ. ἐστιν ὀρθότερον, παρὰβλ. Duker Θουκ. γ', 18. καὶ Δημ. Becker σελ. 213. — Ὄθεν, Ἐρέσιος, ία, ιον, τῆς Ἐρέσου, Θουκ. καὶ, Ἐρέσιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐρέσου, Θουκ.

Ἐρετμεύς, έως, ὁ, Εἷς τῶν νέων Φαιάκων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ἐρέτρια, ἡ, καὶ Εἰρέτρια, Ὁμηρ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν ὅτε πρῶτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς Βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἧτις ὅμως ἐπανεκτίσθη πάλιν. Εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος ὁ συστήσας τὴν λεγομένην Ἐρετριὴν σχολήν· ταύτης Παλαιόκαστρον, Ἡρόδτ. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πιθαν. ἡ τῶν Ἁρμιρὸς λεγομένη, Δημ. Στράβ. — ὄθεν Ἐρετριεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. — Ἐρετρικός, ἡ, όν, τῆς Ἐρετρίας, Ἡρόδτ. ἡ Ἐρετρική· ἡ περὶ τὴν Ἐρέτριαν χώρα· οἱ Ἐρετρικοὶ Φιλόσοφοι, οἱ ἐκ τῆς Ἐρετρικῆς σχολῆς τοῦ Μενεδήμου μαθητοῦ τοῦ Πλάτωνος· καὶ Ἐρετριακός. = Ἐρετριεύς, Στέφ. Βυζ. — Ἐρετριάς, άδος, καὶ Ἐρετρίς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Ἐρετρίας οὖσα.

Ἐρετριεύς, έως, ὁ, Τίος τοῦ Φαέθοντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Ἐρέτρια, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 537.

Ἐρευθαλίων, ωνος, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, ἐστὶς πολεμήσας ἐναντίον τῶν Πυλίων, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 136, 149.

Ἐρεχθείδης, ου, ὁ, Δωρκ. Ἐρεχθείδας. Τίος τοῦ Ἐρεχθέως, καὶ Ἐρεχθεῖδαι, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1615. Πιν. Ἡρόδτ.

Ἐρεχθεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρόδτ. 8, 55. Παυσ. α', 26.

Ἐρεχθεύς, έως, ὁ, Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος καὶ Ἐριχθόνιος ἐλέγετο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. ἵδε κατωτέρω ἐν λέξει Ἐριχθόνιος, ὁ δὲ ἕτερος Ἐρεχθεὺς ὁ δεύτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Ζευξίππης, ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἐριχθονίου, καὶ ἕκτος Βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Κέκροπος· λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πραξιθέαν, ἐγέννησε Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ θυγατέρας τὴν Πρόκριν, Χθονίαν, Ὑρίευσαν καὶ Ὠρειθυίαν, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῶν Ἐλευσινίων, Θουκ. β', 15. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τούτων τοῦ Ἐρεχθέως ἑορτάζον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ταῦτα τὰ Νηφάλια λεγόμενα, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 101. Ἐκεραυνώθη δὲ ὁ Ἐρεχθεὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατὰ παράκλησιν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Εὔμολπον ὑφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ· Τγῖν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ Ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει καλούμενος Ἐρεχθεῖον, Παυσ.

Ἐρεχθηΐς, ίδος, ἡ, Ὡς Πατρωνυμ. Ὄνομ. θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Ἐπιθετικ. τοῦ Ἐρεχθέως ἢ εἰς τὸν Ἐρεχθέα ἀνήκων, — ἡ Ἐρεχθηΐς θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο κρήνη τις ἐν Ἀθήναις, εὑρισκομένη μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἤρχετο ὑπογείως εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔκαμεν αὐτὴν ν' ἀναφαίῃ κτυπήσας τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαινάν του, ὅτε ἐμίλουσε κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Ἀπολλόδ. γ', 14, 1. Ἡρόδτ. 8, 62. — 3) Ἡ Ἐρεχθηΐς φυλή, μία τῶν δώδεκα φυλῶν εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν διῃρημένοι οἱ κάτοικοι ὅλης τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρου, Δημοσθ.

Ἐρημήσιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡσύχ.

Ἐρίβοια, ἡ (ῐ), = Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος, Πινδ. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Ἐριβώτης, ου, ὁ, Τίος τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Α, 71. οὗτος λέγεται ὅτι ἦν ἔμπειρος καὶ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, θεραπεύσας τὸν Ὀϊλέα ἀπὸ τὰς πληγὰς τας ὁποίας εἶχεν ἐκ τῶν Στυμφαλίδων ὀρνέων, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1032.

Ἐρίγων, ωνος, καὶ Ἐριγόν, όνος, ὁ (ῐ). Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀξιόν, παρὰ Φερίνας· — διὰ τοῦ ω παρὰ Στράβ. διὰ τοῦ ο παρ' Ἀρριαν.

Ἐριδανάτας, ου, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πολιν Ταραντον, Ἡσύχ.

Ἐριδήμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἡσύχ.

Ἐριθακίς, ίδος, ἡ (υ–υ–). Ὄνομ. κυρ. κορασίου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ', 35.

Ἐρίθιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Πτολ. Ἡφαιστ. ζ'.

Ἐρίκεια, ἡ, Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν· — ὄθεν, Ἐρικειεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐρικοῦσα, ἡ, Μία τῶν ἑπτὰ νήσων τοῦ Αἰόλου ἄλλως Λιπάρων λεγομένων, πλησίον τῆς Κερκύρας, Πλιν. πιθαν. ἡ νῦν Βαρκοῦσα λεγομένη.

Ἐρινεός, ὁ, Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Δωρικῆς Τετραπόλεως περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, Ἡρόδτ. 8, 43. Θουκ. α', 107. Erineum, Πομπ. Μέλ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, πλησίον τῶν Ἐρινεός· Στράβ. καὶ Ἐρίνειος, Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Ἐρινεύς, έως, καὶ Ἐρινεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Ὁ Ἐρινεὸς λιμήν, Πτολ. Λιμήν τις πλησίον τῶν Ῥυπῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τῆς Πελοποννήσου, Θουκ. ζ', 34. — 4) Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμόν, ἐν ᾧ τόπῳ λέγεται ὅτι ὁ Πλούτων ἁρπάσας τὴν Περσεφόνην, κατεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἅιδην, Πλατ.

Θεσίτ. σελ. 143. 8. Παυσ. ά, 38. — 5) Ποταμὸς τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, πιθαν. ὁ Ὄριν ος παρὰ Πτολ. ταυτὸν Miranda. Θουκ. 7, 80. (παρ' Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Στράβ. εὑρηται μόνον ἡ Αἰτικὴ, καὶ Γαν. τοῦ Ἐριτεοῦ τῶν δύω τούτων πρώτων πέλεων· ἡ δὲ Ὀνομστ. Ἐριτεὺς εὑρηται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολ. ἅπαξ δὲ παρὰ Στράβ. εἰς ἠλικ. γένος, ἡ Ἐριτσός. — παρὰ δὲ Τυρτ. εὑρηται Ἄρτεν· ὁ Ἐριτσὸς, ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Λιμήν.)

Ἐριννύς, ύος, ἡ, Πληθ. Ἐριννύες, συνηρμ. Ἐρινῦς· Τὸ Ἔνετ. εὑρηται παρ' Ὁμηρ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἐπικ. συνηθέστερον μέντοι τὰ πληθυντικὰ αἱ Ἐρινύες καὶ Εὐμενίδες λεγόμεναι, παρὰ Ῥωμαίοις Furiae. Θεαὶ τιμωρητικαὶ πάσης κακουργίας καὶ ἀνοσίου πράξεως, διατρίβουσαι εἰς τὸν Τάρταρον, ἔνθα ἐβασάνιζον τὰς ψυχὰς ὅλων ἐκείνων, ὅσοι ἔπραξαν παράνομα καὶ ἄδικα ζῶντες. Ἦσαν δὲ αὐταὶ κατ' Ἡσ. Θεογ. 18. τέκνα τῆς Γῆς, τὰ ὁποῖα αὐτὴ παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· κατὰ δὲ Αἰσχύλ. ἦταν θυγατέρες τῆς Νυκτὸς καὶ κατ' Εὐριπ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτός· ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπῆρχεν ἀδιόριστος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις· ὁ Εὐριπίδης πρῶτον, Τρωαδ. 457. ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμὸν οὔσας, ὁ δὲ Ἀπολλόδ. ά, 1, 3. καλεῖ αὐτὰς Τισιφόνην, Ἀληκτὼ καὶ Μέγαιραν· παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὐχὶ μόνον ὡς καταχθόνιοι τιμωροὶ τῶν κακῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ βασανίζουσαι πολυειδῶς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀνοσίως πράττοντας, ἐμβάλλουσαι εἰς αὐτοὺς μανίαν καὶ καταπαράττουσαι τὴν ψυχὴν των μὲ φρικώδεις ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως· τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐπλάττετο φοβερώτατον καὶ φρικῶδες, αἱ δὲ κεφαλαί των ἔχουσαι ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, εἰς τὰς χεῖρίς των ἐκράτουν ἀναμμένας λαμπάδας καὶ μάστιγας ἐξ ὄφεων πεπλεγμένας· ἐλατρεύοντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσαι πολλαχοῦ ἰδίους βωμοὺς καὶ ἱερά, Παυσ. (τὸ υ ἐν τῇ ὀνομαστκ. ἐστι μακρόν, εἰς δὲ τὴν γενκ. καὶ δοτκ. βραχύ.)

Ἐριούνεος, ὁ (ἐρί, ὀνίνημι) ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ὠφελείας τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς οὗτος παρεῖχεν εἰς ἄλλους, ὅσοι τὸν ἐλάτρευαν, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 72. Φουρν.

Ἔρις, ιδος, ἡ. Αἰτκ. Ἔριν καὶ Ἔριδα. Κατ' Ἡσ. Θεογ. 223. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός, κατὰ δὲ Ὁμ. ἀδελφὴ καὶ σύντροφος τοῦ Ἄρεος· ἐγέννησε δὲ ἀφ' ἑαυτῆς τὸν πόνον, τὴν λήθην, τὴν ὑσμίνην, τὸν φόνον καὶ ἄλλα τοιαῦτα φθοροποιὰ τέκνα, καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις ὡς μία θεότης πρόξενος τῆς μεταξὺ των θνητῶν διχοστασίας, πολέμου καὶ φθορᾶς, ὅθ' ὁ καὶ παριστάνετο συνήθως φέρουσα εἰς τὴν χεῖρά της τὸ σημεῖον τῆς μάχης. Αὕτη ἦτανεν ἡ πρώτη αἰτία τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅτε ἔρριψε τὸ χρυσοῦν μῆλον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν Θεῶν, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν, τῇ καλῇ λαβέτω. Λουκ. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο Discordia.

Ἐριτίζων, ὁρθότρ. Ἐρυτίζων ὅπερ ὅρα.

Ἐρισαθεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἀττικήν. Ἡσύχ.

Ἐρίτιμος, ὁ. Κορίνθιός τις νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, Πίνδ.

Ἐρίτιμος, ἡ (υ) Θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης θυγατρὸς τοῦ Ἄβαντος, Ἀπολλόδ. ά, 9 13. Ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ἐπρισθὴ ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Πολυνείκην, ὅς τις τῇ ἐπρόσφερεν ἓν χρυσοῦν περιτραχήλιον καὶ αὐτὸς ἐβιάσθη νὰ συναινέστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον ὅπου καὶ ἀπέθανεν· πρὸς ἐκδίκησιν δὲ τῆς προδοσίας ταύτης, ἐφόνευσεν αὐτὴν ἔπειτα ὁ υἱός της Ἀλκμαίων κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἰδίου πατρός του Ἀμφιάρεω, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 316. Ἀπολδρ. γ', 6, 2.

Ἐρεχθόνιος, ὁ, ἄλλως καὶ Ἐρεχθεύς καλούμενος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθήδος, ἢ κατ' ἄλλους ἀρχαιοτρ. ποιητ. υἱὸς τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὅς τις ἐπλάττετο ὅτι εἶχε πόδας ὄφεων ἢ τελείαν μορφὴν ὄφεων, Ὑγῖν. ἀνατροφὴ δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναόν της καὶ αὐξηθείς, ἐδίωξε τὸν Ἀμφικτύονα ἐκ τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔγινεν αὐτὸς βασιλεύς, συστήσας τὰ περίφημα Παναθήναια ἑορταζόμενα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀπολδρ. γ', 14, 6. ὁ Ἐρεχθόνιος οὗτος λέγεται ὅτι ἔκρινε τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ὅτε αὐτοὶ ἤθελον νὰ γίνωσι ἔφοροι θεοὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὅτι ἔδωκεν τὴν ψῆφον τῆς ἐκλογῆς ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς, Εὐριπ. Ἰων. 283. Ἀπολδρ. μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πασιθείας μιᾶς τῶν Ναϊάδων ἐγέννησε τὸν Πανδίονα, ὅς τις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον, Ἀπολδρ. γ', 14. — 2) Τίὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας βασιλεὺς τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη· ἐκ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος ἐγέννησε τὸν Τρῶα, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 220. Ἀπολδρ. γ, 12, 2.

Ἐριώπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, Παυσ. β', 3 — 2) Γυνὴ τοῦ Οἰλέως βασιλέως τῶν Λοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ Οἰλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 697.

Ἔρκτη, ἡ. Φρούριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς τῆς νήσου ἐπί τινος ὁμωνύμου ὄρους πλησίον τῆς Παλέρμου, Διοδρ. Σικ. καὶ, ἡ Εἰρκτή. Πολύβ. ταυτὸν Monte Peregrino.

Ἑρκύνα, ἡ. Μικρός τις ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λιβαδείας, πηγάζων ἐκ τοῦ ἄντρου Τροφωνίου, Παυσ. Β', 39.

Ἑρκύναιος, α, ον, = Ἑρκύνιος, Διον. Περ. 286.

Ἑρκύνεος δρυμός, ὁ, Hercynia Sylva. Μεγας τις δρυμὸς τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, ἕως τῶν βορείων καὶ μεσημβρινοανατολικῶν, κατὰ Καισ. ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβιους ἕως τοῦ Ἀνάρτου, κατὰ δὲ Τακιτ. Γερμ. 28. ἀπὸ τῆς Σημάνης ὕλης ἕως τῆς ἄνω Οὐγγαρίας, Στράβ. 7, 202. ὁ Ὀρκύνιος δρυμὸς, Πτολ. β', 11. ἐτι δὲ ὁ Ἑρκύνιος σκόπελος, Hercynius Mons, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 640. ταυτὸν Harz ἢ ἡ Hartwald.

Ἔρμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κελτικῆς ἢ Λουγδουνικῆς Γαλλίας ῥέων παραθαλαττσίως, ταυτὸν Auray. Πτολ. β', 8.

Ἑρμαγόρας, ου, ὁ. Ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλως Ἑρμῆς Ἀγοραῖος, λεγόμενον, Λουκ. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Ῥήτωρ Ἕλλην ἐκ Τήμνου πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Στράβ.

Ἑρμαία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ζευγιτανῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Καρχηδόνος, ταυτὸν Capo Bono, Πολύβ. Στράβ. διάφορον τοῦ λεγομένου τὸ καλὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὅρα. — 2) Ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ αὐτῇ Λιβύῃ, ταυτὸν Ripa Alba, Πτολ.

Ἑρμαῖον, αττκ. Ἕρμαιον, τὸ, κυρ. Ναὸς τοῦ Ἑρμοῦ, Θουκ. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Μέρος τι τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ — 3) ἀκρωτηρίον τι ἢ μέρος ὀχυρὸν ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ὅπου εὑρίσκεται τὸ μικρότατον πλάτος τούτου. Πολύβ — 4) Ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδινίας, ταυτὸν Malagriù. Πτολ. γ', 3. — 5) τὸ Ἑρμαῖον λέπας ἢ ὄρος, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λήμνου, Αἰσχ. Ἀγαμ. 294.

Ἑρμαῖος, αία, αῖον, Αττκ. Ἕρμαιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀνήκων ἢ τοῦ Ἑρμοῦ ὤν, ἱερὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὅθεν Ἑρμαῖος λόφος, ὁ. Λόφος τις ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ κείμενος ὀπισθεν τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ Νηίου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 471.-2) Ἑρμαῖα, τὰ, ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, τελουμένων εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος· πρὸ πάντων δὲ περίφημα ἦταν τὰ ἐν Ταναγρᾳ τῆς Βοιωτίας πανηγυριζόμενα Ἑρμαῖα πρὸς τιμὴν τοῦ Κριοφόρου Ἑρμοῦ, Παυσ. Βοιωτ.

Ἑρμαιώνδας, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ. γ', 5.

Ἑρμαφρόδιτος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίσης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Λουόμενος ποτὲ εἰς μίαν καθαρὰν πηγὴν πλησίον τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Νύμφης Σαλμακίδος τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἀγκαλισμοὺς αὐτῆς, μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ἓν σῶμα μετ' αὐτῆς, ὅθεν καὶ Ἀνδρόγυνος ἐπωνομάσθη, Ὀβιδ. μεταμ. 4, 287. Λουκ.

Ἑρμείας, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς. Ὁμ. Ἰλ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Τύραννος τῆς Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, Λουκ.

Ἑρμάω πόλις, ἡ ἩΕρμούπολις.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ. Ἑρμέας καὶ Ἑρμείας, ποιητκ. ἐτι δὲ Ἑρμείης καὶ Ἑρμάων, ονος, παρὰ Ῥωμ. Mercurius. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτοῦ λατρεία. Ἡσ. Θεογ. 938. Παυσ. ἡ, 17. τὴν ἰδέαν τῆς Θεότητος ταύτης παρέλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀναφέρει τὸν περίφημον παρ' αὐτοῖς Ἑρμῆν Τρισμέγιστον λεγόμενον· ἐλατρεύετο δὲ ὁ Ἑρμῆς ὡς ἄγγελος τῶν Θεῶν, καὶ ὑπηρέτης τῶν διαταγῶν αὐτῶν, φέρων εἰς τὸν ᾅδην καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνητόντων· Ἐλογίζετο ἔτι ἔφορος καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου, τοῦ κέρδους, τῆς κλοπῆς καὶ πάσης ὁποιασδήποτε πανούργου καὶ δολίου ἐπιχειρήσεως, ἀφορώσης εἰς ἰδίαν τινὰ ὠφέλειαν καὶ ἀπόλαυσιν, διὸ καὶ ἐμυθολογεῖτο ὡς ἐπιτηδειότατος κλέπτης, ἁρπάσας ἔτι βρέφος ὢν τὰς πεντήκοντα βοῦς, τὰς ὁποίας ἔνεμεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πιερίας· ἐφεξῆς δὲ τὸν κηστὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος· πρῶτος δὲ ἔφευρε καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς λύρας, προσαρμόσας χορδὰς εἰς τὸ δέρμα μιᾶς χελώνης, τὰς ὁποίας κρούων δι' ἑνὸς πλήκτρου, ἀπατέλει μελῳδίαν τινά· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του ἓν κηρύκειον καὶ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἓν πτερωτὸν κάλυμμα πέτασον λεγόμενον, εἰς δὲ τοὺς πόδας του ὡσαύτως πτερωτὰ πέδιλα· ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἀπανταχοῦ κοινὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας, Αἰγυπτίους καὶ Ῥωμαίους, καὶ εἶχεν εἰς διαφόρους πόλεις ἰδίους ναοὺς καὶ ἀγάλματα, πρὸ πάντων δὲ εὑρίσκετο ταῦτα συνήθως εἰς τὰς δημοσίους ἀγορὰς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ὅθ' ὁ καὶ Ἑρμῆς Ἀγοραῖος ἐπωνομάζετο. Ὁμ. Ὀδ. Ω. Παυσ. Λουκ. διαλ. Θε.

Ἑρμησιάναξ, κτος, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε ἐλεγεῖα εἰς τρία Βιβλία, τῶν ὁποίων ἓν ἀπόσπασμα διεσώθη παρ' Ἀθη.. ά. Παυσ. Ἀττκ 9.

Ἑρμῖνος, ὁ Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, σύγχρονος τοῦ Δημώνακτος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιέως, Λουκ. Φαβρικ. Ἑλ. Ελβ. III, σελ. 495.

Ἑρμιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, πρὸ τοῦ ἔτι νὰ φύγῃ μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τροίαν, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ὀδ Δ, 5. Εὐρ. Ὀρέστ. — 2) Ἑρμιόνη καὶ Ἑρμιών, όνος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Κατῳκεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν ὑπὸ Κρῶν, ὕστερον ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Εὐρυσθέα, ἐπὶ δὲ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξουσιάζετο ἀπὸ τὸν Διομήδην· ταύτην Καστρί. Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. Παυσ. ὄθεν, Ἑρμιονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. — 2) Ἑρμιόνιος, ία, ιον, τῆς Ἑρμιόνης ἢ εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἀνήκων. Στράβ. — 3) Ἑρμιονικός, ἡ, όν = Ἑρμιόνιος. — 4) Ἑρμιονίς, ίδος, ἡ, τῆς Ἑρμιόνης, ἡ Ἑρμιονὶς, ἡ περὶ τὴν Ἑρμιόνην χώρα. Θουκ. β', 56.

Ἑρμιονικὸν ἀκρωτήριον, τὸ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἑρμιόνης, Στράβ.

Ἑρμιονικὸς κόλπος, ὁ. Μικρός τις κόλπος κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Ἑρμιονίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἑρμίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βοιωτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ὀρχομενὸς ἐγέννησε τὸν Μινύαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Ἑρμιππος, ὁ. Πολίτης τῆς Ἀταρνέως Αἰολικῆς πόλεως, κήρυξ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου, Ἡρόδτ. — 2) Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μυρτίλου, τοῦ ὁποίου εὑρηνται διάφορα λείψανα εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἀριστοφ. Νεφ. 551. Ἀθην. — 3) Φιλόσοφος Ἕλλην ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ συγγράψας μίαν διεξοδικὴν Ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου, Διογ. Λαερτ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Οὐρανίων φαινομένων καὶ βίους τῶν Ἐπισήμων Φιλοσόφων. Διογ. Λαέρτ. β', 55.

Ἑρμίσιον, τὸ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη κατὰ Πλίν. ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Ἑρμιών, όνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρώπου, ὃς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Ἀργολίδι πόλιν Ἑρμιόνην. Παυσ. β', 34. — 2) Ἀρχαιότρ. καὶ σπαν. τύπ. τοῦ Ἑρμίονη, Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 608. Πολύβ.

Ἑρμογένης, ους, ὁ, Αἰτκ. -η καὶ -ην. Τίὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος· κατὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 384. ἔζη ὁ Ἑρμογένης οὗτος εἰς ἐνδεὴ καὶ πενιχρὰν κατάστασιν, διότι ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Καλλίας ἐσφετερίσθη ὅλην τὴν πατρικὴν των περιουσίαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαιδ. — 2) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Ταρτοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν ἐτῶν δεκαπέντε χρόνων, ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μεγάλην του εὐγλωττίαν, συγγράψας περὶ ῥητορικῆς τέχνης βιβλία πέντε· κατὰ δὲ τὸν εἰκοστὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας του ἔχασεν ὅλως διόλου τὸ μνημονικόν του, ἀποθανὼν εἰς βαθὺ γῆρας. Λουκ.

Ἑρμόδωρος, ὁ. Ἐπικούρειος Φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃς τις λέγεται ὅτι ἀπέθανε κεραυνωθείς. Λουκ.

Ἑρμοκλῆς, έους, ὁ. Εἰκονογλύπτης τις Ῥόδιος, Λουκ.

Ἑρμοκράτης, ους, ὁ, Αἰτκ. -η καὶ -ην. Τίὸς τοῦ Ἕρμωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὃς τις συνετέλεσε τὰ πλείστα εἰς τὸ νὰ ματαιώσῃ τὰς κατὰ τῶν Συρακουσῶν πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. Ξενοφ. — 3) Εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. Ἀπομν. α, 2, 48.

Ἑρμόλαος, ὁ. Μακεδών, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ Καλλισθένους καὶ εἷς τῶν ἀξιωματικῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν νέων κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐφονεύθη λιθοβοληθείς, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 13, 5.

Ἑρμόλυκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐθύνου Ἀθηναῖος παγκρατιαστής, ὃς τις εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ γενομένην μάχην κατὰ τῶν Περσῶν ἔλαβε τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρίας, Ἡρόδτ. 9, 105.

Ἑρμόνδορος, cl. Hermunduri. Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἔλβαν ποταμόν, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἑρμούνδουροι, Δι. Κασ.

Ἑρμονθὶς, καὶ Ἑρμουθὶς, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ἐνταῦθα ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεύς· ταύτην χωρὶς τὸν Ἑρμεῖτ λεγομένων Στράβ. ιζ. Πτολ. δ', 5. ὄθεν, Ἑρμονθίτης, ὁ κάτοικ.

Ἑρμονθίτης, ου, ὁ. Νομὸς τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, ἢ ἄλλως Θηβαΐδος λεγομένης.

Ἑρμόπολις, εως, ἡ Ἑρμοῦ πόλις, Ἡρόδτ. καὶ Ἑρμούπολις, Στεφ. Βυζ. ἡ μεγάλη λεγομένη, Mercurii Oppidium, Πλιν. Πρωτεύουσα τοῦ Ἑρμοπολίτου Νομοῦ ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ ἢ ἄλλως Ἑπτανομίδι λεγομένῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, Ἡρόδτ. 2, 67. Πτολ. ταύτην Ἀχμουνία — 2) Ἑρμόπολις ἡ μικρά. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Ἀλεξανδρινητικοῦ Νομοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Μαρεώτιδος Λίμνης, ταύτην Δαμανχούρ, Στράβ. Πτολ. δ', 5. ὄθεν, Ἑρμοπολίτης, ου, (ε) ὁ κάτοικ. — 3) Ἑρμοπολιτικὸς, ἡ, όν· τῆς Ἑρμοπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἑρμόπολιν ἀνήκων, Στράβ.

Ἑρμοπολιτικὴ φυλακή, ἡ. Hermopolitana Custodia. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑπτανομίδος Αἰγύπτου κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἐνῷ ἐπληρώνετο τὸ τελωνεῖον τῶν εἰσαγομένων πραγματειῶν ἐκ τῆς ἄνω Αἰγύπτου. Στράβ.

Ἑρμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Αἰολίδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, ταύτην Σαραβάτ. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 392. Ἡρόδτ. εἰς τοῦτον τὸν Ἕρμον χύνεται ὁ Πακτωλὸς ποταμός. — 2) Ποταμίος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡτ. Θεογ. 343. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου γενομένων ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἡλεκτράτης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἕρμος, ους, τὸ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν· ὄθεν Ἑρμεῖος, ὁ κάτοικ. ἐπίρρ. Ἑρμᾶσε, εἰς Ἕρμος, καὶ ἐν Ἑρμεῖ, Στεφ. Βυζ. Πλουταρχ. Θησ. ιά.

Ἑρμότιμος, ὁ. Εὐνοῦχός τις τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡρόδτ. — 2) Φιλόσοφός τις ἀρχαῖος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς Κλαζομένιος. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δύναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ὕστερον νὰ ἐπαναστρέφῃ πάλιν εἰς αὐτό, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐγύρωσεν ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα αὐτὸς εἶχεν ἰδεῖ εἰς τοὺς πλέον ἀπομεμακρυσμένους τόπους· ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἀφῆκεν τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ διὰ μόνης τῆς ψυχῆς του πάλιν εἰς αὐτό, οἱ ἐχθροί του ἔλαβον αὐτὸ παρὰ τῆς γυναικός του καὶ τὸ κατέκαυσαν, ἔκτοτε δὲ ἐτιμήθη ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν Κλαζομενίων, Λουκ.

Ἑρμοτύβιες, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡρόδτ. 2, 164. ὁπερ κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων γλῶσσαν σημαίνει πολεμικός.

Ἑρμούπολις, ἴδε Ἑρμόπολις.

Ἑρμόφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ὅτε οὗτοι ἀπεστάτησαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰώνων κατὰ τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ.

Ἕρμων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους στρατηγοῦ τῶν Συρακουσίων, Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. ἡ, 92. — 3) Μεγαρεύς, Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἑρμωνάξ, κτος, ὁ, ὄστ. ἡ κώμη Ἑρμωνάκτος λεγομένη. Πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρα ποταμοῦ, Στράβ. Πτολ.

Ἑρμώνασσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Κορικοσδάμης, ταύτην Ματρίγα, Στραβ. Διον. Περ. 552.

Ἑρμωνθὶς, ιος, ἡ, Hermunthis, ἴδε Ἑρμονθὶς.

Ἕρμωτον, τὸ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῶν Κολωνῶν, Ἀρρίαν. Ἀναβ. α, 12.

Ἑρνικοὶ, οἱ, Hernici. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου πλησίον τῶν Οὐόλσκων, Στεφ. Βυζ.

Ἐροιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ὄθεν, Ἐροιάδης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. Ἡσύχ.

Ἔρος, ὁ, Ἀρχαῖος τύπ. αἰτ Ἔρως, Ἡτ. Θεογ. 120.

Ἔρση, ἡ. Herse. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου· ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κέφαλον. Ἀπολδρ. γ', 13, 3. — 2) Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.

Ἑρύθαλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 411.

Ἐρύθεια, ἡ, (ῠ). Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἵ τινες ἐφύλαττον τὰ περίφημα χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολδρ. β', 5, 11. καὶ Ἐρυθηΐς, ίδος, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Γηρυόνου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Ἐρύθεια, Στεφ. Βυζ. Παυσ.

Ἐρύθεια, ἡ. Erithia. Ὕστερον Ἀφροδισιάς. Νῆσος μικρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' ἑνὸς στενοῦ πορθμοῦ θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι κατῴκει ὁ Γηρυόνης. ταύτην νῆσον Λέον ἡ la Carrara, λεγομένη, Ἡτ. Θεογ. 290. Ἡρόδτ. 4, 8. Ἀπολδρ. β', 5.

Ἐρυθῖνοι, οἱ. Τόπος ἐρημικὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἡ κατὰ Στράβ. δύω λόφοι ἐξέχοντες εἰς τὴν θάλασσαν, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν χρώματος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 855.

Ἐρυθρά, ἡ, = Ἐρυθραί.

Ἐρυθρὰ Βῶλος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἡ θέσις μένει ἄγνωστος, Ἡροδ. 2, 111. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Διοδρ. Σικ. α', 59 καλεῖται Ἱερὰ βῶλος.

Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἡ. Erythraeum mare. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅλην ἐκείνην τὴν θάλασσαν ἥτις ἐκτείνεται μεσημβρινῶς τῆς Ἀσίας, τὴν ὁποίαν ἀκολούθως καὶ Ἰνδικὴν θάλασσαν ἔλεγον· οὕτως ὁ Ἡρόδτ. ὀνομάζει Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἓν μέγα μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Ἀραβίας ἕως τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχεται ὁ Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος, Ἡρόδτ. 1, 1. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ, ἡ νοτία θάλασσα, Ἡρόδτ. 4, 37. ὁ δὲ Σενφ Κυρπαιδ. φαίνεται ὅτι ὑπολαμβάνει ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μόνον τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὠνομάζετο δὲ αὐτὴ ἡ θάλασσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου καὶ πρώτου βασιλέως Ἐρύθρα ὅστις ἐξουσίασε τὰ περὶ αὐτὴν μέρη, ἢ ὡς ἄλλοι τινὲς εἰκάζουσιν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἐρυθρᾶς ἀμμου. ὄθεν, Ἐρυθραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης,

καὶ, Ἐρυθραῖοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν· ὁ Ἐρυθραῖος Πόντος, Διον. Περ. 711. = Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ἐρυθραί, αἱ (σπαν. Ἐνετ. ἡ Ἐρυθρά, Στέφ. Βυζ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 499. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Μία τῶν δώδεκα πρώτων Ἰωνικῶν πόλεων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς Χερσονήσου ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου, οἵσα τὸ πάλαι ἀποικία τῶν Βοιωτῶν καὶ πατρὶς τῆς περιφήμου Ἐρυθραίας Σιβύλλης. Ἡρόδτ. 1, 142. Θουκ. ὅθεν, Ἐρυθραῖος, α, ον, ἐξ Ἐρυθρῶν, ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλη, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — Ἐρυθραῖος, οἱ κάτοικ. τῶν Ἐρυθρῶν. Ἡροδτ. καὶ, ἡ Ἐρυθραία ἡ περὶ τὰς Ἐρυθρὰς χώρα, Θουκ.

Ἐρυθραῖον ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων, ταυῦν, Κάβο Ῥόττον ἢ Σίκερον, Πτολ.

Ἐρυθραῖος, ὁ, Ἐπ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἐρυθρῶν ἐν Ἰωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ ναός, Παυσ.

Ἐρύθρας, ου, ὁ. Τίτς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β, 7. 8 — 2) Ἀρχαῖος τις βασιλεύς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, Στέφ. Βυζ. —

Ἐρυθρὴ Βῶλος, Ἐρυθρὴ θάλασσα, ἴδε Ἐρυθρὰ βύβλος, κ. τ. τ.

Ἐρύθριος, ὁ. Τίτς τοῦ Ἀδάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, Ἀπολλόδ. ά, 9, 2.

Ἐρυθρός, ὁ. Τίτς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὃς τις λέγεται ἔτι ἐφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ἐρυθρὰς, Παυσ. ἡ, 3. — 2) Τίτς τῶν Λεύκωνος καὶ ἐκγονὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἐρυθραί, Παυσ. Β, 21. — 3) Τίτς τοῦ Πρυτέως ὃς τις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μέρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ θάλασσα αὕτη ἐκλήθη Ἐρυθρά.

Ἐρύκη, ἡ. Φρούριόν τι ὀρεινὸν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Στέφ. Βυζ.

Ἐρυκίνη, ἡ (ι). Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὄρους Ἔρυκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἕνα περίφημον ναόν, κτισθέντα ἐνταῦθα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Δίνειου ἐλατρεύετο δὲ ἔτι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ψωφίδα, Παυσ. Ἀρκ. 24.

Ἐρυμάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βηρσοῦ, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Σίββης μιᾶς τῶν Σιβύλλων, Παυσ. ί, 13.

Ἐρυμάνθιος, ὄς, καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος. Ἀγριόχοιρός τις ἐν Ἀρκαδίᾳ προξενῶν μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς τὴν χώραν ταύτην, κατερημόων ἕλα τὰ ἐν αὐτῇ χωρία καὶ ἀγροὺς, εἰς τοῦτον σταλεὶς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους, ἐθήρευσεν αὐτὸν ζῶντα καὶ τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του εἰς τὰς Μηκήνας, Ἀπολλόδ. β, 5, 3.

Ἐρύμανθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐθήρευσε τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον, ταυῦν Σιρία. Ὅμ. Ὀδ. Ζ 103. Ἀπολλόδ. β, 5. — 2) Ποταμός τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Καλλιμ. Στράβ. ὅθεν, Ἐρυμάνθιος, ία, ιον, τοῦ Ἐρυμάνθου, ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος, Ἀπολλόδ. — 2) Ἐρυμανθὶς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Ἐρυμάνθου.

Ἐρύμανθος, ὁ. Τίτς τοῦ Ἀρκάδος καὶ πατὴρ τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας Ἐρύμανθος, Παυσ. ἡ, 24. — 2) Τίτς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃς τις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της Ἀδώνιδος, λουομένην εἰς μίαν πηγήν, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων μεταμορφωθεὶς εἰς ἄγριον χοῖρον, ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τὸν ἐθανάτωσε, Πτολ. Ἡφαιστ. ά.

Ἐρύμας, αντος, ὁ (υ) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μαχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὅμ. Ἰλ. Π, 345. — 2) Ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐρυμναί, αἱ. Πόλις τῆς Θετταλίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ.

Ἔρυξ, υκος, ὁ. Τίτς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολλόδ. β', 5, 10 κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὃς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καταστὰς βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔρυκα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁμωνύμου ὄρους, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἤγειρε καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀφροδίτης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου. Διοδ. Σικ. δ, 85. Ἀπολλόδ. β, 5, 10.

Ἔρυξ, κος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, ταυῦν Monte di Trapano. Ἡροδτ Θεοκρ. ιέ, 101. ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐτρέφοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἱστορικοῦ Διοδώρου καὶ Πολυβίου ὑπὲρ τὰς χιλίας ἑταίρας, πρὸς τιμὴν καὶ λατρείαν τῆς Ἐρυκίνας Ἀφροδίτης. Πολυβ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἔρυκος ὄρους, Θουκ. δ', 2. Στράβ. ὅθεν, Ἐρυκῖνοι, ίνη, ῖνον, τοῦ Ἔρυκος καὶ, Ἐρυκῖνοι, οἱ κάτοικοι. Πτολ. ἡ Ἐρυκίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔρυκην χώρα, Ἡροδτ. 4, 45. (κατὰ Στέφ. Βυζ. ἔστι καὶ ἡ πόλις Ἔρυξ ἀρσεν. γένους.)

Ἐρυξίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων, οἵ τινες ἐκλήγοντο πρότερον κατὰ δεκαετίαν, Διοδρ. Σικ. — 2) Ἰατρὸς τις Ἀθηναῖος, Δημοσθ.

Ἐρυσιδαΐδας, α, ὁ, (ῐ) Πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδα πρέσβεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. δ', 119.

Ἐρυσίμαχος, ὁ. Τίτς τοῦ Ἀκουμενοῦ, περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον πολλαχοῦ ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του, Πλάτ. Συμπ. σελ. 176. Β.

Ἔρυξις, ιδος, ὁ. Τίτς τοῦ Φιλοξένου, δύστροπός τις καὶ βδελυρὸς ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Βατρ. 934.

Ἐρυξώ, οὔς, ἡ. Γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Κυρήνης, Ἡροδτ. δ', 160.

Ἐρυσίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελώου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀκαρνανίᾳ, πόλις Ἐρυσίχη, Στέφ. Βυζ

Ἐρυσίχη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, ὕστερον Οἰνιάδαι κληθεῖσα, Στραβ. ὀρθοτρ. δὲ Ἐρυσίκη, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἐρυσιχαῖος, ὁ κάτοικ. Στραβ. ἐξ Ἄλκμ.

Ἐρυσίχθων, ονος, ὁ (ἐρύω, χθών.) Τίτς τοῦ Τριόπα βασιλέως τῆς Θετταλίας, Καλλιμ. Ἀρτ. 24 ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος, τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐτιμώρησε, πέμψασα εἰς αὐτὸν σφοδρὸν πεῖναν, διότι ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν ἐκ τοῦ ἄλσους αὐτῆς· καταναλώσας δὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς χορτασμόν του, κατηντήτε νὰ καταφάγῃ καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη, ἕως ὅτου ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ Λίθων ἐπωνομάζετο, Δυκοφρ. 1393. ἔτι δὲ Ἐριτίχθων, ονος, Παλαίφ. — 2) Τίτς τοῦ Ἡκέρπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὃς τις ἐπιτρέψων ἐκ τῆς νήσου Δήλου, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν, μὴν ἀφήσας κανένα τέκνον. Ἀπολλόδ. γ', 13, 2. Παυσ. ά, 2, 20.

Ἔρυτος, ὁ, = Εὔρυτος. Τίτς τοῦ Ἑρμοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Πίνδ. Πυθ. 4, 319.

Ἔρχεια, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λιγνίδα φυλήν, πιθαν. μεταξὺ Ἀφιδνῶν καὶ Μελίτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Ξενοφῶν, Ἡσυχ. ὅθεν Ἐπίρρ. Ἐρχιᾶσιν, εἰς τὰς Ἐρχείας, Πλάτ. καὶ Ἐρχιεὺς, ὁ κάτοικ. Δημ. ἡ γραφ. Ἐρεχθία, παρὰ Στέφ. Βυζ. ἔστιν ἡμάρτημ.

Ἐρχομενός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Ἡσ. λείψ. εἰ.

Ἐρωδιός, ὁ. Τίτς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν, Ἀντων. Λιβ.

Ἔρως, ωτος, ὁ. Amor. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων θεοτήτων, γενηθεῖσα ἐκ τῆς Νυκτὸς, Ὀρφ. κατὰ δὲ Σαπφ. τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ· παρ' Ὁμ. οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως ὡς κύρ. ὄνομ. ὁ Ἡσ. Θεογ. 116. καλεῖ αὐτὸν κάλλιστον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, γεννηθέντα ἐκ τοῦ Χάους καὶ ἕνα τῶν ἀρχαιοτάτων θεῶν· ἐλογίζετο δὲ ὡς ἔφορος τῆς ἀγάπης καὶ πάσης ἐρωτικῆς κοινωνίας καὶ ἑνώσεως· ἐν δὲ τῇ Κοσμογονίᾳ τῶν ἀρχαίων παρίσταται ὁ Ἔρως ὡς μία δύναμις ὑπερτάτη, διὰ τῆς ὁποίας συνδέονται καὶ συντηροῦνται τὰ διάφορα ἐν τῇ φύσει ὄντα, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς ἄλληλα ἀμοιβαία ἀναφορὰ καὶ συγγένεια παρήγαγε τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ πρώτης Ἀγάπης, τῆς ὁποίας σύμβολον ὑπῆρξεν ὁ θεὸς Ἔρως, ὁ Πλατ. συμπ. ἀναφέρει δύω Ἔρωτας, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἀρχαιότερος ἦν υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὁ δὲ ἕτερος τῆς Παυδήμου ἢ κοινῆς λεγομένης Ἀφροδίτης· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Λυρικοῖς ποιηταῖς, παρίσταται ὁ Ἔρως υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, παῖς ὡραῖος καὶ μειρὸς τὴν ἡλικίαν, ἔχων πτερὰ, τόξα καὶ λαμπάδα εἰς τὰς χεῖρας, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἦν μεγάλη παρ' αὐτοῖς τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. Ἀνακρ. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχε πρὸ πάντων ἐπίσημος εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας, ἔνθα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἔρωτια ἢ Ἐρωτίδια λεγόμενα ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν, Παυσ. Β', 27.

Ἐρωτιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, ὃς τις ἔγραψε μίαν συλλογὴν τῶν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἐρωχές, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Χαιρώνειας, Ἡρόδτ. 8, 33. Παυσ.

Ἑσπερία, ἡ, ἴδε Λίσπερία.

Ἑσπέρη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1427

Ἑσπερία, ἡ, προσωτακῇ γῇ, = Ἰταλία, Διον. Ἀλ. καὶ Ἑσπεριώτης, ου, ὁ κατοικ. Στράβ.

Ἑσπερίδες, αἱ, ὕρα Ἑσπερὶς.

Ἑσπέριος, ία, ιον, ταυτ. τῷ δυτικὸς. Ὁ πρὸς Ἑσπέραν κείμενος, ἡ Ἑσπερία ἄλς, ἡ δυτικὴ ἤτοι Μεσόγειος θάλασσα, Διον Περ. 45. καὶ, ἡ Ἑσπερὶη χθὼν, = Ἑσπερία, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 311. —

Ἑσπέριος Δράκων. Ὁ Δράκων ὃς τις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, υἱὸς τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 333. Κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. β', 5, 11. καὶ Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. 1386. ἦν υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε νὰ λάβῃ τὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Ἑσπερὶς, ίδος. Ἐπίθ. = Δυτικὴ. — 2) Οὐσ. Κύρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Λιβύης, ὕστερον Βερενικὴ κληθεῖσα, ἔτι δὲ καὶ αἱ Ἑσπερίδες, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἑσπερίτης, ου, (ῐ) ὁ κάτοικ. — 3) πληθ. αἱ Ἑσπερίδες Νύμφαι. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 215. Θυγατέρες τῆς Νυκτὸς, κατοικοῦσαι πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ περὶ τὰ ἔσχατα δυτικὰ μέρη τῆς γῆς ἢ περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα, ἐξ οὗ καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. ἐ, 27 ἐνομίζοντο θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος· ἦσαν δὲ αὐταὶ τρεῖς ἀδελφαὶ,

Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1427, κατ' ἄλλους δὲ τέσσαρες, ἡ Αἴγλη, Ἀρεθοῦσα, Ἐρυθία καὶ Ἑσπέρη. Ἀπολλόδ. β', 5. 11. Φυλάττουσαι μέσα εἰς ἕνα κῆπον τὰ λεγόμενα χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων· οὗτος δὲ ὁ κῆπος ἐπλάττετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῇ Λιβύῃ, εἰς ἓν ἱερὸν ἄλσος κείμενον πρὸ τῆς Βερενίκης πόλεως τῆς Κυρήνης, τὰ δὲ ἐν αὐτῷ μῆλα ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ἥρας, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τῆς γῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της, Ἀπολλ. Ἐρατοσθ. Ἀθην. γ'. Ὁ Ἡρακλῆς σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως διὰ νὰ φέρῃ τὰ μῆλα ταῦτα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ φονεύσας τὸν αὐτόθι Ἑσπέριον Δράκοντα φυλάττοντα αὐτά, τὰ ἥρπασε. — 4) Αἱ Ἑσπερίδες νῆσοι, κυρ. ἐλέγοντο αἱ νῆσοι εἰς τὰς ὁποίας κατῴκουν αἱ Ἑσπερίδες· κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς νήσους τῶν Μακάρων· κατὰ δὲ Δίον. Περ. 563. = αἱ Κασσιτερίδες νῆσοι.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑσπέρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Νύμφας Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἕσπερος, ὁ. Τίὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, Ἡσ. Θεογ. 381. ἢ κατ' ἄλλους ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄτλας καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὰς Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. ἐλέγετο δὲ ὅτι ἦν ἔμπειρος ἀστρονόμος καὶ ὅτι ἀναβὰς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος διὰ νὰ παρατηρήσῃ τοὺς ἀστέρας, ἥρπαγη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας, γενόμενος ἀφανής, οἱ δὲ συμπολῖται αὐτοῦ τὸν ἐτίμησαν μὲ θείας τιμάς.

Ἑσπερῖται, οἱ. Οἱ κάτοικοι χώρας τινὸς κειμένης πλησίον τῆς μεγάλης Συρτέως ἐν Λιβύῃ, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος, διὸ καὶ ἐταύθη ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων, Στράβ. οἱ Εὐσπερῖται, Ἡρόδ. 4, 198 ὅπερ ὀρθ. — 2) ἔθνος τῆς Ἀτλίας κατοικοῦν περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας, Ξενφ. Κυρ. παιδ. ζ', 8, 25.

Ἑστία, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. Ἰστίη, παρὰ Ῥωμ. Vesta Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 453. λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τοῦ πυρός, διδάξασα πρώτη τοὺς ἀνθρώπους τὴν οἰκονομίαν καὶ λοιπὴν περιποίησιν τοῦ οἴκου, τὴν σύστασιν τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἡσύχου κοινωνίας καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῶν πόλεων, διὸ ὁ καλλίζετο κοινῶς ὡς προστάτις καὶ ἔφορος τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, τιμωμένη ἐξαιρέτως μὲ προσφορὰς τῶν πρώτων ἀπαρχῶν εἰς πᾶσαν δημόσιον τελετὴν καὶ πανήγυριν, ὅθεν παροιμ. παρ' Ἑστίᾳ ἀρχεσθαι ἦτοι πρώτην ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Ἀριστ. Ὀμ. Τμν. 23. Πλάτ. Φαίδρ. σελ 247. Α. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐστυγχάνετο τὸ ὄνομα τῆς Θεᾶς ταύτης μὲ τὸ τῆς Κυβέλης, Γαίας καὶ Δήμητρος. (παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἔστι τὸ Ἰωτα ἀεὶ βραχύ, παρὰ δὲ Ἡσ. μακρόν.) — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. ἔνθα ἡ γραφ. φαίνεται μᾶλλον ἡμαρτημ.

Ἑστίαια, ἡ. Ἐπικ. Ἰστιαίη, Ἰωνικ. Ἰστιαίη. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, ὕστερον Ὠρεὸς κληθεῖσα, Θουκ. ζ', 57. Ξενφ. Ἱππίαια παρ' Ὁμ καὶ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θετταλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, Ἀπολλόδ. γ', 7, 3. — 3) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἑστιαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. ἴδε Ἰστίαια.

Ἑστιαιῶτις, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. Ἰστιαιῶτις. Ἡ περιοχὴ τῆς παλαιᾶς Θετταλίας κειμένη βορειοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης. Κατὰ Στράβ. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὴν ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἑστιαίας, οὖσα ἀποικία τῶν αὐτόθεν ἐλθόντων Ἑστιαιέων. — ὅθεν, Ἑστιαιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας. — 2) Μικρὰ τις χώρα ἐπὶ τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν πόλιν Ἑστίαιαν, ἴδε Ἰστιαιῶτις, κατὰ Στράβ.

Ἑστιάς, άδος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Βυζαντίου.

Ἑστιόδωρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἑστίωνες, οἱ, Estiones. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦν περὶ τὴν πόλιν Καμβόδουνον, Στράβ.

Ἑταίρα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξόχως ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Ἀθην. ιγ', 4.

Ἑτέαρχος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης καὶ πάππος τοῦ Βάττου πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων. Ἡροδ. 4, 153 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου, κατήργησαν οἱ Κρῆτες τὴν Μοναρχικὴν πολιτείαν, εἰσάξαντες ἀντ' αὐτῆς τὴν Δημοκρατικήν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀμμωνίων ἐν τῇ Λιβύῃ, Ἡροδ. 2. 32.

Ἑτεοβουτάδης, ου, ὁ, πληθ. οἱ Ἑτεοβουτάδαι. Ἐπίσημός τις καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς· κατήγετο δὲ ἀπὸ τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος, διὸ καὶ Βουτάδαι ἰδίως ἐλέγετο, τὸ δὲ ἑτεὸς ὀηλοῖ γνήσιος· ἴδε καὶ Βούτης. Δυμ.

Ἑτεοκλέειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ἑτεοκλέους ἢ εἰς τὸν Ἑτεοκλέα ἀνήκων· αἱ Ἑτεοκλέειοι σύγκαιρει, αἱ Χάριτες, διότι πρῶτον ὁ Ἑτεοκλῆς εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν, Θεοκρ. εἰδ, κτ'. 104. ἴδε Ἑτεοκλῆς.

Ἑτεοκλήειος, η, ον, = Ἑτέοκλειος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 386.

Ἑτεοκλῆς, έους, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Ἑτεοκλέης, ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀνδρέως καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Λεύκωνος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος αὐτόθι Ἑτεοκλεία· οὗτος εἰσήγαγεν πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων. Παυσ. θ', 34—35. Θεοκρ. — 2) Τίὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυνείκους ἐβίασε τὸν γέροντα πατέρα αὐτοῦ νὰ ἀφήσῃ τὰς Θήβας· ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ συμβασιλεύσῃ ἐναλλὰξ ἀνάπαυστος μετὰ τοῦ Πολυνείκους, δὲν ἄφησε πλέον τὸν ἀδελφόν του νὰβασιλεύσῃ, διὰ τὸ ὁποῖον ἀδίκημα ὁ Πολυνείκης βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδράστου, ἐκστράτευσαν ὕστερον κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἐνταῦθα δὲ μονομαχήσαντες οἱ δύο ἀδελφοί, ἐτάφησαν συγχρόνως, Ὁμ. Αἰσχ. Εὐριπ. Φοιν. 57. Ἀπολλόδ. γ', 58. Παυσ. θ', 5.

Ἑτεοκλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴφιος ἐξ Ἄργους, Παυσ. ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπὶ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐθανατώθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Λεάδου, Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ.

Ἑτεόκρητες, οἱ. Μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου Κρήτης, λογιζόμενοι ὡς αὐτόχθονες καὶ μὴ καταγόμενοι ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 176. κατῴκουν δὲ οὗτοι κατὰ Στράβ. περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νήσου, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Πρασόν.

Ἑτεύνικος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ὑποστρατηγὸς τοῦ Ἀστυόχου, ὕστερον δὲ σταλεὶς ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον. Θουκ. Ξενφ. — 2) Ἀθηναῖος, Πατὴρ τοῦ Καλλιτέλους. Δημ.

Ἑτεωνεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Βοιωτοῦ, εἷς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, μυστικὸς ὑπουργὸς τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ Ὀδ. Ε, 23.

Ἑτεωνός, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἐλεῶνος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἑτεωνὸν ἐν Βοιωτίᾳ, Εὐστάθ. — 2) Ἑτεωνός, ὁ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ποταμοῦ, ὕστερον Σκάρφη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 497. Στράβ. — ὅθεν, Ἑτεωνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἑτιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ὠνόμασε τὴν ἐν Λακωνίᾳ κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν Ἑτιάδα Παυσ. γ', 22.

Ἑτιάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, ὅτε οὗτος ἀνεχώρει ἐκ τῆς Τροίας· πιθαν. ἡ νῦν Βάτικα καλουμένη Παυσ.

Ἑτοιμοκλῆς, έους, ὁ, Ἑλλην. κύρ. Ὀνομ. Ἀνδρές, Λουκ.

Ἑτρουρία, ἡ, = Τυρρηνία, Στράβ.

Ἑτρούσκοι, οἱ. Etrusci. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας, ταὐτ. τῷ Τυρρηνοί, Στράβ.

Ἑτυμανδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Πισατικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Εὐεργετῶν, πανὺ Χιονώδ. Ἀρρ. Ἀναβ. δ', 6.

Ἑτυμοκλῆς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, Ξενφ.

Εὔα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνῶνος, Παυσ.

Εὐάγγελος, ὁ. Κιθαριστής τις ἐκ Ταράντων, Λουκ.

Εὐαγόρας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. α, 9, 9. — 2) Τίὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολλόδ. γ', 12. 5. — 3) Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περσικοῦ πολέμου, ὑποκείμενος ὡς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, — 4) Τίὸς τοῦ Νικοκλέους καὶ βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἐβασίλευσαν πολλοὺς χρόνους κατὰ διαδοχὴν εἰς τὴν Σαλαμῖνα. Πρὸς τοῦτον τὸν Εὐάγοραν κατέφυγεν ὁ Ἀθηναίος στρατηγὸς Κόνων μετὰ τὴν ἐν Λίγος ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἔσωσεν αὐτὸν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαναστήσας ὁ Εὐάγορας κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε γενναίως τὰς μεγάλας αὐτῶν δυνάμεις, ἕως οὗ τελευταῖον πολιορκηθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν Σαλαμῖνα, ἐβιάσθη νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐθανατώθη. Ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης ἔγραψεν ἕνα ἐπιτάφιον λόγον ὑπὲρ τοῦ Εὐαγόρα τούτου, ἐπιγραφόμ. ἐγκώμιον Εὐαγόρου. Ξενφ. Δημ. — 5) Λακεδαιμόνιος, ὅστις νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας διὰ τοῦ τεθρίππου, ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς τοὺς ἵππους του, Ἡροδ. 6, 103. — 2) Ἕτερός τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ.

Εὐαγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ Θεογ. 257. Ἀπολλόδ. α, 2, 7.

Εὔαγρος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπιθῶν, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ.

Εὐάδνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιτάνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἴαμον· ἀνατρέφη δὲ ὡς λέγεται εἰς τὴν πόλιν Φαιστάνην ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ τοῦ Λίπυτου υἱοῦ τοῦ Ἔλατου, Πίνδ. Ὀλ. 6, 50. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἄργου βασιλέως τῆς Ἀργολίδος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσου, Περσεύσου, Ἐπιδαύρου καὶ Κρεάσσου, Ἀπολλόδ. β', 1, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Καπανέως, πρότερον Ἰφινόη καλουμένη. Εὐριπ. Ἱκετ. 987. Ἀπολλόδ. 3, 7, 1. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάσων ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν Κάναπα βασιλέα τῆς Φωκίδος, Διοδ. Σικ. δ', 54.

Εὐαθλος, ὁ. Οὐτιδανὸς Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις καὶ συκοφάντης, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 710. — 2) Ἀθλητής τις σταδίου ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Εὐαιμονίδης, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐαίμονος, ὁ Εὐρύπυλος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 76.

Εὐαίμων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 736.

Εὐαίνετος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καρήνου Λακεδαίμων, καταγόμενος ἐκ βατιλικῆς γενεᾶς, εἷς τῶν στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ἡρόδ. 7, 173.

Εὐαίων, ονος, ὁ. Πιθαν. ἐπιπλαττ. κύρ. Ὄνομ. ποιητοῦ τινος καὶ παρασίτου Δημαγωγοῦ ἐν Ἀθήναις, κωμῳδουμένου ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἐκκλ. 408. — 2) Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς δι' ἔγκλημα φόνου, παρὰ Δημ. Μειδ.

Εὐάλας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Θουκ. ἡ, 21.

Εὐάλκης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, εὐνοῦς καὶ φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησιλάου, Ξενφ. Ἑλ. δ', 1, 400. Πλούτ. ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀγίδος καλεῖ αὐτὸν ἀθλητήν.

Εὐαλκίδης, ου, ὁ (ι). Ἐρετριεύς, στρατηγὸς ἐν Ἔφεσῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων, Ἡρόδτ. 5, 102,

Εὐαμερίων, ονος, ὁ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι ὁ Ἀτκληπιός. Εἰς τὴν Πέργαμον ἐπωνομάζετο οὗτος Τελεσφόρος καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον Ἀκέσιος, Παυτ. β', 11, 7.

Εὐάνδρη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων, Κουΐντ. Σμ. ά. 43.

Εὐανδρίδης, ου, ὁ. Ἠλεῖός τις παρὰ Λουκ.

Εὔανδρος, ὁ. Evander. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Νυμφῶν Θέμιδος καλουμένης, Διον Ἁλ. α', 3. Παυτ. ἡ, 43. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐχέμου βατιλέως τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ. Ἑξήκοντα χρόνους περίπου πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας, ἐλθὼν ὁ Εὔανδρος οὗτος μὲ μίαν μεγάλην ἀποικίαν Ἀρκάδων ἐκ Παλλαντίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ᾤκησεν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Παλάντιον. Διον. Ἁλ. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν εἰκοτὶ αἰῶνίων κατοίκων ἐκείνου τοῦ μέρους ὡς μάντις καὶ θεόπνευστος, συνεργήτας εἰς τὴν ἐξημέρωτιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἠθῶν των, ὅστις καὶ μετὰ ταῦτα ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς Ἥρως, ἔχων ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίου ἐν Ῥώμῃ. Δίον. Ἁλ. ά, 32. Διβ. — 2) Τίὸς τοῦ Σαρπεδόνος βατιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις λεβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δηϊδάμειαν θυγατέρα τοῦ Βελλεροφόντου ἐγέννητε τὸν ἰσώτερον Σαρπεδόνα, Διοδ. Σικ. ε, 80. — 3) Τίὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12. — 4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Εὐάνεμος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σπάρτῃ. Παυτ. ἡ', 5.

Εὐάνθης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Εὐανθία, ἡ. ἴδε Οἰάνθη.

Εὐαρέτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννητε τὴν Ἱπποδάμειαν, Τζέτ.

Εὐάρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡτ. Θεογ. 259.

Εὐάρχιππος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενφ.

Εὐάρχος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἀστακοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β', 30. — 2) Χαλκιδεύς, ὅστις ἔφερεν μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. ς', 3.

Εὔας, α, ὁ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Σελλασίας ἐν Λακωνίᾳ, σχηματίζων μετά τινος ἄλλου λόφου Ὀλύμπον, μίαν στενὴν διάβασιν, Πολύβ.

Εὐάσπλα, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐμβάλλων, εἰς τὸν Κωφῆνα, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 24.

Εὐβάτας, ου, ὁ, ἴδε Εὐβότας.

Εὔβοια, ἡ. Μεγάλη νῆσος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' ἑνὸς στενωτάτου πορθμοῦ τῆς Θαλάσσης, στενὸν τῆς Εὐρίπου καλουμένου, ἐκτείνεται δὲ ἡ νῆσος αὕτη ἀπὸ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Θετταλίας, ἔχουσα ἐν μήκει 1200 σταδίων. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀονία καὶ Αβαντία ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Ἀόνων καὶ Ἀβάντων, ὕστερον δὲ Εὔβοια ἀπὸ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παχέων βοσκημάτων. Ἐπίσημοι πόλεις τὸ πάλαι ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ, ἡ Χαλκὶς, Ἐρέτρια, ἡ Οἰχαλία. Κάρυστος καὶ ὁ Ὠρεὸς, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐμπειρότατοι ναῦται καὶ ἐπιτήδειοι ἐργάται τῶν μετάλλων, τὰ ὁποῖα ἐξώρυττον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. Ἀριστοτ Θουκ, γ'. 89. Στράβ. Ἡ ἀρχαιάτατα ἐβασιλεύετο ἡ Εὔβοια ὑπὸ Ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ἐσυστήθησαν ἐπ' αὐτῆς διάφοροι δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι ἀνεξάρτητοι πρὸς ἀλλήλας, οὖσαι τὸ πλεῖστον σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδιδον ἐτησίως ταχτόντια φόρον. Αἰσχίν· ταινῶν Εὔβοια, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων Negreponte, σχηματίζουσα μετὰ τῶν Βορείων Σποράδων νήσων ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. — Ὅθεν Ἐπίρμ. Εὐβοίηδε, εἰς τὴν Εὔβοιαν Καλλμ. — Εὐβοιεύς, συνηθέστρ. Εὐβοεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. Θουκ. — Εὐβοϊκός, ἡ, όν, καὶ Εὐβοεικός, ἡ, όν, τῆς νήσου Εὐβοίας ἢ εἰς τὴν Εὐβοιαν ἀνήκων. Θουκ. Εὐριπ. καὶ Εὐβοὶς, ίδος, ἡ, Εὐβοϊκὴ, Σοφοκλ. ἡ Εὐβοὶς ἀκτὴ, Εὐριπ. Ἡρακλ. 83.

Εὔβοια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ὁ μέγας ναὸς τῆς Ἥρας, Ἡρῶον λεγόμενος, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Μυλῶν. Ἡρόδτ. 7, 156. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἦν ἤδη κατεφθαρμένη. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Εὔβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ νῆσος Εὔβοια, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. — 2) μία τῶν Θυγατέρων τῦ Θεστίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννητε τὸν Ὄλυμπον, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὴν Ἥραν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της. Παυτ. β', 17.

Εὐβότας, ου, ὁ. Κυρηναῖος, νικήτας σταδίῳ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τῇ 93 Ὀλυμπ. Εὐβάτας παρὰ Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 2. καὶ Εὐβώτας, Παυτ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὡς δίδοντος καλὰς βουλὰς, Ὀρφ Τμν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου ἢ τοῦ Χθονίου Διοτύτου, Νικανδρ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Ἐλευσῖνος, ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη παρὰ τῆς Δήμητρος τὴν γεωργίαν, Παυτ. α, 14. — 2) Τίὸς τοῦ Δυταύλου, Παυτ.

Εὐβούλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσατα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Δήμαρχον, Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λεω ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μὲ τὰς λοιπὰς δύω αὐτῆς ἀδελφὰς τὴν Πραξιθέαν καὶ Θεόπην ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθησαν αὗται ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μὲ θείας τιμὰς, αἵτινες ἀνήγειρον δι' αὐτὰς ἰδίων ἱερὸν τὸ Λευκότριον λεγόμενον, Σουϊδ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Εὐβουλίδης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήτιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· οὗτος ἐπενόησε τοὺς ἑπτὰ σοφιστικοὺς συλλογισμοὺς λεγομένους. Διογ. Λαερτ. — 2) Ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις, Παυτ.

Εὔβουλος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενφ. — 2) Περιβόητός τις Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, διαφλύστιος τῶν δήμων, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρὸ πάντων ἀνέδειξεν ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ κοινοῦ ταμείου καὶ ἐπέμφθη εἰς πολλὰς πρεσβείας ὑπὸ τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. παρβλ. καὶ Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 498. Λουκ. — 3) Ἕτερος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μνησιθέου, Δημ. Στεφ. ὅστις καὶ Κυπριος ἠμαρτημ. αὐτὶ Κυδήριος λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ δήμου Κυδήρου, παρβλ. Οὐολφ. Λεπτ. σελ. 245.

Εὐβώτη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου, Ἀπολ. 6, 7, 8.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐράδης, Τζέτ. — 2) Ἡ Εὐδαίμων, ὄνομ. πόλεως κατ' ἀντεισμ. πεπλασμένης, ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης παρ' Ἀριστοτ. Ὀρν. 144.

Εὐδαμίδας, ὁ (ι). Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβίδα, ἡγεμών ἑνὸς στρατεύματος τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Θρᾴκῃ, Ξεν. — 2) Κορινθιός τις, Λουκ.

Εὐδαμίππος, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, Θεοκρ. Εἰδ. β', 77.

Εὔδαμος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Εὔδυμος. Κατὰ τὸν Σχολτ, Ἀριστοφ. Ὄνομα βασκανολόγου τινὸς, ὅστις μὲ ἐπῳδὰς καὶ ἄλλας διαφόρους μαγείας, ἀπεδίωκεν ὡς ἔλεγε τὰ πονηρὰ δαιμόνια καὶ ἐπροφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δήγματα ὀφέων καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ καὶ ἀπροσδόκητα συμβάντα, Ἀριστοφ. Πλουτ. 885.

Εὐδάνεμος, ὁ. Ἥρως τις, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς βωμὸς ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 16. Πλὴθ. οἱ Εὐδάνεμοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Εὐδανέμου, Meurs. Ἀττ. IV.

Εὔδημος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Δήμου, διότι ἐπρότεινε ἄδικον καὶ ἀθέμιτόν τινα νόμον. Δημ. Τιμοκ. σελ. 743. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Γεωμετρίας καὶ Ἀστρολογίας, ἥτις δὲν διεσώθη, Πλουτ.

Εὔδικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενφ. Ἑλ. β', 3. πιθαν. = Ἔνδιος. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀπημάντου Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τοῖς τῷ Πλάτωνος Διαλογ. Ἵππ. — 3) Φίλος καὶ σπαθὸς τοῦ βατιλέως Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον παρεκίνησε νὰ εἰσβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θετταλίαν, Δημ. Στεφ. σελ. 241.

Εὐδοκία, ἡ. Πρότερον Ἀθηναΐς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα καὶ ἔξοχα αὐτῆς προτερήματα, εἰς τὴν ὁποίαν τινὲς ἀποδίδουσιν ἓν ποίημα συνιστάμενον ἐκ 2343 ἑξαμέτρων στίχων, Ὁμηροκέντρα ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν ὑπὸ Ἄλλου 1551. — 2) Εὐδοκία ἡ Μακρεμβολίτισσα καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ὀγδόου, ἀκμάσασα περὶ τὴν δεκάτην ἀπὸ Χρ. Ἑκατονταετηρίδα· συνέγραψεν ἓν λεξικὸν ἱστορικομυθολογικὸν, Ἰωνια ἐπιγραφόμενον, περιέχον πολλὰ ἀντικείμενα τῆς γενεαλογίας τῶν ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Θεῶν καὶ ἓν πλῆθος ἀνεκδότων ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραφέων.

Εὔδοξος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰσχίνου ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, Φιλόσοφος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα, Πλάτωνος καὶ Φιλίστωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 366 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ἐνασχληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν Μαθηματικήν, Ἀστρονομίαν καὶ Ἰατρικήν, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς τῶν πρώτων ἀρχαίων Μαθηματικῶν καὶ Ἀστρονόμων· διατρίψας δὲ πολὺν χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔφερεν ἐκεῖθεν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς γνώσεις περὶ τῆς κινήσεως τῶν Πλανητῶν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν διεσώθη κἂν ἕκτὸς ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐξήντλησεν ὁ Ἄρατος ὡς ὕλην τοῦ ποιήματός του. Στράβ. Διογέν. Λαερτ. 8, 86. — 2) Ἕτερος Εὔδοξος Κυζικηνός, Γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπιχειρίσθη τὴν εἰς τὰς Ἰνδίας ὁδοιπορίαν, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας λίθους εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις, Στράβ.

Εὐδώρα, ἡ. Ἐπικ. Εὐδώρη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 350. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 244. Ἀπολδρ. ἀ, 2, 7

Εὔδωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλης θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνετράφη ἐν Θετταλίᾳ· ὕστερον δὲ ἦλθεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, εἰς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 179. — 3) Διδάσκαλος τῆς Παλαίστρας ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Μέμ. σελ. 94. πρότερον Εὔδοξος γραφόμ.

Εὐέλθων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, βασιλεύσας κατὰ τὸ 527 ἔτος πρὸ Χρ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Πέρσαι ὑπέταξαν τὴν νῆσον Κύπρον, Ἡρόδ.

Εὐελπίδης, ου, ὁ. Πεπλασμένον κωμικ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 645.

Εὐεργέτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου, Στράβ.

Εὐεργέται, οἱ. Ἐπίθ. τῶν Ἀριασπῶν ἐθνους τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κληθέντων οὕτω διότι ἐχορήγησαν τροφὰς καὶ ἄλλα ἐφόδια εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἀρχαίου Κύρου ἐν καιρῷ πολέμου, Στραβ. Ἀρριαν.

Εὐεργίδης, ου, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς τῶν συνιστώντων τὸν χορὸν προσώπων παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 234.

Εὐεσπερίδες, αἱ, = Ἑσπερίς, ἀριθμ. 1. Ἡρόδτ. 4, 17. Στέφ. Βυζ.

Εὐεσπερῖται, οἱ, ἐνικ. Εὐεσπερίτης, ου, ὁ, = Ἑσπερῖται. Ἔθνος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, Ἡρόδτ. 4, 178. Θουκ.

Εὐετίων, ωνος, ὁ (ι). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὁ πολιορκήσας τὴν Ἀμφίπολιν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκ. ζ. 9.

Εὐήγορος, ὁ. Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ἕνα νόμον ὁ Δημοσθένης κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Εὐήμερος, ὁ, Evhemerus. Ἕλλην ποιητής, ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ἐκ τῆς πόλεως Μεσσήνης ἢ Ἀγράγαντος ἐν Σικελίᾳ, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζη· ὠνομάσθη δὲ Ἄθεος, διότι ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἓν σύγγραμμά του, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων ἦσαν θνητοί. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 31.

Εὐηνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λιήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Φρίξος· κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὐτὴ Χαλκιόπη ἢ Ὀφιοῦσα. Φερεκ.

Εὐηνίνη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, ἡ Μάρπισσα, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 557.

Εὔηνος, ὁ. Μάντις τις ἐξ Ἀπολλωνίας. Ἡρόδ.

Εὐηνορίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐήνορος, ὁ Λειώκριτος, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 294.

Εὔηνος, καὶ Εὐηνός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποταμιος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ, Ἡσ. Θεογ. 345. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς περιφήμου Μάρπησσης, τῆς ὁποίας πολλοὶ μνηστῆρες ἐφόνευσαν ὁ Εὔηνος, τελευταῖον δέ, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Ἴδας, διώκων αὐτὸν ὁ πατὴρ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν καταλάβῃ, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Λυκόρμαν ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ ἐπνίγη, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἕκτοτε Εὔηνος. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπα καὶ ὁ Ἀπόλλων τὴν Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μάχην μὲ τὸν Ἴδαν ὑπὲρ αὐτῆς, τοὺς ὁποίους διεχώρισεν ὁ Ζεύς, ἐπιτρέψας τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς τούτων τῶν δύο ἐραστῶν εἰς τὴν Μάρπησσαν, ἥτις ἐκλεξεν ὡς σύζυγον τὸν Ἴδαν. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 557. Ἀπολδρ. ἀ, 7, 8. — 3) Τίὸς τοῦ Σελήπιου, βασιλεὺς τῆς Λυρνησσοῦ ἐν Κιλικίᾳ, πατὴρ τοῦ Μύνητος καὶ Ἐπιστρόφου, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεὺς, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν των. Ὁμ. Ἰλ. Β, 693. — 4) Ποιητὴς Ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Πάρου, σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους. — 5) Ἕτερος ποιητὴς Ἐλεγείων, Πάριος καὶ οὗτος, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαιδ. σελ. 60.

Εὔηνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Λυκόρτας καλούμενος, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμία καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, τανῦν Φίδαρι, Σοφ. Θουκ. Ἀπολδρ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων ἀρκτικῶς τῆς πόλεως Πιτάνης εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ.

Εὐήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἰθακησίων, πατὴρ τοῦ Λειωκρίτου, Ὁμρ. Ὀδτ. Β, 242. — 2) Εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνὴρ τῆς Λευκίππης καὶ πατὴρ τῆς Ὑλειτοῦς, Πλάτ Κριτ.

Εὐηρείδης, ου, ὁ Τίὸς τοῦ Εὐήρους, ὁ Τειρεσίας, Θιοκρ. Εἰδ κδ', 70, Καλλμ.

Εὐήρης, ους ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Παρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Στυμφάλου, Ἀπολδ. β', 7, 8. — 2) Τίὸς τοῦ Πτερελάου, ὅστις παρευρεθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τηλεβόων, τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχον ἐναντίον τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύωνος, διεστώθη μόνος ἔχων καὶ τὰ ἐκ τῆς μάχης λάφυρα, Ἀπολδρ. β', 8 — 3) Πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Τειρεσίου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Χαρικλοῦς, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου, Ἀπολδρ. γ', 6, 7.

Εὐήρης, ὁ. Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σωκράτους, καταιτήσας πένης διὰ τοῦ πολέμου, Ξεν. Ἀπομ.

Εὐήφημος, ὁ. Ἀθηναῖος, χρηματίσας πρέσβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ ἐνλέχθη στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, Θουκ. ε', 19. ζ', 16. — 2) Σοφιστὴς ἐκ Θουρίων πόλεως τῆς Ἰταλίας, γεννηθεὶς δὲ πρότερον εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἀδελφὸς τοῦ Διονυσιδώρου· ζήσας χρόνον τινὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὴν τακτικήν· Ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὑρηται ἐπιγεγραμμένος εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, Πλάτ. Κρατύλ. 386. Δ. — 3) Τίὸς τοῦ Κεφάλου ἐκ Συρακουσῶν, ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου καὶ τοῦ περιφήμου ῥήτορος ἐν Ἀθήναις Λυσίου, Πλάτ. Πολτ. α', 4. — 4) Ὁ ἐπικληθεὶς Καλὸς, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλάτ. Συμπτ. 122. Β. Ξεν. Ἀπομ. δ', 2 — 5) Ἀθηναῖος τὸν δῆμον Φιλάσιος, σταλεὶς ὡς πρέσβυς τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον. Δημ. Στεφ. σελ. 282.

Εὐήφυλος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ. Λουκ.

Εὐηχυκλῆς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ ψήφισμα περὶ τῆς στεφανώσεως τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. σελ. 266. — 3) Πατὴρ τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδα, Θουκυδ. α', 46.

Εὐθυκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ὀλυνθίός τις, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν ἰδίαν πατρίδα τοῦ Ὀλυνθον εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, Δημ. Χερσ. σελ. 99. — 2) Ἀγαλματοποιὸς, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λυσίππου, Πλιν. 34, 8.

Εὐθυμένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Αἰγίνῃ κατοίκων, θεῖος τοῦ Πυθέα καὶ Φυλακίδου Ὀλυμπιονίκων, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Πίνδ. Ἰσθμ. 6, 84. — 2) Ματσαλιώτης, πεμφθεὶς διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐν Ἀφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀννωνος, τὸ 340 ἔτος πρὸ Χρ. Στράβ.

Εὐθυμία, ἡ. Θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀνήγειρεν ὁ τύραννος Διονύσιος ἕνα ἀνδριάντα, Ἀθήν. ε', 4. Πτολ. ββλ.

Εὐθυμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λστυκλέους ἢ τοῦ Ποταμίου θεοῦ Καικίνου ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειραν οἱ Ἕλληνες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς νίκης. Οὗτος λέγεται ὅτι ἠλευθέρωσε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Τεμέσσης ἀπό τινα πονηρὸν δαίμονα. Πολίτην καλούμενον, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάζοντο αὐτοὶ νὰ θύωσι κατ' ἔτος μίαν ὡραίαν κόρην, νικήσας αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ. Ἔζησε δέ, ὡς λέγουσιν, ὁ Εὔθυμος οὗτος πολλοὺς χρόνους καὶ τελευταῖον ἔγινεν ἀφανής, Παυσ. ς', 6. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 18. Στράβ.

Εὔθυνος, ὁ. Ἀθλητὴς Σάμιος, παρὰ Δημ. Μειδ. σελ. 537.

Εὐθύφρων, ονος, ὁ. πιθαν. Μάντις τις ἐν Ἀθήναις, ἐπαγγελλόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην, ἄλλως δὲ καταγέλαστος καὶ οὐτιδανὸς ἄνθρωπος. Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος ἐπιγράφεται Εὐθύφρων ἢ περὶ Εὐσεβείας, Πλάτ. Εὐθ. 3.

Εὐίππη, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἥτις καὶ Μελαίνιππη ἐκαλεῖτο. Εὑρεθεῖσα ποτὲ ἔγκυος ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μετεμορφώθη εἰς ἕνα ἵππον, Ἰούλ. Πολυδ. δ', 141.

Εὐίππη, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ.

Εὔιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεττίου καὶ τῆς Εὐρυδάμιδος ἐξ Αἰτωλίας, Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 407.

Εὐκαμπίδας, α, ὁ (ῐ). Ἀρκὰς, ὁπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, Δημ. Στεφ. σελ 324. Bek. ἔνθα καὶ Εὐκαλπίδας γραφτ.

Εὐκαρπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἄφθονον οἶνον, Στρίβ. Στέφ. Βυζ. — ἔθνος, Ἐκκαρπεύς, ἑως, ὁ κάτοικ.

Εὐκλεὴς, Ἰωνικ. ἀντὶ Εὐκλῆς.

Εὐκλεία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κερκύρᾳ διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἑλλήνων, Παυσ. α', 14. — καὶ, τὰ Εὐκλεια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Εὐκλείας, Ξεν. Ἑλλ. δ', 4, 2.

Εὐκλείδης, ου, ὁ. Πολίτης τῆς Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ἔκτισε μετὰ τοῦ Σίμου τὴν πό-

λιν Ἰμέραν, τὸ 649 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκ. ϛ', 5. — 2) Τίὸς τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τυράννου Γέλωνα, Ἡρόδτ. 7, 155. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενφ. Ἑλλ. μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τυράννων, ἐκλεχθεὶς ἅμεσος πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἄρχων τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 94 Ὀλυμπ. Ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας αὐτοῦ ἐξεδόθη τὸ ψήφισμα τῆς κοινῆς ἀμνηστείας περὶ ὅλων, ὅτα ἐλέχθησαν ἢ ἐπράχθησαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν τριάκοντα τυράννων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπετρέπετο εἰς κρίσεις τῶν Ἀθηναίων νὰ ἐγκαλέσῃ ἄλλον τινὰ περὶ ὁποιας δήποτε προγεγενημένης παρανομίας, οὔτε κἂν ν' ἀναφέρωσι πλέον εἰς τὰς συνομιλίας των περὶ τῶν τοιούτων, Δημ. κατὰ Τιμάρ. σελ. 704. ὅθεν πκροιμ. «Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν, Λουκ. Καταπλ. 5. καὶ, «Δηλῆ τις ἐστω, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντος πραχθέντων», Λουκ. Ἑρμ. 75. — 4) Μάντις ἐκ Φιλοῦντος πόλεως τῆς Ἀχαΐας, πιθαν. καὶ ζωγράφος τις, Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ, 8, 1. — 5) Φιλόσοφος Μεγαρεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ζηλωτὴς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὅς τις διὰν ἀκούσῃ τῶν σοφῶν τούτων διδασκάλων, ἤρχετο καθεκάστην νύκτα ἐκ τῶν Μεγάρων εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνδεδυμένος μὲ γυναικεῖα φορέματα διὰ τὸν νόμον, τὸν ὁποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ποινῇ θανάτου εἰς τὸν ὅστις ἐκ τῶν Μεγαρέων ἤθελε πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς. Οὗτος ἐπιστήσας μετὰ ταῦτα τὴν περίφημον Μεγαρικὴν ἢ Ἐριστικὴν σχολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδιδάσκετο πρὸ πάντων ἡ διαλεκτικὴ τέχνη, ἤτις πολλάκις ἔφθανε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πλέον ἐριστικὰς ἀμφισβητήσεις. Πλάτ. — 6) Περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, πατὴρ τῆς Γεωμετρίας· ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐγχρηματίσθη μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Πτολεμαίων, ἐδίδαξεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς φήμης τὴν γεωμετρίαν· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σωζονται ἔτι τινὰ περιέχοντα πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ βαθείας παρατηρήσεις.

Εὐκλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν Θρᾴκην. Θουκδ. δ', 104. ὕστερον δὲ χρηματίτας καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 88 Ὀλυμπ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων υἱὸς τοῦ Ἱππωνος, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Νικίου. Θουκδ Ξενφ.

Εὐκράτη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 243.

Εὐκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, προκάτοχος τοῦ περιφήμου Κλέωνος, ὢν πρότοῦ ἔμπορος ἀλφίτων καὶ στυπείων, Ἀριστφ. Ἱππ. 129 Λυσ. 102. — 2) Ῥήτωρ τις ὀλίγου λόγου ἄξιος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Λουκ. Δημ. Ἐγκμ. 3. — 3) Φιλόσοφός τις, παρὰ Λουκ. Ψευδορ.

Εὐκρατίδης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στραβ.

Εὐκρατίδια, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς, Στραβ.

Εὔκρετος, ὁ. Τοκιστής τις, παρὰ Λουκ. Συμπ. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ Εἰδ. ζ', 1.

Εὐκτήμων, ονος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις ὕστερον ὑπῆρξε καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ τρίτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. Θουκ. Ξενφ. — 2) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν δῆμον Λευτιεύς, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις κατὰ παρακίνησιν τοῦ Μειδίου ἐκατηγόρησε τὸν Δυμοσθένην ὡς δειλὸν καὶ χαῦνον, Δημ. Μειδ. σελ. 548.

Εὐλαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Σούσης ἑνοῦται μὲ τὸν Πασιτίγριτα. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ', 7. ὁ Ἡρόδτ. καλεῖ αὐτὸν Χοάσπην ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ Γραφῇ λέγεται Οὐλαί. τανῦν Καροὺν ἢ Τοστὲρ, κατ' ἄλλους δὲ τανῦν Κῦρ ἀχ. ίδε Χοάσπης.

Εὐλιμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσὸ. Θεογ. 264. Ἀπολλόδ.

Εὔμαιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κτησίου καὶ μιᾶς Φινίσσης γυναικός, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σύρου· ἦτο παῖς ὢν ἁρπαχθεὶς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην καὶ ἐπωλήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις ἀνέθρεψεν αὐτὸν μετὰ τῆς θυγατρός του Ἀντιμένης· ὕστερον δὲ ἐποίμανε τοὺς χοίρους εἰς τοὺς ἀγροὺς ὅπου ἐπιστρέφων ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὁμρ. Ὀδσ. Ο, 402-482. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. γ', 23. κατὰ Περιζν. Εὐμένης γραφ.

Εὔμαρας, α, ὁ (---). Συβαρίτης, κύριος ἑνὸς ποιμνίου, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 10, 37.

Εὔμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Χρύσιος, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὐμείδη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ.

Εὐμείδης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμειδής). Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ.

Εὐμένεια, ἡ, καὶ Εὐμενία, ἡ, Στράβ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. — 2) Πόλις τῆς Καρίας. Στέφ. Βυζ.

Εὐμένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμενής). Ἀθηναῖος, πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, Ἡρόδτ. — 2) Περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Καρδίαν πόλιν τῆς Θρᾴκης καὶ ἀπατραφεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἦν καὶ μυστικὸς γραμματεύς· ὑπηρέτησε ἔπειτα τὴν Βαρσίνην, ἐσυγγενεύθη καὶ μὲ αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας· μετὰ δὲ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου εἰκειωθεὶς τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Περδίκκα, ὅστις ἐτίμα ἐξαιρέτως τὸν Εὐμένην διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν, κατεστάθη Ἡγεμὼν ὅλης τῆς Καππαδοκίας καὶ Παφλαγονίας ἕως τῆς Τραπεζοῦντος· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Περδίκκα πολεμούμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ ἐγκαταλελειμμένος ὑφ' ὅλων τῶν ἄλλων συμμάχων καὶ ὑποστρατηγῶν του, ἐλήφθη αἰχμάλωτος μετὰ μίαν σφοδρὰν μάχην, ἥτις ἐσυγκροτήθη πλησίον τῶν Σούσων ἐν τῇ Περσίᾳ καὶ κατεσφάγη ὑπὸ τινων Μακεδόνων. Οὗτος συνέγραφε καὶ μίαν Ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐπαινουμένην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἱστορικῶν. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου Ἡγεμόνος τῆς Περγάμου, ὅστις κατακτήσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν μόλις 22 ἐτῶν, ἀφήσας τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἄτταλον τὸν πρῶτον. — 4) Εὐμένης ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου βασιλεύς τῆς Περγάμου· ὢν σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων κατ' ἀρχὰς, ἐπολέμησαν ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς, καταστασεὶς οὕτως εἰς τῶν ἰσχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων· ὕστερον δὲ γενόμενος ὕποπτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν ἐναντίον τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καὶ μὴ δυνηθεὶς ἐκ νέου νὰ ἑλκύσῃ τὴν φιλίαν αὐτῶν, ὑπέπεσεν ὅλως δι' ὅλου εἰς τὴν ὀργὴν καὶ καταδίωξιν αὐτῶν, ὅτε καὶ ἀπέβανε βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἄτταλον.

Εὐμενίδες, αἱ. Οὕτως ἐπωνομάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐριννύες, Αἰτχύλ.

Εὐμήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 8, 5. — 2) Κήρυξ τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐκ Τροίας, πατὴρ τοῦ Δολωνος, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 314. — 3) Ἱερεὺς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει, ὅστις λέγεται ὅτι ἔσωσε τὸ Παλλάδιον, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Καλλιμ. Τμν. εἰς Παλ.

Εὔμηλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκηστίδος, ἡγεμόνων τῶν Θετταλῶν ἐκ τῆς χώρας τῶν Φερῶν, ἐλθὼν μὲ ἑνδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 711. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφθίμην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης, Ὁμρ. Ὀδ. Δ, 797. — 2) Τίὸς τοῦ Μέροπος, καὶ πατὴρ τῆς Βύττης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτικόρακα, Ἀντ. Λιβ. 15. — 3) Πατὴρ τοῦ Βότρυ, τὸν ὁποῖον ἀφόνευσεν οὗτος μ' ἕνα δαυλόν, Ἀντ. Λιβ. 18. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κορίνθου, ἀκμάσας περὶ τὸ 768 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας μίαν Τιτανομαχίαν, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. παρβλ. Heyne III, σελ. 983.

Εὐμήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Εὐμόλπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Εὐμολπίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Εὐμόλπου, Πλησ. οἱ Εὐμολπίδαι, ἐκαλεῖτο οὕτω μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτέρων γενεῶν ἐν Ἀθήναις καταγομένη ὑπὸ τοῦ Εὐμόλπου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας μόνης ἐχειροτονοῦντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτρος· αὕτη ἐφύλαττε καὶ τοὺς ἀγράπτους νόμους τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἔχουσα τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ καὶ νὰ καταδικάζῃ τοὺς ὅσοι ἀσεβοῦσαν ἢ ἐβεβήλουν τὴν ἱερότητα τῶν μυστηρίων τούτων. Θουκυδ. 8, 53. Κορν. Νεπ. Ἀλκ. 4-7. — 2) Ὄνομα κύρ. στρατηγοῦ τινος τῶν Πλαταιέων, Θουκδ. γ', 20.

Εὔμολπος, ὁ (εὖ, μέλπω). Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἄνδρες, οἵτινες ἐνομίζοντο ὡς καθιδρυταὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. — 1) Ὁ ἀρχαιότερος τούτων ὑπῆρχεν, ὡς πλάττεται, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἥτις ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Εὔμολπον βρέφος ἔτι ὄντα, φοβουμένη μήπως ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός της, τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ Ποσειδῶν, ἔφερεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπου ἀνετράφη ὑπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· αὐξηθεὶς δὲ ἔφυγεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Θρᾴκην πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Τεγύριον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν, ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τῆς Βασιλείας του. Προσκληθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσινίων εἰς βοήθειαν ἐναντίων τῶν Ἀθηναίων, ἦλθε μ' ἓν στρατεύμα Θρᾳκῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ τότε βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, ὅτε καὶ ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν ἴδιόν του υἱὸν Ἴτμαρον, Παυσ. ε', 5, 27, 38. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Εὔμολπος. Οὗτος λοιπὸν ὁ ἐκ Θρᾴκης Εὔμολπος ἐνομίζετο κοινῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμύησεν αὐτὸς καὶ τὸν Ἡρακλέα, Ἀπολλόδ. β', 5, 12. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1108. Θουκ. β', 15. Εὐρπ. καὶ ἀπὸ τούτου κατήγετο ἡ ἐν Ἀθήναις γενεὰ τῶν Εὐμολ-

πιδῶν λεγομένων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγονται οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος. Παρ' Ὁμ. Ἳμ. Δημ. 154 ἀναφέρεται ὁ Εὔμολπος ὅτι ἦρξε τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ, σύγχρονος ὢν τοῦ Τριπτολέμου, διδαχθεὶς παρὰ τῆς ἰδίας Δήμητρος τὰ μυστήρια αὐτῆς, Παυσ. β', 14. — 2) Ἕτερος Εὔμολπος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Μουσαίου καὶ καθιδρυτὴς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 108. ὑπῆρξεν εἷς Εὔμολπος υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Εὔμων, ονος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος, Ἀπολδ. γ', 8, 1.

Εὐνείκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 247. ὀρθότρ. μέντοι Εὐνίκη, ἡ, Ἀπολδ. α', 2. 7. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 45.

Εὔνηος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅστις ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ, 747. Ἀπολδ. α', 9, 17. — ὅτι καὶ Εὔνεως, καὶ Εὐνεύς, Στραβ.

Εὐνίκη, ἡ, ἴδε Εὐνείκη.

Εὔνικος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρριαν.

Εὐνόα, ἡ. Ὄνομα δούλης τινὸς, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 2.

Εὐνομία, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, ἀδελφὴ τῆς Δίκης καὶ Εἰρήνης, Ἡσιόδ. Θεογ. 901. Ἀπολδ. α', 3, ί. παριστάνουσα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις τὴν ἐκ τῶν νόμων Εὐταξίαν καὶ ἁρμονικὴν συντήρησιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Εὔνομος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρχιτέλους, ὅστις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐφιλοφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐν ᾧ ἔχυνεν ὕδωρ διὰ νὰ νίψῃ τὰς χεῖρας του, ἐραπίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοσοῦτον βαρέως διὰ τὴν ἀνεπιτηδειότητά του, ὥστε ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός. Ἀπολδ. β', 7, 6. Ἀθην. δ'. Σχελ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1212. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου καὶ Λυκούργου, Πλάτ. Λυκ. 2. καὶ Ἡρόδ. 8, 31. ἦν ὁ Εὔνομος πατὴρ τοῦ Χαριλάου. — 3) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, Ξενοφ. — 4) Κήρυξ τις τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. — 5) Ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας. Λουκ.

Εὐνοστος, ὁ. Ἥρως τις ἐν Ταναγρᾳ, υἱὸς τοῦ Ἑλλῆνος καὶ ἔγγονος τοῦ Κωφιτσοῦ, ἔχων αὐτόθι ἐν ἱερὸν ἄλσος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ κἀμμία γυναῖκα.

Εὐξάνθιος, ὁ. Τίος τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Δεξιθέας, Ἀπολδ. γ', 1, 2.

Εὔξεινος, ὁ, ἡ, ον, Δωρ. Εὔξενος. Πόντος Εὔξεινος. Οὕτως ὠνομάσθη ἡ τῶν Μαύρη Θάλασσα λεγομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅτε οὗτοι ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν, πρότερον Ἄξεινος καλουμένη, Ἡρόδ. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην κατ' εὐφημισμὸν διὰ τὸ ἄγριον καὶ τρικυμιώδες αὐτῆς καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα ναυάγια, καὶ, τὸ Εὔξεινον πέλαγος, Πίνδ. — ἡ Εὔξεινος θάλασσα, Διον. Περ. 21.

Εὐξενίδης, ου, ὁ (ῑ). Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς κωμῳδίας, Σουϊδ. — 2) Οἱ Εὐξενίδαι, ἐπίσημός τις καὶ εὐγενὴς γενεὰ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ.

Εὔξενος, ὁ, = Εὔξεινος, Πίνδ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2.

Εὐξίθεος, ὁ. Ἠλεῖός τις, ὀπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Εὐοδεύς, έως, ὁ. Ἐπώνυμ. ἑνὸς λοχαγοῦ, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 4, 18. κατ' ἄλλους δὲ Ἐνοδίας ἢ Ἐνοπεύς

Εὐόδιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὡς ἔφορος τῶν ὁδῶν. Φουρνιτ.

Εὐόδωρος, ὁ. ἴδε Εὔοδρος.

Εὐπάγιον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ.

Εὐπαιδὰς, α, ὁ. Ἐπιδαύριός τις, Θουκ. δ', 119.

Εὐπάλαμος, ὁ. Τίος τοῦ Μετίωνος καὶ τῆς Ἀλκίππης πατὴρ τοῦ περιφήμου Δαιδάλου, εὑρετὴς τῆς ἀγγύρας. Ἀπολδ. γ', 15, 5.

Εὐπαλία, ἡ, = Εὐπάλιον, Στέφ. Βυζ.

Εὐπαλῖνος, ὁ. Τίος τοῦ Ναυστρόφου Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων, ὁ κατασκευάσας ἐν μέγα ὄρυγμα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ φιχετεύετο ἐπὶ διάστημα ἑπτὰ σταδίων φερόμενον ἕως τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 3, 60.

Εὐπάλιον, τό. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ἔχουσα ἕνα λιμένα Κρηθραῖ καλούμενον, Θουκυδ. Στράβ. πρότερον ἐκαλεῖτο Εὐπόλιον, παρὰ Θουκ. γ', 96. — ὅθεν, Εὐπαλιεὺς, ὁ κάτοικ.

Εὐπατόριον, τό, καὶ Εὐπατορία, ἡ. Πτολμ. α. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Μιθριδάτης Εὐπάτωρ, ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Σκυθῶν, ταυτὸν Ἱοσλόβη. — 2) Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὕστερον Μαγνόπολις κληθεῖσα, Στράβ.

Εὐπάτωρ, ορες, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ περιφήμου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

Εὐπείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἰθάκῃ κατοίκων, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 362, 425.

Εὔπλοια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης Σκοτουμένης ὡς Θαλασσίου θεᾶς, Παυσ. α', 1.

Εὐπολέμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μυρμιδόνος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Αἰθαλίδην. Ὀρφ. Ἀργ. 131.

Εὔπολεμος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομα, παρὰ Πλάτ. Κρατ. σελ. 394

Εὐπόλιον, τό, ἴδε, Εὐπάλιον.

Εὔπολις, ιδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀριστοφ. Νεφ. 547.

Εὐπόμπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 261.

Εὐπορία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Πτολ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Εὐποριεὺς, ἑως, ὁ κάτοικ.

Εὐπυρίδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ. Ἡσιόδ. — ὅθεν, Εὐπυρίδης, ὁ κάτοικ.

Εὐριπίδειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Εὐριπίδου ἢ εἰς τὸν Εὐριπίδην ἀνήκων, καὶ τὸ Εὐριπίδειον, ἤτοι τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου, Πλάτ. Λουκ.

Εὐριπίδης, ου, ὁ (⏑ ⏑ – ⏑ ἐκ τοῦ Εὔριπος). Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἠλεοβούλης, Τγίν. μυθ. 14. — 2) Εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος, τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 75. Ὀλυμπ. 479 πρὸ Χρ. τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐνικήθησαν διὰ θαλάσσης οἱ Πέρσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν ῥητορείαν ὑπὸ τοῦ Πρωδίκου καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Ἀναξαγόρα, ὕστερον δὲ ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, ἄρχισεν εἰς ἡλικίαν ἤδη ὀκταετῶν χρόνων νὰ ἀμιλλᾶται μετὰ τοῦ περιφήμου Σοφοκλέους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον, εἰς τοῦ ὁποίου μόνου τὰς δραματικὰς παραστάσεις ἤρχετο ἀδιαλείπτως καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Σωκράτης· αἱ τραγῳδίαι τοῦ Εὐριπίδου περιεῖχον πολλὰς φιλοσοφικὰς ἀληθείας καὶ ἀξιώματα ἠθικά, διὰ τῶν ὁποίων τούτων ἤθελεν ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς νὰ καταστήσῃ τὴν θεατρικὴν σκηνὴν μᾶλλον σχολὴν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐσχήμου ἐκείνης ῥητορείας, ἥτις διαπρέπει πρὸ πάντων εἰς τὰ δράματά του. Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο μεγάλως, ἀπέθανεν ἐν τῇ αὐλῇ αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς οὗτος τῷ ἀνήγειρεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον πλησίον τῆς μητροπόλεως τῶν Μακεδόνων. Ἀριστ. Πλάτ. ἐκ τῶν 75 ἢ κατ' ἄλλους 92 αὐτοῦ τραγῳδιῶν, ἐσώθησαν μόνον δεκαεννέα, καὶ τινα ὀλίγα λείψανα ἐκ τῶν ἄλλων, ὅπου ἠφανίσθησαν. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 500 ταλάντων διά τινα νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 820.

Εὐριπίδιον, τό. Ὑποκορστ. τοῦ, Εὐριπίδης, Ἀριστοφ. Ἀχαρν.

Εὔριπος, ὁ. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν νῆσον Εὔβοιαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἦν τοσοῦτον στενὸν περὶ τὴν πόλιν Χαλκίδα, ὥστε ἐνταῦθα συνείχετο ἡ νῆσος διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ἠπειρον· περίεργον ὑπάρχει ἐξαίρτ. τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης διὰ τὴν ἐν αὐτῷ συμβαίνουσαν ἀλλεπάλληλον παλίρροιαν τῶν ὑδάτων της· ταυτὸν στενὸν τῆς Εὐρίπου, Ὁμ. Ἳμ. Ἀπολ. 222. Ἡρόδ.

Εὐρυάδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελοπης ἐν Ἰθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 267,

Εὐρυάλη, ἡ. Μία τῶν Γοργόνων, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς. Ἡσιόδ. Θεογ. 276. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ὠρίωνα, Ἀπολδ. α', 4, 3. Ἐρατοσθ. 32.

Εὐρύαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μηκιστέως, εἷς τῶν περιφήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν. Ἀπολδ. γ', 7, 2. ἔτι δὲ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδ. α', 9, 16. Ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσαν ὑπὸ τὸν Διομήδην εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὡς ἡγεμὼν τῶν Ἀργείων, ὅπου ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 565. Ζ, 20. — 2) Τίὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολδ. α, 8, 5. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Οἰνόμαος, Παυσ. ε', 21 — 4) Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ἐσυγκρότησεν ὁ Ἀλκίνοος, ὅτε ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν νῆσον αὐτοῦ, Ὁμ. Ὀδυσ. Θ, 115. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσύχ.

Εὐρυάναξ, ακτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δωριέως, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς ἐν Σπάρτῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ἡρόδ. 9, 10.

Εὐρυάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πακτωλοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα, Λυκόφρ. 52.

Εὐρυβάτης, ου, ὁ. Κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδσ. Τ, 244. — 2) Ἕτερος κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐστάλη μετὰ τοῦ Ταλθυβίου διὰ νὰ λάβῃ τὴν Βρισηίδα ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα, Ὁμρ. Ἰλ. Α, 320. — 3) = Ἐριβώτης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινητῶν, ὅτε οὗτοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σωφάνους τοῦ Δεκελέως, Ἡρόδ. 6, 92.

Εὐρυβάτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐφήμου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι κατάγεται ἀπὸ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Ἀντ. Λιβ. 8. — 2) Κυβερνήτης τῶν νηῶν ἐκ Κερκύρας, παρὰ Θουκ. — 3) Ὄνομα προδότου τινὸς καὶ δολίου ἀνδρὸς, ἀναφερομένου εἰς διάφορα τῶν ἀρχαίων συγγράμματα. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ὑπό τινων ἑρμηνεύεται, Ἐφέσιος τὸ γένος, διατρίβων πλησίον τοῦ βασιλέως Κροίσου, εἶτα φυγὼν ἦλθε πρὸς τὸν Κῦρον· ἀναφέρεται δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ μετ' ἄλλου τινὸς Φρυνώνδα λεγομένου,

τῶν ὁποίων ἀμφοτέρων ἡ ἀπιστία καὶ δολιότης ὑπῆρχεν ἐν παροιμίαις. Πλάτ. Πρωτ. 327. Δημ. Στεφ.

Εὐρυβία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Κρίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλαντα καὶ Πέρσην, Ἡσ. Θεογ. 375. Ἀπολλόδ. α', 2, 2. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πολύλαον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 3) Μία τῶν γενναίων καὶ ἀνδρειοτέρων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διόδ. Σικ. δ', 16.

Εὐρυβιάδης, ου, ὁ (-υυυ-). Σπαρτιάτης, Ἀρχιστράτηγος τῆς θαλασσίου συμμαχικῆς δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Θεμιστοκλῆς ἐβίασε νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν μετὰ τοῦ στόλου, ὅτε ὁ Εὐρυβιάδης ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων. Ἡρόδ. 8, 2. Πλούτ.

Εὐρύβιος, ὁ (-υυυ). Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 2) Τίος τοῦ Εὐρυσθέως, διαπρεπὴς εἰς τὰς Ἀθήνας πολεμῶν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. β', 8, 1.

Εὐρυβώτας, α, ὁ. Κρὴς, στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν παρὰ τῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ, Ἀρρίαν.

Εὐρυγάνεια, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερφάντος, τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεται, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰδίπους μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἰσμήνην, Ἀντιγόνην, τὸν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8.

Εὐρυγύης, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ἀθήναις ἀγῶνες τινὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀνδρόγεω, Ἡσύχ.

Εὐρυδάμας, αντος, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Κτιμένου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 67. — 3) Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἀρχαίων Ἡγεμόνων, πατὴρ τοῦ Ἄβαντος καὶ Πολυΐδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ γέροντα Ὀνειροπόλιν, Ἰλ. Ε, 149. — 4) Εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 296. Χ, 283. — 5) Περίφημος τὶς ἀθλητὴς ἐκ Κυρήνης, θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ Στωικὴν ἀπάθειαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 20.

Εὐρυδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου, Ἡρόδ. 6, 71.

Εὐρυδίκεια, ἡ. ποιητ. Ἀντὶ Εὐρυδίκη, Μοσχ. Ἐπ. Βί. 131.

Εὐρυδίκη, ἡ. Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ περιφήμου Μουσικοῦ Ὀρφέως· διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστέως καὶ θέλουσα ν' ἀποφύγῃ αὐτόν, ἐπληγώθη τρέχουσα ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως καὶ ἀπέθανεν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ὀρφεὺς καταβὰς εἰς τὸν ᾅδην, ἐκίνησε διὰ τῆς μελῳδίας του τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ νὰ ψέρῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὴν προσφιλῆ του Εὐρυδίκην, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ νὰ μὴ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω νὰ ἰδῇ ὅτε αὐτὴ τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς μὴ ὑπομείνας καὶ στραφεὶς διὰ νὰ ἰδῇ ἂν τῷ ὄντι τὸν ἠκολούθει, ἔχασεν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, Ἀπολλόδ. α', 3, 2. Ὀβιδ. μεταμορ. Χ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κίσσον, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. Τζέτ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λακεδαίμονος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Δανάην μητέρα τοῦ Περσέως, Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Παυσ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ γυνὴ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 452. — 6) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου, Ἀπολλόδ. γ', 6, 4—7) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Σοφ. Ἀντιγ. 1194. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τῆς Πολυδώρας, Σχολ. Ἰλ. Β, 321. — 9) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου ἀδελφοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐξ ἄλλης μητρός· πολεμηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Φιλίππου ὑπὸ τοῦ Πολυσπέρχοντος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ νικηθεῖσα εἰς μίαν μάχην, ἐφονεύθη ἀπανθρώπως. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 36. ἔνθα ἡμαρτμ. γράφεται τοῦ Φιλίππου.

Εὐρύηλος, ὁ. Eurya'los, Λίβ. Φρούριον κείμενον ἐπὶ τινος λόφου πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελοῦν ἓν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν, τανῦν Belvedere, Θουκ. 5, 97. ἔνθα πρότερον τὸ Εὐρύηλαν ἐγραφ. ἐν δὲ βιβ. ζ', 2 καὶ 43. ὁ Εὐρύηλ-ος.

Εὐρύθεμις, ιος. ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ὑλεσβοίας καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Θεστίου, Ἀπολλόδ. α', 7, 10.

Εὐρυθόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οἰνομάου καὶ μητέρα τῆς Ἱπποδαμείας, Ἀπολλ. Ῥοδ. Σχολ. Α, 752.

Εὐρύκαπις, νος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Κλυτίππης θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὐρύκη, ἡ (ῠ). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τελευταγόρου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὐρύκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὦπος Περιηνορίδου, τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν ὁποίαν ὁ Πατὴρ αὐτοῦ Λαέρτης ἔτι παῖδα οὖσαν ἠγόρασεν, καὶ ἥτις μετὰ ταῦτα ἀνέθρεψεν τὸν Τηλέμαχον· αὕτη πρώτη ἔδωκεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 429. Ψ, 1, 5, 177. 289.

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ. Μάντις Ἀθηναῖος, ὃς τις ὡς ἐλέγετο, ἔφερεν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, ὧν ἐγγαστρίμυθος, διὸ ὁ ἅπαντες οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Εὐρυκλεῖς, Ἀριστοφ. Σφ. 1014. Πλάτ.

Εὐρυκρατίδης, εω, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Ἀναξάνδρου καὶ πατὴρ τοῦ Λεύτου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγειδῶν, Ἡρόδ. 7, 204.

Εὐρυκράτης, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου, βασιλεύς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγίδος, Ἡρόδ. 7, 204.

Εὐρυκύδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κυδυμίωνος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ἐλέα, Παυσ. ε', 1.

Εὐρυλέων, οντος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὃς τις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως συνήθ. Ἀτρείνος λεγόμενος, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. α', 65. — 2) Σπαρτιάτης, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἔφυγον μετὰ τοῦ Δωριέως εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὃς τις μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, ἐκυρίευσε τὴν Μινῴαν πόλιν τῶν Σελινουσίων. Ἡρόδ. 5, 46.

Εὐρύλοχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Λυκονίης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5 — 2) Συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Κτιμένην εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὃς τὸν ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ μετὰ ταῦτα κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ᾅδην. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 205. Λ, 23. τελευταῖον ἔμεινεν αἴτιος τοῦ νὰ σφάξωσιν οἱ λοιποὶ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως τὰς βοῦς τοῦ Ἡλίου ἐν Σικελίᾳ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἠφανίσθη μετ' αὐτῶν, Ὀδ. Μ, 339. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων πλησίον τῆς Ναυπάκτου. Θουκ. — 4) Φιλόσοφος Σκεπτικός, μαθητὴς τοῦ Πύῤῥωνος. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, Δημ.

Εὐρύμαχος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας, ὃς τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη, Παυσ. 5', 21. — 2) Τίὸς τοῦ Πλούτου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὁ πλουσιώτερος καὶ ἐπισημότερος τῶν λοιπῶν ἐν Ἰθάκῃ προύχοντων νέων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Α, 399. Χ, 44. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀντήνορος, Παυσ. ι', 27. — 4) Τίὸς τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὃς τις κατέβαλεν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδα εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν, ἐνῶ εὑρίσκοντο αὐτοὶ, ἀλλὰ ληφθεὶς ἀφ' οὗ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφονεύθη, Θουκ. γ', 2. Ἡρόδ.

Εὐρυμέδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Γλαύκου βασιλέως τῆς Κορίνθου, μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, Ἀπολλόδ. α', 9, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, Ἀντ. Λιβ. 2.

Εὐρυμέδουσα, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ναυσικάαν, Ὅμ. Ὀδ. Η, 8.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καβείρας μιᾶς τῶν Νυμφῶν τῆς Θρᾴκης, ἐξ' ἣ καὶ εἷς τῶν Καβείρων ἐλέγετο. Νονν. Διον. ιδ', 21. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ἐν Ἠπείρῳ, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναυσίθοον, Ὅμ. Ὀδ. Η, 58. — 3) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Πασιφάης, βασιλεύων ἐν τῇ Κρήτῃ ὅτε ὁ Ἡρακλῆς διέβη ἐντεῦθεν, πλέων κατὰ τῶν Ἀμαζόνων· ἐπειδὴ δὲ οἱ παῖδες τοῦ Μίνωος ἐφόνευσαν δύο ἐκ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Εὐρυμέδοντα καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 4) Τίὸς τοῦ Πτολεμαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 228. Παυσ. β', 16. — 5) Τίὸς τοῦ Θουκλείους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς νήσου Ἑρκύρας, ὕστερον δὲ πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ἐναντίον τῶν Συρακουσίων, ἐφονεύθη μαχόμενος αὐτόθι πλησίον τῆς πύλης τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. ζ', 52 — 6) Εὐρυμέδων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὃς τις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσπένδου, ἐκβάλλει εἰς τὸν Κόλπον τῆς Ἀτταλίας, τανῦν, Ἰέρκον. Ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἐνίκησε διὰ θαλάσσης τοὺς Πέρσας, Θουκ. α', 100.

Εὐρυμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη παραλλήλως, τανῦν Καρίτζα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 59. Στέφ. Βυζ.

Εὐρυμένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Εὐρυμέδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρύμου, Τέλεγος, Ὅμ. Ὀδ. Ι, 509.

Εὐρυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ησ. Θεογ. 908. ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὰς τρεῖς Χάριτας, Ἀπολλόδ. α', 3, 1. αὐτὴ λέγεται ὅτι ὅτε ἔλαβεν εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Θέτιδος τὸν Ἥφαιστον ὅτε ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ· ἐν δὲ ταῖς τῶν Ἀρχαίων Θεογονίαις ἀναφέρεται ὅτι ἡ Εὐρυνόμη ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ὠφίωνος πρὸ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, καὶ ὅτι ὅτε ἐνίκησεν ὁ Κρόνος τὸν Ὠφίωνα, ἐρρίφθη αὐτὴ ὑπὸ τῆς Ῥέας εἰς τὸν Τάρταρον, Ἀπολλ. Ῥοδ.

Α, 503. — 2) Γυνὴ τοῦ Δυκούργου ἐκ Θρᾴκης, Ἀπολλ. γ', 2, 2. — 3) Ταμίη ἡ Θαλαμηπόλος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 195. — 4) Γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, Τγῖν. μύθ. 69. — 5) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Διός, Ἀπολλ. γ', 12, 6.

Εὐρύνομος, ὁ (υ). Τίτος τοῦ Λίγυπτίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Β, 22. 242. — 2) Εἷς τῶν κατηχθονίων Δαιμόνων, βασανίζων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Παυσ. ί, 28 — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθόου, Ὀβιδ.

Εὐρυπτόλεμος, ὁ. Τίτος τοῦ Πειτιάνακτος Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὃς τις ἔκλειπε μίαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου σατράπου τῆς Περσίας, εἶτα ὑπερασπίσθη μετὰ τοῦ Ἀρχόχου ἐν Ἀθήναις τοὺς δέκα στρατηγούς, οἵτινες ἀνεκλήθησαν ὡς ὑπεύθυνοι θανάτου, διότι δὲν ἔθαψαν τοὺς ἐν Ἀργινούσαις πεσόντας νεκρούς, Ξενοφ. Ἑλλ. α, 7, 19.

Εὐρυπύλη, ἡ. (υ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου, μήτηρ τοῦ Ἀρχεδίκου, Ἀπολλ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἠλέα, Ηδν. 15.

Εὐρύπυλος, ὁ. Τίτος τοῦ Εὐαίμονος καὶ τῆς Ἵππος, ἡγεμόνων τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θετταλίᾳ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 736. ἐνταῦθα ἄδειξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 76 Ζ, 36. Ἀπολλόδ. γ', 10, 8. παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς ὕστερον ἀναφέρεται ὁ Εὐρύπυλος οὗτος ὅτι ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐλθὼν ἐκ τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Λιβύαν, Πινδ. Πυθ. 4, 57. Καλλιμ. Τμ. Ἀπολ. 92. — 2) Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Μερόπων ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του Χαλκιόπην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θετταλόν, Ἀπολλόδ. β', 7, 1. — 3) Τίδες τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐβοίτης θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, Ἀπολλ. β', 7, 8. — 4) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγελάου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν ἴδιον πατέρα του, Ἀπολλόδ. β', 8, 5. — 5) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, Ἀπολλόδ. ά, 8, 1. — 6) Τίδες τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς Ἀστυόχης ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἡγεμόνων τῶν Μυσῶν περὶ τὸν Κάϊκον ποταμόν, εἷς τῶν Ἀνθρεικτέρων πολεμιστῶν τῆς Τροίας, ὃς τις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῶν δώρων τὰ ὁποῖα αὗτος ἔπεμψεν εἰς τὴν μητέρα του Ἀστυόχην· ἐν μιᾷ μάχῃ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 520. Παυσ. γ' — 7) Τίτες τοῦ Δεξαμενοῦ βασιλέως τῆς Ὠλένου ἐν Αἰτωλίᾳ, ὃς τις λέγεται ὅτι ἐτυπώθεντα τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον ἐπὶ Λαομέδοντος, Παυσ. ζ, 19.

Εὐρυπωντίδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Σπάρτῃ μία τῶν Ἐπιτήμων γενῶν, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Εὐρυπῶντος ἐγγόνου τοῦ Ἡρακλέους ἀρχαίου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, Παυσ. γ, 7, 1. Πλουτ. Λυκ. 24. παρὰ Πλουταρ. εὑρίσκεται ἡμάρτημ. Εὐρυτιωνίδαι καὶ Εὐρυτιωνίδαι, παρβλ. Valck. Θεοκρ. σημ. 267.

Εὐρυπῶν, ὥντος, ὁ, Ἰωνικ. Εὐρυπῶν. Τίτος τοῦ Σόου, ἔκγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εὐρυπωντίδαι, μία τῶν Εὐγενεστέρων ἐν Σπάρτῃ οἰκιῶν, Ἡροδτ. 8, 131. παρ' ἄλλοις Ἱστοριογρ. εὑρίσκεται ἡμάρτ. Εὐρυτίων γραφόμεν.

Εὐρυσάκης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου καὶ τῆς Τεκμησσῆς, βασιλεύτας εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ὅπου ὕστερον ἔλαβεν θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Φυλαῖος παρεχώρησε τὴν ἀρχὴν τῆς νήσου Σαλαμῖνος εἰς τοὺς Ἀθηναίους, Σοφ. Αἰ. Μαστ. 340. Παυσ. ά, 35.

Εὐρυσθένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργίας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύτας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυρίευσαν ὅτε εἰσέβαλον μὲ τοὺς λοιποὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολλόδ. β', 8, 6. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος, Τγῖν.

Εὐρυσθεύς, ἕως, Ἰωνικ. ῆος, ὁ. Τίος τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· γεννηθεὶς πρὸ τοῦ Ἡρακλέους μῆνας τινάς, ἔπρεπε κατὰ τὴν ἀποφασιν τῶν θεῶν νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ὅλους τοὺς ἄλλους ὅσοι κατήγοντο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Περσέως, διὸ καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν Ἡρακλέα νὰ ἐκτελέσῃ τὰ φοβερὰ περίφημα ἆθλα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἔμελλεν οὗτος νὰ μείνῃ τὸν λοιπὸν παντὸς ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ὑποταγήν πρὸς τὸν Εὐρυσθέα· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους θέλων ὁ Εὐρυσθεὺς νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Ἡρως τούτου, καταδίωκεν αὐτοὺς παντοχοῦ, οἵτινες τελευταίον καταφυγόντες πρὸς τὸν Θησέα βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ἐζήτουν τὴν βοήθειαν του· ἐνταῦθα πολεμῶν ὁ Εὐρυσθεὺς μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ νικηθείς, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱούς του, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. Στράβ. ιγ'.

Εὐρύστερνον, τό. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐν Ἀχαΐᾳ ἀρχαιότατος τις ναὸς τῆς Γῆς, Παυσ. ζ', 20.

Εὐρυτᾶνες, οἱ. Ἔθν. Εὐρυτᾶν, ἄνος. Ἰσχυρός τις καὶ ἄγριος λαὸς ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας, κατοικῶν ἀρκτικῶς τὴς Ναυπάκτου, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς γέρων ἤδη ὢν ἐτελεύτησε, Θουκ. γ', 94. Στράβ.

Εὐρυτείος, εία, ειον. Τοῦ Εὐρύτου ἢ εἰς τὸν Εὐρυτον ἀνήκων, ἡ πόλις Εὐρυτεία = Οἰχαλία, Σοφ. Τραχ 260. ἰδε Εὐρυτος, ἀριθμ. 4.

Εὐρυτέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λεύκιππον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὐρύτη, ἡ (υ). Θυγατηρ τοῦ Ἱππολάμαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πορθάονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄγριον, Μέλανα, Ἀλκάθοον, Λευκοπέαν καὶ Οἰνέα, Ἀπολλόδ. ά, 7, 10.

Εὐρυτίδης, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἶφιτος, Ὁμ. Ὀδ Φ, 14.

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ (ι) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὐρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου καὶ θέλων ὑπὸ μέθης ν' ἀτιμάσῃ τὴν νύμφην αὐτοῦ, κατεγραμματίσθη ὑπὸ τῶν Λαπίθων, Ὁμ. Ὀδ. Φ, 285. ὕστερον δὲ εὑρὼν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ὠλενον ἐν Ἀχαΐᾳ, τὸν ἐφόνευσε ἀπαλλάξας τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δεξαμενοῦ, τὴν ὁποίαν βιαίως ἤθελε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα. — 2) Τίος τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, ὃς τις ποιμαίνων τὰς βοῦς τοῦ πενθεροῦ του Γηρυόνος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἦλθε ν' ἁρπάσῃ αὐτάς. Ἀπολλόδ. β', 5, 10. Ἡσ. Θεογ. 293. — 3) Τίος τοῦ Ἴρου καὶ τῆς Δημανάσσης, ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, Ἀπολλόδ. ά, 8, 2. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πηλεύς, ὅτε φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα. Ἔλθων δὲ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ του Πηλέως, Ἀπολλόδ. γ', 13, 1. ἔτι δὲ Εὐρυτος, παρὰ Λυκοφρ. 175. — 4) Ἔκγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, Πλούτ. Λυκ. ὀρθογρ. μέντοι Εὐρυπῶν, ὅπερ ὀρθ.

Εὐρύτιος, ὁ. Τίος τοῦ Σπαρτωΐου καὶ πατὴρ τῆς Γαλαθείας, Ἀντ. Λιβ. 17.

Εὐρυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον Διόνυσος ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ μὲ τὸν θυρσόν, Ἀπολλ. ά, 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλόδ. ά, 9, 16. καὶ Ἔρυτος κατ' ἀποκοπ. παρὰ τοῖς ποιηταῖς, Πίνδ. Πύθ. 4, 319. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 51. — 3) Τίος τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Αὐγείου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ὁμ. Ἰλ. Β, 621. Ἀπολλόδ. β', 7, 2. κατὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. ὑπῆρξεν οὗτος ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὸν τοῦ Ὁμήρου ἐπήγητον. — 4) Τίες τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ, ἢ καθ' Ὁμ. ἐν Θετταλίᾳ, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἰόλης καὶ τοῦ Ἴφιτου, περίφημος εἰς τὴν τοξοτικὴν τέχνην εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' εἰς τὸν ὁποῖον μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. β', 4, 8 καθ' Ὁμ. δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ ἐλθῃ εἰς ἀμιλλαν περὶ τῆς τέχνης τοῦ τοξεύειν, Ὀδ. Θ, 220. — 5) Τίος τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. — 6) Σπαρτιάτης, εἷς ἐκ τῶν τριακοσίων μετὰ τοῦ Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις πολεμησάντων, ὅστις μόνος μετὰ τοῦ Ἀριστοδήμου διασωθείς, καὶ ὢν βεβλαμμένος τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ θελήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, ἀρρίζθη μεταξὺ τοῦ διαβαίνοντος πλήθους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη, Ἡροδτ. 7, 229. ὅθεν Ἐπίθ. Εὐρυτειος, εία, ειον, τοῦ Εὐρυτου.

Εὐρυφάεσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Τιτανίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠῶ, Ὁμ. Ὑμν. λά, 4—6.

Εὐρυφῶν, ῶντος, ὁ, Δωρ. Εὐρυπῶν, υἱὸς τοῦ Προκλέους, καθ' Ἡρόδτ. 8, 131. ἴδε Εὐρυπῶν.

Εὐρύωψ, οπος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Τερψιμερπτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὐρωμος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Γρίου ὄρους καὶ Εὐρωπος παρ' Ἡροδτ. — ὅθεν, Εὐρωμεύς, έως, ὁ κατοικ. Πολύβ. Στράβ.

Εὐρώπα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Εὐρώπη.

Εὐρωπαῖος, αία, αῖον. Τῆς Εὐρώπης, ἢ ἐκ τῆς Εὐρώπης ὤν, Στράβ.

Εὐρωπεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Εὐρώπη, Μόσχ. Εἰδ. β', 7.

Εὐρωπείος, εία, ειον, Ἰωνικ. Εὐρωπήϊος. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, Ἡροδτ. 7, 74. — Οὐτ. Ὁ κάτοικος τῆς Εὐρώπης.

Εὐρώπη, ἡ, ποιητ. Εὐρώπεια. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, Ἡσ. Θεογ. 357. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος, Ὁμ. Ἰλ. Ξ. 321. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, Ἀπολλόδ. γ', 1, 1, Λουκ. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς ταῦρον, ἥρπασεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ὅπου ὑπανδρευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ αὐ-

τόθι βασιλέως Ἀστερίωνος, ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν. Ἡροδ. 1, 173. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν οὗτοι υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀστερίωνος, Ἀπολλόδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τιτυοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Εὔφημον, Πλάτ. Πόλ. 4, 46.

Εὐρώπη, ἡ, Europa. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἠπείρων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀμυδράς μοῖον γνώσεις εἶχον· πρῶτον κύρηται παρ' Ὁμ. Ἴλ. Ἀπολ. 251, ἔνθα ὁ ποιητὴς καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐρώπη μόνην τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα· κατ' ὀλίγον ἄρχισαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες νὰ λαμβάνωσι γνώσεις τινὰς τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ μέρους τούτου τοῦ Κόσμου. Πρῶτος δὲ οἱ Φοίνικες περιέκλεισαν εἰς ἀρχαίων χρόνων διάγραμμα τὴν Εὐρώπης, φθάσαντες ἕως τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, παρὰ τῶν ὁποίων ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσι τίποτε περὶ αὐτῆς διὰ τὸν ἰδιοτελῆ τῆς ἐμπορίας αὐτῶν σκοπὸν καὶ κέρδος. Καθ' Ἡρόδοτον ἡ ἑκτασις τῆς Εὐρώπης ὑπερβαίνει ἐκείνην τῶν δύο λοιπῶν μεγάλων μερῶν τοῦ Κόσμου ὁμοῦ λαμβανομένων, ὅστις ὁρίζει αὐτὴν μεσημβρινὰς μὲν θαλάσσης τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας χωρίζετο ἀπὸ τῆς Λιβύης, διὰ τοῦ Ἄραξου καὶ Φάσιδος ποταμῶν καὶ διὰ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἀνατολικῶς δὲ κεῖται ὡς σύνορον αὐτῆς τὸν Τάναϊν ποταμὸν, τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον σύνορα ἦσαν πάντη ἄγνωστα εἰς αὐτούς· ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιεχομένων μερῶν τὰ πλεῖστα ἀκριβῶς ἐγνωσμένα εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ἱστοριοῦν ἦσαν, ἡ Θρᾴκη, ἡ Ἑλλὰς, αἱ περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον χῶραι, τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν καὶ Τυρρηνῶν, τὰ παράλια τῆς Ἰβηρίας ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἐπέκεινα τὰ Γάδειρα καὶ ἡ Ταρτησσὸς· μετὰ τὸν Ἡροδ. ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ἐσθοῦ αὐτῆς διαφόρων χωρῶν. Ἀλλ' αἱ κατακτήσεις τας ὁποίας ὕστερον ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐχορήγησαν ἀφθονωτέρας καὶ ἀκριβεστέρας γνώσεις εἰς τὸν Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον, οἵτινες μᾶς δίδουσιν ἱκανὰς πληροφορίας περὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν διαφόρων ἐν τῇ μεσαίᾳ Εὐρώπῃ κατοικούντων λαῶν καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν Ἀρκτικῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἔτι ἄγνωστα, ἔνθα καὶ αὐτὴ ἡ Σουηδία ὑπελαμβάνετο ὡς μία μεγάλη Νῆσος. Ἤδη καὶ τὰ σύνορα αὐτῆς ἔλαβον κάποιον ἀκριβεστέρων προσδιορισμόν, ὄντα πρὸς μὲν ἀνατολὰς ὁ Τάναϊς ποταμὸς, ἡ Μαιῶτις λίμνη, ὁ Εὔξεινος Πόντος, ὁ Ἑλλήσποντος καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν ἡ Μεσόγειος θάλασσα, πρὸς δυσμὰς ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ ἀρκτικὸς ἢ Ὑπερβόρειος Ὠκεανός· αἱ ἐν ὅλῃ τῇ παρ' αὐτοῖς Εὐρώπῃ περιεχόμεναι χῶραι ἦσαν, ἡ Ἰσπανία, ἡ Γερμανία, ἡ Γαλατία, ἡ Οὐινδελικία, τὸ Νωρικὸν, ἡ Παννονία, ἡ Δακία, ἡ Ἰλλυρία, ἡ Σαρματία, ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σκυθία, ἡ Μοισία, ἡ Θρᾴκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἤπειρος, ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Πελοπόννησος, αἱ δὲ περὶ αὐτὴν Νῆσοι ἦσαν, ἡ Βρεττανία, Ἰβερνία, ἡ Θουλὴ, ἡ Σκανδιναυία, ἡ Σαρδὼ, ἡ Κύπρος, ἡ Κρήτη, ἡ Εὔβοια καὶ αἱ Κυκλάδες. Οἱ ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ὑπῆρχον Λικοὶ τῆς Ἀρκτῴας, Ἀσίας, οἵτινες ἤλθον ἀνέκαθεν καὶ κατέκτησαν μέρος ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Βορείου, κιμμέριοι δὲ φαίνεται ὅτι κατοικήσαν πρῶτον τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, ἀλλ' ἡ ἱστορία δὲν ἀνωφέρει οὐδὲ ὀλίγα τὸ ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τούτου τοῦ μέρους. Πρὸ τῆς μεταβάσεως ἔτι τῶν Πελασγῶν εἰσέβαλον ἐκ τῆς Ἀρκτῴας Ἀσίας ἓν πλῆθος ἀγρίων λαῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατοικήσαντες περὶ τὰ μεσημβρινώτατα αὐτῆς μέρη, ἔνθα ἀναφαίνεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Λέλεγες, Κούρητες Καύκωνες κ. τ. τ. Ἓν ἄλλο πλῆθος ἀγρίων λαῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς Ἀσίας διελθὸν διὰ τῆς Θρᾴκης, ἐβάδισεν ἕως τὰ μέρη τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀποκατασταθὲν ἐντεῦθεν ἀπ' ὅπου ἀκολούθως μετέβη καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἱσπανίας. Τὸ ὄνομα Εὐρώπη ἐθέσθη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆς κατὰ τινὰ μὲν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, τὴν ὁποίαν ἥρπασε ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Φοινίκης, ἄφερον εἰς τὴν Κρήτην, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ λευκὸν καὶ ἐξαίσιον χρῶμα τοῦ σώματος τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, καὶ κατ' ἄλλους ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως Εὐρώπου κεκλυμένου. Στράβ. Πτολ. Πομπ. Μελ. Πλιν.

Εὐρωπιος, ία, ιον. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων.

Εὐρωπὶς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτερ. σηλὶς τύκ. τοῦ Εὐρωπίου, Στέφ. Βυζ.

Εὐρωπός καὶ **Εὔροπος**, ἡ, Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἐπαρχίας Ἠμαθίας, Θουκ. β', 100. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κομμαγηνῇ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ταύτην Νεπὶμ. Λουκ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Δούρας, Πολύβ. — 4) Πόλις τῆς Ῥαγαίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, πρότερον Ῥάγαι καλουμένη, ὕστερον δὲ καὶ Ἀρσακία, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Καρίας, ἄλλως Εὔρωμος λεγομένη, Ἡροδ. 8, 132. ὅθεν, Εὐρωμεὺς, έως, ὁ κάτοικος.

Εὔρωπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὀρειθυίας θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρώτας, α, ὁ. Τίὸς τοῦ Μύλητος βασιλέως τῆς Λακωνίας καὶ ἐγγονὸς τοῦ Λέλεγος, ὃς τις λιβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ὑπανδρεύθη ὁ Λακεδαίμων, ἀπὸ τούτου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνίας ῥέων ποταμὸς Εὐρώτας, Ἀπολλόδ. γ', 10, 3 Παυσ. γ', 1.

Εὐρώτας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου, ὃς τις ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς χώρας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθείου εἰς τὸν Δακωνικὸν Κόλπον· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Σπάρτη, ταυτὸν Βατιλοπόταμον. Πίνδ. Θεογν. 765. Θουκ. β', 139. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, παρ' Ὁμήρ. καλεῖται Τιταρήσιος, Εὐρίπ. Ἀνδρ. 802. Στράβ.

Εὐρωτῶ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Εὐσέβεια, ἡ. Ἡ πρὸς τῷ Ταύρῳ = Τύανα, τὰ, ὑπὲρ ἣν ἔρα Πόλις τῆς Καππαδοκίας, Στράβ. — 2) = τὰ Μάζακα, Πόλις τῆς Καππαδοκίας, ὄρα Μάζακα, Στράβ.

Εὐσέβιος, ὁ. Βικτωρῖνος Χριστιανὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ συγγράψας διάφορα ἱστορικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία ἐξ τις ἄλλος καὶ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐπωνομάζετο.

Εὐσειρος, ὁ Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰδοθέας, πατὴρ τοῦ Θηρέμβου, Ἀντ. Λιβ. 22.

Εὐστή, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, Ἀρρίαν.

Εὐστράτιος, ου, ὁ. Σοφιστὴς τις παρὰ Θεοκρτ. Ἐπ.

Εὐστάθιος, ὁ. Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὴν δωδεκάτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συγγράψας παρεκβολὰς εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου, περιεχούσας μεγάλην πολυμάθειαν καὶ ἄφθονον ὕλην πρὸς μελέτην τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων. — 2) Εὐστάθιος Ἀντιοχεὺς, Ἐπίσκοπος, τοῦ ὁποίου σώζονται ὁμιλίαι τινὲς Ἐκκλησιαστικαί.

Εὐστρόφος, ὁ. Ἀργεῖος, σταλεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Θουκ.

Εὔσωρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμόνος τῆς Θρᾴκης, Ὁμ. Ἴλ. Ζ, 8. — 2) Πατὴρ τῆς Αἰγύννης, γυναικὸς, τοῦ Αἰνέως καὶ μητρὸς τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 959.

Εὐταία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μαντινείας. Ξενοφ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Εὐταιεὺς, έως, ὁ κάτοικος.

Εὐτέρπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θεογ. 77. ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ τὸν Ῥῆσον, Ἀπολλόδ. α, 3, 4.

Εὐτρήσιοι, οἱ. Κάτοικοι μέρους τινὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, διῳκημένοι εἰς πολλὰ χωρία, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1, 29. Παυσ. η', 27.

Εὐτρήσιον, τὸ. Κώμη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Εὐτρησις, ιος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν, Ὁμ. Ἴλ. Β, 502. Στράβ. ὅθεν, Εὐτρησίτης, ου, (ι) ὁ Κάτοικ. — 2) Εὐτρησίτης, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ μαντεῖον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Εὐτρήσει κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Εὐτύχης, ους, ὁ (ῠ). Τίὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, Ἀπολλ. γ', 1, 2.

Εὐτυχίδας, α, ὁ. Σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ. Ἐπιγρ.

Εὐτυχίδης, ου, ὁ (ῐ). Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, Παυσ.

Εὐτυχὶς, ίδος, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. Γυναικὸς, παρὰ Θεοκρ.

Εὐφαμίδας, ου, ὁ (ῐ). Στρατηγὸς τις τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὔφαμος, Δωρικ. ἀντὶ Εὔφημος.

Εὐφάνης, ους, ὁ (ᾰ). Λίγκιστης, προπάτωρ τοῦ Τιμασσάρχου, Πίνδ. Νεμ. 4, 89.

Εὐφημίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐφήμου, Ἡροδ. 4, 150.

Εὐφήμιος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἐπιτήδειόν του παρασιτίαν καὶ κολακείαν, Σφηκ. 819.

Εὔφημος, ὁ. Δωρικ. Εὔφαμος. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Δωρίδος, γεννηθεὶς πλησίον τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, βασιλεύσας ὕστερον εἰς τὴν περὶ τὸ Ταίναρον χώραν, ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Λαοσόμου· ἦν δὲ οὗτος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἔπλευσαν μὲ τὸν Ἰάσονα εἰς τὴν Κολχίδα, μυθολογούμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ξηρᾶς· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ὁ Βάττος ὅς τις ὕστερον ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύῃ πόλιν Κυρήνην. Πίνδ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 179. — 3) Τίὸς τοῦ Τροιζῆνος, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῶν Κικώνων, Ὁμ. Ἴλ. Β, 846. — 3) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων σταλεὶς πρὸς τοὺς Συρακουσίους, Θουκ.

Εὐφήτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἐφύρης ἐν Ἠλείδι τῆς Πελοποννήσου, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 532.

Εὔφιλητος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Εὔφορβος, ὁ. Τίς τοῦ Πανθόου, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ ταχυτέρων Τρώων, πληγώσας τὸν Πάτροκλον ἐν τῇ μάχῃ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 806. ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι ἔζησε ποτὲ ἐν τούτῳ τῷ Ἐυφόρβῳ, ὃν ὁ καὶ Ἔφορβος ἐκαλεῖτο, Λουκ. Ἀλεκτ. 4. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἐρετριέων, ὅστις παρέδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα, Ἡρόδτ. 6, 101.

Εὐφορίδης, ου, ὁ (ῐ) Ἀνθρακοπώλης τις ἐξ Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστφ. Ἀχ. 612.

Εὐφορίων, ωνος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἑλένης ἐπὶ τῶν νήσων τῶν Μακάρων, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ ἔχων πτερὰ ἐπὶ τοῦ σώματός του ὡς ἐπλάττετο, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐβασάνωσεν ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ, μὴ δυνηθεὶς νὰ τὸν καταπείσῃ εἰς τὰς ὁρκίας του, Πτολ. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Αἰσχύλου, Ἀθηναῖος, Ἡρόδτ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα πλήρες μυθικῶν διηγήσεων, Λουκ.

Εὐφράνωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτελοῦς, Πλουτ.

Εὐφράτας, α, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ξενφ. Κυρπ.

Εὐφράτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. Εὐφρήτης. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς Δυτικῆς Ἀσίας καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Τίγριδος τὴν μεταξὺ αὐτῶν χώραν Μεσοποταμίαν λεγομένην· αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦταν ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς σειρᾶς τοῦ ὄρους Ταύρου· πλημμυρῶν δὲ ἐν καιρῷ θέρους ἐπροξένει μεγάλην εὐφορίαν εἰς ὅλας τὰς περὶ αὐτὸν χώρας καὶ πολλαὶ πλευσταὶ διώρυγες αὐτοῦ ἔφερον εἰς διάφορα μέρη τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μεσοποταμίας. Ἑνούμενος δὲ μὲ τὸν Τίγριν ποταμὸν, ἐκβάλλει εἰς τὸν Περτικὸν κόλπον, τανῦν Εὐφράτης, βαρβαριστὶ Φορὰτ ἢ Φράτ. Ἡρόδτ. 1, 180. Ξενφ. Κυρ. παιδ. α, 4. Στράβ. Πτολ.

Εὐφρένεος, ὁ Εἷς τῶν πλουσίων Ἀθηναίων ἐκ τοῦ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ.

Εὐφροσύνη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσ. Θεογ. 909. Ἀπολλόδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ὑγῖν.

Εὔφρων, ονος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Σικυῶνος, ὅστις οἰκειώθη τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ στρατηγοῦ Ἐπαμινώνδα, Ξενφ. Ἑλ. Ἑλ. ζ, 1.

Εὐχαρίδης, ου, (-υυ-). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς κοινῆς τάξεως, Ἀριστφ. Σφ. 700.

Εὐχειρος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος, μαθητὴς τοῦ Σωδέρα, Παυτ.

Εὐχήνωρ, ορος, ὁ. Τίς τοῦ Πολυείδου καὶ ἐκγονος τοῦ Κορίνθου, ἡγεμὼν Κορίνθιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 653—672. Κατὰ δὲ Παυτ. ἦν υἱὸς τοῦ Κορίνθου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυείδου ἐκ Μεγάρων. — 2) Τίς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερμνήστρης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Εὐωνυμία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν· ὁ δῆμ. Εὐωνυμεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. Ἀνακρ.

Εὔωνυμος, ἡ. = Εὐωνυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) — ἡ Μία τῶν Λιπάρων νήσων ἐπὶ τῆς Μεσογαίου θαλάσσης, τὴν ὁποίαν ὁ Διοδ. Σικ. καὶ Πομπ. Μέλ. καλοῦσιν Ὀττωΐδη, ἥτις ἦν ἡ μικροτέρα τῶν ἄλλων, ταυτὸν Lisca Bianca, Στράβ.

Εὐώνυμος, ὁ. Τίς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Εὐωνυμία, Στεφ. Βυζ.

Εὐώπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Τροιζῆνος, ἥτις ἐρασθεῖσα εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν καὶ αἰσχυνομένη τὸν πατέρα της μετὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ἀνακάλυψιν τοῦ βδελυροῦ πάθους της, ἐκρεμάτθη ἰδιοχείρως, Παρθ. Ἐρωτ. 31.

Εὐάρμοστος, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ὀπουντίου πόλεως τῶν Λοκρῶν, νικήτας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, τῇ 81. Ὀλυμπ. Παυσ. Ὀλ. 9.

Ἐφεσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, Ξενφ. Στραβ.

Ἔφεσος, ὁ. Τίος τοῦ Καΰστρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὸς πρῶτος τὸν ἐν Ἐφέσῳ μέγαν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὠνόμασε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἔφεσον, Παυσ. η, 2.

Ἔφεσος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πολέων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μητρόπολις ὅλης τῆς Ἰωνίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ, ἔνθα ἦν καὶ ὁ Εὐρύχωρος αὐτῆς λιμήν· τὸ πάλαι ἀνετέλλει αὐτὴ μίαν τῶν Ἑμπορικωτέρων πόλεων ὅλης τῆς Ἀσίας καὶ ἡ πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἐφησίας Ἀρτέμιδος, ἐπὶ τοσοῦτον συνηρχοῦτο ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Ἀσίας διὰ νὰ πανηγυρίσωσιν ἐτησίως μὲ παιδικοὺς ἀγῶνας τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης· τὸ ἐν τῷ ναῷ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς ἦν ἐξ ἐβένου, κολοσσιαίου μεγέθους, περιστάνον αὐτὴν ἐχουσαν ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος μαστούς· κατηδαφίσθη δὲ ὁ περίφημος οὗτος Ναὸς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τὸ 262 ἔτος ἀπὸ Χρ. τανῦν χωρίον Ἀγιασουλοὺκ λεγόμενον, Ἡρόδτ. Στράβ. — Ὅθεν Ἐφέσιος, ία, ιον, τῆς Ἔφεσον ἢ εἰς τὴν Ἔφεσον ἀνήκων, Ἡρόδτ. καὶ Ἐφεσίς, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔφεσον χώρα. — Ἐφέσιοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Ἐφιάλτειον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κυρπάθου, ἐκτεινόμενον βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. Ἐπιάλτης. Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. α, 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Ἀλωέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὦτου, γεννηθεὶς ὡς λέγεται ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας. Οὗτος θέλων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὴν Ἥραν, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολλόδ. α, 7, 4. — 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδήμου, ὁ προδώτας τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς μίαν ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων διὰ νὰ ἐφορμήσωσιν ἀπὸ τὰ ὀπίσθια τῶν ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων, Ἡρόδτ. 7, 213. — 4) Τίος τοῦ Σοφωνίδου, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, εἷς ἀκρος πένης, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἔφορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἱστοριογράφων Ἑλλήνων, γεννηθεὶς ἐν Κύμαις τῆς Αἰτωλίας καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους ἐν Ἀθήναις· συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταντῶσαν ἕως εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς οὗτος ἔζη, δηρημένην εἰς τριάκοντα βίβλους· πολλοὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἱστοριῶν ἀναφέρουσι διάφορα χωρία τοῦ συγγραφέως τούτου ὡς μαρτυρίας ἀξιοπίστους ἱστοριῶν συμβάντων Διοδ. Σικ. Πολύβ. Πλουτ.

Ἐφουδίων, ωνος, ὁ. Παγκρατιαστὴς ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Ἀριστφ. Σφ. 1186.

Ἔφραιος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀντιπολιτευόμενος κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας· ὅτε δὲ ὁ Φίλιππος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Ὠρεόν, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπαπειλουμένην ἐκδίκησιν τοῦ βασιλέως τούτου, ἀφονεύθη ἰδιοχείρως, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 126.

Ἐφυδατία, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἥρπασαν τὸν Ὕλαν, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1229.

Ἐφυδριάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς τῶν ὑδάτων, Παρθ. Ἐρωτ. 14.

Ἔφυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, κατοικήσασα τὸ πρῶτον ἐν Κορίνθῳ, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ἀνωνομάζετο τὸ ἀρχαῖον Ἔφυρα Παυσ. β', 1.

Ἐφύρα, ἡ (ῠ). Ἰωνικ. Ἐφύρη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ πόλις Κόρινθος ἀπὸ τῆς Ἔφυρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐνθα ἐβασίλευεν ὁ Σίσυφος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 152. — 2) Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Σελλήεντος ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 659. Ο, 531. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Φερτάλου, ὕστερον Κρανὼν κληθεῖσα Ὁμ Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ἠπείρου κειμένη ἐπὶ τῶν χωρίς τῶν Θεσπρωτῶν, ὕστερον Κ χωρὶς ὀνομασθεῖσα, κειμένη καὶ αὐτὴ ἐπὶ τινος Σελλήεντος ποταμοῦ αὐτόθι Θουκ α, 46. Στράβ. Ἀπολλόδ β', 7, 6. — 5) Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἀγραΐᾳ χώρᾳ, Στράβ. Στεφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐφυρηνὸς, εἰς τὴν Ἔφυραν, Καλλιμ. καὶ, Ἔφυροι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Θετταλίᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ Ἔφυρας, Ὁμ. Ἰλ Ν, 301. Στραβ. — Ἐφυραῖοι, οἱ κάτοικ. τῶν λοιπῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα πόλεων, Πινδ. Πυθ. Στεφ. Βυζ. — Ἐξ Ἐφύρης ἀνίοντα, Ὁμ. Ὀδ. Α, 259. Ἐνθα οὐκ ἔστιν ἀκριβῶς προτδιορισμένον ποῖαν Ἔφυραν ἐννοεῖ ὁ Ποιητὴς, κατὰ Στράβ. ἦν αὐτὴ ἡ ἐν Ἤλιδι Ἔφυρα, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Β, 328. διότι, καθ' Ὁμ. Ἰλ. Λ, 741. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπειῶν ηὔξανον πολλὰ μαγικὰ βοτάναι· ἴδε Theogr. Eid. β, 15. Ὁ δὲ Nitsch καὶ Mannert, ὑπολαμβάνουτι τὴν ἐν Θεσπρωτίδι Ἔφυραν, διότι δι' αὐτῆς ἐπέτρεφον εἰς τὴν χώραν τῶν Ταφίων.

Ἐχέδωρος, Ἰωνικ. Ἐχεδώρης, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡρόδτ. 7, 124. Ἀπολλόδ.

Ἐχεῖαι, αἱ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἐχεκλῆς, έος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄκτορος, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Πολυμήλην θυγατέρα τοῦ Φύλαντος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον. Ὁμ Ἰλ. Π, 189.

Ἐχεκλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγή ορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ Ἰλ. Τ, 474. — 2) Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 692.

Ἐχεκρᾶτης, ους, ὁ Πατὴρ τοῦ Ἱππίωνος Λαπίθης τὸ γένος καὶ πάππος τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου, Ἡρόδτ. 5, 92. — 2) Ἀθηναῖος, Φλιάσιος τὸν δῆμον, φίλος τοῦ σοφοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 57.

Ἐχεκρατίδης, ου, ὁ (ῐ) Πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, βασιλεὺς ἐν Θετταλίᾳ, Θουκ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος, Λουκ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φω-

εἰωνος, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀφῆκεν ἐλεύθερον διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ τοῦ Φωκίωνος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 25.

Ἔχεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, ἔκγονος τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ὅστις μονομαχήσας μὲ τὸν Ἄλλον υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους, ἐφόνευσεν αὐτόν· γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Τιμάνδρα θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω. Ἡροδτ. 9, 26. Ἀπολλ. γ', 10, 5. Παυσ. α', 41.

Ἐχέμμων, ονος, ἐπικ. Ἐχέμμων, Ουολφ. ἐν ἐν Ἰλ. Ε, 160. καὶ Ἐχήμων, Heyne αὐτόθι. Τίς τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 16. Ἀπολλ. γ', 12, 5.

Ἐχένηος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων γερόντων Φαιάκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ συνετὸν καὶ λογιον, Ὀδ. Η, 155. Λ, 341.

Ἐχέπωλος, ὁ. Τίος τοῦ Θαλύσιου, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 458. — 2) Τίος τοῦ Ἀγχίσου, ἡγεμόνων τῶν Σικυωνίων, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαβε δῶρον ἕνα ὡραῖον ἵππον δίῃν καλούμενον, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 293.

Ἐχεπτράτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγίδος καὶ πατὴρ τοῦ Λεπτβάτου, βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, Παυσαν.

Ἐχετιμίδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ταύρου, Λακεδαιμόνιος, Θουκ. δ', 119.

Ἐχέτλα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς παλαιᾶς Γέλας, τανῦν Ochula, Πολυβ. — Ὄζων, Ἐχετλαίτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικος Στέφ. Βυζ.

Ἐχετλος, ὁ. Ἥρως τις τιμώμενος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, ὅστις λέγεται ὅτι φονεύσας μὲ τὸ ἄροτρόν του πολλοὺς τῶν βαρβάρων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἔγινεν αἰτίαν ἀφανῆ. Παυσ. Ἀττ. 32.

Ἔχετος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ σκληρὸς τύραννος ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Εὐχήνορος καὶ τῆς Φλογίας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἔκοπτε τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα ἅλων τῶν ξένων ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν του καὶ ἔῤῥιπτεν αὐτὰ εἰς βοῤῥᾶν τῶν σκύλων του· πρὸς τοῦτον ἦλθε νὰ πέμψῃ ὁ Ἀντίνοος εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν πένητα Ἶρον διὰ νὰ παίξῃ τὰ αὐτὰ μὲ τοὺς λοιποὺς ξένους τοῦ Ἐχέτου. Ὁ αὐτὸς λέγεται ὅτι ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἰδίας του θυγατρὸς καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακήν. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 85. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1093.

Ἐχέφρων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 413. Ἀπολλ. α', 9, 9. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ψωφίδος ἐν Σικελίᾳ, καὶ οἵτινες ἐλθόντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὠνόμασαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτῶν τὴν αὐτόθι πόλιν Ψωφίδα, Παυσ. η', 24.

Ἐχιδνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιῤῥόης, ἡ κατά τινας τοῦ Τάρταρου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκυος, τέρας φοβερὸν, πλαττόμενη μὲ μορφὴν κόρης χείρις καὶ ἑρπετοῦς, διατρίβουσα εἰς ἓν βαθὺ σπήλαιον ἐν τῇ Συρίᾳ, ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, τρώγουσα ὠμὰς τάρκας καὶ μὴ γηράσκουσα οὐδέποτε· μετ' αὐτῆς συνέζη ὁ φοβερὸς Τυφὼς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὄρθρον, Κέρβερον, τὴν Λερναίαν Ὕδραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα καὶ τὸν Νεμαῖον Λέοντα. Ἡσ. Θεογ. 309—328. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλα τοιαῦτα φριχώδη τέρατα ἐκ τοῦ Τυφῶνος, Τγῖν. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 1252. κατὰ δὲ Ἡρόδ. 4, 8. διετρίβεν αὐτὴ εἰς τὴν Ὑλαίαν χώραν τῆς Σκυθίας, καὶ κατ' Ἀριστοφ. ἐν αὐτῷ τῷ Ἅιδῃ. — 2) Εἷς τῶν πεντηκοντα σκύλων τοῦ Ἀχαιίονος, Τγῖν. μύθ. 181.

Ἐχιν́άδες, αἱ, ἐνικ. Ἐχινάς, άδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο πέντε ἢ κατά τινας ἑννέα μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης, κείμεναι πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ εἰς τὸν αὐτόθι θάλασσαν, διὸ καὶ ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἐλέγοντο αὐταὶ Νύμφαι θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου. Ἐκλήθησαν δὲ Ἐχινάδες ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἐχίνων, οἱ ὁποῖοι γίνονται περὶ αὐτάς, τανῦν Κουρζολάρι, Ὁμ. Ἰλ. Β, 625. Ἡροδτ. 2, 10. Θουκ. β', 102.

Ἐχῖναι, αἱ, = Ἐχινάδες, ἐνικ. Ἐχίνη, ἡ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 625 Εὐριπ.

Ἔχῖνος, ὁ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Δημ Φιλιπ. 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ καὶ σχηματίζουσα ἐν ἀκρωτήριον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τανῦν Ἀχίνα, Πολύβ. Στράβ. — Ὄζων, ὁ Ἐχινεύς, οὔντος, Ἀριστοφ. καὶ Ἐχιναῖος, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἔχίνου.

Ἐχῖνεύς, οὔντος, ὁ, = Ἔχῖνος, ἀριθμ 2 Ἀριστοφ. Λυσ. 1171.

Ἐχίος, ὁ. Ἕλλην, πατὴρ τοῦ Μηκιστέως, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 333. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Ἕτερος Ἕλλην ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 339.

Ἐχίων, ονος, ὁ (ῐ) Εἷς τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων ἑνὸς δράκοντος, τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, Ἀπολλ. γ', 4, 1. ἦν δὲ αὐτὸς ὁ ἀνδρειότατος τῶν ἄλλων ὅλων, διὸ καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγαύην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πενθέα, Εὐριπ. Βάκχ. 210. Παυσ. 9', 5 — 2) Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ἐν Θρᾴκῃ, ἐξελθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ὕστερον πλευστὴς εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, Ὀρφ. Ἀργ. 134 Πινδ. Πυθ. 4, 318. Ἀπολλ. Ῥοδ Α. 56.

Ἑωσφόρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ, Lucifer. Ἡσ. Θεογ. 381.

Ζ.

Ζάβα, ἡ, καὶ Ζάβαι, αἱ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀερωτηρίου λεγομένου, τανῦν Λιγόρ Πτολ. ζ', 2. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη παρὰ τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν, μία τῶν νῦν Μαλδίβων λεγομένων, Πτολ. ζ', 4.

Ζάβατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀτίας, ῥέων ἀρατικῶς διὰ τῆς Ἀσσυρίας χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν, ἄλλως καὶ Λύκος λεγόμενος παρὰ Πολύβ. Πτολ. Στράβ. τανῦν ὁ μέγας Ζάβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. β', 5, 1.

Ζαβράμ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Πτολ.

Ζάγκλη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Μεσσήνη, ἀπὸ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα. ζάγκλον παρὰ Σικελοῖς δηλοῖ τὸ δρέπανον, Ἡροδτ. 7, 164 Θουκ. ϛ', 4. παρβλ. Μεσσήνα. — Ὄζων Ζαγκλαῖος, εἰ κάτοικ. τῆς πόλεως Ζάγκλης ἢ Μεσσήνης.

Ζαγρεύς, έως, ὁ. Μυστηριώδες ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ Καταχθονίου Διονύσου, κατὰ Creuzer τὸν αὐτὸν καὶ Ὀσίριδος λεγομένου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, Νόνν. Διον. ϛ', 165.

Ζάγρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας, σχηματίζον συνέχειάν τινα τοῦ Ταύρου καὶ χωρίζον τὴν Μηδίαν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, τανῦν Ἀγιαγχί. Πολύβ. καὶ τὸ Ζάγριον ὄρος, Στράβ.

Ζαδράκαρτα, τὰ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἑρκανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀτίᾳ, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλ. γ', 28, 11 ἔτι δέ, ἡ Σύριξ, καλουμένη, τανῦν Ἀβί-σιούν.

Ζαδριάδης, ὁ, Σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Ἀντιόχου ἀναγορευθεὶς ἀνεξάρτητος καὶ συστήσας ἴδιον βασίλειον βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ζάκανθα, ἡ. Saguntum. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἰσπανίας, Πολύβ. Στέφ. Βυζ. ὕστερον, Σάγουντον, τὸ, κληθεῖσα, Στράβ. — Ὄζων, Ζακανθαῖος, οἱ κάτοικ.

Ζάκυνθος, ἡ Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ τῶν Στροφάδων νήσων, ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἤλιδος, οὖσα τὸ ἀρχαῖον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 634. Ἡροδτ. Θουκ. ταινῦν Ζάκυνθος, ἡ, Zante. — Ἐξ Ζακύνθιος, ία, ιον, τῆς Ζακύνθου ἢ εἰς τὴν Ζάκυνθον ἀνήκων, καὶ Ζακύνθιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. — 2) Πόλις ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ζακύνθου, Στράβ. — 3) = Ζάκανθα, κατὰ Στέφ. Βυζ. (ἐν τῇ Ὁμ. Ὀδ. Α, 246. Π, 123. εὑρηται κατ' ἀρτενικ. γέν. ὑλήεντι Ζακύνθῳ· ἐνθα ὅμως τὸ ὑλήεντι λαμβάνεται καὶ κατὰ δηλ. τύπ. παρβλ. Εὐσταθ. Ὀδ. Α. 93.)

Ζάκυνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, Παυσ Ἀρκ. 24.

Ζαλάκη, ἡ, Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Ἀμάρδου ποταμοῦ. Πτολ. ϛ', 2.

Ζάλευκος, ὁ. Περίφημος καὶ σοφὸς Νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 ἔτος πρὸ Χ. ὢν ἀρχαιότερος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα, μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἀποδεικνύουσιν αὐτὸν ἕνα τῶν Πυθαγορείων μαθητῶν· ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει περὶ τοῦ Νομοθέτου τούτου, ὅτι κατ' ἐπιταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐκλέχθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ δώσῃ νόμους εἰς αὐτούς· ὡς πρότερον ἁπλοῦς ποιμὴν, τούτους δὲ ἔλεγεν ὅτι παρέλαβεν ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶν· τινὲς τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Κριτικῶν ἀμφιβάλλουν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ζαλεύκου τούτου. Ἐκ τινων δὲ διασωθέντων λειψάνων τῶν νόμων τούτων, κρίνεται ὅτι αἱ νομοθετικαὶ αὐτοῦ διατάξεις ἦσαν πολλὰ αὐστηραί Αἰλ. Στρῴβ. Στοβ. Λογ. Διοδρ. Σικ. ιβ', 20.

Ζαληκός, ὁ Μικρός τις ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Πευκετίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀτίᾳ, ῥέων παραλλήλως Πτολ.

Ζάλμοξις, ιος, ἰδε Ζάμολξις.

Ζάμα, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἀπέχουσα πέντε ἡμερῶν διάστημα τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. Πολύβ. ιε', 5. — 2) Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, Στραβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. ε', 18. — 4) Πόλις ἔχυρὰ τῆς Νουμιδίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἰοῦβα. Zama Regia, ταινῦν Ζοβαρίν, Στράβ.

Ζάμολξις, ιδος, καὶ εως, ὁ. Μαθητὴς καὶ δοῦλος τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρου, Θρᾷξ τὸ γένος, λογιζόμενος ὡς πρῶτος Νομοθέτης τῶν Θρᾳκῶν καὶ Γετῶν, οἵτινες ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν θείας τιμὰς, λατρεύοντές τον ὡς δαίμονα καὶ προσφέροντες εἰς αὐτὸν ἀνθρωπίνους θυσίας· καὶ Ἡροδ. δὲ, ὑπῆρξεν ὁ Ζάμολξις οὗτος ἀρχαιότερος τοῦ Πυθαγόρου· κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξεν οὗτος Ἕλλην τὸ γένος, διδάξας τὰ μυστήρια τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Θρᾷκας καὶ Γέτας, καὶ

εἰσάξας εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν τῆς ἀποθανατίσεως, Ἕλλην. παρὰ Σουϊδ. — ἔτι δὲ Ζάλμοξις, ιος, ὁ· παρὰ Ἡροδ. 4, 94. — οἱ Ζαμόλξιδος Ἰατροί, ἐκαλοῦντο οὕτω Θρᾷκες τινες Ἰατροί, οἵτινες ἐπηγγέλλοντο ὅτι θεραπεύουσι διάφορα πάθη διὰ τῶν ἐπῳδῶν, Πλάτ. Χαρμ. σελ. 158. (Γενικ. Ζαμόλξιδος, παρὰ Πλάτ. Λουκ. καὶ -σως παρὰ Στράβ.)

Ζάν, ανός, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ζήν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 571.

Ζάρα, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ.

Ζαραγγοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, κατοικοῦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπάνω εἰς τὰ ἔρη, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 3, 27.

Ζαράμα, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Μηδίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. 3, 2.

Ζάρηξ, κος, καὶ Ζάραξ, ακος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — Ζάρηξ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ζάραξ παρὰ Παυσ. Ζαρίασπα, ἡ, Στράβ. Ζαριάσπη, Στέφ. Βυζ. καὶ, τὰ Ζαρίασπα, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 1, 7. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Βακτριανῆς χώρας· = Βάκτρα.

Ζαριάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, = Βάκτρος, Στράβ. καὶ Ζαρίασπις, Πτολ.

Ζαύηκες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας, κατοικοῦν δυτικῶς τῶν Μεξύων. Ἡροδ. 4, 193. Στέφ. Βυζ.

Ζέα, ἡ. Μικρός τις κόλπος ἐν τῷ λιμένι Πειραιεῖ τῆς Ἀττικῆς, Ἡσύχ.

Ζέλεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ὁ Ὅμηρ. καλεῖ ἀφνειούς, Ἰλ. Β, 824. Δ, 103. Δημ ἔτι δὲ καὶ, Ζέλη κατὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζελείτης, ου, ὁ κάτοικ. Δημ. καὶ, Ζελειάτης, Στέφ. Βυζ. (κατά τινας ἀναγινώσκεται παρ' Ὅμηρ. καὶ Δέλεια διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, παρβλ. Θειρσ. Ἑλ. Γραμ. ξ. 146. 8.)

Ζεῦγμα, ατος, τό. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ἔνθα ἐγίνετο καὶ ἡ διάβασις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, ταυτὸν Βίρθα. Πολύβ. Στράβ.

Ζευξίδαμος, ὁ, Ἰωνικ. Ζευξίδημος. Τίὸς τοῦ Λεωτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης, Ἡροδτ. 6, 71. Θουκ. β', 43.

Ζευξίδας, ᾶ, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ.

Ζευξιδία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἥρας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος.

Ζευξίππη, ἡ. Νύμφη, ἀδελφὴ τῆς Πασιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἡριδανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Τελέοντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Βούτην, Τζῆν.

Ζεύξιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς ἐν Σικυῶνι, Παυσ. Κορ. 6. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ. Ξενοφ. — 3) Ζωγράφος τις ἐξ Ἡρακλείας, κατοικήσας εἰς τὰς Ἀθήνας, Πλάτ. Πρωτ.

Ζεῦξις, ιδος, ὁ· Λίτ. Zeuxin. Εἷς τῶν περιφημοτέρων Ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἡράκλειαν πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου· αἱ εἰκόνες τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, διὸ καὶ κατ' ἀρχὰς ἐπύναξεν μεγάλα πλούτη ἐξ αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐπρόσφερεν αὐτὰς δωρεάν. Μία τῶν ἐξοχωτέρων καὶ ἀρίστων αὐτοῦ εἰκόνων ὑπῆρχεν ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν ὡς λέγεται διὰ τοὺς Κροτωνιάτας οἵτινες ἀνέθηκαν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἥρας. Στεφ. Πλάτ. Γορ. σελ. 453.

Ζευξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352.

Ζεύς, ὁ· γενικ. Διός, δοτικ. Διΐ (Δί, παρὰ Πινδ.) αἰτικ. Δία, κλητικ. Ζεῦ· ποιητικ. δὲ, Ζηνός, Δωρικ. Ζανός, δοτικ. Ζηνί, αἰτικ. Ζῆνα, κ. τ. τ. Ὀνομαστ. Πληθ. Δῖες καὶ Ζῆνες· Πλούταρ. παρὰ Ῥωμ. Jupiter. Ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν Θεῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἀνατραφεὶς ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους τῆς Ἴδης, Ἡσ. Θεογ. 468. Διοδρ. Σικ. ε', 70. ἦν δὲ νεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον μόνον ὁ Πατὴρ τοῦ Κρόνος δὲν κατέπιεν ὡς εἶχεν συνήθειαν νὰ καταπίνῃ ὅλα τ' ἄλλα τέκνα, ὅσα ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ῥέας· διάφοροι λαοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείκνυον τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας ὡς τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ θεοῦ τούτου, οἱ Βοιωτοὶ τὰς Θήβας, οἱ Αἰτωλοὶ τὴν Ὠλενον, οἱ Μεσσήνιοι τὴν Μεσσηνίαν, καὶ ἄλλοι ἄλλας, Παυσ. δ', 33. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 574. βρέφος ἔτι ἔντα παρέλαβεν αὐτὸν αἱ δύω θυγατέρες τοῦ Μελίσσου βασιλέως τῆς Κρήτης, Ἀμάλθεια καὶ Μελίσσα, αἵτινες τὸν ἔθρεψαν μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἶγος ἤτις καὶ αὐτὴ ὠνομάσθη Ἀμάλθεια. Αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ἐβίωσεν τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ, ᾧ' οὗ πρότερον τὸν ἔκαμε νὰ ἐκβάλῃ τὰ λοιπὰ τέκνα ὅσα κατέπιεν διὰ ἑνὸς φαρμάκου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν παρὰ τῆς Μήτιδος, καὶ οὕτως ἔλαβε διὰ κλήρου ὁ μὲν Ποσειδῶν τὴν βασιλείαν τῆς Θαλάσσης, ὁ δὲ Πλούτων τὴν βασιλείαν τοῦ Ἅδου, αὐτὸς δὲ κατεστάθη κύριος ὅλου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἥραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἥφαιστον, διὸ καὶ ὁ Ὅμηρ. καλεῖ αὐτὸν βασιλέα καὶ πατέρα Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς ὑπερνάτας καὶ ἀμεταθέτους βουλὰς ἐκρέμαντο οἱ τύχαι τῶν ζώντων· ἁπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εἶχε τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα παρέδρευον περὶ αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ δώδεκα πρῶτοι θεοί. Ὅτε οἱ Γίγαντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, διὰ παρακινήσεως τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἠθέλησαν νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν εἰς τὸν Ὄλυμπον, ὁ Ζεὺς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, κατεκεραύνωσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον· παρωργισθεὶς δὲ καὶ διὰ τὰς παρανομίας καὶ ἀδίκους πράξεις τῶν ζώντων καὶ ἀπεφασίσας νὰ ἐξολοθρεύσῃ δι' ὅλου τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐπροξένησεν ἕνα μέγα κατακλυσμόν, ὅστις κατεπόντισεν ὅλα τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ Θεσσαλίᾳ μέρη, μόνος δὲ ὁ Δευκαλίων διεσώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύρρας περὶ τὸ 1500 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνανεώσας αὖθις τὴν γενεὰν τῶν ἀνθρώπων. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ζεὺς τὴν Μήτιν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι κατάπιεν ἔγκυον οὖσαν, ὕστερον δὲ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐκ δὲ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας καὶ ἐκ τῆς Λητοῦς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ὡσαύτως καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων ζώντων γυναικῶν ἐγέννησε διαφόρους παῖδας, ἐκ μὲν τῆς Ἀλκμήνης τὸν Ἡρακλέα, ἐκ τῆς Δανάης τὸν Περσέα, ἐκ τῆς Σεμέλης τὸν Διόνυσον, ἐξ ἄλλων ἄλλους, οἵτινες ἐλέγοντο ἰδίως τέκνα Διός καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς Ἥρωες καὶ Ἡμίθεοι. — Ἡ ἰδέα τῆς ὑπερτάτης ταύτης Θεότητος παρίσταναν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀρχικήν τινα Εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως καὶ μίαν ἀνωτάτην Οὐσίαν πηγὴν τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν περὶ τὴν γῆν αἰθέρα ὡς οὐράνιον πῦρ καὶ ἀρχικὸν στοιχεῖον περιλαμβάνει καὶ ζωογονοῦν ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα, ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ὀνομάζει τὸν Δία αἰτίαν τῆς ζωῆς, κύριον καὶ βασιλέα. Κρατύλ. σελ. 396. Ἐλατρεύετο δὲ κοινῶς εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἔχων ἁπανταχοῦ ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ θυσιαστήρια, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ μέγας Ναός, ἔνθα ἦν καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἔργον τοῦ ἐνδόξου τῆς ἀρχαιότητος ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο αὐτόθι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν οἱ περιβόητοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Εἰς δὲ τὴν Δωδώνην ἐν Ἠπείρῳ εἶχεν καὶ ἴδιον μαντεῖον, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον εὑρίσκοντο διάφοροι μεγαλοπρεπεῖς Ναοὶ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Ζεὺς Καπιτώλιος ἐπωνομάζετο, παριστάνετο δὲ συνήθως καθήμενος ἐφ' ἑνὸς θρόνου κρατῶν ἐν σκήπτρον εἰς τὴν χεῖρα, πλησίον τοῦ ὁποίου ἵστατο εἰς ἀετὸς μὲ ἀναπεπταμένας πτέρυγας καὶ ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτης τῆς ξενίας καὶ πάσης ἀμοιβαίας καὶ κοινωνικῆς ἀγάπης καὶ ἁρμονίας, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο συνήθ. Ζεὺς ξένιος, ἐλευθέριος, ὅρκιος, κ. τ. τ. Ἡσ. Θεογ. 466. Ὅμ. Ἰλ. Ὀδ. Ἀπολλόδ. Λουκ.

Ζεφύριον, τό (Ζέφυρος). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Κρεττίου πλησίον τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀφ' οὗ Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, ταυτὸν Cap Bergano, Στράβ. καὶ, τὸ Ζεφύριον ἄκρη, Διον. Περ 364. — 2) Ἀκρωτήριον καὶ πόλις μικρὰ ἐν Κιλικίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων ἀνατολικὸν Ἀνεμούριον καλεῖ, ταυτὸν Ζάφρα. — 3) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον δυτικῶς μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Πάφου, Στράβ. — 4) Ἀκρωτήριον καὶ κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, Στράβ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ ἐν Αἰγύπτῳ. — 5) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασωνίου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σκύλ.

Ζεφυρῖτις, ιδος, ὁ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμίδος, μητρὸς τῆς Βερενίκης, Καλλιμ. Ἐπιγρ.

Ζέφυρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379 ὅστις λέγεται ὅτι ἠγάπησε τὸν ὠραῖον Ὑάκινθον, τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ Ἀπόλλων ἐθανάτωσεν διὰ τοῦ δίσκου καταφρονηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. α', 3, 3. ἔλαβεν δὲ εἰς γυναῖκα μίαν τῶν τριῶν Ὡρῶν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Καρπὸν· ἐπαριστάνετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν ὡς ἔφορος τῆς Ἀνοίξεως, ἔχων τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐν Θράκῃ· Ὅμ. Ἰλ. Ι, 5. ἔτι δὲ καὶ ὡς πνέων ἐκ τοῦ δυτικοῦ Ὠκεανοῦ, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 567. ἐκ τῆς Ποδάργης μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν ἐγέννησε τοὺς ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Π, 151.

Ζῆθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, ὅστις θέλων νὰ ἐκδικήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίρκην, ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Ἄσωπου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνόμασε τὴν κυριευθεῖσαν πόλιν Θήβας. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. καὶ Ὅμ. Ὀδ. Σ, 523. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα κόρην τοῦ Πανδάρεω.

Ζῆλα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Ἀμασείας· ἐνταῦθα ἀπολέμησεν ὁ Καίσαρ τὸν Φαρνάκην βασιλέα τοῦ Πόντου· ταυτὸν Ζέλα, Στράβ.

Ζήλαρχος, ὁ. Ἀγορανόμος τις παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. ε, 7.

Ζῆλος, ὁ. Τίος τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, Ἡσ. Θεογ. 384.

Ζηνοβία, ἡ. Βασίλισσα τῆς Παλμύρας, γυνὴ τοῦ Ὀδαινάτου, καταγομένη ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέων Πτολεμαίων, ἥτις συνοδεύσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἰς διαφόρους κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, θαυμασθεῖσα διὰ τὰ ἔξοχα αὐτῆς προτερήματα καὶ διὰ τὴν πολυμάθειάν της· πρὸ πάντων δὲ ηὔξησε τὸ βασίλειον αὐτῆς μὲ νίκας κατακτήσεις, κυριεύσασα τὴν Αἴγυπτον καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ἀλλὰ πολεμηθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἐστόλη εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τέλους· ἐβιοτέλευσε δὲ ἀπὸ τοῦ 267—273 ἔτους μετὰ Χρ.

Ζηνοβία, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας, τανῦν Ζελίβι. Προκοπ.

Ζηνοβίου ἐπτὰ νησία, τά· Πτολ. ε'. Μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν νοτιοανατολικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας.

Ζηνοδότειον, τό. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας κειμένου ἀρκτικῶς, κτισθὲν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, Στεφ. Βυζ.

Ζηνόδοτος, ὁ. Γραμματικὸς ἐξ Ἐφέσου, μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Φιλήτου καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιφήμου βιβλιοθήκης ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· κατὰ Σουίδ. ἦν οὗτος ὁ πρῶτος ὅστις ἐπεχείρησε τὴν διόρθωσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων· Λουκ.

Ζηνόθωρας, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ὅλα κολοσσαῖα ἀνδριάντα θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν. Πλιν.

Ζηνόθεμις, ίδος, ὁ. Πλοίαρχος τῆς ἐκ Μασσαλίας, πρὸς τὸν ὁποῖον εὑρηται εἰς τῶν Δημοσθενικῶν λόγων. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. Συμπ. Λαπ. — 3) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Μασσαλίας, φημιζόμενος διὰ τὴν καθαρὰν αὐτοῦ φιλίαν, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Ζηνοφάντης, ου, ὁ. Παράσιτός τις, Λουκ. Διαλ. Νεκ. ζ'.

Ζήνων, ωνος, ὁ. Ἐξ Ἐλέας πόλεως τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ Μελίσσου καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79 Ὀλυμπ. καὶ ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐλογίζετο δὲ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ὅστις ἐπενόησε τὴν διαλεκτικὴν τέχνην καὶ δι' αὐτῆς ὁ πρῶτος καθεῖρκτης τῆς σκεπτικῆς φιλοσοφίας. Κατὰ Σουίδ. ὢν εἷς ἐξ ἐκείνων, ὅτοι συνωμόσαν κατὰ τοῦ Τυράννου τῆς πόλεως Λεοντίνων καὶ ἀνακαλυφθεὶς ἐδαγκάσθη ἀπὸ τρώσας, ὑπομείνας τὰς μεγαλητέρας βασάνους. Πλατ. Ἀλκ. — 2) Ζήνων, ὁ Κιτιεύς, φιλόσοφος καὶ ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως γεννηθεὶς εἰς τὴν πόλιν Κίτιον ἐν Κύπρῳ καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ ἐμπορικὰ τέλη καὶ ἀγαπήσας τὴν φιλοσοφίαν, ἔμεινεν αὐτόθι μαθητεύων παρὰ τῷ Ξενοκράτει, Στίλπωνι καὶ Κράτητι, τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ ἀρετὴν τοῦ ὑφ' ὅλου τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δὲ ἐδίδαξεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἰδίαν του φιλοσοφίαν, ἥτις ἐπωνομάσθη Στωϊκὴ ἀπὸ μιᾶς αὐτόθι στοᾶς εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐδίδασκεν· μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἀρίστων, Ἀθηνόδωρος, Περσαῖος, Ἕρίλλος καὶ ἄλλοι· φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων ἀπέθανεν ἑκουσίως ἀποκαρτερήσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνήγειραν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἀνδριάντας ἐν Ἀθήναις· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου δὲν διεσώθη οὐδέν· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ἦν ἡ ἀρετή, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς μόνην ἐντέλειαν ὅλων τῶν σεβάτων γνώσεων καὶ πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, δι' ὃ καὶ ἡ φιλοσοφία του ἐδιαιρεῖτο εἰς τρία κύρια μέρη εἰς λογικήν, φυσικὴν καὶ ἠθικήν· Διογ. Λαέρτ. Πλούτ. Λουκ. — 3) Εἷς τῶν τοῦ Ἀρειοπάγου μελῶν ἐν Ἀθήναις Φλυεύς τὸν δῆμον, Δημ.

Ζήρυνθος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θρᾴκης πλησίον τῆς Αἴνου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης, Λυκοφρ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζηρύνθιος, ία, ιον, τῆς Ζηρύνθου· καὶ Ζηρυνθία, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον θυσίας σκύλων πλησίον τοῦ ἄντρου τῆς Ζηρύνθου.

Ζήτης, ου, ὁ, Δωρ. Ζήτας. Τίος τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας ἀδελφὸς τοῦ Καλαΐδος, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσαν εἰς τὴν Κολχίδα ὁμοῦ μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας καὶ ἐδίωξαν τὰς Ἁρπυίας ὅτε αὗται ἔρχοντο καὶ ἠνώχλουν τὸν Φινέα· ἐλέγοντο δὲ ὅτι ἦσαν πτερωτοὶ καὶ ἐφέροντο πολλὰ ταχέως διὰ τοῦ ἀέρος· τελευταῖον δὲ ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῆς νήσου Τήνου. Ἀπολλ. γ', 15. 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 295.

Ζοίτειον, τό, καὶ Ζοιτία, ἡ. Χωρίον τι ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στεφ. Βυζ. Παυσ.

Ζοιτία, ἡ, = Ζοίτειον.

Ζομβίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας, Στεφ. Βυζ.

Ζουχίς, ίδος, ἡ. Πόλις καὶ λίμνη τῆς Λιβύης πλησίον τῶν Σύρτεων, Στεφ. Βυζ.

Ζύγαινα, ἡ. Μία τῶν νήσων ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, Πτολ. ε'.

Ζυγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρου τῶν γάμων, Λατ. Juga. Ἡσυχ.

Ζυγοί, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἀπὸ τοῦ ὄρους Καυκάσου ἕως τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ἡνιόχων, Στράβ. ια', ὅτι δὲ καὶ Ζύγιοι, Διον. Περ. 687.

Ζωβία, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν, Δημ.

Ζωβίδαι, οἱ (ῐ). Ἔθνος τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ Στεφ.

Ζωΐλος, ὁ (ῐ). Ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς Ἕλλην ἐξ Ἀμφιπόλεως ἐν Μακεδονίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ὢν εἰς ὑπερβολὴν φιλόφωνος καὶ φθονερός, ἐπωνομάζετο ῥητορικὸς κύων, καὶ Ὁμηρομάστιξ, γράψας μίαν κατηγορίαν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου· ἀκατηγόρει δὲ αὐτὸν τὸν Πλάτωνα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπιστήμονας ἄνδρας· τελευταῖον δὲ ἀποδειχθεὶς πατροκτόνος, κατεδικάσθη εἰς θάνατον λιθοβοληθείς ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ.

Ζωναρᾶς, ὁ. Ἕλλην ἱστοριογράφος τῆς ἑνδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγγράψας Χρονικὰ ἀπὸ Κτίσεως κόσμου ἕως τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη, ἡ. Πόλις καὶ Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, Ἡροδ. 7, 59. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 28.

Ζωπυρίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 13.

Ζώπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ὅστις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βαβυλῶνος κατακόψας τὰ μέλη του, καὶ προσποιούμενος ὅτι καταδιώκεται ὑπὸ τοῦ Δαρείου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι ἐχθρούς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκλεχθεὶς ἀμέσως ἡγεμὼν τῶν στρατευμάτων, ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἀπατήσας οὕτω τοὺς Βαβυλωνίους, διὰ τὴν ὁποίαν ταύτην ἐκδουλευσιν ὁ Δαρεῖος ἐτίμησεν αὐτὸν μὲ τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα, Ἡροδ. 3, 153. — 2) Ἔκγονος τοῦ πρεσβυτέρου, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ἠτιμολόγησε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Ἡροδ. 3, 160. — 3) Ζώπυρος ὁ Θρᾷξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ἐν Ἀθήναις καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πλατ. Ἀλκιβ.

Ζωράμβος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ. ε', 8.

Ζωροάστρης, ου, ὁ, καὶ Ζερδουσχτ. Ὁ πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς θρησκείας τῶν Περσῶν· παρὰ Πλάτωνι ἀναφέρεται πρῶτον ὡς υἱὸς τοῦ Ὡρομάζου· ἢ δὲ συγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἢ κατ' ἄλλους ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, χρηματήσας εἷς τῶν ἀρχαίων σοφῶν Νομοθετῶν τῆς Ἀσίας, γράψας διάφορα περὶ θρησκείας βιβλία, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰσέτι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζενδ-Ἀβέστα, καὶ τὰ ὁποῖα ἄγιναν γνωστὰ εἰς τοὺς νῦν Εὐρωπαίους περὶ τὰ τέλη τῆς ὀκτῶ ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Κατὰ τινας δὲ ὑπῆρξεν ὁ Ζωροάστρης οὗτος βασιλεὺς τῶν Βακτρίων σύγχρονος τοῦ Δαρείου. Πλάτ. Ἀλκ. Λουκ. Νεκυομ. 6.

Ζώσιμος, ὁ. Κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πεμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν εἰς βιβλία ἓξ, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ φθάσουσαν ἕως τοῦ 410 ἔτους.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Φαληρέως καὶ τοῦ Σουνίου, Ἡροδ. 8, 107. Ξενοφ. — ὅθεν, Ζωστήριος, ὁ κατοικ.

Ζωστηρία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν Θήβαις ἓν ἄγαλμα αὐτῆς, Παυσ. Βοιωτ. 17.

Ζωστήριος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ζωστῆρος ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἱ ἁλιεῖς ἐπρόσφερον θυσίας εἰς αὐτόν. Στεφ. Βυζ.

Η.

Ἥβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 922. Ἐπὶ τῆς νεότητος, ὑπηρετοῦσα τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, ὅτε εὐωχοῦντο χύνουσα εἰς αὐτοὺς τὸ νέκταρ· ταύτην ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα, ὅτε μετέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλεξιάτην καὶ Ἀνίκητον, αὐτὰ δὲ ἐθεώρησεν ὁ Ζεὺς τὸν νέον. Ἐνυμφεύθη νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ συμπόσιον τῶν θεῶν· Ὁμ. Ἰλ. Δ, 2. Ε, 722. ἐλατρεύετο δὲ ἐν Ἀθήναις πρὸ πάντων, ἐπειδὴ εἶχεν ἐν ἱερὸν κοινὸν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. Ἀττικ. 19.

Ἤβων, ωνος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, ὡς σύμβολον τῆς βλαστήσεως καὶ καρποφορίας τῶν ἀγρῶν. Μακροβ.

Ἡγέλοχος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην τὴν ἄτοπον ἐκφώνησιν τοῦ, γαλῆν' ὁρῶ, διὰ τοῦ γαλῆν ὁρῶ, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρεστῶτας θεατάς, διὸ καὶ κατεγελάσθη πολλάκις ὑπὸ τῶν Κωμικῶν. Ἀριστοφ. Βατρ. 304. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ. Ἀρρίαν.

Ἡγεμόνη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἥρωες ἀνέφερον πολλάκις τὰς εὐτυχεῖς ἐκβάσεις τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων. Καλλιμ. Ἀρτ. 227. — 2) Μία τῶν ὠμῶν ἀρχαίων Χαρίτων αἵτινες ἐλατρεύοντο τὸ πρῶτον ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. 9', 35.

Η'γεμών, όνος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Θάσου, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου. τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθην. ιε', 16. Φαβρ. Ἑλ. βιβ. Π, 448. — 2) Πατὴρ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Χαιρώνδου, Δημ. Στεφ. — 3) Ἕτερος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν. Ἀναβ. ε', 19.

Η'γερία, ἡ· Egeria. Νύμφη τις λατρευομένη ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μετὰ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ὁ Νουμᾶς Πομπίλιος συνήρχετο ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Διον. Ἁλ. Πλουτ. Νουμ. κατά τινας δὲ ὑπῆρξεν αὐτὴ γυνὴ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ, Ὀβιδ.

Η'γέστρατος, ὁ. Πλοιάρχος τις ἐκ Μασσαλίας, Δημοσθ.

Η'γήμων, ονος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Η'γησανδρίδας, ου, ὁ (ι). ὁρᾶτρ. Ἀγησανδρίδας. Τιὸς τοῦ Ἡγησάνδρου ἡγεμόνος τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 132. — 2) Στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐκ Θεσπιῶν, Θουκ. ζ', 19.

Η'γησίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησίας. Φιλόσοφος Κυρηναῖος ἐκ τῆς παλαιᾶς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις διὰ τὸν μελαγχολικὸν καὶ κατηφῆ αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐθεώρει πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὡς δυστυχίας, αἱ ὁποῖαι δὲν θέλουν ἔχει ποτὲ ἓν εὐτυχὲς πέρας ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ζῇ· ὡμίλει δὲ μὲ τοσαύτην πειθὼ καὶ ἀκρίβειαν περὶ τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων, ὥστε πολλοὶ ὅσοι τὸν ἤκουον ἀπελπιζόμενοι καὶ βδελυττόμενοι τὴν παροῦσαν ζωὴν ἐγίνοντο αὐτόχειρες, διὸ καὶ ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέως Πτολεμαίου τὸ νὰ μὴν ὁμιλῇ εἰς τὸ ἑξῆς δημοσίως οὔτε νὰ γράφῃ. Διογ. Λαέρτ. β', 8. — 2) Ῥήτωρτις ἐκ Μαγνησίας, ἐπιτιμώμενος διὰ τὸν πολλὰ ἐπιτατηδευμένον ἀττικισμόν του, Λουκ.

Η'γησικλείδης, ους, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγασικλῆς, ὅπερ ὅρα. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Λέοντος, πατὴρ τοῦ Ἀριστωνος, Ἡροδτ. 1, 65, 67.

Η'γησίλεως, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησίλαος, ὅπερ ὅρα.

Η'γησιππίδας, ου, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησιππίδης, ὅπερ ἴδε.

Η'γήσιππος, ὁ. Ἕλλην κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται δύω κωμῳδίαι Ἀδελφοὶ καὶ Φιλέταιροι παρ' Ἀθην. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ.

Η'γησιπύλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ὀλόρου ἐκ Θρᾴκης καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδτ. 6, 39.

Η'γησίστρατος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησίστρατος. Τιὸς γνήσιος τοῦ Πεισιστράτου τυράννου ἐν Σιγείῳ. Ἡροδτ. 5, 94. — 2) Μάντις Ἠλεῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Τελλιαδέων πλησίον τοῦ στρατηγοῦ τῶν Περσῶν Μαρδονίου, ὅστις ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ δεθεὶς εἰς φυλακὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἐξέφυγεν κόψας ἓν μέρος τοῦ δεδεμένου ποδός του καὶ ἔφθασεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν Τεγέαν, Ἡροδτ. 9, 37. — 3) Τιὸς τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου, Ἡροδτ. 9, 90.

Η'γητορία, ἡ. Νύμφη τις ἐν Ῥόδῳ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ὄχιμος ἐγέννησε τὴν Κυδίππην, Διοδ. Σικ. ε', 57

Η'γητορίδης, ου, ὁ (ι). Πολίτης τῆς νήσου Κῳ, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ληφθεῖσαν αἰχμάλωτον ὑπὸ τῶν Περσῶν, εἶχεν ὡς παλλακίδα ὁ Φαρανδάτης. Ἡροδ. 9, 76.

Η'γίης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἅγιας. Ἀδελφὸς τοῦ μάντεως Τισαμενοῦ ἐξ Ἤλιδος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Σπαρτιᾶται παρεχώρησαν τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, Ἡροδτ. 9, 33.

Η'γις, ιος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἅγις, ὅπερ ὅρα.

Η'δύλειον, τὸ. Σειρὰ τις ὀρέων ἐν Φωκίδι φερομένη ἕως τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Δημ. Παραπρ. σελ. 387. Πλουτ. Συλ. 16. (ἡ γραφ. Ἡδύλιον ἐστιν ὀλιγτρ. ὀρθή.)

Η'δύλος, ὁ (ἐκ τοῦ ἡδύς). Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Μελαγρ. Ἐπιγρ. Ἀθην. δ'.

Η'δυφῶν, ῶντος, ὁ. Hedyphnus. Πλιν. Ποταμὸς τῆς Περτικῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος εἰσβάλλων εἰς τὸν Παστίτιγριν Στράβ.

Η'δωνες, οἱ, = Ἠδωνοί. Θουκ. δ', 109, 102. ὀρθρτ. μὴν τοὺς παρὰ Θουκ. γραφ. ἀεὶ Ἠδωνες εὐχὶ δὲ Ἠδωνεῖς καὶ Ἠδῶνες.

Η'δωνίς, ίδος, ἡ· Ἐπίθτ. Τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν, ἡ ἡ ἐκ τῶν Ἠδωνῶν οὖσα, = Θρᾳκική. Αἰσχ. Περσ. 493. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κατοικὶς τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ. — 3) Χώρα τῆς Θρᾴκης κειμένη μεσημβριωὸς μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμῶν, Πτολ.

Η'δωνοί, οἱ, Edoni. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν, Ἡροδτ. 7, 109. Θεοκρ. Ἀπολδρ. καὶ Ἤδωνες παρὰ Θουκ. καὶ Πτολμ. — ὄθεν, Ἠδωνικὸς, ἡ, όν, τῶν Ἠδωνῶν. Θουκ.

Η'δωνός, οὖ. ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Θρᾴκῃ Ἠδωνοί. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπίθτ. ταὐτ. τῷ Ἠδωνικὸς, Ἠδωνὴ χεὶρ, Εὐρ Ἑκαβ. 1143.

Η'έλιος, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Ἥλιος, Ὁμ.

Η'ερίβοια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Ἐρίβοια. Δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλωέως καὶ μητρυιὰ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385.

Η'έροπος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀέροπος, ὅπερ ὅρα.

Η'ετίδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Ἠετωνίδης. Τιὸς τοῦ Ἠετίωνος, = Κύψελος, Ἡροδτ. 5, 92.

Η'ετίων, ωνος, ὁ· Τιὸς τοῦ Ἐχεκράτους, Λαπίθης τὸ γένος, ἀπόγονος τοῦ Καινέως καὶ πατὴρ τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου· Ἡροδτ. 2, 92. Παυσ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν ἐπὶ τοῦ Πλαικίου ὄρους ἐν Κιλικίᾳ πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφόνευσε μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πολιν ταύτην· Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 415. — 3) Τίος τοῦ Ἰάσιννος βασιλεὺς τῆς Ἴμβρου, φίλος καὶ ξένος τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα τὸν Λυκάονα υἱὸν τοῦ Πριάμου καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρίσβην, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 40. — 4) Συγγραφεύς τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, Καλ.

Η'ετιώνεια, ἡ. Ἀνωρυμάριον τῆς Ἀττικῆς χώρας ὑπὸ τοῦ ὁποίου περιείχετο ὀρχτικῶς ὁ Λιμὴν Πειραιεύς. Θουκ. η', 90. Δημ. Στεφ.

Η'ετιώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠετίωνος, ἡ Ἀνδρομάχη γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, Κοϊντ. Σμυρ. α', 115.

Η'θοκλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Η'όνες, αἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σκυλλαίου, ἥτις ὑπῆρχεν ὡς λιμὴν τῶν Μυκηνῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 565. Στράβ.

Η'ονεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Π 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Ῥήσου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 435.

Η'όνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 255.

Η'ών, όνος, ἡ Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, οὖσα λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως· ταυτὸν Κοντέσσα ἡ Τενδίνα. Ἡροδτ. 7, 25. Θουκ. α', 98. — ὄθεν, Ἠιονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Η'λεία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ἐπίθετον εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἴδιον Ναὸν εἰς τὴν Τεγέαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Στράβ η'. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐχούσης ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν μόνον Ἀρκάδες ἱερεῖς, Στράβ. η'.

Η'λεία, ἡ, = Ἦλις.

Η'λειος, εία, είον, καὶ Η'λείος, ὁ, ἡ, ον, Στέφ Βυζ. Δωρκ. Ἀλείος. Τῆς Ἤλιδος ἢ εἰς τὴν Ἦλιδα ἀνήκων· — ὄθεν, ἡ Ἠλείη χώρη, Ἡροδτ. καὶ ἡ Ἠλεία, ἡ ἐπαρχία τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ· — οἱ Ἠλεῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 671. καὶ, Ἠλειακὸς, ἡ, όν, ὁ εἰς τὴν Ἦλιδα ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἤλιδος ὤν, Στράβ.

Η'λεῖος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυκύδης, βασιλεύς τῶν Ἐπειῶν, πατὴρ τοῦ Αὐγείου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Ἐπειοὶ Ἠλεῖοι, Παυσ. ε', 1. Σχολ. Ἰλ. Δ, 687. — 2) Τιὸς τοῦ Ταντάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὁ ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχία Ἦλις. Στέφ. Βυζ.

Η'λέκτρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἀπολδρ. α', 2, 2. γυνὴ τοῦ Θαύμαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἅρπυίας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ὁμ. Τμ. Δημ. 418. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Περισθένην, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, Ἀπολδρ. γ', 12 1. μία τῶν ἑπτὰ Πλειάδων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα καὶ μετέστησεν αὐτὴν ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἀπολδρ. Ἐρατοσθ. καταστ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ὡραιότητος αὐτῆς πρότερον Λαοδίκη λεγομένη· αὕτη ἔσωσε τὸν μικρὸν ἀδελφόν της Ὀρέστην, ὅτε ὁ Αἴγισθος φονεύσας τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐζήτει νὰ φονεύσῃ καὶ αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλε πρὸς τὸν Στρόφιον βασιλέα τῆς Φωκίδος, διὸ καὶ ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς αὐστηρὰν φυλακήν, μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ της. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγίσθου ἔδωκεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον καὶ συγγενῆ αὐτοῦ Πυλάδην, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στρόφιον. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Εὐρ. Ὀρέστ. 23. Εὐσταθ. Ἰλ. Ι, 145. — 5) Ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις Ἠλέκτραι πύλαι, Παυσ. 9', 8. — 6) Μία τῶν Θεραπαινῶν τῆς Ἑλένης, Παυσ. ί, 25.

Η'λέκτραι πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας πυλῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως, ἥτις ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς Ἠλέκτρας ἀδελφῆς τοῦ Κάδμου, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 425. Εὐρ. Φοιν. 1129 παρβλ. καὶ Σχολ. αὐτόθ.

Η'λέκτρα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ κώμην.

Η'λεκτρίς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. νῆσος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 580. συνῳδ. πληθ. αἱ Ἠλεκτρίδες νῆσοι Νῆσοι μικραὶ τῆς Ἀριατικῆς θαλάσσης κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ἔνθα λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος. Κατὰ Στράβ. μὲν ἀναφέρονται αἱ νῆσοι αὗται μόνον παρὰ τοῖς μυθοποιοῖς, κατ' ἄλλους δὲ εἰσὶν αἱ αὐταὶ νῆσοι ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖται ὢν ἡ πόλις Ἐνετία.

Η'λεκτρύων, ωνος, καὶ ονες, ὁ. Τιὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας βασιλεὺς τῶν Μυκη-

νῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξὼ θυγατέρα τοῦ Ἀλκαίου ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἀλκμήνην καὶ πολλοὺς υἱοὺς· ἐλθὼν εἰς Ἐρίδα μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἐβιάσθη ὁ Ἀμφιτρύων νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Μυκηνῶν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Θήβας. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. 6. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 746. (Ἠλεκτρύων, ωνος, Ἡσ. Ἀσπ. 80. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 748. καὶ Ἠλεκτρύων, ονος, Ἀπολλόδ. β', 4, 5.)

Ἠλεκτρυώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Ῥόδης, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος, τὴν ὁποίαν ἔπειτα οἱ Ῥόδιοι ἐτίμων ὡς ἡμίθεον. Διόδ. Σικ. ε', 56. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, = Ἀλκμήνη, Ἡσ. Ἀσπ. 16.

Ἠλιάδης, ου, ὁ (-υ-). Υἱὸς τοῦ Ἠλίου, Λουκ.

Ἠλιάς, άδος, ἡ (-υ-). Θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου· πληθ. αἱ Ἠλιάδες. Θυγατέρες τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, ἡ Φαέθουσα, Λαμπητία καὶ Φοίβη, Ὀβιδ. μεταμορ. Β, 325. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν αὗται ἑπτά. Τηλῆν. αἱ ὁποῖαι λέγονται ὅτι θρηνοῦσαι τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Φαέθοντος ὅτε οὗτος ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τὴν ἅμαξαν τοῦ Ἡλίου καὶ ἐβροντώθη, ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς λύπης μετεμορφώθησαν εἰς ὄνθρα πίτυρους περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 605 Λουκ.

Ἠλιοδώρα, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἕλλησι Μελεαγ. Ἐπιγ. 102.

Ἠλιόδωρος, ὁ. Γραμματικὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἐμέσης ἐν Φοινίκῃ, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ χρηματίσας ἐπίσκοπος τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, συνέγραψε μίαν μυθιστορίαν εἰς πεζὴν ῥῦσιν Αἰθιοτικὰ ἐπιγραφομένην διῃρημένην εἰς δέκα βιβλία. Λουκ. - 2) Ἕλλην ῥήτωρ, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ὀρκτίου, σατ. Ι, 5, 2. ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστος. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην, ὅστις καὶ Περιηγητὴς ὠνομάζετο, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου καὶ Ἀρποκρατίωνος.

Ἠλιος, ου, ὁ, ποιητ. Ἥλιος, Δωρικ. Ἅλιος. παρὰ Ῥωμ. Sol. Υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, εἷς τῶν Τιτάνων καὶ ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 370. καὶ Ὅμ. ἐν ᾧ Ἥλιος ἦν ὁ αὐτὸς καὶ Ὑπερίων· παρὰ τοῖς ἀρχαιτρ. ποιηταῖς, ὑπῆρχεν ὁ Ἥλιος διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὸς τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν φύσιν διαχεομένου ἡλιακοῦ φωτός, φερόμενος ἐπὶ τῆς ἁμάξης αὐτοῦ συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, Ὀρφ. Ὕμν. ζ'. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συνεχέετο μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἥλιος καὶ Φοῖβος. Ἐκ τῆς Πέρσης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησεν ὁ Ἥλιος τὴν Λίκτην καὶ τὴν Πασιφάην, ἐκ δὲ τῆς Νεαίρας τὰς Νύμφας Φαέθουσαν καὶ Λαμπετίαν καὶ ἐκ τῆς Ῥόδης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα, Ὅμ. Ὀδ. Η, 136. Μ, 132. Ἐθαυμάζετο δὲ ἀεὶ ἡ λατρεία τοῦ Ἠλίου ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ῥώμῃ ὡς μία λατρεία Ἀσιατικῆς θεότητος, διὸ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς ἀλλοδαποί. Παυσ. β', 4. γ', 31. Πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο ὁ Ἥλιος ἐπὶ τῆς Νήσου Ῥόδου καὶ καθ' ὅλην τὴν Συρίαν, ἀπ' ὅπου ἡ λατρεία αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἡρωδ.

Ἠλιούπολις, εως, ἡ, καὶ Ἥλιου πόλις, Heliopolis. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἡλίου καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Εὐσεβής· ταύτην Βαάλβεκ. Στραβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐκτὸς τοῦ Δέλτα κειμένη, ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ὼν καλουμένη, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔρρεεν μία διώρυξ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ὁ Ἡρόδοτος 2, 3, καλεῖ τοὺς Ἡλιουπολίτας τούτους ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς Αἰγύπτου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγοντο πάντοτε δέκα πάρεδροι τοῦ ἀνωτάτου ἐν Αἰγύπτῳ κριτηρίου· ἐνταῦθα ἐδίδαξθησαν ὁ Πλάτων καὶ Εὔδοξος ἐδιδάχθησαν τὴν ἀστρονομίαν· ταύτην καλεῖται ἡ Ἡλιούπολις Ματαρέ. Ἡρόδ. 2, 8 9. Στράβ. ὅθεν, Ἡλιουπολίτης, ου (ι) ὁ κατοικ. Ἡροδ. καὶ Ἡλιεπολίτης, Στέφ. Βυζ.

Ἦλις, ίδος, ἡ, Δωρικ. Ἅλις. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος κειμένη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ συνεχέουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Μεσσηνίαν καὶ δυτικῶς μὲ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, οὖσα ἡ δυτικωτάτη χώρα τῆς Πελοποννήσου· ἐδιαιρεῖτο δὲ τὸ πάλαι εἰς τρία μέρη ἢ μᾶλλον εἰς τρεῖς ἐπαρχίας, αἵτινες κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐσχημάτιζον ἰδίαν βασιλείαν, εἰς τὴν ἰδίως Ἦλιν ἤτις καὶ κοίλη Ἦλις ἐλέγετο, εἰς τὴν Πισάτιδα καὶ εἰς τὴν Τριφυλίαν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 626. ἀρχαιόθεν ἐκατοικεῖτο ἡ Ἦλις ὑπὸ τῶν Καυκώνων καὶ Ἐπειῶν, τῆς ὁποίας ἀρχαῖος βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Πύλαρ. κατὰ δὲ Ἡροδ. ἐκατοίκησαν ἐπὶ τῆς Ἦλιδος καὶ οἱ Μινύαι Αἰολικὸς λαὸς διώξαντες τοὺς Καύκωνας καὶ κτίσαντες ἐξ ἰδίας πόλεις, Ἡροδ. 148. 6, 137. ἐπαινοῦντο δὲ τὸ παλαιὸν Ἦλεῖοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπονίαν καὶ τὴν περιποίησιν τῆς γῆς των, καὶ ἐσχημάτιζον ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἦλιδος ἕκτωι φυλάς, αἵτινες ἐδιοικοῦντο ὑφ' ἑνὸς συμβουλίου ἐξ 90 μελῶν. Παυσ. ε'. Ἀριστλ. ταύτην Ἦλις, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Ἀχαΐας ἓνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἦλιδος, κειμένη πλησίον τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ ὕστερον καταστραθεῖσα μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων ἔχουσα ἐν αὐτῇ μέγα πλῆθος λαμπρῶν οἰκοδομῶν, ἐξ ὧν περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡροδ. 6, 70. Διόδ. Σικ. Θουκ. (Αἰτκ. Ἦλιδα καὶ Ἦλιν, παρὰ τοῖς Γραμματκ. διάφορα ἀλλήλων, ἡ μὲν Αἰτκ. Ἦλιδα σημαίνουσα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἦλιδος, ἡ δὲ Ἦλιν τὴν ἐν αὐτῇ πρωτεύουσαν πόλιν Ἦλιδα, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 275. Ἦλιν, ἀναφερμ. εἰς τὴν πόλιν παρὰ Θουκ. ε', 47. Ἡροδ. Ξεν. Ἑλ. γ', 2, 23, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν παὸ Ἀπολλόδ. ά, 9, 7.) ὅθεν Ἠλεῖος, ὁ κατοικ. τῆς Ἦλιδος.

Ἠλύσιον πεδίον, τό. Vallis Elysia. Οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τόπος τις ἐπὶ τῆς Γῆς χαριέστατος, τερπνὸς καὶ πλήρης πάσης ἀπολαύσεως εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ νὰ ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον μακαριότητα, ὅστις καὶ, νήσοι τῶν Μακάρων ἐκαλεῖτο. Ἡτ. Ἔργ. 169. Πίνδ. Ὀλ. 2, 129. παρ' Ὁμήρ. τερπνὸν καὶ κατάψυχον πεδίον κείμενον κατὰ τὰ δυτικὰ ἄκρα τῆς Γῆς πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν συνείχετο οὐδ' ὅλως μὲ αὐτὸν τὸν Ἅδην. Ἐνταῦθα ζῇσει ὁ Ποιητὴς τοὺς ἀποθανόντας Ἥρωάς του διάγοντας βίον εὐδαίμονα, ἄφροντιν καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, Ὀδ. Δ, 567.

Ἠλώνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Κυρίτα ποταμοῦ, ὕστερον Λειμώνη κληθεῖσα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 739. Στράβ.

Ἤμᾶ, ἡ. Αἰτκ. Ἡμᾶν = Αἷμονα, ὅπερ ὅρα.

Ἡμαθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἐριγόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 226. καλεῖ καὶ Μυγδονίαν, ὅπερ ἴδε. ὅθεν Ἡμαθεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἡμαθὶς, ίδος, ἡ, τῆς Ἡμαθίας ἡ ἐκ τῆς Ἡμαθίας οὖσα, Ἀνθολ.

Ἡμαθίδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, αἱ ὁποῖαι φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος περὶ μουσικῆς καὶ νικηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά, Ἀντ. Λιβ. 9.

Ἡμιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθεμίδος, ἔκγονος τοῦ Βάκχου, ἥτις ἀποκτησθεῖσα ἐν ᾧ ἐφύλαττε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὴν ἄμπελον τὴν ὁποίαν ἐφύτευτε κατὰ πρῶτον ὁ πατήρ της, καὶ εὑροῦσα αὐτὴν μετὰ τὴν ἐγερσίν της ὅλως καταφαγωμένην ὑπὸ χοίρων, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ ἀθημονίας. Διόδ. Σικ. ε', 62.

Ἡμιθέων, ωνος, ὁ (ι) Υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, Ἀπολλόδ. γ', 12, 4. Ἡτ. Θεογ. 984. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διόδ. Σικ. δ', 27.

Ἡμιθέων, ωνος, ὁ. (ι) Συβαρίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἐνὸς βιβλίου πλήρους ἀναιδειῶν καὶ αἰσχροτήτων παρὰ Λουκ.

Ἡμίονες, οἱ. Μυθολογούμενον ἔθνος παρὰ Στράβ. ἐξ Ἡσ.

Ἡμωδὰ ὄρη τά. Emodi Montes. Ὄρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκταμένην συνέχειαν τοῦ Ταύρου φερομένην διὰ τῶν συνόρων τῆς Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, ταῦτα Χιμαλέχ. Στράβ. καὶ Ἡμωδὸν ὄρος, τό. Διον. Περ. 748.

Ἡνιόχη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας παριστανομένης ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ταώνων. Παυσ. 5', 39. — 2) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Ἡτ. Ἀπ. 83 ἥτις καὶ Εὐρυδίκη παρὰ Σοφοκλ. φέρεται. ἴδε Εὐρυδίκη.

Ἡνίοχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἵτινες ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούρων, Στράβ.

Ἡνεύς, οῦ, ὁ· Υἱὸς τοῦ Καινέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 168.

Ἡνιόχη, ίδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταλαΐονος τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κυκλωπος Γεραίστου ὅτε συνέβη νόσος εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀπολλόδ. γ', 15, 8.

Ἡνιοπεύς, ῆος, καὶ έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θηβαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 120.

Ἡνοψ, οπος, ὁ. Ποιμήν τις ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τὸν Σάτυρον, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 445. — 2) Πατὴρ τοῦ Κλυτοδήμου, ὅπερ ὅρα.

Ἤπειον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἦλιδι, κειμένη μεταξὺ Ἡραίας καὶ Μακίστου, Ξεν. Ἑλ. γ', 2, 30. Ἔπιον, παρὰ Ἡροδ. Αἴπιον, Πολυβ. καὶ Αἶπυ, ὅπερ ὅρα. ὅθεν, Ἠπιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἤπειρος, ἡ· παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀρχαίοις ποιητ. ὡς προσηγορ. Ὄνομ. σημαῖνον ξηρὰν πρὸς διαφορὰν τῶν νήσων· ἔτι δὲ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. καὶ Ἄπειρος λεγομένη· ἡ ἰδίως χώρα τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίλευεν ὁ Ἔχετος, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 85. Φ, 308. — 2) ἡ Λευκαδία ἡ Ἀκαρνανία, Ὅμ. Ἰλ. Β, 635, ἥτις καὶ Ἠπειρος μέλαινα παρὰ τῷ αὐτῷ καλεῖται, Ὀδ. Ξ, 97. Φ, 109. τὴν ὁποίαν τινὲς τῶν ἀρχαίων ὑπομνηματιστῶν ὑπέλαβον ἀντὶ τῆς νήσου Σάμου ἢ Κεφαλληνίας. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλλὰς ἡ ἓν μέρος τῆς Ἑλλάδος, π. χ. ἡ Ἀττικὴ, Ὅμ. Ἴμν. Δημ. 130 παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐλαμβάνετο ποτὲ μὲν αὐτὴ τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἀττικῆς χώρας, πότε δὲ ἀντὶ τῆς ἀπείρου

στερεᾶς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Θουκ. α', 46. ή, 14. Πλάτ. Κριτ. σελ. 110. — 4) Παρὰ τοῖς ὑστέρου λαμβανομένη ἡ Ἤπειρος ὡς κύρ. Ὄνομα, ὑπῆρχεν ἡ χώρα τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος ἥτις ὡρίζετο πρὸς μὲν ἄρκτον ὑπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρέων, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Ὄρους Πίνδου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τὴν Ἰωνικὴν θαλάσσην καὶ ἐπεριλάμβανε τὰ πάλαι τὰς χώρας Χαονίαν, Θεσπρωτίαν, Μολοσσίδα καὶ Κασσιοπίαν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ἡ Ἤπειρος τὸ ἀρχαῖον ὡς ἡ πρώτη καὶ μητρικὴ χώρα τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦλθον οἱ πρῶτοι Ἕλληνες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα. Ἄχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐλογίζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰσέτι βάρβαροι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἔρημος, ὀλίγον εὔφορος καὶ μόνον περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ὀπωρῶν καλλιεργημένη· ἐβασιλεύοντο δὲ ἀνέκαθεν ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἐστάθη ὁ Πύρρος. Θουκ. γ', 114. Ξενοφ. Ἑλ. 5', 1, 7. Πολύβ. ταυτὸν Ἤπειρος, κοινοτρ. Κάνινα. ὅθεν Ἠπειρώτης, ου, θηλκ. Ἠπειρῶτις, ίδος, ἡ. Κάτοικ. τῆς Ἠπείρου· καὶ, Ἠπειρωτικός, ή, όν, εἰς τὴν Ἤπειρον ἀνήκων, Στράβ.

Ἠπεδανός, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπιδανός, Ἡροδτ.

Ἠπιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μαχάονα, Παυσ. β', 29 ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης. Ἀνθολ.

Ἠπυτίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἤπυτου, ὁ Περίφας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 323.

Ἤρ, Ἥρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦντο ὅτι, μετὰ νεκρὸς δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἶτα φερόμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνεστήθη πάλιν καὶ ἐδιηγήθη εἰς τοὺς παρεστῶτας διάφορα παράδοξα συμβάντα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπονεκρώσεώς του εἶδεν. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 614. Πλούταρχ

Ἥρα, ἡ, Ἰωνικ. Ἥρη, παρὰ Ῥωμ. Iuno Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄρην τὸν Ἥφαιστον, τὴν Ἥβην καὶ τὴν Εἰλείθειαν, βασίλισσα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 432. Ἡτ. Θεογ. 454, 927. ὡς τόπος δὲ τῆς γεννήσεως αὐτῆς τῆς θεᾶς ἐθεωρεῖτο ἔξαιρ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Ἄργος, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτῆς λατρεία, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 8. Ε, 908. Στράβ. θ', κατ' ἄλλους δὲ ἡ νῆσος Σάμος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 187. καὶ κατ' ἄλλους πάλιν ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ Κόρινθος, Παυσ. ζ', 4. ἀνετράφη δὲ πρῶτον ὑπὸ τῆς Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ὀβιδ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πρώτη καὶ ἀρχικὴ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν εἰς τὴν Φοινίκην ἀπ' ὅπου μετέβη διὰ τῶν Φοινικικῶν ἀποικιῶν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ συνοίκησις αὐτῆς μετὰ τοῦ Διός, ἥτις ἰδίως Ἱερὸς γάμος ἐλέγετο, πλάττεται ὅτι ἔγινεν ἐπὶ τῆς Νήσου Κρήτης μετὰ μεγαλοπρεποῦς τελετῆς, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, Διοδ. Σικ. ε', 72. παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς μεγαλοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος θεά, ἔχουσα χαρακτῆρα ἐμβριθῆ, φίλαυτον καὶ πλήρη ζηλοτυπίας, ἔφορος τοῦ εὐπρεποῦς καὶ κοσμίου τῶν γυναικῶν πολιτεύματος καὶ αὐστηρὰ προστάτις τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν, πολλάκις δὲ περίπτασαι ὡς μία ἀπατηλὴ καὶ φίλαρχος θεά, θέλουσα ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Δία. Εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον φαίνεται ἀεὶ ἐχθρὰ τῶν Τρώων καὶ φίλη τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ πρὸς τὸν νέον Πάριν μῖσός της, διὸ καὶ βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνας μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ὁμ. Ἰλ. Δ. 26. Η, 208. Τ, 33. εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐτιμᾶτο μεγαλοπρεπῶς ἡ θεὰ αὕτη, πρὸ πάντων δὲ ἐπίσημος ὑπῆρχεν ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς Ἡραῖον καλούμενος, εἰς δὲ τὴν Ἦλιδα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν τὰ Ἡραῖα λεγόμενα· τὰ πτηνὸν ταὼς ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτῆς, εἰκονιζομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἔχουσα τοῦτο ὡς ὄχημα παρίστημεν, ἢ συρομένη ὑφ' ἁμάξης ὑπὸ ἄνω ταῶν.

Ἡραία, ἡ (Ἡραῖος). Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸ Ἀλφειῷ ποταμῷ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, ταυτ. Ἀγιάνι ἢ Ἰρε. Ξενοφ. ὅθεν Ἡραιεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Θουκ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραία ὄρη, τά, Joninii Montes. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ χωρίζον αὐτὴν κατὰ μέρος ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, ταυτ. Monti Sori. Διόδ. Σικ. ε', 86.

Ἡραιεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλόδ. γ', 8. 1.

Ἡραῖον, τό. Ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἥρας. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περίφημος ἀρχαῖος ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου κείμενος μεταξὺ τῆς πόλεως Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι ὄρους Εὐβοίας, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς καθήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου μὲ τὴν κεφαλὴν στεφανωμένην, τὸ ὁποῖον ἦν ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πολυκλείτου, κατασκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ· ὑπηρετεῖτο δὲ ὑπὸ μιᾶς ἱερείας, ἔνθα μία ὑπῆρξε καὶ ἡ μήτηρ τῶν δύο νέων Ἀργείων Κλεοβίου καὶ Βίτωνος ἡ Κυδίππη, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔτυραν ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξαν της ἀπὸ τοῦ Ἄργους ἕως τοῦ ναοῦ τούτου, Ἡρόδτ. 1, 31. Θουκ. β', 2. Στράβ. κατὰ Larcher ὑπῆρχε καὶ ἕτερος ναὸς τῆς Ἥρας πλησίον τοῦ Ἄργους διάφορος τούτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει εἰς ἱερεύς, Ἡροδτ. 6, 81. — 2) Ἕτερος Ναὸς τῆς Ἥρας πρὸ τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν πλησίον τῆς κρήνης Γαργαφίας, Ἡρόδτ. 9, 52. Θουκ. γ', 68. — 3) Ἀφιερώτειον τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἷς Ναὸς τῆς Ἥρας ἀντικρὺ τῆς πόλεως Σικυῶνος, ἡ ἄκρα τὸ Ἡραῖον λεγόμενον. Θουκ. ε', 75. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 5, 5. — 4) Ἀρχαῖος καὶ περίφημος ναὸς τῆς Ἥρας ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ῥοίκου, Ἡροδτ. 3, 60. Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη πλησίον τῆς Περίνθου, Ἡροδτ. ε', 90. παρὰ τοῖς ὑστέροις συνήθ. τὸ Ἡραῖον τεῖχος καλούμενον. Δημ. ὅθεν, Ἡραῖοι καὶ Ἡραιοτειχῖται, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραῖος, αία, αῖον. Τῆς Ἥρας ἢ εἰς τὴν Ἥραν ἀνήκων.

Ἡρακλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἡρακλῆς.

Ἡράκλεια, ἡ, προσυπακμ. πόλις. Πόλις τῆς Πιτάτιδος χώρας ἐν Ἠλίδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Κυθηρίου ποταμοῦ, καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιωτίδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον Τραχὶς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκησε Ἡρακλῆς καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχῖνι, Θουκ. δ', 78. ἢ ἡ Τραχῖνια, Ξενοφ. Ἕλλην. α', 2, 18. ἴδε Τραχίς. — 3) Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, οὖσα ἀποικία τῶν Θουρίων καὶ Ταραντίνων κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Λαίριος ποταμοῦ· οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ἦταν περίφημοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν, διὸ καὶ ὁ Κικέρων ὀνομάζει ταύτην τὴν πόλιν δικαιοτάτην. Ἐν αὐτῇ ἔζησε χρόνον ἱκανὸν ὁ Φιλόσοφος Πυθαγόρας, συστήσας καὶ ἰδίαν σχολὴν εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πλεῖστοι τῶν μαθητῶν του ἐμορφώθησαν· ἦν δὲ καὶ πατρὶς τοῦ περιφήμου Ζωγράφου Ζευξίδος· ταυτ. Policoro· ἔτι δὲ καὶ Ἡρακλεόπολις Στράβ. — 4) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Ἅλυκος ποταμοῦ, πρότερον Μινῴα καλουμένη, ἀποικία τῶν Κρητῶν· ἔτι, Ἡρακληὶη ἡ ἐν Σικελίᾳ καὶ Μινῴᾳ λεγομένη, Ἡροδτ. 5, 43, 46. Πολύβ. — 5) Ἡράκλεια ἡ Ποντική. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων. Στρέβ. ἢ κατ' ἄλλους τῶν Μεγαρέων· ταυτ. Ἐρακλὶ ἢ Ἐρεγλί. Ξενοφ. Ἀνάβ. 5', 2. Ἀρρίαν. — 6) Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἐν Θρᾴκῃ, πρότερον Περινθος καλουμένη, ὅπερ ὄρα, ταυτ. Ἡράκλειτ. Πτολ. — 7) Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λάτμου ποταμοῦ, Στράβ. — 8) Πόλις τῆς Δυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, ταυτ. Ἡράκλεια, Στράβ. — 9) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κασιώτιδος ἐν Συρίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα ἀρκτικῶς τῆς Λαοδικίας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Μαΐστα Πτολ. ε', 15. — 10) Ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κυρρηστικῆς κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Κυρρηστίας Ἀθηνᾶς πλησίον αὐτῆς. Στράβ. ιά. Πτολ. ε'. — 11) Πόλις ἐπίσημος τῆς Σιντίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις καὶ ἰδίως Σιντία ἐκαλεῖτο, ταυτ. Ἰστὰρ ἢ Ζηνόβια. Στεφ. Βυζ. Πλιν. 10. — ὅθεν, Ἡρακλεώτης, ου, θηλκ. Ἡρακλεώτις, ίδος· ὁ κάτοικ. τῆς Ἡρακλείας, ἡ ὁ ἐξ Ἡρακλείας ὤν, Θουκ. Ξενοφ. Πλάτ. ἔτι Ἡρακλειώτης. Στέφ. Βυζ. ἡ Ἡρακλεῶτις, ίδος, ἡ περὶ τὴν Ἡράκλειαν χώρα ἐν Πόντῳ Θουκ. Ξενοφ. — 12) Ἡρακλεωτικός, ή, όν. Τῆς Ἡρακλείας ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλειαν ἀνήκων.

Ἡράκλεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, Θουκ. Πολυδ. Ὀνομτ. ή, 9. — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ αὐτοῦ Ἡρακλέους πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Θηβαίων, καθ' ἣν ἐπροστέφερον εἰς αὐτὸν ὡς ἀπ' ἀρχῆς μῆλα, ἃ ἐκαίνιζετο ὑπ' αὐτῶν Μήλων. — 3) ὅτι δὲ ἐν Σικυῶνι ἑωρτάζοντο τὰ Ἡράκλεια διαρκοῦντα δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας.

Ἡρακλείδης, ου. Ἰωνικ. Ἡρακληίδης. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 653. ὁ Τληπόλεμος. Πληθ. οἱ Ἡρακλεῖδαι, οἱ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος τούτου διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις βωμὸν τοῦ Ἐλέου καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐνίκησαν νικήσαντες κατὰ κράτος, Ἀπολλόδ. β'. 8. 1. Διοδ. Σικ. δ', 59. ἔτι δὲ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, οἵτινες ὀγδοήκοντα χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διώξαντες ἐντεῦθεν τοὺς Ἀχαιούς· κληρώσαντες δὲ τὰς διαφόρους ἐν αὐτῇ χώρας ἔλαβον εἰς μερίδα, ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος, τὰς Μυκήνας καὶ τὴν Σικυῶνα, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης τὴν Λακεδαίμονα ἀπὸ τοὺς ὁποίους τούτους δύο διέμειναν πολλοὶ αἰῶνας καὶ δύο οἶκοι τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης· μένη δὲ ἡ Ἀρκαδία δὲν ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολλόδ. β', 8. Παυσ. Πλάτ.

Ἡρακλείδης, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Τίδες τοῦ Ἰβανωλίδος, Μυλαττεύς, στρατηγὸς τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Ἡρόδ. 5, 121. — 2) Τίδες τοῦ Ἀριστογείτονος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξεν. — 3) Τίδες τοῦ Λυσιμάχου, στρατηγὸς καὶ οὗτος τῶν Συρακουσίων μετὰ τοὺς Ἱπποκράτους διαδόχους τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. 7, 73. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πεμφθεὶς ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ἐκ τῆς πόλεως Κλαζομενῶν, Πλατ. Ἴων. σελ. 541. Αἰλ. — 5) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Εὐθύφρονος ἐξ Ἡρακλείας πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ κριτικῶν ὡς ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλοσοφικὴν πολυμάθειαν· ἀπέθανε δὲ ὡς λέγεται, κεραυνωθεὶς μέσα εἰς τὸ θέατρον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Στράβ. ζ'. Πλουτ. Διογ. Λαερ. ε', 86. ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μέχρι τοῦ νῦν ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα περὶ Πολιτειῶν· παρὰ Πλουταρχ. ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς καὶ Ἡράκλειτος. — 6) Ἡρακλείδης ὁ Ἐρυθραῖος, ἰατρὸς ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ ἅπαντα τοῦ Ἱπποκράτους, Γαλλην. Διογ. Λαερ. — 7) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς, Γραμματικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου Νέρωνος, μαθητὴς τοῦ Διδύμου, συγγράψας ἓν ποίημα Δέσχαι ἐπιγραφόμενον εἰς Σαπφικὰ μέτρα. Φωβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 122. — 8) Ἕτερος Ἡρακλείδης ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ταραντου, ὀπαδὸς τῆς Ἐμπειρικῆς σχολῆς, ζήσας περὶ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ὃς τις ἐπραγματεύθη μὲν πλειστέραν ἀκρίβειαν τὰ περὶ Ἰατρικῆς ὕλης ἀπὸ τοὺς πρὸ αὐτοῦ Ἰατρους, ὡσαυτως δὲ καὶ τὰ περὶ διαιτητικῆς, Γαλλην. ἐν γένει δὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ὑστερον Συγγραφέων ὡς εἷς τῶν ἀκριβεστέρων καὶ σοφωτέρων παρατηρητῶν, συγγράψας μὲ πολλὴν καταλληλότητα περὶ συνθέσεως καὶ κατασκευῆς φαρμάκων Γαλν.

Ἡράκλειον, τό, Ἰωνικ. Ἡρακλήϊον. κυρ. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ὡς ὄνομ. Κύρ. = Ἡράκλεια, πόλις τῆς Σικελίας, Στράβ. — 3) Herculanum. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας Καμπανίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ὄσκων, ὕστερον δὲ κατοικηθεῖσα ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ τελευταίον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, Στράβ. ε'. Περὶ τὸ 79 ἔτος μετὰ Χρ. ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τίτου Οὐεσπασιανοῦ κατεποντίσθη ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ Ἡφαιστίου ὄρους Οὐεσουΐου· πρῶτον δὲ περὶ τὸ 1698 ἔτος ἀνεκαλύφθη ἔνθα νῦν κεῖται ἡ κώμη Πόρτιτζι, καὶ περὶ τὸ 1738 ἀνεσκάφη δι' ἐπιστασίας τῆς Νεαπολιτανικῆς κυβερνήσεως, ὅπου εὑρέθησαν ὑπὸ τὴν γῆν ἓν μέγα θέατρον, εἰς ναὸς, ἓν ἄγαλμα τοῦ Διὸς καὶ διάφορα ἄλλα πολυτελῆ ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου, ἀγγεῖα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πολλὰ ἀπηνθρακωμένα χειρόγραφα ἐκ παπύρου. παρβλ. Herculanensium Voluminum p. 1, 11 Oxoniae 1824. — 4) Ἡράκλειον ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐκ τῆς μεσημβρινωτάτης ἄκρας τῆς Βρεττίας χώρας, Στραβ. ταυτὸν Capo di Spartivento. — 5) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Κρήτης, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Κνωσσοῦ, Στράβ. — 6) Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κανώβου καὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Στράβ. ιζ'. — 7) Ἄκρα τις τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, ταυτὸν Τσχερσχεμβί, Στραβ.

Ἡρακλειοξανθίας, ου, ὁ. Κωμικὴ πεπλασμένη σύνθετ. λέξις, ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς καὶ Ξανθίας, ἀντὶ δούλου τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 499.

Ἡράκλειος, εία, ειον, καὶ

Ἡράκλεος, ος, ον, ἰωνικ. Ἡρακλήϊος. Τοῦ Ἡρακλέους ἢ εἰς τὸν Ἡρακλέα ἀνήκων· ἡ Ἡρακλεία λίθος, ταὐτ. τῷ Μαγνήτις λίθος. Πλατ. Ἴων. Λευκ. αἱ Ἡράκλειοι παῖδες, = Ἡρακλεῖδαι, Εὐρ. Ἡρακλ. 458. αἱ Ἡράκλειοι στῆλαι, Τὸ στενὸν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς· σχηματίζεται δὲ τοῦτο ὑπὸ δύο ὀρέων ἐκτεινομένων πρὸς τὴν θάλασσαν, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Ἄβυλα καλούμενον, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι Ἰσπανίας Κάλπη, ταυτὸν συνηθ. Πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Παλαίφ. Αἰλ. καὶ, αἱ Ἡρακλήϊαι στῆλαι, Ἡρόδ. 4, 42. Πλουτ. ἔτι δὲ, αἱ Ἡρακλέους στῆλαι, Πλάτ. Στράβ. καὶ, ὁ καθ' Ἡρακλέους στῆλας πόρος, fretum Herculeum, ὁ πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Ἔπιρμ. Ἡρακλείος, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστ. Δευκ.

Ἡρακλεῖος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ταυτ. Ἱεράκι.

Ἡράκλειτος, ὁ. Εἷς τῶν ἑβδόμων Ἑλλήνων φιλοσόφων τῆς Ἰωνικῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἔφεσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας τῇ 69 Ὀλυμπ. σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, καὶ ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν τῆς πατρίδος του. Κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγορείῳ Ἱππάσῳ, εἶτα ἀπεδήμησεν περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ κόσμου· ἦν δὲ ἐκ φύσεως ἀνὴρ σκυθρωπὸς καὶ εἰς ἄκρον μελαγχολικοῦ χαρακτῆρος, φαινόμενος ἀηδὴς πρὸς τοὺς ἄλλους αὐστηρὸς καὶ ἀπρόσιτος, ἀποφεύγων πᾶσαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, ἐξ οὗ καὶ ἐπλάττετο ὅτι ἐβρύκετο πάντοτε βλέπων τὴν ματαιότητα τῶν ἄλλων, ἐπωνομάσθη διὰ τοῦτο Κλαυστὸς Συνέγραψεν ἓν βιβλίον περὶ φύσεως τῶν ὄντων τὸ ὁποῖον ἐπραγματεύετο ἰδίως καὶ περὶ τῆς τῶν θείων λατρείας καὶ περὶ πολιτειῶν, εἰς φράσιν ὅλως δι' ὅλου ἀσαφῆ καὶ αἰνιγματώδη, τὸ ὁποῖον ἀνέθηκεν εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ ὅπου μετὰ κηρὸν ἠφανίσθη· ἐξ ὅσων δὲ διεφυλάχθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι περὶ τοῦ Ἡρακλείτου, φαίνεται ὅτι ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ ἦν μᾶλλον μία μεταφυσικὴ θεωρία τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, παραδεχομένη δύο πρώτας καὶ κυρίας ἀρχὰς τῶν πραγμάτων τὴν ἐρίδα καὶ ἁρμονίαν ὡς οὐσιώδη συστατικὰ τῆς ὕλης, ὅτε εἰς αἰώνιον πρὸς ἄλληλα κίνησιν· τὸν δὲ ἀνθρώπινον νοερὸν λόγον ἔλεγεν ἀπόρροιαν ἑνὸς ἀρχικοῦ καὶ καθαροῦ πυρὸς τὸ ὁποῖον ἐδογμάτιζεν ὡς πρώτην πηγὴν τῆς τῶν ὄντων διατηρήσεως καὶ ζωῆς· ὡς μόνην δὲ καὶ ἀναγκαίαν ἀλήθειαν παρεδέχετο πᾶν ὅτι ὅλοι κοινῶς οἱ ἄνθρωποι ἐδόξαζον ὡς ἀλήθειαν· ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης παρεδέχθη πολλοστὰ φιλοσοφικὰς γνώμας τοῦ Ἡρακλείτου, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῶν Κοσμοφυϊκῶν. Διογ. Λαερτ. Πλίτ. Συμπ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ή, 13. — ὅθεν Ἡρακλειτίζω, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου εἰμί, ἢ μιμοῦμαι τὸν Ἡράκλειτον καὶ, Ἡρακλείτειος, ος, ον, τοῦ Ἡρακλείτου ἢ εἰς τὸν Ἡράκλ. ἀναφερόμενος. Πλάτ.

Ἡρακλεόπολις, εως, ἡ. Heracleopolis = Ἡρακλεία. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου Νομοῦ, ἤτις καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη ἐλέγετο. Στέφ. Βυζ. Πτολ. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ μιᾶς νήσου ἥτις ἐσχηματίζετο ὑπὸ τοῦ Νείλου καὶ τῆς Μοιρίδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ Πλίν. ὑπῆρχε καὶ ὁ περίφημος λαβύρινθος. Ἡρόδ. 2, 137. Στράβ. εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμὰς τὸ ζῶον Ἰχνεύμων — 3) Ἡρακλέους πόλις μικρὰ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη δυτικῶς τοῦ Πηλουσίου στόματος τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Σεβροϊτικοῦ Νομοῦ. Στράβ. Πτολ. δ'. 5

Ἡρακλέους ἱερὸν, τό. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐσχηματίσθη μία κώμη, τὸ Ἡράκλειον λεγομένη, ἥτις ὑπῆρχεν ὡς πρωτεῖον τῆς πόλεως Κανώβου, Ἡρόδ. 2, 113

Ἡρακλέους λιμὴν, ὁ. Λιμὴν τις πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Στράβ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κόσσης, Herculis portus. Στράβ.

Ἡρακλέους Νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Σαρδινίας, Πτολ. γ', 3. κατὰ Πλίν. ἦσαν δύο νῆσοι αὐτόθι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, αἱ νῦν Asinara καὶ Pianne.

Ἡρακλήϊος, εία, ειον, Ἐπικ. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡρόδ.

Ἡρακληΐδης, ἀντὶ Ἡρακλείδης, Ἡρόδ. 7, 208.

Ἡρακλήϊος, ίη, ίον. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡρόδ.

Ἡρακλῆς, Ἰωνικ Ἡρακλέης, γενικ. Ἡρακλέους, ἐπικ. κῆος Ἰωνικ. έος. Αἰτ. πληθ. Ἡρακλέας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 720. παρὰ Ῥωμ. Hercules. Ὁ ἐπιτηδειότερος καὶ ἀνδρειότερος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἡρώων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης θυγατρὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀλκείδης ἐκαλεῖτο. Βρέφος ἔτι ὢν ἐν σπαργάνοις ἐφόνευσε δύο φοβεροὺς δράκοντας, τοὺς ὁποίους ἡ Θεὰ Ἥρα, ἐχθρευομένη ὁλοτρόπως τὰ ἄλλα τέκνα τοῦ Διός, ἐπεμψεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν θανατώσωσιν. Ἀνατροφεὺς, ὡς λέγεται, ὑπὸ διαφόρων ἐμπείρων παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων τῆς τότε ἐποχῆς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χείρωνος εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην, κατεστάθη ἀνὴρ ἐξαίσιος καὶ τερατώδους ἀνδρίας· πρῶτον δὲ ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρξεν ὁ φόνος τοῦ ἐν Κιθαιρῶνι Λέοντος ὅτε ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεσπίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὰς πεντήκοντα θυγατέρας, Θεσπιάδας καλουμένας, ἐγένοντο πεντήκοντα δύο παῖδες. Ἀπολλόδ. β', 4, 9. 10. Διόδ. Σικ. δ', 29. ἀκολούθως δὲ κατ' αὐτούς ἔτι τοὺς νεαροὺς χρόνους τῆς ἡλικίας του ἐβοήθει εἰς βοήθειαν τῶν θεῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Γιγάντων μάχῃ ἐθανάτωσεν ἰδιοχείρως ἓν μέγα μέρος αὐτῶν, Ἀπολλόδ. α', 7, 1. Ἀλλὰ κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ τοῦ Διὸς ὢν ὑποκείμενος εἰς τὸν ἐξάδελφον αὐτοῦ Εὐρυσθέα βασιλέα τῶν Μυκηνῶν, ἐβιάσθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ πράξῃ τὰ δεδέκα ἐκεῖνα περίφημα ἄθλα, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον δόξαν καὶ εὐκλειαν τοῦ ἀρχαίου τούτου Ἥρωος· πρῶτον λοιπὸν ἐφόνευσε κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν ἐν Νεμέᾳ φοβερὸν λέοντα. β) ἐθανάτωσε τὴν Λερναίαν ὕδραν. γ) ἔφερεν ζῶντα τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον εἰς τὰς Μυκήνας. δ') ἐνήρεισε τὴν κερυνίτιν ἔλαφον κ') ἐκαθάρισε τὴν πρὸ πολλῶν χρόνων σεσωρευμένην κόπρον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Αὐγείου. ε') ἐτόξευσε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας. ζ) ἥρπασε τὰς ἵππους τοῦ Δομήδους βασιλέως τῆς Θρᾴκης, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Διομήδην. η) ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱππολύτης βασιλίσσης αὐτῶν. θ) ἐπίασε ζῶσας τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου

καὶ ἔφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. ι) ἐθήρευσε τὸν ἐν Κρήτῃ φοβερὸν ταῦρον. ια) ἥρπασε τὰ χρυσᾶ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων, ἐνθα ἐφυλάττοντο ὑφ' ἑνὸς ἀγρύπνου δράκοντος. καὶ ιβ') κατεβὰς εἰς τὸν Ἅιδην ἔφερε ζωντανὸν τὸν κύνα Κέρβερον εἰς τὸν κόσμον. Ἀπολοδρ. β', 5, 2, 4, 8. Διοδ. Σικελ. Θεοκρ. Εἰδ. Καὶ ὅλας δὲ ταύτας τὰς δεινὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ὑποχρεώθη νὰ ἐκτελέσῃ, ἔδειξε διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀνδρίας καὶ ἡρωϊκῆς συνέσεως πολλὰς ἄλλας φιλανθρώπους καὶ σωτηριώδεις ἀγαθοεργείας, ἀπαλλάττων τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ παντοία φοβερὰ τέρατα καὶ κακούργους λῃστάς, οἵτινες ἐπαπείλουν καὶ κατεφόβιζον τότε διὰ τῆς ἀπατημαχίης αὐτῶν δυναστείας διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας. Ἕλλων εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν τύραννον Βούσιριν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀμφιδάμαντος, οἵτινες ἔσφαζον ἀνιλεῶς ὅλους τοὺς ἐρχομένους αὐτόθι ξένους, Ἀπολδρ. β', 5, 11. ἀνέστησεν ἐκ τοῦ ᾅδου τὴν ὡραίαν Ἀλκηστιν ἀποθνοῦσαν ἑκουσίως δι' ἀγάπην τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀδμήτου, ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Τροίαν ἠλευθέρωσε τὴν Ἡτιόνην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος δέσμιον οὖσαν ἐπί τινος βράχου διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ ἓν φοβερὸν θαλάσσιον τέρας κατὰ θέλητιν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολδρ. β', 5, 9. διαβαίνων καὶ διὰ τοῦ Καυκάσου ὄρους ἔλυσε τὸν Προμηθέα ἀπὸ τὰ δεσμά, τοῦ ὁποίου τὸ ἧπαρ κατέτρωγεν εἷς ἀετὸς διὰ προσταγῆς τοῦ Διός, τὸν δὲ Θησέα ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης φυλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Ἀϊδωνέως βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Περσεφόνην μετὰ τοῦ Περιθόου. Πλουτ. Θησ. Ἀπολδ. β', 5, 12. Ὡταύτως καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπεχειρίσθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἰάσονος, συγκατηριθμήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡρώων· δι' ὅλας δὲ ταύτας καὶ ἄλλας πολλὰς γενναίας αὐτοῦ πράξεις καὶ ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ὑπέμεινε, φανεὶς μέγιστος εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, ἠξιώθη καὶ ζῶν ἔτι θείων καὶ μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μετὰ θάνατον ἐδοξάσθη ὡς μία τῶν πρώτων ἐν Ὀλύμπῳ θεοτήτων, ὅπου ἐπλάττετο ὅτε ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θεὰν Ἥβην. Ἡ τελευταία δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ πράξεων ἦν ὁ φόνος τοῦ Κενταύρου Νέσσου, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν, ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἡρακλέους Δηϊάνειραν· ἀλλ' οὗτος ὁ φόνος ἐπέφερε μετ' οὐ πολὺ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος, ὅτε ἡ Δηϊάνειρα μαθοῦσα τὴν πρὸς τὴν Ἰόλην ἀγάπην τοῦ Ἡρακλέους καὶ νομίσασα ὅτι θέλει ἀνακαλέσει αὐθις τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν ἓν ἐκ τῶν φορεμάτων του ἀλειμμένον ἀπὸ τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ πληγωθέντος ἐκείνου Κενταύρου, τὸ ὁποῖον ἐνδυσάμενος ὁ Ἡρακλῆς, ἠσθάνθη ἀμέσως ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα κατακαιόμενον ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ τούτου μιάσματος ὅθεν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑπομείνῃ τὴν θνητὴν ταύτην κατάστασιν, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐκάη. Ἀπολδ. β', 7, 7. Διόδ. Σικ. δ', 33-40. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊανείρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως ἐγέννησε τὸν Ὕλλον, ἐκ δὲ τῆς Ὀμφάλης βασιλίσσης τῆς Λυδίας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐδουλευσε τρεῖς χρόνους κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐγέννησε τὸν Ἄγελαον, ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν διάφορα τέκνα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα παῖδες τοῦ Ἡρακλέους ἢ Ἡρακλεῖδαι κατώκησαν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀφῆκαν μίαν μεγάλην σειρὰν ἀπογόνων. Ἀπολδ. παριστάνετο δὲ συνήθ. ὁ Ἡρακλῆς ἐνδεδυμένος μίαν λεοντὴν καὶ φέρων ἐν ῥόπαλον εἰς τὴν χεῖρα, μὲ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ μὲ νεανικὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος· ἐκτὸς δὲ τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ αὐτοῦ, ἡ λατρεία τοῦ ἥρωος τούτου ἐστάθη πρωΐμως ἤδη καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τοῦ Εὐάνδρου. Διον. Ἁλικ. α', 39.

Ἡράκων, ωνος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρ. Ἀναβ.

Ἡράρασσα, ἡ, καὶ Ῥάραστα. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας τῶν Κασπείρων ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Νιλάδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἥρη, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Ἥρα, Ὁμ. Ἰλ.

Ἥρητον, τό, Eretum. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Monte Rotondo. Στράβ. καὶ Ἥρητος, ἡ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἠρητῖνος, ὁ κάτοικος.

Ἠριγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, ὑποδεχθεῖσα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τὸν Διόνυσον καὶ ἀγαπηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐγέννησε τὸν Στάφυλον· ὕστερον δὲ μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτῆς, ὑπὸ τῆς λύπης ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολδρ. γ', 14, 7. Τζῆν. μύθ. 130. Λουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀρέστης ἐφόνευσε μετὰ ταῦτα, ἢ κατ' ἄλλους ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα, Παυσ. β, 18. Τζῆν.

Ἠριδανός, ὁ, Eridanus. Μυθώδης τις ποταμὸς κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ἢ Φαέθοντος υἱοῦ τοῦ Ἡλίου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔπεσεν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ' Ἡσ. Θεογ. 338. ὑπῆρχον ὁ Ἠριδανὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ καθ' Ἡρόδτ. 3, 115. ἐλέγετο ὅτι εἰσβάλλει εἰς τὴν βόρειον θάλασσαν καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ παρήγετο τὸ ἤλεκτρον. Ἀπολούθως δὲ ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος ποταμὸς (Po) Εὐριπ. Ἱππ. 732. Πολύβ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥόδανος ἢ ὁ Ῥῆνος, Ἄππιαν. ὁ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 628. λέγει ὅτι ὁ Ῥόδανος εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἠριδανόν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἰμηττοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἐριδανὸς γραφόμενον, Στράβ.

Ἥρινναι, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια τῶν Ἑλλήνων, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς, Πλούτ.

Ἡρπιππίδας, ου, ὁ (ι). Λακεδαιμόνιος ναύαρχος, Ξενοφ. Ἱππόδ.

Ἡρόδικος, ὁ. Σηλύβριος, γεννηθεὶς δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ζήσας περὶ τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς ἦν διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις, εἶτα δὲ ἐπηγγέλθη αὐτόθι τὸν ἰατρόν, βιασθεὶς διὰ τὴν ἀσθενῆ αὐτοῦ κρᾶσιν νὰ γυμνάσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ σῶμά του, δι' ὃ καὶ ὑπέσχετο ὅτι θεραπεύει πολλὰς νόσους διὰ τῆς συνεχοῦς τοῦ σώματος ἐξετάσεως. Ὁ Πλάτων καλεῖ αὐτὸν σοφιστὴν, Πρωταγ. καὶ ἰατρὸν, Γοργ. Φαίδρ. Λουκ. — 2) Ἡρόδικος ὁ Λεοντῖνος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου σοφιστοῦ Γοργίου, ὅστις καὶ οὗτος ἐπηγγέλλετο τὸν ἰατρὸν ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 448. Β.

Ἡρόδοτος, ὁ Λεγησιοίς. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν Ἑλλήνων ἱστοριογράφων καὶ πατὴρ τῆς ἱστορίας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 94 Ὀλυμπ. (484 πρὸ Χρ. Περιελθὼν ἐν μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, Εὐρώπης, Αἰγύπτου καὶ Λιβύας συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἄφθονον ὕλην, μὲ τὴν ὁποίαν συνέταξε τὸ μέγα τῆς ἱστορίας αὐτοῦ σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία, τὰ ὁποῖα ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐννέα Μοῦσαι· εἰς ταῦτα παρίστανται μία ἁρμονικὴ καὶ συνεχὴς περιγραφὴ τῶν διαφόρων ἐγνωσμένων ἐθνῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱστορικοῦ τούτου, ἡ σύστασις πολλῶν καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων μοναρχιῶν ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα διαφόρων λαῶν καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐμπερίστατος διήγησις τῶν πολέμων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν· περὶ τὸ 445 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνέγνωσεν ὁ Ἡρόδοτος ἓν μέρος τῆς ἱστορίας του εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος ἀνέγνωσεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 444 ἔτος πρὸ Χρ. εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων. Πλούτ. Λουκ. — 2) Ἀθλητής τις Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Ἰσθμ. ι. — 3) Ἰατρός, μαθητὴς τοῦ Ἀγαθίνου, μετελθὼν τὴν ἰατρικὴν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ. Γαλλην. — 4) Υἱὸς τοῦ Βασιλείδου, Ἴων τὴν Πατρίδα, Ἡρόδ. — ὅθεν Ἡροδότειος, εἶα, ειον, τοῦ Ἡροδότου ἢ εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀνήκων. Στράβ.

Ἡρόδωρος, ὁ Ποντικός. Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ τῆς πόλεως Ἡρακλείας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύο αὐτοῦ συγγράμματα, τὰ Ἀργοναυτικὰ, καὶ τὰ καθ' Ἡρακλέα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπολλώνιος ἐξήντλησε πολλὴν ὕλην διὰ τὸ Ἀργοναυτικὸν αὐτοῦ ποίημα. Ἀπολδ. α, 9, 14. Ἀθήν. ια, 15. Τζετζ.

Ἡρομένης, ους, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Ἡροπύθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, ψευδώνυμος, Δημ. Στεφ.

Ἡροσκαμανδρος, ὁ. Ἀθηναῖος. Πλάτ. Θεαγ. σελ. 129. Β.

Ἡρόστρατος, ὁ. Ἐφέσιος, ὅστις ἐπιθυμῶν μεγάλως νὰ καταταχθῇ καὶ οὗτος ἐνδόξως διά τινος κατορθώματος, ἔκαυσε τὸν Ἔφεσον περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τὴν αὐτὴν νύκτα, καθ' ἣν ἡ Ὀλυμπιὰς ἐγέννησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον. Ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ συνέλευσις τῶν Ἰώνων, ἀφ' οὗ ἐτιμώρησε τὸν αἴτιον τοῦ δυστυχήματος τούτου μὲ ὀδυνηρὸν θάνατον, διέταξε τὸ νὰ μὴν ἀναφερθῇ ὑφ' οὐδενὸς τὸ ἐπαχθὲς ὄνοματου. Στράβ.

Ἡρόφαντος, ὁ. Τύρρηνος τῆς πόλεως Παρίου ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, εἷς τῶν Ἰώνων στρατηγῶν, εἴτινες συνεκστράτευσαν μετὰ τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδτ. 4, 138.

Ἡροφίλη, ἡ. Μία τῶν ἀρχαιοτάτων Σιβύλλων, θυγάτηρ τοῦ Ἀπολλωνος ἢ τοῦ Κητοφάγου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἥτις καὶ προεμήνυσε τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Παυσ. 1, 12.

Ἡροφάντος, ὁ. Περίφημος ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πρὸ πάντων ἐπιδώσας μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλούταρχ. Γάλλην. — 2) Κυνικός τις φιλόσοφος, παρὰ Λουκ.

Ἡρώ, οὔς, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης Ἰδαλίας ἐν Σηστῷ πόλει τῆς Θράκης, περίφημος διὰ τὴν ἐξοχον αὐτῆς ὡραιότητα καὶ σωφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας νέος τις Λέανδρος ἐκ τῆς ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Ἀβύδου, διέβαινε πολλάκις τὸν Ἑλλήσποντον κολυμβῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἤρχετο διὰ νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἕως ὅτου καταληφθεὶς ποτὲ ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας ἐπνίγη, ἡ δὲ Ἡρὼ εὑροῦσα τὸ σῶμα αὐτοῦ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν καταμελισμένον, ὑπὸ τῆς λύπης ἐρρίφθη ἐκ τοῦ Πύργου αὐτῆς καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν. Μουσ. Στράβ. — 2) = Ἡρώων πόλις. Στέφ. Βυζ. πιθαν. δὲ βέλτιον Ἡρώπολις ἀναγνωστέον.

Ἥρων, ωνος, ὁ. Αἰγύπτιός τις, παρὰ Λουκ.

Ἡρώδας, α, ὁ. Συρακούσιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἡρώδης, ου, ὁ Ἀττικός. Περίφημος σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος κώμης τῆς Ἀττικῆς, ζήσας ἐν

Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως, ἀφῆσε δὲ εἰς τὰ μεγαλήτερα τῆς Ῥώμης πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐκλεχθεὶς καὶ ὕπατος τῶν Ῥωμαίων τὸ 193 ἔτος πρὸ Χρ. μετὰ τοῦ Βελλικίου· καὶ ἐθαυμάζη μεγάλως διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ φιλοσοφικὰς αὐτοῦ γνώσεις, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἐξοχον ῥητορείαν του, χρηματίσας διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις πολλῶν ἐνδόξων καὶ ἐπιστήμων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα 76 ἐτῶν τὴν Ἡλικίαν· ἐξ ὅλων δὲ τῶν συγγραμμάτων τοῦ σοφοῦ τούτου ἐσώθη μόνον εἰς λόγος, περὶ πολιτείας καὶ τινα ἐπιγράμματα. Λουκ.

Ἡρωδιανός, ὁ Αἴλιος. Τίὸς Ἀπολλωνίου τοῦ Γραμματικοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας· διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰ Γραμματικὰ ἦλθεν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου τοῦ Ἀντωνίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως. Φαβρ. Βλ. βιβλ. VI. σελ. 278. — 2) Ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν τρίτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐν Ῥώμῃ, φθάσας εἰς διάφορα αὐτόθι πολιτικὰ ἀξιώματα· συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ νεωτέρου Γορδιανοῦ.

Ἥρων, ωνος, ὁ. Περίφημος μαθηματικός, Νεώτερος ἐπικαλούμενος, ζήτας περὶ τὰ μέσα τῆς κεμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου. — 2) Ἕτερος Ἥρων μαθηματικὸς Ἀλεξανδρεύς, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ πολιορκητικῆς τέχνης, καὶ, περὶ τῶν τῆς Γεωμετρίας καὶ στερεομετρίας ὀνομάτων, καὶ, εἰσαγωγὴν τῶν γεωμετρουμένων. — 3) Ἀρχαιότερος τῶν προτέρων ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, ἐφευρετὴς τῶν ὑδραυλικῶν μηχανῶν. Συνέγραψεν εἰσαγωγὰς μηχανικὰς, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὡς τὸ πληρέστερον σύγγραμμα τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐπιστήμης ταύτης· ἔτι δὲ καὶ ἄλλα διάφορα ἐκ τῆς μαθηματικῆς ὕλης

Ἥρως, ωος, ὁ. Ἰατρός. Δημ. Πυραπρεσβ. σελ. 419. Ὑπῆρξεν ὁ αὐτὸς καὶ Τοξαρὶς λεγόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος Ἰατρός· κατὰ Schäfer, ὁ αὐτὸς ὅστις ἀναφέρεται ἐν τῷ περὶ Στεφ. Δημοσθ. λόγῳ, Καλαμίτης ἥρως καλούμενος, ἴδε Καλαμίτης καὶ Τοξαρὶς. (κατὰ Becker γενν. Ἥρω.)

Ἡρώων πόλις, εως, ἡ, Heroum oppidum. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη πλησίον τοῦ ἐνδοτέρου κόλπου τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μεγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἰνδίας. Στραβ. ιζ. καὶ Ἥρω, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡρωοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς τῶν Ἡρώων πόλεως

Ἡσίοδος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ ἐπισήμων ποιητῶν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ὅμηρον, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κύμην πόλιν τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀναπραφεὶς εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀσκραν, ἀφ' ἧς καὶ Ἀσκραῖος ἐπωνομάζετο. Ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη. Κατὰ τὸ Ἀρουνδελικὸν μάρμαρον ἔζη ὁ Ἡσίοδος περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου 944 πρὸ Χρ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξε πολὺ νεώτερος τοῦ Ὁμήρου· περὶ τὴν ἔτ χάτην δὲ ἡλικίαν του ἐλθὼν εἰς τοὺς Λοκροὺς καὶ καταλύσας μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Τρωίλου εἰς τὴν οἰκίαν Μιλησίου τινός, ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς παῖδας τούτου, οἵτινες ἐνόμιζαν ὅτι ἠτίμασε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν, τὸ δὲ σῶμά του ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον εὗρον ἔπειτα οἱ Λοκροὶ τιμωρήσαντες τοὺς φονεῖς αὐτοῦ· ἐκ τῶν δεκαοκτὼ αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ τούτου τρία μόνον ἐπιγραφόμενα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Ἀσπὶς Ἡρακλέους, γραμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς Ἰωνικὴν γλῶσσαν, Πλάτ. Ἡροδτ. — ὅθεν Ἡσιόδειος, εία, ειον. τοῦ Ἡσιόδου ἢ εἰς τὸν Ἡσίοδον ἀναφερόμενος, Πλάτ.

Ἡσιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως, Αἰτχ. Προμ. 560. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Λευκίππης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς, κατὰ προτροπὴν τοῦ μαντείου, ἔδωσεν εἰς ἕνα παραθαλάττιον βράχον διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸν τέρας, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποτειδῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀπάτης, τὴν ὁποίαν ἐβουλεύσατο ἀπὸ μέρους τοῦ βασιλέως τούτου, ὅτε ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τείχη τῆς πόλεώς του· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπιστρέφων τότε ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείας του καὶ εὑρὼν αὐτὴν οὕτως ἐκτεθειμένην, τὴν ἠλευθέρωσε φονεύσας τὸ θηλάτιον τέρας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἤθελεν οὐδὲ εἰς τοῦτον νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβήν, ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τῆς Τροίας μ' ἕνα στόλον καὶ πορθήσας αὐτὴν, ἠχμαλώτισε τὴν Ἡσιόνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Τελαμῶνα. Ἀπολλόδ. β', 6, 4. Διοδ. Σικ. δ', 43. — 3) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους, Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἡσκυλῖνος λόφος, ὁ, καὶ τὸ Ἐσκυλῖνον, Esquilinus collis. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅστις ἀπετέλει τὸ πέμπτον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἓν ἀρχαῖον ἀμφιθέατρον. Στράβ. Διβ·

Ἡσσός, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος κειμένη πλησίον τῆς Οἰάνθης, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἥσσιος, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Ἡσυχεία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Οἰστρέβλην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἡσύχιος, ὁ. Ἀλεξανδρεύς, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἢ κατ' ἄλλους τῆς πέμπτης· συνέγραψεν ἓν λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, ἠρανισμένον ἐκ διαφόρων ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, τὸ ὁποῖον ὅμως διετυπώθη πάντη κεκολοβωμένον καὶ νενοθευμένον μὲ πολλὰς διαφόρων ἄλλων παρεισπάξεις καὶ ἑρμηνείας. — 2) Ὁ ἐπιλεγόμενος Ἐνδόξος, ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ συγγράψας ἓν χρονικὸν εἰς ἓξ τμήματα, τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἕκτον τμῆμα εἰς ἀπόσπασμα διετυπώθη.

Ἥτια, ἡ, καὶ Ἥτις. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Βοίας. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἥτιος, ὁ κάτοικ.

Ἡφαιστεῖον, τό. Ἰων. Ἡφαιστήϊον. Ναὸς τοῦ Θεοῦ Ἡφαίστου, Ἡρόδτ.

Ἡφαιστία, ἡ, καὶ Ἡφαιστιάς, άδος, Πτολμ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, ταύτην Σωτῆρα, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιεύς, έως, ὁ κάτοικος, Ἡροδτ. 6, 140. — 2) Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιάδης, ου, ὁ κάτοικος.

Ἡφαιστίνη, ης, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν οὗτος ἓξ υἱούς, Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἡφαιστίων, ωνος, ὁ. Φίλος καὶ αὐλικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν του, ὅστις ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ἀσθενήσας βαρέως εἰς τὴν πόλιν Ἐκβάτανα ἀπέθανε, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ Ἀλεξανδρος ἓν μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον δαπανηθὲν, ὡς λέγεται, 12,000 ταλάντα. Πλουτ. Διοδ. Σικ. Ἀρρ.ιαν. Ἀναβ. — 2) Ἡφαιστίων καὶ Πτολεμαῖος καλούμενος, Ἀλεξανδρεύς, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε, περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας λόγους ἑπτά, τῶν ὁποίων σώζεται παρὰ Φωτίῳ μία ἐπιτομή. — 3) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ οὗτος, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἥρου· συνέγραψεν ἓν ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων, τὸ ὁποῖον διετυπώθη. Σουΐδ.

Ἡφαιστόπολις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰάσμονος ἐκ τῆς νήσου Σάμου. Ἡρόδτ. 2, 134.

Ἥφαιστος, ὁ, Δωρικ. Ἄφαιστος, παρὰ Ῥωμ. Volcanus. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ὁμ. Ὀδυτ. Θ, 112. κατὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 927. ἦν παῖς τῆς Ἥρας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησε μόνη, ὅτε ὁ Ζεὺς ἐβλαλεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν· λέγεται δὲ ὅτι μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθη εἰς ἄκρον δυστεκῆς, ὁ Ζεὺς ἔρριψεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, ἡ δὲ Θέτις καὶ Εὐρυνόμη ἔλαβον αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιόν των, ὅπου διέμειναν ἐννέα χρόνους. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 395. ἐκρημνίσθη δὲ καὶ δευτέραν φορὰν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, διότι ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἥραν κατ' αὐτοῦ, ὅτε λέγεται ὅτι πεσὼν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου ἐχωλάθη. Ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ ὅλων τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, ὅπου ἀπαιτοῦσι τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἐργασίαν καὶ ἐξαιρ. τῶν ἐκ μετάλλων ἐργασιῶν, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὅτι κατεσκεύαζε μετὰ τῶν Κυκλώπων τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, ὅτι ἐξηργάσθη τὴν ἀμφίπα τοῦ Ἡλίου, τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως, τὰ δεσμὰ τοῦ Προμηθέως, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος ἐδέθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὄρους καὶ ἄλλα διάφορα τεχνικὰ ἀριστουργήματα Ὅμ. Ἰλ. Σ, 478. Αἰσχύλ. Προμ. 2. Ἀπολλόδ. α', 7, 1. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἥφαιστος τὴν Ἀγλαΐαν μίαν τῶν Χαρίτων, εἶτα τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐγέννησε κἀνὲν τέκνον. Ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης μετέβη πρώτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα ἀρχαιόθεν ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ Ἥφαιστος ὡς ἓν ἀρχικὸν πῦρ καὶ ψυχὴ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φθᾶς. Ἡρόδτ. 2, 99, 101. 141. Διόδρ. Σικ. α', 13. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς μικρᾶς Ἀσίας ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ τοῦ Θεοῦ τούτου, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ λεγομένη Λαμπαδηφορία, Παυσ. α', 30. εἰς δὲ τὴν Ῥώμην κατὰ τὴν 27 τοῦ Αὐγούστου μηνὸς ἑορτάζοντο τὰ λεγόμενα Volcanalia. Οὐάρρ. — ὅθεν Ἡφαίστειος, εία, ειον, τοῦ Ἡφαίστου ἢ εἰς τὸν Ἥφαιστον ἀνήκων.

Ἡφαίστου ἀγορά, ἡ, Vulcani forum. Οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενος πλησίον τῆς Νεαπόλεως, ταυτὸν Solfatara. Στράβ

Ἠχώ, οῦς, ἡ. Δωρικ. Ἀχώ, Echo. Μία τῶν Νυμφῶν, ἥτις ἐπλάττετο εἰς ἄκρον λάλος καὶ καὶ τοσοῦτον δυστεκῆς, ὥστε ἔμεινεν ἀείποτε κεκρυμμένη, μόνα εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς βράχους χωρὶς ποσῶς νὰ φαίνηται, μόνη δὲ ἡ λαλιά αὐτῆς ἠκούετο· ἠγάπησε δὲ αὐτὴν ὁ θεὸς Πὰν. Βιων. Εἰδ. α', 38. Πτολ. Ἡφαιστ. Λουκ.

Ἠὼνη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμήτιριον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἠώς, οῦς, ἡ. Δωρικ. Ἀώς. Aurora. Θεὰ τῆς αὐγῆς, ἡ διαχέουσα πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τὸ πρῶτον ὀρθριον φῶς ἐπὶ τῆς γῆς· κατ' Ἡσ. Θεογ. 378. ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀστραίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ζέφυρον, Βορέαν, Νότον, Ἕσπερον καὶ τοὺς Ἀστέρας· ἐφέρετο δὲ ἐπὶ μιᾶς ἁρμάτης συρομένης ὑπὸ δύο

ἵππων ἐκ τοῦ βάθους τοῦ Ὠκεανοῦ, διαχέουσα τὸ φῶς εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς καὶ ἀθανάτους, Ὅμ. Ὀδ. Ε, 23, 246. Ψ. 243. ἤτις καὶ Ῥοδοδάκτυλος ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ καλεῖται. Ἐρασθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸν Μέμνονα καὶ Ἡμαθίωνα. Ὅμρ. Ἰλ. Λ, 1. πολλάκις ἀναφέρεται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡμέρα, ὡς φέρουσα πρώτη τὸ ἡμερινὸν φῶς.

Θ.

Θάββα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Θάγουροι, οἱ. Ἀρχαίός τις λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Θάγουρον, τό. Ὄρος τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀποτελοῦν μεσημβρινῶς τὴν συνέχειαν τῶν νῦν Μογγολικῶν ὀρέων

Θαΐς, ἴδος, ἡ. Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰ. τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, ὅστις διὰ παραπειθήσεως αὐτῆς κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, Πλουτ. Ἀθην. σελ. 576.

Θαλάμαι, αἱ. Φρούριον τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους. Ξενφ. Ἑλλ. ζ, 4, 26. καὶ Θαλάμης, Πολυβ. δ', 75 — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἥτις ὕστερον ἀνῆκεν εἰς τὴν Λακωνίαν, κειμένη παραθαλασσίως· ταύτ. Πραστιάς. Στέφ. Βυζ. Παυσ. γ', 1. καὶ, Θάλαμοι, οἱ νῦν Βοιωτοὶ καλούμενοι, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Θαλαμάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Θάλα ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο μία τῶν πηγῶν τοῦ Νίγειρος ποταμοῦ, Πτολ.

Θάλασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Ἡμέρας καὶ γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσὁ Θεογ. 131. κατά τινας δὲ = Τηθύς, Λουκ. Διαλ. 11.

Θάλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 39. καὶ Θαλίη, Ἡσὁ. Θεογ. 248. κατ' Οὐολφ. Ἀλίη. — 2) Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἔφορος τῆς Κωμῳδίας καὶ τῆς βακχικῆς ποιήσεως. Ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγέννησεν αὐτὴ τοὺς Κορύβαντας. Ἡσὁ. Θεογ. 77. Ἀπολλόδρ. α', 3, 4.

Θαλῆς, ὁ, γενικ. Θάλεω, Ἡρόδτ. Πλάτ. — δοτικ. Θαλῇ, αἰτιατκ Θαλῆν. Ἡρόδτ. Πλάτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστρ. καὶ Θάλητος, Θάλητι, Θάλητα. Πλούταρχ Στρόβ. Παυσ. καὶ γενικ. Θαλοῦ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ περιφήμων Ἑλλήνων φιλοσόφων ἐκ Μιλήτου πόλεως τῆς Ἰωνίας, υἱὸς τοῦ Ἐξαμίου καὶ τῆς Κλεοβουλίης, γεννηθεὶς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 35 Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα. Εἰς παρελθοῦσαν ἤδη ἡλικίαν περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, ἀσύναξε διαφόρους φιλοσοφικὰς καὶ κοσμοφυσικὰς γνώσεις καὶ ἐπιστρέψας εἰς ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν περίφημον Ἰωνικὴν σχολήν, διδάξας πολὺν χρόνον τὴν φιλοσοφίαν του μὲ μεγάλην φήμην καὶ δόξαν. Πρῶτος οὗτος ἐξέθηκε τὰς φιλοσοφικὰς του ἰδέας καὶ τὰς περὶ φύσεως παρατηρήσεις εἰς ἔκφρασιν καθαρὰν καὶ συστηματικήν, ἀφήσας τὴν διὰ συμβόλων καὶ εἰκόνων παράστασιν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πρὸ αὐτοῦ φιλόσοφοι συνηθως ἐκφράζοντο. Αἱ φιλοσοφικαὶ διδασκαλίαι τοῦ Θαλοῦ διετηρήθησαν χρόνον ἱκανὸν δι' ἁπλῆς μόνης παραδόσεως, ἕως οὗ οἱ μετὰ ταῦτα φιλόσοφοι καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀριστοτέλης, μετέδωκαν αὐτὰς καὶ ἐγγράφως. Ἀπέθανε δὲ εὐρεθεὶς ποτὲ θεατὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων· οἱ συμπολῖται του Μιλήσιοι ἐτίμησαν αὐτὸν μὲ ἀνδριάντα. Διογ. Λαέρ. Θαλ. Ἡρόδτ. 1, 74. — 2) = Θαλήτας, ὅπερ ὄρα. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 50.

Θαλήτας, ου, ὁ Ἀρχαῖός τις ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπροσκάλεσαν ποτὲ οἱ Σπαρτιᾶται διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τοὺς παροργισμένους θεοὺς διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ᾀσμάτων του πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπισυμβάσης ἐν Σπάρτῃ νόσου. Πλούτ. Ἀθην. ιε', καὶ Θαλῆς παρὰ Παυσ. α', 14, 3.

Θαλία, ἡ (υυ–). Μία τῶν τριῶν Χαρίτων, παρ' Ἡσὁ. Θεογ. 907. Πίνδ. καὶ Θάλεια, Ἀπολλόδρ. α', 3, 1. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσὁ. Θεογ. 245. ἴδε Θάλεια.

Θάλπιος, ὁ. Τίτις τοῦ Εὐρύτου καὶ ἑκγονος τοῦ Ἄκτορος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 620.

Θάλπουσα, ἡ, = Θέλπουσα. Στέφ. Βυζ.

Θαλύσια, τά, προσυπακμ. ἱερά (υ–υυ). Ἑορτὴ μετὰ θυσιῶν, τελουμένη ὑπὸ τῶν γεωργῶν μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν γενημάτων, Ὅμρ. Ἰλ. Ι, 534. ὕστερον δὲ ἐπανηγυρίζετο ἰδίως πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος, Θεοκρ. ζ', 3.

Θαλυσιάδης, ου, ὁ (υ–υυ–). Τίτις τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπωλος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 458.

Θαμαναῖοι, οἱ Ἔθνος τῆς Περσίας, κατοικοῦν πλησίον τῶν Καρδουχίων ὀρέων. Ἡρόδτ. 3, 93. Στεφ. Βυζ.

Θάμαρ, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὕστερον Παλμύρα κληθεῖσα, ὅπερ ὄρα, Ἰώσηπ.

Θαμάρω, ἡ. Πόλις τῆς ἐντὸς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, Πτολ. ε, 16.

Θάμβες, τό. Ὄρος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ. δ'.

Θαμβράδας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σακῶν, Ξενφ. Κύρ Παιδ. ε', 3, 38.

Θαμιμασάδας, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ποσειδὼν παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρόδτ. δ', 59.

Θαμνήρια, τά. Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Καδουσίων, Ξενφ. Ἑλλ. β', 1, 13.

Θαμοῦς, οῦ, ὁ. Ἀρχαῖός τις μυθολογούμενος βασιλεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, ὅστις ὕστερον ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμοῦς καὶ Ἄμμων. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 274. Δ.

Θαμύρας, ου, ὁ, = Θάμυρις. Πλάτ. Πολιτ. 620. καὶ Νομ. σελ. 809. Ε.

Θάμυρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, αἰτιατκ. Θάμυριν (υυυ). Τίτις τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀγριόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ ὑμνῳδὸς ἐκ Θρᾴκης, μαθητὴς τῆς αὐτόθι περιφήμου σχολῆς τοῦ Λίνου, Ἀπολλόδρ α', 3, 3. Οὗτος λέγεται ὅτι θελήσας ποτὲ νὰ φιλονεικήσῃ μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἐτυφλώθη, λησμονήσας παντάπασι καὶ αὐτὴν τὴν μουσικήν τέχνην του. Ὅμ. Ἰλ. Β, 595. Παυσ. δ', 33.

Θαναάκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μεγαστόρου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα, Ἀπολλόδρ. γ', 14, 3.

Θάνατος, ὁ (υυυ). Τίτις τῆς Νυκτός, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ὕπνου, Ἡσὁ. Θεογ. 756–759. λογιζόμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἐν φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν ὄν, μισούμενον ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὅμ. Ἰλ. 853. Γ, 672.

Θαννύρας, ου, ὁ. Τίτις τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458 ἔτος πρὸ Χρ Ἡρόδτ. 3, 15.

Θαργηλία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Λουκ. — 2) Μιλησία, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Ἀντιόχου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη αὐτὴ βασίλισσα ἐπὶ μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Ξέρξην βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευε κατὰ τῶν Ἑλλήνων. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἀθην. ιγ' περίφημον διὰ τὴν ὡραιότητά της.

Θαργηλία, τά. Μία τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις παινηγυριζομένη κατὰ τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις διήρκει ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, Δημ.

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἑνδέκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἤτοις ἀναλογεῖ μὲ τὰ μέσα τῶν παρ' ἡμῖν Μαΐου καὶ Ἰουνίου μηνῶν, Δημ.

Θάρρηξ, ηκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Θάρσος, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα, Θουκ. β', 80. καὶ Θάρρωπος, ου, ὁ. Παυσ. α', 11. Πλούτ Πύρ.

Θάρυβις, ιος, ὁ. Ἐκ Λυρνησσοῦ, στρατηγὸς τῶν Δυσῶν, Αἰσχύλ. Περ. 50, 323.

Θαρύπας, ου, ὁ. Ἑρωμένος τοῦ στρατηγοῦ Μέμνονος τοῦ Θετταλοῦ, Ξενφ. Ἀναβ. β', 6..

Θασεύς, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Θησεύς. Θεοκρ.

Θάσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν ἐν Τύρῳ. Ἡρόδτ. 2, 44. εἰς δὲ τὴν Ὀλυμπίαν εὑρίσκετο ἐν κολοσσιαίῳ ἄγαλμα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. ε', 25.

Θάσος, ὁ. Τίτις τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ καὶ Παυσ. ε', 25 τοῦ Ἀγήνορος, ὅστις σταλεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἦλθε καὶ κατώκησεν εἰς τὴν νῆσον Θάσον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἡρόδτ. 6, 47. Ἀπολλόδρ. γ', 1, 1.

Θάσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐκτίσθη ὑπὸ Φοινίκων, εἶτα ὑπὸ τῶν Παρίων. Ἦν δὲ τὸ πάλαι περίφημος ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ ἀψθονα αὐτῆς μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ μαρμάρου· ταύτ. Θάσος. Ἡρόδτ. 2, 44, 6. 47. Διον. Περ. 524. — ὅθεν, Θάσιος, ία, ιον, τῆς Θάσου ἢ ἐκ τῆς Θάσου ὤν, ὁ Θάσιος οἶνος, ἐξαίρετος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ποιότητα, Ἀριστφ. Πλουτ. 1023. καὶ Θάσιοι, οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Θάσου. Ἡρόδτ.

Θαυμακίη, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Μεθώνης καὶ Μελιβοίας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος, Ὅμ. Ἰλ Β, 716. οὐχὶ δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Θαμακοί.

Θαυμακοί, οἱ. Φρούριον ἢ μᾶλλον πόλις τῆς αὐτῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ λόφου μὲ θαυμάσιον καὶ τερπνὴν θέαν παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ. ταύτ. Ταιμάκι. Στράβ. — καὶ, Θαυμανοί, οἱ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Θαύμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ποιμάντος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Θαυμακίην ἐν Θεσσαλίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Θαύμας, αντος, ὁ. Τίτις τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Ηλεκτρίδος Ἠλέκτρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἅρπυίας. Ἡσὁ Θεογ. 235, 265. Ἀπολλόδρ α', 2, 6. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὑρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου διεσώθη φεύγων. Ὀβιδ. XII, 303.

Θαψακος, ἡ Πόλις ἀρχαία, περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἔνθα ἦν μία μεγάλη γέφυρα ἐπὶ τῆς ὁποίας διέβαινον, ὅσοι ἤθελον νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν Ἰσσικὴν ἄνω Ἀσίαν. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραμῇ Τίψαχ ἀναφερομένην· κατὰ Πλίν. ὠνομάσθη ἡ πόλις αὕτη ὕστερον Ἀμφίπολις ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ταύτ. δὲ Δαίρ ἢ Δεῖρ.

Ξεν. Ἀναβ. α', 4, 11. Στράβ. Ἀρρίαν. — ὁ ἐξ αὐτῆς, Θαψακηνοί, οἱ κάτοικ. Ξεν. Ἀνάβ.

Θάψος, ἡ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου τῆς νήσου Σικελίας πρὸς ἀνατολὰς τῶν Isola degli Magnisi. Θουκ. ς', 4. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βυσσατίδος χώρας ἐν Λιβύῃ. Στράβ. — ὅθεν Θάψιος, οἱ κάτοικ.

Θαίγγελα, τά. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὡς δῶρον εἰς τὴν Ἀδαν βασίλισσαν τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 24.

Θαλγένης, ους, ὁ, αἰτιατ. -ην καὶ -ηνη. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου ἐκ μετοίκου Κύλωνος, σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Μεγάροις. Θουκ. α', 126. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκυδ. ε', 19, 24. καὶ Θεογένης, παρὰ τῷ αὐτῷ ε', 27. — 3) Ἀγγελος τῶν Λοκρῶν, παρὰ Ξεν. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 4, 18. ἔσχε τῶν Θεογένης γεγραπτ. — 4) Ἀθλητής, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ἡμιζώμαιος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ καὶ ἐξαίσιον ῥώμην, νικήτας, ὡς λέγεται, ὑπὲρ τὰς 1400 φορὰς εἰς τοὺς διαφόρους ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας, διὸ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ μὲ θείας τιμὰς καὶ μὲ ἀνδριάντας. Παυσ. Ἠλιακ. 11. Λουκ. Συμπ. Θε. 12. — 5) Ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζητᾷ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου καὶ συγγράψας ἑρμηνείας εἰς τὸν Ὅμηρον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 525. — 6) Κυνικὸς τις φιλόσοφος ὀπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νιγρίνου, Λουκ. — 7) Πάνις τις Ἀθηναῖος, χυδαῖος καὶ ἄτολμος τὰ ἤθη, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ ὄνομα χηναλώπηξ· ἠθέλησε δὲ νὰ διακύνεται ὡς πλούσιος, καὶ εἷς εἶχεν ἀεὶ δειπνοβαίμονα ἐσυμβουλεύετο περὶ τοῦ τυχόντος πράγματος τὰ ἀγάλματα τῆς θεᾶς Ἑκάτης. Ἀριστοφ. Λυσ. 61. Ὄρν. 1127 κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 822. ὑπῆρξαν ἐν Ἀθήναις δύο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Θεάγης, ους, ὁ, αἰτιατ. -ην. Τίς τοῦ Δημοδόκου ἑνὸς τῶν ἐπιστήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Πειράλου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὅστις μὴ δυνάμενος διὰ τὴν ἀτελῆ κρᾶσίν του νὰ μετάσχῃ τὰ ἐν τῇ πατρίδι του πολιτικὰ ἀφωσιώθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ὅστις οὐ νομίζεται ὡς γνήσιος ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πλατ. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. δ', 15.

Θεαῖος, ὁ, καὶ Θεαῖος, Ηεγν. Τίς τοῦ Οὐλίᾳ Ἀργείου, νικήτας δὶς εἰς τοὺς Ἑκατομβαίους ἀγῶνας ἐν Ἄργει. Πίνδ. Νεμ. 10, 56.

Θεαίτητος, ὁ (αἰτέω). Τίς τοῦ Εὐφρονίου Ἀθηναίου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φαίρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλατ.

Θεανδρίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου, μία τῶν ἐπιστήμων καὶ ἐχόντων οἰκίαν ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πίνδ. Νεμ. 4, 118.

Θεανώ, οὔς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Φάντην. Ἀπολλ. β', 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 298. — 3) Γυνὴ τοῦ Μεταπόντου βασιλέως τῆς Ἰκάρου Γῆς. — 4) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ μήτηρ τοῦ Τηλαύγους, Μυιάρχου καὶ τῆς Μυίας. Διογ. Λαέρ. η', 43. οὗτα καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀναιρεῖ ὁ Σουϊδ. ὑπομνήματα φιλοσοφικά, ἀποφθέγματα καὶ τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 884. — 5) Λυρικὴ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρονται παρὰ τῷ αὐτῷ Σουϊδ.

Θεάριον, τό, Δωρικ. ἀντὶ Θεώριον (α). Τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὅστις ἦν διωρισμένος διὰ τοὺς αὐτόθι Θεωροὺς ἢ ἱεραῖς αὐτοῦ. Πίνδ. Νεμ. 3, 122.

Θεάρτας, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ὁ Πιτθεὺς ἕνα ναὸν ἐν Τροιζῆνι πρὸς τιμὴν τούτου, τὸν ὁποῖον ὁ Παυσ. ἀναφέρει ὡς ἀρχαιότατον. Κορινθ. λα', 8.

Θεαρίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σωγένους ἐξ Αἰγίνης, Πίνδ. Νεμ. 7, 10, 85. — 2) περίφημός τις ἀρτοποιὸς ἐν Ἀθήναις, Πλατ. Γοργ. σελ. 518.

Θεασίδης, ου, ὁ (ι). Τίς τοῦ Δεωπρέπους, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἀοιδίμων πολιτῶν. Ἡρόδ. 6, 85.

Θέη, ἡ, = Θεία, κατὰ Ilgen ἐν Ὁμρ. Ὕμν. Δημητ. 64. ἀντὶ Θέα.

Θεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ. Ἡσιόδ. Θεογ. 135. 371. Πινδ. Ἰσθμ. 5, 1. Ἀπολλόδ. α', 1, 3.

Θείας, αντος, ὁ. Τίς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σμύρνης, ἥτις ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ἄλλως Κινύρας λεγόμενος. Ἀπολλόδ. γ', 14, 4. Ἀντ. Λιβ. 34.

Θεῖβαι, αἱ, Βοιωτικ. ἀντὶ Θῆβαι, Ἀριστ.

Θεοιδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Ὕλλου, τὸν ὁποῖον νικήτας ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Ὕλλον. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 1213. Ἀπολλόδ. β', 7, 7.

Θειτέα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐξίστημος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ. Παυσ. Ἀρκ 38. Στέφ. Βυζ.

Θέλδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 18.

Θέλεθη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, Πτολ. ς', 1.

Θελμισσός, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Συρίας, κειμένη μεσογείως, Πτολμ. ε', 15.

Θελξιόνη, ἡ. Μία τῶν τεττάρων ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, παρὰ Κικ. περὶ Φυσ. Θε. III, 21.

Θέλξιων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ φονεύσας τὸν Ἄπιν βασιλέα τοῦ Ἄργους. Ἀπολλόδ. β', 1, 1. κατὰ Παυσ. β', 5. ὑπῆρξεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄπιος.

Θέλπουσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, Παυσ. η', 25. ἔτι δὲ καὶ Τελφοῦσα, ὅπερ ὄρα.

Θεμελιοῦχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κρατοῦντος τὰ θεμέλια τῆς Γῆς. Φουρ τ. 22.

Θέμις, ἄπλ. ιστος, Ἀττ. Θέμιτος, κοιν. Θέμιδος, Ἀπολλόδ. Ἰωνε Θέμιος. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. σελ. 232. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας. Ἡσιόδ. Θεογ. 135. 901. ἐλογίζετο δὲ αὕτη ἀρχαιόθεν ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν μαντείων καὶ πρώτη ἦτις ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. παρ' Ὁμ. δὲ παρίσταται ἀεὶ ὡς πάρεδρος τοῦ Διός, συγκαλοῦσα καὶ λύουσα τὰς ἀγορὰς τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν καὶ διατηροῦσα τὴν εὐταξίαν εἰς τὰς τῶν θεῶν εὐχάς. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 4. Ὀδυσ. Β, 68. Ὕμν. Διόσ. ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐνομίας, ἔφορος τῆς περὶ τὸν κοινωνικὸν βίον αὐταξίας καὶ ἁρμονικῆς συντηρήσεως. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Καπυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6.

Θεμισκύρα, ἡ (υι), Ἰωνικ. Θεμιστκύρη. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ αὐτόθι χώρᾳ· ἦν δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀρχαιοτάτη, καὶ καθέδρα τῶν Ἀμαζόνων, κτισθεῖσα κατὰ Διόδρ. Σικ. β', 44. ὑπὸ τῆς πρώτης γυναικὸς, ἥτις ἐτύστησε κατ' ἀρχὰς ἐνταῦθα τὸ Ἀμαζονικὸν βασίλειον. Ἡρόδ. 4, 35. Αἰσχύλ. Προμ. 725. — ὅθεν Θεμισκύρειος, α, ον. Τῆς Θεμισκύρας ἢ εἰς τὴν Θεμισκύραν ἀνήκων.

Θεμισκυρεῖος ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῆς πόλεως Θεμισκύρας, = Ἡρακλεῖον. Ἀπολλ. Ῥόδ. 8, 371.

Θεμίστιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Αἰγίνῃ πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. Πινδ. Νεμ. 5, 91. — 2) Τίς τοῦ Εὐγενίου ἐκ Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας 40 ὁλόκληρα ἔτη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν φήμην τὴν Πλατωνικὴν καὶ Περιπατητικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μόνον τριακοντα τρεῖς λόγοι καὶ παραφράσεις τινὲς διαφόρων Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI. σελ. 790.

Θεμιστογένης, ους, ὁ. Συρακούσιός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Ξενοφῶν ἀναφέρει ὡς συγγραφέα μιᾶς ἱστορίας τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐν Ἕλλην. γ', 1, 2. πιθαν. τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν διετώθη οὐδ' ὁ ὡς.

Θεμιστοκλῆς, Ἰωνικ. Θεμιστοκλείης, γεν. έους, Ἰωνικ. εος καὶ ῆος. Τίς τοῦ Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν καὶ ἐμπειροτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν γενναιότητα, τὴν σύνεσιν καὶ τὸν πατριωτισμὸν ἐχρεώστει ἡ Ἑλλὰς τὸ πλεῖστον τῆς σωτηρίας της, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Ξέρξης εἰσέβαλεν μὲ ἀναρίθμητα στρατεύματα, ἐπαπειλῶν αὐτὴν μὲ παντελῆ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδούλωσιν. Ἐξ αὐτῆς ἔτι τῆς παιδικῆς ἡλικίας του ἔδειξε νὰ ἔχῃ ὁ Θεμιστοκλῆς χαρακτῆρα μιᾶς ἐξόχου φύσεως καὶ μεγαλοφυΐας· ὕστερον δὲ ἀρχίσας τὸ στάδιον τοῦ πολιτικοῦ βίου του καὶ ὢν δημοκρατικὸς ὑπῆρξε στὴς τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων ἀντεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ δικαίου Ἀριστείδου, ὅστις ἐφαίνετο μᾶλλον ἀριστοκρατικός, διὸ καὶ συνήργησεν τὰ πλεῖστα εἰς τὸν ἐξοστρακισμὸν τοῦ ἐναρέτου τούτου πολίτου. Ἡ ἐν Μαραθῶνι νίκη τοῦ περικλεοῦς Μιλτιάδου κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, συμπολεμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων, ἐνέπνευσεν ἤδη εἰς τὴν ψυχήν του τὸν μέγαν ἐκεῖνον σκοπὸν τοῦ νὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἰδίαν του πατρίδα διὰ τῶν γενναίων κατορθωμάτων του, πεπεισμένος ὅτι οἱ ἅπαξ νικηθέντες ἐχθροὶ τὴς δὲν θέλουν οὐδ' ὅλως ἀπαυδήσει ἀπὸ τὸ νὰ ἐπαναλάβουν αὖθις τὸν κατ' αὐτῆς πόλεμον· ὅθεν πραττόμενος πολλάκις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων ἔπεισεν αὐτοὺς διὰ τῆς συνετῆς εὐγλωττίας του προσεκτικὸς καὶ τοὺς κατέπεισεν εἰς τὸ νὰ συγχρηστήσωσι πρὸ πάντων μίαν ἰσχυρὰν θαλάττιον δύναμιν συνισταμένην ἐξ 100 πλοίων. Ὅτε δὲ ἤλθεν ἡ εἴδησις εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τῆς νέας καὶ φοβερᾶς τῶν Περσῶν ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων των, παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του ν' ἀφήσωσι δι' ὅλου τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβώσιν εἰς τὰ πλοῖα μεταβιβάζοντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἡ συμβουλὴ αὕτη τοῦ Θεμιστοκλέους συνετέλεσεν μόνη εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος συγκροτηθεῖσα φοβερὰ ναυμαχία μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀπέδειξε προφανῶς, πόσον ἡ γενναιότης καὶ σοφὴ ἐπιχειρη-

σις τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς συνέβαλεν εἰς τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης θαλαττοίου δυνάμεως τῶν ἐχθρῶν καὶ εἰς τὴν ἐξ ὁλοκλήρου καταδίωξιν τῶν Περσῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος· μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς τελευταίαν κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην τῶν Ἑλλήνων ὁ Θεμιστοκλῆς ἔσκευτεν εἰς τὸ νὰ ἀνοικοδομήσῃ αὐθις τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐγείρῃ τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως, διὰ τῶν ὁποίων ἤνωσε τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα τοῦτον, ἀποδείξας εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ὅτι ἡ σωτηρία καὶ ἀσφάλεια ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου ὑπῆρξεν ἡ ἐνίσχυσις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ αὔξησις τῆς θαλασσίου δυνάμεώς της. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ὡς συνέχοχος τοῦ Παυσανίου κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ φθονηθεὶς μᾶλλον διὰ τὴν μεγάλην του δόξαν ἀπὸ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του, ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μὴ εὑρίσκων πλέον εὐδαιμονίαν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Ἀρταξέρξην, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησε μεγάλας ἀπολαύσεις· Ἐκλέξας δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν πόλιν Μαγνησίαν πρὸς κατοίκησίν του, ἀπέθανεν ἐνταῦθα τὸν ἑξηκοστὸν χρόνον τῆς 77 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα ἓξ χρόνων, μὴ φυσικῷ θανάτῳ ὡς λέγεται τὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Μέγαν βασιλέα, ὅτι θέλει γίνῃ στρατηγὸς τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος Περσικῶν στρατευμάτων· τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐφέρθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας κρυφίως ὑπὸ τῶν φίλων του. Σώζονται 21 Ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ὁ Θεμιστοκλῆς ἔγραψεν ἐν καιρῷ τῆς ἐξορίας τοῦ πρὸς διαφόρους φίλους του. Θουκ. 1, 135. Ἡροδ. Πλουτ. Θεμιστ.

Θεμιστονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηΰκος καὶ γυνὴ τοῦ Κύκνου. Ἡσ. Ἀσπ. 356.

Θεμιστώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ Δωρίδος. Ἡτ. Θεογ. 261. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως ἑνὸς τῶν Λαπίθων καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, Ἀπολλόδ. α', 9, 2.

Θεμίσων, ωνος, ὁ (ι). Τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἐρετρίας, ὅστις ἀφῃρέθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τὸν Ὠρωπόν. Δημ. Στεφ. σελ. 259. — 2) Ὑπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου βασιλέως τῆς Κυπρου, ὅστις ἐθανατώθη μετὰ τοῦ Ἀριστέου τὰ πράγματα τῆς πολιτείας ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰκοσπασίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41. — 3) Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ Λαοδικείας, καθιδρυτὴς τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς.

Θεμισώνιον, τό. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, κατ' ἄλλους δὲ πόλις τῆς Φρυγίας νοτιοανατολικῶς τῆς Λαοδικείας, κατοικουμένη ὑπὸ Πιτιδῶν. Στράβ. — ὅθεν, Θεμισώνιος, ὁ κάτοικ.

Θέμμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας. Πτολ. ε', 17.

Θεναί, αἱ καὶ Θέννα, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, ἔχουσα ἐν ἱερῷ ἄλσος. Καλλιμ. Ἴαμ. εἰς Δι. 43.

Θεογαμία, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Σικελῶν πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης ὅτε ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Πλούτων.

Θεογείτων, ονος, ὁ. Θηβαῖός τις φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Θεογέννης, ους, ὁ = Θεαγένης, ἀριθμ. 2. Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔστειλαν πρὸς τὸν Σατράπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον, ἔτι δὲ καὶ εἰς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενφ. Ἑλ. β', 3, 3. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰ ἁπλᾶ καὶ χυδαῖα του ἤθη, Εἰρ. 928.

Θεόγνητος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται λείψανά τινα τῶν κωμῳδιῶν του παρ' Ἀθηναίῳ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π. σελ. 500. — 2) Νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Πυθ. 8, 40.

Θέογνις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς γνωμικὸς ἐκ Μεγάρων πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς λέγεται ἐχρημάτισεν οὗτος διδάσκαλος τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρα, ψάλας εἰς πολλὰ προβεβηκότος γήρας Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται Γνῶμαι ἢ Παραινέσεις τινὲς ἐκ 1238 στίχων εἰς ἐλεγεῖον μέτρον. Θεογν. 23. Πλατ. Νομ. σελ. 630. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενφ. — 3) Τραγικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος, ὅστις διὰ τὸ ἀηδὲς τῶν δραματικῶν του ποιήσεων ἐπωνομάσθη Χίων, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 190. Θεσμ. 177. — 4) Συγγραφεὺς τις Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ ἓν σύγγραμμα, περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυτιῶν, ἐπιγραφόμενον.

Θεογονία, ἡ. Οὗτος ἐπιγράφεται ἓν ἐκ τῶν τριῶν σωζεντων ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου, πραγματευόμενον τὴν ἀρχὴν καὶ γένεσιν τῶν θεῶν καὶ Ἡρώων τῆς παλαιᾶς μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ὁποίου ἡ γνησιότης ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων κριτικῶν· παρβλ. Ἔρμαν. Τμν. Ὁμ. καὶ Creuz. Συμβολ. καὶ Μυθ. τομ. β'. σελ. 218.

Θεοδάμας, αντος, ὁ. Τίτὰν τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων. Τγῖν.

Θεοδέκτης, ου, ὁ. Ἐκ Φασηλίδος πόλεως τῆς Παμφυλίας, Φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ Ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· κατὰ Σουϊδ. συνέγραψεν οὗτος καὶ 50 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι ἀποσπάσματά τινα· ἔγραψεν ἔτι καὶ μίαν ἀπολογίαν τοῦ Σωκράτους. Ἀριστοτ. Ῥητ. β'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π. σελ. 322.

Θεοδοσία, καὶ Θευδοσία, ἡ. Δημ. Λεπτ. σελ. 546. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου (Κριμαίας) κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Χάραξ, μὲ ἐξαίρετον λιμένα· τανῦν Καφφᾶ, ἡ Θεοδόσια. Στράβ. Ἀρρίαν. Περιπ. — ὅθεν, Θεοδόσιος, ὁ κάτοικ.

Θεοδόσιος, ὁ. Συγγραφεὺς μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος, γράψας, Σφαιρικὰ εἰς τρία βιβλία καὶ, περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν βιβλία δύω, τὰ ὁποῖα ἀμφότερα διεσώθησαν· Φαβρ Ἑλ. Βιβλ. Ν, σελ. 21. — 2) Ἕτερος Θεοδόσιος Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Θεοδοσιούπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, εἶτα ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ· περίφημος διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Προκόπ. Μαιερτ.

Θεοδότας, ου, ὁ. Περίφημός τις στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας, Ῥόδιος. Λουκ.

Θεοδότη, ἡ. Περιβόητος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης· συνδιελέχθη ποτέ. Ξενφ. Ἀπομν. γ', 11. ἀκολούθως ἐχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐνήδευσε μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἀθην. ιγ'. σελ. 574.

Θεόδοτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεοσδοτίδου Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 33. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου· τοῦτον εὑρὼν μετὰ ταῦτα ὁ Βροῦτος εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ἐθανάτωσε μετὰ δεινὰς βασάνους. — 3) Ἀθηναῖός τις, Ἰσοτελὴς παρὰ Δημ.

Θεοδωρίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τις φαρμακὶς ἐκ τῆς νήσου Λήμνου. Δημ.

Θεόδωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τηλέλους, περίφημος γλύπτης ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὅστις κατεσκεύασε τοὺς κρατῆρας τοῦ Κροίσου τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔτι δὲ καὶ τὴν περίφημον χρυσόδετον σφραγίδα τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλατταν. Ἡροδ. 1, 51. 3, 41. Πλατ. Ἰων σελ. 533. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς καὶ Ὑποκριτὴς δραμάτων, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτλ. Πολτ. ζ'. Παυσ. Ἀττ. 4, 37. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 40. — 3) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Προκλέους, ὅπερ ἴδε. Θουκ. — 4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐκ Βυζαντίου, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων καλεῖ διὰ τοῦτο, λογοδαίδαλον Βυζάντιον. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 265. — 5) Σοφιστὴς ἐκ Κυρήνης, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, διδάξας αὐτόθι τὴν Γεωμετρίαν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Σωκράτης καὶ Πλάτων. Ξενφ. Ἀπομ. δ', 2. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 145. — 6) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, ἐπικληθεὶς Ἄθεος, μαθητὴς τοῦ Κράτητος καὶ τοῦ Ἀριστίππου, ἐξ τις ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἀθεΐαν του, ζητῶν ν' ἀναιρέσῃ τὴν ὕπαρξιν τῶν θεῶν καὶ καταγελῶν τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν· ἐθεώρει δὲ πᾶσαν θρησκείαν καὶ ἀρετὴν ὡς μίαν ἀξιογέλαστον μανίαν τῶν ἀνθρώπων, ὑπερασπιζόμενος ἐξαιρ. πᾶσαν ἀναισχυντίαν καὶ ἀνομίαν μὲ σοφιστικὴν θρασύτητα καὶ ἐλευθερίαν. Διογ. Λαερτ. β', 8. — 7) Συρακούσιος, συγγραφεὺς μιᾶς πραγματείας περὶ Τακτικῆς καὶ μιᾶς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV. σελ. 344. — 8) Περίφημός τις ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ Παραπρεσβ. — 9) Εἷς τῶν Ἐπισήμων καὶ ἰσχυρῶν ἐν Ἐρετρίᾳ πολιτῶν, ὅστις ἀηδρέτο μετὰ τοῦ Θεμίστωνος τὴν πόλιν Ὠρωπὸν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Δημ. Στεφ. σελ. 259.

Θεοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Δίποινου καὶ Σκύλλιδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ἕνα Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἤλιδος ἐκ κέδρου κατεσκευασμένον. Παυσ. Ἠλ. β'. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, ψηφιζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πένητας μεγαλοψυχίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 2) = Θευκλῆς.

Θεοκλύμενος, ὁ (ῠ). Τίὸς τοῦ Πολυφείδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διά τινα πραχθέντα ὑπ' αὐτοῦ φόνον ἦλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην πρὸς τὸν Τηλέμαχον, Ὀμ. Ο, 223. ὃν δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, εἶπεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἄφιξιν τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην καὶ ἐπρομήνυσε τὸν ἀφανισμὸν τῶν μνηστήρων. Ὀδ. Ο, 528. Ρ, 151. Τ, 350. — 2) Τίὸς τοῦ Πρωτέως καὶ ἀδελφὸς τῆς Θεονόης Εὐρ. Ἠλ. 9.

Θεοκρίνης, ους, ὁ. Ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ.

Θεόκριτος, ὁ. Περίφημος ποιητὴς Βουκολικῶν ποιημάτων, Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Πραξαγόρα καὶ τῆς Φιλίνης, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἱέρωνος τυράννου τῶν Συρακουσῶν· συνέγραψεν εἰδύλλια εἰς διαλέκτον δωρικὴν τῶν ὁποίων ἐσώθησαν τριάκοντα· ἔτι δὲ σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοκρίτου ἓν ποίημα, Σύριγξ ἐπιγραφόμενον καὶ τινα ἐπιγράμματα. — Ἀνθολ. α', 263. — 3) Θεόκριτος ὁ Χῖος, Σοφιστὴς ἐκ τῆς νήσου Χίου,

σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συγγράψας μίαν Ἱστορίαν τῆς Λιβύης καὶ τινας Ἐπιστολάς. Στράβ. ιδ'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. III. σελ 775.

Θεόλυτος, ὁ. Ἀκαρνάν τις, παρὰ Θουκ. β', 102.

Θεομήστωρ, ορος, ὁ. Τύραννος τῆς Σάμου διωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου, διότι ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡροδ. 8, 85.

Θεονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Ψαμάθης, πρότερον Εἰδὼ καλουμένη. Εὐρ. Ἡλ. 11. — παρ' Ὁμήρ. Εἰδοθέα, ὅπερ ὀρθ.

Θεοξένιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὡς θεοῦ τῆς ξενίας ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ἐπονηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Θεοξένια λεγομένη. Παυσ. Ἀχ. 27.

Θεόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, τὸν δῆμον Ἀλωπεκιεύς, παρὰ Δημ. — 2) Ἀγνωστός τις συγγραφεύς, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψε μίαν ἱστορίαν περὶ τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος. Λουκ. Σκύθ. 8.

Θεόπομπος, ὁ. Τίτος τοῦ Νικάνδρου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Εὐριπωνιάδων, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τὸν Πολυδώρου τὸ 742 ἔτος πρὸ Χρ. δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. — 2) Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λυσάνδρου Ξεν. Ἑλ. — 3) Τίος τοῦ Δαμασιστράτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, περίφημος ῥήτωρ καὶ Ἱστορικὸς ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε λόγους ἱστορικοὺς εἰς 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνοι λείψανά τινα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι διασπαρμένα. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ, 2. Φαβρ. Ἑλ Βιβ. II σελ. 809. — 4) Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ Τραγικοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα κωμικὰ δράματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 501.

Θεόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Δέω, ἀδελφὴ τῆς Εὐβουλῆς· καὶ Πραξιθέας, αἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐξ οὗ καὶ ἐτίμησαν αὐτὰς οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεγείραντες ἰδίων ναῶν Λευκοθέων καλουμένων. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 28.

Θεόπολις, εως, ἡ· = Ἀντιόχεια ἡ ἐν Συρίᾳ. Προκοπ.

Θεοσθενίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ Θεοδότου καὶ Νικοστράτου. Πλατ. Ἀπολ. σελ. 33. ἔνθα ἄλλως Ζωτίδου εὕρηται γεγραμμ. — 2) Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ. κατὰ Μειδ.

Θεότιμος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 860.

Θεοφάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βισάλτου ἐκ Θρᾴκης, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἄκραν ὡραιότητά της ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Χρυσόμαλλον Κριόν.

Θεοφάνης, ους, ὁ. Ποιητὴς καὶ Ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, φίλος καὶ εὐνοῦς τοῦ μεγάλου Πομπηίου, τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ἐξιστόρησεν εἰς ἔμμετρον γλῶσσαν. Λουκ. Στράβ

Θεοφάνιος, ὁ Ποταμὸς τῆς Ἀρκτῴας μικρᾶς Ἀσίας, εἰσβάλλων εἰς τὴν Μαιωτίδα λίμνην. Πτολ. ε'. ἔτι δὲ καὶ Θεοφάνιος ὁ αὐτὸς καλούμενος.

Θεοφίλος, ὁ. Ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐξ Ἐπιδαύρου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα ἐκ τῶν δραματικῶν ποιημάτων. Εὐστάθ.

Θεόφραστος, ὁ, καὶ Θούφραστος. Εἷς τῶν ἐπιστημονικωτέρων καὶ πολυμαθῶν ἀνδρῶν τοὺς ὁποίους ἀνέδειξεν ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐποχὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς δόξης της. Γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἐρεσσὸν πόλιν τῆς Λέσβου τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. ἐστάλη νέος ἔτι ὢν ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ διδαχθῇ αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν προσελληνίσας δὲ πρὸ παντὸς εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ ἐξόχου τούτου φιλοσόφου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται ὠνομάσθη Θεόφραστος διὰ τὴν εὐφράδειαν καὶ εὐγλωττίαν αὐτοῦ ἐκφράσεις, πρότερον Τύρτομος καλούμενος· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἀριστοτέλους διεδέχθη ὁ Θεόφραστος τὴν σχολὴν ἐν Ἀθήναις τὸ 321 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν φήμην καὶ κλέος τὴν φιλοσοφίαν του, φθάσας εἰς πολλὰ προβεβηκὼς γῆρας· κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ 99. Κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου καὶ προκατόχου του Ἀριστοτέλους ἄφῆκεν ὁ Θεόφραστος διάφορα συγγράμματα ποικίλης ὕλης, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἱκανὰ ἐξ ὧν καὶ οἱ ἠθικοὶ αὐτοῦ Χαρακτῆρες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 38. Στράβ. ιγ'. Φαβρ. Ἑλλ, Βιβλ. III. σελ. 445.

Θεράμβω, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ Ἡροδ 7, 123. Ἔτι δὲ καὶ, Θράμβος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Θεράπνη, ἡ, Δωρ Θεράπνα. Θυγάτηρ τοῦ Λέλεγος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Θεράπνη. Παυσ. Λακ. 19.

Θεράπνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἐγεννήθησαν οἱ δύω ἀδελφοὶ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης καὶ ὅτι ἐτάφησαν ὡσαύτως εἰς αὐτὴν ὁ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη, διὸ καὶ ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἐνταῦθα ἓν ἱερὸν τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἡροδτ. 7, 61. Πινδ. Πυθ. 11, 95. Νεμ 106. καὶ, Θεράπναι, αἱ, παρ' Ἰσυρτ. — ὅθεν Θεραπναῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Θεραπναῖος, ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 163.

Θερμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Θέρμης ἢ εἰς τὴν πόλιν Θέρμην ἐν Μακεδονίᾳ ἀνήκων· ὁ Θερμαῖος κόλπος· ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἐν Μακεδονίᾳ, τανῦν Κόλπος τῆς Θεσσαλονίκης, Ἡροδτ. 7, 123.

Θέρμα, τά, Στράβ. καὶ Θέρμον, τὸ. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου, ἔχουσα θερμὰς πηγάς· κατὰ Πολυβ. «Τόπος ἐν τοῖς Θέρμοις προτυπακμ. λουτροῖς· — ὅθεν Θέρμιος, ὁ κάτοικ. — 2) Θέρμα, τά, Στέφ. Βυζ. = Θέρμαι ἐν τῇ Σικελίᾳ.

Θέρμαι, αἱ, τῶν Ἱμεραίων, Thermae Himerenses. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος μὲ θερμὰς πηγὰς Τάλων πλησίον τῆς Ἱμέρας, τανῦν Termini. Πολύβ. α', 24. ἐν δὲ κεφ. 40. καλεῖται αὕτη Θέρμη, ἔνθα ὀρθότερ ἀναγινωσκ. Θέρμας ἢ Θερμά· — ὅθεν, Θερμίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Θέρμη, ἡ· Therma. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μυγδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἀρχαιόθεν Λαλία καὶ Ἠμαθία καλουμένη, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Θεσσαλονίκη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θετταλῶν νίκην του Ἡροδτ. 7, 124. Στράβ. ταυτὸν Θεσσαλονίκη. Salonichi. — ὅθεν, Θερμαῖος, ὁ κάτοικ.

Θερμησία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη δύω ναοὺς ἐν Τροιζῆνι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Κορινθ. 34.

Θέρμος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὅπλα βωμὸν ἐν Ἦλιδι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Ἠλιακ. 15.

Θέρμισσα, ἡ. Μία τῶν Λιπαρῶν νήσων, ἄλλως Ἱερὰ καλουμένη· ταυτὸν Volcania· — Στράβ.

Θερμοπύλαι, αἱ (ῡ) (Θερμαὶ, πύλαι). Ἐν Στερεὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης, φέρον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· πρὸς τὴν δυτικὴν αὐτοῦ πλευρὰν ὑψοῦνετο μία σειρὰ ἀποτόμων καὶ δυσβάτων βράχων τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, πρὸς δὲ τὴν ἀνατολικὴν ἔκειτο ἡ θάλασσα καὶ βαθεῖα ἕλη καταλυζόμενα ὑπὸ τῆς θαλάσσης· τὸ μῆκος τοῦ στενοῦ τούτου ἦν 48 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ παραλλάττον· ὠνομάσθη δὲ Θερμοπύλαι ἀπὸ τὰς ἐνταῦθα θερμὰς πηγάς, αἵτινες ἐνομίζοντο ἱεραὶ τοῦ Ἡρακλέους. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ ὁδὸς αὕτη διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἔνδοξον μάχην τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἐναντίον τῶν πολυαρίθμων Περσικῶν στρατευμάτων καὶ τὸν περικλεῆ θάνατον τοῦ Λεωνίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 7, 177. Θουκ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Πύλαι καλούμενοι.

Θέρμος, ἡ, = Θέρμα. Στέφ. Βυζ.

Θέρμουθις, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἴσιδος, παρ' Αἰγυπτίοις· κατ' Αἰλ. ζῴ. ἱστορ. ι', 31. ὑπῆρχε φαρμακερός τις ὄφις, περιελιττόμενος ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἴσιδος καὶ τὸν ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἐσέβοντο ὡς ἱερὸν ζῷον.

Θέρμυδρα, τά, καὶ Θερμυδραί, αἱ (Θερμὸς, ὕδωρ). Λιμὴν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτόθι Λίνδον πόλιν. Στέφ. Βυζ. Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Θερμωδόων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἀμαζονικῶν ὀρέων καὶ γινόμενος πλειστός, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι κατῴκουν τὸ πάλαι αἱ Ἀμαζόνες· τανῦν Τερμέδ. Αἰσχ. Προμ. Ἡροδτ. β', 104. Ξεν. Πλιν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων πλησίον τῆς Τανάγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου Αἷμων καλούμενος. Ἡροδτ. 9, 43. Πλουτ.

Θέρμων, ωνος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. η', 11.

Θερσαγόρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκμ.

Θέρσανδρος, ὁ. Τίος τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων καὶ πολεμήσας ἀνδρείως ἐνίκησε τὴν Θήβας καὶ ἔλαβε τὸν ἀδελφὸν κατακρατήσας θρόνου τοῦ πατρός του· ἐλθὼν δὲ ἔπειτα καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐθανατώθη μαχόμενος μετὰ τοῦ Τηλέφου. Πινδ. Ὀλ. 2, 76-81. Παυσ. Βοιωτ. 5. — 2) Τίος τοῦ Σισύφου. Παυσ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων Πολιτῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας. Ἡροδτ 9, 16.

Θερσίλοχος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν Ἐπισήμων Λυκίων, συμμαχῶν τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ Ὁμ. Ἰλ. Φ, 209.

Θέρσιππος, ὁ. Μακεδών, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον.

Θερσῖται, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν ἐν τῇ δυτικῇ Ἰσπανίᾳ. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Θερσίτης, ου, ὁ (ῑ) (Θέρσος). Τίος τοῦ Ἀγρίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ δυσειδέστατος καὶ ἀσχημότερος ὅλων τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων καὶ εἰσέτι ὁ πλέον θρασύστομος καὶ προπετής· Ὁμ. Ἰλ. Β, 212. ἀντεφέρετο δὲ ψεύδοτε κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Α-

γεμένους καὶ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐμαστιγώθη ποτέ, κλαύσας ὡς ἐν μικρὸν βρέφος· λέγεται δὲ ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ ταῦτα, διότι ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀμαζόνος Πενθεσιλείας, θανατωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Τζέτζ. Ἀνεμν. 999.

Θεσμία, ἡ, καὶ Θεσμοφόρα· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ διαφόρους ναοὺς καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑορτάζοντα τὰ λεγόμενα Θεσμοφόρια.

Θεσμοφόρια, τά. Μία τῶν ἐπιτήμων ἑορτῶν, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Θεσμίας Δήμητρος εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, Θήβας καὶ Συρακούσας, συσταθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως· ἐτελοῦντο δὲ τὰ Θεσμοφόρια ταῦτα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 14 ἡμέραν τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας ὑπὸ μόνων ἐλευθέρων Ἀθηναίων γυναικῶν, εἰς δὲ τοὺς ἄνδρας δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ὅλως συγχωρημένον νὰ μαθήσωσι τῆς τελετῆς ταύτης· αὗται αἱ τελοῦσαι τὴν μυστηριώδη ταύτην ἑορτὴν γυναῖκες ἐκλεγόμεναι ὑφ' ἑκάστου δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἐκαλοῦντο Θεσμοφοριάζουσαι, αἵτινες ἔπρεπε νὰ διαθέσωσιν ἑαυτὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν τελετῶν τούτων δι' ἁγνισμῶν καὶ καθαριότητος, ἀπέχουσαι ἀπὸ πάσης σαρκικῆς ἀπολαύσεως. Αἱ ἱερώτεραι τελεταὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἐγίνοντο ἐν καιρῷ νυκτός, ὅτε ἑκάστη τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν ἔφερε μίαν λαμπάδα ἀναμμένην εἰς τὴν χεῖρα, ἐφωνοῦσαι εὐχὰς καὶ ὕμνους πρὸς τὴν Δήμητραν, Περσεφόνην, Πλοῦτωνα καὶ Καλλιγένειαν, καὶ σχηματίζουσαι ἓν εἶδος χοροῦ ὁλκλτμα λεγόμενον ὅμοιον μ' ἐκεῖνο τῶν Περσῶν καθ' Ἡρόδ. 2, 171. ἔφερον πρῶτον τὴν τελετὴν ταύτην ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, παρὰ τῶν ὁποίων τὴν ἐδιδάχθησαν αἱ Πελασγιωτίδες γυναῖκες.

Θεσμοφοριάζουσαι, αἱ. Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τῆς ὁποίας ἐφάπτεται καὶ χλευάζει τὸν τραγικὸν Εὐριπίδην.

Θέσπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θεσπιαί· Παυσ. 9', 26. — 2) = Θεσπιαί, αἱ, ὅπερ καὶ συνηθέστ. τύπ. ἐστί, Ἡρόδ. 8, 50. Ὅμ. Ἰλ. Β, 498. (κατὰ Οὐολφ. καὶ Θέσπια διὰ μακροῦ ι ἀναγνωστέον.)

Θεσπιάδαι, οἱ. Οἱ πεντήκοντα δύω υἱοὶ τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου· τούτους μετῴκισεν ὕστερον ὁ Ἰόλαος εἰς τὴν νῆσον Σαρδώ. Διοδ. Σικ. δ', 29. Παυσ. ι', 17.

Θεσπιάδες, αἱ· Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ πρῶτον ἡ λατρεία αὐτῶν. Παυσ. 9', 27

Θεσπιαί, αἱ (σπαν. Ἐνικ. Θέσπια). Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, κατὰ Στράβ. οὖσα ἀποικία Θρακῶν, κατ' ἄλλους δὲ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Θεσπίου ἢ τῆς Θεσπείας. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ἔρωτος μὲ τὸ ἀρχαῖον λίθινον αὐτοῦ ἄγαλμα, καὶ ἕτερος τοῦ Ἡρακλέους· ταῦτ. Νεοχωρίου· Ξεν. Ἑλ. ε', 4, 10. Δημ Στράβ. — ὅθεν, Θεσπιάδης, ου, ὁ· ὁ κάτοικ. τῶν Θεσπιῶν. Ἀντιπ Σιδ. λα', 3. ποιητ. καὶ Θεσπιεύς, έως, πεζ Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Θεσπιάς, άδος, ἡ, ἡ ἐκ Θεσπιῶν οὖσα ἢ τῶν Θεσπιῶν. — 3) Θεσπικός, ή, όν, τῶν Θεσπιῶν ἢ εἰς τὰς Θεσπιὰς ἀναγόμενος, ἡ Θεσπικὴ, ἡ περὶ τὰς Θεσπιὰς χώρα Θουκ. δ', 76.

Θεσπιάς, άδος, ἡ. Ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Θέσπιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, γεννήσας ἐκ τῆς Μεγαμήδης πεντήκοντα θυγατέρας αἵτινες Θεσπιάδες ἐκαλοῦντο· ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθερώσας αὐτὸν ἀπὸ τινος φοβεροῦ λέοντος ζῶντος ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Κιθαιρῶνος, ἐγέννησε ἐκ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ θυγατέρων 52. υἱούς· Ἀπολλόδ. β', 7, 8. Παυσ. 9', 27. ἡ γραφὴ, Θέστιος καὶ Θεστιάδες ἐστὶν ἡμάρτημ. Ἀπολλόδ. β'. 4, 10.

Θέσπις, ιδος, ὁ. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν Ἑλλήνων ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήτας τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὸν χορὸν τὸ λεγόμενον ἐπεισόδιον, ἤτοι ἕνα ὑποκριτὴν ὅστις μετὰ τὴν παῦσιν τῶν χορικῶν ἀσμάτων ἀπαγγέλλετο μῦθόν τινα ἢ τὴν διηγησιν τοῦ βίου Βάκχου ἢ ἄλλου τινὸς ὑμνουμένου Ἥρωος· μαθητὴς τοῦ Θεσπίδος ὑπῆρξεν ὁ Φρύνιχος, ὅστις ἀνεκαίνισε τὴν ἀρχικὴν ταύτην δραματικὴν ἀπαγγελίαν, εἰσάξας καὶ ἐν πρόσωπον γυναικός. Ἀριστφ. Σφ. 1470. Φαβρ Ἑλλ. Βιβ. Π. σελ. 160. — 2) Περίφημός τις αὐλητὴς παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ πρώτῳ ἐν Αἰγύπτῳ Λουκ. Προμ.

Θεσπρωτία, ἡ. Μικρά τις ἐπαρχία ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Χαονίας παρὰ τῇ θαλάττῃ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ, παρὰ Θουκ. α', 30.

Θεσπρωτοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἕνα ἐκ τῶν τριῶν λαῶν ὅσοι κατῴκουν ἀνέκαθεν τὴν Ἤπειρον· ἐλογίζοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ὡς ἔθνος εἶτε ἄγριον καὶ βάρβαρον Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 315. Ἡρόδ. 8, 46 — ὅθεν Θεσπρωτός, ὁ, ἡ, όν. Ὁ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Θεσπρωτίας ἀνήκων ἢ Θεσπρωτικός, Αἰτχ. Εὐρ. Φοιν. 983. — 2) Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ· ἡ τῶν Θεσπρωτῶν χώρα, Θουκ. α', 46. καὶ ἡ κάτοικος τῆς Θεσπρωτίας. — 3) Θεσπρωτιακός, ή, όν· καὶ Θεσπρωτικός, τῶν Θεσπρωτῶν. Στράβ.

Θεσπρωτός, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκαονος. Ἀπολλόδ. γ', 81. — 2) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Θυέστης μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας, τὴν ὁποίαν ἁπατήσεὶς ἔπειτα ὁ Ἀτρεὺς ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. Τζέτζ.

Θεσσαλία, ἡ, Ἀττ. Θετταλία. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ πάλαι τὴν Ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Πίνδου τὸ ὁποῖον τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς ἰδίας Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐκλήθη δὲ Θεσσαλία ἀπὸ τοῦ Θεσσαλοῦ υἱοῦ τοῦ Λίμονος ἢ υἱοῦ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας· Στράβ. 9'. Στεφ. Βυζ. παρ' Ὁμηρ. οὐχ εὑρηται τὸ ὄνομα Θεσσαλία οὐδαμοῦ· φαίνεται δὲ πιθὰν ὅτι ἀρχαιόθεν ἐκαλεῖτο αὕτη ἐν γένει ἢ καὶ κατὰ μέρη μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλλάς, Αἰολὶς, Πυρραία, Αἱμονία καὶ Πελασγία, καὶ ὅτι μόνον ἓν μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὴν Φθίαν ἐκεῖνο μόνον ὠνομάζετο ἰδίως Θεσσαλία, ὡς ἀπὸ τοῦ Θέσσαλοῦ καὶ Ἄλιος. Ἡ δὲ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις αὐτῆς ἐσυμπεριελάμβανε περὶ που 450 τετραγ. Γεωγρ. μιλίων, ἔχουσα γῆν ἄφορον μὲ εὐρυχώρους καὶ τερπνὰς πεδιάδας· ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων εἰς τέσσαρας μικροτέρας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Φθιῶτιδα, Ἑστιαιῶτιδα, Θεσσαλιῶτιδα καὶ Πελασγιῶτιδα Ἡρόδ. 7. 129. Στράβ. 9'. Πτολ. γ', 13. κατ' ἄλλους δὲ εἰς Φθιῶτιδα, Θεσσαλιῶτιδα, Μαγνησίαν καὶ Περραιβείαν. — Λιβ. 33 Θετταλία, Ἀττικ. πρῶτον παρὰ Ξεν. Πλάτ. Δημ. τὴν Θεσσαλίαν, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Θεσσαλικός, ή, όν. Τῆς Θεσσαλίας ἢ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀνήκων, Ἡρόδτ. Θεοκρ. καὶ, Θετταλικός, ή, όν, Ξεν. Πλάτ.

Θεσσαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπ. ἐστκ. ἡ τῆς Θεσσαλίας οὖσα, Θετταλὶς κυνῆ, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 305 Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας, καὶ Θετταλὶ, ίδος, Ἀττικ. Πλατ. Γορ. σελ. 513. ἀντὶ, φαρμακὶς, αἱ γὰρ Θετταλίδες γυναῖκες ἐφημίζοντο τὸ παλαι ὡς ἐπιτήδειαι μάγισσαι καὶ φαρμακίδες. Ἀριστφ. Νεφ. 749.

Θεσσαλίσκος, ὁ. Θηβαῖος τις παρ' Ἀρριαν.

Θεσσαλιῶτις, ίδος, ἡ. Μία τεσσάρων μικρῶν Ἐπαρχιῶν τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας, κειμένη μεταξὺ Ἐστιαιώτιδος καὶ τοῦ ὄρους Πίνδου. Ἡρόδτ. 1, 57. Στράβ.

Θετταλοί, οἱ. Ἀττκ. Θετταλοὶ. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Θετταλίας ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἑλλάδι. Οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι λαοὶ τῆς χώρας ταύτης ἐκαλοῦντο Αἵμονες, ὕστερον δὲ ἐλθόντες οἱ Πελασγοὶ ὑπὸ τὴν ἐθηγίαν τοῦ Φθίου, Ἀχαιοῦ καὶ Πελασγοῦ καὶ διώξαντες αὐτοὺς ἐσυστήθησαν ἑταῦτα διαμοιράσαντες ὅλην τὴν χώραν μεταξύ των καὶ κτίσαντες τὴν πόλιν Λάρισσαν ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ Πελασγικὸν Ἄργος· περὶ δὲ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ Ἕλληνος, ἐβιασαν τοὺς Πελασγοὺς τούτους νὰ παραχωρήσωσι μέρη τινὰ τῆς χώρας των, ἔνθα πρῶτον ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἐστύτησεν ἰδίου Βασιλειον ἐν τῇ Φθιώτιδι, ὅπου ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἑλλάδα· οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ Αἰόλος, Δῶρος καὶ Ξοῦθος ἐκτάνθησαν ὕστερον εἰς πλειότερα μέρη τῆς Θεσσαλίας. Ἦσαν περίφημοι τὸ πάλαι οἱ Θετταλοὶ ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι καὶ ἀριστοὶ ἱππεῖς, ἐπινοήσαντες, ὡς λέγεται, πρῶτοι τὴν χρῆσιν τῶν ἵππων· ἀλλ' οὐχ ἧττον διαβόητοι ἦσαν διὰ τὸν κοῦφον καὶ ἄστατον αὐτῶν χαρακτῆρα, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν δεισιδαιμονίαν καὶ περὶ τὰς μαγείας καὶ γοητείας πίστιν των. Πινδ. Ἡρόδτ. 7, 132. Πλάτ. Κριτ. σελ. 54.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐν μιᾷς Θεσσαλίδος Φτιώτιδος καλουμένης· ταύτην ἔλαβεν ὕστερον γυναῖκα ὁ Κασσανδρος ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον· ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς λέγεται κατά τινας ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Θεσσαλονίκη. — Στράβ. Στεφ Βυζ.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, πρότερον Θέρμη καλουμένη, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θετταλῶν νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θεσσαλονίκης· ταυτὴν Θεσσαλονίκη, Salonichi

Θεσσαλός, ή, όν· Ἀττκ. Θετταλός· Ἐπίθ. τῆς Θεσσαλίας· ἡ ἐκ Θεσσαλίας ὢν· αἱ Θεσσαλοὶ ἵπποι, Σοφ. Ἠλ. 703.

Θετταλός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χαλκιόπης, βασιλεὺς τῶν νήσων Καλύδνης καὶ Νισύρου, τοῦ ὁποίου οἱ δύω υἱοὶ Ψειδίππος καὶ Ἀντιφος ἐξεστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας· Ὅμ. Ἰλ. Β. 679. καὶ, Θεσσαλὸς, παρ' Ἀπολλόδ. — 2) Τίὸς τοῦ Αἵμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ Χώρα Θεσσαλία Στράβ. 9'. — 3) Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ὅστις σωθεὶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς παιδοκτόνου μητρός του, ἀνετράφη ὑπὸ τῶν Κορινθίων, εἶτα ἐκυρίευσε τὴν Ἰωλκὸν, Διοδ. Σικ. δ', 56 — 4) Τίὸς τοῦ Πεισιστράτου, Θουκ. α', 20 — 5) Τίὸς τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους, ἰατρὸς καὶ οὗτος· κατὰ Γαλλ. ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου.

Θέστηλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐπικάστης θυγατρὸς τοῦ Αὐγείου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. ἀμφίβλ.

Θεστία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου ποταμῶν. — ὅθεν, Θεστιείς, οἱ κατοικ. Πολύβ. ε', 7.

Θεστιάδης, ου, ὁ (-υυ) Τίὸς τοῦ Θεστίου, ὁ Ἰφικλος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 251.

Θεστιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, ἡ Ἀλθαία. Αἰσχλ. Χοηφ. 602, καὶ ἡ Δηΐδα Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 49.

Θέστιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημανάσσης, ἄγγονος τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολλόδ. α', 7, 7. Βασιλεύσας εἰς τὴν Πλευρῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Λαοφόντην ἢ κατ' ἄλλους τὴν Δηϊδάμειαν ἐγέννησε τὴν Λήδαν, Ὑπερμνήστραν, Ἀλθαίαν καὶ υἱοὺς τὸν Ἰφικλον, Εὔιππον καὶ Φλέξιππον. Εἰς τούτων κατεφυγὼν ἐν Σπάρτῃ ὁ Τυνδάρεως καὶ Ἰαΐριος. Παυσ. γ', 1, (συχνάκ. ἡμάρτμ. Θέσπιος γραφομ. ὑπερ ὀρθ.)

Θεστόριος, ὁ. ἴδε Θέστωρ.

Θεστορίδης, ου, ὁ (ῑ) Τίὸς τοῦ Θέστορος, ὁ Καλχας, Ὅμ. Ἰλ. Α, 69.

Θέστυλις, ιδος, ἡ. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 19.

Θέστωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰθμονος εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ μάντεως Καλχαντος, τῆς Λευκίππης καὶ Θεονοης. Τγῖν. 190. τοῦτου ἡ θυγάτηρ ἁρπαγεῖσα ὑπὸ λῃστῶν ἐπωλήθη εἰς τὸν ἐν Καρίᾳ βασιλέα Ἶκαρον, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα πωληθεῖσ ὡς δοῦλος καὶ ὁ Θέστωρ, ἠλευθέρωσαν αὐτὴν πεμφθεῖς εἰς τὴν πατρίδα του ὑπὸ τοῦ Ἰκαρου μὲ πλοῦτα δῶρα. Τγῖν. — 2) Τίὸς τοῦ ἄνοπος Τρωὸς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 401.

Θετίδειον, τό, καὶ Θετίδιον, Ἱερὸν τῆς Θέτιδος πλησίον τῆς πόλεως Φαρσάλου ἐν Θετταλίᾳ ἔτι δὲ καὶ, Θετίδος Ἀνακτορον λεγόμενον, Εὐριπ. ὁ κατὰ συγγραφ. παρὰ Εὐρ. Ἀνδρ. 20 Πινδ. καὶ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Στράβ.

Θετίδιον, τό, = Θετίδειον.

Θέτις, ιος, καὶ ιδος., Θέτι, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία καὶ αὐτὴ τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 244. τὴν ὁποίαν ἁπαρτήσατο ἡ Ἥρα, ἔδωκεν ὡς γυναῖκα εἰς τὸν Πηλέα βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων· εἰς τοὺς γάμους δὲ αὐτῆς πλάττεται ὅτι παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐκτὸς τῆς Ἔριδος, ἥτις θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν τοιαύτην περιφρόνησιν, ἔρριψε τὸ περίφημον ἐκεῖνο μῆλον διὰ τοῦ ὁποίου διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῶν τριῶν θεῶν. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 432 Ω, 60. ἐκ τοῦ Πηλέως ἐγέννησεν ἡ Θέτις τὸν ἀνδρεῖον Ἀχιλλέα, διὰ τὸν ὁποῖον παρεξυνθεῖσα ἔπειτα μετὰ τοῦ Πηλέως θέλουσα νὰ κάμῃ αὐτὸν ἀθάνατον, ἄφηκε τὴν οἰκίαν της δι' ὅλου καὶ ἔζη πλησίον τοῦ γέροντος πατρός της Νηρέως. Ἀπολλόδ. γ', 13, 6. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 800. Λυκιφ. 178 ἡ γεν. Θέτιδος, εὑρηται παρ' Ὅμ. Ἐυρ. Πλάτ. Θέτιος παρὰ Πινδαρ. Δοτε. Θέτι, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 406. Ἡροδτ. Ἐλληνικ. Θέτι, Ὅμ. παρβλ. Ἀπολλόδ. γ', 13, 5.

Θετταλία, Θετταλικὸς, Θετταλὶς, Θετταλιῶτις, Θετταλὸς. Ἀττ πρῶτον παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. 621. Ξενοφ. Πλάτ. ἀντὶ Θεσσαλία, Θεσσαλικὸς, κ. τ. τ.

Θευ, ἀρχικὴ συλλαβὴ συνήθ. παρὰ τοῖς Δωριεῦσι ἀντὶ τῆς Θεο, π. χ. Θευδότιος, Θεύδοτος, κ. τ. τ. ἀντὶ Θεοδότιος, Θεόδοτος

Θευγενὶς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἰατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ. Εἰδ. ιή, 13.

Θεύδη, ὁ, καὶ Θέδη ἡ Θευδᾶ. ἀλλιτ. Θεότης παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἔφορος τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῶν γνώσεων καὶ ἔξαιρ. τῆς Ἀστρονομίας, διὰ τῆς ὁποίας περίστασιν αὐτὴν τὴν τάξιν καὶ κίνησιν τῶν ἀστέρων καὶ ἐλατρεύετο ὡς εὑρετὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῆς Γεωμετρίας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἑρμῆν. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 274. Διοδ. Σικ. Φῶβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, 12. σελ. 89. Creuzer. Συμβολικ. I. σελ. 383.

Θεώλος, ὁ. Οὕτως ἐπροφέρετο ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἡ λέξις Θέωρος, μὴ δυναμένου καθαρῶς νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον ρ. Ἀριστφ. Σφ. 45.

Θέων, ωνος, ὁ. Περίφημος τις ζωγράφος ἐκ Σάμου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. — 2) Ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη ὑπάρχει ἀπροσδιόριστος· συνέγραφε, τεχνην περὶ προγυμνασμάτων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI. σελ. 97. — 3) Φιλόσοφος Πλατωνικὸς ἐκ Σμύρνης, ζήσας περὶ τὸ 118 ἔτος ἀπὸ Χρ. συνέγραψε, περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρησίμων εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV. σελ. 35. — 4) Θέων ὁ Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σωζονται ἐπιγράμματά τινα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγείου Ἀναλήκτοις. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. IV. σελ. 496. — 5) Ἕτερος φιλόσοφος στωϊκὸς Ἀλεξανδρεὺς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράψας κατὰ Σουϊδ. Περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν.

Θεῶν Σωτήρων λιμὴν, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ κατά τινας ἐν Αἰθιοπίᾳ.

Θέωρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν ἐπιορκίαν καὶ ῥυπαρὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 397. Σφ. 43.

Θήβα, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Θήβη. Πινδ.

Θῆβαι, αἱ, ποιητκ. Θήβη, Βοιωτκ. Θεῖβαι. Thebae. — 1) Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τῆς Θηβαΐδος, κειμένη ἐπὶ τῶν δύω ὄχθων τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἐχοντος ἐνκύκλιον 1300 ποδῶν πλάτος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος καλεῖ, ἑκατόμπυλον, οὖσα ἀρχαιόθεν καθέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ Διὸς πόλις κληθεῖσα. Ὅμ. Ἰλ. I. 381—384. Ὀδ. Δ, 126. Ἡροδτ. 2, 15. ἡ περίμετρος ταύτης τῆς μεγάλης πόλεως ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. 80 Ἑλληνικῶν σταδίων ἤτοι δύω γεωγρ. μιλ. τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν της ἀναφέρονται παρὰτε Διοδρ. Σικ. καὶ Στράβ. ταύτῃ κεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτόθι τόκου δύω χωρία Ἄραβων Λουξόρ. καὶ Καρνάκ λεγόμενα. — 2) Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἐσω Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, τῆς ὁποίας ἡ Ἀκρόπολις, Καδμεία καλουμένη, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Φοινίκος Κάδμου, ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων 1500 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ ὁ Ἀμφίων ἔκτισε περὶ τὴν Καδμείαν τὴν Ἰδίως πόλιν Θήβας, περικυκλώσας αὐτὴν μ' ἑπτὰ τείχη ἔχοντα ἑπτὰ πύλας, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ αὐτοῦ θυγατέρων, Ὅμ. Ὀδ. Λ. 263. κατὰ Δ καιρὸν εἶχεν ἡ πολις τῶν Θηβῶν μίαν περίμετρον 43 σταδίων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ μεγάλη ἀγορὰ λεγομένη, ἔνθα ἵσταντο τὰ ἀγάλματα ὅλων τῶν ἐνδόξων Θηβαίων ἀνδρῶν, μεταξὺ δὲ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῆς Ὠγυγίας πύλης εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τοῦ Ἡρακλέους Προμάχου. Περίδοξος πρὸ πάντων ἐχρημάτισεν ἡ πολις τῶν Θηβῶν διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῶν γενναίων στρατηγῶν Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτων ἐδοξάσθη οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἐνταῦθα γένιητιν τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου βασιλέως Σαΐτου κατεστάθησαν αἱ Θῆβαι πόλις ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα ἐφθασεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης της. — 3) Θῆβαι αἱ Φθιώτιδες. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη παραθαλαττίως, ὕστερον δὲ Φιλιππούπολις κληθεῖσα, τανῦν Ἀρμυρὸν. Πολυβ. ε', 100. Στράβ. — Ὅθεν Ἐπίρρ. Θήβαζε, καὶ ποιητκ. Θήβασδε, εἰς τὰς Θήβας, πρὸς τὰς Θήβας. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 270. Θήβηθεν, ἐκ τῶν Θηβῶν καὶ Θήβηφιν, ἐν Θήβαις Ὅμ.

Θηβαιεύς, εως, ὁ. Ὁ ἐκ Θηβῶν, Θηβαϊκὸς. Ζεὺς ὁ Θηβαιεύς, ὁ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδτ. 1, 182.

Θηβαϊκὸς, ἡ, ὀν. Ὁ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκων ἢ τῶν Θηβῶν ὤν. — 1) ἡ Θηβαϊκὴ, προσυπακμ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα. Στράβ. καὶ, ἡ Θηβαϊκὴ λίμνη, λίμνη τις κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Αἰλ. — 2) Ὁ Θηβαϊκὸς Νομὸς, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Νομὸς ἢ μικρὰ ἐπαρχία τοῦ ὁποίου μητρόπολις ἦτο καὶ Θῆβαι, Ἡροδτ. 2, 4. ἔτι δὲ καὶ Θηβαῖος Νομός.

Θηβαῖος, αία, αῖον. Ἐπιστ. τῶν Θηβῶν ἢ ἐκ Θηβῶν ὤν. — 2) Οὐσιαστκ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Θηβαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιθ. ἡ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκουσα καὶ Οὐσιαστκ. Ἓν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν εἰς τὰ ὁποῖα ἦν τὸ πάλαι διῃρημένη ἅπασα ἡ Αἴγυπτος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τὴν ἄνω Αἴγυπτον λεγομένην, κειμένην πρὸς μεσημβρίαν· ἐδιῃρεῖτο δὲ ἡ Θηβαΐς εἰς δεκαπέντε Νομοὺς, ἐξ ὧν ἦν καὶ ἡ ἀρχαία μητρόπολις τῆς Αἰγύπτου· τανῦν καλεῖται τοῦτο τὸ μέρος Σαϊδ. Ἡροδτ. 2, 28. — 2) ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα, Θουκ. γ', 58. — 3) Ἐπικόν τι ποίημα ἀρχαῖον πραγματευόμενον τοὺς Θηβαϊκοὺς πολέμους. Ἀπολλόδ. α', 8, 4.

Θήβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης καὶ γυνὴ τοῦ Ζήθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θῆβαι. Πινδ. Ἡροδτ. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προμηθέως καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Θήβη, Στεφ. Βυζ.

Θήβη, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ Πλάκιον ὄρος, ἀφ' οὗ καὶ Ὑποπλακία ἐκαλεῖτο· εἰς ταύτην ἐβασίλευεν ὁ Ἠετίων πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης· ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν πόλιν ταύτην ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 397. Χ, 479. παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται μόνον, Θήβης πεδίον, εὔφορός τις καὶ τερπνὸς τόπος μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ἴδης πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ἡροδτ. 7, 43. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 7. — 2) ποιητ ἀντὶ Θήβαι.

Θήνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρείας χώρας. Πτολ. ε', 16.

Θήρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Τγῖν. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγετο αὕτη Εἰδοθέα.

Θήρα, ἡ, Ἰωνικ. Θήρη. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Καλλίστη λεγομένη· ὠνομάσθη δὲ Θήρα ἀπό τινος Λακεδαιμονίου Θήρα, ὅστις ἔφερεν εἰς αὐτὴν μίαν ἀποικίαν· τανῦν Σαντορήνη. Ἡροδτ. 4, 147. Πινδ. — ὅθεν ἐπίρρ. Θήρανδε, εἰς τὴν νῆσον Θήραν. Πινδ. καὶ, Θηραῖος, αία, αῖον, τῆς Θήρας ἢ εἰς τὴν νῆσον Θήραν ἀνήκων. Πινδ

ἔτι δὲ καὶ ὁ κάτοικος τῆς Θήρας. Ἡρόδ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λυκίας. Πτολ.

Θήραγρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ἔσφαξεν ἡ ἰδία του ἀδελφὴ Ἀρπαλύκη, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ πατρός αὐτῆς. Παρθ. Ἐρωτ. 13.

Θηραμένης, ους, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄγνωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Προδίκου· διὰ τὸν ἄπταστον καὶ εὐμετάβολον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐπωνομάσθη Κόθορνος, Θουκ. η, 68. μετὰ τὴν δυστυχῆ ἦτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θηραμένης συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ὅπου εἶχε πεμφθῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, συνήργησεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, ἐξ ὧν εἷς ἦν καὶ οὗτος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κριτίου ἑνὸς τῶν τριάκοντα καὶ τούτου ὡς στασιώδης καὶ προδότης τῆς κοινῆς τῶν τυράννων τούτων ἐξουσίας, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανε διὰ τοῦ κωνείου. Ὁ Ῥωμαῖος Κικέρων ἐπῃνεῖ τὸν Θηραμένην τοῦτον ὡς μέγαν καὶ θεῖον Ῥήτορα. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 31. — 2) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ. η, 28.

Θήρας, α, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀυτεσίωνος, ἀπόγονος τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν εἶχεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλείδης Ἀριστόδημος πατὴρ τοῦ Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· μὴ εὐαρεστούμενος δὲ νὰ ζῇ εἰς τὴν Σπάρτην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, φέρων μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Θήρα. Ἡρόδ. 4, 147. Heyn. Ἀπολλ. σελ. 511.

Θηρασία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐκ τῶν Σποράδων κειμένη πλησίον τῆς Κρήτης, Στράβ

Θηρεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅστις εἰσέβαλεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τούτου. Διον. Σικ. δ', 12.

Θηρικλῆς, έους, ὁ. Περίφημός τις σκευοποιὸς ἢ κεραμεὺς ἐν Κορίνθῳ, κατασκευάζων διάφορα εἴδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ ἢ ὑάλινα. Ἀθην. Δουκ. ὄθεν, Θηρικλείειος, ου, ἡ, ον, τοῦ Θηρικλέους, ἢ ὑπὸ τοῦ Θηρικλέους ἐξεργασμένος· τὰ Θηρικλεια, προσυπακ. ποτήρια, καί, αἱ Θηρίκλειοι, κύλικες, ἔχουσα πλατὺ ἄδαφος. Ἀθην, σελ. 470. Δουκ. Λεξιφ. 4.

Θηρίμαχος, ὁ (μάχη) [ῑ]. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του. Ἀπολλ. β', 4, 11. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Θηριππίδης, ου, ὁ (ῑ) Ἀθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Δημ.

Θῆρις, ιδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρισταίου ἐκ Κρήτης, Καλλιμ. Ἐπ. ιβ'.

Θηρώ, οῦς, ἡ. Τροφὸς τοῦ Ἄρεος. Παυσ Λακ. 19. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Χαίρωνα. Παυσ

Θήρων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰνησιδάμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοκράτους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἁρμάτων. Ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ αὐτὸν εἰς τὸν δεύτερον τῶν Ὀλυμπιακῶν Ὕμνων του. Ἡρόδ. 7, 165.

Θησειδης, ου, ὁ, ποιητ. Θησηίδης. Τίὸς τοῦ Θησέως — πληθ. οἱ Θησεῖδαι, οἱ Ἀθηναῖοι. Εὐριπ. Τρωαδ. 51.

Θησεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Θησέως ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκων, καὶ, Θησεῖον, τὸ, Ναὸς τοῦ Θησέως ἐν Ἀθήναις· ὁ περιφημότερος ἦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, ὅστις ὑπῆρχεν ἄσυλον τῶν ἐν Ἀθήναις δούλων καὶ ἄλλων εὐτελοῦς καταστάσεως ἀνθρώπων. Θουκ. Ἀριστ. — Τὰ Θησεῖα, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θησέως τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἑκάστου μηνός, καθ' ἣν ἔθετον οἱ Ἀθηναῖοι δεῖπνον καὶ ἄλλας πρὸς τέρψιν ἀπολαύσεις διὰ τοὺς πτωχούς· αἱ δὲ προσφερόμεναι ἐν αὐτῇ θυσίαι ἐκαλοῦντο Ὀγδόαι. Ἀριστφ. Πλουτ. 626. Πλουταρχ.

Θησεύς ἐως, ποιητ. Θησῆος, ὁ, Δωρ. Θασεύς. Εἷς τῶν περιφήμων βασιλέων καὶ Ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, ἢ κατὰ τὴν τότε κοινὴν δόξαν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Τροιζῆνα πόλιν Ἀργολίδος καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ παππου του Πιτθέως· ὅτε ἦλθεν εἰς μειρακιώδη ἡλικίαν ἀνεχωρήτησε ἐκ τῆς Τροιζῆνος διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν πατέρα του Αἰγέα, ἀθανάτωτε καθ' ὁδὸν τὸν φοβερὸν λῃστὴν Προκρούστην, Σίνιν, Περιφήτην καὶ τὸν κακοῦργον Κερκυόνα. Ἀπολλδ. γ', 18, 1. Διοδ. Σικ. δ', 61. Πλουτ. Θησ. 8, 9. — Εἰς Ἀθήνας δὲ εὑρὼν τὸν πατρικὸν θρόνον καταχρημένον ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἐχθροὺς αὐτοῦ Παλλαντίδας, ἐπαιέτησεν αὐτοὺς αὖθις ἐλευθερώσας τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Μαραθώνιον Ταῦρον. Πλουτ. 18. Παυσ. α', 27. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν ἐπαχθῆ ἐκεῖνον φόρον, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς αὐτὴν ὁ βασιλεὺς Μίνως, ἐφόνευσεν τὸν τρομερὸν Μινώταυρον ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ καὶ ἁρπάσας τὴν Φαίδραν θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μὲ πολλὴν πρᾳότητα καὶ πολιτικὴν σύνεσιν, ἑνώσας ὅλους τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν τὰς Ἀθήνας, πρότερον ὄντας διεσπαρμένους καὶ κατοικοῦντας εἰς κώμας καὶ χωρία τῆς Ἀττικῆς καὶ συστήσας τὴν περίφημον ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων Πλουτ. 28. Θουκ. β', 15. Στράβ. συνεκστρατεύσας δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Ἀντιόπην ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἱππόλυτον καὶ Δημοφῶντα. Παυσ. α', 2. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πειρίθοου, ἥρπασε τὴν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω πολλὰ νέαν ἔτι οὖσαν καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ὁποία ἔπειτα ἐλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους· μετὰ ταῦτα θέλων ὁ Θησεὺς νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν φίλον αὐτοῦ Πειρίθοον, λέγεται ὅτι κατέβη εἰς τὸν Ἅδην διὰ ν' ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἐφύλαξεν αὐτόν, ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλδ. β', 5, 12. περὶ τὰ τέλη δὲ βιαιθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῶν συμπολιτῶν καὶ ὑπηδώντου, ἦλθεν εἰς Σκύρον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Λυκομήδην, ἐνῶ εἶχεν ἴδια πατρικὰ κτήματα· ἀλλ' ὁ Λυκομήδης προσποιηθεὶς ὅτι θέλει νὰ δεῖξῃ ταῦτα εἰς αὐτὸν ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου, τὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου ἐπνίγη. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κίμωνος ἔφερον πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντείου. — Ἐκ τῆς Φαίδρας ἐγέννησεν ὁ Θησεὺς τὸν Ἀκάμαντα, καὶ ἐκ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος τὸν Μελάνιππον. Ὁμ. Ἰλ. Α, 265. Ἀπολλδ. γ', 15. 7. Παυσ. β', 22. (Γεν. Θησέως, καὶ διτυλλβ. προφερμ. παρ' Αἰσχλ. Εὐριπ. ποιητ. Θησίες καὶ Θησῆος, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 997. πληθ. οἱ Θησέες, Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 169.)

Θησηιάδης, ποιητκ. ἀντὶ Θεσσαλὸς.

Θησηίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Θησέως καταγομένη ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκουσα. — Ἡ Θησηίς, προσυπακ. κομη· ἓν εἶδος κουρεύματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πλουτ. Θησ. 5.

Θήστη, ἡ. Κρήνη τις ἐν Λιβύῃ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἴρασης, ἱερὰ τοῦ Ἀπέλλωνος, διάφορος τῆς Κυρήνης λεγομένης. Ἡρόδ. 4, 158, 159.

Θήχης, ὁ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κείμενον μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Ἐρζερούμης ἀνήκον εἰς τὰ λεγόμενα Μοσχικὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶδον πρῶτον τὴν θάλασσαν οἱ ἐπιστρέφοντες μετὰ τοῦ Ξενοφῶντος Ἕλληνες ἐκ τῆς δυστυχοῦς ἐκστρατείας Κύρου τοῦ Νεωτέρου· κατὰ Rennell ταῦτο καλεῖται Τεκ-Καστέλη κατ' ἄλλους Τεχιέκ. διάφορον ἀπὸ τὸ ἱερὸν ὄρος τοῦ Ἀπολ. Ῥοδ. ἐν Β, 1015. τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔκειτο παραθαλασσίως. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. δ', 7, 21.

Θιαγόλη, ἡ Μία τῶν νήσων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ὁ Ἴστρος ποταμὸς περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, πλησίον τῆς νῦν Κιλλίας λεγομένη, ἥτις δὲ παρὰ Πτολ. καλεῖται αὕτω καὶ τὸ μικρὸν στόμιον τοῦ Ποταμοῦ τούτου.

Θίβραχος, ὁ. Πολέμαρχός τις Ἀθηναῖος, Ξεν.

Θίβρων, ωνος, ὁ (ἐκ τοῦ Θίβρις, Δωρ. ἀντὶ Θέρμος.) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξεν. Ἑλλ. γ', 1, 4. ἔτι δὲ καὶ Θίμβρων, ἐν ταῖς ἀρχ. ἐκδόσ.

Θίγιπα, τά. Πόλις μετόγειος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Σαλ.

Θινώδες ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Αἰγύπτου κείμενον περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Νείλου ποταμοῦ.

Θίσβη, ἡ, καὶ Θίσβαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη μεταξὺ Ἁλιάρτου καὶ Θεσπιῶν, ἥτις παρ' Ὁμ. καλεῖται πολυτρήρων διὰ τὰς πολλὰς τρύπας αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τοὺς παρὰ τῇ θαλάσσῃ βράχους, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐφώλευον πολλαὶ περιστεραί Ἐσκι. εὑρηται παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 502 πληθ. δὲ παρὰ Ξενφ. Στράβ. πΘαν. = Σίφαι.

Θίσβη, ἡ. Ὠρίαται Νύμφη ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θίσβη. Παυσ. Βοιωτ. 32.

Θμοῦις, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· τινῶν Τέμου Στράβ. Στέφ Βυζ. — ὄθεν Θμουίτης Νόμος, εἷς τῶν δεκα Νομῶν τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2, 166.

Θοαί, αἱ, νῆσοι. Μικραί τινες βραχώδεις νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ περὶ τὴν Ἀκαρνανίαν. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 299. παρὰ Στράβ. δὲ καλοῦνται αὗται, αἱ Ὀξεῖαι, ὅπερ ὀρθ.

Θόανα, τά. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Πέτρας Πτολ. — 2) Ἀρχαῖον ὁμώνυμος τῆς πόλεως Τυάνης ἐν Καππαδοκίᾳ, ὅπερ ὀρθ.

Θοαντίδας, ἀδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος, ἡ Ὑψιπύλη. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 637.

Θόας, αντος, ὁ (θοὸς). Τίὸς τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ τῆς Γόργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Αἰτωλῶν ἔχων 40 πλοῖα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 638. — 2) Τίὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου καὶ πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης· τοῦτον ἔσωσεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ὅτε αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς ἄνδρας των, πέμψασα αὐτὸν κρυφίως μέσα εἰς ἓν πλοῖον εἰς τὴν Οἰνόην. Ὁμ. Ἰλ, Σ. 230. Ἀπολλδ. α', 17. — 3) Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου

καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. Ἀπολλόδ. — 4) Τὶς τοῦ Βορυσθένους, βασιλεὺς τῆς Τκυρίδος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπροσφερεν ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἀρχομένους ξένους. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. — 5) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 311. — 6) Τύραννος τῆς Ἴμβρου ἐν Εὐβοίᾳ, πιστὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου. Δημ. — 7) ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Θόη, ἡ (ἐπίθ. θοή). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡτ. Θεογ. 245.

Θόλος, ὁ. Οἰκοδομήτις στρογγύλη ἐν Ἀθήναις ἔνθα εἰστιῶντο οἱ Πρυτάνεις. Πλάτ.

Θοραί, αἱ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Λάμπρας καὶ Αἰγιλίας, κύκλῳ εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. — ᾶδεν, Θορεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Θορικός, ὁ, καὶ Θόρικος, Θουκ. Στράβ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκτισεν ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ κατεστράφη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ἐν Ἀττικῇ δήμους ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν· τανῦν, Πόρτο Μανδρί, λεγόμενος Ὅμ. Τμν. Δημ. 126. Ἡρόδτ. Στράβ. — ᾶδεν, Θορικόνδε, εἰς τὸν Θορικόν, Ὅμ. αὐτόθ. Θορικοί, ἐν Θορικῷ, Στέφ. Βυζ. — Θορίκιος, ία, ιον, τοῦ Θορικοῦ ἢ εἰς τὸν Θορικὸν ἀνήκων. Ὁ Θορίκιος πέτρος, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1595. καὶ Οὐτιατκ. ὁ κάτοικ. τοῦ Θορικοῦ, Δημ. ἔτι δὲ καὶ Θορικεύς, έως, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Θόρναξ, ακος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Θόρνακος ὄρους ἐν Λακωνίᾳ. Ἡσύχ. — 2) ἡ Θόρνακ, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Βουφάγον. Παυσ. Λακ. 27.

Θόρναξ, ακος, ὁ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης, τανῦν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς πόλεως Μιστρᾶς· ἔτι δὲ καὶ ὄρος Θόρνακ κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Θορνάκου Ἀπόλλωνος. Ἡρόδτ. 1, 69. Παυσ.

Θούδιππος, ὁ. Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Φωκίωνος. Πλουτ. Φωκ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ, 40.

Θουκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Δημοτδένους, γ', 80. — 2) Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔκτισεν τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ στ', 3.

Θούκριτος, ὁ, = Θεόκριτος. Λουκ.

Θουκυδίδης, ου, ὁ (ῐ). Τὶς τοῦ Μηλησίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Ἀλωπεκεὺς τὸν δῆμον· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀντεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, ὃ ὁ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας δι' ἐστρακισμοῦ. Θουκ. α, 117. Πλάτ. Λάχ. — 2) Τὶς τοῦ Μηλησίου καὶ ἀγχίνους τοῦ πρώτου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου καὶ εἷς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λαχ σελ. 179. — 3) Περίφημος ἱστορικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, νεώτερος μὲ 15 χρόνους τοῦ Ἡροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκστρατεύσας ὁ Θουκιδίδης εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀμφίπολιν, ἀπολέμητα γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πόλις αὐτὴ ἐκυριεύθη δι' ἐφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκιδίδης ἐξωρίσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Θρᾴκην, ἔνθα συνέγραψε τὴν κατὰ πάντα ἀξιέπαινον καὶ πολυτίμου ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς ὀκτὼ Βιβλία, μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμεροληψίας· κατάτινας λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος. Θουκ. δ, 104. Ἀριστῴ. Ἀχ. 703. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π, σελ. 721. — 4) Θετταλὸς τις ἐκ Φαρσάλου, Φίλος καὶ ξένος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ή, 92. (– ∪ –, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ – ∪∪ –.)

Θούλη, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι χώραν τινὰ κειμένην ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἀρκτικῶς πέραν τῶν Βρεττανικῶν νήσων· κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρχαίου γεωγράφου Πυθέα ἐκ Μασσαλίας, ὃς τις ἔπλευσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν χώραν ταύτην, εἰκάζεται ὅτι ὑπῆρχεν αὕτη ἡ λεγομένη Σκανδιναβία ἢ ἡ νῦν Σουηδία καὶ Νορβηγία, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον ὡς μίαν νῆσον τοῦ ἀρκτικοῦ Ὠκεανοῦ· κατ' ἄλλους δὲ ὑποτίθεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Ἰσλανδία, Στράβ. Διον. Περ. 58. καὶ κατὰ Πτολ. μία τῶν νῦν λεγομένων Σχετλανδικῶν νήσων.

Θούμαντες, εως, ὁ (Μάντις) Πένης τις μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστῴ. Ἱππ. 1268.

Θούμνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. Πτολ.

Θουρία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· κατὰ Στράβ. ἡ τοῦ Ὁμήρ. Αἰπεια, κατὰ δὲ Παυσ. Ἀνθεια. ᾶδεν, ὁ Θουριάτης κόλπος, = Ἀσιναῖος, Παυσ. καὶ, Θουριάτης, ου, ὁ κάτοικ. (α) Θουκ. ά, 101.

Θούριοι, οἱ, Thurii, Thuriae. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίου Κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Σύβαρις καλουμένη, ὅπερ ὅρα· γενομένη δὲ ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὠνομάσθη Copiae, τανῦν δὲ Terra nuova. Θουκ. ζ, 35. Στράβ. ἔτι δὲ, Θουρία, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Θούριον, τὸ, Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τινος κρήνης Θουρίας λεγομένης· Διοδ. Σικ. — ᾶδεν, Θούριος, ία, ιον, Ὁ ἐκ τῶν Θουρίων ὢν ἢ εἰς τοὺς Θουρίους ἀνήκων, π. χ. ἡ Θουρία ναῦς, Ξενφ. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Θουρία, ἡ περὶ τοὺς Θουρίους χώρα. Θουκ. 5, 61. καὶ, Θούριοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Θουρίων. Θουκ Πλάτ. — 2) Θουρῖνος, ίνη, ῖον καὶ Θουριακός, ή, όν, τῶν Θουρίων· ὁ Θουρῖνος οἶνος. Στράβ. — 3) Θουριάτης, ου, ὁ, ᾱηλκ. Θουριάτις, ιδος, ἡ. Κάτοικ. τῶν Θουρίων. Στέφ. Βυζ. ἡ Θουριάτις γῆ. Θουκ. ζ, 35. ἔνθα κατὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Θουριάς, ἀναγνωστέα. — 4) Θουριεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῶν αὐτῶν Θουρίων παρ' Ἀρρίαν.

Θουριόμαντις, εως, ὁ (Θούριον, μάντις), Μάντις τις παρὰ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων Ἀριστῴ. Νεφ. 329. Ἡσυχ. κατὰ τὸν Σχολιαστ. ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην ὑπελάμβανον κυρ. τὸν μάντιν Λάμπωνα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὀργὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τὴν εἰς Θουρίους ἀποικίαν τῶν.

Θουφάκης, ους, ὁ (ᾰ) Κόλαξ τις καὶ ἀπατεὼν ἐν Ἀθήναις, φατριαστὴς τοῦ Κλέωνος. Ἀριστῴ. Ἱππ. 1102.

Θούφραστος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀριστῴ. Σφ. 1293.

Θόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλόδ. α, 6, 2. — 2) Τὶς τοῦ Φαίσσου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξάνθου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. ε, 152. — 3) ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 422. — 4) Εἷς τῶν Φαιάκων ὃς τις ἠγωνίσθη εἰς τοὺς δεθέντας ἀγῶνας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου, ὅτε οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 72. — 5) Ἕτερος τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 545. — 6) = Θόων, ἡ Θοώνις, ὅπερ ὅρα.

Θοώσσα, ἡ (θοός) Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ μήτηρ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Α, 72.

Θοωτης, ου, ὁ, κλητ. Θοῶτα. Κήρυξ τοῦ Μενεσθέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 342.

Θράκα, ἡ. Μία τῶν Τιτανίδων μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Βιθυνόν, Στέφ. Βυζ.

Θρᾷκαι, οἱ. Τόπος τις ἄγνωστος πλησίον τῆς Νάξου ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Heilmann καὶ Bredow παρὰ Θουκ 3', 74. ἔνθα Θρᾷκες Αἶτν. ἐκ τῆς Ὀλυμπτ. Θρᾷκαι ἀναγινωστέον κατ' ἄλλους δὲ πάντη ἄκυρος καὶ ἐξηλληπτέα λέξις.

Θρᾷκες, οἱ, ἴδε Θρᾷξ.

Θρᾴκη, ἡ. Ἐπικ. Ἰωνικ. Θρήϊκη καὶ Θρηϊκὴ. Thracia. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη νοτιοανατολικῶς αὐτῆς καὶ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, δυτικῶς, μὲ τὸν Νέστον ποταμὸν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν κάτω Μοισίαν καὶ μὲ τὰ ὄρη τοῦ Αἵμου. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὑπῆρχον τὰ ὅρια καὶ ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ταύτης ἀμυδρῶς προσδιορισμένα παρ' Ὅμ. ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ ἐπέκεινα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη χώρα τῆς Εὐρώπης, Ἰλ. Β, 845. ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ ποιητὴς ὡς ἴδια μέρη τὴν Πιερίαν, Ἠμαθίαν καὶ Παιονίαν, κατοικουμένα ὑπὸ τῶν Παιόνων καὶ Κικόνων. Ὁ δὲ Ἡρόδτ. 4, 99, συγκαταριθμεῖ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς Θρᾴκης τοὺς Γέτας καὶ Δάκας· κατὰ Στράβωνα, Σκύλακα καὶ Πλίνιον, ἐκτείνετο ἡ Θρᾴκη ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ἕως τοῦ Στρυμόνος· ἐκατοικεῖτο δὲ τὸ παλαι ἡ Θρᾴκη ἀπὸ πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαοὺς, ἔχοντας ἴδια ἤθιμα καὶ νόμους παραλλάττοντας πρὸς ἀλλήλους Ἡροδτ. 5, 3. Ἡ δὲ περίφημος ἡ χώρα αὕτη διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν πλουσιότητα τῶν ἐν αὐτῇ μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ, μολύβδου καὶ ἄλλων φυσικῶν προϊόντων, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἵππους. Ἀρχαιόθεν ἐβασιλεύετο ἡ Θρᾴκη ὑπὸ ἰδίων ἐγχωρίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπέπεσεν εἰς τὴν τῶν Μακεδόνων ἐξουσίαν καὶ τελευταῖον κατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Κατὰ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς ἦταν ἐπίσημοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι συσταθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων ἤδη χρόνων, ἐξ ὧν ἀξιοτεραι ὑπῆρξαν ἡ Ἡράκλεια καὶ τὸ Βυζάντιον· τανῦν Θρᾴκη, κοιν. Ῥωμυλη, ἐπαρχία τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται καὶ ἡ καθέδρα τῶν Σουλτάνων Κωνσταντινούπολις· ἔτι δὲ, Θρηϊκὴ, ἡ, παρ' Ἡροδτ. 1, 168.

Θρᾴκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ ἡ Βιθυνὶς Ἀσία ἐλέγετο. Ἓν μέρος τῆς μεγάλης Ἀσίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τῆς Ἡρακλείας ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἐπαρχίας Βιθυνίας. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 4, 1. ἔτι δὲ ταὐτ. τῷ Βιθυνία, ὅπερ ὅρα.

Θρᾴκιον, τό. Τόπος τις πλησίον τῆς Θρᾳκικῆς πύλης ἐν Βυζαντίῳ, ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ, 1, 24. Ἐλ. α, 3, 20.

Θρᾴκιος, ία, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Θρήϊκιος καὶ Θρηϊκιος. Τῆς Θρᾴκης ἢ ἐκ τῆς Θρᾴκης ὤν· αἱ Θρᾴκαι πύλαι, Θουκ ἐν τῇ Ἀμφιπόλει· αἱ Θρᾴκιαι κῶμαι, Ξενφ. Ἀνάβ. καὶ, ὁ Θρᾴκιος βόρος, = Βόσπορος. Δημ. Χερσ. σελ. 100. Ἀπολλόδ. β', 1, 3.

Θρᾳκιστί. Ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν διάλεκτον τῶν Θρᾳκῶν.

Θράμβος, ὁ. ἴδε Θερίμβω.

Θρᾷξ, κός, ὁ, ἐπίκ. καὶ Ἰωνικ. Θρήϊξ καὶ Θρῆξ. Πληθ. Θρᾷκες, Thraces. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπαρχίας Θρᾴκης ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἐδημοῦντο οὗτοι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Γεωγράφοις καὶ Ἱστορικοῖς εἰς διάφορα ἔθνη καὶ λαούς, θεωρούμενοι ὡς ἓν ἀνδρεῖον καὶ πολεμικὸν ἔθνος, ἀλλ' ὅτι κατὰ μέρος βάρβαρον καὶ ἀγρίτερον καὶ ἀπηγριωμένον, διατηρήσαντες ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸν τρόπον καὶ ὄγριον αὐτῶν χαρακτῆρα· ἐπισημότεροι τῶν ἐν Θρᾴκῃ λαῶν ἦσαν, οἱ Ὀδρῦσαι, Τριβαλλοί, Κυρβυζοι, Βρῦται, Θῦνοι, Γέται, Ἄορτοι, Σίβωιες, Κίνσιες, Βίστονες καὶ ἄλλοι. Ἡροδτ. 4, 94. Θουκ. β', 98. οἱ δὲ ἐν Ἀσίᾳ Θρᾷκες, ἦσαν οἱ Θυνοὶ καὶ οἱ Βιθυνοί. Θρᾷκες οἱ Βιθυνοί. Ἡρόδτ. 3, 90. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ'. 4, 2. (περὶ τοῦ τόνου Θρᾷξ καὶ Θρᾴξ παραβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμ. §. 41. 9. σημ. 14. σελ. 171.)

Θρασιμένη λίμνη, ἡ. Trasimenus lacus. Λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ· ἴδε Τρασιμένη. Πολύβ.

Θράσιος, ὁ (ξ) Εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 210. — 2) Μάντις ἐκ Κύπρου, ἄλλως Φράσιος λεγόμενος, ὅπερ ὄρα.

Θρᾷσσα, ἡ. Ἀττικ. Θρᾷττα, Ἰωνικ. Θρῇσσα, Θρηϊστα, ποιητ. Θρέϊσσα. Ἡ ἐκ τῆς Θρᾴκης οὖσα, ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης, καὶ Ἐπίθ. ἡ Θρᾷσσα τροφός, Θεοκρ. Εἰδ. β', 70.

Θρᾴσσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Τηρήϊης, ἐκ τῆς ὁποίας Ἱππόϊους ἐγέννησε τὸν Πολυφοίτην. Ἀντ. Λιβ. 21.

Θρᾶσος, ὁ. Τῖος τοῦ Ἀτλίου βασιλέως τῆς Δήλου, καταπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰδίων του σκύλων. Τγῖν.

Θρασυάλκης, ὁ. Ἀρχαῖος τις Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος παρὰ Στράβ. βιβλ. ά.

Θρασύβουλος, ὁ. Τύραννος τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 625. ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων ἔσπευδον διὰ νὰ ζητήσωσι συμβουλὰς περὶ αὐτοῦ περὶ τῶν μέσων τῆς διατηρήσεώς των. Ἡροδτ. 1, 20. — 2) Ἕτερος τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 465 ἔτος πρὸ Χρ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν διωχθεὶς μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσίων· ἠλθεν εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρούς ὅπου ἔζησε τὸν λοιπὸν ἰδιωτεύων· μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ τυράννου τούτου καταργήσαντες οἱ Συρακούσιοι δι' ὅλου τὴν μοναρχικὴν πολιτείαν, ἐσύστησαν τὴν δημοκρατίαν. Πολύβ. — 3) Τῖος τοῦ Ξενοκράτους ἐξ Ἀναγαίτους, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐνίκησεν εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Πυθ. 6, 15, 44. Ἰσθμ. 2, 1, 45. — 4) Τῖος τοῦ Λύκου Στειριεύς, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ φίλος τῆς Δημοκρατίας, ἐλευθερώσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ὁ Λύσανδρος μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, ὃς τις καὶ πρότερον ἐδείξε πολλὰς γενναίας πράξεις ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, νικήσας δὶς τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Ἄγιν, προχωρήσαντα ἕως τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν· τελευταῖον δὲ σταλεὶς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μ' ἕνα στόλον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν Σπάρτην, ἐφονεύθη ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. Θουκ. ή, 75. Ξενοφ. — 5) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κλυττεὺς τὸν δῆμον. Ξενοφ. Ἑλλ. ά, 1, 28. Δημ. Στεφ. σελ. 401. — 6) Τῖος τοῦ Περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θρασυβούλου τοῦ Στειριέως. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 431.

Θρασύδαιος, ὁ, Ἰωνικ. Θρασυδήϊος (δεῖος) Τῖος τοῦ Ἄλευα ἐκ Δαρίσσης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ Θώρακος. Ἡροδτ. 9, 58. — 2) Θηβαῖός τις υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου Πίνδ. Πύθ. 11. — 3) Ἐπίσημός τις Δημαγωγὸς ἐξ Ἤλιδος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2, 27. παρὰ δὲ Παυσ. γ', 8. κεῖται ἡμάρτημ. Θράσυδρος — 4) Θεσσαλὸς, φίλος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. Στεφ. σελ. 324. Reish. ἐν δὲ τῇ τοῦ Becker. ἐκδοσ. κεῖται Θρασύλαος.

Θρασυκλῆς, ἐους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ε', 19. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος Δουκ.

Θρασύκλος, ὁ. Εὐγενὴς τις Ἀργεῖος ἀναφερόμενος παρὰ Πίνδ. Νεμ. 10, 74.

Θρασύλαος, ὁ, ἴδε Θρασύδαιος, ἀριθμ. 4

Θρασύλλειος, ἐρώτρ. Θρασύλος, ὁ. Ἐποχρστ. τοῦ Θρασυκλῆς. Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 54. — 2) Εἷς τῶν δέκα Ἀθηναίων στρατηγῶν οἵτινες μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν κατηγορηθέντες ὡς ἔνοχοι θανάτου, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Δήμου. Θρασύλλου. Θουκ. ή, 73. Πλάτ. Θεαγ. 129. D. Πλούτ. Θρασύλος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ά, 1, 8, ἐκδ. Schneid. — 3) Περίφημος Μαθηματικὸς, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πυνθάνῃ καὶ ἠγαπήθη μεγάλως διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ ἀστρολογικὰς γνώσεις· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ὅμως δὲν ἐσώθη κἀνέν· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 651. IV 166.

Θρασύλοχος, ὁ. Μαντινικός τις, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Δημ. — 2) Ἀθηναῖός τις, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 540.

Θρασύμαχος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Ἱπποκράτους καὶ Πλάτωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Γοργίου, δεινὸς εἰς τὴν ῥητορίαν, ὡς τις λέγεται ὅτι ἐπενόησε καὶ τὸν ῥητορικὸν ἀριθμόν. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 273. Πολτ. Ι σελ. 328.

Θρασυμήδης, ους, ὁ. Τῖος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὃς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 81. Κ, 255 ἐπέστρεψε δὲ μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του. Ὀδ. Γ, 30. 442. — 2) Σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος βασιλέως τῆς Λυκίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 46. κατ' ἄλλην γραφ. ἐκαλεῖτο οὗτος Θρασύμηλος καὶ ἦν ἱππεκόμος τοῦ Σαρπηδόνος.

Θρασυμηλίδας, α, ο, (ῑ) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. δ', 11.

Θρασύμηλος, ὁ. = Θρασυμήδης, ἀριθμ. 2.

Θράσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. σελ. 272.

Θρασωνίδας, ου, ὁ (ῑ) Ἠλεῖός τις, ὃς τις ὀπεκατέστησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ἤλιδα. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 15.

Θρασωνίδης, ου, ὁ. Πλούσιός τις Κορίνθιος. Αἰλ.

Θραῦστος, ἡ, ἡ Θραῦστον, τό. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἀκρωρείας, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 14. ἡ Θραῦστος, παρὰ Διοδ. Σικ. ιδ', 17.

Θρέϊσσα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Θρᾷσσα. Θεοκρ. Ἐπιστ. 1.

Θρεψίππας, ου, ὁ. Τῖος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολόδ. β', 7, 8. κατ' ἄλλους, Θρέξιππος, παρβλ. Heyne σελ. 487.

Θρηϊκη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκη. Ἡροδτ. 4, 99

Θρηϊκίη, ἡ Προσυπακμ. τῇ. Ἰωνικ. καὶ ποιητικ. ἀντὶ Θρηϊκη. Ἡροδτ. 1, 168. (— υ υ —) Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 614.

Θρηϊκιος, ία, ιον, ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκιος. Τῆς Θρᾴκης ἢ εἰς τὴν Θρᾴκην ἀνήκων, ὁ Θρηϊκιος πόντος, ἡ Θρηϊκιη θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περιβρέχον τὰ παράλια τῆς Θρᾴκης. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 195. τὸ Πέλαγος τὸ Θρηϊκιον, ἤτοι ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἕως τῆς Σαμοθρᾴκης. Ἡροδτ. 7, 176. Ἡσ. (— υ υ υ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ παρὰ δὲ Ἀλεξανδρ. ποιητ. καὶ — — υ υ Ἀπολ. Ῥοδ. 1, 1110.)

Θρῃξ, ικος, ὁ. ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷξ, ὁ κάτοικος τῆς Θρᾴκης. Ὅμ. Ἡροδτ. (τὸ ι ἐστὶ δίχρονον· παρ' Ὁμήρ. δὲ βραχύ, Θρῃκας Ὅμ. Ἰλ. Β, 844. παρὰ δὲ τοῖς μεταγεστρ. ποιητ. εἴληπται πότε μακρόν, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 637. Θρῄκες, καὶ 632. Θρῃκας.)

Θρήκη, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκη. Ὅμ. Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Τραγῳδ. Αἰσχύλ. καὶ Εὐρπ. ὄζει Ἐπίρρ. Θρήκηζεν, ἐκ Θρᾴκης, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 5 καὶ Θρηκηνδε, εἰς τὴν Θρᾴκην. Ὅμ. Ὀδ. Η, 361.

Θρήκιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκιος, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 666. Εὐριπ.

Θρῆξ, κός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷξ. Ὁ κάτοικος τῆς Θρᾴκης Ἡροδτ. 1, 28. ἔτι δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς.

Θρήξ, κός, ἡ. Φρούριον λῃστρικὸν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ πλησίον τοῦ φρουρίου Ταύρου. Στρᾴβ. ις'.

Θρῇσσα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷσσα. Ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης, Ἡροδτ. 4, 33. ἔτι δὲ καὶ Ἐπίθτ. Εὐριπ. Ἄλκ. 967.

Θρία, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν· ἔτι δὲ Θριαί, αἱ καὶ Θριωι, ἡ. Στέφ. Βυζ. ὄζει Ἐπίρρ. Θριῶζε, εἰς τὴν Θρίαν, Θουκ. ά, 114. Θριασι ἢ Θριᾶσιν, ἐν Θρίᾳ. Ξενοφ. Θριῶζεν, ἐκ Θρίας. Στέφ. Βυζ. Θριάσιος, ία, ιον, τῆς Θρίας ἢ εἰς τὴν Θρίαν ἀνήκων, τὸ Θριάσιον πεδίον, Εὐφορος τὰς πεδιάδας ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Θρίας καὶ Ἐλευσῖνος. Ἡροδτ. 8. 65. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς, Θριάσιον, Πλουτ. αἱ Θριασίαι πύλαι, μία τῶν δώδεκα πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, φέρουσα πρὸς τὴν Θρίαν, ἥτις ἡ αὐτὴ καὶ Δίπυλον ἐκαλεῖτο. Ἡσυχ.

Θριαί, αἱ. Νύμφαι τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, αἵτινες ἀνέθρεψαν, ὡς λέγεται, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπενόησαν τὴν τέχνην τοῦ νὰ μαντεύωσι διὰ λιθαρίων ῥιπτομένων μέσα εἰς μίαν κάλπην. Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 552. Heyne εἰς Ἀπολλ. γ', 10, σελ. 690.

Θρινακίη νῆσος, ἡ, αὐτὶ Θρινακρία, ἡ Τρινακρία. Νῆσος ἔχουσα τρεῖς ἄκρας ἢ ἀκρωτήρια. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 107 κατὰ τὰς Ἑρμηνείας τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Σικελία, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς τρία ἐπίσημα ἀκρωτήρια, τὸ Πέλωρον, Παχυνον καὶ Λιλύβαιον, καὶ Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 965. ἴδε Τρινακρία, κατὰ τὴν Εἰκασίαν τοῦ Völker. Ὁμηρ. Γεωγρ. σελ. 119. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη διάφορος τῆς Σικελίας, χωριζομένη ἀπὸ μὲν τῆς Ἰταλίας διὰ τῆς Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως, ἀπὸ δὲ τῆς Σικελίας δι' ἑνὸς ἄλλου στενοῦ θαλάσσ-

σης. (Κατὰ Στράβ. ς', παρελείφθη τὸ ρ εὐφωνίας χάριν.)

Θριοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου πρότερον εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἀνήκουσα, ὕστερον δὲ ἀνασεῖσα μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠλιάδος. Στέφ. Βυζ. ἔθεν, Θριούσιος, ὁ κάτοικ.

Θρόανα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου. Πτολ.

Θρόασκα, ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πτολ. ς', 8. ταυτ. Διόρθωτ.

Θρόνιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ, ἀναφερομένη παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 533. Θουκ. ὄθεν, Θρόνιος, ἱα, ιον· τοῦ Θρονίου ἢ εἰς τὸ Θρόνιον ἀνήκων, καὶ, Θρονιάς, άδος, ἡ Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 235. οὐσ. Θρόνιοι καὶ Θρονιεῖς, ἑως, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Λοκρῶν ὅτοι ἐπέτρεψαν ἐκ τῆς πελιορκίας τῆς Τροίας. Ἡρόδ. Παυσ.

Θρόνοι εἰ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου καὶ ὁμώνυμον παρ' αὐτῇ ἀκρωτήριον. Πτολ.

Θρυόεσσα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Θρύον. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 711.

Θρύον, τό (υ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἀκροτάτη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἥτις καὶ Θρυόεσσα ἐλέγετο, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β. 592. Δ, 711. κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ καὶ Ἐπιτάλιον καλουμένη· ἔλαβε δὲ τὴν ὁμωνυμίαν ταύτην ἀπὸ τῶν αὐτόθι φυομένων θρύων, εἴδους φυτοῦ Στράβ. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον μὲ τὸ νὰ διέβαινον ἐνταῦθα πεζῇ, ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις αὕτη καὶ πόρος Ἀλφειοῦ. ὄθεν, Θρυΐτης, ου, καὶ Θρυούντιος, ὁ κάτοικ.

Θυαμία, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1.

Θύαμις, ιδος, ὁ (υμι). Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας χώρας· ταυτ. Καλλαμᾶς. Θουκ. α', 46. Στράβ.

Θύαμος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἐκ τοῦ Πίνδου ἐκτείνεται διὰ τῆς Ἀκαρνανίας Θουκ. γ. 106.

Θυατειρα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, κατὰ Πλίν. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀνακτισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, πρότερον δὲ Πελοπία καλουμένη, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Στράβ. καλεῖ ἀποικίαν τῶν Μακεδόνων· ταυτ. Ἀχαιτσάρ. Πολυβ. Στράβ. ὄθεν, Θυατειρηνοί, οἱ κάτοικ. τῶν Θυατείρων. Στέφ. Βυζ.

Θύεστος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας καὶ ἑτέρα ἐν Πιτυδίᾳ, ἀμφότεραι μὴ ἀκριβῶς προσδιοριζόμεναι. Στεφ. Βυζ.

Θυέστης, ου, ὁ. ποιητ. Θυέστα. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως· ἀγαπήσας δὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀερόπην, ἐδιώχθη ἐκ τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐπανακαλέσας αὐτὸς ὁ Ἀτρεύς, ἀπεστόμωσεν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τραπέζης ὡς φαγητὸν τὰ παιδία τοῦ· ἐξ ἀγνοίας δὲ συνευρεθεὶς ὁ Θυέστης καὶ μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπίας, ἐγέννησε τὸν Αἴγισθον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτάφη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 517. Ἰλ. Β, 106. Ἀπολλόδ. β', 4, 6. Παυσ. Κορ. 18. ἡ Ὀνομαστ. Θυέστα, εὑρηται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 106. πληθ. Θυέσται, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 11. ἡ Θυέστου δαῖτα Αἰσχ. 1253. «Τὰ Θυέστου δεῖπνα» Εὐριπ. Ὀρ. 1008. ὄθεν, Θυέστειος, εἰα, ειον, τοῦ Θυέστου ἢ ἐκ τοῦ Θυέστου καταγόμενος. Ἀριστ.

Θυία, ἡ. Τόπος πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Δελφῶν ἐν Φωκίδι, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Θυίαν. Ἡρόδ. 7, 178.

Θυία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ ἱέρεια τοῦ Βάκχου, ἥτις λέγεται ὅτι πρώτη ἐστήσατο τὰ Ὄργια λεγόμενα, πανηγυριζόμενα ὑπὸ τῶν Βακχῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθησαν Θυῖαι καὶ Θυιάδες, Παυσ. Φωκ. 6 Ἡρόδ.

Θυῖα, τό. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Βάκχου ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι παρευρίσκετο καὶ αὐτὸς ὁ Θεός Ποττερ. Ἀρχ.

Θύμβρα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ Θύμβρη. Στεφ. Βυζ.

Θυμβραῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Θύμβρης ἐν Τροίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἐν ἱερὸν ἄλτος καὶ ναὸς αὐτοῦ. Εὐρ. Ῥησ. 221. — 2) Ῥύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Α, 320.

Θύμβραρα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Σαρδέων ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ ποταμοῦ. Ξενφ. Κυρπ. 5', 2, 11. κατὰ Zeune καὶ Schneid. ἐκ τῶν Χειρογρ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Θύμβρη, ἡ. Πολίχνη καὶ πεδίον τῆς Τρωϊκῆς χώρας κείμενον περὶ τὸν Θύμβριον ποταμόν, ἀπ' ὅπου ἐκτείνετο τὸ Στρατόπεδον τῶν συμμάχων τῆς Τροίας, ἕως τοῦ Ἀφραμυτικοῦ Κόλπου· κατὰ Δημητρ. ἀπεῖχε τοῦτο 50 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ νέου Ἰλίου· ταυτ. χωρίον Ἐναί. Ὅμ. Ἰλ. Κ 430. ὄθεν, Θυμβραῖος, αία, αῖον, τῆς Θύμβρης ἢ εἰς τὴν Θύμβρην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Θύμβρης.

Θυμβρία, ἡ. Κώμη τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια ἀνατολικῶς τῆς Μυοῦντος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄστρον Φαρωνίου λεγόμενον, ἀναλίδον ψιθυροπειὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Θύμβριον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, ταυτ. Ἀκτσιχισάρ. Ξενφ. Ἀνηβ. α', 2, 13.

Θύμβριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θύμβρης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον. Στέφ. Βυζ.

Θύμβρις, εως ἡ. Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Παιδὸς Ἀπολλόδ. α', 4, 1.

Θύμβρις, εως, καὶ ιδος, ἡ, = Τίβερις, Πλουτ. Διον Περ. 352. Ἀνθολ. — 2) Πηγή τις καὶ ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, κατὰ τινας ῥοὰς φερόμενος διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῶν τειχῶν τῆς Νεαπόλεως ἐν Συρακούσαις. Θεοκρ Εἰδ. α', 118. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. α', 4, 1. τινὲς τῶν ἐξηγητῶν ἐξέλαβον ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἓν μέρος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης.

Θυμοιτάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Ἥρωος Θυμοίτου καλουμένου. Ἁρποκρ. Σουϊδ. καὶ Σχολ. Ἀριστφ. Σφῆκ. 1134 ἡ γραφὴ Θυμαιτάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ. φαίνεται ἡμάρτημ. ὄθεν, Θυμοιτάδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἐπιθτκ. Θυμοιτίδ., ίδος, ἡ, τῶν Θυμοιτάδων ἢ εἰς τοὺς Θυμοιτάδας ἀνήκουσα. Ἀριστοφ αὐτόθ.

Θυμοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων βουλευτῶν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 146. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Σουϊδ.

Θυμοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. παρὰ Brunk ἐν Ἀναλακτ. II σελ 259.

Θυμοχάρης, ου, ὁ (χ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. η, 96. Ξενφ. Ἑλλ. α', 1. ἄλλως καὶ Θυμόχαρις γραφ.

Θυννῆς, ίος, ἡ. (Θυννοὶ) τῶν Θυννῶν· ἡ Θυννῆς νῆσος = ἡ Θυνία, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 350.

Θυνία, ἡ (Θύνιος) προσυπακμ. γῆ. Ἡ ἀρκτικὴ παραλία τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικουμένη ὑπὸ Θυνῶν. Στεφ. Βυζ. — 2) ἡ Θυνία νῆσος. Νῆσος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἑπτὰ στάδιων περίμετρον. Στράβ. ἔτι δὲ Θυνιάς, Ἀπολλωνιὰς καὶ Δαφνοῦσα καλουμένη, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀργοναῦται ἀφιέρωσαν εἰς τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα· ταυτ. Κυρτίχ. Μίνυερτ. Γεωγρ. VI. 3.

Θυνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Θυνίας ἢ εἰς τὴν Θυνίαν ἀνήκουσα, Θυνιὰς Νύμφη, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 485. καὶ Οὐσιαστκ ἡ Θυνιάς, ἡ νῆσος Θυνία ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Στεφ Βυζ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 673. — 2) προσυπακμ. γῆ, καὶ, τὸ Θυνιὰν πεδίον, Ξενφ. οὕτως ὠνομάζετο ὅλον τὸ παράλιον μέρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας καὶ φθάνον ἕως τὴν Σαλμυδησσόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατώκουν τὸ πάλαι οἱ Θυνοὶ καὶ ἔνθα ἔκειτο ἓν ὁμώνυμον Ἀκρωτήριον· ταυτ. Ἰνάδα ἢ κοινῶς Νιάδα, Στριβ.

Θυνίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῶν Θυνιῶν — ἡ Θυνὶς γαῖα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 480. = ἡ Θυνιάς, ἡ ἐν τῇ Θρᾳκῃ χώρα τῶν Θυνῶν.

Θυνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἀρχαιόθεν περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἶτα μεταβὰν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατῴκησε τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. Ἡρόδ. 1, 28. 7. 75. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 528.

Θῦος, ου, ὁ. Παφλαγὼν τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ἀδηφαγίαν, παρ Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Θυραῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραία. Παυσ. Ἀρκ. 35.

Θυρέα, ἡ. Ἰων. Θυρέη. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν πολὺν χρόνον πρὸς ἀλλήλους οἱ Σπαρτιᾶται καὶ Ἀργεῖοι. Ἡρόδ. 1, 82. Θουκ. Πλησθ. Θυρεᾶται, αἱ, Στραβ. Πλούτ. καὶ, ἡ Θυρεᾶτις. Διόδ. Σικ. ὄθεν Θυρεάτης ου, ὁ, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Θυρέας. — 2) Θυρεᾶτις, ίδος, ἡ, τῆς Θυρέας ἢ εἰς τὴν Θυρέαν ἀνήκων· ἡ Θυρεᾶτις γῆ, ἡ περὶ τὴν Θυρέαν χώρα. Θουκ. β', 27.

Θυρεαί, αἱ, = Θυρέα.

Θύρεον καὶ Θύριον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς Λευκάδος. Πολυβ. Στέφ. Βυζ. ὄθεν Θυριεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἑλλ. ς', 2, 37.

Θυρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. α', 8, 1.

Θυρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Κύκνον, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ.

Θυρίδες, αἱ. Ἀπότομος ἐξέχουσα ἄκρα τοῦ ὄρους Ταϋγέτου ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, ταυτ Καπ-Δρασα. Στράβ. Παυσ. ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τὰς πολλὰς ὀπὰς καὶ σπηλαια τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν.

Θύρσις, ιδος, ὁ. Ὄνομα βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Θυσσαγέται, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, τρεφόμενον ἐκ τῆς θήρας τῶν ζώων καὶ κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, καὶ' Ἡροδτ. 4, 22. ταυτ. ἡ χώρα τοῦ Ἀστραχανίου.

Θύστος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερτονήσου Ἀκτῆς. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. Θύσσα, Στράβ

Θύστρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Βυσσάτι-

δος ἐν τῇ Ἀφρικῇ, τανῦν Ἑλ-Ἰεμμέ. Ἡροδτ. 7, 6. —

Θυτεῖον, τό. (Θύω) Μέρος τι τοῦ Κιρραίου πεδίου ἐν Φωκίδι. Αἰσχιν.

Θυωνεύς, έ. Τίός τοῦ Βάκχου καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος, βασιλεύς τῆς νήσου Λέσβου. Ἀκρ. παρ' Ὁρατ. Ὠδ. ά, 17.

Θυώννη, ἡ (Θύω). Ἐπιθ. τῆς Σεμέλης, κληθείσης οὕτως ὅτε ἐφώρᾳ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Βάκχου εἰς τὸν Ὄλυμπον. Πίνδ. Πύθ. 3, 177. Ἀπολλόδ. γ', 5, 3.

Θυώνυχος, ὁ. Σικελός τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιθ', 1.

Θῶν, ῶνος, ὁ (κατ' Εὐσταθ. ἡ Θόων, όωνος, ἡ βέλτιον ἐκ τοῦ Θῶνις, Θώνιος καὶ κατὰ συγκ. Θῶνος.) Αἰγύπτιός τις, κατοικῶν περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ, ὑποδεχθεὶς ἐνταῦθα τὸν Μενέλαον μετὰ τῆς Ἑλένης, ὅτε οὗτοι ἐπέστρεφον ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 227. παρ' Ἡροδτ. 2, 113. καλεῖται οὗτος Θῶνις, φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τοῦ Κανωβικοῦ στόματος ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πρωτέα· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. ά, 19. κτίσας μίαν παραθαλάσσιον πόλιν Θῶνιν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν παρβλ. Εὐσταθ. Ὅμ Ὀδ.

Θῶνις, ιος, ὁ, = Θῶν. — 2) ἡ Θῶνις. Μυθολογουμένη πόλις ἐν Αἰγύπτῳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θῶνος. Διοδ. Σικ. Στράβ.

Θώραξ, ακος, Ἰων. Θώρηξ. Θετταλός τις καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν. Πίνδ. Πυθ. 10, 100. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρ' Ἡρόδτ. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ. Ἑλ. β', 1.

Θωρυκίων, ωνος, ὁ (-υυ-) Δασμοτελωνης τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 363.

Θωσπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. έ, 13.

Θώσπιτις Λίμνη. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ι.

Ἰαβαδίου νῆσος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀσίας, κατὰ Πτολμ. κειμένη ἀντικρὺ Γαγγητικοῦ κόλπου· τινὲς τῶν νεωτέρων Γεωγρ. ὑπέλαβον ταύτην ἀντὶ τῆς νῦν Ἰάβας· κατὰ Nitsch. ἡ νῦν Σουμάτρα λεγομένη, καὶ κατὰ Mannert. ἡ νῆσος Βάγκα, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Σουμάτρας.

Ἰάβρουδα, ἡ. Πόλις τῆς κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Πτολ. έ, 15. πιθαν. ἡ νῦν Ἔβρουδ.

Ἰαβώκ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, ὃς τις ῥέων πλησίον τῆς Φιλαδελφείας πόλεως, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἰορδάνην, τανῦν Badi-Zerka. Εὐσέβ.

Ἰάδερα, ἡ. Πόλις τῆς Λιβουρνικῆς χώρας ἐν τῇ Δαλματίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πλιν. καὶ Πτολ. ἀναφέρουσιν ὡς Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰάδερα κολωνία, Πτολ. β', 17. Πλιν. γ', 19. τανῦν Zara Vechia.

Ἰάδμων, ονος, ὁ. Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐχρημάτισεν δοῦλος ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος. Ἡροδτ. 2, 134.

Ἰάζυγες, οἱ. (ᾱ) Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Σαρματίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ἀρριαν. ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατῴκουν οὗτοι ἐξαιρ. τὰ περὶ τὸν Δούναβιν μέρη ἐν τῇ νῦν Πολωνίᾳ καὶ Γαλικίᾳ, καὶ ἓν μέρος αὐτῶν ἐκαλοῦντο Βασιλειοι· ἀρκτικῶς δὲ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας κατεῖχον οἱ Ἰαζυγες οὗτοι ἐν μέγα μέρος ἐπὶ πολὺν χρόνον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο αὐτοὺς ὡς μισθωτοὺς εἰς διαφόρους ἐκστρατείας των· ὁ Πτολεμαῖος λέγει ὅτι κατῴκουν κατὰ πόλεις, ἐξ ὧν ἀπριβεῖ διαφόρους. Στράβ.

Ἴαιρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 22.

Ἴακχος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, τὸ ὁποῖον συνηθως εἶχεν ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἀττικῇ τελουμένων Ἐλευσινίων μυστηρίων, ὅτε τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐφέρετο ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, συνοδευόμενον ἀπὸ διαφόρων ᾀσμάτων Εὐρ. Κυκλ. 69. Ἡσύχ. — 2) Ἆσμα ᾀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου ἐν Ἀττικῇ. Ἡροδτ. 8, 65. Ἡσύχ.

Ἰάλεμος, ὁ (υ-υυ) Τίός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Καλλιόπης, ἔφορος ἢ εὑρετὴς τῶν ἐλέγων καὶ πενθίμων ᾀσμάτων, Ἀθην. ιδ, 3. Ἡσύχ.

Ἰάλεος, ὁ = Ἰολαΐς Θεογν.

Ἰάλμενος, ὁ (ῑ). Τίός τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀσκαλάφου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ὀρχομενίων φέρων τριάκοντα πλοῖα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 512. Ἀπολλόδ. γ', 10, 8.

Ἴαλυσος, Ἰων. Ἰήλυσος, ὁ (υ-υυ). Τίός τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ἔγγονος τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καμίρου καὶ Λίνδου, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοίρασε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου Ῥόδου, ἔδρα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Ἰαλυσόν. Πίνδ. Ὀλ. 1, 136. Διοδ. Σικ. έ, 57. Αἰλ.

Ἰάλυσος, Ἰων. Ἰήλυσος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τό πάλαι ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰαλύσου ἐγγόνου τοῦ Ἡλίου· τανῦν Ἰαλυσό. — Ἰήλυσός, Ὅμ. Ἰλ. Β, 656. Διον. Περ. 508. Θουκ. καὶ Ἰαλυσός, Στρβ Διοδ. Ἰήλυσος δὲ, παρ' Ἡροδτ. 1, 144. καὶ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἰαλύσιοι, οἱ κατοικ. τῆς πόλεως Ἰαλυσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Ἰάμβη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς γεννηθεῖσα εἰς τὴν Θρᾴκην, θεράπαινα τῆς Μετανείρας γυναικὸς τοῦ Ἱπποθόοντος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ἡ Δήμητρα, ὅτε πενθοῦσα, ἐζήτει τὴν κόρην της Περσεφόνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἤτις διὰ τῶν ἀστείσμῶν τῆς Ἰάμβης ἐκινήθη εἰς γέλωτα. Ὅμ. Ὕμν Δημ. 195. Ἀπολλόδ. ά, 5, 1.

Ἰάμβλιχος, ὁ. Φιλόσοφος τῆς Ἐκλεκτικῆς σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Χαλκίδα πόλιν τῆς κοίλης Συρίας ἐκ μιᾶς ἐπισήμου οἰκίας καὶ ζήτας περὶ τὴν τετάρτην μετὰ Χρ. Ἑκατονταετηρίδα, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου, μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πορφυρίου, φημιζόμενος πρό πάντων ὡς τερατοποιός· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν τινά, συντείνοντα πρὸς γνῶσιν τῆς τότε ἀνατολικῆς Φιλοσοφίας. Ἀνθολ.

Ἰαμενός, ὁ Εἷς τῶν Ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 139.

Ἰαμίδαι, (ῑ) οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου ἐν Ἠλείᾳ τῆς Πελοποννήσου, περίφημοι διὰ τὴν μαντικὴν αὐτῶν τέχνην Πίνδ. Ἡροδτ 5, 44.

Ἰάμισσα, καὶ Ἰαμητά, παρὰ Πτολ. β', 3. ἄλλως Τάμεσα, παρὰ Διον. Κάσ. μ', 3. Ὁ νῦν Τάμεσις, μέγας ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας. (Temse.)

Ἰαμνεῖα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἀρκτικῶς, πολυάνθρωπος τὸ πάλαι κατοικουμένη καὶ ὑπὸ πολλῶν Ἰουδαίων. Ἰώσηπ. Πλιν.

Ἴαμος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀνατραφεὶς ὡς πλάττεται ὑπὸ δυο ὄφεων, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν καὶ γινώσκειν τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν θυμάτων. Πίνδ. Ὀλ. 6, 120. Παυσ. στ', 2. ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Ἰαμιδῶν ἐν Ἠλείᾳ.

Ἰάναιρα, ἡ (υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 47.

Ἰάνειρα, ἡ, (υυ-υ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ὅμ. Δημ. 421. Ἡσ. Θεογ. 356. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 47.

Ἰάνειρη, ἡ (υ-υ) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 349 σύντροφος καὶ συμπαίκτωρ τῆς Περσεφόνης Ὅμ. Ὕμν. Δήμ. 421.

Ἴανος, ὁ. Ἀρχαῖα Θεότης τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας παριστάνετο αὐτὴ ἡ τοῦ Παντὸς Φύσις μὲ ὅλας ταις ἐν αὐτῇ συμβαινούσας μετατροπὰς καὶ ἀλλοιώσεις, ἔτι δὲ καὶ ὡς σύμβολον τῆς κοσμικῆς εἰρήνης παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις εἰκονίζετο μὲ δύω πρόσωπα, καθήμενη ἐφ' ἑνὸς ἀκτινοβολοῦντος θρόνου, καὶ ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν ἐν Ῥώμῃ, τὸν ὁποῖον ἠνοιγον μόνον ἐν καιρῷ πολέμου. Πλουτ. Νουμ. Ἀθην.

Ἰαξάρτης, ου, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνέχυνον πολλάκις μὲ τὸν Τάναϊν, ὁ δὲ Στραβ. ἡμάρτημ. ἐκλαμβάνει τὸν τὸν Τραϊν αὐτὶ τοῦ Ἰξάρτου. Στράβ. ιά. τανῦν Syr-Darja. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 30.

Ἴαονες, αὐτὶ Ἴωνες, (υ-υυ) Ἐνικ. Ἴαων, σπαν. ἀπαντμ. παρ' Ὁμηρ. Οἱ κατοικοι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγάρων, Ἰλ. Ν, 685. Στράβ. οἱ Πέρσαι δὲ ἐκάλουν Ἴωνας ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Αἰσχλ. Πέρσ. 176, 561. — Ἐνικ. Ἰάων παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιστ'. 57.

Ἰάονιος, ία, ιον, ποιητκ. αὐτὶ Ἰώνιος, οἱ Ἴωνικοὶ νόμοι. Αἰσχ. Ἱκετ. 72.

Ἰαπετιονίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἰαπετοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἰαπετοῦ καταγομένη. Πίνδ. Ὀλ. 9, 81.

Ἰαπετιονίδης, ου, ὁ (-υυ-υυ) αὐτὶ Ἰαπετίδης Τίός τοῦ Ἰαπετοῦ, ὁ Προμηθεύς. Ἡσ. Θεογ. 528.

Ἰαπετός, ὁ (-υυυ) Τίός τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, Προμηθέα καὶ Ἐπιμηθέα. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 479. Ἡσ. Θεογ. 507. κατ' ἄλλους δὲ γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀσία Ἀπολλόδ. — πληθ. οἱ Ἰαπετοί, ὡς τὸ Κρόνοι, ἀντὶ οἱ εἰς ἔσχατον καὶ ἀσθενὲς γῆρας ᾐχμάσαντες. Ἀριστοφ. Νεφ. 994. Δουκ Διαλ. Θ. β'.

Ἰάποδες, οἱ, Japydes. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν Ἰουλιακῶν λεγομένων Ἄλπεων καὶ ὑπ' διῃρημένον εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἀππ. Στράβ.

Ἰάπυγες, οἱ. Ἰων. Ἰήπυγες, (υ-υυ) Japygea. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Ἰαπυγίας ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. Στράβ. Ἰήπυγες. Ἡροδτ. (Κατὰ Παπσέβ. γενικ. Ἰηπυγίων αὐτὶ Ἰήπυγων παρὰ Διον. Περ. 379.) — ὅθεν Ἰαπύγιος, ία, ιον. Ἰων. Ἰηπύγιος. Τῆς Ἰαπυγίας ἢ εἰς τὴν Ἰαπυγίαν καὶ Ἰάπυγας ἀνήκων π. χ. ἡ Ἰαπυγία γαῖα, Διον. Περ. 481. = Ἰαπυγία. — ἡ Ἰαπυγία ἄκρα, Japygium Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καλαβρίᾳ χώρᾳ, τανῦν Capo Rizzuto, ὅπερ καὶ, ἡ Σαλεντίνη, ἐλέγετο. Θουκ. στ', 29. Στράβ.

Ἰαπυγία, ἡ. Ἰων. Ἰηπυγίη, Japygia. Ἐπαρχία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας· ἤδη Terra d' Otranto. Ἡροδτ. 3, 138. Πολυβ.

Ἴαπυξ, υγος, ὁ, Ἰων. Ἰήπυξ. Τίός τοῦ Δαιδάλου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του ἓν μέρος αὐτῆς Ἰαπυγίαν. Στραβ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἰαπυγίας χώρας, ἴδε Ἰάπυγες.

Γάρβας, α, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γετουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, λογιζόμενος υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος. Οὐίργ. Αἰν. IV, 198. οὗτος βιάσας τὴν Διδώ, ὡς λέγεται, διὰ τὸ λάβῃ αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας της. Ἰουστιν.

Γαρδάνης, ου, ὁ, = Ἰάρδανος. Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος. Στράβ.

Γάρδανος, ὁ (ι). Βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. Ἡροδτ. 1, 7. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. Παλαίφ. κατὰ Γενν. ἐξ ἧς πίθων, καὶ ὁ τύπ. Ἰαρδάνης, ἐν χρήσει.

Γάρδανος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Φειᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Η. 135. Γενν. παρὰ δὲ Παυσ. ε, 5. εὑρηται εἰς Ὀνομστ. ἔνθα ἡμάρτημ. ἀντὶ τοῦ Ἀκίδα ῥέοντος διὰ τῆς Χάας εἰληπται. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Κυδωνιᾶς. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 292.

Γᾶς, ἄδος, ἡ (υν). Ἐπιθετ. ἀντὶ Ἰωνικῆ· ἡ Ἰὰς πόλις. Ἡροδτ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας. Ἡρδτ. 1, 92, — 3) ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος. Δουκ. καὶ ἐπιρρ. Ἰαστί. Πλάτ.

Ἰασίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ἰασίου, ὁ Ἀμφίων, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 282.

Ἰάσιος, ου, ὁ (-υυυ). Βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. Ὅμ. Ὀδ, — 2) Τίὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινύου ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα. Καλλιμ. Τμ. Ἀρτ. 215. Ἴασος, παρ' Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. καὶ Ἰασίων. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 1. — 3) = Ἰασίων, παρ' Ἡσ. Θεογ. 970.

Ἰασίων, ωνος, ὁ (-υυυ). Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, τὸν ὁποῖον ἀγαπήσασα ἡ Δήμητρα διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον καὶ Κόρυτον· καὶ Ὅμ. Ὀδ. Ε, 125. ἐκεραυνώθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλόδ. γ', 12, 1. Διον. Ἁλικ. ά, 61. Εἰκάζεται δὲ ὡς ἐκ τοῦ μύθου τούτου ὅτι ὁ Ἰασίων ἐδίδαξε πρῶτον τὴν γεωργίαν ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἐκ ταύτης προέκυψεν ὡς τέκνον ὁ πλοῦτος παρὰ τοῖς αὐτόθι ἐγχωρίοις. Ηεγηε εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 736. Ἰάσιος, παρ' Ἡσιόδ. — 2) = Ἰάσιος, ἀριθμ. 2. Αἰλ. (Ἴασος, Ἰάσιος καὶ Ἰασίων εἰσὶ κατὰ διαφορὰν τύπου.)

Ἰασονίδης, ου, Ἰησονίδης, (υ-υυ-). Τίὸς τοῦ Ἰάσονος, ὁ Εὔνεος, Ὅμ. Ἰλ. Η. 468.

Ἰασόνιος, ία, ιον (υ-υυυ). Τοῦ Ἰάσονος ἢ εἰς τὸν Ἰάσονα ἀνήκων. — ὅθεν, ἡ Ἰασονία ἀκτή. Ἀκρωτήριον τοῦ εὐξείνου Πόντου πλησίον τῆς Σινώπης εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἤραξεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ὅτε ἔπλεον εἰς τὴν Κολχίδα· ταυτὸν Ἰασον ἢ Καπὸ Βόνα. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. στ', 2, 1. ἢ ἄκρα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἀρρίαν. — τὸ Ἰασόνιον ὄρος. Ὑψηλὴ καὶ ἐκτεταμένη συνέχεια ὀρέων ἐν Μηδίᾳ τῆς Ἀτίας φερομένη βορειοδυτικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν. Στράβ. Πτολ. στ', 2.

Ἴασος, ὁ (-υυ) = Ἰάσιος, ἀριθμ. 2. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐάδνης καὶ ἀπόγονος τοῦ Φορωνέως, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολλόδ. β', 1, 2, ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη τὸ Ἄργος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἴασον. Ἔκγονος τοῦ Ἴασου τούτου ὑπῆρξεν Ἄργος ὁ πανόπτης καὶ τούτου υἱὸς Ἴασος ὁ δεύτερος. Ἀπολλόδ. — 3) Τίὸς τοῦ Πανόπτου Ἄργου καὶ τῆς Ἰσμήνης, ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἴασου καὶ πατὴρ τῆς Ἰοῦς. Ἀπολλόδ. β'. 1, 3. — 4) Ἥγεμων τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Σφήλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 332.

Ἴασος, ὁ, ἡ· ον (-υν). Ἐπιθ. τοῦ Ἰάσου ἢ εἰς τὸν Ἴασον ἀνήκων· τὸ Ἴασον Ἄργος, ἢ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις τοῦ Ἄργους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλεύσαντος Ἰάσου τοῦ πρώτου. Ὅμ. Ὀδ. Σ. 245.

Ἴασσός, ἡ, καὶ Ἴασος Θουκ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραλλήλως ἐπὶ τοῦ Ἰασικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, τανῦν Ἀσὲμ-Καλεσί. Πολύβ. Στράβ. — ὄθεν, Ἰασσεύς, έως, ὁ κάτοικος — Ἰασσικός, ἡ, όν, τῆς Ἰασσοῦ, ὁ Ἰασικὸς κόλπος. Κόλπος θαλάσσης περὶ τὰ φυτικὰ παράλια τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Θουκ. ή, 28. ταυτὸν Κόλπος τοῦ Ἀσὲμ-Καλεσί. (Ἰασσός, Πολύβ. ιζ', 2. Στράβ. Στεφ Βυζ. Ἄππιαν. Ἴασος, Θουκ. ή, 28. Ἀθην.)

Ἰάσται, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας, κατὰ Πτολ. κατοικοῦντες ἀρκτικώτερα ἀνωθεν τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἴασω, οῦς, ἡ (ἴσομαι) [υ--] Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὑγείας, θεὰ τῆς ἰάσεως τῶν ἀσθενούντων Ἀριστφ. Πλουτ. 701.

Ἴασων, ονος, ὁ, Ἰάων. Ἰήσων, κλητ. Ἴασον. Τίὸς τοῦ Αἴσονος ἐξ Ἰωλκοῦ πόλεως τῆς Θετταλίας καὶ τῆς Πολυμήλης. Ἀπολλόδ. ά, 9, 16. ἢ Ἀλκιμήδης, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ θείου αὐτοῦ καὶ βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ Πελίου ἠναγκάσθη νὰ ἐπιχειρισθῇ, λαβὼν συναγωνιστὰς τῆς ἐπικινδύνου ἐπιχειρήσεως τοὺς ἀρίστους ἥρωας τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ· ἡ ἁρπαγὴ τοῦ ἐν Κόλχοις φυλαττομένου χρυσοῦ δέρατος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἔγινεν ἡ περίφημος καὶ τοσοῦτον διαφημισθεῖσα Ἀργοναυτικὴ ἐκείνη ἐκστρατεία, ἴδε Ἀργοναῦται. Διὰ συνεργείας τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Κόλχων ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο δέρας καὶ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Ἰωλκὸν πρὸς τὸν θεῖον του Πελίαν, λαβὼν μετ' αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ τὴν Μήδειαν, τὴν ὁποίαν ἐγκαταλιπὼν μετὰ ταῦτα, ἐνυμφεύθη τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ ἐν Κορίνθῳ βασιλέως Κρέοντος, ἀφ' οὗ πρότερον ἐκδικήσῃ κατὰ τοῦ θείου του φονεύσας αὐτὸν διὰ τῆς παιούργου συνεργείας τῆς Μηδείας Ἀπολλόδ ά, 9, 23. Ἐκ τῆς Μηδείας ὁ Ἰάσων ἐγέννησε τὸν Θεσσαλὸν, Τίσσαφερον καὶ τὴν Ἀλκιμένην, τοὺς ὁποίους ἡ ζηλότυπος καὶ καταφρονηθεῖσα Μήδεια ἔσφαξεν ἀνιλεῶς, ἐκδικουμένη οὕτω κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἰάσονος. Διοδ. Σικ. δ', 54. τελευταῖον δὲ κινήσασα εἰς τὴν ἐχθρίαν ἀπελπισίαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἰάσονα διὰ τῶν ἐπιβουλῶν της, τὸν ἠνάγκασε νὰ γίνῃ αὐτόχειρ. Διοδ. Σικ. τῆς ἐκστρατείας ταύτης τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα τὴν διήγησιν περιγράφει ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος εἰς ἓν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ἀργοναυτικά. — 2) Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ σύνεσιν, πολιτικὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην καὶ πραότητα· σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδα, καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐβοήθει τοὺς Θηβαίους εἰς τὰς κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων μάχας, τελευταῖον δὲ συνελαβε τὸν μέγαν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ μέγα βασίλειον τῶν Περσῶν, ἀλλὰ μία γενομένη κατ' αὐτοῦ συνωμοσία ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Πολυδώρου καὶ Πολυφρονος, τοῦ ἀφῃρεσε τὴν ζωὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων καὶ ἐνδόξων αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων. Ξενοφ. Ἑλ. στ', 1. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐξ Ἄργους, νεώτερος τοῦ Πλουτάρχου· κατὰ Σουϊδ συνέγραψε, περὶ Ἑλλήνων βιβλία τέσσαρα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. VI. σελ. 570.

Ἰατροκλῆς, έους, ὁ (κλέος). Ἀθηναῖος, ὁπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημοσθ.

Ἰάχη, ἡ (υυ-). Νύμφη τις σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὅμ. Ὕμν. Δήμ. 419.

Ἰάωλκος, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ Ἰωλκός, (υυ-υ) Ὅμ. Ἰλ. Β. 712. Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1091.

Ἰάων, ονος, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἴων. (-υ--) ἴδε Ἴονες. — 2) Ποταμὸς τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δι. 21. Διον. Περ. 415.

Ἰβάνολις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἡρακλείδου ἐκ Μυλάτων πόλεως τῆς Ἰωνίας Ἡροδτ. 5, 121.

Ἴβηρ, ηρος, ὁ (ι) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰβηρίας, ἴδε Ἴβηρες. — 2) Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἱσπανίας πηγάζων ἐκ τῆς Καταβρικῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, τανῦν Ἔβρος (Ebro) Πολύβ. β', 13. Στράβ. οὐχὶ δὲ Ἴβηρις.

Ἴβηρες, οἱ. Iberi. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἐπίτιμον τῆς Ἱσπανίας, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Γαλλίᾳ Κελτῶν καὶ κατοικοῦντες ἀνατολικῶν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· εἶχον οὗτοι ἀνέκαθεν μεγάλας καὶ ὀχυρὰς πόλεις, καὶ διῆγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικὸν καὶ λῃστρικόν, ὄντες διῃρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἡροδτ. 7, 165. Θουκ. Ἀπτ. Ἱστ. 72. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰβηρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ Στράβ. — ὄθεν, Ἰβηρικὸς, ή, όν, τῶν Ἰβήρων. Πολύβ. ἡ Ἰβηρικὴ = Ἰβηρία ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Στράβ. Ἰβηριὰς, άδος καὶ Ἰβηρὶς, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Ἰβηρίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Ἰβηρίαν ἀνήκουσα. Αἰσχιλ.

Ἰβηρία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ Ἱσπανία ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἴβηρος ποταμοῦ. Ἡροδτ. 1, 163. Θουκ. ἐξελάμβανον δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἱσπανίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παραλλήλως ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἕως τῶν Πυρηναίων ὀρέων· τὸ δὲ ἐπόκεινα τῶν Ἡρακλείων στηλῶν λοιπὸν μέρος τῆς Ἱσπανίας ἐκάλουν Ταρτησσόν· παρβλ. Mannert. Γεωγρ. I, σελ, 218. — 2) Ἐπαρχία τῆς ἀρκτικῆς Ἀτίας κειμένη μεταξὺ Κολχίδος μεγάλης Ἀρμενίας, Ἀλβανίας καὶ Σαρματίας καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ Ταύρου ὄρους, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐκτείνοντο εὐρύχωρα καὶ καρποφόρα πεδία διαρρεόμενα ἀπὸ ἐν πλήθει ποταμῶν· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες Ἴβηρες ἔχων τὸν αὐτὸν βίον μὲ τοὺς Ἀρμενίους καὶ Μήδους· ταυτὸν Γεωργία ἢ Ἀτσχία - Βάτχ. Στράβ.

Ἴβυκος, ὁ (-υυ) Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Σάμον ἐπὶ τῆς τυραννίας τοῦ Πολυκράτους, ἔζησεν αὐτόθι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς του· λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν εἰς μίαν τῶν ὁδοιπορίαν καὶ μέλλων νὰ θανατωθῇ ἀπανθρώπως ὑπ' αὐτῶν, ἴδε κατὰ τύχην γεράνους πετῶντας τοὺς ὁποίους ἐπεκαλέσθη νὰ ἐκδικήσωσι ποτὲ τὸν θάνατόν του, τὸ ὁποῖον καὶ συνέβη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐλθόντες οἱ φονεῖς αὐτοῦ εἰς μίαν ὁμήγυριν καὶ ἰδόντες μακρόθεν τινὰς γεράνους ἐγέλασαν, εἰπόντες πρὸς ἀλλήλους· οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Ἴβύκου! ληφθέντες δὲ καὶ βασανισθέντες ἐμαρτύρησαν τὴν κακουργίαν των· κατὰ Σουϊδ. ἔγραψεν ὁ Ἴβυκος οὗτος Λυρικὰ ποιήματα εἰς δωρικὴν Διάλεκτον βιβλία τέσσαρα, τῶν ὁποίων σῴζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα. Ἀριστφ. Θεσμ. 167. Πλάτ. ὄθεν, Ἰβύκειος, α, ον, τοῦ Ἴβύκου, ὁ Ἰβύκειος ἵππος, Πλάτ. Παρμ. σελ. 137. παροιμ. ἐπί τινος γεγηρακότος ἵππου λεγομένη, μὲ τὸν ὁποῖον παραβάλλει ἑαυτὸν ὁ Ἴβυκος εἰς τὰ ποιήματά του.

Ἴγγαυοι, οἱ. Ingauni Ligures. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Λιγυρίας, ἐν τῇ νῦν Γένουᾳ. Στράβ.

Ἴδα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Ἴδη, ὅπερ ὄρα.

Ἰδαία, ἡ (Ἰδαῖος) ἐπιθ. τῆς Κυβέλης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης· ἔτι δὲ, ἡ Ἰδαία μήτηρ. Εὐριπ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινέως, διὰ παρακινήσεως τῆς ὁποίας ἐτύφλωσαν οὗτοι τοὺς δύο αὐτοῦ παῖδας ἐκ τῆς πρώτης γυναικός του Κλεοπάτρας. Ἀπολλ. γ', 15, 3. — 3) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ἀπολλ. γ', 12, 1.

Ἰδαῖος, αία, αῖον, (ῐ) Τῆς Ἴδης ἢ εἰς τὴν Ἴδην ἀνήκων· ὁ ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ὤν, ὡς, Ἰδαῖος, ἐπιθ. τοῦ Διός, Ὅμ. Ἰλ. Π, 605. ἐπιθ. τοῦ Πείρεος. Εὐρ. Ὀρεστ. 1350. ἡ Ἰδαία χθών, ἀντὶ ἡ Τροία. Σοφ. Ἀγ. 1350. τὰ Ἰδαῖα ὄρεα, τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 410. Ἀρρίαν. — 2) Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, ἴδε Δακτυλοι.

Ἴδαῖος, ὁ (ῐ). Περίφημος κήρυξ τῶν Τρώων, ὃς τις διὰ τὸ γῆρας καὶ τὸν σεβάσμιον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πριάμου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πεμφθεὶς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ προβάλῃ ἀνακοχὴν ὅπλων. Ὅμ. Ἰλ. Η, 276. 381. Ω, 324. — 2) Τίτος τοῦ Δάρητος ἱερέως τοῦ Ἡφαίστου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 11. — 3) Τίτος τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἑλένης καταπλαγεὶς ἀπὸ τὴν στέγην ἑνὸς οἰκήματος. Διατ. — 4) Τίτος τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Τροϊκῇ ὄρος Ἴδη. Διον. Ἁλικ. ά, 61.

Ἴδακος, ἡ Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερρονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Θουκ. ή, 104.

Ἰδάλια, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κύπρῳ Ἰδαλίου ὄρους ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ ἄλσος αὐτῆς. Στέφ. Βυζ. Στραβ. ιδ'. Βι. ά, 36

Ἰδάλιον, τό (–υυυ). Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, περίφημον τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης καὶ ἓν ἱερὸν ἄλτος αὐτῆς. Θεοκρ. Εἰδ. ά, 100. Στράβ. ὄθεν, Ἰδαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰδαλίου ὄρους, καὶ, Ἰδάλιος, ία, ιον, τοῦ Ἰδαλίου ἢ εἰς τὸ Ἰδάλιον ὄρος ἀνήκων.

Ἰδάνθυρσος, ὁ. Τίτος τοῦ Σκυλλοῦ, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδτ.

Ἰδαρεύς, έως, ὁ. Τύρσινος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Εἰρν.

Ἴδας, α, ὁ, Ἰωνικ. Ἰδης, εω, (– –) Τίτος τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως ἐκ Μεσσήνης, ἁρπάσας τὴν ὡραίαν θυγατέρα τοῦ Εὐήνου Μάρπησσαν, ἠλθεν εἰς μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διεχώρισε διὰ τοῦ κεραυνοῦ ἀφήσας τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν νέαν κόρην, ἥτις ἐπροτίμησεν ὡς ἄνδρα αὐτῆς τὸν Ἴδαν, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 554. Ἀπολλ. ά, 7, 9. εἰς τὴν Θήβην τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ ὁ Ἴδας οὗτος, ὕστερον δὲ συνεστρατεύσατο μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολλ. ά, 8, 2. κατ' Ἀπολλ. γ', 11, 2. ἐλθὼν ὁ Ἴδας εἰς σφοδρὰν ἔριδα μετὰ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους καὶ φονεύσας αὐτοὺς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός· παρβλ. Θεοκρ. 22. Πίνδ. Νεμ. 10, 112. — 2) Τίτος τοῦ Αἰγύπτου καὶ μνηστὴρ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδίκης. Ἀπολλ. β', 1, 5. (Ἴδας, α, Πίνδ. Ἀπολλ. ά, 8, 2. Πλουτ. Ἴδης, εω, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 558.)

Ἴδη, ἡ, Δωρ. Ἴδα (ῐ) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως, ἥτις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀνέθρεψε τὸν Δία. Ἀπολλ. ά, 1, 3. Παυσ. ή. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κορύβαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Λύκαστος ἐγέννησε τὸν δεύτερον Μίνωα. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Ἴδη, ἡ (ῐ). Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου Κρήτης, φερόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, σχηματίζον δύο ὑψηλὰς καὶ ἀποτόμους κορυφὰς αἵτινες ἐπὶ πλεῖστον εἶσι κεκαλυμμέναι ὑπὸ χιόνων· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἄρχισε πρῶτον ἡ ἐργασία τοῦ σιδήρου· ταῦτα δὲ καλεῖται Ψιλορίτης. Στράβ. ί. Διοδ. Σικ. ε' Διον. Περ. 503. — 2) Περίφημον καὶ μέγα ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Μυσίας καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία· ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ αὐτοῦ ἐλέγετο Γάργαρος· ἐπὶ τῆς Ἴδης εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς τῆς Κυβέλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη ὠνομάζετο Ἰδαία μήτηρ. ταῦτα Ἴδα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 821. Ἡρόδτ. Θουκ. Ἴδα παρὰ Θεοκρ. καὶ Ἐπιρρ. Ἴδηθεν, ἐκ τῆς Ἴδης. Ὅμ. Ἰλ. Γ. 276.

Ἴδῃς, ἐπικ. ἀντὶ Ἴδας.

Ἰδεύς, έως, ὁ. Τίτος τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ὃς τις ἐλθὼν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ τὸ ὅρμα τοῦ θηρευθέντος τούτου θηρίου ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐπροσφέρεν ὁ Μελέαγρος. Τζῆτ. μύθ. 173.

Ἴδμων, ονος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης ἢ Ἀστερίας, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, ὃς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν Μυσίαν, ἐθανατώθη ἀπὸ ἕνα ἄγριον χοῖρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 139. Ὀρφ. Ἀργ. 185. Ἀπολλ. ά, 9, 23. — 2) Τίτος τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἰδομένη, ἡ, = Εἰδομένη. — 2) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας Ἠμαθίας. Στέφ. Βυζ. — 3) καὶ Ἰδομέναι. Οὕτω καλοῦνται δύο ὑψηλοὶ λόφοι ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Θουκ. γ', 112, 113.

Ἰδομενεύς, έως, ὁ, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ῆος καὶ έος. Τίτος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, περιβόητος διὰ τὸ κάλλος τοῦ σώματός του καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του. Εἷς καὶ οὗτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης συνεστρατεύσατο ἐπὶ τὰ μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φέρων μεθ' αὑτοῦ 80 πλοῖα, ὅπου ἐφόνευσεν εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 645. Δ, 253. Ε, 43. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Κρήτην, ἐδυστύχησε τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν εἰς τὸν Ποσειδῶνα κατά τινα εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τῆς αἰτίου ἐπιστροφῆς του· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς Κρήτης, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλεντῖον ἀκρωτήριον, ὅπου ἔκτισεν Ἰδαίαν πόλιν καὶ εἰσήγαγε τοὺς σοφοὺς νόμους τοῦ Μίνωος· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτιμήθη ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμάς. Στράβ. ί. Ἀπολλ. γ', 3, 1. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ἀπολλ. γ', 12, 5.

Ἰδοθέα, ας, ἡ, = Εἰδοθέα, ὅπερ ὄρα.

Ἰδούβεδα, ας, ἡ· Idubida. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ὀρέων τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ καὶ φερόμενον σχεδὸν παραλλήλως μὲ τὰ Πυρηναῖα ὄρη, καταπίπτει ἕως τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Μεσογείου θαλάσσης· τανῦν Sierra d' Occa Στράβ. Πτολ.

Ἰδουμαία, ἡ. Μεσημβρινὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας, συνορεύουσα μὲ τὴν πετραίαν Ἀραβίαν καὶ μ' ἓν μέρος τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης· — ὄθεν, Ἰδουμαῖος, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἰδουμανία, ἡ· καὶ Εἰδουμανία, Πτολ. β', 3. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας ῥέων ἀνατολικῶς· ἔτι δὲ καὶ Sidumania ταυτὸν Blackwater.

Ἰδριάς, άδος, ἡ, χώρη. Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας καὶ διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Μαρσύα ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 5, 118. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἰδριάδος χώρας, πρότερον Χρυσαωρὶς καλουμένη. Στεφ. Βυζ.

Ἰδριεύς, έως, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Ἰδυῖα, ἡ (υ–υ). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡτ. Θεογ. 352. καὶ 959. γυνὴ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλχων. Ἀπολλ. ά, 9, 23.

Ἴδῃσι, ἴδε Ἴστασι.

Ἱερά, ἡ, Hiera (ῐ). Μία τῶν τριῶν Αἰγουσῶν νήσων ἀπεναντι τῆς Σικελίας, τανῦν Maritimo καλουμένη. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ, Ἱερὰ νῆσος. — 2) μία τῶν Λιπάρων ἢ τοῦ Αἰόλου νήσων, Θουκ. γ', 88. ἥτις καὶ Θέρμισσα ἐκαλεῖτο. Στραβ. ταυτὸν Volcania.

Ἱεραλόδοι, ἴδε Ἑξαμπαῖος.

Ἱερομένης, ους, ὁ. Πέρτης τις, πιθαν. πατὴρ τοῦ Μιτραίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Πέρσου. Θουκ. Ξενοφ.

Ἱερὰ νῆσος, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων πλησίον τῆς Κρήτης. Στέφ. Βυζ.

Ἱεράρξ, αρχος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. — 2) Πρέσβυς ἐξ Ἀμφιπόλεως. Δημοσθ.

Ἱεράκων πόλις, εως, ἡ (α). Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη δυτικῶς ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Στράβ.

Ἱεράπολις, εως, ἡ (α) [Ἱερὰ πόλις, Στεφ. Βυζ.] Hierapolis. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι ἐν τῇ Φρυγίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λυκδικίας, ἔχουσα πολλὰς θερμὰς πηγὰς ὑδάτων καὶ ἐν σπηλαίοις, Πλουτωνίοις καλουμένοις, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνεδίδετο ἀκατακαύστους μέλας ἀτμός. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἡ λατρεία τῆς θεᾶς Κυβέλης. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς Κυῤῥηστινῆς χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, μ' ἕνα περίφημον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀστάρτης περιέχοντα πολλοὺς θησαυροὺς, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Βαμβύκη, ἡ· Στράβ. ιδ'. Ἀππιαν. Λουκ. — ὄθεν Ἱεραπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, Ἱεραπολιτικὸς, ἡ, όν, τῆς Ἱεραπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἱεράπολιν ἀνήκων.

Ἱεράπυτνα, ἡ, καὶ Ἱεράπυδνα, τά, Δι. Κασσ. Πολις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ὕστερον δὲ κατεστράθη τόπος διατριβῆς τῶν Κιλίκων λῃστῶν, διὸ καὶ κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μετέλλου· ταυτὸν χωρίον Ἱερὰ πάτρα, ἡ κατὰ Mannert. = Ἴτανος, ὅπερ ὄρα· ὄθεν Ἱεραπύτνιοι, οἱ κάτοικ.

Ἱέρμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἢ τῆς Δακίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· ταυτὸν Προύτος. Πτολ. γ', 8.

Ἱερεῖς, ἡ Ἱερῆς, οἱ. Ἔθνος τῆς Θετταλίας, τὸ ὁποῖον ὁ Θουκιδίδης θέτει μεταξὺ τῶν Παραλίων καὶ Τραχινίων, Θουκ. γ', 92. ἄλλως δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον. παρβλτ. μὲ τὸ τοῦ Καλλιμ. Δηλ. 387. Ἱερὸν ἄστυ.

Ἱεριχώ, ἡ, καὶ Ἱεριχὸς, ἡ, καὶ Ἱερικοῦς, Πτολ. ε', 16. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἰουδαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, ἀπέχουσα τέσσαρα γεωγρ. μίλ. τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάσηπ. καλεῖ θείον χωρίον· ἔκειτο δὲ αὐτὴ ἐπὶ τῆς πλέον εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως ὅλης τῆς Παλαιστίνης, οὖσα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ τὴν ὁποίαν πρώτην εὗρισαν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν ταύτην. Στράβ. ιε'. Πλιν. 5, 15. περίφημος

δὲ ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν τῶν ἱερέων καὶ προφητῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ.

Ἱέρνη, ἡ, καὶ Ἰουερνία, Hibernia. Ἡ μεγάλη νῆσος Ἰρλανδία κειμένη δυτικῶς τῆς Βρεττανίας, αὕτη ὑπῆρχε πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους· οἵτινες ποτὲ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν κατακτήσωσιν· ὁ Στράβ. βιβλ. δ', λέγει περὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς μόνον, ὅτι ἦσαν πολλοὶ ἀγριώτεροι τῶν Βρεττανῶν, πάνδρωποφάγοι τε ὄντες καὶ πολυφάγοι, τούς τε πατέρας τελευτήσαντας κατεσθίειν ἐκ καλοῦ τιθέμενοι, καὶ φανερῶς μίγεσθαι ταῖς τε ἄλλαις γυναιξὶ καὶ μητράσι καὶ ἀδελφαῖς· ὡ κατὰ Πτολ. β', 2. κατῴκουν ἐν αὐτῇ οἱ ἑξῆς λαοί, Δαρινοί, Οὐολάβιτοι, Ἐβλάνοι, Παῦκοι, Μανάπιοι, Κοριόνδοι, Βρίγαντες, καὶ Οὐόδδιαι, περὶ τὴν Ἀνατολικὴν παραλίαν. Περὶ δὲ τὴν δυτικὴν παραλίαν κατῴκουν, οἱ Ἰουέρνοι, Οὐελίβιοροι, Γαγγανοί, Αὐτειροί, Μαγνᾶται, καὶ Ἠρδῖνοι, καὶ περὶ τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν, οἱ Οὐεντίκνιοι καὶ Ῥαβόγδιοι· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος αὐτόθι ἀναφέρει καὶ διαφόρους πόλεις τῶν λαῶν τούτων τῆς νήσου Ἱέρνης.

Ἱέρνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἰρλανδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Schannon. Πτολ. β', 20.

Ἱεροκαισάρεια, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ ἡ λατρεία τοῦ Πυρός. Παυσ.

Ἱεροκλῆς, ους, ὁ. Μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Εἰρ. 1046. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνιστικῆς Φιλοσοφίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ζήσας περὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται, περὶ Προνοίας καὶ Εἱμαρμένης, ὑπόμνημα εἰς τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου καὶ Ἀστεῖα. — 3) Ἱεροκλῆς ὁ Γραμματικός, σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, συνέγραψε Περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τοῦ Ἀνατολικορωμαϊκοῦ βασιλείου ὑπὸ τὸ ὄνομα Συνέκδημος.

Ἱερομνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀστεράκου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κάπυν. Ἀπολόδ. γ', 12. 2.

Ἱερόν, τό. Τόπος ὑψηλὸς καὶ λοφώδης ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενος πλησίον τοῦ στομίου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Οὐρίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἠγειραν ἐνταῦθα οἱ Ἀργοναῦται· Δημ. Λεπτ. σελ. 468. κἀ ἐπὶ στόματι Ἱρόν. Ἡρόδ. 4, 87. Πολύβ. δ', 39. (τινες ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ Ἱεροῦ ὄρους πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος.)

Ἱερὸν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν Παραλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, περίφημον διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1015. διάφορον ἀπὸ τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἱεροῦ ὄρους ἢ ἄλλως Θηχης λεγομένου. — 2) Ὄρος τῆς Θρᾴκης κείμενον ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερσονήσου πλησίον τῆς Γάνου πόλεως, μ' ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 1, 14. Δημ. κατὰ Φιλιππ. γ', σελ. 114.

Ἱεροσόλυμα, τά· Jerusalem. Πρωτεύουσα πόλις τοῦ βασιλείου τῆς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ Αἰλία Καπιτωλίνα ἐπικληθεῖσα, μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἀσίας, καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Σολομῶντος, καὶ ὑπῆρχε τὸ κέντρον τῆς τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων λατρείας, περιέχουσα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἑκαταίου ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου 120.000 κατοίκους· πολεμηθεῖσα δὲ πολλάκις καὶ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας, Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἐκυριεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τίτου Οὐεσπασιανοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων τὸ 70 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὅστις κατεδάφισεν αὐτὴν ἐκ θεμελίων· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνῳκοδόμησεν αὐτὴν πάλιν ὁ Αὐτοκράτωρ Αἴλιος Ἀδριανός· — ταυτῶν Ἱερουσαλήμ, Ἀραβιστὶ Ἐλ-Κοδὲ, κατοικουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀράβων καὶ Ὀθωμανῶν· Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ἔθνη, Ἱεροσολυμίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἱεροφῶν, ῶντος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ.

Ἱέρων, ωνος, ὁ (υυ–). Τίς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὸ 477–467 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν ἡγεμόνων τῆς ἀρχαιότητος, φίλος τῆς μαθήσεως καὶ τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου καὶ Πινδάρου· πρὸς τοῦτον λέγεται ὅτι ἦλθε καὶ ὁ Αἰσχύλος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἀπέρασε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου. Πινδ. Ἡρόδτ. — 2) Ἱέρων ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους ἡγεμόνων τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀπόγονος τοῦ Γέλωνος· φημισθεὶς διὰ τὴν πολεμικὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν του, πολεμήσας ὑπὸ τὸν Πύρρον ἀναιτίως τῶν Καρχηδονίων, εἶτα δὲ γειόμενος φίλος τῶν Ῥωμαίων, ἐβοήθησεν αὐτοὺς μὲ τὸν στόλον του εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονιακὸν πόλεμον καὶ μὲ ἄλλα πολεμικὰ ἐφόδια. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας ποῦ Ἱέρωνος τούτου ἔζη καὶ ὁ περίφημος μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης εἰς τὰς Συρακούσας, διὰ συνεργείας καὶ ὁδηγίας τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ὁ Ἱέρων διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ δημοσίους οἰκοδομὰς εἰς τὴν πόλιν ταύτην· βασιλεύσας δὲ 54 χρόνους, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 90 χρονῶν, ἀφήσας μέγα πένθος εἰς τὸν λαόν του. Πολύβ. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. — 4) Ἡγεμὼν τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 752.

Ἱερώνυμος, ὁ. Νικητὴς τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῆς νήσου Ἄνδρου. Ἡρόδτ. 9, 33. — 2) Τίς τοῦ Ξειοφάντους, ἀκόμψος καὶ ἀφυὴς τραγῳδοποιὸς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰς κακοπαστικὰς αὐτοῦ καὶ ἀγερώχους ἐκφράσεις. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 388. Νεφ. 348. — 3) Ἀρχός τις, πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 4) Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος, περίφημος φιλόσοφος τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας, ἀναφερομένας παρ' Ἀθηναίῳ, Διογένει Λαερτίῳ καὶ Πλουτάρχῳ· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ, περὶ Ποιητῶν, μέγα αὐτοῦ σύγγραμμα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 496. — 5) Περίφημος στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θρᾴκης. Παυσ. Λουκ. Μακροβ. 22.

Ἴεται, αἱ· Jetae. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν Jato. Θουκ. ζ', 2.

Ἰηλυσός, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἰαλυσός, ὅπερ ὄρα.

Ἰήνυσος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Συρίᾳ κειμένη παραλίως μεταξὺ τῆς πόλεως Γάζης καὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, οὖσα ὡς μεθόριον τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας, ἐχυρῶς φκοδομημένη· τανῦν κατὰ Δαρχήρον, Κὰν Ἰουσὲς, κατ' ἄλλους δὲ, Ῥαφία. Ἡρόδτ. 3, 5.

Ἰηόνιος, ία, ιον, = Ἰάονιος, καὶ Ἰώνιος, Αἰσχυλ.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία καὶ Ἰήπυξ, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἰάπυγες, Ἰαπυγία καὶ Ἰάπυξ, ἅπερ ὄρα.

Ἰησόνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἰασόνιος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 983.

Ἰήσων, ονος, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἰάσων, ὅπερ ὄρα.

Ἰητραγόρης, ου, ὁ. Μιλήσιός τις, βοηθήσας τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτε οὗτος ἐπανέστησε τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου. Ἡρόδτ. 5, 37.

Ἰθαιμένης, ους, ὁ (ι). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων· Ὁμ. Ἰλ. Π, 586.

Ἰθαμάρτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου. Ἡρόδτ. 7, 67.

Ἰθάκη, ἡ (υυ–). Μία τῶν νήσων τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ ἔχουσα 88 σταδίων περίμετρον. Πατρὶς τοῦ περιφήμου Ἥρωος Ὀδυσσέως, ὅστις ἐβασίλευσε εἰς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου· ἐπὶ ταύτης ἀναφέρει ὁ Ὅμ. ἓν ὄρος τὸ Νήϊον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῆς νήσου ταύτης καὶ καθέδρα τοῦ Ὀδυσσέως· Ὁμ. Ἰλ. Β, 632. Ὀδ. Γ, 81. Δ, 605. ταυτῶν Ἰθάκην μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν πόλιν Βαθύ. — 2) Πόλις τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους· ταυτῶν Βαθύ· Ὁμ. — ὅθεν Ἰθακήσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθάκης. Ὁμ.

Ἴθακος, ὁ (υυυ). Ἄρχαῖος Ἥρως ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ νῆσος Ἰθάκη· τούτου ἀδελφοὶ ἦσαν ὁ Νήριτος καὶ Πολύκτωρ. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 201. οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι κατῴκησαν ἀείκοθεν τὴν νῆσον, φέροντες ἀποικίας ἐξ ἀλλοδαπῆς γῆς. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ἰθάκης, Εὐρπ. Κύκλ. 103.

Ἰθωμάτας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἰθωμήτης. Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ, ἔνθα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὰ λεγόμενα Ἰθωμαῖα. Παυσ. Μεσσ. 33. Ἰθωμήτας, α, παρὰ Θουκ. α', 103.

Ἰθώμη, ἡ (ι). Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κείμενον μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Μητροπόλεως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 729. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τινος αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτε διετράφη πρῶτον ὁ Ζεύς· εἰς ταύτην κατέφυγον οἱ ἀποστατήσαντες κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν Εἵλωτες ἐπὶ τοῦ τρίτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ἀπ' ὅπου ἀντεπαρετάχθησαν δέκα περὶ που χρόνους· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου εὑρίσκετο καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἰθωμήτου Διός. Ἡρόδτ. 9, 34. Θουκ. ταυτῶν, ὄρος Ἰουλκαῖον· — ὅθεν, Ἰθωμήτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθώμης, καὶ Ἰθωμαῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τὴν Ἰθώμην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἰθώμης ὤν. Στράβ.

Ἰθωμία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰθώμῃ τῆς Θετταλίας ναοῦ αὐτῆς. Στράβ. θ'.

Ἰθωρία, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, τανῦν Ἀγγελόκαστρον. Πολύβ.

Ἰκάριος, εία, ειον. = Ἰκαρικός. Λουκ.

Ἰκαρία, ἡ (–υυ–). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἴκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, πρότερον Δολίχη λεγομένη· ἀνῆκε δὲ τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμίους, καὶ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ἐπ' αὐτῆς ἡ Ταυροβόλος Ἄρτεμις. Ἀπολόδ. γ', 5, 2. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἴκαρος, ὄπερ ἴδε· — ὅθεν Ἰκάριος, ία, ιον· τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν νῆσον Ἰκαρίαν ἀνήκων, ἔτι δὲ καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰκαρίας. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Ἥρωος Ἴκάρου. — ὅθεν, Ἰκαρεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Ἰκαρίας ὤν. Στεφ. Βυζ.

Ἰκαρία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας, ἔνθα εὑρίσκετο ἓν μέγα πλῆθος ἐλάφων καὶ λαγῶων, τοὺς ὁποίους δὲν ἐτόλμα νὰ θηρεύσῃ τις ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ τούτου.

Ἰκάριος, καὶ Ἰκαρίων, ωνος, ὁ. Τίς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ

Τυνδάρεω καὶ τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Πηνελόπην τὸν Θόαντα, Δαμάσιππον, Ἀλήτην καὶ Περίλαον. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. 6. διοχθεὶς μετὰ τοῦ Τυνδάρεω ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος, ἦλθε καὶ κατῴκησε πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· τούτου τὴν θυγατέρα Πηνελόπην ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς γυναῖκα. Στράβ. Γ', — Ἰκάριος, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Β, 53. Ἀπολδρ. Παυτ. Ἰκαρίων, παρ' Ἀπολδρ. τ', 10, 4. ἔνθα ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Οἰβάλου. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐριγόνης, ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς, ὅστις διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ μεθύσας ποτέ, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν συντρόφων του εἰ ὁποῖοι ἔξέλαβον αὐτὸν ὡς παράφρονα. Ἀπολδρ. γ', 14, 7.

Ἰκάριος, ία, ιον (-υυν). Τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν Ἰκαρίαν ἀνήκων, ὁ Ἰκάριος Πόντος, ἢ περὶ τὴν νῆσον Ἰκαρίαν θάλασσα, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου ὅστις πεσὼν ἐνταῦθα, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ πατρός του ἐκ τῆς Κρήτης ἐπνίγη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 145. ἔτι δὲ καὶ, τὸ Ἰκάριον πέλαγος. Ἡροδτ. Στράβ.

Ἰκαρομένιππος, ὁ. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Μένιππος, ἀντὶ ὑπερνέφελος ὡς ὁ Ἴκαρος εἰς ἓν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Λουκιανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου κατασατυρίζει τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν πολλῶν φιλοσόφων· ἴδε Μένιππος.

Ἴκαρος, ὁ (-υυ). Τίὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις φυλακισθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον, ἐξέφυγε διὰ τῶν τεχνικῶν πτερῶν τὰ ὁποῖα κατεσκεύασεν, ἀναβὰς ὑψηλὰ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης· μὴ ὑπακούων δὲ εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρός του καὶ ὑψωθεὶς πολὺ ἄνω τοῦ ἀέρος, μὲ τὸ νὰ ἐνδύσωσιν ὁ κηρὸς διὰ τοῦ ὁποίου ἦσαν τὰ πτερά κωλημένα ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἐχρημίσθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη ἔκτοτε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης Ἰκάριος πόντος. Ἀπολδρ. β', 2, 3. Παλαίφ. φαίνεται δὲ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ Ἴκαρος μὴ δυνάμενος νὰ κυβερνήσῃ τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔφυγεν ἐκ τῆς Κρήτης, ἐναυάγησε εἰς τὰ περὶ τὴν Ἰκαρίαν μέρη, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ εὑρὼν ὁ Ἡρακλῆς τὸ ἔθαψεν. Παυτ. Βοιωτ. 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Τζῆν.

Ἴκαρος, ἡ (-υυ), = Ἰκαρία. Ὅμ. Ἴμ. Βακχ. 28, 5. Θουκ. γ', 29. — 2) Νῆσος ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Διον. Περ. 610.

Ἰκάρτα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰδουκαΐας παρὰ Πτολ.

Ἰκεταονίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ἰκετάονος, ὁ Μελάνιππος, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 547.

Ἰκετάων, ονος, ὁ (υυ--). Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ πατὴρ τοῦ Μελανίππου. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 147. Ἀπολδρ.

Ἰκιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κείμενον ἀρκτικῶς· τανῦν Gris Nez ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Καλαί. Πτολ. β', 9.

Ἴκκος, ὁ. Περίφημος τις διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς καὶ σοφιστὴς ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θεμιστοκλέους. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 316. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 3.

Ἰκμάλιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρισταῖος ἀνήγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα βωμὸν ἐν τῇ νήσῳ Κέᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 524.

Ἰκμάλιος, ὁ (-υυυ). Τέκτων τις ξύλων ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Ὀδ. Τ, 57.

Ἰκόνιον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὕστερον πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2, 19. θέτει ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας· κατὰ δὲ Ἀμμιαν. ἐκειτο αὕτη ἐπὶ τῆς Πισιδίας χώρας· τανῦν Ἰκόνιον ἢ Κόνια· παράγουσι δὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπὸ τῆς λέξεως εἰκών, διότι ἐνταῦθα, ὡς λέγεται ἐξέθηκεν ὁ Περσεὺς τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. Στραβ — Ἰκόνιεις, οἱ κάτοικ.

Ἰκός, ἡ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνική κειμένη πλησίον τῆς Σκύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ταυῦν Σκυρόπουλον. Στράβ.

Ἰκέσιον, τό. Πέλις παραθαλάσσιος τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, πιθαν. ἡ νῦν Ὀράν. Πλιν. 5, 2. Πομπ. Μέλ.

Ἰκτῖνος, ὁ. Περίφημος Ἀρχιτέκτων Ἕλλην, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅστις μετὰ τοῦ Καλλικράτους φκοδόμησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παρθενῶν καλουμένου, ἔτι δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Κοτυλίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πλούτ. Παυτ. Ἀρκαδ

Ἰλάειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίκης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάστωρ. Ἀπολδρ. γ', 10, 3.

Ἴλαργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Ῥαιτίας, ὁ νῦν Ἴλερ καλούμενος. Λιβ.

Ἴλαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ.

Ἴλας, α, Δωρικ. ἀντὶ Ἰόλαος. Διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλείδους εἰς τὴν γυμναστικὴν τεχνην. Πινδ. Ὀλ. 10, 2.

Ἴλεύς, έως, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Οἰλεύς, (ῑ) Ησ. λεξ. γ'. καὶ Ἔτυμ. Μέγ.

Ἱλεργέται, καὶ Ἱλέργητες, οἱ, Ilergetae. Ἔθνος μέγα τῆς Ταρραχωνικῆς Ἱσπανίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ ἕως τῶν Πυρηναίων ὀρέων καὶ ὄντες διηρημένοι εἰς διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πολύβ. γ', 35, 1. Λβ. 21, 61.

Ἱλέρδα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταρραχωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἱλεργετῶν κειμένη ἐπίτιμος ὑψώματος καὶ καλῶς ὠχυρωμένη· ὕστερον δὲ κατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Lerida Στράβ. γ'. Δι. Κάσ. μα', 20. Πλιν. 3, 4.

Ἱλεργάονες, οἱ, Hercaonenses. Ἔθνος τῆς Ταρραχωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμόν. παρὰ Πλιν. 3, 4. καὶ Λιβ. 22, 21.

Ἱλιάδας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, Οἰλιάδης. Τίὸς τοῦ Οἰλέως. Πινδ. Ὀλ. 9, 112. Boekh. Οἰλιάδα, Heyne.

Ἱλιακός, ἡ, όν (-υυυ). Ὁ ἐκ τοῦ Ἰλίου ἤτοι τῆς Τροίας ὤν, Τρωικός· ὁ Ἱλιακὸς πόλεμος, ὁ πόλεμος τῆς Τροάδος. Ἀνθολγ.

Ἱλιάς, άδος, ἡ (-υυ) ἰδιαιτρ. θηλυκ. τύπ τοῦ Ἱλιακός· καὶ Ἐπιθετ. ἡ Ἱλιὰς πόλις, ἀντὶ ἡ Τρωὶς. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστικ. προσωπικμ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, καὶ, Ἱλιάς, προσωπικμ. ποίησις· τὸ Ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, ἐπιγραφόμενον Ἱλιάς, ὡς πραγματευόμενον τὰς πράξεις καὶ κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Τρώων εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας. Ἡροδτ.

Ἱλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰλίου. Ἡροδτ.

Ἴλιον, τό, καὶ Ἴλιος, ἡ (-υυ) Ilium. Δύο πόλεις φέρονται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κείμεναι ἐπὶ τῇ αὐτῇ χώρᾳ. — 1) Τὸ παλαιὸν Ἴλιον, Ilium vetus ὅπερ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο Τροία. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἴλου υἱοῦ τοῦ Τρωός, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Πέργαμον καλουμένην· ἔκειτο δὲ αὕτη ἡ πόλις ἐπί τινος ὑψηλοῦ λόφου ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς εὐρυχώρου πεδιάδος μεταξὺ Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου ποταμῶν, ἀπέχουσα 30 στάδια τῆς θαλάσσης· περίφημος δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθογράφοις διὰ τὴν δεκαετῆ αὐτῆς πολιορκίαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 713. Π, 745. τὴν ὁποίαν, ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ἐυκτίμενον πτολίεθρον, ἐρατεινὴν, αἰπεινὴν καὶ ὀφρυόεσσαν καλεῖ· Ἰλ. Δ, 23. Φ, 433. Ε, 210. Ο, 558. Χ, 411. μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχηματίσθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους μετ' οὐ πολὺ μία νέα πόλις, κατοικηθεῖσα ὑπὸ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ξέρξης ἐπρόσφερεν μίαν ἑκατόμβην εἰς τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐστρατεύετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡρόδτ. 7, 42. Στράβ. ιγ'. τανῦν εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς τὸ χωρίον Βουνάρ-Βασχί· κατοικούμενον ὑπὸ Ὀθωμανῶν. — 2) Τὸ νέον Ἴλιον, Ilium novum ἢ Ἴλιον ὁ νῦν ὄντα κείμενον πλησιέστερον τῆς παραλίας, καὶ ἀπέχον 20 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχε τοῦτο μικρὰ κώμη μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν διαβαίνων ἐντεῦθεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐχορήγησε μεγάλα δικαιώματα· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δὲ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη πόλις· τανῦν Τροΐαχί· Στραβ. Λουκ. — ἡ Ἴλιος, παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. ὁ δὲ συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, Ἴλιον, τό, κεῖται ἅπαξ παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Ο, 41.

Ἰλιονεύς, ῆος, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Φόρβαντος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 489. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ὀβιδ. μετεμφ. VI. 251.

Ἰλιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυμνήστωρ βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἥτις ἔπειτα μαθοῦσα τὴν καταστροφὴν καὶ θλῖψιν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Τζέτ. μύθ. 109. 243. περὶ αὐτῆς δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις τῶν Ἑλλήνων.

Ἴλιος, ἡ· παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. συνήθ. τύπ. ἀντὶ Ἴλιον· Ὅμ. Ἰλ. — ὅθεν Ἐπιρρ. Ἰλιόθεν, ἐξ Ἰλίου καὶ Ἰλιόθι, ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἰλίου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 251. Ὀδ. Ι, 39. Ἰλ. Θ, 557. Κ, 12. Ν, 349.

Ἰλίπα, ας, ἡ. Ilipa. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Λεπτὶς ἐκαλεῖτο· τανῦν, Villa nuova del Rio. Στράβ.

Ἰλισσιάδες, αἱ· Ἐπιθ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῶν, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυτ. α', 19.

Ἰλισσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, καὶ ῥέων ἐγγὺς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἑλίσσεται μετὰ τοῦ Κηφισσοῦ· ἦν δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἱερὸς τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὄχθην εὐρίσκετο καὶ ὁ ναὸς αὐτῶν· Ἡροδτ. 7, 183. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 215. — ὅτι δὲ Ἰλισός, Beck. Ἀνεκδ. καὶ Εἰλισσός, ὁ, Παυτ. — ὅθεν Ἰλισσιάς, άδος, καὶ Ἰλισσίς, ίδος, τοῦ Ἰλισσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Ἰλλυρία, ἡ, = Ἰλλυρίς. Στέφ Βυζ.

Ἰλλυριοί, οἱ, Illyrii. Οἱ κάτοικ. τῆς χώρας Ἰλλυρίας. Περίφημοι ἦσαν οὗτοι τὸ πάλαι ὡς ἔμπειροι ναῦται, ἔχοντες ἀξιόλογον καὶ μέγα ναυτικὸν, καὶ συμμαχήσαντες πολλάκις μὲ τοὺς Ῥωμαίους. Ἡροδτ. 1, 196. Ξενφ.

Ἰλλυριός, ὁ. Τίὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐγέννησαν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀφ' οὗ καὶ ἔλαβεν ἡ χώρα αὕτη τὸ ὄνομα αὐτήν. Ἀπολδρ. γ', 5, 4. — 2) ὁ κάτοικ. τῆς Ἰλλυρίας· Ἡροδτ. — ὅθεν, Ἰλλυρικός, ή,

ὸν, τῆς Ἰλλυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκων· ὁ Ἰλλυρικὸς ποταμὸς, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 416. καὶ, τὸ Ἰλλυρικόν· = Ἰλλυρίς, Ἡρόδ. 6, 7.

Ἰλλυρίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθτκ. Τῆς Ἰλλυρίδος, ἡ ἐκ τῆς Ἰλλυρίας οὖσα· ἡ Ἰλλυρὶς αἶα, ἡ χώρα τῶν Ἰλλυριῶν. Διον. Περ. 96. — 2) Οὐσιαστ. Ἡ Ἰλλυρία. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον ἀντικρυ, τῆς Ἰταλίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες γενικῶς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις ἔκειτο βορειοδυτικῶς τῆς Ἑλλάδος ἄχρι τῆς Ἰταλίας· ἰδίως δὲ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἰλλυρία τὸ μέρος ἐκεῖνο περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο ἀπὸ τῆς Ἰστρίας ἕως τοῦ Δρίλωνος ποταμοῦ, περιεχόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης ἠπείρου ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σάου καὶ Δρίνου, καὶ ἐκαλεῖτο ὅλη ἡ χώρα αὐτὴ ὑπό τε τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων Ἰλλυρία Βάρβαρος καὶ Ἰλλυρία Ἑλληνική· καὶ ἡ μὲν Βαρβαρος Ἰλλυρία περιελάμβανε τρία μέρη, τὴν Ἰαπυδίαν ἢ χώραν τῶν Ἰαπύδων, τὴν Λιβουρνίαν καὶ τὴν Δαλματίαν· ἡ δὲ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρία· περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Ἀλβανίας. Στράβ. ζ. Πτολμ. β, 17. Πολύβ. Ἀππιαν. Διον. Κασ. μθ, 20. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι πιθαν. κατήγοντο ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ζώντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον λῃστρικὸν καὶ πολεμικόν· περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας κεῖται ἐν μέγα πλῆθος μικρῶν νήσων καὶ ἀποτόμων βράχων διὰ τῶν ὁποίων ἐγίνετο δύσπλοος ἡ διὰ θαλάττης πλησίασις τῆς ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν· — ἔτι δὲ, τὸ Ἰλλυρικὸν παρ' Ἡροδ.

Ἴλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, ἀποθανόντα δὲ ἄτεκνον διεδέξατο ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 106. Ἀπολλ. γ', 12. — 2) Τίὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδους. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἴλιον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ ναὸν τῆς Παλλάδος. Ἀπολλ. γ', 12, 3. πολεμήσας δὲ κατὰ τοῦ Ταντάλου, ἐδίωξεν ἐκ τῆς χώρας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα· Ὅμ. Ἰλ. Τ, 232 Ἀπολλ. — 3) Τίὸς τοῦ Μερμέρου, κατοικοῦντος εἰς τὴν Ἐφύραν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ζητῶν φάρμακον διὰ νὰ χρίσῃ τὰ βέλη του· Ὅμ. Ὀδ. Α, 259. (ἡ γραφ. Ἴλος, ἔστιν ἡμαρτμ. Ἀπολλόδ. Β.)

Ἱλουργῆται, = Ἱλεργέται. Πολύβ.

Ἱλουργία, ἡ, Ilurgis. Πόλις τῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Ἱμαῖος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 31.

Ἴμαος, ὁ. Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Παραπαμισοῦ ὄρους καὶ φερόμενον ἀρκτικοδυτικῶς διὰ τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ταυτὸν Μουσταγ ἔτι δὲ, τὸ Ἱμαῖον ὄρος. Στράβ.

Ἱμβραμος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ Καρίᾳ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἔνθα ἐλατρεύετο μετὰ τῶν Καβείρων. Στέφ. Βυζ. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 524.

Ἱμβρασία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἰμβράσου ἐν Σάμῳ· Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 187.

Ἴμβρασος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου, πρότερον Παρθένιος καλούμενος Στράβ. — ὁ ὄσος, Ἰμβράσιος, ία, ιον, τοῦ Ἰμβράσου ἢ εἰς τὸν Ἴμβρασον ἀνήκων· καὶ Ἰμβρασία, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αἵτινες εἶχον ἐνταῦθα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν. Ἀπολ. Ῥόδ. Καλλιμ. Ὕμν. Ἄρτ. 228.

Ἴμβριος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάσου πόλεως τῆς Καρίας, καὶ ἀνὴρ τῆς Μεθησικάστης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου· ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 171.

Ἴμβρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς νύμφης Καλιάνδης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἴμβρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ· ταυτὸν, Ἴμβρος. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἴμβρου· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 33. Ἡρόδ. — ὅθεν Ἰμβριος, ία, ιον, ἐκ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἡ Ἰμβρικὸς, ἔτι δὲ Ἴμβριος, ὁ κάτοικ. Ὅμ.

Ἱμέρα, γενικ. α, ὁ, καὶ Ἰμέρας, α, Στέφ. Βυζ. Himera. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ὅστις διαιρεῖται εἰς δύο ἄλλους ὁμωνύμους ποταμοὺς, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἷς ῥέει βορειοανατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἱμέρας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν, ταυτὸν Fiume Grande καλούμενος, ὁ δὲ ἕτερος ῥέων μεσημβρινῶς, ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ταυτὸν Fiume Salso. Θουκ. Ἐπίθ. ε', 124. Στράβ. — 2) ἡ Ἱμέρα, ας. Πόλις ἐπίσημος τῆς Νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἱμέρα ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Ζαγκλαίων, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν πόλιν Θερμάς. Διόδ. Ὀλ. 11, 2. Ἡρόδ. 6, 24. Θουκ. — ὅθεν Ἱμεραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἱμέρας, Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι, Πολύβ — καὶ, Ἱμεραῖος, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἱμέρας, Θουκ. Πλάτ. Φαίδρ.

Ἱμεραῖον, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Θουκ. ζ, 9.

Ἱμεραῖος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Λεπτ.

Ἱμεύσιμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6.

Ἱμέριος, ὁ. Σοφιστὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ 350 ἔτος ἀπὸ Χρ. συστήσας ἐν σχολείῳ τῆς ῥητορικῆς τέχνης εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐδίδασκε μετὰ πολλῆς φήμης, χρηματίσας πιθαν. καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, σωζονται αὐτοῦ λόγοι τινὲς καὶ ἐκλογαὶ ἐν τῷ Φωτίου Μυριοβίβλῳ.

Ἵμμα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος ἐν Συρίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐντεῦθεν νίκην τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ κατὰ τῆς Ζηνοβίας. Πτολ. ε', 15. κατὰ τινας ἡ νῦν, Κεούφ.

Ἰμμάραδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐμόλπου. Παυσ. α', 5, 2 Ἴτμαρος κατ' Ἀπολλόδ. γ', 15, 4. πιθαν. Ἴμμαρος· ἴδε Heyne. Ἀπολλόδ. αὐτοῦ.

Ἰνάρως, ω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπεστάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τὸ 462· ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐνικήθη κατὰ κράτος. Ἡροδ. Θουκ. α', 104.

Ἰνάχειος, εία, ειον (ῐ). Τοῦ Ἰνάχου ἢ εἰς τὸν Ἴναχον ἀνήκων, ἀπὸ τοῦ Ἰνάχου καταγόμενος. Ἰναχεὶη κόρη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, ἡ Ἰὼ, Αἰσχύλ. Προμ. 591. τὸ Ἰνάχειον γένος, ἡ γενεὰ τοῦ Ἴναχου. Ἀπολλόδ.

Ἰναχίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ἰνάχου· καὶ Ἰναχίδαι, πληθ. = Ἀργεῖοι. Σιμωνίδ. Ἐπ. 26.

Ἰναχίς, ίδος, ἡ (-υυ). Τοῦ Ἰνάχου, προσωνυμ. κόρη· ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἴναχου. Μοσχ. Εἰδ. β', 44.

Ἰναχιώνη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 254.

Ἴναχος, ὁ (-υυ). Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς μίαν λίμνην· ταυτὸν Νάϊον ἢ Στυμφαλίαν. Αἰσχυλ. Εὐριπ. Καλλιμ. Ἴαμ. εἰς Δηλ. 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον· ταυτὸν Κριτέλλ. Στράβ. ζ'.

Ἴναχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς· οὗτος λέγεται ὅτι ἐλθὼν πρῶτος μὲ μίαν ἀποικίαν ἐξ ἀλλοδαπῆς γῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, βασιλεύσας πεντήκοντα χρόνους· πιθαν. περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τῆς Ἀργολίδος, ἐτιμήθη δὲ ὡς εἷς τῶν παλαιῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, εἰσάξας οὗτος πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἥρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἄργους. Ἀπολλόδ. β', 1. 1. Αἰσχ. Προμ. 668. Διον. Ἁλικρ. α', 25. Παυσ. 2, 15. — μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβατίλευσεν ὁ υἱὸς τοῦ Φορωνεύς.

Ἰνδάβαρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κατπιραίων. Πτολ. ζ', 1.

Ἰνδία, ἡ, καὶ Ἰνδική. Ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας ἥτις ὡρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων Ἡμωδῶν, Ἴμαον καὶ Παροπαμισὸν, τὰ ὁποῖα τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Σκυθίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀραχωσίας, Γεδρωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰ δὲ ἀνατολικὰ αὐτῆς σύνορα ὑπῆρχον ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους Γεωγράφους καὶ Ἱστορικούς· ὁ Ἡρόδ. δὲν προσδιορίζει κατ' ἀκρίβειαν τοὺς ὅρους τῆς χώρας ταύτης· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ διῃρεῖτο ἅπασα ἡ Ἰνδικὴ χώρα εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν. Στράβ. Ὁ Πτολμ. βιβλ. ζ', 1. καὶ ζ', 2. ἀπαριθμεῖ μὲ πλειοτέραν ἀκρίβειαν ὅλους τοὺς διαφόρους λαοὺς αὐτῆς κατῴκουν καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μεγάλα μέρη τῆς Ἰνδίας ὁμοῦ μὲ τὰς πόλεις αὐτῶν· κατὰ δὲ Ἡρόδ. 3, 98. ἦσαν πολλὰ τὰ ἔθνη τῶν Ἰνδῶν μὴ ἔχοντα τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἀναμεταξύ των, καὶ τὰ μὲν ζῶντα βίον νομαδικὸν, τὰ δὲ οὔ· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Σελεύκου Νικάτορος, ἔγινε γνωστοτέρα ἡ χώρα αὐτὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρῶτος δὲ ὁ Δαρεῖος υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατέστησεν ἓν μέρος τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον διαῤῥέεται ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ ἔκαμεν αὐτὸ ὑποτελὲς εἰς τὴν Περσίαν. Ἡροδ. Ὁ Μεγασθένης σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος εἰς τὴν Ἰνδίαν διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφὴν τῆς χώρας ταύτης, ἀναφέρει ἑπτὰ φυλὰς τῶν Ἰνδῶν, τὴν φυλὴν τῶν λεγομένων Γυμνοσοφιστῶν ἤτοι τῶν ἱερέων καὶ πεπαιδευμένων τοῦ Ἔθνους, τὴν φυλὴν τῶν γεωργῶν, τῶν νομάδων καὶ κυνηγῶν, οἵτινες δὲν κατῴκουν εἰς πόλεις, τὴν φυλὴν τῶν βαναύσων καὶ τεχνιτῶν, τὴν τῶν πολεμιστῶν, τὴν τῶν ἐφόρων τὰς διαφόρους ἀρχὰς καὶ δημόσια ὑπουργήματα, καὶ τὴν φυλὴν τῶν συνιστόντων τὴν γενικὴν συνέλευσιν καὶ βουλὴν τοῦ Ἔθνους. Διόδ. Σικ. β', 40. Ἀρριαν. Ἰνδ. ιβ'. — ταυτὸν Ἰνδία ἡ Ἰνδικὴ στάν. India.

Ἰνδικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰνδίας ἢ εἰς τὴν Ἰνδίαν ἀνήκων. Ἡρόδ. ἡ Ἰνδικὴ χώρη, = Ἰνδία. Ἡροδ. 3, 98. ἔτι καὶ οὐσιαστ. ἡ Ἰνδικὴ αὐτὴ Ἰνδία. Στράβ. Λουκ.

Ἰνδός, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας ὢν· οἱ Ἰνδοὶ, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδίας. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 299. Ἡσιόδ. 3, 97. 4, 46. ἔνθα ἀπαριθμεῖ ὁ ἱστορικὸς οὗτος διαφόρους λαοὺς τῆς Ἰνδίας. — 2) Ἐπίθτκ. = Ἰνδικὸς Διον Περ. 1079. Αἰλ.

Ἰνδός, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ὅστις κατὰ Στράβ. εἶχε 50 σταδίων πλάτος καὶ εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν ταυτὸν, Σίνδ. Ἡρόδ. 4, 44. Ἀρριαν. — 2) Ποταμὸς, τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Καρίας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Δύκον. Στράβ.

Ἰνδιχῆται, οἱ. Στράβ. γ', 159. καὶ Ἰνδιγῆται, Πτολμ. β', 6. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. λέγει ὅτι κατοικεῖ ὅλην τὴν περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμὸν παραλίαν χώραν, πλησίον τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας.

Ἴννησσα, ἡ, καὶ Ἰννησα, Inessa. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ὕστερον Δίτη κληθεῖσα. Θουκ. γ', 103. Beck. Νήτσαν. Ἰννησα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἰννήσσιον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν Λιξ. Αἴτνα — ὄσσα, Ἰνησσαῖος, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Ἴνσοβρες, καὶ Ἰνσοβροι, οἱ, = Ἰνσομβροι. Πλουτ. Μαρκ. 4, 6.

Ἰνσομβροι, οἱ, Insubres. Ἓν ἐκ τῶν Ἰσχυροτάτων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμόν. Στράβ.

Ἰνταφέρνης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπιτήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάντιν Σμέρδιν. Ἡρόδτ. 3, 70.

Ἰντεμέλιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἀλβίου Ἰντεμελίου, Albium Intemelium ἐν Λιγυρίᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Ἰντεράμνα, ἡ, Interamna καὶ Interamnium. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κτισθεῖσα Ἴκνι· πατρὶς τοῦ περιφήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Ταπίτου. Στράβ. Πτολ. γ', 1.

Ἰντεράμνιον, τό, Interamnium ἢ Interamna Lirinas. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· κτισθεῖσα Terano. Στράβ. Πλίν 3, 5.

Ἰντερκατία, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρνιάκων. Πτολ.

Ἴνυκος, ἡ, καὶ Ἴνυκον, τό. Στέφ. Βυζ. καὶ Ἴνυξ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, κτισθεῖσα, Calta Bellota. Ἡρόδτ. 6, 24. Ἰνυκός, ἡ, παρὰ Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 283. — ὄθεν Ἰνυκῖος, η, ον. Τῆς Ἰνύκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ή, 17. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰνύκου.

Ἰνώ, οῦς, ἡ (ῑ), αἰτ. Ἰνώ, οὐχὶ Ἰνῶ. παρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. 49. σημ. 9. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Ἀχαΐας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀθάμας εἶχεν ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς Νεφέλης δύο παῖδας τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, ἡ Ἰνὼ κατέπεισεν αὐτὸν νὰ τοὺς θανατώσῃ, διὰ τὴν ὁποίαν κακουργίαν της παρωργισθεῖσα ἡ θεὰ Ἥρα, τὸν μὲν Ἀθάμαντα ἔκαμε παράφρονα, αὐτὴν δὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ της Μελικέρτου καταδιώκουσα, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὁ Ποσειδὼν διὰ μετοχείαν τῆς Ἀφροδίτης μετέβαλεν ἀμφοτέρους εἰς θαλασσίους θεούς· ἔκτοτε δὲ ἡ Ἰνὼ ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα, ὅπερ ὄρα. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 33. Ἡσ. Θεογ. 976. Ἀπολλόδ. γ', 4, 2.

Ἰνῶα, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἰνοῦς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὴν ὁποίαν ἐσύστησε πρῶτον ὁ Σίσυφος ἐν Κορίνθῳ, ἐνθα ἐπανηγυροτοῦντο ἀνὰ πᾶν ἔτος δημόσιοι ἀγῶνες καὶ θυσίαι. Παυσ. Λακ.

Ἰνωΐς, ά, ον. Τῆς Ἰνοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰνοῦς καταγόμενος.

Ἴνωπος, καὶ Ἰνωπός, ὁ, Inopus (ῑ). Κρήνη τις καὶ ἄλσος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, ἥτις ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι συνείχετο ὑπογείως μὲ τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Νεῖλον ποταμόν. — Ἴνωπος, Ὅμρ. Τμν. Ἀπολ. 18. ὁ Αἰγύπτιος Ἰνωπός. Καλλμ. εἰς Ἄρτ. 171. Στράβ.

Ἴξειος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπό τινος χώρας ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ Ἰξία καλουμένης, Ἡτυχ.

Ἰξίων, ονος, ὁ (– – –). Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας υἱὸς τοῦ Ἀντίονος καὶ τῆς Περιμήλης. Διόδ. Σικ. δ', 71, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δίαν θυγατέρα τοῦ Δηϊονέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πειρίθοον· συλλαβὼν οὗτος ἔρωτα πρὸς τὴν θεὰν Ἥραν καὶ θελήτας νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν του μετ' αὐτῆς, ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πέμψας εἰς αὐτὸν μίαν νεφέλην ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἠπάτησε δι' αὐτῆς καὶ οὕτω ῥίψας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, τὸν ἔδεσεν ἐπί τινος σφοδρῶς στρεφομένου τροχοῦ· ἐκ δὲ τῆς νεφέλης ταύτης μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη ὁ Ἰξίων, νομίσας ὅτι ἦν ἡ ἀληθὴς Ἥρα, λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Πίνδ. Πυθ. β, 40. — ὄθεν παροιμ. κύκλωμα Ἰξίονος. Εὐριπ. Φοιν. 1192. Ἀπολλόδ. 1, 8, 2.

Ἰόβας, α, ὁ, Juba. Τίς τοῦ Ἰεμψάλου βασιλέως τῆς Νουμιδίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Μαυριτανίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Φίλος καὶ πιστὸς τοῦ Πομπηΐου, ἐχθρὸς δὲ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου νικηθεὶς τελευταῖον, ἐφονεύθη ἀκουσίως ὑπό τινος ζώων δούλων του. Πλούταρ. ἔτι δὲ καὶ Ἰούβας, α.

Ἰοβάτης, ου, ὁ (ᾰ). Βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πατὴρ τῆς Ἀντείας ἢ Σθενοβοίας καὶ πενθεροῦ τοῦ Προίτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπέμφθη ὁ Βελλεροφόντης διὰ νὰ θανατωθῇ· ἀλλ' ὁ Ἰοβάτης ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως καὶ μὴ θέλων ὁ ἴδιος νὰ τὸν φονεύσῃ, ἔστειλεν αὐτὸν πρὸς τὸ φοβερὸν τέρας τὴν Χιμαίραν, νομίζων ὅτι οὕτω θέλει ἀφανισθῇ· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης ἐπιστρέψας νικητὴς ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου Φιλόνην καὶ τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Ἀπολλόδ. Β, 2, 1. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰοβάτης, ἥτις δὲν διεσώθη. Φαβρικ. Βλ. βιβλ. Ι, 17, 3.

Ἰόβης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἰοβιανός, ὁ, Jovianus. Εἷς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης.

Ἰοδάμεια, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς πλησίον τῆς Κορωνείας ἐν Βοιωτίᾳ, περὶ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι μετεβλήθη εἰς λίθον, ὅτε θέλουσα νὰ εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς τὸ τέμενος τῆς θεᾶς, ἶδε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Μεδούσης ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ. θ', 34.

Ἰόεσσα, ἡ. Ἑταίρα τις, παρὰ Λουκ. Διαλγ. Ἑταιρ. ιβ'.

Ἰοκάστη, ἡ (ῐ), παρ' Ὁμ. Ἐπικάστη. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, ὅστις οὗτος φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβε τὴν Ἰοκάστην ὡς γυναῖκα, μὴ γνεύσαν ποσῶς ὅτι ὑπῆρχε μήτηρ του, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν· ἐκ ταύτης τῆς παρανόμου καὶ ἀνοσίου μίξεως ἐγέννησεν ἡ Ἰοκάστη μετὰ τοῦ Οἰδίποδος τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, ὕστερον δὲ πληροφορηθεῖσα τὴν ἀπάτην της καὶ μὴ ὑπομένουσα νὰ ζῇ τοῦ λοιποῦ, αὐτοχειρίσθη. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 632. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Ἰοκάστης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, καὶ ἡγεμόνος ἑνὸς μέρους τῆς περὶ τὸ Ῥήγιον χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Διόδρ. Σικελ. ε', 8.

Ἰολαΐδας, ου, ὁ (υ–υ–). Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, ἀποθανὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 3. (Ἰολλίδας, παρὰ Πλουτρ.)

Ἴόλαος, ου, ὁ (υ–υ–)· Ἀττκ. Ἰόλεως, Δωρικ. Ἰόλας. Τίὸς τοῦ Ἰφικλου καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, φίλος πιστὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσ. Θεογ. 317. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. Πίνδ. Νέμ. 3. παρευρέθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τῆς Δερναίας Τάρας ἀγῶνά του, εἶτα ἐσυνόδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπ' ὅπου ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἥρωος τούτου, πρὸς ἀντιμοιμὴν τῆς πίστεώς του ἀνήγειρεν ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μέγαραν. Ἀπολλόδ. β', 6, 1. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν μὲ τοὺς παῖδας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πενταήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεστίου εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ καὶ κυριεύσας ἓν μέγα μέρος αὐτῆς, ἠγειρεν αὐτόθι διὰ τῆς συνεργείας τοῦ Δαιδάλου πολλὰς ἐξαιρέτους οἰκοδομὰς καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμάς· πλησίον δὲ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ εὑρίσκετο καὶ ἓν ἰδιαίτερον ἱερὸν αὐτοῦ. Διόδρ. Σικελ. δ', 29, 30. 40. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 7. — 2) Στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων καὶ ἄρχων τοῦ Ἱππικοῦ ἐπὶ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Θουκ. 1, 62.

Ἰόλεια, ποιητκ. ἀντὶ Ἰόλη. Καλλμ. ἐπ. ς', 3.

Ἰόλη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἠθέλεν ὑπερβῆ αὐτὸν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εἰς τὸ τοξεύειν. Ὁ Ἡρακλῆς νικήσας αὐτοὺς καὶ μὴ λαβὼν τὴν Ἰόλην εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, ἐφόνευσε τὸν Εὔρυτον καὶ ἠχμαλώτισε τὴν νέαν Ἰόλην, διὰ τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα ἡ Δηϊάνειρα γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπροξένησε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον εἰς τὸν Ἥρωα τοῦτον· μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἡρακλέους ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τλλος. Σοφ. Τραχ. 381, 401. ἔνθα καὶ Εὐβοΐς ἡ αὐτὴ καλεῖται· ἴδε Οἰχαλία. Ἀπολλόδ. β', 6, 1.

Ἰόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α, 2, 6. ἔνθα ἐκρίθη ν' ἀναγνωσκηται καὶ Ἠτ. Ἠϊόνη, ἡ Προνόη, παραβλ. Heyne Ἀπολλόδ. αὐτ.

Ἰόνιος, ία, ιον (ῐ ἐκ τοῦ Ἰώ). Τῆς Ἰοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰοῦς καταγόμενος, εἰς τὴν Ἰὼ ἀνήκων· ὁ Ἰόνιος πόντος, ἡ Ἰονικὴ θάλασσα, ἤτοι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται πρὸς ἀνατολὰς περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας καὶ δυτικῆς Ἑλλάδος. Εὐρπ. Φοιν. 216. Ἡρόδτ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις διέπλευσε τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλ. Προμ. 845. Στράβ. ἔτι δὲ Ἰόνιος Κόλπος, Ἡρόδτ. 6, 127. Θουκδ. καὶ, Ἰόνιον Πέλαγος. Ἡρόδτ. καὶ, ἁπλῶς, ὁ Ἰόνιος. Θουκ. ς', 30. (–υυυ; τὸ ι ἔστι μακρὸν κατ' ἄρσιν· ἴδε Spitzner 64. καὶ σημ. 2. ἐν δὲ τῇ λέξει Ἰὼ ἔστιν ἀεὶ μακρόν.)

Ἰόνιος, ία, ιον, ποιητκ. ἀντὶ Ἰώνιος. Αἰσχύλ. Πέρτ. 894.

Ἰόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἰόπη. Στέφ. Βυζ.

Ἰόππη, καὶ Ἰόππη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἔνθα ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ναυτικόν των, ὅτε ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου μετήρχοντο τὴν πειρατείαν μετ' ἄλλων Ἀσιατικῶν λαῶν τανῦν Ἰάφφα (τὸ ι ἔστι μακρὸν κατὰ Spitz παρὰ δὲ Διον. Περ. 910. Ἰόπη, Διονύσ. Περγ. Στέφ. Βυζ. Ἰόπη, Στράβ.)

Ἴόρας, α, ὁ, Jura. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Γαλλίας, ἀποτελοῦν μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην ἀρκτικῶς ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ καὶ σχηματίζουσαν τὰ σύνορα τῶν Γαλλων καὶ

Ἑλβετῶν· ταυῶν Jura. Στράβ. Πτολ. ὅτι δὲ, Ἰουράσιος, ὁ, Στράβ. καὶ Ἰουρασσὸς, Πτολμ.

Ἰορδάνης, ὁ, καὶ Ἰορδάν. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης ἑπτήμιος, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου μὲ σφοδρὰν ταχύτητα, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἐνομίζετο ἀρχαιόθεν, ὅτι εἶχε μίαν τινὰ ἰαματικὴν δύναμιν, διὸ καὶ ἐβαπτίζοντο εἰς αὐτὸν εἰσβάλλει δὲ εἰς τὴν λεγομένην Νεκρὰν θάλασσαν.

Ἱέρδιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰβίας λεγομένης Σκυθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. ϖ, 14.

Ἴος, ἡ (ι). Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Νάξου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο, ὅτι εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Ὁμήρου. Στράβ. ταυῦν, Ἴος ἡ Νίος, Νιό.

Ἰός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς χώρας Σκιρίτιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπί τινος ὄρους. — ὄζει, Ἴται, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ, 5, 25.

Ἰουβενάλιος, ὁ. Δέκιμος Ἰούνιος, Juvenalis. Ποιητὴς Σατυρικὸς Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τὸ 39 ἔτος ἀπὸ Χρ. εἰς τὸ Ἀκυλήιον πόλιν τῆς Ἰταλλίας, τοῦ ὁποίου σώζονται δεκαέξ Σάτυραι εἰς πέντε βιβλία. Φαβρ. Λατ. βιβλ. Π, σελ. 337.

Ἰουδαία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Σαμαρείας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἀραβίας καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· πολλάκις δὲ περιλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παρά τε Στράβ., Διον. Κασσ. καὶ Πλιν. ὅλη ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης· καὶ ἐδιαιρεῖτο κυρίως εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἰδίως Ἰουδαίαν, ἥτις ἔκειτο ἀρκτικῶς καὶ εἰς τὴν Ἰδουμαίαν μεσημβρινῶς κειμένην· κατὰ δὲ Ἰώσηπ. ἐδιαιρεῖτο ἡ Ἰουδαία εἰς ἑνδεκα θέματα ἢ φυλάς· ὁ δὲ Πλιν. ἀπαριθμεῖ δέκα τοπαρχίας ἐν ἕλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, ἥτις ἦσαν, περιελαμβάνουν ἅπασα μίαν ἐκτασιν 315 τετραγωνικῶν γεωγρ. μιλ. — ἔχουσα τὸ παλαι πολλὰς καὶ ἐπισήμους πόλεις ἐν αὐτῇ, ἐξ ὧν τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπῆρχεν ἡ πρωτεύουσα ὅλης τῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰούδα. Στράβ. Πτολ. παρὰ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο ὕστερον ἡ Ἰουδα α Palaestina Consularis.

Ἰουδαῖος, αἷα, αἷον. Ὁ τῆς Ἰουδαίας ἢ εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀνήκων· καὶ οὐσιαστ. Ἰουδαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰουδαίας χώρας. Στράβ. Οὗτοι ἐλθόντες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Παλαιστίνης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰουδαία καὶ συστήσαντες ἰδίαν πολιτείαν καὶ βασίλειον ἔζων διηρημένοι εἰς δώδεκα φυλάς, καὶ ἔχοντες κατ' ἀρχὰς ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, ὑποταχθέντες δὲ πολλάκις εἰς διαφόρους ἄλλους ἰσχυροτέρους λαοὺς τῆς Ἀσίας, ἕως οὗ πολεμηθέντες καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ στερηθέντες ὅλως δι' ὅλου τὴν πρώτην των ἐθνικὴν ὕπαρξιν καὶ ἐλευθερίαν, διεσπάρησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς. Στράβ. Ἰώσηπ.

Ἰουερνία, ἡ, = Ἰέρνη, ὅπερ ὄρα.

Ἰουλία, ἡ, Julia (ι). Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἐπισημότεραι ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γυναῖκες ὑπῆρξαν· — 1) Θυγάτηρ τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ γυνὴ τοῦ Μ. Ὀλυφαίου Ἀγρίππα, περιβόητος διὰ τὴν ἀτελῆ καὶ αἰσχρὸν βίον της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγρίππα ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ καίσαρ Τιβέριος, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἐξώρισεν αὐτὴν εἰς μίαν ἔρημον νῆσον, ἥτις μετὰ δεκαπέντε χρόνων ἐξορίαν ἔδωκεν ἔλεεινὸν τέλος. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Ἰουλίας καὶ τοῦ Ἀγρίππα, μιμηθεῖσα τὴν μητέρα αὐτῆς κατὰ τὸν ἀσελγῆ βίον της, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξωρισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ἀπέθανεν ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνων ταλαιπωρίαν. — 3) Ἰουλία Λιβία, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ καίσαρος Νέρωνος.

Ἰουλιακόν, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας, μὴ ἀναφερομένη ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων γεωγρ. Ἑλλήνων, πιθανῶς ἡ νῦν Julich. Ἀμμ. Μαρκ.

Ἰουλιανός, ὁ. Φλάβιος Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Κωνσταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς τὸ 331 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ μεγάλα προτερήματα ψυχῆς καὶ ὑπέρογον εὐφυΐαν· κατ' ἀρχὰς ἐπέμφθη ἡγεμὼν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔνθα ἀπέδειξεν ὅλας ἐκείνας τὰς ὑπερτάτας ἀρετὰς, διὰ τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων ὡς μέγας στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνήρ· ὡς δὲ ἐχθρὸς ἀπορρὸς τοῦ ἤδη ἐπικρατοῦντος Χριστιανικοῦ δόγματος, τὸ ὁποῖον εἰσηγήσατο ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καθ' ὅλον τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀνατολικὸν βασίλειον, κατεδίωκε μὲ θηριώδες μῖσος ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ζητῶν μὲ παντοῖα μέσα νὰ περιορίσῃ δι' ὅλου τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πρόοδον τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ θείου δόγματος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν ῥητορικὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν Νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν, σχετισθεὶς αὐτόθι μὲ τοὺς ἐπιστημοτέρους Ἕλληνας ἄνδρας καὶ διδασκάλους τῆς τότε ἐποχῆς, καὶ θαυμαζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ πολυμάθειαν, ἔζοχον φαντασίαν καὶ ἀτενῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ μεταφυσικὴν· συνέγραφε διαφόρους λόγους, σατύρας καὶ ἐπιστολὰς εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, αἱ ὁποῖαι διαπρέπουσι πρὸ πάντων διὰ τὴν καθαρότητα, τὸ ὕψος καὶ τὴν καταλληλίαν τῆς φράσεως· ἀπέθανε δὲ ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, πληγωθεὶς πιθανὸν ὑπὸ τινος Χριστιανοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου του στρατεύματος. Ἀμμ. Μαρκ. βιβλ. ις', 1. — 2) Ἰουλιανὸς Αἰγύπτιος, χρηματίσας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, καὶ συγγράψας ἐν μαύροις ἑρωτικὸν ποίημα ἀναφερόμενον ἐν τῇ τοῦ Πλανούδου Ἀνθολογίᾳ. Boisonad. — 3) Ἰουλιανὸς Ἀντηκήστωρ, ζήτας περὶ τὸ 565 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιγράμματα. — 4) Ἰουλιανὸς ὁ Χαλδαῖος, θεοπυθαγορικὸς φιλόσοφος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὅστις κατὰ Σουϊδ. λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ συνεργείας ἐπροξενήθη ἐκεῖνος ὁ ἐξαίσιος ἰσπὸς, ὁ ὁποῖος ἔστασε τὰ πολεμοῦντα στρατεύματα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον ἀφανισμόν. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλιανοῦ τούτου βιβλία τινὰ, Θεουργικὰ, Τελεστικὰ καὶ Λόγια δι' ἐπῶν ἐπιγραφόμενα· ὁ δὲ Πορφύριος ἐγκαψεν ἕνα βίον τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τέσσαρα βιβλία. — 5) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Καισαρείας ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Εὐναπίου.

Ἰουλιάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη παραθαλασσίως. Πτολεμ. ε', 16.

Ἰούλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, βασιλέων, ὑπάτων καὶ οἰκογενειῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν ἡ ἐπισημοτέρα καὶ περιλαλεστέρα ὑπῆρχεν ἡ τῶν Καισάρων. — 1) Ἰούλιος Καίσαρ. Ὁ περίφημος στρατηγὸς, πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ μέγας Δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τὸ 644 ἔτος ἀπὸ κτιστ. Ῥωμ. Προικισμένος ἐκ φύσεως μὲ μεγάλην καὶ ὑπέρογον εὐφυΐαν νοός, μὲ ζωηροτάτην φαντασίαν καὶ μὲ ἔζοχον εὐγλωττίαν, χρηματίσας μαθητὴς εἰς τὴν ῥητορικὴν τοῦ περιφήμου Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ αὐτοῦ τοῦ Κικέρωνος, ἔμφανε πρωΐμως ἤδη εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, ἐκλεχθεὶς δήμαρχος, κτιστὴς ταμίας, ἀστυνόμος καὶ τελευταῖον ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Καλπουρνίου Βιβούλου, ἀφ' οὗ πρότερον συνδιαλλαγὸς τοὺς δύο ἀντιφερομένας εἰς τὴν Ῥώμην φατρίας τοῦ Πομπηίου καὶ Κράσσου, ἐτύστησε πρώτης τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) τὸ 694 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ., τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν ὁ Πομπήϊος, ὁ Κράσσος καὶ αὐτὸς ὁ Καίσαρ Ἰούλιος, ἀναδείξας εἰς τὴν πόλιν τῆς Ῥώμης μεγάλας ἐκδουλεύσεις διὰ τῶν διαφόρων ὑπ' αὐτοῦ ἐγερθέντων καταστημάτων καὶ δημοσίων εἰσοδομῶν, καὶ πασχίσας διὰ τῶν μεγαλοθωρίων του νὰ σύρῃ ὅλως δι' ὅλου πρὸς ἑαυτὸν τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τῶν Ῥωμαίων, διὸ καὶ μετὰ τὴν προδοσμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ ὑπατείας του ἐκλεχθὴν ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς καὶ τοῦ λαοῦ Ἄρχων ὅλης τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, ὅπου ἐσυγχρότησε διαφόρους μάχας μὲ τοὺς Ἑλβετοὺς, Γάλλους καὶ μὲ ἄλλους λαοὺς τῆς Γερμανίας καὶ μετέβη ἕως εἰς τὴν νῆσον Βρεττανίαν, καταπολεμήσας τοὺς ἀγρίους Βρεττανοὺς καὶ ἀναγκάσας αὐτοὺς νὰ ζητήσωσιν εἰρήνην· τελευταῖον καθυποτάξας ὅλην τὴν Γαλλίαν καὶ ἀποκαταστήσας αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, ἐστρεψεν ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν καὶ ὅλας του τὰς δυνάμεις κατὰ τοῦ ἀπόντου ἐχθροῦ του Πομπηίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀντιφερομένος πάντοτε περὶ τῆς ὑπερτάτης ἐν Ῥώμῃ ἐξουσίας καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐνίκησεν αὐτὸν τελευταῖον εἰς τὴν περίφημον ἐν Φαρσάλοις μάχην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήϊος χάσας ὑπὲρ τοὺς 25,000 ἄνδρας ἐκ τοῦ στρατεύματός του, ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐθανατώθη καὶ ὁ Καίσαρ καταδιώκων αὐτὸν καὶ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ ἐχθροῦ του, λέγεται ὅτι ἐδάκρυσε πικρῶς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς. Ἡ εἰς τὴν Ῥώμην ἐλθοῦσα εἴδησις τῆς λαμπρᾶς ταύτης νίκης τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πομπηίου, ἐκίνησεν ἀμέσως τὴν Ῥωμαϊκὴν βουλὴν καὶ ὅλον τὸν λαὸν εἰς τὸ νὰ ἀναγορεύσωσι τὸν νικητὴν τοῦτον ἐκ νέου Ὕπατον διὰ πέντε ὁλοκλήρους χρόνους, ἀνώτατον Δήμαρχον καὶ Διατάτορα ἐφ' ὅρου ζωῆς· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὁ Καίσαρ θέλων νὰ εἰσαγοποιηθῇ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ δύναμιν ἐν Ῥώμῃ, ἀναγορευθεὶς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, κατεῤῥύθμισε ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν Γερουσίαν, φερίμερος αὐθαιρέτως καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διοικητικὰς πράξεις, διὰ τοῦ ὁποίου πολιτεύματος του παρώξυνε τὸν ἐν Ῥώμῃ λαὸν καὶ ἐκίνησεν αὐτὸν εἰς τὴν περιβόητον κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν, τῆς ὁποίας πρωταίτιος ἦν ὁ Κ. Κάσσιος. Μέλλων λοιπὸν νὰ προσαγορευθῇ καὶ βασιλεὺς ἐν τῷ μέσῳ ὅλης τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἀναντίον τῶν Πάρθων κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν τοῦ Μαρτίου μηνὸς, καθ' ἣν καὶ εἰ συνωμόται ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιφέρωσι τὸ τέλος τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ παῤῥησιασθεὶς εἰς τὸν ὡρισμένον τόπον περικυκλούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἐπληγώθη τρὶς ἀπὸ τῶν Σερβιλίων Κάσκα καὶ πεσὼν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν του, ἀπέθανε τὸ 56 ἔτος τῆς ἡλικίας του, χρηματίσας εἷς τῶν ἐμπειροτάτων καὶ ἀρίστων στρατηγῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας, τῆς ὁποίας τὴν δόξαν ἀνύψωσε διὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ νικῶν καὶ διὰ τῆς κατακτήσεως χιλίων περίπου πόλεων, ἀγαπηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ὡς ἱστοριογράφος δὲ καὶ συγγραφεὺς διαπρέπει ὁ Ἰούλιος Καίσαρ πρὸ πάντων διὰ τῆς καθαρᾶς, ἀφελοῦς καὶ καταλλήλου ἐκφράσεως, συγγράψας

διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων σώζονται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, Ὑπομνήματα τοῦ κατὰ τῶν Γάλλων πολέμου, De bello Gallico commentarium. Libr. VII. καὶ, περὶ ἐμφυλίου πολέμου. De bello Civili Pompejano, Libr. III. Πλουτ. Καῖσ. Πλιν. Φυσ. Ἱστρ. ζ', 25. — 2) Ἰούλιος Σέξτος, θεῖος τοῦ προτέρου Ἰουλίου Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ὕστερον δὲ σταλεὶς Ἔπαρχος εἰς τὴν Αἴγυπτον δι' ἐκλογῆς τοῦ ἀνεψιοῦ του Καίσαρος. — 3) Ἰούλιος Πολυδεύκης, ἴδε Πολυδεύκης. — 4) Ὁ Ἰουλίου υἱός, παρ' Ἀριστῳ. Ἰπ. 487. Μείραξ τις μὲ ξανθὰς καὶ οὐλὰς τρίχας.

Γουλίς, ίδος, ἡ (υ-υ). Πόλις πρωτεύουσα τὸ παλαι τῆς νήσου Κῶ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Καλλιμ. ἔπ. ε', 9. Στράμ. — ἔθεν, Ἰουλιήτης, ου, ὁ κάτοικ. Αἴλ.

Γουράσιος, ὁ, ἴδε Ἴόρας.

Γουρασσός, ὁ, ἴδε Ἴόρας.

Γουστῖνος, ὁ, Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, συγγράψας γενικὴν ἱστορίαν κατ' ἐπιτομὴν τῶν βιβλίων τοῦ Τρόγου Πομπηίου.

Γοφῶν, ῶντος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Σοφοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος, ὃστις διὰ συναγωγείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνίκησε πολλάκις εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ζωῆς του κατηγορηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ Σοφοκλῆς ὡς παράφρων καὶ στερηθεὶς τοῦ λογικοῦ, ἀπέδειξεν ἐνώπιον τῶν κριτῶν ἄκυρον τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀχαρίστου υἱοῦ του, ἀπαγγελθεὶς τὴν περίφημον αὐτοῦ τραγῳδίαν τοῦ Οἰ Κποδος. Ἀρισττ. Βατρ. 73.

Ἴηνεῖς, οἱ, ἴδε Ἶηνες.

Ἴηνοί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὀπαί τινες καὶ σπήλαια εὑρισκόμενα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ἐν Θετταλίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μὲ τοὺς ἰηνοὺς ἤτοι φούρνους. Ἡρόδτ. 7, 183. παρὰ δὲ Στράβ. ὁ Ἰηνοὺς, οὗντος· ἤτοι τόπος πλήρης σπηλαίων.

Ἴηνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων. Στεφ. Βυζ. ὄθεν Ἰηνεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 301.

Ἱππάκρα, ἡ (Ἵππου ἄκρα, παρὰ Στεφ. Βυζ.) Πόλις τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ κειμένη πλησίον τῆς Ἰτύκης· — ὄθεν, Ἱππακρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. α', 70, 80.

Ἵππανα, ἡ, καὶ Ἵππανα, τὰ, Hippana. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη πλησίον τῆς Πανόρμου καὶ τῆς Μυτιστράτου. Ἑνοικ. παρὰ Πολβ. πλησίτ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὄθεν, Ἱππανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἱππάλκιμος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἰτωνοῦ, ἔκγονος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀργοναύτου Πηνελέως. Διοδῤ. Σικελ. δ', 67. — 2) Τίὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Πίσαν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 1, 144

Ἱππαρέτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πλούτ.

Ἱππαρῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτίμων καὶ εὐγενῶν πολιτῶν ἐν Συρακούσαις, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Ἀριστομάχης δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου. Αἰλιαν. — 2) Τίὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος κυριεύσας τὴν πόλιν Συρακούσας καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δύο ὁλοκλήρους χρόνους, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. ἔνθα ἡ γραφ. Ἱππαρίων κεῖται ἡμαρτημένη.

Ἵππαρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς νήσου πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης, τανῦν Καρίνας. Διοδῤ. Ὀλ. 5, 26.

Ἱππαρχία, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Μητροκλέους καὶ γυνὴ τοῦ περιφήμου κυνικοῦ φιλοσόφου Κράτητος, Θηβαίου κατὰ Σουΐδ. λέγεται, ὅτι συνέγραψε καὶ αὐτὴ ὀλίγα τινά. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 520.

Ἵππαρχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππίου ἐν Ἀθήναις, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του διεδέχθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, φημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς ἐραστὴς τῶν μαθήσεων καὶ φίλος τῶν σοφῶν ἀνδρῶν καὶ ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, συντελέσας πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων καὶ οἰκοδομήσας τὸ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν τεῖχος. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων παρευρεθεὶς ὁ Ἵππαρχος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱππίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, οἵτινες εἶχον συνομόσει κατ' αὐτῶν πρότερον· ἴδε Ἁρμόδιος. Ἡρόδτ. 5, 55. Κατὰ Θουκ. ς', 54. ὑπῆρχεν ὁ Ἵππαρχος νεώτερος τοῦ Ἱππίου· κατὰ δὲ Πλάτ. Ἵππαρχ. σελ. 228, ὑπῆρχεν οὗτος πρεσβύτερος τοῦ Ἱππίου· ἀλλ' ἡ τοῦ Θουκ. μαρτυρία φαίνεται πιθανοτ. — 2) Νεανίας τις Ἀθηναῖος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἄλλως καὶ Φιλοκερδὴς ἐπιγραφόμενος, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων Κριτικῶν, παρβλ. Valckenaer εἰς Ἡρόδτ. 5, 55. — 3) Τύραννός τις τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. — 4) Περίφημος Ἀστρονόμος Ἕλλην ἐκ Νικαίας πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ τὸ 130 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἔκαμε διαφόρους χρησίμους παρατηρήσεις καὶ ἀνακαλύψεις ἀστρονομικὰς καὶ συνέγραψε πολλὰς πραγματείας περὶ ἀστρονομίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον δύο. Στράβ Πτολ. Γαλην.

Ἱππασίδης, ου, ὁ (-υν-). Τίὸς τοῦ Ἵππάσου, ὁ Σωκος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 425.

Ἵππασος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἄκτορος. Ἀπολλ. α', 9. 16. — 2) Τίὸς τοῦ Κήυκος βασιλέως τῆς Τραχινίας χώρας, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου παρευρίσθη εἰς τὴν περίφημον τῆς Οἰχαλίας, ὅπου ἐθανατώθη. Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 3) Πατὴρ τοῦ Σώκου ἐκ Τροίας, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ εφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 450 — 4) Πατὴρ τοῦ Τφήνορος Ὁμ. Ἰλ. Ν, 411. — 5) Πατὴρ τοῦ Ἀπισάονος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 347. — 6) Τίὸς τῆς Λευκίππης, τὸν ὁποῖον αὕτη μετὰ τῶν ἀδελφῶν της κατεσπάραξεν ἐν τῇ μανίᾳ της. Ἀντ. Λιβ 10. — 7) Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 352.

Ἱππέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἔλατου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Πολύφημον. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1241. Τζῖ

Ἱππεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πυρρίδος θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἱππημολγοί, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, ζῶντες ὡς οἱ λοιποὶ λαοὶ τῆς Σκυθίας ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 5. Ὁ Στράβ. βιβλ. ζ' θέτει αὐτοὺς περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Ἵππῆς, Ἀττ. ἀντὶ Ἱππεῖς. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν παρ' Ἀθηναίοις· ἔτι δὲ καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, διὰ τῆς ὁποίας κατασκώπτει ὁ κωμῳδὸς οὗτος τὸν Ἀθηναῖον δημαγωγὸν Κλέωνα.

Ἱππία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο αὕτη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς κατὰ τῶν Γιγάντων μάχης, ὅτε αὕτη ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ Γίγαντος Ἐγκελάδου, καθημένη ἐφ' ἅρματος ἐζευγμένου ὑπὸ δύο ἵππων. Παυσ. Ἀρκαδ. 47. ἢ διότι αὕτη ἐδίδαξε πρώτον τοὺς ἀνθρώπους πῶς νὰ ζεύγωσι καὶ νὰ δαμάζωσι τοὺς ἵππους. Ἁρποκρ.

Ἱππίας, ου, ὁ, Ἰων. Ἱππίης (-υ-). Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππάρχου, διαδεχθεὶς τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φερόμενος μὲ σκληρὸν καὶ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐδιώχθη ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Ἀρταφέρνην εἰς Σάρδεις, τὸν ὁποῖον παρεκίνησεν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον· διὸ καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων συνεκστρατεύτας καὶ ὁ Ἱππίας γέρων ἤδη ὢν ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡρόδτ. 6, 106. Θουκ. (Κατὰ Πλάτ. Ἵππαρχ. ὑπῆρχεν ὁ Ἱππίας νεώτερος τοῦ Ἱππάρχου, ὅπερ ὅμως ἀναιρεῖται διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Θουκ. ς', 54.) — 2) Περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἤλιδος πόλεως τῆς Πελοποννήσου, μαθητὴς τοῦ Ἡγησιδήμου, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας διδάσκαλος εἰς τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν καὶ μὲ μεγάλας γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Ἀστρονομίας, Γεωμετρίας καὶ Μουσικῆς, συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδὲν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτου φέρονται δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος ἐπιγραφόμενοι, Ἱππίας Μείζων, καὶ Ἱππίας Ἐλάττων, ἀλλ' ἡ γνησιότης τοῦ τελευταίου ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τῶν σοφῶν κριτικῶν. Ξενφ. Πλατ. — 3) Ἕτερος Ἠλεῖος, φίλος τῆς ὀλιγαρχικῆς πολιτείας, ἀναφερόμενος παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 4, 15. — 4) Ἀρχιτέκτων τις, παρὰ Λουκ.

Ἱππιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ὡς πρῶτου δημιουργοῦ τῶν Ἵππων ἀναδειχθέντος, Παυσ. 2, 21.

Ἵππιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν τανῦν Δτχενισκαλέ. Στράβ. ια', Πτολ.

Ἱππόβιος, ὁ (βιόω). Κωμικὴ τις μεταλλαγὴ τοῦ ὀνόματος Ἱπποκίκος, παρ' Ἀριστῳ Βατρ. 429.

Ἱπποβότης, ου, ὁ (βόσκω), πληθ. Ἱπποβόται. Οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα οἱ πολῖται, ὅσοι ἦσαν τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας. Ἡρόδτ. 5, 77. καὶ, Ἱππόβοτος χώρα ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαλκιδεῖς. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ς', 1.

Ἱππόδαμας, αντος, ὁ (-υ-). Τίὸς τοῦ Ἀχελλίου καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύτης γυναικὸς τοῦ Πορθάονος, Ἀπολλ. α', 7, 2, 10. — 2) Τίὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 401.

Ἱπποδάμεια, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου, εἰς τῆς ὁποίας τοὺς γάμους συνέβη ἡ περιβόητος ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων μετὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι ἠθέλησαν ν' ἀτιμάσωσι τὰς αὐτόθι παρευρεθείσας γυναῖκας τῶν Λαπίθων καὶ πρωτίστην τὴν Ἱπποδάμειαν θέλων ν' ἁρπάσῃ ὁ Κένταυρος Εὔρυτος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ὁμ Ἰλ. Β, 742. Ὀδ. Φ, 295. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Πειρίθοος τὸν Πολυποίτην. Διόδ. Σικ. δ', 65. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνομάου βασιλέως τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἀστεροπῆς. Ὁ πατὴρ αὐτῆς φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν γαμβρόν του, ἀπέφευγεν ἀπὸ τὸ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τινα τῶν τότε Ἑλλήνων, ὅτοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσιν, ὑποσχόμενος αὐτὴν εἰς γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅστις ἠθέλησε νικήσει αὐτὸν εἰς τὸ τρέξιμον· ἐλθὼν δὲ ὁ Πέλοψ υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ νικήσας τὸν Οἰνόμαον διά τινος πανουργίας, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἱπποδάμειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἓξ υἱούς.

Πίνδ. Ὀλ. 1, 114. Εὐριπ. Ἀπολδρ. β', 14, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγχίσου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 429. — 4) ἡ θυγάτηρ τοῦ Βρίσου καὶ αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως, ἧτις ἄλλως καὶ Βρισηὶς καλ' Ὁμ. κέκληται. Σχολ. Ἰλ. Α, 184. — 5) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τοῦ Ὀρμενίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐμίγησε τὸν Φοίνικα. Ὁμ. Ι, 448. — 6) Θεράπαινα τῆς Πηνελόπης ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 182. — 7) Παρ' Ἀπολδρ. β', 1, 4. Δύω θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν Ἴστρον καὶ Διοκορύστην.

Ἱπποδάμειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Ἱπποδάμειος.

Ἱππόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 334. — 2) Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. — 3) Περίφημος ἀρχιτέκτων καὶ φιλόσοφος ἐκ Μιλήτου, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν Διμένα τοῦ Πειραιέως καὶ τὴν αὐτόθι ἀγορὰν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ Ἱπποδάμειος ἀγορὰ ἐκλήθη. Ἀριστ. Πολιτ. β', 8. — ὅθεν, Ἱπποδάμειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἱπποδάμου, ἢ εἰς τὸν Ἱπποδάμειον ἀνήκων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 11.

Ἱππόδατος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἔνθα λέγεται ὅτι οὗτος ἔδεσε τοὺς ἵππους τῶν Ὀρχομενίων ὅτε οὗτοι ἐν καιρῷ νυκτὸς ὥρμουν κατὰ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Παυσ. Βοιωτ. 26.

Ἱππόδεικη, ἡ (ῑ) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1.

Ἱππόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀσβίστης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἱππόζυγος, ὁ. Εἷς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἱπποκράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἱπποθάλης, ὁ (ᾰ). Εἷς τοῦ Ἱερωνύμου ἐξ Ἀθηνῶν, ἓν ἐκ τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα συνιστῶσι τὸν διάλογον τοῦ Πλάτωνος Λύσιν ἐπιγραφόμενον. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203. Α.

Ἱπποθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡτ. Θεογ. 251. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πέλοπος, αἵτινες κατὰ προτροπὴν τῆς Μηδίας ἔσφαξαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Τζητ. μυθ. 24. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Λυσιδίκης καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Τάφιον ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Ἱππόθοος, ὁ. Εἷς τοῦ Λύκου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεος, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ Πηλαίου ἐκ τῆς ἐν Τροίᾳ Λαρίσσης, ἡγεμόνων τῶν Πελασγῶν καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μαχῇ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 840. — 2) Υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἀρηγὼν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν Αἴαντα τοῦ Τελαμῶνος. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 251. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος. Ἀπολδρ. γ', 10, 5. — 4) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γόργης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 5) Τίς τῶν περιφήμου λητοῦς Κερκύονος, ὃς τις μετὰ καιρὸν κατεστάθη βασιλεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 5.

Ἱππόθοων, ωντος, ὁ. Εἷς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἄλοπης θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος, ἥτις φθονουμένη τὸν πατέρα αὐτῆς, ἐξέθηκε τὸ βρέφος Ἱππόθοωντα, τὸ ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξὺ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, τὸ ἔφερον εἰς τὸν Κερκύονα· οὗτος γνωρίσας τὸν παῖδα, ἐπρόσταξεν αὐτοὺς νὰ τὸν βίψωσι πάλιν εἰς βορὰν τῶν θηρίων, τὴν δὲ Ἄλοπην ἐφόνευσεν· ὁ Ἱππόθοων ἀνατραφεὶς κρυφίως ὑπὸ τῶν αὐτῶν ποιμένων καὶ ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἔλαβεν διὰ συνεργείας τοῦ Θησέως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του Κερκύονος τὴν μικρὰν χώραν ἔνθα οὗτος ἡγεμόνευεν. Παυσ. 1, 5. Ὑγιν. ἔτι δὲ καὶ, Ἱππόθοος γραφμν.

Ἱπποθοωντίς, ίδος, ἡ, προσηκαμ. φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἱππαθόωντος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ.

Ἱπποκένταυροι, οἱ. Παρισταίνοντο οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς τερατώδη ὄντα, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰξίων ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς νεφέλης καὶ κατοικοῦντες περὶ τὴν Θεσσαλίαν, Πλάτ. Φαίδρ. 229. D. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ Κένταυροι καλούμενοι, παρβλ. Παλαιφ. ἀ, 1. ἔτι δὲ, ἡ Ἱπποκένταυρος. Λουκ. Ζευξ. 3.

Ἱπποκλέας, ὁ, Δωρκ, ἀντὶ Ἱπποκλείης, ἀριθμ. 1.

Ἱπποκλείδης, ου, ὁ. Εἷς τοῦ Τισάνδρου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπιστημοτέρων πολιτῶν, ὃς τις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Κλεισθένους, ἐχόρευσεν ἰδίαν τινὰ τεχνικὴν χορὸν ἐν καιρῷ τῆς δοκιμασίας εὐωχίας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ὃς τις ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἀσεμνῶς χορεύοντα καὶ κατεφρονηθεὶς τὸν δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπεκρίθη ὁ μνηστὴρ οὗτος ὠὺ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· ὅπερ καὶ ἐν παροιμίαις συνῆλθ. ἔκτοτε ἐλέγετο. Ἡροδτ. 6, 126. — 129. Λουκ. Ἡρακλ. ή.

Ἱπποκλείης, συνηρμ. Ἱπποκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τοῦ Φρικίου ἐκ Πελινναίου πόλεως τῆς Θεσσαλίας, νικήσας σταδίῳ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ ἑκάστῃ Πυθ. Ὠδ. Ἱπποκλέα, Αἰτιατ. Ἱπποκλέαν. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. η', 13.

Ἱπποκλος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Λεμφάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ πατὴρ τοῦ Λίαντίδου. Ἡροδτ. 4, 138. Θουκ.

Ἱπποκορύστης, ου, ὁ. Εἷς τοῦ Ἱπποκόωντος βασιλεύς τῆς Σπάρτης. Ἀπολδρ. γ', 10, 4. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερίππης. Ἀπελδρ. β', 1.

Ἱπποκοωντίδης, ου, ὁ (ῑ) Τίος τοῦ Ἱπποκόωντος. πληθ. Ἱπποκοωντίδαι. Ἀπολδρ. β', 7, 3.

Ἱπποκόων, ωντος, ὁ. Εἷς τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ Ἰκαρίου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν δώδεκα αὐτοῦ υἱῶν αὐ' οὗ ἐδίωξεν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πρότερον βασιλεύοντα ἀδελφόν του Τυνδάρεων, ἀλλ' ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Σπάρτην καὶ φονεύσας τὸν Ἱπποκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν αὐτοῦ θρόνον τὸν ἐξορισθέντα Τυνδάρεων· οἱ υἱοὶ τοῦ Ἱπποκόωντος τούτου ἐφημίζοντο ὡς ἀνδρεῖοι καὶ ἐπιτήδειοι πολεμισταί, ἐλθόντες καὶ οὗτοι εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος. Ἀπολδρ. γ', 10, 5. Ἡροδτ. 5, 60. Παυσ. γ', 10. — 2) Σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρῳκῶν Ῥήσσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ὃς τις ἐκοιμᾶτο βαθέως ὅτε ὁ Διομήδης εἰσέβαλεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ ἥρπασε τοὺς ἵππους του. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 518. — 3) Οὕτω καλεῖται μικρὸς τις ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 41.

Ἱπποκράτη, ἡ (ᾰ) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἱπποζώνην. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἱπποκράτης, ους, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφήμου τυραννίου Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλέως. Ἡροδτ. 1, 59. — 2) Τίος τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ἡροδτ. 6, 131. — 3) Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ἡροδτ. 6, 23. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, πολεμήσας ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ. δ', 66. Ξενοφ. — 5) Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. Ξενοφ. — 6) Ὁ περίφημος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιαδῶν, πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ σοφὸς παρατηρητὴς τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ περὶ τὸ 420 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. καταγόμενος καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἀρχαίου Ἀσκληπιοῦ· διδαχθεὶς πρῶτον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡρακλείδου τὴν Ἰατρικὴν, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἤκουσε καὶ ἄλλους σοφοὺς διδασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χρηματίσας σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτωνος, Ξενοφῶντος καὶ Θουκυδίδου, καὶ ὡς λέγεται μετήρχετο τὴν Ἰατρικὴν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι λοιμώδους ἐπιδημίας, θεραπεύων πολλοὺς τῶν ἀσθενούντων, τὸ πλεῖστον δὲ μέρος τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Θρᾴκην καὶ Θεσσαλίαν, ἀποθανὼν εἰς τὴν πόλιν Λάρισσαν τὸν 90 χρόνον τῆς ἡλικίας του. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 311. Ἐκ τῶν διαφόρων Ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν συγγραμμάτων σώζονται εἰσέτι ἱκανὰ γεγραμμένα εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π. σελ. 522. — 7) Ἀθηναῖός τις, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ Τελέσιππος, Δημοφὼν καὶ Περικλῆς ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἠλίθιοι, ἀφ' ὧν ἐπεκράτησε καὶ παροιμ. Τέσσιν καὶ Τσὶν (χοίροις) Ἀριστοφ. Νεφ. 997. Θεσμ. 273. — 8) ἕτερος Ἱπποκράτης Κῷος Ἰατρὸς ζήσας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν Ἰατρικὸν ἀπόσπασμα.

Ἱπποκρατίδης, ου, ὁ (– – ⏑⏑ –) Κύρ. Τίος τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ ὡς κύρ. Ὄνομ. Βασιλέως τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν Ἡροδτ. 8, 131.

Ἱπποκρήνη, ἡ, ἴδε Ἱπποκρήνη.

Ἱππόκουρα, τὰ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἀριακῆς ἐν τῷ μεσογείῳ Ἰνδίᾳ. πιθαν. ἡ νῦν Τσερκβάδ Πτολ.

Ἱππόλα, ας, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Δακωνίας κειμένη παραθαλασσίως, ἔρημος ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· πιθαν ἡ νῦν Μαΐνη. Παυσ. ὅθεν, Ἱππολαΐτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἱππόλεω ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον ἢ γήϊνος γλῶσσα ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Τύρεως ποταμοῦ. Ἡροδτ. 4, 53.

Ἱππολαΐτις, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐληλαϊσμένης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ ὃς τις εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν Ἱππόλα ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. γ', 25.

Ἱππολοχίδας, α, ὁ (ῑ) Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ.

Ἱππόλοχος, ὁ. Εἷς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 122. — 2) Τίος τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Φιλονόης. Θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ὡς σύμμαχον εἰς Τροίαν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι πολιορκίας. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριακοντα τυράννων. Ξενοφ.

Ἱππολύτη, ἡ, (ῡ) Θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως κ' τοῦ Ἱππολύτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκάστου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, ἥτις ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Πηλέα καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὸν

αὐδρα της Ἀκαστον. Πινδ. Νεμ. 4, 91. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. ἐκαλεῖτο αὐτη Ἀστυδάμεια, ὅπερ ὁρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὴν ζωστῆρα ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολδρ. β', 5, 9. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 968. ὁ Διοδ. Σικ. δ', 16. καλεῖ αὐτὴν Μελανίππην· κατὰ δὲ Εὐρ. ὑπῆρχεν αὕτη μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου ἐκ τοῦ Θησέως.

Ἱππάλυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐθανάτωσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 6, 2. — 2) Τίτος τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 3) Τίτος τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης, κατ' Εὐρ. Ἱππ. 11. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀντιόπης, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ του κατηράσθη πεισθεὶς εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Φαίδρας, ἤτις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν κινήσῃ εἰς τὸ αἰσχρὸν πάθος τὸ ὁποῖον συνελάβεν ὑπερ αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Θησέως, ἀφ' ἧς φεύγων πληρης πατρικῶν ἀρῶν ἐκ τῆς Τροιζῆνος, κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν ἵππων πεφοβισμένων ὑφ' ἑνὸς θαλασσίου τέρατος, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ τοῦ Θησέως· ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἱππόλυτος ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων ὡς Ἥρως, οἵτινες συγκατερίσμουν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστέρων. Εὐρ. Ἱππολ. 11. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. Παυσ. β', 32. — 4) πατὴρ τοῦ Δηιφόβου, ὃς τις ἐκαθάρισε τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἴφιτου, κατοικῶν ἐν Ἀμύκλαις. Ἀπολδρ. β', 6, 2. ὅθεν Ἱππολύτειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἱππολύτου ἢ εἰς τὸν Ἱππόλυτον ἀνήκων. Λουκ.

Ἱππομαχός, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Λεοντεύς. Ὅμ. Μ, 189. — 2) Μέντις ἐκ Λευκαδίας. Ἡροδ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Τριάκοντα τυράννων, πεσὼν εἰς τὴν κατ' αὐτῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλ. — 4) Διδάσκαλος τῆς Ἀθλητικῆς τεχνης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 6. ἐν δὲ βιβλ. ιθ', 8, κεῖται αὐλητης, ἐνθα ὀρθότερ. ἀναγιωστ. ἀθλητής.

Ἱπποπέδουσα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἱπποπλάδων, οντος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀριστομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, κατὰ δὲ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1380. υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ· Εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων Ἡρώων οἵτινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους, ἐνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰσμάρου. Ἀπολδρ. γ', 6ο3. 6, 7, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 490. Εὐρ. κατὰ Παυσ. ἐ, 10. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πολύδωρος ἐξεστράτευσεν ὕστερον μετὰ τῶν ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν.

Ἱπποπένης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μεγαρέως ἐξ Ὀγχηστοῦ, πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὁ πέμψας βοηθειαν εἰς τὸν Νίσον βασιλέα τῶν Μεγάρων. Ἀπολδρ. γ', 15, 8. — 2) Τίτος τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μερόπης ἐξ Ὀγχηστοῦ, ὃς τις ἀγαπήσας τὴν ὡραίαν Ἀταλάντην θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, καὶ νικήσας αὐτὴν εἰς τὸ τρίξιμον διὰ βοηθείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐνηγκαλίζοντο μὲ ἀμοιβαίαν καὶ τρυφερὰν ἀγάπην μεταξὺ των ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Κυβέλης, ἡ θεὰ αὕτη παρωργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς λέοντας. Θεοκρ. Σχολ. β', 218. Ἀπολδρ. γ', 9, 2.

Ἱππομύρμηκες, οἱ. (ἵππος, μύρμηξ) Πεπλασμένον ἔνομα παρὰ Λουκ. ἀληθ. ἱστορ. ά, 12. ὡς κάτοικοι τοῦ ἡλίου.

Ἱππόνεικος, ὁ. Τίτος τοῦ Καλλία καὶ ἔγγονος τοῦ Φαινίππου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. πλουτισθεὶς ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν τοὺς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἔφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς τὰς Ἀθήνας Ἡροδτ. 6, 121. — 2) Τίτος τοῦ Καλλία καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Πλουτίου Καλλία καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ταναγρᾳ μάχην, ὕστερον δὲ θανατωθεὶς εἰς τὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον πλησίον τοῦ Δηλίου. Θουκ. γ, 91, Πλατ. Πρωτ. σελ. 314. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Ἱπποναίδας, α, ὁ. (ξ) Στρατηγός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

Ἱππονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251.

Ἱπποπόμπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀλκαῖος ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύωνα καὶ τὴν Ἀναξώ. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Ἱππόνοος, ὁ. Τίτος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. Ἱππόθοος παρ' Ὁμηρ. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας γυναικὸς τοῦ Οἰνέως τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ Ἀστυόχης. Ἀπολδρ. γ', 6, 3. κατήγετο δὲ ὁ Ἱππονοος οὗτος ἐκ τῶν γόνων τοῦ Προίτου, καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Μεγαπένθους ἢ κατά τινας τοῦ Ἀναξαγόρα Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 9, 36. — 3) Οὗτος ἐκαλεῖτο ἰδίως πρότερον ὁ Βελλεροφόντης, ἴδε Σχολ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. 2, 153. — 4) Τίτος τοῦ Τριβαλλοῦ ἐξ τις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θράστης ἐγέννησε τὸν Πολυφόντην. Ἀντ. Λιβ. 21. — (αἰτιατ. Ἱππόνοα καὶ συνηρμ. Ἱππόνουν, Ἀπολδρ. ά, 8, 4.)

Ἱπποπόδες, οἱ. Λαός τις ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ. Διον. Περ. 310.

Ἵππος, ὁ. Ποτομὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ῥέων μεσημβρινῶς ἐξ τις κατὰ Πλιν. εἰσβάλλει εἰς τὸν Φᾶσιν. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη παραλλαστίως ἐπὶ τῆς Γαλιλαίας χώρας. Στέφ. Βυζ.

Ἱππόστρατος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὃς τις λέγεται ὅτι ἐβίασε τὴν Περίβοιαν εἰς τὰς ἀτόπους του ὀρέξεις. Ἀπολδ. ά, 8, 4.

Ἱπποτάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἱππότου, ὁ Αἴολος θεὸς τῶν ἀνέμων. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 2.

Ἱππότης, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Φύλαντος καὶ ἀπόγονος ἢ συγγενὴς τοῦ Ἡρακλέους, εἰ καὶ αὐτος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν εἵτινες εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἀπολδρ. β', 8, 3 — 2) Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Διὸς Τρῶς τὸ γένος καὶ πατὴρ τοῦ Αἰόλου, καθ' Ὅμ. Κ, 2, 36. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 778. κατ' ἄλλους δὲ, πάππος τοῦ Αἰόλου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἄρνης. — 3) Τίτος τοῦ Μίμαντος καὶ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, ὃς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μελανίππης τὸν δεύτερον Αἰόλον, τοῦ ὁποίου τούτου ἡ θυγάτηρ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Αἰόλον τὸν τρίτον καὶ τὸν Βοιωτόν. Διοδρ. Σικ. δ', 69. — 4) Τίτος τοῦ Κρέοντος ἢ κατά τινας τοῦ Γλαύκου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια. Διοδρ, Σικ. δ', 56.

Ἱππότιων, ωνος, ὁ (ξ) Σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 514.

Ἵππου ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Συρτικῆς χώρας, κείμενον δυτικῶς τῆς μεγάλης Σύρτεως Πτολ. — 2) = Ἱππάκρα.

Ἱππουκρήνη, ἡ, Ἵππου κρήνη καὶ

Ἱπποκρήνη. Περίφημος κρήνη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐσχηματίσθη διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου Πηγάσου, καὶ τῆς ὁποίας τὸ καθαρὸν ὕδωρ εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, διὸ καὶ ἐλογίζετο ἡ κρήνη αὕτη ἱερὰ τῶν Μουσῶν αἵτινες διέτριβον περὶ τὸ ὄρος τοῦτο. Ἡσ. Θεογ. 6 ἵππου κρήνη, παρὰ Στράβ. Παυσ. Λουκ. (Κατ' Ὀβιδ. Fast. 5, 7. = Ἀγανίππη.)

Ἱππουρίς, ίδος. ἡ (ῑ) προσυπακμ. νῆσος. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς νήσου Θήρας· ταύτην Φιδούλαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1712.

Ἱππύλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ἀσώτου καὶ ἀδηφάγου Θεοφράστου, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1292.

Ἵππυς, υος, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, εὑρετὴς τῶν παρῳδιῶν. Πλουτ.

Ἱπποῦς, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 351. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων. Καλλιμ. Ἄρτ. 239. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πύλον. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος. Εὐριπ. Μηδ. 1084.

Ἱππών, ωνος, ὁ. Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Μήθυμνης, κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 31.

Ἱππών, ῶνος, ὁ. Hyppo diarrytus, παρὰ Πλιν. Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη δυτικῶς τῆς Τύνιδος Στράβ. ιζ'. Ἱππὼν διάρρυτος, παρὰ Πτολ. — 2) Hippo regius, Ἱππὼν ὁ βασιλικός. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολ. — 3) = Ἱππώνιον, ὅπερ ὁρα.

Ἱππώναξ, ακτος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς Λυρικὸς ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κύρου, ὃς τις λέγεται ὅτι ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἀθηναγόρου, ἔφυγεν εἰς τὰς Κλαζομενὰς ἀφ' ὧν καὶ Κλαζομένιος ἐπωνομάζετο· συνέγραψεν Ἰαμβικὰ ποιήματα τὰ ὁποῖα ἐχαρακτηρίζοντο πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐγγυητικῆς αὐτῶν εἰρωνείας καὶ πικρῶν ἐκφράσεων. Ἀριστοφ. Βατρ. 660. Στράβ. ιδ' Σουίδ.

Ἱππωνιάτης κόλπος, ὁ (ᾰ) Vibonensis Sinus. Κιλ. Κόλπος τις περὶ τὴν Βρεττίαν χώραν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ταυτὸν, Golfo di Eufemia. Στράβ.

Ἱππώνιον, τό. Vibo Valentia (Οὐίβωνα Οὐαλεντία). Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Ἱππωνιάτου κόλπου. ὅθεν, Ἱππωνιάτης, ου (ᾰ) ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἵππωτος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. παρβλ. Heyne, παρ' ᾧ Ἱππότας, ἀναγινώσκετ.

Ἱρά, ἡ. Στέφ. Βυζ. Εἶρα. Παυσ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχον ἐν φρούριον ἀπ' αὐτοῦ, περίφημον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἐνδεκαετῆ πολιορκίαν τῶν Μεσσηνίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ Ἀριστομενους. Παυσ. δ', 17. Ἱρή, ἡ, παρὰ Στραβ. ὅστις συγχέει τὸ ὄρος τοῦτο μὲ τὸ παρ' Ὁμηρ. Ἱρή, ὅπερ ἴδε.

Ἱρασα, τά, καὶ Ἴρασα, Στεφ. Βυζ. Ἰρασα. Χώρα τις ἐν Λιβύῃ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Κυρήνης ἔχουσα τερπνην καὶ ὡραίαν θέσιν. Ἡροδτ. 4, 158. ἡ πολις αὐτόθι, κατὰ Πτολ. Πύθ. 9, 185.

Ἱρή, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία, ἐξ ἑκείνων τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ὡς προῖκα, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Παυσ. καλεῖ Ἀβίαν Ὅμ. Ἰλ. 1, κατὰ δὲ Στράβ. Ἱρὴ καὶ = Ἱρά, ὅπερ ὁρα.

Ἱρὴ ἄκρη, ἡ, = τὸ ἱερὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὁρα. Διον. Περ. 562.

Ἶρις, ιος, καὶ ιδος, ἡ, Αἰτκ. Ἶριν. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ἀπολδρ. ά, 2, 6 ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμηρ. παρίσταται αὐτὴ ὡς ἄγγελος τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς καλεῖ, θαίμονα χρυσόπτερον. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 398. Β, 786. παρὰ δὲ τοῖς

ὕστερον ποιηταῖς ἐθεωρεῖτο ὡς ὑπηρέτις καὶ σύντροφος τῆς Ἥρας, μηνύουσα τὰς βουλὰς καὶ θελήσεις τῆς θεᾶς ταύτης πρὸς ὅσους ἐπέμπετο ὑπ' αὐτῆς. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 216. Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 133. Ἀπολ. Ῥοδ. 757.

Γ'ρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὃς τις ἐνούμενος μὲ τὸν Λύκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· ταύτην Κατελήφθη. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 965. Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. ε, 6, 9.

Γρος, ὁ. Ὁ περιβόητος τῆς Ἰθάκης ἐπαίτης, πρότερον Ἄρναιος καλούμενος, ὑπὸ δὲ τῶν μνηστήρων Ἶρος ἐπονομασθείς ἤτοι ἀπαγγελεύς, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀναγκαζόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ ἀγωνισθῇ κατεπλήγωσεν αὐτὸν καὶ ἐδίωξεν ἐκ τῆς αὐλῆς τῶν μνηστήρων. Ὅμ. Ὀδ. Σ, 239. —2) Τίὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, ὃς τις ἐκαθάριστεν ὡς λέγεται τὸν Πηλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 72. Ἀντ. Λιβ. 38.

Γρπηνοί, καὶ Ἰρπεινοί, οἱ, Hirpini. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας ὅμορον τῶν Σαμνιτῶν· διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Πολυβ. γραφόμ.

Γρτιος, ὁ, Hirtius. Ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐδόξευεν πολλὰς ἐκστρατείας, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τοῦτον ἀποδίδεται τὸ ὄγδοον βιβλίον τῆς Ἱστορίας τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου τὸ ὁποῖον συνέχεται μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ βιβλίων τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

Γ'ς, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα σήμερον ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος, πλησίον ταύτης εὑρίσκονται διάφοροι πηγαὶ ἀσφάλτου· ταύτην Χίτ. Ἡρόδ. 1, 179. —2) μικρός τις ποταμὸς ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ, φέρων πολλὴν ἄσφαλτον ὕλην ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην. Ἡρόδ. 1, αὐτόθ.

Γσαγόρης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδ. 5, 66.

Γσάδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖται του κατεδίκασαν εἰς ζημίαν τινά, διότι ἐρρ τῆς ἀπαιτουμένης ἔτι ἡλικίας ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 5', 3.

Γσεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἄλλως Νηταίη καλουμένη. Ἀπολδρ. α', 2, 6.

Γσσιος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, συγγράψας μίαν ῥητορικὴν τέχνην καὶ 64 λόγους, ἐξ ὧν 10 μόνοι διεσώθησαν.

Γσάμνιον, τό, Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Ἰρλανδίας, τανῦν Jons point. Mannert.

Γσανδρος, ὁ (ι) Τίὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, σπαταλεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐν μιᾷ μάχῃ κατὰ τῶν Σολύμων. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 197.

Γσάνωρ, ορος, ὁ (ᾰ) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Γσαρ, αρος, ὁ, καὶ Ἰσάρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Δουγδουνικῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανὸν· ταύτην Ἴσαρ, Ἰσάρ. Στράβ. Πολύβ.

Γσαρος, ὁ. Isarus. Ποταμὸς τῆς Οὐινδελικίας χώρας ὃς τις πηγάζων ἐκ τῶν Ῥαιτικῶν Ἀλπεων καὶ παραλαμβάνων εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἄτεσιν ποταμὸν εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· ταύτην Eisach κατὰ Mannert.

Γσαρχίδας, α, ὁ (ῐ-νυ-) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων παρὰ Θουκ.

Γσαυρία, ἡ. Isauria Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, καὶ ἀποτελοῦσα ἐν μέρος τῆς Πισιδίας, ἀφ' ἧς ὕστερον καὶ ὅλη ἡ τραχεῖα Κιλικία ὠνομάσθη Ἰσαυρία. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἀμμίαν. Μαρκ. ἔδεν, Ἰσαυρικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰσαυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκων.

Γσαυρίς, ίδος, ἡ (υ-υ). Τῆς Ἰσαυρίας, ἢ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Γσαυροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. καὶ, Ἰσαυρεῖς, Στέφ. Βυζ.

Γσβουρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, τανῦν Calatabellota. Πτολ. γ'. 4.

Γσειον, τό, (ῐ) Κυρ. Ναὸς τῆς Ἰσιδος. Πλουτ. ἀρχ. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Isidis oppidum, Πλιν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατὰ Mannert καὶ Minutoli = Βούσιρις· κατ' ἄλλους δὲ διάφορος ταύτης, ἡ παρ' Ἡρόδ. Ἄνυσις καλουμένη καὶ τανῦν Βαχβείτ.

Γσεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἰσιδος.

Γσθμιακός, ή, όν, = Ἰσθμικός. Στρέβ.

Γσθμιάς, άδος, ἡ Ἐπιθ. θηλκ. τοῦ Ἰσθμιος. Ἰσθμιὴ, ἡ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ οὖσα ἢ Ἰσθμιὰς νίκην Πινδ. Ὀλ. 13, 46. Νεμ. 3, 13. — 2) Οὐσιαστ. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ πανηγυριζόμενοι δημόσιοι ἀγῶνες. Πινδ. Ὀλ. 13, 46. — 3) ἡ Ἰσθμιακὴ χρονολογία ἢ διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἀπολδρ. β', 7, 2.

Γσθμικος, ή, όν, καὶ

Γσθμιος, ία, ιον. Τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκων. Ἰσθμία νίκη, Πινδ. καὶ Ἰσθμία χθών, Σοφοκλ. ἰδίως δὲ, τὰ Ἰσθμια, προστακμ. ἱερά. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου τελούμενοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων δημόσιοι ἀγῶνες. Ἐθεσπίσθησαν οὗτοι κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Σισύφου πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου παιδὸς τῆς Ἰνοῦς καὶ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὃς τις ἐπνίγη μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐφέρθη ὑπὸ τινος δελφῖνος εἰς τὸ παράλιον τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα ἔθαψεν αὐτὸ ὁ Σίσυφος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐστυτήθησαν ἢ ἀνενεώθησαν οἱ ἀγῶνες οὗτοι ὕστερον ὑπὸ τοῦ Θησέως πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος· ὁ δὲ Πλούταρ. εἰς βί. Θησ. ἀναφέρει ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Θησεὺς ὅτε διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐφόνευσε τὸν λῃστὴν Σίνιν. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ οὗτοι οἱ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν, ἀρχόμενοι πιθανῶς εἰς καρὸν φθινοπώρου, εἰς τοὺς ὁποίους συνήρχοντο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς ἆθλον τῆς νίκης ἕνα στέφανον ἐκ πίτυος. Πινδ. 6, 69. Ἀπολδρ. γ', 4, 3.

Γσθμιος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Κορινθιακῷ Ἰσθμῷ λατρείας αὐτοῦ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐσυστήθησαν αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Θησέως οἱ Ἴσθμιοι ἀγῶνες. Στράβ. ἡ. Παυσ. β', 2.

Γσθμιόνικος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ε, 19.

Γσθμός, ὁ· κυρίως μόριόν τι στενὸν ἠπείρου· καὶ Ὀνομ. Κύρ. ἰδίως, Ἰσθμός, ὁ ἢ ὁ Κορινθιακὸς Ἰσθμός. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μετὰ τῆς λοιπῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ πάλαι εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μὲ τοὺς πολυτελεῖς ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένους τέσσαρας ἵππους του καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μεγαλοπρεπῆ ἀγάλματα εἰς τεῦτον ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν καὶ οἱ περίφημοι Ἴσθμιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, ὅθ' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὁ Ἰσθμὸς οὗτος Ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ Ἰσθμός, παρὰ Θουκ. Πλάτ. ἡ Ἰσθμός, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 8, 64. — 2) Ἰσθμὸς Κιμμερικός· ἓν στενὸν μέρος ξηρᾶς μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος μετὰ τῆς λοιπῆς Σκυθίας. Αἰσχ. Προμ. 736. — 3) ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης· τὸ στενὸν διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ χερσόνησος Παλλήνη μὲ τὴν λοιπὴν Μακεδονίαν. Θουκ. α', 58. Ξενοφ. — 4) Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Χερσονήσου· ἕτερον στενὸν μέρος ἐν Θράκῃ τὸ ὁποῖον ἑνόνει τὴν αὐτόθι Θρακικὴν Χερσόνησον ἢ Χερρόνησον μετὰ τῆς λοιπῆς Θρᾴκης. Ἡρόδ. 6, 36. Ξενοφ. — 5) Ὁ Λευκαδίων Ἰσθμὸς· διὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο ἡ νῦν Λευκὰς νῆσος μετὰ τῆς ἀπέναντι Ἠπείρου. Θουκ. γ', 81. ὅθεν Ἐπιρμ. Ἰσθμοῖ, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πινδ. Θουκ.

Γσιακός, ή, όν, (-υυ-) Τῆς Ἴσιδος ἢ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκων. Οὐσιαστ. Ὁ Ἰσιακός, ὁ Ἱερεὺς τῆς θεᾶς Ἴσιδος ἐν Αἰγύπτῳ. Πλούτ.

Γσιακὸν λιμήν. Isiacorum portus. Λιμὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῷ μικρῷ Κόλπῳ ἔνθα εἰσβάλλουσιν οἱ τρεῖς μικροὶ ποταμοὶ Καγαλνὶκ τανῦν λεγόμενοι. Ἀρριαν. Περιπλ. 21. Mannert. Γεωγρ. IV. 237.

Γσιάς, άδος, ἡ (-υυ). Ἡ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Γσίας, ου, ὁ (-υ-) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ.

Ισίδος νῆσος, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς Ἀφρικῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. θέτει περὶ τὴν Αἰθιοπίαν ἐν τῷ Ἀραβίῳ Κόλπῳ. Πτολ. δ', 6, καὶ 8.

Γσιόδωρος, ὁ (-υ-υ) ὁ Χαρακηνός. Ἱστοριογράφος ἐκ Χάρακος πόλεως τῆς Βαβυλωνίας, ζήσας περὶ τὸ 35 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. γ', σέλ. 93. ἐν Γεωγραφικῶν βιβλίοις, Παρθίας περιηγητικὸν ἐπιγραφόμενον. Λουκ. Μακρόβ. 15.

Γσις, ίδος, Ἰωνικ. ιος, Αἰτκ. Ἶσιν. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων παρ' Αἰγυπτίοις θεοτήτων, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐλάττονα θυγατέρα τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καταγομένην ἀνέκαθεν ἐκ τοῦ Ἡλίου Διοδ. Σικ. α', 13. κατὰ δὲ Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὀσ. γ. ὑπῆρχεν αὐτὴ θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ῥέας, βασιλεύσατα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ὀσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνετέλεσεν εἰς ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας ταύτης, διδάξασα αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ παριστάνετο συνήθως παρ' αὐτοῖς ὡς σύμβολον μιᾶς ἀφθόνου καὶ χορηγητικῆς γονιμότητος τῆς γῆς, Διοδ. Σικ. α', 13. 15. ὁ δὲ Ἡρόδ. 2, 59. συμπαραβάλλει αὐτὴν μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Δήμητραν· μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ὀσίριδος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τυφῶνος, ἐβασίλευσεν Ἶσις μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν καὶ πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς Εὐθυμονίας τῶν ὑπηκόων της. Πλουτ. Ἴσ. Ὀσ. 18. ὅθεν καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ περίφημον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Βούσιριν, περιστανομένη μὲ μορφὴν μεγαλοπρεποῦς γυναικός, καθημένη ἐφ' ἑνὸς θρόνου καὶ θηλάζουσα τὸν παῖδα αὐτῆς Ὧρον, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ὀσίριδος. Ἡρόδ. 2, 41, 59. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι ἐθεωρεῖτο ἡ Ἶσις αὐτὴ τῆς ἀποθεωθείσης Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου. Ἀπολδρ. β', 1, 3. ἱερὸν αὐτῆς ζώων ὑπῆρχεν ἡ βοῦς. (Δοτκ. Ἴσι, παρ' Ἡρόδ. 2, 59. παρβλ. Καλλιμ. ἐπ. 61.)

Γσμαρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Ἰσμάρου, ἢ εἰς τὴν Ἴσμαρον ἀνήκουσα. — Ὀνομ. κύρ. μιᾶς Λίμνης

ἐν Θρᾴκῃ κειμένης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρύμης. Ἡροδ. 7, 109.

Ἴσμαρος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κικόνων πλησίον τῆς Μαρωνείας, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ θρυλλούμενον αὐτῆς οἶνον. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 40, 198. Στεφ. Βυζ. ὄθεν, Ἰσμάριος, ἡ, ὄν, τῆς Ἰσμάρου ἢ ἐκ τῆς Ἰσμάρου ὤν.

Ἴσμαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ Θηβαῖος, ὃς τις ἐφόνευσε τὸν Ἱππομέδοντα εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου = Ἰμμάραδος, ὅπερ ἴδε.

Ἰσμήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἄργου Πανόπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴασον καὶ τὴν Ἰώ. Ἀπολλόδ. β', 1, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Εὐριπ. Φοιν. 552. Ἀπολλόδ.

Ἰσμηνία, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. γυναικὸς τινος ἐκ Βοιωτίας, παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 694.

Ἰσμηνίας, ου, ὁ (ι) Περίφημος αὐλητὴς ἐκ Θίσβης πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πλούτ. Δίλ. ποιν. Ἱστ. δ', 16. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἐπιστήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν, ὃς τις ὢν ἀρχηγὸς τῆς Δημοκρατικῆς φατρίας κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν εἰς θάνατον ὅτε οὗτοι ἐκυρίευσαν τὴν Καδμείαν. Ἐλέγετο δὲ ὅτι ἔλαβε χρήματα μετ' ἄλλων Θηβαίων παρὰ τοῦ Ἀρταξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ νὰ ἐγείρῃ τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 5, 1. Πλάτ. Μεν. — 3) Ἕτερος Θηβαῖος, ὅστις ἐπέμφθη ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Πελοπίδα παρὰ τῶν Θηβαίων πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας. Λίλ. ποικ. Ἱστ. ε', 21. — 4) Ἕλλην συγγραφεύς, γράψας κατὰ Πλιν. περὶ λίθων. — 4) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 561.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τοῦ Ἰσμηνοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσμηνὸν ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Θηβῶν. Ἡροδ. 1, 52. Παυσ. 9', 10. εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει ὡς ἱερεὺς εἷς ἐκ τῶν ὡραιοτέρων νέων Θηβαίων καλούμενος Δαφνηφόρος. Παυσ. αὐτόθ. — 3) Κύρ. Ὄνομ. Λόγος τις πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος. Πίνδ. Πύθ. 11, 10. Παυσ. 9', 10.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος νύμφης Μελίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ἰσμηνὸς ποταμός πρότερον Λάδων καλούμενος. Παυσ. 9', 10.

Ἰσμηνοδώρα, ἡ. Αὐλήτριά τις ἐκ Βοιωτίας, παρὰ Λουκ.

Ἰσμηνόδωρος, ἡ. Θηβαΐς τις. Λουκ.

Ἰσμηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην Ἀλύσιον, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Λάδων· ταὐτὸν Ἰσμηνός. Στράβ. Πίνδ. Νέμ. 9, 53. Πυθ. 11, 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, ποτάμιος θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. — 3) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὃς τις τοξευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπεσεν εἰς τὸν Ἀχέροντα ἢ Κάδμον ποταμὸν ὃς τις ἀπ' αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ὠνομάσθη ἔκτοτε Ἰσμηνός. Πλούτ.

Ἴσομβρες, οἱ = Ἰσομβροι. Πολύβ.

Ἰσοκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. — 2) Περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, γεννηθεὶς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπ. τὸ 436. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ Προδίκου. Ὢν ἐκ φύσεως δειλὸς καὶ ἀτολμος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρισθῇ ποτὲ τὰ πολιτικὰ οὔτε νὰ ἐκφωνήσῃ λόγους εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεις, εὐχαριστηθεὶς μόνον νὰ διδάσκῃ κατ' ἰδίαν τὴν τέχνην τῆς ῥητορείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέδωκεν τὰ πλεῖστα ἔχων μεγάλον ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῆς διδασκαλίας του καὶ διὰ τῆς κατ' ἰδίαν συνθέσεως πολλῶν ῥητορικῶν λόγων ὑπὲρ ἄλλων. Θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ εὐχόμενος ἀείποτε τὴν κοινὴν αὐτῆς συντήρησιν, μὴ ὑπομείνας νὰ ἰδῇ αὐτὴν ἐκπεσοῦσαν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων, ὑπὸ λύπης ἀποκαρτερήσας ἀπέθανε τὸ 338 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθησαν 21. καὶ 10. ἐπιστολαί. κατὰ Πλουτρ. συνέγραψεν ὁ Ἰσοκράτης καὶ 37 τραγῳδίας. Πλατ. Φαίδρ. Λουκ. Μακρ. 23. Διον. Ἁλ. (– υυ – καὶ υ – υ – Ἀ 3ολ.)

Ἰσοκρατία, ἡ. Μία τῶν Ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Θηβαΐς.

Ἰσόλοχος, ὁ (ι) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυθοδώρου. Θουκ. γ', 115. Πλάτ.

Ἴσος, ὁ. Τίὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐξηγόρασεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 101.

Ἴσος, ἡ. (ῐ) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀνθηδόνος. Στράβ.

Ἰσπαλις, ιος, ἡ. Hispalis. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιδος (Γουαδαλκοιβήρου) ποταμοῦ ἔχουσα τὸ πάλαι ἐν περίφημον ναυπηγεῖον καὶ νεώριον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ταὐτὸν Σεβίλλη. Sebilla. κατά τινας δὲ ἡ ἀρχαία Ταρτησσός. Στράβ.

Ἱσπανία, ἡ, Hispania. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἅπασα ἡ χώρα τῆς Εὐρώπης ἥτις ἔκειτο δυτικῶς τῶν Πυρηναίων ὀρῶν σχηματίζουσα μίαν μεγάλην Χερσόνησον περιεχομένην ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Στράβ. γ', 4. αὕτη δὲ ἡ ὀνομασία φαίνεται πιθαν. ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχαία φοινικική, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους ὅτε ἦρχιτων νὰ κάμνωσι καταστήσεις ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης· παρὰ δὲ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ἰδίως Ἰβηρία ὅλη ἐκείνη ἡ παραθαλαττιος χώρα τῆς Ἱσπανίας ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· ἡ δὲ πέραν τῶν στηλῶν χώρα ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς Ταρτησσός, καὶ τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Ἱσπανίας ἀναφέροντο συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Κελτική. Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὕστερον κληθεῖσα Ἱσπανία ἐπεριελάμβανεν ὅλην τὴν νῦν Ἱσπανίαν καὶ Πορτουγαλλίαν, ὁριζομένην ἀρκτικῶς μὲν ὑπὸ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, νοτιοδυτικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἕως τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ καὶ νοτιοανατολικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, οὕτω διῃρημένη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τρεῖς μεγάλας Ἐπαρχίας, τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικὴν καὶ Ταῤῥακωνικὴν Ἱσπανίαν· ὑπὸ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τὸ 324 ἔτος πρὸ Χρ. διῃρέθη ἅπασα ἡ χώρα αὕτη εἰς ἓξ μικροτέρας Ἐπαρχίας, εἰς τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικὴν, Γαλλικίαν, Ταῤῥακωνίαν, νέαν Καρχηδόνα καὶ Βαλεαρικήν. Πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἱσπανίας ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς καὶ γεωγράφοις, οἱ Κυνήσιοι ἢ Κυνῆτες, ὑπὸ Ῥωμ. Conii ἢ Cunei, κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ ἄκρα μέρη ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Ἡροδ. 2, 33. 4, 49. οἱ Ταρτήσσιοι, οἱ τινες ἐδιοικοῦντο ὑπὸ ἰδίων βασιλέων κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν Ἡροδ. 1, 163. παρ' ᾧ ἀναφέρεται καὶ εἷς τῶν ἀρχαίων βατιλίων Ἀργανθώνιος καλούμενος. Στέφ. Βυζ. οἱ Ἴβηρες, κατοικοῦντες ἐντὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ οἱ Ἰγλῆτες ἢ Γλῆτες Στράβ, γ'. κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ἰβήρου ποταμοῦ μισογείους. παρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐξ ἀρχαίων δὲ χρόνων εἰστέβαλον διάφορα ἄλλα ἔθνη ἐξ ἀλλοτρίας γῆς εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἔνθα ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις· τὰ ἀξιοσημείωτα τούτων ἦταν οἱ Κελτοί, οἱ Φαίνικες, οἱ Φωκαιεῖς, οἱ Ῥόδιοι, οἱ Μασσαλιῶται, οἱ Ζακυνθιοι, οἱ Καρχηδόνιοι καὶ τελευταῖον οἱ Ῥωμαῖοι. Ἡροδ. 1, 163. Διοδ. Σικ. ε', 33. Στράβ. γ'. 160. λγ'. ιδ', 654. Σκύλ. Διον. Περ. 454. — ὄθεν, Ἱσπανὸς, ὁ κάτοικ. καὶ Ἱσπανικὸς, ἡ, όν, τῆς Ἱσπανίας ἢ εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἀνήκων.

Ἴσσα, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Φαρίας, ταυτὸν, Lissa. Πολύβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565. — 3) Πόλις ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ἴσσης. Πολύβ. — ἔθεν, Ἰσσαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Ἴσσης.

Ἰσσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ποιμένος τῆς Λέσβου. Στέφ. Βυζ. Ὀβιδ.

Ἰσσηδόνες, οἱ, Ἐνικ. Ἰσσηδών, όνος. Issedones. Ἔθνος μέγα καὶ ἐπίσημον τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν Θάλασσαν, μέρος ἐν τῇ Σκυθίᾳ ἐπέκεινα τοῦ Ἰμαΐου ὄρους καὶ μέρος ἐν τῇ Σηρικῇ, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Μογγολικῇ χώρᾳ, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐλάμβανον τὰς πραγματείας καὶ τὰ προϊόντα τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀσίας, καὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει συνηθείας τινὰς καὶ ἔθιμα. βιβλ. 1, 201. 4, 26.

Ἰσσηδών, όνος, ἡ, ἡ Σκυθικὴ. Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σκυθίας ἐκτὸς τοῦ Ἰμαΐου ὄρους. — 2) ἡ Σηρική. Πόλις τῶν Ἰσσηδόνων τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι θέτουσιν ἐπὶ τῆς Σηρεκῆς χώρας· κατὰ Mannert. ἔκειτο αὕτη βορειοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Οἰχάδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἰσσικός, ἡ, όν. Τῶν Ἰσσῶν ἢ εἰς τοὺς Ἰσσοὺς ἀνήκων· ὁ Ἰσσικὸς κόλπος, ὁ παρὰ τὴν Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματιζόμενος κόλπος· ταυτὸν Golfo di Ayas. Στράβ.

Ἴσσος, ἡ, καὶ Ἴσσοι, οἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ἡ δευτέρα μάχη μεταξὺ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου· ταυτὸν Ayas ἢ Ἀσελέρ. Ἐνικ. εὑρηται παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. Πλην. παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. α, 2, 24.

Ἰσσωρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴσωρου ἐν Λακεδαίμονι. Ἡσύχ. Στεφ. Βυζ. κατὰ δὲ Παυσ. γ', 25. ἐλατρεύετο ἰδίως ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα αὐτόθι ἡ ἐκ Κρήτης Βριτόμαρτις.

Ἰστίαια, ἡ, Ἰων. αὐτὴ Ἑστίαια. Πόλις τῆς Εὐβοίας, μετὰ ταῦτα Ὠρεὸς καλουμένη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 537. Στράβ. καὶ Ἰστιαίη, Ἡροδ. 8, 23. ὄρα Ἑστίαια καὶ Ὠρεός.

Ἰστιαιεῖς, οἱ. Ἐνικ. Ἰστιεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικῶν κατέκαδεν τὸ πλεῖστον ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰστιαιῶτις, μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτοῦ πόλιν τὴν Ἰστιαίαν. Ἡροδ. 1, 56. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἰστιαίας. Ξενοφ.

Ἰστιαιῆτις, ιδος, ἡ, = Ἰστιαιῶτις. Ἡροδ.

Ἰστιαῖοι, οἱ, = Ἰστιαιεῖς. Στράβ.

Ἰστιαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυσαγόρου Μιλήσιος,

ζήτας ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τῶν ὁποίων τὴν ἡγεμονίαν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῆς πόλεως Μιλήτου, συναστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῶν Ἰώνων εἰς τὴν κατὰ τῆς Σκυθίας ἐκστρατείαν τοῦ Δαρείου, ἀποτρέψας τοὺς μετ' αὐτοῦ Ἕλληνας νὰ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρον ποταμοῦ γέφυραν διὰ τῆς ὁποίας διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα. Βοηθήσας δὲ ὕστερον τὸν Ἀρισταγόραν εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπανάστασιν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων καὶ ληφθεὶς εἰς τὰς Σάρδεις, ἐφέρθη πρὸς τὸν Σατράπην Ἀρταφέρνην, ὅστις ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν μετὰ πολλὰς βασάνους. Ἡροδτ. 4, 137. 6, 30. Θουκ. — 2) Τίς τοῦ Τυμνέω, ἡγεμὼν τῶν Τερμέρων ἐν Καρίᾳ. Ἡροδτ. 5, 37.

Ἱστιαιῶτις, ίδος, ἡ. Ἰων. Ἑστιαιῶτις. Χώρα τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Ἑστιαιεῖς. Ἡροδτ. 7, 23. — 2) Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας, ἴδε Ἑστιαιῶτις. — ὅθεν Ἱστιαιώτης, ου, ὁ κατοικ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἱστιαιώτιδος.

Ἱστίη, Ἰων. ἀντὶ Ἑστία. Ὁμήρ. Ἡροδτ.

Ἱστορίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἥτις λέγεται ὅτι διὰ τῶν ἐπῳδῶν αὐτῆς ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅτε ἡ Ἀλκμήνη δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῇ ὑπὸ τῶν ὀδύνων τὰς ὁποίας ᾐσθάνετο ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ὀργῆς τῆς θεᾶς Ἥρας. Παυσ. 9, 11, ἄλλως δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γαλαντὶς ἢ Γαλιντίς, ὅπερ ὅρα.

Ἱστρία, ἡ (Ἴστρος) Istria. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἰταλίας μεταξὺ τῆς Λιβουρνίας καὶ Ἰλλυρίας, ἥτις κατὰ Στράβ. συγκατετάχθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰλλυριῶν· ἢ νῦν χερσόνησος Ἱστρία ἢ βασίλειον τῆς Ἱστρίας λεγομένη, — ὅθεν, Ἱστροι καὶ Ἱστριοι, οἱ κάτοικ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἱστρία, καὶ Ἴστρος, ἡ, Istrus. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων ταύτην κυριεύσασα ἡ Κωνσταντζία ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας. Ἡροδτ. 2, 33. Στράβ. ἔτι δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Ἱστρόπολις καλουμένη. Πτολ. — ὅθεν, Ἱστριανὸς, ἐκ τῆς Ἱστρίας ἢ Ἱστροπόλεως ὤν. Ἡροδτ.

Ἱστριος, ία, ιον, καὶ Ἱστρικὸς, ἡ, όν. Τῆς Ἱστρίας ἢ εἰς τὴν Ἱστρίαν ἀνήκων, ἡ Ἱστρία γαῖα = Ἱστρία. Πινδ. Ἱστρικὸς, παρὰ Στράβ.

Ἱστρόπολις, εως, ἡ, = Ἱστρία.

Ἴστρος, ὁ. Ister. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης ὅστις ἄλλως Δούναβις καὶ Δανούβιος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκαλεῖτο, παρὰ Ῥωμ. Danubius. Πτολ. β', 11. Καῖσ. Γαλ. πολ. 6, 24. Πομπ. Μελ. 2, 1. 3, 3. Οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ εἶχον περὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ διαφόρους γνώμας· καθ' Ἡροδτ. εἶχεν ὁ Ἴστρος τὰς πηγάς του ἐπὶ τῆς Κελτικῆς χώρας ἐκ τῆς πόλεως Πυρήνης ῥέων διὰ μέσου ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἡροδτ. 2, 33. Ὁ δὲ Στράβ. ἀναφέρει ἐξ ἀρχαιοτέρ. Γεωγράφων ὅτι ὁ Ἴστρος ἀσχημάτιζε σὺν ἄλλους ποταμοὺς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἷς ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Στράβ. βιβλ. δ. πρώτου δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου εἰς τὴν Γερμανίαν ἔγιναν γνωσταὶ αἱ ἀληθεῖς πηγαὶ τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης· κατὰ Πλιν. βιβλ. IV, 12. καὶ Ταυιτ. Γερμ. 1. ἐπήγαζεν οὗτος ἐκ τοῦ ὄρους Λύνβας ἐν τῇ Γερμανίᾳ (τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ὃν τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Schwarzwald ἐν τῷ μεγάλῳ Δουκάτῳ τοῦ Βάδεν.) χωρίζων ἀπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν του τὴν μεγάλην Γερμανίαν ἀπὸ τῆς Οὐινδελικίας, προχωρῶν δὲ ἀπωτέρω διεχώριζε τὴν Δακίαν ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ Μοισίας, ἐκβάλλων δὲ ἑπτὰ στομίοις εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ὠνομάζετο δὲ Δούναβις ἢ Δανούβιος κατὰ μὲν Στράβ. βιβλ. ιζ' ἕως τῶν καταράκτων αὐτοῦ, εἶτα ῥέων ἀνατολικῶς ἕως τῶν ἐκβολῶν του ἐλέγετο συνῶν. Ἴστρος, κατὰ δὲ Πτολ. γ', 8. ἐκαλεῖτο Ἴστρος ἀπὸ τῆς ἐν Μοισίᾳ Ἀξιοπόλεως ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἐν γένει δὲ ἐκαλεῖτο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν Ῥωμαίων Δανούβιος, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Ἴστρος. Ἡροδτ. 4, 51 — 52. Ἀριστ. Μετεωρ. α', 13. Δι. Κασσ. 40.

Ἴστρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πλευτρ.

Ἰστώνη, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 85.

Ἴσυκα, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δομνονίων, ταυτὸν Axminster. Πτολ. β', 3.

Ἰσχαγόρας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. δ', 132.

Ἰσχαλίς, ἡ. Πόλις τῶν Βέλγων ἐπὶ τῆς νήσου Βρεττανίας ταυτὸν Ilchester. Πτολ. β', 3.

Ἴσχενος, ὁ. Τίς ἐκ τῶν Γηγάντων καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕρμου, ὅστις διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ τὴν Ἑλλάδα ἀπό τινα ἐπισυμβάντα λοιμὸν ἐθυσιάσθη ἐκουσίως, ἀλλ' ὁ καὶ ἐτιμᾶτο κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἴτινες ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν θυσίας ἰδίας ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. Λυκῳρ. 43. Τζετζ.

Ἰσχόλαος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξεν.

Ἰσχόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ψαρματηνοῦ καὶ Μελανθίου ποταμοῦ. Στράβ. ιδ'. Πτολ. ε.

Ἰσχυς, υος, ὁ (—υ). Τίς τοῦ Ἔλατου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου κήδευσεν αὐτὸν ἡ Κορωνὶς θυγάτηρ τοῦ Φλεγύα, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὡς πιθανότερ. λέγεται, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰατρὸν τῆς ἀρχαιότητος Ἀσκληπιόν. Ὁμ. Ἴλ. Ἀπολ. 210. Παυσ. β', 27. εἰ ἀρχαῖοι ποιηταὶ θέλοντες νὰ κοσμήσωσι τὴν γέννησιν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἔπλασαν ὅτι ἡ Κορωνὶς ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰταβέλιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν Κομανίᾳ. Ξεν. Κύρ. ἀναβ. η', 7.

Ἰταλία, ἡ. Italia. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη μεγάλη χερσόνησος τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες ἐκάλουν γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑσπερίαν διὰ τὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος θέσιν αὐτῆς παρ' Ἡροδτ. πρῶτον ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Ἰταλία, διὰ τοῦ ὁποίου ἐννοεῖ ὁ Ἱστορικὸς οὗτος μόνον τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν. Ἡροδτ. 1, 163. 4, 99. ἐκαλεῖτο ἔτι τοῦτο τὸ μέρος καὶ Οἰνωτρία, Αὐσονία καὶ Ἰαπυγία. Κατὰ Θουκ. στ', 2. καὶ Ἀριστ. Πολιτ. ζ', 10. ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Εὐρώπης Ἰταλία ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλέως Ἰταλοῦ καλουμένου διαδόχου τοῦ Οἰνώτρου· κατ' ἄλλους ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῆς πολιτείας Ἑλληνικῆς λέξεως ἰταλός, ἥτις σημαίνει ταῦρος, διὰ τὰς πολλὰς ἀγέλας τῶν βοῶν αἱ ὁποῖαι ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῆς ἀρχαιόθεν. Οὐάρ. 10, 1. Ὡρίζετο δὲ ἡ ἀρχαία Ἰταλία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων, ἰστεοδυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς καὶ Σικελικῆς θαλάσσης, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους καὶ ἡ διῃρημένη ἀρχαιόθεν εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς ἄνω Ἰταλίαν ἢ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Ἰταλίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἡ Λιγυρία χώρα, εἰς μεσογαίαν ἢ ἰδίως Ἰταλίαν, καὶ εἰς κάτω Ἰταλίαν ἤτις καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ἐντὸς χώρας ἐφ' ὅλης τῆς Ἰταλίας ἤτοι, τὴν Ἐτρουρίαν, Λιγυρίαν, Πικεντίνην, Λευκανίαν, Τουσκίαν, Ῥωμὴν, Καμπανίαν καὶ Ἀπουλίαν. Ὁ δὲ Πτολ. διαιρεῖ αὐτὴν κατὰ τεσσαράκοντα πέντε λαούς. Κατὰ Πλίν. πρῶτον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἔλαβεν ὅπασα ἡ Ἰταλία μίαν πολιτικὴν διαίρεσιν, καταχωρισθεῖσα εἰς ἕνδεκα τοπαρχίας, ἡ ὁποία ὅμως αὐτὴ διαίρεσις δὲν φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν πολὺν χρόνον ἐν συνηθείᾳ· τελευταῖος δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας κατεχώρισεν ἐπ' αὐτῆς δεκαεπτὰ ἐπαρχίας. Αἱ συνήθως ὑπὸ τῶν παλαιῶν Γεωγράφων ἀναφερόμεναι χῶραι καὶ ἐπαρχίαι ὅλης τῆς Ἰταλίας ἦσαν, ἐν μὲν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων καὶ ἡ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, ἴδε Γαλλία, καὶ ἡ Λιγυρία ἡ Λιγυστική, ἐν δὲ τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ ἡ Τυρρηνία ἡ Ἐτρουρία, ἡ χώρα τοῦ Λατίου, ἡ Καμπανία, ἡ Οὐμβρία, ἡ Πικεντίνη καὶ ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν, καὶ ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἡ ἄλλως ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καλουμένη ἦσαν ἡ Ἀπουλία, ἡ Καλαβρία, ἡ Λευκανία καὶ ἡ Βρεττία ἢ Βρύττιοι (Bruttium), αἱ δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπίσημοι νῆσοι ὑπῆρχον ἡ Σικελία, ἡ Σαρδὼ, ἡ Βύρνος καὶ ἡ Μελίτη. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας πρὸ αὐτῆς ἔτι τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἀναφέρονται, οἱ Οἰνωτροί, οἱ Ἰταλοί, οἱ Ὀπίκοι, οἱ Αὔσονες, οἱ Ὄσκοι, οἱ Λατῖνοι, οἱ Τυρρηνοὶ καὶ οἱ Λίγυρες, οἱ ὁποῖοι ὅλοι οὗτοι κατεῖχον τὰ νότεια καὶ ἐυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας. Διον. Ἁλ. α, 12. στ', 32. Στράβ. ε. Πλίν. Διβ. εἰς δὲ τὰ βόρεια καὶ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Ἰάπυγες, οἱ Πευκέτιοι, οἱ Δαῦνοι, οἱ Φρεντάνοι, οἱ Πικεντῖνοι, οἱ Ὄμβροι καὶ οἱ Ἐνετοί. Ἡροδτ. 1, 196. Στράβ. Πλίν. 3, 11, 3, 21. Ἐν δὲ τῇ Μεσογείῳ Ἰταλίᾳ ὑπῆρχον οἱ Σαβῖνοι, οἱ Ἔρνικοι, οἱ Μάρσοι, οἱ Πέλιγνοι, οἱ Μαρρούκινοι, οἱ Σαμνῖται, καὶ οἱ Ἐτρουροί, οἵτινες οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν· μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ πρὸ πάντων περὶ τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀπὸ κτίσεως τῆς Ῥώμης παρίστανται καὶ ἕτεροι λαοὶ τῆς Ἰταλίας ὑπὸ ἄλλας ὀνομασίας, καὶ ἐξαιρ. οἱ Γάλλοι ὅσοι ἐκ τῆς πέραν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας εἰσέβαλον ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτῶν τὴν ὀνομασίαν της ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία. Περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας ἦλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφοροι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, αἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα πόλεις ἐπισήμους καὶ ἐσχημάτισαν ἰδίας πολιτικὰς διοικήσεις. Ἡροδτ. 1, 170. 7. 171. Διον. Ἁλ. α. Πανσ. ι. 10. — (υυυ—, πολλάκ. δὲ ποιητκ. καὶ —υ—. Καλλιμ. Ἄρτ. 58.)

Ἰταλίκα, ας, ἡ. Italica. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· ταυτὸν Sevilla la vechia. Στράβ.

Ἰταλικὴ, ἡ, προσυπακμ. πόλις, ἡ παρὰ Ῥωμ. Corfinium Κορφίνιον. Πόλις τῆς ἰδίως Ἰταλίας ἐπὶ χώρας τῶν Σαμνιτῶν· μητρόπολις τῶν Πελιγνῶν, καὶ κέντρον τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης συμμαχικῶν πλεων. Στράβ. ε. Πτολ. γ', 1.

Ἰταλικὸς, ἡ, όν καὶ Ἰτάλιος, ία, ιον (υυυυ) Τῆς Ἰταλίας ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων. Πλάτ. Πολύβ. ἡ Ἰταλὴ χώρα. Ἀνθλ.

Ἰταλίς, ίδος, ἡ (υυυ) ἰδιαιτρ. ὄνομ. Ἰταλικὸς καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰταλίας.

Ἰταλιώτης, ου, ὁ, Ἰταλιῶτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰταλίας ὤν, ὁ κάτοικος τῆς Ἰταλίας. Ἡρόδ. Θουκ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Τ, 383. — 2) ἐπιθετ. Ἰταλικός, ἡ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων, ἡ Ἰταλιῶτις ναῦς, Θουκ. ἡ, αι. ὄθεν Ἰταλιωτικός, ἡ, όν· τῆς Ἰταλίας. Λουκ.

Ἰταλός, ὁ (υυυ) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, κατὰ Θουκ. στ', 2 ἐξ Ἀρκαδίας βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν· κατ' ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρου καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἅπασα ἡ Ἰταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐθέσπισε πρῶτος ἐνταῦθα Πολιτικὰς κοινωνίας καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς χώρας. Ἀριστ. Πολτ. ζ', 10. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Ἰταλίας. Στρέβ. 3) ἐπιθετ. αὐτὶ Ἰταλικός. Αἰσθολ.

Ἰταμένης, ους, ὁ. Σατράπης τις τῶν Περσῶν, παρὰ Θουκ.

Ἰτάμος λιμήν. Λιμὴν τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολμ. ε', 17.

Ἴτανος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Mannert = Ἱεράπυτνα. Ἡρόδ. 4, 151. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον περὶ τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς μέρος· τανῦν Κάπο Σχίνη, καὶ Ἰτανός, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἰτέα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Τζέτ. μύθ. 170.

Ἰτέα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Ἰτέας Στράβ.

Ἴτιον, τό. Icium. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ταυτὸν Wasant. Στράβ.

Ἰτύκη, ἡ. Utica. Πόλις τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα θάνατον τοῦ ῥωμαίου Κάτωνος. — ὄθεν, Ἰτυκαῖος, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Ἴτυλος, ὁ (υυυ) Τίς τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἀηδόνος θυγατρὸς τοῦ Πανδάρεω, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ ἰδία του μήτηρ εἰς μίαν μανίαν της, ἀλλ' ὅτε μετεμορφώθη εἰς τὸ πτηνὸν ἀηδόνα θρηνοῦσα τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὅμ. Ὀδ. Τ, 522.

Ἴτυς, υος, ὁ. Αἰτε Ἴτυν (υυ). Τίς τοῦ βασιλέως Τηρέως καὶ τῆς Πρόκνης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Φιλομήλας καταμελίσασα παρέθηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα καταδιωκομένη δὲ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ἀποτρόπαιον πρᾶξιν της μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς χελιδόνα ὁ δὲ Ἴτυς εἰς φασιανόν. Αἰσχ. Ἀγ. 1156. Ἀπολδ. γ', 14, 8. Σοφ. Ἠλ. 148. ἔνθα ἡ λήγουσα καὶ ὡς μακρὰ εἴληπται.

Ἴτων, ωνος, ἡ, καὶ Ἴτωνος, ὁ (ῑ). Πόλις τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Λαρίσσης, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. — Ἴτων, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 696 Ἀπολδ. ὁ Ἴτωνος, παρὰ Στράβ — ὄθεν, Ἰτώνιος, ία, ιον· τοῦ Ἴτωνος ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἴτωνα ἀνήκων, καὶ Ἰτωνία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἰτώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφικτύονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Λυκάστην. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Ἰτωνία, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας. — ὄθεν, Ἰτωνιεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκ. ε', 5. Στεφ. Βυζ.

Ἰτωνίας, άδος, ἡ (- - υυ). Τῆς Ἴτωνος ἢ εἰς τὴν Ἴτωνα ἐν Θεσσαλίᾳ ἀνήκων· ἰδίως δὲ ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τὸν ἐν Ἴτωνι Ναὸν αὐτῆς (καὶ υ-υυ, Καλλιμ. Ἴμν. Δημ. 75.)

Ἰτωνίς, ίδος, ἡ = Ἰτωνιάς. (- - υ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 551. καὶ υ-υ Λε. Ταρ. 21.)

Ἴτωνος, ὁ (ῑ) Τίς τοῦ Ἀμφικτύονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Μελανίππης τὸν Βοιωτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Βοιωτοί. Παυσ. θ', 1.

Ἰυγξ, γγος, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Παιὼς καὶ τῆς Ἠχοῦς καὶ θεραπαινὶς τῆς Ἰοῦς, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν παραργισθεῖσα κατ' αὐτῆς, διότι εἶλκυσε τὸν Δία μὲ τὰς μαγείας της εἰς ἔρωτα ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος της Ἰοῦς. Σχολ. Θεοκρ. εἰδ. β', 17. Σουΐδ. ἐν λεξ.

Ἴυρκαι, οἱ, Eurcae. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ὄμορον μὲ τοὺς Θυσσαγέτας, ἀφ' οὗ πιθαν. κατάγονται οἱ νῦν Τοχεριέσοι ἢ Σορκάσαι. Ἡρόδ. 4, 22. κατάτινας δὲ νομίζεται ὅτι ἀπ' αὐτῶν κατάγονται οἱ νῦν Τοῦρκοι ἢ Ὀθωμανοί.

Ἰφίμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ τοὺς Σατύρους. Νόν. Διον. ιδ'. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὔμηλος βασιλεὺς τῶν Φερῶν. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 797.

Ἰφιάνασσα, ἡ (- υυυ) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Προίτου, Ἀπολδ. β', 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἀπολδ. ὁ, 7, 5. — 3) = Ἰφιγένεια. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 145.

Ἰφιγένεια, ἡ (- υυ- υ) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἀγαμέμνων ἤθελε νὰ σφάξῃ εἰς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῷ λιμένι τῆς Αὐλίδος κατὰ συμβουλὴν τοῦ μάντεως Κάλχαντος, ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς στόλος μέλλων νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν ἐμποδίζετο αὐτόθι ἀπὸ μίαν πολυχρόνιον νηνεμίαν· ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ ἱερεὺς ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ σφαγῇ, ἡ θεὰ Ἄρτεμις ἔσωσεν αὐτὴν ὑπὸ μίαν νεφέλην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν ἐν Ταυρίδι ναόν της ὅπου λέγεται ὅτι συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἱερειττῶν αὐτῆς, αὐτὴ δὲ ἐπεμψεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μίαν ἔλαφον διὰ νὰ σφαγῇ εἰς θυσίαν. Αἰσχ. Ἀγ. 1534. Ἡρόδ. 4, 103. Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ.

Ἰφιγόνη, ἡ = Ἰφιγένεια. Εὐριπ. Ἠλεκτ. 1023.

Ἰφιδάμας, αντος, ὁ (- υυ-) Τίς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτοῦ Κισσέως ἐν Θράκῃ, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν Τροίαν ὡς σύμμαχος τοῦ βατιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 221.

Ἰφικλείδης, ου, ὁ (- - - -) Τίς τοῦ Ἰφίκλου, ὁ Ἰόλαος. Ἡσ. Ἀσπ. 111.

Ἰφικλέης, Ἀττ. Ἰφικλῆς, έους, ὁ (- υ υ -). Τίς τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς διδυμος τοῦ Ἡρακλέους, συνεστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ἡρώων εἰς τὴν θηραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου· ἔλαβε δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας πόλεμον καὶ πληγωθεὶς αὐτόθι βαρέως ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον καὶ οὗτος ὡς Ἥρως. Ἀπολδ. β', 4, 8. Παυσ. Ἀρκαδ. ιζ', κατὰ δὲ Ἀπολδ. β', 7, 3. ἐφονεύθη οὗτος εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἱπποκόωντος μάχην ἐν Σπάρτῃ. Ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαθόου ἐγέννησεν ὁ Ἰφικλῆς τὸν Ἰόλαον. Ἀπολδ. β', 4, 11. — (Ἰφαλῆς, Αἰτ. — — — Ἡσ. Ἀσπ. 54. Ἰφικλέης — υυ — Θεοκρ. κδ', 25.)

Ἰφικλήειος, εία, ειον. Τοῦ Ἰφίκλου ἢ εἰς τὸν Ἰφίκλιον ἀνήκων, ἡ βία Ἰφικληείη. Ὅμ Ὀδ. Δ, 290.

Ἰφικλος, ὁ (- - υ). Τίς τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς Ἠλεμένης, βασιλεὺς τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἡρώων διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, συνεστράτευσε καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 705. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 45. Ἀπολδ. — 2) Τίς τοῦ Θεστίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐκστρατευσάντων εἰς τὴν θηραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 201. Ἀπολδ. ά, 7, 10. — 3) = Ἰφικλῆς. (Ἰφικλος καὶ Ἰφικλῆς, συνήθως εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τύπ. τοῦ αὐτοῦ ὀνόμ. παρβλ. Heyne Ἀπολδ. σελ. 124.)

Ἰφιμάτης, ους, ὁ (- υυ-). Εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐμπείρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Κότυος· διὰ τῆς στρατηγικῆς ἐμπειρίας του καὶ βαθείας συνέσεως ἀναδειχθεὶς εἰς πολλὰς μάχας ὁ ἄριστος τῶν συγχρόνων του Στρατηγῶν καὶ πελεμικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατέπληττε πολλάκις τοὺς ἐχθροὺς διὰ μόνης τῆς φήμης του διὰ τὰς ὁποίας καὶ πολλὰς νίκας ἐκέρδησε. Πλουτ. Ἀποφθ. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ. κατηγορηθεὶς δὲ ποτὲ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Ἀριστοφῶντος ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐπανακληθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπερασπίσθη ἑαυτὸν γενναίως ἐνώπιον τῆς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεως, καὶ βδιάσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν τῶν ὅπλων ὑπὲρ τῆς αὐθωότητός του, μὴ θελήσας τοῦλοιποῦ νὰ δουλεύσῃ τὴν πατρίδα διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ φρονήσεώς του. Πολυαιν. στρ. γ', 9. Ἀριστ. ῥητ. β', 23.

Ἰφιμέδεια, ἡ (- υυ- υ). Θυγάτηρ τοῦ Τριόπου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλωέως ἥτις ἐγέννησε τοὺς Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 305. Πινδ.

Ἰφιμέδουσα, ἡ (- υυ-). Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ. β', 1, 5.

Ἰφιμέδων, οντος, ὁ (- υυ-). Τίς τοῦ Εὐρυσθέους, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην. Ἀπολδ. β', 8.

Ἰφινόη, ἡ (- υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Σθενοβοίας. ἥτις πεσοῦσα εἰς σφοδρὰν μανίαν ἀπέθανεν· Ἀπολδ. β', 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸν τάφον ἐπρόσφερον αἱ μέλλουσαι νὰ νυμφευθῶσι τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς των. Παυσ. Ἀττ. μγ'. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μέγαρος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Παυσ. Ἀττ. λ'. — 4) γυνὴ τις Λημνία, θεράπαινα τῆς Ὑψιπυλείας· ἥτις φονεύσασα τὸν σύνδρα αὐτῆς εἶχεν ἀποκρύφους σχέσεις μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 702.

Ἰφινόμη, ἡ. Μία τῶν περιφήμων ἀρχαίων Ἀμαζόνων, Τζέτ. μύθ. 161.

Ἰφίνοος, ὁ (- υυυ). Τίς τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκίου Γλαύκου. Ὅμ. Ἰλ. Η, 14.

Ἰφις, ιος, ὁ· Αἰτε Ἴ.ιν, Ὅμ. Ἰλ. Π, 417. Τίς τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐάδνης, διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ὁ Πολυνείκης κατέπεισε δι' ἀπάτης τὸν Ἀμφιάραον νὰ συνεκστρατεύσῃ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν. Εὐρπ. Ἱκετ 988. Ἀπολδ. γ', 7, 1. — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. — 3) Τίς τοῦ Σθενέλου, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ἐθανατώθη αὐτόθι εἰς μίαν μάχην, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 223.

Ἰφις, ιος, καὶ ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλευστένορα. Ἀπολδ. β', 7, 8. ἔνθα Ἰφίδος ἀντὶ Ἴφις ἀναγνισμ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνυέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς αἰχμαλωτίσας εἰς τὴν Σκύρον, ἔσχεν αὐτὴν ὡς παλλακὴν εἰς τὸν Πάτροκλον. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 667.

Ἰφιτίδης, ου, ὁ (–υν–). Υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, ὁ Ἀρχεπτόλεμος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 128.

Ἴφιτίων, ωνος, ὁ (–υν–). Υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέου ἐκ τῆς Τόης πόλεως τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 382.

Ἴφιτος, ὁ (–υυ). Τίς τοῦ Κύρητου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Περιερχόμενος οὗτος ὅλην τὴν Ἑλλάδα ζητῶν τὰς ἵππους τὰς ἐποίας ὁ Ἡρακλῆς ἔκρυψεν, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀρσιλόχου, ὅπου εὑρὼν τὸν υἱὸν Θέστορα ἔκαμε φιλίαν μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἔδωκεν ὡς δῶρον τὸ περίφημον ἀκόντιον τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὕστερον κατεσκεύασε τοὺς ἐν Ἰλίᾳ μηνυτῆρας. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 14. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἐκρέμασεν ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ τείχους καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Ἀπολλόδ. β', 6, 1. — 2) Τίς τοῦ Ναυβόλου καὶ τῆς Περιμήδης ἐκ Φωκίδος, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 3) Τίς τοῦ Αἵμονος, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἤλιδα, ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἀνέστησεν αὖθις τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας περὶ τὸ 884 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ Στράβ. ἐπόντησαν οὕτως πρῶτον τοὺς ἀγῶνας τούτους. Παυσ. ε', 4

Ἰχάρα, ἡ. Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἤτις ἄλλως καὶ Ἴκαρος ἐλέγετο, τανῦν Βαχαραΐνησος, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς. Πτολ. ε', 17.

Ἰχθυοφάγοι, οἱ (ᾰ). Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο διάφορα ἔθνη τῆς Ἀσίας. — 1) Ἔθνος κατοικοῦν περὶ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἀνωθεν τῆς Συήνης, τρεφόμενοι ἐκ τῶν θηρευομένων ἰχθύων καὶ ἔχοντες κατοικίας αὐτελεῖς φοινικοδομημένας ὡς ἐπὶ πολὺ ἐξ ὀστέων τῶν μεγάλων Ἰχθύων τῆς θαλάττης. Ἡροδ. 3, 19. Παυσ. — 2) Ἔθνος τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Στράβ.

Ἰχθύς, ύος, ὁ. Ἀερωτήριον τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον μεταξὺ τῆς Φολόης καὶ Χελωνάτου, τανῦν, Κίστρον Τοριέζε. Θουκ. β, 25. Ξενοφ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστ. καὶ Αἰτ. ὁ δὲ Τυπτικ. Ἰχθυς καὶ Ἰχθῦς φαίνεται μᾶλλον ἡμαρτημ. (Ἴδε Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 42. 4. σημ. 8.)

Ἰχναί, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοττιαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πέλλης ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Ἡροδότ. 7, 123. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιωτιδος χώρας. Στράβ. — ὅθεν Ἰχναῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Ἰχνῶν ἢ εἰς τὰς Ἴχνας ἀνήκων.

Ἰχναία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Θεμιδος, καλουμένης οὕτω ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ἴχνας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 94. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ἴχνος, ὡς ἰχνευούσης καὶ ἀνερευνώσης τὰς τῶν ἀνθρώπων πράξεις, ἔτι καὶ ἐπίθ. τῆς Νεμέσεως. Διοδ. Σικ. παραβλ. Ilgen εἰς Ὁμήρ.

Ἰώ, οὕς, Αἰτ. Ἰώ, Ἰωνικ. Ἰοῦν (––). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἢ κατά τινας τοῦ Ἴασου καὶ τῆς Ἀργείας, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἐξαίρετον ὡραιότητά της ἀγάπησας ὁ Ζεὺς μεταμορφώθη εἰς ταῦρον καὶ ἦλθε νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἀλλ' ἡ Ἥρα ζηλοτυπήσασα μετέβαλε τὴν Ἰὼ εἰς μίαν νέαν δαμάλιν πρὸς φύλαξιν τῆς ἐποίας ἔπεμψε τὸν φοβερὸν Ἄργον παναόπτην, ὃς τὴν φέρων τὴν δαμάλιν εἰς ἓν ἄλσος πλησίον τῶν Μυκηνῶν τὴν ἐφύλαττεν αὐτὸς μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ αὐστηρότητα, ἕως οὗ ὁ Ἑρμῆς φονεύσας διὰ προσταγῆς τοῦ Διὸς τὸν Ἄργον ἔφερε τὴν Ἰὼ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἀπαλλαγεῖσα τὴν προτέραν παρθενικὴν μορφήν της καὶ ἐγέννησεν αὐτόθι τὸν Ἔπαφον, τιμηθεῖσα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἶσις Ἡροδ. 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 848. Ἀπολλόδ. α', 1, 2. β', 1, 3.

Ἰωάννης, ου, ὁ Τρίτζης. Ἕλλην Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς ἐκ Βυζαντίου ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατοντατηρίδος καὶ συγγράψας ἓν ποίημα Ἰλιακὰ, ἐπιγραφόμενον εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἢ τὰ πρὸ Ὁμήρου, τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ μετ' Ὅμηρον· καὶ ἕτερα ἄλλα τοιοῦτου εἴδους ποιήματα, ἔτι δὲ καὶ Σχόλια εἰς Λυκόφρονα καὶ περὶ ῥημάτων αὐτοτελῶν.

Ἰωάκειος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Θουκ.

Ἰωλκός, ἡ, Ἐπικ. Ἰαωλκὸς καὶ Δωρικ. Ἰαλκός, (ῐ) Πόλις ἀρχαία τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τῶν Ἀφετῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευε τὸ πάλαι ὁ Πελίας καὶ ἐγεννήθη ὁ Ἰάσων, ὅστις συνεκάλεσεν ἐντεῦθεν ὅλους τοὺς συγχρόνους του Ἥρωας διὰ νὰ συμπλεύσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κολχίδα Ἡσ. Θεογ. 997 Πινδ. Ἴσθμ. 8, 87 Στράβ. εἰς ταύτην ἐστάλησαν ὁ Ἄκαστος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πελίου τοὺς περιφήμους ἐπιταφίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. — ὅθεν, Ἰωλκιος, ία, ιον, τῆς Ἰωλκοῦ, εἰ τὴν Ἰωλκὸν ἀνήκων. Εὐρπ. — 2) Ἰωλκὶς, ίδος, ἡ τῆς Ἰωλκοῦ, ἢ ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ οὖσα. Ἀπολ. Ῥόδ.

Ἴωλκος, ου, ὁ (ῐ) Τίς τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολλόδ. α', 2, 3 κατὰ δὲ Εὐρ. Ἰων. ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, ἀλλατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δελφικῆς Πυθίας. Ἕτερον δὲ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην θυγατέρα τοῦ Σελινοῦντος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλίκην καὶ ὠνόμασε τοὺς ἐν Ἀχαΐᾳ κατοίκους ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἴωνας. Παυσ Ἀχαϊκ. ά. Ἡροδ. 7, 94. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. — 2) Ἕλλην ποιητὴς Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ συγγράψας 30 ἢ κατά τινας 40 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα λείψανα· ἔτι δὲ ἔγραψεν ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ διθυραμβικὰ ποιήματα, ᾠδὰς, ὕμνους, παιᾶνας, κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα. Ἀριστοφ. Εἰρ. 835. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. — 3) Ῥαψῳδός τις Ἔφεσιος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἰς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — 4) Ὁ κατοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἴων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Ἑττειωτίδος χώρας. Στράβ.

Ἴωνες, οἱ (ῐ) κατὰ συναιρ. ἐκ τοῦ Ἰάονες. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Ἑλληνικῶν φυλῶν, οἵτινες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Ξούθου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος εἰς τὴν Ἀττικὴν, κατῴκησαν ἐντεῦθεν ὀνομασθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἴωνος· ὕστερον δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Αἰγιάλειαν χώραν περὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, κτίσαντες αὐτόθι δώδεκα πόλεις καὶ ὀνομάσαντες τὴν χώραν ταύτην Ἰωνίαν, σχηματίσαντες μεταξύτων μίαν Δημοκρατικὴν ἑπικράτειαν. Ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Δωριέων καὶ διεμοίρασαν αὐτὴν πρὸς ἀλλήλους, οἱ Ἴωνες οὗτοι παραχωρήσαντες τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου ἐλθόντας Ἀχαιοὺς, μετέβησαν οἱμὲν πάλιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Νηλέως υἱοῦ τοῦ Κόδρου ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τοῦ Ἕρμου καὶ Μαιάνδρου ποταμοῦ, σχηματίσαντες καὶ ἐνταῦθα μίαν ἰδίαν Δημοκρατικὴν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων, διὸ ἀκολούθως ἐκαλοῦντο ἰδίως Ἴωνες οὗτοι οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἄποικοι τῶν Ἑλλήνων. Ἡροδ. Θουκ.

Ἰωνία, ἡ = Ἀττική. Στράβ — 2) = Ἀχαΐα, κληθεῖσα πρότερον Ἰωνία ἀπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Στράβ. — 3) Ἰδίως ἐκαλεῖτο Ἰωνία μετὰ ταῦτα ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα κειμένη μεταξὺ Αἰολίδος καὶ Καρίας, κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Νηλέως καὶ ἐστάθησαν ἐνταῦθα ἰδίας ἀποικίας σχηματίσαντες μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν πρὸς ἀλλήλους συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων· ἦσαν δὲ αἱ πόλεις τῆς Ἰωνίας ἡ Φωκαία, ἡ Σμύρνη, αἱ Βλαζομεναί, αἱ Ἐρυθραί, ἡ Χαλκὶς, ἡ Τέως, ἡ Μυοῦς, ἡ Λέβεδος, ἡ Κολοφὼν, ἡ Ἔφεσος, ἡ Πριήνη, ἡ Μυόννητος καὶ ἡ Μίλητος· Ἡροδ. 1, 141. 169. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κροίσου ὑπῆρχθησαν ὅλαι αὗται αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις εἰς τὴν Λυδικὴν ἐξουσίαν, στερηθεῖσαι τῆς προτέρας των ἐλευθερίας, ἐφεξῆς δὲ ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου ὑπέπεσαν εἰς τὴν τῶν Περσῶν δυναστείαν ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπανέλαβον αὖθις χρονοντινὰ τὴν ἐλευθέραν καὶ αὐτόνομον αὐτῶν πολιτείαν.

Ἰωνίδαι, οἱ (υ–υ–). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Στεφ. Βυζ.

Ἰωνίδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς αἵτινες εἶχον ἕνα ἱδρυμένον ναὸν ἐπὶ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἤλιδος, καλοῦνται οὕτως ἀπὸ τινος Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἔστειλε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. Ἠλιακ 271.

Ἰωνικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰωνίας ἢ ἐκ τῆς Ἰωνίας ὢν Ἡροδ.

Ἰώνιος, ία, ιον, = Ἰωνικός.

Ἰωνίς, ίδος, ἡ (υ–υ) Ἐπίθ. Τῆς Ἰωνίας ἢ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀνήκουσα, αἱ Ἰωνίδες νῆσοι. Διον. Περ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἰώσηπος, ὁ Φλάβιος Ἰουδαῖος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ χρηματίσας εἷς ἐκ τῶν Φαρισαίων· νέος ἔτι ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Οὐεσπασιανοῦ, ὕστερον δὲ παρευρέθη μετὰ τοῦ Τίτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Ἱεροσολύμων καθ' ἣν ἐπέμφθη ἀπὸ μέρους τον πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὡς διαπραγματευτὴς ὑπὲρ τῆς παραδόσεως καὶ ὑποταγῆς αὐτῶν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βιβλία ἑπτά, Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν βιβλία εἴκοσι, περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους καὶ περὶ Μακκαβαίων. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. Π. σελ. 1.

Ἰωτάπατα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ. Στεφ. Βυζ.

Ἰωτάπη, ἡ. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς παρὰ τῷ Σελινοῦντι ποταμῷ. Πτολ.

Κ.

Κάανθος, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε, διότι ἔκαυσε τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος τὸ ὁποῖον εἶχε περὶ τὸν Ἰσ-

μηνέν ποταμόν ἐν Βοιωτίᾳ· ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἀδεικνύετο ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῇ αὐτόθι χώρᾳ. Παυσ. 9', 10.

Καβαδηνή, καὶ Καβηδηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Mannert.

Καβάλες, οἱ. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λιβύας κατοικοῦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας τῶν Λυσχιτίων ἕως τῆς πόλεως Ταύχειρα. Ἡρόδ. 4, 171.

Καβάλιοι, οἱ, καὶ Καβηλίες οἱ Μηΐοιες. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Καβαλίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. 3, 9.

Καβαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν ὁμώνυμον πόλιν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Καβαλεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Κάβασα, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ αὐτόθι Κασίτου νομοῦ κειμένη μεταξὺ Σάϊος καὶ Βουτοῦς. Πτολ. δ', 5.

Κάβειρα, τά (υ–υ). Κώμη μεγάλη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήϊος ηὔξησε καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Διόσπολιν, ὕστερον δὲ Σεβαστὴ κληθεῖσα· ταυτὸν Νικσάρ. Στράβ.

Καβειρα, ἡ (ν––). Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ μήτηρ τῶν λεγομένων Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου. Στράβ.

Καβειρία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἱερὸν ἄλσος εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου δὲν ἠδύνατο οὐδεὶς νὰ εἰσέλθῃ πρὸ τοῦ νὰ μυηθῇ, ἄλλως ἐλέγετο ὅτι ἐνέπιπτεν εἰς μανίαν. Παυσ. Βοιωτ. κδ'.

Καβειρίς, ίδος, ἡ, πληθ. αἱ Καβειρίδες, κατὰ Στράβ. ι'. Νύμφαι τινὲς ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων ἔχουσαι καὶ αὐταὶ ἰδίους ναούς.

Κάβειροι, οἱ, Cabiri. Μυστηριώδεις τινὲς θεότητες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσήχθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην. Ἡρόδ. 2, 51. περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι παῖδες τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως ὄντες τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ τοσαῦται ἀδελφαί. Στράβ. Γ. κατὰ δὲ Νονν. Διον. ἦταν μόνοι δύο γεννηθέντες ἐκ τοῦ Διός. Διον. ὁ Ἁλ. καὶ Κίσ. ὑπολαμβάνουσιν αὐτοὺς ὡς ὄντας οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις Ἐφεστίους θεούς, καὶ ὅτι ἡ λατρεία αὐτῶν μετεφέρθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐκ τῆς Φρυγίας εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐτιμῶντο δὲ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου καὶ Σαμοθρᾴκης ὡς θεοὶ κατωτέρας τάξεως μὲ μυστηριώδεις τινὰς τελετὰς καὶ παριστάνοντο συνήθ. ὑπὸ ὁμοίαν μορφὴν μὲ τὸν Ἥφαιστον. Ἡρόδ. 3, 37. κατ' ἄλλους δὲ μὲ μικρὸν σωματικὸν ἀνάστημα καὶ μὲ ἐξέχοντα γεννητικὰ μόρια. Κατ' ἀρχὰς ἐλογίζοντο οὗτοι ὡς ὑπηρέται καὶ παραστάται τῶν ὑπερτάτων Σαμοθρᾳκικῶν Θεῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὰ μυστήρια ὅσοι ἐμυοῦντο ἤλπιζον ὅτι θέλουσιν ἔχει βοήθειαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς πᾶσαν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργοναῦται λέγεται ὅτι ἐμυήθησαν ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, διὸ καὶ ἐλατρεύοντο εἰς πολλὰ μέρη μετὰ τῶν Διοσκούρων· ὡσαύτως ἐν Αἰγύπτῳ ἐτιμῶντο οἱ θεοὶ οὗτοι ἔχοντες αὐτόθι ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἦν συγχωρημένον νὰ εἰσέρχωνται εἰμὴ μόνοι οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ τὸν ὁποῖον κατέκαυσεν ὁ Καμβύσης ὅτε εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡρόδ. 3, 37. Ἡ λατρεία αὐτῶν ἐπεκράτησεν ἔτι καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἴμβρου, ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ. παρβλ. Croix Recherches sur les Mystères. pag. 26. Hermann Mythol. 2. σελ. 452. Lobeck. Ἀγλαοφαμ. III.

Κάβειρος, ὁ. Ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον ὡς λέγεται τὴν ὀνομασίαν των οἱ Κάβειροι. Στράβ.

Καβηλέες, οἱ, = Καβάλιοι, ὅπερ ὁρα. Ἡρόδ. 7, 77.

Καβηστός, ἡ, καὶ Καβηστός, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κατ' ἄλλους ἐξηγτ. πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἢ τῆς Λυκίας· ὅθεν Ἐπιρμ. Καβηστόθεν, ἐκ τῆς Καβηστοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 303.

Κάβρος, ὁ. Θεότης τις τιμωμένη εἰς τὴν Φάσηλιν πόλιν τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Σουΐδας καλεῖ Καλαβρόν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον ὡς θυσίαν μικρούς τεταριχευμένους ἰχθύς. Ἔρασμ.

Καβύλη, ἡ (υ). Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, πιθαν. ἡ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. Ἐπιτομ. ζ'. ὀνομάζει Καλύβην. Δημ. κατὰ Φιλ. δ'. σελ. 135.

Καβυλλίνον, τό, Cabillonum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Αἰδούων ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ, ταυτὸν Chalons sur Saone. Στράβ.

Καδάρα πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἔνδον τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Πτολ.

Καδμεία, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἀρχαία Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάδμου. Ξενοφ. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Καδμεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Κάδμου ἢ ἐκ τοῦ Κάδμου καταγόμενος, ἡ Καδμεία Σεμέλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. Ἡσ. Θεογ. 940. — οἱ Καδμεῖοι, ἤτοι οἱ ἑταῖροι τοῦ Κάδμου ὅσοι ἦλθον μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Φοινίκης· Ἡρόδ. 1, 56. καὶ αὐτοὶ οἱ Θηβαῖοι. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 391.

Καδμεῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὡς ἐκγόνου τοῦ Κάδμου. Παυσ. 9'.

Καδμείων, ωνος, ὁ. Ὁ ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, πληθ. οἱ Καδμείωνες, = Θηβαῖοι. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 804.

Καδμειώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ Σεμέλη. Ἀνθολ.

Καδμηΐος, Ἰωνικ. ἀντὶ Καδμεῖος. Ἡρόδ. 5, 59.

Καδμηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτικ. Ἡλικ. τύπ. τοῦ Καδμεῖος, ὡς ἐπιθ. τῆς Σεμέλης, παρ' Ὁμ. Ὕμν. 5, 57. καὶ τῆς Αὐτονόης. Καλλιμ. Παλλ. 107. ἡ Καδμηὶς γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Κάδμου, = Θῆβαι. Ἡσ. Ἔργ. 161. Θεογ. α', 12.

Καδμίλος, συγγεν. τῷ Κάδμος, ἴδε Κάμιλλος.

Καδμογενής, οὔς, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος. Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 305.

Κάδμος, ὁ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Φρυγίας σχηματίζει ἀρτικῶς τὰ ὅρια μεταξὺ Λυκίας καὶ Καρίας. Στράβ. ιδ'. Πτολ. Στεφ. Βυζ.

Κάδμος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, Ἀπολλόδ. γ', 1, 1. κατ' ἄλλους τῆς Ἀντιόπης, καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ Κίλικος· περιφεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἁρπασθεῖσαν ἀδελφήν του καὶ περιπλανηθεὶς εἰς διάφορα μέρη μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ αὐτὴν, ἦλθε τελευταῖον κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Βοιωτίαν περὶ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐσύστησε τὴν ἐκ τῆς Φοινίκης μετ' αὐτοῦ ἐλθοῦσαν ἀποικίαν καὶ ἔκτισε μίαν νέαν πόλιν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ Καδμείαν, ἥτις ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν· οἱ Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας εἰ Τάντες καὶ Ἄονες θέλοντες νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν ἐγκαθίδρασιν αὐτοῦ, εἰ μὲν πρῶτοι πολεμηθέντες ἐδιώχθησαν ὁλοτελῶς ἐκ τῆς χώρας, οἱ δὲ Ἄονες συμμιχθέντες μετὰ τῶν Φοινίκων διέμειναν εἰς τὴν Βοιωτίαν, σχηματίσαντες ἓν ἔθνος. Συστήσας οὕτως ὁ Κάδμος ἐν ἰδίοις βραχίοσιν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἔσπευσε νὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς νέους ὑπηκόους του τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν λατρείαν διαφόρων Αἰγυπτιακῶν καὶ Φοινικικῶν θεοτήτων πρὸ πάντων τοῦ Βακχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ πρῶτος οὗτος τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τὴν τεχνην τοῦ γράφειν. Ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Ἁρμονίας θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως ἐγέννησεν ὁ Κάδμος τὴν Αὐτονόην, τὴν Ἰνώ, τὴν Σεμέλην, τὴν Ἀγαυὴν καὶ τὸν Πολύδωρον. Ὁμ. Ὀδ. Ε, 334. Ἡσ. Θεογ. 937. Ἡρόδ. 4, 147. Ἀπολλόδ. γ', 4. Περὶ τὰ τέλη δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν καὶ βασιλεύσας αὐτόθι χρόνον τινά, λέγεται ὅτι μεταμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. Ἀπολλόδ. γ', 5. 4. — 2) Τίς τοῦ Σκύθου, ὅστις ὢν πρότερον τύραννος τῆς νήσου Κῶ, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ ἦλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γέλωνα εἰς τὸν ὁποῖον ἔδειξε μεγάλας ἐνδουλεύσεις Ἡρόδ. 7, 164. — 3) Κάδμος ὁ Μιλήσιος, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις συνέγραψε καὶ οὗτος εἰς πεζὴν φράσιν τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Σουΐδ.

Κάδοι, οἱ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας. Στράβ. Στεφ. Βυζ. καὶ Καδηνός, ὁ κάτοικ.

Καδούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀμάρδου, ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι καὶ ἀνδρειότεροι τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Μηδίας καὶ ἐπιτηδειότατοι τοξόται. Ξενοφ. Κυρπ. ε', 2. Στράβ. ια'. Διοδ. Σικ. β'.

Καδύννη, ἡ. Κώμη τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας.

Κάδυτις, ιος, ἡ. Πόλις μεγάλη τῆς Παλαιστίνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης· κατὰ D'Anville, ἡ ὕστερον Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἄλλοι δέ, ἡ Γάζη ἡ Γάζα. Ἡρόδ. 2, 159. 3, 5. κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ Κάδυτις ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ φαίνεται ὅτι προέκυψε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεδοσχιὰχ, τουτ. ἔστ. ἱερὰ πόλις· ἔτι καὶ νῦν καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἡ Ἱερουσαλὴμ Ἐλ Κοδς· παρβλ. Bähr Ἡρόδ. Exc. XI. σελ. 922.

Κάειρα, ἡ (υ–υ). Ἡ κάτοικος τῆς Καρίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 144 καὶ Ἐπιθ. Ἡρόδ. 5, 88. (ᾳ, πιθαν. ἐκ τῆς ῥίζης Κάειρ.)

Καϑαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, παρ' Ἀρρίαν.

Καϑάρσιος ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν. Παυσ. ε', 14.

Καϊάττας κόλπος, Cajetanus Sinus. Ὁ Κόλπος τῆς πόλεως Καιήτης ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἢ ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς λέξεως καϊάττας καὶ καταδὰς, ὅπερ σημαίνει χάσμα γῆς, ἢ ἀπὸ τῆς τροφοῦ τοῦ Αἰνείου Καιήτης. Στράβ.

Καιήτη, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκάλεσεν οὕτως ὁ Αἰνείας ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Καιήτης. Διον. Ἁλ. α', 51. ταυτὸν Gaeta.

Καικίλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον πολλῶν ἐπιστήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Καικινός, ὁ· Cocinus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν. Θουκ. γ', 103. Αἰλ.

Κάϊκος, ὁ (υ–υ). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Τευθρανίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· ταυτὸν Μανδραγωρίτ. Ἡσ. Θεογ. 343. Ἡρόδ. Ξενοφ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. 22.

Καΐκου πεδίον, Τίπος Εὔφορος εἰς ὄρος καὶ

τερπιος ἐν τῇ Μυσίᾳ περὶ τὸν Κάϊκον ποταμόν. Ἡρόδτ. 7, 42. Ξεν.

Καΐνας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. ταυτὸν Κάνη Ἀρρίαν. Ἰνδ. 4. Πλιν. VI, 18.

Καινείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Καινέως, ὁ Κορωνός. Ὅμ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 57.

Καινεύς, έως, ἐπικ. ῆος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐλάτου, βατιλεὺ τῶν Λαπίθων, ὅστις παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἀπολέμησε κατὰ τῶν Κενταύρων. Ὅμ. Ἰλ. Α, 264. Ἡτ. Ἀσπ. 176. Πλάττεται περὶ αὐτοῦ ὅτι γενηθεὶς κατ' ἀρχὰς κόρη καὶ ἀγαπηθεῖτα ὑπὸ τοῦ Ποτειδῶνος διὰ τὴν μεγάλην ὡραιότητά της μεταβλήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἄνδρα. Λουκ. Ὀβιδ. Ἐγέννησε δὲ δύω υἱούς τὸν Κορωνὸν καὶ Ἠλέα εἴτινες συνεξεστράτευσαν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν· Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 58. — 2) Τίος τοῦ Κορωνοῦ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 9. 16. ἴδε Heyne.

Καινή, ἡ Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Τυάνας. Πτολ.

Καινὴ πόλις, ἡ, = Καρχηδὼν νέα, ὅπερ ὅρα. Πολύβ. — 2) = ἡ Νέα πόλις. Ἡροδτ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη πλησίον τῆς Χέμμιδος λίμνης. Πτολ. — 3) Ἔτι δὲ Καινή, Πτολ. τὸ μετὰ ταῦτα ὄνομα τῆς πόλεως Ταινάρου ἐν Δακωνίᾳ. Παυσ. ἴδε Ταίναρον.

Καινός, ἡ. Κώμη μικρὰ κειμένη ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ. Ϛ'.

Καῖνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Νερβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων παραθαλαττίως καὶ εἰσβάλλων ἀνατολικῶς τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον. ταυτὸν Γ'Arc. Πτολ. β'.

Καινύς, ύος, ἡ, προτυπικ. ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον ἀπέναντι τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, ταυτὸν Codadi Volpe. Στράβ.

Καιπίων, ωνος, ὁ, Caepio. Σερουίλιος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Πομπηίου Ῥούφου. — 2) Κ. Σουρουίλιος. Ὕπατος καὶ οὗτος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἀττιλίου Σερράνου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς πολυχρόνιον φυλακὴν διὰ τὴν ἥτταν τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐδοκίμασαν ὑπὸ τῶν Γαλλῶν ὅτε οὗτος ἐπέμφθη ὡς στρατηγὸς εἰς τὴν Γαλλίαν. — 3) Ἕτερος Καιπίων Κ. Σερουίλιος συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Κ. Ἀκιλίου.

Καίρατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ. Καλλιμ. Ἄρτ. 44. Στράβ. — 2) ἡ Καίρατος. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις Κνωσσὸς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, κατὰ Στράβ. — ὅθεν, Καιράτιος, ία, ιον. Τοῦ Καιράτου ἢ παρὰ τῷ Καιράτῳ.

Καίρη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Ἀγυλλα καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν αὐρίσαντο ἀνέκαθεν τὰ ἱερὰ τῶν Ἑστιάδων, ταυτὸν Cervetri. Πτολ. δ, 1. Στέφ. Βυζ. ἔστι δὲ καὶ Καιρέα παρὰ Στρβ. Ε'. — ὅθεν Καιρετανός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν Καιρέαν ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Καιρέας ὤν· Καιρετανοί, οἱ κάτοικ.

Καῖσαρ, αρος, ὁ, Caesar. Κατὰ πρῶτον ὑπῆρχεν ἡ ὀνομασία αὕτη παρὰ Ῥωμαίοις ὡς ὄνομα κύριον ἐπισήμων τινῶν οἰκογενειῶν· ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῶν ὁποίων ἦν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὔγουστος, ἀκολούθως δὲ διέμεινεν ὡς τίτλος ὅλων τῶν ἐφεξῆς Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. παρβλ. Adam. Ῥωμ. Ἀρχ. σελ. 308.

Καισαραυγούστα, ἡ· Caesaraugusta. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Ταῤῥακωνησῇ χώρᾳ, ἡ νῦν Σιραγόσα καλουμένη. Στράβ.

Καισάρεια, ἡ Πόλις πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, πρότερον δὲ Εὐσέβεια καὶ Μάζακα λεγομένη, καθέδρα τῶν παλαιῶν βατιλέων τῆς Καππαδοκίας· ταυτὸν Καισαρία. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ μεσόλιμένα, πρότερον Ἰωλ καλουμένη· κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἀλγιέρη. Στράβ. Λουκ. — 3) Μία τῶν πρώτων πόλεων τῆς Παλαιστίνης, πρότερον Turris Stratonis λεγομένη, ἔχουσα ἐξαίρετον λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις μεσόγειος τῆς Κιλικίας, ἥτις πρότερον Ἀναζαρβὸς ἐκαλεῖτο. Πτολ.

Καισαρίων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας γεννηθεὶς εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτώνιος ἀνηγόρευσε βατιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου, ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Καισαρόμαγος, ἡ· Πτολ. β', 9. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βελλουάκων, ταυτὸν Beauvais.

Καισήνα, ἡ, καὶ Καίσανα, Πτολ. γ', 1. Πόλις ἀρχαία τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας κειμένη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, ταυτὸν Cesena. Στράβ. ἐ.

Καχύπαρις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσίων. Θουκ. ζ', 80.

Κακός, οῦ, ὁ. Φοβερὸς Γίγας καὶ λῃστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τοῦ Ἀβεντίνου ὄρους· ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων αὐτόθεν ὅτε ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφόνευσεν αὐτὸν μονομαχήτας. Διον. Ἀλ. α', 5. Οὐίρ.

Καλαβρία, ἡ· Calabria. Ἡ ἀνατολικὴ Χερσόνησος τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς πόλεως Ταράντου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου· ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Μεσσαπία, Ἰαπυγία καὶ Σαλεντία· ταυτὸν Terra d'Otranto. Στράβ.

Καλαβρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καλαβρίας ἡ εἰς τὴν Καλαβρίαν ἐνήκουσα· ἡ Καλαβρὶς γαῖα, = Καλαβρία. Διον. Περ. 378.

Καλαβροί, οἱ. Calabri. Οἱ κάτοικοι τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Καλαισθις, ίδος, ἡ. Ὁμοια κύρ. δούλης, παρὰ Θεοκρ. ε', 15.

Καλαίκαρπος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριστταίου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Χάρμου ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδοῦς. Διοδρ, Σικ. δ'. 89.

Κάλαϊς, ΐδος, Ἰωνικ. ΐος, ὁ (υνν). Τίος τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθύας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου μετὰ ὁποίου συνεκστράτευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας· ἐπλάττοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ἦσαν πτερωτοί, ἀπαλλάξαντες τὸν τυφλὸν Φινέα ἀπὸ τὰς Ἅρπυίας τὰς ὁποίας ἐδίωξαν ἐπὶ πολὺ διάστημα διὰ μέσου τοῦ ἀέρος. Πίνδ. Πυθ. 4. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 211. Ἀπολδρ. γ', 15, 2.

Καλαμα, τά. Κώμη μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, πιθαν. μέρος τι ἐλώδες αὐτόθι. Ἡροδτ. 9, 96. παρβλ. Ἀθην. ιγ'. σελ. 572.

Καλάμαι, αἱ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. ταυτὸν Καλαμάτα. Παυσ.

Κάλαμις, ίδος, ὁ (υνν). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην καὶ γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι ἐθαυμάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. Στράβ.

Καλαμίτης, ου, ὁ. Ἀγνωστός τις ἀρχαῖος Ἥρως ἐν τῇ Ἀττικῇ. Δημ. Στεφ. σελ. 270. κατὰ Schäfer. αὐτόθ. κεῖται ὡς προτηγρ. Ὄνομα ἀντὶ Ἰατρος, ἐκ τοῦ κάλαμος, ὅπερ πιθαν. μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς θεραπείαν διαφόρων παθῶν καὶ συντετριμμένων ὀστέων· ἄρα ταὐτ. τῷ Ἥρως Ἰατρὸς ἢ Τέξαρις, ἅπερ ὅρα.

Καλαμόδρους, ὁ. Ἀδηφάγος τις ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Κάλαμος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θευπροσώπου. Πολύβ. ε', 68.

Κάλανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ Βραχμάνων ἢ γυμνοσοφιστῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κυρ. Σφίνης καλούμενος, ἀπὸ δὲ τῆς προσαγορευούσης αὐτοῦ Καλὲ ἐν τῇ Ἰνδικῇ γλώσσῃ Κάλανος ὀνομασθείς. Πλουτ. Ἀρρίαν.

Καλασίριες, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Αἰγύπτῳ μία μοῖρα τῶν αὐτόθι στρατιωτῶν, κατοικοῦντες εἰς ἰδίους νομούς, ὄντες ἐπὶ τῆς ἀκμαίας αὐτῶν ἐποχῆς 250,000 τὸν ἀριθμὸν καὶ προσδιορισμένοι μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου. Ἡροδτ. 2, 164. ἔστι δὲ καὶ Καλασίριοι, παρὰ Στεφ. Βυζ. σημαίνει ἡ λέξις δὲ κατ' Αἰγυπτιακὴν διάλεκτον νεανίαι.

Καλατία, ἡ· Calatia. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐπεμψεν ὁ Καῖσαρ μίαν ἀποικίαν ἀπομάχων στρατιωτῶν· ταυτὸν χωρίον Gajazzo. Στράβ. — 2) = Καλλατις. Πτολ.

Καλατῖαι, οἱ Ἰνδοί. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ βορειοανατολικὰ αὐτῆς μέρη, τοὺς ὁποίους ὑπέταξεν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 3, 38. ἔτι δὲ καὶ Καλαντίαι, Ἡροδτ 3, 97.

Κάλατις, ἡ, ἴδε Καλλατις.

Καλαύρεια, ἡ, Calaurea. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν πόλιν καὶ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποτειδῶνος, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον φυγὼν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ἐφαρμακώθη ἑκουσίως διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Ἀρχία· ταυτὸν Πόρος, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1243. Δημ. καὶ Καλαυρία, ἡ· Στράβ Παυσ. — ὅθεν Καλαυρίτης, ου, (ἑ) ὁ κάτοικ.

Κάλετοι, οἱ· Caleles. Ἔθνος Κελτικὸν ἐπὶ τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σεκουάναν ποταμὸν, ἐν τῇ νῦν Νορμανδίᾳ χώρᾳ. Στράβ. καὶ Καλῆται. Καῖσ.

Καλὴ ἀκτή, ἡ. Μέρος τι παραθαλάττιον τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν. Ἡροδτ. 6, 22. ἐπὶ τοῦ Δωτικοῦ δὲ μέρους αὐτῆς ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μία πόλις ἔνθα νῦν ἡ Caronia κεῖται. Διόδ. Σικ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ.

Καληδόνιοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς νήσου Βρεττανίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ περὶ τὰ αὐτόθι Καληδόνια ὄρη. Πτολ. β', 3.

Καληνοί, οἱ, Caleni. Οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Καληξίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ. Πολύβ Στράβ.

Κάληξ, ηκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας. Θουκ. δ', 75. ὀρθογρ. Κάλης, ὅπερ ὅρα.

Κάλης, ητος, ὁ, = Κάληξ παρ' Ἀρρίαν. περιπλ. καὶ Κύστ. εἰς Διον. Περ. 793. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Χελίτ. — 2) ἡ Κάλης. Πόλις ἐμπορικὴ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάλητος ποταμοῦ ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀρρίαν.

Καλής, ἡ, = Καληξία παρὰ Στράβ. κατὰ Casaub. ἀντὶ Κάλεη.

Καληξία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῶν Αὐσόνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταυτὸν, Calvi. Στεφ. Βυζ. καὶ, ἡ τῶν Καληνῶν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Καληνοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Καλήσιος, ὁ. Τρὼς, υἱὸς τοῦ Ἀβύλου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 18.

Καλήτωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Κλυτίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ βατιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 419.

Καλιάνδη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ

Αἰγύπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγένησε δώδεκα υἱοὺς Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Καλλίδιος, ὁ· Calidius. Ῥωμκ. κύρ. ὄνομα ἀνδρῶν.

Καλλίδοια, ἡ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βάτων. Πτολ.

Κάλλιπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας ῥέων παραλλήλως, τανῦν Sado ἐν τῇ Πορτουγαλλίᾳ. Πτολ. β'.

Καλλισία, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λουΐων ἀρκτικωτέρω τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ τανῦν Kalisch ἐν τῇ Πολωνίᾳ. Στράβ. Πτολ.

Καλλαϊκοί, οἱ· Callaïci. Ἐν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τῆς Ταρρακωνησίτης Ἱσπανίας κατοικοῦντες ἀρκτικῶς καὶ συνορεύοντες μετὰ τῶν Λουσιτανῶν, τῶν ὁποίων ὁ Πτολεμ. ἀπαριθμεῖ διαφόρους λαούς, ἐν τῇ νῦν Γαλικίᾳ. Στράβ.

Καλλαισχρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κριτίου. Πλατ — 2) Τίτος τοῦ Διοτίμου ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Κάλλας, αντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἱστιαίας. Στράβ.

Καλλάτηβος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας. Ἡρόδτ. 7, 31.

Καλλατία, ἡ. = Καλλατις. Δοσ. Σικ.

Κάλλατις, καὶ Κάλατις, ιδος, ἡ, Calatia. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας, κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἡρακλειωτῶν· τανῦν Καλλάτε Kallate, παρὰ Στράβ. καὶ Κάλατις, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ίδης, Καλλατιανοί, οἱ κάτοικ.

Καλλία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη πλησίον τῆς Νωνάκριος Παυσ. η', 27.

Καλλίαι, αἱ, ἰδε Κιλλιον.

Καλλιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχιτεκτόνων τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 74 Ο. λυμπιάδ. Ἡρόδτ. 8, 51. — 2) Ζωγράφος τις, παρὰ Λουκ.

Καλλιάνα, ἡ. Πόλις τῆς δυτικῆς Ἰνδίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι ἐπίσημον ἐμπόριον. Ἀρρίαν. Περιπλ. 30. τανῦν Καρανία.

Καλλιάναξ, ακτος ὁ (-υυ-). Ῥόδιος, πατὴρ τῶν δύο περιφήμων ἀρχαίων ἀθλητῶν Εὐελέου καὶ Φιλοσθένους, οἵτινες πολλάκις ἔλαβον τὸν στέφανον τῆς νίκης εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, ἔνθα ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Πινδ. Ὀλ. 7, 171.

Καλλιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 46. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. οὐχ εὑρηται τὸ ὄνομα τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων παρ' αὐτῷ Νηρηίδων.

Καλλιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 44.

Καλλίαρος, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος, παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Β, 531. ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον. Στράβ. ἔτι καὶ Καλλίαρα. Στεφ. Βυζ. — ῶσα, Καλλιαρεῖς, οἱ κάτοικοι.

Καλλίαρος, ὁ. Τίτος τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ τῆς Δυονέμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λοκρίδι πόλις Καλλίαρος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β. 531.

Καλλίας, ου, Ἰωνικ. Καλλίης ὁ. Τίτος τοῦ τοῦ Τηλέου βατιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Ἀπολδρ. α', 8, 5. — 2) Τίτος τοῦ Φιλίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, θερμὸς προστάτης τῆς Δημοκρατείας τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου, Ἡρόδτ. 6, 121. — 3) Τίτος τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Καλλίου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν, περιφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν διὰ τὰ κλεῖσθεν τὴν μετ' αὐτῆς εἰρήνην ὕστερον ἀπὸ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 7, 151. — 4) Τίος τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὁ πλουσιώτατος τῶν Ἀθηναίων, ὅς ὃ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἰδίως ὁ πλούτιος, συγγενὴς τοῦ Περικλέους, ὅστις ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ πεῖθερος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱππαρέτης, περίφημος δὲ ὡς ἄκρος φίλος καὶ γενναιότατος ὑπερασπιστὴς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν· καταναλώσας δὲ σώτως ὅλα του τὰ πλούτη, ἀπέθανε τελευταῖος εἰς ἄκρον ἔνδειαν· πολλάκις ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς καὶ ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Πλατ. Ἀριστφ. Βατρ. 428. — 5) Ἀθηναῖος ἀρχιτέκτων καὶ εἷς τῶν πρωτίστων ἱερέων τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ δικαίου Ἀριστείδου.

Καλλιβιος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν ἐν Ἀθήναις Ξεν. Ἑλλ.

Καλλίγα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τυνδεως ποταμοῦ. Πτολ ζ'.

Καλλιγένεια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ἢ κατ' ἄλλους ὄνομα μιᾶς θεραπαίνης τῆς θεᾶς ταύτης Ἀριστφ. Θεσμ. 301.

Καλλιγερις, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη μεσογείως Πτολ ζ'.

Καλλίγνωτος, ὁ. Ἀρτεν. κύρ. ὄνομα, παρὰ Καλλμ. ἐπ. 26.

Καλλιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Δικαιοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πανδίονα. Ἀπολδρ. β', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὁμ. Ἑ.ν. Δημ. 109.

Καλλιδημίδης, ου, ὁ (ι) Ἀρτεν. κύρ. ὄνομα ἑνὸς τῶν ἐν τῷ Ἅδῃ διαλεγομένων νεκρῶν, παρὰ Λουκ. Νεκρ Διαλ.

Καλλίδρομος, ὁ. Μία συνέχεια τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, φερομένη δυτικῶς διὰ τῆς Δωρίδος χώρας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν καὶ σχηματίζουσα τὰ σύνορα τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν καὶ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ.

Καλλιεῖς, Ἀττ. Καλλιῆς, οἱ· ἐνκ. Καλλιεύς, έως, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῶν Ὀφιονίων ἐν Αἰτωλίᾳ, οἵτινες κατῴκουν τὴν πόλιν Καλλιον πλησίον τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης Θουκ. γ', 96.

Καλλιζόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος Ὁμ. Ἑ.ν. Δημ. 100.

Καλλίζυια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πειρίνθου ἐκ τῆς γαμετῆς του Ἰνάχου, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἐπὶ δὲ καὶ Καλλιζόη ἡ αὐτὴ καλουμένη. Εὐσβ. Χρ.

Καλλικλῆς, έους, ὁ. Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. Πινδ. Νεμ. 4, 130. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐξ Ἀχερδοῦς, ὅστις παρίσταται εἰς ἕνα τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων Γοργίας ἐπιτρέμων. ὡς περιφρονητὴς τῆς φιλοσοφίας Πλατ. Γοργ.

Καλλικολώνη, ἡ. Λόφος τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως Ἰλίου. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 53, 151.

Καλλικράτης, ους, ὁ (ᾱ), Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅστις ἐπολέμησαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Θανατωθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοξευμάτων τινες. Ἡρόδτ. 9, 72. — 2) Τίτος τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπεμψεν μὲ ἑβδομήκοντα ναῦς κατὰ τῶν Κερκυραίων βοηθοῦντες τοὺς Ἐπιδαμνίους. Θουκ. α', 29. — 3) Γλύπτης ἐκ Λακεδαίμονος, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Περικλέους, θαυμασθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὰς λεπτοτάτας αὐτοῦ ἐργασίας. Αἰλ ποικ. Ἱστρ. α', 17. — 4) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Καλλικρατίδας, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν περιδόξων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, διάδοχος τοῦ Λυσάνδρου ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ καὶ ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ναυμαχήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς Ἀργινούσας νήσους, ἐθανατώθη. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 6.

Καλλικρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κυνάνης καὶ μία τῶν Νυμφῶν. Πλατ. Θεογ. 125. D.

Καλλίμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐξ Ἀφιδνῶν, εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν μετὰ τοῦ Μιλτιάδου, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἄρχων τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, ὅστις δεξιᾶς ἱκανὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν, ἐθανατώθη εἰς τὴν μάχην ταύτην. Ἡρόδτ. 6, 109. Θουκδ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου καὶ τοῦ βουκολικοῦ Θεοκρίτου περὶ τὸ 248 ἔτος πρὸ Χρ., διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου τὰ γραμματικὰ χρόνον ἱκανὸν μὲ πολλὴν φήμην καὶ κοινὴν τῶν αὐτόθι σοφῶν εὐαρέσκειαν, τοῦ ὁποίου τὴν σχολὴν ἐπεκαφήσαν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, Ἐρατοσθένης ὁ Γραμματικὸς, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν πεπαιδευμένων Ἀλεξανδρινῶν, δ' ὁ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν βασιλέων Πτολεμαίων· κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος οὗτος ὑπὲρ τὰ ρου βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἐσώθησαν μόνον 72 ὕμνοι καὶ ἄλλα τινὰ λείψανα. Καλλμ. ἐπ. — 3) συγγραφεύς τις Ἕλλην, γράψας ἐν βιβλίοις περὶ πτηνῶν. Ἀθήν. 3', σελ. 394. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 15.

Καλλιμέδων, οντος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Λουκ.

Καλλίμορφος, ὁ. Ἰατρὸς καὶ ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ.

Καλλίνικον, τὸ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ πόλις Νικηφόριον, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἰδε Νικηφόριον.

Καλλίνικος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τρωάδος ἐπὶ Λαομέδοντος Ἀπολδρ. β', 6, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελευκου. Στράβ.

Καλλιούπα, ἡ Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, ἐκ εἰσόμιον ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων

Καλλίξενος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὅς τις ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ Θηραμένους κατηγόρησε τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἐπολέμησαν ἀναντίον τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 7, 8.

Κάλλιον, τό, καὶ Καλλιόπολις, Πολύβ. Καλλίαι, Στέφ Βυζ Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου. Παυσ. — ῶσα, Καλλιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Καλλιόπεια, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Καλλιόπη. Ἀσλ.

Καλλιόπη, ἡ (ὄψ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν καὶ ἡ ἐξοχωτέρα αὐτῶν, τιμωμένη ἐξαιρτ. ὡς ἔφορος τῆς ἐπικῆς ποιήσεως καὶ παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ συμπάρεδρος τῶν βατιλέων καὶ ἡγεμόνων. Ἀπολδρ. α', 3, 1. Ἡσιόδ. Θεογ. 79. Πλουτ. Συμπ. 9', 13 ἐγέννησε δὲ αὕτη ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ὄρφέα καὶ Τμέναιον, ἐκ δὲ τοῦ Οἰάγρου τὸν Λίνον καὶ ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας. Ἀπολδρ. Παυσ. 9', 34. — 2) Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Καλλιπίδαι, οἱ. Σκυθικὸς λαὸς ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν πλησίον τῆς πόλεως Ὀλβίας, καὶ καταγόμενος ἐξ Ἑλλήνων. Ἡρόδτ. 4, 17.

Καλλιπίδης, ου, ὁ (ῑ). Ὄνομα κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 64.

Καλλίπολις, εως, ἡ (ι). Πόλις τῆς παλαιᾶς Καλαβρίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσα ἐπιτήδειον λιμένα καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον, κτισθεῖσα, κατὰ Πλίν. ἀρχικῶς ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, ταυτὸν Γαλλίπολις. Πομ. Μελ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου ταύτης καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὄρους Αἴτνης. Ἡρόδ. 7, 154. Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Λαμψάκου, ταυτὸν Καλλίπολις. Στράβ. — 4) = Καλλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας. Πολύβ. — ὅθεν, Καλλιπολίτης, ου, ὁ κάτοικος Ἡρόδ. αὐτόθι.

Καλλίππος, ὁ. Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ.

Καλλίπυγος, ἡ Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον ἡ θεὰ αὕτη ἕνα ναὸν ἐν Συρακούσαις, κτισθέντα, ὡς λέγεται, ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφὰς ἐκεῖ ποιμένος τὰς ὁποίας ἔλαβον εἰς γυναῖκας οἱ δύο παῖδες ἑνὸς τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν Συρακουσίων. Ἀθην. Δειπνοσ. ιβ', 13.

Καλλιρόη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Καλλιῤῥόη Ὄρρ Τμν. Δημ. 419. Ἡσιόδ. Θεογ 288.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Χρυσάορος, μετὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἐχιδναν. Ἡσιόδ Θεογ. 351. Ὅμηρ. Τμν. Δημ. 419. Ἀπολλόδ. β', 4, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Τρωὸς βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἶλον, Ἀσάρακον, Γανυμήδην καὶ τὴν Κλεοπάτραν. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ Ἀμφότερον, καὶ ἐστάθη αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀνδρός. Ἀπολλόδ. γ', 7, 5 Παυσ. η', 24 — 4) Ὡραία τις παρθένος ἐν Καλυδῶνι πολει τῆς Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Κόρητος ἱερεὺς τοῦ Βακχου, ἐστράγη ὑπὲρ αὐτῆς ἰδιοχείρως, αὐτὴ δὲ μετεμορφώθη εἰς μίαν κρήνην. Παυσ. ζ', 21, 1.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Περίφημος κρήνη τῶν Ἀθηνῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔχουσα τὰς πηγάς της ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο διὰ ἐνὸς κρουνοῦ εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν καὶ Ἐννεάκρουνος ὕστερον ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὄρα. Θουκ. β', 15.

Καλλισθένης, ους, ὁ. Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ἐξ Ὀλύνθου, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον καὶ ἐφονεύθη διὰ τὴν ἐλευθέραν αὐτοῦ παῤῥησίαν καὶ ἀφιλοπρωσωπίαν. Ἀρριαν. Στράβ. — 2) Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου Δημ.

Καλλίστη, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὕστερον Θήρα κληθεῖσα ὅπερ ὄρα. Πίνδ. Ἡρόδ — ὅθεν, Καλλιστιος, ὁ κάτοικος.

Καλλίστη, ἡ. Ἐπίθ τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς εὑρίσκετο ἐγγὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Καλλιστοῦς. Παυσ Ἀρκ. 35.

Καλλίστιον, ἡ. Θηλυκ. κύρ. ὄνομα. Ἀνθιλ.

Καλλιστρατία, ἡ. Κώμη τῆς Παραλιγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου. Πτολ. ε', 3.

Καλλιστρατος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4, 27. — 2) Περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἰφικράτους εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἐξεῤῥάγη μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδα. Τοῦτον ἐμιμήθη πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης εἰς τὴν ῥητορείαν. Ξενοφ. Ἑλλ. 5', 2, 39. Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 742.

Καλλιστώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἥτις λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν διὰ παντὸς παρθενίαν τῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρκάδα Εὐριπ. Ἑλλ. 375. Ἀπολλόδ. γ', 8, 2. κατὰ Παυσ. Ἀρκαδ. α', εὑρίσκετο ὁ τάφος αὐτῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπί τινος δενδροφύτου λόφου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Καλλίστης Ἀρτέμιδος. — 2) Περίφημος Ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐκαυχᾶτο ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ ἄλους αὐτοῦ τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδούς. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. ιγ', 32.

Καλλιστράτεια, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων Νυμφῶν, αἵτινες ἐκαλοῦντο Ἰωνίδες ἀπὸ τοῦ Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ καὶ εἶχον ἱδίους βωμοὺς ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἠλιακ. 22.

Καλλιτρώων, ωντος, ὁ. Ζωγράφος τις Συρακούσιος. Παυσ.

Κάλλων, ωνος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης. Παυσ.

Καλὸν ἀκρωτήριον, τό, Pulchrum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, σχηματίζον ἓν μέρος τῆς λεγομένης ὄκρας τοῦ Ἑρμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Καρχηδόνος· ταυτὸν Κὰπ. Βόν· παραβλ. Heyne Op. Acadm. III, σελ. 47. Πολυβ. γ', 22, 5.

Καλὸν στόμα, τό. Τὸ πρὸς μεσημβρίαν στόμιον τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 306.

Καλονίκη, ἡ (ι). Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστ. Ἀνσ. 6.

Καλοῦς, οῦντος, ἡ. Τόπος τις ἔρημος ἐν Ἀρκαδίᾳ Παυσ.

Καλούσιον, τό, = Κλούσιον, ὅπερ ὄρα. Διόδ.

Κάλπας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας. Στράβ. Ἀρριαν. Περιπλ.

Κάλπη, ἡ. Πολισμα τῆς Βιθυνίας, κείμενον πλησίον τοῦ Κάλπα ποταμοῦ, ὅθεν, ὁ Κάλπης λιμήν, λιμὴν τις παρὰ τῇ πόλει Κάλπη ἐν Βιθυνίᾳ, ταυτὸν Κερβερὸς ἢ Κέφισος. Ξενοφ Κύρ Ἀναβ. 5', 4, 3. το Κάλπης ἔστι γεν. πτωσ. ἰδε Ξενοφ. Ἀναβ. ς' 2, 13, 17. — 2) Μία τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, κειμένη ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἑτέρας στήλης Ἀβύλης λεγομένης καὶ σχηματίζουσα ἓν ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον ἀκρωτήριον συνεχόμενον μὲ τὴν ξηρὰν δι' ἑνὸς στενωτάτου ἰσθμοῦ, τὸ δὲ μεταξὺ τῆς Κάλπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς διάστημα ἦν περίπου 120 σταδίων. Σκυμν. ταυτὸν πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ, Gibraltar Στραβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κάλπης, πρότερον Ἡράκλεα καλουμένη· ταυτὸν δὲ καλεῖται καὶ αὐτὴ Γιβραλτάρι, Στραβ. γ'.

Καλπουρνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον παρὰ Ῥωμαίοις. — 1) Καλπούρνιος Βίβουλος, ὑπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν ὕστερον, ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Πομπηίου. — 2) Καλπούρνιος Πίσων, ὑπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Καλπουρνίαν ἔλαβεν εἰς τετάρτην γυναῖκα ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ

Καλύβη, ἡ (ῠ). Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Λαομέδων ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα. Ἀπολλόδ γ', 12, 3. — 2) Πολις τῆς Θρᾴκης, πιθαν. = Καβύλη Στράβ.

Καλυκάδνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τραχείας Κιλικίας, γινόμενος πλεωτὸς ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα· ταυτὸν Σελῆφ. Στράβ. Ἀμμ.

Καλυδναι νῆσοι, αἱ, Calydnae. Νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρωικῆς χώρας πλησίον τῆς Τενέδου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐκαλεῖτο ἰδίως Καλύδνη. Στράβ. Κουϊντ. Σμ. ιβ', 253. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται νῆσοι τινὲς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, κείμεναι πλησίον τῆς Κῶ καὶ ἀνήκουσαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Σποράδων, αἵτινες ἐκλήθησαν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγαλητέρας αὐτῶν Καλύδνης ἰδίως λεγομένης, ὕστερον Καλύμνα. Ὁ Στράβων ἀναφέρει δύο μόνον τὴν Λέρον καὶ Καλύμναν· κατ' ἄλλους δὲ κεῖται τὸ Καλύδναι ἀντὶ ἐνὸς Καλύδνα ὡς καὶ τὸ Θῆβαι. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 677. — ὅθεν, Καλύδνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Καλύδνης. Ἡρόδ. 7, 99. ἔνθ Καλύμνα.

Καλυδών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄρεος ἢ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 640. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ πόλις Καλυδών· οὗτος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰολίαν θυγατέρα τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν. Ἀπολλ. α, 7, 6.

Καλυδών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν Ἀρχαιοτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ἀνακτὰς ὁ Οἰνεύς καὶ ἐστάθη περίφημος ἐπὶ τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων διὰ τὴν περιβόητον θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 640, Θουκ. — 2) Ἡ περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα χώρα, πρότερον Αἰολὶς καλουμένη. Ὅμηρ. Ὀδ. Ν, 318. Θουκ γ', 102. — ὅθεν, Καλυδώνιος, ία, ιον, τῆς Καλυδῶνος· ἐκ Καλυδῶνος ὢν, Καλυδωνιος κάπρος, Καλλιμ καὶ, Καλυδώνιοι, οἱ κάτοικ. τῆ Καλυδῶνος. Ξενοφ.

Καλυδώνιος κάπρος, ὁ. Περιβόητος καὶ τρομερὸς ἀγριόχοιρος ἐν τῇ Καλυδωνίᾳ χώρᾳ τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Οἰνέως, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ἡ θεὰ Ἄρτεμις, παροργισθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησίν του· ἐφοβεῖτο δὲ μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἀναγκάζουσαν καὶ αὐτοὺς τοὺς κατοίκους νὰ μὴν ἐξέρχωνται ἐκ τῆς πόλεως. Εἰς τὴν θήραν τοῦ φοβεροῦ τούτου θηρίου ἐκάλεσεν ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως ὅλους τοὺς ἐπιτήμους ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς, διὰ συνεργείας τῶν ὁποίων ἠδυνήθη ὕστερον ἀπὸ ἕνα ἐπικίνδυνον ἀγῶνα νὰ φονεύσῃ τὸν ἄγριον τοῦτον κάπρον καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ἀπὸ μίαν τόσον φθοροποιὸν μάστιγα· ἔτι δὲ καὶ Καλυδώνιος θῦς, παρ' Ὅμηρ. Ἰλ. Ζ, 529. Παυσ Ἀρκ 45. Ἀπολλόδ. α', 8, 2.

Καλυκη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἐνδυμίωνος. Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Καλυκωπίς, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον αὕτη ἔλαβεν, ὅτε ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀγχίσου τὸν Αἰνείαν. Ὅμ. Ὕμν. Ἀφρ. 284. Ἦν δὲ ἡ Καλυκωπὶς θυγάτηρ τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγίας. Ὅμ. αὐτόθι στίχ. 111.

Καλύμνα, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ῥόδου, ἀνήκουσα εἰς τὰς λοιπὰς αὐτόθι Σποράδας νήσους, ἥτις κατὰ Στράβ. ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Καλυδναν λεγομένην, Ἡρόδτ. ταυτὸν Κάλυμνος, παράγουσα τὸ πάλαι ἐξαίρετον οἶνον. — ὅθεν, Καλυμνιος, ία, ιον, τῆς Καλύμνας. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κάλυνδα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκίας καὶ Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κάνου, παρὰ Στράβ. Καλύμνα. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλυνδεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. 8, 324. — 2) Καλυνδικός, ἡ, όν. Τῆς Καλύνδας ἢ ἐκ τῆς Καλύνδας ὤν. Οὖροι οἱ Καλυνδικοί, τὰ σύνορα τῆς Καλύνδας. Ἡρόδτ.

Καλυψώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσιόδ. Θεογ. 359. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2,

6. καθ' Ὅμηρ. δὲ θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, Ὀδ. Α, 50. ἐξ οὗ καὶ Ἀτλαντὶς νύμφη ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 575. διέτριβε δὲ αὐτη ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας μέσα εἰς ἓν τερπνὸν σπήλαιον, ὑποδεχθεῖσα ἐνταῦθα τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε οὗτος ἀναχθεὶς περὶ τὰ παρίλια τῆς νήσου της καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχῃ αὐτὸν διὰ παντὸς πλησίον της ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἀθανασίαν. Ὅμρ. Ὀδσ. Α, 8. Η, 254. καθ' Ἡσὸδ. Θεογ. 1016. ἐγέννησεν αὐτη ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον.

Κάλχας, αντος, ὁ (καλχαίνω). Τίς τοῦ Θέστορος, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, προέλεγεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἔμπειρος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τὰ ἐκ τοῦ πολέμου συμβησόμενα. Ὅμ. Ἰλ. Α, 86. Σοφ. οὗτος ἐπρομήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν ᾧ ἦσαν ἔτι εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος καὶ τὴν δεκαετῆ διάρκειαν τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας, διὸ καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑφ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν, οἵτινες δὲν ἐπεχείριζοντο σχεδὸν κἀνεν ἀπὸ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἔκβασιν μάχης τινὸς χωρὶς πρότερον νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτόν. Κατῴκει δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ἀπ' ὅπου ἦλθε καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων. Παυσ. α', 43. κληκτ. Κάλχαν. Ὁμ.

Καλχηδών, ή, = Χαλκηδών. — όων, Καλχηδόνιος, ία, ιον. Ἡρόδτ. 4, 85. Κατὰ Ducker εἰς Θουκ. δ', 75. ἡ γραφ. Καλχηδὼν ἦν ἡ ἀρχαιοτρ. καὶ ἑρθτρ.

Κάλχος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δαυνίων, ὅστις ἀγαπήσας τὴν Κίρκην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς καθ' ὃν χρόνον εὑρίσκετο αὐτόθι ὁ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τῆς ὁποίας μεταμορφωθη καὶ οὗτος εἰς χοῖρον, Παρθεν. Ἐρωτικ. 12.

Καμάρα, ἡ. Πόλις παραθαλασσιος τῆς νήτου Κρήτης.

Καμαρίνα, ἡ (ι). Camarina. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Πίνδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ἱππάριος καὶ Ὠκίνιδι, οὖσα ἀποικία τῶν Συρακουσίων, ταυτ. Camarana. Πίνδ. Ἡρόδ. 7, 154. — 3) Ἡ Καμαρίνα λίμνη, λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης, ἐκδίδουσα λοιμώδεις καὶ φθοροποιὰς ἀναθυμιάσεις, ταυτ. Lagodi Camarana. ὅθεν παροιμ. ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔξη. Λουκ. Ψευδόλ. 32. Στέφ. Βυζ. — Καμαριναῖος, αία, αῖον, τῆς Καμαρίνης ἢ εἰς τὴν Καμαρίναν ἀνήκων. Πίνδρ. Οὐσ. Καμαρηναῖος, ὁ κάτοικ.

Καμαρῖνον, τό, Camerinum. Πόλις ἀρχαία τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτ. Camerino. Στραβ.

Καμερῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰβηρίας. Διον. Περ. 700.

Καμβαδηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, κειμένη μεσημβρινοδυτικῶς τῶν Ἐκβατάνων. Ἴστιδρ.

Κάμβαλα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στραβ.

Κάμβης, ητος, ὁ. Λυδὸς τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην ἀδηφαγίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 27.

Καμβόδουνον, τό, Cambodunum. Πόλις τῆς Ῥαιτίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐστιώνων. Πτολ. β', 13. Στραβ. ζ. ταυτ. Kempten.

Καμβυσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας μεταξὺ τοῦ Ἄράξου καὶ Κύρου ποταμῶν. Στραβ. Στέφ. Βυζ.

Καμβύτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μηδίας, κατὰ Πτολ. ς', 2. καὶ Στραβ. ἀμφιβαλμ. πιθαν. ὁ νῦν ὁ Ἀστάρας λεγόμενος.

Καμβύσης, ου, ὁ (υ). Ἡγεμὼν τῆς παλαιᾶς Περσίας, ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μηδίας Ἀστυάγην, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μανδάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν μέγαν Κύρον. Ἡρόδτ. 1, 46. Ξενφ. — 2) Τίὸς Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὅστις αὐθις ἔτι περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐπεχειρίσθη τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου περίφημον ἐκστρατείαν, κυριεύσας ἐξ ὁλοκλήρου τὴν μεγάλην ταύτην ἐπικράτειαν καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν τότε αὐτῆς βασιλέα Ψαμμήνιτον. ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὰς Θήβας τὴν περίφημον ἀρχαίαν καθέδραν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, κατεδάφισεν ὅλους τοὺς ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ ἄλλας ἐξαισίους οἰκοδομάς, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν βοῦν Ἆπιν, ὅστις ἐλατρεύετο αὐτόθι ὡς θεός· τελευταῖον δὲ μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἀφήτας τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὴν Περσίαν, ἀπέθανε καθ' ὁδόν, πληγωθεὶς βαρέως εἰς ᾧ ἐμηρε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου. Ἡρόδτ. 2, 1. Θουκ. (παρὰ τοῖς ὕστερ. εὑρηται καὶ χ. παραβλ. Spitzner. Προσωδ.)

Καμείρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἥλιου, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ δύο ἀδελφῶν, ἔνθα ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Καμειρον. Πίνδ. Ὀλ. 7, 135. Διοδ. Σικελ. ε', 57. — 2) Ἡ Καμειρος. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Ῥόδου, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καμείρου. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 656. Ἡρόδτ. — (Κατ' Εὐστάθ εἰς Ὅμρ. Ἰλ. ἔστιν ἀρσεικ. καὶ θηλκ — παρὰδὲ Θουκ. η', 45. θηλκ. μόνον)

Καμερία, ἡ, Cameria. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν κατέκτησαν οἱ Ῥωμαῖοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἤδη τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Στέφ. Βυζ.

Καμικος, ή, καὶ Καμικοί, οἱ, Camicus. Πόλις τῆς Σικελίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀκράγαντος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοκάλου, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Μίνωα. ταυτ. Siculiana. Ἐνικ. παρ' Ἡροδτ. 7, 170. Στέφ. Βυζ. Πλησ. παρὰ Στραβ. δ'. — 2) Ὁ Κάμικος. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, ταυτ. Canna. Στέφ. Βυζ.

Κάμιλλος, καὶ Κάσμιλλος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Τυρρηνοῖς, σημαῖνον ὑπηρέτην τῶν θεῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 917.

Καμίλλος, ὁ. Εἷς τῶν Καβείρων, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, ὅστις καὶ Κάσμιλλος καὶ Κάδμιλλος ἐκαλεῖτο. Λυκόφρ. στιχ. 162. Κάδμος καὶ Κάδμιλος κατ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Δ, 385. εἰσὶ συγγν. τύπ. ὡς παρὰ Νόνν. Διον. δ', 88. τὸ Κάδμηλος καὶ Κάδμος συγχέονται πρὸς ἄλληλα. — 2) Παρὰ Πλουτ. Νουμ. 7. ὑπηρέτης τῶν ἐν Ῥώμῃ ἱερέων. — 3) Κάμιλλος, Μ. Φούριος. Εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ περικλεῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς ἐκ Πατρικίων καὶ πολλάκις χρηματίτας Δικτάτωρ καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων, σώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπὸ διαφόρους ἐπιδρομὰς καὶ πολέμους τῶν Γαλλων καὶ ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἰταλίας· εἰς ἡλικίαν ἤδη ὀγδοήκοντα χρόνων τρέψας τοὺς Γαλλους εἰς τελείαν φυγήν, ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἐν Ῥώμῃ λοιμώδη ἐπιδημίαν θρηνούμενος ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ ὅλου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Πλουτ.

Κάμιρος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κάμειρος, σημ. 2. ὅπερ ἴδε.

Καμπανία, ἡ, Campania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τῆς Λευκανίας, Σαμνίου, Λατίου καὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ καμπύλον αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν σχῆμα, οὖσα εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, τὴν ὁποίαν ὁ Στραβ. ε', καλεῖ πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἁπάντων, παραγόντα παντὸς εἴδους φυτικὰ προϊόντα, καὶ ἔχοντα τὰ πάλαι πολλὰς ἐπ' αὐτῆς ἐπισήμους πόλεις, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ νῦν Νεάπολις λεγομένη. Ἤδη ὀνομάζεται Terra di Lavoro, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν. Στραβ. Πολύβ. β'. Διόδρ. Σικλ. — όθεν, Καμπανικός, ή, όν, τῆς Καμπανίας ἢ ἐκ τῆς Καμπανίας ὤν. Στραβ.

Καμπανοί, οἱ, Campani. Οἱ κάτοικοι τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Διον. Περιηγ. 357. Πολύβ.

Κάμπη, ἡ (κάμπτω). Τέρας φοβερὸν καταχθόνιον, τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτι ἐφύλαττε τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας εἰς τον Τάρταρον, καὶ τὸ ὁποῖον ἀφανεύθη ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλῶν. α', 2, 1. Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 291.

Καμπόδουνον, τό, Cambodunum. ταυτόν τῷ Καμβούδουνον, ὅπερ ὅρα. Στραβ.

Κάμπα, ἡ. Πόλις τῆς Κροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 123. καὶ Κάμψα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κάναι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα προσφυῆ λιμένα πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάνης. Στράβ.

Καναάκη, ἡ (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε πέντε παῖδας. Καλλμ. Τμν. Δημ. 190. Ἀπολλῶν. α', 7, 3.

Καναρία νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς νεωτέροις Γεωγράφοις καὶ αἱ λοιπαὶ περὶ αὐτὴν νῆσοι Καναρίαι. Πτολ. δ', ς', κατὰ Πλίν. ἐκλήθη αὐτη Καναρία ἀπό τινος ἔθνους Κανάριοι λεγομένου, κατοικοῦντος εἰς τὰ ἀπέναντι παραθαλάσσια ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἀπ' ὅπου φαίνεται πιθαν. ὅτι μετέβησαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην.

Καναστραῖον, τό, προτυπακμ. ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Παλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Τορωναίου κόλπου· ταυτ. Κάβο Κάνιστρον. Θουκ. δ', 109. Πτολ. ἔτι, ἡ Κανιστραία ἄκρη. Ἡρόδτ. 7, 128. καὶ Παλλήνη ἄκρη.

Κάναστρον, το, = Καναστραῖον. Στέφ. Βυζ. — όθεν, Καναστραῖος, αία, αῖον. Τοῦ Καναστραίου ἢ εἰς τὸ Καναστραῖον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Κάναχος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. Παυσ.

Κάνδαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἥλιου, ὃς τις ἔφυγεν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Διόδρ. Σικελ. ε', 56.

Κανδαύλης, ὁ. Τίὸς τοῦ Μύρσου ἀρχαίος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μυρτίλος καλούμενος καὶ τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν, φονευθεὶς διὰ συνεργείας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς ὑπὸ τοῦ Γύγου πιστοῦ καὶ εὐνου ὑπηρέτου του, ὅστις ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Ἡρόδτ. 1, 7.

Καυδαυία, ἡ, Candavia. Τόπος τις ὀρεινὸς καὶ πετρώδης ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στράβ.

Καυδάων, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ὁ Ὠρίων. Τζετζ. Λυκοφρ. 328. ἴδε Ὠρίων.

Καυδρηνή, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἥρας, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Καυδάρας πόλεως τῆς Παφλαγονίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἄλλοτε ἕνα περίφημον ναόν. Στέφ. Βυζ.

Καύδυβα, καὶ Καυδύβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Κάνδυβος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις Καυδύβη. Στέφ. Βυζ.

Κάνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενον ἐπὶ τῶν νοτείων παραλίων τῆς Αἰολίδος χώρας ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· τὸ Κάνης

ὄρος, Ἡρόδ. 7, 42. κατὰ Στράβ. ιγ', 1, 68. καὶ Αἴγα καλούμενον ταινῦν Κάπο – Κολόννης.

Κάννηος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄβαντος ἐξ Εὐβοίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. — 3) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Χαλκίδος. Στράβ.

Κάνθαρος, ὁ. Ἓν τῶν τριῶν προστορμιτηρίων, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζον τὸν Πειραϊκὸν λιμένα ἐν Ἀττικῇ, κληθὲν οὕτως ἀπό τινα ἀρχαῖον ἥρωα, ὁ Κανθάρου λιμήν. Ἀριστφ. Εἰρ. 144. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλης. Λουκ.

Κανθαρώλεθρον, τό (ὀλεθρος). Τόπος ὀρεινὸς πλησίον τῆς πόλεως Ὀλύνθου ἐν Θρᾴκῃ. Στράβων.

Κανθικὸς κόλπος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰνδίας, ἀρχόμενος κατὰ Πτολ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τῶν Μωρίδος ποταμοῦ. Mannert. Geogr. V, 1, σελ. 171.

Κάνθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κανθίου ἐξ Εὐβοίας, συναστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. Δ, 1485.

Κάννα, ἡ, καὶ Κάνναι, αἱ, Cannae. Κώμη τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀννίβα ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἤδη ὅλη εἰς ἐρείπια· ταινῦν χωρίον Canne. Ὁ πληθ. τύπ. ἔστι συνηθέστ. Πολύβ. Στρβ. Ἐνιαχ. δὲ εὑρηται παρὰ Πολυβ.

Καντάβρια, ἡ· Cantabria. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Βισκαϊκὴν θάλασσαν. Στέφ. Βυζ.

Καντάβροι, οἱ· καὶ Κάνταυροι, Cantabri. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ Καντάβρίᾳ χώρᾳ περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν la Montana καὶ Burgos, ὄντες τὸ πάλαι οἱ ἀνδρειότεροι ῥωμαλαιότεροι καὶ ἀγριώτεροι τῶν λοιπῶν Ἰβηρικῶν λαῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κάντιοι, οἱ, Cantii. Λαὸς τῆς ἀρχαίας Βρεττανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βρεττανικῆς νήσου· πιθαν. καταγόμενοι ἐκ Γαλλων. Πτολ. β', 3. Καίσαρ.

Κάντιον, τό, Cantium. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας κείμενον ἀνατολικῶς· ταινῦν Cap. Papernese. Στράβ.

Κανύσιον, τό· Canusium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταινῦν Canosa. Στράβ. — ὅθεν, Κανυσίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ.

Κανωβεύς, έως, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ταὐτ. τῷ Αἰγύπτιος, ἔχων ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν Κάνωβον. Ἡρόδτ. 2, 113. Στράβ. ιζ'.

Κάνωβος, καὶ Κάνωπος, ὁ (ᾶ) Canopus. Πόλις ἀρχαία τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ποταμοῦ εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν· ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κανώβου κυβερνήτου τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἑλένης. Ἡρόδτ. 2. 15. ταινῦν Ἀβουκίρ ἡ σημ. γραφ. ἔστι διὰ τοῦ β' μόνου δὲ παρὰ Λουκ. Καλλιμ. καὶ Στεφ. Βυζ. εὑρηται διὰ τοῦ π γραφομ. καὶ Ἀρτεμ. παρὰ Στρβ. Λουκ. Πλ. 15. — ὅθεν Κανωβίτης, ου (ῑ) ἐκ τοῦ Κανώβου. — 2) Κανωβικός, ἡ, όν, τοῦ Κανώβου ἢ εἰς τὴν πόλιν Κάνωβον ἀνήκων· τὸ Κανωβικὸν στόμα, τὸ δυτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 2, 17. ὅπερ καὶ Ἡρακλεωτικὸν στόμα ἄλλως ἐλέγετο. Στράβ. — 3) Κανωβὶς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Κανώβου οὖσα. Σίλ. λειφ. 22.

Κάνωβος, ὁ. Ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπέθανεν ἐνταῦθα, ταφεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου πλησίον τοῦ δυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κανωβικόν, ὡσαύτως καὶ ἡ πόλις Κάνωβος. Στράβ. ιζ'. Διον. Περ. 15.

Κάνωνος, ὁ, καὶ Κάννωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὅστις εἰσέφερε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ. Ἑλλ. α', 7, 21. καὶ Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1089. — ὅθεν, τὸ Κανώνου ψήφισμα, παρβλ. Brunk. εἰς Ἀριστφ. καὶ Schneid. εἰς Ξενφ. αὐτοῦ.

Κάνωπος, ὁ, = Κάνωβος.

Καουάροι, οἱ, Cavares. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ, Στράβ.

Καπανεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱππονόου καὶ τῆς Λαοδίκης πατὴρ τοῦ Σθενέλου ἐκ τῆς Εὐάδνης καὶ εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον· ἀναβαίνων δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν Θηβῶν διὰ νὰ εἰσβάλῃ ἔνδον λέγεται ὅτι κεραυνωθεὶς ἀπέθανε. Ὅμ. Ἰλ. Β, 564. Αἰσχ. Ἀπολδρ. γ'. 6, 3.

Καπανηιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Σθένελος, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 109.

Καπανήϊος, ίη, ίον. Ὁ ἐκ τοῦ Καπανέως ὢν ἢ καταγόμενος, ὁ Καπανήϊος υἱὸς, = Σθένελος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 367.

Καπάτων, ωνος, ὁ. Λοκρίς τις ἐξ Ἰταλίας παρὰ Θουκ. γ', 103.

Καπατος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς ὡραίας Ἰπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. 5, 21.

Καπετώλιον, τό, = Καπιτώλιον, ὅπερ ὄρα.

Καπήνα, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Φαλίσκου. Διον. Ἁλ. η', 32. Διβ. ταινῦν Civitella. — ὅθεν, Καπηνάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Καπιτώλιον, τό· Capitolium. Μία τῶν ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ Καπιτωλίνου ὄρους ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἤγειρε πρῶτος ὁ βασιλεὺς Ταρκυνίνιος ὁ Πρίσκος ἐνδον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς τούτου κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου· εἰς τὸν ἴδιον τοῦτον ἐφυλάττοντο καὶ τὰ βιβλία τῶν Συβίλλων μέσα εἰς λίθινα κιβώτια καὶ ἄλλα ἐπίσημα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων γράμματα. Πολύβ. Στράβ. Καπετώλιον, τό, Διον. Ἁλ. Στεφ. Βυζ. Ἡρωδ. — ὅθεν, Καπιτώλιος, ία, ιον· ὁ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκων, Ζεὺς ὁ Καπιτώλιος. Πολύβ. — 2) Καπιτωλεῖος, α ον τοῦ Καπιτωλίου, καὶ Καπιτωλεῖα, τὰ, οἱ Καπιτώλιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διὸς τελούμενοι, καὶ ὁ ἀγὼν τῶν Καπετωλίων. Ἡρωδν. — 3) Καπιτωλὶς, ίδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Καπιτωλίου οὖσα. Ἀνθολ.

Καππαδόκης, ου, ὁ· Cappadox. Ὁ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πληθ. οἱ Καππάδοκαι· Ἡρόδτ. Ξενφ. Διον. Περ. 974 καὶ Καππάδοξ, οκος, Στράβ. κατ' Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 970.

Καππαδοκος, ὁ· Στεφ. Βυζ. Ἐτυμ. Μεγ.

Καππαδοκία, ἡ, Cappadocia. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Κιλικίας καὶ Κομμαγηνῆς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Λυκαονίας. Κατὰ Στράβ. διῃρεῖτο ἡ Ἐπαρχία αὕτη ὑπὸ τῶν Περσῶν εἰς δύω Σατραπείας εἰς μεγάλην Καππαδοκίαν καὶ εἰς μικρὰν Καππαδοκίαν ἢ εἰς τὴν ἐν Πόντῳ Καππαδοκίαν λεγομένην Ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Καππαδοκία μόνον τὸ ἐνδότερον πρὸς μεσημβρίαν μέρος ταύτης τῆς χώρας, τὸ δὲ ἀρκτικὸν ὑπερβάλλως καὶ ἡ ἐν Πόντῳ Καππαδοκία ἐλέγετο, ὠνομάσθη ἰδίως ὑπ' αὐτῶν Πόντος· ἐσχημάτιζε δὲ ἡ Καππαδοκία ἓν ἴδιον βασίλειον ἀπὸ τῆς βασιλείας Ἀριαράθου τοῦ δευτέρου ἕως τοῦ Ἀρχελάου, ὅτε ἔγινε καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ Ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου τὸ 17 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 70. Ξενφ.

Καππαδόκισσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Καππάδοξ, κος, ὁ, = Καππαδόκης. — 2) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας χώρας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Γαλατίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἅλυν. Λουκ.

Καππώτας, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ἱερὸς λίθος πλησίον τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρέστης ἐλευθερώθη τῆς μανίας του. Παυσ. β', 22. 2.

Καπρέαι, αἱ (Καπρία, ἡ, Στεφ. Βυζ.). Capreae. Νῆσος τῆς μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἀπράτως τοὺς τελευταίους ἑπτὰ χρόνους τῆς ζωῆς του μονάζων· ταινῦν Capri· ὅθεν, Καπρεάτης, του, (ᾶ) ὁ κάτοικ.

Καπρία, ἡ. Λίμνη τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στρβ.

Κάπρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ῥέων πλησίον τῶν Κελαινῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Στρβ. — 2) μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς χύνεται εἰς τὸν Τίγριν, ταινῦν μικρὸς Ζάβ ἢ Ζάβατος. Πολύβ. — 3) Νῆσος μικρὰ καὶ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Καπύη, ἡ· Capua. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τιφάτα εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐστύσησταν μετὰ ταῦτα διάφορα γυμναστήρια, ἐξαιρ. τῆς παλαίστρας καὶ τῆς ἀθλητικῆς τέχνης· ταινῦν Ἐρείπια πλησίον τῆς κώμης St. Maria. Πολύβ. Στράβ. (ὁ τύπ. Κάπυα εὑρηται μόνον ἅπαξ παρὰ Στράβ. ὡς καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ.) — ὅθεν Καπυάτης, ὁ κάτοικ. τῆς Καπύης.

Κάπυς, υος, ὁ (υυ). Τίὸς τοῦ Ἀσσαράκου καὶ τῆς Ἱερομνήμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θέμιδος θυγατρὸς τοῦ Ἴλου. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 239. Ἀπολδρ. β, 11, 2.

Κάρ, γενικ. Κάρος, ὁ, Αἰτκ. Κάρα, Τίὸς τοῦ Φορωνέως ἀδελφὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ χώρα Καρία. Ἡροδτ. 1, 171. Κατὰ Παυσ. α', 39. ἐβασίλευσεν ὁ Κὰρ εἰς τὰ Μέγδρα ἔνθα ἔκτισε μίαν Ἀκρόπολιν Καρίαν, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ τάφος εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Κορίνθου. — 2) Κάτοικος τῆν ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πληθ. οἱ Κᾶρες. Ὅμ. Ἰλ. Β, 867. Ἡροδτ. Ἐλογίζοντο οἱ Κᾶρες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ἓν ἔθνος δουλικὸν καὶ χαμερπὲς καταφρονούμενοι πρὸ πάντων διὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν ληστρικὸν βίον καὶ διότι μετὰ ταῦτα ἐδούλευον ἐπὶ μισθῷ ὡς στρατιῶται εἰς τὰς διαφόρους τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἐκστρατείας, ἐξ οὗ ἐπεκράτησεν ἡ λέξις Κᾶρες ἐν παροιμίαις, ἐπὶ εὐτελισμῶν καὶ ἀναξίων ἀνθρώπων λεγομένη· Θουκ. α', 4-8. (τὸ α ἔστιν μακρὸν· μόνον δὲ ἐν Ὅ. Ι, 378. ἐν Καρὸς οἴκῳ, εὑρηται βραχὺ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς. Τὰ Λεξικὰ ἀναφέρουσι ἄλλην τινὰ παραγωγὴν καὶ ἑρμηνείαν τῆς Ὁμηρικῆς λέξεως Καρὸς, καθ' ἃς τὸ Κὰρ κεῖται ὡς ἀρχαία τις λέξις ἀντὶ Ἀρὴς, ὡς εἰ ἔλεγε ἐν τριχὸς μοίρᾳ ἤτοι ἐν οὐδενὶ λόγῳ.)

Κάραβις, ιος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπαρχει κατ' ἀκρίβειαν προσδιορισμένη. Ἀππιαν. Ζ. Ι. 42, 43.

Κάραλις, εως, ἡ, Caralis. Πόλις τῆς Νήσου Σαρδινίας κειμένη ἀνατολικῶς, ταυτὸν Cagliari· ἔτι δὲ καὶ Κίραλις ἄκρα. Πτολ. γ', 3. Στράβ. ε'. ἡ Γραφ. Καλαρις ἐστιν ἡμαρτημ.

Καραμβίς, ίδος, ἡ· προσωπακμ. ἄκρα· Caramibis. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ Μετωπίου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· ταυτὸν τῷ Κερεμπί· Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 361. Στράβ. Γενικ. Καραμβεως, παρὰ Λουκ. Τιμ. 57.

Καρανῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Εὐφρήτης Ποταμός. Πτολ. Στράβ. παρὰ Πλιν. V, 20.

Κάρανος, ὁ· Ἰωνικ. Κάρηνος. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ νικήσας ἓν μέγα μέρος αὐτῆς ἐστέφθη πρῶτος αὐτόθι τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Πλουτ. — 2) Τίτος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. ὅστις λέγεται ὅτι ἐφονεύθη παῖς ἔτι ὢν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κάρβων, ωνος ὁ, Carbo. Ὄνομ. Κύρ. Ἐπισήμων τινῶν ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ Στράβ.

Καρδαμύλη ἡ (-υυ-) Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη πλησίον τῶν Λευκτρων, τὴν ὁποίαν ὁ Ηρ ότ. θέτει ἐπὶ τῆς Λακωνίας· ταυτὸν Καρδάμυλα. Ὁμ. Ἰλ. Ι 150. Ἡρόδτ. 8, 73. Θουκ. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Χίου ἢ κατά τινας πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Θουκ. η', 24. Στεφ. Βυζ.

Καρδία, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Μελανος κόλπου, πατρὶς τοῦ στρατηγοῦ Κύμωνος ταυτὸν Κιρδία. Ἡρόδτ. Ξενφ. — ὅθεν, Καρδιτης, ὁ κάτοικ. Δημ.

Καρδούχοι, οἱ· Ἔθνος τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ κώμας καὶ χωρία, πιθαν. οἱ νῦν Κοῦρδοι. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 5, 15. οἱ Γυρδαῖοι, παρὰ Στράβ. καὶ, Κορδυαῖοι. Ἰώσηπ. — ὅθεν Καρδούχιος, ία, ιον, τῶν Καρδούχων ἢ εἰς τοὺς Καρδουχους ἀνήκων· — τὰ Καρδούχα ὄρη· ὄρη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι μίαν συνέχειαν τοῦ Ταύρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀσσυρίας. Ξενφ. τὰ Γορδυαῖα ὄρη· παρὰ Στράβ. ὅπερ ὄρα.

Καρεῖοι, οἱ· Ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἔχοντες πόλιν τοὺς Κολχους ἐξ ὧ καὶ Κόλχοι ὑπό τινων ἐκαλοῦντο. Πτολ. Manneri. Γεωγρ. V. 1. σελ. 209.

Καρήνη. = Κρήνη, Στέφ. Βυζ.

Καρηνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης ποταμός, = Καρανῖτις. Στράβ.

Κάρηνος, ὁ, Ἰωνικ. αὐτὶ Κάρανος. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡρόδτ. 7, 173.

Κάρησος ὁ (η). Ποταμὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Αἴσηπον ὑστερον Πίτυς καλούμενος. — 2) = Κυρηστία, ὅπερ ἰδε. Πτολ.

Καρθέα, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κῶ. Στράβ.

Καρία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας, Λυδίας καὶ τῆς Σαλάσσης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦ Μαίανδρου ποταμοῦ ἕως τοῦ λιμένος Καύνου ἐκτείνοτο παραθαλασσίως ἡ χώρα τῶν ἐν Ἀσίᾳ Δωριέων· ἐσχηματίζε δὲ πρότερον ἡ Καρία ἓν ἴδιον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν Ἁλικαρνασσὸν ἕως οὗ ἀκολούθως ὑπετάχθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν. Ἡρόδτ. Θουκ — ὅθεν, Κάριος, ία, ιον, καὶ Κάρικος, ἡ, ὁν, τῆς Καρίας, ἡ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκων· ὁ Κάριος Ζεύς, Ἡρόδτ. 1, 171. — τὸ Καρικὸν ἔθνος, Ἡρόδτ. τὰ Καρικὰ αὐλήματα, Ἀριστφ. Βατρ. 1303. ἤτοι φουλικὰ καὶ χαμερπῆ διὰ τῶν αὐλῶν ἄσματα. Voss.

Καρία, ἡ. Ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Κάρος υἱοῦ τοῦ Φορωνέως ὃς τις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὴν πρῶτος. Παυσ. α', 39.

Καρίνη, ἡ (ι) καὶ Καρήνη, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισσηνης, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου. Ἡρόδτ. 7, 42. — 2) Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ.

Κάριος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἓνα ἴδιον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μύλασα τῆς Καρίας.

Καρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καρίας ἡ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. = Κῶς. Στέφ. Βυζ.

Καρίων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς μέρος τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν· Καλλιμ. Τμν. Δι. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλου παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. 1101.

Καρκαθιόκερτα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, μητρόπολις τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Σωφηνῆς, κατὰ Πλιν. κειμένη πλησίον τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ. παρὰ δὲ Πτολμ. ὑπῆρχε τὸ ὄνομα τοῦτο ἄγνωστον.

Καρκασών, καὶ Καρκασόνη, ἡ, Carcaso. Πόλις μεσόγειος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Πτολ. β', 10. Πλίν. 3, 4. ταυτὸν Carcassone.

Κάρκινα, ἡ, = Καρκινῖτις. Πτολ.

Καρκινίτης, ου, ὁ (-υ--). Ὁ Καρκινίτης Κόλπος. Κόλπος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας πλησίον τῆς πόλεως Καρκίνης, ταυτὸν Ἀμεσχιὰ Στράβ. — 2) κωμικ. πεπλασ. λέξις, υἱὸς τοῦ Καρκίνου Ἀριστφ. Σφῆκ. 1408.

Καρκινῖτις, ιδος, ἡ, Carcine, Πλιν. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου, ταυτὸν Μαριουπολις. Ἡρόδτ. 4, 55. Κόρκινα, Πτολ. γ', 5.

Καρκίνος, ὁ (ι). Τίος τοῦ Ξενοτίμου, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. β', 23. — 2) Ποιητὴς Τραγικός, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πολλαχοῦ ἀναφέρεται. Εἶχεν οὗτος τρεῖς υἱοὺς τὸν Ξενοκλέα, Ξενοτίμον καὶ Σίμαρχον, ἐξ ὧν ὁ Ξενοκλῆς ὑπῆρξεν ὡσαυτως τραγικὸς ποιητής. Ἀριστφ Εἰρ 781. Νεφ. 1261. Σφ. 1408. (ἡ γραφ. Καρκῖνος καὶ Βίρκινος ἐστιν ἡμαρτημ. διότι τὸ ι εὑρηται σὲι βραχύ.)

Καρμάνη, ἡ Πρωτεύουσα πολις τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Κιρμαν. Στρ β

Καρμανία, ἡ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Περσικοῦ Κόλπου, Ἰνδικῆς Θαλάσσης, Παρθίας, Ἀρίας καὶ Γεδρωσίας, εἰς ὄρος εὔφορος καταβρεχομένη ἀπὸ ἐννέα ποταμῶν, τῶν ὁποίων τινὲς περιεῖχον χρυσόν, ἐπὶ δὲ τῶν ἐρέων αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφορα εἴδη μετάλλων· πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν ἔγινε γνωστοτέρα ἡ χώρα αὐτὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἥτις ταυτὸν Κερμὰν καλεῖται, Στραβ. ιε'. Πτολ.

Καρμανίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καρμανίας, ἡ Καρμανὶς ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Διον. Περ 606.

Καρμανοί, οἱ· Carmani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρμανίας χώρας, πιθαν. οἱ παρ' Ἡρόδτ. Γερμάνιοι, ταυτὸν δὲ Γεβέρνοι καλούμενοι. Διον. Περ. 1083. Στράβ.

Καρμάνωρ, ορος, ὁ. Κρὴς, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκαθάριτε τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύθωνος· τούτου παῖς ἦν ὁ Εὔβουλος ὅστις ἐγέννησε τὴν Κάρμην. Παυσ. β', 11. ι, 7. 30.

Καρμέντις, ιος, ἡ· Carmenta. Περίφημος μάντισσα καὶ μία τῶν ἀρχαίων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, τιμηθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὡς ἐγχώριος θεά, καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγύριζον αἱ γυναῖκες τῆς Ἰταλίας τὰ Καρμενταλια ἱερὰ λεγόμενα κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἰανουαρίου μηνός. Διον. Ἁλ. α', 3. Στράβ. Οὐάρ.

Κάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐβούλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν. Παυσ. β', 30. κατ' ἄλλους δὲ ἦν αὐτὴ θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ ἔκτιστος τοῦ Ἀγ ήνορος. Ἀντ. Διβ. 40.

Κάρμηλος, ὁ. Ὄρος τῆς Γαλιλαϊκῆς χώρας ἐν Παλαιστίνῃ περίφημον μεσημβριωδῶς ἀπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου, περίφημον διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐφορίαν καὶ τερπνότητα, ταυτὸν Καρμηλ. Πτολ. ε', 15. Ἰώσηπ,

Κάρμινα, ἡ, = Καρμήνη, ὁριθμ. 2.

Κάρμων, ωνος, ὁ, Carmona. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ· ταυτὸν Carmone. Στράβ.

Κάρνεα, τά· Δωρικ. αὐτὶ Κάρνεια. Θεογν. Εἰδ. ε', 83.

Καρνεάδης, ου, ὁ (ε). Περίφημος Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης πόλεως τῆς Ἀφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Στωϊκοῦ Διογένους, ἀκμάσας περὶ τὸ 180 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Κριτολάου, ἐθαυμάσθη ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὴν σοφιστικήν του εὐγλωττίαν. Διηρίζεται δὲ ὁ Καρνεάδης οὗτος ὡς καθαίρετης καὶ ἀνορθωτὴς τῆς νέας Ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας, ἥτις πρὸ αὐτοῦ ἤρχισε νὰ ἐκπίπτῃ. Λουκ. Μακροβ. 20. Κικ.

Καρνεάτης, ου, ὁ (α). Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κάρνεια, τά· καὶ Κάρνεα. Ἑορτὴ ἀρχαία παρ' Ἕλλησι, πανηγυριζομένη ἐξαίρ. ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Κυρηναίου Ἀπόλλωνος καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ διὰ τὸν φόνον τοῦ μαντεως Κάρνου ὑπὸ τοῦ Ἱππότου υἱοῦ τοῦ Φύλαντος, ἢ διὰ τὰ λέοντα κραυγὴν τὰ ὁποῖα οἱ Ἕλληνες ἔκοψαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἄλτους τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Τρωικῆς Ἴδης πρὸς κατασιωπὴν τοῦ ἐνυρίου ἵππου. Παυσ. Λακ 13, 3. ἐτελοῦντο δὲ ταῦτα περὶ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν τοῦ Καρνείου μηνὸς καὶ διήρκουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας. Ἡρόδτ. 7, 206. Θουκ. παρβλ. Valkenr. εἰς Ἡρόδτ.

Καρνειάς, άδος, ἡ Τῶν Καρνείων ἢ εἰς τὰ Κάρνεια ἀνήκουσα, αἱ Καρνειάδες ὧραι, = Κάρνεια, Καλλιμ. Ἀπολ. 88.

Κάρνειος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος μαντεως Κάρνου, τὸν ὁποῖον ἐθύμαξεν ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην καὶ ὕστερον ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ Ἡρακλεῖδαι Ἄλητης καὶ Ἱππότης, πρὸς ἐξιλέωσιν δὲ τοῦ φόνου τούτου ἐσύστησαν ὕστερον τὰ λεγόμενα Κάρνεια ἱερά, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀφ' ὧν καὶ Κάρνειος Ἀπόλλων ἐλέγετο· παρβλ. Παυσ. Λακ. 13. Σχλ. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 72. — 2) ὁ Κάρνειος μήν, ὁ παρ' Ἀθηναίοις Μεταγειτνιὼν λεγόμενος, ἀναλόγων δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Δεκέμβριον μῆνα, καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ

Κάρνεια πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρπ. Ἄλκ. 498. Θουκ.

Καρνήϊος, ία, ίον, ποιητκ. ἀντὶ Κάρνειος. Πινδ. Πυθ. 5, 106.

Καρνίων, ωνος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Καλλιμ. Δι. 24. κατ' ἄλλους γραφτ. Καρίων ὄπερ ὄρα.

Κάρνοι, οἱ, Carni. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Καρνιόλᾳ καὶ Στυρίᾳ χώρᾳ· — ὅθεν, Καρνικός, ἡ, όν, τῶν Κάρνων.

Κάρνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρωμένος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν τέχνην· Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 83. Παυσ. κατ' ἄλλους δὲ περίφημος μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλείδης Ἱππότης ἐφόνευσαν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ τὸν ὁποῖον φόνον παοργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμικὴν νόσον εἰς αὐτούς, πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ὁποίας οἱ Δωριεῖς ἐπιστησαν τὰ λεγόμενα Κάρνεια πανηγυρίζομενα ἔκτοτε εἰς τὸν Λακεδαίμονα πρὸ ἐξελεύσεως τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. γ', 13, 3. Ἀπολλόδ. β', 8, 3.

Κάρπαθος, ἡ. Νῆσος Ἑλληνικὴ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μεταξὺ τῆς Κρήτης καὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ ἡ περὶ αὐτὴν θάλασσα Καρπάθιον πέλαγος· ταυτὸν Κάρπαθος κοιν. Σκάρπανθος. Ἡρόδ. 3, 45. Στραβ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 676 κεῖται διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου Ἀσπάνθος· — ὅθεν, Καρπάθιος, ία, ιον, τῆς Καρπάθου ἢ εἰς τὴν Καρπάθιον ἀνήκων· τὸ Καρπάθιον πέλαγος, ἓν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Κρήτης καὶ Ῥόδου. Στράβ.

Καρπασία, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέσους τῆς νήσου Κύπρου, ταυτὸν Καρπασία. Στραβ. Διοδ. Σικ. β'.

Καρπάτη, ου, ὁ (α). Μεγάλη σειρὰ χιονοσκεπῶν ὀρέων φερομένη μεταξὺ τῆς νῦν Οὐγγαρίας, Πολωνίας καὶ Δακίας, ἣτις ἤδη Καρπάθια ἔρη Carpak λέγεται. Πτολ.

Καρπήσιοι, ὁ, = Καρπητανοί· Πολύβ. γ', 14, 2.

Καρπητανία, Carpetania Ἡ χώρα τῶν Καρπητανῶν ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ. Στραβ.

Καρπητανοί, οἱ Carpetani. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Τολέδην. Στράβ. καὶ οἱ Καρήσιοι, παρὰ Πολύβ.

Κάρπις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παιονίας, ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τῆς Ὀρβηλικῆς χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, πιθαν. ὁ νῦν Δράυος (Drave) Ἡρόδ. 4, 49.

Καρπώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Ὡρῶν παρὰ Παυσ. ε', 35.

Κάρρα, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Ἐδέσσης, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν ὡς Ἑλληνικὴν ἀποικίαν, καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ εὑρηται ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρράν. Στραβ. Δι. Καστ. λζ', 3. Ζωσιμ. γ', 12.

Κάρρης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καρρῶν. Στέφ. Βυζ.

Κάρσαστος, ὁ. Κυρηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιβίου καὶ γυναικάδελφὸς Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας ἀγωνισθεὶς ἁπήνῃ. Πινδ. Πυθ. ε', 34.

Καρχήδουνον τό· Carchodonum. Πόλις τῆς Παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νῦν Πελλὰν ποταμοῦ ἐν Πολωνίᾳ Zarnovice. Πτολ.

Καρσέολοι, οἱ, Carseoli Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκεούων ἐν τῷ Λατίῳ παρὰ τὰ σύνορα τῶν Σαμνίων, ταυτὸν Carsoli. Στράβ.

Κάρσις, ιος, ὁ. Μακεδὼν τις παρ' Ἀρριανῷ.

Κάρσος, ὁ, ἴδε Κίρτος.

Καρσούλοι, οἱ, Carsulae. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη ἀντικρὺ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων. ταυτὸν χωρίον Casiglia no. Στράβ.

Καρτέρεια, τά, ἴδε Κρατέρεια.

Καρτέρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Καρτηΐα, ἡ, Carteja. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ Φοινίκων, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἔπεμψαν μίαν ἀποικίαν 4000 νεοικτῶν μετὰ τοὺς Καρχηδονιακοὺς πολέμους· ταυτὸν Rocadillo. Στραβ. Πτολ.

Καρύα, ἡ, = Κῦρις.

Καρύαι, καὶ Καρυαί, αἱ (υυ–). Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ὀρεινῶς τῆς Σελλασίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦν ὁ ναὸς τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος, ἔνθα αἱ παρθένοι συνήρχοντο ἐτησίως καὶ ἐπαινῳδοῦσαι τὴν ἑορτὴν αὐτῆς μὲ ὀρχήσεις χορούς· Θουκ. ε', 55 Στεφ. Κῦραι, Παυσ. γ', 11. — ὅθεν, Καρυάτης, ου, ὁ κάτοικος καὶ θηλ. Καρυάτις, ιδος, ἡ ἐκ τῶν Καρυῶν οὖσα — 2) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τοῦ Φηνεοῦ. Παυσ. η', 14. Καρυατίδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο γυναικομορφικὰ ἀγάλματα ἱστάμενα ἐπὶ τῶν τειχῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφέροντο διάφορα βάρη· — καὶ Καρυατίζω, συγχρωτῶ δημοτίους χορούς. Λουκ. Ὀλυμπ. 1, 1.

Καρυανδά, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Κιλικίας κειμένη ἐπὶ τινος μικρᾶς νήσου συνεχομένης σχεδὸν μὲ τὰ παράλια τῆς αὐτόθι χώρας, ἔχουσα δύο λιμένας· Στράβ. — ὅθεν, Καρυανδεύς, οἱ κάτοικοι Ἡρόδ. 4, 44.

Καρυάτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὴν κώμην Καρυὰς ἐν Λακωνίᾳ ἥτις ἦν ἱερὰ αὐτῆς καὶ ἔνθα εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς ναὸς αὐτῆς. Παυσ. γ', 10.

Κάρυστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Χείρωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Κάρυστος. Ἐστραβ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 539.

Κάρυστος, ἡ (ᾳ). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς λατομεῖα τῶν Μαρμάρων, τὰ ὁποῖα οἱ Ῥωμαῖοι ἐξαιρ. μετεχειρίζοντο εἰς διαφόρους αὐτῶν μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· ταυτὸν Κάρυστος· Ὅμ. Ἰλ. Β, 539 Ἡρόδ. — ὅθεν, Καρύστιος, ία, ιον, τῆς Καρύστου ἢ ὁ τῆς Καρύστου ὤν, Εὐριπ. καὶ Καρύστιοι, οἱ κάτοικοι.

Καρχηδών, όνος, ἡ, Carthago. Ἀρχαία καὶ περίδοξος πόλις, πρωτεύουσα τῆς Καρχηδονιακῆς Δημοκρατίας ἐν Λιβύῃ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπό τινος Καρχηδόνος καλουμένου τὸ 1198 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ περὶ τὸ 823 ἔτος μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθοῦσα ἐντεῦθεν ἐκ τῆς Φοινίκης ἡ Δίδω ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος μὲ μίαν ἀποικίαν Τυρίων, ἔκτισε αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ηὔξησε μὲ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὀχυρὰς οἰκοδομάς, καὶ μὲ μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν Βύρσαν καλουμένην· εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη καὶ δύο ἐπιχώρους λιμένας, ἐξ ὧν ὁ εἷς περιεῖχε τὸν στόλον τῶν Καρχηδονίων, ὁ δὲ ἕτερος ἐδέχετο τὰ εἰσπλέοντα ἐμπορικὰ πλοῖα ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς οἰκουμένης. Πολὺν χρόνον ὑπῆρξεν ἡ Καρχηδὼν ἰσχυρὰ ἀντίπαλος τῆς Ῥώμης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε ἀλληπαλλήλους πολέμους, ἕως οὗ νικηθεῖσα κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατηδαφίσθη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ 608 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. 146 πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 3, 17, 19. Θουκ. Διοδ. Σικ. ιζ'. ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ἀνῳκοδόμησε αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ἔφερεν σχεδὸν εἰς τὴν προτέραν ἀκμαίαν κατάστασιν· — ὅθεν, Καρχηδόνιος, ία, ιον, τῆς Καρχηδόνος ἢ ἐκ τῆς Καρχηδόνος ὤν· Οὐστστε. Καρχηδόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Καρχηδόνος· Ἡρόδ. ἡ Καρχηδονία, ἡ περὶ τὴν Καρχηδόνα χώρα, καὶ Καρχηδονιακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν Καρχηδόνα ἀνήκων. Θουκ.

Καρχηδών, ῶνος, ἡ νέα, Carthago nova. Πόλις ἐπίτιμος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρουβα στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονιακοῦ πολέμου, ὀχυρὰ κειμένη ἐντὸς ἐνὸς στενοῦ κόλπου τῆς θαλάσσης· πρὸ τοῦ λιμένος αὐτῆς εὑρίσκετο μία μικρὰ νῆσος Ἡρακλείου νῆσος καλουμένη· ταυτὸν ὀνομάζεται Καρθαγένη. Στράβ. ἔτι δὲ, ἡ Κατὰ πόλις. Πολύβ.

Καταμβος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστοκράτου, εἷς τῶν ἐν Αἰγίῳ πρυτάνεων πολιτῶν. Ἡρόδ. 6, 73.

Καστάναια, ἡ. Πόλις τῆς Θετταλίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους· ταυτὸν, Καστανία· Ἡρόδ. 7, 188. Στραβ. καὶ Καστανέαι. Στεφ. Βυζ.

Καστίλινον, τὸ Casilinum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βουλτούρνου ποταμοῦ· ταυτὸν, Nova Capua. Στραβ.

Κάσινον, τό, Casinum. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Οὐόλσκων· ταυτὸν, Casino. Στραβ.

Κάσινος, ὁ· Casinus Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Sacco· Στραβ.

Κάσιοι, οἱ, ἴδε Κίσσιοι.

Κάσιον, τό (ᾳ) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κασίου ὄρους· ταυτὸν Κασίχ. Στεφ. Βυζ.

Κάσιον ὄρος, τό (ᾳ) Casius mons. Ὄρος παραθαλάσσιον τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Σερβωνίδος λίμνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Διός· μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἧτταν φυγὼν ὁ Πομπήϊος ἐφονεύθη καὶ ἐτάφη ἐνταῦθα· ταυτὸν καλεῖται Ἑλ-Κας. ἢ Κασ ἐλ Κὶς. Ἡρόδ. 2, 6. — 2) Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἐπαρχίας Σελευκίας ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· ταυτὸν Ὀκράβ. Στράβ Διον. Περ. 880. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Πλίν. 5, 15.

Κάσιος, ὁ (ᾳ) Ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Κασίου ὄρους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ περίφημος αὐτοῦ ναός. Στράβ. 15'. Πλίν.

Κασιώτις, ιδος, ἡ (υυ–υ). Τοῦ Κασίου ἡ ἐκ τοῦ Κασίου ὄρους οὖσα· ἡ Κασιώτις πέτρη, = τὸ Κάσιον. Διον. Περ. 260. — 2) Οὐσιαστ. παραλία τις ἄκρα ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Πηλουσίου στόματος.

Κατμέναι, αἱ· καὶ Κατμένη, ἡ· Casmena. Πόλις μεσογειος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς Μοτύης, ταυτὸν Sciell. Ἐθνικ. παρ' Ἡρόδ. 7, 155. Πλην. παρὰ Θουκ. 5', 5. — ὅθεν, Κατμεναῖος, οἱ κάτοικοι.

Κάτος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Κῶ, ταυτὸν Κίτος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 676. — ὅθεν Κάτιος, οἱ κάτοικοι.

Κατουργίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐν τῇ νῦν Σιλεσίᾳ χώρᾳ. Πτολ.

Κατράτυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ Πακτυϊκῇ χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀφ' ὅπου ὁ Σκύλαξ ἔπλευσε δι' ἐπιταγῆς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεως εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδίας· Ἡρόδ. 3, 93. 4, 44. ταυτὸν Καβούλ παρὰ Στεφ. Βυζ. καλεῖται

αὐτη πιθαν. κατά γραφ. ἁμάρτημα Καπάπυρος, τὴν ὁποίαν ὁ Γεωγράφος οὗτος ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἑκαταίου ὡς πόλιν τῶν Γανδαρίων.

Κάσπειροι, οἱ, Caspiraei. Ἔθνος μέγα τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν Συνόρων μεταξὺ τῶν Σάκων καὶ Παρθων, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν ἡ Ἡράστα· Ἡροδτ. 3, 93. 7, 86. ἔνθα κατά τινας Κάσπιοι ἀναγινωστ. ἴδε Reitz praef pag. 17. Ἐνικ. Κάσπειρος, ὁ, παρὰ Στεφ Βυζ. ἐκ Ἡροδτ.

Κάσπειρος, ἡ. Caspira. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κατπείρων κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Στεφ. Βυζ.

Κασπία θάλασσα, ἡ, Κασπίαι πύλαι, ἴδε Κάσπιος.

Κασπιακός, ἡ, όν. Ἐκ τῶν Κασπίων, ἢ εἰς τοὺς Κασπίους ἀνήκων. Λουκ.

Κασπιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὸν Κύρον ποταμόν. Στράβ. — ὅθεν, Κασπιανοί, οἱ κάτοικοι.

Κασπιάς, άδος, καὶ Κασπίς, ίδος, ἡ, = Κασπία. Διον. Περ. 729. 1035.

Κάσπιοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῶν Καυκασίων ὀρέων καὶ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Μηδίᾳ· ἔζων δὲ οὗτοι βίον νομαδικὸν καὶ ἦσαν ὑποτελεῖς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, τὰ δὲ ὅπλα αὐτῶν ἦσαν τόξα καὶ ξίφη μακρά. Ἡροδτ. 3, 91. Στράβ.

Κάσπιον ὄρος, τό, Mons Caspii. Ὄρος τῆς ἀριστερᾶς Ἀσίας σχηματίζον τὰ ἀνατολικὰ ὄρια τῆς Ἀσίας καὶ ἀρκτικῆς Μηδίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἦν ἡ διάβασις τῶν λεγομένων Κασπίων πυλῶν· ταυτῶν Σιαχ Κόχ. Στράβ. Πτολ.

Κάσπιος, ία, ιον. Τῶν Κασπίων. Ἡ Κασπία θάλασσα καὶ τὸ Κάσπιον πέλαγος, ἔτι δὲ καὶ Τρκανικὴ θάλασσα λεγομένη· ἡ ἐν τῇ βορείῳ Ἀσίᾳ εὑρισκομένη ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα θάλασσα, τῆς ὁποίας μόνον τὸ δυτικὸν μέρος ἐκαλεῖτο ἰδίως Κασπία, τὸ δὲ ἀνατολικὸν Τρκανικὴ θάλασσα ἀπὸ τῆς αὐτόθι Τρκανίας χώρας· καθ' Ἡροδτ. εὑρίσκετο ἡ θάλασσα αὕτη μόνη καὶ καθ' ἑαυτὴν μὴ συνεχομένη μὲ οὐδεμίαν ἄλλην· τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ἦν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον ὡς ἀπεδείχθη ὕστερον καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων Γεωγράφων. Ἡροδτ. 1. 202. Στράβ. ἔτι ἡ Κασπὶς θάλασσα, Διον. Περ. — 2) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, Caspiae Portae. Στενωτάτη διάβασις διὰ μέσου τῶν Κασπίων ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας καὶ Τρκανίας, ἔχουσα μῆκος ἑκατὸν σταδίων περιεχομένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων. Στρίβ. Ἀρρίαν. γ', 29. Πλίν. (-υυ, ἐν δὲ τῷ Κασπία εὑρηται πολλάκ. τὸ ι μακρόν, π. χ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 859. Διον. Περ. 21. 53. παρβλ. Herm. στοιχ. μετρ. σελ. 56, 57. καὶ Passeis Διον. Περ. 1039.)

Κασσάνδρα καὶ Κασσάνδρεια, ἡ, = Κασσάνδρα, Κασσάνδρεια.

Κασσανδάνη, ἡ. Γυνὴ Κύρου τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου. Ἡροδτ. 2, 1.

Κασσάνδρα, ἡ. Ἐτικ. Κασσάνδρη, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλεξάνδρα ἐλέγετο. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἕλένου, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐδιδάχθη εἰς τὸν ἐν Θύμβρῃ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικὴν τέχνην ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, μὴ θέλουσα δὲ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ὁ Ἀπόλλων ὑπὲρ αὐτῆς, κατεστάθη ἐπάρατος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε οὐδεὶς πλεόντων ἀνθρώπων δὲν ἔδιδε πίστιν εἰς τὰς μαντείας αὐτῆς, μὲ τὸ νὰ ἐπρομήνυεν ἀεὶποτε δυστυχίας καὶ ὀλέθρους. Ἀπολλόδ. γ', 11, 2. αὕτη προεῖπε καὶ τὸν μέλλοντα ἀφανισμὸν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ οὐδ' ὅλως ὁ πατὴρ αὐτῆς Πρίαμος. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ἐλθοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη καὶ αὕτη ἀπὸ τὴν Κλυταιμνήστραν ἀφ' οὗ πρότερον ἐμήνυσε διὰ τῆς μαντικῆς τέχνης της τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 366. Λυκοφρ 1108. παρὰ τοῖς Ἀττκ. καὶ τοῖς ὕστερον συγγρ. εὑρηται Κασσάνδρα. Εὐριπ. Ἑκ. 88. Λουκ.

Κασσάνδρεια, ἡ, πρότερον Ποτίδαια καλουμένη. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὕστερον δὲ πάλιν ἀνορθωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου· ταυτῦν Κασσάνδρα. Στρβ. Ἐπιτ. Παυσ. καὶ Κασάνδρεια, Διοδρ. Σικ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κασσανδρεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κάσσανδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, τὸν ὁποῖον τινὲς τῶν ἱστοριῶν ἀναφέρουσιν ὡς φονέα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διὰ παρακινήσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ἀφ' οὗ πρότερον κατεπολέμησε τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὴν φατρίαν τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἠφάνισε ὅλους τοὺς ἀναπολειφθέντας συγγενεῖς καὶ εἰσέτους τῆς βασιλικῆς γενεᾶς. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θεσσαλονίκης εἶχε τρεῖς παῖδας, τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον, τῶν ὁποίων ὁ πρωτότοκος Φίλιππος διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου τὸ τρίτον ἔτος τῆς 120 Ὀλυμπ. Πολύβ. Κάσανδρος, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κασσίεια, ἡ, = Κασσιέπεια. ὅπερ ἴδε.

Κασσιέπεια, ἡ καὶ Κασσιόπη, καὶ Κασσίεια. Θυγάτηρ τοῦ Ἀράβου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Ἀτύμνιον. Ἀπολλόδ. β', 4, 2. γ', 1, 2. Λουκ. συγκατετάχθη δὲ καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀστέρων. Ὑγῖν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 308.

Κασσιόδωρος, ὁ. Ὁ μεταφράσας τὸν Ἰώσηπον Φλάβιον εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν περὶ τὴν ἔκτην ἀπὸ Χρ ἑκατονταετηρίδα. — 2) Ὄνομα κύρ. ἀνδρὸς ἐν τῇ Ἀνθολ.

Κασσιόπη, ἡ, = Κασσιέπεια, Ἀνθολ. — 2) Κασσιόπη. Πτολμ.

Κάσσιος, ὁ. Cassius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν Κάσσιος ὁ ἐκ Παρμης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὁ πρῶτος τῶν συνωμοτῶν ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

Κασσιτερίδες, αἱ νῆσοι, καὶ Καττιτερίδες, Στράβ. (κασσίτερος.) Οὗτος ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσοί τινες τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, κεῖμεναι βορειοδυτικῶς τῆς Ἱσπανίας, ὅπου πρῶτον, κατὰ Στράβ. ἔπλευσαν οἱ Φοίνικες, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας μετεφέρετο πολὺς κασσίτερος εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ἡροδτ. 3, 115, δὲν προσδιορίζει οὐδ' ὅλως τὴν θέσιν αὐτῶν κατὰ τοὺς μετεγενστρ. γεωγράφους ἦσαν αἱ νῦν Scilly νῆσοι λεγόμεναι ἡ κατ' ἄλλους αἱ Σιγλίγγαι νῆσοι, κεῖμεναι 7 βαθμοὺς ἀρκτικώτερον τῆς βορείου Ἱσπανικῆς ἄκρας. Στράβ. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ Ἑσπερίδες παρὰ Διον. Περ. 561.

Κασσιφόνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 798. 808.

Κασσιῶτις, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, Στράβ. διάφορος τῆς Κασιώτιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Κασσωπαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Στράβ. καὶ, Κασσώπιοι. Στέφ. Βυζ.

Κασσώπη, ἡ, Κασσιόπη, Πτολ. Πόλις τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Κομάρου, ταυῦν κατά τινας ἡ πόλις Ἰωάννινα. Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἠπείρου κείμενος ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἄκρας τῆς αὐτόθι Χαονίας χώρας ἀρτιως τοῦ Βορρότου, ἀνήκων τὸ πάλαι εἰς τοὺς κατέχοντας τῆς νήσου Κερκύρας, καὶ ἀπ' ὅπου ἐγίνετο συνήθ. ὁ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος διάπλους· ταυῦν Ἅγιοι. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κερκύρας μὲ λιμένα, ταυῦν Κάσσωπον. Πτολ.

Κασσωπία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Ἠπείρου, ἔχουσα ἐν αὐτῇ πόλεις τὴν Πανδοσίαν, Βουχαίτιον καὶ Ἐλάτειαν, καὶ λιμένα τὴν Κασσώπην. Δημ.

Κασσωτίς, ίδος, ἡ Νύμφη τις τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο οὕτω καὶ μία κρήνη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. ι', 23.

Καστάβαλα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη πλησίον τῶν αὐτόθι ὀρέων. Στράβ.

Κασταλία, ἡ. Περίφημος πηγὴ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἱερὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔπινον συνήθ ὅσοι ἤρχοντο νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περί τινος πράγματος· ὠνομάσθη δὲ Κασταλία ἀπὸ τοῦ Κασταλίου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἀπό τινος νύμφης Κασταλίας ἥτις διωκομένη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου μετεμορφώθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγήν. Πινδ. Ἡρδτ. — ὅθεν, Κασταλίς, ίδος, ἡ, τῆς Κασταλίας, αἱ νύμφαι Κασταλίδες. = Μοῦσαι. Θεοκρ. Εἰ. ζ', 148.

Κασταλίος, ὁ (-υυ). Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ πηγὴ Κασταλία ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἢ αὐτόχθων τις πατὴρ τῆς Θυίας. Παυσ.

Καστάναια, ἡ, = Καστάνεια, Στέφ. Βυζ. ἔνθεν Καστανᾶεις, ὁ κάτοικ

Καττιάνειρα, ἡ (-υυ-). Γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ μήτηρ τοῦ Γοργυθίωνος, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 305.

Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Κάστωρ.

Κάστωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους, εἷς τῶν ἐπιτήμων καὶ θεοφιλεστέρων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ὕστερον ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ὅτε δὲ ὁ Θησεὺς ἥρπασε τὴν ἀδελφήν του Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πολυδεύκους εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν ἠχμαλώτισε τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐτιμήθη ἐξόχως διὰ τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς αὐτοὺς φιλανθρωπίαν μὴ θελήσας νὰ βλάψῃ ποσῶς τὴν χώραν των. Μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθη δὲ μὲ θνητὴν φύσιν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἴδα ὅτε ἠγωνίσθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, ἀλλ' ὁ ἀθάνατος αὐτοῦ ἀδελφὸς Πολυδεύκης μετέβαινεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν Δία μεσιτείας του ἐκ τῆς ἀθανασίας τὴν ὁποίαν ὡς τέκνον τοῦ θεοῦ τούτου ἔλαχεν παρὰ τοῦ πατρός του· διὸ καὶ ἐναλλὰξ ἀνὰ μίαν ἡμέραν εὑρίσκετο ὁ

εἰς εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὸν Αἶδην. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολδρ. γ', 10, 2. ἐτιμήθησαν δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μεγίστας τιμὰς ἔχοντες εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἰδίους ναοὺς, παριστανόμενοι ἀείποτε ἡνωμένοι καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἔφιπποι. — 2) Συγγραφεύς τις Ῥόδιος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλουτ. ὅθεν, Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κάστορος ἢ εἰς τὸν Κάστορα ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κάστορος καταγόμενος· ὁ Καστόρειος νόμος ἢ τὸ Καστόρειον ἆσμα, ἐμβατήριον ἐπινενοημένον πρὸς τιμὴν τοῦ Κάστορος ἐν Λακεδαίμονι τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο διὰ τῶν αὐλῶν. Πινδ. Πύθ. 2, 127.

Κάστρον, τό, Castrum novum (Κάστρουμ νόβουμ) Πόλις τῆς Πικεντίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Giulia Nova. Στράβ.

Κάστυλον, τό, καὶ Κασταλών, ἡ, Πολύβ. ἰ, 38. ιά, 20. Castulo. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φωκίδος. Στράβ. γ'. ταυτὸν Cazlona ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Guadalimar.

Καστωλός, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλ. α', 4, 3. — τὸ Καστωλοῦ πεδίον, πεδίον εὐρύχωρον ἐν Λυδίᾳ εἰς τὸ ὁποῖον συνηθροίζοντο συνήθως τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κάτω Ἀσίας. Ξενοφ. Ἀναβ α', 1.

Καταβασμός, ὁ μέγας. Ἓν μέρος τῆς Λιβύης διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον ἐχωρίζετο ἡ χώρα αὐτὴ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν συνόρων, ταυτὸν Ἀκαβὲ - Ἀσσελών. Στράβ. — 2) ὁ μικρός, πόλις μικρὰ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ· Πτολ.

Κατάβηνα, ἡ. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ταυτὸν Κουρρουμφολὺ καλούμενος, ἐν τῇ Βεγγαλικῇ χώρᾳ. Πτολ. Mannert.

Κατάδουπα, τά. Καταῤῥάκτης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας διὰ τῶν ὁποίων εἰσῤῥεῖ εἰς τὴν Αἴγυπτον μεσημβρινῶς τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης πλησίον τῆς Συήνης. Ἡρόδτ. 2, 17. παρὰ Στράβ. καλεῖται οὗτος, ὁ μικρὸς Καταῤῥάκτης· λέγεται δὲ ὅτι ὁ Νεῖλος ῥέων ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀπατόμων βράχων ἀπετέλει τοσοῦτον κρότον ὥστε οἱ αὐτόθι κατοικοῦντες ἐκωφαίνοντο ἐξ ὅλου· ταυτὸν ὀνομάζεται ὁ καταῤῥάκτης οὗτος Χελλάλ.

Καταιβάτης, ου, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, Παυσ. ε, 14.

Καταισόνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Πτολ.

Κατάνη, ἡ (α) Catana. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ταυτὸν Catania. Θουκ. στ', 3. Ξενοφ. — ὅθεν, Καταναῖος, α, ον· τῆς Κατάνης ἢ ἐκ τῆς Κατάνης ὤν· καὶ Κατανᾶοι, οἱ κάτοικ.

Καππάδονες, οἱ, Ἐνικ. Καππάδων, ονος. Οἱ Κάτοικοι τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ. Στράβ.

Καππαδοκία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ Ἀντιταύρου, δι' αὐτῆς δὲ ῥέουσι οἱ ποταμοὶ Πύραμος καὶ Σάρος. Στράβ.

Καπάων, ονος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Καππαδοκίᾳ Κατανοίαν.

Καταῤῥάκτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας, πηγάζων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν παρὰ τῷ Μαρσύᾳ. Ἡρόδτ. 7, 26. Κατὰ Λαρχῆρον ἦν ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μαρσύαν. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. — 3) Ὁ μέγας καὶ μικρὸς Καταῤῥάκτης, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δύο καταῤῥάκται τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου· ἴδε Κατάδουπα.

Καταρζηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰ Μοσχικὰ ὄρη. Πτολ.

Κατίαροι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῶν ὁποίων ἡ χώρα δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Ἡρόδτ. 4, 6.

Κατόριγες, εἱ, Caturiges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ὑπῆρχε τὸ Ἐμβρέδουνον. Στράβ.

Κατρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους. Ἀπολδρ. γ', 2, 1.

Κάτων, ωνος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἐξέχουσιν. — 1) Μάρκος Πόρκιος, Κηνσωρῖνος ἐπικαλούμενος, ἦτι δὲ καὶ Κάτων ὁ Πρεσβύτερος, γεννηθεὶς εἰς τὸ Τούσκουλον πόλιν τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 520 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, χρηματίσας καὶ ὕπατος μετὰ τοῦ Οὐαλερίου Φλάκκου· ἐξημάτθη ἐξαιρ. διὰ τὸν ἁπλοῦν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τὸν ὁποῖον ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης δόξης καὶ κοινῆς ὑπολήψεως διῆγεν ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας, ὧν εἷς τῶν δεκαπέντε ἐν Ῥώμῃ ῥητόρων καὶ Ἱστορικῶν· συνέγραψε δὲ ἓν βιβλίον περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἰταλικῶν ἐθνῶν καὶ ἕτερον περὶ γεωργίας, ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 2) Κάτων, Μ. Πόρκιος, ὁ ἐπιλεγεὶς Οὐτικὸς, δυσέκγονος τοῦ προτέρου Κάτωνος, γεννηθεὶς τὸ 652. ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. μέγας Πολιτικὸς καὶ αὐστηροῦ χαρακτῆρος ἀνήρ· διήκουσεν πρὸ πάντων ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν, καὶ γυμνασθεὶς εἰς τὴν Ῥητορείαν ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα καὶ ὑπέροχα ἀξιώματα τῆς Ῥώμης, ἀεὶ δὲ πάντοτε καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας ἐπιχειρήσεις μίαν στεῤῥὰν ἐμβρίθειαν καὶ βαθεῖαν σύνεσιν ὑπερασπιζόμενος ἀείποτε τοὺς νόμους καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπὶ τῆς Ἐμφυλίου δὲ στάσεως τοῦ Πομπηίου καὶ Καίσαρος Ἰουλίου, ἑνωθεὶς μὲ τὴν φατρίαν τοῦ Πομπηίου ἀντεπολιτεύετο κατὰ τοῦ Καίσαρος ὡς ἐχθροῦ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ καὶ φυγὼν εἰς τὴν Ὕτίκην πολιν τῆς Ἀφρικῆς ἀπέθανε μὲ ἀποφάσεως θάνατον τὸ 55 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Πλουτρ.

Κατευχλανοί, Πτολ. β', 3. καὶ Κατουελανοί, Δι. Κασσ. 60. Ἔθνος τῆς Βρεττανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Νορθαμπτονίᾳ, Οὐντιγτωνία καὶ Βελφορδίᾳ.

Καυδιάκης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Γεδρωσίας ἢ κατὰ Πτολμ. τῆς Καρμανίας.

Καύδιον, τό. Caudium. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Καυνή, ἡ. Ἐπίσημος κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 1, 20.

Καύκασα, τά. Λιμένες ἢ ὁρμητήρια τῆς νήσου Χίου ἄλλως ἅγιωστον. Ἡρόδτ. 5, 33. κατά τινας νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Χίου.

Καυκάσιοι, οἱ. Οἱ περὶ τὸ Καύκασον ὄρος κατοικοῦντες. Στράβ.

Καύκασος, ὁ, καὶ τὸ Καύκασον. Ἀρρίαν. Μεγάλη τις σειρὰ ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Καύκασος κατὰ Σκυθικὴν διάλεκτον κορυφὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ χιόνων. Πλιν. 6, 19. ταυτὸν Καύκασος. — 2) = ὁ Παροπάμισος, οὕτω καλούμενον ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. ε, 5, 3. — ὅθεν Καυκάσιος, ία, ιον· τοῦ Καυκάσου ἢ εἰς τὸν Καύκασον ἀνήκων, τὸ Καυκάσιον ὄρος. Ἡρόδτ. Διον. Περ. 663.

Καύκη, ἡ, Cauca. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, ταυτὸν, Medica del Rio Secco. Ἀππιαν.

Καύκων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κερκνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας Καυκωνίας, ἴδε Καύκωνες. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τευθέαν. Στράβ.

Καύκωνες, οἱ. Ἔθνος βάρβαρον τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τοῦ Παφλαγόνος ποταμοῦ, ὁμόρους μὲ τοὺς Παφλαγόνας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 429. Στράβ. Ἓν μέρος τῶν Καυκώνων τούτων μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατῴκησεν ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῆς Ἠλίδος, ἡ πιθανὸν ἐπὶ τῆς Τριφυλίας χώρας καὶ τῆς Μεσσηνίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡρόδτ. Στράβ. Φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι οὗτοι ἦσαν λείψανα τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἠλίδος ἀπέρασαν ἀκολούθως εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡρόδτ. 1, 146.

Καυκωνία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Καυκώνων κειμένη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. ὅθεν, Καυκωνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καυκωνίας ἢ εἰς τὴν Καυκωνίαν χώραν ἀνήκουσα, καὶ Καυκωνιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Καύλαρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σίνδας.

Καυλιακὸς, ὁ· παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 324. ὁ σκόπελος παρὰ Καυλιακοῖο, βράχος τις ἐξέχων ἐπὶ τῶν εὐρόλων τοῦ Δυνάβεως εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Καλωνία, ἡ, Caulonia. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Castrum Vetrium καὶ ταυτὸν Castel Vetere. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Αὐλωνία πρότερον καλουμένη. ὅθεν, Καυλωνιᾶται, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ, Καυλωνιᾶτις, ιδος, ἡ. ἡ περὶ τὴν Καυλωνίαν χώρα. Θουκ. ζ', 25.

Καύνιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἔρωτος λατρευομένου ἐν τῇ πόλει Καύνῳ. Ἡσυχ.

Καῦνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις ὑπῆρχε τὸ ὅριον τῆς ἐν Καρίᾳ Δωρικῆς χώρας, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ζωγράφος Πρωτογένης· ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος, ἡ δὲ θέσις τῆς πόλεως νοτιωδης· ταυτὸν Κωπί. Ἡρόδτ. 1, 176. Θουκ. ὅθεν Καύνιος, ία, ιον, τῆς Καύνου ἢ ἐκ τῆς Καύνου ὤν, Καύνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. καὶ Καυνικός. Ἡρόδτ.

Καύστριος, ὁ (ᾱ) Ἀρχαῖός τις Ἕλλην Ἥρως, ὅς τις εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν πλησίον τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ ἐν Ἰωνίᾳ Στράβ. ιδ'. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Πενθησελείας.

Καΰστριος, ὁ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡρόδτ. καὶ Καΰστρος, ὁ. στόμιος τῆς Ἰωνίας χώρας, ὅς τις πηγάζων ἐ τῆς Λυδίας καὶ ῥέων μεταξὺ Κολοφῶνος καὶ Ἐφέσου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· ταυτὸν Καρατοῦ. Ξενοφ. ὅθεν, Καΰστριος, ία, ιον καὶ Καϋστριανός, ἡ, όν, τοῦ Καΰστρου ἢ παρὰ τῷ Καΰστρῳ κείμενος· τὸ Καΰστριον πεδίον. Πεδίον εὐρύχωρον μεταξὺ Λυδίας καὶ Ἰωνίας περὶ τὸν Κάϋστρον ποταμόν. Στέφ. Βυζ. Καΰστρου πεδίον, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. β', 1, 6. Ἀρρίαν.

Καϋστρουπεδίον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενφ. Ἀναβ. α', 2, 11. κατὰ Reichardt. ἡ ὕστερον, Κάστρος καλουμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Σαλαγασσοῦ, ὅθεν κατὰ Mannert. Κάστρου πεδίον, ἀναγινωσκμν.

Καφαρεύς, Δωρκ. ἀντὶ Καφηρεύς.

Κάφαυρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος, ὃς τις ἐξανέστησε τὸν Ἀργοναύτην Κάνθον ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ ποίμνιόν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490.

Καφηρεύς, έως, ὁ. Caphareus. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον μεσημβρινῶς, ἔχον περὶ αὐτὸ πολλοὺς ἐπικινδύνους βράχους· ταῦτα Καπὸ Ὄρο. Ἡρόδ. Η, 7. ὅθεν Καφήρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Καφηρέως ἢ εἰς τὸν Καφηρέα ἀνήκων· αἱ Καφήρειοι ἄκραι. Εὐρ. Τρωαδ. 90. καὶ Καφηρίς, ίδος, ἡ. Ἀνθολ.

Καφίρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰασονίου, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Ποσειδῶνα παραλαβοῦσα αὐτὸν ἔτι βρέφος ὄντα παρὰ τῆς Ῥέας. Διοδ. Σικ. ε', 55.

Καφισός, Δωρκ. ἀντὶ Κηφισός, ὅπερ ὄρα.

Καφισίς, ίδος, Δωρκ ἀντὶ Κηφισίς.

Καφύα, ἡ, καὶ Καφυαί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φηνεοῦ ἐπὶ μιᾶς βαθείας κοιλάδος, πλησίον τῆς ὁποίας ἐσώζετο ἐπὶ πολλῶν χρόνων εἰς ἀρχαῖος Πλάτανος, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφύτευσεν αὐτὸς ὁ Μενέλαος πρὸ τῆς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Τροίαν. Παυσ. η, 23. Πολύβ. — ὅθεν, Καφυεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Κέβης, ητος, ὁ. Μαθητὴς ἐπιστήθιος τοῦ Σωκράτους Θηβαῖος, διδαχθεὶς καὶ πλησίον τοῦ Φιλολάου καὶ ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν καὶ γύμνασιν τῆς ἠθικῆς Φιλοσοφίας· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται μία ἀλληγορικὴ παράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐπιγραφομένη Πίναξ Κέβητος, ἥτις ὅμως λογίζεται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν ὡς μὴ γνησία αὐτοῦ. Πλάτ. Ξενφ.

Κεβρήν, ῆνος, ὁ. Ἐκ Φρυγίας, τοῦ ὁποίου αἱ δύο θυγατέρες Ἀστερόπη καὶ Οἰνόη ὑπανδρεύθησαν μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν Αἴσακον καὶ Πάριν. Ἀπολλόδ γ', 12, 5. — 2) ὁ Κεβρήν. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ἀπολλόδ. — 3) ἡ Κεβρήν. Πόλις Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρωάδι. Ξενφ. Δημοσθ.

Κεβρήνη, ἡ, = Κεβρήν. Σκυλακ.

Κεβρήνιος, ία, ιον. Τὸ Κεβρήνιος, ἡ εἰς τὴν πόλιν Κεβρήνα ἀνήκων· ὅθεν, Κεβρήνιοι, οἱ κάτοικ τῆς Κεβρῆνος. Ὁμ. Ἐπ. 10. καὶ, ἡ Κεβρηνὶς, ἡ περὶ τὴν πόλιν Κεβρήνα χώρα ἐν τῇ Τρωάδι. Στράβ.

Κεβριόνης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 318. Λ, 521.

Κέγλουσα, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Ἀσωπόν. Παυσ. β', 12.

Κέγχρεια, ἡ. Κρήνη πλησίον τῆς Λέρνης ἐν τῇ Ἀργολίδι. Αἰσχ. Προμ. 681. ἔνθα πρότερον Κέρχνεια ἐγράφη.

Κεγχρέαι, Ξενφ. καὶ Κεγχρεαί, αἱ, Στράβ. Εἰς τῶν λιμένων τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κείμενος ἐντὸς τοῦ Σχοίνου ὅρμος καὶ σχηματίζων μίαν ἰδίαν πόλιν αὐτόθι· ταῦτα Κεγχρεαί. Ξενφ. Στρβ. αἱ Κεγχρεῖαι, Θουκ. ἡ, 23. καὶ Ἰωνικ. Κερχνίς, ίδος, ἡ. Καλλιμ. — 2) Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ὅθεν, Κεγχρεάτης, ου (ᾶ) ὁ κάτοικ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἴσως κατά τινας ἀπὸ τοῦ Κεγχρεών, τόπου τινὸς ἔνθα εἰργάζοντο τὰ μέταλλα· παρβλ. Σχολιαστ. Θουκ. ἡ, 10.)

Κεγχρεύς, έως, ὁ· ἴδε Κυχρεύς.

Κεγχρίας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιρήνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀπροσεξίας ἐτόξευσεν εἰς τὴν θήραν, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Κεγχρέαι. Παυσ. β', 2 καὶ 3.

Κέγχρις, ιδος, ἡ. Μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιέρου, αἵτινες ἐλθοῦσαι μὲ τὰς Μούσας εἰς φιλονεικίαν καὶ νικηθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9.

Κεδρεῖαι, καὶ Κεδρέαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Ξενφ. Ἑλλ. β', 1, 15. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κεδρεάτης, ου (ᾶ) ὁ κάτοικ.

Κέθηγος, ὁ, Cethegus. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμ. Λουκ. Ἴπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Σεπρωνίου Τουδιανοῦ.

Κεῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς νήσου Κέω (Ζίας) ἴδε Κέως.

Κειριάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Ἡσύχ. Στέφ. Βυζ.

Κέκαλος, ὁ. Μεταμορφωθεὶς παρὰ Θουκ. δ', 119.

Κεκίλιος, ὁ, Cecilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κεκροπία, ἡ· κυρ. θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος· καὶ Οὐσιαστ. Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, κτισθεῖσα ἤδη πρώτου ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κέκροπος ὀχυρωθεῖσα καὶ ἀποπερατωθεῖσα, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κεκροπία. Στράβ. — 2) = ἡ Ἀττικὴ Ἀπολλόδ. γ', 14, 1. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη μεταξὺ Ἀχαρνῶν καὶ Ἐλευσῖνος. Θουκ. β', 19. ἄλλως δὲ ἀγνώστος· βέλτιον Κρωπία ἀναγινώσκμν ὅπερ ὄρα.

Κεκροπίδης, ου, ὁ (1) Ἀπόγονος τοῦ Κέκροπος. — 2) Ἀθηναῖος ἢ κάτοικος τῆς Ἀττικῆς καὶ Κεκροπίδαι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡρόδ. 4, Εὐριπ.

Κεκροπίηθεν. Ἐπιρρ. Ἐκ τῆς Κεκροπίας ἢ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 95.

Κεκρόπειος, ία, ιον. Τοῦ Κέκροπος, ἢ ἐκ τοῦ Κεκροπος καταγόμενος· ἡ Κεκροπία χθὼν = Ἀττική. Εὐρ. Ἱππλ. 34. καὶ, Κεκρόπιοι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀνθολ.

Κεκροπίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτρ. θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος. — Ἡ Κεκροπὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Κέκροπος. Ἀριστφ. Ὄρν. 1407.

Κέκροψ, πος, ὁ. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Ἀττικῆς. — 1) Κέκροψ ὁ πρῶτος. Καθιδρυτὴς τῆς ἀρχαίας πολιτικῆς συστάσεως καὶ κοινωνικῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀρχαίων ἐν τῇ Ἀττικῇ κατοίκων. Οὗτος ἦλθεν μὲ μίαν Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἐκ τῆς Σαΐδος πόλεως τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου οἱ εἰσέτι ἄγριοι λαοὶ τῆς Ἀττικῆς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν φιλοφρόνως. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἄγραυλον θυγατέρα τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Ἀκταίου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη μετὰ θάνατον καὶ τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν, κτίσας καὶ ὀχυρώσας τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Κεκροπία καὶ ἐξημερώσας τοὺς νέους αὐτοῦ ὑπηκόους, διδάξας τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν καὶ συνενώσας αὐτοὺς κατὰ κοινωνίας πρότερον πλανήτην βίον διάγοντας καὶ συστήσας πόλεις καὶ κώμας, ἐξεῖς δὲ μετέδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν λατρείαν τῶν ὑπερτάτων θεῶν, ἀποτρίψας τοῦ λοιποῦ πᾶσαν δι' αἵματος προσφερομένην θυσίαν καὶ οἰκοδομήσας διαφόρους ναοὺς καὶ ἱερὰ πρὸς τιμὴν τῶν εἰσαχθέντων θεῶν· τοὺς ἕκαμεν εἰσέτι νὰ γνωρίσωσι τὰς ἐκ τῶν γάμων ὠφελείας καὶ τὰ καλὰ μιᾶς νομίμου τεκνοποιίας· πρῶτος εἰσήγαγεν ἔτι ὡς λέγεται καὶ τὴν φυτείαν τῶν ἐλαιῶν ἀποδείξας τὸ δένδρον τοῦτο ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Διήρεσε δὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ἀττικῆς εἰς τέσσαρας φυλάς, Κεκροπίδα, Αὐτόχθονας, Ἀκταίαν, καὶ Παραλίαν· τελευταῖον ἀπεδίδετο εἰς αὐτὸν καὶ ἡ πρώτη σύστασις τοῦ περιφήμου ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου πάγου. Μετὰ μίαν πεντηκονταετῆ βασιλείαν ἐπέθανεν ὁ Κέκροψ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς Ἥρως καὶ εὐεργέτης αὐτῶν. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀγραύλου ἐγέννησε τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἄγλαυρον, Ἔρσην καὶ Πάνδροσον. Ἡρόδ. 3, 53. Παυσ. α', 18. 27. ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὁ Κέκροψ διφυής, ἔχων διπλῆν φύσιν δρακοντος καὶ ἀνθρώπου, διὰ τοῦ ὁποίου τούτου παριστάνετο κυρίως ὡς εἰσηγητὴς τῆς νομίμου συνοικέσεως τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικός. Ἀπολλόδ. γ', 14, 1. Θουκ. — 2) Κέκροψ ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔκγονος τοῦ Πανδίονος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων· εἰς τοῦτον ἀνεδίδουσι τὴν εἰς δώδεκα πόλεις διαίρεσιν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τὰς ὁποίας ὁ Στράβ. ἀναφέρει κατ' ὄνομα. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5. Παυσ. Ἀττικ.

Κεκρυφάλεια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Σκρωνικοῦ κόλπου κειμένη μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου. Θουκ. α', 105. καὶ, Κεκρυφαλία, ἡ, Διοδ. Σικ.

Κελάδων, οντος, ὁ (κυρ. θορυβώδης, Ὁμ. Ὀδ. Β, 421.) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Ξενφ. Κλάδαον καλούμενον, ὅπερ ὄρα. Ὁμ. Ἰλ. Η, 134. Καλλιμ. κατὰ Στράβ. Ἀείδων καὶ Χαὰ ἀντὶ Φιειὰ ὑπό τινων ἀναγινωσκμν.

Κελάδων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἄμυκου εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. μετμφ. XII, 250.

Κελαιναί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ ὀθῷ, ἔχουσα μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ παλάτια τοῦ νεωτέρου Κύρου. Εἰς ταύτην ἐγίνετο πρότερον μέγα ἐμπόριον, καὶ πολλοὶ τῶν κατοίκων της εἶχον μεγάλους θησαυροὺς, ἀλλ' ἡ ὕστερον κτισθεῖσα Ἀπάμεια ἡ Κιβωτὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν παντελῆ ἐκπτωσιν τῶν Κελαινῶν. Ἡρόδ. 7, 26. Ξενοφ. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν λέγεται ὅτι ἐφιλονείκησεν ὁ Μαρσύας μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τῆς μουσικῆς· ταῦτην καλεῖται Ἰτζεκιέχ.

Κελαινεύς, έως, ὁ, ἴδε Κηλαινεύς.

Κελαινώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ὑπέρβιον. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. κατὰ Στράβ. ιβ'. ἢν αὐτὴ μήτηρ τοῦ Κελαινοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ πόλις Κελαιναί. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Λύκον, ὅστις μετετέθη εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δελφὸν ἐξ οὗ ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Φωκίδι Δελφοί. Παυσ. ί, 6.

Κελαναί, αἱ. Κώμη τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος. Παυσαν.

Κελεής, ου, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅστις συνέπλευσε μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόθι εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων μάχην. Ἡρόδ. 5, 46.

Κελένδερις, εως, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταῦτ Κάλανδρον. Ἀπολλόδ. γ', 14, 3. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ λιμένος Πώγωνος.

Κελεός, ὁ. Τίὸς τοῦ Φάρου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν θεὰν Δήμητραν ὅτε αὕτη ἐπεριπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν κόρην αὐτῆς Περσεφό-

νην, πρὸς εὐγνωμοσύνην τῆς ὑποδοχῆς ταύτης ἠθέλησεν ἡ Δήμητρα νὰ κάμῃ ἀθάνατον τὸν υἱὸν τοῦ Κελεοῦ Δημοφῶντα, ἀλλ' ἐνῷ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔκαιε τὴν σωτὴν αὐτοῦ σάρκα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς Μετάνειρα ἰδοῦσα τοῦτο καὶ ἐκβάλουσα δυνατὴν φωνὴν, ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου του· ἡ θεὰ πρὸς παραμυθίαν τῶν γονέων ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἄλλον υἱὸν τὸν Τριπτόλεμον. Ἀπολόδ. α', 5, 1. Κατὰ Παυτ. β', 14 καὶ α', 28. ἔγιναν ἔπειτα ὁ Κελεὸς ἱερεὺς τῆς Δήμητρος μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Διογενείας, Πραξιθέας καὶ Σαισάρας.

Κελεύσταωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰφιδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολόδ. β', 7, 8.

Κελεύτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ἀπολόδ. α', 8, 6.

Κέλλιον ὄρος, τὸ. Ἓν τῶν ἑπτὰ βουνῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ Ῥώμη, ἀποτελοῦν τὸ δεύτερον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τοῦ Διός, ἕτερος τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, τοῦ Βάκχου, ἄλλαι ἀξιόλογοι οἰκοδομαὶ καὶ μία μεγάλη ἀγορά. Στράβ. Ταακ.

Κέλσα, ἡ. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος χειμένη ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ, ταυτὸ Xelso. Πτολ. Στράβ. γ'.

Κέλσος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐπικούριος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ περισσότατα τῆς ζωῆς εἶτὶν ἄλλῃσι γνωστά· ὁ Ὠριγένης ἔγραψε μίαν ἀπολογίαν πρὸς τὸν Κέλσον τοῦτον ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων Λουκ. Ἀλ. 2.—2) Ῥωμαῖος ἰατρός, ζήσας περὶ τὴν πρώτην σωτήριον ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν ἓν μέρος τῆς Ἰατρικῆς πραγματείας του εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Κελταί, οἱ, = Κελτοί. Στράβ.

Κελτίβηρες, οἱ, Celtiberi. Ἓν ἐκ τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας, συνισταμένοι ἐκ Κελτῶν οἵτινες κατὰ καιροὺς εἰσέβαλον ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ ἐξ Ἰβήρων ἐγχωρίων λαῶν, διαφερόντες δὲ τῶν λοιπῶν Ἱσπανῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὸν τρόπον τοῦ βίου καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἰδίας αὐτῶν ἐμπειρίας καὶ ἀσκήσεως· μετὰ ταῦτα κατεστάθησαν οὗτοι κύριοι ἑνὸς μεγάλου μέρους τῆς Ἱσπανίας, ἔχοντες ὑποτελεῖς πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν αὐτῇ γειτόνων λαῶν· ἐτυγχημάτιζον δὲ ἀναμεταξὺ των οἱ Κελτίβηρες οὗτοι ἐξ μεγάλους λαοὺς οἵτινες ἦταν οἱ Ἀρεουάκοι, Arevaci, Βήρωνες, Berones, Πελένδονες, Pelendones κατοικοῦντες ἀρκτικῶς τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, οἱ Λούσωνες, Lusones, Βέλλοι, Belli καὶ Τιτθοί, Titthi, κατοικοῦντες μεσημβρινῶς καὶ ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων τριῶν ἀρκτικῶν λαῶν. Στράβ. γ'. Πτολ. β', 6. Πολύβ. λε', 2. Πλίν. 3, 4. 4, 35. Οἱ Ῥωμαῖοι ἠθυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι τοὺς λαοὺς τούτους διὰ μόνης τῆς πρὸς ἀλλήλους διχοστασίας καὶ ἀσυμφωνίας μετὰ μεγάλας ἀνδρίστασίας τὰς ὁποίας ἐδοκίμασαν ἀεὶποτε ἐκ μέρους των.

Κελτιβηρία, ἡ. Celtiberia. Ἡ χώρα τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατοίκουν τὰ πάλαι οἱ Κελτίβηρες, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Ἄνα, Τάγου καὶ Δουρίου ποταμῶν καὶ σχηματίζουσα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Νέας Καστιλλίας, ἓν μέρος τῆς παλαιᾶς Καστιλλίας καὶ μέρος τῆς Ἀῤῥαγονίας. Στράβ. γ'. Πολύβ.

Κελτική, ἡ. κυρ. Ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχικῶς οἱ Κελτοί, ἀκολούθως δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ Γαλλία ἤτις καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν Ἄλπεων Κελτική ἐλέγετο, ἐπὶ δὲ Καίσαρος Λουγδούνου ὠνομάζετο Κελτική ἰδίως μόνον ἓν μέρος τῆς Γαλλίας ὅπερ ἄλλως Λουγδουνική Γαλλία ἐλέγετο. Στράβ.

Κελτικός, ἡ, όν. Τῶν Κελτῶν ἢ εἰς τοὺς Κελτοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Κελτίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βριτάνου, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρός της φέρων τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Κελτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Κελτοί. Ἡσιόδ. Ἔρωτ. 30.

Κελτοί, οἱ, Celtae. Ἓν τῶν τεσσάρων ἀρχαίων ἐθνῶν τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι· οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ Ἕλληνες ὡς Σκύμνος ὁ Χίος, Ἡρόδοτος καὶ Ἔφορος ἐκάλουν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλους ἐκείνους τοὺς λαοὺς ὅσοι κατεῖχον τὰ ἐντὸς παράλια τῆς Εὐρώπης, ὥστε παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι ἐπεκράτησεν ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἔθνος τῆς Γαλλίας κατοικοῦντας λαούς. Ἦσαν δὲ οἱ Κελτοὶ οὗτοι ἐξ ἐκείνων τῶν λαῶν ὅτοι κατὰ καιροὺς εἰσέβαλον ἐκ τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἐκ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τῆς μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Περὶ τῶν συνόρων τῆς ἐν Γαλλίᾳ χώρας τῶν Κελτῶν δὲν συμφωνοῦσι κατ' ἀκρίβειαν πρὸς ἀλλήλους οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι· συνήθως δὲ ἀναφέρεται ἡ χώρα αὐτῶν μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα (Seine) καὶ Γαρούνα ποταμῶν ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέγα μέρος τῆς Γαλλίας· ἐκ τῶν Κελτῶν τούτων μετέβη προοίμως ἤδη ἓν μέγα μέρος εἰς τὴν ἀρκτῴαν Ἰταλίαν ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις, ὅπου ἔκτισαν πόλεις ὀχυράς. Πολύβ. β', 34. Λιβ. V, 31. Οἱ δὲ λοιποὶ Κελτοὶ τῆς Ἱσπανίας καὶ Βρεττανίας δὲν εἶχον κἀνὲν κοινὸν ὄνομα οὐδὲ γλῶσσαν μὲ τοὺς ἐν τῇ Γαλλίᾳ Κελτούς. Πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἔζων οἱ Κελτοὶ οὗτοι πάντη ἐλεύθεροι ὄντες διῃρημένοι εἰς ἓν μέγα πλῆθος μικροτέρων λαῶν, ἔχοντες ἰδίας ἀριστοκρατικὰς διοικητὰς συνισταμένας ἐκ τῶν εὐγενεστέρων ἑκάστου λαοῦ· ὁ δὲ γενικὸς αὐτῶν χαρακτὴρ διακρίνετο πρὸ πάντων ὡς κοῦφος, ἀλαζονικὸς καὶ πρὸς τὰ πάντα νεωτερίζων. Στράβ. δ'. Δι. Κασσ. 76, 6. ἦταν δὲ μεγάλου ἀναστήματος καὶ ῥωμαλαῖοι, ἀλλ' ὀλίγον ἀντέχοντες εἰς τὰς διαρκεῖς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας των· παρὰ τῶν Μασσαλιωτῶν παρέλαβον οἱ ἐν Γαλλίᾳ Κελτοὶ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, χωρὶς ὅμως νὰ γράφωσι δι' αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Καῖσ. I, 29. VI. 14. οἱ Κελτοί, Ἡρωδ.

Κελτός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Κελτικῆς χώρας, ἡ Γαλάτης—2) ἐπίθετ. ταὐτ. τῷ Κελτικός. Καλλιμ. Δηλ. 173.

Κελτοσκύθαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας. Στράβ.

Κελυδνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰλλυρίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν· ταυτὸν Σκλιάς.

Κέμμενον ὄρος, τὸ, Cebenna. Ὄρος τῆς Γαλλίας ἐκτεινόμενον νοτιοανατολικῶς καὶ σχηματίζον ἐν μέρει τὰ ὅρια μεταξὺ τῆς Ἀκουιτανικῆς καὶ Ναρβωνικῆς Γαλλίας, τὰ νῦν ὄρη τῶν Σεβέννων καλούμενα (Sevennes) Στράβ. δ'. Πλιν. 3, 5. ἔτι δὲ, ἡ Κεμμένη, καὶ τὰ Κέμμενα ὄρη. Στράβ.

Κενομανοί, οἱ, Cenomani. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν ἕως τῶν Ἰουλιακῶν Ἄλπεων. Στράβ. Γενομανοί, παρὰ Πολύβ.

Κενταύρειος, εἶα, ειον. Τῶν Κενταύρων ἢ ἐκ τῶν Κενταύρων ὤν. Εὐριπ.

Κενταυρικός, ἡ, όν. Τῶν Κενταύρων ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κενταύρων· ὁ Κενταυρικὸς βίος. Πλατ.

Κενταύριος, ἰα, ιον, ταὐτ. Τῷ Κενταύρειος. Λουκ.

Κένταυροι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἄγριον τῆς Θετταλίας, τὸ ὁποῖον ὡς λέγεται κατῴκει ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ τῆς Ὄσσης· ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων οἱ Κένταυροι, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, γεννηθέντες ἐκ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Νεφέλης. Σχολιαστ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 268. Διόδ. Σικ. δ', 72. ἢ κατ' ἄλλους ἐγέννησαν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίωνος. Νον. Διον. ιε', 240. ἀναφέρονται δὲ ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ Κένταυροι ὡς ἓν ἔθνος μάχιμον, ἐξηγριωμένον καὶ διατρίβον ὡς ἐπὶ πολὺ κατὰ μόνας περὶ τὰ ὄρη τῆς Θετταλίας καὶ Ἠπείρου, διὸ καὶ Ὅμηρος καλεῖ αὐτοὺς φῆρας καὶ ὀρεστῴους. Πρῶτοι δὲ οὗτοι, ὡς εἰκάζεται, ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἐπολέμουν ἀνέκαθεν ἱππικοί, ἐξ οὗ καὶ Ἱπποκένταυροι συνήθ. ἐκαλοῦντο. Πολλοὶ ἐκ τῶν Κενταύρων τούτων ἐστάθησαν ἐπίσημοι κατὰ τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, πρὸ πάντων δὲ ἀξιοσημείωτος ὑπῆρχε διὰ τὴν ἀγριότητα αὐτῶν ἡ μετὰ τῶν Λαπίθων συμβᾶσα μάχη εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὁμ. Ἰλ. Α, 832. Ὀδ. Φ, 293. Ἡτ. Ἀσπ. 184.

Κένταυρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Λαπίθου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων ἐκ τῆς Στίλβης θυγατρὸς τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Κρεούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατάγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ Κένταυροι. Διοδῤ. Σικ. δ', 71.

Κεντήνιος, ὁ. Centenius. Ὄνομ. Κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κεντόριπα, τὰ, Centuripae. (Κεντούριπαι, παρὰ Πτολμ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως πλησίον τοῦ ὄρους Λίτνης· ταυτὸν Centorbe. Θουκ. ς', 94. Πολύβ. Στράβ. ἔζων Κεντοριπῖνοι, οἱ κάτοικ. Διοδ. Σικ. καὶ Κεντόριπες, οἱ, παρὰ Θουκ. ζ', 32 ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφίβαλτ.

Κεντρίτης, ου, ὁ (ι). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν χώραν τῶν Καρδούχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν· κατὰ d' Anville· ταυτὸν Ηχαβὼρ, κατὰ δὲ Rennel Βελῆς. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 3, 1.

Κέντρωνες, οἱ, Centrones. Λαὸς τις μικρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Henegau καὶ Namour Στράβ.

Κέος, ἡ. = Κέως, ὅπερ ὄρα.

Κεραμεικός, ὁ. (κεράμιος). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν κείμενον βορειοδυτικῶς αὐτῆς περιέχον τὴν ἀγορὰν, τὸ Μητρῷον λεγόμενον, τὸν Θόλον, καὶ τὸ Βουλευτήριον· ἓν ἕτερον μέρος τοῦ Κεραμεικοῦ, ὁ ἔξω καλούμενος Κεραμεικὸς, ἐχωρίζετο τοῦ προτέρου διὰ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ ὁποῖον ἐξήρχοντο διὰ τῆς πύλης Δίπυλον καλουμένης. Ἐνταῦθα ἦν ἡ Ἀκαδημία καὶ οἱ τάφοι τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων Ἀθηναίων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελοῦντο καὶ αἱ λεγόμεναι Διαβρομίαι. Θουκ. ς', 57. Κατὰ Παυτ. ἐκλήθη ὁ τόπος οὗτος Κεραμεικὸς ἀπὸ τοῦ Κεράμου υἱοῦ τοῦ Βάκχου, κατ' ἄλλους δὲ πιθαν. ἀπὸ τοὺς αὐτόθι πολυπληθεῖς κατοικοῦντας κεραμεῖς.

Κεραμεικός, ἡ, όν. Τοῦ Κεράμου ἢ εἰς τὸν Κεράμου ἀνήκων. — ὁ Κεραμεικὸς κόλπος. Κόλπος τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὰ παράλια τῆς Καρίας, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Κεράμου· ταυτὸν Κόλπος τοῦ Μαρμαρᾶ ἢ τῆς Κῶ. Ἡροδ. 1, 174. ἔτι δὲ Κεράμειος καὶ Κεραμικὸς, Ξενοφ. Ἑλ. α', 4, 8. καὶ β', 1, 15.

Κεραμεῖς, οἱ, Ἐνετ. Κεραμευτ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατοικῶν εἰς τὸν ἐντὸς τῆς πόλεως Κεραμεικόν. Πλάτ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1693. ὁ ἐκ Κε-

ραμέων, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Κεραμέων. Πλάτ.

Κεραμεικός, ή, όν, = Κεραμεικός.

Κέραμος, ὁ. Ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Ἀθήναις τόπος Κεραμεικός. Παυσ. α', 3.

Κέραμος, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ αὐτόθι Κεραμεικὸς κόλπος, Στράβ. ἔθεν, Κεραμεικός, Κεράμειος, καὶ Κεραμικός, ή, όν, τῆς Κεράμου ἢ εἰς τὴν Κέραμον ἀνήκων.

Κεράμων, ωνος, ὁ (α) Ἀθηναῖός τις ἢ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν.

Κεραμῶν ἀγορά, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Φρυγίας, κατὰ Rennel· ἡ νῦν Κουταχιά, κατὰ δὲ Reichard ἡ ἐν Φρυγίᾳ Κέραια, τῶν Σανδακλέχ. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 2, 10. —

Κέρας, ατος, τό. Ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ. Στράβ.

Κεραστούς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, οὖσα ἀποικία τῆς πόλεως Σινώπης, ὕστερον Φαρνακία κληθεῖσα, ἐκ τῆς ὁποίας ἔφερε πρῶτον ὁ στρατηγὸς Λεύκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, ἀφ' ἧς ἔκτοτε ὠνομάσθη ὁ κερασὸς οὗτος κέρασον ἢ κεράσιον· τῶν Κερασούντιοι. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε', 3, 2. ὅθεν Κερασούντιοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ, Κερασουνταῖοι, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 3, 32.

Κέρατα, τά. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος ἔχον δύο ἐξεχούσας ἄκρας ἐκτεινομένας εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος. Στράβ.

Κερασυνία, ή, ἴδε, Κερυνία.

Κεραύνια ὄρη, τά. Ὄρη ὑψηλὰ καὶ ἀπότομα μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, τῶν ὁποίων ἡ ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν ἄκρα ἐκαλεῖτο Λιχνεκερυνία, τῶν ὄρη τῆς Χιμαίρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 520. Στράβ. — 2) ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν συνέχεια τοῦ Καυκάσου ὄρους.

Κεραύσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Λυκαίου καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγὰς του ὁ ποταμὸς Νέδα. Παυσ.

Κερβέριοι, οἱ. Ἐπίκλαστον ἐθνικὸν ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης αἰσχετζόμενος ἐφάπτεται τῶν παρ' Ὁμήρ. Κιμμερίων, οἵτινες κατῴκουν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἅιδου ἐν αἰωνίῳ σκότει. Ἀριστφ. Βρ. 189.

Κέρβερος, ὁ. Ὁ παταχθόνιος κύων, ἔχων ὡς ἐπλάττετο τρεῖς κεφαλὰς καὶ φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅιδου· καθ' Ἡσιοδ. Θεογ. 311. ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης μὲ πεντήκοντα κεφαλάς· κατ' ἄλλους δὲ ἱστορικοὺς ὑπῆρχεν ὁ Κέρβερος φοβερός τις δράκων διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ὑπελάμβανον ὡς τὴν εἰς Ἅιδου κατάβασιν. Ἑκατ. Μιλήσ. παρὰ Παυσ. Λακ. 25. Τοῦτον τὸν Κέρβερον καταβὰς ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν Ἅιδην ἔφερεν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέους εἰς τὸν κόσμον, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἰδῇ αὐτὸν τὸν ἔπεμψε πάλιν ὀπίσω. Ἀπολδρ. β', 5, 12. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 623.

Κερδονία ἡ. Herdonia, Λιβ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῶν Ordona Στράβ.

Κερδύλιον, τό. Χωρίον τῆς Θράκης κείμενον πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως. Θουκ. δ', 6.

Κερδώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φορωνέως, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ὑπῆρχεν εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 21. —

Κέρδων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύριον δούλου, παρὰ Δημ.

Κερεάτης, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 34.

Κερησσός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ Παυσ. - 2) πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰακετανῶν· ταυτὸν Cerera.

Κέρθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἴβθην. Ἀπολδρ. β', 7, 8. ἔνθα ὁ Heyne ἀντὶ Κράθη ἀναγνωστ.

Κερκάσωρος πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Ἑπτανομίδι ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅστις χωρίζεται ἐνταῦθα εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Ναυκρατικὸν καὶ Πηλουσιακὸν· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἦσαν τὰ σύνορα τῆς μεταξὺ καὶ κάτω Αἰγύπτου· ταυτὸν Ἑσνά, ἡ Ἀκνᾶς. Ἡροδ. 2, 15. καὶ, Κερκέσουρα, Στράβ.

Κερκαφίδης, ου, ὁ (- υ υ -) Τίτος τοῦ Κερκάφου, Ἀνθ.

Κέρκαφος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἥλιου, ὃς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κυδίππην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λίνδαν, Ἰάλυσον καὶ Κάμειρον ἐν Ῥόδῳ ἔνθα ἐβασίλευσεν. Διοδρ. Σικ. ε', 56 — 57. — 2) Τίτος τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ, Στράβ. θ'.

Κερκέστης, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ Δαναΐς Δώριον ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν. Ἀπολδρ. α', 1, 5.

Κερκέται, οἱ. Cercetae. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ διάγον βίον πειρατικόν· πιθαν. οἱ νῦν Κιρκασσοί. Στρίβ. καὶ, Κερκέτιοι, Διον. Περ. 682

Κερκετεύς, έως, ὁ, Cercetius. Πλίν. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σίμου. Στράβ. — 2) συνέχειά τις τοῦ Ὄρους Πίνδου ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κερκηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ Θεογ. 355.

Κερκιδᾶς, ᾶ, ὁ. Ἀρκάς τις, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. τελ. 324. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἀρκάδων ἐκ Μεγαλοπόλεως, ποιητὴς καὶ νομοθέτης. Πολύβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Κέρκινα, ἡ. Ὄρος τῆς Παιονίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Σιντῶν, πιθαν. τὸ νῦν Πιρλίκπη λεγόμενον. Θουκ. β', 98. — 2) Νῆσος καὶ πόλις πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτεως ἐν Ἀφρικῇ, μ' ἐπιτήδειον καὶ εὐρύχωρον λιμένα, οἰκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Καρχηδονίους· ταυτὸν Κερκίνη. Διοδρ. Σικ. Κέρκινα, παρὰ Στράβ. ὅθεν, Κερκινήτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Κερκινῖτις, ίδος, ἡ. Τῆς Κερκίνης· ἡ Κερκινῖτις λίμνη. Λίμνη τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 11.

Κερκίνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Βοιβηΐδος λίμνης.

Κέρκιννα, ἡ = Κέρκινα. Στράβ. Δίον. Περι 480.

Κερκιννῖτις, ίδος, ἡ, προσυπακμ. νῆσος. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκίνης ἐν Ἀφρικῇ Στράβ. Πλίν.

Κέρκυρ, υρος, ὁ. = Κερκυραῖος.

Κέρκυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Φαίακα. Διοδ. Σικ. δ', 74. Ἀπολδ. Ῥοδ. Δ, 568.

Κέρκυρα, ἡ. Corcyra. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων Ἰονίων νήσων κειμένη ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τοῦ Ἰονίου Πελάγους, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φαιάκων καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σχερίη καλουμένη· ὕστερον ἑκατοκήθη ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Κορινθίων, ἥτις ἔκτισεν ἐπ' αὐτῆς μίαν ἐπίσημον διὰ τὸ ἐμπορικὸν της ὁμώνυμον πόλιν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτηδειοι ναῦται, ἔχοντες ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περτικοῦ καὶ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἰσχυρὸν στόλον· ταυτὸν Κέρκυρα ἡ κοινοτρ. Κορφοί, Corfu. καὶ Κέρκυρα. Στράβ. — Ἡροδτ. Θουκ. ὅθεν, Κερκυραῖος, αἷα, αῖον, τῆς Κερκύρας ἢ ἐκ τῆς Κερκύρας ὤν. Οὐτιακτ. Κερκυραῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ, Κερκυραιεύς, ή, όν· ὁ εἰς τὴν Κέρκυραν ἀνήκων. Θουκ.

Κερκύων, ονος, ὁ. (υ) Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Ἡφαίστου, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων ἐν Ἐλευσῖνι, ὃς τις ἀναγκίζων ὅλους τοὺς διαβαίνοντας αὐτόθεν ξένους νὰ παλαίωσι μετ' αὐτοῦ τοὺς ἐφόνευεν ἀνιλεῶς, τελευταῖον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐφονεύθη, ἀφ' οὗ πρότερον ἐβιάτωσεν τὴν Ἰθίαν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀλόπην. Διοδρ. Σικ. δ', 61. Παυσ. α', 39. Πλουτ. Θησ.

Κέρκωπες, οἱ, Ἐθν. Κέρκωψ. Λαός τις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικῶν περὶ τὴν Ἔφεσον, περιρρήτος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἀπατηλὸν καὶ πανοῦργον αὐτοῦ χαρακτῆρα, οἵτινες ὡς ἐλέγετο, ἐζήτουν μὲ ποικίλους καὶ δολίους τρόπους ν' ἀπατῶσιν ὅλους τοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους τελευταῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐξωλόθρευσεν νικήσας αὐτούς. Ἀπολδρ. β', 6, 3. καὶ Ἡροδτ. 7, 216. ἐκαλεῖτο ἓν μέρος πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν Κερκώπων ἕδος. Κάτα Lobeck. Ἀγλαοφαμ. παριστάνοντο οἱ Κέρκωπες οὗτοι ἐν τῇ Ἀττικῇ κωμῳδίᾳ ὡς γόητες καὶ πανοῦργοι δαίμονες τῶν Ἑλλήνων, ἐξαιρτ. ἀναφερόμενοι εἰς τὰς ταραττώδεις καὶ ἐξαισίους πράξεις τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ Λουκιαν. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς ψεύστας καὶ κακοτρόπους ἄνδρας. Λουκ. Ἀλ. 4. ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρεται ἔτι καὶ ἓν δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδου.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ. Πυθαγόρειός τις φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπολδρ. β', 1. — 2) ἐπίκ. τοῦ Κέρκωπες.

Κέρνη, ἡ. Cirne. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Καρχηδονίων· ταυτὸν Ἀργουίνη, ἡ κατὰ Gosselin Φεδάλη. Πολύβ. Διον. Περ. ὅθεν, Κερναῖοι, οἱ κάτοικ.

Κερρήτανοι, οἱ, Cerretani. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰβήρων. Στράβ. γ'. Πλίν. 3, 4.

Κερσοβλέπτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὃς τις ἐχάρισεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν τῆς Χερσονήσου. Δημ. Αἰσχίν.

Κέρσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ῥέων διὰ μέσου τῶν Συρίων Πυλῶν· ταυτὸν Μερκές. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 4, 4.

Κερτόνιον, τό, καὶ Κερτώνιον ἐν Χειρογρ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀτταρνέως, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 8. ἄλλως δὲ ἄγνωστος. κατὰ Οὐδσ. ἡ παρ' Ἡροδτ. πόλις Καρήνη καλουμένη, ἢ ἡ παρὰ Στεφ. Βυζ. Κυτώνιον.

Κερύνεια, ἡ. (υ) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων καὶ ἓν ὁμώνυμον ὄρος αὐτόθι, πλησίον τῆς Ἑλίκης. Πολύβ. Στράβ. καὶ Κερυνία, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ις', 6. ἔτι δὲ Κερκυνία, ἡ, ἐν τισι ἐκδοσ. ὅπερ κατὰ Mannert ἐστιν ἡμαρτμ. — ὅθεν, Κερυνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ, Κερύνειος, αία, αιον, τῆς Κερυνείας ἢ εἰς τὴν Κερυνείαν ἀνήκων· ὁ Κερύνειος πάγος, ἡ περὶ τὴν Κερύνειαν χώρα. Καλλμ. Ἀρτ. 109. — ἡ

Κερύνεια ἔλαφος, μία τῶν πέντε χρυσοκεράτων ἐλάφων κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἄρτεμις ἔκαμεν τὰς πρώτας αὐτῆς θηρευτικὰς δοκιμάς, ἥτις ὡς λέγεται εἶχε καὶ χαλκοῦς πόδας· ταύτην θηρεύσας μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἔφερεν, ὡς λέγεται, εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολλόδ. β', 4, 3. Διοδ. Σικ. δ', 13. Παυσ. ζ', 25. — 2) πόλις τῆς νήσου Κύπρου. Σκύλ.

Κερυνῖτις, ιδος, ἡ (υ-υ) Τῆς Κερυνείας ἡ ἐκ τῆς Κερυνείας οὖσα, ἡ Κερυνῖτις ἔλαφος= Κερύνεια ἔλαφος. Ἀπολλόδ.

Κέρχνεια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Κέγχρεια, ὅπερ ὄρα.

Κερχνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Κεγχρίς. Τῆς Κεγχρείας ἡ εἰς τὸν λιμένα Κεγχρέας ἐν Κορίνθῳ ἀνήκων. Καλλ. Δηλ. 271.

Κερωνία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. Πτολ. καὶ Κερύνεια. Σκυλ.

Κερωσσός, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Μαλίτης, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 573.

Κεστρίνη, ἡ. (ῑ) Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Κεστρίνου.

Κεστρῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἕλλου καὶ τῆς Ἀντρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ μικρὰ χώρα τῆς Θεσπρωτίας Κεστρίνη. Παυσ. α, 11.

Κέστρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὃς τις γιγόμενος πλευστὸς ῥέει διὰ τῆς πόλεως Πέργης. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε. καὶ Καΰστρος. Πτολμ. κατὰ Reich τὸ παρὰ Ξεν. Καΰστρου πεδίον καλούμενον.

Κευθώνυμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μηνοιτίου, ὃς τις οὗτος ἐφύλαττε τὰς ἀγέλας τοῦ Πλούτωνος. Ἀπολλόδ. β', 5, 12.

Κεφαλή, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουΐδ. Κεφαλῆσιν, Ἐπίρρ. ἐν Κεφαλῇ Ἀριστφ. Ὄρν. 476.

Κεφαλλήν, ῆνος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χαλκῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἥτις εὑρίσκετο εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. Παυσ. ί, 19.

Κεφαλλήν, καὶ Κεφαλλῆν, ῆνος, πληθ Κεφαλλῆνες, οἱ, Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλληνίας, οἵτινες παρ' Ὁμήρ. ἀναφέρονται ὡς ὑπήκοοι τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ὁ ποιητὴς περιλαμβάνει τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Ἰθάκης, Ζακύνθου καὶ αὐτῆς τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανίας, Ἰλ. Β, 631. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἰδίως μόνοι ἐλέγοντο οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡρόδτ. Θουκ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Κεφαλληνίας ἡ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἀνήκων. Σοφ. Φιλ. 791. (Οἱ ἐνίοις λεύρηται παρὰ Δημ. ἐκδ. Beck. Σκυλ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέρ. Συγγραφ.)

Κεφαλληνία, καὶ Κεφαλληνίη, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα Ἑλληνικὴ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Σάμην καὶ Σάμον. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδίδου εὑρίσκοντο ἐν αὐτῇ τέσσαρες πόλεις, ἡ Σάμη, οἱ Πρῶνοι, οἱ Κρᾶνιοι καὶ ἡ Πάλη, ὕστερον δὲ ἐκτίσθη καὶ ἄλλη πόλις ὁμώνυμος τῆς νήσου. Ἡρόδτ. 9, 28. Θουκ. β', 30. ἐξουσιάζετο δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ Κεφαλληνία ὑπὸ τῶν Θηβαίων, ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων καὶ τελευταίων ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, ἕως οὗ ὑπέπεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν· τῶν Κεφαλληνιακὸς, ἡ, όν, ὁ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἀνήκων.

Κεφαλίς, ίδος, ἡ, =Κεφαλοίδιον, ὅπερ ἴδε.

Κεφαλοίδιον, τό, καὶ Κεφαλίς, ίδος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας· ταύτην Cephalì. Στράβ.

Κέφαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἔρσης ἢ Κρεούσης Ἀπολλόδ. γ', 13, 3. τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος ἁρπάσασα ἡ Ἠὼς ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Συρίαν τὸν Φαέθοντα. Ἡσ. Θεογ. 986. Παυσ. α, 3 κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. ἐγέννησε τὸν Τιθωνόν. — 2) Τίὸς τοῦ Δηιονέως βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης, ἔκγονος τοῦ Αἰόλου καὶ ἀνὴρ τῆς Προκρίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως· ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος εἰς τὸν κατὰ τῶν Τηλεβόων πόλεμον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῶν αὐτόθι νήσων τῶν ὁποίων οἱ κατοικοι ὠνομάσθησαν ἔκτοτε ἀπ' αὐτοῦ Κεφαλλῆνες· οἱ ἀπόγονοι τούτου ὁ Χάλκινος καὶ Δηΐτος ἦλθον μετὰ δέκα γενεὰς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐντὸς συγκατατάχθησαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Παυσ. α, 37. Καλλμ. Ἄρτμ 209. Ἀπολλόδ. β', 4, 7. — 3) Ῥήτωρ Συρακούσιος ἢ ἐκ Θουρίων, ὃς τις μετῴβη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους· υἱοὶ αὐτοῦ ὑπῆρξαν ὁ Πολεμαρχος, Εὐθύδημος καὶ ὁ περίφημος ῥήτωρ Λυσίας, Πλατ. Δημ. — 4) Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις υἱὸς κεραμέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν τριάκοντα Τυράννων. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 249.

Κέως, ω, ἡ. Αἰτκ. Κέως, Ἰωνικ. Κέος, Cea. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου ἀκρωτηρίου, πατρὶς τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἔτι δὲ Κία, ἡ, παρὰ Πτολ. τανῦν Ζία. Πιτ. Ἡροδτ. ὄθεν, Κεῖος, ὁ κάτοικος Θουκ.

Κηδαλίων, ωνος, ὁ. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου εἰς τὸ ἐν Λήμνῳ χαλκεῖον τοῦ θεοῦ τούτου, ὃς τις λέγεται ὅτι κάθηντο τὸν Ὠρίωνα πρὸς τὸν Ἥλιον ὅτε ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος, Λουκ. Ἐρωτοπ. 32. Heyn. Ἀπολλόδ. σελ. 50.

Κήϊος, ὁ. Ἰωνικ. καὶ ποιητκ. ἀντὶ Κεῖος. Ἡροδτ. Θουκρ.

Κηκαιεύς, ῆος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης. Ἀριστφ. Νεφ. 986.

Κηλαινεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀπολλόδ. β', 4, 5 — 6. ἔτι δὲ καὶ Κελαινεύς γράφ.

Κηλοῦσα, ἡ, =Κιλῶσα, ὅπερ ὄρα. Ξεν. Ἑλ. δ', 7, 7.

Κηναῖον, τό. Cenaeum. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Καπο Δι Σωσια καλούμενον. Ὁμ. Τμ. Ἀπόλ. 219. Θουκ. ὄθεν Κηναῖος, αία, αῖον, τοῦ Κηναίου ἢ εἰς τὸ Κηναῖον ἀνήκων, τὸ Κηναῖον ἄκρον Σοφοκλ. Τραχ 753. — ὁ Κηναῖος Ζεύς, ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κηναίου. Σοφ. Τραχ. 238. Ἀπολλόδ. β', 7, 7.

Κῆπις, ίδος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ.

Κῆποι, οἱ, σπαν. ἑνικ. ἡ Κῆπος, Copi. Πόλις τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, κειμένη ἀνατολικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων· τανῦν Κεπίλ. Αἰτχ. Στράβ. — 2) Οἱ Κῆποι, οὕτως ἐκαλεῖτο τοπος τις ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Λουκ. Παυσ.

Κηρεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνοντα τὰ πρόβατα ἔλεγετο, ὅτι ἐλιμβανον λευκότατον μαλλόν. Στράβ. παρὰ δὲ Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκ. 148. εὑρητὴς ἡμαρτ. Κερέης.

Κηρινθος, ἡ Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Χαλκίδος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 538. Στράβ.

Κήρυκες, οἱ. Μία τῶν ἐπιστημοτέρων ἱερατικῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἀθήναις, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Κήρυκος υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ. Θουκ. η', 53.

Κήρυξ, υκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κηρύκων ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α'. Πλουτ. 9, 103.

Κήτειοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Κητείου ποταμοῦ καὶ κατοικιῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα Ἑλλάν χώραν κληθεῖσαν ἡ περὶ τὴν Πέργαμον. Ὁμρ. Ὀδτ. Λ, 521. (ὁ Ἀρίσταρχ. ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν κατ' Εὐστάθ. ὡς προσηγορικὸν ὄνομα παραγόμενον ἐκ τοῦ κῆτος, καὶ ἑρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ μεγάλοι.)

Κήτειος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μυσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον. Στραβ. ἔτι καὶ Κητώεις, ἐντος, ὁ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδτ.

Κητεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς κατὰ Φερεκδ. παρ' Ἀπολλόδ. γ', 8, 2.

Κητώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας. Ἡσ. Θεογ. 270, 333. Ἀπολλόδ. α', 2, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Κηΰξ, ῦκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑωσφόρου ἢ τοῦ Ἑσπέρου καὶ τῆς νύμφης Φιλωνίδος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τραχινίας χώρας ἐν Φωκίδι καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαντου τοὺς καταδιωκομένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους παῖδας αὐτοῦ. Παυσ. α', 33. Ἀπολλόδ. β'. 7, 6. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ περίφημος Ἀλκυόνη, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα ἀπὸ ζηλοτυπίαν μετεμόρφωσε μετὰ τοῦ Κηΰκος εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυόνην λεγόμενον. Ἀπολλόδ. α', 7, 4. — παρά τισι μυθογράφοις ἀναφέρεται ἕτερος Κηΰξ βασιλεὺς τῆς Τραχινίας πατὴρ τοῦ Ἱππάσου, τὸν ὁποῖον ὅμως οἱ πλεῖστοι συγχέουσι μετὰ τοῦ προτέρου.

Κηφεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεὺς τῆς Τεγέας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεκστρατεύτευσεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπολλόδ. β', 7, 3. ἢ ἄλλως υἱὸς τοῦ Ἀλέου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 164. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 2) Τίὸς τοῦ Βήλου, ἀνὴρ τῆς Κασσιόπης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡροδτ. 7, 61. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀλέου καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ Τεγέας, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισαν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Πολιάτιδος Ἀθηνᾶς. Παυσ. η', 47. Ἀπολλόδ.

Κηφῆνες, οἱ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες ἀρχαιότερον τοὺς Πέρσας. Ἡρόδ. 7, 61.

Κηφισσία, ἡ, =Κηφισία, ὅπερ ἴδε.

Κηφισία καὶ Κηφισσία, ἡ (-υ-). Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ συγκατατάχθεῖσα μεταξὺ τῶν λοιπῶν δήμων τῶν Ἀθηναίων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στράβ. — ὄθεν, Κηφισιᾶσιν, ἐπίρρ. ἐν Κηφισίᾳ. Αἰτχ. καὶ, Κηφισιεύς, έως, ὁ κάτοικος. Πλάτ. Ἀπολγ. (ἡ γραφ. Κηφισσία καὶ Κηφισσός ἐστιν ὀλιγτρ. ὀρθή.)

Κηφισίς, καὶ Κηφισσίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κηφισοῦ, ἢ εἰς τὸν Κηφισὸν ἀνήκουσα, ἡ Κηφισὶς λίμνη, =Κωπαΐς. Ὁμρ. Ἰλ. Ε, 709. Παυσ. ἐκλείπει δὲ ἡ λίμνη αὕτη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Κηφισοῦ ποταμοῦ ὅστις εἰσβάλλει εἰς αὐτήν.

Κηφισόδημος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἀχ. 705.

Κηφισόδοτος, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ξεν. Δημ. Λεπτ. σελ. 501. — 2) Εἷς τῶν ἀρίστων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν. Παυσ.

Κηφισόδωρος, ὁ. Δοχαγὸς τοῦ στρατεύματος τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Ἀναβάσει τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ἀθηναῖος. Ξεν. Ἀνάβτ. — 2) Τίὸς τοῦ Πραξιτέλους, εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν, τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα ἔργα ἐν Ῥώμῃ. Πλίν. — 3) Ἕτερος ἀγαλμα-

τοποιός, ζήσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας ἀγάλματα διαφόρων ἀρχαίων φιλοσόφων.

Κηφισός, καὶ Κηφισσός, ὁ, Δωρικ. Καφισός. Ποταμὸς τῆς Φωκίδος, πηγάζων ἐκ τῆς πόλεως Λιλαίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐν Βοιωτίᾳ· ταῦτ' ἔστι Μαυρόνερο. Ὅμ. Ἰλ. Β, 522. Διόδ. Σικελ. ιϛ', 37. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὰ μακρὰ τείχη καὶ ἐκβάλλων πλησίον τοῦ Φαληρέως εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Ξενοφ. Στράβ. Εὐριπ. Μηδ. 835. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴναχον. Παυσ. β', 15, ὥστ' αὐτὸς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀνεφέροντο καὶ ἄλλοι μικροὶ ποταμοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος καὶ Σκύρου καὶ ἐν Σικυῶνι. Στράβ. (ἡ γραφ. Κηφισσὸς ἔστιν ὀλιγτρ. ὀρθή, παρβλ. Buttm. Ἑλλ. Γραμμτ. 21. σελ. 81.)

Κηφισοφῶν, ῶντος, ὁ, Ἀθηναῖος ἐκ τῆς φατρίας τῶν Ἀριστοκρατικῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. — 2) Τίος τοῦ Κηφισοφῶντος Ῥαμνούσιος, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, κατήγορος δὲ τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. — 3) Τίες τῶν Κλέωνος, τὸν δῆμον Ἀναφλύστιος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις. Δημ. Στεφ. — 4) Δοῦλος τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου, ὅστις κατ' Ἀριστοφάνην ἐβοήθει τὸν δεσπότην του εἰς τὰς τραγικὰς παραστάσεις. Ἀριστοφ. Βάτρ. 944.

Κία, ἡ, = Κέως. Πτολ.

Κιάβρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας χώρας ἐν Εὐρώπῃ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ ἄνω Μοισία ἀπὸ τὴν κάτω Μοισίαν. Πτολμ. γ', 9. ταῦτ' ἔστι Ζβρίτς.

Κιανός, ἡ, ὁν [ῠ-ῠ] (Κῖος). Τῆς Κίου, ὁ εἰς τὴν Κῖον πόλιν τῆς Βιθυνίας ἀνήκων· ὁ Κιανὸς κόλπος. Κόλπος τῆς Προποντίδος, κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. — Κιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κίου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1354. Πολύβ.

Κιανίς, ίδος, ἡ (ῠ-ῠ). Τῆς Κίου, ἡ Κιανὶς γῆ, ἡ περὶ τὴν Κῖον ἐν Βιθυνίᾳ χώρα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1177.

Κιβαλίς, ίδος, ἡ, Cibalae. Πόλις τῆς Παννονίας, κειμένη ἐπί τινος λόφου πλησίον τῆς βάλτου Ἰούλκας λεγομένης, πατρὶς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεντιανοῦ. Πτολμ. β', 16. Ζωτιμ.

Κίβυρα ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη περὶ τὰ σύνορα τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· ταύτην τὰ ἐρείπια τῆς Ἀρουηδείης λεγομένη. Στράβ. — 2) ἡ μικρά. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ταύτ' Ἰβούρας. Στράβ.

Κιβωτός, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Ἀπάμεια. Στράβ.

Κιγδαγάτας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 992.

Κίγκιος, ὁ, Cincius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Κιδαρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποίον ἐλατρεύετο ἐν Φιγαλείᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας τὸ αὐτόθι ἄγαλμα εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐμαστιγώνετο ὑφ' ἑνὸς ἱερέως. Παυσ. η', 15.

Κιέρος, ἡ, ἴδα Προυσίας.

Κιζάρα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 7.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιθαιρών. Παυσαν. θ', 1, 2.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, περίφημον ἐν τῇ Μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι αἱ Βάκχαι κατεσπάραξαν τὸν Πενθέα, τὸν δὲ Ἀκταίονα οἱ κύνες αὐτοῦ. Πινδ. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δηλ. 97. — ὅθεν, Κιθαιρώνειος, α, ον, τοῦ Κιθαιρῶνος, τό Κιθαιρώνειον λέπας. Εὐριπ. Βακχ. 698. — ὁ Κιθαιρώνειος λέων, ὁ φερέοικος λέων τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις ἥφανιζε τὰ πεῖρατα τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλόδ. β', 4, 9. — Κιθαιρώνιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κιθαιρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος ὤν, ἡ Κιθαιρώνιος νύχ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 996. καὶ, Κιθαιρωνίς, ίδος, ἡ, ἰδιωτρ. τύπ. Θηλκ. τοῦ Κιθαιρώνιος, Ἡρόδτ.

Κιθαιρώνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος. Παυσ. β', 2.

Κιθαρίστη, ἡ, Citharista. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ μικρὸν λιμένα ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας· ταύτην Ciotat.. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Κικέρων, ωνος, ὁ, Cicero. Μάρκος Τούλλιος. Εἷς τῶν περιφήμων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων ῥητόρων τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς τὸ 104 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν πόλιν Ἄρπιναν τῆς Ἰταλίας. Διδαχθεὶς τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν ὑπὸ τῶν πλέον σοφῶν ἐν Ῥώμῃ τότε διδασκάλων, μιμούμενος ἐξαιρέτως τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐπιστήμονας τῶν Ἑλλήνων ῥήτορας, μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν περίφημον διδάσκαλον τῆς φιλοσοφίας Ἀντίοχον. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὑπατεύων εἰς τὴν Ῥώμην ἐξερράγη καὶ ἡ φρικώδης ἐκείνη συνωμοσία τοῦ Κατιλίνα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ δεινὰ καὶ ὀλέθρια ἀποτελέσματα μόνος οὗτος ὁ συνετὸς καὶ μέγας ἀνὴρ ἔσωσε τὴν Ῥωμαϊκὴν Δημοκρατίαν, διὸ ὁ καὶ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πατὴρ τῆς πατρίδος· ἐλίξας δὲ καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας κατεπειγούσας περιστάσεις πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πολιτείαν διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων καὶ τοῦ θερμοῦ πατριωτισμοῦ του, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ μεγάλου Πομπηίου καὶ τὴν ἐν Ῥώμῃ ὑπερτάτην ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ἀπομακρυνθεὶς ὁλοτελῶς τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἐδόθη κατ' ἰδίαν ὅλως εἰς τὴν μελέτην τῆς φιλοσοφίας, συντάττων τοὺς θαυμασίους ἐκείνους πολιτικοὺς καὶ ῥητορικοὺς λόγους του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος καταδιωκόμενος ἀσπλάγχνως ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου καὶ ἐπεύδων νὰ σώσῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς εἰς Μακεδονίαν φυγῆς του, ἐθανατώθη δ' ἐπιταγῆς τοῦ Ἀντωνίου ὑπό τινος ταγματάρχου Ποπιλλίου τὸν 64 χρόνον τῆς ἡλικίας του 44 ἔτος πρὸ Χρ. Διάφοροι λόγοι, ἐπιστολαὶ καὶ φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι τοῦ χορυφαίου τούτου Ῥωμαίου ῥήτορος διέμειναν σῶοι ἄχρι τῆς σήμερον, εἰς τοὺς ὁποίους πρὸ πάντων εὑρίσκει τις μεγάλην καὶ βαθεῖαν Ἑλληνικὴν πολυμάθειαν. Πλούτ. — 2) Τίος τοῦ προτέρου, γεννηθεὶς τὸ 688 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκλίχθη ὕπατος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐποχὴν ἴδεν εὐχάριστος τὴν πτῶσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ καὶ φονέως Ἀντωνίου μαζὶ ὅλης αὐτοῦ τῆς γενεᾶς.

Κίκονες, οἱ (ῐ), ἐνικ. Κίκων, ονος, ὁ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περὶ τὰ παράλια ἀπὸ τοῦ Ἰσμάρου ἕως τοῦ Δίσου ποταμοῦ ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 846. Ὀδ. Ι, 39. Ἡρόδτ. 7, 59.

Κικονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ. Στέφ. Βυζ. μὲ πόλιν τὴν Μαρώνειαν.

Κικύνθος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Παγασαίου Κόλπου παρὰ τῇ Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Κίκυννα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Ἡσυχ. — ὅθεν, Κικυννεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κικύννης. Ἀριστοφ. Νεφ. 210, ἔνθα Κικυννῆς, οἱ, πληθ. κεῖται.

Κιλικία, ἡ (υυ-), Cilicia. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐπικρατειῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Συρίας, Καππαδοκίας, Λυκαονίας, Παμφυλίας, Ἰσαυρίας καὶ τῆς μεσογείου θαλάσσης καὶ περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν τοῦ Ἀμάνου καὶ Ταύρου ὀρέων. Ἐκλήθη Κιλικία, ὡς λέγεται, ἀπὸ τοῦ Κίλικος υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Κάδμου, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἕλιξ, διὰ τὸ ἑλικοειδὲς αὐτῆς σχῆμα· ἦν δὲ διῃρημένη εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἢ τραχεῖαν Κιλικίαν, κειμένην δυτικῶς καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένην ὑπὸ ὀρέων. Ἡρόδτ. 2, 34. Στράβ. καὶ εἰς πεδιάδα ἢ ἐπίπεδον Κιλικίαν, σχηματίζουσαν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἦν τὸ εὐφορώτερον καὶ τερπνώτερον διὰ τὴν θέσιν του. Μητρόπολις τῆς Κιλικίας χώρας ὑπῆρχεν ἡ Ταρσὸς ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κίλικες, οἱ κάτοικοι τῆς Κιλικίας.

Κιλίκιος, ία, ιον, καὶ ιος, ὁ, ἡ, ιον (υυυ). Τῆς Κιλικίας, ἐκ τῆς Κιλικίας ὢν ἢ εἰς τὴν Κιλικίαν ἀνήκων· τὸ Κιλίκιον Ἄντρον· τὸ ἐν Κιλικίᾳ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτε διετρίβεν ὁ Τυφών. Πινδ. Αἰσχ. Προμ. 351, Ἡ Κιλίκιος θάλαττα, ἡ περὶ τὴν Κιλικίαν θάλασσαν. Στράβ. (ὅθεν, Κιλίκιον, Κιλικίζω καὶ Κιλικισμός, ἅπερ ἴδε ἐν Λεξ.)

Κίλιξ, ικος, ὁ (ῐ-). Τίος τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαχθείσης ἀδελφῆς των Εὐρώπης· μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ εὕρῃ αὐτὴν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν περὶ τὸν Πύραμον ποταμὸν χώραν τῆς Ἀσίας, διέμεινεν αὐτόθι καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κιλικίαν. Ἡρόδτ. 7, 91. Ἀπολλόδ. γ', 1, 1. τούτου ἡ Θυγατηρ Θήβη ὑπανδρεύθη τὸν υἱὸν τῆς Ἠυβοίης Κορύβαντα. Διόδ. Σικελ. ε', 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας, καὶ πληθ. οἱ Κίλικες, ὄντες ἀνέκαθεν Σύροι τὸ γένος, ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐν τῇ μεγάλῃ Μυσίᾳ δύο βασίλεια τὸ τῶν Θηβῶν καὶ τὸ τῆς Λυρινησσοῦ, ὕστερον δὲ κατοικήσαντες εἰς τὴν ἰδίως Κιλικίαν, ἦσαν περιβόητοι διὰ τὰς πειρατείας καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπιστίαν των, ἔχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη μὲ τοὺς Καππαδόκας. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 397. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Κίλισσα, ἡ· ἐπίθετ. Τῆς Κιλικίας ἢ ἐκ τῆς Κιλικίας οὖσα· ἡ Κίλισσα ναῦς. Ἡρόδτ. — 2) Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας. Ξενοφ.

Κίλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. — 2) Ἡθελημένη τῆς Ἐκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμοίτου, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πρίαμος ἐγέννησε παρανόμως τὸν Μυσιπποι. Τζέτ.

Κίλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅμ. Ἰλ. Α, 38. Ἡρόδτ. 1, 149.

Κίλλης, ου, ὁ, Παυσ. ε', 10. καὶ Κίλλος, ὁ, Στραβ. η'. Ἥρωες τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Κιλικία.

Κιλλικών, ῶντος, ὁ. Προδότης Μιλήσιος, ἰδίως Ἀχαιὸς καλούμενος, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Μίλητον εἰς τοὺς Στρατηγοὺς τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 362. Ἡσύχ.

Κιλλουτά, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ϛ', 19.

Κίμερος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταινῦν, Καπο Κερβοῦττα. Στράβ.

Κίμβροοι, οἱ κατὰ Manner. Ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς ἐν τῇ Κιμμερίᾳ Κιμμερίους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ ἕλους τοὺς κατοίκους τῆς νῦν χερσονήσου Ἰουτλανδίας ἐν τῇ Δανίᾳ, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ Πλούταρχ. Μαρ 11 ὀνομάζει Λῃστὰς, Latrones, Pomp. Fect. ἀνύπαρχε δὲ ἀκριβῶς ἐγνωσμένη ἡ καταγωγὴ τῶν λαῶν τούτων παρὰ τοῖς παλαιοῖς Συγγρ. τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἐξ ὧν εἰ μὲν ὑπελάμβανον αὐτοὺς ὡς Κελτούς, οἱ δὲ ὡς Γερμανούς. Ὁ Πτολ. β', 11. ἀναφέρει ἐπὶ τῆς Ἰουτλανδικῆς χερσονήσου διαφόρους ἄλλους λαούς, τῶν ὁποίων ἀριτικιτέρους θέτει τοὺς Κίμβρους τούτους, ἄρα ἐν τῇ τῶν περὶ τὴν Ἀλβούργην καὶ Βιβούργην χώρᾳ.

Κιμινία λίμνη, ἡ. Ciminius lacus. Λίμνη τῆς Τυρρηνίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς ν' ἀναφανῇ θέλων ν' ἀποκεφῇ εἰς τοὺς αὐτόθι κατοίκους τὴν αἰτίαν αὐτοῦ ἀνδρία· ταινῦν, Lago di Vico. Στράβ.

Κιμμερικόν, τό, ἴδε Κιμμέριον.

Κιμμερικός, ἡ, ὁν. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Κιμμερίων ἀνήκων. Ὁ Κιμμέριος ἰσθμός, ὁ ἰσθμὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μὲ τὴν λοιπὴν Σκυθίαν. Αἰσχλ. Προμ 735. — ὁ Κιμμερικὸς Βόσπορος ἢ κέλπος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθ. 2. Στράβ.

Κιμμέριοι, οἱ, Cimmerii. (συγγεν. τῷ χειμέριος.) παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται ὡς μυθώδεις λαοί, κατοικοῦντες εἰς τοὺς Ἑσπερίους τόπους τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανὸν καὶ ὄντες κεκαλυμμένοι ὑπὸ πυκνῶν καὶ ζοφερῶν νεφῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Ἥλιος δὲν γνωτίζει οὐδέποτε μὲ τὰς ἀκτῖνάς του. Ὁμρ. Ὀδσ. Λ, 13. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους Ἑρμιτ. κατῴκουν οὗτοι μέρος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην καὶ μέρος ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ. Ἔφορ. παρὰ Στράβ. — Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Σκυθικοὶ λαοί, κατοικοῦντες περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. Οὗτοι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοφύλων Σκυθῶν, εἰσέβαλον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐπορθησαν τὴν Λυδίαν καὶ τὰς Σάρδεις καὶ ἐπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἀλυάττου. Ἡρόδτ. 1, 15. 4, 12. Καλλιμ. Ἄρτεμ. 253. Στράβ.

Κιμμέριον, τό, Cimmerium. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου ἐν τῇ Σινδικῇ χώρᾳ. Κιμμέρια τείχεα, τά, Ἡρόδτ. 4, 12. καὶ, τὸ Κιμμερικόν, παρὰ Στράβ. — 2) τὸ Κιμμέριον ὄρος, ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀριτικῆς αὐτῆς ἄκρας. Στράβ. — 3) Τὰ Κιμμέρια Πορθμία. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἁπλεων συνήθως εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδτ. 4, 12. καὶ, κώμη ἡ Κιμμερικὴ. Στράβ.

Κιμμέριος, ία, ιον. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκων, ἡ Κιμμερίη γῆ· ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κιμμέριοι, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος, ταινῦν Κριμμαία. Ἡρόδτ. 4, 11. — 2) Ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθμ. 2.

Κιμμερίς, ίδος, ἡ. Τῶν Κιμμερίων, ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκουσα, ἡ Κιμμερὶς γῆ, = ἡ Κιμμερία. Ἀπολλόδ. β', 1, 3.

Κιμωλίος, ία, ιον (ῐ–ῠ). Τῆς Κιμώλου ἢ ἐκ τῆς νήσου Κιμώλου ὤν. Ἡ Κιμωλία γῆ, καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Κιμωλία, εἶδος λιπαρᾶς γῆς, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἐν Ἀθήναις κουρεῖς, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ἐκπλύνωσι διαφόρους κοιλίδας καὶ ῥυπαρίας ἐκ τῶν φορεμάτων. Ἀριστφ. Βατρ. 713. Στράβ.

Κίμωλις, ἡ. Πόλις παραθαλάττιος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταινῦν, Κινολί. Στράβ. ιβ'.

Κίμωλος, ἡ (ῐ). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Λιγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Μήλου, περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς διαφόρους χρείας· ταινῦν Κίμωλος, Στράβ. ἔτι δὲ Κιμωλις, Πολμ.

Κίμων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Μιλτιάδου. Ἡρόδτ. 6, 39. — 2) Τίὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ γενναίων στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον νέον ἔτι ὄντα παρελαβεν ὁ δίκαιος Ἀριστείδης καὶ ἐμπιστεύθη εἰς αὐτὸν πολλὰς τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τῆς Δημοκρατίας. Εἷς τῶν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον ἐκλεκτὸς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ ἔθνους τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, ἐπέμφθη μὲ τριακοσίας ναῦς εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ στόλος τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ναυμαχίαν νικήσας κατὰ κράτος, ἐκυρίευσεν 100 ἐχθρικὰς τριήρεις, ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν καὶ συνέλαβε πλουσιώτατα λάφυρα, ἡδυνήθη δὲ αὐτὸς νὰ κτίσῃ τὰ μακρὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ εὐπρεπίσῃ διάφορα μέρη τῆς πόλεως. Εἰς μίαν ὕστερον κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν κυριεύσας ὁ Κίμων κατὰ κράτος τὴν νῆσον Κύπρον καὶ καταπολεμήσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μεγάβυζον ἐν Βιλιείᾳ, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κλείσῃ μίαν λαμπρὰν ὑπὲρ τῆς πόλεως τὸν σίρηνιν, ἀπέθανεν ἐνταῦθα ὑπὸ μιᾶς ἀσθενείας ἢ κατά τινας ὑπὸ θανατηφόρου τραύματος, ὀφήσας μεγάλην εὐκλειαν διὰ τὴν Ἡρωϊκῆς αὐτοῦ καὶ ἀληθοῦς πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσιώσεως· ἐθαυμάζετο δὲ καὶ ὡς εἷς τῶν θειοτέρων ῥητόρων τῆς ἐποχῆς του. Ἡρόδτ. 7, 107. Θουκ. — 3) Πατὴρ τοῦ Λακεδαιμονίου. Θουκ. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Κλεωνῶν. Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κιναίδων, ωνος, ὁ (νῠ–). Σπαρτιάτης, συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 3, 5.

Κιναίθων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς τις Λακεδαιμόνιος.

Κίνδυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Ἰασσοῦ. Παρὰ Στράβ. κεῖται κώμη τις αὐτόθι Κινδύη καλουμένη, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ. — ὄθεν, Κινδυεύς, έως, ὁ κατοικος. Ἡρόδτ. 5, 118. καὶ Κινδυὰς, άδος, ἡ. Τῆς Κινδύος, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς ναὸς ἐν τῇ πόλει τῆς Κίνδυος.

Κινέας, ου, ὁ, Ἰων. Κινέης. Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ἐκ Κινίου πόλεως τῆς Φρυγίας, ὃς τις ἦλθεν μὲ χιλίους ἱππεῖς πρὸς βεβαίωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡρόδτ. 5, 63. — 2) Θεσσαλὸς τις παρὰ Δημ. Στεφ. — 3) Ὁ γνωστὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Πύρρον βασιλέα τῆς Ἠπείρου φιλίαν καὶ ἐφοσίωσίν του, Θετταλὸς τὴν πατρίδα. Πλούταρχ. (παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 33. ἀναγινώσκεται Κινέας ἀντὶ Νικέας ἠμαρτ.)

Κιννησίας, ου, ὁ. Ποιητὴς τις διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ἀριστοφάνους, τὸν ὁποῖον ὁ Κωμικὸς οὗτος κατασκώπτει πολλαχοῦ εἰς τὰ δράματά του. Ἀριστοφ. Βατρ. 153. ἐν δὲ Ὄρν. 1378. παριστάνει αὐτὸν μουσικὸν τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως, μεγαλόσωμον, ἰσχνὸν καὶ ἔχοντα κυλλοὺς πόδας· παρβλ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 501.

Κινυράδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Κινύρου. Πλούτ.

Κινύρας, ου, Ἰων. Κινύρης, ὁ (νῠ–). Υἱὸς τοῦ Σανδάκου, ἀπόγονος τοῦ Φαέθοντος, κατ' ἀρχὰς βατιλεύτας εἰς τὴν Συρίαν ἢ Ἀσσυρίαν, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κύπρον ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Πάφον, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Μεσαρμὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν καὶ τὴν Μύρραν. Ἀπολόδ. γ', 14, 3. Βίων εἰδ. α', 91. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 20. ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Κύπρου· ἐθεμίζετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ Κινύρας οὗτος διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ καὶ πλουσίους θησαυροὺς, διαφερομένους καὶ ἐν παροιμίαις ὡς ὁ χρυσὸς τοῦ Μίδα καὶ Γύγου, παρβλ. Τυρτ. γ', 6. Πλάτ. Νομ. II, σελ. 660. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Κινυράδαι οἱ ἐν Κύπρῳ ἱερεῖς τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν αὐτόθι πρῶτον ὁ Κινύρας.

Κίνυψ, υπος, ὁ· Κίνυφος, Πτολ. Ποταμὸς τῆς Λιβύης μεταξὺ τῶν δύω Σύρτεων ἐν τῇ τῶν χώρα τῆς Τριπόλεως. Ἡρόδτ. 4, 175. ταινῦν Βαδι-Κουάμα. — 2) Χώρα ἐν Λιβύῃ κειμένη περὶ τὸν Κίνυπα ποταμὸν καὶ ἐκτεινομένη ἕως τῆς Κυρηναϊκῆς, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Μακαι. Ἡρόδτ. 4, 198.

Κῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· κατὰ Λαρχῆρον ὁ τοῦ Πλιν. Oescus καλούμενος· ταινῦν δὲ Ἔσκερ. Ἡρόδτ. 4, 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κίου, ὅπερ ὄρα.

Κίος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἐπιστροφήν του ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Μιλήτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον, ἥτις ὕστερον Προυσιὰς ἐκλήθη. Στράβ. ιβ'. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 806. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. 1178. 1346.

Κίος, ἡ· Cius. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὖσα ἀρχαίθεν ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ ἔχουσα ἕνα πρόσφυῆ λιμένα κατὰ δὲ Ἡρόδ. 5, 122. καὶ Σκυμν. α', 4, 7. ἔκτισε αὐτὴν ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κιανοῦ κόλπου, ὕστερον δὲ Προυσιὰς κληθεῖσα. Ἀπολλόδ. α', 9, 19.— 2) ὁ Κίος, ποταμὸς ἐρέων πλησίον τῆς πόλεως Κίου ἐν Μυσίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1178. — ὄθεν, Κίειος, οἱ Κιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κίου. (τὸ Ἰώτα ἐν τῇ λέξει Κίος, ἡ καὶ Κῖος, ὁ ποταμ. ἔστι βραχύ, ἐν δὲ τῇ Κίος, ὁ κάτοικ. μακρὸν παρβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 64. 1. σημ.)

Κίρκαιον, τό· Circejum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλάττετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν της ἡ Κίρκη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου. Στράβ. καὶ Κίρκαιον· ταινῦν, Monte Circello. — 2) Circeji. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων, ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τὴν περίφημον Κίρκης ἥτις ἁπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἐπὶ τούτου τοῦ μέρους· ὕστερον δὲ ἐπεμφθη ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς Ταρκυίνιος Σουπερβὸς μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· ἔτι δὲ, πολίχνιον Κίρκης, παρὰ Στράβ. ταινῦν· St. Felice. — ὄθεν Κιρκαῖος, οἱ κάτοικ. Πολυβ.

Κιρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κίρκης, ἢ εἰς τὴν Κίρκην ἀνήκων. Τὸ Κιρκαῖον πεδίον, χώρα τις ἐν Κολχίδι περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 400.

Κίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 137. ἢ τῆς Περσηΐδος, Ἡσ. Θεογ. 957. κατὰ δὲ Ὀρφ. Ἀργ. 1215. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Ἀστερόπης, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμηρ. καλεῖ Αἰαίαν ἀπὸ τῆς Αἴας χώρας ἐν Κολχίδι, ὡσαύτως καὶ τὴν νῆσον ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη κατῴκει ὀνομάζει ὁ ποιητὴς Αἰαίη, κειμένην ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ· ὑπὸ δὲ τῶν μεταγεωστρ. ποιητῶν λέγεται ὅτι φυγοῦσα ἐκ τῆς Κολχικῆς γῆς ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ αὐ-

τόθι ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθὲν Κιρκαῖον ἀκρωτήριον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 559. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ἐπλάττετο δὲ ὡς μία Νύμφη πολυφάρμακος καὶ περιβόητος διὰ τὰς μαγείας της, ἔχουσα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλῃ εἰς μορφὴν ζώων πολλούς ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσόν της· ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ ἀποπλανηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων ἦλθεν εἰς τὴν χώραν αὐτῆς, ἡ Κίρκη μετέβαλεν πολλοὺς ἐκ τῶν συντρόφων του διὰ τῆς μαγικῆς αὐτῆς ῥάβδου εἰς χοίρους. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 210. μόνος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦτον διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ διατρίψας παρ' αὐτῇ ἕνα ὁλόκληρον χρόνον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Τηλέγονον, κατὰ τινας δὲ τὸν Ἄγριον καὶ Λατῖνον. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 261-448. Μ, 37. Ἡσ. Θεογ. 1013.

Κίῤῥα, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κίῤῥα. Παυσ. Γ, 37.

Κῐῤῥα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἀπέχουσα 60 στάδια τῶν Δελφῶν· τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Σόλωνος διὰ δεσπίσματος τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελεύσεως κατηδάφισεν ἐκ θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἐφιερώθη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ κατεστάθη ἔκτοτε λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Πίνδ. Στράβ. ὅθεν, Κίῤῥαθεν, ἐπίῤῥ. ἐκ Κίῤῥας. Πινδ. — Κῐῤῥαῖος, αία, αῖον, τὸ Κίῤῥας ἢ εἰς τὴν Κίῤῥαν ἀνήκων· τὸ Κιῤῥαῖον πεδίον, ἡ περὶ τὴν Κίῤῥαν χώρα, ἥτις ὡς ἱερὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος θεὸν ὑπῆρχε συγχωρημένον νὰ γεωργεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Αἰσχ. καὶ Κιῤῥαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Κίῤῥας. Δημ.

Κίρτα, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογείως, οὖσα καθέδρα τοῦ βατιλέως Μασσινίσσου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. ιζ'. καλεῖ εὐφυεστάτην καὶ καλῶς τοῖς πᾶσι κατεσκευασμένην, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν καὶ Ἕλληνες· ὁ δὲ Πτελ. δ', 3. ὀνομάζει αὐτὴν Κίρταν Ἰουλίαν, ταυτὸν Κωνσταντίνα.

Κίρφις, εως, ὁ. Ὄρος τῆς Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κείμενον ἰσοπεσιανατικῶς τῶν Δελφῶν· ταυτὸν Στίβα· Στράβ. — 2) Πελίχνη ἐπὶ τοῦ Κίρφεως ὄρους ἐν Φωκίδι. Στρβ.

Κίσαμος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη παραθαλασσίως οὖσα λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Ἀπτέρας· ταυτὸν Κίσαμος. Στράβ.

Κισθήνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῆς Αἰολίδος χώρας· Στράβ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στράβ. — 3) Τὰ πεδία Κισθήνης, Αἰσχ. Προμ. 799. Κισθήνη ἐν τῇ τοῦ Schütz ἐκδ. ὁ τόπος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι κατῴκουν αἱ Γραῖαι καὶ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα ἐν Λιβύῃ. Κατὰ Voss ἐν Μυθολ. Ἐπιστ. Π, 18. ὑπέλαμβανεν ὁ ποιητὴς τὰς Γοργόνας κατοικούσας εἰς τὰ πρὸς ἑσπέραν ἔσχατα μέρη τῆς Γῆς, ἃ ὁ πιθαν. Κυνήτης ἀναγινώσκει. οἱ γὰρ Κυνῆται κατῴκουν περὶ τὰ ἀκρότατα μέρη τῆς Ἱσπανίας· παρβλ. Ἡροδ. 4, 49. Στέφ. Βυζ.

Κισσαία, ας, ἡ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ Ἀθηνᾶ ἓν ἄγαλμα, εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον. Παυσ. β', 29.

Κισσαίθα, ἡ (α). Ὄνομα μιᾶς βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 151.

Κισσεύς, έως, ὁ. Τῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀντιόλας· Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, καθ' Ὁμηρ., πατὴρ τῆς Θεανοῦς γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος. Ἰλ. Λ, 222. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς πατὴρ τῆς Εὐάδνης. Εὐρ. Ἑκ. 3. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Κισσηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἡ Θεανώ. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 299.

Κισσῆς, ὁ, = Κισσεύς.

Κισσίδας, ου, ὁ (Κισσός). Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφ.

Κισσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐλαίου ἢ Χοάσπου ποταμοῦ, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Μητρόπολις τοῦ Περσικοῦ βασιλείου Σοῦσα, καὶ ἔνθα κατῴκουν οἱ Κίσσιοι συγγενεῖς τῶν Περσῶν ἔχοντες τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ γλῶσσαν μεταξὺ των. Στράβ. ταυτὸν Κοσσιστάν· ἡ Κισσίη γῆ, Ἡρόδ.

Κίσσιος, η, ον, = Κίσσιος. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· τὸ Κίσσιον ἔρκος, ἀντὶ τὸ τεῖχος τῶν Κισσίων, Αἰσχ. Πέρσ. 7. καὶ, τὸ Κίσσιον πόλισμα, ἡ πόλις τῶν Κισσίων. Αἰσχ. Πέρσ. 117. = Σοῦσα, πρωτεύουσα τῆς Κισσίας.

Κίσσιοι, οἱ, καὶ Κισσοί, Διον. Περ. οἱ κάτοικ. τῆς Κισσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. ἦσαν οἱ αὐτοὶ καὶ Σουσίοι λεγόμενοι. Ἡροδ. 3, 91.

Κίσσιος, ία, ιον. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· ἡ Κισσίη γῆ. Ἡροδ. — αἱ Κισσίαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Βαβυλῶνος. Ἡροδ. 3, 155. ἡ Κισσία πολεμιστρία. Αἰσχ. Χοηφ. 421.

Κισσός, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ ἐγκατεστάθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Κισσοῦ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρξεν αὐτὴ καθέδρα τοῦ Κισσέως.

Κίτιον, τό· καὶ Κίττιον. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πάφου· εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος Ζήνων· ταυτὸν Χιέτι. Θουκ. α', 112. Στράβ. ὅθεν ἐνός τ εὑρηται γραφόμεν. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγρ. διὰ τ παρ' Αἰλ. — ὅθεν, Κιττιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κίτρον, τό. Νεώτερον ὄνομα τῆς πόλεως Πύδνας ἐν Μακεδονίᾳ· ὅπερ ὄρα.

Κίττος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Κίχυρος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἔφυρα καλουμένη. Στρέβ. ὅπερ ὄρα.

Κλαύμητις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυβίαν. Ἀπολδρ. β', 7, 8. κατὰ Heyne Καλόμητις γραφόμ.

Κλάδαος, ὁ, = Κλαδεύς. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, περιέχων τὸ ἱερὸν ἄλσος Ἄλτεως πλησίον τῆς Ὀλυμπίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Κλαζομεναί, αἱ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης, πρότερον οὖσα μεσογείως κτισμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι φοβούμενοι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Περσῶν, ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐπὶ μιᾶς νήσου ἥτις ἐφεξῆς ἠνώθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διὰ ἔτους χώματος μετὰ τὴν πλησίον ξηράν· εὑρίσκετο ἐν αὐτῇ εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τεῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· οἱ δὲ κάτοικοί της ἐνησχολοῦντο ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν διὰ τῆς ὁποίας ἐχορήγουν μεγάλον πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν των· εἰς ταύτην ἐγεννήθη καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀναξαγόρας. Ἡροδ. 1, 142. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 1, 31. παρ' ᾧ ἀναφέρεται ὡς μία νῆσος· ταυτὸν Βουρλά· — ὅθεν, Κλαζομένιος, οἱ κάτοικ. τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ.

Κλαία, ἡ. Νύμφη τις, ἔχουσα ἕνα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαθίωνος ὄρους ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ. γ'.

Κλάνις, εως, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Λεῖρις ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ταυτὸν Carigliano. Στράβ. ε', 3, 6. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Τυῤῥηνίας χώρας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν· ταυτὸν Chiano.

Κλάριος, ὁ (υυ). Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 53. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Κλάρον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Καλλιμ. Ἀπολ. 70. Παυσ. ζ', 3, 5.

Κλάρος, ἡ (α). Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κολοφῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος μὲ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν αὐτοῦ κτισθέντα ὑπὸ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, ἔνθα ἐδίδοντο καὶ χρησμοὶ ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων τοῦ θεοῦ τούτου· ταυτὸν ἐγγὺς πλησίον τῆς Ζίλλης. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 40. Θουκ. γ', 33.

Κλαστίδιον, τό, Clastidium. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας· ταυτὸν Ghiastezzo. Πολύβ. Στράβ.

Κλαυδία, ἡ, Claudia. Μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο συνήθως πολλοὶ τῶν λεγομένων Πατρικίων, καὶ ἥτις ὑπεδιαιρεῖτο εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπίσης εὐγενεῖς οἰκογενείας. — 2) Θηλυκ. τῶν ἐνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Κλαυδιανός, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κλαυδιόπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Βιθύνιον ἐκαλεῖτο. — 2) Πόλις τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. κατὰ δὲ Πτελ. ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ.

Κλαύδιος, ὁ, Claudius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερεῖχον ἐξαιρτ. οἱ Κλαύδιοι ἐπονομαζόμενοι Ἄππιοι.

Κλεαγόρας, ὁ. Ζωγράφος τις ἐκ Φλιοῦντος. Ξεν.

Κλεαίνετος, ὁ (αῖνω). Πατὴρ τοῦ Κλέωνος Ἀθηναίου, κατὰ Θουκ. γ', 36, ὅστις ἐπεριώρισε τὴν ἐν Πρυτανείῳ ἑστίασιν τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 574. — 2) Λοχαγός τις παρὰ Ξενοφ.

Κλεανδρίδας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Γυλίππου. Θουκ.

Κλέανδρος, ὁ. Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις διεδέχθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἡρόδ. 7, 154. — 2) Τίος τοῦ Τηλεσάρχου ἐξ Αἰγίνης, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Ἰσθμ. 8. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, ἔπαρχος τοῦ Βυζαντίου. Ξενοφ. — 4) Δοῦλός τις παρ' Ἡρωδιαν. α', 12.

Κλεάνθης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Φανίου ἐξ Ἄσσου πόλεως τῆς Λυκίας, ὅστις λαβὼν μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἐμαθήτευσε πλησίον τοῦ Κράτητος ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἤκουσε καὶ αὐτὸν τὸν Ζήνωνα· θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπίμονον πρὸς τὴν μάθησιν ἐπιχείρησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνίκησε καὶ τινα φυσικὰ ἐλαττώματά του· ὧν δὲ εἰς ἄκρον πένης, εἰργάζετο ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἀντλῶν ὕδωρ διὰ νὰ πορισθῇ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τροφήν του δαπάνην, ὥστε ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας ν' ἀκούῃ τὰ μαθήματα τῶν διδασκάλων του, ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθη μόνον εἰς ὕμνος εἰς Δία. Πλούταρχ. Λουκ. Μακρβ. 19.

Κλεάνωρ, ορες, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. Κυρ. γ', 47.

Κλεάρετος, ὁ, καὶ Κλεόρατος. Λοχαγός τις, παρὰ Ξενοφ.

Κλεαρίδας, ου, ὁ (ι). Λακεδαιμόνιός τις, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, ὁ νικήσας τὸν Ἀθηναῖον Κλέωνα. Θουκ. δ', 132.

Κλεαρίστη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 74.

Κλεάριστος, ὁ (ι) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 502.

Κλέαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, κατ' ἀρχὰς ἡγεμὼν τοῦ Βυζαντίου, ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς τὰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν Νεώτερον τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν ὡς στρατηγὸς ἑνὸς μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος· εἰς τὴν ἐν Κουνάξῃ μάχην μετὰ τῶν Περσῶν, ἀντιπαραταχθεὶς γενναίως κατὰ τῶν Βασιλικῶν στρατευμάτων ἔτρεψεν αὐτὰ εἰς παντελῆ φυγήν· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Κύρου, συλληφθεὶς καὶ οὗτος μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοὺς διὰ προδοσίας ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. Ξεν. Ἀνάβ. ἀ. Θουκ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Θράκῃ, ὅστις μετὰ μίαν δωδεκαετῆ τυραννικὴν καὶ ἀπάνθρωπον ἐξουσίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δημ. Λεπτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 13.

Κλεαγόρας, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Δημοκρατίας. Ἀριστοφ. Βάτρ. 709.

Κλεῖδες, οἱ, Ἰωνικ. Κληῖδες, Clides. Κατὰ Στράβ. Δύο μικραὶ νῆσοι, κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες, κείμεναι ἀπέναντι τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου. — 2) παρ' Ἡροδότῳ εἴληται πέτρα, ἀντὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς νήσου ταύτης, ὅπερ ὁ Στράβ. Βοστουρὰ καλεῖ, τανῦν δὲ Κέβρος τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Ἡροδτ. 5, 108.

Κλειδημίδης, ου, ὁ (ι). Τίς τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστοφ. Βάτρ. 791.

Κλείδημος, ὁ. Ἀρχαιότατος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, συγγραφὰς μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς. Πλουτ. Θησ. 18. Κλειτόδημος παρὰ Παυσ. ι', 16, παραβλ. Heyne, εἰς Ἀπολλ. σελ. 809.

Κλείδικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Παυσ.

Κλεινάγορας, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Ἀμφικτυόνων, παρὰ Δημοσθ.

Κλειναρέτη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 41.

Κλεινίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Κλεινίης. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ὅστις ἐν καιρῷ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐχορήγησεν ἐξ ἰδίας ὀπάνης μίαν τριήρη ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν συμπολιτῶν του σωτηρίας, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Κορωνείᾳ μάχην. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δεινομάχης ἐγέννησε τὸν περίφημον στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Ἀλκιβιάδην. Ἡροδτ. 8, 17. Θουκ. Πλάτ. Ἀλκιβ. Ι, σελ. 112. — 2) Τίς τοῦ Ἀξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 273. — 3) Ἥρως, εἷς ἐκ τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος διαλόγῳ περὶ νόμων, ὅθεν ἐπιθ. Κλεινίειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κλεινίου ἢ ἐκ τοῦ Κλεινίου καταγόμενος.

Κλεινίης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Κλεινίας.

Κλεινόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Κλεοπάτρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Κλεοπάτρη. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 239.

Κλείππίδης, ου, ὁ (ι.) Τίς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. γ', 3.

Κλεῖς, ἴδος, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ. Διοδ. Σικ. ε', 52.

Κλεισθένης, ους, ὁ. Αἰτε-η καὶ -ην. Ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐκλέχθη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων στρατηγὸς τῶν πολεμικῶν δυνάμεων ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Κίρρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκστρατείαν ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Σόλωνα ἠδυνήθη διὰ τῶν τοκων αὐτοῦ συμβουλῶν ν' ἀποπερατώσῃ εὐτυχῶς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Τούτου τὴν θυγατέρα Ἀγαρίστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρόθεν ὁ μέγας Περικλῆς. Ἡροδτ. 5, 65. 6, 126. Παυσ. ί, 37. — 2) Τίς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Κλεισθένους, σύγχρονος τῶν Πεισιστρατιδῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, ὅστις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ διώξωσιν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν τύραννον Ἱππίαν, ἀποκαταστήσας τὴν προτέραν δημοκρατικὴν πολιτείαν καὶ εἰσάξας ἐκ νέου τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐξέδωκε πρῶτον καὶ τὸ περὶ ἐξοστρακισμοῦ δόγμα, διαιρέσας ὅλον τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 10 φυλάς, καὶ αὐξήσας ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 5, 65. ὁ Ἀριστοτέλης θεωρεῖ τὸν Κλεισθένην τοῦτον ὡς πρῶτον ὅστις ἐζήτησεν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, χορηγήσας μίαν ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν. — 3) Περιβόητός τις ἐν Ἀθήναις πολίτης διὰ τὸ ἄβροδίαιτον καὶ τὴν φαυλότητα τῶν ἠθῶν του, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βάτρ. 48. Ἀχαρν. 118. καὶ ἀλλαχοῦ.

Κλεισιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὁμ. Ἴλ. Δημ. 103.

Κλείτα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Κλείτη. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ.

Κλειταγόρα, ἡ (-υυ-). Ποιητριάτις ἐκ Θετταλίας, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ἀριστοφ. Λυσ. 1244.

Κλείταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. — 2) Τίς τοῦ Ἱστοριογράφου Δίωνος, ὅστις ἐσυνώδευσε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείαν καὶ τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πράξεις μὲ ὀλίγην ἀκρίβειαν. Στράβ.

Κλειτέλης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Κλείτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλεῖτον. Ἀπολλ. β', 1. 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίροπος βασιλέως τῆς Ῥυνδάκου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, γυνὴ τοῦ Κυζίκου, ἥτις ὑπὸ ἀπελπισίας διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολλ. Ῥοδ Α, 976.

Κλειτόμαχος, ὁ. Τίς τοῦ Ἐρμοκράτους Θηβαῖος, νικήτας πολλάκις διὰ Πυγμαχτίου εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας. Πίνδ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 30 Παυσ. 5', 15. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Δημ. Φιλιππ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, ζήσας περὶ τὸ 115 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κανέν. Διογ. Λαέρτ.

Κλεῖτος, ὁ (ἐπιθ. κλειτός). Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλείτης. Ἀπολλ. — 2) Τίς τοῦ Πειτάνορος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων Ἡρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 445. — 3) Τίς τοῦ Μαντίου καὶ ἔκγονος τοῦ Μελάμπου, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἐξοχόν του κάλλος ἁρπάσασα ἡ Ἠὼ, μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249. — 4) Τίς τοῦ Δρύοπος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανίκῳ μάχην, ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν καιρῷ μιᾶς σφοδρᾶς μέθης του. Ἀρρίαν. Λουκ.

Κλείτων, ωνος, ὁ· καὶ Κλίτων, Στοβ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀναφέρεται οὐδὲν ἄλλο. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 10. 6.

Κλείτωρ, ορος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἑρμάνθιον. Παυσ. η', 14. 15. — 3) Κλείτωρ, ἡ Μία τῶν Ἐπισήμων τῆς Ἀρκαδίας πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Κλειτορίου ποταμοῦ πλησίον μιᾶς πηγῆς, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ἔπαυε τὴν ἠδονὴν τοῦ οἴνου· τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Μαζί. Πινδ. Στράβ. καὶ Κλίτωρ παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Κλειτόριοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ.

Κλειώ, οῦς, ἡ, Δωρικ. Κλειώ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 77. συλλαβοῦσα ποτὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Πίερον υἱὸν τοῦ Μάγνητος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν ὡραῖον Ὑάκινθον. Ἀπολλόδ. ά, 3, 2. — 2) Γυνὴ τις περιβόητος διὰ τὴν οἰνοποσίαν της, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Κλεόβις, ιος, ὁ. Τίς τῆς Κυδίππης ἱερείας τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς τοῦ Βίτωνος, ὅστις ζευχθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἅμαξαν, ἔσυρεν τὴν μητέρα αὐτοῦ ἕως τοῦ ναοῦ ἔκτος τῆς πόλεως, ὅπου μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπέθανεν ὑπὸ γλυκυτάτου θάνατον. Ἡροδτ. 1, 31. Λουκ. ἐπισκοπ. 10. παρβλ. Βίτων. Δοτιε. Κλέοβι. Ἡροδτ. ἴδε Buttm. Ἑλ. Γραμμ. §. 50. σελ. 189. Αἰτκ. Κλέοβιν.

Κλεόβοια, ἡ. Μήτηρ τῆς Εὐρυθέμιδος γυναικὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. ά, 7, 10. ἔνθα πιθαν. ἀντὶ Κλεοδαίου ἀναγνωστικ. παρβλ. Heyne σελ. 111.

Κλεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος. Ὑγῖν. μύθ. 14.

Κλεόβουλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 320. — 2) Τίς τοῦ Εὐαγόρου ἐκ Λίνδου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐδιδάχθη αὐτόθι παρὰ τῶν Ἱερέων τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ μυστήρια τῶν Αἰγυπτίων. Ἀποφθέγματά τινα τοῦ φιλοσόφου τούτου ἐσώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφεῦσιν. ὁ Λίνδιος, Πλάτ. Προταγ. σελ. 343. Α. κατὰ δὲ Διογ. Λαέρτ. ὑπῆρχεν ὁ Κλεόβουλος ἐκ Καρίας. — 3) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Θουκ. ε', 36.

Κλεόδαιος, ὁ. Τίς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὁδηγίαν ἐζήτησαν κατ' ἀρχὰς εἰς μάτην οἱ Ἡρακλεῖδαι νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστόμαχος. Ἡροδτ. 6, 52. Παυσ. Ἀπολλόδ. β', 82. — 2) Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀργήλης. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Κλεόδαμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Κλεόδημος, ὁ. Ποιμήν τις, παρὰ Βίων. Εἰδ. 5', 11. — 2) Φιλόσοφος τις Περιπατητικός. Λουκ. Συμπ. Λαπ. 6.

Κλεοδίκη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Ἀγωνοῦ ἐκ τοῦ Ἰ. μέρου.

Κλεοδόξη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Κλεοδώρα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς

Δῆον. Ἀπολλ. β', 1, 5. — 2) Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Παρνασσόν. Παυσ. ί, 6.

Κλεόκριτος, ὁ, Κήρυξ τῶν ἐν Ἀττικῇ μυστηρίων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς πολύσαρκος καὶ βραδυκίνητος. Βατρ. 1437. Ὄρν. 877. Ξενφ. Ἑλλ. β', 4, 20.

Κλεόλαα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δίαντος, μετὰ τῆς ὁποίας, ὡς ὑπό τινων ἀναφέρεται, ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Πλειστῆνην. Σχολ. Εὐρ. Ὀρεστ.

Κλεόλαος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης. Διοδρ. Σικ. δ', 31. Ἀπολλ. — 2) Ἄρχ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Δυκ.

Κλεόμβροτος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Παυσανίου, στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδ. 8, 71. Θουκ. — 2) Τίὸς τοῦ Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης· ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἤρξατο ὁ περίφημος πόλεμος τῶν Θηβῶν μετὰ τῆς Σπάρτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐστρατεύσας καὶ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν μὲ ἓν στράτευμα 12,000 Λακεδαιμονίων, ἀπήντησε τὴν δύναμιν τῶν Θηβαίων συνισταμένην ἐκ μόνων 6,000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ γενναίου Ἐπαμεινώνδα περὶ τὴν πόλιν Λεῦκτρα, ὅπου συγκροτηθείσης τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης περὶ τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἐνικήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι κατακράτος, ὁ δὲ Κλεόμβροτος ἐφονεύθη, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ σῶμα ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ τῶν ἄλλων λαφύρων. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 4, 14. — 3) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀμβρακίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀναγνώσας τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ἀελλιαν. ἐπ. 23. Λουκ. Φιλοπρ. 1. πιθαν. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων ἐν Φαιδ. σελ. 59. ὡς μαθητὴν τοῦ Σωκράτους.

Κλεομένης, ους, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλεύσ τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ παρηφημον Δημαράτου, ἀδελφὸς τοῦ Δωριέως, κατηγορούμενος ὡς φρενοβλαβὴς, παιδοῦργος καὶ φιλόξενος. Ἐκστρατεύσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ πρόσκλησιν τῆς φατρίας τοῦ Κλεισθένους, ἐδίωξεν αὐτόθεν τοὺς Πεισιστρατίδας· μὴ εὐαρεστούμενος δὲ νὰ συμβατίλευῃ μετὰ τοῦ Δημαράτου, συνήργησε διὰ δολίων καὶ ἀπατηλῶν μέσων εἰς τὸν ἐκβρονισμὸν τοῦ βατιλέως τούτου ἀποδείξας ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐκ γνησίου βατιλικῆς γενεᾶς· μετ' οὐ πολὺ πληροφορηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται τὴν δολιότητά του, ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, ὅπου ὅμως ἐπανεκλήθησαν αὐτὸν μετ' ὀλίγον καὶ τὸν ἀπεκατέστησαν αὖθις εἰς τὸν θρόνον· τελευταῖον δὲ πεσὼν εἰς παραφροσύνην καὶ δεθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἐβλήθη εἰς φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐλεεινῶς, γενόμενος αὐτόχειρ. Ἡροδ. 3, 148. 5, 64. — 2) Τίὸς τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Σπάρτης τὸν Ἀγησίπολιν ἀποθανόντα ἄτεκνον. Θουκ. Πουτ ά, 13, 3. — 3) Τίὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης τὸ 221 ἔτος πρὸ Χρ. ἔδειξε κατ' ἀρχὰς γενναῖος καὶ στρατηγικὸν χαρακτῆρα εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς πατρίδος του. Ἀκολούθως δὲ συλλαβὼν τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν πολιτείαν τῆς Σπάρτης ἀποκατεστῶν αὖθις τοὺς ἀρχαίους νόμους τοῦ Λυκούργου καὶ ἐξαλείψων παντάπασι τὴν δύναμιν τῶν Ἐφόρων, κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πεῖρας τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, διανέμων εἰς τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν καὶ διαμοιράσας ἐκ νέου ἐλεγ τὴν χώραν τῆς Λακωνίας εἰς ἴσα μερίδια, φανεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς ἄκρον γενναῖος, δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος πρὸς τοὺς ὑπηκόους του καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ ζηλοτυπίας τοῦ Ἀράτου στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ὅστις ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς Μακεδόνας ἐναντίον τῆς Λακεδαίμονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τραπεὶς εἰς φυγὴν μετὰ μίαν γενναίαν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀντίστασιν, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βατιλέα Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην εὗρε παρ' αὐτῷ πολλὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ θέσας αὐτὸν τὸν ἔρριψεν εἰς μίαν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανεν ὀδυνηρῶς μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ ἐλευθερωθῇ· μὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Κλεομένους τούτου ἐστέρθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβατίλευον ἀνελλιπῶς εἰς τὴν Σπάρτην. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 8. — ὄθεν, Κλεομενικός, ἡ, όν· τοῦ Κλεομένους ἢ εἰς τὸν Κλεομένη ἀνήκων· καὶ, Κλεομενισταί, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κλεομένους. Πολυβ.

Κλεομήδης, ους, ὁ, Ἀθλητὴς ἐκ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι νικήτας ποτὲ εἰς τοὺ. Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ μὴ λαβὼν τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν μὲ τὸ νὰ ἐφόνευσε πυκτεύων τὸν Ἐπιδαύριον Ἴκκον, γενόμενος ἔφορμον ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἀστυπάλαιαν ἐκρημνίσθη αὐτόθι τὴν στέγην ἑνὸς διδασκαλείου εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο περίπου ἑξήκοντα παῖδες· διωκόμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπ' ὅπου ἔγινε πάντῃ ἀφανής. Τὸ δὲ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸς τὸ ὁποῖον οἱ Ἀστυπαλεῖς ἔπεμψαν διὰ νὰ μάθωσι περὶ τοῦ συμβάντος, ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς, ὅτι ὁ Κλεομήδης ἦν ὁ ὕστατος τῶν Ἡρώων καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ τὸν τιμῶσι μὲ θυσίας ὡς ἀθάνατον. Παυσ. ς', 9, 3.

Κλεομήδης, ου, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 84. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3, 3. — 3) Μαθηματικὸς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθὼς ἔζη δὲν ὑπάρχει ἐγνωσμένη· σώζεται αὐτοῦ μία εἰσαγωγὴ σφαιρικῆς Ἀστρονομίας.

Κλεόνικος, ὁ, Δωρ. Κλεύνικος. Θετταλέτις. Ἀελλιαν. Ἐπ. 32.

Κλεοπάτρα, ἡ, ποιητ. Κλεοπάτρη καὶ Κλεωπάτρη (αι). Θυγάτηρ τοῦ Τρωὸς, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καλλιρρόης θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου. Ἀπολλ. γ', 12, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πλήξιππον καὶ Πανδίονα. Ἀπολλ. γ', 15, 2. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. Ἀπολλ. β', 1, 5. — 4) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Πολυξοῦς, γυνὴ τοῦ Ἕρμου. Ἀπολλ. β', 1, 5. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἴδα καὶ τῆς Μαρπήσσης, γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. Ὅμ. Ἰλ. Ι. 556. Παυσ. δ', 2. Ἀπολλ. ά, 8. 3.

Κλεοπάτρα, ἡ, Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα διαφορετέπίσημοι ἀρχαῖαι γυναῖκες. — 1) Γυνὴ τοῦ βατιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλάτ Γοργ. — 2) Ἀνεψιὰ τοῦ Ἀττάλου στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον ἀφ' οὗ ἀπέβαλε τὴν προτέραν του γυναῖκα Ὀλυμπιάδα· ἐκ ταύτης ἐγέννησε δύο παῖδας, τὸν Κάρανον καὶ τὴν Εὐρώπην, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλίππου ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτῶν Κλεοπάτραν. Παυσ. ή, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἴτετι ἀνηλίκου υἱοῦ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. — 5) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, νυμφευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέα τῆς Συρίας· εἶτα μὲ τὸν Δημήτριον, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸν Σέλευκον τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία ἐφόνευσεν, εἶτα ἀπέθανε φαρμακευθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ δευτέρου υἱοῦ της Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου. — 6) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου συνεβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, καθ' ὃν χειρὸν καὶ ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος νικήτας καὶ καταδιώκων τὸν Πομπήϊον ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διέτριψε χρόνον τινὰ ἀναγορεύσας τὴν Κλεοπάτραν μόνην βασίλισσαν ὅλης τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, ἥτις ὁσεῖσα εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἕνα υἱὸν τὸν Καισαρίωνα· μετὰ δὲ τὸν ἐν Ῥώμῃ θάνατον τοῦ Καίσαρος, θελχθεὶς ἀπὸ τὰ ὑπέροχα προτερήματα καὶ τὸ ἐξοχον κάλλος της ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀναγορεύσας καὶ τὰ τέκνα της Κλεοπάτρας βασιλεῖς τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατακτηθείσης Ἀσίας· ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ φοβερὰν ναυμαχίαν μεταξὺ τοῦ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ, παρευρεθεῖσα καὶ ἡ Κλεοπάτρα μὲ ἑξήκοντα πλοῖα βοηθοῦσα τὸν Ἀντώνιον, μετὰ τὴν παντελῆ ἧττάν αὐτοῦ ἐτράπη εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου μετ' οὐ πολὺ ἦλθε καὶ ὁ Ὀκταβιανὸς, τὸν ὁποῖον ἐνενοήσατο ἡ Κλεοπάτρα ὅτι ἐμελλε νὰ σύρῃ αὐτὴν μὲ τὸν λοιπὸν θρίαμβόν του εἰς τὴν Ῥώμην· φρονευθῆ ἰδιοχείρως διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν αἰτχύνην ταύτην, βασιλεύσατα 22 χρόνους· τὸ 32 ἔτος τῆς ἡλικίας της μὲ τῆς ὁποίας τὴν τελευτὴν ἐξαλείφθη καὶ ἡ γενεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βατιλευσάντων Πτολεμαίων. Λουκ.

Κλεοπάτρις, ἡ· ἴδε Ἀρτεμὼ.

Κλεόπομπος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ ἐκ τῆς Κλεοδώρας, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ποσειδῶν ὑπῆρξε πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ. Παυσ. ί, 6. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β, 26.

Κλεοσθένης, ους, ὁ, Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ.

Κλεόστρατος, ὁ, Πρέσβυς τις τῶν Ἀργείων, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ά, 3.

Κλεότιμος, ὁ, Ἠλεῖος, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Κλεοφάντος, ὁ, Τίὸς τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῆς Ἀρχίππης θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου. Πλάτ. Μεν. σελ. 93. Ε.

Κλεοφίλη, ἡ (ι) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἀμφιδάμαντα, Ἔκοχον καὶ Ἴασον. Ἀπολλῶν. γ', 9, 2.

Κλεοφῶν, ῶντος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς μιᾶς Θρᾴττης γυναικὸς καὶ Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις παρακινῶν ἀεὶ πότε τὸν λαὸν εἰς πόλεμον· ἐξ οὗ δὲ τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ διὰ μίαν πραχθεῖσαν παρανομίαν κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βληθεὶς εἰς τὰ δεσμὰ ἐφονεύθη τελευταῖον ἐν καιρῷ μιᾶς συμβάσης ταραχῆς τοῦ λαοῦ· τοῦτον κατακωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀλλοεθνῆ, ἐν Βατρ. 678, 1504. Ξενφ. Ἑλλ. ά, 4, 40. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Κλεοχάρεια, ἡ (ε). Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Λάλαξ ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν. Ἀπολλ. γ', 10. 3.

Κλέοχος, ὁ, Πατὴρ τῆς Ἀρέας ἐκ τῆς ὁποίας

ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον. Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Κλεύδαμος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Κλεόδημος. Πατὴρ ἀθλητοῦ τινος Ἀσωπίχου ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. ιδ', 31.

Κλεύνικος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Κλεόνικος. Θεοκρ.

Κλεψύδρα, ἡ. Κρήνη ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ γινόμενον ἐπὶ διαστημάτι ἀφανὲς ἀνέβλυεν αὖθις εἰς τὸν περὶ τὸν Φαληρέα τόπον. Ἀριστοφ. Λυσ. 912. Ἠσ. ἐκ τούτου ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἐμπεδώ. Ἡσύχ. — 2) Ἑτέρα κρήνη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. (ἐκ τοῦ κλέπτω καὶ ὕδωρ. ὄρα ἐν Λεξ.)

Κλέων, ωνος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ἰδιωτικῆς κλάσεως, ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἀναιδοὺς χαρακτῆρας, ὅστις διὰ τῆς χαμερποῦς καὶ ἀπατηλῆς εὐγλωττίας του ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, διαδεχθεὶς καὶ αὐτὸν τὸν Περικλέα μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀποτρέψας πολλάκις διὰ τῆς κακοήθους ἐπιρροῆς του τὸν δῆμον ἀπὸ πολλὰς σωτηριωδεῖς καὶ χρησίμους ἐπιχειρήσεις· ἐστρατεύτας τελευταῖον ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Θρᾴκην ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως· ὅπου καὶ ἐθανατώθη. Θουκ. γ', 36. Κατὰ τοῦ Δημαγωγοῦ τούτου ἔγραφεν ὁ ἀστεῖος Ἀριστοφάνης μίαν τῶν κωμῳδιῶν του ἐπιγραφομένην Ἱππεῖς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος παρίσταται ὑπὸ τὸ ὄνομα Παφλαγών. Ἐν ταῖς Νεφ. 578. καλεῖ αὐτὸν ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ βυρσοδέψην, ὡς μετελθόντα πρότερον τὴν τέχνην ταύτην. — 2) Τίὸς τοῦ Κλέωνος, φίλος τοῦ Αἰτχίνου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Δημ — 3) Τύραννος τις ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου τὸ 220 ἔτος πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. Πλουτ.

Κλεωναί, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους μεσημβρινῶς τῆς Νεμέας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὸ ὄρος Τρητὸς ἔτσι ὑπῆρχε τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ λέοντος τῆς Νεμέας. Ὅμ Ἰλ. Β, 570. Πινδ. — ὅθεν, Κλεωναῖος, αἶα, αῖον· τῶν Κλεωνῶν ἢ εἰς τὰς Κλεωνὰς ἀνήκων, ὁ Κλεωναῖος ἀγών = Νεμεαῖος. Πινδ. Νεμ. 4, 27. καὶ Κλεωναῖος, εἰ κάτοικ. Θουκ — 2) Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Ἄθωνος περὶ τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον. Ἡροδ. 7, 22. Θουκ. δ', 109. — 3) Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Ταμπόλεως· ὁ Πλούτ. καλεῖ αὐτὴν Κλεωνὰς πρὸ τῆς Ταμπόλεως, ὁ δὲ Schneid. ἐλαμβάνει ταύτην ὡς προάστειον τῶν Ταμπολιτῶν. Ξενοφ. Ἑλ. στ', 4, 27. κατὰ Λαρχῆρον καὶ Valkenaer ἀναγιστ. παρ' Ἡροδ. 8, 33. Κλεωνὰς ἀντὶ Νέωνα

Κλεώνη, ἡ. Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεταίρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15. Δ.οδ. Σικ. δ', 74.

Κλεώνης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατέτιας ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15.

Κλεωνυμίδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίὸς τοῦ Κλεωνύμου. Πινδ.

Κλεώνυμος, ὁ. Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, νικήτας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἀπήνῃ. Πινδ. Ἰσθ 3, 24. — 2) Τίὸς τοῦ Σφοδρίου Σπαρτιάτης, εὐνοῦχος τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λευκτρίοις μάχην. Ξενοφ. Ἑλ. ε, 4, 25 — 3) Ἀθηναῖος ἀδηφάγος τις καὶ πολύσαρκος Ἀθηναῖος, ἐμπαιζόμενος ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀχαρν. 88. 844. Σφῆκ. 19. τὸν ὁποῖον καλεῖ ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ ῥιστάσπιδα, Ἐιρ. 445. Νεφ. 353. παρβλ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27.

Κληΐδες, Ἰων. ἀντὶ Κλεῖδες, ὅπερ ὄρα.

Κλήμης, εντος, ὁ, Φλάβιος. Φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς χριστιανὸς, διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀνὴρ μὲ πολλὴν καὶ βαθεῖαν μάθησιν καὶ μεγάλην ἀρετὴν, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ὠριγένης. Σώζονται φιλοσοφικὰ τινα συγγράμματα αὐτοῦ Στρωμματεῖς ἐπιγραφόμενα εἰς ὀκτὼ βιβλία καὶ τινες λόγοι.

Κλημίδαυα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας τὴν ὁποίαν ὁ Πτολεμαῖος θέτει ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βαστέρνων· τανῦν Kaminieck, ἐν τῇ Λεχίᾳ.

Κλῖμαξ, ακος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται πρὸς δυσμὰς τὸ ὄρος τοῦ Ταύρου. Στράβ. Πολύβ ε, 72. — 2) Ὄρος τῆς Κοίλης Συρίας, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Τύρου. Στράβ.

Κλίτερνα, ἡ. Cliterna. Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀριστερᾷ Ἰταλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Στράβ.

Κλιτώριοι = Ἠλειτώριοι, ὅπερ ἴδε.

Κλοίλιος, ὁ. Cluilius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλονίη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τρίτων ἐγέννησε τὸν Νυκτέα, Λύκον καὶ Ὠρίωνα. Ἀπολδρ. γ', 10, 1.

Κλόνιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγέκτορος, ὅστις ἔλαβε μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμόνα τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 495.

Κλουνία, ἡ. Clunia. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἥτις μετὰ ταῦτα κατεστάθη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Valladolid. Δίων. Κατσ.

Κλούνιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κέρσικα) κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας· τανῦν St. Catharina Πτολ. γ', 2.

Κλουσίον, τό. Clusium. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη τοῦ βασιλέως τῶν Τυῤῥηνῶν Πορσένα, ἀπέχουσα κατὰ Πολύβ. τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ῥώμης· τανῦν Chiusi. Πολύβ. Στράβ Καλούσιον, παρὰ Διόδ. Σικ. — ὅθεν, Κλουσῖνος, ίνη, ῖνον, τοῦ Κλουσίου ἢ εἰς τὸ Κλούσιον ἀνήκων καὶ Κλουσῖνοι, οἱ κάτοικ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Καμέρτιοι εἰ αὐτοὶ λεγόμενοι, ἀπὸ τῆς Κάρμης προτέρας ὀνομασίας τῆς πόλεως ταύτης. Πολύβ.

Κλοῦσις, ὁ. Clusius καὶ Clesius. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀριστερᾷ Ἰταλίᾳ, τανῦν Chieso, καλούμενος. Πολύβ.

Κλυδαί, αἱ Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ῥοδίων.

Κλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος Ἡσ. Θεογ. 351. γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, Προμηθέα καὶ Ἐπιμηθέα. Ἡσ Θεογ. 507. παρὰ τοῦ ὕστερον δὲ διαφέρεται αὐτὴ ὡς γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Μερόπεως, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα Εὐριπ. Λυκ. διαλ. Θε. 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 47. — 3) Θεράπαινα τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἔφερε καὶ ταύτην μετὰ τῆς Αἴθρας μητρὸς τοῦ Θησέως ὁ Πάρις εἰς τὴν Τροίαν, ὅτε ἥρπασε τὴν Ἑλένην ἐκ Σπάρτης. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 144. παρβλ. καὶ Σχολστ. αὐτόθι. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κατρέως καὶ ἐκγονος τοῦ Μίνωος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Νισύριος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παλαμήδην. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Ἴασου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀταλάντην. Ἀπολδρ. γ', 9, 2. — 6) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Φύλακος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἰφικλον. Παυσ. ί, 29. — 7) γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Πεδάσεως. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 325. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 765. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας. Παυσ. ί, 26.

Κλύμενος, ὁ (υ). Ἔγγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς μίαν ἑορτὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ἀπολδρ. β', 4, 11. Πινδ. Ὀλ. 4, 31. παρ' Ὁμηρ Ὀδ. Γ, 452, εὑρηται πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης γυναικὸς τοῦ Νέστορος. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀϊνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θανατωθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην. Ἀπολδρ. ά, 8. Ἀντ. Λιβ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, λατρευόμενος ἐν Ἐρμιόνι μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἱερὸν ναόν. Παυσ. β', 35.

Κλυπία, ἡ, Clupea, ἴδε Ἀσπίς.

Κλύσμα, ατος, τό. Μικρὸς κόλπος σχηματιζόμενος ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀρσινόης καὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου φρουρίου, Λουκ. Ἀλεξ. 44. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ Κλύσματος κόλπου κείμενον ἀπέναντι τῆς Κλεοπατρίδος μ' λιμένα, τανῦν Κόλτον. Στράβ. Πτολ.

Κλυσώνυμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐξ Ὀποῦντος, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν καιρῷ ἀγώνων τινῶν, ὅτε καὶ ἐβιάσθη οὗτος νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 88. Ἀπολδρ. γ', 12, 8.

Κλυταιμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἀπολδρ. γ', 10, 6—7. λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀγαμέμνων ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην, τὴν Ἠλέκτραν καὶ τὴν Ἰφιγένειαν· ὅτε δὲ ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὁ Ἀγαμέμνων, ἀφῆκεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν καὶ ἐπιτροπὴν ἀοιδοῦ τινος τῆς αὐλῆς του· ἀλλ' ἡ Κλυταιμνήστρα γοητευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ συνομώσασα μετ' αὐτοῦ, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα ὅτε οὗτος μετὰ δέκα χρόνους ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ὑπανδρευθεῖσα τὸν Αἴγισθον ἐβασίλευσε μετ' αὐτοῦ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ἕως οὗ ὁ Ὀρέστης, ὅστις μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του ἐφύγη κρυφίως εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Στρόφιον, ἐλθὼν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐθανάτωσεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀπὸ ξρώπου Αἰγίσθου τὴν ἐκδίκησιν οὕτω τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ. Ὅμ. Ἰλ. Α, 113. Ὀδ. Α, 421. Δ, 458. Ἀπολδρ. ὁ Περίλαος ἀδελφὸς τῆς Κλυταιμνήστρας θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ Ὀρέστου ὑπὲρ αὐτῆς, ὥρμησεν εἰς τὰς Μυκήνας, ὅπου πολεμοῦντες ἐθανατώθησαν ἀμφότεροι, ταφέντες ἐκτὸς τῆς Πόλεως. Παυσ. β', 16. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν Τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κλυταιμνήστρα ἥτις δὲν διεσώθη Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, 17, 5.

Κλυτή, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Κλυτία, ἡ. Ἰων. Κλυτίη. (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352. — 2) Παλλακὶς τοῦ Ἀμυθέρος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας οὗτος ἐτύφλωσεν ἀδίκως τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φοίνικα. Ἀπολδρ. γ', 12, Σχολ.

Λυκφ. 421. — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος βασιλέως τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Εἰδ. ξ', 5.

Κλυτιάδης, ου, ὁ (υυ-) Τίὸς τοῦ Κλυτίου καὶ ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου, μιᾶς τῶν ἐπιστήμων ἐν Ἤλιδι γενεῶν ἧτις κατέγετε ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω, οἱ δ' καὶ ὑπῆρχε περίφημος διὰ τὴν μαντικὴν τέχνην της. Ἡροδτ. 9, 33. Παυσ.

Κλυτίδης, ου, ὁ (υυ-) ταὐτ. τῷ Κλυτιάδης, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 540. ὁ Πειραῖος ἐξ Ἤλιδος.

Κλύτιος, ὁ (υυυ) Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Καλήτορος καὶ εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ γερόντων βουλευτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147. Ο, 419. Τ, 238. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, πατὴρ τοῦ Πειρέου ἐξ Ἤλιδος. Ὁμ. Ὀδ. Π, 327. — 3) Τίὸς τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, κατ' ἄλλους δὲ ἐφονευσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Οἰχαλίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 86. Διοδ Σικ. δ', 40. — 4) Τίὸς τῆς Γῆς καὶ εἷς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ Γιγαντεμαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 6, 2.

Κλυτίππη, ἡ, Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Εὐρύκαπιν. Ἀπολδρ. β', 7.

Κλυτομήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἔνοπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ πυκτεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας οἵτινες ἐτυγχροτήθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 834.

Κλυτόνηος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Ἄλιον. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 119. — 2) Τίὸς τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥόδ.

Κλυτός, οῦ, ὁ. Τίὸς τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὸ Ἄργος. Τγῖν. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αἰτοδίκης. Τγῖν. —

Κλωδία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν. Πλουτρ.

Κλώδιος, Clodius. Ἀρσν. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλωθώ, οῦς, ἡ. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἧτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκλωθε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων· καθ' Ἡσ. Θεογ. 218. θυγατηρ τῆς Νυκτός· ἐν δὲ Θεογ. 905. θυγατηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ὡς παρ' Ἀπολδρ. α', 3, 1.

Κλωνάριον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. ἑταιρκ. Διαλ.

Κλωπίδαι, οἱ (ῑ) Ἐπίκλωστος παρ' Ἀριστοφ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐκ τοῦ κλώ, διὰ τῆς ὁποίας λέξεως αἰνίττεται ὁ κωμικὸς οὗτος τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κρωπίαν. Ἱππ. 79.

Κναγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου πολεμιστοῦ Κναγέως, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τῶν Κάστορος καὶ Πολυδεύκους εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ληφθεὶς αὐτόθι αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπωλήθη εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ὅπου γνωρισθεὶς μὲ μίαν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἔφυγεν ἐκεῖθεν μετ' αὐτῆς λαβὼν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς. Παυσ. γ', 18.

Κναναλησία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κναπάλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ Θεὰ αὐτὴ ἕνα ἴδιον ναόν. Παυσ. η', 33.

Κνημίδες, αἱ, ὀρῶτρ. Κνημίδες. Πόλις ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἐπάνω εἰς μίαν ἐξέχουσαν ἀκτὴν τοῦ αὐτόθι ὄρους Κνημίδος· ταύτην Ἐρετία. Στράβ. καὶ, Κνημὶς, Σκύλ.

Κνημίς, ίδος, ἡ. Ὄρος συνεχόμενον μὲ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λοκρίδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ Βοιωτία ἀπὸ τῆς Λοκρίδος, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κατοικοι Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι. Παυσ. — 2) = Κνημῖδες, αἱ, ὅπερ ὄρα (ὁ τονισμ. Κνημὶς, ίδος, ἔστιν ἡμαρτμ. παράτε Στράβ. καὶ ἄλλοις Συγγρφ.)

Κνῆμος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. β', 66.

Κνήμων, ωνος, ὁ. Ἀρσενικ. Κύρ. Ὄνομα παρὰ Λουκ.

Κνιδία, ἡ. Χερσόνησος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος. Ἡροδτ. 1, 174. Καλλμ. Δῆλ. 25. ταὐτὴν Καβο Κρίου. εἰς ταύτην ἐλθόντες οἱ Θεσσαλοὶ ἐκ τῶν Δωτίων πεδίων ἔκτισαν τὴν πόλιν Κνίδον. Διοδρ. Σικ. ή, 61. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Κνίδον Α-θελ.

Κνίδος, ἡ (ῑ) Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρωτηρίου τῆς Χερσονήσου Κνίδου, περίφημος τὸ πολαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον Ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἦν ἐν ἀπὸ τὰ ἔξοχα ἀριστουργήματα τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πραξιτέλους· ταύτην δὲν σώζεται σήμερον οὐδὲν λείψανον τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως. Ὁμ. Ἀπολ. 43. Ἡροδτ. 1, 144. ὅθεν Κνίδιος, ία, ιον, τῆς Κνίδου ἢ εἷς τὴν Κνίδον ἀνήκων, καὶ Κνίδιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Κνωσσός, ἡ (Κνωσός). Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Καιράτου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος λέγει καθέδραν τοῦ βασιλέως Μίνωος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ὁ περίφημος Λαβύρινθος καὶ ἓν μαντεῖον εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Τ, 175. Πλάτ. Παυσ. δι' ἧς σεύρηται ὀρῶτρ. γεγρομ. ἐν τοῖς ἀρχαίοις μνημείοις, διὰ δὲ σσ. κεῖται ἐν ταῖς τοῦ Ἡροδτ. Καλλμ. Στράβ. ἐκδοσ. παρβλ. Βοιτμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 21. σελ. 86. — ὅθεν, Κνωσόθεν, Ἐπίρμ. ἐκ τῆς Κνωσσοῦ. Ἀπολ. Ῥόδ. Κνώσιος, ία, ιον, τῆς Κνωσσοῦ ἢ ἐκ τῆς Κνωσοῦ ὤν. Ὁμηρ. καὶ Κνώσιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κνωσσοῦ.

Κοάρα, ἡ. Πόλις τῆς Χαλδαϊκῆς χώρας ἐν Συρίᾳ. Πτολ. ε', 15.

Κόβων, ωνος, ὁ. Πολίτης τις τῶν Δελφῶν ὃς τις ἔπεισε τὴν Πυθίαν ν' ἀποκριθῇ πρὸς χάριν τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης κατὰ τοῦ Δημαράτου, ὅτε οὗτος ἐκατηγορεῖτο ὡς μὴ γνήσιος υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος. Ἡροδτ. 6, 66.

Κοδάννη, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ.

Κόδρατος, ὁ. Quadratus. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδν.

Κοδρίδης, ου, ὁ (ῑ) Τίὸς τοῦ Κόδρου. πληθ. οἱ Κοδρίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κόδρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 13.

Κόδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελάνθου, δέκατος ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον εἰ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 1050. ἔτος πρὸ Χρ. ἐπειδὴ δὲ ἐδόθη χρησμὸς ὅτι τὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσβαλόν μέρος θέλει κερδήσει τὴν νίκην ἐὰν φυλαχθῇ καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ φονευθῇ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθηναίων, ὁ Κόδρος θέλων νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον, καὶ ἐνδυθεὶς πονηρὰ ἐνδύματα εἰσεχώρησε εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἀγνώριστος, ὅπου παροξύνας διά ὕβρεων τινας τῶν στρατιωτῶν ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Οὕτω λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸν θάνατον τοῦ γενναίου τούτου καὶ ἀγαθοῦ βασιλέως νικήσαντες, ἐξέβαλον τῆς Ἀττικῆς τοὺς Δωριεῖς. Πρὸς αἰώνιον δὲ ἀνάμνησιν τῆς ἐξόχου ταύτης πράξεως θέλοντες νὰ τιμήσωσιν ἀξίως τὸν ἀποθανόντα βασιλέα αὐτῶν κατέργησαν ἔκτοτε δι' ὅλου τὴν βασιλικὴν ἀξίαν νομίσαντες ὅτι οὐδεὶς πλέον τῶν βασιλέων θέλει εἶσθαι ἄξιος τοῦ Κόδρου. Ἡροδτ. 1, 147. Πλάτ.

Κοθωκίδαι, οἱ (ῑ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν· ἐκ Κοθωκιδῶν. Ἀριστφ. Θεσμ. 626. — ὅθεν Κοθωκίδης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ὤν. Δημ.

Κοῖα, ἡ. Μία τῶν ἀνδριοτάτων Ἀμαζόνων τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Θηβαῖς.

Κοιαντίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου, ἡ Λητώ. Ὀρφ. Ἔμν. 34, 2.

Κοινίς, ίδος, ἡ = Κοιαντίς. Καλλιμ. Δηλ. 150.

Κοῖλα, τὰ, τῆς Εὐβοίας, Cava Euboeae. Τὰ παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενα μεταξὺ τῶν Ἀνδρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου, ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλέοντας διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν καμπὰς καὶ τοὺς περὶ αὐτὰ βράχους· εἰς ταῦτα ἠφανίσθη ὁ Περσικὸς στόλος φερθεὶς ὑπὸ μιᾶς φοβερᾶς καταιγίδος. Ἡροδτ. 8, 13. Πτολ. κατὰ Στράβ. βιβλ. ι', ἐκτείνετο τὸ μέρος τοῦτο ἕως τῆς Αὐλίδος, ὅπερ ἀποδεικνύεται ἡμαρτμ. παραβλ. Μάννερτ. 8, σελ. 261. — 2) τὰ κοῖλα καλούμενα τῆς Χίης χώρης. Τόπος τις κοῖλος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ὀλίγον ἀπέχων τῆς αὐτόθι πρωτευούσης πόλεως. Ἡροδτ. 6, 26.

Κοίλη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ στρατηγοῦ Κίμωνος. Ἡροδτ. 6, 103. Δημ. καὶ Κοιλὶς παρ' Ἡσυχ.

Κοίλη Συρία, ἡ. Coele Syria. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Συρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου καὶ σχηματίζουσα μίαν εὐρύχωρον καὶ κοίλην πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο αἱ πόλεις Λαοδίκεια, Ἡλιούπολις, Ἄβιλα καὶ μετημβριώτερον ἡ Δαμασκός, οὖσα ἀμφημένη εἰς δέκα ἄλλας μικροτέρας Ἐπαρχίας. Πολύβ. Στράβ.

Κοίλιος, ὁ. Coelius. Ὀνομ. κύρ. Ἐπισήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοίλωσσα, ἡ. Ὄρος τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Φλιοῦς. ἓν μέρος τοῦ ὄρους τούτου ὠνομάζετο Καρνεάτης, ὁ. Στράβ. Ξενφ. Ἑλ. δ', 7, 7. ἐν δὲ τῇ τοῦ Schneidr. Ἐκδοσ. γεγραπτ. Κηλοῦσα ἐκ Χειργ.

Κοινόμηνον, τό. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρούνων. Πτολ. β', 11. ταὐτὸν Ratzeburg.

Κοῖνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅς τις πρὸ πάντων ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἀλεξάνδρον καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν· ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ προβιβηκὼς ἤδη ὢν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κόϊντος, ὁ, καὶ Κύϊντος, Πλουτρ. Quintus. Σμυρναῖος, συγράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα, Ὁμήρου παραλειπόμενα ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον διεσώθη. — 2) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κοίνυρα, τά. Τόπος ὀρεινὸς τῆς νήσου Θάσου κείμενος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σαμοθράκης. Ἡροδτ. 6, 47.

Κοιογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα = Λητώ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 712.

Κοῖος, ὁ. Τίτὰν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Τιτάνων. Ἡσ. Θεογ. 134. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φοίβης ἐγέννησε τὴν Λητὼ καὶ τὴν Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 404. (παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 62. κεῖται τὸ οι βραχύ, παρβλ. Spitzner Prosod. 6, 5.)

Κοιρανίδας, α, ὁ (-υυ-) Τίὰς τοῦ Κοιράνου, ὁ Πολυίδης ἐκ Κορίνθου. Πινδ.

Κοίρανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Πατὴρ τοῦ μάντεως Πολυείδου ἐκ Κορίνθου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. Παυσ. α', 43. — 3) Εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἐλθόντων Κρητῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 605.

Κοιρατάδας, α, ὁ. Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 3, 15. ἔτι δὲ καὶ διδάσκαλος τῆς Τακτικῆς. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 1, 33. ἔνθα Κοιρατάδης εὑρηται γεγραμ.

Κοισύρα, ἡ (-υ-) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων γυναικῶν ἐξ Εὐβοίας, καταγομένη ἐκ παλαιᾶς τινος αὐτόθι γενεᾶς· κατὰ Σουΐδ γυνὴ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἀριστοφ. Νεφ. 801. (ἐν Ἀχαρν. ὁ Κοισύρας ἤτοι ὁ ἀπόγονος τῆς Κοισύρας, ὁ Περικλῆς.)

Κοῖτος, οἱ. Ἔθνος ἐλεύθερον καὶ αὐτόνομον τῆς Ἀσίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Τιβαρηνῶν καὶ τῶν Μοσσυνοίκων ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 25. ἄλλως δὲ ἄγνωστον.

Κόρινθος, ὁ, Corinthum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, ταὐτὸν Capo di Stilo. Πολύβ.

Κοκκήϊος, ὁ. Coccejus. Ὄνομα. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κοκκώνα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ἦλιδα. Παυσ. ε', 15. —

Κοκκωνᾶς, ᾶ, ὁ. Βυζάντιός τις, ὀπαδὸς τοῦ περιβοήτου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβονοτειχίτου. Λουκ.

Κοκύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας. — ὄθεν, Κοκυλῖται, οἱ κάτοικ. Ξεν. Ἑλλ. γ, 1, 16.

Κολαινίς, ίδος, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κολαίνου. Παυσ. α', 31.

Κόλαινες, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας ὡς λέγεται εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸ τοῦ Κέκροπος καὶ κτίσας ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Κολαινίς. Παυσ. α', 31.

Κολακώνυμος, ὁ. Κατὰ μετοθ. ἀντὶ Ηλεώνυμος, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 592.

Κολάνικα, ἡ. Πόλις τῆς βαρβάρου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Δαμνίων, ταὐτὸν Lanerk. Πτολ. β', 6.

Κολάξαϊς, ϊος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ, ὁποίου κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι λαὸς Σκυθικός. Ἡροδ. 4, 5.

Κόλαπις, ὁ, Colapis. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Παιονίας εἰσβάλλων εἰς τὴν Σάβην· ταὐτὸν Κούλπα. Στράβ.

Κολασσαί, αἱ, = Κολλοσσαί.

Κολλατία, ἡ, Collatia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἀρχαιόθεν κατέκτησαν. Στράβ.

Κολλατῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυινίου τοῦ Σουπέρβου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Λουκρετίας, ὃς τις διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ἀτιμίαν τῆς γυναικός του συνωμόσας ἐναντίον τῶν βασιλέων, ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Ῥώμης μετὰ τοῦ Βρούτου καὶ ἐκλέχθη πρῶτος ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετ' αὐτοῦ· ὕστερον δὲ κατασταθεὶς ὑποπτος εἰς τοὺς συμπολίτας του ὡς ἐχθρὸς τῆς νεοσυσταθείσης δημοκρατικῆς πολιτείας ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ἐλθὼν εἰς Λαβίνιον, ἔζησεν ἐκεῖ ἰδιωτεύων μέχρι τέλους. Διον. Κασ.

Κολλίνα πύλη, ἡ, Collina porta. Μία τῶν πυλῶν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης κειμένη εἰς τὸ ἕκτον μέρος τῆς πόλεως ταύτης, ταὐτὸν Porta Salaria. Στράβ.

Κολλοχασία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἄλλοτε ἐν Σικυῶνι. Ἀθην. γ', 1.

Κολοσσαί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ἥτις περὶ τὸ 65 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἠφανίσθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ὑφ' ἑνὸς σεισμοῦ· ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ καλεῖται αὕτη Κολασσαὶ ἡ Κολασσαὶ αἱ χῶναι, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτι ἐπὶ ἀποστόλου Παύλου ἔκτισαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἰδίαν ἐκκλησίαν· ταὐτὸν δὲ κώμη Κόνος καλουμένη, Ἡροδ. 7, 30. Ξενοφ. — ὄθεν, Κολοσσηνοί, οἱ κάτοικ.

Κολοφών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν δωδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὴν θαλάσσιον καὶ ἱππικὴν αὐτῆς δύναμιν, ἀπέχουσα ὀλίγον διάστημα τῆς θαλάσσης, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ξενοφάνους· ταύτης οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὸν πολυτελῆ καὶ τρυφηλὸν βίον τῶν ἐνατχολουμένων ἀκαταπαύστως εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ τέρψεις, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὰ ἐγχώρια αὐτῶν ἔθιμα καὶ ἀφ' οὗ ὑπέπεσαν εἰς ξένας δυναστείας. Ἡρόδ. 1, 142. Θουκ. — ὄθεν, Κολοφώνιος, ία, ιον· τῆς Κολοφῶνος ἢ εἰς τὴν Κολοφῶνα ἀνήκων, καὶ, Κολοφώνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Κολοφωνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν ἐν Ἀθήναις θεῶν. Γῆν κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Χθονία.

Κολοφωνίων Λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῶν Κολοφωνίων ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης. Θουκ. ε, 2. —

Κολυμβάς, άδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πειραίου, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς φιλονεικίαν μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεῖσα, μετεμορφώθη ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.

Κολυττεύς, ὁ. = Κολυττός.

Κολυττός, ὁ, καὶ Κολλυτὸς ἐν Ἐπιγρ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Ξενοφ. ὄθεν, Κολυττεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολυττοῦ ὤν. Ξενοφ. Ἀπομν.

Κολχικός, ή, όν. Τῆς Κολχίδος ἢ ἐκ τῆς Κολχίδος ὤν, ἡ Κολχικὴ γῆ = Κολχίς. Ἀπολλόδ.

Κολχίς, ίδος, ἡ. Τῶν Κόλχων ἢ εἰς τοὺς Κόλχους ἀνήκων. Λία ἡ Κολχίς. Ἡροδ. 1, 2. ὄθεν Οὐίστα. κύρ. Ὄνομ. χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις κατὰ Πτολμ. ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Φάσιδος ἕως τοῦ Κόραξος ποταμοῦ μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Ἀρμενίας, περίφημος εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας διὰ τὴν ἐνταῦθα ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, οἵτινες πρῶτοι ἔπλευσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς ταύτην τὴν χώραν διὰ νὰ λάβωσι τὸ περιβόητον χρυσοῦν δέρας, ὅπερ πιθαν. δὲν ὑπῆρχεν ἀλλοτε εἰμὴ ἄφθονος χρυσὸς τὸν ὁποῖον ἡ γῆ αὕτη παράγει· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες κατήγοντο ὡς ἔλεγετο ἐξ Αἰγυπτίων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσοστρις Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀφῆκεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡροδ. 2, 104. 4, 37. οἱ τινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου εἶχον τὸ αὐτὸ χρῶμα, τὴν περιτομὴν, τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ ἐζων μὲ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους. Διον. Περ. 689. ταὐτὸν Μίγγρηλία. Ξενοφ. Στράβ. καὶ, ἡ Κόλχων χώρα. Ξενοφ. — 2) ἡ κάτοικος τῆς Κολχίδος, ἐξαιρ. ἡ Μήδεια, Εὐρπ. Μηδ. 132.

Κόλχοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Κολχίδος χώρας. Ἡροδ. 4, 37. οἵτινες καὶ Ηελαίνωπες οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο, Πινδ. Πύθ. 4, 376. ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων ἐκαλοῦντο οὗτοι Λάζοι.

Κόλχος, ὁ, ἡ. Ὁ κάτοικος τῆς Κολχίδος χώρας, ἡ Κόλχος Μήδεια Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 285. C.

Κολωναί, αἱ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς αὐτόθι Ἀλεξανδρείας Τρωάδος, πιθαν. ἡ νῦν Χεμαλὶ λεγομένη. Κολωναὶ αἱ Τρωιάδες, παρὰ Θουκ. α', 131. Ξενοφ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῆς Λαμψάκου· ταὐτὸν Κελῶναι. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. ὁ, 12.

Κολωνάτας, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπό τινος τόπου Κολώνης ἐν Λακωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Παυσ. γ', 13.

Κολωνή, ἡ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα λιμένα Φοίνικα καλούμενον, κειμένη μεταξὺ Μιθώνης καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Πτολ. αἱ Κολωνίδες, παρὰ Παυσ. Μεσσ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας πλησίον τοῦ Ῥήβα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 650.

Κολωνός, ὁ. Λόφος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἓν ἱερὸν ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Οἰδίπους εὗρε παραμυθίαν καὶ πέρας τῶν δεινῶν του διὰ τῆς φιλανθρώπου ὑποδοχῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος Θησέως. Θουκ. ή, 67. αἱ ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ὡκοδομημέναι οἰκίαι ἐτχημάτιζον ἕνα δῆμον τῆς Ἀττικῆς εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς Σοφοκλῆς· ἐπωνομάζετο δὲ καὶ Ἵππιος διὰ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, παρβλ. Εὐρπ. Φοιν. 1708. σώζεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ Σοφοκλέους ἐπιγραφομένη, Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ. — ὄθεν, Ἐπιρρ. Κολωνῆθεν, ἐκ τοῦ Κολωνοῦ, καὶ Οὐσιαστ. Κολωνιεύς, έως, Κολωνίτης καὶ Κολωνιάτης, ου, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολωνοῦ ὤν· ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος ἐγράφετο καὶ Κολωνή, ἡ. Ἀθην. ή, σελ. 598. Σουΐδ.

Κολωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης, ταὐτὸν Σπετζόπουλον.

Κομαγηνή καὶ Κομαγηνοί, ίδε Κομμαγηνή καὶ Κομμαγηνοί.

Κομαιθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου βασιλέως τῶν Τηλεβόων, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιτρύωνος ὅτε οὗτος ἐπολέμει κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἔκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσῃ ὁ Πτερέλαος, ὁ Ἀμφιτρύων κυριεύσας διὰ τῆς τοιαύτης προδοσίας ὅλην τὴν χώραν τῶν Τηλεβόων ἐφόνευσε τὴν Κομαιθώ. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Κόμανα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῆς Καταονίας χώρας, μία τῶν ἐπισήμων πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ἔχουσα ἷερὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Συρίας θεᾶς Μυλίττης ἥτις ἐνταῦθα Κόμανα ἐπωνομάζετο, ἔτι δὲ καὶ, ἡ Κόμανα, παρὰ Στράβ. — 2) Κόμανα τὰ Ποντικά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰριδος ποταμοῦ, ἔχουσα καὶ αὕτη ἕνα ναὸν τῆς Κομάνης θεᾶς, εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Ἀσίας. Στράβ.

Κομανία, ἡ. Φρούριον τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῷ μεφᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', 8, 15.

Κόμαροι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σάκων ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ. Πτολμ.

Κόμαρος, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς Μολοσσίδος χώρας πλησίον τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου. Στραβ.

Κομάτας, α, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Κομήτης· ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 4.

Κομβάβος, ὁ. Νεανίας τις ὡραῖος, ὑπηρέτης τοῦ βατιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου (Νικάτορος), ὃς τις λέγεται ὅτι εὐνουχίθη ἑκουσίως ὅτε ἐμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του εἰς μίαν ὁδοιπορείαν. Λουκ. Συρ. θε. 19.

Κομῆδοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαυνῶν, κατοικοῦντες περὶ τὰ αὐτόθι ὁμώνυμα ὄρη. Πτολ.

Κομήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων ὃς τις παρευρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κενταύρων. Ὀβιδ. μεταμ. - 2) ἐκ Πηρασίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίωνος. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 35. Παυσ. ε', 17.

Κομμαγηνός, ἡ, όν = Κομμαγηνός. Διον. Περ. 897.

Κομμαγηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας κειμένη ἀρκτικῶς καὶ συνορεύουσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ τὸ ὄρος Ἀμανόν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχον τὰ Σαμόσατα· τανῦν Καμάχ. Στραβ. (ἡ διὰ τοῦ μ μ γραφ. ἔστιν ἐρτῆρ. κατὰ τὰ Χ ἱρτρ.)

Κομμαγηνός, ἡ, όν. Τῆς Κομμαγηνῆς ἢ εἰς τὴν Κομμαγηνὴν ἀνήκων. Κομμαγηνοί, οἱ κατοικοι τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ. Στράβ.

Κομμενάσης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, ὁ νῦν Γάγρα καλούμενος. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. V, 1.

Κόμμοδος, ὁ. Commodus. Βῆρος· Ζετὸς υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἀνὴρ μ' ἔξοχα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρωτερήματα καὶ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδυπαθὴς καὶ ἄσωτος, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπᾶν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος, ἐδιώριτεν ἔπαρχον τῆς Παννονίας καὶ μετ' ὀλίγον ἀνηγόρευσεν αὐτὸν ὑπατον ἐν Ῥώμῃ· ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ὑπατείας ἐξασθενήσας ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὴν ἄσωτον καὶ τρυφηλὴν αὐτοῦ ζωήν, ἀπέθανε τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. — 2) Τέκνον τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τῆς Φαυστίνης, ὃς τις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀνεβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ ρλδ' ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. εἰς ἡλικίαν δεκαεπτὰ χρόνων, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν διὰ τῆς τυραννικῆς καὶ ἀνοήτου διαστάσεως τοῦ ἕνα τῶν πλέον ἀπανθρώπων καὶ βιαίων τυράννων, ὅσους κατὰ καιροὺς ἀνέδειξεν ἡ μεγάλη τῶν Ῥωμαίων μοναρχία, ὑπερβὰς εἰς τὴν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ θηριώδη ζωὴν ὅλους τοὺς προκατόχους του βασιλεῖς καὶ αὐτὸν τὸν Νέρωνα. Μετὰ μιανδωδεκαετῆ καὶ ἐπονειδίστου βασιλείαν ἐφονεύθη τελευταῖον διὰ συνωμοσίας μιᾶς τῶν παλλακιδίων του, ἡ δὲ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων κηρύξασα αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς Μοναρχίας, ἠφάνισεν ὅλα τὰ πρότερον ἐγερθέντα αὐτοῦ ἀγάλματα καὶ ἐπιγραφάς. Ἡρωδ.

Κομπασεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Κομπάτου ὤν, κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἐκ τοῦ κόμπος, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1126. ἤτοι ὁ ἐκ κομπαστικῆς πόλεως ὤν, Voss.

Κόμψα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Ἰαπυγίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Conza. Πτολ. γ', 1.

Κόμψατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ῥέων μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Τράβου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην, τανῦν Σάπαρις.

Κόμων, ωνος, ὁ. Μετσηνιές τις.

Κονδοχάτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, τανῦν Γουνδούκ. Πτολ. ζ', 18. Ἀρριαν. ἀ, 4.

Κονδυλέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. Ἀρκαδ.

Κονδυλεᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Κονδυλίᾳ κώμῃ τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Κονδύλη, ἡ (υ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. — ὅθεν Κονδυλεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Κονδύλης ὤν. Ἀριστοφ. Σφ. 233.

Κόνιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ἥτις κατὰ Πτολ. καὶ Κόννα καὶ Κωνιούπολις, παρ' Ἱεροκλ. ἐκαλεῖτο. ὅθεν, Κονιαῖος, ὁ κάτοικ. Ἡρωδ. 5, 83.

Κόνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Μέγαρα μέσα εἰς ἕνα ναὸν μὴ ἔχοντα ὄροφον. Παυσ. α, 40.

Κονίσαλος, ὁ. Θεός τις τῶν Ἀθηναίων σύντροφος τοῦ Πριάπου. Σχολστ. Ἀριστφ. Λυσιστρ. 981.

Κονιστωρσις, ἡ, καὶ Κουνιστοργις. Πόλις μεγάλη τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰσπανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κουηδοί. Πτολ. β', 4. Στράβ. γ'. Στέφ. Βυζ.

Κοννᾶς, οῦ, ὁ, ἐρτρ. Κόννας, κατὰ Brunk. Αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις, ἅς τις ἐλέγετο ὅτι ἦν πάντοτε πένης, μ' ὅλον ὅτι ἔλαβεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης. Ἀριστφ. Ἱππ. 534. ἐξ οὗ καὶ παροιμ. «Κόννου ψῆφον ἡγεῖσθαι ἀντὶ μὲς οὐδὲν λογίζειν. Ἀριστφ. Σφῆκ. 695.

Κόννος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μητροβίου κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικήν. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 272. C.

Κονυΐδης, ου, ὁ. Παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν βασιλέα τοῦτον ἐτίμησαν μετὰ θάνατον ὡς Ἥρωα θύοντες εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἃ κριόν. Πλούτρ. Θησ. 2.

Κονσίδιος, ὁ, Considius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοντάδεσβος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην Ἡρόδ. 4, 90.

Κόνων, ωνος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ εἷς τῶν δέκα ἡγεμόνων τοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ σωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον ἠνώθη μὲ τὸν βασιλέα τῆ Περσίας καὶ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὸν Περσικὸν στόλον διὰ τοῦ ὁποίου ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἐκεῖθεν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνήγειρεν αὖθις τὰ μακρὰ τείχη τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου κατηδάφισεν ὁ Λύσανδρος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀφοκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν Θουκ. — 2) Ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ἡ, 8. ἔνθα κατὰ Περ ζωγ. Κίμων ἀναγινωσκ. ἐν Πλιν 35, 8.

Κοπράτας, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πασίτιγριν. Στράβ. ιε'.

Κοπρεαῖος, ὁ. Κωμικὸν πεπλασμένον κύρ. Ὄνομ. ἐκ τοῦ κόπρος. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 317.

Κοπρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος ἐξ Ἠλιάδος, ἔνθα φονεύτας τὸν Ἴφιτον, ἦλθε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ ἔγινε κήρυξ παρ' αὐτῷ, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐλάμβανεν τὰς διαταγὰς παρὰ τοῦ Εὐρυσθέως. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολλόδ. β', 4, 1.

Κοπρία, ἡ. Παραλία τις περὶ τὴν πόλιν Ταυρομένιον ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ τῆ ὁποίας ἐφέροντο τὰ λείψανα ἐκ τῶν συμβαινόντων ναυαγίων περὶ τὴν Χάρυβδιν. Στράβ.

Κοπτός, ἡ. Coptus. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῆς Ἀραβίας καὶ Αἰγύπτου· τανῦν Καφτ. Στράβ. Λουκ. καὶ Κοπτώ, οῦς. Πλουτ.

Κοπτώ, οῦς, ἡ. = Κοπτός. Πλούτρ.

Κόρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων πλησίον τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἔκτισεν ὁ Δάρδανος· τανῦν Cori. Στρέβ.

Κοραξήσιον, τό. Φρούριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας. Στράβ. ιδ'. Πτολ. ε, 5.

Κόρακος πέτρα, ἡ. Βράχος τις ἀπότομος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πλησίον τῆς κρήνης Ἀρεθούσης, κατὰ Kruse, σχηματίζων ἓν μέρος τοῦ αὐτόθι Νηίου ὄρους, κατὰ δὲ Völker τοῦ Νηρίτου. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 408. Ω, 150. Κατὰ Σχολστ. ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Κόρακος υἱοῦ τῆς Ἀρεθούσης, ὅστις ἐκεῖ εὑρὼν ἐνταῦθα ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ βράχου τούτου.

Κόραξ, ακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κορωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὅστις ἀποθανὼν ἄτεκνος ἀφῆκεν τὸ βασίλειον τῆς χώρας ταύτης εἰς τὸν Ἐπωπέα. Παυσ. β', 5, 6. — 2) Τίὸς τῆς Ἀρεθούσης ἐκ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἔνθα λέγεται ὅτι θηρεύων ποτὲ ἔπεσεν ἔκτινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. — 2) Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, Συρακούσιος, ὅστις πρῶτος ἐζήτησε νὰ ὑποβάλῃ εἰς κανόνας τὸν δικανικὸν λόγον· τούτου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Τισίας. Λουκ.

Κόραξ, ακος, ὁ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες ἐν Ἑλλάδι χωρίζον, τὴν Αἰτωλίαν ἀπὸ τοὺς Λοκρούς Ὀζόλους· τανῦν Κοράκι. Στρέβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Καλχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Πτολ.

Κοραξοί, οἱ. Coraxi. Ἔθνος τῆς Καλχίδος χώρας κατοικοῦντες περὶ τὸν αὐτόθι Κόρακα ποταμόν. Στεφ. Βυζ.

Κορασσίαι, αἱ. Νῆτος ἔρημος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Καρίας. Στρέβ.

Κορβάσα, ἡ. Πόλις τῆς Πιτίας ἐν Ἀσίᾳ πιθαν. ἡ νῦν κώμη Κουρνάρ. Πτολ. ε'. Πολύβ. 32.

Κορβίλων, ωνος, ἡ. Corbilo. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, πιθαν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγήρου ποταμοῦ (Loir) κειμένη Στρέβ.

Κορδάκα, ἡ. Ἐπίθ Τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχαιόθεν ἴδιον ναὸν εἰς τὴν Ἦλιδα, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ ἓν εἶδος χοροῦ κορδαξ λεγομένου τὸν ὁποῖον ἐσύντηναν αὐτόθι πρῶτον οἱ ἔτοιροι τοῦ Πέλοπος Παυσ. ς', 22.

Κόρδυβα, ἡ. Corduba. Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, πολυάνθρωπος καὶ μεγάλη κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Κορδούβα Corduba, τὴν ὁποίαν κατασκήψαντες μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας εἰς αὐτὴν Στράβ.

Κορδύλη, ἡ. Λιμὴν τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν. Περιπλ.

Κορέβων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ.

Κόρη, καὶ Κούρη, ἡ. Ἐπίθ τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνήθως ὠνομίζετο εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ· Εὐρ. Ἄλκ. 358.

Κορηγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στέφ. Βυζ. ἐν Λιξ. Κόριον.

Κορησσία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κῶ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀντικρὺ αὐτῆς παραλίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν πόλιν Ἰουλίδα. ἡ γραφ. Κερησσός παρὰ Πτολεμ. ἔστιν ἠμερτημένη.

Κορησσός, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον 40 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως Ἔφεσου καὶ ἔχον ἐπ' αὐτοῦ μίαν κωμην σχηματίζουσαν εἶδος προαστείου τῆς Ἐφέσου. Ἡροδ. 5, 100. Στεφ. Βυζ. ἐνθ ὀρθοτρ. Κορησσός κατὰ τὴν τῶν στοιχείων σειράν.

Κορία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, πιθαν. ἀπὸ τοῦ Κυρη, μὲ τὸ νὰ πλευτήρισε τὰς θυγατέρας τοῦ Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν των· ἢ ὅτι οἱ συντελέσαντες κοῦροι οὖρεα πλαζόμενας Ἀζηνίαν, Καλλιμ. Ἄρτ. 234. παρὰ Παυσ. η', 21. ἔστι ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ναὸν ἐπὶ τῆς Κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Κλειτορίου ὄρους.

Κορία, ἡ, παρὰ Πτολεμ. β', 3. Πόλις τῆς Βαρβάρου Βρεττανίας πλησίον τοῦ νῦν Ἀμιλτῶνος ποταμοῦ ἐν τῇ Σκωτίᾳ.

Κοριδοργίς, ἴδος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καλδαίων, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Βεμπη πόλεως ἐν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Κόριλα, ἡ, = Κορίολα, ἴδε ἐκεῖ.

Κορινθιάζομαι. Ζῶ ἀτάκτως καὶ ἀσελγῶς· ἐκ Κορίνθιος. Ἀριστ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορινθιακός, ἡ, ὁν. Τῆς Κορίνθου ἢ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκων. Ξενοφ. ὁ Κορινθιακὸς κόλπος. Ὁ κόλπος τῆς Κορίνθου, κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀχαΐας, Κορινθίας, Μεγαρίδος, Βοιωτίας, Φωκίδος καὶ Λοκρίδος· ταυτὸν κόλπος τῆς Λεπάντου. Στράβ.

Κορινθιάς, άδος, ἡ. Τῆς Κορίνθου ἢ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκουσα. Ἀνθολγ.

Κορίνθιος, ία, ιον. Τῆς Κορίνθου ἢ ἐκ τῆς Κορίνθου ὤν. Ἡ Κορινθία χθών, ἡ χώρα τῆς Κορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ. Σοφοκλ. ἡ Κορινθία κόρη, ἤτοι ἡ ἑταίρα, κοινὴ κόρη. Πλάτ. Πτολμ. III, σελ. 404. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἐν Κορίνθῳ εἰς ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτρέφοντο ἐν αὐτῷ χίλιαι περίπου ἑνδεεῖς κόραι, αἵτινες ἐλκύουσι διὰ τῶν θελγήτρων των τοὺς εἰς τὴν Κόρινθον ἐρχομένους ξένους, ἐλάμβανον συνουσιαζόμεναι μετ' αὐτῶν ἄφθονα ἀμοιβάς, ἐξ οὗ καὶ παροιμία· «Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς». Στράβ. ἠ, 6, 20. μία ἐκ τῶν ὡραίων τούτων ἑταιρῶν ὑπῆρξε καὶ ἡ περιβόητος Λαΐς· ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὴν παροιμίαν ταύτην ἄλλως, ὅτι δηλ. δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς ἄνθρωπα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν Κόρινθον διὰ τὰς πολλὰς περὶ αὐτὴν ὡρισμένας ὑφάλους πέτρας. — 2) οὐσιαστ. Οἱ Κορίνθιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κορίνθου καὶ Κορινθία, ἡ περὶ τὴν Κόρινθον χώρα, Ξενοφ.

Κόρινθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλεγον οἱ Κορίνθιοι ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις αὐτῶν Κόρινθος. Πινδ. Νεμ. 7, 155. Παυσ. β', 1. — ὅθεν παροιμ. «Ὁ Διὸς Κόρινθος», λεγομένη συνήθως ἐπὶ τῶν ὅταν τὰ αὐτὰ ἀεὶ διαλαλοῦσι, Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 292 C. Ἀριστοφ. Βατρ. 440. κατὰ τὸν αὐτόθ. Σχολιαστ. ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ παροιμία αὕτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ Μεγαρεῖς ἀπεστάτησαν τῶν Κορινθίων, οὗτοι δὲ πέμψαντες κήρυκα πρὸς αὐτοὺς διὰ νὰ τοὺς ἐπαναπολάβωσιν, κύδις ἐπρόσθετον ἀεὶ τὰ αὐτά, λέγοντες· «Ἄλλως ὁ Διὸς Κόρινθος θέλει σᾶς τιμωρήσειν».

Κόρινθος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων, ἐμπορικωτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου Ἰσθμοῦ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις ἐσχημάτιζε τὸ πάλαι ἡδίαν καὶ αὐτόνομον ἐπικράτειαν· συνορεύουσαν ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ἀνατολικῶς μὲ τὰ Μέγαρα καὶ μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα καὶ δυτικῶς ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Νεμέα ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Σικυῶνος καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴν καὶ πετρώδη. Ἡ πόλις τῆς Κορίνθου κειμένη εἰς μίαν τόσον προφυῆ θέσιν μεταξὺ Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου κατεστάθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, φθάσασα εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀκμὴν τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐπορείας, ἐχούσα ἐν αὐτῇ διαφόρα ἀξιόλογα τεχνουργεῖα, πρὸ πάντων μεταλλουργεῖα εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο τὸν χρυσόν, ἄργυρον καὶ χαλκόν· εἶχε δὲ καὶ ἐπίσημον θαλάσσιον δύναμιν, πρώτη αὕτη ὡς λέγεται ἐπινοήσασα καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν τριήρων. Ὁ συστήσας καὶ ἀρχὰς τὸ βασίλειον τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ Σίσυφος υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ὃς τε ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Κόρινθον τὴν ὁποίαν οὗτος ἐκάλεσεν ἀρκαδικῶς Ἔφυραν, Ἀπολλόδ. α, 9, 3. Ὅμ. Ἰλ. Β, 152. κατὰ δὲ Παυσ. β', 1. ὠνομάσθη Ἔφυρα ἀπὸ τῆς Ἔφυρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τῆς ὁποίας ὁ μετὰ ταῦτα ἀπόγονος Κόρινθος ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ πάλαι εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος καλουμένη εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ δυσπρόσιτος, οἱ ὦμοι αὐτῆς λιμένες ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου Κεγχρεαὶ λεγόμενος εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέπλεον τὰ ἐκ τῆς Φοινίκης καὶ λοιπῆς Ἀσίας ἐρχόμενα πλοῖα, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου Λεχαῖον καλούμενος, δεχόμενος ὅλα τὰ ἐκ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ Ἰταλίας εἰσορμίζοντα πλοῖα. — Ὁ συνήθης τύπ. ἔστι κατὰ θηλυκ. γεν. Σοφ. Ἡροδ. Θουκ. Ὅμηρ. Ἰλ. Β. 570, ἔνθ ἀφνειὸς Κόρινθος κεῖται, λαμβανομένου τοῦ ἀφνειὸς κατὰ κοιν. γεν. ἄρσεν. δὲ εὑρηται ἐντινι χρησμῷ τοῦ Ἡροδ. 5, 92, 5. καὶ τρὶς παρὰ Στράβ. ἐξ ἀρχαίων ποιητῶν ἔνθα ὑπολαμβάνεται ἴσως ἡ ἐν Κορίνθῳ ἀκρόπολις. — ὅθεν Ἐπίθ. Κορινθεῖος, ἐν Κορίνθῳ. Ὅμηρ.

Κορινθιουργής, ἐός. Ἐκ Κορινθιακῆς ἐργασίας. Στράβ.

Κορίννα, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων ποιητριῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Τανάγρας πόλεως τῆς Βοιωτίας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου τοῦ ὁποίου, ὡς λέγεται, ἐνίκησε πεντάκις εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ποιητικοὺς ἀγῶνας. Παυσ. θ', 22. ἦν δὲ εἰς ἄκρον ὡραία καὶ πλήρης ὑψηλῆς φαντασίας, χρηματίσασα μαθήτρια τῆς περιφήμου Μύρτιδος. Ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἐσώθησαν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιγ', 25. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. I, σελ. 578.

Κορίολα, ἡ, καὶ Κόριλα. Στεφ. Βυζ. καὶ Πλούτ. Corioli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν Διον. ὁ Ἁλικ. λέγει μητρόπολιν τῶν Οὐόλσκων, περιφημος διὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Μαρκ. Κοριολανοῦ. — ὅθεν Κοριολανοί, Coriolani, οἱ κάτοικ. Πλιν. 3, 5.

Κοριολανός, ὁ, Μάρκιος. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ Πατρικίων τῆς Ῥώμης, ὃς τις εἰς τὴν κατὰ τῶν Οὐόλτκων καὶ Ἀντιάτων πόλεμον δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ῥώμης καὶ μέλλων νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον διὰ συνεργείας τῶν λοιπῶν Πατρικίων, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς προτέρους αὐτῆς ἀπονόους ἐχθροὺς τοὺς Οὐόλτσους, μετὰ τῶν ὁποίων ἐνωθεὶς καὶ διορισθεὶς ὑπ' αὐτῶν στρατηγὸς, ἐπορθήσατο ἀπροσδοκήτως πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Ῥώμης ἀφ' οὗ πρότερον ἐκυρίευσε πολλὰς ἄλλας πόλεις πλητιοχώρους καὶ ἠφάνισε τοὺς ἀγροὺς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ· μέγας φόβος κατεκυρίευσε τὰς ψυχὰς τῶν ἤδη πιλιορκουμένων Ῥωμαίων, καὶ ἡ βουλὴ ἀμηχανοῦσα ἔπεμψεν ἀλλεπαλλήλους πρεσβείας πρὸς τὸν νέον τοῦτον καὶ ἀνδρεῖον ἐχθρὸν τῆς πατρίδος, ἀλλὰ μάτην· ἐπιστρεψας εἰς τοὺς Οὐόλσκους καὶ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συστρατηγοῦ του Ἀττίου Τούλλου ὡς προδότης ἐφονεύθη εἰς μίαν ταραχὴν τοῦ αὐτόθι λαοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησαν αἱ ἐν Ῥώμῃ γυναῖκες δέκα ὁλοκλήρους μῆνας. Πλούτ. Κορ

Κόριος, ὁ, Corius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρ' Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Κόρκυρα, ἡ, Corcyra. μεταγενστ. τύπ. τοῦ Κέρκυρα. Δημ. Ἀβδ. Στράβ. Ἐπτμ. — 2) ἡ Μέλαινα Κόρκυρα, Corcyra Nigra. Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ Θαλάττης, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· ταυτὸν Κόρζολα. Στράβων

Κορνηλία, ἡ, Cornelia. Gens. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ εὐγενεστέρα τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ γενῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαιρέτως κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν ἐνδόξων Πατρικίων ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῆς Δημοκρατίας τῶν Ῥωμαίων· ἐκ ταύτης ἔτι κατήγοντο καὶ πολλοὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρεώστη ἡ Ῥώμη τὴν μεγάλην ἐκείνην ὑπεροχὴν καὶ δόξαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐφθασε τέσσαρας πρὸ πάντων ἐπίσημοι οἰκίαι ἐν Ῥώμῃ ἔφερον ταύτο τὸ ὄνομα, ἡ τῶν Λεντούλων, Ῥουφίων, Μαλουγίνων καὶ Σκιπίωνων, αἵτινες ὑποδιαιρούντο αὖθις εἰς ἄλλας μικροτέρας οἰκογενείας. — 2) Κύρ. ὄνομ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κορνήλιος, ὁ, Cornelius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις Πολυβ.

Κόρνικλος, ὁ, Cornicilum. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Monticelli. Στέφ. Βυζ.

Κορογκάνιος, ὁ, Coruncanus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Κόρσοιβος, ὁ. Τίς τοῦ Μυγδονίος βατιλέως τῆς Φρυγίας, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βατιλέως Πριάμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κασσάνδραν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Εὐρ. Ῥῆσ. 515. Παυσ. ί, 27. — 2) Νικητὴς τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐξ Ἠλιάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρώτου ἄρχισαν οἱ Ἕλληνες τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων, τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. Παυσ.

Κορσκονδάμη, ἡ (ξ). Κώμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Mannert ἡ νῦν πόλις Ταμάν λεγομένη. Στράβ. — ὅθεν ἡ Κορσκονδαμῖτις λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς κώμης ταύτης ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν, περὶ τὴν ὁποίαν ἔκειντο πρότερον διάφοροι πόλεις. Στράβ.

Κορόντα, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ νῦν Ἄσπρον καλουμένη. Θουκ. β', 102.

Κόρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ· πιθαν. ὁ νῦν Βραντεμήρ, κατ' ἄλλους δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Κῦρος λεγόμενος. Διον. Περ. 1073.

Κόρραγον, τὸ, Corragum, Διβ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας. Αἰσχ. κατὰ Κτησ. σελ. 454.

Κόρσαι, αἱ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, τανῦν Σουσὰν Ἀδασσί. Στέφ. Βυζ.

Κορσεία, ἡ, καὶ Κορσιαί, αἱ, Corsiae. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτῴου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, πλησ. παρὰ Δημ. Παραπρ. σελ. 385. ἐνικ. Παυσ.

Κορσιαί, αἱ, = Κορσίαι, ὅπερ ἴδε.

Κόρσικα, ἡ, = Κύρνος, παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κορτίς, ίδος, ἡ, = Κύρνος, Διον. Περ. 469.

Κορωνή, ἡ. Πόλις μεγάλη ἀλλ' ἔρημος τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μασκὰ ποταμοῦ ἐπάνω εἰς μίαν νῆσον· κατὰ Rennel ἠνῶν Ἐρζὶ ἢ Ἰρσὰχ. Ξεν. Ἀνάβ. α', 5, 4.

Κορτύτα, ἡ, ἴδε Κόρτυτα.

Κόρτωνα, ἡ, Cortona. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν, λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος ὁ Κόρυθος ἀνὴρ τῆς Ἠλέκτρας καὶ πατὴρ τοῦ Δαρδάνου, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ Πελασγοὶ πολὺν χρόνον· τανῦν Κόρτωνα, Cortona· κατὰ δὲ Mannert 8, σελ. 26 = Κρησών· παρ' Ἡροδ. ὅπερ ὄρα.

Κορυβάντειος, εία, ειον. Τῶν Κορυβάντων ἢ εἰς τοὺς Κορύβαντας ἀνήκων.

Κορυβαντιασμός, ὁ. Ἑορτὴ τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιάω. Πανηγυρίζω τὴν ἑορτὴν τῶν Κορυβάντων. Πλάτ.

Κορυβαντίζω. Κατηχῶ τινα εἰς τὰς τῶν Κορυβάντων τελετάς. Ἀριστφ. Σφηκ. 119.

Κορυβαντικός, ἡ, όν. Τῶν Κορυβάντων.

Κορυβάντιος, ία, ιον, = Κορυβάντειος. Τὸ Κορυβάντιον ἄστυ· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πόλις Σαμοθρᾴκη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, περίφημος τὸ παλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ πανηγυριζομένας τελετὰς τῶν Κορυβάντων, Διον. Περ. 524. Οὐσ. τὸ Κορυβάντιον, ὁ ναὸς τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντίς, ίδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ Κορύβας. Ἱέρεια τῆς θεᾶς Κυβέλης.

Κορυβαντισμός, ὁ. Ἡ μύησις τῶν Κορυβαντείων τελετῶν.

Κορύβας, αντος, ὁ (ῠ). Τίὸς τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Κορύβαντες, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε τὴν ἱερατείαν αὐτῶν εἰσάξας τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν, κατὰ Στράβ. ἰ, 3, 19. ἐκ Ῥόδου, κτίσας καὶ τὴν πόλιν Ἱεράπυτνα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Κίλικος. — 2) συνήθ. πληθ. οἱ Κορύβαντες. Ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης ἢ Ῥέας ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· κατά τινας κατῄγοντο οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ἡφαίστου, κατὰ δὲ Ἀπολλ. α', 3, 4, ἦσαν παῖδες τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Θαλείας, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Κρόνου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιόπης. Στράβ. ί, ἐν τέλει. Εὐριπ. Βακχ. 113. κατὰ δὲ Διόδ. Σικελ. ε', 49. κατήγοντο οἱ Κορύβαντες οὗτοι ἀπὸ τοῦ Κορύβαντος υἱοῦ τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος. Ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τούτου ἐκαλοῦντο οἱ αὐτοὶ ἔτι Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, νομιζόμενοι ὡς ἐγχώριοι δαίμονες καὶ Ἡμίθεοι· Ἐπανηγυρίζετο δὲ ὑπ' αὐτῶν ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης μὲ ἐνθουσιώδεις τελετάς, μὲ θορυβώδεις ἤχους μουσικῶν ὀργάνων καὶ διάφορα ἐμμανῆ κινήματα τοῦ σώματος, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελον νὰ παραστήσωσι τὴν ὑπὲρ τοῦ νέου Ἄττιος λύπην καὶ ἀμηχανίαν τῆς θεᾶς αὐτῶν, κατακόπτοντες μὲ μαχαίρας τὸ πρόσωπον καὶ λοιπὸν σῶμά των. Κατὰ Lobeck Ἀγλαοφ. ΙΙ δὲν εὑρίσκοντο οὗτοι κατ' ἀρχὰς εἰς οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τοῦ Διός, ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς μητρὸς τῶν θεῶν διεδόθη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τότε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν τελεῶν αὐτῆς μ' ἐκείνην τοῦ Διὸς συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κορύβαντες οὗτοι μετὰ τῶν Κουρήτων ἀρχαίων ἱερέων τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, καὶ οὕτω κατ' ὀλίγον θεοποιούμενοι, ἐνομίζοντο ὑπ' αὐτῶν οἰκεῖοι καὶ σύντροφοι τῆς Ῥέας καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, λατρευόμενοι ὡς δαίμονες πολιοῦχοι. (ἡ λέξις Κορύβας ἐτυμολγτ. ἐκ τοῦ κόρυς ἤτοι περικεφαλαία· ὅθεν καὶ τρικόρυθες οἱ αὐτοὶ παρ' Εὐριπ. ἐπικαλούμενοι, ἢ κατὰ Στράβ. ἔστι τὸ Κορύβας = ὁ κορύπτων βαίνει.)

Κορυδαλός, ὁ, καὶ Κορυδαλλός, Αἰολ. κατὰ Lobeck Φρυν. σελ. 338. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν. Στράβ. Κορυδαλεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Ὄρος τῆς Ἀττικῆς παραλίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ὁμώνυμος δῆμος. Στράβ. διὰ τοῦ δύο λλ παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορυδαλλός, ὁ. Ἕλλην τις ἐξ Ἀντικύρας πόλεως τῆς Φωκίδος, ὅστις ἔδειξεν εἰς τοὺς Πέρσας διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης ἄγνωστον ὁδὸν φέρουσαν εἰς Θερμοπύλας. Ἡρόδ. 7, 214.

Κορυδών, ωνος, ὁ (ῠ). Βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 1.

Κορυθαλία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀθην. Δειπν. δ', 6.

Κόρυθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Οἰνώνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ἑλένης. Λυκόφρ. Σχολ. Παρθ. Ἐρωτ. 25. παρ' Ὅμηρ. οὐχ εὑρηται τὸ ὄνομα τοῦτο. — 2) Ἀρχάς τις ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας, τοῦ ὁποίου οἱ ποιμένες λέγεται ὅτι εὑρόντες τὸν Τήλεφον ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου ἀνέθρεψαν αὐτόν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Διόδ. Σικελ. δ', 33. — 3) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἠλέκτραν θυγατέρα τοῦ Ἄτλαντος λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον, κατὰ Διον. Ἁλ. α', 61. ἐβασίλευσεν οὗτος εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Κορύλας, α, ὁ. Πέρσης σατράπης τῆς Παφλαγονίας. Ξεν. Ἀνάβ.

Κορυνήτης, ου, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ περιβοήτου ληστοῦ Περιφήτου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κόρυνος αὐτοῦ ἤτοι ῥοπάλου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφόνευε τοὺς διαβαίνοντας. Ἀπολλόδ. γ', 16.

Κόρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἡρόδ. 3, 9. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Κορυφαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς ὑψηλοῦ λόφου πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου, Παυσ. β', 28.

Κορυφαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη.

Κορυφασία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ. Λεων. Ταρ. 24.

Κορυφάσιον, τό (ᾰ). Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς παραλίας τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ πόλις Πύλος, τανῦν ὄρος τοῦ ἁγίου Νικολάου. Στράβ. Παυσ. δ', 38. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφυγον οἱ κάτοικοι τῆς Πύλου μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως αὐτῶν· κατὰ δὲ Mannert ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ πόλις Πύλος. Θουκυδ. δ', 3. Ξεν. Ἑλλ. α', 2, 18. Στράβ. (παρὰ Θουκιδ. δ', 3. ἀναφερομένης τῆς ἀντωνυμ. αὐτῆς εἰς τὸ Πύλος, ἔστι τὸ Κορυφάσιον ταὐτοσημντ. τῷ Πύλος, ὥσπερ καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Πύλος· ὀρθοτρ. μέντοι ἀναφερομένης τῆς ἀντωνυμ. εἰς τὸ χῆν.) — ὅθεν Κορυφασιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Κορυφή, ἡ· κατὰ Κικέρ. Φυσ. Θεῶν 23. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων Κορία ἐλέγετο.

Κορφίνιον, τό, Corfinium. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῶν Πελιγνῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν San Perino. καλουμένη· ἔτι δὲ καὶ Ἰταλική, παρὰ Στράβ.

Κορώβιος, ὁ. Κρής τις, ὅστις ὡδήγησε τοὺς κατασκόπους τῆς νήσου Θήρας εἰς τὴν ἐν Λιβύῃ Πλάταιαν νῆσον. Ἡρόδ. 4, 151.

Κορώνεια, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τινος ὑψώματος περὶ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τῆς Κωπαΐδος λίμνης, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν Βοιωτῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· τανῦν Διμηνίτσα. Πλησίον τῆς πόλεως ταύτης εὑρίσκετο ὁ ναὸς τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 503 Πλάτ. — 2) Πόλις μετόγειος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κορωναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Κορωνείας. Ἡρόδ. 5, 79. Θουκ. καὶ Κορώνιοι, οἱ, Στράβ. 9', σελ. 411. ὅστις τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Κορώνης ἐν Μεσσηνίᾳ πρὸς διαφορὰν Κορωνείς ὀνομάζει. Στράβ.

Κορώνη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Τεμαθία, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἐπιμελίδου μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεσσηνίων τὸ 871 ἔτος πρὸ Χρ τανῦν Φρούριον τῆς Κορώνης· κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὅμηρ. Ἀνθεία καλουμένη· κατὰ δὲ Παυσ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Αἴπειαν. — ὅθεν Κορωνεῖς, οἱ κάτοικ.

Κορωνίς, ίδος, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰξίωνος ἐν Λακερείας πόλεως τῆς Μαγνησίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν· μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ θεὸς οὗτος διὰ τοῦ πτηνοῦ κόρακος τὸν μετὰ τοῦ Ἴσχυος ἔρωτα αὐτῆς, ἐτόξευσε τὴν ἄπιστον ταύτην, τὸν δὲ κόρακα ἔχοντα πρότερον λευκὰς πτέρυγας ἔκαμεν αὐτὸν ἔλον μέλανα ὡς ἄνθρακα, διότι δὲν ἐπρομήνυσεν εἰς αὐτὸν ταχύτερον τὸ συμβάν· ὅτε δὲ ἔμελλεν ἡ Κορωνὶς νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἔγκυος ἔτι οὖσα μὲ τὸν Ἀσκληπιόν, ὁ Ἀπόλλων ἐξέβαλεν ἐκ τῆς κοιλίας τὸ βρέφος καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Χείρωνα νὰ τὸ ἀνατρέφῃ. Ὅμ. Ἴλ. ω', 2. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. Πινδ. Πυθ. 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ μία τῶν Ὑάδων νυμφῶν. Ὑγῖν. μύθ. 182. — 3) Νύμφη τις, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον νὰ τὸν ἀνατρέφῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου. Διόδ. Σικελ. ε', 52.

Κόρωνος, ὁ, καὶ Κορωνεύς, Διόδ. Σικελ. Τίὸς τοῦ Καινέως, πατὴρ τοῦ Λεοντέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων ἐν Γυρτῶνι πόλει τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 57. παρὰ Διόδ. Σικελ. δ', 27. ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε, παρὰ δὲ Ἀπολλόδ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Καινέως. παραβλ. Heyn. Ἀπολλόδ. σελ. 178 — 2) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόρθης, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Κόραξ ἐβασίλευσεν ἐν Σικυῶνι. Παυσ. β', 5. — 3) Τίὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, τὸν ὁποῖον υἱοθετήσας ὁ Ἀθάμας ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κορωνεία. Παυσ. θ', 34.

Κόσας, α, ὁ, Cosa. Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας. Στράβ. καὶ Κώσας, Αἰλιαν.

Κοσμητής, οῦ, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδιον βωμὸν ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ. γ', 17.

Κόσσα, ἡ, καὶ Κόσσαι, αἱ, Cossa. Πόλις

τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀλβινίᾳ ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἤτις καὶ Ἰουλία ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τανῦν Ansedonia. Στράβ.

Κοσσαῖοι, οἱ. Ἔθνος ἀγριον καὶ λῃστρικὸν τῆς μεγάλης Μηδίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, γείτονες τῶν Παραιτακηνῶν, τοὺς ὁποίους οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας δὲν ἠδυνήθησαν οὐδ' ὅλως νὰ ὑποτάξωσιν, ὕστερον δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καταπολεμήσας αὐτούς, ἔκαμε τὴν χώραν αὐτῶν μίαν Σατραπίαν, ἀλλ' εἰ διάδεχοι αὐτοῦ δὲν ἠμπόρεσαν τοῦ λοιποῦ νὰ κρατήσωσιν αὐτοὺς ὑποχειρίους. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 19. κατὰ Mannert οἱ Κισσαῖοι οὗτοι δὲν ἀνῆκον εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν ἀλλ' εἰς τὴν Σουσιανήν, συνερεύοντες μὲ τοὺς Οὐξίους. Στράβ. Ἀρριαν.

Κοσσουρα, ἡ, Στράβ. καὶ Κόσσυρος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἄφορος, κειμένη μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς τανῦν Παντελαρία. Κόσσυρος, ἡ, παρὰ Πολυβ.

Κόσσυρος, ἡ, = Κίσσουρα. ὅπερ ἴδε.

Κόταινα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολμ. ε', 7.

Κοτάμβα, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Περσικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. Ϛ', 4.

Κοτεινοῦσα, ἡ ικότινος). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μικρᾶς νήσου ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Γάδειρα. Διον. Περ. 456.

Κόττας, α, ὁ, Cotta. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοττίαρις, ὁ. Ποτομὸς τῆς χώρας τῶν Σινῶν, περὶ τὸν ὁποῖον ὁ Πτολμ. θέτει τοὺς ὄρους τοῦ ἐγνωσμένου κόσμου τανῦν Σιχιάγγ.

Κόττος, ὁ Τιὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Ἑκατογχείρων. Ἡσ. Θεογ. 140. ἴδε Ἑκατόγχειρες.

Κοττυφίων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. ὀνομ. παρὰ Λουκ. ἀλιῆ. Ἰτρ. α', 29.

Κότυφος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λεγομένου πολέμου. Δημοσθ.

Κοτυαεῖον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ τανῦν Κουταιεχ. Στράβ.

Κοτύλαιον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Τομῶν. Αἰσχ.

Κοτυλεύς, έως, ὁ. Ἐπιτ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἤγειρεν ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν Λακεδαίμονι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Παυσ. γ', 19.

Κοτύλιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον πλησίον τῆς Φιγαλίας ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, τανῦν Λογγαρόλα καλούμενον· ἐπὶ τούτου τοῦ ὄρους εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων, ὅσοι ἦσαν ἐν ὅλῃ τῇ Πελοποννήσῳ, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου, ὅστις ᾠκοδόμησεν ἐπὶ τοῦ Περικλέους καὶ τὸν Ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἀκρόπολιν. Παυσ. η', 41.

Κότυρτα, ἡ Χωρίον τῆς Λακωνίας, ὀλίγου ἀπέχον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, Θουκυδ. δ', 56. ἐκ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κορτύτα.

Κότυς, υος, ὁ, δοτ. Κότυϊ. Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Ἄσιου. Ἡρόδ. δ', 45. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Χιροβλέπτου καὶ πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἰφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη, τὴν ἡδυπάθειαν καὶ πλεονεξίαν του, ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς βασιλείας του ὢν σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου καὶ μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον, ὕστερον δὲ πολεμήσας κατ' αὐτῶν, ἔτρεψε δὶς τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην εἰς φυγὴν καὶ κατέστησε μερικὰς συμμαχικὰς τῶν Ἀθηναίων πόλεις· τελευταῖον δὲ ἐθανατώθη ὑπὸ μιᾶς γειτονίσσης κατ' αὐτοῦ συνωμοσίας τῶν δύο ἀδελφῶν τοῦ Ἡρακλείδου καὶ Πύθωνος. Δημ. — 3) Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 1, 3. ἔνθα κατὰ Schneid Ὅτυς γέγραπτ. ὅπερ ὄρα.

Κότυς, ὑος, ἡ, = Κοτυττώ. Στράβ. ἐξ Αἰσχύλ. ἴ.

Κοτυττορίς, ίδος, ἡ. Μάγισσά τις. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 40.

Κοτύττια, τά. Ἑορτὴ ἀρχαία, πανηγυριζομένη ἐν Ἀττικῇ Κρίνῳ, Χοΐ, Θρίνῃ καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Κοττυτοῦς ἐν καιρῷ νυκτός, τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς ἐκαλοῦντο Βάπται Στράβ.

Κοτυττώ, οὔς, ἡ, Θεὰ τῶν ἡδονῶν καὶ πάσης ἀκολασίας, ἧτις ἀρχικῶς ἐλατρεύετο ἐν Θρᾴκῃ, ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς μετέβη εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὴν Κόρινθον, ἐξιρέτως δὲ ἐτίμων αὐτὴν οἱ Χῖοι ὡς θεὰν καὶ προστάτιν τῶν ἀκολάστων καὶ αἰσχρῶν ἡδονῶν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐπαινηγυρίζοιτο καὶ τὰ λεγόμενα Κοτύττια εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. ἰ. Ἡσύχ.

Κοτύωρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀποικία τῶν Σινωπέων, περίφημος διὰ τὸν περὶ αὐτὴν μέγαν κόλπον τῆς θαλάσσης τανῦν Boutoux-Kalé· — ὅθεν Κοτυωρεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἀνάβ ε', 5. Διόδρ. Σικλ. ιδ', 32. Στράβ. ιβ'. (ἡ γραφ. Κύτωρος, ἡ, παρὰ Στράβ ἔστιν ἡμαρτμ.)

Κουάδοι, οἱ, καὶ Κολδαῦοι, Στράβ. ζ', Guadi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ καὶ ἀνατολικῇ Βοημίᾳ, Μοραβίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ· ὄντες κατ' ἀρχὰς φίλοι τῶν Ῥωμαίων, συνεμάχησαν ὕστερον μετὰ τῶν Μαρκομάνων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των ἐναντίον τῆς Ῥώμης, πολεμήσαντες γενναίως κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τὸ 174 ἔτος μετὰ Χρ. Στράβ. Διων. Κάσσ. 71, 8. Ἀρριαν.

Κουάριος, ὁ, ἴδε Κουρίλιος.

Κουΐντα, ἡ, Quinta. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθλ.

Κουιρῖνος, ὁ, Quirinus. Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μὲ τὴν ἀποθέωσίν του. Στράβ.

Κουιρῖνος λόφος, ὁ, Collis Quirinalis. Ἓν τῶν ἑπτὰ ὀρέων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.

Κουκούδα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Κολχαΐδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου Πτολμ.

Κουναξα, ἡ. Χωρίον τῆς Μεσοποταμίας πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφονεύθη ἐνέος οὔτος ἡγεμών. Ξενοφ. Ἀνάβ α', 8, 1. κατὰ Mannert ἔκειτο τὸ χωρίον τοῦτο ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ.

Κουκοῦσος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, τανῦν Κοσκάν. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ 694.

Κούνεος, ὁ, Cuneus. Ἐπαρχία τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἀνα ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (ἁγίου Βικεντίου)· τανῦν Capo di St. Maria. Στράβ.

Κουράλιος, ὁ, Αἰολ. Κωραλίος Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἴτωνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Στράβ. ἔνθα ἅπαξ εὕρηται ἡμαρτ. Κουάριος. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας κυρίως Φάλαρος λεγόμενος, ῥέων πλησίον τῆς Κορωνείας, κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. Καλλιμ. Παλ. 64.

Κουρής, ῆτος, ὁ. Ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κουρῆτες. Στράβων.

Κουρῆτες, οἱ, ἑνικ. Κουρεύς, ῆτος, ὁ. Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρονται δύο γένη ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα· —1) Κουρῆτες ἐλέγοντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλίας, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν ὁ Αἰτωλός, ὅτε ἐυρίευσε τὴν χώραν ταύτην· πίθαν. δὲ ἀνήκουν οὗτοι εἰς τὴν γενεὰν τῶν Δηγέων. Ὅμηρ. Ἰλ. Ν, 532. Στράβ. ἰ. καὶ παρ' Ἀπολλόδ. α', 7, 6. καλεῖται ἀπ' αὐτῶν ἡ Αἰτωλία Κουρῆτις χώρα· ὠνομάζοντο δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς κουρᾶς τῶν ἐμπροσθίων τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἢ κατ' Ἀθην. ιβ', 6. ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπιμελείας καὶ περιποιήσεως αὐτῶν. — 2) Ἀρχαῖοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβωνα ὄντες νεανίαι τὴν ἡλικίαν, λατρεύοντες αὐτόθι τὸν Δία δ' ἐνόπλων ὀρχήσεων καὶ τρόπου διαφόρων μυστικῶν ὀργίων· ὁ δὲ Διόδρ. Σικλ. ἀποδίδει εἰς αὐτοὺς καὶ τινας χρησίμους περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον τεχνικὰς ἐυρετικὰς, ὡς φ. χ. τὴν τῶν οἰκιῶν κατασκευήν, τὴν ἐξημέρωσιν καὶ τιθάσευσιν διαφόρων ζώων, τὴν περιποίησιν τοῦ μέλιτος, τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα εἰς σύστασιν τῆς κοινωνικῆς εὐδαιμονίας· ἐπλάττοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς δαίμονες καὶ ὀπαδοὶ τῆς Κυβέλης, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ αὕτη παρέδωκε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα νὰ τὸν ἀνατρέφωσι κρυφίως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρόνου· οὗτοι δὲ ἔκαμον διὰ τῶν ὅπλων των τοιοῦτον κρότον, ὥστε ὁ Κρόνος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ τοὺς κλαυθμοὺς τοῦ παιδός. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. — Ἔτι δὲ ἡ λατρεία τῆς Φρυγίας Κυβέλης διεδόθη καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, συνεχίσοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κουρῆτες οὗτοι μετὰ τῶν Κορυβάντων, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων δὲν διεκρίνοντο οὐδ' ὅλως ἀπ' ἀλλήλων. Στράβ. ἰ, 3. ὁ δὲ Παυσ. δ', 31. ἀναφέρει περὶ τῶν Κουρήτων ὅτι οὗτοι εἶχον ἴδιον ναὸν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέροντο ὡς θυσίας παντὸς γένους ζῶα καὶ πτηνά· κατ' Ἀπολλόδ. β', 1, 3. ἐθανάτωσαν αὐτοὺς τελευταῖον ὁ Ζεύς, διότι ἔκρυψαν τὸν νέον Ἔπαφον κατὰ διαταγὴν τῆς Ἥρας. — Τινὲς τῶν Γραμματικῶν διακρίνουσι τὸν τύπ. Κουρῆτες ἀπὸ τοῦ Κούρητες, ὥστε διὰ μὲν τοῦ πρώτου ὑπετίθεντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥέας ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὅμηρ. Ἰλ. Τ, 191. ὀρθότερ. μέντοι ἔστιν ὁ τύπ. Κουρῆτες λαμβανόμενος ὡς κύρ. ὄνομα, τὸ δὲ Κούρητες ἀντὶ νεανίαι. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἔστι κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ κούρος, ὅ ἐστι νεανίας, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κουρᾶ, ἤτοι κούρευμα τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, ὅπερ ἰδίως ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐν Αἰτωλίᾳ κατοίκους.)

Κουρητικός, ή, όν. Τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρήτας ἀνήκων, ἡ Κουρητική, = Πλευρωνία. Στράβ.

Κουρῆτις, ίδος, ἡ. Ἡ τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρήτας ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. προσυπακ. χώρα· ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ χώρα περὶξ τοῦ Πλευρῶνος καὶ αὐτὴ ἡ Αἰτωλία. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. Στράβ.

Κουρίατιος, ὁ, Curiatius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κούριον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας πλησίον τοῦ Πλευρῶνος. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων ἐπὶ τοῦ Κυρία ἀκρωτηρίου Πλίν. — ὅθεν Κουρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 5, 113.

Κούρτιος, Ῥοῦφος, ὁ. Ῥωμαῖος ἱστοριογρά-

φος, ζήτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ Ἡλιοδίου καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ· συνέγραψε δὲ ἱστορίαν τῶν πράξεων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς δέκα βιβλία εἰς ὕψος κομψότατον καὶ ἐπιτερπόμενον.

Κόων, ωνος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως ἐφονεύθη τελευταῖος. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 53.

Κόως, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Κῶς, ὅπερ ὅρα, ἐξ οὗ Κῳάνδε εἰς τὴν Κῶ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 255.

Κραγαλεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Δρύοπος, πρὸς τὸν ὁποῖον, ἐνῷ ἐφύλαττε ποτὲ τὰς ἀγέλας του, ἦλθεν ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ τὴν ψῆφον ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς τούτους θεοὺς θέλει λάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν πόλιν Ἀμβρακίαν, ἐπειδὴ δὲ ἔκρινεν αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, παροργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἕνα βράχον. Οἱ Ἀμβρακιῶται ἐτίμων αὐτὸν ἔκτοτε μὲ ἰδίας θυσίας. Ἀντων. Λιβ.

Κράγος, ὁ. Τίς τοῦ Τριμιλήτου καὶ τῆς Πραξιθέας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυκίᾳ ὄρος Κράγος. Στράβ. Βυζ.

Κραγος, ὁ (ᾰ). Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τελευτῶν μὲ ὀκτὼ ἄλλα πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξέχοντα ἀκρωτήρια, καὶ τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἐσχημάτιζε τὸ βραχῶδες χάσμα Χιμαίραν καλούμενον. Διονσ. Περ. 850. Στράβ. — 2) Ὄρος τῆς Τραχείας Κιλικίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας. Στράβ.

Κραδία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κράθιος ποταμοῦ ἐν τῇ Δευκαλίᾳ χώρᾳ. Ἡρόδ. 5, 45. ἔνθα παρ' ἄλλαις ἐκδόσεσι κεῖται ἡμαρτ. Κραστία.

Κράθιππος, ὁ, = Κράτιππος, ὅπερ ἴδε.

Κράθις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν καὶ πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κράθιος. Ἡρόδ. 1, 145 Καλλιμ εἰς Δι. 26. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συβαριτῶν ταυτὸν Ἱρατί· Ἡρόδ. 5, 45. Θεοκρ Εἰδ. ε', 16. Στράβ. — 3) Ὄρος τῆς Ἀχαΐας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.

Κράμβις, εως, ὁ. Τίς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐτύφλωσε, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Ἰδαίας· ἴδε Φινεύς.

Κράμβουσα, ἡ. Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας. Στράβ.

Κρανάε, ἡ, καὶ Κρανααί, αἱ (κρανεός). Οὕτως ἐπεκαλεῖτο ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Κραναοῦ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 481. καὶ Ὀρν. 123. παρβλ. Σχολιαστ. αὐτόθ. ἑρμηνευτ. μέν τοι ἀπὸ τοῦ κρανεός, ἤτοι πετρώδης καὶ ἀπότομος· ὡς καὶ παρὰ Πινδ. εὑρηται ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κρανάη (υυ–), ἡ. Θυγατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος θυγατρὸς τοῦ Μήνυος. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5.

Κρανάη, ἡ. Νῆσος μικρά, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔφερε πρῶτον τὴν Ἑλένην ὁ Πάρις, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 445. πίθαν. ἡ νῆσος Κυθήρα· κατά τινας δὲ ἔστιν ἡ πλησίον τῆς Ἀττικῆς κειμένη Ἑλένη νῆσος. Εὐρ. Ἑλ. 1680. Στράβ. ἡ μία μικρὰ νῆσος ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ πλησίον τοῦ Γυθείου, ταυτὸν Μαραθωνήσι λεγομένη. Παυσ.

Κραναία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ἰδίων ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ἐλάτειαν ἐν Φωκίδι, Παυσ. ί. 34.

Κραναία, ἡ, = Κράνεοι, ὅπερ ὅρα.

Κραναΐδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν βασιλέως Κραναοῦ. Εὐριπ. Ἰκετ. 715.

Κραναῖοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι ἑνὸς μέρους τῆς Ἀττικῆς χώρας. Βακχυλ. 19.

Κραναίχμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Κρανάης. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5.

Κραναοί, οἱ (υυ–). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι Πελασγοί, ὅτοι κατῴκουν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων μερῶν Ἡρόδ. 8, 44.

Κραναός, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων καὶ ἰσχυρῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀττικήν· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδιάδα θυγατέρα τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀτθίδα. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5. Αἰσχ. Εὐμεν. 1041. Παυσ. α', 2.

Κρανάπης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Μητροβάτου, ἡγεμὼν τοῦ Δασκυλίου ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ 3, 126.

Κράνειον, τό, καὶ Κράνιον (ᾰ). Ἄλσος ἐκ κυπαρισσῶν πλησίον τῆς Κορίνθου μ' ἕνα ναὸν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Κράνιον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 4. καὶ Κρήνειον παρὰ Παυσ. πίθαν. ἐκ τοῦ κράνου.

Κάνιοι, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Θουκ. β', 23. Στράβ. Σουίδ. Κράνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Κράνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Κρανιεῖς παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κράνιον, τό, ἴδε Κράνειον.

Κραντώ, οὔς, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 243.

Κράντωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. μεταμορ. XII, 361.

Κρανών, ῶνος, ἡ, καὶ Κρανιών. Πόλις τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἑλλιμενοῦσα ἀπέχουσα τῆς Λαρίσσης, κειμένη ἐπὶ τῶν Θετταλικῶν τέμπεων, κατὰ Στράβ. πρότερον Ἐμπορία καλουμένη. Ἡρόδ. Καλλιμ. Δημητ. 77. — ὄθεν, Κρανώνιος, ία, εον. τῆς Κρανώνος, τὸ Κρανώνιον πεδίον, Καλλιμ. καὶ Κρανώνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 6, 126. (ἡ ἑνὸς ν ἐρωτ. καὶ παρ' Ἡρόδ. Θουκιδ. Ξενοφ. Καλλιμ. διὰ δὲ δύο νν παρὰ Στράβωνι.

Κράπαθος, ἡ. Ὅμ. ἀντὶ Κάρπαθος Ἰλ. Β 676.

Κράσσος, ὁ, Crassus. Ὄνομα κύρ. ἐπιτήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις.

Κραταιΐς, ΐδος, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τῆς Σκύλλης. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 124. κατά τινας δὲ ἦν τοῦτο μόνον ὡς ἐπίθετον, ἐν ᾧ ἄλλως ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης ὠνομάζετο Ἑκάτη Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 828.

Κραταιμένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην. Θουκιδ. ς', 4.

Κρατεύς, έως, ὁ, Μακεδών τις, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβασ.

Κράτεια, ἡ, καὶ Φλαυιόπολις καλουμένη. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Κρατέρεια, τα, καὶ Carteria. Πλιν. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Σμύρνης μὲ λιμένα. Θουκ. ή, 101.

Κράτερος, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν τοῦ Ἡγεμόνος τούτου ἐνίκησε καὶ ὑπέταξε διάφορα ἰσχυρὰ ἔθνη· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνεδέχθη κοινῶς μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐν Εὐρώπῃ χωρῶν, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀφ' ὅπου μετέβησαν ὕστερον καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ πολεμήσωσι τοὺς αὐτόθι ἡγεμόνας τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων Περδίκκαν καὶ Εὐμένην, ἔνθα ἐλθὼν ὁ Κράτερος εἰς μίαν ἀπροσδόκητον συμπλοκὴν μετὰ τοῦ Εὐμένους καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐχθροῦ του, ὅστις καὶ εἰς ταύτην τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔδειξε τὴν προτέραν πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Πλουτ. Εὐμ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Διόδ. Σικ. ιή, 30.

Κρατεύας, ου, ὁ. Μακεδών, ὁ φονεύσας τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ή, ς. Πλουτ. — Κράτερος παρὰ Διοδ. Σικ.

Κρατήρ, ῆρος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰταλίας περὶ τὴν Καμπανίαν μεταξὺ τοῦ Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀκρωτηρίου, = ἀκρωτήριον τῶν Βαΐων. Στράβων.

Κράτης, ητος, ὁ (ᾰ). Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς διαφόρους εὑρεύρεσεις τῆς τότε δραματικῆς παραστάσεως. Ἀριστφ. Ἱππ. 537. — 2) Θηβαῖος, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς Διογένους τοῦ Σινωπέως ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα παρεβάλλοντο σχεδὸν μὲ τὰ τοῦ Πλάτωνος διὰ τὰς πολλὰς ἐν αὐτοῖς ἠθικὰς ἀληθείας καὶ ὑψηλὰς ἰδέας· τούτου γυνὴ ὑπῆρξεν ἡ περίδοξος Ἱππαρχία, οὖσα καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς τῶν Κυνικῶν αἱρέσεως. Διογ. Λαέρ. δ', 85. Αἰλ. — 3) Γραμματικός τις ἐκ Μάλλου πόλεως τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου. Στράβ. — ὄθεν Κρατητειος, ὁ, ἡ, ον. Ἐκ τοῦ Κράντητος ὤν.

Κρατησικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Θρασυμελίδου. Θουκ. δ', 11.

Κρατησιππίδας, α, ὁ (ῐ). Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 32.

Κρατίδας, α, ὁ (ῐ). Τίος τοῦ Κράτητος. Θεοκριτ. Εἰδ. ε', 91.

Κρατιεύς, έως, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀναξιβίας, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Νέστωρ. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. ἴδε Ἀναξιβία.

Κρατῖνος, ὁ. Ποιητὴς Κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, εὐδοκιμήσας ἐξαιρέτως εἰς τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐλεγκτικὴν παράστασιν τῶν ἐλαττωμάτων τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, ἐφαπτόμενος ἀσεμνῶς καὶ αὐστηρῶς τῶν ἀτομικῶν ἰδιωμάτων ἑκάστου· πολλάκις δὲ σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαθητὴς καὶ φιλοπότης. Ἀχαρν. 849. Νεφ. 10. Ἱππ. 393. ἔτι δὲ καὶ Ταυροφάγος καλούμενος ἐν Βατρ. 357. ὡς Βακχικὸς ποιητής· ἴδε Ταυροφάγος. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Κρατίνου ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. — 2) Στρατηγός τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις. Δημ. (ἐκ τοῦ κράτος καὶ νοῦς, παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. §. 36. σημ 5, 3.

Κράτιππος, ὁ (ᾰ). Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας. Πλούτ. Διον. Ἁλικ. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσαν ὁ Κικέρων, ἐπαινῶν αὐτὸν μεγάλως. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 21. (κυρ. Ἰωσκ. τύπ. ἀντὶ Κράθιππος, παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. §. 17. σημ. 3.)

Κράτος, εος, τό. Τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος. Ἀπολλόδ. α, 2, 4. ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Ζήλου, μετὰ τῶν ὁποίων συνεμάχησε ὑπὲρ τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων. Ἡσιόδ. Θεογ. 775. Ἀπολλόδ. Αἰσχ. Προμ.

Κρατύλος, ὁ (υυ). Ἕλλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, ὅστις οὗτος ἔγραψεν ἕνα

διαλεγον ὑπὸ ὀνόμα Κρατύλος ἢ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. Πλάτ.

Κρεΐοισα, ἡ. Δωρ. = Κρέουσα. Πινδ.

Κρεῖον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους. Καλλιμ. Παλ. 41. καὶ Κρεόπωλον, παρὰ Στράβ.

Κρειοντιάδης, ου, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Κρεοντιάδης, ὅπερ ὄρα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 240.

Κρειοντίς, ίδος, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ Κρεοντίς, θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος, ἡ Μεγάρα. Πίνδ. Ἰσθμ. ὁ, 108.

Κρεῖος, ὁ· καὶ Κρῖος, Ἀπολλόδ. Τίτὰν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Εὐρυβίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλλαντα καὶ Περσαῖον. Ἡσ. Θεογ. 134. 375. Ἀπολλόδ. α', 1, 3.

Κρείων, οντος, ποιητκ. ἀντὶ Κρέων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84.

Κρεμαστή, ἡ. Ἐπίθ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν Θετταλίᾳ. — 2) Χωρίον πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 37.

Κρεμμύων, = Κρομμύων. Στέφ. Βυζ.

Κρεμώνη, ἡ. Cremona. Μία τῶν ἐπιτηδειοτέρων πόλεων τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν αὐτόθι Κενομανῶν, ἥτις κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Οὐιτελλίου ἀνεκτίσθη αὖθις μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου. Πολύβ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Κρεμών, ῶνος, Ἀππιαν.

Κρεοντιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-) Πατρωνυμ. Τίς τοῦ Κρεοντος, ὁ Λυκομήδης. Ὅμ. Ἰλ. — 2) Ὀνομ. κυρ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας θυγατρός τοῦ Κρέοντος. Ἀπολλόδ. β', 3, 11.

Κρεόπωλον, τό, ἴδε Κρεῖον ὄρος.

Κρέουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα· πρότερον δὲ ἐλέγετο ὅτι ἀγαπήσας αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴωνον. Εὐρ. Ἴων. 11. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. Παυσ. α', 51. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάνιον, ἥτις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἔμεινε δι' ὅλου ἀφανής. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. Παυσ. — 3) Νύμφη τις τῶν ὑδάτων, μήτηρ τοῦ Τμώλου ἐκ τοῦ Ηηνέως υἱοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ. Πίνδ. Πυθ. θ, 30. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κρίοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὕστερον εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων, ἥτις ἄλλως καὶ Γλαύκη ἐλέγετο. Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος Μηδεία, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπιστίαν του, ἔπεμψεν ἐνφαρμακερὸν ἔνδυμα εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην νέαν γυναῖκα του, ἥτις ἐνδυθεῖσα αὐτὸ κατεκαύθη μαζὶ ὅλης αὐτῆς τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ πατρός της. Ἀπολλόδ. α' 9, 28. Διόδ. Σικ. — 5) = Κρεῦσις, ἡ, ὅπερ ὄρα. Στράβ.

Κρεσφόντης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἀριστομάχου καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Τημένου καὶ Ἀριστοδήμου τὴν Μεσσηνίαν· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ προϋχοντες τῆς χώρας ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσήνην, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ Αἰπυτίδας καλουμένους. Πλάτ. Νόμ. Ἀπολλόδ. β', 8, 4. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται καὶ ἓν τῶν δραματικῶν ποιημάτων τοῦ Εὐριπίδου, Δημοσθ. Στεφ. σελ. 288.

Κρεῦσις, ιος καὶ ιδος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας, οὖσα τὸ παλαιὸν λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως τῶν Θεσπιῶν, ταυτὸν κάκως. Στεφ. Ἑλλ. ε', 4, 16. Παυσ. καὶ Κρέουσα παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κρέων, οντος, ὁ· κλητκ. Κρέον. Τίὸς τοῦ Μενοικεύς, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. ἀφ' οὗ δὲ ὁ Οἰδίπους μετὰ ταῦτα ἐθανατώθη ἐκ τῶν Θηβῶν διὰ τὴν παράνομον μετὰ τῆς ἰδίας μητρός του Ἰοκάστης συνοίκησιν, οἱ δὲ δύο αὐτοῦ υἱοὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐφονεύθησαν διὰ μονομαχίας, ὁ Κρέων ἐπανέλαβεν αὖθις τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν· οὗτος λέγεται ὅτι ὑπεδέχθη εἰς τὰς Θήβας καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα φυγόντα ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν βοήθειαν διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Τηλεβοῶν· τὴν δὲ Ἀντιγόνην θυγατέρα τοῦ Οἰδίποδος λέγεται ὅτι ἔθαψε ζῶσαν, διότι ἠθέλησε νὰ κηδεύσῃ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Αἵμων καὶ ἡ Μεγάρα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς. Ὅμηρ Ὀδ. Λ, 269. Αἰτχ. Ἑπτ. Θηβ. 476. Ἀπολλόδ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ τὴν Μηδειαν· αὕτη δὲ παροργισθεῖσα διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιστίαν τοῦ Ἰάσονος, ἔπεμψεν εἰς τὴν Γλαύκην ἓν νυμφικὸν ἔνδυμα, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυσεν ὅλον τὸ παλάτιον αὐτῆς ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα της Κρέοντα. Εὐρ. Μηδ. 19. Ἀπολλόδ. α', 9. Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. ἐνθ' ὁ Κρέων οὗτος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Ἱππότου. — 3) Πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84. — 4) Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐμήδης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 5) Πατὴρ τοῦ Σκόπα, Ἡγεμὼν τῆς Κραννώνος ἐν Θετταλίᾳ. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 339. — ὄθεν, Κρεόντειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κρέοντος ἢ εἰς τὸν Κρέοντα ἀνήκων. Σοφ. Οἰδ. 400.

Κρεωνθαί, αἱ, Δωρ. ἀντὶ Κρεοντίδαι. Ἀρχαία τις δεσπόζουσα γενεὰ ἐν Θετταλίᾳ, καταγομένη ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος Κρεοντος. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 39.

Κρεωφύλος, ὁ. Κατὰ Πλάτ. Φίλος τοῦ Ὁμήρου ἐκ τῆς νήσου Χίου ἢ Σάμου, ὅστις διέσωσε τὰ ποιήματα τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑποδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκίαν. Πλάτ. Πολτ. ε'. Καλλιμ. Ἐπ. 6. (ἐκ τοῦ κρέας καὶ φύλον, οὐχὶ δὲ Κρεωφύλιος γραφμν.)

Κρηθείδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Κρηθείδης. Τίὸς τοῦ Κρηθέως, ὁ Νηλεύς. Πίνδ. Πυθ. 14, 142. καὶ ὁ Αἴσων, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 357.

Κρηθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Ἀλκιδίκης, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Ἰωλκὸν ἐν Θετταλίᾳ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Σαλμωνέως Τυρώ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσονα, Ἀμυθάονα καὶ Φέρητα, τὸν δὲ Νηλέα καὶ Πελίαν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἡ Τυρὼ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 257. Ἀπολλόδ α', 7, 3. καὶ 9, 10.

Κρήθων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διόκλου ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ὀρτιλόχου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 542.

Κρημνοί, οἱ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιοπόλεως περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, κληθεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τὴν ἀπότομον αὐτῆς καὶ κρημνώδη θέσιν, ἐνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Ταϊγάνη. Ἡρόδ. 4, 20. Mannert. Γεωγρ. IV.

Κρῆναι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Ἄργους. Θουκ. γ', 105, 106.

Κρηναῖος, αία, αῖον (κρήνη). Ὁ εἰς τὴν κρήνην ἀνήκων· αἱ Κρηναῖαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς αὐτόθι κρήνης Δίρκης, ἥτις ἰδίως καὶ Κρήνη ἐλέγετο. Εὐρ. Φοιν. 1123. Ἀπολλόδ.

Κρηνίδες, αἱ (ι) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα, ὅπερ ὄρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Κρηνίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὴν Κρήνην ἀνήκουσα, ἔθν. αἱ Κρηνίδες πύλαι, = Κρηναῖαι πύλαι. Ἀπολλόδ. γ', 6, 6.

Κρής, ητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, Στεφ. Βυζ. πρῶτος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἀναφύη ἐκ τῆς γῆς μὲ τοὺς αὐτόχθονας Κρῆτας Ἑτεοκρήτας καλουμένους καὶ ὅτι ἐπενόησε πολλὰ ἐκ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος αὕτη Κρήτη. Διόδ. Σικ. ε', 64. Παυσ. η', 53. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἔλαβεν τὴν ὀνομασίαν της ἡ νῆσος Κρήτη. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Κρήτη.

Κρῆς, ητος, ὁ· συνθ. πληθ. οἱ Κρῆτες. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης, ἴδε Κρήτη· καὶ Κρὴς ταῦρος, φοβερός τις καὶ τερατώδης ταῦρος ἐν Κρήτῃ, τὸν ὁποῖον ἔλεγετο ὅτι ἔλαβεν ὥρον ὁ Μίνως παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὅστις κομισθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταφαίνας πολλὰ μέρη τῆς Λακεδαίμονος καὶ Ἀρκαδίας ἔφθασεν καὶ εἰς τὸν ἐν Ἀττικῇ Μαραθῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Μαραθώνιος ταῦρος ἐκλήθη, ὅπου τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ἀπολλόδ. β', 5, 7 Πλούτ. Θησ. 18.

Κρήσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔθαψε τὴν Ἀριάδνην οὖσαν ἐκ τῆς νήσου Κρήτης. Παυσ. β', 23.

Κρήσιος, ία, ιον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων· τὸ Κρήτιον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν νῆσον Κρήτην θάλασσα. Σοφ. Τραχ. 118.

Κρήσσος, ὁ. Αὐτόχθων τις Ἴων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον μετὰ τοῦ Ἐφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. Παυσ. ζ', 2.

Κρῆσσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς νήσου Κρήτης. Σοφοκλ. — 2) Λιμὴν τις ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ πλησίον τῶν Αἰγῶν. Στυλ.

Κρηστών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, πρωτεύουσα τῆς Κρηστωνίας χώρας, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἢ Τυρρηνῶν. Ἡρόδτ. 1, 57. παρβλ. Θουκ. δ', 109. κατ' ἄλλους ἀπίθαν. ἢ ἐν Τυρρηνίᾳ Κόρτωνα· ἔτι δὲ ἡ Κρηστώνη, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Ἡρόδτ. — ὄθεν, Κρηστωνιῆται οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Κρηστωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρηστῶνος ἢ εἰς τὴν Κρηστῶνα ἀνήκων· ἢ Κρηστωναία, προσυπακμ. γῆ, = Κρηστωνία. — 2) οἱ Κρηστωναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας Κρηστωνίας. Ἡρόδτ. 7, 124.

Κρηστωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Ἐχεδώρου ποταμοῦ μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν· ταυτὸν Χριστανία· ἐν ταῖς ἀρχ. Ἐκδοτ. εὑρηται καὶ Γρηστωνία. Θουκ. β', 99.

Κρηστωνικός, ή, όν. Τῆς Κρηστωνίας ἢ ἐκ τῆς Κρηστωνίας ὢν καὶ ἡ Κρηστωνική, = Κρηστωνία. Ἡρόδτ. 8, 116.

Κρηταιεύς, έως, ὁ. Ποιητκ. ἀντὶ Κρής, ὁ κάτοικ. τῆς Κρήτης. Καλλιμ. Δημ. 265. — καὶ Ἐπίθ. ἀντὶ Κρητικός. Ἀπολ. Ῥοδ.

Κρηταῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων, τὸ Κρηταῖον ὄρος. Καλλιμ.

Κρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος βατιλέως τῆς Κρήτης, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μίνως μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον καὶ Ἀνδρόγεων, ἔτι δὲ τὴν Ἀκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν, ἡ ὁποία ἄλλως καὶ Πασιφάη ἐκαλεῖτο. Ἀπολλ. γ', 1, 2. ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρεται ὡς γυνὴ τοῦ Ἡλίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πασιφάην γυναῖκα τοῦ Μίνως. Διοδ. Σικ. δ', 62. — 2) Θυγάτηρ ἑνὸς τῶν Κουρήτων τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄμμων ὅτε ἦλθεν ἐκ τῆς Λιβύης εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην κληθεῖταν ἀπ' αὐτῆς Κρήτην. Διοδ. Σικ. γ', 71. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος. Ἀπολλ. γ', 3, 1.

Κρήτη, ἡ, Creta. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ ἀνατολικῶς τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, πρότερον Κουρῆτις, Ἰδαία, Χθονία καὶ Μακάρων νῆσος κιλουμένη, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 700 στάδ. ἀπὸ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ἀκρωτηρίου Μαλέα καὶ 1000 ἀπὸ τῆς νήσου Ῥόδου· τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἦν κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν ὀρέων ἐξ ὧν ἐπισημότερα ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὰ Λευκὰ ὄρη, ἡ Δίκτη, ταῦν Λασθί καὶ ἡ Ἴδη ἡ Ἰδαῖον ὄρος κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου, τὸ ἐπείον κατὰ Στράβ. ἦν τὸ ὑψηλότερον πάντων ἔχον ἐξακοσίων σταδίων περιφέρειαν, ταῦν Ψιλορίτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων· τὰ δὲ μεσόγεια καὶ παράλια αὐτῆς πεδία ἦταν εἰς ἄκρον εὔφορα καὶ τερπνά, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτρέφοντο πλῆθη ποιμνίων, διὸ καὶ ἐκλήθη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσος τῶν Μακάρων. Ὑπῆρχε δὲ καὶ εἰς ἄκρον πολυάνθρωπος κατ' αὐτοὺς ἐτε τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀκμῆς της, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὁμοιάζει Κρήτην ἑκατόμπολιν. Ἰλ. Β, 649. ἀλλαχοῦ δὲ, ἐνενηκοντάπολιν. Ὀδ. Τ, 174. διὰ δὲ τὴν προφυῆ αὐτῆς θέσιν κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔφθασεν πρωϊμως ἥδη καὶ πρὸ τῶν ἄλλων τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος βατιλείων εἰς μέγαν βαθμὸν δυνάμεως, πλούτου καὶ ἐτωτερικῆς εὐνομίας, πρὸ πάντων διὰ τῶν σοφῶν Νόμων τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Μίνωος· πρὸ τὸ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐνυρίσκουν οἱ Κρῆτες διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῶν θαλαττείου δυνάμεως μέγα μέρος τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσων καὶ πολλὰ παράλια τῆς μεριᾶς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. Εἰς δὲ τὴν κατὰ τῶν Τρώων πολιορκίαν ἐπεμψαν μίαν δύναμιν ἐξ 80 πλοίων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἰδομενέως. Ἐπίσημοι πόλεις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Κνωσσός ἀρχαιοτάτη μητρόπολις ὅλης τῆς νήσου καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Μίνως, ἡ Κυδωνία, ἡ Γορτύνη, αἱ Ἐλευθεραί, τὸ Ῥύτιον καὶ ἄλλαι. — Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης ἦταν κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 64. οἱ Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι οἱ λεγόμενοι, οἵτινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου ὑπῆρχον ἀνέκαθεν τὸ γένος Φοίνικες, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐδιδάχθηταν τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου, διαφόρους θρησκευτικὰς λατρείας καὶ τελετάς, τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ ἄλλα χρήσιμα πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον πράγματα· πρὸ πάντων ἀξιοσημείωτος ἦν ἡ ἐποχὴ τῆς ἐνταῦθα βατιλείας τοῦ ἀρχαίου Μίνωος, ὅστις ἔδωκε πρῶτος εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου μίαν πολιτείαν καὶ σύστασιν σύστατιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἔκγονος αὐτοῦ Μίνως ὁ δεύτερος ἀπεπερᾶτωσε διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ νόμων καὶ ἄλλων πολιτικῶν διατάξεων, παρὰ τῶν ὁποίων ὕστερον ἔλαβεν ὁ Νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος τὸ πλεῖστον μέρος πρὸς σύστασιν τῆς περιφήμου ἐκείνης Σπαρτιατικῆς Νομοθεσίας του. Διοικηθεῖσα ἡ Κρήτη πολλοὺς αἰῶνας ἀνέκαθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων, ἐστύτησεν μετὰ ταῦτα ἰδίας δημοκρατικῆς πολιτείας ἕως οὗ ὑπερβλήθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἐκπτώσεως μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἄρχισαν καὶ τὰ ἤθη τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων νὰ ἐξαχρειοῦνται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὠνομάζοντο ἰδίως ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν Ψεῦσται καὶ ἀπατεῶνες, καὶ κρητίζειν ἀντὶ ψεύδεσθαι λεγόμενον, παρὰ Σουΐδ. Παυλ. Ἐπιστ. Τίτ. α', 12. Καλλ. Δί. — ταῦν Κρήτη, παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Candia, οὖσα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου καὶ κατοικουμένη μέρος ὑπὸ Ἑλλήνων Χριστιανῶν καὶ μέρος ὑπὸ Ὀθωμανῶν· — ὅθεν Ἐπίρρ. Κρητηθεν, ἐκ τῆς Κρήτης καὶ Κρήτηνδε εἰς τὴν Κρήτην. Ὁμ.

Κρητηνία, ἡ. Τόπος τις ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλθημένους υἱοῦ τοῦ Κατρέως βατιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα ἀφήτας τὴν ἰδίαν του πατρίδα Κρήτην διὰ νὰ ἀποφυγῇ τὴν πλήρωσιν ἑνός χρησμοῦ ὅστις προεμήνυσεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν παίδων του. Μετὰ ταῦτα δὲ θέλων ὁ Κατρεὺς νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐν Κρήτῃ βατιλείαν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥόδον ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸς ζήτησίν του, μὴ γνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλθημένους κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ νομισθεὶς ὡς κακοῦργος ὅστις ἤθελε νὰ εἰσβάλῃ βιαίως εἰς τὴν νῆσον ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του. Ἀπολλ. γ', 2, 2. Στέφ. Βυζ.

Κρητικός, ή, όν. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων. Αἰσχ. Ἡρόδ. τὸ Κρητικὸν πέλαγος. Ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν νῆσον Κρήτην· Θουκ. δ, 53. καὶ Ἐπίρρ. Κρητικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν· Ἀριστοφ. Ἐκκλ.

Κρητίζω. Πολιτεύομαι ὡς Κρὴς ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν, ψεύδομαι. Σουΐδ. καὶ Κρητισμός.

Κρητίνης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυρέννου Ἀναξιλάου ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡροδτ.

Κρίασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βατιλειον τοῦ Ἄργους. Ἀπολλ. β', 1, 2.

Κριθωτή, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀνακτορίας. — 2) Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς Μαδύτου. Δημ. κατὰ Ἀριστ. Στράβ. καὶ Κριθωτή, Στέφ. Βυζ.

Κρίμισα, ἡ, καὶ Κρίμιτσα, Λυκοφ. Crimisa Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ· ταῦν Capo Piccolo. Στράβ.

Κριμισός, ὁ· καὶ Κριμιστός, Crimisus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων διὰ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τὰ νῦν Belice Destro καλούμενος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. — 2) Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Κριμίσσης. Στέφ. Βυζ.

Κρινάγορας, ου, ὁ (-υυ-). Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐκ Μιτυλήνης. Ἀνθολ

Κρίνακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διός· καὶ πατὴρ τοῦ Μακαρέως, ὅστις λέγεται ὅτι ἀκυρίευτε πρῶτος τὴν νῆσον Λέσβον καὶ συνῴκησεν αὐτήν. Διοδρ. Σικ. ε', 82.

Κρινώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιδίκην, Οἰμην, Ἑλαινὼ καὶ Ὑπερίππην. Ἀπολλ. β', 1.

Κρινίππος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυράννου Τηρίλλου ἐξ Ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας. Ἡροδτ. 7, 165.

Κρίος, ὁ, = Κρεῖος. Εἷς τῶν Τιτάνων. Ἀπολλ. — 2) Εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ πολιτῶν. Ἡροδτ.

Κριοῦ μέτωπον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταῦν Κάβο Κρίον. Στράβ. Διον. Περ. 90 ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ κεφαλὴν ἑνὸς κριοῦ. — 2) Μεσημβρινὸν ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Κιμμερίδος ἀκρωτηρίου· ταῦν Καπ-Ἄγια. Στράβ. Διον. Περ. 311.

Κριοφόρος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Ταναγρᾷ πόλει τῆς Βοιωτίας ἕνα ἴδιον ναὸν καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἑορτὴν ἔφερεν περὶ τὴν αὐτὴν πόλιν εἷς τῶν νέων Ταναγραίων ἕνα κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Παυσ. θ', 13.

Κρῖσα, ἡ· ὁρθότρ. Κρίσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Κίρρας ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἥτις κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνόδου κατεδαφίσθη ἐκ θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἐδόθη εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱεροῦ πολέμου· ὕστερον δὲ ὑπῆρχε μόνον ἁπλοῦς λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. ἐξ ἑνὸς σ' Ὁμήρ. Οὐολφ. Σοφ. Ἡροδτ. Θουκ. διὰ σπ' παρ' Ὁμηρ. Τμ. ἐκ Ῥιφαν. Ἱστορ. Στράβ. Παρὰ δὲ Παυσ. κεῖται ἡμαρτημ. Κρῖτα καὶ Κίρρα ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις· — ὅθεν

Κρισαῖος, αία, αῖον (Κρισσαῖος). Τῆς Κρίσης ἢ εἰς τὴν Κρῖσαν ἀνήκων· ὁ Κρισαῖος κόλπος, ἡ περὶ τὴν Φωκίδα θάλασσα σχηματίζουσα ἓν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ταῦν Κόλπος τοῦ Σάλωνος. Θουκ. Στράβ. τὸ Κρισαῖον πεδίον, τερπνότατος κάμπος τῆς Φωκίδος μεταξὺ τῆς πόλεως Κρίσης καὶ Κίρρας, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κρίσης ἔγεινεν ἱερὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος· (τὸ Κιρραῖον πεδίον, Αἰσχίν.) Σοφ. Ἡροδτ. 8, 32. — Κρισαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κρίσης.

Κρισίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος Ἡσ. Θεογ. 359. ἔνθα κατὰ Dindorf. Χρυσηΐς γέγραπτ.

Κρίσος, ὁ, καὶ Κρίστος. Τίὸς τοῦ Φώκου καὶ πατὴρ τοῦ Στροφίου, πάππος δὲ τοῦ Πυλάδου. Παυσ β', 29. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 33.

Κρισπῖνος, ὁ· Crispinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λιν.

Κρίσων, ωνος, ὁ, καὶ Κρίστων, Πλούτρ. Περιφημότις σταδιοδρόμος ἐκ τῆς πόλεως Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Πλάτ. Πρωτ.

Κρίταλλα, τά· ἡ Κρίταλλοι, οἱ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Ἡροδτ. 7, 26. ἔνθα, ἐκ Κριτάλλων κεῖται.

Κριτήριον, τό. Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Δαναὸς ἔκρινε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ὑπερμνήστραν, διότι παρέβη τὴν πατρικὴν διαταγὴν μὴ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· ἴδε Ὑπερμνήστρα.

Κριτίας, ου, ὁ (υυ-). Τίὸς τοῦ Δρωπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτ. Τιμ. 25. καλεῖ παλαιὸν· ὅρα Σχολ. Runk. αὐτόθ. — 2) Τίὸς τοῦ Καλλαίσχρου, προδείος τοῦ Πλάτωνος, κατ' ἀρχὰς χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπιτήδειος αὐτοῦ, ὕστερον δὲ ἄπονδος ἐχθρός του τὸν ὁποῖον ἐζήτει μὲ πάντα τρόπον νὰ διαβάλῃ ὡς ὑπεύθυνον· μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκλέχθη ὁ Κριτίας οὗτος μετὰ τοῦ Θηραμένους ἐπὶ κορυφῆς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, γενόμενος αἴτιος ὅλων τῶν καταδυναστειῶν ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλ' εἰς τὴν ἐλευθερωτὰν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ γενναίου Θρασυβούλου, ἐθανατώθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συνεργῶν τῶν τυραννικῶν κατεχρήτεων· ἦν δὲ ὡς ἐλέγετο

καὶ ποιητὴς Ἐλεγείων. Ξενφ. Ἑλ. β', 4, 19. Πλάτ. — 3) Συγγραφεὺς Ἑλλην. ἱστορίας περὶ Βλληνικῶν πολιτειῶν. Αἰσθ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. Ι', 13. — 4) Ἀγαλματοποιός τις. Παυσ.

Κριτόβουλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους Ξενφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαίδ. — 2) Ἰατρὸς καὶ χειρουργὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ Μακεδονίας, τοῦ ὁποίου ἐθεράπευτε τὸν ὀφθαλμὸν ὅτε ἐπληγώθη εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει πολιορκίαν.

Κριτόδημος, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ. Ἀρρίαν.

Κριτόλαος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Φασηλίδος πόλεως τῆς Λυκίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Στωϊκοῦ Διογένους ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Ῥώμην· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. Λουκ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἔδωκε πρῶτος αἰτίαν εἰς τὸν κατὰ τοῦ ἔθνους τούτου πόλεμον τῶν Ῥωμαίων, ἀποθανὼν τελευταῖος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Μετέλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων μάχην.

Κριτομήδη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀντίπατρον. Τζέτ.

Κριτύλλα, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Λυσ. 323.

Κρίτων, ωνος, ὁ (ῐ). Εἷς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβοήθει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Φιλοσοφίας του μὴ ἀποχωρισθεὶς ἀπ' αὐτοῦ ἕως τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου του. Ξενφ. Ἀπομν. Πλάτ.

Κριτωνιανός, ὁ. Critonianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (τὸ α παρὰ τοῖς ὑστέροις σύρεται καὶ βραχύ· παρβλ. Spitzn. Προσ. §. 55 2. σημ.)

Κριωᾶ, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἁρποκρ. — Ὅθεν Κριωεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου. Κριείας.

Κρέβυζοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 4, 49. κατὰ δὲ Στράβ. ἔθνος τῆς κάτω Μοισίας περὶ τὴν Ὀδησσόν.

Κρέουσα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἰνοῦς μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Βυζάντιον.

Κρείσμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων τὸν ὁποῖον ἐφονάτωσεν ὁ Μάγης ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 329.

Κρείσσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 35ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ πολεμήσας τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, τῶν ὁποίων τὰς πλείστας ἔκαμεν ὑποτελεῖς εἰς τὴν βασιλείαν του· ἐφημίζετο οὗτος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ πλουτιώτατος τῶν ἐν Ἀσίᾳ συγχρόνων του Ἡγεμόνων, πέμψας διάφορα καὶ πλούσια ἀναθήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς τούτοις ἔλεγεν ποτὲ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ Νομοθέτης Σόλων διέτριφε καιρόν τινα εἰς τὴν αὐλήν του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφιλοτιμήθη ὁ Κροῖσος νὰ δείξῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν, νομίζων ὅτι δι' αὐτῶν θέλει ἐκπλήξει τὴν ψυχὴν τοῦ σοφοῦ τούτου ἀνδρός, ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὑπῆρχεν ὁ μακαριώτατος ὅλων τῶν ζώντων, ἀλλ' ὁ Σόλων μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ ματαίας ἐρωτήσεις τοῦ Βασιλέως τούτου τῷ εἶπεν τελευταῖον ὅτι δὲν γνωρίζει κάνενα ἐκ τῶν ἀνθρώπων μακάριον πρὸ τοῦ τέλους τῆς ζωῆς· τὴν ὁποίαν ταύτην ἀλήθειαν ἐγνώρισε μετ' οὐ πολὺ ὁ Κροῖσος, ὅτε πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Κύρου, ὅστις ἐκστράτευσεν ἀναντίον του μὲ μεγάλας δυνάμεις καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἔμελλε νὰ βληθῇ ζῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς φιὰ νὰ καῇ· συνοδεύσας δὲ τὸν Κῦρον εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, διέμεινε μέχρι τέλους πλησίον τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Καμβύσου. Ηρόδ. Ἡρόδτ. 1, 86. κ. ε. ξ.

Κροκάλη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῶν συντρόφων τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀβιδ. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Κροκέαι, αἱ. Πολίχνιον τῆς Ἀχαϊκίας. Στέφ. Βυζ.

Κρόκιον πεδίον, τό. Εὔφορος πεδιὰς τῆς ἐν Θετταλίᾳ Φθιώτιδος χώρας ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀμφρυσὸν ποταμόν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐποίμανε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου. Στράβ.

Κροκοδείλων πόλις, ἡ. Crocodilorum oppidium. Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης πλησίον τοῦ αὐτόθι περιφήμου Λαβυρίνθου, ὕστερον Ἀρσινόη κληθεῖσα· ταύτην Ἐρεῖπια Ἀλ-Φαγιοὺμ λεγόμενα· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύοντο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων οἱ Κροκόδειλοι. Ἡρόδτ. 2, 148. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῷ Ἀφροδιτοπολίτῃ Νομῷ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Πτολ. — Ὅθεν, Κροκοδειλοπολίτης, ου, (ῐ) ὁ κάτοικ. τῆς Κροκοδείλων πόλεως.

Κροκύλεια, τά (ῠ). Καθ' Ὅμηρ. πάσαν. μέρος τι ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ δὲ Στράβ. Τόπος τις ἢ χωρίον ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 633.

Κροκύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Τειχίου καὶ Ποτιδανίας. Θουκ. γ', 96.

Κροκύλος, ὁ (ῠ). Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 11.

Κρόκων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Μεγανείρας γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς Κροκωνὶς χώρα. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Παυσ. α', 37.

Κρομμυών, ῶνος, ὁ (ῠ) καὶ Κρομμύων Θουκ. καὶ Κρομμυὼν Παυσ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορινθίας, ἔχουσα ἐν φρουρίον ἐπ' αὐτῆς, ταὐτὸν Καστρότειχον. Ἄρσεν. παρὰ Θουκ. δ', 42. Ξενφ. Στράβ. Θηλκ. ἅπαξ παρὰ Στρβ. παρὰ τοῖς πλείστοις δὲ Συγγραφ. εὑρηται θῆλ. μν. γραφομ. ἐρθοτρ. μέν τοι Κρομμύων, παρὰ Παυσ. β', 1. Κρεμμύων κεῖται παρὰ Στεφ. Βυζ. — Ὅθεν, Κρομμυώνιος, ια, ιον, τοῦ Κρομμυῶνος ἢ εἰς τὴν κώμην Κρομμυῶνα ἀνήκων. Ἡ Κρομμυωνία ὗς, ἥτις ἄλλως καὶ Φαιὰ ἐκαλεῖτο, ὑπῆρχε θῆλυς τις χοῖρος πλησίον τῆς κώμης Κρομμυῶνος προξενοῦσα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Πλάτ. Λαχ. Διοδ Σικ. δ', 61. ἡ γραφ. Κρωμμύων ἔστιν ἡμαρτ. Παυσ.

Κρόμος ἢ Κρῶμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μεγαρίδι κώμη Κρομυών. Παυσ. β', 1.

Κρομυών, = Κρομμυών.

Κρόνειος, ὁ, = Κρόνιον. Ξενφ.

Κρόνια, τά, προσπαλαμ. ἱερά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου κατὰ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός· Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 708 — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ Κρόνου πανηγυριζομένη ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Saturnalia, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δοῦλοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ συνεστιῶνται μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὑπηρετεῖντο. Λουκ.

Κρονιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκουσα.

Κρονίδης, ου, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. Ὅμηρ.

Κρονικός, ἡ, όν. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον, ἀνήκων, ἡ Κρονικὴ ἑορτή, = Κρόνια, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις Saturnalia, Πλουτ. καὶ Κρονικαὶ γνῶμαι, παροιμ. ἐπὶ παλαιωμένης καὶ κούφου τινὸς ἰδέας. συγκρ. Κρονικώτερος. Πλάτ.

Κρόνιον, τό, Cronius Mons. Ὄρος μικρὸν τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Ὀλυμπίας, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἐναίσιμον τοῦ Κρόνου. Πινδ. Ολ. 3, 1-9. ὅτι δέ, ὁ Κρόνου πάγος λεγόμενον. Πινδ. καὶ, ὁ Κρόνειος. Ξενφ. Ἑλ. — 2 = ὁ Κρόνιος Ὠκεανός, ἓν μέρος τοῦ Βορείου Ὠκεανοῦ, ταὐτὸν Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 31.

Κρόνιος, ία, ιον. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κρόνου ὤν· ὁ Κρόνιος, = Κρονίδης, ὁ Ζεύς. Πινδ. Ὀλ. 2, 24. — 2) Ὁ Κρόνιος Ὠκεανός, ἡ Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 32. ἡ Κρονία ἅλς, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 503.

Κρόνιππος, ὁ. Κατ' ὀστεμὸν πεπλασμένον ὄνομα, σημαῖνον μωρόν τινα καὶ σεσαθρωμένα φρονήματα ἔχοντα ἄνθρωπον. Ἀριστοφ. Νεφ. 1067. (ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. τὸ ἵππος ἐν τῇ συνθετ. δηλοῖ μέγας.)

Κρονίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. ἔτι δὲ γενικ. Κρονίονος· (τὸ ι ἔστι μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστικ. καὶ Γενικ. Κρονίονος· καθ' ὅλας δὲ τὰς λοιπὰς πτῶσ. βραχύ.) Ὅμ. Ἰλ. Β, 419.

Κρόνος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Saturnus. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον ὡς ὑπερτάτην δύναμιν καὶ κυρίαν τοῦ παντὸς, γεννηθεῖσαν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 137. Ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ῥέας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλούτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Δήμητραν, τὴν Ἑστίαν καὶ τελευταῖον τὸν Δία, τὸν ὁποῖον μόνον δὲν κατέπιεν, ὡς εἶχε καταπίει τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ παῖδας, φοβούμενος μήπως τις ἐξ αὐτῶν τοῦ ἁφαιρέσῃ τὴν οὐράνιον ἀρχήν· ἀλλ' ὅτε ὁ Ζεὺς ἠύξησε κατὰ τὴν ἡλικίαν πολεμήσας αὐτὸν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς βασιλείας του, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἐβίασε νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους αὐτοῦ ἀδελφοὺς καὶ ἐρρίψεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον μετὰ τῶν ἄλλων Τιτάνων. Ὅμ. Ἰλ Θ, 479. Ξ, 203. κατὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων μυθολογίαν διαφεύγει ὁ Κρόνος ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου λέγεται ὅτι διδάξας πρῶτον τοὺς κατοίκους τούτου τοῦ μέρους τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ ἐξημερώσας τὰ ἄγρια αὐτῶν ἤθη ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτῶν, ὥστε ἡ αὐτόθι ἐποχὴ τον ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων εἰς ὁ Χρυσοῦς αἰὼν τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς γῆς κατοίκων, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ ἀναφέρουσι πολυειδῶς εἰς τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ βασιλείαν. Ἡσ. Ἔργ. 111. Ἀπολλόδ. α, 1, 3. Πλάτ. Τιμ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐλογίζετο ὡς μία ἀρχαία πάτριος θεότης, ὅθ' ὁ καὶ ἐσήμαινε πολλάκις παρ' αὐτοῖς ὡς καὶ τὸ Ἰαπετὸς ἁπλοῦθη τινὰ καὶ μεμωραμένον γέροντα. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 288. Ἀριστοφ. Σφ. 1471, ὅθεν καὶ ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος. Λουκ. Δραπ. 17. ἀπρόσφορον δὲ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου κατ' ἀρχὰς ἀνθρωπίνους θυσίας, πρὸ πάντων οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ καλοὶ Γάλλοι καὶ οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν Πελασγῶν ὅσοι κατῴκησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Περίφημοι ναοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν τῇ πόλει Δρέπανον καὶ ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευεν συγχρόνως ὡς κοινὸν θησαυροφυλάκιον τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας.

Κρονοσόλων, ὁ. Συνθετος λέξις ἐκ τοῦ Κρόνος καὶ Σόλων, σημαίνουσα τὸν νομοθετοῦντα καὶ διατάττοντα τὰ Κρόνια, παρὰ Λουκ.

Κροσσαία χώρα, ἡ. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Θερμαϊ-

κεῦ κόλπου. Ἡρόδ. 7, 123. — ἡ Κρουσίς, ίδος, γῆ, παρὰ Θουκ. β', 79. Στέφ. Βυζ.

Κρότατος, ὁ. Εἷς τῶν Μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Οἰνομάου. Παυσ. ε', 22.

Κρότων, ωνος, ἡ, Croto. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων παρὰ τῷ Λίσαρῳ ποταμῷ κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὴν 17 Ὀλυμπ. περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γυμνάσιον μέγα ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὐφορίαν τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, πρὸ πάντων δὲ ἐδοξάσθη διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἀθλητάς οἵτινες πολλάκις ἐνίκησαν διὰ τῆς ἀνδρίας των εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· τανῦν Crotona Ἡρόδ. 3, 131. — ὅθεν, Κροτωνιάτης, ου, Ἰων. Κροτωνιήτης· ὁ κάτοικ. Θουκ. Ἡρόδ. καὶ Κροτωνιάτις, ίδος, Ἰων. Κροτωνιῆτις, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Κρότωνα χώρα. Ἡρόδ.

Κρότων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἥρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κρότων. Διοδ. Σικ. δ', 25.

Κροτωπιάδης, ου, ὁ (ῐδ). Τίς τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, καὶ καθολ. ἀπόγονος τοῦ Κροτώπου, ὁ Δίνος. Καλλιμ. λείψ. 315.

Κρότωπος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τῆς Ψαμάθης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λίνον· ὕστερον δὲ βιασθεὶς ὑπὸ μιᾶς ψθοροποιᾶς νόσου ὁ Κρότωπος ἀφῆκε τὸ Ἄργος καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Μέγαρα. Παυσ. β', 16. α', 34.

Κρύα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολ. ε'.

Κρυπτὸς λιμήν, ὁ. Πελὸς μὲ λιμένα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολ. ε', 17.

Κρυτίδας, α, ὁ. Ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος διέβαινεν ἐντεῦθεν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ὕστερον δὲ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διοδ. Σικ. δ', 23.

Κρωβίαλος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κρωμνης. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 944. Στεφ. Βυζ.

Κρωβύλη, ἡ. Χωρίον τῆς Θρᾴκης, Δημ. Φιλ. κατὰ Ῥείτ. πιθαν. τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ Καβύλα ἐλέγετο.

Κρώβυλος, ὁ (ῠ). Ἀθηναῖος, πιθαν. ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 16, ἀναφερόμενος ὀφοποιός. Αἰσχ. Κτησ.

Κρῶμνα, ἡ. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμάστριος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κεράμβι, κατὰ Στραβ. ὕστερον ἐνωθεῖσα μὲ τὴν Ἄμαστριν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 855. Στράβ.

Κρῶμος, ὁ. Μέρος τι ὀχυρὸν τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 21. καὶ Κρῶμοι, οἱ, παρὰ Παυσ. η', 34.

Κρῶμος, ὁ Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Κρῶμοι. Παυσ. η', 34.

Κρωπειά, ἡ, = Κρωπία, ὅπερ ἴδε.

Κρωπία, ἡ· καὶ Κρωπειά. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν· Στέφ. Βυζ. διὰ Κρωπειᾶς, ἀναγινώσκει ὁ Bredow παρὰ Θουκ. β', 19. ἐξ ἀρίστων Χειρογρ. αὐτὶ Κεκροπία· ὅθεν, Κρωπίδης, ου, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κρῶφι, τό· ἄκλιτ. Ὅρος τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον μεταξὺ τῆς πόλεως Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης· μεταξὺ τούτου τοῦ ὄρους καὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ κειμένου Μῶφι ἔλεγον οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερεῖς ὅτι εἶχεν ὁ Νεῖλος τὰς πηγάς του. Ἡρόδ. 2, 28.

Κτάρτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολόνης, ἢ κατὰ τὸν μῦθον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Νηλέως ἐναντίον τοῦ Νέστορος καὶ τῶν Πυλαίων, ὕστερον δὲ συμμαχήσαντες ἀμφότεροι ὑπὲρ τοῦ Αὐγείου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 855. Λ, 708. Ἀπολλόδ. β', 7. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θηρονίκης ἐγεννήθησαν ὁ Κτέατος οὗτος τὸν Ἀμφίμαχον ὅστις ἐστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ἰλ. Ν, 181.

Κτενοῦς, οὔντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Παρθενίου. Στρβ.

Κτημένη, ἡ, = Κτιμένη. Στέφ. Βυζ.

Κτησίας, ου, ὁ (ῐ). Περίφημος ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, ἰατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος, συγγράψας ἱστορίαν τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν καὶ Ἰνδῶν ἥτις ἐπαινεῖτο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὴν ἀκρίβειαν αὐτῆς καὶ τὴν ἄφθονον ὕλην διαφόρων ἱστορικῶν ἀντικειμένων ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων λαῶν τῆς Ἀσίας· ταύτης ἐσώθησαν μόνον λείψανά τινα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 8. Διοδ. Σικ. β'. Φωτ. — 2) Συνεφήβησε τε καὶ κατάσκοπος ἦν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχ. 842.

Κτησίβιος, ὁ (ῐ — υυυ). Περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, κατ' ἀρχὰς ἐπαγγελλόμενος αὐτόθι τὸν κουρέα ἀκολούθως δὲ διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ εὐφυΐας κατεστάθη εἷς τῶν πρώτων ὅσοι συνετέλεσαν διὰ τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν ἀνακαλύψεων εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν μηχανικῶν τεχνῶν ἐπινοήσας διάφορα ὑδραυλικὰ ἐργαλεῖα· ἔζη δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περὶ τὸ 140 ἔτος πρὸ Χρ. Λουκ. Ἀθην. δ', σελ. 174. C.

Κτησικλῆς, έους, ὁ. Πολίτης Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἕνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μιᾶς δημοσίου ἐν Ἀθήναις τελετῆς. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 572. — 2) Κωμικὸν ὄνομα κυνικοῦ τινος φιλοσόφου παρὰ Λουκ.

Κτησίλεως, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιός, πιθαν. συγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἔξοχά τινα ἔργα.

Κτήσιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Φλιοῦντα. Παυσ. α', 31. — 2) Τίος τοῦ Ὁρμένου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐμαίου χοιροβοτικοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 414.

Κτήσιππος, ὁ. Τίος τοῦ Πολυθέρσου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ἐν Ἰθάκῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοιτίου. Ὅμ. Ὀδ. Τ. 285—288. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυδαμείας. Ἀπολλόδ. β', 7. — 3) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Δηϊανείρας ἀδελφὸς τοῦ Τλλου. Ἀπολλόδ. β', 7, 5. — 4) Ὁ Παιανιεύς· μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Παιανίας δήμου τῆς Ἀττικῆς, τὸν ὁποῖον εἰσάγει ὁ Πλάτων εἰς πολλοὺς τῶν διαλόγων του· Πλάτ. Φαιδ. σελ. 59. — 5) Τίος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου κατήγορος τοῦ Λεπτίνου καὶ ἀνὴρ πολυδάπανος. Πλουτ. Ἀθην. ιβ'. σελ. 552.

Κτησιφῶν, ῶντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπροβλήθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων τὸ νὰ στεφανώσωσι τὸν Δημοσθένην μὲ χρυσοῦν στέφανον διὰ τὰς ὁποίας ἀνέδειξε πρὸς τὴν δημοκρατίαν εὐεργεσίας, κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ ὁποίου ὁ ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος τούτου Αἰσχίνης ἔγραψε τὸν περίφημον λόγον του κατὰ Κτησιφῶντος ἐπιγραφόμενον. Δημ. Στεφ. σελ. 243. — 2) Ἕτερος Ἀθηναῖος, διάφορος τοῦ προτέρου, εἷς τῶν ἀποσταλέντων πρέσβεων πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρ. σελ. 344.

Κτησιφῶν, ῶντος, ὁ. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Μακεδόνων, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης ὅτε οἱ Πάρθοι ἐκυρίευσαν αὐτὴν ἔχουσα περὶ που 100,0 ο κατοίκους, καὶ τὴν ὁποίαν οὗτοι ὠχύρωσαν ἀκολούθως μὲ τεῖχη· κατὰ Πτολ. ἀπεῖχεν αὕτη τῆς Σελευκείας τρία γεωγραφικὰ μίλια, Πολύβ. ε', 24. Στράβ. — ὅθεν Κτησιφώντιος, ὁ κάτοικ. τανῦν Ταουκ Κεσρέ· ἢ κατά τινας Ἀλ-Μοδαΐν. — Mannert. Γεωγρ. V, 405.

Κτησύλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας Ἀθηναῖός τις Ἑρμοχάρης κληθύμενος, ἰδὼν αὐτὴν ποτὲ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅστις τὴν ὑπεστήριξε γυναῖκα εἰς ἕνα ἄλλον πλούσιον πολίτην, μεθ' οὗ πολὺ ἡ Κτησύλλα ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐν ᾧ ἐφέρετο εἰς τὸν τάφον λέγεται ὅτι ἐπήδησεν ἐκ τοῦ νεκρικοῦ αὐτῆς κραββάτου μία περιστερὰ πετῶσα διὰ τοῦ ἀέρος, τὸ δὲ πτῶμα τῆς ἀποθανούσης ἔγινεν ἀφαιές, περὶ τοῦ ὁποίου συμβαντος ἐρωτήσας τὸ μαντεῖον ὁ Ἑρμοχάρης, ἔλαβε διαταγὴν παρ' αὐτοῦ νὰ κτίσῃ εἰς τὴν Ἰουλίδα ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Κτησύλλης Ἀφροδίτης, εἰς τὸν ὁποῖον πολὺν χρόνον ἐπροσφέρον θυσίας ἐκ τὴν θεὰν ταύτην οἱ Κεῖοι. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. Μεταμ. α'.

Κτήσων, ωνος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα εἷς τῶν Κυνικῶν Φιλοσόφων παρὰ Λουκ.

Κτιμένη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Δαέρτου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπανδρευθεῖσα εἰς τὴν νῆσον Σάμον. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 363. — 2) Πόλις τῶν Δολόπων ἐν Θετταλίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 68.

Κυαμόσωρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κεντορίας. Πολυβ.

Κυάνεαι, αἱ, προσνακρ. πέτραι, (— υυ —) Cyaneae Insulae. Δύω μικραὶ νῆσοι ἢ σκόπελοι, πρότερον Πλαγκταὶ καλούμεναι, κείμεναι ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Εὐξείνου Πόντου διὰ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, περίφημοι τὸ πάλαι ἐκ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν ὡς πολλὰ ἐπικίνδυνοι διὰ τοὺς διαπλέοντας τὴν θάλασσαν ταύτην, αἵτινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συγκρούονται ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων ἀκαταπαύστως κατατύπτουσαι πᾶν ὅ,τι διέρχεται διὰ μέσου αὐτῶν, ὅτε δὲ τὸ πλοῖον Ἀργὼ διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐπλεύσε δι' αὐτῶν εὐτυχῶς χωρὶς νὰ βλαφθῇ, λέγεται ὅτι ἔπαυσαν ἀπὸ τότε νὰ κινῶνται τοῦ λοιποῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 606. Ἡρόδ. 4, 85. Στράβ. Διον. Περ. 144. ἐκαλεῖντο ἔτι ὡς ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλας αὐτῶν συγκρούσεως Συμπληγάδες καὶ Συνδρομάδες· — ὅθεν αἱ Κυάνεαι Συμπληγάδες. Εὐρ. Μηδ. 2.

Κυανή, ἡ. Νύμφη τις ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ, ἥτις ὡς λέγεται ἐσυνώδευε τὴν Περσεφόνην ὅτε αὐτὴ ἡρπάσθη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ὑπὸ δὲ τῆς λύπης διὰ τὴν στέρησιν ταύτην μετεμορφώθη εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις εὐρισκομένην Κυανῆν κρήνην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. Εἷς ταύτην ἐπροσφέρον οἱ κάτοικοι τῆς Σικελίας ἑτησίως μίαν κοινὴν θυσίαν ἐκ Ταύρων. Διοδ. Σικ. ε'. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λιπάρου τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἰολεὺς. Πλάτ. Θεαγ. σελ. 125.

Κυάνιππος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγυαλέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδράστου, τοῦ ὁποίου ὑπῆξεν ἐπίτρο-

πος ὁ Διομήδης μετὰ τὸν ἐν Θήβαις θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. α', 9, 13. Παυσ. β', 18, 3ο.

Κυαξάρης, ους, καὶ ου, Ἡροδ. Αἰτκ. ην. Τίὸς τοῦ Φραόρτου καὶ ἔκγονος τοῦ Δηϊόκους, βασιλεὺς τῆς Μηδίας, τὸ 620. ἔτος πρὸ Χρ. ὃς τις πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀσσυρίων ἐπανέκτησεν αὐδὶς τὰ ὑπ' αὐτῶν πρότερον κυριευθέντα μέρη τῆς Μηδίας, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῆς Ἀσσυρίας Νινον· ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ Κιμμέριοι Σκύθαι κυριεύσαντες μέγα μέρος αὐτῆς καὶ πρηκρήτευσαν ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, μολις δὲ μετὰ εἴκοσι ἔτη χρόνων κυριαρχίαν φονεύσας πολλοὺς ἐξ αὐτῶν δι' ἀπάτης ὁ Κυαξάρης, ἠλευθέρωσε τὴν Μηδίαν ἀπὸ τὴν δυναστείαν τῶν· ἐνωθεὶς δὲ καὶ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλωνίας κατέστρεψε τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἐκυρίευσε διαφόρους χώρας τῆς περὶ τὸν Πόντον Ἀσίας, καὶ μετὰ μίαν τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν ἀποθανὼν ἀφῆκεν τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀστυάγην. Ἡροδ. 1, 46. – 2) Κυαξάρης ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους εἰς τὸν θρόνον τῆς Μηδίας, ὃς τις κατὰ Ξεφ. ἀνωθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου κατέκτησαν ὁμοῦ τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων. Ξενφ. Κυρ Παιδ. α', 5, 2. ἀλλὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κυαξάρου τούτου ἀμφιβάλλεται μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν· πορβλ. Schneid. εἰς Στ.

Κύβελα, τὰ (ῠ) καὶ Κύβελα, Cybella. Ὄρος τῆς Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν, π.θαν. δὲ καὶ πόλις τις αὐτόθι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἀπολλόδ. γ', 5. 1. τὰ Κύβελα ὄρη. Ὀρφ. Ἀργ. 22. ἀπὸ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἔλαβεν ἡ θεὰ Κυβέλη τὴν ὀνομασίαν της ταύτην. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κυβέλεια, ἡ. Κώμη τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος. Στραβ.

Κυβέλη, ἡ. Cybele. Ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων καὶ ἀνέκαθεν ἡ θεὰ αὕτη, ἥτις ὕστερον πολλάκις συνεχίσετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὴν Ῥέαν, ἔπ' ὅτε μὲ τὴν Γαῖαν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἑστίαν, ὥστε παρ' αὐτοῖς ἡ Ῥέα, Γαῖα καὶ Κυβελὴ ἐλογίζετο ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ θεότης· περὶ δὲ τὰ 207 ἔτος πρὸ Χρ. εἰσηχθὴ ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης καὶ εἰς τὴν Ῥωμην τῆς ὁποίας τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα εὑρισκόμενον ἀρχαιόθεν εἰς Πεσσινοῦντα πόλιν τῆς Φρυγίας, ἔφερον οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἐν Περγάμῳ Ἀτάλου εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας. Διὰ τῆς λατρείας τῆς ἀρχικῆς ταύτης θεότητος παρεστάνετο συνήθως ἡ ἰδία μιᾶς γονέως, ὑστερότητος καὶ οὐρανίου οὐσίας, προξένου πάσης φυσικῆς τῶν ὄντων ἀναπτύξεως καὶ ἐπιδόσεως, σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ζωτικῶν οὐσιῶν. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἦν θυγάτηρ τοῦ Μαίονος ἄρχοντος Βασιλέως τῆς Φρυγίας ἢ κατά τινας τοῦ Πρωτογόνου καὶ ὅτι ἐπενόησα διάφορα μουσικὰ ὄργανα πρὸς ἐκτύπωσιν μολλῶν ἀσθενειῶν τῶν παίδων καὶ τῶν ἐν ἀγροῖς διαιτωμένων ἀνθρώπων, περιστατομένη εἰς ἄκρον ὡραία καὶ συνατή. — οἱ ἱερεῖς αὐτῆς, τῶν ὁποίων ἐπὶ ὑπῆρξεν καὶ ὁ προσφιλὴς της Ἄττις, ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Γάλλοι, ὄντες ἅπαντες εὐνοῦχοι καὶ τῶν ὁποίων ὁ κορυφαῖος ἐλέγετο Ἀρχιγάλλος, ἴδε Γάλλος· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι, ἔνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥέα, ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς αὐτῆς Κορύβαντες ἢ Κουρῆτες· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Κυβήβη· πρῶτον δὲ εὑρηται τὸ ὄνομα Κυβέλη παρὰ Σιμ. Ἐπ. 106. Κύρη. Βακχ. 79 (κατὰ τοὺς Γραμματ. αἱ Γραφ. Κυβήλη καὶ Κύβελλα εἰσὶν ἡμαρτμ.)

Κυβέρνισσα, ὁ. Λύκιος, υἱὸς τοῦ Σίκη, εἷς τῶν θαλασσίων ὑποστρατηγῶν ὅσοι ἐκστράτευσαν μετὰ τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδ. 7, 98.

Κυβήβη, ἡ, κλητ. Κυβήβα = Κυβέλη. Ἀνακρ. Ἡροδ. 5, 102.

Κύβιστρα, τὰ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ Στράβ.

Κυδαθήναιον, τὸ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Παιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Κυδαθηναιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυδαθηναίου ὢν. Ἀριστφ. Σφ. 890. Πλάτ.

Κυδίας, ου, ὁ (– υ –) Περίφημος τις ζωγράφος ἐκ τῆς νήσου Κώου, σύγχρονος τοῦ Εὐφρανόρος. Δουκ.

Κυδιμάχη, ἡ (ᾰ) Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Λουκ.

Κυδίππη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, μήτηρ τοῦ Κλεόβιος καὶ Βίτωνος, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔσυραν ποτὲ ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξάν της ἕως τοῦ ναοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως· ἴδε Κλέοβις καὶ Βίτων. Ἡροδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκοντίου. Καλλμ.

Κύδνος, ὁ Ἐπίτημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ταρσῶν ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀγχιάλης· εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν κολυμβήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἠσθένησε βαρέως ὥστε μικρὸν ἀπέφυγεν τὸν θάνατον. Ξενφ Ἀνάβ. α', 2, 24. Ἀρριαν· ταφῶν Καρασού.

Κυθραγόρα, ἡ, καὶ Κυνθραγόρα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Στρόφιος ἡγεμὼν τῆς Φωκίδος ἐγέννησε τὴν Ἀστυδόμειαν καὶ τὸν Πυλάδην. Σχολστ. Εὐριπ.

Κύδραι, αἱ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Χαονίας ἐν τῇ Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ.

Κύδραρα, τὰ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας πλησίον τοῦ Μιαάνδρου ποταμοῦ, πιθαν· ἡ ὕστερον Λαοδίκεια ἐπὶ Λύκῳ κληθεῖσα. Ἡρόδτ. 7, 30.

Κυδων, ωνος, ὁ (ῠ) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος Νύμφης, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Κυδωνία. Στέφ. Βυζ. Παυσ.

Κύδων, ωνος, ὁ, πληθτκ. οἱ Κύδωνες. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς μέρη, ὕστερον δὲ ἐκαλοῦντο οὕτως ἰδίως οἱ κάτοικοι τῆς πολεως Κυδωνίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 292. Τ, 176.

Κυδωνία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Φρίξαν ἐν Ἠλιδι κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Κλυμένους υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε τις ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐν Κρήτῃ Κυδωνίαν πόλιν. Παυσ. ς', 21.

Κυδωνία, ἡ, καὶ Κυδωνίς, Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος ὁ βασιλεὺς Μίνως, ὕστερον δὲ ἠυξήθη ὑπὸ τῶν Σαμίων, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν ναὸν τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος· οἱ κάτοικοι ταύτης ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτηδειοι τοξόται· τινὲς Κανέα ἢ Χανιά. Ἡροδτ. 3, 44. Θουκ. Στράβ.

Κυδωνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Κυδωνίας ἢ εἰς τὴν Κυδωνίαν ἀνήκουσα. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κυδωνίᾳ ναοῦ αὐτῆς ἔνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Δικτύννα. Ὀρφ.

Κυδωνιάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κυδωνίας ἐν Κρήτῃ. Στράβ.

Κυδωνικός, ἡ, όν. Τῆς Κυδωνίας ἢ ἐκ τῆς Κυδωνίας ὤν· ὁ Κυδωνικὸς ἀνήρ. Θεογν. Ἐἰδ. ζ', 12.

Κυδώνιος, ία, ιον. Τῆς Κυδωνίας. Καλλμ. — ὅθεν Κυδώνιοι, οἱ Κάτοικοι τῆς Κυδωνίας. Πολύβ.

Κυδωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Κυδωνίας οὖσα καὶ Οὐτιστκ. = Κυδωνία. Εὐσταθ.

Κύζικος, ὁ (– υυ) Τίὸς τοῦ Αἰνου καὶ τῆς Αἰνήτης θυγατρὸς τοῦ Εὐτσίρου βασιλεὺς τῶν Δελιόνων ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὅς τις ὑπεδέχθη τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβησαν ἐντεῦθεν πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ κατελήφθησαν ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ μιᾶς τρομερᾶς τρικυμίας καὶ βιασθέντες νὰ ἐπιστρέψωσιν αὖδις εἰς τὰ ὀπίσω, νομισθέντες ὡς κακοῦργοι ὑπὸ τοῦ Κυζίκου, ἐν ᾧ οὗτος ὥρμησεν ἐναντίον των, ἐφονεύσαν αὐτὸν ὁ Ἰάσων. Τὴν ἐφεξῆς ἡμέραν μαθὼν ὁ Ἰάσων τὸν ἐξ ἀγνοίας πραχθέντα φόνον τοῦ Κυζίκου, ἔκλαυσεν αὐτὸν ἐγκαλοπρεπῶς καὶ ἤγειρε πρὸς ἀνάμνησιν ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπὶ τῆς νήσου ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Κύζικος, παραδούς καὶ τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ Ἀργοναῦται ὑπὸ πένθους διὰ τὸν συμβάντα τοῦτον θάνατον ἔκλαυσαν ἅπαντες τὰς κόμας τῆς κεφαλῆς των· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι πόλις Κύζικος. Ἀπολ. Ῥόδ Α, 949. καὶ ἑ. ἑ. Ἀπολδρ. α', 9, 18.

Κύζικος, ἡ (– υυ) Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὡς λέγεται ἐκαλλιέργησαν πρῶτοι οἱ Μιλήσιοι, ὁ δὲ Μέγας Ἀλέξανδρος ἤνωσεν αὐτὴν διὰ δύω γεφυρῶν μὲ τὴν ἀπέναντι στεριάν· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ὑψόνοντο δύω ὄρη μετρίου μεγέθους τὸ μὲν Δίνδυμος καλούμενον, τὸ δὲ Ἀρτάκη· τινὲς Κύζικος. Στραβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ ἐμπορικοτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυζίκου καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων· πλησίον ταύτης ἔκειτο τὸ ὄρος Δίνδυμον μ' ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπ' αὐτοῦ. Ἡροδτ. 4, 14. Θουκ. Στρ. ὅθεν Κυζικηνός ἡ, όν, ἐκ τῆς Κυζίκου, καὶ Οὐσιαστκ. χρυσοῦν τι νόμισμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐφ' ἑνὸς μέρους κεχαραγμένην τὴν Κυβέλην καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἕνα λέοντα, ἔχον βάρος 28 Ἀττικῶν δραχμῶν. Στρ. καὶ Κυζικηνός ἡ, όν· τῶν Κυζικηνῶν ἢ εἰς τοὺς Κυζικηνοὺς ἀνήκων. Ἀριστφ Εἰρ. 1176.

Κυθείρη, ἡ. Νεώτρ. ποιητκ. τύπ. ἀντὶ Κυθήρεια, ἡ·

Κυθέρεια, ἡ. Cytherea. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· εἴτε ἀπὸ τῆς νήσου Κυθήρας ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Κυθήρας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 288. Ἡσ. Θεογ. 198. καὶ Ὁμ. Ὑμν. Ἀ', 1.

Κυθέρη, ἡ = Κυθήρεια. Λουκ. Συμ. 41.

Κυθηρία, ἡ, προσυπακ. γῆ· ἡ χώρα τῶν Κυθήρων = Κύθηρα. Στεφ. Ἑλ. δ', 8, 7.

Κύθηρα, τὰ (ῠ) Νῆσος ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς θαλάσσης κειμένη νοτειοδυτικῶς τοῦ Μαλέα ἀκρωτηρίου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τὴν ὁποίαν ἀρχαιόθεν ἐσύστησαν οἱ Φοίνικες, καὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς εἰς τὴν αὐτόθι πρωτεύουσαν τῆς νήσου Κύθηραν· εἶχεν ἡ νῆσος αὕτη σὺν λιμένας, τῶν ὁποίων ὁ ἀξιολογώτερος ὠνομάζετο Σκανδεία καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον ἐνεργούμενον ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας. Κατ' ἀρχὰς ἀνῆκεν ἡ νῆσος τῶν Κυθήρων εἰς τοὺς Ἀργείους, ὕστερον κατέκτησεν αὐτὴν ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθη-

κλίων Νεΐας καὶ τελευταῖον ὑπῆκτεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν] Λακεδαιμονίων οἱ τινες εἶχον ἐπ' αὐτῆς μίαν φρουρὰν καὶ ἔπεμπον ἐτησίως ἕνα ἄρχοντα διὰ νὰ κυβερνᾷ αὐτήν. Θουκ. δ', 53. ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης πλάττεται ὅτι ἀπέβη πρῶτον ἡ Ἀφροδίτη ὅτε ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης, ἐξ οὗ καὶ Κυθέρεια ἐπεκαλεῖτο. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 432. Ἡτ. Θεογ. 192. ταυτ. κοινότρ. Τζετζογν. ὅθεν Κυθήρθεν, Ἐπίρμ. ἐκ τῶν Κυθήρων. Ὁμηρ. — 2) πρωτεύουσα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ἀρχαιόθεν ἠγειραν ἐνταῦθα οἱ Φοίνικες ὅτε εἰσήγαγον καὶ τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Θουκ. δ', 54. Ἡρακλ. Ποντ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, παρὰ Σχολτ. Ἡτ. Θεογ. 191. ἔθεν μᾶλλον ὑποτίθεται ἡ νῆσος. ὅθεν, Κυθήριος, ία, ιον, τῶν Κυθήρων ἢ εἰς τὰ Κυθηρα ἀνήκων. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 268. ἡ Κυθηρὶη νῆτος = Κύθηρα. Ἡρόδτ. 1, 82. καὶ Κυθήριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κυθήρων.

Κυθήρη, ἡ = Κυθέρεια. Ἀνθολ.

Κυθηρειάς, άδος, ἡ. Ἡ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκουσα ἢ τῶν Κυθήρων. Ἀνθολ.

Κυθήριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας Στράβ.

Κύθηρος, ὁ. Μία τῶν διώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισε πρῶτον ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεῖσα μεταξὺ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀττικῆς δήμων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ Κυθήριον, τό, Σουϊδ. ὅθεν, Κυθήριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυθήρου ὤν.

Κύθνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτῆς συντεινούσας εἰς θεραπείαν διαφόρων χρονικῶν παθῶν μὲ μιαν ὁμώνυμον πόλιν· ταυτ. Θερμιά. ὅθεν, Κύθνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 7, 91.

Κυκήσιον, τό. Πόλις τῆς Πισατίδος χώρας ἐν Ἠλίδι ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὴν κρήνην Βίσαν. Στράβ.

Κυκλάδες, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι (=) Cyclades. Οὕτως ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κείμεναι νῆσοι ὡς σχηματίζουσαι κύκλον περὶξ τῆς νήσου Δήλου, οὖσαι κατὰ Στρίβ. 12 τὸν ἀριθμὸν γενικώτ. δὲ ἐμπεριλαμβάνοντο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλαι αἱ νῆσοι ταύτης τῆς θαλάσσης ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ τῆς Κρήτης, Καρπάθου, Κῶ καὶ Εὐβοίας· κατῳκήθησαν δὲ αὗται ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἀπὸ Φοίνικας καὶ Κᾶρας, τοὺς ὁποίους ἐκβαλόντες τελευταῖον οἱ Ἕλληνες, ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐκόσμησαν διὰ τῆς ποικίλης καὶ φιλοπόνου καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ τῶν λιμένων των· ἐσχημάτιζον δὲ αὐτὰι ἰδίας ἀνεξαρτήτους μικρὰς πολιτείας, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν ὑπέταξαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἔκαμον αὐτὰς ὑποτελεῖς εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡρόδ. 5, 30. Διον. Περ. 526.

Κυκλεύς, ἑως, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀνθολ

Κυκλοβόρος, ὁ. Ὀρμητικός τις χείμαρρος ἐν Ἀττικῇ, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, Ἱππ. 137.

Κύκλων, ωνος, ὁ. Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Κυκλώπειος, εία, ειον. Τῶν Κυκλώπων ἢ ἐκ τῶν Κυκλώπων ὤν, εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων· ὁ Κυκλώ-ειος βίος, ἤτοι ὁ νομαδικὸς βίος ὡς ἔζων οἱ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφερόμενοι Κύκλωπες. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια σπήλαια. Σπήλαιά τινα πλησίον τῆς Ναυπλίας ἐν Ἀργολίδι ἔχοντα λαβυρινθώδεις διεξόδους. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια τείχεα, οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ κτισθέντα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἐκ μεγάλων καὶ ἀκατεργάστων ὄγκων λίθου, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐπιτηδείως συνηρμοσμένων ὥστε ἀπετέλουν ἓν συνεχὲς ὅλον· ἐκάλουν δὲ ταῦτα Κυκλώπεια τείχη, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἄλλως ὑπῆρχεν ἀδύνατον εἰς τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους νὰ κινήσωσι τοσοῦτον ὀγκώδεις λίθους καὶ νὰ κτίσωσι τοιαῦτα τείχη. Εὐριπ. Ἡλ. 1158. Κυκλωπεία πόλις = Μυκῆναι. Εὐρ. Ἡρακλ. μαν. 15. ἴδε Κύκλωψ ἐντέλει.

Κυκλώπιος, ία, ιον. Τῶν Κυκλώπων ἢ εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀναφερόμενος· ἡ Κυκλωπία Μυκήνα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 256. ἡ Κυκλωπία γῆ = ἡ χώρα τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν. Εὐριπ. Ὀρέστ. 965. Οὐτιαστὶ ἡ Κυκλωπία, προσυπακμ. ῥαψῳδία, οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἔνατον βιβλίον τῆς Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου. Ἀλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 14.

Κύκλωπες, ἀντικ. Κύκλωψ. Cyclopes. Γίγαντες τερατώδεις καὶ φοβεροί, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, Στερόπης καὶ Ἄργης, τοὺς ὁποίους ὁ Οὐρανός, φοβούμενος τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλ' ὕστερον ἐλευθερώθησαν αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Διός ὅτε τις πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε πρῶτον παρ' αὐτῶν τοὺς κεραυνοὺς τοὺς ὁποίους συνεργάζοντο μετὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ. Ἡτ. Θεογ. 139. Ἀπολόδ. α', 1 Σχόλ. Εὐρ. Ὀρέστ. 965. παριστάνοντο δὲ οὗτοι ἔχοντες ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐλογίζοντο ἐφευρεταὶ διαφόρων πολεμικῶν ὅπλων τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, διατρίβοντες πότε ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, ποτὲ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ καὶ ποτὲ ἐπὶ τῆς Λιπάρας. Καλλιμ. Ἄρτμ. 47. — Β) ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κύκλωπες, τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, λαὸς τις ἄγριος καὶ γιγαντιαῖου ἀναστήματος, κατοικῶν ἀρχαιόθεν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἀκοινώνητος, ἄνευ νόμων καὶ διεσπαρμένος εἰς ὄρη καὶ εἰς σπήλαια, τροφόμενος ἐκ τῶν ἀγρίων καρπῶν τῆς γῆς καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐποίμαινε κατ' ἰδίαν· κατ' ἀρχὰς κατῴκουν οὗτοι περὶ τὰ ἀντικὰ μέρη τῆς νήσου, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν καταβύθισιν τῶν Γιγάντων ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὰ ἀνατολικὰ παράλια πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 106. κ. τ. λ. Θουκ. ς', 2. Στράβ. ιά. πρὸ πάντων ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν Κυκλώπων τούτων ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Πολύφημος λεγόμενος, τὸν ὁποῖον μεθύσας ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν· ἴδε Πολύφημος. — Γ) ἕτεροι Κύκλωπες ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἱστορίᾳ οἵτινες ἔκτισαν τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ· οὗτοι δὲ ἦσαν ὡς λέγεται τὸ ἐνεκαθεν Θρᾷκες, μεταβάντες εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἐπιτήδειοι καὶ ἔμπειροι τέκτονες· ἐλθόντες δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ Προίτου ἐκ τῆς Λυκίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔκτισαν αὐτοὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως Τίρυνθος· ἔτι δὲ λέγεται ὅτι οἱ αὐτοὶ ἔκτισαν καὶ τὰ τείχη τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν τὰ ὁποῖα ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθησαν Κυκλώπεια τείχη· ἐπωνομάζοντο δὲ καὶ ἐγχειροπάστορες, μυθολογούμενοι ὅτι αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐξεῖχον ἀπὸ τῆς κοιλίας, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἐτρέφοντο ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν των, ὅθεν Κυκλώπων ὑμέλαι, τὰ τείχη τῶν Κυκλώπων, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 151. Ἡλ. 1158. Ἀπολόδ. β', 2, 1.

Κύκλωψ, πος, ὁ. ἐνκ. τοῦ Κύκλωπες· ὡς οὐσιαστκ. Κύκλωψ ὁ Πολύφημος. Ὅμ. Ὀδ. Α, 69. ὅρα Πολύφημος. — 2) ἓν εἶδος χοροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμιμοῦντο τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου πρὸς τὴν Νύμφην Γαλατείαν. Ἀριστοφ. Βατρ. 290.

Κύκνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πελοπίας, ὃς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεμιστονόην, θυγατέρα τοῦ Κηΰκος· διατρίβων δὲ ἐν Ἰτωνι τῆς Θεσσαλίας κατελήστευε καὶ ἐφόνευε τοὺς ὅσοι διέβαινον ἐκεῖσε διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τοὺς Δελφούς· μὲ τοῦτον μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἤρχετο εἰς τὴν Τριχωνίδα καὶ πληγώσας αὐτὸν βαρέως τὸν ἐθανάτωσεν λαβὼν τὰ ὅπλα αὐτοῦ ὡς λάφυρον. Ἡτ. Ἀσπ. 57. κ. ε. ἑ. 413. — 423. Εὐρπ. Ἡρ. μαιν. 386. Ἀπολόδ. β', 7, 7 — 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης, διατρίβων περὶ τὸν Ἀχέροντα ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι καταστρεψάμενος ἀνελεῶς ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας, ἤγειρεν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρός του Ἄρεος. Ἀπολόδ. β', 5, 11. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλύκης θυγατρὸς τοῦ Ἐκάτωνος, βατιλεὺς τῆς νήσου Τενέδου, ὅστις ἐφορμήσας κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ν' ἀρίξωσιν ἐνταῦθα, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Πινδ. Ὀλ. 2, 147 (82). Στράβ. εγ'. Κατὰ Παυσ. ί, 14. ἔλαβεν ὁ Κύκνος οὗτος εἰς γυναῖκα τὴν Προκλείαν θυγατέρα τοῦ Κλυτίου γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὴν Ἡμιθέαν καὶ τὸν Τέννην. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θυρ'ας ἢ Τρίας, εἰς ἄκρον εὐσεβὴς δι' ὃ καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ πολλῶν, εἰ καὶ ἀποῖοι ὅμως μετ' ὀλίγον ἐγκατέλιπον αὐτὸν διὰ τὰ ἄτοπα καὶ αἰτχρὰ ἤθη του· τελευταῖον δὲ μετεμορφώθη ὑπ' τοῦ Ἀπόλλωνος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν κύκνον. Ἀντ. Λιβ. 12. Ὀβίδ. — ὅθεν, Κύκνειος, εία, ειον. Τοῦ Κύκνου ἢ εἰς τὸν Κύκνον ἀνήκων, ἢ Κύκνειος μάχη. Πινδ.

Κυλλάβαρις, ιδος, ἡ, καὶ Κυλλάβαρις, Λουκ. Γυμνάσιόν τι πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ ἔχον τριακόσια βήματα τῆς πόλεως, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βατιλέως τῆς χώρας Κυλλαβάρου λεγομένου, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἔκειτο πλησίον τοῦ γυμνασίου. Παυσ. β', 22. ἔτι τὸ Κυλλαβάρου γυμνάσιον.

Κυλλάβαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βατιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ.

Κυλλάνα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Κυλλήνη. Πινδ.

Κυλλάνιος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Κυλλήνιος.

Κύλλαρος, ὁ. Τέκτων τῆς Παδάργης, ἄριστος καὶ ὠρύτος ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐπροσφερε δῶρον εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Σουϊδ.

Κυλλήν, ῆνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἔλατου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος Κυλλήνη. Παυσ. ή. 17.

Κυλλήνη, ἡ. Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἔχον ὕψος ὡς ἐλέγετο 15 σταδίων καὶ ἐκτείνετο δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λάμπη, Ἐρύμανθος καὶ Φολόη, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γέννησιν τοῦ Ἑρμοῦ, ἐξ οὗ καὶ ὑπῆρχε τὸ ὄρος ἱερὸν τοῦ θεοῦ τούτου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ· ταυτ. Ζυρία Ὅμ. Ἰλ. Β, 603. Τμν. Ὁμ. Ἑρμ 2. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος κειμένη παραθαλασσίως, ἥτις ὑπῆρχε κυρίως λιμὴν τῶν Ἠλείων, ταυτ. Χιαρέτζα. Θουκ. ά, 30. Ξενφ. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης, μόνον παρὰ Ξενφ. Κυρπαιδ. ζ', 1, 45. ἀναφερομένη· πιθαν. ἡ παρ' Ἡρόδτ. Καρήνη καλουμένη, κειμένη παραθαλασσίως. ὅθεν Ἐπίρμ. Κυλληνήθεν, ἐκ τῆς Κυλλήνης. Διον. Περ.

Κυλλήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Δυκάονα. Ἀπολόδ. γ'. 8, 1.

Κυλλήνιος, ία, ιον. Τῆς Κυλλήνης ἢ εἰς τὸ ὄρος Κυλλήνην ἀνήκων· ὁ Κυλλήνιος πάγος, τὸ ὄρος τῆς Κυλλήνης. Καλλ. εἰς Δηλ. 272. καὶ Οὐσιαστκ. ἐπώνυμ. τοῦ Ἑρμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν

Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κυλλήνης κληθέντος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Παυσ. η', 17.

Κύλλιος, ὁ, = Κυλληνιος. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Κυλληνιος.

Κυλλύριοι, οἱ. Ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Συρακουσίοις. Ἡροδτ. 7, 155. ἔνθα ὁ Valkenaer Κιλλικύριοι ἐδιορθ.

Κύλων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων καὶ πλουσίων πολιτῶν, ζήσας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐπροσηγορίας του ἐλεύσας πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν εἰς τὴν φατρίαν του, ἀπεφάσισε νὰ σφετερισθῇ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Ἀθήναις, ὅθεν περὶ τὴν 49 Ὀλυμπ. καθ' ἣν οἱ πλεῖστοι τῶν ἰσχυροτέρων Ἀθηναίων ἦλθον εἰς τὴν Ὀλυμπίαν διὰ νὰ ἑορτάσωσι τοὺς κοινοὺς αὐτῶν ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων, εὑρὼν εὐκαιρίαν ἐπιτηδείων ἐκυρίευσε τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὅμως πολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους ὄντος ἄρχοντος τότε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ στενοχωρούμενος ὑπὸ ἐλλείψεως ἐφοδίων μόλις ἠδυνήθη νὰ ἐκφύγῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ στασιῶται αὐτοῦ οἵτινες εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφονεύθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους ἀφ' οὗ πρότερον δι' ἅπατος ὅρκων αὐτοὺς ἐξῆγε τοῦ ναοῦ· Ἡροδτ. 5, 71. Θουκ. α', 126.

Κυμαίθας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδ. δ', 46.

Κυμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κύμης, ἡ ἐκ τῆς Κύμης ὤν, εἰς τὴν Κύμην ἀνήκων· ὁ Κυμαῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰωνίᾳ κόλπος, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Σμύρνης. Στραβ. — 2) ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰταλίᾳ Κόλπος, Cumanus Sinus. Στραβ.

Κυματολήγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 253.

Κύμη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κύμη. Στέφ. Βυζ.

Κύμη, ἡ, Δωρ. Κύμα (υ). Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Αἰολικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῆς Λυκρίδος, παρὰ τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου καὶ τῆς περιφήμου Κυμαίας Σιβύλλης. Κατὰ Στράβ. ἐφημιζετο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν των. Ὅμ. Ἐπιγ. Κυμη ἡ Αἰολίς.· Ἡσ. Ἔργ. 634. Θουκ. ἔτι δὲ καὶ Κύμη ἡ Φρικωνὶς καλουμένη, Ἡροδτ. 1, 149. ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους ὡς κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ Λοκρῶν, ταυτὸν Σανταρλί — 2) Κύμη, ἡ, Cumae. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ἐλθόντων ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, κειμένη παραθαλασσίως. Κατὰ τὴν τῶν ἀγχουρίων δόξαν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ Ῥωμαῖος ποιητὴς Οὐιργίλιος παρεδέχθη, ἐλέγετο ὅτε ἐκ ταυτης τῆς πόλεως ἦν ἡ Κυμαία Σιβύλλη ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῆς Αἰολικῆς Κύμης, τῆς ὁποίας ἐβεβαίουν καὶ τὸ σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον διέτριβε πλησίον τῆς πόλεως εἰς τὸ ἄλσος Τριβίαν λεγόμενον. Ποιητ. Πύθ. 1, 34. Κύμη ἡ Χαλκιδικὴ, παρὰ Θουκ. δ', 4. Στράβ. — ὅθεν Κυμαῖος, αία, αῖον· τῆς Κύμης· ἡ εἰς τὴν Κύμην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Κύμης.

Κυμοδόκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 89. Ἡσ. Θεογ. 252. (ἐκ τοῦ κῦμα καὶ δέχομαι.)

Κυμοθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 41. Ἡσ. Θεογ. 245. (ἐκ τοῦ κῦμα καὶ θοός.)

Κυμοτόλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἐκατόγχειρος Βριάρεω, Ἡσ. Θεογ. 819. (κῦμα, πολεω).

Κυμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ Θεογ. 255. Ἀπολλόδ.

Κύνα, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντα. Ἀρρίαν.

Κυναίγειρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας μὲ πολλὴν φήμην διὰ τῆς ἐξαισίου ἀνδρίας καὶ γενναιότητος του εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 6, 114. (Κυνέγειρος, Κρινάγ. Ἐπ. 25. Ἀνθολ. β', 147.)

Κύναιθα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πηγὴν Ἄλυσσον καλουμένην τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικήν τινα δύναμιν· Παυσ. η', 19. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Κυναιθαιεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Κυναίθα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κύναιθος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 2) Ῥαψῳδός τις ἀρχαῖος ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου. Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 2, 1.

Κυνδιάς, άδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ὡς ἐλέγετο κείμενον εἰς τὸ ὑπαιθρον δὲν εὐβρέχετο οὐδέποτε· Πολύβ. 15, 4.

Κυνδραγόρα, ἡ. = Κνδραγορα. ὅπερ ἴδε.

Κυνέας, ου, ὁ. Πρῶτος ὑπουργὸς καὶ σύμβουλος τοῦ βατιλέως τῶν Ἠπειρωτῶν Πύρρου, Θετταλὸς τὸ γένος· διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην πλησίον τοῦ Δημοσθένους, τὴν δὲ πολεμικὴν ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Κατεστάθη εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐνδόξων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του· οὗτος ἐζήτησε διὰ τῶν ἀρανίμων αὐτοῦ συμβουλῶν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Πύρρον ἀπὸ τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν, τὸ ὁποῖον μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκτελέσῃ συνεκστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡγεμόνος τούτου παρὰ τοῦ ὁποίου σταλεὶς ὕστερον πρέσβυς εἰς τὴν Ῥώμην διὰ νὰ πραγματευθῇ μετὰ τῆς βουλῆς τὴν εἰρήνην, κατέπεισε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν Ῥωμαίων βουλευτῶν εἰς τὸ νὰ παραχωρήσωσι δι' ὅλου τὴν προτέραν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ τῆς ῥητορείας τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἀππίου Κλαυδίου μὴ δυνηθεὶς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν σωτηριώδη αὐτοῦ διαπραγμάτευσιν, ἐπέστρεψεν ἀπράκτος πρὸς τὸν Πύρρον εἰς τὸν ὁποῖον παρέστησε τὴν ὑπεροχὴν καὶ μεγάλην ἀξίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς γερουσίας.

Κύννης, τος, ὁ Τίὸς τοῦ Θεολύτου ἐξ Ἀκαρνανίας. Θουκ. β', 102.

Κυννήσιος, εἰ, παρ' Ἡροδτ. 2, 33.' = Κύννητες

Κύννητες, οἱ Ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰ δυτικώτατα ἄκρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ, κατὰ Manneit. λαὸς τῆς Κελτικῆς ἐν τῇ Λυσιτανίᾳ· πίθαν. ἐν τῇ λεγομένῃ Κουίφω χώρᾳ αὐτόθι. Ἡρόδτ. 4, 49.

Κυννητικόν, τό. Χώρα τῆς ἐπαρχίας Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰσπανίᾳ, πίθαν. κειμένη περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἄνα (Γουαδιανα) ποταμοῦ· Στέφ. Βυζ

Κυνθιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κύνθου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Κύνθου οὖσα. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 61.

Κύνθιος, ία, ιον. Τοῦ ὄρους Κύνθου ἢ εἰς τὸν Κύνθον ἀνήκων. Κύνθιος ὄχθος, = Κύνθοι. Ὅμ. Ἴλ. Ν, 20. Ἀπομ. 17. Εὐρ. — ὁ Κύνθιος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Δήλῳ ὄρους Κύνθου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήσθη αὐτὸν ἡ Λητώ, ἐξ οὗ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸν τὸ ὄρος τοῦτο τοῦ Ἀπόλλωνος. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 10.

Κύνθος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Δήλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις. Ὅμ. Ὕμ. Ἀπολ. 141. Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὑρηται καὶ ὑπὸ τὸν παρ' Ἀντιμάχῳ. Κυνθία, ἡ, προσωπακμ. λίμνη. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν λιμνῶν τῆς Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Ἀχελῷος ποταμὸς ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ πλησίον τῶν Οἰνιαδῶν· Στράβ.

Κυνικός, ὁ (κύων) πληθ. οἱ Κυνικοί, προσωπακμ. φιλόσοφοι. Οὕτως ὠνομάσθη ἐν Ἀθήναις μία ἀρχαία αἵρεσις φιλοσόφων τὴν ὁποίαν πρῶτος ὁ Ἀντισθένης μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐσύστησεν εἰς ἕνα τόπον ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Κυνόσαργες λεγόμενον, ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του ἀπὸ τοῦ ὁποίου τόπου ὠνομάσθησαν οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ Κυνικοί· ὁ χαρακτὴρ τῆς φιλοσοφίας τῶν Κυνικῶν ἦν ὁ αὐτὸς μὲ ἐκεῖνον τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, τῆς ὁποίας κύριον ἀντικείμενον ὑπῆρχεν ἡ πρακτικὴ ἠθική, καὶ ἦτις καταγρόνει πᾶσαν θεωρίαν καὶ περὶ τὰ πράγματα σκέψιν· θέλοντες δὲ οἱ φιλόσοφοι οὗτοι νὰ ζῶσι συμφώνως καὶ ὅσον δυνατὸν πιστῶς μὲ τὴν φύσιν ἀρκούμενοι εἰς τὴν πλήρωσιν μόνων τῶν πρώτων καὶ κυρίων χρειῶν των, διῆγον τὸ πλεῖστον βίον ῥυπαρὸν καὶ ἀηδιώδη, ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἀληθῆ ἡδονὴν καὶ τέρψιν τῆς ψυχῆς, ἐξ οὗ καὶ κατεφρονοῦντο ὑπὸ πολλῶν φρονίμων ἀνθρώπων διὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ ἀπειρακάλον ἦθός των. Ἐπιστημότεροι ὀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως ταύτης ὑπῆρξαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μενιππος, ὁ Κράτης καὶ ὁ Μένιππος. Λουκ. Διογ. Λαερτ.

Κυνίσκα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀρχιδάμου, ἥτις πρώτη αὐτὴ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παυσ. γ', 8. — 2) Γυνή τις ἐκ Σικελίας παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 8. (κυνίσκη, ἡ, κυρ. μικρὰ κύων.)

Κυνίσκος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ζευξιδάμου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Λεωτυχίδου Ἡροδτ. 6, 71. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Κύννα, ἡ, = Κυνα. Περιβόητός τις ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἱππ. 765.

Κύννειος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἐν Ἀθήναις ἀπό τινος αὐτόθι γενικῆς Κυνίδαι καλουμένης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ· Ἡσυχ.

Κυνοκέφαλοι, οἱ (κύων, κεφαλή.) Κατὰ Στράβ. η', 3, 6. μυθολογούμενόν τι ἔθνος παρ' Αἰσχύλ.

Κυνόπολις, εως, ἡ· ἴδε Κυνῶν πόλις.

Κυνοπολίτης, ου, ὁ· ὅρα Κυνῶν πόλις.

Κυνόστης, ου, ὁ, Δωρ. Κυνόρτας, α, Τίὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἀδελφὸς τοῦ Ζακύνθου, βατιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος· τούτου ὁ υἱὸς Περιήρης ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γοργοφόνης τὸν Ἰκάριον, Τυνδάρεων, Ἄφαρεα καὶ Λεύκιππον. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. Παυσ. γ', 1.

Κυνόρτιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφύτρωνε τὸ εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ.

Κῦνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὁμωνύμου αὐτόθι ἀκρωτηρίου καὶ ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Ὀπούντος· ταυτὸν Κύτο. Ὅμ. Ἰλ. Β, 521. — Στράβ.

Κυνόσαργες, εους, τό. Τόπος τις κείμενος ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀρκτικῶς ἐφ' ἑνὸς ὁμωνύμου λόφου ὀλίγον ἀπέχοντος τοῦ Λυκείου, ἱερὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἐγυμνάζοντο οἱ παῖδες ἐκεῖνοι ὅσοι δὲν ἐγεννήθησαν ἐκ γνησίων Ἀθηναίων γονέων. Περίφημον πρὸ πάντων κατεστάθη τὸ Κυνόσαργες ἀφ' ὅτου ὁ Ἀντισθένης ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν σχολήν του εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μέρους ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ἐ-

παῖδοί αὐτοῦ Κυνικοί. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ κύων καὶ ἀργὸς ἤτοι ταχύς, διότι ἐν ᾧ ποτὲ ὁ Δίομος ἐπρόσφερε θυσίαν εἰς τὸν Ἡρακλέα, κύων τις ἁρπάσας μίαν μερίδα κρέατος ἐκ τῶν θυμάτων ἔφυγεν μὲ αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. α', 19.

Κυνοσάργης, ους, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Κυνόσαργες πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ.

Κυνὸς κεφαλαί, αἱ. Δύω ὑψηλοὶ λόφοι πλησίον τῆς πόλεως Σκοτούσσης ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Κοΐντος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν δεύτερον βασιλέα τῆς Μακεδονίας τὸ 197 ἔτος πρὸ Χρ. Στραβ. Πλούτρ. — 2) Ἕτερος λόφος ἐν Βοιωτίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ τῶν Θεσπιῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 15. ὁ Στέφανος καλεῖ τοῦτον χωρίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Πίνδαρος.

Κυνόσουρα, ας, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν Κρήτῃ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Δία, ὅστις πρὸς εὐγνωμοσύνην μετέστησεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἄστρων οἵτινες σχηματίζουσι τὸν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀστερισμὸν τῆς μικρᾶς Ἄρκτου. Τγῖν. Ἐρατοσθ.

Κυνόσουρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων μεσημβρινώτερον τοῦ Μαραθῶνος. Ἡροδ. 8, 76.

Κυνὸς σῆμα, τό· καὶ Κυνοσήμα, Στεφ. Βυζ. Canis Sepulcrum. Ἐξέχουσα ἄκρα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι μετεμορφώθη εἰς κύνα· Εὐρ. Ἑκβ. 1275. Θουκ. η', 104, 105. ἔτι δὲ καὶ Ἑκάβης μνημεῖον, παρὰ Διοδ. Σικ. λεγόμενον.

Κύνουρα, τό. Πόλις τῆς Ἀργολίδος κατὰ Στεφ. Βυζ.

Κυνουρία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς πόλιν τὴν Θυρέαν· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἔτι τοῦ βασιλέως Κροίσου ἐν Λυδίᾳ ἐπολέμησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῆς χώρας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ κυρίευσις ἔκλινε μετὰ μίαν αἱμοβόρον μάχην πρὸς τὰ μέρη τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἔκτοτε εἶχον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των τὴν Κυνουρίαν. Ἡροδτ. 1, 81. Θουκ. δ', 56. Στράβ. — ὅθεν, Κυνούριοι καὶ Κυνουρεῖς, οἱ κάτοικ. τῆς Κυνουρίας χώρας.

Κυνούριοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενοι ἐξ Ἰώνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι χώρα Κυνουρία. Ἡροδτ. η', 73.

Κυνώ, οὔς, ἡ. Γυνὴ ἑνὸς τῶν ποιμένων τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, Σπακὼ κατὰ μηδικὴν διάλεκτον καλουμένη ἥτις ἀνέθρεψε Κῦρον τὸν μέγαν, ἐξ οὗ ἐπλάσθη ὅτι ἐθήλασεν αὐτὸν μία κύων. Ἡροδτ. 1, 110.

Κυνῶν πόλις, ἡ (υ) καὶ Κυνόπολις, ἡ, Πτολ. Canum Urbs. Πλίν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα· Στράβ. — 2) ἡ μεγάλη Μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν τῇ Ἑπτανομίδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀνουβιάδος παριστανομένης μὲ κεφαλὴν κυνός· ταύτην Σαμαλλοῦτ. Στράβ. — ὅθεν, Κυνοπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυπαριστηεῖς, εντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλίδι οὖσα ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Νέστορος· Ὅμ. Ἰλ. Β, 593. κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Μακιστίας χώρας ἐκτεινομένης πέραν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἔρημον χωρίον ἡ Κυπαριστία καλούμενον. — 2) ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κυπαρισσία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ Ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Κυπαρισσίαν πόλιν. Παυσ.

Κυπαρισσία, ἡ, = Κυπαρισσήεις. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Κάβο Ἀπιδαλιά. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ, τανῦν Ἀρκαδία καλουμένη. Στράβ. καὶ, Κυπαρισσιαί, αἱ. Παυσ. ἡ Κυπαρισσαία. Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Λακωνίας μὲ λιμένα πλησίον τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κυπαρισσεύς, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Κυπάρισσος, ὁ (υυ–υ). Τίὸς τοῦ Μινύαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κυπάρισσος. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 519.

Κυπάρισσος, ἡ (υυ–υ). Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἡ κατά τινας ἄλσος κυπαρίσσων αὐτόθι· Ὅμ. Ἰλ. Β, 519.

Κύπασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τῆς Καλλιπόλεως. Σκυλ.

Κυπρία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ἢ διότι ἦλθε πρῶτον εἰς ταύτην τὴν νῆσον· Ἡσ. Θεογ. 199. = Κύπρις.

Κύπριος, ία, ιον. Τῆς Κύπρου, ἡ ἐκτὸς Κύπρου ὢν ἢ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον ἀνήκων· αἱ Κύπριαι πόλεις. Αἰσχ. Περσ. 889. τὰ Κύπρια, προσυπακμ. ἔπη, οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαῖά τινα ἡρωϊκὰ ποιήματα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλετο ἀπ' ἀρχῆς ὁ πόλεμος τῆς Τροίας· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ὅπου λέγεται ὅτι πρῶτον ἐπενοήθησαν, ἢ ἀπὸ τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης ὡς αἰτίου τοῦ πολέμου τούτου· πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀπέδιδον εἰς τὸν Ὅμηρον τὰ ποιήματα ταῦτα, ἀλλ' ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος, 2, 117. ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἦσαν οὐδ' ὅλως Ὁμηρικὰ ἀλλ' ἄλλου τινὸς ἀρχαίου ποιητοῦ· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 15. (τὸ υ ἐστι κυρ. βραχύ, ἐσὺ ὅτε δὲ παρὰ τοῖς Ἐπικ. εἰληπται καὶ ὡς μακρόν·) ἔτι δὲ, Κύπριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου.

Κύπρις, ιδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ θεὰ αὕτη· Ὅμ. Ἰλ. Ε, 422. Αἰτ. Κύπριδα καὶ Κύπριν· Ὁμηρ. ἡ γεν. Κύπριος, εὑρηται παρὰ τοῖς ὕστερον· Θεοκρ. Εἰδ. ια', 16.

Κυπρογένεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου γεννηθεῖσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης. Ἡσ. Θεογ. 199.

Κυπρογενής, οῦς, ἡ, = Κυπρογένεια· Ὅμ. Ἔπ. δ', 1. Σιλ. Λεῖψ. 2.

Κυπρόθεμις, ιδος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ τοπάρχων τοῦ Σατράπου Τιγράνου. Δημ.

Κύπρος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πλούτια καὶ ἄφθονα μεταλλεῖα, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, συσταθεῖσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων· ἐδιαιρεῖτο δὲ τὸ πάλαι ἅπασα ἡ νῆσος εἰς τέσσαρας χώρας, εἰς τὴν Παφίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Πάφον, εἰς τὴν Ἀμαθουσίαν μὲ πρωτεύουσαν πόλιν τὴν Ἀμαθοῦντα, εἰς τὴν Λάπαθον καὶ Σαλαμινίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Σαλαμῖνα. Κατὰ Στράβ. ὅλη αὐτῆς ἡ περίμετρος ἦν 3420 σταδίων, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη ἐπ' αὐτῆς κεκαλυμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ πυκνῶν δάσεων τῶν ὁποίων πρὸ πάντων ὑπερεῖχεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τὸ ὄρος Ὄλυμπος· καὶ πολλὰς ἐπισήμους πόλεις. Πρῶτοι δὲ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου οἵτινες ἐστύτησαν πόλεις καὶ νόμους ἐπ' αὐτῆς ἦσαν πιθανῶς. Σύροι καὶ Φοίνικες ἀποικούμενοι ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθόντα ἐνταῦθα ὁ Τεῦκρος υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων, ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλαμῖνα, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσαν οἱ Εὐαγόραι λεγόμενοι· ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρταξέρξου Μνήμονος ὑπέπεσεν ἡ Κύπρος διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκείδου ὑπὸ τὴν Περσικὴν δυναστείαν, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ὕστερον ἐχώρισεν ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὴν Περσίαν χορηγήσας εἰς αὐτὴν τὴν προτέραν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠνώθη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου μὲ τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου· ταύτην Κύπρος· Ὅμ. Ἰλ. Α, 21. Ἡσ. — ὅθεν Κύπριοδε, εἰς τὴν Κύπρον· Ὅμ. (τὸ υ ἐστι κυρ. βραχύ, παρὰ τοῖς Ἐπικ. δὲ μακρόν· Ὅμ. Ἰλ. Α, 21. Ὀδ. Θ, 362.)

Κύρα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Σοφιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Κύρου, Στράβ. ἔτι Κύρου πόλις, ἡ· Ἀρρίαν. καὶ Κυρέσχατα, τά, παρὰ Πτολ. ἔσχατον Κύρου κτίσμα. Στραβ.

Κυρήνα, ἡ· Δωρ. ἀντὶ Κυρήνη.

Κύρσυνες, ιος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Λιβύης πλησίον τῆς χώρας τῶν Γυζάντων, παράγουσα ἄφθονον οἶνον καὶ ἐλαίας. Ἡροδτ. 4, 195.

Κύρβας, αντος, ὁ, πληθ. Κύρβαντες, κατὰ συγκοπ. τύπ. ἀντὶ Κορύβας, Κορύβαντες, Καλλιμ. εἰς Δι. 46.

Κυρβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀχίμου καὶ τῆς Νύμφης Ἠγητορίας, πρότερον Κυδίππη καλουμένη, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέρκυρος ἐγέννησε τὸν Λίνδον, Ἰάλυσον καὶ Κάμιρον· Διοδ. Σικ. ε', 57.

Κυρεῖος, εία, εῖον, ἰδε Κῦρος.

Κυρηβίων, ωνος, ὁ· Ἐπώνυμ. τοῦ ἀδελφοῦ Αἰτχίνου τοῦ ῥήτορος ἐν Ἀθήναις, ὅστις κυρ. Ἐπικράτης ὠνομάζετο· Δημ. Παραπρ. σλ. 433. Becker. ἀλλαχοῦ δὲ Κηρυβίων, παρβλ. Ἀθην. σελ. 242. D. — 2) πιθαν. ὁμοῦ ἀρτοποιοῦ τινος, ἀντὶ Κιριβός, ὅπερ ὄρα.

Κυρή, ῆς, ἡ. Ἱερᾶτις κρήνη τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λιβύῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἔνθα ὕστερον ἐκτίσθη ἡ πόλις Κυρήνη. Καλλιμ. Ἀπολ. Ἡροδτ. 4, 158. παρ' ᾧ καὶ Κρήνη Ἀπόλλωνος κέκληται· παρβλ. Πινδ. Πυθ. 4, 524. διάφορος δὲ ταύτης ὑπῆρχεν ἡ κρήνη Θέστη, ὅπερ ὄρα.

Κυρηναία, ἡ, Cyranaica. Ἐπαρχία τῆς Λιβύης ἐν Ἀφρικῇ ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἀπὸ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἕως τοῦ Κόλπου τῆς μεγάλης Σύρτεως, τανῦν σχηματίζουσα τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐν Ἀφρικῇ βασιλείου τῆς Βάρκης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων Ἕλληνες καὶ ἐστύτησαν ἰδίας ἀποικίας, κτίσαντες ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπισήμους πόλεις, αἱ ὅ καὶ Πενταπόλις ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὰς πέντε ἐν αὐτῇ μεγάλας πόλεις, αἵτινες ἦσαν, ἡ Βερενίκη, Ἀρτεμίσιον, Πτολεμαΐς, Ἀπολλωνούπολις καὶ Κυρήνη, ἀκμάσασαι τὸ πάλαι διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας καὶ τῶν τεχνῶν. Στράβ. καὶ, ἡ Κυρηναϊκὴ χώρα· Ἡροδτ. 4, 199. ἔτι δὲ, ἡ Κυρήνη ἀντὶ ἡ Κυρηναία.

Κυρηναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κυρήνης ἢ εἰς τὴν Κυρήνην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστ. Κυρηναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Κυρηναίας χώρας καὶ τῆς πόλεως Κυρήνης· Ἡροδτ. 2, 161. (τὸ υ ἐστι μακρόν· Καλλιμ. Ἐπ. 14. καὶ βραχὺ παρὰ τῷ αὐτῷ 22, 2.)

Κυρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων, ἥρπασεν

ἀπὸ τοῦ ὄρους Πηλίου καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Λιβύην ὅπου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον· περὶ ταύτης λέγει ὁ Πίνδαρος ὅτι ἐνηγκαλείτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἐν ᾧ ἐποίμαινε τὰς ἀγέλας της, καὶ ὅτι μόνη καὶ ἄνευ οὐδενὸς ὅπλου ἐφόνευσεν ἕνα φοβερὸν λέοντα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ὅστις ἐπροξένει μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν περιξ χώραν. Πινδ. Πυθ. ϙ. 23. Ἀπολ. Ῥόδ. Β 501. ἀπὸ ταύτης λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Λιβύῃ πόλις Κυρήνη. Διοδ. Σικ. δ', 69. — 2) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Διομήδην Βασιλέα τῆς Θράκης· Ἀπολλόδ. β', 5, 8. — 3) Ἑτέρα Νύμφη ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴδμονα· Σχόλ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 139. — 4) Περιβοήτος τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 98.

Κυρήνη, ἡ, = Κυρηναία, ἡ χώρα τῶν Κυρηναίων ἐν Λιβύῃ Ἡρόδ. — 2) Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βάττου ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Σπαρτιατῶν ἐνταῦθα ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ παλαιὰ μητρόπολις αὐτὴ διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ ὡς πατρὶς διαφόρων ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Καλλιμάχου, Ἀριστίππου, Ἐρατοσθένους καὶ ἄλλων· ταύτην Κυρὶν ἢ Κυρὼν· Ἡρόδ. 4, 155. Θουκ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν· Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 501. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 206. Διον. Περ. 213. ἔστ' ὅτε δὲ καὶ βραχύ· Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 72, 91. παραβλ. Spitzner Prosod. §. 66. κ. σημ. 3.)

Κυρῖνος, ὁ, Quirinus. Ὄνομα κύρ. τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του. (Κυρῖνος διὰ τοῦ ῑ παρὰ Λεοντ. Φιλ. Ἐπ. 1. Ἀρχ. γ', 128.) Πλουτρ.

Κυρῖνος, ὁ, = Κυρεῖος, ὅπερ ὅρα.

Κύρις, εως, τὸ, καὶ Κύρεις, αἱ, Cures. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ βασιλέως Νουμᾶ Πομπιλίου· πληθ. αἱ Κύρεις, παρὰ Διον. Ἁλ. Ἐνικ. ἡ Κύρις, παρὰ Στράβ. — ὅθεν Κυρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ. καὶ Κουρίτης. Στέφ. Βυζ.

Κύρνος, ἡ· παρὰ Ῥωμ. Corsica. Νῆσος μεγάλη τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Ἰταλίας, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ Καρχηδονίων. Μία Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν ἐν Ἀσίᾳ Φωκαέων φεύγοντα τὴν δουλείαν τῶν Περσῶν ἦλθε καὶ ἀπεικατεστάθη ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ὅπου ἔκτισε τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλερίαν ἢ Ἀλαλίαν καλουμένην· μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον ὑπέπεσεν ἡ Κύρνος ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἐστάτησαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ἀποικίας καὶ πόλεις, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ἔμενε πάντοτε ἡ Ἀλερία· κατὰ Στράβ. εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς χρόνον πολὺν καὶ λαοὶ ἄγριοι καὶ βάρβαροι κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη καὶ ζῶντες βίον θηριώδη, τῶν ὁποίων ὅσοι ἠλίσκοντο ἐπωλοῦντο ὡς ἀνδράποδα εἰς τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ἀλλοεθνεῖς· Ἡρόδ. 1, 165. τανῦν Κορτικα· — ὅθεν, Κύρνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. — 2) Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐν τῇ περὶ τὴν Κάρυστον χώρᾳ. Ἡρόδ. 9, 105.

Κύρνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆτος Κύρνος. Ἡρόδ. 1, 167. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος τὸν ὁποῖον οὗτος ἀναφέρει εἰς τὰ γνωμικά του ποιήματα. Θεογ. 19.

Κυρόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀμαράξου ποταμοῦ εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· Πτολ. 5, 2.

Κῦρος, ὁ· Cyrus, ὁ παλαιὸς ἢ ὁ πρότερος λεγόμενος. Τίὸς τοῦ Καμβύσου Ἡγεμόνος τῆς Περσίδος καὶ τῆς Μανδάνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους· καθ' Ἡρόδ. 1, 105. θεὶς ὁ Ἀστυάγης ν' ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν ἑνὸς ὀνείρου ὁ ὁποῖος ἐπρομήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ παῖς τῆς θυγατρός του μέλλει νὰ κυριεύσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν καὶ αὐτὴν τὴν Μηδίαν, παρέδωκε τὸν Κύρον νήπιον ἔτι ὄντα εἰς ἕνα τῶν προϋχόντων τοῦ βασιλείου του Ἅρπαγον καλούμενον διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, ἀλλ' ὁ Κῦρος σωθεὶς ὑφ' ἑνὸς ποιμένος καὶ αὐξηθεὶς παρ' αὐτῷ, εἰς ἡλικίαν ἔτι δέκα χρόνων ἦλθε πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀγαπηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ βοηθούμενος κρυφίως ὑπὸ τοῦ ἐν Μηδίᾳ Ἅρπάγου, ὡρμησε μ' ὅλον Περσικὸν στράτευμα κατὰ τοῦ παππου του Ἀστυάγους, τὸν ὁποῖον μετὰ δευτέραν μάχην αἰχμαλωτίσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μηδίας· ἀκολούθως ἐκστρατεύσας μὲ πολυάριθμον καὶ ἰσχυρὸν στράτευμα ἐναντίον τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας ὑπέταξε τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων, τῶν Σύρων, Φοινίκων, ὅλην τὴν Λυδίαν καὶ μικρὰν Ἀσίαν ὁμοῦ μὲ τὰς αὐτόθι Ἑλληνικὰς πόλεις, αἰχμαλωτίσας καὶ τὸν βασιλέα τῶν Λυδῶν Κροῖσον· τελευταῖον δὲ προχωρήσας ἀρκτικώτερον ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐναντίον τῶν Μασσαγετῶν καὶ συγκροτήσας μίαν σφοδρὰν μάχην μετ' αὐτῶν ἐφονεύθη τὸ 530 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας ἐτῶν ἐννέα χρόνους. Ὁ Ξενοφῶν διηγεῖται πάντῃ διαφόρως τὴν ἀρχὴν καὶ αὔξησιν τοῦ πρώτου τούτου καὶ ἀρχαίου Κύρου, ὅστις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον βασιλεύσας τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν ἡσύχως εἰς τὸν θρόνον του· Ξενοφ. Κυρπαιδ. — ἔτι, ὁ Περσῶν πρῶτος βασιλεύων· Θουκ. α', 13. ὁ Αἰσχ. Περσ. 765. ὁμοιάζει αὐτὸν τρίτον βασιλέα τῶν Περσῶν, ὑπολαμβάνων πρὸ αὐτοῦ ὡς πρῶτον τὸν Μῆδον καὶ δεύτερον τὸν Κυαξάρην. — 2) Κῦρος ὁ Νεώτερος, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, ἀδελφὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Σατράπης τῆς Λυδίας, μεγάλης Φρυγίας, Καππαδοκίας καὶ Ἰωνίας καὶ ἄκρος φίλος τῶν Λακεδαιμονίων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Δαρείου ἐπιβουλευθεὶς τὸν ἀδελφόν του ἦλθε ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας, καὶ θέλων νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν βασιλείαν, ἐστράτευσε μίαν δύναμιν ἐξ 130,000 στρατιωτῶν, ἐξ ὧν 13,000 ἦσαν ἐκλεκτοὶ Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἰδίων στρατηγῶν· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ταύτην τὴν πολεμικὴν προετοιμασίαν ἐκ Σάρδεων σπεύδων νὰ προκαταλάβῃ τὸν βασιλέα ἀδελφόντου ἀπαράσκευον ἔτι, ἔφθασεν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Βαβυλωνίαν πλησίον τῆς κώμης Κουναξης ὅπου ἀπαντήσας τὸν Ἀρταξέρξην ἐρχόμενον κατ' αὐτοῦ μ' ὅλον στράτευμα ἐξ 900,000 βαρβάρων καὶ συγκροτήσεις ἰσχυρὰς μάχης, ἐθανατώθη ὑφ' ἑνὸς ὑπασπιστοῦ τοῦ Βασιλέως καθ' ἣν στιγμὴν ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ ἔμελλε νὰ τὸν πληγώσῃ ἰδιοχείρως. Ξεν. Κυρ. Ἀναβ. α', 8, 21. — ὅθεν Κυρεῖος, εἶα, εἷον· τοῦ Κύρου ἢ εἰς τὸν Κῦρον ἀνήκων· οἱ Κυρεῖοι, οἱ μετὰ τοῦ Κύρου στρατεύσαντες· τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον· (ἡ γραφ. Κύριος καὶ Κυρῖνος παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμάρτημ.)

Κῦρος, ὁ. Χώρα τις ἐν Καππαδοκίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως Τυάνης καὶ Κυβίστρας. Στράβ. καὶ, τὸ Κύρου στρατόπεδον. παρ' Ἀρρ.

Κῦρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀρκτῴας Ἀσίας, κατὰ Στράβ. πρότερον Κύρος καλούμενος, παρὰ δὲ Πτολ. Κύρρος, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Πλίνιον ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κόρακος καὶ ἑνούμενος μὲ δύο ἄλλους ποταμοὺς τὸν Κοὺρ καὶ Μεγαπρί· ῥέων δὲ διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ Ἀλβανίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· τανῦν Κούρ. Στράβ. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. IV, 416. — 2) Ποταμὸς τῆς ἰδίως Περσίδος χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Παταργάδων εἰσβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· τανῦν Κορὲς· Στράβ. ΙΣ'. ἔτι δὲ Κύρος, Διον. Περ. 1073. (ἡ γραφ. Κύρος ἔστιν ἡ ὀρθογρ. ἡ δὲ Κῦρος ἡμαρτ.)

Κυρούπολις, εως, ἡ, = Κύρα. Ἀρρίαν.

Κυρρήστης, ου, ὁ· καὶ Κυρρέστης. Στέφ. Βυζ. Ἐπιλκ. Κυρρήστιες, ιδος, ἡ. Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Κύρρου ἢ τῆς Κυρρηστικῆς χώρας. Στράβ.

Κυρρηστικός, ἡ, όν. Τῶν Κυρρήστων ἢ εἰς τὴν πόλιν Κύρρον ἀνήκων· — ὅθεν, Κυρρηστικὴ, προσυπακμ. χώρα· χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὴν πόλιν Κύρρον. — 2) μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Συρίας κειμένη μεταξὺ Ἀντιοχείας, Εὐφράτου ποταμοῦ, Κομμαγηνῆς καὶ Ὀρόντου. Στράβ.

Κύρρος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἠμαθίας χώρας ἀρκτικῶς τῆς Ἰδομένης· Θουκ. β', 100. — 2) Πόλις τῆς Κυρρηστικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ ἀπέχουσα δύο σταδία τῆς Ἀντιοχείας μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τανῦν ἐρείπια τοῦ Κορούς λεγόμενα. Στράβ.

Κυρσίλος, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖος, ὅστις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε να ἀφήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβωσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ ν' ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν, ἤθελε δὲ νὰ προστυνήσῃ εἰς τοὺς Πέρσας δι' ὃ καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Στεφ. σελ. 295. Ἀρπ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Στράβ. (ἡ γραφ. Κυρσίλος καὶ Κίρσιλος ἔστιν ἡμαρτμ.)

Κύρτωνες, αἱ Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης,

Κυρτώνιον, τὸ. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. = Κορτωνα. ὅπερ ὅρα.

Κυταία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ Μήδεια· πιθαν. ἡ νῦν Καταΐς. Σουϊδ. Στέφ. Βυζ — ὅθεν, Κυταῖος, αἷα, αῖον· τῆς Κυταίας ἢ ἐκ τῆς Κυταίας ὤν· Ἐπιθ. τοῦ Αἰήτου· Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1095. Στράβ. — 2) ὁ Κυταιεύς, έως, = Κυταῖος. Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 403. — 3) Κυταῖς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τῆς Κυταίας ἢ εἰς τὴν Κυταίαν ἀνήκουσα· ἡ Κυταὶς Ἤπειρος· ἡ περὶ τὴν Κυταίαν χώρα, ταὐτ. τῇ Κολχίς Ἀπλ. Ῥόδ. Β, 399. — ἡ Κυταὶς πόλις, = Κυταία. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1267.

Κύταιον, τὸ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στέφ. Βυζ.

Κυτλίνιον, τὸ (υ—υ). Μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐν τῇ Ἑλλάδι κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, Θουκ. α', 107. Στράβ. — ὅθεν Κυτινιάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυτλίστωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης. Ἡρόδ. 7, 197. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1157. Κυτίστωρος, παρ' Ἀπολλόδ. α', 9, 1. καὶ Κύτωρος παρὰ Στράβ.

Κύτωρος, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῆς Ἀμάστρεως, ἔχουσα ἕνα λιμένα· τανῦν Κίτρος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 942. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κύτωρος υἱοῦ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης· Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ, τὸ Κύτωρον, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Κυτωρεύς, έως· ὁ κάτοικ.

Κύφαντα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῶν Πρασιῶν, ἤτις ἐπὶ τῶν

χεόνων τοῦ Παντικαπαίου εὑρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Πολύβ. δ', 36 Παυσ.

Κύφαρα Πόλις τῆς Θετταλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη· ἄλλως καὶ Κυπαίρα καλουμένη.

Κυφος, ὁ (ῠ). Τίὸς τοῦ Περράιβοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θετταλίᾳ πόλις Κύφος. Στεφ. Βυζ. Εὐσταθ. Ὁμ. Ἰλ.

Κύφος, ἡ (ῡ̆). Πόλις τῆς Περράιβίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 748. Στράβ. — 2) Κύφος, ὁ. Ὄρος τῆς Θετταλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύφος. Στράβ.

Κυχρεία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυχρέως κληθεῖσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. παρβλ., Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 776.

Κυχρείος, εἰα, εῖον. Τοῦ Κυχρέως ἢ εἰς τὸν Κυχρέα ἀναφερόμενος· αἱ Κυχρεῖαι ἀκταί, ἡ νῆσος Σαλαμίς. Αἰτιγ. Περ. 507.

Κυχρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ· φονεύσας ἕνα φοβερὸν δράκοντα ὅστις κατηφάνιζε τὴν νῆσον Σαλαμῖνα πλησίον τῆς Ἀττικῆς ἔχτισεν αὐτόθι Βασιλεύς· ἀποθανὼν δὲ ἄτεκνος ἄφησε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης εἰς τὸν Τελαμῶνα υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 7 Στεφ. Βυζ.

Κύψελα, τὰ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Κυψέλου, υἱοῦ τοῦ Αἰπύτου. Θουκ. ε', 33. Παυσ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου μεταξὺ τῆς Στενυτορίας λίμνης καὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, ταῦτα Ἰφίλα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ τὸ Κύψελον, Στράβ. ἔτι, τὰ Κυψέλα, παρὰ Πτολ. ὅθεν, Κυψελῖνος· ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυψελίδης, ου, ὁ (ῐ̆). Τίὸς τοῦ Κυψέλου Ἡρόδτ. πλῆθ οἱ Κυψελίδαι· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, οἵτινες εἶχον πολὺν χρόνον τὴν ἐν Κορίνθῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Πλατ. Φαιδ. σελ. 233. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. (ἡ γραφ. Κυψελλίδης, ἔστιν ἡμάρτημ.)

Κύψελος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεύς τῆς Ἀρκαδίας ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἀπικρατειάν του ἀπὸ τὴν τότε ἐπιρροὴν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἡρακλείδην Κρεσφόντην καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παυσ. η', 5. — 2) Τίὸς τοῦ Ἠετίωνος Κορίνθιος, εἷς τῶν συγγενῶν τῆς αὐτόθι δεσποζούσης γενεᾶς τῶν Βακχιάδων, ὅστις καταλύσας τὴν ἐν Κορίνθῳ Ἀριστοκρατικὴν ἐξουσίαν καὶ διώξας τοὺς Βακχιάδας ἐσφετερίσθη τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν καταστάσεις ἀπόλυτος τύραννος τῆς Κορίνθου τὸ 663 ἔτος πρὸ Χρ. Κατ' ἀρχὰς ἐλευθέρωσε οὗτος μὲ πολλὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν φονεύων πολλοὺς ἐκ τῶν Κορινθίων καὶ ἄλλους αὐθις ἐξορίζων· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐξησθένησε πολλοὺς ἐκ τῶν προύχοντων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν, ἄρχισε νὰ δείκνυται πρὸς τοὺς ὑποκόους του εἰς ἄκρον εἰρηνικὸς καὶ πρᾶος, ἀγαπηθεὶς μέχρι τέλους μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· βασιλεύσας δὲ τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Κορίνθου εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Περίανδρον. Ἡρόδτ. 5, 92. Ἐκλήθη δὲ Κύψελος ἀπὸ μιᾶς κυψέλης μελισσῶν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ του Λάβδα ἔκρυψεν αὐτὸν βρέφος ἔτι ὄντα ὅτε ἡ ἐν Κορίνθῳ ἰσχύουσα φατρία τῶν Βακχιάδων ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ, διὰ τῆς ὁποίας σωθεὶς ὁ Κύψελος καὶ ἀναβὰς μετὰ ταῦτα εἰς τὸν θρόνον, ἀφιέρωσεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ναὸν τῆς Ἥρας, τῆς ὁποίας ταύτης κυψέλης τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν ἀναφέρει ὁ Παυσανίας βιβλ. γ', 17, 1. ὅστις ἴδιον αὐτοψεὶ αὐτὴν κατασκευασμένην ἐκ ξύλου κέδρου, μὲ διάφορα περὶ αὐτὴν ἀναγλυφα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. — 3) Πατὴρ τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν, Ἡρόδτ. 6, 34. καὶ Κύψελλος Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 43.

Κύων, υνός, ὁ, = Κυνικός. Ἀνθολ.

Κωγαίωνος, ὁ. Ὄρος τι ἱερὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γετῶν κείμενον νοτιοανατολικῶς ἐπὶ τῆς Δακίας περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἐρρεεν ὁ ὁμώνυμος ποταμός. Στράβ.

Κώης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδτ. 4, 97.

Κῶθων, ωνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου κειμένη πλησίον τῶν Κυθήρων βραχώδης καὶ ἀκατοίκητος, Στεφ. Βυζ. Πλιν. — 2) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Καρχηδόνος διὰ τῆς ὁποίας ἐσχηματίζετο εἰς τὸν λιμένων τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως.

Κώϊος, ία, ιον· ἀντὶ τοῦ συναιρ. Κῷος, ὅπερ ὄρα.

Κωκυτός, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἐν Σκελλίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον ὅτε οὗτος ἤλθεν ἐνταῦθα φυγὼν ἐκ τῆς Κρήτης καὶ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅτε οὗτος διώκων τὸν Δαίδαλον μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἤραξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην· Παυσ. η', 4, Διοδ. Σικ. δ', 81. πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του ἔκτισεν ὁ Δαίδαλος ἐνταῦθα τὴν ἰσχυρὰν Ἀκροπολιν τοῦ Κωκαλου εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ φυλαττηται ἀπὸ πᾶσαν ἐχθρικὴν ἐπιδρομήν· Διοδῶρ. Σικ. αὐτόθ.

Κωκυτός, ὁ Ποταμὸς καταχθόνιος, τέκνον τῆς Στυγὸς, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. Ὀδ. Κ, 514. λέγει ὅτι ἐρρεεν ἐκ τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ μετ' αὐτοῦ ἀχνυεντο εἰς τὸν Ἀχέροντα· παρὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 740. καὶ 807. ἀναφέρεται ὅτι ἐρρεεν ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ εἰσεβαλλεν εἰς τὸν Τάρταρον· παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς εὑρηται ὁ Κωκυτὸς οὗτος ἀντὶ τοῦ ποταμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ εἰς τὸν ᾍδην διαπόρθμευσις, συγχεόμενος πολλάκις μετὰ τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς λίμνης Ἀχερουσίας. Εὐρ. Ἄλκ. 445. Ἡρακλ. μαιν. 730, 838. Πινδ. λείφ. Εὐριπ. Φοιν. 1322. Θεοκρ. Εἰδ. 15', 41. — 2) Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ῥέων βορειοδυτικῶς τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον εἰσβάλλει. ταῦτ. Γλυκ. Παυσ. α', 17.

Κωκυτός, οῦ, ὁ. Ἀρχαιότατος Ἰατρὸς διδαχθεὶς τὴν ἰατρικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὸν πληγωθέντα Ἀθηναῖον. Πτολ. Ἡφαιστ. α'.

Κωλαί, τό. Πολις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου ἐν τῇ Χερσονήσῳ Μαλαυα. Πτολ.

Κωλιάς, άδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 1. Σχόλ. Ἀριστφ. Λυσ. 2.

Κωλιάς, άδος, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα. Μικρὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀλκίμου ἄκρας, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατασκευὴν διαφόρων πηλίνων ἀγγείων καὶ διὰ τὰ λείψανα τοῦ Περσικοῦ στόλου τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐφέρθησαν ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάττης. Ἐκλήθη δὲ Κωλιὰς ἀπὸ τοῦ κωλῆ, ὡς ἔχον σχῆμα ἀνθρωπίνου ποδός· Ἡρόδτ. 8, 96. ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο καὶ εἰς ναὸς τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Στράβ. Ἀριστφ. Νεφ. 52. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰνδικῆς χώρας· Διον. Περ. 592.

Κωμαρχίδης, ου, ὁ (ῐ̆). Κωμαῖον ἐπίπλαστον κύρ. Ὀνομ. ἐκ τοῦ Κωμάρχης, παρ' Ἀριστφ. 1145.

Κωμβρεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Κροσσαίας ἐν Μακεδονίᾳ πρότερον ἀνήκουσα εἰς τὴν Θρᾴκην· Ἡρόδτ. 7, 123.

Κωμίας, ου, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρὸς, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 230.

Κωμισηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐντὸς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Τρκανίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ἦσαν κατὰ Πολύβ. αἱ Ταγαί· ταύτην Κωμίς· Στράβ.

Κῶμον, τό· Comum. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐστύτησε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· ταύτην Como. Στράβ.

Κωνάρας, α, ὁ (–υ–) Ὀνομ. κύρ. Βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κωνκορδία, ἡ, Concordia Julia. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καρνῶν οὖσα ἀποικία Ῥωμαϊκὴ. Στραβ.

Κωνσεντία, ἡ· Consentia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ. κατὰ Λίβ. ὑπῆρχεν αὐτὴ ἀποικία τῶν Λατίνων.

Κωνσταντίνος, ὁ, ὁ ἐπικληθεὶς μέγας. Τίὸς Κωνσταντίου τοῦ Χλώρου καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς τὸ 274 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐν τῇ πόλει Ἔβορακῳ τῆς Ἀγγλίας ἢ κατά τινας εἰς τὴν Ναΐσσον τῆς Δαρδανίας καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ῥώμῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίου ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων Καῖσαρ Αὔγουστος καὶ ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Φαύστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ἐπολέμησε πρῶτον κατὰ τοῦ Γαλερίου, εἶτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Γερμανίαν ἐνίκησε διαφόρους λαοὺς αὐτόθι· ἐπιστρέφων δὲ μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ φονεύσας τὸν τυραννεύσαντα Μαξέντιον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς δόξης καὶ ὑποδοχῆς ἐναγκωριστοῦ, ὑπὸ τῆς αὐτόθι βουλῆς πρώτος τῶν Καισάρων τῆς Ῥωμαϊκῆς Μοναρχίας. Ἠδη δὲ μέγας Κωνσταντῖνος καταπαύτας πᾶσαν κατὰ τῶν τότε Χριστιανῶν καταδίωξιν, ἐφάνη θερμὸς ζηλωτὴς τοῦ νέου αὐτῶν δόγματος συγκροτήσας περὶ τὸ 342 τὴν περίφημον ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Περὶ δὲ τὸ 330 ἔτος ἀπὸ Χρ. μεταθέσας τὸν θρόνον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου εἰς τὸ Βυζάντιον διὰ νὰ δύναται πλησιέστερον ν' ἀποκρούῃ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους τῶν ἐν Εὐρώπῃ βαρβάρων λαῶν, ηὐξησε καὶ ἐκόσμησε τὴν πόλιν ταύτην μὲ διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ἐν ᾧ προπαρεσκευάζετο εἰς μίαν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀσθενήσας βαρέως ἀπέθανε τὸ 64 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ Καθέδρᾳ, ἀφήσας διαδόχους τοῦ θρόνου τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς Κωνσταντίνον, Κωνσταντίνον καὶ Κώνστα, ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε διαιρέσει ὅλον τὸ Βασίλειον του εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἰλλυρίαν καὶ Ἀνατολήν· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκησε 31 περὶ ἧς χρόνους χαρακτηριζομένη προπάντων διὰ τῆς πρώτης καὶ ἐπισήμου συστάσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας τὴν ὁποίαν πρῶτον ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος ὑπερησπίσθη μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Μητρόπολίν του.

Κωνσταντίνου πόλις, καὶ Κωνσταντινούπολις, ἡ· Στέφ. Βυζ. ἴδε Βυζάντιον.

Κωνστάντιος, ὁ· Φλάβιος Χλώρος. Τίὸς τοῦ Εὐτροπίου ἐκ Δαρδανίας πόλεως τῆς ἄνω Μοισίας καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτο-

ρος Κλαυδίου, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Γερμανῶν πόλεμον περὶ τὸ 270 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὕστερον δὲ ὑποδιετηδεύει παρὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἐτιμήθη μὲ τὸ ὄνομα Αὐτοκράτωρ καὶ πατὴρ τῆς πατρίδος· ἐκλαχὼν δὲ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Βρεττανίας, Ἱσπανίας καὶ Μαυρητανίας, ἐδιοίκησε μὲ πολλὴν φρόνησιν καὶ φιλανθρωπίαν, ἔχων καθέδραν τοῦ βασιλείου του τὴν πόλιν Ἐβόρακον ἢ Τόρκ ἐν τῇ Βρεττανίᾳ, ἀποδειχθεὶς μέγας φίλος τῶν Χριστιανῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του ὑφῆκε διάδοχον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν.

Κωνώπα, ἡ. Τὸ πρῶτον κώμη τῆς Αἰτωλίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πολις ὑπὸ τῆς Ἀρσινόης γυναικὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Ἀρσινόη. Στράβ. καὶ Κωνώπη, ἡ. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Κῶος, ία, ῶον. Τῆς Κῶ· ἴδε Κῷος.

Κωπαὶ, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς ἐχθὲς τῆς Κωπαΐδος λίμνης, τῶν Τοπωλιᾶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 502. Στράβ. — ὅθεν Κωπαΐς αἰα, αἶον· τῶν Κωπῶν ἡ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Κωπῶν ὢν· καὶ Κωπαιεύς, έως, ὁ κάτοικος Θουκ. δ', 93.

Κωπαΐς, ίδος, ἡ. Τῶν Κωπῶν ἡ εἰς τοὺς Κῶπας οἰκήσουσα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 880. — ἡ Κωπαΐς λίμνη. Λίμνη ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀρτιεκὰς, ἔχουσα 380 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρρουν ὅλοι σχεδὸν τῶν ὀρέων τῆς Βοιωτίας πηγάζοντες ποταμοὶ, προξενοῦσα διὰ τῶν συνεχῶν κατακλυσμῶν τῆς βλάβην εἰς τὴν περιοχὴν αὐτῆς χώραν. Οἱ ἐξ ἀρχαιοτάτων καὶ ἀθλίων χρόνων κατωρυγμένοι ὑπόγειοι ὀχετοὶ ἔφερον τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ταύτης διὰ τριῶν στομίων ἕως τῆς θαλάσσης, ἔχοντες οἱ μὲν 30 σταδίων μῆκος καὶ ἄλλοι πλειότερον, ἀλλὰ μὲ τὸν χρόνον ἠμελήθησαν οὗτοι ὅλως δ' ὅλου, ὥστε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εὑρίσκοντο οἱ πλείστοι πεφραγμένοι· ταῦτῶν λίμνη τῆς Λιβαδίας ἢ Τοπωλίας. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 880 Στραβ. πρότερον δὲ Κηφισὶς καλουμένη. Ὅμηρ.

Κῶρυ, τό. Νῆσος τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Καυθικοῦ κόλπου. Πτολ. Insula Solis παρὰ Πλιν. τῶν Ῥωμαίων.

Κωρυκαῖοι καὶ Κωρυκιῶται, οἱ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Κωρύκου ἀκρωτηρίου ἐν Κιλικίᾳ, οἵτινες κατασκοπεύοντες τὰ αὐτόθι προτερεύοντα πλοῖα ἐπρόδιδον αὐτὰ εἰς τοὺς Μυουσίους πειρᾶτας, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοιρίζοντο τὰ ληστευόμενα λάφυρα. Στέφ. Βυζ.

Κωρυκία, ἡ. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ θεοῦ Πλείστου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκωρέα καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκιον ἄντρον. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 718. Παυσ. ί, 6.

Κωρυκίαι, αἱ Νύμφαι, θυγατέρες τοῦ Πλείστου, διατρίβουσαι εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκιον ἄντρον. Παυσ. ί, 32. ἔτι δὲ καὶ Κωρυκίδες.

Κωρυκίδες αἱ Νύμφαι, = Κωρυκίαι.

Κωρύκιος, ία, ιον. Τῆς Κωρυκίας ἢ εἰς τὴν Κωρυκίαν ἀνήκων· τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Βαθὺ τι σπήλαιον, κείμενον περὶ τοὺς νοτείους πρόποδας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἱερὸν τοῦ Παιῶνος καὶ τῶν Νυμφῶν νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέρη ἐστέλλοντο διὰ παντὸς καθαρὸν καὶ διαυγέστατον ὕδωρ. Εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον κατέφυγον οἱ πλείστοι κάτοικοι τῶν Δελφῶν, ὅτε ὁ Ξέρξης εἰσέβαλλεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡρόδ. 8, 36. Στράβ. Παυσ. ί, 32 — ὅθεν αἱ Κωρύκιαι νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Πλείστου. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 711. — 2) Βοιλάς τις βαθεῖα καὶ περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων ἐν Κιλικίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο πολλαὶ πηγαὶ ὑδάτων, περίφημος διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς κρόκον, ὅστις ἐκαλλιεργεῖτο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, καὶ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ Ἄντρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ θορύβου εἰσβάλλει καταβρέων τις χειμάρρους καὶ εἶτα γίνεται αὖθις ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν. Ἀπολλ. α', 6, 3. Στράβ. — ὅθεν, Κωρύκιος κρόκος. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 855.

Κωρυκὶς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κωρυκίου· ἡ Κωρυκὶς πέτρα, τὸ μέρος τοῦ Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 22.

Κώρυκος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχον πλησίον ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ μὲ λιμένα πλησίον τούτου εὑρίσκετο καὶ τὸ ἐν Κιλικίᾳ Κωρύκιον ἄντρον. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Κωρυκαῖος, αία, αῖον, ἴδε ἀνωτρ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἢ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ. ἡ Κώρυκος, παρὰ Διονσ. Περ. 855. πεῖται κατὰ ποιητικ. ἄδειαν. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης, κείμενον ἀντιτικρὺ αὐτῆς. Στράβ.

Κώρυκος, ὁ. Ὅρος ἀπότομον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον ἐν ἀκρωτήριον πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἐρυθρῶν. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 39. Θουκυδ. η', 14.

Κῶς, ἡ, ἐπικ. Κόως· γενικ. Κῶ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου Πελάγους ἐπέκεινα τῶν ἐν Καρίᾳ πόλεων Κνίδου καὶ Ἁλικαρνασσοῦ εἰς ἄκρον εὔορος, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον ἀπ' αὐτῆς πόλιν μὲ προσφυέστατον λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλήρης πλουσίων καὶ ποικίλων ἀναθημάτων· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ἐγεννήθη καὶ ὁ περίδοξος πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης, ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς καὶ Φιλήτας· ἐφημίζετο δὲ πρὸ πάντων ἡ νῆσος αὐτὴ ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ τὰ λεπτὰ καὶ διαφανῆ ὑφάσματά της· ταῦτῶν Κῶς, κοινοτρ. Στενν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 677. παρ' ᾧ εὑρηται ἀεὶ ὁ τύπ. Κόως, αἰτιατ. Κῶν· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Θουκ. η', 41. καὶ Κῶ, παρὰ Ξενοφ. Ἀπολλ. Στράβ. — ὅθεν Κῷος, ῴα, ῷον· τῆς νήσου Κῶ ἢ εἰς τὴν Κῶ ἀνήκων. Ἡρόδ. καὶ Κῶος, οἱ κάτοικ.

Κώσσας, α, ὁ, = Κόσσας Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 26.

Κωφαῖος, ὁ. Ἰνδός τις παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κωφὴν, ῆνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδὸν· τανῦν Κάβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 22. καὶ Κώφης, ου, Διον. Περ. 1140. — 2) Πέρσης τις παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κωφὸς λιμήν. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Λ.

Λά, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Λᾶ, Λᾶς, ὅπερ ὅρα.

Λάαβα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη ἐντὸς τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Πτολ. ε', 17.

Λάβα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογαίως. Πτολμ.

Λάβας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λίβης. Σικελιώτης τις παρὰ Θεογν. Κίδ. ιδ', 24. ἴδε Λίβης.

Λαβδα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Πιτθίωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον τῆς Κορίνθου τύραννον Κύψελον. Ἡρόδ. 5, 92.

Λαβδακίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Λαβδάκου, ὁ Λάϊος, Ποιδ. Ἰστμ. 3, 26. πληθ. οἱ Λαβδακίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Λαβδάκου. Καλλιμ. Παλλ. 126.

Λάβδακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηίδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ, ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λάϊον. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. Παυσ. — ὅθεν, Λαβδάκειος, εία, ειον· τοῦ Λαβδάκου ἢ εἰς τὸν Λάβδακον ἀνήκων. Σοφοκλ.

Λάβδαλον, τό. Φρούριον ἐχυρὸν ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ς', 97.

Λαβέων, ωνος, ὁ. Labeo. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Λαβέριος, ὁ. Laberius, Δίκιμος. Ῥωμαῖος ἱππεὺς καὶ ποιητὴς μίμων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Φοβρ. Λατ. βιβλ. Ι, 476.

Λάβηρος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας)· ταυτῶν Ἑλλιν. Πτολ. β', 2.

Λάβη, ὁ (λαμβάνω). Κωμικὴ μετασχηματισις τοῦ ὀνόματος Λαχης, ὅστις ἐλάγετο ὅτι ἐδωροδοκήθη ὑπὸ τῶν Σικελιωτῶν. Ἀριστοφ Σφκ. 832.

Λαβίηνος, ὁ, Labienus. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.

Λαβικὸν, τό, Labici. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πραινέστης καὶ Τουλούσκου. — ὅθεν Λαβικανος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λαβίνιον, τό, ἴδε Λαουίνιον.

Λάβρανδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπὶ τινος ὄρους κτισμένη μεταξὺ Μυλασσης καὶ Ἀλαβανδων, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Διός. Ἡρόδ. 5, 119.

Λαβρανδεύς, καὶ Λαβρανδηνεὺς, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὰ Λάβρανδα πολίχνην τῆς Καρίας. Στράβ. ιδ'.

Λαβύνητος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, κατὰ Wesseling ὁ Νεβουκαδνεζὰρ. Ἡρόδ. 1, 74. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, ἄλλως Ναβόδηνος καλούμενος. Ἡρόδ. 1' 77.

Λαβύρινθος, ὁ (υ). Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα εἶνοουν οἱ ἀρχαῖοι μεγάλην τινὰ καὶ εὐρύχωρον οἰκοδομὴν, περιέχουσαν πολλὰς διόδους καὶ οἰκήματα, διὰ τῶν ὁποίων εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ περιπλανηθῇ ἐν αὐτῇ· πρὸ πάντων περίφημοι ὑπῆρχον — 1) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Αἰγύπτου, εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κροκοδείλων ἐν τῇ μεσαιᾳ Αἰγύπτῳ, οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ψαμμητίχου, καθ' Ἡρόδ. 2, 148. κατὰ δὲ Διόδ. Σικλ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μινόητος, περιεχων τρεῖς χιλιάδας κοιτώνας, τῶν ὁποίων οἱ ἡμίσεις ἦσαν ὑπογείους· τὴν περιγραφὴν τοῦ Λαβυρίνθου τούτου ἀναφέρει ὁ Ἡρόδ. αὐτόθι, περιστατικώς, γενόμενος αὐτόπτης τούτου. — 2) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Κρήτης, εὑρισκόμενος ἐν πόλει Κνωσσῷ, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν ὁ Δαίδαλος κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ μεγάλου Λαβυρίνθου ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Μίνωος. Καλλιμ. Δηλ. 311. πιθαν. δὲ ὑπῆρχεν οὗτος εὐρύχωρόν τι σπήλαιον ἀποτόμου ὄρους, ἔχον μικρὰς καὶ ἑλικοειδεῖς διεξόδους· παρ' Ὁμήρ. δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διοδ. Σικλ. καὶ Πλιν. δὲν εὑρίσκετο ἐπὶ τῶν χρόνων τούτων οὐδεὶς Λαβύρινθος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Νεώτεροι περιηγηταὶ ἀνεφέρουσιν ἓν σπήλαιον εὑρισκόμενον περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἀπέχον ἓν Γαλλικὸν μίλλιον τῆς παλαιᾶς πόλεως Γορτύνης.

Λαβώτης, ου, ὁ, Ἰων. Λεωβώτης. Ἔπαρχός τις Σπαρτιάτης, παρὰ Ξενοφ.

Λαγιάδας, α, Δωρικ. ἀντὶ Λαγιάδης (-υυ-). Τίὸς τοῦ Λάγου, ὁ Πτολεμαῖος. Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 14 κατὰ Meinek ἀντὶ Λαγίδας ἢ ὁ Λαγίδας.

Λάγκη, ἡ, Lance καὶ Lancia. Πόλις μεγάλη καὶ ὀχυρὰ τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἐπὶ

τῆς χώρας τῶν Ἀστρουρίων, ἔχουσα τείχη ξύλινα, τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι κατέκαυσαν, ὅτε ἐπόρθησαν τὴν πόλιν ταύτην· ταύτην Solantia. Διον. Κασ. νγ', 25, 29. Λαγκίατον, παρὰ Πτολμ.

Λάγος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, Μακεδὼν τὸ γένος. Ἀρρίαν.

Λάγουσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας· ταύτην Κανδιάνα. Στράβ.

Λαγύρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· ταύτην Βολβέκ. Πτολμ. γ', 6.

Λάδας, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν ἐν Ἀνθολ.

Λάδη, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μιλήτου. Ἡρόδτ. 6, 7. ταύτην Ἀγαθονήσι.

Λαδίκη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Λαοδίκη (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Βάτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμάσιος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδτ. 2, 181.

Λαδόκεια, τά, ἴδε Λαοδόκιον.

Λάδοκος, ὁ (ᾰ). Τίος τοῦ Κύχήμου. Παυσ.

Λάδων, ονος, ὁ (ᾰ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Δράκων, ὅστις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε διὰ ν' ἁρπάσῃ αὐτά. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1396. — 2) Ποταμίος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μεθώνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀσωπός. Ἡσιόδ. Θεογ. 344. Διόδρ. Σικ. δ', 74. — 3) Ποταμός, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων διὰ τῆς Ἠλίδος εἰς τὸν Ἀλφειόν ποταμόν, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον καθαρὸν καὶ διαφανές. Παυσ. ή, 25.

Λαέρκης, εος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Ἐπιτήδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 425.

Λαέρτη, ἡ. Φρούριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατρὶς Διογένους τοῦ Λαερτίου. Πτολ. Λαέρτης, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Λαέρτιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λαέρτης.

Λαέρτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀκρισίου καὶ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ περιβοήτου Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀντικλείας ἢ καθ' Ὅμρ. ἐκ τῆς Εὐρυκλείας. Ὀδ. Τ, 407. εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ ὁ Λαέρτης μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ὕστερον δὲ συνέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. ἐπιστρέψας ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας μετὰ εἴκοσι ἔτη, εὗρεν αὐτὸν ἤδη γέροντα καὶ ἐξηθενημένον ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὴν πολυχρόνιον ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ του· ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν αὖθις τὴν προτέραν νεανικὴν εὐρωστίαν του. Ὅμ. Ὀδ Ω, 204–370. ὥστε ἠδυνήθη νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν λοιπῶν Ἰθακησίων μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδ. Ω, 497.

Λαερτιάδης, ου, ὁ (– – υ υ –). Τίὸς τοῦ Λαερτίου, ὁ Ὀδυσσεύς. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 200.

Λαέρτιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Λαέρτης. — 2) = Λαέρτης. Σοφκλ. Φιλ. 401. Εὐρπ. Ἑκβ. 400.

Λαζοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Κολχίδι περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐπεκράτησε συνηθέστ. τὸ ὄνομα τοῦτο τῶν ἐν Κολχίδι κατοίκων, οἵτινες ἐβοήθησαν μεγάλως τοὺς μετὰ ταῦτα αὐτοκράτορας τῶν Ῥωμαίων εἰς τοὺς πολέμους αὐτῶν κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων ἀρκτικῶν λαῶν τῆς Ἀσίας· ἀκολούθως δὲ παρεδέχθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τοῦ Ἀνατολικοῦ βασιλείου καὶ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἀρρίαν. Λουκ. Mannert. Γεωγρ. IV, 392.

Λαιαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν. Θουκυδ. β', 96. Λαΐνιοι. Στέφ. Βυζ.

Λαιβῖνος, ὁ, Laevinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Λαίλιος, ὁ, Laelius. Ὄνομα γενικὸς ἐπιτήμιον ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν καὶ Laelia Gens. Ἀππιαν.

Λάϊος, ὁ (–υυ). Τίὸς τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαβδάκου, ὅστις ὢν βρέφος ἔτι ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανεν, ἀνετράφη ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν καὶ φροντίδα τοῦ Λύκου· ψᾶσας δὲ εἰς νόμιμον ἡλικίαν καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, ὑπανδρεύθη τὴν Ἰοκάστην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν περιβόητον Οἰδίποδα, τὸν ὁποῖον διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν τοῦ δοθέντος χρησμοῦ ὅτι μέλλει ποτὲ νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ παιδός, ἐξέθηκεν εἰς ἔνδατος, ὅπου εὑρόντες αὐτὸν ποιμένες τινὲς τὸν ἔσωσαν· ἐλθὼν δὲ εἰς ἡλικίαν ὁ Οἰδίποδος καὶ ἀπαντήσας ποτὲ τὸν Λάϊον ἐν ᾧ ἤρχετο εἰς τὸ τῶν Δελφῶν μαντεῖον διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ υἱοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτόν, τὸν ἐφόνευσεν ὕστερον ἀπὸ μίαν ἁρμάδα, ἥτις ἠκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψεν ὁ τότε βασιλεύων τῶν Πλαταιῶν Δαμασίστρατος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. Σοφκλ. — ὅθεν Λάϊος, ὁ, ἡ, ον· τοῦ Λαΐου ἢ εἰς τὸν Λάϊον ἀνήκων. Σοφκ Οἰδ. Τυρ. 401.

Λαΐς, ίδος, ἡ. Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δύο περιβόητοι διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῶν κάλλος ἑταῖραι, ἐξ ὧν ἡ μία θαυμάζεται ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν γενομένη εἰς τὴν πόλιν τῆς Σικελίας Τκκαρα καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου, ἠγέρθη παῖς ἔτι οὖσα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μετ' οὐ πολὺ μορφωθεῖσα καὶ ἀναδειχθεῖσα μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ θελκτικωτέρων γυναικῶν, ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Κόρινθον, ἀλκύσατα μέγα πλῆθος ἐραστῶν· περὶ ταύτης εἰπέ ποτε ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ὅτε ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ μίαν μεγάλην ποσότητα· »Οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων ὀραχμῶν μεταμέλειαν· ταύτης ἠράσθη καὶ ὁ περιφημος Κυρηναῖος φιλόσοφος Ἀρίστιππος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι εἶχε καὶ στενὴν φιλίαν. Ἀριστφ. Πλουτ. 179. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ί, 2.

Λαισποδίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις. Θουκυδ. ς', 105. ὅστις λέγεται ὅτι εἶχεν ἓν ἕλκος εἰς τὴν ἀριστερὰν κνήμην. Ἀριστφ. Ὄρν. 1568.

Λαιστρυγόνιος, ία, ιον. Τῶν Λαιστρυγόνων ἢ εἰς τοὺς Λαιστρυγόνας ἀνήκων. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 82. καὶ Λαιστρυγονίη, οὐσιαστ. ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, ἔνθα τὸ Τηλέπυλος ἀντὶ ἐπιθέτου κεῖται· ὅπερ καὶ ὀρθότρ. Ὀδ. Ψ, 318.

Λαιστρυγόνες, οἱ, ἐνικ. Λαιστρυγών, όνος, ὁ. Ἔθνος ἄγριον καὶ ἀνθρωποφάγον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ὅμρ. ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔχον ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ φοβερόν, τῶν ὁποίων βασιλεὺς ὑπῆρχεν ὁ Λάμος καὶ πόλις αὐτῶν ἡ Τηλέπολις· Ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει τοὺς Λαιστρυγόνας τούτους ὡς ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς νήσου Σικελίας, ὁ δὲ Πλίνιος καὶ ἄλλοι θέτουν αὐτοὺς πλησίον τῶν Φορμιῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· πιθαν. δὲ μετέβησαν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σικελίαν. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 119. Θουκ. ς', 2. Πλίν. III, 5.

Λαῖτος, ὁ, Laetus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Λάκαινα, ἡ (ᾰ). Ἐπίθ. τοῦ Λάκων. Ἡ κάτοικ. τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — 2) Ἡ χώρα Λακωνία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 1, 29. ὁ Φρύνιχος δὲ ἀποβάλλει τὴν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξεως· ἡ Λάκαινα χώρη, Ἡρόδτ. 7, 235. καὶ ἐπίθτκ. ἡ Λάκαινα λίθος, εἶδος μαρμάρου πολύτιμον διὰ τὸ πράσινον καὶ ζωηρὸν αὐτοῦ χρῶμα. Λουκ. Ἱππ. 5.

Λακεδαιμόνιος, ία, ιον. Τῆς Λακεδαίμονος ἢ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὢν· καὶ οὐσιαστκ. Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Λακεδαίμονος. Ἡρόδ. — 2) Ἡ Λακεδαιμονία, ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀπολλόδ.

Λακεδαιμόνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον. Τίὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ά, 45.

Λακεδαίμων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ταϋγέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Σπάρτην θυγατέρα τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Εὐρυδίκην καὶ τὸν Ἀμύκλαν, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακωνίας· ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην Λακεδαίμονα, τὴν δὲ πρωτεύουσαν πόλιν ἐκάλεσε Σπάρτην ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. Παυσ. γ', 1–18–20.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ, Lacedaemon. Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἰδίως δὲ Σπάρτη καλουμένη, ὅπερ ὄρα. Ὅμρ. Ὀδ. Δ, 1. — 2) Ἡ περὶ τὴν Σπάρτην χώρα τῆς Λακωνίας, ἔτι δὲ καὶ ὅλη ἡ ἐπαρχία τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 581. Στράβ. — ὅθεν Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λακεδαίμονος ἢ Λακωνίας.

Λακέρεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Βαιβηΐδος λίμνης. Πινδ. Πυθ. 3, 60. Στέφ. Βυζ.

Λακιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Λακιβούργιον, τό, Lacibur gium. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὐϊρούνων, ταυτὸν Wismar. Πτολ. β', 11.

Λακινεάς, άδος, ἡ· ἴδε Λακίνιον.

Λακίνιον, τό (υ–υυ), Lacinium. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ ναὸς τῆς Λακινίας Ἥρας· ταυτὸν Capo delle colonne. Θεοκρτ. Εἰδ. δ', 33. — ὅθεν Λακινιάτης, ου (ᾰ), ὁ κάτοικ καὶ Λακινεάς, άδος, ἡ ἐπίθτ. τῆς Ἥρας. Διον. Περ.

Λακίνιος, ὁ (υ–υυ) Περιβόητός τις ἀρχαῖος λῃστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθεν ἐνταῦθα διὰ νὰ λάβῃ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἥρας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Διόδρ. Σικ. δ', 25. Σχόλ. Λυκοφρ. 856.

Λάκιος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς. Παυσ. α', 37.

Λάκιππον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀλεκίππης. Πτολμ. β', 4. ταυτὸν ἐξηφανισμένη.

Λάκμος, ου, ὁ. Στράβ. καὶ

Λάκμων, ωνος, ὁ. Τὸ πρὸς ἄρκτον ἐκτεινόμενον μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας. Ἡρόδτ. 9, 92.

Λακράτης, ου, ὁ (–υ–). Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

Λακρατίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, καὶ παροιμ. ἀντὶ Νικητὴς ἐν Μαραθῶνι. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 220.

Λακρίνης, ου, ὁ (ῐ). Φωκαεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του εἰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν μέγαν. Ἡρόδτ 1, 152.

Λάκριτος, ὁ (–υυ). Σοφιστὴς ἐκ Φασηλίδος πόλεως τῆς Ἀσίας, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς Δημοσθενικὸς λόγος.

Λακτάντιος Πλακίδος, ὁ. Συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· ἔγραψεν ἐν ὑπό-

μνημα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου καὶ ἐπιτομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου.

Λακύδης, ου, ὁ (---). Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διάδοχος τοῦ Ἀρκεσιλάου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κυρήνην καὶ διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας· περὶ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του ὑποπεσὼν εἰς διάφορα ἀπαχθῆ ἁλατοίματα πρὸ πάντων εἰς οἰνοποσίαν, ἀπέθανεν ὑπὸ ἀποπληξίας τὸ 241 ἔτος πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 177.

Λάκων, ωνος, ὁ (--). Δοῦλός τις Συβαρίτης ἐξ Ἰταλίας. Θεοκρ. ε', 5. — 2) Πλαταιεύς τις. Θουκυδ. γ', 53,

Λάκων, ωνος, ὁ (υ-), Laco. Ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας, ὁ Λακεδαιμόνιος. Ξενοφ. Διον. Περ. 419.

Λακωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Λακεδαίμων.

Λακωνικός, ἡ, όν. Τοῦ Λάκωνος ἢ εἰς τοὺς Λάκωνας ἀνήκων. Ἡρόδ. — ὅθεν, ἡ Λακωνικὴ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, = Λακωνία ἢ Λακεδαίμων. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη μεσημβρινῶς αὐτῆς, συνορεύουσα πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν κόλπον τῆς Λακωνίας, πρὸς δυσμὰς μὲ τὸν τῆς Μεσσηνίας καὶ μὲ τὸ ὄρος Ταΰγετον καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἀργολίδα. ἡ ἔκτασις ὅλης τῆς Λακωνίας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Μεσσηνίων ἦν περίπου 150 μιλ. γεωγρ. τετραγ. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλαττώθη κατ' ἕνα μέγα μέρος. Ὁ Εὐρώτας ποταμός, ταινῦν Βασιλοπόταμος ῥέων ἐκ τῆς Σκιρίτιδος χώρας πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Λακωνίας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθίου εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον, δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Γόρυλον καὶ τὴν Τιάσαν· περιεχομένη δὲ ἡ Λακωνία ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων, τὰ ὁποῖα ἀπεκαθίστων κατὰ μέρη τὸ κλίμα αὐτῆς ἄστατον καὶ δριμὺ ἐν καιρῷ χειμῶνος δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν εὐφορίαν μὲ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, ὑπέκειτο δὲ καὶ εἰς συνεχεῖς σεισμούς. Στράβ. η'. 1. περὶ τὰς ἐχθὰς τοῦ Εὐρώτα καὶ περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἐκτείνοντο μ' ὅλον τοῦτο τερπνὰ πεδία παράγοντα παντὸς εἴδους καρποὺς καὶ ἐξαίρετον οἶνον. Παυσ. γ'. ἐπίσημοι δὲ ἐν Λακωνίᾳ πόλεις ὑπῆρχον ἡ Σπάρτη, ἡ Σελλασία, ἡ Σκίρος, αἱ Βρασιαὶ, καὶ τὸ Γύθιον. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Λακωνίας ἀναφέρονται οἱ Κυνούριοι καὶ οἱ Λέλεγες, περὶ τῆς ἐποχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὁποίων ἀποσιωπᾷ παντάπασιν ἡ ἀρχαία ἱστορία· ἐφεξῆς ἀνευρίσκονται οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τελευταῖον οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οὗτοι ἐλθόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐκυρίευσαν ὅλην τὴν Λακωνίαν καὶ διέμειναν ἐν αὐτῇ μέχρι τέλους, συστήσαντες ἰδίους βασιλεῖς ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Λάκωνες καὶ Λακεδαιμόνιοι ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Λακωνίας. Στράβ. η', 9. Θουκυδ. γ', 4, 5. Πολυβ. δ', 53. ταινῦν Λακωνία ἡ κοινῶς Τσακωνιὰ, σχηματίζουσα ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὸν Μιστρᾶν. — ὅθεν οἱ Λακωνικοὶ, = Λάκωνες. Ἀριστφ. Νεφ. 186.

Λακωνικὸς κόλπος, ὁ. Ἡ περὶ τὴν Λακωνίαν θάλασσα, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πελοννήσου μεταξὺ τοῦ Μαλέα καὶ Ταινάρου ἀκρωτηρίων· ταινῦν κόλπος τῆς Κολοκυθιᾶς. Στράβ.

Λακωνὶς, ίδος, ἡ· ἰδιοτρ. σχῆμα, τύπ. τοῦ Λακωνικὸς. Ἡ κάτοικος τῆς Λακωνίας. — 2) Ἡ χώρα τῆς Λακωνίας, μετὰ τοῦ γαΐτ. Ὁμ. Ἔμ. Ἀπολ. 410.

Λάλαντις, εως, ἡ. Μία τῶν τοπαρχιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐν Ἀσίᾳ Κιλικία διῃρέθη ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Πτολμ.

Λάμαχος, ὁ (-υυ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις σταλεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ὡς βοηθὸς τοῦ Νικίου καὶ Ἀλκιβιάδου, ἐζήτησε νὰ καταπείσῃ τούτους εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρισθῶσιν ἀμέσως τὴν κατὰ τῶν Συρακουσίων ἐφοδον, βέβαιος ὢν ὅτι θέλουν συνηθῆ νὰ τὰς κυριεύσωσι μὲ εὐκολίαν μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχον κἀμει εἰστέτι οἱ Συρακούσιοι οὐδεμίαν πολεμικὴν προπαρασκευήν. Ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην εἰς πολλοὺς ἀστεϊσμούς του, παράγων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λαὸς καὶ μάχη μὲ τὸ νὰ διήγειρε τῷ ὄντι ὁ Λάμαχος τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ὀλέθριον ἐκεῖνον πόλεμον. Ἀριστφ. Εἰρ. 129. Ἀχαρ. 766.

Λαμαχίππιον, τό. Κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἀπὸ τοῦ Λάμαχος καὶ ἵππος, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1207.

Λαμία, ἡ, καὶ Λάμια. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σιβύλλαν Ἱεροφίλην. Παυσ. ι', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ τῆς Λιβύης, τὴν ὁποίαν μὲ τὸ νὰ ἠγάπησεν ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, ἡ Ἥρα μετεμόρφωσεν εἰς ἓν τέρας πλήρες μανίας καὶ σκληρότητος, ὥστε ἐλέγετο ὅτι ἁρπάζουσα τὰ τέκνα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κατέτρωγεν αὐτὰ ἀπανθρώπως, διὸ καὶ ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα αὐτῆς ὡς φόβητρον τῶν παίδων. Ἀριστφ. Σφκ. 1030. 1173. — 3) Περίφημος ἑταῖρα καὶ αὐλήτρια ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Κλεάνορος καὶ ἐρωμένη τοῦ Πολιορκητοῦ Δημητρίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 17.

Λαμία, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, ὀχυρὰ τὸ πάλαι, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ὁ περιβόητος πόλεμος τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· ταινῦν Ζητοῦνι. Στράβ. — ὅθεν, Λαμιεὶς, οἱ κάτοικ. τῆς Λαμίας, καὶ Λαμιακὸς, ἡ, όν· τῆς Λαμίας ἢ εἰς τὴν Λαμίαν ἀνήκων, ὁ Λαμιακὸς πόλεμος. Διόδρ. Σικλ.

Λαμίας, ου, ὁ (υυ-). Κατ' ἀστεϊσμ. πεπλασμένον κύριον ὄνομα ἀπὸ τοῦ Λαμία, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 77.

Λάμιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λαμίαν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Λάμις, ιδος, ὁ. Μεγαρεύς τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Σικελίαν. Θουκ. ς', 4.

Λάμισκος, ὁ. Φιλότιμος τις Πυθαγόρειος ἐκ τῆς νήσου Σάμου. Παλαιφτ. 4.

Λαμνιάς, Λάμνιος, Λᾶμνος, Δωρκ. ἀντὶ Δημνιάς, Δήμνιος, Δῆμνος. ὅπερ ὅρα.

Λᾶμος, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Τηλέπυλον ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἀπέστειλεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 81.

Λάμος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Φίλαρον. Παυσ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Λάμπεια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 127.

Λαμπέτεια, ἡ, Lampetia. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. Πολύβ. καὶ Clampetia.

Λαμπετίδης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δάλοψ. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 526.

Λαμπετίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς νύμφης Νεαίρας ἀδελφὴ τῆς Φαεθούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὰς ἱερὰς βοῦς τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἡλίου ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 132. Ἀπολ. Ῥόδ. αὐτὴ ἐμήνυσαν εἰς τὸν Ἥλιον τὴν ἀσεβῆ πρᾶξιν τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε οὗτοι ἥρπασαν τινὰς ἐκ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ βοῶν. Ὁμρ. Ὀδ. Μ, 374.

Λαμπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Λαμπείας, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτοῦ. Παυσ. η', 24.

Λαμπιδώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἄγιδος. Πλάτ. Ἀλκ α', σελ. 124.

Λαμπιτώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις. Ἀριστφ.

Λάμπιχος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ.

Λάμπος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος καὶ εἷς τῶν πεπυτέρων καὶ σεβασμίων Τρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Ο, 527. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 185. — 4) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἡλίου. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246.

Λαμπρὰ, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Σουνίου καὶ Φαληρέως. Στράβ. ὅθεν Λαμπρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημοσθ.

Λαμπριάδας, α, ὁ (-υυ-), = Λαμπρεύς, ἴδε Λαμπρὰ. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 21.

Λαμπρίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Λαμπροκλῆς, έους, ὁ. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Ξενοφ. Ἀπομν.

Λάμπρος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

Λαμπτήρ, ῆρος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Παλλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 27.

Λάμπων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος βασιλεὺς τῆς Τροίας, Ἀπολδρ. γ', 12, 3. παρ' Ὁμρ. Λάμπος, ὅπερ ὅρα. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Πυθέα, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν Νεμ. 5. Ἡρόδτ. 9, 77. — 3) Σάμιός τις. Ἡρόδτ. — 4) Ἱερεύς τις καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις. Θουκ. ε', 19. Ἀριστφ. Σφκ. 83.

Λαμπωνία, ἡ, = Λαμπώνιον. Στράβ.

Λαμπώνιον, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀντάνδρου. Ἡρόδτ. 5, 26.

Λάμψιλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Λάμψακος, ἡ, Lampsacum, Κικ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, πρότερον Πιτυοῦσα καλουμένη, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Πριάπου καὶ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Ἡρόδτ. ταινῦν Λαμψάκι. — ὅθεν Λαμψακηνὸς, ἡ, όν· τῆς Λαμψάκου ἢ εἰς τὴν Λαμψακον ἀνήκων, καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ.

Λαμῶτις, ιδος, ἡ. Μία τῶν ἐν Κιλικίᾳ τοπαρχιῶν, κειμένη μεταξὺ τῶν ποταμῶν Κύδνου καὶ Καλυκάδνου. Πτολμ.

Λανούβιον, τό, Lanuvium. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ταινῦν χωρίον Lavigna. Στράβ.

Λαογόνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀνήτορος εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Π, 64. — 2) Τίὸς τοῦ Εἰάντος ἐκ Τροίας. Ὁμρ. Ἰλ. Υ, 459.

Λαογόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, ὅστις βοηθῶν τοὺς Λαπίθας ἐναντίον τοῦ Αἰγιμίου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδ. β', 7, 7.

Λαογόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, ἴδε Λαοδίκη ἀριθμ. 4.

Λαοδάμας, αντος, ὁ (-υυ-), Ἀττ. Λεωδάμας. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ἡγεμόνων τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 116. — 2) Τίὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ὁ ὡραιότερος καὶ ῥωμαλεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ὁμηλίκων. Ὁμρ. Ὀδ. Η, 170. Θ, 116. — 3) Τίὸς τοῦ Ἐτεοκλέους βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. Παυσ.

Σ', 10 Εἰς τὸν μετὰ τῶν Ἐπιγόνων πόλεμον ἐφοίτησεν ὁ Λαοδάμας τὸν Αἰγιαλέα υἱὸν τοῦ Ἀδράστου, ἀλλὰ τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἀπολλόδ. γ', 7, 4. κατὰ δὲ Ἡρόδ. 5, 61. καὶ Παυσ. ἐσώθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν. — 4) Ἡγεμὼν τῶν Φωκαέων ἐν Ἰωνίᾳ. Ἡρόδ. 4, 138.

Λαοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 198. Ἀπολλόδ. γ', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, ἥτις μαθοῦσα τὸν ἐν τῇ Τροίᾳ θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ της ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς λύπης αὐτοχειρίσθη. Δουκ. Νεκρ. Διαλ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 698. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρκας ἐγέννησε τὸν Τρίφυλον. Παυσαν. ι', 9.

Λαοδίκεια, ἡ, Laodicea. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, περίφημος καὶ πλουσία διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γιγόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὔφορον χώραν τῆς ταύτης Ἑτεί-Ἰσσάρ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ μία τῶν τεσσάρων πρώτων αὐτόθι πόλεων κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὀχυρὰ καὶ ἐμπορικωτάτη τὸ πάλαι, κατασταθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταύτην ἡ Λαοδίκη ἢ Λαοδίκεια. Στράβ. Ἀππιαν. ἐπὶ δὲ Λαοδίκη. Διον. Περ. 915. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη περὶ τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ Λιβάνου ὄρους, περὶ τῆς ὁποίας εἰ μετὰ ταῦτα συγγραφεῖς ὀλίγα μόνον ἀναφέρουσι. Πολύβ. — 4) Λαοδίκεια, ἡ κατακεκαυμένη, Laodicia Combusta. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς αὐτόθι συμβαίνοντας σεισμοὺς καὶ ἐκρήξεις. Στράβ. — Ὅθεν Λαοδικεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρωδν.

Λαοδίκεια, τά, Θουκ. η', 134. ἴδε Λαοδόκιον.

Λαοδίκη, ἡ (ε). Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην. Ἀπολλόδ. β', 1. — 2) Ἡ ὡραιοτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάωνος, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἄκαμαντος, ὅτε οὗτος ἦλθεν ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Τροίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μύνητον· ὕστερον δὲ καταπτοηθεῖσα ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἐν Θράκῃ θάνατον τοῦ υἱοδός της, ἐκρημνίσθη ἀφ' ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 124. Ἀπολλόδ. Λυκόφρ. 315. 497. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Η, 145 τὴν ὁποίαν εἰ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ὠνόμασαν Ἠλέκτραν Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. δ', 26. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἔλατος ἐγέννησε τὸν Στυμφαλον καὶ Πηρέα. Ἀπολλόδ. γ', 9. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαπηνορος, ἥτις ἔκτισεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Παυσ. Ἀρκ 53. — 6) Γυνὴ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σέλευκον Νικάτορα. — 7) Θυγάτηρ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε Σέλευκον τὸν Καλλίνικον, Ἀντίοχον τὸν Ἱέρακα καὶ τὴν Στρατονίκην· ὕστερον δὲ φαρμακώσασα τὸν ἴδιον αὐτῆς ἄνδρα, διότι ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ γυνὴ τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου. — 9) Ἀδελφὴ τῆς προτέρας καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀριαράθου τοῦ ἑβδόμου, ὕστερον ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Νικομήδους βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Λαοδόκιον, τό, προστυπαχμ. πεδίον. Πεδίον τῆς Ἀρκαδίας, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. δ', 134. ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογρ. αὐτὶ Λαοδίκεια τὰ Λαοδόκεια, παρὰ Πολυβ. β', 51, 55. καὶ Λαοδίκεια, τά, Παυσ. η', 44. ἐκλήθη δὲ οὕτω τὸ πεδίον τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λαοδόκου υἱοῦ τοῦ Ἐλάτου. Παυσ. κατὰ δὲ Manneit καὶ κώμη τις αὐτόθι, σχηματίζουσα ἓν εἶδος προαστείου τῆς Μεγαλοπόλεως.

Λαοδόκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντήνορος εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 87. — 2) Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων ἑταίρος τοῦ Ἀντιόχου. Ὅμηρ. Ἰλ. Ρ, 599. — 3) Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 11, 5. — 4) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δώρου. Ἀπολλόδ. α, 7, 6. — 5) Εἷς τῶν ἡγεμόνων, οἵτινες ἐκστρατευσαν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, λαβὼν τὸ ἀρίστειον τῆς νίκης εἰς τοὺς πρώτους ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Ἀπολλόδ. γ', 6, 4. — 6) Κιθαρῳδὸς τις. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ δ', 2.

Λαοθόη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄλτου βασιλέως τῶν Λελέγων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 85. — 3) Μήτηρ τοῦ Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου. Ὀρφ. ἀργον. 13.

Λαοθόης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιόδος. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Λαοκόων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 191. — 2) Ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Τροίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι, ὅτε οἱ Ἕλληνες προσποιούμενοι ὅτι ἀνεχώρησαν δι' ὅλου ἐκ τῆς Τροίας, ἀφῆκαν πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸν περιβόητον ἐκεῖνον Δούρειον ἵππον, ὁ Λαοκόων ἐσυμβούλευσε τοὺς λοιποὺς Τρῶας νὰ μὴ τὸν εἰσάξωσι παντελῶς εἰς τὴν πόλιν, νομίζων αὐτὸν ὡς ἀπάτην ἀπό μέρους τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ νὰ ἀποτρέψῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὸ νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἱερὸν ἀνάθημα τῆς Ἀθηνᾶς, ἔπληξε πρῶτος τὴν κοιλίαν τοῦ τεχνικοῦ τούτου ἵππου διὰ τῆς λόγχης του· παροργισθεῖσα ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τὴν ἀσεβῆ ταύτην πρᾶξίν του καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ Λαοκόων παρευρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων Τρώων πλησίον τῆς θαλάσσης τελῶν θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἔπεμψεν ἡ θεὰ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἀπέναντι νήσου Τενέδου δύο φοβεροὺς δράκοντας, εἴτινες ὁρμήσαντες κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἱερέα, ἐθανάτωσαν αὐτὸν μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ εὑρεθέντων παίδων του, ἔπειθεν δὲ εἰσελθόντες εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διεσώθησαν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα αὐτῆς. Ἡ διήγησις τοῦ μύθου τούτου ἀποδίδεται εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ποιητὰς, καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς Τραγικούς, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐιργίλιος ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλ. τῆς Αἰνειάδος του. (Γενικ. Λαοκοώντες παρὰ Κυιντ. Σμυρ. ιβ', 449.)

Λαοκόωσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως. Θεοτρ. Εἰδ. κβ', 206. παρ' Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. καλεῖται αὕτη Ἀρήνη ἡ Πολυδώρα.

Λαομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 257.

Λαομεντιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Τίος τοῦ Λαομέδοντος, ὁ Πρίαμος ἢ ὁ Λάμπος. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 250.

Λαομεδόντιος, ία, ιον. Τοῦ Λαομέδοντος ἢ εἰς τὸν Λαομέδοντα ἀναφερόμενος. Πίνδ.

Λαομέδων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Στρυμὼ θυγατέρα τοῦ Σκαμάνδρου, ἐγέννησε τὸν Λάμπον, Ἱκετάονα καὶ Πρίαμον, θυγατέρας δὲ τὴν Ἡσιόνην, Κίλλαν καὶ Ἀστιόχην. Ἀπολλόδ. γ', 11, 3. ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἐλθόντες ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν χώραν του, ἔκτισαν τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ, τὸν ὁποῖον μισθὸν μὲ τὸ νὰ μὴν ἤθελεν ὁ Λαομέδων ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτούς, ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν ἐν θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον κατερήμωνε καὶ ἠφάνιζεν ὅλην τὴν ἐπικράτειάν του· κατὰ δὲ τὴν διαταγὴν τοῦ μαντείου ἄλλη ἀπαλλαγὴ τοῦ δεινοῦ δὲν ἔμενεν, εἰμὴ τὸ νὰ προσφέρῃ ὁ Λαομέδων τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Ἡσιόνην εἰς βορὰν τοῦ θηρίου τούτου. Ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων τότε διὰ τῆς Τρωικῆς χώρας ἠλευθέρωσεν αὐτὴν, φονεύσας τὸ φοβερὸν τοῦτο τέρας, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τοῦτον ἤθελεν ὁ Λαομέδων νὰ φυλάξῃ τὴν ὁμολογίαν ὑποσχεθεὶς τὸν, τοῦ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε ταχεῖς ἵππους του, διὸ μετὰ ταῦτα πολεμήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐκυρίευσε τὴν πόλιν του, τὴν δὲ Ἡσιόνην αἰχμαλωτίσας, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα. Ὅμηρ. Ἰλ Ψ, 443. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μελίτης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ β', 7, 8.

Λαομέδης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. Ἀπολλόδ β', 7, 7.

Λαομήδης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης. Παλαίφ.

Λαονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γευσέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Παυσαν. η', 14.

Λᾶος, ὁ, = Λάϊος. Ποσδ. Ὀλυμ. 2, 70.

Λάος, ὁ. Ποτομὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Βρεττίων· ταύτην Laino. Στράβ.

Λᾶος, ὁ, Laus. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Συβαριτῶν· ταύτην Laino. Ἡρόδτ 6, 21. ἔθν. κτηματ. Λάος καὶτα. — 2) Laus Pompeia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταύτην Lodi Πλίν.

Λαουϊνία καὶ Λαβιϊα, ἡ, Lavinia. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἰνείας, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν Σίλβιον. Διον. Ἁλικ. Ῥωμ. ἀρχ. α', 6.

Λαουίνιον, τό, Lavinium. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Αἰνείας, καλέσας αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Λαβινίας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ διατωθέντα ἀρχαῖα ἱερὰ τῶν Τρώων. Στράβ. Διονσ. Ἁλικαρ α', 67. ταύτην Pratica. Στράβ. καὶ Λαβίνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν, Λαβινιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Λαοφόντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλόδ. α', 7, 7. ταύτην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Θεσπιος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀλθαίαν καὶ Λήδαν. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥόδ Α, 146.

Λάπαθος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Κρήτης, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον λιμένα. Στράβ. Διόδρ. Σικελ. ιβ', 59.

Λακέρται, οἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀπὸ τῆς πόλεως Λᾶς ἐν Λακεδαίμονι, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπόρθησαν. Στράβων.

Λαπίθαι, οἱ (νν-). ἐνικ. Λαπίθης, ου, ὁ. Ἕθνος ἀρχαῖον καὶ μάχιμον τῆς Θετταλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοὺς ὄρους Ὀλύμπου καὶ Πηλίου, συγγενὲς καὶ πλησιόχωρον τῶν Κενταύρων, μετὰ

τῶν ἀποίων ἀπολέμησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως αὐτῶν Πειριθόου καὶ τοὺς ὁποίους ἐνίκησαν διὰ βοηθείας τοῦ Ἡρακλέους· μεταξὺ τῶν Λαπίθων τούτων ἀναφέρονται πρὸ πάντων ὡς περιφημότεροι ὁ Δρύας, Καινεύς, Ἐξάδιος καὶ Πειρίθους. Ὅμ. Ἰλ. Α, 263. Μ, 128. Ἡσ. Ἀσπ. 178. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ Λαπίθαι ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Περραιβούς.

Λαπίθαιον, τό. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου ὄρους. Παυσ. γ', 20.

Λαπίθης, ου, ὁ (υυ–) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, ἀδελφὸς τοῦ Κενταύρου καὶ ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸν Πηνειὸν χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίθαι. Διοδ. Σικ. δ', 69. — 2) Ἥρως τις ἀρχαῖος τῆς Σπάρτης πατὴρ τῆς Διομήδης γυναικὸς τοῦ Ἀμύκλα. Ἀπολόδ. γ', 10. 3. Παυσ.

Λάρανδα, ἡ. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταύτῃ Λαρανδεύς.

Λαρεντία. ἡ. Laurentia. Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Λάρες, οἱ. Lares. Οἱ παρὰ Ῥωμαίοις ἑφέστιοι ἢ Κοιτωκίδιοι θεοὶ καλούμενοι, τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Λάρης. Fast. Ὀβίδ. II.

Λαρινᾶτις, ίδος, ἡ· ἴδε Λάρινον.

Λάρινον, τό. Larinum Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν· ταύτῃ Larino. ἔθνν, Λαρινᾶτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, Λαρινᾶτις, ίδος, ἡ, ἡ περὶ τὸ Λάρινον χώρα. Πολύβ.

Λάριος λίμνη, ἡ, Larius Lacus. Λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλίας, ταύτῃ Lagodi Como. Στράβ.

Λαρισαῖος, ὁ = Λαρισσαῖος. Δημ. καὶ Πλάτ.

Λάρισος, ὁ· = Λάρισσος.

Λάρισσα, ἡ (– – υ) Θυγάτηρ τοῦ Πελασγοῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους Λάρισσα καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις. Παυσ. ζ', 17.

Λάρισσα, Ἰων. Λήρισσα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πελασγιωτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἔχουσα τερπνὴν καὶ εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ γινομένας ὑπὸ τῶν πολιτῶν της ταυρομαχίας εἰς τὰς ὁποίας οὗτοι ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος· ταύτῃ Λάρισσα. Ἡροδτ. Θουκ. β', 22 Ἀριστ. πολτ. ε', 6 – 2) ἡ Κρεμαστὴ λεγομένη καὶ ἡ Πελασγία, πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν ἐπί τινος ὑψώματος Στράβ. — 3) Ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη παραλίως πλησίον τῆς Ἀμαξιτοῦ Θουκ. ἡ. 101. Στράβ. – 5) ἡ Φρικωνίς, Πόλις ἀρχαία τῶν Πελατγῶν ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 840. Στράβ. καὶ αἱ Δηρίσσαι, παρ' Ἡροδτ. 1, 149. ἔτι δὲ ἡ Λίγυστις, παρὰ Ξεν. Κυρταιδ. ζ', 1, 45. ὅθεν παρεχώρησεν αὐτὴν Κῦρος ὁ μέγας εἰς τοὺς Λιγυπτίους ὅτοι ἦλθον καὶ ἠνώησαν μετ' αὐτοῦ. – 6) Κώμη, πρότερον δὲ πόλις τῆς Λυδίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Ἀττυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Ξενοφῶν εὗρεν ἤδη εἰς ἐρείπια. Ξεν. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 7. – 8) Πόλις τῆς Ἀπαμηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ κειμένη ἀντικρὺ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Στράβ.

Λαρισσαία, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ Λαρίσσου ποταμοῦ ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἀχ. 17. κυρ. Θυλκ. τοῦ

Λαρισσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Λαρίσσης ἢ εἰς τὴν Λάρισσαν ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Λαρισσαῖος, ὁ κάτοικος. Ἡροδτ.

Λαρισσαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκ τινος ἐν Ἀττικῇ κώμης Λαρίσσης, κατὰ Στράβ. ἰ, 9.

Λαρισσηνός, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κλησθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Λάρισσαν κώμην τῆς Λυδίας. Στράβ. Στεφ. Βυζ

Λάρισσος, ὁ, καὶ Λάρισος, Στράβ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὃς τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἄραξου. Ξεν. Ἑλ. γ', 2, 23.

Λαρτιάδης, ου, ὁ = Λαερτιάδης. Ἀνθολ.

Λάρτιος, ὁ = Λαέρτιος. Σοφοκλ. Αἴ. ί.

Λάρυμνα, ἡ. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Βωκαΐδος λίμνης· ταύτῃ Λάρμες. Στράβ.

Λᾶς, ας, ἡ. Ἐπικ. Λάος. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Διοσκοῦροι διὸ καὶ Λαπίρται ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθησαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 585. Στράβ. καὶ Εὐσταθ. Ὅμ. αὐτόθ. καὶ κατὰ Στεφ. Βυζ εὑρηται κατὰ δύο γένη, ἡ Λᾶς καὶ ὁ Λᾶς· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου ἐδεικνύοντο ἔτι λείψανά τινα τῆς πόλεως ταύτης, πρὸ πάντων τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Λασθένης, ους, ὁ. Θηβαῖος, πολεμήσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεω, Αἰτχ. Ἐκτ. Θηβ. 622. — 2) Ὀλυνθίός τις, προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ.

Λασθένεια, ἡ. Περιβόητος ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρασμία τοῦ Φιλοτάφου Σπευσίππου. Ἀθην.

Λάτιος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. ζ', 21.

Λατίων, ωνος, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξεν. Ἑλ. γ', 2, 30. καὶ Λατιών, ῶνος, Πολύβ. ὅθεν, Λατιώτης, ὁ κάτοικ. Στεφ.

Λασόνιοι, οἱ Ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τῶν Ἀμαζόνων. Ἡρόδ. 3, 90. ἐν δὲ 7, 77. καλοῦνται οὗτοι Παφλαγόνες Μηδικοί.

Λᾶσος, ὁ. Ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης ἐν Ἀργολίδι, ζήσας περὶ τὴν 63 Ὀλυμπ. Ἡρόδτ. 7, 6.

Λατεῖον, τό. Τὸ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενον πολιτικὸν δικαίωμα τῶν Λατίνων. Στράβ.

Λατίνη, ἡ (ι) Ἡ χώρα τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἄλλως Λάτιον λεγομένη, Latium. Πολύβ.

Λατινιάς, άδος, καὶ Λατινίς, ίδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου. Ἀνθολ.

Λατινίς, ίδος, ἡ Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου.

Λατῖνος, ὁ, Latinus. Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Ἡσ. Θεογ. 1013. — 2) Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατά τινας υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρίκης, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου. Ὅτε ὁ Αἰνείας ἦλθεν ἐκ τῆς Τροίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Λατῖνος καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λαβινίαν. Ἰουστιν. Τῆθ. – 3) ἔτι δὲ ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου. Πολύβ. καὶ Ἐπίθ. ἀντὶ Λατινικός.

Λάτιον, τό, καὶ Λατίνη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Λατῖνοι κειμένη μεταξὺ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ καὶ τοῦ Κιρκαίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὸ Λαβίνιον, Λαύρεντον, τὴν Ἀρίκιαν, Τούσκουλον καὶ ἄλλας· ταύτην τὴν χώραν κυριεύσαντες οἱ Ῥωμαῖοι πρωίμως ἤδη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἄγκου Μαρκίου, ἐσύστησαν διαφόρους ἰδίας ἀποικίας ἐπ' αὐτῆς. Δ.ον. Ἁλ. ἄρχ. ά, 53. τῶν Patrimonium Petri ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπικρατείας τοῦ Πάππα.

Λάτμος, ὁ. Ὄρος τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἡ Σελήνη συνευρίσθη μετὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος· ταύτην Πελεύτσια. Στράβ. ὄθεν, Λάτμιος, ία, ιον. Τὸν Λάτμου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λάτμον ἀνήκων. Θεοκρ. — 2) παρὰ Θουκ. γ', 33. Νῆσός τις, ἤδη νῦν Πάτμος γέγραπτ.

Λατοΐδης, ὁ Δωρ. ἀντὶ Λητοΐδης. Πινδ.

Λατομίαι, αἱ, ἴδε Λιθοτομίαι

Λάτραμις, εως, ὁ Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης Σχολ. Ἀπολ. Rod. Γ, 996.

Λάτυμνος, ὁ. (ᾰ) Ὄρος τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμενον πλησίον τοῦ Κρότωνος. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 19.

Λατῶ, Δωρ. ἀντὶ Λητώ, Εὐριπ.

Λαύραντον, τό, Laurentum. Πόλις ἀρχαία τοῦ Λατίου εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν καθέδραν του ὁ βασιλεὺς Λατῖνος ὅτε ἐφθασεν ἐνταῦθα ὁ Αἰνείας ἐκ τῆς Τροάδος, ὕστερον δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Σαμνιτῶν· ἐπὶ ταύτης κεῖται ταύτῃ ἡ πόλις Torre di Paterno. Στράβ. καὶ Λαυρεντιεύς, ἡ Ἡρωδ. ὅθεν Λαυρεντῖνοι, οἱ κατοικ. Π λύβ.

Λαυριακόν, τό, Lauriacum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ Νωρικοῦ. Ἀμμιαν.

Λαύριον, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἄφθονα μεταλλεῖα ἀργυρίου. Ἡροδτ. 7, 144. καὶ Λαύριον. Θουκ. Παυσ. ὅθεν Λαυριωτικός, ἡ, όν· τοῦ Λαυρίου ἢ ἐκ τοῦ Λαυρίου ὄρους· αἱ Λαυριωτικαὶ γλαῦκες, ἀργυροῦν νόμισμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων ἔχον παράσημον τὴν γλαῦκα Ἀριστφ Ὄρν. 1106.

Λαφάνης, ους, ὁ (– υ –) Τίὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐκ Πάτρων πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, εἷς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν ἄλλων μνηστήρων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σπαρτὴν διὰ νὰ μνηστευθῶσι τὴν Ἀγαρίστην θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδτ. 6, 127. — 2) Τίὸς τοῦ Λαπίθου. Ἀνθολ.

Λαφρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰς Πάτρας τῆς Ἀχαΐας, ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Καλυδῶνα καὶ Μεσσήνην. Παυσ. ζ', 18. δ', 31.

Λαφύστιον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Διὸς ἐπ' αὐτοῦ Παυσ.

Λαφύστιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαφυστίου ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ. Βοιωτ. 34. ἢ ἀπὸ τοῦ λαφύσσειν, φαγεῖν, ταυτ. τῷ Φυξίος Παυσ. Ἀτ. 24.

Λαχάρης, ους, ὁ. Τύραννος τῶν Ἀθηναίων περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. ὃς τις ἀπὸ ἐπιθυμίας πλούτου ἀφῄρεσεν ὅλον τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐκ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς Πλουτ.

Λάχεσις, εως, ἡ (ᾰ) Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ προστατεύουσα τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἡσ. Θεογ. 218.

Λάχης, ητος, ὁ (ᾰ) Εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἡ ὁ περὶ ἀνδρείας. Θουκ.

Λέαγρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Γλαύκωνος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Ἡροδτ. 9, 75. Θουκ.

Λεάδης, ου, ὁ, πιθαν. ὀρθῶς Λειάδης. Τίὸς τοῦ Ἀστακοῦ, ὃς τις μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἀπολέμησε γενναίως ὑπὲρ τῶν Θηβῶν ἐναντίον τῶν ἑπτὰ Ἡρώων. Ἀπολλόδ. γ, 6, 8. παραβλ. καὶ Heyne. σελ. 629.

Λεάινα, ἡ. Ἑταῖρά τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀποδαιοῦσα ὑπὸ βασάνων ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ἵππαρχος υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Παυσ.

Λέανδρος, ὁ, ποιητ. Λειάνδρος. Νέος τις ὡραῖος ἐξ Ἀβύδου, ὃς τις ἠγαπήσε τὴν Ἡρὼ ἱέρειαν τῆς ἐν Σηστῷ Ἀφροδίτης· ἴδε Ἡρώ. Μουσ.

Λεάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Ἔλατον καὶ Ἀφείδαντα. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1.

Λέαρχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν ὁ ἴδιος πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ, νομίσας αὐτὸν ἔλαφον. Ἀπολλόδ. γ', 4, 3. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου δευτέρου βασιλέως τῆς Κυρήνης. Ἡροδότ. 4, 160. καὶ Λάαρχος, ὁ, Πλούτ. — 3) Ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Ῥηγίου ἀκμάσας περὶ τὴν ἑκατηστὴν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος, ὃς τις πρῶτος ἐπεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ.

Λεβάδεια, καὶ Λιβαδία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, περίφημος διὰ τὸ ἐν ταύτῃ ἄντρον τοῦ Τροφωνίου καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ μνημεῖα· ταύτην Λιβαδίαν ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. ἐστὶ συνηθεστ. Ἡροδότ. 8, 134. διὸ δὲ τὸν ι εὑρηται μόνον παρὰ Πλουτ. καὶ Πτολ. —

Λεβαίη, ἡ. Πρωτεύουσα πολις τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας. Ἡροδότ. 8. 137.

Λέβεδος, ἡ. Μία τῶν ὀλίγων Ἰωνικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια τῆς Κολοφῶνος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κατέστρεψεν ὁ Λυσίμαχος, μετοικίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς τὴν Ἔφεσον. Παυσαν. Πλίν.

Λεβήν, ῆνος, ὁ, καὶ Λεβήνα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων, οὖσα λιμὴν τῶν Γορτυνίων· ταύτην Καλοὶ λιμένες. Στράβ. Παυσ.

Λέβινθος, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων, ταύτην Λεύκα. Στράβ.

Λειαγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 257.

Λεβηθρον, τό. Τόπος ὀρεινὸς τῆς Πιερίας πλησίον τοῦ Δίου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζησ' ὁ Ὀρφεύς. Στράβ. ἔτι δὲ Λείβηθρα, τά, Ὀρφ. Ἀργον. 50 καὶ Λίβηθρα τὰ, Παυσ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας σχηματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Ἑλικῶνος, ἔνθα ἐθεωρεῖτο τὸ σπήλαιον τῶν Μουσῶν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα αὐτῶν. Παυσ. ταύτην Ζαγαροβοῦνι. — ὄθεν, Λειβηθριεύς, ἄδος, καὶ Λειβήθριος, ίδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ ὄρος Λείβιθρον ἀνήκουσα. Στράβ. Τὸ τῶν Λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον, ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος. Στρίβ.

Λειμωνη, ἡ = Ἠλώνη, ὅπερ ὄρα.

Λειπεφίλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰολάου καὶ γυνὴ τοῦ Φύλαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Θηρώ. Παυσ. β', 40.

Λεισθένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατήγοντο οἱ Αὐχάται. Ἡροδότ. 4, 6.

Λεῖρις, ιος, ὁ. Liris. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων· ταύτην Carigliano. Στράβ.

Λείχας, = Λίχας, ὅπερ ὄρα.

Λειψύδριον, τό. Τόπος κατοίκησε ἐν Ἀττικῇ πλησίον τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Ἡροδότ. 5, 62. (ἐκ τοῦ λείπω καὶ ὕδωρ)

Λειώδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνοπος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐσκότωσεν ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 144.

Λειώκριτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρίσβα, ὃς τις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 344. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐήνορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Β, 242.

Λέκτον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένον δυτικῶς τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ παραλία χώρα τῶν Αἰολέων· ταύτην Κεπ Μπαμπέ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 283. Ἡρόδτ. (ἐν Ἔμ. Ὁμ. Ἀπολ. 217. ἀναγινώσκει ὁ Jlgen ἀντὶ τοῦ Λεκτον, Λευκον, ποταμὸς ἐν Μακεδονίᾳ)

Λέλεγες, οἱ Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς ἐλθὸν ἐκ τῆς Καρίας εἰς τὴν Τρωϊκὴν χώραν, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ τὴν ἐξηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Λέλεγος καὶ ὀνομένου μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος. ἔτι δὲ μέγα μέρος αὐτῶν κατῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα, Ἀχαρναίαν, Λοκρίδα καὶ Μεγαρίδα· ἀλλ' ἡ ἔποχή τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστοριῶν ἢ μυθογράφων, φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχον εἰς τῶν ἰσχυροτέρων καὶ πολυπληθεστέρων λαῶν ἀφ' ὅτου μετέβησαν ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην, διὸ καὶ ἔθνος ἀπ' αὐτῆς τῆς μεταβάσεως των διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος Ὁμ. Ἰλ. Κ, 429. Ἡροδότ. 7, 171 Στράβ. ζ'.

Λέλεξ, γος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, βασιλεὺς τῶν Μεγαρων, πάππος τοῦ Πλευτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λεγεται ὅτι ὠνομάζοντο πρότερον οἱ κάτοικοι τῶν Μεγάρων Λέλεγες. Παυσ. α', 44 καὶ 39 — 2) Πρωτος βασιλευς τῶν Λακεδαιμονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Λακωνίᾳ ἀρχαῖοι κάτοικοι Λελεγες· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Κλεοχαρείας ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν. Ἡ ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦτου ὑπάρχει παντῇ ἀσαφὴς καὶ ἀπροσδιόριστος· Παυσ. γ'. 1. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Λεμάνη, (ξ) λίμνη. ἡ. Lacus Lemanus. Λίμνη τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ταύτην ἡ τῆς Γενεύης λίμνη ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ, Στράβ. Πτολ.

Λεμοβίκες, οἱ, Lemovices. Ἔθνος τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πολις ὑπῆρχε τὸ Αὐγουστόριτον· ταύτην Limoges. Στράβ. Πτολ.

Λεντύλος, ὁ. Lentulus. Ὀνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Λεόννατος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀνταίου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκα ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν τῆς μεγάλης Φρυγίας ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου· ὕστερον δὲ βοηθήσας τὸν Ἀντίπατρον εἰς τῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἰσχυρὸν στράτευμα, ἐνικήθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην. Ἀρρίαν.

Λεοντεύς, ῶος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κορώνου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἐκ Θεσσαλίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 745. Μ, 130, 188.

Λεοντιάδης, ου, ὁ (υ — υυ —) Τίὸς τοῦ Εὐρυμάχου στρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν Ἡροδότ. 7, 205. Θουκ. — 2) Πολέμαρχος τῶν Θηβαίων, ὅστις ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Φοιβίδα στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 2, καὶ Λεοντιάδης, Πλούταρχ.

Λεοντῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Συκελίας κειμένη ἀνατολικῶς, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Χαλκιδέων καὶ ἔχουσα εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν· ταύτην Lentini. Θουκ. ς', 3. καὶ, τὸ Λεοντῖνον, Πτολμ. — ἔθνικ, Λεοντῖνος, ίνη, ῖνον, τῶν Λεοντίνων ἢ ἐκ τῶν Λεοντίνων ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων. Ξενοφ. Ἡ Λεοντίνη, ἡ περὶ τοὺς Λεοντίνους χώρα. Θουκ.

Λεόντιον, ἡ. Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἧτις λέγεται ὅτι καὶ συνέγραψεν εἰς Ἀττικὴν γλῶσσαν μὲ πολλὴν ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν ἓν βιβλίον κατὰ Θεοφράστου. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III. σελ. 613. — 2) Λεοντον, τό. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Αἰγίου. Πολύβ — 3) = Λεοντῖνοι Πτολ.

Λεοντίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ἥρωα Λέω ἀνήκουσα ἢ ἀναφερομένη· ἡ Λεοντὶς φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου ἥρωος Λέω, ἴδε Λέως. Ξενοφ.

Λεοντόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου καὶ μητρόπολις τοῦ αὐτόθι Λεοντοπολίτου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ λέων· ταύτην Τελ — Ἐσναβέ. — ὄθεν, Λεοντοπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ, ἥτις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Πορφύριον. Στραβ. Σκύλ, Πλιν. V. 20.

Λέπιδος, ὁ, Lepidus. Αἰμίλιος. Τίὸς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, Ὑπατος ἐν ῥώμῃ τὸ 707 ἔτος ἀποκτὰ Ῥωμ. μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη διὰ συναργείας τοῦ Ἀντωνίου μίας Ἀρχιερεὺς των Ῥωμαίων, μεθ' οὗ πολὺ δὲ ἠνώθη μετὰ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου καὶ τοῦ αὐτοῦ Μάρκου Ἀντωνίου σχηματίσας τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) ἐν Ῥώμῃ· ἀκολούθως δὲ εἰς τὴν διανομὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἧτις ἔμεινε μεταξὺ των τριῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ἔλαβεν ὁ Λεπίδος εἰς μερίδα τὴν βασιλείαν ὅλης τῆς Ἀφρικῆς. Πολ.

Λεπόντιοι, οἱ, Lepondii, καὶ Lipondii. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦντες περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τῶν Ἄλπεων. Στραβ.

Λεπρεας, ου, ὁ ἴδε Λεπριος.

Λέπρειον, τό. ποιητ. Καλλιμ. καὶ

Λέπρεον, τό. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος κειμένη μεσημβρινὰς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ παλαι διὰ τὰ ἄχρηστα αὐτῶν ἤθη· ταύτην ἐρείπια πλησίον τῆς πόλεως Στροβίτζας. Ἡροδότ. 4, 148. Θουκ. Οὐδτρ. παρὰ Στράβ. Πολυβ. ἀρτ. Λέπριος, Ἀριστ. Ὄρν. 149. Παυσ. ὄθεν Λεπρεάται, Ἰων. Λεπρεῆται, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Λεπρεατικος, ἡ, ὀν, τοῦ Λεπρέου ἢ εἰς τὸ Λέπρεον ἀνήκων.

Λέπρεος, ὁ, καὶ Λεπρίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 24. Τίὸς τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Καύκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πολιν Λέπρεον ἐν Ἠλιδι. Παυσ. Ἠλκ. 5, Σχολιαστ. Καλλιμ. εἰς Δι. 39.

Λεπρέα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ. Ἑλλ. γ, 2, 30. ἔνθα ὁ Schneider Λετρίνους ἀναγινώσκει.

Λεπτή ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Λεπτίνης, ου (ι) ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ῥητορικῶν

λόγων, Δημ. Λεπτ. σελ. 468. ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ Οὐλπίου μετὰ κριτικωτάτων σημειώσεων. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. Αἰλ.

Λέπτις, εως, ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη παραλλαττίως ἐπὶ τῆς Συρτικῆς χώρας, ἥτις καὶ Νεάπολις ἐκαλεῖτο, ταννῦν Λιβύδα. Πολυβ. Στράβ. — 2) — ἡ μικρά. Πόλις τῆς Βυτάτιδος χώρας ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Ἀδρουμήτου, ὑπὸ Ῥωμαίων Julia Hadrumetina καλουμένη, ταννῦν δὲ Μουχαμέτη. Πτολ.

Λερία, ἡ = Λέρος. Στραβ.

Λέρνα, ἡ. Λουκ. περὶ τοῦ πῶς δεῖ Ἱστ. συγγ. Παυσ. καὶ

Λέρνη, ἡ. Λίμνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὴν περιβόητον Λερναίαν Ὕδραν. Αἰσχ. Περσ. 653. Ἀπολλόδ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς Λέρνης λίμνης. Στράβ. — 3) Κώμη πλησίον τῆς ὁμωνύμου λίμνης ἐν Ἀργολίδι περίφημος ἐν τῇ παλαιᾷ μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐνταῦθα πραχθέντα φόνον τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Δαναΐδων, αἱ τινες κεφαλὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ὅτε τοὺς ἐμνηστεύσησαν, τὰς ἔρριψαν εἰς τὴν αὐτόθι λίμνην. Πλουτ. Κατὰ δὲ Παυσ. β', 36. εὑρίσκετο αὐτόθι ἓν μόνον ἱερὸν ἄλσος εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος. — ὄθεν, Λερναῖος, αία, αῖον. τῆς Λέρνης ἢ ἐκ τῆς Λέρνης ὤν. Εὐρ. ἡ Λερναία Ὕδρα. Φεβερές τις δράκων, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, αὐξηθεὶς ὡς ἐλέγετο ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ τῆς Ἀργολίδος καὶ ἀφανίζων ὅλην τὴν περιξ κειμένην χώραν· ἐπλάττετο δὲ ἔχων ἑνιαχοῦ κεφαλὰς τῶν ὁποίων ἡ μεσαία ἦν ἀθάνατος καὶ ἄτρωτος. Πρὸς τοῦτο τὸ τέρας ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰολάου ἐφονάτωσεν αὐτὸ μετὰ πολὺν ἀγῶνα καὶ πάλην, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ φαρμακερὸν αἷμα ἐβαφε τὰ βέλη του διὰ νὰ ἠμπορῇ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἐπιφέρῃ εἰς αὐτῶν θανατηφόρους καὶ ἀνιάτους πληγὰς καθ' ὅσων ἤθελε τοξεύσει. Ἡσ. Θεογ. 314. Ἀπολλόδ. β' 5, 3.

Λέρος, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς Πάτμου· ταννῦν Λέρο. Ἡρόδ. 5, 125. Θουκ. ἡ, 27. ἔτι δὲ ἡ Λερία. Στράβ. ὄθεν, Λέριοι οἱ κάτοικ. Φωκυλ.

Λεσβία, ἡ. Ὄνομα κυρ. δούλης, παρὰ Δουκ.

Λέσβος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λαπίθου, ὅς τις κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Πελασγία καὶ ἀποκατασταθεὶς αὐτόθι, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Λέσβον. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μαθύμναν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως μέρους τῆς νήσου. Διοδ. Σικ. ε', 83.

Λέσβος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ εὐφορωτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀρχαιόθεν Πελασγία, Λασία καὶ Ἴστα καλουμένη, ἔτι δὲ καὶ νῆσος Αἰολὶς, παρὰ Σκύλ. διὰ δὲ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν πολλῶν ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος ὀνομάζει αὐτὴν ὁ Ῥωμαῖος ἱστορικὸς Τακιτος 6, 3, Insula nobilis et amoena. Κατὰ Στράβ. ιγ'. ὑπῆρχεν ἡ Λέσβος πατρὶς τοῦ λυρικοῦ Ἀλκαίου, Ἀρίονος καὶ τῆς Σαπφοῦς, τοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου, τοῦ φιλοσόφου Πιττακοῦ καὶ Θεοφράστου, τοῦ ἱστορικοῦ Θεοφάνους καὶ Ἑλλανίκου, τῶν ῥητόρων Διοφάνους, Λεσβώνακτος, Ποτάμωνος, καὶ ἄλλων. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς γεωγράφους ἡ περίμετρος ὅλης τῆς νήσου ἦν 1500 σταδίων καὶ τὸ μεγαλήτερον αὐτῆς μῆκος σταδίων 550. τὸ δὲ ἐπιστημότερον καὶ ὑψηλότερον ἐπ' αὐτῆς ὄρος ἐκαλεῖτο Ὄλυμπος· ὁ Πομπ. Μέλ. 2, 7. ἀπαρτίζει πέντε μεγάλας καὶ ἐπισήμους ἐν αὐτῇ πόλεις, τὴν Ἀντισσαν, Πύῤῥαν, Ἔρεσσον, Ἀρίσβην καὶ Μιτυλήνην, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ὑπερέχει ἡ Μιτυλήνη, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. μεγίστην πόλιν ὀνομάζει, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι πρωΐμως ἤδη ἐνηχολήθησαν εἰς παντὸς εἴδους γνώσεις καὶ ἐπιστήμας, διατηρήσαντες αὐτὰς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὕστερον ἕως αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων. Ἀρχικόθεν δὲ κατωκήθη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ Αἰολέων, οἵτινες ἐστάτησαν ἐνταῦθα διακόρους ἀνεξαρτήτους καὶ ἰσχυρὰς δημοκρατικὰς πολιτείας, κατατήσαντες καὶ πολλὰ μέρη τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ἠπείρου· μετὰ τὴν ἐν Μυκάλῃ ἥτταν τῶν Περσῶν ἐνωθεῖσα ἡ Λέσβος μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν καὶ ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων· ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐχρησίμευεν ἡ νῆσος αὕτη εἰς πολλοὺς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Ῥωμαίων ὡς τόπος περιηγῆς διατριβῆς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἤρχοντο διὰ ν' ἀπολαύσωσιν ἐν ἡσυχίᾳ τὰς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εὐκρίτου κλίματος τῆς ἡδονάς· ταννῦν Λέσβος ἡ κοινότ. Μιτυλήνη. Ὅμ. Ἰλ. Ω, 544. Ἡρόδ. 3, 179. Θουκ. Παυσ. ἡ, 30. ὄθεν, Ἐπιρμ. Λεσβόθεν, ἐκ τῆς Λέσβου, Ὅμ. Λέσβιος, ία, ιον, καὶ ὁ, ἡ, ον, ὁ ἐκ τῆς Λέσβου ὤν, ὁ Λέσβιος οἶνος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ ποιότητα. Αἰλιαν. καὶ Οὐϊτρουβ. ὁ Λέσβιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λέσβου. Ἡρόδ. — ἡ Λεσβιάς, άδος, καὶ Λεσβὶς, ίδος, ἡ κατοικ. τῆς Λέσβου. Ὅμ. καὶ Λεσβιάζειν, μιμοῦμαι τὰ τρυφηλὰ καὶ ἡδυπαθῆ τῶν Λεσβίων ἤθη καὶ δίαιταν.

Λεσβώναξ, ακτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποτάμωνος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ καὶ ζήτας πολὺν χρόνον ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου σώζονται δύω λόγοι προτρεπτικοὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Λουκ. Σουΐδ.

Λεσχηνήριος, ὁ (λέσχη) Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῆς τῶν ἀρχαίων λέσχης.

Λέσχης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων Κυκλικῶν ποιητῶν ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπ. καὶ συγγράψας τὴν λεγομένην μικρὰν Ἰλιάδα. (ἡ γενικ. Λέσχεως, ἔστιν ἡμάρτημ. παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 34. σελ. 147.)

Λετρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Λετρῖνοι. Παυσ. ς', 22.

Λετρῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἀρκτικώς αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας· ταννῦν Πύργος Ξενῳ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Παυσ. ς', 22. ὄθεν, Λετριαῖος, οἱ κάτοικ. Παυσ.

Λευκά, τὰ, Leuca. Πόλις τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ, ταννῦν S. Maria di Leuca. — 2) τὰ Λευκὰ ὄρη. Συνέχεια τις ὀρέων φερομένη διὰ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Κρήτης· ταννῦν Σφακιά. Στράβ.

Λευκαδία, ἡ, προσυπακμ. νῆσος. Κατ' ἀρχὰς χερσόνησος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας μετὰ τῆς ὁποίας συνεῖχετο διὰ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ Διορρύκτου καλουμένου, τὸ ὁποῖον κατασκάψαντες οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἔκαμον αὐτὴν νῆσον πρὸς εὐκολίαν τοῦ διάπλου. Θουκ. γ', 81. ἔτι δὲ καὶ Λευκάς, ὅπερ ὄρα· ταννῦν Ἁγία Μαῦρα.

Λευκάδιος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου, ὅς τις ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλυζίου εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Λευκάς. Στράβ. ί. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ πόλεως Λευκάδος, ἐνθα ὑπῆρχεν εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Θουκ. γ', 94.

Λευκάδιος, ία, ιον. Τῆς Λευκάδος, εἰς τὴν πόλιν Λευκάδα ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς νήσου Λευκαδίας ὤν· καὶ Οὐϊτρουβ. ὁ κάτοικ. τῆς Λευκάδος. Ἡρόδ.

Λευκαί πτῆλαι, αἱ. Χῶρα τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὸν Μαρτύαν ποταμὸν ἐπὶ τῆς Φρυγίας. Ἡρόδ. 5, 118.

Λευκανία, ἡ. Lucania. Ἡ χώρα τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ περιεχομένη ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, πρότερον Οἰνωτρία καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφέροντο πάντοτε ἐχθρικῶς ἐναντίον τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων ἀποίκων, τῶν ὁποίων μετὰ καιρὸν ἐνίκησαν πολλὰς πόλεις· ἦσαν δὲ οἱ Λευκανοὶ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριοι καὶ μάχιμοι, μὴ θελήσαντες ποτὲ νὰ διδαχθῶσί τι παρὰ τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων· ταννῦν ἀποτελεῖ ἡ Λευκανία ἓν μέγα μέρος τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως. Στράβ

Λευκάνιος, οἱ, ἴδε Λευκανοί.

Λευκανοί, οἱ, Lucani. Οἱ κάτοικοι τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Λευκάς, άδος, ἡ. Περ Ὁμήρ. Ὀδ. Ω, 11. ἡ Λευκὰς πέτρη. Βράχος τις περὶ τὰ παραλία τῆς Ἠπείρου, ἐνθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἅιδου κατάβασις. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Λευκαδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μέρους τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νῆσος αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανικῆς ἠπείρου, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζετο ἐνταῦθα ἐτησίως μία πομπώδης ἑορτὴ καθ' ἣν ἐκρημνίζον ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα τῶν καταδίκων. Στράβ. ί. περίφημος ὑπῆρχε ἔτι παρὰ τῆς ἀρχαίους ἡ Λευκὰς διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πήδημα ὑπὸ πολλῶν ὅσοι κατεταράττοντο ἀπὸ σφοδρὰ πάθη τῆς ψυχῆς. Ἡρόδ. ἡ, 87. Θουκ. γ', 94. γ', 94. Πτολ. Ἡφαιστ. τανῦν Ἁγία Μαῦρα. — 3) = Λευκαδία Δημοσθ. Στράβ.

Λευκασία, ἡ, ἴδε Λευκωσία.

Λευκάτερστος, ἡ Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς νῦν Σιλεζίας. Πτολ.

Λευκάτας, α. Δωρκ. ἀντὶ Λευκάτης, ὁ (ᾶ). Leucata. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκαδίας κειμένου νοτιοδυτικῶς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθη ἡ περίφημος Σαπφὼ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν νέον Φάωνα ἔρωτά της· ταννῦν Κάπο Δουκάτον. Στράβ. σελ. 461. ὄθεν, ὁ Λευκάτας ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Λευκή, ἡ. Νῆσος παρὰ τοῦ Εὐξείνου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ, ἱερὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἥτις καὶ Ἀχίλλειος νῆσος ἐλέγετο. Κατὰ Στράβ. ἀπεῖχεν αὕτη 500 στάδια ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τύρα (Νέστου) ποταμοῦ· ἔτι δὲ, ἡ Φαινὴ νῆσος, παρὰ Πινδ. Νεμ. 4, 80. καὶ, ἡ Ἀχιλλεία, ὅπερ ὄρα. παρβλ. Διον. Περ. 543. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, πλησίον τῶν Ἀκριῶν. Στράβ. καὶ, Λευκαί, παρὰ Πολυβ.

Λευκὴ ἀκτή, ἡ. Κώμη τῆς Προποντίδος ἐν Θράκῃ ἔνθα συνέβησε ναυάγιον διάφορα πλοῖα· Ἡρόδ. γ, 25. καὶ, Λευκὸν πεδίον. Πεδιὰς τῆς Θράκης πλησίον τῆς πόλεως Καρδίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας πιθαν. ἔκειτο ἡ κώμη Λευκὴ ἀκτή· Δημ. Ἀλ. σελ. 80. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας.

Λευκὴ κώμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβίου κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον μίαν φρουρὰν καὶ ἐλάμβανον τελώνιον ἀπὸ ὅλας τὰς εἰσερχομένας αὐτόθι πραγματείας. παρβλ. Μannert. Γεωγρ. VI. 50.

Λευκίμμη, ἡ· Στράβ. καὶ

Λευκίμνη, ἡ, Leucimna. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας κείμενον νοτιοανατολικῶς αὐτῆς· τανῦν Capo Bianco. Θουκ. α, 30.

Λεύκιος, ὁ· Lucius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Λευκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁμ. Ἴλ. Ν, 450. Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἴλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος· Τηθ. κατά τινας δὲ ἡ Λευκίππη ἦν γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου. Σχολ. Λυκφ. 18. παρβλ. Hygine εἰς Ἀπολλ. 753. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της Ἀριστίππης καὶ Ἀλκιθόης· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ, 42. — 4) Γυνὴ τοῦ Εὐήνορος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος. Πλάτ. Κριτ. σελ. 113.

Λευκιππίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Λευκίππου ἢ ἐκ τοῦ Λευκίππου οὖσα· αἱ Λευκιππίδες, προσυπακμ. θυγατέρες· αἱ κόραι τοῦ Λευκίππου ἡ Ἱλαείρα καὶ Φοίβη, ἁρπαχθεῖσαι ὑπὸ τῶν Διοσκούρων. Εὐριπ. Ἡλ. 1467. Ἀπολλ. γ, 10, 3.

Λεύκιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ Τυνδάρεως, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Μεσσηνίαν κατῴκησεν αὐτόθι ὅπου ἐγέννησε τὴν Ἱλάειραν, Φοίβην καὶ Ἀρσινόην, ἐκ τῶν ὁποίων τὰς δύο πρώτας ἥρπασαν οἱ Διόσκουροι, ἡ δὲ τελευταία Ἀρσινόη ἐγέννησε, κατά τινας, μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολλ. γ, 10, 3. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυτέλης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. γ, 12, 3. — 3) Τίὸς τοῦ Οἰνομάου ἐξ Ἠλέκτρας· ἀγαπήσας τὴν Δάφνην. Παυσ. Ὁμηρ. Ἴμ. Ἀπολ. 212. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λαμπρου καὶ τῆς Γαλατείας, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ἡ Λητὼ μετεμόρφωσεν ἀπὸ παρθένου εἰς νεανίαν κατὰ παράκλησιν τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ. 17. — 5) Τίὸς τοῦ Ναξίου καὶ πατὴρ τοῦ Σμαρδίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Νάξου. Διοδ Σκ. ε, 57. — 6) Φιλόσοφος τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται παντάπασιν ὁ βίος καὶ ἡ πατρίς· κατά τινας μὲν ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς νήσου Μήλου κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰ Ἄβδηρα, ζήσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. Τζετζ. Χιλ. 987. Ἀριστοτ. Διογ. Λαερτ. α'.

Λευκοθέα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ Ἰνὼ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀφ' οὗ συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν θαλασσίων θεοτήτων. Ὁμ. Ὀδ. Ε, 334. Ἀπολλ. — 2) Μία τῶν μικρῶν νήσων ἅσαι κεῖνται περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἴδε Λευκωσία.

Λεῦκοι, οἱ, Leuci. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν τὸ Τούλλιον, τανῦν Toul. Στράβ.

Λευκόλλα, ἡ. Δημὸς τῆς νήσου Κύπρου κείμενος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους. Στράβ.

Λεύκολλος, ὁ· Lucullus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στρβ. ἔτι δὲ Λούκουλλος, Λουσ.

Λευκολόφας, ου, ὁ. Νέος τις μαλθακὸς καὶ ἁβροδίαιτος παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 647. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Λευκολοφίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ Ἀδειμάντου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 315.

Λευκόν, τό, προσυπακμ. ὄρος, = Λευκὰ ὄρη. Καλλιμ. Ἄρτ. 42. — 2) προσυπακμ. πεδίον, = Λευκὴ ἀκτή. Δημ. Ἀλ. σελ. 86.

Λευκὸν τεῖχος, τό. Φρούριον τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, τοῦ ὁποίου τὰ τείχη ἦσαν κτισμένα ἐκ λευκῶν τετραγώνων λίθων, ἐν τούτῳ ὑπῆρχεν καὶ ἡ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· Ἡρόδ. 3, 91. Θουκ. α', 104.

Λευκονοεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λευκονόης δήμου τῆς Ἀττικῆς. Δημ.

Λευκονόη, ἡ, ἡ Λευκόνιον, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Σουϊδ.

Λευκονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύα, ἴδε Ἀλκιθόη. Ὀβιδ.

Λευκοπέτρα, ἡ, Leucopetra. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Cap del' Armi· Στράβ. Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, παρὰ Θουκ ὄπερ ὄρα.

Λεῦκος, ὁ. Εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 491. — 2) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. Πλεύτρ.

Λευκόσυροι, οἱ. Λαὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσ'α. Στράβ.

Λευκοφρύνη, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπῆ ναὸς αὐτῆς ἐν Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, συγγρισμένες κατὰ τὴν ὡραιότατα μ' ἐκεῖνον τῆς Ἐφέσου· Στράβ. α', 14.

Λεύκοφρυς, υος. ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Μαγνησίας· Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 19 ὅθεν. Λευκοφρύνη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα περιφήμου αὐτῆς ναοῦ. Παυσ.

Λεῦκτρα, τά. Κώμη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θεσπιῶν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἐπαμεινώνδα καὶ τῶν 6000 Θηβαίων ἐναντίον τῶν Σπαρτιατῶν· τανῦν Ἐρημόκαστρον. Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Μεσσηνίας πλησίον τῶν Θαλαμῶν παραθαλασσίως. Παυσ. καὶ Λεῦκτρον τὸ Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Θουκ. ε', 54. τῆς Ματεατίδος. Ξενοφ. Ἑλλ. 5', 5, 24.

Λευκτρικός, ή, όν. Τῶν Λεύκτρων ἢ εἰς τὰ Λεύκτρα ἀναφερόμενος· τὰ Λευκτρικά, ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη. Πολύβ.

Λεῦκτρον, τό, = Λεῦκτρα ἀριθμ. 2. — 2) Κώμη τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἄργους. Στράβ.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολλ. α', 9, 2. — 2) Ἡγεμὼν μιᾶς μικρᾶς χώρας τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχεν ἡ πόλις Παιτικαπαία ἄρξας αὐτόθι περὶ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδ. ἀνὴρ γενναίου καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος, νικήσας πολλάκις τοὺς ἐχθρούς του διὰ τῆς φρονήσεως καὶ καρτερόψυχίας του· Δημ. Λεπτ. Πολυαιν.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Χωρίον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Κυρηναϊκῆς χώρας πλησίον τῆς Βάρκης· Ἡρόδ. 4, 160.

Λευκώνης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀσχρηΐδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 8.

Λευκωνίδαι, οἱ (ῑ). Οἱ ἀπόγονοι τοῦ τυράννου Λεύκωνος ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 5', 13.

Λευκώνιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Χίου. Θουκ. η', 24. καὶ Λευκωνία, ἡ· Πολυαιν.

Λευκωπεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Κυρηδίκης ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως. Ἀπολλ. α', 7, 10.

Λευκωσία, ἡ. Μία τῶν Συρήνων ἀπὸ τὰς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Λευκωσία πλησίον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσῃ. Στράβ. ε'. Δυσφρ. — 2) Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἰταλίας, τανῦν Licosa. Στράβ.

Λευτυχίδης, ου, ὁ (-υ-) Ἰων. ἀντὶ Λεωτυχίδης, ὅπερ ὄρα.

Λέχαιον, τό· Lacheum. Λιμὴν τῆς Κορίνθου κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως δι' ἑνὸς τείχους. Ξενοφ. Στράβ. — ὅθεν, Λέχαιος, τοῦ Λεχαίου ἢ ὁ ἐν Λεχαίῳ κατοικῶν· καὶ Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν τῷ λιμένι Λεχαίῳ. Καλλιμ. Δηλ. 271.

Λεχεάτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν εἰς τὴν Ἀλιφήραν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ· Παυσ. η', 26.

Λέχης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Λέχαιον. Παυσ. β', 2.

Λεωβώτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Λαβώτας. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατ' Ἡρόδ. 1, 65. ἀπόγονος τοῦ Λυκούργου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπετράπευθη ἀνήλιξ ἔτι ὤν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Χαρίλαος υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου. Λέων εὑρηται ἐν τῇ συνδέσ. Ἰων. καὶ Αττ. ἀντὶ Λαο.

Λεωγόρας, ου, ὁ Αττ. ἀντὶ Λαογόρας, Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἀνδοκίδου. Θουκ. α', 51. — 2) Περιβόητος τις ἀδηφάγος ἐν Ἀθηναις. Ἀριστοφ. Νεφ. 109.

Λεωδάμας, αντος, ὁ (υ-υ-). Περίφημός τις ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις τὸν δῆμον Ἀχαρνεύς· Δημοσθ. — 2) Στολαρχός τις παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 249. ἔνθα ἄλλοι Λακεδαιμόνιοι ἀναγινώσκουσι.

Λεωδόκης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Λαοδόκας. Τίὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 119.

Λεωκήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Φείδωνος τυράννου τοῦ Ἄργους. Ἡρόδ. 6, 127.

Λεωκόριον, τό (Λεώς, κόρη). Ναὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ ἑνὸς Κεραμεικοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἠγειραν πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ ἥρωος Λέω· αἵτινες ἐπροσφέρον ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ συμβᾶσαν τινὰ λοιμώδη ἐπιδημίαν. Θουκ. α', 20. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ.

Λεώκριτος, ὁ, ἴδε Λεωκρίτος.

Λέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. — 2) Τίὸς τοῦ Κυρηναίου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡρόδ. — 3) Σπαρτιάτης τις, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας τὴν ὁποίαν ἔστειλεν εἰς τὴν Τραχῖνα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. γ', 92. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Σαλαμίνιος, τὸν ὁποῖον κατεδίκασαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς θάνατον. Ξενοφ. Ἑλ.

Λέων, οντος, ὁ. Κώμη παραθαλάσσιος τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. 5', 97. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης βόρειος ἀρκτικῶς τῆς Σιδῶνος. Πτολ. πιθαν. ὁ τῶν Ἀβλέ.

Λεωνίδη, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατὰ Reich. ἡ τῶν Villar Luengo. Πτολ. β', 6. Πλιν.

Λεωνίδας, Ἰων. Λεωνίδης, ου, ὁ (υ-υ-). Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου ἀδελφὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ Κλεομένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους. Ὅτε ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἔμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πολυάριθμον ἐκεῖνο πλῆθος τῶν βαρβάρων, ἐπακειλῶν τὸν παντελῆ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδουλωσιν αὐτῆς, ὁ Λεωνίδας ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν συμμάχων πόλεων στρατηγὸς τῆς διὰ

ξηρᾶς δυνάμεως ἐπέμφθη εἰς τὰς Θερμοπύλας μ' ἐν σῶμα 300 γενναίων Σπαρτιατῶν διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ τούτου ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ νὰ προχωρήσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑλλάδος· μὲ τὸ μικρὸν τοῦτο Σπαρτιατικὸν σῶμα ἠδυνήθησαν καὶ ἄλλα στρατεύματα ἐκ διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ὥστε ὅλη ὁμοῦ ἡ δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς οὗτος ἐφθασεν ἐν ταχεῖ πρὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἐτυγχροτεῖτο κατ' Ἡροδ. 7, 202 ἐξ 7000 ἀνδρῶν, κατὰ δὲ Διόδ. Σικ. ια', 4 ἐξ 7400. Μετὰ πολλὰς ἐφόδους καὶ αἱματωδεῖς συμπλοκὰς τὰς ὁποίας οἱ ὀλίγοι οὗτοι Ἕλληνες ὑπέμειναν ἀπὸ μέρους τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ἠδυνήθησαν διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου καὶ ἀπαραδειγματίστου καρτερουψυχίας τοῦ ἀξίου αὐτῶν στρατηγοῦ νὰ τρέψωσιν αὐτὰ πολλάκις εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν καὶ φόβον· ἀλλὰ μέχρι τέλους Τραχίνιός τις Ἐφιάλτης καλούμενος προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀνεκάλυψεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς μίαν ἄλλην στενὴν ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων, διὰ τῆς ὁποίας οὗτοι εὐθυγηθέντες ὥρμησαν ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους κατὰ τῶν μαχομένων Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἤδη εἶχον περικυκλωμένους ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Ὅλοι οἱ πρὸ μικροῦ ἐνωθέντες μετὰ τοῦ Λεωνίδα Ἕλληνες ἀφῆκαν τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ἠθέλησαν νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας, ἐκτὸς τῶν Θηβαίων καὶ τῶν ὀλίγων Θεσπιέων, οἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ ὑπομείνωσι μετὰ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τὴν ὁδυνηρὰν ἔκβασιν τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τελευταίας καὶ φοβερᾶς ἐκείνης νυκτὸς ὁρμήτας ὁ ἀπτόητος οὗτος τῆς πατρίδος του ὑπερασπιστὴς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν βαρβάρων, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πέραν τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου, καὶ κατασφάξας μὲ τοὺς ὀλίγους περὶ αὐτὸν γενναίους πολεμιστὰς τοὺς πολλοὺς ἐκ τῶν ἐχθρῶν, εἰσεχώρησεν ἕως αὐτῆς τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις ὑπὸ φόβου εἶχε ἤδη τραπῇ εἰς φυγήν· ἐντεῦθεν περικυκλωθέντες οἱ Ἕλληνες παντοχόθεν ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν Περσῶν ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς αἱμοβόρου καὶ σφοδρᾶς μάχης, ἰδοὺ τελευταῖον νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ ὁ γενναῖος οὗτος βασιλεύς, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἠδυνήθησαν μόλις μὲ πολὺν ἀγῶνα νὰ διασώσωσι· κατὰ δὲ Ἡροδ. 7, 232. λαβόντες οἱ Πέρσαι τὸ πτῶμα τοῦ Λεωνίδα κατεμαστίγωσαν αὐτὸ μὲ πολλὰς ὕβρεις καὶ ἀτιμίας. Πρὸς αἰώνιον ἀνάμνησιν καὶ δόξαν τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀξίου αὐτῶν βασιλέως ἤγειρον οἱ Λακεδαιμόνιοι πλησίον τοῦ ἐν Σπάρτῃ διάτρου ἕνα τάφον τοῦ Λεωνίδα, ἐγχαράξαντες εἰς μίαν στήλην καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν οἵτινες ἀπέθανον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην. Παύσ. γ', 14. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Κύρου, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν πρώτων διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἀναγραφεὶς πρότερον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου· μετὰ τὸν θάνατόν του ἄρχει τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κλεομένην. — 3) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου. Στράβ. ιδ'. — 4) Στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων. Αἰλιαν.

Λεωνίδης, ου, ὁ. Ἰατρὸς Ἀλεξανδρινός, πιθαν. ζήσας μετὰ τὸν Γαληνὸν καὶ συγγράψας ἰατρικὰς θεωρίας καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν· Ἀστ. λογ. β', 14.

Λεωπρέπης, ους, ὁ, καὶ Λεωπρεπεύς. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου ἐκ τῆς νήσου Κέω. Σιμων. Ἐπ. Ἡροδ. 7, 228.

Λέως, ωος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου αἱ τρεῖς θυγατέρες ἐπροτίμησαν ἑαυτὰς εἰς θυσίαν πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος των, διὸ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τιμὴν αὐτῶν ἓνα ἰδιον βωμὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν Λεωκόρειον καλούμενον, ὅπερ ὁρᾶ· ἔτι δὲ καὶ Ἥρως ἐπώνυμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Λεοντὶς φυλή. Παυσ. α', 5. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, διαπρέψας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λαμίᾳ μάχην κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου. Οὗτος μετεκόμισε καὶ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅτε ἐπολέμησαν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὸν Δαρεῖον ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοὺς ὁποίους κατὰ διαταγὴν τῆς πατρίδος του ἐστόλιξεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἐτε ἐκλέχθη στρατηγὸς ἐναντίον τῶν Μακεδόνων. Παυσ. α', 25. Δημοσθ.

Λεωτροφίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του. Ὄρν. 1208. Λουκ.

Λεωτυχίδης, ου, ὁ. Δωρ. Λεωτυχίδας, α (ν-υυ-) κυρ. πατρων. Ὁνομ. Τίτος τοῦ Λεωτύχου· καὶ κύριον Ὄνομα βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς εἰσιδος τοῦ Προκλέους, ὅστις εἰς τὰ μετὰ τῆς Περσίας πολέμου τῶν Ἑλλήνων ἦτο καὶ οὗτος ἡγεμὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ τοῦ Ξανθίππου, ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα καὶ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην, κατακαύσας τὰ πλοῖα καὶ χαρακώματα τῶν αὐτόθι ἐντρατοπεδευμένων Περσῶν· ὕστερον δὲ περιφρεὶς ὑπὸ τῶν οἴκοι τελῶν διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Θετταλούς, διότι εἶχον ἑνωθῇ μὲ τοὺς Πέρσας πολεμοῦντες τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας, μετὰ μίαν κατ' αὐτῶν νίκην τοῦ ἰωροδοκηθεὶς καὶ φοβούμενος τὴν ἐπαπειλουμένην κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἐφόρων ζημίαν ἔφυγεν εἰς τὴν Τέγεαν, ὅπου ἀπέθανεν ἐξόριστος τῆς πατρίδος του, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 476 ἕως 451 ἔτους πρὸ Χρ. Θουκ. α', 89. Λευτυχίδης, Ἡροδ. — 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἄγιδος τοῦ πρώτου τῶν ὁποίων ὑποπτευόμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι ὡς μὴ γνήσιον υἱὸν τοῦ Ἄγιδος καὶ διὰ παρακινήσεως μᾶλλον τοῦ Λυσάνδρου δὲν ἠθέλησαν νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτον ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἄγιδος τὸν μέγαν Ἀγησίλαον. Ξενοφ. Ἀγησ. α', 5. καὶ Λεωτυχίδα.

Λεωχάρης, ου, ὁ (χ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀλυμπ. ὅστις συνειργάσθη καὶ οὗτος μετ' ἄλλων συγχρόνων του ἀγαλματοποιῶν εἰς τὴν εἰκοσιμέτρον τοῦ Θαυμασίου τάφου τοῦ Μαυσώλου ἐν Καρίᾳ, ὁ δὲ Πλίνιος ἀναφέρει καὶ ἄλλας διαφόρους ἐπίσης ἀξιολόγους ἐργασίας τοῦ τεχνίτου τούτου. Παυσ. Πλιν. 36, 5.

Λήδα, ἡ· Ἐπικ. Λήθη. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Γλαύκου καὶ τῆς Λαοφόντης. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 146. ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Τυνδάρεως βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐγέννησε τὴν Τιμάνδραν, Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Κάστορα. Ἀγαπήσας δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς κύκνον, ἐγέννησε καὶ οὗτος ἐξ αὐτῆς τὴν ὡραίαν Ἑλένην καὶ τὸν Πολυδεύκην. Κατὰ τινας ἐγέννησεν ἡ Λήδα δύω ὠὰ τὸ ἓν ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τὸ ἄλλον ἐκ τοῦ Τυνδάρεω, καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου ἐβλάστησεν ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Πολυδεύκης, ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου ὁ Κάστωρ καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 298. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. Τζῆν.

Λήθαιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς Γορτύνης καὶ εἰσβάλλων μεσημβρινῶς εἰς τὴν θάλασσαν. Στράβ. — 2) ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Μαγνησίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἀνακρ. 58. Σ-ράβ.

Λήθαιος, ἡ **Λήθαια**, α, ον, Τῆς Λήθης ἢ εἰς τὸν ποταμὸν Λήθην ἀνήκων· τὸ Λήθαιον πεδίον. Οὕτως ἐκαλεῖτο πεδίον τι περὶ τὴν πόλιν Λεβάδειαν ἐν Βοιωτίᾳ. Θεογν. 106.

Λήθη, ἡ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθνητόντων, ἐλησμόνουν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ κατὰ τὴν ἰδέαν τινῶν ἀρχαίων ἔπινον ἐξ αὐτοῦ καὶ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ψυχαὶ ὅταν ἔμελλον νὰ ἀναζήσωσιν αὖθις, ὥστε οὕτω νὰ λησμονήσωσι καὶ αὐταὶ τὰς ἀπολαύσεις τῶν Ἠλυσίων πεδίων· Πλατ. Σοφ. εἰς Οὐίργ. τὸ Λήθης πεδίον. Τόπος τις καταχθόνιος ὅθεν ἐπλάττετο ὅτι ἐπήγαζεν ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης. Ἀριστ. Πλάτ. — 2) Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Λεβαδείας. — 3) Ὁ τῆς Λήθης ποταμός. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, Flumen Oblivionis παρὰ Λιβ. ὅστις καὶ Βελιὼν ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὁρᾶ.

Λήθος, ὁ. Τίτος τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσσῃ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 843.

Λήϊτος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀλεκτρύονος ἢ Ἀλέκτορος, ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν· Ὁμ. Ἰλ. Β, 494.

Ληλάντων πεδίον, τό. Εὔφορος καὶ τερπνὴ πεδιὰς ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας περὶ τὸν Ληλάντον ποταμόν, ἔχουσα πηγὰς θερμῶν ὑδάτων καὶ μεταλλεῖα σιδήρου· Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 220. Στράβ. ἡ γραφ. Λίλαντον ἔστιν ἥττον ὀρθὴ παρ' Αἰλ. ποικ. ἱστορ. ς', 1. — ὅθεν Ληλάντιος, ία, ιον, τοῦ Ληλάντου, τὸ Ληλάντιον πεδίον. Καλλιμ.

Λήλαντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων διὰ τοῦ Ληλάντου πεδίου δυτικῶς τῆς νήσου· Θεογν. 872.

Λημνίαι, αἱ. Αἱ γυναῖκες τῆς νήσου Λήμνου, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὅτι ρὰ τὸ νὰ κατεστρώνηταν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, ἡ θεὰ αὕτη διήγειρε μῖσος εἰς τοὺς ἐν Λήμνῳ ἄνδρας κατ' αὐτῶν, ὥστε ἐγκαταλιπόντες αὐτὰς ἔλαβον ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῆς Θρᾴκης· αἱ Λημνίαι ἐκδικούμεναι ἐθανάτωσαν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας, συστήσασαι ἰδίαν βασίλισσαν συνιστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν, βασίλισσα δὲ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Ὑψιπύλη θυγάτηρ τοῦ Θόαντος ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 609. Ἀπολλόδ. α', 9, 17. ὅθεν, τὰ Λήμνια ἔργα, αὐτὶ αἱ κακουργίαι τῶν Λημνίων γυναικῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. αὐτοθ.

Λήμνιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, καὶ ὅτι ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖον του· Ἀνακρ. 45, 2.

Λῆμνος, ἡ, Δωρ. Λᾶμνος. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ Μυρίνα· εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐπεκράτησεν ἀρχαιόθεν ἡ λατρεία τοῦ Ἡφαίστου θεοῦ, διὸ καὶ ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖόν του, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός· ἐπὶ ταύτης ὑπῆρχεν καὶ εἰς Λαβύρινθος· τῶν Λήμνιος, κεντρ. Σταλιμένη. Ὁμ. Ἰλ. Α, 594. — ὅθεν Ἐπίρρ. Λημνίως, ἐκ τῆς Λήμνου. Ποιητ. Λήμνιος, ία, ιον· τῆς Λήμνου ἢ ἐκ τῆς Λήμνου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Λήμνου Ἡροδ. — Λημνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Λήμνου ἢ εἰς τὴν Λημνον ἀνήκουσα, καὶ Οὐσιαστ ἡ κάτοικος τῆς Λήμνου.

Δηναῖον, τό, καὶ Ληναιον. Τόπος δημόσιος ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Διονύσου, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ λεγόμενα Ληναῖα, πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, ἐτι δὲ καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ληναῖον καλούμενος. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 504. Στεφ. Βυζ.

Ληναῖος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ληνῶν. Διοδρ. Σικ. δ', 5.

Λεξόβιοι, οἱ· Lexovii. Ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, τὸ ὁποῖον κατὰ Πτολμ. κατοικεῖ τὸ πλείστον μέρος τῆς τῶν Νορμανδίας περὶ τὰ παράλια. Στραβ. Πτολ.

Λεπόντιοι, οἱ, Lepontii, = Δεπόντιοι, ὅπερ ὄρα.

Λέρισσα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Λέρτσσ.

Λέρων, ωνος, ἡ· Lero. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ταυτὴ St. Marguerite. Στράβ.

Λητογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθεῖσα, ἡ Ἄρτεμις. Αἰσχύλ. Ἰδιωτ. ἀντὶ τοῦ

Λητογενής, οῦς. Ὁ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθείς.

Λητοΐδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τῆς Λητοῦς, ὁ Ἀπόλλων. Ὁμηρ.

Λητώ, οῦς, ἡ, Δωρ. Λατώ, Αἰολ. Λέτων, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Ῥωμ. Latona. Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης. Ἡσ. Θεογ. 406. Ἀπολλόδ. α', 2, 5. μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· καταδιωκομένη ὑπὸ τῆς ζηλοτύπου Ἥρας ἔγκυος ἔτι οὖσα καὶ μὴ εὑρίσκουσα μέρος ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ γεννήσῃ, ἀφ' οὗ ἐπλανήθη πολὺν χρόνον, ἔφθασε τελευταῖον ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, τὴν ὁποίαν τότε πρῶτον ὁ Ποσειδῶν ἔκαμεν ἀναδυῆ ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐνταῦθα λέγεται ἔτι ἐγέννησε πρῶτον τὴν Ἄρτεμιν καὶ μετ' αὐτὴν τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀκολούθως θέλων νὰ βιάσῃ αὐτὴν ὁ Γίγας Τιτυὸς ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος Ὀμ. Ὀδ. Λ, 580. Εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐθεράπευσε μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν πληγωθέντα Αἰνείαν. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 447. Ἡ Λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο μ' ἐξοχον μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Λυκίαν, Δῆλον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς δὲ τὴν Κρήτην ἐπαινηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς τὰ λεγόμενα Ἐκδύσια. Αἴτε Λητοῖ, Ὁμηρ. Ἰων. Λητοῦς. Ἡροδ. — ὄθεν. Λητοΐος, ία, ῖον καὶ Λητῷος, συνιζρμ. Λητῶος, τῆς Λητοῦς ἢ εἰς τὴν Λητὼ ἀνήκων· Σοφοκλ. Ἀ. θ. λ. ὄθεν

Λητωΐας, άδος, ἡ, καὶ Λητωΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις. Καλλιμ.

Λιβάνιος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας πόλεως τῆς Συρίας, γεννηθεὶς τὸ 314 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐκ μιᾶς τῶν αὐτόθι ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν. Νέος ἔτι ὢν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, διέτριψε χρόνον τινὰ φημισθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ ῥητορείας καὶ δεινότητος, καὶ εὐνοηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὅστις ἀτίμησεν αὐτὸν μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμίᾳ, καὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας του ἔγραφε πρὸς αὐτὸν διαφόρους ἐπιστολάς. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Αντιόχειαν, ἀπέρασεν αὐτόθι τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του, ἀποβαλὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρονῶν. Σώζονται τοῦ σοφιστοῦ τούτου διάφοροι ῥητορικοὶ λόγοι, μελέται, ἐπιστολαὶ καὶ ὑποθέσεις εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους, πλήρεις Ἀττικῆς εὐφραδείας καὶ κομψότητος, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἐπιτετηδευμένοι. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 750. Harla.

Λιβανῖτις, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ἐν Συρίᾳ. Λουκ.

Λίβενος, ὁ, Libenus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Φοινίκης, ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς τὴν χώραν ταύτην καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς Τύρου ἕως τὴς Τριπόλεως, τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ καλύπτονται τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ὑπὸ χιόνος, ἐξ ὧ καὶ ὠνομάσθη Λίβανον ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ, ἤτοι λευκὸν ὄρος ἐκ τοῦ λαβάν, ὅπερ δηλοῖ λευκόν· περίφημος δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ καὶ παλαιοτάτους κέδρους, τοὺς ὁποίους οἱ Φοίνικες, Σύριοι καὶ Αἰγύπτιοι μετεχειρίζοντο πρὸς ναυπηγίαν· ἦν δὲ καὶ εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ τερπνόν, ἔχον πολλοτάτας πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων σχηματίζονται διάφοροι ποταμοί. Στράβ. Πολύβ. ε', 45. Διονσ. Περ. 901. κατὰ Διόδ. Σικ. ιθ', 22. συνείχετο ὁ Λίβανος μὲ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος τοῦ Ἀμάνου.

Λίβερτας, ἡ, Libertas, Ἐλευθερία. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἰδίως ἐν Ῥώμῃ μία θεότης, ἥτις καθ' Ὑγῖν. προοίμ. σελ. 12. ἐπλάττετο ὡς θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἔχουσα ἰδίαν ναΐν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίνου μεγαλοπρεπεστάτην ὡκοδομημένην, ἔδοτο τοῦ ὁποίου ἐφυλάττοντο διάφορα ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων. Λιβ. 34, 16.

Λίβηθρα, τά, ἴδε Λειβήθρα.

Λιβία, ἡ, καὶ Λίβιος, ὁ, Livia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέροντο πολλαὶ ἄλλαι ἔτοχοι οἰκογένειαι τῶν Ῥωμαίων, πρὸ πάντων ἡ τῶν Δρούσων. Στράβ.

Λίβιος, Τίτος, ὁ. Περίφημος ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς εἰς Πατάβιον πόλιν τῆς Ἰταλίας τὸ 58 ἔτος ἀπὸ Χρ. συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, ἀρχομένην ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς συστάσεως ἕως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ φθανουσαν ἕως τοῦ 744 ἔτους ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, διηρημένην εἰς 140 ἢ 142 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως τινὰ ἐχάθησαν. Φυβρ. Λατιν. βιβλ. I, 11.

Λιβύη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφεως, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Σχολ. Λυκόφρ. 894. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ἀγήνορα καὶ τὸν Βῆλον. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 5.

Λιβύη, ἡ (υυ–). Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ χώρα ἐκείνη τῆς Ἀφρικῆς, ἥτις ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἕως τοῦ Ὠκεανοῦ ἀντικρύ, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὗτος καλεῖ εὐφορωτάτην ἐφ' ὅλης τῆς γῆς. Ὀδ. Δ, 85. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο Λιβύη ὅλον τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ τῶν Συρτέων, ἐτι δὲ καὶ αὐτὴ ὅπασα ἡ ἕως τότε ἐγνωσμένη Ἀφρική, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐνομίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς Νομάδες, ἔχοντες ὀλίγας τινὰς κατοικίας κεχωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἐσπαρμένας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἡρόδ. 2, 16. Στραβ. ιζ'. Πολύβ. — ὄθεν Λιβυηθεν, Δωρικ. Λιβυαθεν, ἐκ τῆς Λιβύας. Θεόκρ. καὶ Λιβυκός, ἡ, όν, τῆς Λιβύας ἢ εἰς τὴν Λιβύαν ἀνήκων. Ἡρόδ. τὸ Λιβυκὸν χωρίον. Χώρα τις ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Μαρμαρικῆς. Ἡροδ. τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, ἢ περὶ τὰ παράλια τῆς Λιβύας κειμένη θαλασσα ἕως τῆς Κρήτης. Στράβ. Τὸ Λιβυκὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Αἰγύπτου καὶ χωρίζον τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὴν Λιβύαν. Ἡρόδ. 2, 124.

Λιβυρνικός, ἡ, όν. Τῶν Λιβυρνίων ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων, ὁ Λιβυρνικὸς παράπλους, τὰ παράλια τῆς χώρας τῶν Λιβυρνίων, ἥτις ἀποτελεῖ μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίδος, κειμένην μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας καὶ σχηματίζουσαν ἓν μέρος τῶν ὀρεινῶν Κροατίας καὶ τῆς ὀρεινῆς Δαλματίας. Στράβ.

Λιβυρνίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἡ τῶν Λιβυρνίων ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκουσα· αἱ Λιβυρνίδες νῆσοι· αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνίων κείμεναι νῆσοι, οὖσαι 40 τὸν ἀριθμόν. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Λιβυρνός, ὁ, Liburnus. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβυρνικῆς χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ. καὶ ἐπίθ. Λιβυρνός, ἡ, όν· τῶν Λιβυρνίων ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Λίβυς, υος, ὁ, πληθ. Λίβυες (υυ). Οἱ κάτοικοι τῆς Λιβύας. Πίνδ. καὶ ἐπίθ. ἀντὶ Λιβυκός, Εὐριπ. — 2) Ὄνομα κύρ. Σπαρτιάτου τινὸς ἀδελφοῦ τοῦ Λυσάνδρου. Ξεν.

Λίβυσσα, ἡ (ῑ). Ἡ κάτοικος τῆς Λιβύας. Ἡροδ. καὶ ἐπίθ. ἀντὶ Λιβυκή. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἀρκτικῶς τῆς Νικομηδείας, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Καρχηδονίου στρατηγοῦ Ἀννίβα. Πλουτ.

Λιβυστικός, ἡ, όν, = Λιβυκός. Αἰσχύλ.

Λιβυστίς, ίδος, ἡ, = Λιβυκή. Ἀπολλ. Ῥοδ.

Λιβυφοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβύας, καταγόμενος ἐκ Φοινίκων, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Καρχηδόνιοι ἰδίως ὡς ἀποίκοι τῶν Τυρίων. Πολύβ.

Λίγγωνες, οἱ, Lingones. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῶν Βελγίων καὶ ἐπὶ τῶν Βοσγιακῶν ὀρέων, ὕστερον σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Στραβ. Τακιτ. Ἱστορ. I, 78. ἔτι καὶ Λίγγωνες. Πολύβ. — 2) Ἔθνος Γαλλικόν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἔνθα εἰσέβαλον ἀνέκαθεν ἐκ τῆς Κελτικῆς Γαλλίας μετὰ τῶν λοιπῶν Γαλλων.

Λίγεια, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων. Εὐσταθ. εἰς Ὀμ.

Λιγύη, ἡ, Liguria, παρ' Ἀπολλ. β', 5. ὅλως Λιγυστική, ὅπερ ὄρα.

Λίγυρ, υρος, ὁ, Liger. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ Κεμμένου (Sevennes) ὄρους καὶ ῥέων βορειοδυτικῶς, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ὠκεανόν. Ἀνέκαθεν ἐπλέετο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ διαφόρων ἐμπορικῶν λαῶν, ἐξαιρετως δὲ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν Ῥωμαίων συνεσέβη τὸ ἐμπόριον τῆς Βρεττανίας μὲ τὸ τῆς Μασσαλίας καὶ Ἰταλίας· ταυτὸν Loire. Στράβ.

Λιγύρων, ὁ (υυ–). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ Ἀχιλεὺς παῖς ἔτι ὤν. Ἀπολλόδ. γ', 13, 5.

Λίγυς, υος, ὁ, Ligur. Ὁ κάτοικος τῆς Λιγυρίας ἢ Λιγυστικῆς χώρας. Ἡρόδ. 5, 9. ἔτι δὲ καὶ λαός τις ἐν Κολχίδι. Ἡροδ. 7, 52.

Λιγυστιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. = Λιγυστίς. Διονσ. Περ. 76.

Λιγυστικός, ἡ, όν. Τῆς Λιγυρίας ἢ εἰς τὴν Λιγυρίαν ἀνήκων· ἡ Λιγυστικὴ, προσυπακ. γῆ, Ligaria. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ τῆς Μισηνείου Ἀκρασίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπικράτειαν τοῦ Πεδεμοντίου τῆς Γενούας καὶ τὸ δουκάτον τῆς Λούκας. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν ἀνέκαθεν ἐπιτήδειοι ἔμποροι καὶ τεχνῖται, ἔχοντες στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Ὁ Κορνήλιος Σκιπίων ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν τὸ 531 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ.

Λιγυστινός, ὁ, = Λιγυς. Πολύβ.

Λιγυστίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. = Λιγυστική, ὄθεν αἱ Λιγυστίδες νῆσοι, αἱ περὶ τὴν Λιγυρίαν νῆσοι.

Λιθοτομίαι, αἱ. Τόποι τινὲς βραχώδεις πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνδόξως ἐσκαμμένοι, χρησιμεύοντες ὡς φυλακὴ διὰ τοὺς καταδικαζομένους. Θουκυδ. ζ', 86. ἔτι δὲ καὶ Λατομίαι. Πλούταρχ.

Λικάττιοι, οἱ, Licates. Λαὸς τῆς Οὐινδελικίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γερμανίᾳ, κατοικοῦντες κατὰ Πτολμ. περὶ τὴν τῶν Βαυαρίων.

Λικινία, ἡ, Licinia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς κλάσεως τῶν Πατρικίων. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Λικίνιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐκ τῆς Λικινίας γενεᾶς, παρὰ Ῥωμ.

Λικύμνα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Τιρυνθίου ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λικυμνίου. Στραβ.

Λικύμνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Μιδείας, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις μόνος ἐκ

τῶν λειπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν διεσώθη, ὅτε οὗτοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχην· τελευταῖον δ' ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους Τληπτολέμου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 663. Ἀπολλόδ. β', 4, 5 — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Σικελίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις ἐπενόησε διαφόρους τῆς ῥητορικῆς τεχνικὰς λέξεις. Πλατ. Φαίδρ. 276.

Λίλαια, ἡ (υ-υ). Πόλις τῆς Φωκίδος, κειμένη ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Θετταλίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 523. — Λιλαιήτης, ἐκ τῆς Λιλαίας.

Λίλαια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Λίλαια. Παυσ. ι', 33.

Λίλαντον, τό, ἴδε Λήλαντον.

Λιλύβη, ἡ (υυ-), = Λιλυβαιον, τό, Διονσ. Περιηγ. 470.

Λιλύβαιον, τό (υυ-υ), Lilybaeum. Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, κείμενον δυτικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο μία ὁμώνυμος πόλις, ταυτὸν Capo di Boco. Πολύβ. 1, 38. — 2) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, οὖσα ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας. — ὅθεν, ἡ Λιλυβαιῖτις, ἴδος, χώρα, ἡ περὶ τὸ Λιλύβαιον.

Λιλυβηΐς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Λιλυβαίου. Λιλυβηὶς ἄκρη, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Λιλυβαίου ἐν Σικελίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ 919.

Λιμενήιον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Λιμενεῖον. Τόπος τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἅπαξ ἀπαντώμ. παρ' Ἡροδ. 1, 18.

Λιμενῆτις, ἴδος, ἡ, καὶ Λιμνᾶτις, ἴδος. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς ἐφόρου τῶν λιμένων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα εὑρίσκετο διάφορα καὶ αὐτῆς εἰς Σκυθίαν, εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Παυσ. δ', 4, 31. β', 7. Ἀνθολ. 3.

Λιμνάδες, αἱ. Νύμφαί τινες ἔφοροι τῶν λιμνῶν. Θεόκρ. ε', 17.

Λίμναι, αἱ. Τόπος τις ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κείμενος πρὸς μεσημβρίαν καὶ ὀλίγον ἀπέχων τῆς Ἀκροπόλεως, πιθαν. διὰ τὴν βελτιώθη αὐτοῦ θέσιν κληθεὶς οὕτως, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρπ. Ἱκτ. 1124. Θουκ. — 2) Προάστειον τῆς πόλεως Σπάρτης ἐν Λακεδαίμονι. Στράβ. — 3) Χωρίον τι μεταξὺ Μαντινείας καὶ Λακωνίας μ' ἱερὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Λιμνᾶτις, ἴδος. Στράβ. — ὅθεν, Λιμναῖος, αία, αῖον τῶν Λιμνῶν ἢ εἰς τὰς Λίμνας ἀνήκων. Στράβ.

Λιμναία, ἡ. Κώμη τις, κειμένη ἀρκτικῶς ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ Κόλπου καὶ ἀνατολικῶς τοῦ Ἀκτίου· ταυτὸν Λουτράκι. Θουκ. β', 80.

Λιμνώρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Λίμυρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶμιᾶς αὐτόθι λίμνης. Στράβ.

Λίμυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυκίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀπαλικοῦ αὐτῆς μέρους· ταυτὸν Μύρα. Στράβ. ιδ'.

Λιβύη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ. Ἡρόδ. 2, 182. Διόδ. Σικλ. ε', 58.

Λίνδιοι, οἱ. Χωρίον τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐκτίσθη ἡ πόλις Γέλα ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Ἀντιφήμου. Θουκυδ. Ζ', 4.

Λίνδος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν τριῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰυδίππης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Λίνδον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου. Πινδ. Διόδ. Σικελ. ε', 57.

Λίνδος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ῥόδου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς περίφημος διὰ τὰ πολυτελῆ ἐν αὐτῷ ἀναθήματα διαφόρων βασιλέων ταυτὸν Λίνδος. Ὅμ. Σχολ. Πινδ. Ὀλυμ. 7. — ὅθεν Λίνδιος, ία, ιον· τῆς Λίνδου ἢ ἐκ τῆς Λίνδου ὤν, καὶ οὐσιαστ. Λίνδιος ὁ κάτοικ. Ἡρόδοτος.

Λίνος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων μουσικῶν καὶ ῥαψῳδῶν Θηβαίος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Οἴαγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, Ἀπολλόδ. α', 3, 2, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν δι' ὀργάνων μελῳδίαν, διδάξας τὸν Ὀρφέα καὶ Ἡρακλέα τὴν μουσικὴν τέχνην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐφονεύθη, κτυπηθεὶς διὰ τῆς κιθάρας ἐν ᾧ τὸν ἐδίδασκεν. Ἀπολλόδ. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐθανατώθη αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, διότι ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον εἰς τὴν τέχνην τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. 9, 29. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Σ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. (τὸ ι εὑρίσκεται παντοῦ βραχύ. Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 570. Ἡσ. Δείψ. 1. Θεόκρ. κ', 103. ἡ δὲ γραφὴ Λῖνος ἔστιν ἡμαρτημένη.)

Λίξος, ὁ. Τίος τοῦ Λίγύπτου ἐκ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Λίπαξος, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κροτσιάας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλύνθου. Ἡρόδτ. 7, 123.

Λιπάρα, ἡ (υυ-), Λιπάρα. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σικελίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλέττετο ὅτι ὁ Αἰόλος Διὸς τῶν ἀνέμων εἶχε τὴν κατοίκησίν του, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ εὔλιμενος, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἐπιτήδειοι πειραταί· ταυτὸν Lipari. Θουκ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 47. πληθ. αἱ Λιπάραι, = αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Στράβ. — ὅθεν, Λιπαραῖος, αία, αῖον, τῆς Λιπάρας ἢ ἐκ τῆς Λιπάρας ὤν, καὶ Λιπαραῖαι νῆσοι, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Πολυβ. οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λιπάρας· καὶ ἐπίθετ. τοῦ Ἡφαίστου. Θεοκρ. αἱ Λιπαραίων νῆσοι, = Αἰόλου νῆσοι. Πολύβ. — 2) Λιπαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λίπαρος, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Αὔσονος, ὅστις βιασθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν νὰ φύγῃ τὴν Ἰταλίαν, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν καὶ κατῴκησε τὰς τότε ἐρήμους ὅτι Λιπάρας νήσους· τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἰόλος. Διόδ. Σικελ. ε', 7.

Λιρίμιρις, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρούνων, πιθαν. ἡ νῦν Oldenfeld πλησίον τῆς Ἀμβούργης. Πτολ. β', 11.

Λίρσαι, αἱ. Πόλις τῆς Κροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡρόδτ. 7, 123.

Λίσσος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ὃς τις ῥέων δυτικῶς τοῦ Ἕβρου, εἰσβάλει εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ἡρόδτ. 7, 108.

Λισσός, ὁ, καὶ ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Δαλματίας, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τὴν ὁποίαν ὁ Διονύσιος τύραννος τῶν Συρακουσῶν εἶχε ἤδη πρότερον αὐξήσει καὶ ἐνισχύσει δι' ἐχυρῶν τειχῶν· ταυτὸν Alessio. Διόδ. Σικλ. ιε', 13, ἔνθα εὑρίσκεται κατὰ θῆλ. γέν. ὄρσεν. δὲ παρὰ Πολυβ. α', 12.

Λιταί, αἱ. Συμβολικαὶ θεότητες θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἄτης, παριστανόμεναι ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου χωλαί, ῥυτιδωδεῖς καὶ τυφλούσας ἐνίοτε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἄτην. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 502. — 2) Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται καὶ ἡ ἐννάτη ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου. Πλάτ. Πρωτ. 428.

Λιχάδες, αἱ (Λίχαι) [ᾰ]. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι, κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκύρφεια, Κάρηστα καὶ Φωκαΐα. Στράβ.

Λίχας, ου, ὁ, καὶ Λείχας, Ἰωνικ. Λίχης. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἀνέθρεψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τλλον· διὰ τοῦ Λίχου τούτου ἐπεμψεν ἡ Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸ ὀλέθριον ἔκεινο ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἦν βεβαμμένον εἰς τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέσσου καὶ τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενόμενος παράφρων, ἔρριψε τὸν δυστυχῆ τοῦτον ὑπηρέτην του ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφοκλ. Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι εὗρε τὰ ὀστᾶ τοῦ Ὀρέστου. Ἡρόδτ. 1, 67. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἄκραν φιλοξενίαν καὶ φιλοφροσύνην. Σειφ. Ἀποφθ. α', 2, 61. Λείχας, παρὰ Ξεφ. Ἑλλ. γ', 2, 21.

Λογγῖνος, ὁ, Διονύσιος. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς καὶ περίφημος ῥήτωρ, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς κατά τινας μὲν ὑπῆρχον αἱ Ἀθῆναι, κατ' ἄλλους ἡ Ἔμεσα ἐν Συρίᾳ, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, περιλαβὼν δὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἐξαιρετ. διατρίψας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Ἀθήναις χρόνον ἱκανόν, ἤκουσε τοὺς τότε ἀρίστους διδασκάλους τῆς ῥητορικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας· ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα κατὰ πρόσκλησιν τῆς βασιλίττης Ζηνοβίας εἰς τὴν Παλμυρανὴν τῆς Συρίας, διετρίβε παρ' αὐτῇ ὡς διδάσκαλος καὶ συμβούλος της, ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς κυριεύσας τὴν πόλιν ταύτην καὶ λαβὼν τὸν Λογγῖνον αἰχμάλωτον, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν τὸ 273 ἔτος μετὰ Χρ. σώζεται τοῦ ῥήτορος τούτου μία πραγματεία περὶ ὕψους λόγου. Φαβρ. Ἑλλ. VI, σελ. 78.

Λόγγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σιωτίας, ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, Πτολμ. ταυτὸν Linn Loch κατὰ Mannert.

Λόγγος, ὁ. Μυθιστοριογράφος Ἕλλην, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἢ πέμπτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται τέσσαρα βιβλία τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην.

Λοίμιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω διότι ἀπήλλαξε τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν ποτὲ λοιμώδη νόσον. Μακρβ. α', 17.

Λόκρα, ἡ, Locra. Ποταμὸς τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα), ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν. Πτολ. γ', 2. πιθαν. ὁ νῦν Talaro.

Λοκρικός, ἡ, όν. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λοκρούς ἀνήκων. Συρίβ.

Λοκρίς, ίδος, ἡ ἐπίθετ. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λοκρούς ἀνήκουσα. Πλάτ. — καὶ οὐσιαστ. προσωπαμ. γυνή. Ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν. Πινδ. — 2) προσ. παμ. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Λοκρῶν ἐν Ἑλλάδι. Θουκδ. — καὶ ἡ χώρα τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκυδ. γ', 103.

Λοκροί, οἱ. Ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον πρότερον ἀνεφέρετο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Αἰόλεις, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Λοκροὶ ἀπὸ τοῦ Λοκροῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιτύωνος· ἐδιηρούντο δὲ οἱ Λοκροὶ οὗτοι εἰς τέσσαρας φυλάς ἢ λαούς, ἐξ ὧν οἱ μὲν τρεῖς κατῴκουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ τέταρτος μετέβη εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 527. — 1) Λοκροὶ οἱ Ἐπικνημίδιοι. Οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸ ὄρος Κνημῖδα παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, χωριζόμενοι ἀρκτικῶς διὰ τῆς Οἴτης ἀπὸ τὴν Θετταλίαν· διὰ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν ῥέουσι οἱ ποταμοὶ Βοάγριος καὶ Φοίνιξ. Τὸ Θρόνιον ὑπῆρχεν ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ὀχυρωτέρα αὐτῶν πόλις μὲ ἕνα προσφυῆ λιμένα, ἀπέχοντα 20 σταδία ἀπ' αὐτῆς. Στράβ. ι'. Ἀπολλόδ — 2) Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι. Κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τῶν Ἐπικνημιδίων ἀπέναντι τῆς Εὐ-

βαίας, κατὰ Στράβ. σχηματίζοντες ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν λαὸν μὲ τοὺς Ἐπικνημιδίους· μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Ὀπούς. Θουκυδ. — 3) Λοκροὶ οἱ Ὀζόλαι. Κατοικοῦντες περὶ τὸ νοτειοδυτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Ἡρόδ. οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Ἐσπέριοι Λοκροί. Στράβ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας ταύτης ὑπῆρχεν ἡ Ναύπακτος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Παυσ. ι', 38. Ἀπολλ. β', 8, 2. ἔτι δὲ ἡ Ἀμφισσα ἀρχαία μητρόπολις μὲ μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν. Διόδ. Σικελ. — 4) Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι. Οὗτοι ἦταν ἀποικία τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, εἶτινες περὶ τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 24 Ὀλυμπ. ἐλθόντες εἰς τὰ μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, κατῴκησαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Λοκρούς· ἐσχημάτιζον δὲ οὗτοι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν τοῦ Ζαλεύκου, ὕστερον δὲ ἐξασθενοῦσαν κατ' ὀλίγον διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας των, ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πύρρου, τῶν Ἱερωνυμείων καὶ τελευταίων ὑπετάχθησαν κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν. Ἡρόδ. 6, 23. Πολύβ. ιβ', 5. Σαρίβ. ς'.

Λοκροί, οἱ, Locri. Μητρόπολις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Βρεττίας χώρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν της, πλησίον τῆς ὁποίας ἦτο ὁ μέγας καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Περσεφόνης, τονόποιον ὁ Πύρρος κατεχρύσωσε. Θουκυδ. ζ', 35. Διόδρ Σικελ. ιδ', 34. Πολύβ. ιβ'. 5. τανῦν ἐρείπια ἐπὶ τοῦ Torre di Pagliapoli λεγομένου· — ἔτι, οἱ Ἐπιζεφύριοι, Στράβ.

Λοκρός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Φυσίου καὶ ἔκγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, βατιλεὺς τῆς Λοκρίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Λοκροὶ πρότερον Λέλεγες καλούμενοι. Ὁ υἱὸς τοῦ Λοκροῦ τοῦτον Ὀποῦν ἔκτισε τὴν πόλιν Ὀποῦντα. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531. Κατὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 9, 35. ὑπῆρχεν ὁ Λοκρὸς υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας. — 2) Ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου. Παυσαν. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος χώρας.

Λόλλιος, ὁ, Lollius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθλ.

Λόξα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Σκωτίας, ῥέων ἀνατολικῶς, πιθαν. ὁ νῦν Struth. Πτολμ. Mannert.

Λοξίας, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἦταν ὡς ἐπὶ πολὺ λοξοὶ καὶ ἀμφιρρέπεις. Σχολ. Ἀριστφ. Πλουτ. 8.

Λοξώ, οὖς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 292.

Λόρυμα, τὰ, ἴδε Λώρυμα.

Λούγδονον, τό (Λουγδοῦνον, Ἡρωδ.), Lugdunum. Ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Αἰδούων, κειμένη ἐπὶ τῆς συρροῆς τοῦ Ῥοδάνου καὶ Ἄραρος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν καὶ μεγάλην ἀποικίαν ταυτὴν Lyon. Στράβ. καὶ Λουγδοῦνον, Δίων Κάσσ.

Λουγδοῦνον, τό, = Λούγδονον. Ἡρωδν.

Λούγδουνος, ἡ, Lugdunum Convenarum. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας· ταυτὴν Bertrand. Στράβ. δ', Πτολμ. β', 7.

Λούγοδον, τό, Lugdonum Batavorum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ· ταυτὴν Leyden. Πτολμ. β', 19.

Λουγόδουνον, τό, = Λούγδονον. Δίων Κάσσ.

Λουδίας, ου, ἴδε Δυδίας.

Λοῦκα, ἡ, Luca. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὴν Lucca. Στράβ.

Λουκουρία, ἡ, Lucaria. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως καὶ Νουκερία Ἀπούλων καλουμένη. Πτολμ. γ', 1. ἀποικία Ἑλληνική, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Στραβ. ε'. Πολύβ. ταυτὴν Lucera. — ὅθεν Λουκερῖνοι, οἱ κάτοικοι.

Λουκιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεύς, γεννηθεὶς εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας καὶ ζήσας κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐξ εὐτελοῦς καὶ πενιχρᾶς οἰκίας· διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς τὴν ῥητορικὴν καὶ σοφιστικὴν τέχνην εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπιδείξας παντοχοῦ τὴν ἐξοχον καὶ δεινὴν αὐτοῦ περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι ἐπιτηδειότητα καὶ εὐφυΐαν. Ἐκ τῆς Γαλλίας μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεις περερχόμενος τὸν σοφιστὴν καὶ διαλόγων, τελευταῖον ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τοπάρχης τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν εἰς πρεσβυτικὰς ἡλικίας. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν ἱκανά, περιλαμβάνοντα διάφορον καὶ ποικίλην ὕλην, πρὸ πάντων ἐκ τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς τῶν συγχρόνων του καταστάσεως μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐγράφειαν γεγραμμένα. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 328. (παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὑρηται τὸ α καὶ βραχύ· παραβλ. Spitzner. Προσῳδ. §. 55. ε.)

Λουκίλλα, ἡ, Lucilla. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Λουκίλλιος, ὁ, Lucillius. Πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως τῶν Ῥωμαίων, θεῖος τοῦ μεγάλου Πομπηίου, γεννηθεὶς τὸ 605 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 46 χρόνων, τὸν ὁποῖον ὁ κριτικὸς Κοϊντιλιανὸς συγκρίνει μὲ αὐτὸν τὸν Ὁράτιον, ἀποδεικνύων αὐτὸν ἄνδρα πολυμαθέστατον.

Λούκιος, ὁ, = Λεύκιος. Lucius. Ἀνθλγ.

Λουκοτεκία, ἡ· ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Λουκοτοκία, ἡ. Στράβ. δ', καὶ Λουκοτεκία, Πτολ β', 8. Lutecia Parisiorum. Μητρόπολις τῶν Παρισίων ἐν τῇ Λουγδουνικῇ Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπῆρχεν ἡ πόλις αὕτη μικρά, εἰς τὴν ὁποίαν εἴχετο ἱκανὸν ἐμπόριον διὰ πλοίων τὸ ὁποῖον ἐφέροντο παντοχόθεν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ· εἰς ταύτην ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων ὁ ἀποστάτης Ἰουλιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 360 ἔτος μετὰ Χρ. — ταυτὴν Παρίσιον, Paris. πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας

Λούκουλλος, ὁ, = Λεύκολος.

Λουκούμων, ωνος, ὁ, ἴδε Λυκόμων.

Λουκρήτιος, ὁ, Lucretius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις,

Λοῦνα, ἡ, Luna, ὁ Σελήνης λιμήν, παρ' Ἕλλησι. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα ἕνα προσφυῆ λιμένα· ταυτὴν Lunegiana Στράβ.

Λουπερκάλια, τά, προσυπακ. ἱερά. Ἑορτὴ παρὰ Ῥωμαίοις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Πανὸς κατὰ τὴν 15 ἡμέραν τοῦ Φευρουαρίου μηνός, κατ' ἣν ἔθυον μίαν αἶγα εἰς τὸν θεὸν τοῦτον. Πλουτ. Ῥωμλ. 17.

Λουπίαι, αἱ, Lupiae. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Καλαβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ταυτὴν Leccio. Στράβ.

Λουπίας, ου, ὁ, Lupia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας ὅστις κατὰ Στράβ. γινόμενος πλευστὸς ἐκβάλλει εἰς τὸν Ὠκεανόν· ταυτὴν Lippe. Στράβ. ζ.

Λουσηΐς, ίδος, ἡ. Τῶν Λουσῶν ἡ εἰς τὴν πόλιν Λουσοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀνήκουσα. Ἀνθλ.

Λουσία, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λουσιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Λουσίας ὢν. Δημ.

Λουσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ, κληθείσης οὕτως ἀφ' ὅτου βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐλούσθη εἰς τὸν Λάδωνα ποταμὸν διὰ νὰ καθαρισθῇ. Παυσ. η', 25.

Λουσιτανία, ἡ, = Λυσιτανία. Διόδρ. Σικ.

Λουσοί, καὶ Λουστοί· οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Κλείτορος, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀτέμιδος. Παυσ. Καλλ. Ἔμ. Ἄρτεμ. 235. — ὅθεν, Λουσιεύς, έως, καὶ Λουσιάτης, ου, ὁ (α), ὁ κάτοικος.

Λουτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ. καὶ Λουτατία, Lutatia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ οἰκογενειῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κατούλων.

Λυαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος καὶ καταπαύοντος τὰς τῶν θνητῶν μερίμνας. = Λύσιος. Ὀρφ. λείψ.

Λυγδάμις, υος, ὁ. Βατιλεύς τις τῶν Κιμμερίων ἐν Σκυθίᾳ ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἦλθε καὶ ἀπειλαστάθη εἰς τὴν Βιθυνίαν. Καλλιμ. Ἄρτεμ. 252. — 2) Ἰατὴρ τῆ Ἀρτεμισίᾳ βατιλίστης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδ. 7, 99.

Λύγιοι, οἱ, καὶ Λυοῖοι, Στράβ. ζ. Λοῦγοι, Λούτιοι. Πτολμ. β', 11. Lygii καὶ Ligii. Ἓν ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων καὶ μεγαλητερων ἐθνῶν τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς ἐν μέγα μέρος τῆς νῦν Σιλεσίας καὶ Πολωνίας καὶ ὄντες διηρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, οἱ Βουρροί, Ἑλύσιοι Ἄριοι, Διδοῦνοι, Αἰλουαίωνες, Ναχαρβαλοὶ καὶ ἄλλοι. Πτολ. Δίων Κάσσ. παρὰ τοῖς ὕστερον συγγραφ. δὲν ἀπαντᾶται οὐδ' ὅλως τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα τῶν Λυγίων.

Λυγκεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, περίφημος ἐν τῇ ἡρωϊκῇ ἐποχῇ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὀξυδερκειαν, ὥστε ἐπλάττετο ὅτι ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν κεχρυμμένα. Εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ὕστερον δὲ συνεστρατεύσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολλ. α', 9, 16. γ', δ', 3. Κατὰ Πίνδ. ἐφονεύθη ὁ Λυγκεὺς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἴδας ἐμονομάτησε τὸν Κάστορα μονομάχητας μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἰδαείρας Πινδ. Νεμ 10. — ὅθεν παροιμ. π' Ὀξύτερον βλέπειν Λυγκέως. Ἀριστφ. Πλουτ. 210. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Ὑπερμνήστραν θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, ἀπέφυγε μόνος οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν θάνατον· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν Ὑπερμνήστραν, διεδέχθη τὸν Δαναὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄβαντα, Ἡσ. Ἀσπ. 327. Ἀπολλ. β', 1, 4 Πινδ — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου. Ἀποστρ. β', 7, 8. — 4) Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεσπαράχθη. Ἀπολλ. γ', 4, 4. — ὅθεν, Λυγκεῖος, εία, εῖον, ἐπικ. Λυγκήϊος. Τοῦ Λυγκέως ἢ εἰς τὸν Λυγκέα ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 125.

Λυγκησταί, οἱ, ἐνικ. Λυγκηστής, οῦ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς αὐτόθι Λυγκηστίδος χώρας. Θουκυδ. β', 99. καὶ, Λυγκεσταί. Διόδρ. Σικελ.

Λυγκηστίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη νοτιοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος καὶ Ἐριγόνος ποταμῶν. Στέφ. Βυζ.

Λύγκος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Θουγ. δ', 83, 124. Στέφ. Βυζάντιος.

Λύδδα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρείας, ἥτις ἄλλως Διόσπολις ἐκαλεῖτο. Ἰώσηπ.

Λυδή, ἡ. Ἡ λίμνη τοῦ Λυδοῦ. Ἡκάτοιος τῆς Λυδίας ἐν τῷ μικρᾷ Ἀσίᾳ. — 2) Λύδη, ἡ, παρεξυπν. Ἡ ἐραστρία τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου. Ἀθήν. ιγ', σελ. 598. Ἀτκλητ. 36.

Λυδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἄκρως εὔφορος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι, κειμένη μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας καὶ Αἰγαίου πελάγους, τῆς ὁποίας τὰ πρὸς δυσμὰς παράλια κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν Ἰώνων. Ἐσχημάτιζεν ἡ Λυδία ἀρχαιόθεν ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πλουσίων βασιλείων τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον διὰ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Περσικῆς ἐπικρατείας, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ παλατίων τῶν ἀρχαίων βασιλέων της καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον μετὰ ταῦτα τὴν κοθέδραν των οἱ σατράπαι τῆς Περσίας. Ἡρόδ. Ξενοφ. Περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἄρχισαν νὰ βασιλεύωσιν εἰς τὴν Λυδίαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἄργωνος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκμιᾶς δούλης τῆς βατιλίσσης Ὀμφάλης. Ἡ γενεὰ αὕτη διέμεινεν ἄρχουσα 505 χρόνους ἕως τοῦ Κανδαύλου τελευταίου βασιλέως· ἀπὸ τούτου μετέβη ὁ θρόνος τῆς Λυδίας εἰς τοὺς Μερμνάδας ἕως τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅστε οἱ Πέρσαι ἐπὶ μεγάλου Κύρου καταστήσαντες τὴν χώραν ταύτην μετὰ τῆς λοιπῆς Ἀσίας, τὴν ἔνωσαν μὲ τὰ μέγα Περσικὸν βασίλειον. Ἡρόδ. 1, 7. Διον. Ἁλικ. — ὅθεν Λύδειος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Λύδιος, ία, ιον· τῆς Λυδίας ἢ εἰς τὴν Λυδίαν ἀνήκων. Αἰτχ. Ἡρόδ. ἔτι, Λύδιος, ὁ, ἡ, ον, ἡ Λύδιος φωνή. Λουκ. ἀλληθ. Ἰστρ. α', 8. — Λυδικός, ἡ, όν, = Λύδιος Ἡρόδ. — ἡ Λυδική, αὐτὶ ἡ Λυδία καὶ Λυδικός, ἡ, όν, τῆς Λυδίας ἢ ἐκ τῆς Λυδίας ὤν.

Λυδιάδας, α, ὁ (-νυ-). Ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολύβ.

Λυδίας, ου, Ἰων. Λυδίης, εω, ὁ, Λυδίας, παρὰ Στράβ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, σχηματίζων τὸν πρὸς δυσμὰς βρόγχιον τοῦ Ἀξιοῦ· τανῦν Καρασμάν. Ἡρόδ. 7. 127.

Λυδοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Λυδίας ἐν Ἀσίᾳ πρότερον Μῄονες καλούμενοι. Ἡρόδ.

Λυδός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄτυος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Λυδίας, καθ' Ἡρόδ. ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ Μυσοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Λυδία. Ἡρόδ. 1, 7, 171.

Λυκαβηττός, ὁ, καὶ Λυκαβητός. Ζουϊδ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Πλάτ. Κριτ. σελ. 112.

Λύκαιον, τό (ῠ), ἢ τὸ Λύκαιον ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον μεσημβρινῶς, ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πανός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον οἱ θεοὶ οὗτοι ἰδίους ναούς, καὶ ἔνθα ἐξαιρέτως ἐπεκράτησεν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία τοῦ Διός, ὅθ' ὃ καὶ οἱ ἐγχώριοι ὑπελάμβανον τὸ ὄρος τοῦτο ὡς κατεῖλον τῶν θεῶν ὀνομάσαντες τὸ ἀληθὲς Ὄλυμπον καὶ Ἥραν κορυφήν. Θουκ. ε', 16. Παυσ. η', 38. πανῦν Τετραγί.

Λυκαῖος, αία, αῖον. Τοῦ Λυκαίου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λύκαιον ἀνήκων· καὶ, Λυκαῖος. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. η', 38. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Πανός, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς αὐτοῦ μὲ ἓν ἱερὸν ἄλσος. Παυσαν. η', 38. — 3) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Σικυῶνα, ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης ἀπὸ τῶν λύκων, οἵτινες ἠφάνιζον ποτὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν. Παυσαν. β', 9.

Λυκαινίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλιμ.

Λυκάμβης, ου, ὁ. Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιητὴς Ἀρχίλοχος διὰ ὑποσχέσεως τοῦ ἰδίου πατρός της· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἀπαρνήθη τὸν λόγον του μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον τὴν νέαν θυγατέρα του, ὁ Ἀρχίλοχος παροργισθείς, ἐσατύρησεν αὐτὸν μὲ τοιοῦτον σκωπτικὸν καὶ δηκτικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Λυκάμβης ὑπὸ ἀμηχανίας ἔγινεν αὐτόχειρ. Ἀνθολγ. Λουκ. Ἐρωτ. 3.

Λύκανθος, ὁ (ῠ) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ.

Λυκάονες, οἱ· ἐνικ. Λυκάων (υ--). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὀνομασθέντες οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Λυκάονος. Ξενοφ. Διον. Περ. 857.

Λυκαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Φρυγίαν, Κιλικίαν, Γαλατίαν καὶ Καππαδοκίαν καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλέως Λυκάονος· ἦν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, ἔχουσα ὀλίγας πηγὰς ὑδάτων, ἡ δὲ ἔκτασίς της ἦν μέλις 21 τετραγ. μιλ. γεωγραφ. Ξενοφ.

Λυκαονίδης, ου, ὁ (ῐ). Πατρωνυμ. ὀνομα. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ Μαίναλος ἢ ὁ Ἀρκάς. Θεοκρ. Εἰδ. α', 125.

Λυκαονικός, ή, όν. Τῆς Λυκαονίας ἢ εἰς τὴν Λυκαονίαν ἀνήκων. Στράβ.

Λυκαόνιος, ία, ιον. Τοῦ Λυκάονος, ὁ εἰς τὸν Λυκάονα ἀναφερόμενος, ἡ Λυκαονὶς ἄρκτος, = Καλλιστώ, ὅπερ ὄρα. Καλλιμ. εἰς Δι. 41. — 2) Ὁ εἰς τὴν χώραν τῆς Λυκαονίας ἀνήκων. Ἀνθολ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας.

Λυκάρητος, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου, Ἡρόδ. 3, 143.

Λυκάριος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Λυκάστης, ου, ὁ. Τίὸς Μίνωος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἰτώνης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἴδαν θυγατέρα τοῦ Κορύβαντος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς Μίνωα τὸν δεύτερον. Διόδωρ. Σκλ. δ', 62. ἄλλως δὲ ὁ Μίνως οὗτος ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διός· ἔτι δὲ καὶ Λύκαστος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐστάθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 647.

Λυκαστία, καὶ Λύκαστος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς αὐτόθι Θεμισκύρας. — ὅθεν, Λυκαστιεύς, ία, ιον, τῆς Λυκαστίας ἢ εἰς τὴν Λυκαστίαν ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. 999.

Λύκαστος, ἡ (ῠ). Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη μεσημβρινῶς, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Λυκαστὴς υἱὸς τοῦ Μίνωος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 647. Εὐστάθ. αὐτόθ. — ὅθεν, Λυκάστειος, εία, ειον, ὁ εἰς τὴν Λύκαστον ἀνήκων. Ἀνθολ. ἔτι καὶ ἄρσεν. ὁ Λύκαστος, παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λυκάων, ονος, ὁ (υ--). Τίὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Μελιβοίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν, Ἀπολόδ. γ', 8, 1. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχε ὁ Λυκάων υἱὸς τοῦ Ἀζαῖος καὶ ἔγγονος τοῦ Πελασγοῦ. Διον. Ἁλικ. α', 11. Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος εἰσήγαγεν ἐνταῦθα τὴν λατρείαν τοῦ Δυκαίου Διός, ἐξημερώσας τὰ εἴσετι ἄγρια καὶ θηριώδη ἤθη τῶν ἀρχαίων Ἀρκάδων. Παυσ. η', 2 Τούτου τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς λέγεται ὅτι ἐκραύπνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ὠμότητά των, τὸν δὲ Λυκάονα μετεμόρφωσεν εἰς λύκον, διότι ἐλθὼν ποτὲ ὡς ἀγνώριστος ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λυκάονος, κατεγελάσθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων των, οἵτινες παρέθηκαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς φαγητὸν ἀνθρωπίνους σάρκας, θέλοντες νὰ δοκιμάσωσιν οὕτω τὴν θείαν φύσιν τοῦ φιλοξενουμένου. Σενίδ. Ὀβιδ. μεταμ. I, 214. μόνος δὲ ὁ Νυκτεὺς ἐκ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ Λυκάονος διεσώθη διὰ μαντείας τῆς Γῆς. Ἀπολόδ. εἶχεν ἴσως ὁ Λυκάων ὑὸν θυγατέρας τὴν περίφημον Καλλιστώ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα καὶ τὴν Θεάν, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δρύοπα. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 480. Heyne εἰς Ἀπολόδ. σελ. 263. — 2) Πατὴρ τοῦ Παιδάρου ἑνὸς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 826. — 3) Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτε οὗτος ἐπίασεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 333. Ἀπολόδ. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενοφ.

Λύκειον ἢ Λυκεῖον, τό, Lyceum. Ἓν ἐκ τῶν τριῶν περιφήμων ἀρχαίων γυμνασίων τῶν Ἀθηνῶν, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ, καὶ ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος. Κατά τινας ἐκτίσθη τὸ γυμνάσιον τοῦτο πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Περικλέους καὶ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Λυκούργου· τὰ περὶ αὐτὸ τεῖχη ἦσαν κεκοσμημένα μὲ διαφόρους εἰκόνας καὶ διάφορα δένδρα καὶ ἐσχημάτιζον τερπνοὺς καὶ κατασκίους ἐν αὐτῷ τόπους. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ζ'. Παυσ. α', 19. εἰς τὸ Λύκειον τοῦτο ἐδίδαξε πολὺν χρόνον ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φιλοσοφίαν του· ὕστερον δὲ ἠφανίσθη ἐξ ὅλου ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Σύλλα, ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰς Ἀθήνας· ἴδε τὸ Λύκειον, κατὰ Παυσαν. α', 19, 4. ἀπὸ τοῦ Λυκείου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Πλάτ. Δυσ. σελ. 203.

Λύκειος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Λυκαῖος, ἀριθμ. 3. παρβλ. Παυσαν. β', 19, 3. ἢ ὡς προστάτου τῆς ἐν Ἀσίᾳ Λυκίας χώρας. Αἰτχ. Ἑπτ. Θηβ. 145. ἴδε Λύκιος.

Λύκειος, εία, ειον, καὶ Λύκειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Λυκείου, ὁ εἰς τὸν Λύκειον Ἀπόλλωνα ἀνήκων, ἡ Λύκειος ἀγορά, τόπος δημόσιος πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος ἐν Ἄργει. Σοφοκλ. Ἠλ. 7. — 2) = Λύκαιος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 203. τὰ Λύκεια ὄρεα, = τὸ Λύκαιον.

Λυκηγενής, οῦς, ὁ (Λυκία, γένος). Ὁ ἐκ Λυκίας ὢν ἢ καταγόμενος, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς γεννηθέντος κατά τινα διήγησιν ἐν Λυκίᾳ τῆς Ἀσίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 101. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι.

Λυκία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Τροιζῆνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου. Παυσ. β', 31.

Λυκία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Φρυγίαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Παμφυλίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρίαν καὶ πρὸς νότον μὲ τὴν Θάλασσαν, πρότερον Μιλυὰς καλουμένη. Ἡρόδ. 1, 173, ἥτις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον ὠνομάσθη Λυκία ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Κατὰ Στράβ. αἱ πόλεις τῆς Λυκίας ἐσχημάτιζον ἀνέκαθεν πρὸς ἀλλήλας μίαν συμμαχικὴν πολιτείαν ὁμοίαν μ' ἐκείνην τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων, ἔχουσαι ἴδιον ἀρχηγὸν Λυκίαρχον λεγόμενον καὶ συγκροτοῦσαι κοιναὶς μεταξύ των συνελεύσεις. — Ὅμ. Ἰλ. Β,

877. Διόδ. Σικλ. ιε'. — ὅθεν Λυκίηθεν, ὁκ Λυκίας, καὶ Λυκίηνδε, εἰς τὴν Λυκίαν. Ὅμρ.

Λυκιακός, ή, όν. Τῆς Λυκίας ἢ εἰς τὴν Λυκίαν ἀνήκων. Λουκ.

Λυκίδας, α, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Λυκίδης (υυ-). Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. Μεταμορ. XII, 310. — 2) Βουκολικός τις ποιητής. Μόσχ. Εἰδ. γ', 96. — 3) Δοῦλος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου. Δημ.

Λυκίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὡμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου. Ἡρόδοτ.

Λυκίνος, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. ὄνομ. παρ' Αἰσχ. καὶ Λουκιανῷ.

Λύκιοι, οἱ (ῠ). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σόλυμοι καὶ Τερμίλαι καλούμενοι, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 876. Ἡρόδοτ.

Λύκιον, τό (υυυ). Ὁ ναὸς τοῦ ἥρωος Λύκου ἐν Ἀθήναις, διάφορος τοῦ Λυκείου. Πλούταρχ. Θησ. 26.

Λύκιος, ία, ιον (ῠ). Τῆς Λυκίας ἢ ἐκ τῆς Λυκίας ὤν. Ἡρόδτ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὅμρ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Δαναὸς ἔκτισεν εἰς τὸ Ἄργος ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. β', 19. ἐκ δὲ ἑτέρου ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ εἰς τὰ Πάταρα πόλιν τῆς Λυκίας, ἔνθα ὡσαύτως ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Πινδ. παρβλ. Εὐτυπίδ. εἰς Ὀδυσ. Ξ, 161.

Λύκιος, ὁ (ῠ). Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπελλ. γ', 8, 1. — 2) Τίς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 3) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος. Παυσ. — 4) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐκστρατείαν ἐν Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἀνάβασ. δ, 3.

Λύκις, ιδος, ὁ (υυ). Κωμικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστοφ. Βατραχ. 14.

Λυκίσκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Λυκόα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Μαινάλιου ὄρους, ἔνθα ἦν ἐν ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. η', 36.

Λυκοάτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐν Λυκόᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας ναοῦ αὐτῆς Παυσ. η', 36.

Λυκομήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Παρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγκαίου. Παυσ. ξ', 4. — 2) Τίὸς τοῦ Κρέοντος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡγεμόνων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84. — 3) Βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηϊδαμείας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θάλαμον ἔκρυφεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα καὶ ὅπου οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Δηϊδαμείας τὸν Νεοπτόλεμον· ὁ Λυκομήδης οὗτος ἐκρήμνισε τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν Θησέα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν προσποιηθεὶς ὅτι ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὰ ἐν Σκύρῳ πατρικὰ αὐτοῦ κτήματα. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 508. Ἀπολλ. γ', 13. Πλουτ. Θησ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδτ. — ὅθεν, Λυκομήδεις, ίδος, ἡ. Τοῦ Λυκομήδους ἢ ἐκ τοῦ Λυκομήδους οὖσα, ἢ καταγομένη· ἡ Δηϊδάμεια. Βι. ιε', 8.

Λυκόμων, ωνος, ὁ Lucumo. Ὅνομ. Κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Διον. Ἁλικ. Λουκούμων, παρὰ Στράβ.

Λυκόοργος, ουο, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Λυκοῦργος, ὅπερ ὄρα.

Λυκοπολίτης, ου, ὁ, ἴδε Λύκων πόλις.

Λυκόρμας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας ὕστερον Εὐήνος ὀνομαζόμ., ὅπερ ὄρα. Ἀπολλόδ. α', 7, 8.

Λυκόρτας, α, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ἱστοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας, δεξιᾶς μεγάλας καὶ λαμπρᾶς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ ἐνδόξου Φιλοποιμένος, ὧν ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως· σταλεὶς δὲ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς, διεπραγματεύθη μὲ ζῆλον τὰ συμφέροντα τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλοποιμένος ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἐκλεχθεὶς ὁ Λυκόρτας στρατηγὸς τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, εἰσέβαλε εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Μεσσήνην καὶ ἐκδικήθη ἀξίως τὸν θάνατον τοῦ προκατόχου του. Πολύβ.

Λύκος, ὁ (υυ) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς. Ἀπελλόδ. γ', 10, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Δασκύλου ἐγγονὸς τοῦ Ταντάλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδυνῶν, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι ἀπέρασαν διὰ τῆς χώρας του· διὰ συνεργείας δὲ τοῦ Ἡρακλέους νικήσας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Βέβρυκας καὶ κυριεύσας τὴν χώραν Μυγδονίαν ἔκτισε πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν πόλιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 139. Ἀπολλόδ. α', 9, 23. — 3) Τίὸς τοῦ Τρίοπος, ἀδελφὸς τοῦ Νυκτέως καὶ Ἰφίμου καὶ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Νυκτέως εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Πανδίονος καὶ πολιτογραφθείς, ἤρτησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν· ἐκεῖθεν δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Ἐπωπέως βασιλέως τῆς Σικυῶνος καὶ φονεύσας αὐτόν, ἐκυρίευσε καὶ τὴν χώραν ταύτην· τελευταῖον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν δύω αὐτοῦ ἀνεψιῶν Ἀμφίονος καὶ Ζήθου παίδων τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως ἐφονεύθη, τὸ δὲ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὑπετάχθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν δύω τούτων νικητῶν. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. Παυσ. θ', 5. — 4) Τίὸς τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀτίαν κατώκησεν ἐνταῦθα τὴν χώραν τῶν Τερμιλῶν ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Λυκία. Ἡρόδτ. 1, 173. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6. Στράβ. ιβ'. Οὗτος πρῶτος ἔκτισε καὶ τὸν ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐτιμᾶτο καὶ ὡς ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς ἔχων καὶ ἴδιον ἱερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀριστοτ. Σφ. 408. Λύκιος, παρὰ Παυσ. — 5) Εἷς τῶν Τελχίνων ἢ ἀρχαίων κατοίκων τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Λυκίαν, ἔκτισεν αὐτόθι τὸν ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος· Διόδρ. Σικ. ε', 56. — 6) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλόδ. β'. 1, 5.

Λύκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀστυρίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριτα, παρὰ Ξενοφ. ἄλλως δὲ Ζάβατος λεγόμενος· τανῦν ὁ μέγας Ζάβ. Πολύβ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅστις ῥέων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλει πλησίον τῆς Ἡρακλείας εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, τανῦν Τουρκ. Σεϊφ. Ἀναβ. 5, 2, 13. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Φρυγίας ῥέων διὰ τῆς Λαοδικείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἡροδτ. 7, 30. τανῦν Δικχουάρ. — 4) Ποταμὸς τῆς Κυρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην, τανῦν Σμάρα· Ἡροδτ. 4, 123. — 5) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰριδα. Στράβ. — 6) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ῥέει μεταξὺ τῆς πόλεως Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ· τανῦν Νάχαρ-Κελβ. Στράβ. 15'. Πλιν. 5. 20.

Λυκοτούρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. η', 10.

Λυκούργεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου τῶν Σπαρτιατῶν νομοθέτου Λυκούργου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρον ἐτησίως μίαν δημόσιον θυσίαν. Πλουτ. Λυκ. Στραβ. η'.

Λυκοῦργος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δρύαντος βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰς Μαινάδας ὅσαι εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Νύσης, παρώργισεν τοιοῦτον τοὺς θεοὺς ὥστε τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ· Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 130. Κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. γ', 5, 1. λέγεται ὅτι ὁ Λυκοῦργος οὗτος περιῴδρισας τὸν Διόνυσον ὅτε οὗτος κρίτικτο εἰς τὴν Θρᾴκην μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν πλήθους τῶν Σατύρων καὶ Μαινάδων καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας, ἐνέπεσεν εἰς σφοδρὰν μανίαν φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν ἴδιόν του υἱὸν Δρύαντα καὶ ἀμαρτήσας ἑαυτὸν· τελευταῖον δὲ δεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἠδωνῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου κατεσπαράχθη ἀδυνήρως ὑπὸ τινων ἀγρίων ἵππων. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄλεου καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κυρτομένην ἢ κατά τινας τὴν Κλεοφίλην ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἔποχον, Ἀμφιδάμαντα καὶ Ἴασον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 142. Ἀπολλόδ. γ', 91. Παυσ. η', 4. — 3) Τίὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀμφιδίκης τὸν Ἀρχέμορον. Ἀπολλόδ. α', 9 14. — 4) Εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου· Παυσ. ς', 21. — 5) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων· Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 6) Ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης Νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου ἐκ τοῦ γένους τῶν Προκλειδῶν καὶ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Πολυδέκτου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπετρόπευσεν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος ἕως οὗ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Χαρίλαος ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ βασιλεύσῃ μόνος. Θέλων ὁ Λυκοῦργος νὰ δώσῃ μίαν νέαν καὶ σταθερωτέραν πολιτικὴν σύστασιν εἰς τοὺς συμπολίτας του Σπαρτιάτας, ἀπατρέπων ὅλως ἀπ' ὅλου τοὺς προτέρους καθεστῶτας νόμους καὶ ἔθιμα αὐτῶν, ἀφῆκε πρωΐμως ἤδη τὴν Λακεδαίμονα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν αὐτόθι νομοθεσίαν καὶ λοιπὴν πολιτικὴν διάταξιν τοῦ σοφοῦ Μίνωος, ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται κρατύνθη τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθέντων νόμων του· ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν ἀπέναντι μικρὰν Ἀσίαν ὅπου περιερχόμενος τὰς αὐτόθι Ἑλληνικὰς πόλεις τῶν Ἰώνων ἀνεκάλυψε τὰ πολύτιμα καὶ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Ὁμήρου τὰ ὁποῖα πρῶτος ἔφερεν εἰς τὴν ἐν Εὐρώπῃ Ἑλλάδα· ἔκτοτε δὲ τούτων τῶν μερῶν ἐπεστέφθη ὁ Λυκοῦργος κατὰ Πλουτρ. καὶ τὴν Αἴγυπτον μελετῶν μετὰ πολλῆς ἐπιστασίας τὰς αὐτόθι διατάξεις τῶν κατὰ καιροὺς ἀρχαίων Αἰγυπτίων βασιλέων· τελευταῖον προσκαλούμενος κατεπειγόντως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν βασιλέων δυστροπείας καὶ στάσεις, ἐπεχείρησε τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ τοσοῦτον περίφημον εἰσοδόμησιν τῆς νέας αὐτοῦ νομοθεσίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐστηρίζετο ἡ μέλλουσα εὐδαιμονία καὶ αὔξησις τῶν Λακεδαιμονίων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἄρθρον τῶν πολιτικῶν διατάξεων τοῦ σοφοῦ τούτου μεταρρυθμιστοῦ ἦν ἡ ἐν Σπάρτῃ σύστασις τῆς λεγομένης Γερουσίας, συνισταμένης ἀπὸ 28 μέλη ἐκ τῶν γεροντοτέρων

καὶ ἐμπειροτέρων πολιτῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἑποίας ἡ ἐπιρροὴ καὶ δύναμις ἐμετρίαζε πάντοτε τὸ ὑπέροχον καὶ δυναστικὸν τῶν βασιλέων, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο αὐτοὶ νὰ ἐκτελέσωσι τίποτε· ἐπέτρεψε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λαὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ψηφοφορεῖ εἰς τὰς κοινὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ἐπεκύρωσε τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου διὰ τῆς ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν ὑπερτάτης συναινέσεως, ὥστε οὕτως ὅλοι κοινῶς οἱ Σπαρτιᾶται ὑπερλήφθησαν εὐλαβῶς εἰς αὐτούς, ὑποχρεωθέντες μὲ ὅρκου νὰ διατηρήσωσι αὐτοὺς ἀπαρασαλεύτους μέχρι τέλους. Ἐκπληρώσας δὲ ὁ Λυκοῦργος τί μέγα τοῦτο καὶ σωτηριῶδες ἐπιχείρημα καὶ ἰδὼν περαιωθεῖσαν τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου τρεφομένην αὐχὴν ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῶν συμπολιτῶν του, ἀφῆκεν τελευταῖον ἐκούσιον τὴν Σπάρτην καὶ περιερχόμενος ἀλλοδαπὰς χώρας, ἀπέθανεν ὡς κοινῶς δοξάζεται ἀποκαρτερήσας. Κατὰ Πλούτ. ἐξέρχονται τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἰς τὴν Σπάρτην ὁπου ἐτάφησαν εἰς ἕνα πάντῃ μὲ ἁπλότητα οἰκοδεμηθέντα αὐτοῦ τάφον· πρὸς τιμὴν δὲ καὶ αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἠγείρθη εἰ Σπαρτιᾶται ἀπὸ ἴδιον ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρετο ἐτησίως μία δημοσία θυσία Λυκούργεια λεγομένη· Ἡροδ. 1, 65. Παυσ. γ', 16. Π ουτρ. Λυκ. — 7) Εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, ὅστις μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐτιμήθη μεγάλως· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τῷ ἀνήγειρεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν χαλκοῦν ἀνδριάντα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθη μόνον εἷς ἐπιγραφόμενος κατὰ Δεωκράτους· Πλούτρ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 817. — ἆθεν, Λυκούργειος, ἑ, ἡ, ον, Λευκ καὶ Λυκούργιος, ἱα, ιον, τοῦ Λυκούργου ἢ εἰς τὸν Λυκοῦργον ἀνήκων. Ἀριστ. ἡ Λυκουργία, οὕτω ἐπεγράφετο μία τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Αἰτχύλου.

Λυκοφόντης, ου, ὁ· ἴδε Πολυφόντης· ἀριθμ. 1.

Λυκόφρων, ονος, ὁ. Τίς τοῦ Μήστορος ἐκ τῆς νήσου τῶν Ἡυθήρων, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του διά τινα αὐτόθι πραχθέντα φόνον, ἦλθε μετὰ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος Ὁμ. Ἰλ. Ο, 430. — 2) Τίος τοῦ Περιφάντου τυράννου τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μελίσσης, ὅστις μαθὼν παρὰ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρὸς του ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρὸς Περιάνδρου καὶ μὴ δυνάμενος τοῦ λοιποῦ ἀβὰ ἐνῇ αὐτόν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν ὅπου μέχρι τέλους ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ὅτε οὗτοι ἔμαθον ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔρχεται πρὸς ζήτησίν του εἰς τὴν νῆσόν των· Ἡροδ. 3, 50. — 3) Τυραννος τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφονευσε μετὰ τῶν λοιπῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν. Εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον ἐπολέμησε κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἀλλὰ ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐβιάσθη νὰ ἀφήσῃ τὰς Φερὰς εἰς τοὺς Μακεδόνας καὶ νὰ συνθῇ εἰς τὴν Φωκίδα. Ξενφ. Ἑλλ. — 4) Ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας, Γραμματικὸς καὶ Τραγικὸς ποιητής, ἀκμάσας περὶ τὸ 284 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως· σώζεται αὐτοῦ ἓν τραγικὸν δρᾶμα ἐπιγραφόμενον Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα εἰς ἡλικὸν συστοιχίαν, ἁπαθῆ καὶ ἀνώμαλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐ Ἴωων Τζέτζης ἔγραψε ἱκανὰς ἑρμηνείας. Λουκ.

Λύκτιος, ὁ. Κρής, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰτώνην ἐγέννησε Μίνως ὁ πρῶτος τὸν Λύκαστον. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Λύκτος, ὁ. Τίός τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λύκτος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κνωσσοῦ, ἀποικία τῶν Λακεδαιμονίων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 647. Στράβ. καὶ Λύττος. Πολύβ. — ὄθεν, Λύκτιος, ἱα, ιον, τῆς Λύκτου ἢ εἰς τὴν Λύκτον ἀνήκων· καὶ Οὐσιακτ, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Λύκτου.

Λύκων, ωνος, ὁ (ῠ). Τίός τοῦ Ἰπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. γ', 10, 5. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω ἐν τῇ μαχῇ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 335. — 3) Ἀθηναῖός τις κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ. Ἀπολγ. 23. Ἀριστφ. Σφ. 1291. — 4) Ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρ.

Λύκων πόλις, ἡ, Lycopolis. Μητρόπολις τοῦ Λυκοπολιτικοῦ Νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρτ. ἐλατρευετο ὁ λύκος ὡς ἱερὸν ζῷον· ταυτὸν Συουτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κατω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τῆς Μενδήτου Στεφ. Βυζ. — ὁθεν, Λυκοπολίτης, ου (ῐ) ὁ κάτοικ.

Λυκωπεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἄγρου καὶ θεῖος τοῦ Τυδέως, ὅστις ἐβίωσε τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου του, μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολδρ. α', 8, 6. — 2) Πολίτης ἐκ τῆς νήσου Κῶ παρὰ Θεοκρ.

Λυκώπη, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας· — ὄθεν Λυκωπίτης, ου (ῐ) ὁ κάτοικ. Θεοκρ. 5, 72.

Λυκώπης, ου, ὁ. Γενναῖός τις Σάμιος πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἀναντίον τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του· Ἡροδ. 3, 55.

Λυκωρεία, ἡ. Ἡ ἀκρωτά η μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ πάλαι ἔκειτο μία ὁμώνυμος πόλις ἐνθα λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε χρό ου τινὰ ὁ Δευκαλίων· ταυτὴν Λυκόουρα. Στράβ. Παυσ. — ὄθεν Λυκωρίτης, α, ον. Τῆς Λυκωρείας ἢ ἐκ τῆς Λυκωρείας ὢν· καὶ Οὐτιαττ ὡς Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκωρείας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490.

Λυκωρεύς, έως, ὁ, = Λυκώρεια, ταυτὸν Λυκόουρα. Δουκ. Τιμ 3. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φωκίδι ὄρους Λυκωρείας. Καλλμ εἰς Ἀπολ. 19. — 3) Τίός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κωρυκίας. Τζῆς. ἔτι δὲ καὶ Λύκωρος. Παυσ. ί, 2.

Λυκωριάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Τζῆς.

Λύρα, ἡ (ῠ). Πολίχνη τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 939. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Λύρβη, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τερμησσοῦ. Διον Περ. 859.

Λυρκεία, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι κατέφυγεν ὁ Λυγκεὺς διωκόμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Δαναοῦ. Παυσ. β' 25. κατὰ Στράβ. Λυκούργιον.

Λύρκειον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος πλησίον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἔνθα ὁ Ἴναχος ποταμὸς ἔχει τὰς πηγάς του. Στράβ.

Λυρναῖος, αία, αῖον. Τῆς Λύρας ἢ ἐκ τῆς Λύρνης ὤν, = Λυρνητός Αἰτχ. Περσ. 320.

Λυρνησσός καὶ Λυρνησσός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀδραμυττίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσεν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· ἐξ ἐνὸς σ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 691. διὰ σσ παρὰ Διον. Περ.

Λύρνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, ἀποθανὼν ἔτι εἰς παιδικὴν ἡλικίαν. Ἀπολδρ. γ', 12, 2 ἔνθα ὁ Heyne προείλετο τὴν γραφ. Λύρνος ἀντὶ Λύρος.

Λυσαγόρης, ου, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Λυσαγόρας. Ἡριοδ τις. Ἡροδτ. 6, 133.

Λυσάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Παυσ.

Λυσανδρία, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σάμῳ πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου, πρότερον Ἡραία καλουμένα. Polit. ἀρχ.

Λύσανδρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 491. — 2) Ὁ περίφημος τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγὸς, ὅστις ἀπεπεράωσε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον διὰ τῆς παντελοῦς ἐκείνης καὶ φοβερᾶς διὰ θαλάσσης νίκης του κατὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, ἀπ' ὅπου ἐλθὼν μετὰ θριάμβου πολλοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κρημνίσας τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως ἐσύστησε τὴν ἐπαχθῆ ἐκείνην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις τῶν τριάκοντα Τυράννων. Κατήγετο ὁ Λύσανδρος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν Σπάρτῃ, ἀνατραφεὶς εἰς τὴν νεότητά του μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτὴν δίαιταν τὴν ὁποίαν οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἐπέβαλλον εἰς τὴν τῶν παίδων ἀνατροφήν· ἀλλ' ὕστερον κατεστάθη ἀνὴρ εἰς ἄκρον φιλόδοξος, τυραννικὸς καὶ δόλιος, καταφρονῶν καὶ αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος του πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φιλοδόξων αὐτοῦ σκοπῶν· οὐχ ἧττον δὲ νομίζεται αἴτιος τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκπτώσεως τῶν συμπολιτῶν του ἀπὸ τὰ ἁπλᾶ καὶ φιλελευθερῶδη ἔθιμα πρότερον ἦσθ των, εἰσάξας εἰς τὴν Σπάρτην πολλοὺς θησαυροὺς καὶ χρήματα ἐκ τῶν ὅσων πόλεων ἐλαφυραγώγησεν· οὗτος συνήργησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἀγησίλαος ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ὁ νέος Ἀγησίλαος, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θέλει ἐπέχει αὐτὸς μᾶλλον τόπον βασιλέως· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Βοιωτῶν ἐθανατώθη εἰς μίαν μάχην, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις. Ξενφ. Ἑλλ. Πλούταρ. Λυσανδ.

Λυσανία, ἡ. Ἑταίρα τις παρὰ Ἀθήναιν. Ἐπ. 30.

Λυσανίας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. — 2) Ἐρατριεύς τις παρ' Ἡροδτ. 6, 127.

Λύση, ἡ (ῠ). Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεστίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Λυσιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 58. Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ τυράννου Βουσιρίδος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀπολδρ. β', 5, 11.

Λυσίας, ου, ὁ (— υ —). Τίὸς τοῦ Κεφάλου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, ἀκμάσας περὶ τὴν 90 Ὀλυμπ. Εἰς δεκαπέντε χρόνων ἡλικίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθεν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Θουρίους ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Νικία καὶ Τισίᾳ· μετὰ δὲ τὴν παντελῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ἐν Συρακούσαις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του μετ' ἄλλων συμπολιτῶν του, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου συνεισέφερε μεγάλως καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀθηναίων καὶ εἰς τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων· διδάσκων δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν καὶ μεταχειρίζομενος μετὰ πολλῆς ψήμης τὸν συνηγόρων τρόπων διανυκτερεύε λόγους ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀπέθανεν εἰ. ἡλικίαν 76 χρόνων. Κατὰ Διον. Ἁλικαρ. συνέγραψε ὁ Λυσίας 230 ῥη-

τορικοὺς λόγους, ἐξ ὧν μόνον 34 διεσώθησαν, πλήρεις ἀφελείας, φυσικῆς χάριτος καὶ σαφηνείας εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἠθικῶν. Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 762. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων. Διοδ. Σικ.

Λυσιάς, άδος, ἡ (-υυ). Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀπαμηνῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μήστωρ ἐγέννησε τὴν Ἱπποθόην. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. δ', 9. ὑπῆρχεν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τέλον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Λυσιθείδης, ου, ὁ· ὀνομ. πατρωνυμ. Τίὸς τοῦ Λυσιθέου, καὶ Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Δημ. κατὰ Μειδ.

Λυσίθεος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπιάδ.

Λυσίθοος, ὁ. Τίὸς νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Λυσικλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀβρωνύχου. Θουκ. α', 91. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις προκάτοχος τοῦ Κλέωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἡ Ἀσπασία εἰς δεύτερον γάμον πρότερον μετερχόμενον ἐμπόριον ζώων, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης κατακωμῳδεῖ ἐν Ἱππ. 132. Σφ. 254. παρεβλ. Θουκ. γ', 19.

Λυσικράτης, ους, ὁ (-υυ-). Στρατηγός τις Ἀθηναῖος κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δύσμορφον αὐτοῦ σῶμα καὶ πρὸ πάντων ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀριστφ. Ὄρν. 513. 625.

Λυσίλλα, ἡ. Ὄνομ. κύρ. Γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 618.

Λυσιμάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρόναντα, Ἀριστόμαχον καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολλόδ. α, 13. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Λυσιμαχία, ἡ, ὁρθτρ. Λυσιμάχεια. Ἐπίσημος πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Καλυδῶνος. Στράβ — 2) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Αἰτωλίᾳ πρότερον Τέρα καλουμένη. — 3) Πόλις ὀχυρὰ τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Θρᾴκης, κτισθεῖσα μετὰ τὴν καταδάφισιν τῆς Καρδίας. Πολύβ. Παυσ. — ὅθεν Λυσιμαχεῖς, οἱ κάτοικ.

Λυσίμαχος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ δικαίου καὶ ἐναρέτου Ἀριστείδου. Θουκ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀριστείδου. Πλάτ. Λάχ. σελ. 179. C. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐκ Πέλλας τῆς Μακεδονίας, εἷς τῶν ἐπιστήμων στρατηγῶν καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾴκης καὶ κατακτήσας πολλὰς ἄλλας πόλεις κειμένας περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον ἕως τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ, ἐστήστησεν ἴδιον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Θρᾴκης, ἑνώσας εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς Μακεδονίας τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε καταπολεμήσας πρότερον τὸν Ἀντίγονον καὶ Δημήτριον· περὶ τὰ τέλη δὲ βιοθείς τὰ ἐστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐναντίον τοῦ Σελεύκου μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἑνωθῇ ὅλαι αἱ πρότερον ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν ὑποχείριοι πόλεις καὶ ἐπαρχίαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐλθὼν εἰς μάχην μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἑλλησπόντῳ Φρυγίαν ἐνικήθη κατὰ κράτος, στερηθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπιάδ. Στράβ. ζ'. Πλουτ. Λουκ.

Λυσιμέλεια, ἡ, λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 53. Θεοκρ. εἰδ. ιε', 84.

Λυσιμένης, ους, ὁ. Σικυώνιος τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ', 1.

Λυσίνομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Λύσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος τὰς μερίμνας τῶν ζώντων διὰ τοῦ οἴνου, = Δυαῖος. Κατὰ Παυσ. β', 16. ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ θεοῦ οὗτος ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Θηβαίοις, οἵτινες διὰ συμβουλῆς αὐτοῦ ἠλευθερώθησαν ποτὲ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Θρᾳκῶν, τοὺς ὁποίους μεθύσαντες μὲ οἶνον, κατέσφαξαν ἐν ᾧ ἐκοιμοῦντο.

Λυσίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύσιππον· Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου, Ἀπολλόδ. ἴδε Προῖτος.

Λύσιππος, ὁ (ῠ). Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου γεννηθεὶς εἰς τὴν Σικυῶνα ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτε ὕψωσε τὴν πλαστικὴν τέχνην εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς τελειότητος, μιμηθεὶς πιστότατα αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων προκατέχων τοῦ τυχεῖν τὴν ἔξοχον αὐτῶν κομψότητα, χαρὶν καὶ ἀριβείαν· τὰ πλεῖστα αὐτοῦ ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ χαλκοῦ· κατὰ Πλίν. ἐσυμποσοῦντο ταῦτα 610 τὸν ἀριθμὸν. Παυσαν. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 17.

Λύσις, ιδος, ὁ (υυ). Νεανίας τις Ἀθηναῖος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλατ. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ περιφήμου Θηβαίου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως μέχρι τέλους, ἀποθανὼν πλησίον αὐτοῦ εἰς τὰς Θήβας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. καὶ Λύσει, Ἀνθολ. β', 54.

Λυσιστράτη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρ' Ἕλλησιν· ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα φέρεται καὶ μία τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυσίστρατος, ὁ. Ἀθηναῖός τις χρηματολόγος, ὅστις πρᾶσιν εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν Περσικῶν ταμαγίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐκ Σαλαμῖνος ναυμαχίαν ἐφέρησαν ὑπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν Κωλιάδα ἀκτήν· Ἡροδ. 8, 96. — 2) Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου. Πλιν. — 3) Πύκτης τις κυβιστητὴς ἐν Ἀθήναις, παρ' ὃν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ ὄνειδος Χολαργέων. Ἀχαρν. 854.

Λυσιτανία, ἡ· καὶ Λουσιτανία, Στέφ. Βυζ. Lusitania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν μεταξὺ τοῦ Δουρίου καὶ Τάγου ποταμοῦ, ἀποτελοῦσα ἓν μέγα μέρος τῆς νῦν Πορτουγαλλίας Στράβ. γ'. Πλιν. 3, 2. 3. μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου νέαν διαίρεσιν τῆς Ἱσπανίας εἶχεν ἡ Λυσιτανία εὐρυχωρότερα ὅρια ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος ἀπὸ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ εὔφορος καὶ τερπνή, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ εὐδαίμονα. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν οἱ Λυσιτανοί, Τουρδούλοι, Οὐέττωνες, Κελτοὶ καὶ Κυνήσιοι ἢ Κοινεῖοι. Στράβ. γ'. Πολυβ. ι', 7, 5.

Λυσιτανοί, οἱ, Lusitani, Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Λυσιτανίας χώρας κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Δουρίου καὶ Τάγου καὶ ἔχοντες τὰ πόλεις ἰδίας καὶ ὀχυρὰς πόλεις. Στράβ. γ'. Διοδ. Σικ. ε'. 34. Πλίν.

Λύσων, ωνος. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Λυταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταχύνδου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κυκλωπος Γεραίστου· Ἀπολλόδ. γ', 15, 18. ἔνθ. κατὰ Meursius Λουσία. ἐκ Στεφ. ἀναγιγώσκετ.

Λυτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Λυτήριος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Πανὸς ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμᾶτο ἐν Τροιζῆνι, ἔχων αὐτόθι καὶ ἴδιον ναόν, Παυσ. Κορινθ. 32.

Λυτιέρσας, α, ὁ, Δωρικ. αἰτὶ Λυτιέρσης, ου. Τίὸς τοῦ βασιλέως Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, περιβόητος διὰ τὴν πολυφαγίαν του, τὸν ὁποῖον οἱ Φρύγες ἐξαιρέτ. ἐτίμων ὡς ἔμπειρον τῆς γεωργίας. Ὁ Ἡρακλῆς φονεύσας αὐτὸν ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὸν Μαιάνδρου ποταμόν· Σχολστ. Θεοκρ. ι', 41. — 2) Ἄτιμα τῶν Φρυγῶν ἀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Λυτιέρσου εἰς τὴν περὶ τὰς Κελαινὰς χώραν. Θεοκρτ, αὐτόθ.

Λύττος, ἡ, = Δύτος, Πολύβ.

Λυχνιδός, ἡ. Λυχνίδιος, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπί τινος λίμνης αὐτόθι. Στράβ ταινῦν Ἀχρίδα, — ὅθεν, Λυχνίδιος, ία, ιον, τῆς Λυχνιδοῦ, ἡ Λυχνιδία λίμνη, μεγάλη λίμνη τῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας.

Λώρυμα, τά. Πόλις τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου, μὲ λιμένα. Θουκ. ή, 43. κατὰ δὲ Στράβ. ιδ'. ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἅπασα ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην παραλία· (ἡ γραφ. Δόρυμα ἔστιν ἡμαρτμ.)

Λωτοφάγοι, οἱ (ῐ). Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς τροφόμενοι ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ αὐτόθι δένδρου λωτοῦ καὶ διάγοντες βίον εἰρηνικόν, ὅντες εἰς ἄγαν φιλόξενοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὅτι ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανᾶτο ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του ἐκ τῆς Τροίας. Ὀδ. Ι, 84. Καὶ Ἡροδ. 4, 177. κατῴκουν οὗτοι ἐπὶ μιᾶς ἄκρας τῆς Ἀφρικῆς ἐξεχούσης πρὸς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν Γινδάνων· κατὰ δὲ τοὺς πλείστους συγγρ. ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος, ταυτὶ Ζερβὶ καλουμένης.

Μ.

Μᾶ, ᾶς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ῥέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, καὶ ἥτις ἀπέκρυψεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ζηλότυπον Ἥραν, εἰποῦσα ὅτι ἦν τέκνον τοῦ Ἄρεος, διὸ καὶ ἐπωνομάζετο ἐν τῇ Καρίᾳ ὁ Βάκχος Μάσαρις. Στεφ. Βυζ. ἐν Λέξ. Μάσταυρα. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ῥέας ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Λυδοὶ ἐπρόσφερον αὐτῇ θυσίαν ἕνα ταῦρον· Στέφ. Βυζ.

Μαάρβας, ὁ. Καρχηδόνιός τις παρὰ Πολυβ.

Μααρσάρης, ου, ὁ· Πτολ. Ποταμὸς τῆς Βαβυλωνίας χώρας ὅστις ῥέων παραλλήλως μὲ τὸν Εὐφράτην ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν πλησίον τῆς Βαβυλῶνος.

Μάγαρσα, τά, καὶ Μάγαρσος, ἡ. Κώμη μὲ λιμένα τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Μαλλοῦ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀρριαν.

Μαγαρσίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Μάγαρσα κώμην τῆς Κιλικίας. Ἀρριαν. Ἀνάβ. β'.

Μάγαρσος, ἡ. = Μάγαρσα. ὅπερ ἴδε.

Μάγας α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης, Παυσ.

Μάγδολος, ἡ, Μάγδωλος, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς καὶ ἀ-

πέχουτα 12,000 βήματα τοῦ Πυλουσίου Μιγδόλ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ἡρόδ. 2, 159. ἐνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος συγχέει τὴν πόλιν ταύτην μὲ τὴν ἐν Παλαιστίνῃ κειμένην ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου, ὅπου ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεκὼ κατεπολέμησε τὸν Ἰωσίαν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἥτις ἄλλως Μαγεδδὼ ἐκαλεῖτο. παρβλ. Hennike. γεωγρ. Ἡρόδ. σελ. 69.

Μαγίλα, ἡ· Magia. Πόλις τῆς ἀρχαίας Ῥαιτίας, τανῦν Mayrnfeld ἐν Ἐλβετίᾳ· Στέφ. Βυζ. — 2) = Μαλέα, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. Πτολ.

Μάγνατα, πόλις ἐπίσημος, παρὰ Πτολ. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη παραθαλασσίως, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη.

Μάγνης, ητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ναΐδα ἐγέννησε τὸν Πολυδέκτην, Δίκτυν καὶ Πίερον. Ἀπολλ. α', 7, 2. -3, 3. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης ἐκγονος τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Μαγνησία Ἀντ. Λιβ. 23. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, κατὰ Σουΐδ. σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, συγγράψας ἑνδεκα κωμῳδίας καὶ νικήσας δὶς εἰς τοὺς Σκηνικοὺς ἀγῶνας. Ἀριστοφ. Ἱππ. 520. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Μαγνησίας, ἴδε Μάγνητες.

Μαγνησία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Παγασαίου κόλπου καὶ τῆς Θρᾳκικῆς Θαλάσσης Ἡρόδ. ἔτι δὲ ἡ Ἠπειρος Μαγνησία. Ἡρόδ. 7, 176. καὶ ἡ Μαγνητικὴ παραλία Στραβ. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηλείου ὄρους. Δημ. — 3) Πόλις τῆς Καρίας ἐκ τοῦ Μαιάνδρου πλησίον τοῦ αὐτόθι Ληθαίου ποταμοῦ, οὖσα Αἰολικὴ ἀποικία, τανῦν Γιουσὶλ-Ἰσπὰρ· καὶ, ἡ ὑπὲρ Μαιάνδρου ποταμοῦ Ἡρόδ. 8, 122. καὶ, πρὸς ἢ ἐπὶ Μαιάνδρῳ. Στραβ. ἔτι δὲ ἡ Ἀτιανὴ Μαγνησία. Θουκ. α', 138. — 4) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Σιπύλου, καταστραφεῖσα ἤδη ὑφ' ἑνὸς σεισμοῦ· τανῦν Μάγνησα· καὶ, ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ. Στραβ.

Μαγνήσιος, ία, ιον, καὶ Μαγνήσιος, ὁ, ἡ, ον. Τῆς Μαγνησίας ἢ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων, ὁ ἐκ τῆς πόλεως Μαγνησίας ὤν.

Μάγνησσα, ἡ· Ἠλλ. τοῦ Μαγνης, ἡ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα Θεοκρ.

Μάγνητες, οἱ, Ἑλλ. Μάγνης. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Μαγνησίας Ἡρόδ. 3, 90.

Μαγνῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαγνησίας ἢ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα· ἡ Μαγνῆτις ἵππος· Πινδ. — ἡ Μαγνῆτις λίθος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας, ἢ ἀπό τινος ποιμένος Μάγνητος ὅστις διὰ τοῦ σιδήρου τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ ἄκρα τῆς βακτηρίας του, ἀνεκάλυψε τὴν μαγνητικὴν δύναμιν τῶν τοιούτων λίθων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης. Πλατ.

Μαγνητικός, ή, όν. Τῆς Μαγνησίας ἢ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων· — ἡ Μαγνητικὴ γαῖα, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Αἰτχλ. Περσ. 316. παρβλ. Spitzn. Προσωδ.

Μάγοι, οἱ (ᾱ). Λαὸς τῆς Μηδίας σχηματίζων τὴν αὐτόθι ἱερατικὴν κλάσιν, ὡς οἱ Λευῖται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, οἵτινες καὶ Ἡρόδ. 1, 132. ἐπηγγέλλοντο καὶ τὴν οἰωνοσκοπίαν καὶ δι' αὐτῶν μόνων ἐγίνοντο αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς θυσίαι καὶ δεήσεις τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, ἐφ' ὧ καὶ ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἄγχωρίων ἔχοντες μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα, τοὺς ὁποίους εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐσυμβουλεύοντο καὶ αὐτοὶ οἱ Δυνάσται καὶ βασιλεῖς τῶν Περσῶν· Ἡρόδ. 1, 101. Ἔτι δὲ παρὰ τοῖς Πέρσαις ὑπῆρχον οἱ Μάγοι οὗτοι καὶ ἐξηγηταὶ ὀνείρων, προλέγοντες ἐκ αὐτῶν ὅσα ἐμελλον νὰ συμβῶσι κοινῶς τε καὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἕκαστον ὅστις τοὺς ἐσυμβουλεύετο, λογιζόμενοι ὡς μόνοι ἐπιστήμονες καὶ ἐγκρατεῖς πάσης σοφίας καὶ πραγματικῆς γνώσεως. Ἐκ τῆς κλάσεως αὐτῶν ἐδιορίζοντο καὶ τὰ μέλη τὰ ὁποῖα συνίστων τὸ ἀνώτατον βασιλικὸν Δικαστήριον, διαμένοντες ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἀνηγορεύοντο ἅπαξ ὑψηλὸν τοῦτο ἐπάγγελμα. Ἡρόδ. 3, 21. 7, 194. Λουκ.

Μάγων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ, πολεμήσας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς μέχρι τέλους ἐδαπάνησε περὶ τὴν 99 Ὀλυμπ. — 2) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων υἱὸς τοῦ Ἀμιλκὰρ καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονιακὸν πόλεμον· Λιβ. XXI. Πολύβ.

Μαδάτας, α, ὁ. Πύργος τις παρὰ Ξέρξ.

Μαδία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη μεσογείως. Στραβ.

Μαδύης, εω, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡρόδ. 1, 103 καὶ Μάδυς, υος, Στραβ.

Μάδυτος, ἡ (Μαδυτός, Στέφ. Βυζ.). Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ τῆς Σηστοῦ ἔστησεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Εἰς ταύτην ἐδείκνυτο ἔτι καὶ ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης· τανῦν Μαιτώ. Ἡρόδ. 7, 33. Ξεν.

Μάζακα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους ἤτις καὶ Εὐσέβεια ἐκαλεῖτο· — ὅθεν, Μαζακηνοὶ οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Μαζάρα, ὁ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος βασιλέως τοῦ Βοσπόρου. Λουκ.

Μαιζάρης, εος, ὁ. Μῆδός τις παρ' Ἡρόδ.

Μάζυες, οἱ. Λαὸς τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ. Στεφαν. πιθαν. = Μάξυες.

Μαθυμνα, Δωρ. ἀντὶ Μηθυμνα. Ἀιολ.

Μάθως, ω, Αἰτκ. ω. Λίβυς τις παρὰ Πολυβ.

Μαῖα, ἡ, Επικ Μαίη, Maja. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μετὰ τῆς ὁποίας συνευνασθεὶς ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἑρμῆν. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1, 2. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 3. ὕστερον δὲ συγκατέταξεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταξὺ τῶν ἐν Οὐρανῷ Πλειάδων· καὶ Μαίη. Ησ. Θεογ. 938. — 3) Γυνὴ τις ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν παῖδα Ἀρκάδα ν' ἀνατρέψῃ. Ἀπολλόδ. γ', 8.

Μαιάνδριος, ία, ιον· Ἐπίθετ. τοῦ Μαιάνδρου ἢ εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἀνήκων· τὸ Μαιάνδριον πεδίον· χώρα τις περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν τῇ μακρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ. 837. — 2) Ὄνομ. κυρ. Σιμίας τις, ὑκουργὸς τοῦ Τυράννου Πολυκράτους ἐκ Σάμου καὶ διάδοχος αὐτοῦ· Ἡρόδ. 3, 142.

Μαίανδρος, ὁ. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Φρυγίας καὶ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας εἰσβάλλει μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκάριον Πέλαγος· ἦν δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἑλίξεις· τανῦν Μεινδέρ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 869. Ἡρόδ. Στράβ.

Μαιάνδρου πεδίον, τό. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας. Στεφ. Ἑλλ. δ', 8, 17. ἐνθα ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὴν Πριήνην, Λευκόφρυν καὶ Ἀχίλλειον.

Μαιανδρουπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ πιθαν. κειμένη πλησίον τῆς Μαγνησίας. Στέφ. Βυζ.

Μαιάς, άδος, ἡ (-υ) ποιητ. τύπ. ἀντὶ Μαῖα. Ὁμήρ. Ὀδ. Ξ, 435.

Μαιδοβιθυνοί, οἱ, = Μαῖδοι. Στράβ.

Μαῖδοι, οἱ· Maedi. Ἐν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τὰ πάλαι τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 98. καὶ Μαιδοί, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαιδικός, ἡ, όν· τῶν Μαίδων ἢ εἰς τοὺς Μαίδους ἀνήκων.

Μαιήτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ Μειώτης. Ἡρόδ.

Μαιῆτις, ιδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιώτις. Ἡρόδ.

Μαικήνας, ου, ὁ· Maecenas. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, φίλος καὶ εὐνοῦς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ ποιητοῦ Οὐιργιλίου καὶ Ὁρατίου, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολιτικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν πρὸς τοὺς μαθητὰς ἀφοτίωσιν καὶ περίθαλψιν. Αἴλ.

Μαιμακτήρια, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου Διός, διὰ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι κατέπαυεν ὁ Ζεὺς αὐτὸς τὰς ἐν καιρῷ χειμῶνος συμβαινούσας τρικυμίας καὶ ταραχὰς τῶν καιρῶν, ἀφ' οὗ καὶ Μαιμακτηριῶν ὠνομάσθη ὁ ἕκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ὀκτώβριον.

Μαιμάκτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, κατὰ Πλουταρχ. καὶ Ἡσυχ. ταὐτ. τῷ Μειλιχίος. Ἀρποκρ.

Μαιμαλίδης, ου, ὁ (ῐ). Πατρωνμ. υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ὁ Πείσανδρος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 196.

Μαινάδες, αἱ. Ἱέρειαι τοῦ Διονύσου, = Βάκχαι, ἐκ τοῦ μαίνομαι.

Μαίναλα, ἡ· Maenalia. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη δυτικῶς, κατὰ Σκυλακ. πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὐρίσκετο πλέον ἐς ἐρείπια. Στράβ.

Μαινάλιος, ία, ιον. Τοῦ Μαινάλου ἢ εἰς τὸ ὄρος Μαίναλον ἀνήκων· Πινδ. — ὅθεν, Μαινάλιοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Μαίναλον κατοικοῦντες. Θουκ. ἡ Μαινάλια, προσωνυμ. χώρα ἡ περὶ τὸ Μέγαλον κειμένη χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε, 64. — 2) Μαινάλιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Παιᾶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μαινάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 3.

Μαίναλον, τό, Maenalus. Ἓν τῶν περιφήμων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀρέων τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμυθολογεῖτο ὅτι διέτριβε συνήθως ὁ θεὸς Πάν, ἐφ' ὧ καὶ ἐλογίζετο ὡς ἱερὸν ὄρος αὐτοῦ· ἐκτείνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς Μεγαλοπόλεως ἕως τῆς Τεγέας, οἱ δὲ περὶ αὐτὸ οἰκοῦντες Ἀρκάδες ἔλεγον ὅτι πολλάκις ἤκουον καὶ τοὺς ἤχους τῆς σύριγγος τοῦ αὐτόθι περιφερομένου Πανός· Στράβ Θεοκρ. α', 122. τὸ Μαινάλιον ὄρος. Παυσ. η', 36. σπαν. ὁ Μαίναλος. Σχολστ. εἰς Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 769.

Μαίναλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαίναλος. Παυσ. η', 3. Στέφ. Βυζ. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Μαίναλος, ἡ, Ἠλλ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρους Μαινάλου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Μαινάλιοι. Στράβ.

Μαίνοβα, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Velez. Στράβ.

Μαίονες, οἱ, Ἰωνικ. Μῆονες, Ὁμήρ. καὶ Μῆονες, Ἡρόδ. ἐνιαχ. Μαίων, ονος, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαιονίας χώρας, πολλάκ. δὲ ταυτ. τοῖς Λυδοῖς. Στράβ.

Μαιονία, ἡ, Ἰωνικ. Μηονία. Χώρα τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον. — 2) πολλάκις δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Λυδία. Στράβ. — 3) ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας χώρας. Λουκ.

Μαιονίδης, ου, ὁ (ι) Υἱὸς τοῦ Μαίονος, ἐξαιρτ. ὡς πατρωνυμ. ὄνομ. τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, εἴτε ὡς υἱοῦ τοῦ Μαίονος, ἢ διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαιονίαν χώραν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀνθολ.

Μαιόνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Μηόνιος. Τῆς Μαιονίας ἢ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκων. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Μαιονίας χώρας ἔνθα ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μαῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ. 48. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντείας, ἥτις ἐγένητσεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Λακρέν, ὃν ὁ καὶ ἐδολοφόνησεν ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τῆς ὁποίας τὴν προστασίαν εὑρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων παρθένων ὅσαι ἐσυνώδευον τὴν θεὰν ταύτην. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 326. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδείκνυτο ἐν τῇ πόλει Τεγέᾳ ἐπὶ τῆς αὐτόθι ἀγορᾶς. Παυσ. η, 43, 12. — 4) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύων τοῦ Ἰκαρίου, ὃς τις ἐμήνυσε τὸν θάνατον τοῦ δεσπότου εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἠριγόνην καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τοὺς ἀστέρας ὑπὸ τὸ ὄνομα μικρᾶς κύνης, Ἀπολλόδ. γ, 14, 7.

Μαισά, ᾶς, ἡ, Maesa. Θυγάτηρ τοῦ Βασσιανοῦ ἐκ Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου. Ἡρωδ.

Μαισάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλέως τῆς Θράκης, Ξεν. Κύρ. Ἀναβ.

Μαίσωλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ἐν τῇ αὐτόθι Μαισωλίᾳ χώρᾳ· ταυτὴν Κιστινὰ ἡ Κισθνα. Πτολ.

Μαισωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίας Πτολ.

Μαίων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λίμνου ἐκ Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτεοκλῆς ἔπεμψεν εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον μὲ πεντήκοντα Θηβαίους πολεμιστὰς διὰ νὰ ἐνεδρεύσῃ τὸν Τυδέα ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν Θηβῶν· ἀλλ' ὁ Τυδεὺς φονεύσας τοὺς συντρόφους αὐτοῦ ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν βασιλέα τὴν δυστυχῆ ἀποτυχίαν τους. Ὁμ. Ἰλ. Δ, Δ, 394. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου Λυκ. Ἔγκωμ. Δημ 9.

Μαιῶται, οἱ. Ἰωνικ. Μαιῆται, Maeotini. Ἀπὸ τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα ἐκαλοῦντο ὅλοι οἱ Λαοὶ τῆς Σκυθίας ὅσοι κατῴκουν περὶ τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ ἁλιευτικῆς καὶ ὄντες ἐλεύθεροι καὶ ἀνεξάρτητοι. Ἡρόδ. 4, 123. Στράβ. ια΄. Πλιν. 6, 7.

Μαιώτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. Μαιήτης. Ὁ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην κατοικῶν. Ἡρόδ. — 2) ἡ Μαιῶτις λίμνη Ἡρόδ. 4, 45.

Μαιωτικός, ή, όν. Τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἢ εἰς τοὺς Μαιώτας ἀνήκων· ὁ Μαιωτικὸς αὐλών, Ὁ πορθμὸς τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Αἰσχ. Προμ. 37.

Μαιῶτις, ιδος, ἡ, Ἰωνικ. Μαιῆτις. Θηλ. τοῦ Μαιώτης. — 2) ἡ Μαιῶτις λίμνη, Maeotis palus· ἓν μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένον ἀρκτικῶς μεταξὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, συνεχόμενον μετὰ τῆς λοιπῆς θαλάσσης διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου· κατὰ Πολύβ. ἡ περίμετρος τῆς λίμνης ταύτης ἦν 8000 σταδίων κατὰ δὲ Στράβ. 9000 σταδίων. περὶ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφοροι πόλεις ἐμπορικαὶ μὲ λιμένας· ταυτὴν θαλάσσαν τοῦ Ἀξόφ. Αἰσχ. Προμ. 419. Ἡρόδ. 4, 3, 20. καὶ Μαιῆτις, Ἡρόδ. 4. 86.

Μαιωτιστί, ἐπίρρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μαιωτῶν. Θεοκρτ.

Μάκαι, οἱ. Macae. Ἔθνος τῆς Λιβύας ἐν τῇ Συρτικῇ χώρᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Λωτοφάγων καὶ Νασαμώνων, διὰ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔρρεεν ὁ Κίνυψ ποταμός. Ἡρόδ. 4, 175. οἱ Μακαῖοι Συρτῖται Πτολ.

Μάκαρ, αρος, ὁ (υ υ) Υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὃς τις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Τενάγην ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Μακαρία. Διόδ. Σικ. ε, 57. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 544. καὶ Μακαρεύς.

Μακαρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μακαρίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολλόδ. γ, 8, 1. Παυσ. η, 3 — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἀδελφὸς τῆς Καναχης ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐσκοτώθη ἰδιοχείρως. Πλάτ. νομ. 8 σελ. 838. C — 3) Υἱὸς τοῦ Κρινάκου καὶ ἔκγονος τοῦ Διός, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων ἐκ τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἔκτισεν αὐτόθι δύο πόλεις, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὸ ὄνομα τῶν δύο αὐτοῦ θυγατέρων Μήθυμναν καὶ Μιτυλήνην. Διόδ. Σικ. η, 82 — 4) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, Τήλλος, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μέρμερος.

Μακαρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἥτις ψυχοῦσα μετὰ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπροτίμησεν ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ τῆς κατὰ τοῦ Εὐρυσθέως νίκης των. Εὐρικ. Παυσ. α, 32. — 2) Ἡρήνη τις ἐν Μαραθῶνι τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Μακαρίας θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ Στράβ — 3) χώρα τις ἐν Μεσσηνίᾳ διὰ τῆς ὁποίας ἔρρεεν ὁ Παμισσὸς ποταμός Στράβ. — 4) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. καὶ Μακαρεαί. Στέφ. Βυζ

Μακάριος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. γ, 100.

Μακάρων, νῆσοι, αἱ. Μυθολογοῦνται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν νῆσοι, κεῖνται κατὰ τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα ἐλογίζοντο ὅτι οἱ θεοὶ ἔπεμπον τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ νὰ ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον καὶ ἀθάνατον εὐδαιμονίαν. Ἡσ Θεογ. 173. παρὰ δὲ Πινδ Ὀλ. 2. ἀναφέρεται μόνον μία νῆσος. Πλάτ Γ-ργ. — 2) Τόπος εὔορος καὶ τερπνὸς ἐν τῇ Λιβύᾳ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ εὐρυχώρων σύρτεων καὶ ἔχων ἐπ αὐτοῦ μίαν πόλιν Ὄασιν καλουμένην. Ἡρόδ 3, 26.

Μάκεδνον, τό. Δωρικὸς τις λαὸς, κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καδμείων ἦλθε καὶ ἐσυστήθη περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, ὅπου ὠνομάσθη Μακεδνοί Ἡρόδ. 1, 56.

Μάκεδνος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἀπολλόδ. γ, 8, 1.

Μακεδόνες, οἱ. Ἐνικ. Μακεδών, όνος. Οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας χώρας. Αἰσχ

Μακεδονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θυίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Εὐρώπῃ χώρα Μακεδονία Στέφ. Βυζ

Μακεδονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας τὰ σύνορα ἦσαν διάφορα κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῆς πολιτικῆς αὐτῆς καταστάσεως πρὸ τῆς βασιλείας ἔτι τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ὡρίζετο ἡ ἰδίως Μακεδονία ὀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Παιονίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας· ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου αὐξηθεῖσα, περιελάμβανεν ἀνατολικῶς ὅλην τὴν ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ χώραν τῆς Θράκης, ὀρκτικῶς τὴν Παιονίαν, μεσημβρινῶς τὴν Χαλκιδικὴν Χερσόνησον καὶ δυτικῶς ἐν μέγα μέρος τῆς Ἰλλυρίας ὅπερ καὶ Μακεδονικὴ ἡ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρία ἐκαλεῖτο· τελευταῖον δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων κατασταθεῖσα ἡ Μακεδονὶς Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία προσέλαβεν ὅλην τὴν Θετταλίαν καὶ Ἤπειρον. Θουκ. β΄, 4. Πολύβ. ι΄, 38. Πτολ. γ΄, 13. Πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου ὑπῆρχεν ἡ Μακεδονία διῃρημένη εἰς πολλὰς χώρας μικροτέρας τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα διετηρήθησαν μέχρι τῶν ὑστάτων χρόνων τῆς παντελοῦς ἐκπτώσεως της· ἐπὶ δὲ τῶν λαμπρῶν χρόνων τῆς δόξης καὶ πολιτικῆς ἀκμῆς της περιελάμβανε τὰς ἑξῆς ἐπαρχίας, πρὸς μὲν δυσμὰς τὴν Πιερίαν, Στυμφαλίδα, Ὀρεστίδα, Ἐλυμειώτιδα, Ποττιαίαν, Ἐορδαίαν, Ἠμαθίαν, Λυγκηστίδα καὶ Πελαγονίαν, Ἡρόδ. 7. Θουκ. α΄, καὶ β΄. Πολύβ. ε, 97. 108. Στράβ. Πτολ. μεταξὺ δὲ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος ποταμῶν τὴν Χαλκιδικήν, Βοττιαίαν, Ἀμφαξίτιδα, Μυγδονίαν, Βρηττωνίαν, Μαιδικήν, Ἠδωνίδα, Βισαλτίαν, Σιντίαν καὶ Ὀδομαντικήν. Θουκ. Στράβ. ζ΄. Ἡρόδ. 7, 128 — 124. Πτολ. Στέφ. Βυζ. Ἀρχαιόθεν κατῳκεῖτο ἡ ἰδίως Μακεδονία ὑπὸ δύο ἐθνῶν, τῶν Θρᾳκῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον οἱ Παίονες καὶ οἱ Πελαγόνες καὶ ὑπὸ τῶν Δωριέων παρὰ τῶν ὁποίων οἱ μετὰ ταῦτα Μακεδόνες παρέλαβον τὴν γλῶσσαν καὶ λοιπὴν διαίταν των. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας παρίστανται οἱ Μακεδόνας ὡς ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πολεμικῶν ἐθνῶν τῆς ἀρετοῦς Ἑλλάδος, ἔχοντες ἀνέκαθεν διηνεκεῖς πολέμους μὲ τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Θρᾷκας, διὸ καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου κατεστάθησαν διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας τὸ φοβερώτερον ἐν Εὐρώπῃ ἔθνος. Κατὰ δὲ τὰς διαφόρους ἐν Μακεδονίᾳ ἐμπεριλαμβανομένας ἐπαρχίας καὶ χώρας εἶχεν ἕκαστος τῶν αὐτόθι λαῶν καὶ τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν του. Ἡρόδ. Θουκ. Στέφ. Βυζ. τῶν Μακεδονίᾳ, συνιστῶσα μίαν τῶν ἐπισήμων ἐπαρχιῶν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Μακεδονικός, ή, όν. Τῆς Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων. Ἡρόδ.

Μακεδόνιος, ία, ιον. Ἐκ Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων· ἡ Μακεδονὶς γῆ = Μακεδονία. Ἡρόδ. 7, 9.

Μακεδονίς, ίδος, ἡ· ἰδιωτ. θηλυκ. τοῦ Μακεδόνιος· ἡ Μακεδονὶς γῆ. Ἡρόδ. 7, 127. καὶ Οὐσιαστ. ἡ κατοικὸς τῆς Μακεδονίας.

Μακεδών, όνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀπίριδος καὶ στρατηγὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὡς ἐλέγετο ἐσυνώδευσεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διόδ. Σικ. α, 18. μετὰ δὲ ἐν Εὐρώπῃ ἐκάλεσεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτόθι χώραν Μακεδονίαν. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ὀτρωπῶν, παρ. Ἡρόδ. 7, 2. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. Ἡρόδ.

Μακεδωνία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδονία, Αἰόλ.

Μάκελλα, ἡ, Macella. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ ποταμοῦ. Πολύβ

Μακέστιος, ὁ, = Μακίστιος. Ξεν. Κυρ. Ἀναβ.

Μακέτης, ου, ὁ, = Μακεδών. Αἰόλ.

Μακέτις, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Μακέτης, ἀντὶ Μακεδονὶς καὶ Μακεδονική. Λουκ.

Μακηδονία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδονία, Διον. Περ. 427.

Μακηδόνιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Μακεδόνιος. Ἀνθολγ.

Μακηδών, όνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδών. Καλλιμ. Δηλ. 167.

Μακιστεύς, έως, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Μηκιστεύς.

Μάκιστος, ὁ, Macistum. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλίδι, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ναυπλίων. Ἡροδτ. 4, 148 Ξενφ. Στράβ. ἔτι δέ, τὸ Μάκιστον, καὶ ὁ Πλατανιστοῦς, οὗντος, Στράβ ὅθεν, Μακίστιος, ία, ιον, τοῦ Μακίστου ἢ ἐκ τοῦ Μακίστου ὢν· ἡ Μακιστία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Μάκιστον χώρα, καὶ Μακίστιοι, οἱ κάτοικοι. Ξενφ.

Μάκιστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠλίδι πόλις Μάκιστος. Στεφ. Βυζ. — 2) αἱ Μακίστου σκοπαί, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγμ 300, κατά τινας μὲν ὄρος τῆς Μάκιστος οὗτος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἐδώρησεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄθωνος νὰ ἐπικοσμηθῇ εἰς τὸν αὐτὸν ἀκαίσθησιν φωνὴν, κατ' ἄλλους δὲ ἐξηγητὰς ὑποτίθεται ὡς ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, παρβλ. Πλίν. 5, 31.

Μάκνα, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας Ἀρκβίας κειμένη μεσογείως ἀλλ' ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολ. παρβλ. Mannert Γεωγρ. VI. σελ. 16.

Μακόπαμα, τά. Πόλις τῆς Βυσσίτιδος ἐν Ἀφρικῇ κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ.

Μακραὶ πέτραι, αἱ. Βράχος τις κείμενος ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν μ' ἓν σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Παιῶνος. Εὐρ. Ἑλ. 13. παρβλ. Λουκ. Διαλ. θ.

Μακρὰ τείχη, τά, καὶ μακρὰ σκέλη. Οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ δύο ἐκατοντάμετρα τείχη τὰ ὁποῖα ἐφέροντο ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ Πειραϊκοῦ λιμένος, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐκαλεῖτο βόρειον τεῖχος ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς, τὸ δὲ νοτιον τεῖχος φερόμενον παραθαλασσίως καὶ συνάπτον τὸν λιμένα τοῦ Πειραιέως μ' ἐκεῖνον τὸν Φαληρέως, Θουκ. β', 17.

Μακριάς, άδος, ἡ. Τῶν Μακριέων ἡ εἰς τοὺς Μακριεὶς ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1112.

Μακρίδειος, ία, ιον (ε.) Τῆς Μάκριδος ἢ εἰς τὴν Μάκριδα ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1175.

Μακριεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μακρίδος = τῆς Εὐβοΐας. Στεφ. Βυζ. — 2) Λαός τις τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πιθ. ὁ αὐτὸς μὲ τοὺς Μάκρωνας. Ἀτελ. Ῥοδ. Α, 1024.

Μακρῖνος, ὁ, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὃς τις φονεύσας τὸν πρὸ αὐτοῦ βασιλεύοντα Καρακάλλαν ἐκυρίευσε τοῦ θρόνου τῆς Ῥώμης· βασιλεύσας δὲ μόλις τέσσαρας μῆνας ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡρώ

Μάκρις, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀριστάίου, ἧτις λέγεται ὅτι ἔθρεψε πρώτον τὸν Διόνυσον μὲ μέλι ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοΐας, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1131. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοΐας κληθείσης οὕτω διὰ τὴν μεγάλην κατὰ μῆκος ἔκτασίν της. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 20. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο ἀρχαιόθεν καὶ ἡ νῆσος Κέρκυρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 520.

Μακρόβιοι, οἱ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρεται ὡς ἓν ἔθνος τῶν ὑπερβορείων μερῶν τῆς γῆς, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ἰδίως ὑπερβορείους καλουμένους, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄβιοι, κατοικοῦντας κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦτον εἰς τὰ ἀριτικώτατα πέρατα τῆς οἰκουμένης. Κατὰ Στράβ. ἔζων οὗτοι 1000 χρόνους, κατ' ἄλλους δὲ ὀλιγώτερον, διάγοντες βίον ἁπλοῦν καὶ εὐδαίμονα. Παρ' Ἡροδτ. 2, 17. — 75. ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, περιφημον ἐν τῇ ἀρχαιότητι, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπεχείρησε ὁ βασιλεὺς Καμβύσης τὴν δυστυχῆ ἐκείνην καὶ ἐπίμοχθον ἐκστρατείαν· ἔχων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν τρεφόμενοι ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ποιμνίων των καὶ ἐκ τῆς θήρας τῶν ἰχθύων, καὶ ἐγκαίριζον διαφόρους τέχνας καὶ ἐργασίας ἔχοντες καὶ ἰδίαν ἐπὶ τῆς χώρας των πόλιν. Διον. Περ. 560.

Μακρόβιος, ὁ. Συγγραφεὺς ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ Βιβλία Κρονικὰ ἐπιγραφόμενα καὶ ἓν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κάμποι, οἱ, Macri Campi. Πεδίον εὐρύχωρον τῆς ἀριτικῆς Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ περὶ τὴν πόλιν Πίρμαν τῶν, Val di Montirone. Στραβ.

Μακρώνες, οἱ, Ἕνα Μάκρων, ωνος. Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Θόρχου καὶ τῆς Κολχίδος χώρας. Ἡροδτ. 2, 104. κατὰ Στράβ. οἱ ὕστερον Σάννοι κληθέντες.

Μακτώριον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσημβρινῶς ἀνωθεν τῆς Γέλας. Ἡροδτ. 7, 153.

Μακυνία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου. Στράβ.

Μάκυνος, ἡ, = Μακυνία. Ἀνθολ. α, 489.

Μάλαξα, ἡ. Malaca. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κατακηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φοινίκων, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον· τανῦν Μάλαγα, Malaga, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Στράβ.

Μάλαια ἄκρα, ἡ. Ἐπικ. Μάλεια, πληθ. οἱ Μαλέαι. Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον νοτιονατολικῶς τῆς Λακωνίας, τοῦ ὁποίου ὁ περίπλους ἐλογίζετο εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· τανῦν Κάβο Μαλέας. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 80. Ἡροδτ. πληθ. παρ' Ἡροδτ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ Μαλειῶν ὄρος. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 288. — 2) τὸ πρὸς μεσημβρίαν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 4 καὶ Μαλία. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως. Πλουτρ. ὅθεν, Μαλεᾶτις, ιδος, προστυπικῶς χώρα, ἡ περὶ τὴν Μαλέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ χώρα. Ξενφ. Ἑλ. ς, 4, 24

Μαλεάτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἐπιδαύρῳ. Παυσ. β, 27.

Μαλειαῖος, αία, αῖον, Ὁ εἰς τὴν Μαλέαν ἀνήκων. Ἀνθολ.

Μάλεος, ία, εον. Τῆς Μαλέας, τό Μάλειον ὄρος = Μαλέα. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α, 263.

Μαλήνη, ἡ. Πολίχνη τῆς χώρας τοῦ Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 6, 29.

Μάλης, ου, ὁ. Αἰτωλός τις· παρ' Ἡροδτ.

Μαλθάκη, ἡ (— υ υ) Ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Μαλία, ἡ, = Μαλέα. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. — 1) Ἄττ. Μηλία. Πόλις ἀρχαία τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 179 — 2) πολίχνη τῆς Καρθαγωνιακῆς Ἱσπανίας. Ἀππιαν.

Μαλιακός, ἡ, όν, Ἰων. καὶ Ἄττ. Μηλιακός. Τῆς Μαλίας ἢ εἰς τὴν πόλιν Μαλίαν ἀνήκων· ὁ Μαλιακὸς κόλπος, κείμενος νοτιοδυτικῶς τῆς Θετταλίας περὶ τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Μαλίδος ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας· τανῦν Κόλπος τοῦ Ζειτουνίου. Στράβ.

Μαλιεύς, έως, ὁ. Ἰων. καὶ Ἄττ. Μηλιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θετταλίᾳ Μαλίδος χώρας. Ξενφ. Στράβ. — 2) = Μαλιακός. Στράβ.

Μαλίς, ίδος, ἡ. Ἰων. καὶ Ἄττ. Μηλίς. Νύμφη τις προστάτις καὶ φυλαξ τῶν ποιμνίων (μήλων) παρὰ Θεοκρ. ιγ', 45. — 2) ἡ Μαλίς γῆ· μικρά τις χώρα ἐν Θετταλίᾳ κειμένη περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. Ἡροδτ. 7, 198.

Μάλλεος, ὁ, Manlius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Μαλλοεύς, ὁ, = Μαλόεις.

Μαλοί, οἱ. Ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, τὸ ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἠνυσήθη νὰ ὑποταξῃ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. 5, 9. Στράβ.

Μαλλός, ἡ, Mallus. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν δύο παίδων τῆς Μαντοῦς, τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου· οὗτα τε πάλαι ἐπίσημος καὶ ἔχουσα ἓν Μαντεῖον ἀρχαῖον ἐν αὐτῇ. Στράβ. ὅθεν Μαλλώτης, ου. Στράβ. καὶ Μαλλωτός, Ἀρρι. ν. ὁ κάτοικος τῆς Μαλλοῦ,

Μαλόεις, εντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα περὶ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Μαλέας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος τιμωμένου ἐν τῇ πάλαι Μαλόεντι ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 3.

Μαλοί, οἱ = Μαλλοί. Στεφ Βυζ.

Μαλχίων, ωνος, ὁ. Σύρος τις, πατὰ Λουκ.

Μάμερκος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμέρτιον, τό. Mamertium. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Oppido. Στράβ.

Μάμερτος, ὁ. Ἀρχαῖον ἐπίθετον τοῦ Ἄρεος παρὰ τοῖς Σαβίνοις. Λουκ. ἔτι δὲ καὶ Μάμερκος, παρὰ Πλουτρ.

Μαμίλιος, ὁ. Mamilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις Λιβ.

Μαμμαία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεπτίμου. Ἡρωδ.

Μαμμάκυθος, ὁ (— υ υ) παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 990. συνθετ. λέξ. ἐκ τοῦ μάμμα καὶ κεύθω, δηλοῦσα μωρόν τινα ἢ ἠλίθιον ἄνθρωπον ὅστις κρύπτεται ὀπίσθεν τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ φόβου, ἐνῷ ὁ Σχολιαστ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ μαμμόβρεπτος· ἴδε ὅτι δὲ εὑρηται καὶ Μαμμάκουθος γραφόμ.

Μανάπια, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ἱέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ἡ νῦν πρωτεύουσα τῆς νήσου ταύτης Δουβλίνη, Duplin. Πτολ. β', 2.

Μανδάγαρα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολ. ς, 2.

Μανδάνη, ἡ (α) Θυγάτηρ τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου ἡγεμόνος τῆς Περσίας μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν μέγαν Κῦρον. Ἡροδτ. 1, 107.

Μανδούβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἔχων μητρόπολιν τὴν Ἀλεσίαν. Στράβ.

Μανδραβούλος, ὁ. Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι εὑρὼν ποτὲ ἕνα θησαυρόν, ἀφιέρωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τὸν μὲν πρῶτον χρόνον ἓνα χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δὲ δεύτερον ἕνα ἀργυροῦν καὶ τὸν τρίτον ἕνα χαλκοῦν, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα = Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 2, 1.

Μανδροκλῆς, έος, ὁ. Τέκτων Σάμιος, ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μανέθων, ωνος, ὁ, καὶ Μανεθώς, ῶ. Περίφημος ἱερεὺς τῶν Αἰγυπτίων καὶ συγγραφεύς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γράψας διάφορα ἱστορικά, φυσικὰ καὶ ἀστρολογικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον ἀποσπάσματά τινα τῆς Αἰγυπτιακῆς αὐτοῦ ἱστορίας, συλλεχθέντα ὑπὸ Γεωρ-

γίου Συγγέλου. Πλουτρ. Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ. IV. σελ. 128. Harle.

Μανέρως, ὁ. Ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ πρώτου καὶ ἀρχαιοτάτου βατιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὃς τις ἀποθανὼν πολλὰ προῖμος ἐθρηνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, δι' ὃ καὶ ἐπικρατήσε ἐν Αἰγύπτῳ θρηνητικόν τι ἄσμα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον καθ' Ἡρόδοτον ἦν τὸ αὐτὸ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Λίνον λεγόμενον. Ἡροδτ. 2, 79. Ἀθην. ιδ', 3. Παυσ. Βοιωτ. 29.

Μάνης, ους, ὁ, καὶ Μανής, Ἀριστ. ὀνομ. κύρ. δούλων κατὰ Στράβ. Ἴδιος δὲ ὄνομα τῶν Παφλαγόνων, Ἀριστφ. Λυσ. 507. — 2) Ποταμὸς τῆς Λοκρίδος. Στράβ.

Μανία, ἡ (-υ-) Ὄνομ. κύρ. δούλων γυναικῶν καταγομένων ἐκ Φρυγίας, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1345. — 2) Ἡ γυνὴ Σατράπου τινὸς Ζηνίου ἐκ Δαρδανίας, παρὰ Ξενφ. — 3) πληθ. Μανίαι = Ἐριννύες. Παυσ. ἡ, 34.

Μάνιος, ὁ. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὄνομ. Ἀνδρῶν Πολύβ.

Μανόδωρος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 658.

Μαντιανὴ λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, ἥτις κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ μεγαλητέρα ἐν Ἀσίᾳ μετὰ τὴν Μαιώτιδα, ἔχουσα ὕδωρ ἁλμυρὸν, ταινῶν Βάν. Στράβ. Mannert Γεωγρ. V.

Μάντικλος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἰδίαν ναὸν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μεσσήνην. Παυσ. δ', 23.

Μαντίθεος, ὁ, Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Ξενφ.

Μαντινέη, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Μαντίνεια. Ὅμ. Ἰλ. Β, 607. Ἡρόδτ.

Μαντίνεια, ἡ. Mantinea. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τεγέας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων, διὰ τὸν πλοῦτον καὶ διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς τεχνικὰ καταστήματα· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς οἱ ἀνδρειότεροι ὅλων τῶν λοιπῶν Ἀρκάδων. Διόδρ. Σικ. ιέ. πλησίον ταύτης τῆς πόλεως ἠκολούθησεν ἡ τελευταία μάχη τῶν Θηβαίων καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδα κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέγας οὗτος στρατηγὸς ἐπεσφράγισε τὴν ὑπεροχὴν καὶ δόξαν τῶν συμπολιτῶν διὰ τοῦ θανάτου του· ταινῶν Παλαιόκλις. Θουκ. Παυσ. ἡ. — ὅθεν, Μαντινεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Μαντινικός, ἡ, όν, τῆς Μαντινείας ἢ εἰς τὴν Μαντίνειαν ἀνήκων. Θουκ. — 3) Μαντινὶς, ίδος, ἡ· ἡ ἐκ Μαντινείας οὖσα. Στέφ. Βυζ.

Μαντινεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ὃς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μαντίνειαν. Ἀπολδρ. Παυσ. ἡ, 3. — 2) Πατὴρ τῆς Ὠκαλείας γυναικὸς τοῦ Ἄβαντος. Ἀπολδρ. β', 2, 1.

Μάντιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελάμπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 242.

Μάντουα, ἡ. Mantua. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν καὶ ἦν μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Ἰταλίας ἀρχαίων πόλεων· ταινῦν, Mantua. Στράβ. ἡ Μάντουα. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαντυανός, ὁ κάτοικ.

Μαντώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, περίφημος μάντισσα τῆς ἀρχαιότητος διδαχθεῖσα τὴν τέχνην παρὰ τοῦ ἰδίου πατρός της, ἥτις ὡς λέγεται ἐξεστράτευσε καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὕστερον δὲ ἐστάλη εἰς τοὺς Δελφοὺς ὡς ἱέρεια τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολδρ. γ', 7, 3. Ἐλθοῦσα δὲ ἀκολούθως εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Μόψον, ὅπου ὡς λέγεται εἰσήγαγε καὶ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν πόλιν Κλάρον καὶ Κολοφῶνα Παυσ. ζ', 3. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 308.

Μαξήρα, ἡ. Ποταμὸς τῆν Τρωικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν ταινῦν Ἔτκερ. Πτολμ.

Μαξῦαι, οἱ. Λαὸς τῆς Τρωικῆς χώρας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ αὐτῆς μέρη. Πτολμ.

Μαξιμῖνος, ὁ. Maximimus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σευήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων. Ἡρωδ.

Μάξιμος ὁ Τύριος. Ὀπαδὸς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, ζήσας περὶ τὸ 180 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς ἐπὶ πολὺ διατρίψας ἐν Ἑλλάδι· τιθέασι αὐτοῦ 41 λόγους ἢ διαλέξεις περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς. Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ. V. σελ. 515. — 2) Ἕτερος Μάξιμος, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα ἀστρολογικὰ βιβλία παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ. VIII. σελ 414. — 3) Μάξιμος Οὐαλέριος. Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. —

Μάξυες, οἱ. Λαὸς τῆς Λιβύης κατοικῶν δυτικῶς τῆς Τριτωνίδος λίμνης, καὶ ζῶν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδτ. 4, 191.

Μάραγδος, ὁ. Ἄραψ τις παρὰ Ξενφ. Κυρπ β', 1.

Μάραθος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη πλησίον τῆς Ἀντικύρας. Πολύβ. ε', 68 Στράβ. — 2) ἡ Μάραθος. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία, καταστραφεῖσα ἤδη ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Συρίας Στράβ. Πτολ. (υυ, Διον. Περ 914.)

Μαραθοῦσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Μαραθών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῶν Ἀθηνῶν, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λαμπρὰν καὶ ἀξιομνημόνευτον νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Περσικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸ 490 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου εὑρίσκοντο καὶ οἱ τάφοι τῶν εἰς ταύτην τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων, ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἑκάστου· ὡσαύτως εὑρίσκετο εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἓν μνημεῖον τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ· ἐκλήθη δὲ Μαραθὼν ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ αὐξάνοντος χόρτου μαράθου. Ὅμ. Ὀδ Η, 80. Ἀρτεικ. εὑρηται παρ' Ἡροδτ. 1, 62. Παυσ. α', 32. Λουκ. Θηλκ. δὲ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13. 57. Δημ. Παραπρ. σελ. 441. καὶ Μαραθῶνι, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐν Μαραθῶνι. Θουκ.

Μαραθών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐποπέως ἐκ Σικυῶνος, ὃς τις ἐλθὼν ἐκ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀττικὴν κατῴκησεν αὐτόθι· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτιμήθη αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς ἕνα τῶν ἀρχαίων Ἡρώων μὲ θείας τιμάς, ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν κώμην Μαραθῶνα Παυσ. β', 1. α', 32.

Μαραθώνιος, ία, ιον. Τοῦ Μαραθῶνος ἢ εἰς τὸν Μαραθῶνα ἀνήκων· ὁ Μαραθώνιος ταῦρος, ὁ ἐκ Κρήτης ταῦρος τὸν ὁποῖον ἔφερε πρῶτον ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὕστερον δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Θησεύς· ἄρα Κρής. Ἀπολδρ. — καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τοῦ Μαραθῶνος.

Μαράκανδα, τά. Μητρόπολις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐξαγομένων ἀπ' αὐτῆς ξηρῶν ὀπῶν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 30. καὶ Μαρακάνδα, ἡ Στράβ. ταινῦν Σαμαρκάνδ.

Μαρακόδρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τοῦ Δαργίδου ποταμοῦ. Πτολ. ζ', 11.

Μαρακοί, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας, ὅμορος μὲ τοὺς Δόλοπας. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 1, 7.

Μαράφιοι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας, παρ' Ἡροδτ. 1, 125. κατὰ Σχόλστ. Ὁμηρ. Ἰλ. Γ, 178 ἀπὸ τοῦ Μαράφιου υἱοῦ τοῦ Μενελάου κληθέντες.

Μάραφις, ιος, ὁ, (υυυ) Ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσίας κατ' Αἰσχύλ. Πέρτ. 775. ἔνθα τὸ χωρίον ἀμφιβαλτ. παραβλ. Schütz. Excurs. II.

Μαργαλαί, αἱ = Μάργανα

Μάργανα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Διοδ. Σικ.

Μαργανεῖς, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Μαργάνων ἐν Ἤλιδι. Ξενφ. Ἑλ. γ', 2, 25.

Μαργιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Βακτριανήν, δυτικῶς μὲ τὴν Τρκανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρίαν, σχηματίζουσα τὸ πάλαι μίαν χώραν ὑποτελῆ τοῦ μεγάλου Περσικοῦ βατιλείου· οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν κατὰ Πτολμ. οἱ Δερβίκκαι, Πάριοι, Δᾶαι, Ταπεῦρι καὶ κατὰ Πλιν. οἱ Μάρδοι· ταινῦν Χορασάν. Στράβ.

Μαργίδουνον, τό, Margidunun. Πόλις τῆς νήσου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κοριτανῶν, κατὰ d' Anville ταινῦν Bewer Castle. Πτολ. β', 3.

Μαργίτης, ου, ὁ (ι) Οὕτως ἐπεγράφετο ἓν κωμικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν ὀλίγοι τινὲς στίχοι μόνοι. Πλάτ. Ἀλκ. Β. σελ. 147.

Μάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία αὐτὴ οὕτως, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὄξον ποταμὸν· ταινῦν Μαργάβ. Στράβ. ια'. Πτολ. — 2) Μάργος ἢ Μάργις, Πλιν. Ποταμὸς τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· ταινῦν Μοράβας. Στράβ

Μάρδοι, οἱ. Περίφημον καὶ ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης ἐν τῇ ὀρεινῇ Μηδίᾳ καὶ διήγον βίον νομαδικόν. Ἡροδτ. 1, 125. Ἀρρίαν. κατὰ δὲ Πλιν. καὶ Πτολμ. κατῴκουν οὗτοι καὶ περὶ τὰ νοτιοανατολικὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας· εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἐδόθησαν οἱ λαοὶ οὗτοι εἰς τὴν λητρείαν, ἐπιφέροντες μεγάλας ζημίας εἰς τὰ γειτνιάζοντα ἔθνη. Στράβ. Πλιν. — 2) = Ἀμαρδοί, ἀρχαῖός τις λαὸς κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Στράβ.

Μαρδόνιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Γωβρίου καὶ γαμβρὸς τοῦ βατιλέως τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς κατ' ἀρχὰς μ' ἰσχυρὸν στόλον διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ χάσας ἐν μέγα μέρος τῆς δυνάμεώς του ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος ὀπίσω εἰς τὴν Περσίαν καθαιρεθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ἀξίας τοῦ Στρατηγοῦ· ὕστερα δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ξέρξης ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πολυάριθμον ἐκεῖνο στράτευμα τῶν βαρβάρων διὰ νὰ πολεμήσῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ὅσαι δὲν ἤθελον νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν μεγάλην του ἀρχήν, ὁ Μαρδόνιος συνοδεύσας αὐτὸν ἔμεινε εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ μίαν δύναμιν 300,000 Περσῶν τὴν ὁποίαν ἐνισχύσας μὲ νέας ἐκ Θεσσαλίας καὶ ἄλλων μερῶν στρατολογίας, εἰσέβαλε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑξῆς ἔαρος εἰς τὴν Βοιωτίαν στρατοπεδεύσας πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρῶνος εὑρίσκοντο ἐστρατοπεδευμένοι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν Ἀρχι-

στρατηγίαν τοῦ βασιλέως Παυσανίου συγκροτοῦντες μίαν δύναμιν ἐξ 110,000 ἀνδρῶν· εἰς τὴν ἐνταῦθα μετ' οὐ πολὺ συμβᾶσαν σφοδρὰν καὶ αἱματώδη μάχην, καθ' ἣν ἡ μεγάλη τῶν Περσῶν δύναμις ἐνικήθη κατὰ κράτος, πληγωθεὶς ὁ Μαρδόνιος βαρέως, ὥστε νεκρὸς μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν ἐν τῷ μετὰ χιλίων ἐκλεκτῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν. Ἡρόδ. 7, 5. 9, 36. — 46.

Μαρδάντης, ου, ὁ, Ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Ἡρόδ. 7, 80.

Μάρδος, ὁ = Ἄμαρδος. Ποταμὸς τῆς Μηδίας. Διον. Περ.

Μαρδυηνοί, οἱ, Λαὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες εἰς τοὺς πρόποδας τῶν αὐτόθι Σογδίων ὀρέων. Πτολμ.

Μάρδων, ωνος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Λυδῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 50.

Μαρέη, ἡ, Ἡρόδ. Μάρεια, Θουκ. καὶ Μαρία, Διοδ. Σικ. Marea. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Μαρείας λίμνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον Μαρεώτην οἶνον· ταύτην Μαριοῦν. Ἡρόδ. 2, 18. ὅθεν, Μαρεώτης, ου, ὁ, ἦτοι Μαρεώτις, ιδος, τῆς Μαρέης ἢ εἰς τὴν Μαρέην ἀνήκων, καὶ Οὐτικαστὰ ὁ κάτοικος, τῆς Μαρέης πόλεως.

Μάρεια καὶ Μαρεῶτις, ιδος, ἡ, λίμνη. Μεγάλη τις λίμνη ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, συνεχομένη διώρυχος μὲ τῶν Νείλεων ποταμῶν καὶ δι' ἄλλης μὲ τὴν Μαρεώτιν θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. 300 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος 150· ταύτην Μαριοῦν. Στράβ. καὶ Μαρία, ἡ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ, 1.

Μάρες, ων, οἱ, Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡρόδ. 7, 79. Μάρες οἱ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Μάρης, ου, ὁ, Ἀρχαῖος τις Ἰταλὸς αὐτόχθων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Αὐτόνες καὶ περὶ τὸ ὁποῖον ἐμυθολόγουν ὅτι τὸ μὲν ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματός του εἶχεν μορφὴν ἀνθρώπου, τὸ δὲ ὀπίσθιον ἵππου, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ κρατήσαντες παρ' Ἕλλησι τὸ ὄνομα Μάρης ἐπὶ τῆς σημαντίας τοῦ ἱππομυῆς· ἔτι δὲ ἁπλούστερον ὅτι ζήσας ἑκατὸν εἴκοσι καὶ τρία ἔτη ἀπέθανεν καὶ ἀνέζησε τρίς. Ἀλ. ποικ. ἱστ. 5', 16.

Μαρία, λίμνη, ἡ = Μάρεια. Ἀρρίαν.

Μαριάμμη, ἡ, καὶ Μαριαμμία. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἐμέσης. Ἀρρίαν. Στεφ. Βυζ.

Μαριανδυνοί, οἱ, Ἀρχαῖος Λαὸς τῆς Βιθυνίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἱ τινες ὑποταχθέντες εἰς τοὺς ἐν Ἡρακλείᾳ κατοίκους ἐλογίζοντο ὡς δοῦλοι αὐτῶν. Ἡρόδ. Ἀπολ. Ῥοδ. 2, 140.

Μαριανδυνός, ἡ, ὁν. Τῶν Μαριανδυνῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μαριανδυνῶν ἀνήκων· ὁ Μαριανδυνὸς θρηνητήρ, οὗτος ἐκαλεῖτο θρηνητικόν τι ᾆσμα διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Μαριανδυνοὶ ἐθρήνουν τὸν θάνατον τοῦ ὡραίου Βιθύρμου. Αἰσχ. Περσ. 933. ὁρα Βιθυρμος. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μαριανδυνῆς χώρας.

Μαριανδυνός, ὁ, Τίος τοῦ Φοίνικος ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πόντῳ Μαριανδυνοί. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. 2, 785, 725.

Μαρίδη, ἡ. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἐρειπωκὸς, πιθαν. τὸ νῦν, Μαρδὶν καλούμενον. Ἀμμιαν. 19, 9.

Μαρίκας, ᾶ, ὁ, Οὗτος ἐπεγράφετο μία τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ ποιητοῦ Ἐπίλυκος ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ἐφαπτεται τοῦ Ῥήτορος Γεηρβάλου. Ἀθην. εἰ κε. Αἰλ.

Μαριλάδης, ου, ὁ, Ἀνδρικοὺς τις ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 609. (ἐκ τοῦ μαρίλη, ἀνδρεῖ)

Μάριννος, ὁ, Γεωγράφος τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Τύριος τὴν πατρίδα, περιγράψας πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς ἀκριβείας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς γεωγραφικὰς εἰδήσεις ὠφελήθη μεγάλως ὁ Πτολεμαῖος. — 2) Περίφημος Ἀναπτόμος, ἀκμάσας κατὰ τὸ 90 ἔτος μετὰ Χρ. τον ὁποῖον ὁ Γαλληνὸς ὀνομάζει ἀνορθωτὴν τῆς Ἀνατομικῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ὁποίου διάφορα πολλὰς ἀνακαλύψεις τῆς νευρολογίας.

Μάριον, τὸ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἀρσινόης ἐν Κύπρῳ. Στεφ.

Μάρις, ιος, ὁ (υυ) Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀμυτεοτάρτου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ πληγωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θρασυμήδους. Ὁμ. Ἰλ. Π, 329. — 2) Ποταμὸς τῆς Σκυθίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν. Ἡρόδ. 4, 48 κατάτινας ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μάριτον.

Μάριτος, ὁ, Marisius. Μέγας ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Δακίας, ὃς τις ἐνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν· ταύτην Μάρος ἢ Μάρισος ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ. Στράβ.

Μαρίτιμα Κολωνία, παρὰ Πτολ. β', 10. Maritima Advaticonum. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· ταύτην Miramas.

Μαριωνίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρούνων, ταύτην Ἀμβοῦργον (Hamburg.) Πτολ. β', 11.

Μαριωνὶς ἑσπερία, Marionis altera. Ἑτέρα πόλις τῶν Οὐιρούνων ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῶν ἀρκτῴων καὶ νοτείων Γερμανῶν· ταύτην Λυβέκη, Lubeck. Πτολ. β', 11. — Κλαύδιος.

Μάρκελλος, ὁ, Marcellus, Κλαύδιος. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῆς Ῥώμης πολεμήσας ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονιακοῦ πολέμου κατὰ τοῦ Ἀννίβα μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ γενναιότητα· ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Σικελίας, ἔπιασε τὴν περιβόητον ἐκείνην πολιορκίαν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης μὲ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μηχανάς, τὰς ὁποίας ὁ περίφημος Ἀρχιμήδης ἠδυνήθη διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ μαθηματικῶν γνώσεων καὶ πολυπειρίας νὰ ματαιώσῃ ὅλως δι' ὅλου, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν ἀπέναντι τῶν Συρακουσῶν ἱστάμενον στόλον τῶν Ῥωμαίων ἠμπόρεσε νὰ κατακαύσῃ διὰ τῶν κοίλων κατόπτρων· τελευταῖον μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ δεινὴν πολιορκίαν ἠμπόρεσε μόλις δι' ὅπάνης νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν ταύτην, ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς καθ' ἣν οἱ Συρακούσιοι πανηγυρίζοντες τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος, εἶχον δοθῇ εἰς τὰς τρυφὰς καὶ εἰς τὴν μέθην· εἰς τὴν συμβᾶσαν ταύτην αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον ἔφοδον τῶν Ῥωμαίων ἐφονεύθη καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος μαθητὴς Ἀρχιμήδης ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μαρκέλλου, ὅς τις οὗτος ἐθρήνησε μεγάλως, τὸν θάνατόν του καὶ ἔκαυσε μεγαλοπρεπῶς τὸ σῶμα αὐτοῦ. Κυριεύσας δὲ ὁ Μάρκελλος καὶ τὰς λοιπὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἐκστράτευσεν αὖθις κατὰ τοῦ Ἀννίβα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀναγορευθεὶς ἤδη πεντάκις ὕπατος τῆς Ῥώμης, ὅπου ὅμως μαχόμενος ποτὲ καὶ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αἰφνιδίως ἐθανατώθη, σκυλευθεὶς μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐχθροῦ του Ἀννίβα, ὅς τις καύτας μεγαλοπρεπῶς τὸ πτῶμα τοῦ μεγάλου τούτου στρατηγοῦ καὶ συνάξας ἐπιμελῶς τὴν κόνιν του, ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς μίαν καλπην πρὸς τὸν υἱόν του. — Πλουτρ.

Μαρκιανός, ὁ, Marcianus. Συγγραφεὺς Γεωγράφος ἐξ Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πτολεμαῖον περὶ τὴν πέμπτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συντάξας ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρχαίων γεωγράφων ἕνα γενικὸν περίπλουν ἀπάντης τῆς ἕως τοῦδε ἐγνωσμένης γῆς, ἐπιγραφόμ. περίπλους τῆς ἔξω θαλάσσης ἑώου τε καὶ ἑσπερίου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγίστων νήσων, συνεστάμενον εἰς δύο μέρη, τοῦ ὁποίου ὅμως δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἐτυπώθησαν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 813.

Μαρκία, ἡ, Marcia. Ὄνομ. Ῥώμ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Μαρκόμανοι καὶ Μαρκόμμανοι, Marcomanni. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, συνεστάμενοι ἐκ πολλῶν ἄλλων μικροτέρων λαῶν κατοικούντων μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως ποταμῶν, ἀπ' ὅπου διώξαντες παντάπασι τοὺς Ἑλβετίους, ἐκτίσαν ἐνταῦθα ἐν εἴδος προτειχίσματος ἐναντίον τῶν ὁρίων τῶν Γαλλικῶν ἐθνῶν. Ἦσαν δὲ οὗτοι ἀείποτε ἐχθροὶ ἄσπονδοι τῶν Ῥωμαίων εἰσβάλλοντες πολλάκις καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἰταλίας, ἐξ ὧ καὶ ἐπολέμησαν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἀγριππίνου κατὰ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑλβετίων. Ἰουλ. Καισ. 1, 31. Τακ. Γερμ. 28. Ἐπισήμους πόλεις αὐτῶν ἀναφέρει ὁ Πτολεμαῖος τὸ Μαρόβουδον πιθαν. ἤδη Budweis. τὸ Οὐστβιον, Ἀβίλουνον, Ῥεδεντούϊον, Νομιστηριον καὶ Κολάγκορον. Πτολ. β', 11. Στράβ. Ἀρρίαν.

Μαρκόμανοι, οἱ, = Μαρκόμανοι.

Μάρκος, ὁ, Marcus. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολγ. — 2) Ἀρκάς τις, παρὰ Πολυβ. β', 10. ἔνθα ὁ Reiske Μάρκος ἀναγινώσκει.

Μάρμαξ, ακος, ὁ, Ὁ πρῶτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις νικηθεὶς εἰς τὸ τρέξιμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων μνηστήρων. Παυσαν. 5', 21.

Μαρμαρίδαι, οἱ (-υυ-), ἐθν. Μαρμαρίδης, ου, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Διον. Περ. 214.

Μαρμαρική, ἡ, προπαροξυν. γῆ ἢ χώρα, Marmarica. Μεγάλη ἐπαρχία τῆς Λιβύης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας καὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, ταύτην ἡ χώρα τῆς Βάρκης. Πτολ.

Μαρμάριος, ὁ, Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Μαρμαρίου ἐν Εὐβοίᾳ, ὅπου εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπῆ ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. ι'.

Μαρμάριον, τὸ. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Καρύστου, περὶ τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρου. Στράβ. — ὅθεν, Μαρμάριος, ὁ κάτοικ.

Μαρόβουδον, τὸ. Πόλις τῆς Γερμανίας ἀγχοῦ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, πιθαν. ἡ νῦν Budweis ἐπὶ τοῦ Μολδάβου ποταμοῦ. Πτολ. Ταακ. Χρ. II, 62.

Μαρουκῖνοι, Στράβ. καὶ Μαρρουκῖνοι, οἱ, Πολυβ. Maraccini. Ἓν τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς μεταξὺ Ἰταλίας, κατοικούν περὶ τὸν Ἄρτεων ποταμὸν καὶ συμμιχθὲν μετὰ τῶν Σαβίνων. Οἱ Ῥωμαῖοι προτέλαβον αὐτοὺς πρωΐμως ἤδη εἰς τὴν συμμαχίαν των. Στράβ.

Μάρπησσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἴδα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν· ἐπειδὴ δὲ

ἠγάπησαν αὐτὴν καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ζεὺς ἀφῆκε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν Μάρπησσαν νὰ λάβῃ ὁποιον ἐκ τῶν δύο τούτων ἐπιθυμήσει κάλλιον, αὐτὴ δὲ ἐκλεξε τὸν Ἴδαν. Ὅμηρ. Ἰλ. 1, 557. Ἀπολλ. α', 7, 8. — 2) = Μάρπησσος.

Μάρπησσος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Πάρου, ἔχον λατομεῖα μαρμάρου. Παυσ. καὶ Μάρπησσα, ἡ, Στέφ. Βυζ. — 2) Μάρπησσος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Μάρσης, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Βουκόλον. Ἀπολλόδ. β', 7. 8.

Μάρσοι, οἱ, Marsi. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ πολεμικὸν τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἀποικία τῶν Σαβίνων, φημιζομένοι τὸ πάλαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἰταλικῶν λαῶν διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς ἐμπειρίαν των ὡς οἱ παλαιοὶ Θεσσαλοὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν· ἐλέγοντο δὲ ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ Μάρσου υἱοῦ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως. Στράβ. — ὅθεν Μαρσικός, ἡ, όν, τῶν Μάρσων ἢ ἐκ τῶν Μαρσῶν ὢν Πολύβ. — 2) Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν περὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν. Στράβ. Ταχτ.

Μαρσύας, ου, Ἰων. Μαρσύης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀλύμπου ἢ τοῦ Οἰάγρου, ἔχων φύσιν σατύρου ἢ Σιληνοῦ, ὅστις εὑρὼν ποτὲ τοὺς αὐλοὺς, τοὺς ὁποίους ἔρριψεν ἡ Ἀθηνᾶ, διότι ἐκαμιον αὐτὴν δυσμορφον ὅτε ἐφαλλε, καὶ γυμνασθεὶς ἱκανὸν χρονον εἰς τὸ νὰ αὐλίζῃ ἐπιτηδείως, ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ μουσικῆς, ἀλλὰ κριθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατώτερος τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν τέχνην, ἐθανατώθη ἐλεεινῶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅστις κρεμάσας αὐτὸν ἀπό τινος δένδρου, τὸν ἔξεδαρε, ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἐν Φρυγίᾳ Μαρσύας ποταμός. Ἀπολλόδ. α', 4, 2. Ἡρόδ. 6, 26.

Μαρσύας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἀπό τινος σπηλαίου εὑρισκομένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Ἡρόδ. Ξεν. Ἀνάβ. α', 2, 8. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὅστις ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀπαμείας καὶ τῆς Λαρίσσης ἐκβάλλει εἰς τὸν Ὀρόντην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ περὶ αὐτὸν Μαρσύου πεδίον. (τὸ νῦν λεγόμενον βραχύ, παρὰ δὲ Νονν. Διον. 1, 45. καὶ μακρόν.)

Μαρτυρούπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐχυρὰ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Προκοπ.

Μαρφίας, ου, ὁ (ῑ). Δημηγορός τις ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ στασιῶδες καὶ φιλοτάραχον του. Ἀχρ. 702.

Μάρων, ωνος, ὁ (ᾰ). Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάνθου καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἴσμάρῳ, τὸν ὁποῖον διασώσας ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε κατεπόρθησε τὴν Ἴσμαρον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἑπτὰ τάλαντα χρυσοῦ καὶ δώδεκα πίθους οἴνου ἐξαιρέτου. Ὅμ. Ὀδ. I. 197. κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μάρων οὗτος ὑπῆρχεν ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Θρᾴκῃ πόλις Μαρώνεια. Νονν. Διον. 19, 179. — 2) Εἷς τῶν γερόντων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, προ ὀλίγου τοῦ θανάτου ἤγειρον οἱ συμπολῖται του ἐν Ἥρωϊ αὐτοῦ ἐν Σπάρτῃ. Ἡρόδ. 7, 227. Παυσ. Λακ. 12. — 3) Ἐπώνυμον τοῦ Ῥωμαίου ποιητοῦ Οὐιργιλίου. Ἀνθολ.

Μαρώνεια, ἡ, Maronia. Πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον· ταυτὸν Μαρώνια. Στράβ. — ὅθεν, Μαρωνείτης, ου, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Μαρωνειάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Πτολεμ. ε', 13.

Μασαιτύλιοι, οἱ (υ-υυ-). Ἔθνος τῆς ἀνατολικῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας. Διον. Περ. 187. Πολύβ. Στράβ. ἡ γραφὴ Μασσαιτύλιοι ἔστιν ὀλιγτρ. ἐρρ.

Μάσης, ητος, ὁ (ᾰ). Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ἐρμιόνης. Ὅμηρ. Ἰλ. B, 562. Στράβ.

Μασινισσᾶς, ᾶ, ὁ, Masinissa. Βασιλεὺς τῶν Μασαισυλίων ἐν Λιβύῃ, φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, περίφημος διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἐμπειρίαν του, ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων του καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ ἄλλας τέχνας τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Λουκ. Μακροβ. 17. καὶ Μασσανάσσης, παρὰ Πολυβ.

Μάσιον ὄρος, τό. Συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Ἀσίᾳ χωρίζουσα ἀρκτικῶς τὴν Μεσοποταμίαν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐκτεινομένη ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ.

Μασίστρης, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 30.

Μασίστης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, ἀρχιστράτηγος τῶν Περσῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 82.

Μασίστιος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μαρδόνιος καλούμενος. Ἡρόδ. 9, 20.

Μασκάμης, εω, ὁ. Πέρσης, σατράπης τοῦ Δορίσκου ἐν Θρᾴκῃ· — ὅθεν Μασκάμειος, ὁ, ἡ, ον, παρ' Ἡρόδ. 7, 106.

Μασκᾶς, ᾶ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, ῥέων μεσημβρινῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολεμαίῳ Σισκόραν καλούμενον. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 5, 4.

Μάσπιοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Περσίας, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἐνδα ἰδίως κατῴκει δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη. Ἡρόδ. 1, 125.

Μάσσαγα, τά, καὶ Mazagae παρὰ Κουρτ. Πόλις ἐπίτηδες ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀσσακηνῶν ἐν Ἰνδίᾳ, κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Γουραίου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη βαρέως ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ'. Μάσσακα, Στέφ. Βυζ.

Μασσαγέται, οἱ, ἐνικ. Μασσαγέτης, ου, ὁ. Ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν πέραν τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Κασπείας θαλάσσης, εἰς ἄκρον μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκετο ἄφθονος χρυσὸς καὶ χαλκός. Κατ' αὐτῶν ἐκστρατεύσας ὁ μέγας Κῦρος θέλων νὰ τοὺς ὑποταξῃ καὶ νικηθεὶς ἡττήθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἡρόδ. 1, 201 - 204. Στράβ. ταυτὸν Μογγόλοι. — ὅθεν, Μασσαγετίς, ίδος, Θηλ. Λουκιαν.

Μασσάγης, εω, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λιβύων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

Μασσαισύλιοι, οἱ, = Μασαιτύλιοι.

Μασσαλία, ἡ (-υυ-), Massilia. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικία τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Φωκαέων, συσταθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 45 Ὀλυμπιάδος καὶ ἀκμάσασα πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἐν Γαλλίᾳ πόλεων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταστροφῆς τοῦ Καρχηδονικοῦ κράτους ἕως τοῦ ἐμφυλίου Ῥωμαϊκοῦ πολέμου ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου, οὗτα δείποτε φίλη καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων ἐνωθεῖσα δὲ ἀκολούθως μὲ τὴν φατρίαν τοῦ μεγάλου Πομπηίου, ὑπέμεινε μίαν σκληρὰν πολιορκίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Καίσαρος, ὅστις κυριεύσας αὐτὴν, τὴν ἐστέρησε πολλῶν δικαιωμάτων καὶ αὐτῆς τῆς προτέρας ἐλευθερίας της. Ἡ δὲ ἀρχαία πολιτεία τῶν Μασσαλιωτῶν ὑπῆρχεν ἀριστοκρατική, συνισταμένη ἐκ μιᾶς βουλῆς 600 μελῶν, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο Τιμοῦχοι, καὶ ἔχοντα τοὺς αὐτοὺς νόμους μὲ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνας· ταυτὸν Marseille. Ἡρόδ. Διον. Περ. 75. Σκυμν. 210. — ὅθεν, Μασσαλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Μασσαλίας, καὶ, Μασσαλιωτικὸς, ἡ, όν. Τῆς Μασσαλίας ἢ εἰς τὴν Μασσαλίαν ἀνήκων. Πολύβ.

Μασσανάσσης, ου, ὁ, = Μασινισσᾶς. Πολύβ.

Μάσσικος, ὁ, Massicus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, φερόμενον βορειοανατολικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μασσίκυτος, ου, ὁ. Ὄρος τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Κυντ. Σμυρν. γ', 234.

Μασσυλεῖς, οἱ, Massyli. Ἔθνος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη καὶ συνορεύοντες μὲ τοὺς Μασαισυλίους. Πολύβ. Μασυλῆνες, παρὰ Διον. Περ. 187. καὶ Μασυλοι. Στέφ. Βυζ.

Μάσταυρα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Στράβ. ιδ'.

Μάστειρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως Λευκάσπορος ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ. Λουκ. Τοξ. 51. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾴκης, παρὰ Δημ. Χερσ. 44.

Μαστία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος. — 2) Πόλις τῆς Ἱσπανίας, κειμένη παρὰ θαλάσσιος πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαστιανοί, οἱ κάτοικοι.

Μαστουσία, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους· ταυτὸν Ἰσιτγκέρ. Πτολ.

Μάστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Κυθήροις πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Λυκόφρονος. Ὅμ. Ἰλ. O, 430, 438. — 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀλιθέρσου. Ὅμ. Ὀδ. B, 658.

Μασυλῆς, οἱ, = Μασσυλεῖς.

Μασυνσίας, ου, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 436.

Μάτερνος, ὁ, Maternus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Ματιανή, ἡ, Ἰων. Ματινὴ γῆ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Ματιανοί. Ἡρόδ. Στράβ.

Ματιανοί, οἱ, Ἰων. Ματινοί. Ἔθνος τῆς Μηδίας, κατοικοῦντες κατὰ Πτολ. μεσημβρινῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὴν αὐτὴν Ἀτροπατηνὴν χώραν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον καὶ οἱ Καρδοῦχοι καὶ Κάπιοι καὶ Ἡρόδ. 1, 189. ἐκτείνετο ἡ χώρα αὐτῶν Ματιανὴ καλουμένη ἀπὸ τοῦ Γύνδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀράξου. — 2) Λαὸς τῆς Καππαδοκίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμόν. Ἡρόδ. 1, 72.

Ματινός, ἡ, όν. Τῶν Ματιανῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Ματιανῶν ἀνήκων· τὰ Ματινὰ ὄρη. Ὄρη τῆς Μηδίας, χωρίζοντα κατὰ μέρος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας. Ἡρόδ.

Ματτιακοί, οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Μοίνου (Main) καὶ Λογάκα (Lahn) ποταμῶν καὶ ἔχοντες πόλιν τὸ Ματτιακὸν· ταυτὸν Marburg. Πτολ. β', 11, Ταχιτ. Χρον. 11, 20.

Μαυρηταν[ί]α καὶ Μαυριτανία, ἡ, Mauretania, = Μαυρουσία, ὅπερ ὄρα.

Μαῦρος, ὁ, Maurus, = Μαυρούσιος. Στράβ. Λουκιανός.

Μαυρουσία, ἡ, Mauretania. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν ἕως τῆς Νουμιδίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, τῶν ὁποίων ὁ Πτολ. δ', 1. ἀπαριθμεῖ διαφόρους λαούς,

οὗτοι τὸ πάλαι ἐσχημάτιζον ἓν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον, διῃρημένον εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν Καισαρικὴν Μαυρουσίαν, Mauretania Caesariensis, κειμένην ἀνατολικῶς καὶ εἰς τὴν Τιγγιτανὴν Μαρουσίαν, Mauretania Tingitana, καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, τῶν ὁποίων πολλαὶ ἦσαν ἀποικίαι τῶν Ῥωμαίων· τοιοῦτον βασίλειον τοῦ Φὰξ καὶ Μαρέου. Στράβ. Λιβ.

Μαυρούσιοι, οἱ, Mauri. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαυρουσίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν αὐτοὺς Μαυρουσίους, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι Μαύρους καὶ Μαυρητανούς. Στράβ.

Μαυρούσιος, ία, ιον. Τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκων. Οἱ Μαυρούσιοι Νομάδες. Ὅσοι ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Μαυρουσίας χώρας ἔζων βίον νομαδικόν. Ἡρωδ.

Μαυρουσίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκουσα. Ἡ Μαυρουσὶς γῆ, = Μαυρουσία. Διον. Περ.

Μαυσώλειον, τό, Mausoleum. Ὁ περίφημος καὶ μεγαλοπρεπὴς τάφος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀρτεμισία βασίλισσα τῆς Καρίας ἤγειρεν εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος αὐτῆς συζύγου Μαυσώλου, τὸν ὁποῖον τάφον οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς συγκατέτασσον μεταξὺ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου. Κατὰ Πλιν. 36, 4. εἶχεν ὁ τάφος οὗτος 411 ποδῶν περίμετρον καὶ 25 πηχῶν ὕψος, περιεχόμενος ὑπὸ 36 μεγάλων στηλῶν· εἰς τὴν πολυτελῆ καὶ ἐξαίσιον αὐτοῦ κατασκευὴν συνεργάσθησαν ὅλοι οἱ περίφημοι τεχνῖται καὶ ἀγαλματοποιοὶ τῆς τότε ἐποχῆς, ὁ Σκόπας, Λεωχάρης, Βρίαξις καὶ Πύθης, κατὰ δὲ Ὀλυμπιόδωρον καὶ αὐτὸς ὁ Πραξιτέλης· ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου μνημείου ἐκαλεῖτο ἀκολούθως γενικῶς Μαυσώλεια καὶ ἄλλου εἴδους πολυτελεῖς καὶ κολοσσιαῖαι οἰκοδομαί, ἐγειρόμεναι πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν ἐπισήμων ἀνδρῶν. Στράβ. — 2) Mausoleum Augusti. Μεγαλοπρεπής τις οἰκοδομὴ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι πεδίου τοῦ Ἄρεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάττοντο αἱ κόνεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου τοῦ Μαρκέλου, τοῦ Ἀγρίππα καὶ ἄλλων τινῶν ἐκ τῶν ἀρχῆς αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. Σουετ.

Μαύσωλος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διαδέχθη αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 5, 118. — 2) Ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεὺς καὶ οὗτος τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Δημοσθ.

Μαχαρεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τις τῶν Δελφῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως. Στράβ.

Μάχαιρος, ἡ. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, ὀχυρὰ καὶ δυσάλωτος. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν ὁ Ἡρῴδης Ἀντίπας φυλακίσας τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν διὰ παρακλήσεως τῆς Ἡρωδιάδος. Ἰώσηπ.

Μαχάτας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Μαχάτης (υ – –). Ἀχαιός τις, Αἰολ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀρπάλου στρατηγοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν.

Μαχάρης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, ὅστις ἐναυμαχήσε μετὰ τοῦ Λουκούλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ ἰδίου πατρός του· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Λιβ.

Μαχάων, ονος, ὁ (υ – –). Τίὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Κορωνίδος ἢ κατά τινας τῆς Ἐπιόνης, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς Θετταλίας καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης. Ἔμπειρος τῆς ἰατρικῆς τέχνης. Εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολεμικὴν ἐλθὼν μὲ τριάκοντα πλοῖα, ἐθεράπευσε τὸν πληγωθέντα Μενέλαον, τὸν Φιλοκτήτην καὶ ἄλλους· θέλων δὲ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ Νιρέως, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 732. Δ, 213. Παυσ. γ'. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκυδ. β', 83. ἔνθα ἐν τισι χειρογράφ. εὑρηται Μάχων.

Μάχιμος, ὁ. Εἷς τῶν σκυλων τοῦ Ἀταλάντης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ δυστυχὴς οὗτος κατασπαράχθη. Ὑγῖν. μῦθ. 181.

Μαχλαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, Λουκ.

Μάχλυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦντες μεταξὺ τῆς μικρᾶς Σύρτεως καὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κουρεύοντες καθ' Ἡρόδ. τὰς ὀπισθίας τρίχας τῆς κεφαλῆς των. Ἡρόδ. 4, 178. — 2) Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Λουκ. Τοξ. — ὄθεν

Μαχλυϊνη, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μαχούριβοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ.

Μάχων, ωνος, ὁ (υ–). Ποιητὴς κωμικῶν δραμάτων ἐκ Κορίνθου ἢ Σικυῶνος, ζήσας εἰς τὴν πολιν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, σύγχρονος τοῦ Γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν αὐτοῦ σῴζονται ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. Ἀθήν. β'. Σουϊδ.

Μεγαβάζης, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχλ. Πέρσ. 22. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Ἡροδ. 7, 79. Μεγάβυζον.

Μεγάβαζος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ζωπύρου, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ ἐστρατεύσας κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐναντίον τοῦ Ἰνάρου, ὑπέταξεν αὐτὴν αὖθις εἰς τὴν Περσικὴν δυναστείαν· καὶ Μεγάβυζος. Ἡρόδ. 3, 160. Θουκ. — 2) Τίὸς τοῦ Μεγαβάτου, ἡγεμόνων τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἡρόδ. 7, 97. — 3) Τίὸς τοῦ Σπιθριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 1, 58. ὅστις ἐν τῷ Ἐκν. Ἀγησ. γ'. Μεγαβάτης ἀναγινώσκετ. (Μεγάβαζος, Μεγάβυζος καὶ Μεγαβάτης ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Περσικὸν ὄνομα, διαφόρως δὲ προφερόμενον, ἐξ' ὃ καὶ πολλάκις συγχέεται ὑπὸ τῶν ἱστοριικῶν· παρ' Ἡροδ. εὑρηται καὶ οἱ τρεῖς τύποι· ὁ δὲ Κτησ. παρὰ Φωτ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπῳ Μεγάβαζος.)

Μεγαβάτης, εω, ὁ. Συγγενὴς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου, ὁ ὑπατάξας τὴν νῆσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου. Ἡρόδ. 3, 32. — 2) Πέρσης, σατράπης τῆς Διασυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ, Θουκ. α', 129 — 3) = Μεγάβαζος, ἀριθμ. 3.

Μεγάβυζος, ὁ. Ὄνομα ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς Περσίας. — 1) Εἷς τῶν εὐγενῶν Περσῶν, ὅστις ἀνακαλύψας τὴν συνωμοσίαν τοῦ Ψευδοσμέρδιος, συνεργήσας εἰς τὸ νὰ φονευσθῶσιν αὐτοῦ· ὕστερον δὲ ἐστασιάσας μετὰ τοῦ Δαρείου ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, ἐκυρίευσε τὰ πλεῖστον μέρος τῆς Θρᾴκης. Ἡρόδ. 3, 153. — 2) Εὐνοῦχός τις ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος. Ξενοφ. Κουρπ. ε', 3, 6. Λουκ. Τιμ. 22.

Μεγαίνετος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ ἄγριον καὶ χονδροειδὲς ἦθός του. Βατρ. 965.

Μέγαιρα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐρινύων. Ὀρφ. Ἀργ. 966.

Μεγακλέης, ὁ, συνηρμ. Μεγακλῆς, έους. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, τὸ ὁποῖον συνήθως μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι κωμῳδοὶ διὰ νὰ παραστήσωσιν εἰς τὰ δράματά των ἀλαζόνα τινὰ καὶ πλούσιον ἐκ τῶν πολιτῶν. Ἀριστοφ. Νεφ. 47. Λουκ. Τιμ. 22. πρὸ πάντων ἐπίσημος ὑπῆρξεν ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ ἀρχηγὸς τῆς εἰρίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Οὗτος πολιορκήσας τὸν Κύλωνα μὲ τοὺς φατριαστὰς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὅτε ἤθελον νὰ σφετερισθῶσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ νὰ καταργήσωσι τὴν δημοκρατίαν, ἐφόνευσε τοὺς πλείστους, ἐλκύσας αὐτοὺς δι' ἀπάτης ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχον καταφύγει μετὰ τὴν ἧτταν των· ἐφεξῆς δὲ συνήργησεν εἰς τὸ νὰ διωχθῇ ὁ Πεισίστρατος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ δημευθῶσι τὰ κτήματά του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατώρθωσεν αὐτὸς διά τινος πανουργίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόλυτον ἀρχήν· ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους. Ἡρόδ. 1, 59. Πλουτ. — 2) Ἔκγονος τοῦ προτέρου, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡρόδ. 6, 131. Πίνδ. Πυθ. 7.

Μεγακρέων, οντος, ὁ. Ἀβδηρίτης τις, ὅστις ἐσυμβούλευε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ γίνωσιν ἑταῖραι ἐνώπιον τῶν ἐγχωρίων ἱερῶν πρὸς τὸν Ξέρξην τοῦ νὰ μὴ ἐπιφορτίσῃ αὐτοὺς μὲ διπλῆν χορηγίαν τροφῶν διὰ τὰ διαβαίνοντα αὐτόθεν Περσικὰ στρατεύματα, ἄλλως ἔμελλον νὰ ἀφανισθῶσι κατὰ κράτος. Ἡρόδ. 7, 120.

Μεγάλα πεδία, τά, Magni Campi. Εὐρύχωρος πεδιὰς πλησίον τῆς Τύνιδος ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ.

Μεγάλη Ἑλλάς, άδος, ἡ, Graecia Magna. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, κληθεῖσης οὕτω κατὰ Φέστον ἀπὸ τὰς ἐν αὐτῇ πολλὰς καὶ μεγάλας Ἑλληνικὰς πόλεις, συσταθείσας ἀρχαιόθεν ἐκ διαφόρων ἀποικιῶν, ὅσαι ἦλθον κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἰδίως Ἑλλάδος· »Major Graecia dicta nest, quod in ea multae magnaeque Civitates fuerunt, ex Graecia profectae. Fest. παραβλ. Πολύβ. Σύγχρ. Χρον. Στράβ. ς'. κ. ἀλ. — ἐπεριλάμβανε δὲ ἡ μεγάλη Ἑλλὰς τρία ἐπίσημα μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, τὴν Ἀπουλίαν μετὰ τῆς Καλαβρίας, τὴν Λευκανίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Βρεττίων· ἀφ' οὗ δὲ ἀκολούθως οἱ Ῥωμαῖοι κατέκτησαν τοῦτο τὸ μέρος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Ἰταλίᾳ χωρῶν ἔπαυσε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος μεγάλη Ἑλλάς. Βικρ.

Μεγάλαρτος, ἡ (μέγας, ἔρτος). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰν πόλιν Σκῶλον, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 497

Μεγάλη πόλις, ἡ, καὶ Μεγαλόπολις, εως, παρὰ τοῖς ὕστερον, Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις νίκην τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ μέρος ὠνομάζετο καὶ Ὀρεστία. Εἰς ταύτην ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ ἐκ διαφόρων ἄλλων μικρῶν πόλεων τῆς Ἀρκαδίας κάτοικοι, συγκροτήσαντες αὐτὴν μίαν τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων. Πολύβ. β', Παυσ. η', 27. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας κατεστράφη αὐτὴ ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη πάντη κατερημωμένη. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ μέγας ἱστοριοὺς Πολύβιος καὶ ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους Φιλοποίμην. Διέβρ. Σιελ. ιζ'. Ξενοφ. Ἑλλ. Μεγάλη πόλις παρὰ Στράβ. — ὄθεν, Μεγαλοπολίτης, ου, θηλκ Μεγαλοπολίτις, ίδος, ἡ. Ὁ κάτοικ. τῆς Μεγαλοπόλεως. Ξενοφ. Δημ.

Μεγαμηδείδης, αο, ὁ. Τίὸς τοῦ Μεγαμήδου

καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος. Ὁμ. Τμν. Ἑρμ. 100. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Μεγαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρκαίου καὶ γυνὴ τοῦ Θεστίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας. Ἀπολλόδ. β', 4, 10.

Μεγάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡρόκωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. — 2) Ἄλλως Μετάνειρα καλουμένη.

Μεγάπανες, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Τρκανῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 62.

Μεγαπένθης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Προίτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Περσεὺς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, παραχωρήσας εἰς αὐτὸν ἀντὶ τούτου τὴν Τίρυνθα. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ἔγγονος ὁ Ἀλέκτωρ. Παυσ. β', 18. — 2) Υἱὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τῆς Ἑλένης ἐκ μιᾶς δούλης ἐν Σπάρτῃ. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 188. Ο, 100. κατ' Ἀπολλόδ. γ', 11, 1. ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τῆς δούλης Πηρίδος· διὰ τὴν μὴ γνήσιον γέννησίν του ἀπέβαλεν αὐτὸν οἱ Σπαρτιᾶται τοῦ πατρικοῦ θρόνου ἀναγορεύσαντες ἀντ' αὐτοῦ τὸν Ὀρέστην διὰ βασιλέα ὡς ἀπόγονον τοῦ Τυνδάρεω. Παυσ. γ', 19. — 2) Ἀγνωστός τις τύραννος· παρὰ Λουκιαν.

Μεγάρα, ἡ, Ἰων. Μεγάρη (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Θηρίμαχον, Κρεοντιάδαν, καὶ Δηϊονα. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 269. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 9. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Ἰόλαον. Ἀπολλόδ. β', 6, 1. Παυσ. ί, 29.

Μέγαρα, τά, Megara. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Μεγαρίδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα λιμένα Νισαίαν καλούμενον συνεχόμενον μετὰ τῆς πόλεως διὰ δύο μακρῶν τειχῶν τὰ ὁποῖα ὅμως κατηδάφισαν πρωίμως ἤδη οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι. Εἶχε τὸ πάλαι ἡ πόλις αὕτη πολλὰς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ βουλευτήριον ἐκ λευκοῦ λίθου κτισμένον. Παυσ. α', 19. Στρβ. ζ', Πίνδ. Ὀλ. 13, 120. ταυῶν Μέγαρα· — ὅθεν Μεγαράδε, Ἐπίρρτκ. εἰς τὰ Μέγαρα· Εὐριπ. Μεγαρόθεν, ἐκ τῶν Μεγάρων· Πλάτ. καὶ Μεγαροῖ, ἐν Μεγάροις. Πλάτ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῶν Συρακουσῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρέων περὶ τὴν 11 Ὀλυμπ. πρότερον δὲ Τβλα καλουμένη, ὅπερ ὁρᾶ· Θουκ. 6', 4. Στράβ.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Μεγάρων· Ἡροδ. οἱ Νισαῖοι Μεγαρεῖς, οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι κάτοικοι τῶν Μεγάρων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ λιμένος Νισαίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 947. Θεοκρ. ιβ', 27. — οἱ Μεγαρεῖς Τβλαῖοι, οἱ κάτοικοι τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων· Θουκ. ς', 4. Τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, τὸ ψήφισμα τὸ ὁποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν κατοίκων τῶν Μεγάρων διὰ τοῦ ὁποίου ἀπετρέποντο πᾶσα σχέσις καὶ κοινωνία μετ' αὐτῶν ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀριστφ. Νεφ. 532. παρβλ. καὶ Θουκ. α', 139.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱππομένους. Ἀπολλόδ. γ', 15, 8. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Οἰνόπης ἐξ Ὀγχηστοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων ἀντιτίου τοῦ Μίνωος ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλόδ. γ'. 5, 8. ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις Μέγαρα. Παυσ. α', 39. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν τῶν Ἐγχωρίων ὁ Μεγαρεὺς οὗτος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Νίσου καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸν θρόνον, ἐκάλεσε τὴν αὐτόθι πόλιν Μέγαρα Παυσ. αὐτόθ. — 2) Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μεγαρικός, ή, όν. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων ὤν· Ἀριστφ. Εἰρ. 606. — οἱ Μεγαρικοί, αὐτὶ οἱ Ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Εὐκλείδου ἐκ Μεγάρων. Στράβ.

Μεγαρίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθτκ. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων οὖσα. Θουκ. α', 48. — 2) Οὐσιαστκ. προσυπακ. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Μεγάρων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἔχουσα μεροτάτην ἔκτασιν καὶ συνερεύνουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀττικήν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κορίνθου καὶ ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Ἀνῆκε ἀρχαιόθεν ἡ χώρα αὕτη εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ ὅπου ἦσαν καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῆς, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόδρου κατεστάθη ἐλευθέρα καὶ αὐτόνομος καθ' ὃν χρόνον καὶ ἐκατωκήθη ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐξ ὧ καὶ ἐπεκράτησαν ἀεὶ ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης τά τε ἤθη καὶ ἡ γλῶσσα τῶν Δωριέων. Ἡροδτ. 5, 76. Παυσ. α', 39. πρὸ τούτων δὲ κατῴκουν ἐνταῦθα Λέλεγες καὶ Ἴωνες τῶν ὁποίων μέγα μέρος διέμεινε μέχρι τέλους ἀναμιχθὲν μὲ τοὺς ἐπειτα ἐλθόντας Δωριεῖς· ἐσχημάτιζον δὲ τὸ πάλαι οἱ Μεγαρεῖς μίαν οὐχ ἧττον ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, εἰς ἄκρον πολυάνθρωπον, ἐξ οὗ καὶ ἐπεμψαν πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν συνεισέφερον οἱ Μεγαρεῖς ἕνα στόλον ἐξ εἴκοσι καλῶς ὡπλισμένων τριηρῶν· Ἡροδτ. η', 45. 9, 28. ταυῶν Μέγαρα, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. — 3) ταὐτ. τῷ Μέγαρα ἐν Σικελίᾳ Σκυλ.

Μέγαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σιτυλίδων Νυμφῶν, ἔστις ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος σωθεὶς εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Γεράνεια μιμούμενος τοὺς γεράνους ὅτε αὐτοὶ ἐντύχοντο πρὸ αὐτοῦ, ὠνόμασεν ἕκτοτε ἀπ' αὐτῶν τὸ ὄρος τοῦτο Γεράνεια. Παυσ. α', 40.

Μέγαρσος, ἡ, = Μάγαρσος. Λυκοφρ. 444.

Μέγας, α, ὁ, Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἢ Λυκίων τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς καλεῖται Μεγάδης, ἐν Ὁμ. Ἰλ. Π, 695. — 2) Λίγινήτης τις, πατὴρ τοῦ Δημώδους· Ποσθ. Νημ. 8, 26.

Μεγασθένης, ους, ὁ. Συγγραφεὺς ἱστορικὸς καὶ πιστὸς ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου, ὅστις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ αὐτόθι περιέλθε τὴν χώραν ταύτην συνάψας ἱκανὴν ὕλην καὶ ἀξιολόγους παρατηρήσεις διὰ τῶν ὁποίων συνέταξεν ἀκολούθως τὴν περίφημον ἐκείνην Ἱστορίαν τῶν Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσώθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι· Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μεγασθένης, ους, ὁ· Λίτκ. ην. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν. Ξενφ.

Μεγασσάρας, ου, ὁ. Πατὴρ τῆς Φαρνάκης καὶ πάππος τοῦ Κυίρου· Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Μέγης, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φυλέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Αὐγείου καὶ ἔγγονος τοῦ Φυλέως, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης. Ἀπολλόδ. γ', 10, 8. ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἔδειξεν ἐξαίρετον ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 627. Ξ, 520. Εὐριπ.

Μεγαλίος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. γ', 4, 6. παρὰ δὲ Πλουτρ. Τιμ. 35. Μεγίλλος, ἀσυνήθ. τύπ.

Μεγίλλα, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.

Μεγίλλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις καὶ ἕν τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος νόμοις, σελ. 629. — 2) Ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κορίνθου. Λουκ. Διαλ. Νεκ. α'.

Μεγιστεύς, έως, ὁ. Νεανίας τις εὐειδής, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ Λυρικὸς Ἀνακρέων· Σιμων. Ἐπ. 55.

Μεγίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Ῥόδου καὶ τῶν Χελιδονίων νήσων. Στέφ. Βυζ.

Μεγιστίας, α, ὁ, Ἰων. Μεγιστίης, ου. Περίφημος αἰνιγτοποιὸς ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Λεωνίδα εἰς τὰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 7, 121. — Σιμων. Ἐπίγραμ.

Μεδεών, ῶνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πηλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μεδεών. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 501.

Μεδεών, ῶνος, ὁ Βοιωτικός. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Φολίνου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. Στράβ. — 2) Μεδεὼν ὁ Φωκικός. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, καταβαραθεῖσα ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱεροῦ πολέμου. Στράβ. — 3) — Median. Λίβ. Πόλις τῆς Ἀπαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 106.

Μεδιών, ῶνος, ὁ, = Μεδεών, ἀριθμ. 3. Πολύβ καὶ Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Μεδιώνιοι, οἱ κατοικ. τοῦ Μεδιῶνος ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Μεδιολάνιον, τό, Στρβ. καὶ Μεδιόλανον· Πολύβ. Mediolanum. Πόλις τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαντόνων, ταυῶν Saintes καλουμένη. Πτολ. β', 7. Στράβ. δ'. — 2) καὶ Μεδιόλανα, τά, παρὰ Πτολ. γ', 1. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Ἰνσούβρων, αὐξηθεῖσα καὶ εὐπρεπισθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων μὲ πολλὰς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, ἀκμάσασα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς πρώτης σωτηρίου Ἑκατονταετηρίδος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διδασκομένας ἐπιστήμας καὶ διὰ τοὺς ἐξόχους καὶ σοφοὺς ἄνδρας οἵτινες διέτριψαν ἐνταῦθα ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε ὁ νεώτερος Πλίνιος καλεῖ αὐτὴν νέαν Ἀθήνας· εἰς τοὺς ἐφεξῆς δὲ αἰῶνας ἠρχοντο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Αὐτοκράτορες εἰς αὐτὴν διατρίβοντες μέγα διάστημα τῆς ζωῆς των αὐτόθι· ταυῶν Μιλάνου, Milano, ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τοῦ Λομβαρδικοῦ Βασιλείου. Παλύβ. β', 27. Πτολμ. — 3) Mediolanium. Πόλις τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Ὀρδουίκων, ταυῶν Clanum Monthwy· Πτολ. β', 3. Ταχτ. — 4) Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν μικρῶν Βρουκτέρων· Πτολ. β', 11. ταυῶν Meteln an der Yecht.

Mediomatrici, οἱ· Mediomatrici. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοσέλλαν ποταμὸν καὶ ἐκτεινόμενοι ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου. Στράβ. Καισ.

Μεδοακοί, οἱ, Medoaci. Ἔθνος τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ. Στράβ.

Μεδόακος, ὁ, Medoacus. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· ταυῶν Βρέντα· Στράβ.

Μέδοισα, ἡ· Δωρ. ἀντὶ Μέδουσα. Πίνδρ.

Μεδούλλοι, οἱ, Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ. Στράβ.

Μέδουσα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Γοργόνων, θυγά-

τηρ τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἐπλάττετο ὅτι, ἔχουσα ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, μεταμόρφουεν εἰς λίθους ὅλους ὅσοι ἔβλεπον αὐτήν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Περσεὺς ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ νὰ κόψῃ τὴν φοβερὰν ταύτην κεφαλὴν της τὴν ὁποίαν φέρων μετ' αὐτοῦ κεκρυμμένην εἰς τὸν κόλπον του ἀπελίθωσε εἰς αὐτὴν μετὰ ταῦτα τὸ σαλάτσιον ἐκεῖνο τέρας ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπανελείτο νὰ καταπαρχυσῇ ἡ Ἀνδρομέδα· ὕστερον δὲ λαβοῦσα ἡ Ἀθηνᾶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της. Ἡσ. Θεογ. 276. Ἀπολλόδ. β', 4, 2. ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἵππος Πήγασος, τὸν ὁποῖον ἡ Μέδουσα εἶχε συλλάβει πρότερον ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος· Ἡσιόδ. Κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Πρόκλου ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα μία τῶν ἀγρίων ἐκείνων καὶ θηριωδῶν γυναικῶν αἵτινες κατῴκουν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ἡ ὁποία πλανηθεῖσα ἕως τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ ἐφονεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Περσέως. Παυσ. β', 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ὀρτιλόχου καὶ γυνὴ τοῦ Πολύβου. Φερεκύδ. Λειψ.

Μέδων, οντος, ὁ, κλητ. Μέδων. Τίος τοῦ Ὀϊλέως Λοκρός, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἠγεμὼν τῶν Φθιωτῶν ἀριθμεῖται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 727. Θ, 695. — 2) Κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, ὅστις ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Τηλεμάχου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν τῶν μνηστήρων. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 677. Χ, 357. — 2) Τίος τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλικῆς ἀξίας ἐχειροτονήθη πρῶτος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων ἐφ' ὅρου ζωῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 5.

Μέθανα, ἡ, καὶ **Μεθώνη**, Θουκ. Φρούριον ἐπί τινος ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἔκτισαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Στράβ. Παυσ. Ἐν τισι χειρογραφ. τοῦ Θουκ. δ', 45. κεῖται καὶ Μέθανα, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Στράβ. ταυτὸν ἐρείπια Μέθανα λεγόμενα.

Μεθάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Βινύρα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν καὶ Ὀξύπορον· Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Μεθουριάδες, καὶ **Μεθουρίδες**, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι. Τέσσαρες μικραὶ νῆσαι κεῖνται ἐπὶ τοῦ Μεγαρικοῦ κόλπου ἀκριβέστερον. Ἀνθολ.

Μεθύδριον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως μεταξὺ τῶν δύο μικρῶν αὐτόθι ποταμῶν Μελάνιππου καὶ Μυλάωνος, κατεσκαμμένη ἤδη ὅτε ἤρχισε ν' αὐξάνῃ ἡ Μεγαλόπολις. Θουκ. ε', 58. Παυσ. η'. Πολυβ. δ'. — Ὅθεν **Μεθυδριεῖς**, οἱ κάτοικ. Ξεν.

Μέθυμνα, ἡ, = Μήθυμνα, Σούλ. ὅπερ καὶ ὀρθότ.

Μεθωναῖος, αἷα, αῖον. Ὁ εἰς τὴν Μεθώνην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Μεθώνης ὤν· καὶ, **Μεθωναῖοι**, οἱ κάτοικ.

Μεθώνη, ἡ, = Μέθανα ἐν Ἀργολίδι· Θουκ. δ', 45. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συνήθως Μοθώνη, Mothone καλουμένη· ταυτὸν Μοθώνη· ἔτι δέ, Μεθώνη τῆς Δακωνικῆς, παρὰ Θουκ. β', 25. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. κατὰ Θουκ. ς', 7. κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας· ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων εὑρίσκετο αὕτη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Φιλοκτήτου. Ὅμ. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐστερήθη ὁ Φίλιππος ἕνα τοῦ ὀφθαλμόν. Θουκ. δ', 129. Δημ. κατὰ Φιλ. α', σελ. 41. Στράβ.

Μειδίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ νὰ παίζῃ μὲ τοὺς ὀρυγας, ὅθ' ὁ καὶ ὀρυγοτρόφος ἐπωνομάσθη· Πλατ. Ἄλκ. α', σελ. 120. Ἀριστφ. Ὄρν. 1297. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐξ Ἀναγυροῦντος, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους. Αἰσχ. Δημ.

Μειξιάδης, ου, ὁ· (α). Ναύαρχός τις ἐκ Περκώτης παρὰ Θουκ. α', 47.

Μειλάνιων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης θυγατρὸς τοῦ Σχοινέως, μετὰ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λέοντα· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Μειλάνιων τὸν Παρθενοπαῖον· Ἀπολλόδ. γ', 9.

Μειλίχιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐλατρεύετο εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 9.

Μελάγγεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Τεγέας.

Μελάγχλαινοι, οἱ (μέλας, χλαῖνα). Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Ἀστραχανίου. Ἡρόδ. 4, 20. Διον. Περ. 309.

Μελαγχρίδας, α, ὁ (ι). Κάτοικός τις τῆς νήσου Χίου, παρὰ Θουκ. η', 6. ἔνθα ἐν τῷ κειμένῳ Μελαγχρίδας κεῖται.

Μέλαγχρος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Μιτυλήνης ἐν Λέσβῳ, φίλος τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου. Διογ. Λαέρτ.

Μέλαινα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ὅτε περιζώσα τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς της Περσεφόνης, ἐνδεδυμένη μέλανα ἐνδύματα ἐκρύβη εἰς ἓν σπήλαιον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 42.

Μέλαινα ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 349. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Λυδίας, ταυτὸν Καρᾳ Βουρνοῦ. Στράβ.

Μελαιναί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀντίχων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν· — Ὅθεν Μελαιναῖς, οἱ κάτοικ.

Μέλαινα Κόρκυρα, ἴδε Κόρκυρα.

Μελαιναί, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Μελαινεύς, εως, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Μελαινεαί. Παυσ. Στραβ. Βυζ.

Μελαινίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Μελαγγεαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 6.

Μελαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἰτώνην· Θουκ. ε', 5. ἄλλως ἄγνωστοι.

Μελάμποδες, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαίθεν οἱ Αἰγύπτιοι, κατ' Ἀπολλόδ. β', 1, 4. καὶ, ἡ Μελαμπόδων χώρα. παρβλ. Heyne αὐτόθ.

Μελαμποδίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Μελάμποδος, ὁ Θεοκλύμενος. Πλατ. Ἴων.

Μελάμπους, οδος, ὁ, Δωρ. Μέλαμπος. Τίος τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του, ὅστις λέγεται ὅτι ἐθεράπευσε τὸν Ἰφικλον υἱὸν τοῦ Φυλάκου ἀπὸ τὴν ἀτεκνίαν ἢ ἀγονίαν του, λαβὼν ὡς ἀνταμοιβὴν παρὰ τοῦ πατρός του τὰς βοῦς διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Βίας ἠθύνθη ἀκολούθως νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν Πηρὼ θυγατέρα τοῦ Νηλέως. Σχολ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 286. Θεραπεύσας δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτῶν, ἔλαβεν ἓν μέρος τοῦ βασιλείου τοῦ Ἄργους ὡς μισθὸν καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν τὴν Ἰφιάνασσαν εἰς γυναῖκα. Ἀπολλόδ. α', 9, 11. β', 6, 1–2. Καθ' Ἡρόδ. 2, 49. ὑπῆρχεν ὁ Μελάμπους οὗτος σοφός τις ἀνήρ, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης διδαχθεὶς αὐτὴν παρὰ τοῦ Φοίνικος Κάδμου καὶ εἰσαξας πρῶτος αὐτὴν μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου εἰς τοὺς Ἕλληνας· φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι ἐζη 220 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀργοναυτῶν· ὁ δὲ Διόδ. Σικ. α', λέγει ὅτι ὁ Μελάμπους ἐδιδάχθη ὅλην τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ κατὰ Κλημτ. Ἀλεξ. ἔφερε πρῶτον οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια ἐκ τῆς Αἰγύπτου.

Μελάμπυγος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, παρὰ Τζετζ. Λυκοφ. 91. — 2) **Μελάμπυγος λίθος**. Βραχὺς τις ἀπότομος ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ἀνοπαίας περὶ τὰ σύνορα τῆς Λοκρίδος. Ἡρόδ. 7, 216.

Μελαμφύλλος, ἡ (μέλας, φύλλον). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σάμου. Στράβ.

Μελαναιγίς, ίδος, ὁ (μέλας, αἴξ)· Ἐπίθ. τοῦ Βακχου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐπερρήσισθη ποτὲ ὑπὸ τὴν μορφὴν μαύρης αἰγὸς εἰς τοὺς Μελανθεῖς καὶ παρεκίνησεν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Πανθον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐλατρευον αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ ἰδιαιτέρας ἑτησίους τελετὰς, Ἀπατούρια καλουμένας. Παυσ. β', 35.

Μελανθεῖται, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θρᾴκης ἐν Εὐρώπῃ, ὁρίστρ Μελανδῖται ἐκ Στεφ. Βυζ. καὶ, Μελανδία, ἓν μέρος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Σιθωνίας χώρας κατοικουμένης ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Μελανδιτῶν. Ξεν. Κυρ. Ἀναβ. ζ, 2, 32.

Μελανδία, ἡ, = Μελανθεῖται. Ξεν. ὅθεν

Μελανδῖται, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Μελανδίας.

Μελανεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, ὅστις λαβὼν παρὰ τοῦ Περιήρους ἓν μέρος τῆς Μεσσηνίας ἐκάλεσεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικος του Οἰχαλίαν. Παυσ. δ', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμ. Ὀδ. Ω, 105. — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, εὐρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Μελανθεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Δουλίου, ἔφορος τῶν αἰγοβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, παριστανόμενος ὡς ἄπιστος καὶ ἀλαζών, συνεργὸς εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν μνηστήρων κατὰ τοῦ δεσπότου του· Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 212–260. Τ, 173. Φ, 175. Ἠλητικ. ἐν Ὀδ. Χ, 176. αἱ λοιπαὶ πτώσεις σχηματίζ. ἐκ τοῦ Μελανθίου. Ὀδ. Ρ, 247.

Μελανθιος, ὁ. Τίος τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς τραγικός, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀδηφαγίαν καὶ ἀκοσμίαν του, πιθαν. ὁ αὐτὸς παρὰ Πλουτ. Συμπ. β', 1. Ἀριστφ. Εἰρ. 803. Ὄρν. 151. — 3) Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων, παρ' Ἡροδ. 5, 97.

Μέλανθος, ὁ. Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, ἀπ' ὅπου φυγὼν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἵτινες καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν ἐξαιρέτως· φονεύσας δὲ τὸν βασιλέα τῶν Βοιωτῶν Ξάνθον εἰς μίαν μάχην ἧτις εἶχε προξενηθῇ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων διὰ δύω συνεχομένους πόλεις, ἐκλέχθη βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κόδρον· Ἡροδ. 5, 65. Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 146. — 2) Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. η', 5.

Μελανθώ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δουλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀναπαρεῖσα πλησίον τῆς Πηνελόπης, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα καὶ αὐτὴ μὲ

τους μνηστῆρας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 321.

Μελανίππεια, ἡ. Μία τῶν Χαλκιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στέφαν. Βυζ.

Μελανίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν εἰς ἵππον κατὰ παράληψιν τοῦ ἰδίου πατρός της αὐτὴ οὗ αὐτὸς ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τοῦ Αἰόλου ἐν τέκνοις. Ἀριστοφ. Θεσμ. 549. Ἐρατοσθ. Τγῖν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δημοίτου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἰόλεν. Πλατ. Παυσ. πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀτιμίας ταύτης τυφλώσας αὐτὴν ὁ πατήρ της ἔκλεισεν εἰς ἓνα σχοτεινὸν πύργον χρόνον ἱκανὸν ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων της. Τγῖν. — 3) Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὴν ζωστῆρα λέγεται ὅτι ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Διοδ. Σικ. δ', 16. Ἀπολ. Ῥοδ. — 4) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἴτωνος ἐγέννησε τὸν Βοιωτόν, κατὰ Παυσ. β', 1.

Μελανιππίδης, ου, ὁ· κυρίως Ὁμορ. πατρωνμ. Τίος τοῦ Μελανίππου· καὶ κύρ. Ὁμορ περίφημος ποιητὴς διθυράμβων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μῆλον καὶ ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὴν 65 Ὀλυμ. Σουΐδ. Ἀθην. β', ὁ αὐτὸς ὑπῆρχεν ἴσως καὶ ποιητὴς τραγικὸς τοῦ ὁποίου εὑρηται παρὰ Στοβαίῳ λείψανά τινα ἐνὸς τῶν δραμάτων του Περσεφόνη ἐπιγραφομένου. Ἀπολλόδ. λεξ. β'. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. Π, σελ. 129.

Μελάνιππος, ὁ (2) Τίος τοῦ Ἀστακοῦ ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγρίου, πολεμήσας γενναίως εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων οἵτινες ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου κατὰ τῶν Θηβῶν καὶ τελευταῖον φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. ὁ τάφος αὐτοῦ ἦτο κτισμένος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Χαλκίδος. Παυσ. Βοιωτκ. 18. — 2) Τίος τοῦ Θησέως καὶ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας στεφθ. Παυσ. ε', 25. Πλουτρ. Θησ. — 3) Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου κατ' Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 4) Τίος τοῦ Ἰκετάονος ἐκ Τροίας, ποιμαίνων τὰς ἀγέλας τοῦ πατρός του, ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 547. — 5) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀγρίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν. Ἀπολλόδ. α', 8, 6. — 6) Τίος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Τριταίας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τριταίαν ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 22. — 7) Ῥόδιός τις παρὰ Ξενοφ.

Μελανίων, ωνος, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Μελανίων. Νεανίας τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐπεριστέλετο ὡς μιτῶν τὰς γυναῖκας. Ἀριστοφ. Λυσ. 876.

Μελάντης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Μελάντιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Μέλανος ἢ εἰς τὸν Μέλανα ἀνήκων· αἱ Μελάντιοι πέτραι ἢ θειραί. Βράχοι τινὲς τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὀλίγον ἀπέχοντες τῆς νήσου Θήρας, κληθέντες οὕτως ἀπό τινος Μέλανος. Ἀπολλόδ. Ῥοδ. Ἀπολλόδ. α', 9, 26.

Μέλαντος, ὁ. Χαμερπής τις παράσιτος καὶ κόλαξ, παρὰ Λουκ.

Μελάνωπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λάχητος Ἀθηναίου, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου· Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Λάχητος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ ἀχρείου καὶ ποταποῦ χαρακτῆρος. Δημοσθ.

Μέλας, ανος, ὁ. Τίος τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις λέγεται ὅτι πλεύσας ἐκ τῆς Κολχίδος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπῆλθε εἰς τὸ μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Μέλας κόλπος. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 1707. — 2) Τίος τοῦ Περθέως ἢ Περθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφόνευσεν ὁ Τυδεὺς ὅτε ἐπεβουλεύοντο τὸν θεῖον αὐτοῦ Οἰνέα· Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 117. Ἀπολλόδ. α', 7, 10. — 3) Τίος τοῦ Δικυμίου, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν πόρθησιν τῆς Οἰχαλίας ἐφονεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. Ἀπολλόδ. β', 7, 7.

Μέλας, αινος, ὁ· Melas. Ποταμὸς τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον· Ἡρόδ. 7 198. — 2) Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Μέλανα κόλπον· τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι κατεξήραναν τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου ὅτε διέβαινον ἐντεῦθεν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων· ταῦτα Σχισρὰ Σού. Ἡρόδ. 7, 58. Διον. Περ. 538. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ εἰσβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην, ταῦτα Μαυρόνερον· Στράβ. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ὠλένου. Καλλ. εἰς Δι. 23. Στράβ. — 5) ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταῦτα Κορεμοῦ. Στράβ. ιβ'.

Μέλας κόλπος, ὁ. Κόλπος τις περιβρέχων βορειοδυτικῶς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσόνησον, ταῦτα Κόλπος Σάρος λεγόμενος. Ἡροδ. ἔτι, ὁ Μέλας πόντος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 922.

Μέλδοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα (Seine) καὶ Μάρνης ποταμῶν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἰάτινον. Στράβ. Πτολ.

Μελεαγρίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Μελεάγρου ἢ εἰς τὸν Μελέαγρον ἀνήκουσα· αἱ Μελεαγρίδες· αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Μελεάγρου Ἐὐφημέδεια καὶ Μελανίππη, μεταμορφωθεῖσαι ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς πτηνά· Ἀντ. Λιβ. 2. αἱ Μελεαγρίδες νῆσοι· μυθολογοῦμεναι νῆσοι ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ· Στράβ.

Μελέαγρος, ὁ· Meleager. Τίος τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἄρεος. Πλουτρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος· ἡγεμὼν τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὰς περὶ τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἀσκήσεις καὶ ἐμπειρίαν του. Οὗτος λέγεται ὅτι συνεκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀνδρειοτέρους ἥρωας τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν τόσον περιβόητον ἐκείνην θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ὅστις ἠφάνιζεν ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πατρός του Οἰνέως· μετὰ ταῦτα δὲ συνεστρατεύθη καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν διαταγὴν τῶν Μοιρῶν ἡ ζωὴ τοῦ Μελεάγρου ἐξῆρτατο ἀπὸ ἕνα ἐσβεσμένον δαυλόν, τὸν ὁποῖον ἐφύλαττεν ἡ μήτηρ του κεκρυμμένον καὶ ἀδιάφθορον, μαθοῦσα αὐτὴ τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς πραχθέντα ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου διὰ τὴν δορὰν τοῦ θηρευθέντος κάπρου καὶ καταρωμένη αὐτόν, ἔβαλε τὸν δαυλὸν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ πυρὸς καταναλώσασα αὐτὸν ἕως δι' ὅλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἔγινεν αἰτία τοῦ πρώρου θανάτου τοῦ υἱοῦ της. Ὁμ. Ἰλ. Β, 642. Ἀπολλόδ. α', 8, 2. Ἐκ τῆς Κλεοπάτρας θυγατρὸς τοῦ Ἴδα ἐγέννησεν ὁ Μελέαγρος τὴν Πολυδώραν· Παυσ. δ', 2. ἐκ δὲ τῆς Ἀταλάντης ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον· Τγῖν. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν. — 3) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, υἱὸς τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἔτος πρὸ Χρ. κατά τινας δὲ ἔζη οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Ἀνθολ.

Μελέας, ευ, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Μελέδημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 273. ἔνθα κατὰ Becker Τηλέδημος ἀναγινώσκει.

Μελέτη, ἡ. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτον οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀλωέως εἰς τὴν Βοιωτίαν. Παυσ. θ', 29.

Μέλης, ητος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης, περὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Ὅμηρος. Ὁμ. Τμν. ή, 3. Στράβ. καὶ ὁ Μίλητος. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποτάμιος θεός, ἐκ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος, ἀφ' οὗ καὶ Μελησιγενὴς ἐπωνομάζετο· Πλουταρ. 61. Ὁμ. — 3) Πατὴρ τοῦ Κινησίου ποιητοῦ διθυράμβων, κιθαρῳδὸς τὴν τέχνην· Πλούτ. Γεργ. 501.

Μελήσανδρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 29.

Μελησίας, α, ὁ Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας Πινδ. Ὀλυμπ. 8. — 2) Τίος τοῦ ἐν Ἀθήναις Θουκυδίδου ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους· Πλάτ. Λάχ. καὶ Μέν.

Μελησιγενής, οῦς, ὁ. Ὁ περὶ τὸν Μέλητα ποταμὸν γεννηθείς, ἐπώνυμον τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου γεννηθέντος πλησίον τῆς Σμύρνης ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Μέλητος ποταμοῦ. Λουκ.

Μελησίας, α, ὁ Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας Πινδ. Ὀλυμπ. 8. — 2) Τίος τοῦ ἐν Ἀθήναις Θουκυδίδου ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους· Πλάτ. Λάχ. καὶ Μέν.

Μελησιγενής, οῦς, ὁ. Ὁ περὶ τὸν Μέλητα ποταμὸν γεννηθείς, ἐπώνυμον τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου γεννηθέντος πλησίον τῆς Σμύρνης ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Μέλητος ποταμοῦ. Λουκ.

Μελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰνάχου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φερωνέα καὶ Αἰγιαλέα. Ἀπολλόδ. β', 1, 1. — 2) Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰσμήνιον καὶ Τέναρον· Πινδ. Πύθ. 11, 6. ἐκ δὲ τοῦ Σιληνοῦ ἐγέννησεν ἡ Μελία τὸν Κένταυρον Φόλον. Ἀπολλόδ. β', 5, 4.

Μελίαι, αἱ Ἀρχαῖαι τιναὶ Νύμφαι, καθ' Ἡσ. Θεογ. 187. γεννηθεῖσαι ἐκ τῆς Γῆς μετὰ τῶν Ἐρινύων καὶ Γιγάντων ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν τμηθέντων αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· μία ἐξ αὐτῶν ἡ Μελία ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Σιληνοῦ τὸν Κένταυρον Φόλον. Ἀπολλόδ. β', 5, 4.

Μελίβοια, ἡ (υ – υ). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πελασγὸς ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ἥτις μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της δὲν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ἔρους τῆς Ὄσσης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 717.

Μελιγουνίς, ίδος, ἡ Θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης, Ἥβη — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 48.

Μελίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 7. — 2) = Μελία, Καλλιμ.

Μελικέρτης, ου, ὁ. Melicerta. Τίος τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι αὐτὴ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε ὁ Ἀθάμας ἐμελλε νὰ φονεύσῃ αὐτὴν εἰς τὴν μανίαν του. Ὁ Ποσειδῶν μετεμόρφωσε τὸν Μελικέρτην τοῦτον εἰς θαλάσσιον θεόν, τιμώμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαίμων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὁ Σίσυφος ἐσύστησε τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ἀπολλόδ. α', 9, 2. γ', 4, 3.

Μελιναία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης παρὰ Λυκόφρ. 403. κατὰ Τζέτζ. κληθείσης οὕτω κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τῆς ἡδύτητος τοῦ μέλιτος.

Μελίνη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Μελιννώ, οῦς, ἡ. Ἀρχαία τις ποιήτρια παρὰ Φώτ.

Μελιτοφάγοι, οἱ Θρᾷκες. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης, πιθαν. = Ἄσται, ὡς τρεφόμενοι ἐκ μελίσσης. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ, 5, 12.

Μελιξώ οῦς, ἡ. Γυνή τις: αὐλήτρια. παρὰ Θεοκρ.
Μελιόδουνον, τό. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ. Πτολ.
Μελίσανδρος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, γράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα τῆς μάχης τῶν Λαπίθων κατὰ τῶν Κενταύρων. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 2.
Μελισσιάς, άδος, ἡ Ἑλλην. κύρ. Ὄνομ. γυναικῶν. Ἀνθολ.
Μέλισσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡροδτ. 3, 50.
Μέλισσαι, αἱ. Νύμφαι τινές, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ἡ Ἀδράστεια καὶ Ἰδα, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης· Ἀπολλόδ. ἔτι δὲ καὶ Δικταῖαι Μελίαι καλούμεναι, παρὰ Καλλιμ. εἰς Δι. 47. — 2) Ἱέρειαι τῆς Δήμητρος καὶ Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ. Πινδ. Πυθ. 4, 108. Καλλιμ.
Μελισσεύς, έως, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες Ἀδράστεια καὶ Ἰδα λέγονται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία αὐτόθι. Ἀπολλόδ. α', 1, 3.
Μέλισσος, ὁ. Τίς τοῦ Τελεσιάδου Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ — 2) Φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σάμον καὶ ζήσας περὶ τὴν 84. Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ὠφελήσας μεγάλως τὴν πατρίδα του καὶ διὰ τῆς στρατηγικῆς αὐτοῦ ἐμπειρίας· παρ' αὐτῷ ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· συνέγραψε δὲ πολλὰ βιβλία περὶ διαφόρων φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἀριστοτ. φυσ. Ἀκουσμ. 1, 22. Πλάτ. Θεαίτ. Αἰλιαν.
Μελισσίχη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 46.
Μελίταια, ἡ (ι). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, πρότερον Πύρρα καλουμένη· Στράβ. καὶ, Μελιτία, ἡ, Θουκ. δ', 78. Μελίτεια. παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Μελιταιεῖς, οἱ κάτοικοι. Στράβ.
Μελιτεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηΐδος, τὸν ὁποῖον εὑρὼν ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Φράγρος ἐκτεθειμένον ὑπὸ τῆς ἰδίας μητρός του μέτα εἰς ἓν ὄρος, ἀνέθρεψεν αὐτὸν καὶ ἐκάλεσεν Μελιτέα, ὅστις μετὰ ταῦτα κυριεύσας ἓν μέγα μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Μελίταιαν. Ἀντ. Λιβ 13.
Μελίτη, ἡ (ι). Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος· Ὁμ. Ἰλ. Σ, 42. Ἡσ. Θεογ. 246. — 2) Θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Αἰγαίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τλλον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538.
Μελίτη, ἡ (υ). Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· ταυτὴν Μελέδη, Meleda. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 572. καὶ Μελιτίνη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — 2) Λίμνη ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως τῶν Οἰνιάδων· Στράβ. — 3) Μελίτη, ἡ (ι) Melita. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάττης κειμένη μεταξὺ τῆς Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ νῦν Μάλτα Malta, λεγομένη, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μὲ καλοὺς λιμένας καὶ μ' ἕνα πολυτελῆ ναὸν τῆς Ἥρας· περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὰ ἐξαίσια αὐτῆς ὑφάσματα· Διοδ. Σικ. ε', 12. Σκυλ. (τὸ ι εὕρηται μακρὸν παρὰ Λυκοφρ. 1027.) — ὅθεν Μελιταῖος, αἷα, αἷον· τῆς Μελίτης ἢ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης ὤν· τὰ Μελιταῖα κυνίδια. Γένος σκύλων μικρῶν τῆς νήσου Μελίτης, τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ὡς εὐγενὲς ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων· Στραβ. κατά τινας δὲ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ. — 4) Δῆμος ἀρχαῖος τῆς Ἀττικῆς μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ὁ ἥρως οὗτος ἐσύστησε τὰς τελετὰς τῶν μικρῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Πλάτ. — ὅθεν, Μελίτης μαστιγίας, = Ἡρακλῆς, Ἀριστοφ. Βατρ. 501. — καὶ, Μελιτεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Μελίτης ἐν Ἀττικῇ ὢν Δημοστ.
Μελιτήϊος, ία, ιον. Τῆς Μελίτης ἢ εἰς τὴν Μελίτην ἀνήκων· τὸ Μελιτήϊον ὄρος. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1150.
Μελιτηνή, ἡ· Melitene. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐκτεινομένη περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Σοφανηνῆς χώρας Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μελιτηνῆς χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος, ὕστερον δὲ ἀνήκουσα εἰς τὴν μερὶν Ἀρμενίαν ταύτην Μελιτηνήν.
Μελιτία, = Μελίταια.
Μελιτίδης, ου, ὁ (υ–υ–). Ἐμπαικτικὸν κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀθηναίοις παρεστὼν βλάκα τινὰ καὶ χοντροειδῆ, ὡς τὸ Σανυρίων καὶ Κέρσιβος· πληθ. Μελιτίδαι, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 993. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 1. Λουκ.
Μέλιτος, ὁ. Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις τὸν δήμου Πιθεύς, ὅστις συμφώνως μετὰ Ἀνύτου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ἐπ' ὀνόματι τῶν λοιπῶν ἐν τῇ πόλει ποιητῶν. Ξενοφ. Ἀπολογ. Σωκρ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1302. Μέλητος, παρὰ Πλατ. Stallb. (ὁ Εὐτυφ. εἰς Ὀδ. Ν, 106. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ μέλι, ἀλλ' οὕτως ἡ παραλήγουσα ἔστι φύσει βραχεῖα.)
Μέλιττα, ἡ· Ἀττικ. ἀντὶ Μέλισσα. Ὄνομ. ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.
Μελλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη παραθαλαττίως ἐφ' ἑνὸς μικροῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤξευρον τὴν τέχνην τοῦ νὰ ταριχεύωσιν ἐπιτηδείως τοὺς ἰχθῦς· ταύτην Toro della Penna. Στράβ. γ'.
Μέλλων, ωνος, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 2. καὶ Μίλων παρὰ Πλουτ. Πελοπ. ή.
Μελπομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 77. ἔφορος τῆς Τραγικῆς ποιήσεως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας. Ἀπολλόδ. α', 3, 4.
Μελπόμενος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν Μουσῶν. Παυσ. 1, 2. καὶ 31.
Μεμβλίαρος, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ποικίλου Φοίνικος, εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Κάδμου, ὅστις μείνας ἐπὶ τῆς νήσου Καλλίστης ἐκτίσθησαν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν Φοινίκων. Ἡροδτ. 4, 147. — 2) Μεμβλίαρος, ἡ, νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Θήρας· = Ἀνάφη· Στεφ. Βυζ.
Μεμνόνειον, τό. Ἡ τοῦ Μέμνονος ἀκρόπολις ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Στράβ.
Μεμνόνειος, εία, ειον, = Μεμνόνιος. Στράβ.
Μέμνονες, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Νείλου καὶ Ἀτταπου ποταμοῦ. Στεφ. Βυζ.
Μεμνόνιος, ία, ιον. Τοῦ Μέμνονος ἢ εἰς τὸν Μέμνονα ἀνήκων· Ἡροδτ. τὸ Μεμνόνειον ἄστυ, = Σοῦσα ἐν τῇ Περσίδι. Ἡροδτ. 5, 54. κτισθὲν ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ πατρὸς τοῦ Μέμνονος, καὶ Σοῦσα τὰ Μεμνόνια· Ἡροδτ. 7, 151. — τὰ Μεμνόνια βασίλεια. Ἡ ἀκρόπολις ἢ τὰ περιτειχισμένα βασίλεια τῆς πόλεως τῶν Σούσων ἐν Περσίδι. Ἡροδτ. 5, 53. καὶ, τὸ Μεμνόνειον. Στράβ.
Μέμνων, ονος, ὁ. Τίς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡσ. Θεογ. 984. παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρεται νέος εὐειδέστατος, ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος ἔχων ἐν στρατεύματι Αἰθίοπας καὶ φονεύσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Ἀντίλοχον υἱὸν τοῦ Νέστορος, ἐφονεύθη τελευταῖος καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 188. Λ, 521. Πίνδ. Νεμ. 3, 111. Κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχαν ὁ Μέμνων οὗτος βασιλεύς τῶν Ἀσσυρίων ἔχων τὴν καθέδραν του εἰς τὰ Σοῦσα· Διοδ. Σικ. β', 22 καὶ κατ' ἄλλους ἐλθὼν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας εἰς τὴν Ἀσίαν διέμεινεν εἰς τὴν Περσίδα, κτίσας αὐτόθι τὰ Μεμνόνια βασίλεια λεγόμενα· Στράβ. ιέ, Διοδ. Σικ. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις τῶν Σούσων Μεμνόνιον ἄστυ· Ἡροδτ. 7, 151. Μετὰ τὸν θανάτοντου ἐτιμήθη ὡς ἥρως, ἔχων, ὡς ἐλέγετο, καὶ ἱερὸν ναὸν ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Θήβαις Αἰγύπτιοι ἐπρόσφερον αὐτῷ καὶ θυσίας. Ὀππιαν. κυνηγ. β', 51. Φιλοστρ. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο δύω κολοσσιαῖα ἀγάλματα τοῦ Μεμνονος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ, κατὰ Φιλοστρ. κατεσκευασμένα ἐκ μελανοῦ μαρμάρου καὶ ἀποτελοῦντα ἠδύν τινα ἦχον ὅτε ἐπροσβάλλοντο ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων περὶ τὰς πρωϊνὰς ὥρας. Ὀππιαν. Καλλιστρ. Λουκ. Φιλοψευδ. κατὰ δὲ Παυσ. α', 42. ὠμοίαζεν ὁ ἦχος τῶν ἀγαλμάτων τούτων μ' ἐκεῖνον τῆς κιθάρας ἢ λύρας ὅταν μία τῶν χορδῶν ἐκραγῇ. — 3) Μέμνων ὁ Ῥόδιος, Σατράπης καὶ στρατηγὸς τοῦ τελευταίου τῶν Περσῶν βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅπου νικηθεὶς ἐσώθη εἰς τὴν ἐν Κυρίᾳ Ἀλικαρνασσόν· πολιορκηθεὶς δὲ ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων καὶ βιασθεὶς νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ μὲ τὸ ἀναπολειφθὲν μέρος τῆς Περσικῆς δυνάμεώς του εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ εἰσβάλῃ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν, ἐλπίζων οὕτω ν' ἀποσπάσῃ τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ τῆς Ἀσίας, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Μιτυλήνῃ πολιορκίαν κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος πρὶ τοῦ ἔτι νὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν μελετηθεῖσαν σωτηριώδη ἐπιχείρησίν του. Ἀρριαν. α', 21. Διοδ. Σικ. ιζ', 23-27.
Μέμφις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἔπάφου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Λιβύαν καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῷ μεταξὺ Αἰγύπτῳ πόλις Μέμφις. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολλόδ. αὐτόθι.
Μέμφις, ιδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς μεταξὺ Αἰγύπτου, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Αἰγυπτίων βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καθ' Ἡροδτ. 2, 99. κτισθεῖσα ὑπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλέως Μήνου, κατὰ δὲ Διόδ. Σικελ. ὑπὸ τοῦ Οὐχορέως, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρός του Μέμφιδος. Εἶχεν ἡ πόλις αὕτη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου βιβλ. α', 50, 150 σταδίων περίμετρον, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἔπλεον ἐπὶ τοῦ Νείλου ὅλα τὰ ἐκ τῆς ἄνω καὶ κάτω Αἰγύπτου φερόμενα πλοῖα· περίφημος δὲ πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀνήγειρε πρῶτος ὁ βασιλεὺς Μήνης, ἀκολούθως δὲ ἐκτίσθησαν καὶ ηὐξήθησαν αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς οἱ λοιποὶ αὐτόθι βασιλεύσαντες. Ἡρόδτ. 3, 93. 114. 145. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἡ Μέμφις κατεστάθη καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὰς Θήβας δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ προσδιορισθῇ, φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι ἡ μετάβασις αὕτη τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη, διότι οἱ παρ' Ἡροδτ. ἀναφερόμενοι παλαιοὶ Αἰγύπτιοι βασιλεῖς ἦσαν ἅπαντες Μεμφῖται. Μετὰ τὴν ἐν

τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κτισθεῖσαν ὕστερον Ἀλεξάνδρειαν ἠλαττώθη μεγάλως ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τῆς Μέμφιδος καὶ ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς· διὰ δὲ τῶν καταλύτεων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἠφανίσθη κατ' ὀλίγον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ὥστε ταύτην δὲν εἰσῴθη σχεδὸν τίποτε τῆς ἀρχαίας αὐτῆς μεγαλοπρεπείας. Κατὰ τοὺς νεωτέρ. περιηγητὰς ὁ τόπος, ἔνθα ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ Μέμφις δεικνύεται δύο ὥρας ἀπέχων μεσημβρινῶς τῶν μεγάλων Πυραμίδων, ἔνθα ταύτην κεῖται τὸ χωρίον Μέμφ, κατ' ἄλλους δὲ παλαιὸν Μέσρ. — γενικ. ιος, παρ' Ἡροδ. Ἀρρίαν. εος, παρὰ Θουκ. έως, παρὰ Στράβ. δοτικ. Μέμφι, παρ' Ἡροδ. 2, 3. Μέμφει, παρὰ Παυσ. — ὄθεν, Μεμφίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ. τῆς Μέμφιδος. Ἡρόδ. καὶ ἐπιθετικ. ἡ Μέμφις γῆ. Αἰσχύλ. Περσ. 35.

Μέμφις, ιος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. ή.

Μενάλκας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. ή.

Μενάλκης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης Ἀπολόδ. β', 1, 4. ἔνθα ὁ Heyne Μεταλκης ἀναγινώσκει.

Μένανδρος, ὁ, Menander. Διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις. Πλούτ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πεμφθεὶς εἰς τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον. Θουκ. Ξενοφ. — 3) Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, γεννηθεὶς τὸν τρίτον χρόνον τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 52 ἔτος τῆς ἡλικίας του, γράψας κατὰ τινας μὲν 109, κατ' ἄλλους δὲ 105 κωμικὰ δράματα, ἐκτιμηθέντα μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κριτικῶν διὰ τὸ εὔσχημον τῶν ἐν αὐτοῖς προσωπικῶν χαρακτήρων καὶ διὰ τὴν καταλληλον πρὸς τὴν δραματοποιίαν φράσιν των, ὅθ' ὁ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ἕνα ἀνδριάντα. Ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων ἐσώθησαν δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα συλλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἐρτελίου καὶ Οὐγὼ Γροτίου ἐν Excerptis e comd. Gr. pag. 708–763. Παυσ. α', 3. Λουκ. — 4) Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Λαοδικίας ἀναφερόμενος παρὰ Σουΐδα, ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης σωτηρίου ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἓν βιβλίον, γενεθλίων διηγήσεις ἐπιτραφομενον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 105. Harle. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὴν Λυδίαν. Φωτ. — 6) Βυζάντιος ποιητὴς, πιθαν. μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 454.

Μενάπια, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ς, ιι.

Μενάπιοι, οἱ, Manapii. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μόσα ποταμῶν, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ βαλτώδης καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν δάσεων, μὴν ἔχοντες ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος οὐδεμίαν πόλιν, ἀλλὰ ζῶντες ἀσπαρμένοι εἰς χωρία μικρὰ καὶ κατοικοῦντες εἰς καλύβας. Διον. Καττ. γ', 28. Στράβ. Καῖσ.

Μενάρης, εος, ὁ (α). Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου. Ἡρόδ. 8, 131.

Μένασκος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2.

Μέναχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς. Ἀπολόδ. β', 1, 4.

Μενδαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μένδης ἐν Μακεδονίᾳ. Θουκ.

Μένδη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδ. Θουκ. καὶ Μένδης, Ἀπολόδ. παρὰ Στεφ. Βυζαντίου.

Μένδης, ητος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Μενδησίου νομοῦ, κειμένη πλησίον τοῦ πέμπτου στομίου τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Διὸς Μένδης· ταύτην Ἄχμουν, Ἡρόδ. 2, 42. Στράβ. — 2) Ὁ Μένδης. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδ. λέγει ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησι Πᾶνα, παριστανομένη καὶ αὐτὴ συνήθως μὲ κεφαλὴν αἰγὸς καὶ πόδας τράγου καὶ τιμωμένη ἐξαιρέτως ἐν τῇ πόλει Μένδητι τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 46.

Μενδήσιος, ία, ιον. Τῆς Μένδητος ἢ εἰς τὴν πόλιν Μένδητα ἀνήκων, ὁ Μενδήσιος νομός. Εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα νομῶν, ἔχων μητρόπολιν τὴν Μένδητα. Ἡρόδ. — τὸ Μενδήσιον στόμα, τὸ πέμπτον στόμα τοῦ Νείλου, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, συνεχόμενον μὲ τὰ Σεβεννητικὰ στόμια· ταῦτα Δυβίχ.

Μενεδαῖος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκυδ.

Μενέδημος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. Στράβ. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 3) Κυνικὸς φιλόσοφος. Διογ. Λαέρτ.

Μένεκλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τλλου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππότης ἐγέννησε τὸν Αἴολον, Εὐθυδ

Μενεκλείδης, ὁ. Θηβαῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐχθρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, καταδικασθεὶς τελευταῖον εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν διὰ τὰς κακοβούλους συνωμοσίας ἐναντίον πολλῶν συμπολιτῶν του.

Μενεκλῆς, έους, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Δημ.

Μενεκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Ἰατρὸς Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος μὲ μίαν μεγάλην συνοδίαν σκιάδων, ἔλεγεν ἑαυτὸν Δία. Ἀθήν. ζ. 10. Πλουτρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 51. — 2) Ἕτερος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, εὑρετὴς διαφόρων ἰατρικῶν μίσων καὶ κατασκευῶν φαρμάκων. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Συρακούσιος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. β βλ. II, σελ. 469.

Μενέκωλος, ὁ πιθαν. Μένεκλος. Συρακούσιός τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Καμαρίναν ἐν Σικελίᾳ, Θουκυδ. 3', 5.

Μενελάεια, τὰ. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μενελάου ἐν Θεράπνῃ πόλει τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἰδιαίτερος αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ναός. Ησύχ.

Μενελάειος, ία, ιον (ᾱ). Τοῦ Μενελάου ἢ εἰς τὸν Μενέλαον ἀνήκων. Τὸ Μενελάειον. Ὄρος μέ ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Πολύβ. — 2) Ὁ Μενελάειος λιμήν. Λιμὴν εὐρύχωρος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφέρθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁ Μενέλαος, ὅτε ἐπέστρεφε μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκ τῆς Τροίας. Ἡρόδ. 4, 169. ὁ Μενέλαος, παρὰ Στράβ.

Μενέλαος, ὁ, Ἀττ. Μενέλεως, Δωρικ. Μενέλας, α, Menelaus. Τίδος τοῦ Ἀτρέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Κλειτοθένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, διεδέχθη καὶ τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Παυσ. Λακ. α'. Ἀπολλ. γ', 8, 2. Ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Μενελάου εἰς τὴν Κρήτην ἐλθὼν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου ἐκ Τροίας εἰς τὴν Λακεδαίμονα, κατέλυσεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εὑρὼν τὴν ἀνήκουσαν βασιλικὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην ὑπὸ μέρους τῆς γυναικός του Ἑλένης· θελχθεὶς δὲ ὑπὸ τὸ κάλλος τῆς ἐξαισίου ταύτης γυναικὸς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν ὁμοῦ μὲ ἄλλους θησαυροὺς τῆς οἰκίας της, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Τροίαν. Τὴν ὕβριν καὶ ἀδικίαν ταύτην μὴ ὑπομείνας ὁ Μενέλαος μετὰ τὴν εἰς Σπάρτην ἐπιστροφήν του, κατέπεισε διὰ συνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος ὅλους τοὺς λοιποὺς ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῆς Τροίας, ἐκδικούμενοι τὴν προξενηθεῖσαν καταισχύνην του. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ἐφάνη ὁ Μενέλαος εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναιοτέρων αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ἔχων τὴν δευτέραν τάξιν μετὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, δείξας πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὴν ἁρπαχθεῖσαν σύζυγόν του πίστιν, μὴ θέλων ποτὲ νὰ λάβῃ καὶ οὗτος γέρας ὁ ἀσπίδων αἰχμαλωτῶν, ὅτας εἰ λοιποὶ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἔφερον εἰς τὰς σκηνάς των μετὰ τὴν πόρθησιν τινος τῶν περιξ τῆς Τροίας πόλεων. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀγαθὸν Μενέλαον, ἀρηΐφιλον, κυδαλίμιον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 408. Γ, 21. Ὀδ. Δ, 217. ἐτὶ δὲ κάρη ξανθὸς Μενέλαος. Ὀδσ. Ο, 145. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λαβὼν αὖθις τὴν Ἑλένην καὶ περιπλανηθεὶς πολλὰ χρόνον εἰς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, φερθεὶς καὶ ἕως εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἔφθασε τελευταῖον εὐτυχῶς εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. Ὀδσ. Α, 236. Δ, 381–586. Ἐκ τῆς Ἑλένης ἐγέννησε μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως. Ὀδ. Δ, 551. Κατὰ Παυσ. Λακ. ιβ'. ἀποθανὼν ὁ Μενέλαος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Σπάρτης, ἐτάφη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην τῆς Λακωνίας· κατ' ἄλλους δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ταυρίδα μὲ τὴν Ἑλένην πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὀρέστου, ἐσφάγησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας πρὸς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος. Πτολεμ. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμύντα βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ πάππος τοῦ Φιλίππου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 43. — 3) Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς νήσου Κύπρου. — 4) Μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἀνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία περὶ σφαιρικῶν τριγώνων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 28. — 5) = Μενελάειος λιμήν. Στράβ. ὅπερ ὄρα. — 6) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Μενελάου ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Στράβ. — ὄθεν, Μενελαίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ.

Μενέξενος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν οἰκιῶν ἐν Ἀθήναις, πολλαχοῦ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Διογ. Λαέρτ. ἐτὶ καὶ εἰς τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μενέξενος.

Μενεπτόλεμος, ὁ. Τίδος τοῦ Ἰφίκλου βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 693.

Μενεσθεύς, έως, ὁ. Τίδος τοῦ Πετεοῦ βασι-

λεὺς τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Θησέως· ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων πεντήκοντα πλοῖα, ἐφάνη εἷς τῶν ἐμπειροτέρων Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Κατὰ Πλούτ. Θησ. 41. ἐτελεύτησε Μενεσθεὺς ἐν τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 552. Δ, 327. Ἀπολλ. γ', 10, 8. — 2) Τίτλος τοῦ περιφήμου Ἱππαράτους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Δημοσθ.

Μενεσθέως λιμήν, ένός, Menesthei Portus. Λιμὴν τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Γαδείρων. Στράβ.

Μενέστης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 609. — 2) Ἀθηναῖος, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Θησέως εἰς τὴν Κρήτην. Πλουτρ.

Μενέσθιος, ὁ. Τίτλος τοῦ Ἀρηϊθόου βατιλεύς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Ὅμηρ. Ἰλ. Η, 8-10. — 2) Τίτλος τοῦ Σπερχειοῦ ἢ τοῦ Βώρου καὶ τῆς Πολυδώρης θυγατρὸς τοῦ Πηλέως ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Π, 173. Ἀπολλ. γ', 13, 4.

Μενεσθώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσιόδ. Θεογ. 357.

Μενηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενήτου, ἡ Ἀντίκλεια. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 56.

Μένης, τος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Μενίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 260. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠρίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀντιόχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐδιδάχθη τὴν ὑφαντικὴν τέχνην παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἐκόσμησεν ἀμφοτέρας μ' ἔθος καλλος· ὕστερον δὲ ἀποβαλοῦσαι ἑκουσίως, θέλουσαι ν' ἀπαλλάξωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ φθοροποιαντικὰ νόσου, μετετάθησαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης εἰς τοὺς ἀστέρας· οἱ δὲ Ἄοσοι ἤγειραν πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 25.

Μενιππίδης, ου, ὁ (ι). Τίτλος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Μένιππος, ὁ. Ἔμπορός τις ἵππων ἐν Ἀθήναις, ἀπεκαλούμενος Χελιδών. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1293. — 2) Τύραννος τῆς Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βατιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς τοῦ Διογένους ἐκ Φοινίκης, συγγράψας ποιήματα σατυρικὰ μὲ πολλὴν πειρίαν καὶ χλευασμόν· Διογ. Λαέρτ. Ϛ', 99. — Ὅθεν Μενίππειος, α, ον, τοῦ Μενίππου ἢ εἰς τὸν Μένιππον ἀνήκων. Λευκ.

Μέλανθος, ὁ Μέλλανθος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταρρακωνιτῆς Ἱσπανίας, βέων διὰ τοῦ ἀρτικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Balasson. Πτολμ.

Μενοικεύς, έως, ὁ. Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. Σοφοκλ. Κύρ. Φοιν. 10. — 2) Τίτλος τοῦ Κρέοντος καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὃς τις θυσιασθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Ἄρην πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, ἔγινεν αἴτιος τῆς νίκης τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Εὐρ. Φοιν. 770. Ἀπολλ. γ', 6, 7.

Μενοιτιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίτλος τοῦ Μενοιτίου, ὁ Πάτροκλος. Ὅμ. Ἰλ. Α, 307.

Μενοίτιος, ὁ. Τίτλος τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, κατ' Ἀπολλόδ. τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς κεραυνώσας, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον διὰ τὴν ἀλαζονείαν καὶ ψευδόλογητά του. Ἡσ. Θεογ. 509. Ἀπολλόδ. α', 2, 3. — 2) Τίτλος τοῦ Κευθωνύμου, φύλακ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν Ἅιδην, μετὰ τοῦ ὁποίου μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἦλθε νὰ ἁρπάσῃ τὸν Κέρβερον, κατετύπτησεν ὅλον του τὸ σῶμα, ὥστε ὀλίγον ἔλειπε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἀπολλόδ. β', 5, 10. — 3) Τίτλος τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Αἰακοῦ, ὃς τις ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀποῦντα πόλιν τῆς Λοκρίδος, ἐγέννησεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Φιλομήλας τὸν Πάτροκλον φίλον τοῦ Ἀχιλλέως· συνεστράτευσε δὲ ὁ Μενοίτιος οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅμηρ. Ἰλ. Λ, 765. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 69. Ἀπολλόδ. α', 9, 16.

Μενουθίας νῆσος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐν τῷ Βαρβαρικῷ κόλπῳ· πιθαν. ἡ νῦν Πέμβα καλουμένη μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Γάδου καὶ Μελινδας. Πτολ. δ', 9.

Μέντης, ου, ὁ. Τίτλος τοῦ Ἀγχιάλου βατιλεύς τῶν Ταφίων καὶ ξένος τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τὴν σεβατμίαν μορφὴν τοῦ ὁποίου ἐνεφανίσθη ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Τηλέμαχον παρακινοῦσα αὐτὸν νὰ συγκαλέσῃ τὸν λαὸν τῆς Ἰθάκης καὶ νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Πύλον καὶ εἰς Λακεδαίμονα διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ πατρός του. Ὅμ. Ὀδ. Α, 105, 180. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 73.

Μεντορίδης, ου, ὁ (ι). Τίτλος τοῦ Μέντορος. Αἰθυλογ.

Μέντωρ, ορος, ὁ. Τίτλος τοῦ Ἴμβρου, εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 171. — 2) Τίτλος τοῦ Εὐρυτέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους μαχὴν ἐν Ἀθήναις. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. — 3) Τίτλος τοῦ Ἀλκίμου, φίλος πιστὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Μέντορος τούτου συνώδευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Πύλον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐβοήθησε τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς μνηστῆρας. Ὅμ. Ὀδ. Β, 225. Γ, 12. Χ, 235. — 4) Τίτλος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυπάλαιας μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος τεχνίτης μετάλλων, παρὰ Λουκιαν.

Μένων, ωνος, ὁ. Θετταλὸς ἐκ Φερσάλων, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ὅτε ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους Θουκ. β', 22. Ξενοφ. Ἀναβ. — 2) Εἷς τῶν Στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Μέρδις, ιος, ὁ. = Σμέρδις. Πέμπτος βατιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 771.

Μέρμερος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων Μυσῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἐν τῇ μαχῇ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Ἡγεμὼν Θετταλὸς πατὴρ τοῦ Ἴκτονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐφόνευσεν ἐκδικουμένη κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ ἀνδρός της. Ἀπολλόδ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐλιθοβολήθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος ὑπὸ τῶν Κορινθίων ὡς αἴτιος τῆς προξενησάσης δυστυχίας τῆς νέας συζύγου του Ἰάσονος θυγατρὸς τοῦ βατιλέως Κρέοντος. Παυσ. — 4) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου βατιλέως τῶν Λαπίθων. Ὀβιδ. μεταμορ. 7, 305.

Μερμησσός, ἡ. Κώμη τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι διετριβεν ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλα. Στεφ. Βυζ.

Μερμόδας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Mannert, τανῦν Ἐγορλίκ. Στράβ.

Μερμνάδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία γενεὰ βατιλέων τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ Γύγου ἕως τοῦ τελευταίου βατιλέως τῆς χώρας ταύτης Κροίσου. Ἡρόδτ. 1, 7.

Μέρμνων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ', 35.

Μερόη, ἡ. Νῆσος τῆς Αἰθιοπίας ἐν Ἀφρικῇ, σχηματιζομένη ἐκ τοῦ Νείλου καὶ Ἀσταβόρα ποταμοῦ, ἀπέχουσα 5000 στάδια τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Συήνης καὶ κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων καὶ γεωργῶν λαῶν, μὲ πολλὰ μεταλλεῖα χρυσοῦ, σιδήρου καὶ χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς, ἃ νῦν Ἀτβὰρ ἐπὶ τοῦ βασιλείου Σενναρ. Στράβ. Διόδ. Σικ. Πλίν. — 2) Πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Μερόης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰθιόπων, οἵτινες ἐλάτρευον ἐνταῦθα τὸν Δία καὶ Διόνυσον. Εἰς ταύτην εἶχον ἀρχαιόθεν τὴν καθέδραν των οἱ ἐγχώριοι ἱερεῖς, οἵτινες ἐδιοίκουν μονοι τὰ πολιτικὰ πράγματα τοῦ ἔθνους των καὶ εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐπεσπάσθη ἡ ἱερογλυφικὴ τέχνη καὶ ἄλλαι ἐπιστῆμαι καὶ γνώσεις. Ἡρόδτ. 2, 29. Διόδ. Σικ.

Μέροπες, οἱ ἀνθρ. Μέροψ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς νήσου Κῶ, κληθέντων οὕτως ἀπό τινος βατιλέως αὐτῶν Μέροπος. Ὅμηρ. Τμν. Ἀπολλ. 42. Πινδ. Στεφ. — 2) Μυθώδης τις λαός, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Σειληνὸς εἰς τὴν πρὸς τὸν Μίδαν διήγησίν του, ὅτι κατῴκει εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου ἤπειρον. Θεόπομπ. παρ' Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. γ', 18.

Μερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Σίσυφος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Γλαῦκον. Ἀπολλόδ. α', 9, 3 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνοπίωνος βατιλέως τῆς Χίου καὶ γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος. Ἀπολλόδ. α', 4, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βατιλέως τῆς Ἀρκαδίας Κυψέλου καὶ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυφόντης ὁμοῦ μὲ τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας. Ἀπολλόδ. β', 8, 5. Παυσαν. δ', 3. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πολύβου ἐν Κορίνθῳ. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 775.

Μεροπηΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Μέροπος ἢ εἰς τὸν Μέροπα ἀνήκουσα· ἡ Μεροπηΐς νῆσος, = Κῶς. Καλλιμ. Δηλ. 160. κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Μέροπος υἱοῦ τοῦ Τριόπα· ὅπερ ὄρα.

Μεροπίς, ίδος, ἡ, = Μεροπηΐς, ἡ Μεροπὶς γῆ. Μυθώδης χώρα τῶν ὑπερβορείων. Στράβ. ἐκ Θεοπόμπ. ἴδε Μέροπες, ἀριθμ. 2.

Μέροψ, οπος, ὁ. Βατιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, υἱὸς τοῦ Τριόπα, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν νύμφην Εὐρυμέδαν, ἐγέννησε τὴν Κῶ· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος αὕτη Μεροπὶς καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Μέροπες. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μέροψ. Κυρίπ. Ἑλ. 384. — 2) Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Περκώτης ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύο παῖδες Ἄδραστος καὶ Ἄμφιος ἐφονεύθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 831. Λ, 329. — 3) Πατὴρ τῆς Ἀρίσβης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Αἶσακον, ὅστις οὗτος ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πάππου του τὴν τέχνην τοῦ ἑρμηνεύειν τοὺς ὀνείρους. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Μεσαβατική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἐλυμαΐτιδος. Στράβ. ἴδε Μεσαβάται.

Μεσαμβρία, ἡ. Mesambria. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας, οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων· ταυτὴν Μεσέμβριαν. Ἡρόδ. 4, 93.

Μεσημβρία παρὰ Στράβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθράκης. Ἡρόδ. 7, 108.

Μεσατεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Πάτρας πόλιν τῆς Ἀχαΐας. Παυσ. ζ', 21.

Μεσαύλιος, ὁ. Δοῦλος τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 449.

Μεσημβρία, ἡ, = Μεσημβρίη, πρότερον Μενεβρία. Στράβ. καὶ, Μεσημβριανός, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μεσημβρίας.

Μεσήνη, ἡ. Χώρα μεσὴ τῆς κάτω Μεσοποταμίας, περιεχομένη ὑπὸ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης καὶ σχηματίζουσα μίαν νῆσον, κατοικουμένην ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἀράβων. Στράβ. — 2) = Μεσσήνη, ἐν τισι χειρογρ. τοῦ Πλάτ. καὶ Θουκ.

Μέσθλης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Πυλαιμένους καὶ τῆς νύμφης Γυγαίης, ἡγεμὼν τῶν Μεόνων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, σύμμαχος τοῦ Πριάμου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 864.

Μεσοποταμία, ἡ, ποτοπαλμ. χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐκτείνετο κατὰ μῆκος μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος ποταμῶν, ἡ νῦν Ἀλ-Δσχεζίρα λεγομένη· πρὸς ἄρκτον ἐχωρίζετο αὕτη διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς δὲ Ἀνατολὰς διὰ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Ἀτσυρίας, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον διὰ τοῦ Εὐφράτου ἀπὸ τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας· παρ' Ἡροδτ. ἀναφέρεται ἡ Μεσοποταμία ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Συρία· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συγγραφεῦσι σωζήσας μετὰ τῆς Βαβυλωνίας· οἱ κάτοικοι τῆς ἀρκτῴας Μεσοποταμίας ἐκαλοῦντο ἀρχικόθεν κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν Μυγδόνιοι καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Μυγδονία, ἥτις ὑπῆρχεν ἡ εὐφορωτέρα καὶ τερπνοτέρα τῆς λοιπῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον Ἀνθεμουσία Ὀσροηνὴ λεγομένη, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἔδεσσαν ἄλλως Ἀντιόχειαν μετὰ ταῦτα κληθεῖσαν· ἡ δὲ μεσημβρινὴ Μεσοποταμία ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἔρημος καὶ ἀμμώδης, κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων Ἀράβων καὶ ἔχουσα πολλὰ ἄγρια θηρία ἐν αὐτῇ. Στράβ. Ξενφ. Κύρ. Ἀνάβ. Πτολ. — ἔθν., Μεσοποτᾱμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Μέσπιλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀτσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος Ποταμοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς παλαιᾶς Νίνου μεσημβρινῶς, οὖσα εἰς ἐρείπια ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξενοφῶντος. Ξενφ. Ἀνάβ. γ', 4, 10. ταυτὸν Νουνία.

Μέσσα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, ἡ παρ' Ὅμ. Μέσση, κατὰ Παυσ. γ', 25.

Μεσσαβάται, οἱ (-νυ-). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαβατηνῆς χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ. Διονύσ. Περιηγ. 1015.

Μεσσάνα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Μεσσήνη. Πίνδ.

Μεσσάνιος, ία, ιον, Δωρικ. ἀντὶ Μεσσήνιος. Πίνδαρος.

Μεσσαπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον ἰδίων ναὸν ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τοῦ ὄρους Ταϋγέτου. Παυσ. Λακ. 30.

Μεσσαπία, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν πρὸς μεσημβρίαν χερσόνησον τῆς Ἰταλίας, ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Βρεντεσίου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Καλαβρίαν λεγομένην· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἀγρίων κατοίκων Μεσσαπίων ἐξ Ἰλλυρίας καταγομένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦλθον καὶ ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα οἱ Κρῆτες τὰς ἀποικίας των. Ἡρόδτ. 7, 170. Θουκ. 9, 34. — 2) Πολλάκις ἐκαλεῖτο Μεσσαπία μόνον τὸ μεσαῖον μέρος τῆς χερσονήσου ταύτης, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μεσσάπου, ὅστις ἔφερεν ἐντεῦθεν μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν ἐκ Βοιωτίας. Στράβ.

Μεσσάπιοι, οἱ (ᾰ). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαπίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ὄντες λαοὶ τῆς Ἰλλυρίας καὶ ζῶντες ἀνέκαθεν βίον ἄγριον. Ἡρόδτ. Στράβ. 5'. — 2) Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας, κατοικῶν μεταξὺ Τριταίας καὶ Χαλαίου. Θουκυδ. γ', 101. κατά τινας Μετάπιοι ἐκ Στεφ. Βυζ. ἀναγινωστκμ. ἴδε Μέταπα.

Μεσσάπιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας περὶ τὴν Ἀνθηδόνα· ταυτὸν Κυνοβοῦνι. Στράβ. Μεσάπιον. Αἰσχ. Ἀγ. 303.

Μεσσάπιος, ία, ιον (ᾰ). Τῆς Μεσσαπίας ἢ ἐκ Μεσσαπίας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ ὢν· τὸ Μεσσάπιον ἔθνος. Θουκδ. ζ', 33. οἱ Ἰάπυγες Μεσσάπιοι, Ἡρόδτ 7, 170. Οὐσιαστκ. Μεσσάπιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσαπίας.

Μέσσαπος, ὁ. Βοιωτός, ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Μέσσατις, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Πατρῶν, Παυσ. ζ'.

Μέσση, ἡ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 582. κατὰ Παυσ. Μέσσα, παρὰ Στράβ. κατ' ἀποκπ. αἰτ Μεσσήνη.

Μεσσηΐς, ίδος, ἡ. Περίφημος κρήνη πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 457.

Μεσσήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τρίοπος καὶ γυνὴ τοῦ Πελωπόνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Μεσσήνη, ἐνθα ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἐν ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ. Παυσ. δ', 1.

Μεσσήνη, Δωρικ. Μεσσάνα, ἡ. Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ἀναφέρεται ὡς χώρα μικρὰ τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ μετὰ ταῦτα ἐπαρχίᾳ τῆς Μεσσηνίας, ὑποκειμένη εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μενελάου. Ὅμ. Ὀδ. Φ, 15. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφ. = Μεσσηνίς. Ξενφ. Πλάτ. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οὗτος ἐπανέφερε τοὺς πρὸ χρόνων ἐκ τῆς πατρίδος των ἐξωρισθέντας Μεσσηνίους, εἰς ἄκρον ὀχυρὰ, ἔχουσα ἀκρόπολιν τὴν Ἰθώμην καὶ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· ταυτὸν Μαυρο-Ματιά. Πολύβ. δ', 32. Στράβ. Παυσ. δ', 3. — 3) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς νήσου ταύτης ὁμωνύμου πορθμοῦ, πρότερον Ζάγκλη καλουμένη. Καθ' Ἡρόδτ. 4, 22. μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνίας ὑπὸ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐλθόντες τινὲς τῶν Σαμίων καὶ Μιλησίων εἰς τὴν Σικελίαν ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν Ζάγκλην, κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν περὶ τὸ 495 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ κατὰ Θουκυδ. 6', 4. κατακτήσαντες αὐτὴν μετ' οὐ πολὺ ὁ τύραννος τοῦ Ῥηγίου Ἀναξίλαος, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα Μεσσήνη ὡς καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας· ὁ δὲ Στράβ. βιβλ. 6'. λέγει ὅτι ἡ πόλις Ζάγκλη ὠνομάσθη Μεσσήνη, ὅτε οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσήνιοι ἔπεμψαν εἰς αὐτὴν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γόργου υἱοῦ τοῦ Ἀριστομένους. Ἐπὶ τῶν πρώτου Καρχηδονιακοῦ πολέμου ὑπέπεσεν ἡ πόλις αὕτη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας· ταυτὸν, Μεσσήνια, Messinia. Ἡρόδτ. 7, 64. Θουκ. Πολύβ. Στράβ. Δωρικ. ἡ Μεσσάνα. (ἡ διὰ τοῦ σσ γραφὴ ἔστι συνηθεστέρα, παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. α', 7, 9.

Μεσσηνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη νοτιοδυτικῶς αὐτῆς, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ἠλείδος καὶ τῆς Ἀρκαδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Λακωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πελάγους. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Μεσσηνίας ἀναφέρονται οἱ Λέλεγες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀνέκαθεν συνεμίχθησαν εἰς ἓν ἔθνος οἱ Ἀργεῖοι καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Αἰολεῖς· ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες καὶ τὴν Μεσσηνίαν, ἐσύστησαν ἐν αὐτῇ ἴδιον βασίλειον, ἐνθα ἐβασίλευον οἱ λεγόμενοι Αἰπυτίδαι ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Αἰπύτου υἱοῦ τοῦ Κρεσφόντου πρώτου βασιλέως τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, τῶν ὁποίων τελευταῖος ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστομένης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ἀρχὴν ὁ μεταξὺ τῆς Σπάρτης καὶ Μεσσηνίας φοβερὸς πόλεμος, ὅστις μετὰ 50 ὁλοκλήρους χρόνους ἐπέφερε τὴν παντελῆ ψθορὰν καὶ ὑποδούλωσιν τῶν Μεσσηνίων, ἀφ' ὅτου καὶ ἡ χώρα αὐτῶν ἐρημωθεῖσα τῶν πλείστων κατοίκων, ἐνώθη μὲ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Λακεδαίμονος. Μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Θηβαίων, ἐπανακαλέσας ὁ γενναῖος τῶν Θηβῶν στρατηγὸς Ἐπαμεινώνδας τοὺς εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς φυγόντας καὶ ἐσπαρμένους Μεσσηνίους, ἔκτισαν ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν νέαν πόλιν Μεσσήνην, ὅπου αὐτοὶ ἀποκατασταθέντες καὶ διασώσαντες τὰ πρότερα ἐγχώρια ἤθη καὶ γλῶσσαν, ἔζησαν τοῦ λοιποῦ ὑπὸ μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἕως οὗ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων. Πολύβ. Παυσ. δ'. ταυτὸν Μεσσηνία, σχηματίζουσα ἕνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν ταῦ νομοῦ τὴν Ἀρκαδίαν (Κυπαρισσίαν)· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἡ Μεσσήνη· παρὰ Θουκ. δὲ ἡ Μεσσηνὶς γῆ.

Μεσσηνιακός, ή, όν. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἀνήκων· ὁ Μεσσηνιακὸς κόλπος. Ἡ περὶ τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ θάλασσα μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα καὶ Ταινάρου, ταυτὸν κόλπος τῆς Κορωνίης. Στράβ.

Μεσσήνιος, ία, ιον. Τῆς Μεσσηνίας ἢ ἐκ τῆς Μεσσηνίας ὢν· καὶ οὐσιαστκ. ὁ Μεσσήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσηνίας ἢ τῆς τόλεως Μεσσήνης ἐν Πελοποννήσῳ.

Μεσσηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τοὺς Μεσσηνίους ἀνήκουσα, ἡ Μεσσηνὶς γῆ, = Μεσσηνία. Θουκ. δ', 41.

Μεσσογίς, ίδος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἕως τῆς Μυκάλης· ταυτὸν Καστανευσάγη. Στρίβ. καὶ Μέσωγις, Στέφ. Βυζ.

Μεσσόλα, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας. Στράβ.

Μέστλητα, τά· παρὰ Πτολμ. ε, 10. Πόλις τῆς Ἠπείρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀλβανίας. Mannert Geogr. IV, 219.

Μέταβος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σισύφου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Μεταγειτνιεύς, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Μεταγειτνία λεγομένη. Ἡλουτ. Ἡσύχ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ παρ' Ἀθηναίοις μὴν Μεταγειτνιών.

Μεταγένης, ους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκυδ. ε', 19.

Μεταγωνία, τό. Χώρα μικρὰ τῆς Λιβύης, πιθαν. ἅπασα ἡ παραλία αὐτῆς ἀπὸ τῆς Νουμιδίας ἕως τῆς Μαυριτανίας. Πολύβ. γ', 33. καὶ, Μεταγωνίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Μεταγώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰτπαλίᾳ πόλεως νέας Καρχηδόνος. Στράβ.

Μεταγωνῖτις, ιδος, ἡ, = Μεταγώνιον. Πτολ.

Μετάλκης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδρ. ἴδε Μεταλκης

Μέταλλον, τό. Πόλις τῆς Κρήτης, οὖσα λιμὴν τῆς Γορτύνης. Στράβ. ταυτῶν Μέταλλα.

Μετάνειρα, ἡ (υν-υ). Γυνὴ τοῦ Κελεοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, εἰς τῆς ὁποίας τὴν οἰκίαν κατέλυσεν ἡ Δήμητρα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ζητοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Ὁμ. Ὕμ Δημ. 161. Ἀπολδρ. Μεγάνειρα παρὰ Παυσ.

Μέταπα, τά. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Αἰτωλίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Θέρμων. Πολύβ.

Μεταπόντιον, τό, Metapontium. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, πρότερον Μεταβον ἀπὸ τοῦ Μεταβου καλουμένη· ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή· τανῦν Torri di Mare. Ἡρόδτ. 4, 15. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μεταπόντιος, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Μέταυρος, ὁ, Metaurus. Ποταμὸς τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτῶν Metaro. Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων· ταυτῶν Μαρο Στράβ.

Μέτουλον, τό, Metulum. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἰαπύδων ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κολάπιδος ποταμοῦ, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπλησίασεν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος· ταυτῶν Metting, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατίας. Στράβων.

Μέτων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Παυσανίου ἐκ Λευκονίας δήμου τῆς Ἀττικῆς, ὁ διορθώσας καὶ διατάξας τὴν χρονολογίαν τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. ἥτις ἐκτοτε ἐκαλεῖτο Ἐννεακαιδεκαετηρίδες, ἐρίσας τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν ἐκ 365 $\frac{1}{4}$ τῶν δὲ σεληνιακῶν ἐκ 354 ἡμερῶν, 9 ὡρῶν, 11^{1}, $29^{1\prime}$, $21^{1\prime\prime}$. Ἀριστφ. Ὄρν. 999. Διόδρ. Σικλ. ιβ', Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. ι', 7. ἔνθα ἡμαρτμ. Λίκων ἀντὶ Δευκονεύς ἀναγινώσκ.

Μετώπη, ἡ, Δωρικ. Μετώπα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν τὴν Θήβην καὶ ἄλλας θυγατέρας. Πίνδρ. Ἀπολδρ. γ', 12, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σκγγαρίου καὶ μήτηρ τῆς Ἑσπερίας Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων πλησίον τῆς Στυμφάλου. Καλλιμ. Ἴμν. εἰς Δι. 26. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. β', 33.

Μήδεια, ἡ, Ἰων. Μηδείη, Ἡρόδτ. Medea. Θυγατηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ τῆς Ἰδυίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 242. Σχολ. Ἡσδ Θεογ. 957. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἑκατης, περιδόητος φαρμακὶς καὶ μάγισσα, διὰ συνεργείας τῆς ὁποίας ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ὁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας ἐκ τῆς Κολχίδος, μετὰ τοῦ ὁποίου φυγοῦσα ἡ Μήδεια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγέννησε δύο παῖδας τὸν Μέρμερον καὶ Φέρητα, οἵτινες ἐσφάγησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὅτε ὁ Ἰάσων μὴ φυλαξας τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Γλαύκην θυγατέρα τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου· ἐλθοῦσα δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Λίγεα, λέγεται ὅτι ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ ἕνα υἱὸν τὸν Μῆδον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ἐκεῖθεν, ὅτε ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ διὰ τῶν φαρμάκων της τὸν υἱὸν Θησέα. Πλουτ. Θησ. Σχολ. Ἰλ. Β, 471. Παυσ. β', 3. Ἀπολδρ. α' 9, 28. τελευταίον δὲ λέγεται ὅτι ἐπιστρέψασα πάλιν εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς τὸν πατέρα της, διέμεινεν αὐτόθι μέχρι τέλους. Διόδρ. Σικελ. δ', 55. ἢ κατ' ἄλλους ἀπέθανεν εἰς τὸ Βουζηρτιὸν πόλιν τῆς Ἠπείρου Μήδεια. Ἡσδ. Θεογ. 981. Πίνδ. Ἀπολδρ. α', 9, 23. Μηδείη, Ἡρόδτ. 1, 2. — 2) = Μηδία, παρὰ Ξενφ. καὶ Στράβ. κἠμαρτμ.

Μήδειος, α, ον. Τῆς Μηδίας ἢ εἰς τὴν Μηδίαν χώραν ἀνήκων. Σιμ. ἐπ. 34. — ἔθν. οἱ Μήδειοι, οἱ κατοικοι τῆς Μηδίας. Πίνδαρ. Πυθ. 1, 151.

Μήδειος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἡσδ. Θεογ. 1001. ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβε μετὰ ταῦτα ἡ Μήδεια μαζύτης καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ Μῆδοι οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας χώρας. Παυσ. β', 3. Διόδρ. Σικλ. δ', 56. ἴδε Μῆδος.

Μηδεστιχάστη, ἡ (μῆδος). Νόθος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 173.

Μηδία, ἡ, Media. Ἡ ἐπιστημοτέρα καὶ μεγαλητέρα ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, συνερεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀσσυρίαν καὶ Ἀρμενίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Περσίδα καὶ Σουσιανὴν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Τρκανίαν καὶ ἀποτελοῦσα ἀρχαίως μίαν ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, ὕστερον δὲ διοικηθεῖσα χρόνον τινὰ ὑπ' ἰδίων καὶ ἀνεξαρτήτων βασιλέων, ὑπετάχθη τελευταίον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀστυάγους εἰς τὴν Περσικὴν βασιλείαν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Κύρου, μετὰ τῆς ὁποίας διέμεινεν ἡνωμένη ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς καταπτοφῆς τοῦ Περσικοῦ βασιλείου, ὅτε διῃρέθη εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν Ἀτροπατηνὴν Μηδίαν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, καὶ ἡ μὲν Ἀτροπατηνὴ Μηδία περιλαμβάνει ὅλον τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος κατατάττει τοὺς ἑξῆς ἑπτὰ λαούς, Καδουσίους, Καιλίγους, Δρίβρυγας, Παστίους, Καρδούχους, Μαρούσιους καὶ Μαργάτους, εἰς δὲ τὴν μεγάλην Μηδίαν, τὴν ἀπέχουσι τὸ ἐπίλοιπον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μέρος τῆς ἐπαρχίας ταύτης ὀναριθμεῖ ὁ αὐτὸς γεωγράφος ἄλλους ἑπτὰ λαούς, τοὺς Ἀμαρδοὺς, Μάρδους ἢ Ἀμαρδούς, Ἐλυμαίους, Τοπουρίους, Σιδίνας, Οὐαδάσιους καὶ Σαγαρτίους. Ἦν δὲ τὸ πάλαι ἡ Μηδία μία τῶν εὐφοριτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐπικρατειῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀσιατικῶν λαῶν ὡς τὸ πλέον πεπολιτισμένον καὶ σοφὸν ἔθνος, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Πέρσαι, ὑποτάξαντες τὴν Μηδίαν, παρεδέχθησαν πολλὰς συνηθείας, ἤθιμα καὶ λοιπὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς διατάξεις, πιθαν. δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Μηδικὴν γλῶσσαν ὡς πλουσιωτέραν καὶ εὐγενεστέραν τῆς Περσικῆς· δι' ὃ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Κύρου ἀναφέρονται συνήθως οἱ Πέρσαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστοριογράφοις καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα Μῆδοι· ταυτῶν Ἰραν-Ἀγχαμ. Ἡρόδοτ. Στράβ. — ἔθν. Μηδίζω, μιμοῦμαι τὰ ἤθη καὶ τὰ φρονήματα τῶν Μήδων ἢ Περσῶν, καὶ Μηδισμός, Μηδιστί, ἴδε ἐν Λεξικ.

Μηδίας τεῖχος, τό, Mediae murus. Τὰ τείχη τῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενα ἐπὶ τῆς στενῆς διαβάσεως μεταξὺ τῶν ποταμῶν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου καὶ χωρίζοντα τὴν Βαβυλωνίαν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας. Κατὰ Διόδρ. Σικελ. ιδ', 12. εἶχον τὰ τείχη ταῦτα 400 σταδίων μῆκος. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 7, 15. ὁ δὲ Στράβων καλεῖ αὐτὰ Σεμιράμιδος τείχη.

Μηδικός, ἡ, όν. Τῆς Μηδίας ἢ ἐκ τῆς Μηδίας ὤν. Ἡρόδτ. ἡ Μηδικὴ, προσυπακμ. γῆ, = Μηδία. Ξενφ.

Μήδιος, ία, ιον, = Μηδικός. Ξενφ. — 2) Κύρ. ὄνομα. Φίλος πιστὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μηδίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Μηδίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Μηδίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. προσυπακμ. γυνή, ἡ κάτοικος τῆς Μηδίας. Ἡρόδτ. 1, 91.

Μῆδοι, οἱ, Medi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· καὶ Ἡρόδτ. 7, 62, πληθύντες οὕτως ἀπὸ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ὅτε αὕτη φυγοῦσα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Μήδοκος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, παρὰ Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32. ἐν δὲ Ἑλλ. δ', 8, 26. ὁ αὐτὸς Ἀμάδοκος ἀναγινώσκ.

Μῆδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. — 2) Τίὸς τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολδ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μήδειος καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Ἰάσονος. Ἡσ. Θεογ. 1001. φυγὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου, ὡς λέγεται, κατακτήσας πολλὰς χώρας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτόθι ἐπαρχίαν Μηδίαν, ἀποθανὼν τελευταῖον εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Ἀπολδ. αὐτόθ. κατά τινας δὲ ἦλθων εἰς τὴν Κολχίδα καὶ εὑρὼν τὸν θρόνον κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Πέρσου ἀδελφοῦ τοῦ Αἰήτου, ἐδίωξεν αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ κατέστησεν αὐτὸς τὸν πάππον του βασιλέα. Ὁ Διόδρ. Σικ. δ', 56. ἀναφέρει ὅτι ἡ Μήδεια φυγοῦσα εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας, ὑπανδρεύθη ἕνα τῶν αὐτόθι ἰσχυρῶν βασιλέων, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ὅστις βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν χώραν ἐκείνην Μηδίαν. — 3) Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλῳ Πέρσ. 765. πιθαν. Δαρεῖος ὁ Μῆδος ἢ ὁ Ἀστυάγης. Σουΐδ.

Μῆδος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας, ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων μὲ τὸν Ἀράξην. Στράβ.

Μηδοσάδης, ου, ὁ. Πρόσβυς τοῦ βασιλέως Σεύθου ἐν Θράκῃ. Ξενφ.

Μήθυμνα, ἡ, Δωρικ. Μάθυμνα, Methymna. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Λέσβου, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς οἶνον, πατρὶς τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος. Θουκ. γ', 2. — ὅθεν Μηθυμναῖος, αἷα, αῖον· τῆς Μηθύμνης ἢ ἐκ τῆς Μηθύμνης ὤν· καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μηθύμνης. Ἡρόδτ. ἡ διὰ τοῦ η γραφ. ἐστιν ὀρθογρ. Μήθυμνα εὑρηται ἅπαξ παρὰ Σκυλακ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως ἐκ Λέσβου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Μήθυμνα. Διόδρ. Σικλ. ε', 83.

Μηθώνη, ἡ, ἐπ. ἀντὶ Μεθώνη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 716.

Μηθώνες, οἱ, = Μήονες. Ἡρόδτ.

Μηκιστεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἄδρήστου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, ὅστις ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 566. Ἀπολδρ. γ', 6, 3. — 2) Τίὸς τοῦ Ἔχίου, ἑταίρου τοῦ Τεύκρου. Ὁμρ. Ἰλ. Θ, 333. — 3) Τίὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. Δωρικ. Μακιστεύς.

Μηκιστιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Μηκιστέως, ὁ Εὐρύαλος. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 38.

Μηκύβερνα, ἡ. Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κατὰ Στράβ. σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ὀλύνθου. Ἡρόδτ. Θουκ. — ὅθεν, Μηκυβερναῖος, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Μηκώνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ. Ἡσδ. Θεογ. 536. παραβλ. Στράβ. η', 6, 25.

Μῆλης, εω, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Λυ-

θίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Εὐτρέβ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἡροδτ. 1, 84.

Μηλεακός, ἡ, όν, Ἰωνκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ Μαλεακός, ὅπερ ὅρα.

Μηλιάς, άδος, ἡ (—υυ)· Ἰωνκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ Μαλιάς, = Μηλίς· αἱ Μηλιάδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τῆς Μηλίδος χώρας ἐν Τραχινίᾳ. Σοφκλ.

Μηλίβοκον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γερμανίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἄλβιος (Ἔλβα) τανῦν Ἄρτς Harzgebirge. Πτολμ. β', 11.

Μηλιεύς, έως, ὁ, Ἰωνκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ Μαλιεύς, έως· ὁ κάτοικος τῆς Μηλίδος χώρας· Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Ἐπίθτκ. ἀντὶ Μηλιακός, τῆς Μηλίδος ἢ εἰς τὴν Μηλίδα χώραν ἀνήκων, ὁ Μηλιεὺς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μηλίδα χώραν σχηματιζόμενος κόλπος, ἔτι Μαλιακός· Αἰσχ. Περσ. 484. (Αἰτκ. Ἐνικ. Μηλιᾶ, παρβλ. Βουτμ. Ἐλλ. Γραμμτ. §. 53. 2. Αἰτ. πληθ. Μηλιέας.)

Μηλίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαλίς, προτυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. — 2) = Μαλιακή. — ἡ Μηλὶς λίμνη, ἡ περὶ τὴν Μαλίδα χώραν ἐν Θεσσαλίᾳ θάλαττα. Σοφ. Τραχ. 638.

Μήλιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Βοιωτίᾳ. Πολυδ. Ὀνομ. α', 30. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τοῖς Μιλησίοις· Ἡσύχ. — 2) Ἐπιθτκ. Μήλιος, ία, ιον, ὅρα Μῆλος.

Μηλόβιος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ.

Μηλόβοσις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν Νυμφῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων συνοδεύετο ἡ Περσεφόνη. Ὀμ. Ἴλ. Ξ, 205. Ἡσ. Θεογ. 354.

Μηλόκανος, ἡ, Melocavus. Πόλις τῆς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Χατῶν πλησίον τῆς νῦν Φούλδας. Πτολ. β', 11.

Μῆλος, η, Melos. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς ἄριστον ἐπίνειον ἔχουσα τὸ πάλαι ἡφαίστειον ἔδαφος μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ περιβόητος διὰ τὴν ἀθεΐαν του Διαγόρας· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι κατήγοντο ἀνέκαθεν ἐκ Λακεδαιμονίων· τανῦν Μήλος. Θουκ. γ', 91 Ξενφ. — ὅθεν Μήλιος, ία, ιον, τῆς Μήλου ἢ εἰς τὴν Μῆλον ἀνήκων· ὁ Μήλιος πόντος, = Αἰγαῖος πόντος. Θεογν. 680. — ὁ Μήλιος λιμός, συνηθ. ἐν παροιμίαι. λεγόμενον ἀφ' ὅτου ποτὲ ἡ Μῆλος ἠναγκάσθη ὑπὸ λιμοῦ νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ἀριστφ. Ὄρν. 186. Οὐσιαστ. ὁ Μήλιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μήλου· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖ ὁ Κωμικὸς Ἀριστοφάνης τὸν Σωκράτην αἰνιττόμενος τὸν ὄλεθρον Διαγόραν, Νεφ. 825. — 2) Μηλιάς, άδος, καὶ Μηλίς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Μήλου οὖσα. Πλούτ.

Μήν, Μῆνος, Αἰτκ. Μῆνα· Men ἢ Menes. Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας ὡς εἰκάζεται περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν πόλιν Μέμφιν, χώσας καὶ πολλὰ μέρη τῆς κάτω Αἰγύπτου πρότερον καταλυζόμενα ὑπὸ τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Κατὰ Διοδ. Σικ. α', 45. πρῶτος οὗτος εἰσήγαγε καὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰ ἱερὰ ἔθιμα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδτ. 2, 4. Δοτικ. Μῆνι, Ἡρόδτ. 2, 99. παρ' ἄλλοις δὲ Συγγραφ. εὑρηται καὶ, ὁ Μήνης.

Μήν, ηνός, = Lunus. Θεότης διὰ τῆς ὁποίας παρίστανον οἱ ἀρχαῖοι Φρύγες τὴν Σελήνην. Στράβ.

Μηνᾶς, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. — 2) Αἰχμάλωτός τις τὸν ὁποῖον ἠλευθέρωσεν ὁ Σέξτος Πομπήϊος. Πλούτ.

Μήνη, ἡ· Luna, = Σελήνη, ὅπερ ὅρα. Ὀμ. Ἔμν. 32.

Μήνιγξ, ιγγος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρτικῆς χώρας, κατὰ Πολύβ. κατῴκουν ἐπ' αὐτῆς οἱ λεγόμενοι Λωτοφάγοι· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γέρβα καὶ τανῦν Ζέρβι. Πολύβ. α', 39. Στράβ.

Μήνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Θεοκρτ. κε', 15. Παυσ. 5', 26.

Μηνοσγάδα, τά· Menosgada. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑρμονδούρων κειμένη ἐπὶ τοῦ Μοίνου (Main) ποταμοῦ Πτολ. β', 11.

Μηνοφάνης, ους, ὁ (ᾰ). Ἰατρός τις, ἐν τῇ Ἀνθολ.

Μῆονες, οἱ, Ὁμηρ. Μῆονες, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαίονες, ὅπερ ὅρα.

Μῆονίη, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαιονία, ὅπερ ὅρα.

Μῆόνιος, ίη, ιον, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαιόνιος, Καλλμ. εἰς Δῆλ. 250.

Μῆονίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μαιονίας, ἢ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκουσα. — 2) Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας χώρας. Ὁμηρ.

Μηουανία, ἡ· Mevania. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ ἐχυρὰ τὸ πάλαι, παράγουσα ἄριστους καὶ ὡραιοτάτους ταύρους. τανῦν Bevagna. Στράβ. ε'.

Μηριονης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μόλου καὶ τῆς Μελφίδος γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἔκγονος τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Δευκαλίωνος. Ἀπολλ. γ', 3, 1. ἐστρατευσε μετὰ τοῦ Ἰδομενέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Κρητῶν, ἐδείκε πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων· πρὸ πάντων δὲ ἐφημίζετο διὰ τὴν μεγάλην ταχυτητά του εἰς τὸ τρέχειν. Ὀμ. Ἰλ. Β, 651 Ν, 240, 650.

Μηρόν, το, Merus. Ὄρος τῆς Ἰνδίας εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ μηροῦ, διότι ὁ κτίστας αὐτόθι τὴν πόλιν Νύσαν Διόνυσος ἐτράφη χρόνον τινὰ ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς πρὸ τοῦ νὰ γεννηθῇ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ε', 1.

Μήστωρ, ορος, ὁ. Τίτος τοῦ Περτέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιδίκην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἱπποθόην· Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὀμ. Ἰλ. Ω, 257. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 3) Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς. Πλάτ. Κρατύλ.

Μήστρα, ἡ, καὶ Μήτρα, Παλαίφατ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της λέγεται ὅτι καταβλιβόμενος ὑπὸ τῆς ἀκορέστου ἐκείνης πείνας εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ἀπὸ τὴν Δήμητραν ἐπώλησε καὶ αὐτὴν ἔχουσαν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταμορφοῦται ποτὲ εἰς ἄλμαλιν, ποτὲ εἰς ἵππον καὶ ποτὲ εἰς πτηνόν· Ἀντ. Λιβ. 16. Δυκοφρ.

Μήτα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὁπλήτου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Μητιάδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος τοῦ δευτέρου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πανδίονα. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5.

Μητιονίδης, ου, ὁ (—υυυ—). Τίτος τοῦ Μητίονος· οἱ Μητιονίδαι, υἱοὶ τοῦ Μητίονος, οἵτινες ἐβίωσαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν βασιλέα Πανδίονα τὸν δεύτερον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Μητίοχος, ὁ (ῐ). Τίτος τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 6, 41.

Μῆτις, ιδος, ἐπικ. ιος, ἡ· Metis. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν πρώτην γυναῖκά του ὁ Ζεύς. Ἡσ. Θεογ. 886. ἐλογίζετο δὲ ὡς ἡ φρονιμωτέρα καὶ σοφωτέρα ὅλων τῶν ἄλλων θεῶν, διὰ βοηθείας τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ πατρός του Κρόνου τοὺς ὁποίους οὗτος εἶχε καταπίει πρότερον. Πληροφορηθεὶς δὲ ἀκολούθως παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὅτι τὸ ἐκ τῆς Μήτιδος μέλλον νὰ γεννηθῇ τέκνον θέλει τοῦ ἀφαιρέσει τὸν θρόνον τοῦ Οὐρανοῦ, κατέπιεν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔγκυον οὖσαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὴν Ἀθηνᾶν. Ἡσ. Θεογ. αὐτοῦ. ἐλατρεύετο δὲ ἡ θεότης αὕτη ὡς σύμβολον βαθείας συνέσεως καὶ σοφίας διὰ μέσου τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπέρτατοι τοῦ Ὀλύμπου θεοὶ ἠδύναντο νὰ ἐκτελῶσι τὰς ὑψηλὰς αὐτῶν βουλάς· παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 16.

Μητίων, ωνος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας ἐξ Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1. 8. κατὰ δὲ Πλάτ. Ἴων, σελ. 533. ὑπῆρχεν ὁ Μητίων πατὴρ τοῦ Δαιδάλου· ἀπὸ τούτου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Μητιονίδαι ἐν Ἀθήναις οἵτινες ἐβίωσαν τὸν βασιλέα Πανδίονα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Ἀττικῆς· (Γενικ. Μητίωνος, Ἀπολλόδ. γ', 15, 58. Παυσ. β', 6, ἀλλὰ κατὰ Heyne Ἀπολλόδ. σελ. 884. ἐστὶν ἡ γραφ. ἡμάρτημ.)

Μήτρα, ἡ, ὅρα Μήστρα.

Μητραγάθης, ου, ὁ (—υυ—). Πέρσης τις παρ' Αἰσχ. Περσ. 43.

Μητροβάτης, ους, ὁ (ᾰ). Πέρσης, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Μητρόδωρος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Προικοννήσου ἐν Προποντίδι καὶ εἷς τῶν τυράννων τοῦ Ἑλλησπόντου ὅστις συμφώνως μὲ τὸν Ἰστιαῖον τὸν Μιλήσιον δὲν ἐφείσατο εὐλόγου νὰ λύσωσι τὴν γέφυραν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἡροδτ. 4, 138. — 2) Περίφημος ποιητὴς καὶ Ῥαψῳδὸς ἐκ τῆς πόλεως Λαμψάκου. Πλάτ. Ἴων. σελ. 530. — 3) Φιλόσοφος Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου, ἐπαινούμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος· Διογ. Λαέρτ. Ι, 18, 23. — 4) Ἕτερος φιλόσοφος ὀπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου καὶ Κυρηναΐδου ἐκ Στρατονικείας. Διογ. Λαέρτ. ί, 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, γράψας ἐν βιβλίον περὶ Φύσεως. Πλουτ. παρ' Εὐσεβ. α', 8.

Μητροκλῆς, έους, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικός, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος. Πλούτ.

Μητρόπολις, εως, ὁ. Πολίχνη τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ἄργους. Θουκ. γ', 107. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἐστιαιωτιδι χώρᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κουραλίου ποταμοῦ. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐντὸς Ἀτίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, τανῦν Τριεχ. Στράβ. — ὅθεν, Μητροπολίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Μητρῷον, τό. Τόπος τις τοῦ Κεραμεικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἱερὸς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας.

Μήων, ονος, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Μαίων.

Μίγδων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 4.

Μίγκιος, ὁ, Mincius. Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Σάρκας καλούμενος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· τανῦν Mincio. Στράβ.

Μιγωνίτις, ιδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Λακωνίᾳ ἀπέναντι τῆς νήσου Κρανάης, κτισθεὶς ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὅ-

τε ἥρπασεν ἐκ τῆς Σπάρτης τὴν Ἑλένην καὶ μετέβη πρῶτον εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἀφ' οὗ καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος ἐκαλεῖτο Μιγώνιον· Παυσ. γ', 22.

Μιδάειον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, **Μιδαεύς**, ἕως, ὁ κάτοικος.

Μίδαμος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Δαναοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης. Ἰγίν. μυθ. 170.

Μίδας, α, καὶ ου, Ἰων. Μίδης (ι). Τίὸς τοῦ Γορδίου βατιλεὺς τῶν Βρύγων ἐν Ὀρθάκῃ ἐπὶ τοῦ Βρομίου ὄρους, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως τὴν μυστικὴν τεχνην. Ἐκεῖσεν δὲ μεταβὰς εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν περὶ τὸ 9ϛ ἔτος πρὸ τῆς ἁλώσεως τοῦ Τρωϊκοῦ βατιλείου καὶ κυριεύσας ἐν μέγα μέρος τῆς Φρυγίας ἐσύστησεν ἴδιον βατιλειον ἐκ τῶν μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐλθόντων Βρύγων. Εἰς τοῦτο τὸ μέρος λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ὑποδεχθεὶς ποτέ τον Σιληνὸν καὶ περιποιησάμενος αὐτὸν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βάκχου ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς χαριτος ταύτης τὸ νὰ δυναται νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσὸν ὅ,τι ἤθελεν ἐγγίζει μὲ τὰς χεῖρας του· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ τροφὴ του ἐγίνετο χρυσὸς, καὶ κινδυνεύων ἀποθάνῃ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, ἐλούσθη κατὰ συμβουλὴν τοῦ Διονύσου εἰς τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ οὕτως ἀπηλλάχθη τῆς νόσου, ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτοτε ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων του χρυσὸν ἄφθονον· Ἰγίν. μυθ. 191. Ὀβιδ. μεταμορφ. 11, 90. Ὅτε δὲ ὁ Ἀπόλλων ἠθέλησεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πανὸς περὶ τῆς μουσικῆς ποῖος ἐκ τῶν δύο ὑπερεῖχεν τὸν ἕτερον, ὁ Μίδας κρίνας τὸν Πᾶνα ὑπέρτερον τοῦ Ἀπόλλωνος παρωργίσθη τόν θεὸν τοσοῦτον ὥστε ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ὡς ποινὴν τῆς κρίσεως του ὠτία ὄνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ὁλόκληρον ὄνον. Ὁμηρ. Ἐπιγρ. γ', 1. Λυκοφρ. 1401. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 287. — Γενικ. Μίδαο, Ἡρόδτ. 8, 138. Μίδα, Πλάτ. Μίδα μᾶλλον πλουτεῖν. Μίδου, παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἕτερος Μίδας, υἱὸς τοῦ Γορδίου βατιλεὺς τῶν Φρυγῶν, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν βαρβάρων ἠγεμόνων ὅστις ἔπεμψε ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Καθ' Ἡρόδτ. 1, 14. ἀνέθηκεν οὗτος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸν μεγαλοπρεπῆ βατιλικὸν θρόνον του ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμενος ἔκρινε τὰς διαφοράς τῶν ὑπηκόων του, βατιλεύσας περὶ τὸ 737 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν βατιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου καὶ πατὴρ τοῦ Ἄδραστου, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἑκουσίως πιὼν αἷμα ταύρου, μὴ ὑποφέρων τὰ συμβαίνοντα δεινὰ καὶ δυστυχίας εἰς τὴν ἐπικράτειάν του. Ἡρόδτ. 1, 35. — 4) Ἀκραγαντῖνος, νικήσας διὰ τῆς μουσικῆς τῶν αὐλῶν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ ἰ'. Πυθ. Ὠδ. — 5) Ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Στράβ. — 6) πολλάκις σημαίνει ἡ λέξις Μίδας πλουτιώτατόν τινα ἄνθρωπον, Λουκ. Ἀλκ. 6. Πλησθ. Μίδαι, οἱ Λουκ. — 7) ἡ τοῦ Μίδου χρήνη, ὄρα Μίδου.

Μίδεια, ἡ (ι). Ἐπικ. **Μίδαια**. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη πρότερον ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ὕστερον δὲ καταποντισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 507. Στράβ. — 2) Μίδεια, Στράβ. Μίδεια, Ἀπολλόδ. Παυσ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. — ὅθεν, **Μιδεάτης**, ου, ὁ κάτοικος τῆς Μιδέας καὶ Ἐπίθ. **Μιδεάδιν**, ἐκ Μιδέας. Πινδ. Στράβ. η', 6, 11. ἔνθα ὁ γεωγράφος διακρίνει τὴν μὲν Μίδειαν ἐν Βοιωτίᾳ, τὴν δὲ Μιδέαν ἐν Ἀργολίδι κειμένην.

Μιδέα, ἡ. Κόρη τις ἐκ Φρυγίας, τῆς ὁποίας ἐρασθεὶς ὁ Ἠλεκτρύωνος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λικύμνιον. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Νύμφη, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀτπληδόνα καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μίδεα. Παυσ. 3', 38. καὶ 39.

Μιδεάτης, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς πόλεως Μιδέας ἐν Ἀργολίδι οὖσα, οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ Ἀλκμήνη θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 20.

Μίδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον, Παυσ. ι', 10. — 2) = Μίδεα.

Μίδου κρήνη. Κρήνη τις ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Θυμβρίου, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ἐξηρέυτε τὸν Σάτυρον Σιληνὸν κεράτας μὲ οἶνον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 2, 14.

Μιδυλίδαι, οἱ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ. Πυθ. 8, 53.

Μίδριτος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας ἐν βιβλίῳ περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς τεχνης. Πλάτ. Ἀθην.

Μίθρας, ου, Ἰων. **Μίθρης**, Ξενοφ. Ἀρχαία θεότης παρὰ τοῖς Περσαις, λατρευομένη ὑπ' αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ὑπερτάτου πυρὸς ἢ τοῦ Ἡλίου· κατὰ δὲ Ἡρόδτ. 1, 131. παρίστανον οἱ Πέρσαι δι' αὐτῆς τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, εἰκονιζομένην ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν μορφὴν νεανίου τινὸς φέροντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐν Φρυγικὸν καλυμμα καὶ καθημένου ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο μία μεγάλη ἑορτὴ κατὰ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου μηνός· ὅθεν, μὰ τὸν Μίθρην. Ξενοφ. Κυρ. ζ', 5, 53. νὴ τὸν Μίθρην· Πλούτ. καὶ **Μιθριακός**, ἡ **Μιθρακηνός**, ἡ, όν, Ὁ εἰς τὸν Μίθραν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος. Στράβ.

Μιθριδάτης, ου, ὁ (υυ–υ). Σατράπης τῆς Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος τοῦ Νεωτέρου Κύρου καὶ ἐχθρὸς τοῦ βατιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου· Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 8, 25. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχόντων Περσῶν, Ξενοφ. Κυροπαιδ. η', 8. — 3) Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι βασιλεῖς τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐξ ὧν ἐπισημότερος πάντων ὑπῆρχον. — 4) Μιθριδάτης ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, πρῶτος βατιλεὺς τοῦ Πόντου, σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων, πέμψας εἰς βοήθειαν αὐτῶν μίαν ἰσχυρὰν ναλαστιον δύναμιν ἐπὶ τοῦ τρίτου Καρχηδονικοῦ πολέμου. — 5) Ὁ ἐπονομαζόμενος Διόνυσος, Εὐπάτωρ καὶ μέγας. Ἀπόνοος ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησε πολλάκις μὲ μεγάλην ψθορὰν τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων, ἕως οὗ ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Λουκίου Σύλλα καὶ Πομπηίου. Κατεστήτας πρότερον διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας, ηὐξήθη καὶ ἐνισχύθη μεγάλως τὰ βατιλειόν του· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ἰσχυρὸν στόλον εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Ἑλληνικῶν νήσων καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Ἀρχελάου ὑπέταξε τὰς Ἀθήνας καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐρήμωσε τὴν Εὔβοιαν κατὰ κράτος, καὶ πέμψας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην εἰς τὴν Μακεδονίαν μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν ἐκυρίευσε ὅλην ταύτην τὴν χώραν μετὰ τῆς Θρᾴκης, προχωρήσας ἕως τῆς Σαυδίας· ἀλλὰ μετὰ μίαν πενταετίαν βατιλείαν καὶ μετὰ τὴν παντελῆ ἧτταν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἰδὼν ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον πάσης ἐλπίδος καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τοῦ Πόντου διὰ μιᾶς στάσεως τοῦ λαοῦ, ἐσφάγη ἰδιοχείρως εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν τὸν 73 χρόνον πρὸ Χρ. φανεὶς εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ εἷς τῶν ἀπανθρωποτέρων δυναστῶν τῆς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπανηγύρισαν τὸν θάνατον τοῦ φοβεροῦ τούτου ἀντιπάλου των μὲ χαρμοσύνους τελετάς. Ἀππιαν. Πλουτρ. Σύλ. Ἰουστιν. — ὅθεν **Μιθριδατικός**, ή, όν· τοῦ Μιθριδάτου ἢ εἰς τὸν Μιθριδάτην ἀνήκων· Στράβ.

Μιθρίνης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Καππαδοκίας, Ἀρριαν. Ἀναβ.

Μιθροβαζάνης, ους, ὁ. Μάγος τις Πέρσης, παρὰ Λουκ.

Μίκα, ἡ, **Μίκκα**, Πλούτ. Ὄνομα κοραστου τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Θεσμφ. 766.

Μικκαλίων, ωνος, ὁ (–υυ–). Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μικκίων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζεύξιδος. Λουκ. Ζευξ. 8.

Μίκκος, ὁ (Δωρικ. ἀντὶ μικρός). Σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λυσ. 204. — 2) Πολίτης τις ἐκ Πελλήνης ἐν Πελοποννήσῳ Ἀνθολγ.

Μικκίφας, ὁ. Τίὸς τοῦ Μασσίστα βατιλέως τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, φίλος τῶν Ῥωμαίων, βατιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ καρτερόψυχίας.

Μίκυθος, ὁ (–υυ). Ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου τυράννου τῆς Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡρόδτ. 7, 170. — 2) Κύκνος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπροστάτευε νὰ ἐπιτρέψῃ τὰ ὅπλα χρήματα ἔλαβεν παρὰ τοῦ ἀπεσταλμένου πρέσβεως τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ τῶν ὁποίων ἤθελεν ὁ μοναρχης οὗτος νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἀνωφελήτον τοῦτον στρατηγόν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 5.

Μίκυλλος, ὁ· Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Λουκ. Ἀλεκτ. 1.

Μίκυλος, ὁ (–υυ). Ἀρχαῖός τις ποιητής, παρὰ Ἠλλιαν. Ἐπ. κή, 3.

Μίκων, ωνος, ὁ (ι). Περίφημος ζωγράφος Ἀθηναῖος. Ἀριστοφ. Λυσ. 680. Πλουτ. — 2) (ῐ) Ὄνομ. κύρ. ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 112.

Μίλατος, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Μίλητος.

Μιλησία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μιλήτῳ ναοῦ αὐτῆς· Ὀλαλ. Μιλ.

Μιλήσιος, ία, ιον. Τῆς Μιλήτου ἢ ἐκ τῆς Μιλήτου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Μιλήτου· ἐν παροιμίαις «πάλαι ποτ' ἦταν ἄλκιμοι Μιλήσιοι ἐπὶ ἐκπεπτωκότων πραγμάτων τῆς προτέρας αὐτῆς ἀκμῆς λεγόμενον. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1003. παραβλ. Ἀθηναῖ. ιβ'.

Μίλητος, ἡ (ῐ) Δωρικ. Μίλατος. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι καὶ πλουτία τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, αὐξηθεῖσα πρὸ πάντων διὰ τῆς ἀποικίας τῶν Ἰώνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Οἱ κάτοικοι τῆς Μιλήτου ἐνηγχολήθησαν πρωίμως εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὰς ναλαστοπολίας ἔχοντες μέγαν καὶ ἰσχυρὸν ναυτικὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδυνήθησαν νὰ συστήσωσι πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα παράλια τῆς Θρᾴκης καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὥστε κατὰ Πλίνιον ἀριθμοῦντο ὅλαι αὐτῶν αἱ ἀποικίαι περίπου 80. Εἰς ταύτην ἐγεννήθησαν ὁ περίφημος Θαλῆς καθιδρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ἡ Ἀσπασία καὶ διάφοροι ἄλλοι ἔνδοξοι ἄνδρες καὶ τεχνῖται τῆς ἀρχαιότητος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 868. Ἡρόδτ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων δυτικῶς τοῦ Δίου ἀκρωτηρίου, πάνυ Μιλησία. Ὅμ. Ἰλ. Β. 647.

Μίλητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρείας θυγατρὸς τοῦ Κλεόχου ἐκ Κρήτης, ἔστις

ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι περίφημον πόλιν Μίλητον. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 186. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μίλητος υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Μίνωος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν κόρην τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Καρίας Εἰδοθέαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Καῦνον καὶ Βίβλιδα. Ἀντ. Λιβ. 30.

Μιλτιάδης, ου, ὁ (–υυ–). Υἱὸς τοῦ Κυψέλου Ἀθηναῖος, ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις κατά τινα διαταγὴν τοῦ Μαντείου προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Δολόγγων λαοῦ τῆς Θράκης, ἦλθε μετὰ μίαν ἀποικείαν Ἀθηναίων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν αὐτόθι, ἀφήσας μετὰ θάνατον τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Στησαγόραν. Ἡρόδ. 6, 34. — 2) Υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου Μιλτιάδου, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων καὶ γενναιοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου. Κατ' ἀρχὰς διαδεχθεὶς τὸν Στησαγόραν εἰς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσονήσῳ ἡγεμονείαν, ὑπέταξεν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν τὴν νῆσον Λῆμνον καὶ τὰς πλείστας τῶν Κυκλάδων· ἐκεῖθεν ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων εἰκότως τῶν Σκυθῶν, πρώτης οὗτος ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἴωνας τὴν συμβουλὴν τοῦ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ γέφυραν καὶ νὰ ἐμποδίσωσιν οὕτω τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πέρσου ἐκ τῆς Σκυθίας· ἀκολούθως ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας διέρρηξε πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς δεξιότητος εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Μαραθῶνι, ὅπου ἐκλεχθεὶς καὶ οὗτος εἰς μεταξὺ τῶν δέκα στρατηγῶν, τοὺς ὁποίους ἐνόστησε φυλὴ τῆς Ἀττικῆς ἐδιώρισεν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς 1000 ὁπλιτῶν, πρῶτος οὗτος κατέπεισε τοὺς λοιποὺς συναγωνιστάς του, πρὸ τοῦ ἔτι νὰ φθάσῃ ἡ ἐκ Σπάρτης προσδοκωμένη βοήθεια, νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καθ' ἣν περίστασιν ἐκλεχθεὶς κοινῇ ψήφῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, προσέβαλε μὲ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο τῶν δέκα χιλιάδων Ἀθηναίων στράτευμα ἑκατὸν δέκα μυριάδων βαρβάρων οἵτινες κατεῖχον ὅλον τὸ πεδίον τοῦ Μαραθῶνος ὑπὸ τὴν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Πέρσου Δάτιδος· μετὰ μίαν αἱμάτου βορὰν καὶ ἐπίμοχθον συμπλοκὴν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἔτρεψαν οἱ Ἕλληνες εἰς παντελῆ φυγὴν τοὺς πεφοβισμένους Πέρσας, ἀφ' οὗ πρότερον ἐδαπάτησαν καὶ ἔκαμον νὰ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὲρ τοὺς 6400· διὰ τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀξιομνημονεύτου ταύτης νίκης ἔσωσεν ὁ μέγας οὗτος τῆς πατρίδος ὑπέρασπιστὴς τὴν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 72 Ὀλυμ. 490 πρὸ Χρ. Ἐλθὼν δὲ ἔπειτα μὲ ἕνα στόλον 70 πλοίων κατὰ τῆς νήσου Πάρου, ἥτις εἶχε χορηγήσει βοήθειαν εἰς τοὺς Πέρσας καὶ πολιορκῶν αὐτήν, μὲ τὸ νὰ ἐκπληγώθη βαρέως εἰς τὸν μηρὸν ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφήσας ἀτελῆ τὴν ἐπιχείρησίν του ταύτην. Ἐνταῦθα κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηναίων κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 50 ταλάντων, τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἐκ τοῦ τραύματός του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ συμπολῖταί του μὲ μεγάλας καὶ ἀξιοπρεπεῖς τιμάς, ἐγείραντες τὸν τάφον του εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ Μαραθῶνος ὅπου πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Πέρσας. Ἡρόδ. 4, 137. 182.

Μιλτιάδεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἐν Χερσονήσῳ Θρᾳκῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Μιλτιάδου. Πετερ. Ἀρχ.

Μιλτοκύθης, ου, ὁ. Θρᾷξ τις παρὰ Ξενοφ. καὶ Δημ.

Μιλτώ, οῦς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ νεωτέρα Ἀσπασία, ἐρασμία Ἡύρου τοῦ νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 1.

Μιλύαι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σολύμοι καλούμενοι, ὕστερον δὲ Λύκιοι ἀπὸ τοῦ Λύκου ὀνομασθέντες. Ἡρόδ. 1, 173.

Μιλυάς, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μιλυάδος χώρας. — 2) Ἀπελεύθερός τις τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ.

Μιλυάς, άδος, ἡ τῆς. Καθ' Ἡρόδ. 1, 173. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατ' ἄλλους δέ, ἐρημία τις χώρα μεταξὺ Πισιδίας καὶ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. Ἀρριαν

Μίλων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἐξαίσιου σωματικῆς ἀνδρίας καὶ εὐρωστίας νικήτας ἑξάκις εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· περὶ αὐτοῦ λέγεται ὅτι φέρων τοτὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἕνα ταῦρον εἰς θυσίαν καὶ πλήξας αὐτὸν μὲ τὴν πυγμὴν τὸν ἐθανάτωσεν· ἦν δὲ καὶ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου αἰνήσας καί τινα συγγράμματα. Ἡρόδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, 852. (τότε ἐστεμμάτου, παρὰ Θεοκρ. Eid. δ', 6. 4 7. σπαν. μέντοι βραχύ· παρβλ. Spitz. προσωδ. §. 64, 2, 6.)

Μίμας, αντος, ὁ (υ–). Ὄρος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον τὸ ἀκρωτήριον Κωρύκιον ὅπερ ἄλλως καὶ Μίμας ἐλέγετο. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172. Θουκ. η', 34. — 2) Κένταυρός τις παρευρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 186. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου βασιλεύσας εἰς τὴν Αἰολίδα. Διόδρ. Σικ. δ', 69. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Μίμνερμος, ὁ. Ἐρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σόλωνος, ἐπονομασθεὶς Λιγυαστάδης διὰ τὰ λιγυρὰ αὐτοῦ καὶ πένθιμα ἄσματα· σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 36.

Μίνδαρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

Μίνθης ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένου ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Πύλου. ταυτὸν Μίτεννα. Στράβ.

Μίνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ ῥέων ἀρκτικῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν· ταυτὸν Μίγχος. Στράβ.

Μινναῖοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, κατὰ Διον. Περ. 959. Μιναῖοι, παρὰ Στράβ.

Μινουκία, ἡ· Minucia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν στρατηγῶν καὶ Ὑπάτων τῶν Ῥωμαίων.

Μινтοῦρναι, αἱ, Minturnae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Αὐσόνων· Στράβ. ε'. Λβ.

Μινύαι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Αἰολίδος χώρας, ὅστις ἐλθὼν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Μινύα ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Βοιωτίας ἐσύστησεν αὐτόθι τὸ ἰσχυρὸν βασίλειον τῶν Μινύων λεγόμενον μὲ μητρόπολιν τὸν Ὀρχομενόν· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Μινύα υἱοῦ τοῦ Χρύσου καὶ ἐκγόνου τοῦ Ποσειδῶνος. Παῦσ. οἱ Μινύαι Ὀρχομένιοι. Ἡρόδ. 1, 146. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ Ἀργοναῦται εἴτε ὡς καταγόμενοι μητρόθεν ἀπὸ τοῦ Ὀρχομενίου Μινύα, ἢ διότι οἱ Μινύαι ἐσύστησαν ἀρχαιόθεν μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ χώραν τῆς Ἰωλκοῦ, Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 229. — 3) Οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἀργοναυτῶν ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῆς Λήμνου ἀφ' ὅτου αὐτοὶ διέβησαν διὰ τῆς νήσου ταύτης πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα. Ἡρόδ. 4, 145.

Μινύας, ου, ὁ (υυ–) Ἐπικ. Μινύης. Τίος τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἐν αὐτῷ κάτοικοι ὠνομάζοντο ἀρχαιόθεν Μινύαι· τοῦτον δ' υἱὸς Ὀρχομενὸς ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν ἤτις ἄλλως καὶ Μινυεία ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1095 Παυσ. Βοιωτ. 36. — 2) Τίος τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ τῆς Ἀρτίππης, Λευκίππης καὶ Ἀλκιθόης, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Μινυάδες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42.

Μινυάς, άδος, ἡ (υυυ). Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, πληθ. αἱ Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινύου, Ἀρτίππη, Λευκίππη καὶ Ἀλκιθόη, περὶ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι καταφρονοῦσαι τὴν λατρείαν τοῦ Βακχου μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα. Νόννδ. παρ' Αντ. Λιβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. — 2) ἡ Μινυάς, προσυπακ. γῆ· ἡ χώρα ἢ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀνδρολ.

Μινύειος, εία, ειον (υυ–υ). Τῶν Μινυῶν ἢ εἰς τοὺς Μινύας ἀνήκων, Ἐπωνυμ. τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Μινυῶν ἢ ἀπὸ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β', 511. καὶ, ἡ Μινυεία, προσυπακ. πόλις, = Ὀρχομενός. Πινδ.

Μινυήϊος, ίη, ίον, Ἐπικ. ἀντὶ Μινύειος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 284.

Μινυήϊος, ου, ὁ, Ἀττκ. Μινυεῖος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ὕστερον Ἄνυρος καλούμενος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 722. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ὀρχομενοῦ ποτομοῦ ἐν Θετταλίᾳ. Διόδρ. Σικ

Μινυηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, ἡ Ἐλυμένη. Ἀπολ. Ῥοδ.

Μίνυτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Μινώα, Ἰων. Μινωΐη. Ἀκρωτήριον τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἐν φρούριον καὶ σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. Στράβ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Μινώας ἄκρας ἐν Μεγαρίδι, συνεχομένη διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ξηράν. Θουκ. γ', 51. — 3) Φρούριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἀυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, ταυτὸν Μολήτιον. Πτολ. γ', 17. Στράβ. — 5) = Ἡράκλεια πόλις τῆς Σικελίας, ὅπερ ὄρα.

Μινωΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκουσα· αἱ Μινωΐδες νῆσοι, οὕτως ἐκαλοῦντο τινὲς τῶν Κυκλάδων νήσων ἀπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος ὅστις κατέκτησεν αὐτάς. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 519.

Μινώϊος, ίη, ίον. Ἐπικ. ἀντὶ Μινῷος, καὶ Μινώϊος, ὁ, ἡ, ον· τοῦ Μίνωος ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος ὤν, ἡ Μινώϊος Κνωσσός, Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 393.

Μινῷος, ῴα, ῷον. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκων. Ἀνδρολ.

Μίνως, γενικ. Μίνωος καὶ Μίνω, ὁ (– –) Minos. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς νήσου Κρήτης, πολλάκις συγχεόμενοι μεταξὺ των ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀμφότεροι πα-

ρίστανται ὡς τέκνα τοῦ Διὸς καὶ πρῶτοι νομοθέται τῶν Κρητῶν. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης διακρίνει πρῶτον τὰ δύο ταῦτα ἀρχαῖα Ἱστορικὰ ὀνόματα ἀπ' ἀλλήλων· ὁ πρῶτος τούτων ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τῶν Σαρπηδόνος καὶ Ῥαδαμάνθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἔπειτα λέγεται ὅτι λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰτώμην θυγατέρα τοῦ Λύκου ἐγέννησε τὸν Λυκάστην. Ἀπολλ. γ', 1, 2. Διοδ. Σικ. δ'. Καὶ Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 321. εἶχεν ὁ Μίνως τὴν καθεδραν του εἰς τὴν πόλιν Κνωσσόν, βασιλεύσας ἐννέα χρόνους ἔχων ἀείποτε σεμνὴν οἰκειότητα μετ' αὐτοῦ τοῦ Διός· μετὰ θάνατον δὲ ἐδικαίσθη ὑπὸ τῶν θεῶν πρῶτος τῶν κριτῶν τοῦ Ἅιδου. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 567. Ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀναφέρει παῖδας τοῦ Μίνωος τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἔκγονον τὸν Ἰδομενέα. Ὀδ. Τ, 178. — 2) Μίνως ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Λυκάστου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων συγχέοντες μετὰ τοῦ πρώτου, ἀναφέρουσιν αὐτὸν ὡς τέκνον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης. Γυνὴ τοῦ Μίνωος τούτου ὑπῆρχεν ἡ Πασιφάη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν· οὗτος κύριος τὸν περίφημον ἔκειον Λαβύρινθον τῆς Κρήτης, ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Κυκλάδων νήσων δοὺξ αὐτόθεν τοὺς Κᾶρας καὶ ἐπολέμησε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Αἰγέως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, ὑποχρεώσας αὐτοὺς νὰ πέμπωσιν ὡς δασμὸν εἰς τὴν Κρήτην ἀνὰ πᾶσαν ἐνναετίαν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς βορὰν τοῦ Μινωταύρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τοῦτον ἐπονομάστην φόρον ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Θησεὺς εἰς τὴν Κρήτην ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας διὰ συνεργείας τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀριάδνης. Εἰς τὸν Μίνωα τοῦτον ἀποδίδεται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς σοφῆς ἐκείνης νομοθεσίας καὶ κοινωνικῆς διατάξεως τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδ. Τ, 178, καλῶν αὐτὸν Διὸς μεγάλου ὀαριστήν· καὶ ἧτις ἐθαυμάζετο τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. — Γεν. Μίνωος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. Ἀπολ. Pod. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. καὶ Ἀπολλ. Μίνω, παρ' Αἰτυλ. Ἡροδ. Θουκ. καὶ Πλάτ. — Δωρ. Μίνοι, παρ' Ἀπολλ. Λουκ. — Αἰτ. Μίνωα, Ὁμηρ. Ἀπολλ. Μίνω, Ὁμηρ. Πλάτ. καὶ Μίνων, Ἡροδ. καὶ Πλάτ. Μιν. σελ. 318.

Μινώταυρος, ὁ. Φοβερὸν τέρας τῆς νήσου Κρήτης, τέκνον τῆς Πασιφάης γυναικὸς Μίνωος τοῦ δευτέρου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἔκ τινος ὡραίου ταύρου εἰς τὸν ὁποῖον ἠράσθη κατὰ θέλησιν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, ἐξ οὗ καὶ παριστάνετο ἔχον μορφὴν ἀνδρὸς καὶ ταύρου καὶ τρεφόμενον μὲ σάρκας ἀνθρωπίνους. Ἀπολλ. γ', 1, 4. τοῦτον ἐγκλείει κλεισμένον ὁ Μίνως εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον προσφέρων αὐτῷ ὡς βορὰν πολλοὺς τῶν καταδικαζομένων κακούργων καὶ τοὺς πεμπομένους νέους παῖδας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὡς δασμὸν διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, τὸν ὁποῖον τελευταῖος ἐφόνευσεν ὁ Θησεὺς μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ Λαβυρίνθου. Πλουτ. Θησ. Κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἀρχαίων ἐξηγητῶν ἐγέννησε τὸν Μινώταυρον τοῦτον ἡ Πασιφάη μετά τινος ὡραίου νέου Κρητὸς καλουμένου Ταύρου, ὅστις αὔξησεὶς καὶ φυγὼν [διὰ τὸν φόβον τοῦ Μίνωος εἰς τὰ ὄρη καὶ βάσει τῆς Κρήτης ἔμεινεν κεκρυμμένος μέσα εἰς σπήλαια πολὺν χρόνον· ἐναντίον τούτου ἔπεμπεν ὁ Μίνως πολλοὺς τῶν Κρητῶν διὰ νὰ πολεμήσωσι καὶ νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ ὁ Θησεύς. Παλαιφ. — Μίνω ταῦρος, παρὰ Παυσαν.

Μισγολαΐδας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενφ.

Μισηνόν, τό, Misenum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας, ἐπὶ τῆς ἀκρας τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο μία βάλτος· ἀπέναντι αὐτοῦ ἔκειντο αἱ μικραὶ νῆσοι Πιθηκοῦσαι λεγόμεναι· τανῦν, Cap di Miseno Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίτιμος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέβαινεν ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος. Τακιτ. Χρον. VI, 51. Φαίδρ.

Μίτρα, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Πέρσαις, Ἡροδ. 1, 131. ἴδε Μίθρας.

Μιτραδάτης, εω, ὁ — Μιθραδάτης, (ᾱ). Ποιμὴν τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Ἅρπαγος τὸν παῖδα Κῦρον νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὰ θηρία κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως· Ἡροδ. 1, 110.

Μιτροβάτης, εω, ὁ (ᾱ). Σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡροδ. 3, 120.

Μιτυλάνη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Μιτυλήνη. Θεοκρ. ξ', 52. παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι κατ' ἀφαίρεσιν καὶ Μιτυλάνα, Ἀστ. Σιδ. 60. (Α. Π. β', 22.)

Μιτυληναῖος, αία, αῖον, ἴδε Μυτιληναῖος.

Μιτυλήνη, ἡ, ἴδε Μυτιλήνη.

Μναμοσύνη, ἡ· Δωρ. ἀντὶ Μνημοσύνη. Πινδρ.

Μνασάλκας, ου, ὁ. Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικυῶνος. Στράβ.

Μνασέας, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκέων. Παυσ. — 3) περίφημος ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος Ἕλλην, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλινίου.

Μνασίππος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενφ.

Μνάσων, ωνος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἐλατείας ἐν Φωκίδι, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. γ', 19.

Μνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός, συγκαταττομένη μεταξὺ τῶν Μουσῶν. Παυσ. 9', 29.

Μνημοσύνη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, παριστανομένη ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνου νοήσεως, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὰς ἐννέα Μούσας· ἐλατρεύετο δὲ πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν Ἐλευθερὰς ἐν Βοιωτίᾳ. Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 429. Ἡσ. Θεογ. 915.

Μνημοσυνίδες, αἱ. Θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης, Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὀβιδ.

Μνησαγόρας, ου, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἴσως ἡ ἀληθὴς γραφὴ ἐστὶ Μνησιαγόρας, παρβλ. Ηεγηο, σελ. 987.

Μνησαρέτη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ περίφημος ἑταῖρα Φρύνη. Πλούτ.

Μνησαρχίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, ὁ Πυθαγόρας. Λουκ.

Μνήσαρχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου ἐκ Σάμου. Ἡροδ. 4, 195. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. Σουϊδ. — 3) Τύραννος τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ. Αἰσχν.

Μνησίδημος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὀνομ. παρὰ Λουκ.

Μνησιθείδης, ου, ὁ. Πατρων. Ὀνομ. υἱὸς τοῦ Μνησιθέου. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ. Ἑλλην. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, Ψευδώνυμος. Δημοσθ.

Μνησίθεος, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖος, Ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητής, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ βιβλ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. Π, σελ. 47.

Μνησιθεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἀπόγονος τοῦ Ἀσσαράκου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τγίν. μύθ. 273.

Μνησίλεως, ω, ὁ. Τιὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῶν Διοσκούρων ἐν Κορίνθῳ. Ἀπολλόδ γ', 11, 1. Παυσ. β', 22.

Μνησίλοχος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Ἕλλην κωμῳδὸς, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν κωμικὸν ποίημα, Φαρμακοπώλη, ἐπιγραφὴν. παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 471.

Μνησιμάχη, ἡ (–υ–). Θυγάτηρ τοῦ Δεξαμένου ἐν Ὠλένῳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθερώσας ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος. Ἀπολλόδ. β', 5, 5.

Μνησίμαχος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς μεσαίας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουΐδας ἓξ Ἀθην. τινὰ δράματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 470.

Μνησιφίλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημοσθ.

Μνήστρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγυπτον. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Μοδάκαι, αἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν οἵτινες κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Ἀσιατικὴν Σαρματίαν. Πτολ.

Μοδιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου· τανῦν Καλλα-Μοιλάχ. Πτολ.

Μοθόγουλλα, τά. Πόλις μετόγειος τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάκης χώρας, τανῦν Μουθγολί. Πτολμ.

Μοδονος, ὁ, Modonus. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἱέρνης ῥέων ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Δουβλίνης· τανῦν Liesy. Πτολ. β', 2.

Μόδουρα ἡ τῶν Ζεῶν. Πόλις τῆς ἰδίως Ἰνδίας κειμένη δυτικῶς, τανῦν Μαδούρα. Πτολ. ζ', 1.

Μοῖνος, ὁ· Moenus. Πλίν. καὶ Moenis. Πομπ. Μέλ. 3, 2. τανῦν Main. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Γερμανίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥῆνον, ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ ὁποίου θέτει ὁ Πτολεμαῖος τὴν πόλιν Μηνοστάδαν· ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαντώμενος παρὰ τοῖς Ἕλλησι συγγραφ.

Μοῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σμύρνης. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 109. — 2) πληθ. αἱ Μοῖραι, παρὰ Ῥωμ. Parcae. Καὶ Ἡσ. Θεογ. 217. Θυγατέρες τῆς Νυκτός, οὖσαι τρεῖς ἀδελφαί, ἡ Κλωθὼ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος· ἐν δὲ Ἡσ. Θεογ. 904. ἀναφέρονται ὡς θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, εἰς τὰς ὁποίας ἀπέδιδον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πᾶν ὅ,τι ἀνεφέρετο εἰς τὰς καλὰς ἢ κακὰς ἐκβάσεις τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιχειρήσεων· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν θνητῶν, παριστανομένας συνήθως ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης δυνάμεως, ἀφόρου τῆς τύχης καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ συμβαινόντων, τῆς ὁποίας αἱ βουλαὶ ἐθεωροῦντο ἀμετάτρεπτοι καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀθανάτων· ἐδόξαζον δὲ περὶ αὐτῶν ἰδίως ὅτι ἐκλωθον τὸ νῆμα διὰ τοῦ ὁποίου ὡρίζετο ἡ ζωὴ ἑκάστου τῶν θνητῶν, καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ ἐκράτει τὴν ἠλακάτην, ἡ δὲ Λάχεσις τὸν ἄτρακτον καὶ ἡ Ἄτροπος ἔκοπτε τὸ νῆμα μὲ τὸ φαλλίδιον, φέρουσα οὕτω τὸ τέλος τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε προσωρισμένον ἑκάστῳ ὡς ὅρος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Κατῴκουν δὲ αὐταὶ εἰς τὸν Αἰθέρα εἰκονιζόμεναι ὡς γραῖαι τὴν ἡλικίαν καὶ καθήμεναι ἐπὶ θρόνων μὲ λευκὰ ἱμάτια ἐνδεδυμέναι. Ἀπολλόδ. α', 3, 1. παρ' Ὁμήρ. εὑρηται ὡς ἐπὶ πολὺ κατ' ἐνικ. ἀριθμὸν, ἁπαξ δὲ κατὰ πληθ. Ἰλ. Ω. 49ϛ.

Μοιραγέτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῆς τύχης τῶν θνητῶν. Παυσ. ε', 15.

Μοιριάδης, ου, ὁ (ᾱ). Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοστ.

Μοῖρις, ιδος, Ἰωνικ. ιος, ὁ· Δωτικ. Μοῖρι. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος κατεσκεύασε τὴν μεγάλην ἐκείνην λίμνην ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Μοῖρις, βασιλεύσας περὶ τὸ 1445-1416 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 101. — 2) ἡ Μοῖριος λίμνη. Ἐπίσημος καὶ μεγάλη λίμνη τῆς μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ Μεμφίδος καὶ Ἀρσινόης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐσκαψεν αὐτόθι ὁ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Μοῖρις θέλων νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἐκ τοῦ Νείλου ποταμοῦ περιττεῦον ὕδωρ διὰ μιᾶς διώρυχος ἐχούσης 80 σταδίων μῆκος· εἶχεν ἡ λίμνη αὐτὴ περίμετρον 3600 σταδίων ἤτοι 48 περίπου γερμαν. μιλ. καὶ βάθος 50 ὀργυιῶν· ἐχρησίμευε δὲ πρὸ πάντων ἡ χειροποίητος αὐτὴ καὶ θαυμασία διὰ τὸ μεγεθύνεσθαι τὴν λίμνη εἰς τὸ νὰ ἀπαντᾷ τὰς κατ' ἔτος ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον μέτρον συμβαινούσας πλημμύρας τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καὶ ν' ἀπαλλάττῃ τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὰς ἐπικειμένας ἐκ τῶν κατακλύστων τοῦ ποταμοῦ τούτου φθορὰς καὶ βλάβας· ὁ Στράβων παραβάλλει αὐτὴν μὲ μίαν θάλασσαν· ταύτην καλεῖται αὐτὴ Βιρκετ Καρουμ ἡ τοῦ Χαρωνος λίμνη· Ἡρόδτ. 2, 149. Διοδ. Σικ. καὶ ἡ Μοιρίδος λίμνη. Στράβ.

Μοῖρις, ὁ Ἀττικιστής. Συγγραφεὺς Ἕλλην ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, γράψας ἐν βιβλίον εἰς εἴδος λεξικοῦ Ἐπιγραφόμενον Λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ στοιχεῖον. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 171.

Μοίριχος, ὁ. Πλουσιός τις Κορίνθιος, πιθαν. πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λευκ.

Μοιροκλῆς, έους, ἡ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἐζήτησεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος παρὰ τῶν Ἀθηναίων νὰ παραδώσωσιν εἰς αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων. Δημ. Ἀρρίαν.

Μοιρώ, οῦς, ἡ· Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ. Ἰακ.

Μοισαῖος, Δωρικ ἀντὶ Μουσαῖος.

Μοισία, ἡ Moesia, Διον. Κασ. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγρφ. καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη πέραν τῆς Θρᾴκης καὶ συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὸν Δούναβιν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὸ ὄρος Αἷμον ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σάου ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐχωρίζετο δὲ ἅπασα αὕτη ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ Κιάβρου ποταμοῦ τανῦν Ζιβριτζ εἰς δύο μέρη εἰς ἄνω Μοισίαν περιλαμβάνουσα ὅλον τὸ πρὸς δυσμὰς μέρος αὐτῆς καὶ εἰς κάτω Μοισίαν περιλαμβάνουσαν τὸ πρὸς ἀνατολάς, καὶ κατῳκεῖτο ἀρχαιόθεν ἀπὸ Σκύθας καὶ Γέτας, ἕως οὗ ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς καταστήσας ὅλην τὴν χώραν ἐπαρχίαν καὶ ἐνταῦθα Ῥωμαϊκὰς ἀποικίας. Ἐθεωροῦντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων οἱ Μοισοὶ οὗτοι ὡς οἱ Κᾶρες καὶ Φρύγες μὲ περιφρόνησιν, ὅθεν, Μυσῶν ὁ ἔσχατος, Πλάτ. Θεαγ. σελ. 209. καὶ, εἶτε Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν. Πλάτ. Γοργ. σελ. 521. — τανῦν περιλαμβάνει ἡ Μοισία ἅπασαν τὴν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν. Πτολ. γ', 9 καὶ 10. Δι. Κασσ.

Μοισοί, οἱ· καὶ Μυσοί. Moesi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐπαρχίας Μοισίας, τανῦν Βουλγαρίας καὶ Σερβίας. — Στράβ.

Μολιόνε, τῷ (ῐ) Δωρικ. ἀριθμ. τοῦ Μολίονε· οἱ δύο υἱοὶ τῆς Μολίονης καὶ τοῦ Ἄκτορος, ὁ Ἡτάτος καὶ Εὔρυτος, κληθέντες οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 109. ἄλλως δὲ καὶ Ἀκτορίωνε ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἄκτορος, ὅπερ ὅρα. Κατὰ Ἀπολλόδ β', 7, 2. εἶχον οὗτοι ἓν κοινὸν σῶμα, τέσσαρας χεῖρας καὶ τοσούτους πόδας ὄντες εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ μάχιμοι· τελευταῖον ἐφόνευσαν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς.

Μολίονες, οἱ, = Μολιόνε. Πινδ. Ὀλυμπ. 10, 47.

Μολιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἄκτορος, ἥτις ὡς λέγεται ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον καὶ Εὔρυτον, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἐθανάτωσεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Αὐγίου μάχην· ἀπὸ ταύτης ὠνομάζοντο οὗτοι Μολίονες. Ἀπολλόδ β', 7, 2.

Μολιονίδαι, οἱ (υ-νυ-), = Μολιόνε. Ἀπολλόδ.

Μολίων, ίονος, ὁ (ῐ). Ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 322. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Εὐρύτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδ. Σικ. δ', 37.

Μολόεις, εντος, ὁ Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδτ. 9, 57.

Μόλορχος, ὁ, καὶ Μόλορκος, Στέφ. Βυζ. Πένης τις κάτοικος τῶν Κλεωνῶν πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερε μίαν θυσίαν εἰς τὸν Διὰ τὸν Σωτῆρα. Ἀπολλόδ. β', 5, 1.

Μόλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Μηριόνου. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 249. Μῶλος, παρ' Ἀπολλόδ. γ', 3, 1.

Μολοσσία, ἡ· Ἀττικ. Μολοττία. Μία τῶν τριῶν χωρῶν αἵτινες ἐμπεριελαμβάνοντο τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠπείρου κειμένη πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς καὶ συνιστῶσα ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἓν ἰδίον καὶ αὐτόνομον βασίλειον ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Πυρρίδων ἀπογόνων τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων ἐκ Θετταλίας ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βασίλειόν του· τούτου εἱ ἐπίγονοι οἵτινες καὶ Αἰακίδαι ἐκαλοῦντο ἐβασίλευσαν διαδοχικῶς ἐπὶ ὁλοκλήρους χρόνους ἀποκαταστήσαντες τοὺς Μολοσσοὺς τὸ ἰσχυρότερον καὶ ὑπέροχον ἔθνος ἐν Ἠπείρῳ· εἰς τούτων ὑπῆρχεν καὶ ὁ μέγας Πύρρος ὁ πολεμήτας μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ῥωμαίων· Πινδ. Στεφ. Βυζ (διὰ τοῦ σσ εὑρηται παρὰ τοῖς Ἰωσι καὶ ἀρχαίοις Ἀττικοῖς· διὰ ττ παρ' Ἀπολλόδ. καὶ Στρίβ.)

Μολοσσικός καὶ Μολοττικός, ἡ, ὀν. Τῶν Μολοσσῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μολοσσῶν ἀνήκων. Ἀπολλόδ.

Μολοσσίς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτικ. Θηλκ. τύπ. τοῦ Μολοσσικός. Στεφ. Βυζ.

Μολοσσοί, οἱ· Ἀττικ. Μολοττοί. Οἱ κάτοικοι τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδτ. 1, 146.

Μολοσσός, ὁ. Τίὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔκγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑλένου τὸν θρόνον τῆς ἐν Ἠπείρῳ χώρας ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὡς λέγεται ὠνομάσθη Μολοσσία· Παυσ. α', 11. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδτ. — 3) Ἐπιθτκ. = Μολοσσικός. Αἰσχ.

Μολουρίς, ίδος, ἡ πέτρα. Βράχος ἀπότομος ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἰνὼ ἐκρεμιτσθη μετὰ τοῦ Μελικέρτους εἰς τὴν θάλασσαν. Παυσ.

Μολπαδία, ἡ. Μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, μετὰ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι αὐτὴ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, φοβηθεῖσα τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός της, ὅτε οὗτος ἐφύτευε αὐτὰς νὰ φυλάξωσι τὸν τρυγηθέντα οἰνόν του, τὸν ὁποῖον χοιροῦτινες ἔχυσαν ἐκ τῶν πίθων ἐν ᾧ αὗται ἐκοιμῶντο· Διοδ. Σικ. ε', 63.

Μολύκρεια, ἡ· καὶ Μολύκρειον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰτωλίας μὲ λιμένα, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀντιῤῥίου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς καὶ Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν ἐκαλεῖτο. Θουκ. β', 86-87. Στράβ. — Μολύκρειον εὑρηται μόνον παρὰ Θουκ. καὶ Μολυκρία παρὰ Στράβ.

Μολυκρία, ἡ, = Μολύκρεια. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Διοδ. Σικ.

Μολύκριον Ῥίον, τό, = Ἀντίῤῥιον, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Μόλων, ωνος, ὁ. Ὑποκριτὴς δραμάτων, ἀνὴρ μεγάλου σωματικοῦ ἀναστήματος. Ἀριστφ. Βατρ. 55. Δημ. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Μοναχή, ἡ. Μία τῶν πολλῶν νήσων τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη περὶ τὴν αὐτόθι μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην. Πτολ. ζ', 4.

Μονήττειον καὶ Μονήττιον, τό. Μονάστιον. Πόλις τῶν Ἰαπόδων ἐπὶ τῆς Λιβουρνίας χώρας. Στράβ.

Μονοίκου λιμήν, ὁ Monoeci Portus. Πόλις τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους τιμωμένου ἐνταῦθα ὡς πριστάτου τῶν πλεόντων· ταύτην Monacho. Στράβ. καὶ Μόνοικος, ἡ· Στέφ. Βυζ.

Μόνυχος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπὸ τοῦ Νέστορος. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 499.

Μοργαντίνη, ἡ, = Μοργάντιον, ἀριθμ. 1. Θουκ. δ', 65.

Μοργάντιον, τό, Morgantia. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Χρύσα. Στράβ. — 2) = Μοργέντιον. Στεφ. Βυζ. Morgantia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ταύτην St. Georgio. — ὅθεν, Μοργεντῖνος· ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Μόργητες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας ἀπ' ὅπου μετοβὰν πρώιμως εἰς τὴν Σικελίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Μοργάντιον. Στράβ.

Μοριμάμβη, ἡ. Κόλπος τῆς Βρεττανίας κείμενος βορειοδυτικῶς, τανῦν Moricabe Bay. Πτολμ.

Μορίμηνη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας. Στράβ.

Μορινοί, οἱ, Morini. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικῶν παραθαλασσίως ἀπέναντι τῶν Βρεττανικῶν νήσων· τανῦν Boulenois. Στράβ.

Μόριχος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς ἐν Ἀνθολ.

Μορμολύκη, ἡ = Μορμώ. Στράβ.

Μορμώ, οῦς καὶ Μορμών, όνος καὶ οῦς. Φόβητρον τῶν παίδων παριστανόμενον ὑπὸ τερατώδη καὶ τρομακτικὴν μορφήν. Ἀριστφ. Ἀχ. 582. ἴδε ἐν Λεξικ.

Μόρσιμος, ὁ (μόρος). Τίὸς τοῦ ποιητοῦ Φιλοκλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου τραγικὸς ποιητὴς ὀλίγου λόγου ἄξιος, χλευασθέντος πολλάκις ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρ. 151. Ἱππ. 401.

Μόρσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Μορούνδα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας, ἡ ὡν Μαραὶ καλουμένη. Πτολ.

Μόρυχος, ὁ. Τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀδέηφαγίαν του. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 326. Σφῆκ. 526. — ὅθεν Μορύχιος, ία, ιον· τοῦ Μορύχου· ἡ Μορυχία οἰκία. Πλατ. Φαιδρ.

Μόρων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τάγου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Μέρβα καλουμένη. Στράβ.

Μορφεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὕπνου καὶ θεὸς τῶν ὀνείρων, παριστανόμενος ὡς νεανίας εὐειδὴς ἱστάμενος πρὸ τῆς Νυκτός. Ὀβιδ. Μεταμ. XI.

Μορφώ, οῦς, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρίστατο τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς μὲ δεσμὰ εἰς τοὺς πόδας. Παυσ. γ', 15.

Μόσυνοι, οἱ, Σαύλα. ἴδε Μοσύνοικοι.

Μοσύνοικοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἀντικρὺς τῆς Τραπεζοῦντος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἀπὸ τῆς Κερασοῦντος ἕως τῆς Φαρνακείας πόλεως καὶ διάγοντες βίον ἄγριον καὶ βάρβαρον ἔχοντες ἰδίαν βασιλέα· αἱ κατοικίαι αὐτῶν ἔκειντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν αὐτόθι ὀρέων οὕτως αἱ πλεῖστοι ξύλιναι καλύβαι, τὰ δὲ σώματα των εἶχον χρωματισμένα μὲ ποικίλα ἄνθη. Ἡρόδτ. Στράβ. καὶ Μοσσύνοικοι, παρὰ Ξεν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 379. καὶ Διον. Περ. 766.

Μοσχίων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικὸς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στοβαῖος δράματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, 311.

Μόσχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης. Ἡρόδτ. — ὅθεν Μοσχικός, ἡ, όν, τῶν Μόσχων ἢ εἰς τοὺς Μόσχους ἀνήκων· τὰ Μοσχικὰ ὄρη· Συνεχεῖτε τοῦ ὄρους Καυκάσου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ δασώδης, ἐκτεινομένη διὰ τῆς χώρας τῶν Μοσχων. Στραβ. ια'.

Μόσχος, ὁ. Ἀθηναῖος τὸν δῆμον Παιανιεύς, παρὰ Δημοσθ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Εἰδυλλίων Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Βίωνος καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ τινὰ εἰδύλλια. Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 808. — 3) Ὁ συγγράψας μίαν πραγματείαν ἀστρολογίας, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρου. Ἀθην. δ'.

Μοτίνη, ἡ. = Μουτίνη.

Μοτύα, ἡ. Γυνὴ τις ἡ ὁποία ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἁρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ ὅτε διέβαινε διὰ τῆς Ἰταλίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆ. ὁποίας ἔκτισεν οὗτος ἔπειτα τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μοτύην. Στεφ. Βυζ.

Μοτύη, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυβαίου καὶ τῆς πόλεως Δρεπάνου. Θουκ. Ζ', 2.

Μούζουρις, ιδος, ἡ. Πόλις Ἔπίσημος τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντὸς ἑνὸς στενοῦ κόλπου· τανῦν Μίρζο· Πτολ. Λουκ.

Μούκιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, καὶ Μουκία, ἡ· Mucia Gens· μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων γενεῶν ἐν Ῥώμῃ.

Μούλιος, ὁ. Ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης Θυγατρὸς τοῦ Αὐγέου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν μετὰ τῶν Πυλίων μάχην· Ὁμ. Ἰλ. Λ. 737.

Μούμμιος, ὁ. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Λεντύλου καὶ εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχιστράτηγος τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολέμου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνίκησε τὴν Κόρινθον νικήσας κατὰ κράτος τοὺς ἕως τοῦδε ἔτι διατηθεῖσαν δύναμιν τῶν Ἀχαιϊκῶν πόλεων καὶ ὑποταξὰς διὰ τῆς ἐν τῷ Ἰσθμῷ νίκης του ὅλην τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα· οὗτος κατέκαυσε δὲ ὅλου τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, ἐκρήμνισε τὰ τείχη της καὶ ἠφάνισε τὰ πολυτελῆ καὶ ἔξοχα ἀρχαῖα μνημεῖά της, πολλοὺς δὲ τῶν κατοίκων της ἐπώλησεν ὡς ἀνδράποδα ἢ ἔφερε μετ' αὐτοῦ δεσμίους εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του. Πολύβ.

Μούνδα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς ἄκρας, κυριευθεῖσα καὶ κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν χωρίον Monda Στράβ

Μουνυχία, ἡ. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὀλίγον ἀπέχων τοῦ Πειραιέως μετὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο δι' ἑνὸς τείχους, σχηματιζόμενος ὑπὸ μιᾶς μικρᾶς Χερσονήσου ἥτις ὡς ἀπότομος λόφος ἐπροχώρει εἰς τὴν θάλασσαν· πρότερον εὑρίσκετο αὐτόθι μία μικρὰ ὁμώνυμος πόλις ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἠφανίσθη· ὕστερον δὲ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐξέχοντος λόφου ἓν φρούριον μόνον. Ἡρόδτ. Θουκ. β, 13. — ὅθεν Ἐπίθμ. Μουνυχιάτης· ἐν Μουνυχίᾳ. Θουκ. — Μουνύχιος, ία, ιον, τῆς Μουνυχίας ἢ εἰς τὴν Μουνυχίαν ἀνήκων. Εὐριπ. καὶ Μουνυχία, ἡ, Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μουνυχίᾳ ναοῦ αὐτῆς. Ξεν.

Μούνυχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δρύαντος, οἰωνοσκόπος καὶ δικαιότατος ἄνθρωπος, γεννήτας ἐκ τῆς Δελφαντίας τὸν Ἄλκανδρον, Μεγαλήτορα καὶ Φυλαῖον, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὰ εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτοὺς ὅτε ἐμέλλον ποτὲ νὰ συλληφθῶσιν ὑπό τινων κακούργων. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ.

Μουργίσκη, ἡ. Φρούριον τῆς Θρᾴκης. Αἰτκῖν.

Μουρτία κολώνια, ἡ. Πτολ. γ', 16. Murga Major. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δράουου ποταμοῦ, κατὰ Στεφ. Βυζ. ἀποικία Ῥωμαϊκὴ συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ τανῦν Essek.

Μούρτελλα, ἡ· Πτολ. β', 16. Murga Minor. Πόλις τῆς Παννονίας, πλησίον κειμένη καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ Δράουου ποταμοῦ.

Μουρυχίδης, ου, ὁ (-υυ-). Ἀνὴρ Ἑλληνοπόντιος τὸν ὁποῖον ὁ Μαρδόνιος ἔπεμψε πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους διὰ νὰ παρακινήσῃ αὐτοὺς νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. θ, ζ.

Μούτα, ἡ. Παρ' Ὁμηρ. Ἔνιε καὶ Πλησ. Μοῦται. Θεοὶ καὶ ἔφοροι τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν καὶ πάντες γοερῶς τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδειότητος, συγγενεῖς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐννέα τὸν ἀριθμὸν καθ' Ἡσ. Θεογ. 76. 915. τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς οὗτος καλεῖ Πιερίδας, ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Πιερίας ἐν Θετταλίᾳ, ἔνθα ἐλογίζοντο ὅτι ἀρχαιόθεν διέτριβον, ἦσαν δὲ ἡ Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία καὶ Καλλιόπη, ἔχουσαι πρὸ πάντων ὡς μόνην αὐτῶν καὶ κυρίαν σπουδὴν τὴν περὶ τοὺς ὕμνους καὶ μουσικὴν ἐπιμέλειαν· τερπόμεναι δὲ τῶν μελῳδιῶν καὶ ποικίλων αὐτῶν θείων ἀσμάτων· ἰδίως δὲ ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτις μιᾶς τῶν ὡρίων τεχνῶν καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων παρεστάνετο συνήθως, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων συμπαίζων καὶ συναγωνιζόμενος εἰς τὰς τῆς μουσικῆς μελέτας των, ἀφ' ὧν καὶ Μουσηγέτης ἐπωνομάζετο ὁ Θεὸς οὗτος· Ὁμ. Ἰλ. Α, 603. Ὀδ. Ω, 60. Εἶχον δὲ αἱ Μοῦσαι διαφόρους τόπους διατριβῆς. Κατὰ μὲν τοὺς Ὀρφικοὺς ἀνεπέροντο αὗται κατ' ἀρχὰς διατρίβουσαι εἰς τὰ περὶ τὴν Θρᾴκην ὄρη, κατὰ δὲ τοὺς Κεδμείους εἰς τὸ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρος Ἑλικῶνα ἔνθα ὑπῆρχον ἱερὰ αὐτῶν ἡ πηγὴ Ἱππουκρήνη καλουμένη εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐλούοντο. Ἡσ. Θεογ. 1-21. ὅτι δὲ καὶ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι ὅπου ὑπῆρχον ὡσαύτως ἱερὰ αὐτῶν ἡ κρήνη Κασταλία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον τὰς Μούσας μὲ ἰδίας τιμάς, παριστάνοντες αὐτὰς ὑπὸ τὴν μορφὴν νέων παρθένων αἵτινες χορεύουσι περὶ τὸν Ἀπόλλωνα. ἔχουσα ἑκάστη ἓν παράσημον τῆς τέχνης ἢ ἐπιστήμης τῆς ὁποίας ἐλογίζετο προστάτις. Ἀπέδιδον δὲ εἰς αὐτὰς καὶ διάφορα τέκνα τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν ἐκ πολλῶν ὅσους αὐταὶ ἠγάπησαν διά τινα ἔξοχον ἀρετὴν ἢ κάλλος. Ἀπολλόδ. α', 3. 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 895.

Μουσαῖος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν κατεμόλυνε πρὸς αὐτόν, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 71. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡρόδτ. Ἀριστφ. Βατρ. 1030. Σχολ. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ὀρφέως ἢ τοῦ Λίνου. Πλατ. Διαδρ. Σικ. καὶ κατ' ἄλλους Θρᾷξ τὸ γένος μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, ὅστις λέγεται ὅτι εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, συγγράψας διάφορα ποιήματα ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται ἕτι ἓν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὸ καθ' Ἡρὼ (καὶ Λέανδρον ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ὅμως λογίζεται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν ὡς μὴ γνήσιον τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσαίου.

Μουσάριον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκιαν.

Μουσαρναῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ συνορεύων μὲ τὴν Ἀραχωσίαν. Πτολ.

Μουσεῖον, τό· κυρ. τόπος ἱερὸς τῶν Μουσῶν· καὶ κύρ. ὄνομα. Τόπος ὀχυρὸς ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐφάλλεν ὁ Μουσαῖος τὰ ποιήματα του καὶ ὅτι ἐτάφη αὐτόθι. Πλουταρ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Μακεδονίας. Στεφ. Βυζ.

Μουσώνιος Ῥοῦφος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου εὐνοεῖτο μεγάλως, παρὰ Στοβαίῳ σώζονται πολλὰ τῶν φιλοσοφικῶν ἀξιωμάτων τοῦ Μουσωνίου καὶ ἓν ὡραῖον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 566.

Μουτίνη, ἡ, Στράβ. καὶ Μοτίνη. Πολύβ. Mutina. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασταθεῖσα προίμως ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Μόδενα Modena· — ὅθεν, Μοτινῆσς, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Μουτίνης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Καρχηδόνος πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου· ὕστερον δὲ καταρχόμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἀννωνος καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ ὑπάτου Οὐαλερίου Λαιβίνου ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ἀπὸ μέρους τῶν προτέρων ἐχθρῶν του ἠθικώθη τοῦ δικαιώματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου.

Μόψιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος Θετταλίας κειμένη ἐπί τινος λόφου ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσσης. Στράβ.

Μοψοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας ἐν Ἑλλάδι, κληθεῖσης οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι παλαιοῦ βατι ἕως Μοψόπου. Στραβ.

Μοψόπιος, ία, ιον. Τῆς Μοψοπίας, = Ἀττικός. Ἀνθολ. καὶ, Μοψόπιος, = Ἀττικοί.

Μόψοπος καὶ Μόψωψ, πος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἐγχώριος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ χώρα αὕτη Μοψοπία. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Μόψος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄμπυκος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ Θετταλίας, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡσ. Ἀσπ. 178. Λαπίθης τὸ γένος, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων εἰς τὴν Σπάρτην τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἔφηβῆς ἐστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα.

μεταβὰς δὲ ἔπειτα εἰς τὴν Λιβύην, ἀπέθανεν αὐτόθι, δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ὄφεων, εἴτινες ἀνεφύησαν ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Μεδούσης. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 80. Δ, 1502. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μαντοῦς δυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, περίφημος οἰωνοσκόπος καὶ οὗτος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν μεσὴν Ἀσίαν, ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου μετὰ θάνατον ὑπῆρχεν ἓν περίφημον μαντεῖον αὐτοῦ. Παυσαν. ζ, 3. Δυκόφρ. 427, 980.

Μόψου ἑστία, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ· ταυτὸν Μαρίσσα. Στράβ. ἔτι καὶ, Μόψου πόλις, Ἀνθολ. — ὅθεν, Μοψεάτης, ὁ κάτοικ.

Μόψου κρήνη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος. Ἀμμιαν. Μαρκ. XXI, 15.

Μυγδόνες, οἱ, Mygdones. Οἱ κάτοικοι τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, καταγόμενοι ἐκ Θρᾳκῶν. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονίας, ὄντες καὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες, κατὰ Στράβ. — 3) Κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μεσοποταμίᾳ. Στράβ.

Μυγδονία, ἡ, Mygdonia. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἐντοπομένη περὶ τὸν Ἄξιον ποταμόν, = Ἠμαθία. Ἡρόδ. 7, 123. — 2) Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἀρχαίου βατιλέως Μύγδονος, κατὰ Στράβ. κειμένη πλησίον τῆς Κυζίκου. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Κατὰ Στράβ ἐκλήθη οὕτω τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκστρατείας τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος μὲ τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδόνας, ἀλλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ξενοφῶντος ἐπειράτει ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας ἤδη τῶν δέκα χιλιάδων Ἑλλήνων, ὅτε ἦλθον εἰς βοήθειαν τοῦ ἑτέρου Κύρου. Ἦν δὲ ἡ χώρα αὕτη εἰς ἄκρον εὔφορος, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Νίσιβιν. Πλούτρ Ξενφ.

Μυγδόνιος, ία, ιον. Τῆς Μυγδονίας ἢ εἰς τὴν Μυγδονίαν κοιμῶν, συνεχῶς ἀντὶ τοῦ Φρύγιος, π. χ. Μυγδόνιος αὐλός, Μίστχ. β', 98. καὶ οὐσιαστ. Μυγδόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας, = Φρύξ, Λουκ. — Μυγδόνιαι, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ Μυγδονίας χώρας. Ξενφ. Κύρ. Ἀνάβ. δ', 3, 4. ἔνθα κατά τινας οἱ Μιρδόνιοι ἀναγινώσκετ.

Μύγδων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἄμυκου, φονευθεὶς ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδ. β', ε', 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τοῦ Ἄκμονος καὶ πατὴρ τοῦ Κορυβάντος ἐκ τῆς Ἀναξιμένης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος τῆς Φρυγίας Μυγδονία, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 187. Παυσ.

Μυγδών, όνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κορυβάντος, κατ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 535. — 2) Κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας. Στράβων.

Μύδων, ωνος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Ἀντυμνίου ἐκ Τροίας, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 580. — 2) Ἕταῖρός τις Τρώς, ἐν Ὅμ. Ἰλ.

Μυεκφορίτης (ῑ) νομός, εἷς τῶν νομῶν τῆς Αἰγύπτου, ἀναφερόμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ἡροδ. ὕστερον δὲ πιθαν. ἀνήκων εἰς τὸν τῆς Βουβάστιδος νομόν.

Μυῖα, ἡ. Ὠρεία νεανὶς ἀντίζηλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς ὁμώνυμον ἔντομον. — 2) Θυγάτηρ καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, κατὰ Ἰάμβλιχον καὶ τῆς ὁποίας σώζεται μία ἐπιστολὴ περὶ ἐκλογῆς τροφῆς. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 883.

Μυίαγρος, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπήλλαξε τοὺς κατοίκους ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν ποτὲ αὐτόθι ἐπιδημικὴν νόσον ἐκ τοῦ πλήθους τῶν μυιῶν. Παυσαν. ἡ, 26. Πλίν. 10, 28.

Μυκάλη, ἡ (υυ–). Ὄρος δασῶδες τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Σάμου, σχηματίζον ἓν ἀκρωτήριον Τρωγίλιον καλούμενον. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 869. Ἡρόδτ. περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει καὶ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρους. — ὅθεν, Μυκαλησίς, ίδος, ἡ, τῆς Μυκάλης ἢ ἐκ τῆς Μυκάλης οὖσα. Καλλ. εἰς Δηλ. 50.

Μυκαλησίδες, αἱ (υυ-υυ). Ἐπώνυμ. τῶν ἐν Σάμῳ Νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι κειμένου ὄρους τῆς Ἀσίας Μυκάλης. Καλλμ.

Μυκαλησία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Μυκαλησσῷ πόλει τῆς Βοιωτίας, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἤνοιγε πᾶσαν ἡμέραν καὶ ἔκλειεν αὐτὸν πᾶσαν νύκτα. Παυσ. Βοιωτ. 19.

Μυκαλησσός, καὶ Μυκαλητσός, ἡ, Βοιωτικ. Μυκαλητσός. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 498. δι' ἑνὸς σ παρ' Ὅμρ. διὰ σσ παρὰ Θουκ. 7, 29. — 2) — ὁ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Μυκαλησσοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Μυκαλήσιος, ὁ κάτοικος.

Μυκερῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076–1056 ἔτος πρὸ Χρ.

Μυκῆναι, αἱ, ποιητικ. Μυκήνη, Mycenae. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ δευτέρα μετὰ τὸ Ἄργος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεῖχε 80 περίπου στάδια, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέως καὶ Ἀγαμέμνονος, περίφημος δὲ πρὸ πάντων διὰ τὰ Κυκλώπια αὐτῆς τείχη· μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ἀργεῖοι ἐξ ὁλοκλήρου, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν κατοίκων της ἔφυγον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ὅμ. Παυσ. β', 16. Διόδρ. Σικελ. ς', 65. — Ἐνικ. παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Δ, 52. πλησ παρὰ τοῖς πεζοῖς συνηθέστ. Θουκ. — ὅθεν Μυκηνῆθεν, ἐκ τῶν Μυκηνῶν. Ὅμ.

Μυκηναῖος, αία, αῖον. Τῶν Μυκηνῶν ἢ ἐκ τῶν Μυκηνῶν ὤν. Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυκηνῶν. Ὅμηρ.

Μυκηνεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Φορωνέως, κατὰ τινας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Ὀρ. 1247.

Μυκήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀτρέρπους, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἀρχαία πόλις Μυκῆναι. Ὅμρ. Ὀδσ. Β, 120. Παυσ. Κορινθ. 16. — 2) = Μυκῆναι. Ὅμηρ.

Μυκηνίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Μυκηναῖος. Εὐριπ. Ὀρ. 1246.

Μύκοι, οἱ Ἀρχαῖος τις λαὸς τῆς Περσίδος, παρ' Ἡροδτ. 3, 93.

Μύκονος, ἡ (ῡ). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἀπέχουσα 24 στάδια ἀνατολικῶς τῆς Δήλου, ἄφορος διὰ τὴν ὁποίαν ἔπασχε στέρησιν τοῦ ὕδατος, περίφημος δὲ διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ διάφορα ἐν αὐτῇ ἄγρια πτηνά, μεθ' ἓν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς φιλοκερδεῖς καὶ παράτιτοι. Ἀρχίλοχ. Ἀθήν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 882. Μύκωνος παρὰ Πτολμ. ἡμερτμ. — ὅθεν, Μυκόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μυκόνου Θουκ.

Μυλαί, αἱ, Mylae. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς χερσονήσου μὲ λιμένα οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία· ταυτὸν Mellili ἢ Milazzo. Θουκυδ. γ', 90. — ὅθεν, Μυλαῖος, αία, αῖον, ἐκ τῶν Μυλῶν ἢ εἰς τὰς Μυλὰς ἀνήκων, τὸ Μυλαῖον πεδίον, ἡ περὶ τὰς Μυλὰς χώρα. Πολύβ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυλῶν. Διόδρ. Σικελ. ἔτι δὲ Μυλαΐτης, ου (ῑ), καὶ Θηλ. Μυλαΐτης, ίδος, ὁ κάτοικ. Πολύβ. — 2) Πόλις τῆς Ἐστιαιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Μητροπόλεως. Στέφ. Βυζ.

Μύλασα, τὰ (υ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίτιμος τῆς Καρίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἑκατόμνου, κειμένη ἐπί τινος βράχου καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν περὶ αὐτὴν χώραν καὶ ἓν λιμένα Φύσκον καλούμενον· ταυτὸν Μελάσσων. Ἡρόδτ. 1, 171. Πολύβ Στράβ. — ὅθεν, Μυλασεύς, έως, ὁ κάτοικ. (δι' ἑνὸς σ εὑρηται ἐν Ἐπιγραμ. καὶ νομίσμ. Ἀθολγ. γ', 229. Μύλεσσα, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 20.)

Μύλης, ητος, ὁ. Τίὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης Λελέγος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυκάονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὴν κατασκευὴν τῶν μύλων. Παυσ. γ', 1, 20.

Μυλητίδαι, οἱ (ῑ). Οὕτως ἐκαλεῖτο φατρία τις ἐν Σικελίᾳ τῆς Πελοποννήσου, ἥτις φυγοῦσα ἐκ τῶν Μυλῶν, ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἀπεκατεστάθη. Θουκ. ς', 5.

Μυλῖνος, ὁ. Ἀρχαῖος τύραννος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τὸν ὁποῖον, λέγεται, ὅτι ἠφάνισεν ὁ Ζεύς. Διόδρ. Σικλ. ε', 72.

Μύλιττα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη, ἔχουσα ἓνα περίφημον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἐν Βαβυλῶνι, εἰς τὸν ὁποῖον ἦλθε πᾶσα ἡ παρθένος ἐχρεώστουν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ νὰ ἔλθωσι καὶ νὰ συνευρεθῶσι μὲ ἕνα τῶν αὐτόθι παρεπιδημούντων ξένων, τὸ δὲ ἀργύριον τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον αὐταὶ ὡς ἀμοιβὴν παρακαταθέτο ὡς ἱερὸν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς θεᾶς. Ἡρόδτ. 1, 131.

Μυλλίας, ου, ὁ (ῑ). Μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλογίζετο ὅτι εὑρίσκετο ἡ ψυχὴ τοῦ Φρυγὸς Μίδου μετὰ τὴν ἀναβίωσιν αὐτῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. δ', 17.

Μύνδος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Δωριέων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ ἡ πόλις Ἀλικαρνασσός· ταυτὸν Μενδές. Πολύβ. — ὅθεν, Μύνδιος, ία, ιον, τῆς Μύνδου ἢ εἰς τὴν Μύνδον ἀνήκων. Ἡρόδτ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ.

Μύννις, ιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐήνου ἡγεμόνος τῆς Λυρνησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πορθησιν τῆς πόλεως ταύτης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 692.

Μυονεύς, έως, ὁ, ὄρα Μυωνία.

Μυόννησος, καὶ Μυόνησος, ἡ. Νῆσος τῶν μυῶν· μικρὰ τις ἄκρα τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· διὰ τοῦ ν παρὰ Θουκδ. γ', 32 καὶ Στράβ. δι' ἑνὸς ν παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Νῆσος μικρά, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θετταλίας πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Ἀφετῶν. — ὅθεν, Μυοννήσιοι, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Μυωνία, καὶ Μυωνία, ἡ Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Παυσ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυωνεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκδ. γ', 101. καὶ Μύονες, Στέφ. Βυζ.

Μυός ὄρμος, ὕστερον Ἀφροδίτης ὅρμος καλούμενος. Ἐπίσημον ἐμπορεῖον μὲ ἓνα εὐρύχωρον λιμένα ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· ταυτὸν Κοσσεῖρ. Στράβ.

Μυοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἰώνων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· τανῦν Παλάσθα. Ἡρόδ. — ὅθεν, Μυούσιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ.

Μύρα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὖσα ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Στράβ. ιδ', Πτολμ. ε.

Μυρίανδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐνεργούμενον μέγα ἐμπόριον· κατὰ Ξενοφ. ὑπῆρχεν αὕτη ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Φοινίκων, ὕστερον δὲ ἐξέπεσεν ὅλως τῆς προτέρας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ πολυανθρωπίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 4, 6. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. β', 6 καὶ 8. — ὅθεν, Μυριανδικός, ἡ, όν. Τῆς Μυριάνδρου ἢ εἰς τὴν Μυρίανδρον ἀνήκων. Ὁ Μυριανδρικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μυρίανδρον σχηματιζόμενος κόλπος, = Ἰτσικὸς κόλπος. Ἡρόδ. 4, 38.

Μυρίνα, ἡ, ἐπικ. Μυρίνη (υ--). Πόλις παραθαλάσσιος μέλαινα τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς Κύμης καὶ κτισθεῖσα ἀρχαιόθεν, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, ὕστερον δὲ Σεβαστόπολις καλουμένη. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1. Μύρινα, παρ' Ἡροδ. 1, 149. καὶ Μύρινα· παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Λήμνου, τανῦν Καστρου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 605. — ὅθεν, Μυρινεῖος, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ.

Μυρίνη, ἡ (υ--). Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἥτις ἄλλως καὶ Βάτεια ἐκαλεῖτο. Ὅμ. Ἰλ. Β, 814. κατὰ δὲ Στράβ. μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἔπαφη εἰς τὴν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίναν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως καὶ γυνὴ τοῦ Θόαντος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου πόλις Μυρίνα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 604.

Μυρινούμη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἴτέας, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τὰς μυρίας καὶ πολυειδεῖς μορφὰς τῆς φύσεως, παριστανομένης συμβολικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς ταύτης. Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ.

Μύρκινος, ἡ Ἠδωνίς. Χώρα τῆς ἐπαρχίας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν. Ἡρόδ. 5, 11. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χώρας ἐν Θρᾴκῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου. Ἡρόδ. Θουκ. δ', 107. ἔτι δὲ καὶ Μύρκινος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυρκίνιος, ία, ιον· τῆς Μυρκίνου ἢ εἰς τὴν Μύρκινον ἀνήκων· καὶ Μυρκίνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Μυρκίνου ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ.

Μύρλεια, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Κολοφωνίων, ὕστερον δὲ Ἀπάμεια κληθεῖσα ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλέως Προυσίου. Στράβ. — ὅθεν, Μυρλεινός, ὁ κάτοικος· καὶ, Μυρλεᾶτις, ίδος, ἡ περὶ τὴν Μύρλειαν χώρα ἐν Βιθυνίᾳ.

Μυρμηκίδης, ου, ὁ. Κνιτήδειος γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις λέγεται ὅτι κατεσκεύαζε λεπτότατα πράγματα μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ τέρψεως, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ μυίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. α', 17.

Μυρμήκιον, τό. Πόλις τῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς Παντικαπαίας. Στράβ.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ. Σκόπελος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θετταλίᾳ καὶ τῆς νήσου Σκιάθου. Ἡρόδοτ. 7, 183.

Μυρμιδόνες, οἱ, ἐπικ. Μυρμιδῶν, όνος. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίνης, τοὺς ὁποίους, μυθολογεῖται, ὅτι ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ἀνθρώπους κατὰ μετοικεσίαν τοῦ Αἰακοῦ, ὄντας πρότερον μύρμηκας, ὅτε διά τινος συμβάσης νόσου ἠφανίσθησαν ὅλοι οἱ πρότερον κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης. Πίνδ. Λουκ. Στράβ. ἡ. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπονίαν καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν γεωργίαν κατοικοῦντες ἀνέκαθεν μέσα εἰς σπήλαια. Τζετζ. εἰς Λυκοφ. 176. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. ἔτι δὲ ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες καὶ λαός τις Ἀχαϊκός, κατοικοῦντες τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐν Θετταλίᾳ Φθιῶτιδα χώραν περὶ τὴν πόλιν Φθίαν καὶ λάβοντες τὴν Κρημαστήν, ἀποκατασταθέντες ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Πηλέως, ὅτε οὗτος ἔφυγεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης καὶ ὄντες ἀκολούθως ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὅμ. Ἰλ. Α, 180.

Μυρμιδόνη, ἡ Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μενέκ. Τγίν. μύθ. 170.

Μυρμιδών, όνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Πεισιδίκην ἐν Θετταλίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸ Ἄκτορα καὶ Ἀντιφον. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 56. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θετταλίᾳ χώρας τῶν Μυρμιδόνων Ὅμ.

Μυρόπνους, ὁ. Δραπέτης τις δοῦλος, ὑποκρινόμενος τὸν φιλόσοφον, παρὰ Λουκ.

Μύρρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα ἢ τοῦ Θεΐαντος, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος. Λουκ. ἔτι δὲ καὶ Σμύρνα παρ' Ἀπολλόδ. ὅπερ ὄρα.

Μυρρίνη, ἡ (ῑ). Ἀττικ. ἀντὶ Μυρτίνη. Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου γυνὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Ἱππίᾳ υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Θουκ. 6', 55. — 2) Ὄνομα Ἀθηναΐας τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 872.

Μυρρινίδιον, τό (-νιν-). Ὑποκορ. κύρ. ὄνομ. τοῦ Μυρρίνη, παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 872.

Μυρρινοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Παιδιονίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Μυρρινούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Μυρρινοῦντος ὢν. Πλάτ.

Μυρσίλος, ὁ, Ἀττικ. Μυρτίλος (ῑ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ Καυδαύλης τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδ. 1, 7. ἡ γραφ. Μυρτίλος, ἔστιν ἡμαρτμ. ὄρα Μυρτίλος.

Μύρσινος, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος, κειμένη πλησίον τῆς Δύμης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 616. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος, τὸ Μυρτούντιον καλουμένη.

Μύρσος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν πατὴρ τοῦ Καυδαύλου. Ἡρόδ. 1, 7. — 2) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Γύγου. Ἡρόδ. 3, 122.

Μύρσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύριον ποιμένος, παρὰ Βίωνι.

Μυρτάλη, ἡ (ᾰ). Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Μυρτία, ἡ. Ἀθηναία τις ὀπωροπῶλις, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1387.

Μυρτίλος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Κλεοβουλίνης ἢ Θεοβοῦλης· κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κλυμένης. Εὐρ. Ὀρέστ. 1002. ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου βασιλέως τῆς Ἠλίδος, ὃς τις συνήργησεν εἰς τὴν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὅτε οὗτος ἔλαβεν νὰ μνηστευθῇ τὴν Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου, ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ διὰ τοῦ ἅρματος τρέξιμον, ἐλπίσας νὰ λάβῃ ἀξίαν ἀνταμοιβὴν παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐκδουλεύσεώς του ταύτης, ἀλλ' ὁ Πέλοψ μετὰ τὴν εὐτυχῆ νίκην του ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Μυρτῷον πέλαγος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐνοχοποίησεν αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ Πέλοπος Ἱπποδάμεια διά τινα πρὸς αὐτὴν ὕβριν, καὶ οὕτω παροργισθεὶς ὁ Πέλοψ, ἐκρήμνησεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφ. Ἡλ. 509. πρὸς ἐξιλέωσιν δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἑρμοῦ, λέγεται, ὅτι ὁ Πέλοψ ἤγειρεν ἕνα ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἠλίδι, στήσας καὶ τὸν ὡραῖον τάφον τοῦ Μυρτίλου. Παυσ. ς', 1 καὶ 20. — (τὸ ι ἔστι φύσει βραχύ, ὄρα Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 755.) — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκυδ. ε', 19. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ Λυσίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου, τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινὰ κωμικὰ δράματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, 471. (ἡ γραφ. Μυρτίλος ἔστιν ἡμαρ.)

Μύρτιον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου πλησίον τοῦ Σερρίου. Δημ. Στεφ. σελ. 234. Μυρτώτιον, παρὰ Σουΐδ.

Μύρτις, ιος, ἡ. Ποιήτρια ἐξ Ἀνθηδόνος, κατὰ Σουΐδ. διδάσκαλος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Κορίννης. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, σελ. 133.

Μυρτόεσσα, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, αἵτινες λέγεται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Παυσ. η', 31.

Μύρτος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Εὐβοίας.

Μύρτουσσα, ἡ, καὶ Μυρτοῦσσα. Στεφ. Βυζ. Ὄρος τῆς Λιβύης πλησίον τῆς Κυρήνης. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 91. καὶ Μυρτώτιον αἶπος, τό. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 503.

Μυρτώ, οῦς, ἡ. Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, κατὰ Λουκ. — 2) Ὄνομα βοσκοπούλας, παρὰ Θεοκρ.

Μυρτῷος, α, ον. Τῆς Μυρτοῦς· τὸ Μυρτῷον πέλαγος. Ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μυρτίλου ἱπποκόμου τοῦ Οἰνομάου, τὸν ὁποῖον ἔρριψεν ἐνταῦθα ὁ Πέλοψ. Στράβων.

Μυρώ, οῦς, ἡ. Ποιήτρια Ἑλληνὶς ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ κατά τινας θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, ἔστιν ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψεν αὕτη ἓν ποίημα Μνημοσύνη ἐπιγραφόμενον, τοῦ ὁποίου σώζονται τινὲς στίχοι παρ' Ἀθην. βιβλ. ιά. Κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. ὑπῆρχε τὸ Μυρὼ ὄνομα ποιητοῦ τινος Βυζαντίου. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, σελ. 131. — (τὸ υ εὑρηται μακρόν, πολλάκις δὲ καὶ βραχύ. παρβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 66, 2.)

Μύρων, ωνος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου ἐξ Ἐλευθερῶν πόλεως τῆς Ἀττικῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου τὰ πλεῖστα ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ μαρμάρου, ξύλου καὶ χαλκοῦ κατασκευασμένα, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου δεικνύεται πλειότερα καὶ ἀκριβέστερα συμμετρία καὶ ἀναλογία τῶν μερῶν παρ' εἰς τὰ τοῦ Πολυκλείτου· περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἡ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη ἁμαξα, ἥτις συγκατετάττετο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας ἀγαλματοποιικῆς τῶν Ἑλλήνων. Λουκ.

Μυρωνίδης, ου, ὁ (ῑ). Περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις εἰς μάτην ἐκστρατείαν ἠδυνήθη νὰ κυριεύσῃ ὅλην σχεδὸν τὴν Φωκίδα καὶ αὐτὴν τὴν Βοιωτίαν. Διόδ. Σικλ. ια', Θουκ. Ἀριστοφ. Λυσ. 802.

Μῦς, υός, ὁ, Ἀττ. Μῦν. Κάρ τις ἐκ τῆς πόλεως Εὐρώπου, ὅστις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Μαρδονίου ἐπέμφθη νὰ ἐρωτήσῃ τὰ ἐν Ἑλλάδι χρηστήρια περὶ τῆς ἀποβάσεως τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων πολέμου. Ἡρόδοτ. 8, 133. — 2) Περίφημός τις τεχνίτης Ἕλλην. Παυσ.

Μυσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε Μύσιός τις ἐν Ἀχαΐᾳ πλησίον τῆς Παλλήνης καὶ εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς μία ἑπταήμερος ἑορτή. Παυσ. ζ', ἐν τέλει. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. γ', 20.

Μυσία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ Λυδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Προποντίδος ἐμπεριλαμβανομένης ἐν αὐτῇ καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας· ἁπασαν δὲ τὴν χώραν διαιρεῖ ὁ Στράβων εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς Μυσίαν Ὀλυμπηνὴν καὶ εἰς Μυσίαν Περγαμηνήν. Κατ' ἄλλους δὲ ἐδιαιρεῖτο εἰς μεγάλην Μυσίαν καὶ εἰς μικρὰν Μυσίαν, ἀποτελοῦσα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Περσικῆς δυναστείας μίαν ὁλόκληρον σατραπείαν, κατοικουμένην ὑπὸ διαφόρων λαῶν· περὶ δὲ τὰ δυτικὰ παράλια αὐτῆς ἔκειντο αἱ Αἰολικαὶ πόλεις τῶν Ἑλλήνων· μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ἐπισήμων αὐτῆς πόλεων προεῖχεν ἐξαιρέτως μετὰ ταῦτα ἡ περίφημος Πέργαμος καθέδρα τῶν βασιλέων Ἀττάλων. Ἡρόδ. 7, 41. Στράβ. ιγ'. — κυρίως ἐπίθετ. προτυπακμ. γῆ. — 2) = Μοισία ἡ Μυτία ἐν Εὐρώπῃ, Mösia· ἴδε Μοισία.

Μυσιακός, ἡ, όν. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκων. Στράβ.

Μύσιος, ία, ιον. Τῆς Μυσίας ἢ ἐκ τῆς Μυσίας ὤν. Ποιητ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας χώρας. Αἰσχύλ. Πέρσ. 321. — 2) Κύριον ὄνομα. Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ὑπεδέχθη ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν θεὰν Δήμητραν καὶ ἔκτισε τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ναὸν αὐτῆς. Παυσ. β', 18. ξ'.

Μυσίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκουσα· ἡ Μυσὶς αἶα, = Μυσία. Διονυσ. Περ. 803.

Μύσκελος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄλεμονος ἐξ Ἄργους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐμφανισθεὶς ὁ Ἡρακλῆς εἰς ὄνειρον τὸν ἐπρόσταξεν ἐπιμόνως ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα· ἐλθὼν δὲ ὁ Μύσκελος εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὴν χώραν, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κρότωνος, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν περίφημον πόλιν Κρότωνα· Στράβ. Ὀβιδ.

Μύσκων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀθηναίων πόλεμον. Θουκυδ. η', 85.

Μυσοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858. ὄντες τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες ἐξ Εὐρώπης, καὶ τοιοῦτους ὑποτίθησιν αὐτοὺς ὁ Στράβων ἐν Ἰλ. Ν, 5. — 2) = Μοισοί, ὅπερ ὄρα.

Μυσός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὅμ. — 2) Ἐπίθετ. ὡς, ὁ Ὄλυμπος, παρὰ Καλλιμ. Ἄρτ. 117. — 3) Κύριον ὄνομα Ἀδελφός τοῦ Κηρὸς καὶ τοῦ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐντῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα τῆς Μυσίας. Ἡρόδ. 1, 171. — 2) Ποταμὸς τῆς Μυσίας χώρας. Στράβ.

Μύσων, ωνος, ὁ Χηνιεύς. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Χηνὸς πόλεως τῆς Λακωνίας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου Πλάτ. Πρωταγ. τόμ. β', σελ. 153. Bipont.

Μυτιληναῖος, αία, αῖον. Τῆς Μυτιλήνης ἢ ἐκ τῆς Μυτιλήνης ὤν. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ τῆς πόλεως Μυτιλήνης. Ἡρόδ.

Μυτιλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Μυτιλήνη. Διόδρ. Σικλ. ε', 82.

Μυτιλήνη, ἡ, καὶ Μιτυλήνη. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Λέσβου πατρὶς τοῦ περιφήμου Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Πιττακοῦ, ἔχουσα δύο λιμένας τὸν ἕνα πρὸς ὄρκτον καὶ τὸν ἕτερον πρὸς μεσημβρίαν· εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγίνοντο τὸ πάλαι οἱ περίφημοι ἀγῶνες τῶν ποιητῶν λεγόμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρέθη ποτὲ καὶ ὁ μέγας Πομπήϊος ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου. Πλουτρ. Πομπ. ὁ δὲ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν μεγίστην πόλιν. Ἡρόδ. 2, 173. Θουκ. γ', 2, 4. ε', 9. Παυσ. η', 30. ταυτῶν Κάστρον· (ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἔστιν ἑρθότερ. ἐκ τῶν ἔτι σωζομένων νομισμάτων· ὁ δὲ Στέφανος Βυζάντιος παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Μυτκνος ἢ Μυτίλου. Ἡρόδ. 1, 160. Πλάτ. Πρωταγ. 343, κατὰ Stallb. Δημ. Ῥόδ. 196. Becker.)

Μύτων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Ποτειδάωνος καὶ τῆς Μυτιλήνης, ὁ κτίσας τὴν ἐν Λέσβῳ πόλιν Μυτιλήνην. Στέφ. Βυζ.

Μυχός, ὁ. Λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος· ταυτὶ Ἰαιτζά. Στράβ.

Μωμεμφις, ιος, καὶ εος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι μεγάλης διώρυχος, διὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἡ Μερεώτις λίμνη μετὰ τοῦ Κανωβικοῦ στόματος τοῦ Νείλου· ταυτὶ Μανουφ. Ἡρόδ. 2, 163. Στράβ. — ἔθεν, Μωμεμφίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ.

Μῶφι, τό. Ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς Ἐλεφαντίνης πόλεως· ἴδε Κρῶφι. Ἡρόδ. 2, 28.

Μωφις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον· ταυτὶ Μιχιέ. Πτολμ.

Ν.

Ναάγραμμον μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, κειμένη μεσογείως, ἤτις καὶ Μαράγραμμον ἄλλως ἐλέγετο. Πτολεμ.

Ναάνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Κόρακος ποταμοῦ. Mannert. Γεωγρ. IV, σελ. 376.

Ναάρδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ μιᾶς διωρυχος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολεμ. ε', 18.

Νάβαρις, ιδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. ς', 17.

Ναβαρζάνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον Κοδομανόν, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην ἐνώθη μετὰ τοῦ Βήσσου, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως του. Ἀρρίαν.

Ναβαταῖοι, οἱ. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς Πετραίας Ἀραβίας, διῃρημένον εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαοὺς καὶ σχηματίζον ἓν ἰδιον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν Πέτραν· ἔκαμνον δὲ οὗτοι τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ λοιπῶν ἐθνῶν τῆς Ἀσίας, μετακομίζοντες τὰς διαφόρους πραγματείας της μεσημβρινῆς Ἀραβίας καὶ Ἰνδίας. Ἴζων οἱ Ναβαταῖοι οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη τῶν Ἀράβων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν, περιερχόμενοι διαφόρους χώρας, ὅπου ἠδύναντο νὰ εὑρωσι τροφὰς ἀφθονωτέρας. Διόδρ. Σικελ. β', 48. ιθ', 94. ἀλλὰ μετὰ καιρὸν ἐλκόμενοι ἀπὸ τὸ κέρδος καὶ τὰς ἀλαύσεις τῆς ἐμπορείας, ἐσχημάτισαν τακτικὰς κοινωνίας καὶ ἔκτισαν ἰδίας πόλεις, τῶν ὁποίων ὁ Πτολεμαῖος ἀπαριθμεῖ οὐκ ὀλίγας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἰωσπ. Ἀρχ. δ', 7.

Ναβιανοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας. Στράβων.

Νάβις, ιδος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος περὶ τὸ 196 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν ἀπανθρωποτάτων καὶ σκληροτάτων τυράννων τῆς ἀρχαιότητος, ὑπερβὰς ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ψηφιζομένους δυνάστας εἰς τὸ εἶδος τῆς τυραννικῆς καὶ αὐθαιρέτου ἀρχῆς του. Θέλων δὲ νὰ ἐκτείνῃ τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου του, ἐπεχειρίσθη τὴν κατάκτησιν διαφόρων πόλεων τῆς Πελοποννήσου, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, ἀλλὰ πολλάκις ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ τελευταῖον ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Φιλοποιμένος πλησίον τῆς Σπάρτης, ἥτις ἑκατὸν ἡνώθη μετὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους. Πολύβ. ιγ'. Παυσ.

Ναγαδίβα, ἡ. Μία τῶν πολλῶν μικρῶν νήσων, ὅσαι κεῖνται περὶ τὴν μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Πτολ. ζ', 4.

Νάγαρα, ἡ, καὶ Διονυσόπολις. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἀρκτικῶς, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν ἀρχαίων Νύσσαν καλουμένην· ταυτὶ Ναγὰρ ἢ Ναγγάρ.

Νάζαδα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολεμ. ϛ', 2.

Ναζιαζός, ἡ, πρότερον Διοκαισάρεια. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρχελαΐδος.

Ναθώ, ἡ. Νομὸς τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποίου τὸ τμῆμα μέρος κατῳκεῖτο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἑρμοτυβίων. Ἡρόδ. 2, 165. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολμ. Νειὺτ καλούμενον, κείμενον μεταξὺ τοῦ Βουσιριτικοῦ καὶ Βουβαστικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.

Ναῖς, ίδος, ἡ, = Νηΐς, ὅπερ ὄρα.

Ναΐσσός, ἡ Στέφ. Βυζ. καὶ Νέσσος, Πτολ. γ', 9. Πόλις τῆς ἄνω Μοισίας, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ Θρᾳκῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας· ταυτὶ Νῆς. Ζωσιμ.

Νακόλεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας. Ζωσιμ. δ', 2. Ἀμμ.

Νάμαδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρρίαν. Περιπλ. καλεῖ Λαμνάϊον· ταυτὶ Νερβούδδα. Πτολεμ. ζ', ι'.

Ναμνῖται, οἱ, Namnetes. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Nantes. Στράβ. Ναννῆτες· κατὰ τοὺς δὲ Ἀμνίτας. Διονυσ. Περγ.

Νάνδη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας πλησίον τῆς νῦν Σελμάς. Πτολμ. ς', 2.

Νάννος, ὁ. Κατὰ Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 1244. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀνέκαθεν ὁ Ὀδυσσεύς· κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν, πλησίον τῶν ὁποίων διῆγε τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του.

Ναννώ, οὔς, ἡ. Ὡραῖά τις αὐλήτρια, τῆς ὁποίας ἠράσθη ὁ ποιητὴς Μίμνερμος, γράψας δ' αὐτὴν πολλὰ ἐκ τῶν ποιημάτων του. Αἰθολ.

Νάξιος, ὁ. Τίος τοῦ Πολέμωνος βασιλεύς τῶν τῶν Καρῶν, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν νῆσον Δίαν, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Νάξον. Διόδ. Σικ. ε', 51.

Νάξος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νῆσος Νάξος. Στέφ. Βυζ.

Νάξος, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη ἀπὸ τῆς νήσου Πάρου δι' ἑνὸς στενωτάτου ἰσθμοῦ, ἀρχαιόθεν Δία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐ-

λατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Βάκχος. Ἦν δὲ ἡ νῆσος αὕτη τὸ πάλαι εἰς ἄκρον εὔφορος, πράγουσα πρὸ πάντων τὸν ἄριστον μεταξὺ τῶν λοιπῶν εἰδῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ οἴνου, ὃν ὁ καὶ ἐκαλεῖτο μικρὰ Σικελία, θεωρουμένη ἰδίως ὡς ἱερὰ τοῦ Διονύσου. Κατὰ Διόδ. Σικλ. οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ὑπῆρχον Θρᾷκες, μετερχόμενοι ἀνέκαθεν τὴν πειρατείαν· ἀκολούθως δὲ ἐλθόντες ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας οἱ Κᾶρες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Νάξιου, διέμειναν ἐπ' αὐτῆς, ἀφ' ὅτου καὶ ὠνομάσθη ἡ νῆσος αὕτη Νάξος· συνίστων δὲ οἱ Νάξιοι τὸ πάλαι μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν πολέων, κατακτήσαντες καὶ αὐτὴν τὴν Πάρον καὶ Ἄνδρον· καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἐνωσάντες μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἔδειξαν μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς μάχην· τανῦν Νάξος ἡ Νάξια. Ὅμ. Τμ. Ἀπολ. 44. Ἡρόδ. Διόδ. Σικλ. δ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τὸ ὄρος Ταῦρον, οὖσα πρώτη Ἑλληνικὴ ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, συσταθεῖσα περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος· τανῦν Kastel-Schiso. Ἡρόδ. Θουκυδ. δ', 25. καὶ ἡ Χαλκιδικὴ καλουμένη. Ὅτε δὲ ἡ πόλις αὕτη κατεστράφη ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, οἱ ἐν αὐτῇ Νάξιοι ἔκτισαν ἐπὶ τοῦ πλησίον ὄρους Ταύρου τὴν πόλιν Ταυρομένιον, τὴν ὁποίαν ὁ Πλίνιος ἐσφαλμένως συγχέει μετὰ τῆς Νάξου. — ὅθεν, Νάξιος, ία, ιον. Τῆς Νάξου ἢ ἐκ τῆς Νάξου ὤν. — ἡ Νάξιος ἀκτή. Πίνδ. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς Νάξου. Ἡρόδ. ἔτι δὲ, Ναξιουργής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐν Νάξῳ εἰργασμένος. Ἀριστ.

Ναπαῖαι, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅσαι τῶν Νυμφῶν διετέλουν εἰς τὰ ναπη καὶ θάση.

Νάπαρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν κατὰ Mannert. ὁ νῦν Ἄρτζες ἐν τῇ Βλαχίᾳ, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Πράσβα. Ἡρόδ. 4, 48.

Νάπης, ἡ. Τύπός τις δασώδης ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου.

Νάρ, ρος, ὁ, Nar. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεικνύονται ἔτι λείψανά τινα τῆς γεφύρας, τὴν ὁποίαν ἔστησεν ἐνταῦθα ὁ Καῖσαρ Λύγουστος· τανῦν Νέρα, ἐκβάλλων μὲ τὸν Τίβεριν. Στράβ.

Ναράγαρα, τά, Naragara. Λίβ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη πλησίον τῆς Ζάμης. Πολύβ. ιε', 5. ἔνθα ἄλλως Μίγμαρον κεῖται.

Νάρβων, ῶνος, ἡ, Narbo. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς παλαιᾶς Γαλλίας πρωτευούσα τῆς μετὰ ταῦτα ἰδίως Ναρβωνικῆς καλουμένης Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτακος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον· τανῦν Narbonne. Στράβ. Νάρβων. Πολυβ. — 2) Νάρβων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ναρβῶνος, ἄλλως καὶ Ἄταξ καλούμενος, Πολυβ. — ὅθεν Ναρβωνίτης, ου, Ἠηλυκ. ἡ Ναρβωνῖτις, ιδος. Ὁ κάτοικος τῆς Ναρβῶνος καὶ ἐπιστκ. τῆς Ναρβῶνος ἢ εἰς τὴν Ναρβῶνα ἀνήκων. Στράβ. ἡ Ναρβωνῖτις καὶ Ναρβωνησία, Στράβ. ἴδ. Gallia Narbonensis. Μία τῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, ἥτις ἀκολούθως καὶ ἰδίως Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία, Provincia Romana ἐκαλεῖτο, συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὸν Γαλλικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀκουϊτανικὴν Γαλλίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Ῥόδανον ποταμὸν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὰς Ἄλπεις, διὰ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Κατὰ Στράβ. δ'. εἶχεν ἡ χώρα αὕτη σχῆμα ἐνὸς παραλληλογράμμου. Πτολμ. β', 20. Κατῳκεῖτο δὲ τὸ πάλαι ὑπὸ ἑπτὰ ἐπισήμων λαῶν, οἵτινες ἦσαν, οἱ Βέβρυκες ἢ Σαρδόνες, οἱ Βολκαί, οἱ Ἠλουῖοι ἢ Ἕλβιοι, οἱ Ἀλλοβρίγες, οἱ Καυάροι, οἱ Οὐσκοῦδιοι καὶ οἱ Σάλυες. Στράβ. Πτολμ.

Ναρθάκιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενοφ. Κατὰ Πλούτ. καὶ πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς Φαρσάλων.

Νάρισται, Δίων Κάσ. 71, 21. καὶ Οὐάριστοι, Πτολεμ. β', 11. Narisci. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαρκομάνων καὶ Ἑρμουνδούρων ἐν τῇ νῦν μετημβρινῇ Βαυαρίᾳ. Ταατ.

Ναρκαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Νάρκαιος. Παυσ. ε', 16.

Νάρκαιος, ὁ. Τίος τοῦ Βάκχου, ὅστις ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῶν συνεχῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μὲ τοὺς πλησιοχώρους λαούς, ἔκτισεν εἰς τὴν Ἠλιδα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ. ε', 16.

Νάρκισσος, ὁ. Τίος τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῆς νύμφης Λιριόπης, περὶ τῆς ὡραιότητος τοῦ ὁποίου καὶ τῆς μέχρι τέλους δυστυχίας του ἀναφέρονται πολλὰ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων. Κατὰ Παυσ. θ', 31. ἐγεννήθη ὁ Νάρκισσος οὗτος εἰς τὰς Θεσπιὰς ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τῆς διδύμου αὐτοῦ ἀδελφῆς, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν καὶ παντοιοτρόπως ἐθρήνησε μετ' αὐτῆς, κατακοιμόμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τῆς λύπης, μετεμορφώθη τελευταίον εἰς ὁμώνυμον ἄνθος. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πίνων ποτὲ ὕδωρ ἐκ τινος πηγῆς καὶ ἰδὼν τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου του εἰς αὐτὴν, ἐρωτεύθη τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὸ ἀγαπώμενον τοῦτο ἀντικείμενον, ἐφθάρη τελευταίον ὑπὸ τῆς ἀμηχανίας. Κον.

Νάρνια, ἡ, Narnia. Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Νάρος ποταμοῦ, τανῦν Narni. Στράβ.

Νάρραγα, ἡ. Διώρυξ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἕως τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας. Ξενοφ. Πλίν.

Νάρυξ, υκος, ἡ, καὶ Νάρυκος, ἡ, ἔτι δὲ τὸ Νάρυκιον. Πόλις ἀρχαία τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, κειμένη πλησίον τῆς Ὀποῦντος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αἴας υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Νάρυκιοι, οἱ κάτοικοι.

Ναυάμων, ωνος, ὁ (υυ-). Τίος τοῦ Ἀμφιδάμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀδελφὸς τοῦ Ἡφαιλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Λιβύῃ Ναυαμῶνες. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1496.

Ναυαμῶνες, οἱ, ἴνια. Ναυαμῶν, ωνος. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης Συρτέως, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ νομαδικὸν βίον καὶ ὄντες ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Καρχηδονίους. Ἡρόδ. 4, 172. ὕστερον δὲ κατῴκουν ἐντὸς τῆς Μαρμαρικῆς χώρας. Στράβ.

Ναυσικᾶς, ᾶ, ὁ, Nasica. Ὄνομα ἐπισήμου οἰκογενείας ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων παλαιῶν Ῥωμαίων. Στράβ.

Νάτος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ νῆτος. Ἓν μέρος τῆς παλαιᾶς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἴδε Ὀρτυγία.

Νάστης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Νομίονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἐλθὼν ἡγεμὼν τῶν Καρῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 867.

Ναυάριος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ.

Ναύβαρον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐν τῇ νῦν Ταρταρίᾳ τῆς Εὐρωπῆς. Πτολ.

Ναυβολίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίος τοῦ Ναυβόλου, ὁ Ἴφιτος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 518. — 2) Ὁ Ἰλυτόνης. Ἀπολ. Ῥόδ. — 3) Εἷς τῶν Φαιήκων Ὅμρ. Ὀδσ.

Ναύβολος, ὁ. Τίος τοῦ Ὀρσίτου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολ. Ῥόδ. — 2) Τίος τοῦ Λέρνου καὶ πατὴρ τοῦ Ἰλυτονήου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 135.

Ναυκλείδας, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ναυκλείδης. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκυδ. β', 2. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Αἰλ. ποικλ. Ἱστορ. δ', 7. Τίος τοῦ Πολυβιάδου.

Ναυκλῆς, έους, ὁ. Δακεδαιμόνιός τις στρατηγός. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ, ί.

Ναυκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκυδ. δ', 129.

Ναύκρατις, ιος, καὶ εως, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Ναυκρατίτου νομοῦ ἐν τῷ Δέλτᾳ τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσιος, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκαμπον τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον. Ἡρόδ. 2, 97. Πλάτ. — ὅθεν, Ναυκρατίτης, ου (ῐ), ὁ κάτοικος. — Ναυκρατιτικός, ή, όν. Τῆς Ναυκρίτεως ἢ εἰς τὴν Ναύκρατιν ἀνήκων. Δημητρ.

Ναυκυδής, ου, ὁ (υ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν 93 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας διὰ τοὺς Κορινθίους ἓν ἄγαλμα τῆς Ἥβης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. Παυσ. Κορινθ.

Ναύλοχος, ὁ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν ἐκ Μεσημβρίας Θρᾳκῶν. Στράβ. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ λιμὴν τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς τῶν Μυλῶν. Ἀππιαν. ε', 87.

Ναύμαχος, ὁ. Ἕλλην. κύρ. ὄνομ. παρὰ Στοβ.

Ναύπακτος, ἡ, Naupactum Λίβ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν τῆς πατρίδος των ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, συγκατεριθμεῖτο εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· τανῦν Λεπάντιον. Θουκ. α', 103. — ὅθεν, Ναυπάκτιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπάκτου ἢ ἐκ τῆς Ναυπάκτου ὤν. Αἰσχύλ. καὶ, Ναυπάκτιοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ. — 2) Ναυπακτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Ναύπακτον ἀνήκων. Ἀπολλ.

Ναυπεδάμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Αὐγίαν. Τζέτ. μύθ. 14.

Ναυπλία, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναυπλίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος· κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναυπηγεῖν καὶ πλεῖν, διὰ τὰ αὐτόθι συνεχῶς εἰσπλέοντα πλοῖα. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου δὲν ἐσῴζετο πλέον ἡ πόλις αὕτη· τανῦν κεῖται ἐπ' αὐτῆς ἡ πλησίον αὐτῆς ἡ ἐγχώρα πόλις Ναύπλιον, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων Napoli di Romania καλουμένη. Ἡρόδ. 6, 76. — ὅθεν, Ναύπλιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπλίας ἢ εἰς τὴν Ναυπλίαν ἀνήκων· ὁ Ναύπλιος λιμήν, = Ναυπλία. Εὐριπ. Ὀρέστ, 757. καὶ πληθ. Εὐριπ. Ἡλεκτ. 451. — ἡ Ναυπλία χθών. Εὐριπ. — 2) Ναυπλίειος, α, ον, = Ναυπλιος. Εὐριπ. Ὀρέστ. 54. — 3) Ναυπλιεύς, έως, ὁ κάκοικος.

Ναυπλειάδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Ναυπλίου, = Προῖτος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 136.

Ναύπλιος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμυμώνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ναυπλίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. Παυσ. β', 38. ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων ἀρχαίων θαλασσοπόρων καὶ παρατηρητῶν τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Εἰς τοῦτον παρέδωκεν ὁ φίλος των Ἄλσος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας τὴν ἰδίαν θυγατέρα

Αὔγην νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς ξένην χώραν, πληροφορηθεὶς ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον, τὴν ὁποίαν ὁ Ναύπλιος κομίσας εἰς τὴν Μυσίαν, ἐγχείρισεν εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Τεύθραντα. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 48. — 2) Τίς τοῦ Κλυτονήου καὶ ἀπόγονος τοῦ προτέρου Ναυπλίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ ἔμπειρος τῆς ναυτικῆς τέχνης, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 134. — 3) Ὁ ἐξ Εὐβοίας, ἔμπειρος θαλασσινός καὶ οὗτος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Κατρέως, ἐγέννησε τὸν περίφημον Παλαμήδην. Θέλων δὲ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ Ναύπλιος τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ υἱοῦ του Παλαμήδους φονευθέντος διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ἀνάψας πυρὰς εἰς τοὺς περὶ τὴν Εὔβοιαν βράχους ἐν ᾧ τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεφον, ἤλκυσεν αὐτὰ οὕτως ἐν καιρῷ νυκτὸς, ὥστε πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀναυάγησαν αὐτόθι ἐλπίζοντα νὰ εὕρωσι τόπον ἀσφαλῆ διὰ ν' ἀράξωσιν. Τγῖν. Λουκ. Ὁ Ἀπολδρ. β', 1, 4 συγχέει τὸν Ναύπλιον τοῦτον μετὰ τοῦ πρώτου. παρβλ. Hyne. εἰς Ἀπολδρ. σελ. 274.

Ναύπορτον, τό, Nauportus. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παιονίας χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας. Στράβ.

Ναυσιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6.

Ναυσίθοος, ὁ. Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σχερίαν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, ἔνθα πρῶτον ἐβασίλευσεν. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλκίνοος ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, Ὁμρ. Ὀδ. Η, 56. — 2) Τίς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Καλυψοῦς ἀδελφὸς τοῦ Ναυτίνου. Ἡσ. Θεογ. 1016.

Ναυσικάα, ἡ (-υυ-) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων καὶ τῆς Ἀρετῆς, ἥτις διὰ παρακινήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐλθοῦσα εἰς τὸ παραθαλάσσιον διὰ νὰ πλύνῃ τὰ ἐνδύματά της, εὗρεν αὐτόθι γυμνὸν τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε οὗτος εἶχε ναυαγήσει ἐν ᾧ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, τὸν ὁποῖον ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της διὰ ν' ἀναπαυθῇ καὶ νὰ τύχῃ τῆς ἀνηκούστης ὑποδοχῆς καὶ φιλοξενίας. Ὁμρ. Ὀδ. Ζ, 17. κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὁμρ. Ὀδσ. Π, 120. λέγεται ὅτι αὐτὴ ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Περτεπολίν.

Ναυσικλῆς, έος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων καὶ στρατηγός. Δημ.

Ναυσικράτης, ους, ὁ (χ). Καρύστιός τις ἐξ Εὐβοίας, παρὰ Δημ.

Ναυσικύδης, ους, ὁ (-υ--). Πλούσιος Ἀλωπεκῶνος ἐκ Χολάργου δήμου τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 426. Πλάτ. Γοργ. Ξενοφ.

Ναυσιμάχη, ἡ (χ). Ἐπίκλαστον κωμικῶν ὄνομα ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 804.

Ναυσιμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Ἡσιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ναυσίνικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπιάδ. ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας τοῦ ὁποίου διηρέθη ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς κατὰ συμμορίας. Δημ.

Ναυσίνοος, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσιθόου. Ἡσ. Θεογ. 1017. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Τγῖν. μύθ. 125.

Ναύσταθμος, ὁ. Κώμη καὶ ὁρμητήριον τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Στράβ.

Ναύσων, ἡ. Ἐπίκλαστον ὄνομα ἴσως θυγάτηρ τοῦ ναύτου, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1309.

Ναύταχα, τά. Πόλις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν τῇ Περσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὤξου ποταμοῦ. Ἀρρ. Ἀνάβ. γ', 28.

Ναυτεύς, ῆος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἑνὸς τῶν Φαιάκων. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ναυφάντη, ἡ. Ὄνομα κύρ. πλοίου. Ἀριστ.

Νέαιθος, ὁ, Neaethus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κρότωνος. Στράβ. καὶ Νήαιθος, Θεοκρ. ταυτὸν Neto.

Νέαιρα, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ Φαέθουσαν. Ὁμρ. Ὀδ. Μ, 133. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἄλσου, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὴν Αὔγην, τὸν Λυκοῦργον καὶ Κηφέα. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. — 3) Θυγάτηρ ἢ γυνὴ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ καὶ μήτηρ τῆς Εὐάδνης. Ἀπολδρ. β', 1, 2. — 4) Θυγάτηρ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 5) Περιβόητος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας φέρεται εἰς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλει ὁ Ἀθήναιος ἐν βιβλ. η', σελ. 573.

Νεάνδρεια, καὶ Νεανδρία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου· διὰ τοῦ ει, παρὰ Σκύλ. Στέφ. Βυζ. διὰ δὲ τοῦ ι, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Νεανδρεῖς, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1.

Νέανθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πιττακοῦ τυράννου ἐν Λέσβῳ, ὅστις μαθὼν ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἐκίνει ποτὲ τὰ θηρία καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, ἠθυνήθη διὰ δωροδοκίας νὰ λάβῃ αὐτὴν παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Λέσβῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο αὕτη κρεμαμένη, ἐλπίζων ὅτι καὶ οὗτος θέλει ἠμπορέσει δι' αὐτῆς νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τὰ ὄψυχα ὄντα· ἀλλὰ μόλις κρούσας αὐτὴν παρώξυνε τοσοῦτον τὰ ἄγρια θηρία, ὥστε κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν καταλυσασμένων σκύλων. Λουκ. πρὸς ἅμαξ. 12. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ ῥήτωρ ἐκ Κυζίκου, μαθητὴς τοῦ Φιλίσκου, γράψας διαφόρους ῥητορικοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδείς. Φαβρ. Ἑλλ βιβλ. Π, σελ. 311. ἔτι δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Νεάνθης γραφμ. παρὰ Στράβ.

Νεάπολις, εως, ἡ (Νέα πόλις, Ἡρόδτ.) Πόλις ἐπίσημος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρατῆρος, πρότερον Παρθενόπη καλουμένη, οὕτα ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Κυμαίων, ἥτις ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας διετήρησεν ἀεὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς Ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ κοινωνικὴν σύστασιν, μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐνηρεσιοῦντο μεγάλως νὰ διατρίβωσι χρόνον ἱκανὸν, διδασκόμενοι πολλὰ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σοφῶν καταστημάτων τῶν Ἑλλήνων· ταυτὸν Νεάπολις, Naple καθέδρα τοῦ βατιλείου τῶν δύο Σικελιῶν. Πολύβ. Λιβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, πρότερον ὁ Τεμενίτης καλούμενον. Πολύβ — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Σαρδοῦς, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ταυτὸν Oristano. Πτολεμ γ', 3. Πλίν — 5) Πόλις τῆς Καλκίδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ταυτὸν Νεββακί. Σκυλ. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς Σαμαρίας χώρας, πρότερον Σίχεμ καλουμένη. Ἰωσπ. — 7) Πόλις ἐπίσημος τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ, ἄλλως καὶ Ἀσπὶς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν Καρχηδονίων, ἀπ' ὅπου ὑπῆρχεν ἡ συντομωτέρα διάβασις ἐκ Σικελίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν Θουκυδ. ζ', 50. — 8) Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θρᾴκῃ πλησίον τῆς Ἀφύτεως ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 123. — 9) Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη πλησίον τῆς Χέμμιδος. Ἡρόδτ. 2, 91. κατὰ d'Anville Καινὴ πόλις, Πτολμ. ταυτὸν χωρίον Κενέ.. (παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέρ συγγραφτ. εὑρηται κεχωρισμένον, Νέης πόλιος, Ἡρόδτ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Νεαπόλεως. Στράβ. αἰτιατ. Νέαν πόλιν. Θουκ. καὶ Στράβ.)

Νεαπολίτης, ου, ὁ (ι). Ὁ κάτοικος τῆς Νεαπόλεως. Πολύβ.

Νέαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Δημοκρατείας ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀνδροτίμου, ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ περιπλεύσας μὲ τὸν Μακεδονικὸν στόλον ὅλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀντιμείψων αὐτὸν διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησιν τὸν μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον. Ἀρρ.

Νεβρίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα δούλης, παρὰ Λουκ.

Νέβρισσα, ἡ, καὶ Νάβρισσα. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουρδητανῶν· ταυτὸν Lebrija. Στράβ.

Νεβροφόνη, ἡ. Νύμφη τις καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος. Κλαυδ.

Νεβροφόνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱστόνος καὶ τῆς Τψιπύλης. Ἀπολδρ. α', 9, 17.

Νεβρώδη, τά· ἴδε Νευρώδη.

Νέδα, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις κατά τινα ἐγχώριον διήγησιν τῶν Ἀρκάδων λέγεται ὅτι ἀνῴκησε τὸν Δία καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ ἐν Μεσσηνίᾳ Νέδα ποταμός. Παυσ. η', 47. Σχολ. Καλλιμ. εἰς Δία. 33.

Νέδα, ἡ. Ἰωνικ. Νέδη. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος· ταυτὸν Βοντζί. Στράβ. Καλλιμ. εἰς Δία. 38.

Νεδουσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Νέστωρ ἐπὶ τοῦ Νεδοίτου ποταμοῦ, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας. Στράβ. ι'.

Νέδων, οντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πολίχνην, ἐκβάλλων πλησίον τῶν Φερῶν εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον. — ὅθεν, Νεδουσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ.

Νειλεύς, έως, ὁ, = Νηλεύς, ὅπερ ὄρα.

Νειλόπολις, εως, ἡ Πτολ. δ', 5. καὶ Νείλου πόλις, Ἀνθολγ. Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἐχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Εἰς ταύτην ἐτρέφετο 40 ὁλοκλήρους ἡμέρας ὁ μόσχος, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔφερον εἰς τὴν Μέμφιδα, ὅτε ἀπέθνησκεν αὐτόθι ὁ βοῦς Ἆπις· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης ἵσταται ἑπτάμια πυραμίς. Στέφ. Βυζ.

Νεῖλος, ὁ, Nilus. Ὁ μέγας καὶ μόνος ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ χώρα αὕτη χρεωστεῖ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ γονιμότητα, Ἑβραϊστ. Νακὴρ Μιζρὶμ καὶ Ἰαρὸ καλούμενος· παρ' Ὁμρ. δὲ Αἴγυπτος, ὅπερ ὄρα· πρῶτον δὲ παρ' Ἡσ. Θεογ. 338. εὑρηται τὸ ὄνομα Νείλος. Περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ καὶ γεωγράφοι διαφόρους γνώμας, ἐν γένει δὲ ἔθετον αὐτὰς ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ περὶ τὰ ὄρη τῆς Σελήνης. Στράβ. ιζ'. Ἡρόδτ. Ὁ Ἐρατοσθένης καὶ Στράβων καλοῦσιν αὐτὸν Ἀσταβόραν καὶ Ἄσταπον, ἐκ τῆς ἑνώσεως τῶν ὁποίων τούτων ποταμῶν σχηματίζεται περὶ τὴν νῆσον Μερόην ὁ μέγας πρὸς ἄρκτον φερόμενος ῥοῦς τοῦ Νείλου· περὶ δὲ τὴν Κερκάσορον πόλιν χωρίζεται οὗτος εἰς δύο μεγάλους βραχίονας, διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ ἓν μέγα τριγωνον ὡς νῆσος Δέλτα καλούμενον, ἀπωτέρω δὲ χωρίζεται αὖθις εἰς πολλοὺς ἄλλους βραχίονας ἐκ-

βάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ὅπου εἰ ἀρχαῖοι ἔθετον ἑπτὰ στόμια αὐτοῦ, τὸ Κανωβικὸν στόμα, τὸ Βολβιτινόν, τὸ Σεβεννυτικόν, τὸ Φατμνητικόν, τὸ Βουβαστικόν, τὸ Σαϊτικὸν καὶ τὸ Πηλουσιακόν, τῶν ὁποίων τὰ δύο κατὰ Ἀριστοτ. Μετ. α', 14. φαίνεται ὅτι ἦσαν χειροποίητα καὶ οὐχὶ τοῦ ποταμοῦ παρβλ. Στράβ. ιζ'. Διόδ. Σικλ. α', 33. Πτολ. δ', 5. — ὄζειν ἑπτάπορος. Μίσχ. β', 58. παρὰ δὲ Ἡροδ. 2, 10. πεντάστομος. — 2) Ἐν τῇ Μυθολογίᾳ παρίσταται ὁ Νεῖλος ὡς μία ἐγχώριος Αἰγυπτιακὴ θεότης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσ. Θεογ. 338. λέγει τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὁ δὲ Πινδ. Πυθ. 4, 90. ποιδὰ τοῦ Ἡρίωνος κατὰ Ἀπολλόδ. β', 4. θυγάτηρ τοῦ Νείλου ὑπῆρχεν ἡ Μέμφις, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἔπαφος. Ἐλάτρευον δὲ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὸν Νεῖλον ὡς ἕνα τῶν κορυφαίων παρ' αὐτοῖς θεῶν, ὀνομάζοντες αὐτὸν πατέρα καὶ διατηρητὴν τῆς χώρας των καὶ πανηγυρίζοντες πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Νειλῶα ἱερὰ περὶ τὰς θερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου· εἰς δὲ τὴν Νειλόπολιν ὑπῆρχε καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Πλουτ. Ἴσ. Ὀσ. Στέφ. Βυζ. — ὄζειν, Νειλαῖος καὶ Νειλεῖος, εἶα, εἷον· ὅτι δὲ Νειλαιεύς, έως, ὁ, Τοῦ Νείλου ἢ ἐκ τοῦ Νείλου ὤν. Ἀνθολ. — β) Νειλωΐς, ίδος, ἡ, Ἡ ἐντὸς Νείλῳ κειμένη. Ἀνθλ. — Νειλωΐδες πυραμίδες. Ἀνθολ. — γ) Νειλώτης, ου, Ἠθλη. Νειλῶτις, ίδος, ἡ, Ὁ περὶ τὸν Νεῖλον ἢ ἐν τῷ Νείλῳ εὑρισκόμενος. Αἰσχυλ. Προμ. 820. — δ) Νειλῷος, ᾱ, ῷον, = Νειλαῖος, Λουκ. τὰ Νειλῷα, προσυπακ. ἱερά. — ε) συνθ. Νειλογενής, οὔς, Νειλολεχὴς, Νειλοθερὴς, Νειλορρύτος, κ. τ. τ. ὅρα ἐν Λέξικ.

Νεαπόλεις, εως, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν προάστιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο πολλοὶ τάφοι. Στράβ.

Νεκταναβώς, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὄχου, ἄρξας ἐν καιρῷ τῆς πρὸ καιροῦ ἀνεξαρτησίας τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, διαδεξάμενος τὸν Ταχὼ διὰ βοηθείας τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου περὶ τὸ 366 ἔτος πρὸ Χρ. νικηθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐβιάσθη νὰ ἀφήσῃ δι' ὅλου τὴν Αἴγυπτον εἰς αὐτούς, φυγὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰθιοπίας.

Νεκώς, ώ, ὁ, Αἰτιατ. Νεκῶ, Neco ἢ Necho. Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ψαμμητίχου. Ἡρόδ. 2, 152. — 2) Τίος καὶ διάδοχος τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617 - 601 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐδοκίμασε πρῶτον νὰ ἑνώσῃ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μὲ τὸν Νεῖλον ποταμὸν διὰ μιᾶς μεγάλης διώρυχος, συνέλκων οὕτω τὴν θάλασσαν ταύτην μετὰ τῆς Μεσογείου, εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἐπίμοχθον ἐργασίαν ἠφανίσθησαν περίπου 120,000 ἄνθρωποι ἕως οὗ μέχρι τέλους διὰ διαταγῆς τοῦ μαντείου παρητήθη δι' ὅλου τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἡρόδτ. 2, 158. Οὗτος ἔκαμεν ἐπὶ νὰ περιπλεύσωσι Φοινικικὰ πλοῖα ὅλην τὴν Ἀφρικήν. Ἡρόδτ. 4, 52. βασιλεύσας δὲ ἑκκαίδεκα χρόνους, ἀφῆκε τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ψάμιν.

Νέμαυσος, ἡ, Nemausus. Πόλις τῆς Narβωνίτιδος Γαλλίας, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, μία τῶν ἐπιστημοτέρων τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας λεγομένη· ταύτην Nismes. Στράβ.

Νεμέα, ἡ, Ἰων. Νεμείη, ποιητ. Νεμείη. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ τῶν Κλεωνῶν καὶ τοῦ Φλιοῦντος. Θουκυδ. γ', 96. Παυσ. β', 15. — 2) Τόπος δρυμώδης πλησίον τῆς Νεμέας, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Νεμαίου Διός. Ἐνταῦθα ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν Νέμεον λέοντα, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν οἱ περίβημοι Νεμεακοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχεμόρου. Ἡσθ. Θεογ. 331. Πίνδ. — 3) Ποταμός, πηγάζων πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Ἀργολίδι, ὅστις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας καὶ Κορινθίας χώρας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Κισσαῖον κόλπον. Στράβ. Αἰσχ. — ὄζειν ἐπιῤῥήμ. Νεμέα, ὡς Πυθοῖ, ἐν τῇ Νεμέᾳ. Πλάτ. καὶ Νεμέηθεν, ἐκ τῆς Νεμέας. Καλλιμ. — Νεμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νεμαίας ἢ ἐκ τῆς Νεμαίας ὤν. Πίνδ. Ζεὺς ὁ Νεμαῖος, καὶ Νεμεάτης, άδος, ἡ· ἰδιαίτερ. θηλ. ποιητ. τύπ. τοῦ Νεμαῖος, Νεμεάτις ἱερομηνία. Πίνδ. Νεμ. 3, 2. — ἔτι Νεμειαῖος, αία, αῖον, ποιητ. ἀντὶ Νεμεαῖος. Ἡσθ. Θεογ. 328. — Νέμειος, εία, ειον. Τῆς Νεμέας, Εὐριπ. σωνηθστ. παρὰ τοῖς παλ. Θουκυδ. Δημ. Λουκ. ἔτι δὲ Νέμειος, ὁ, ἡ, ον. Ἀνθολ. Ὁ Νέμειος λέων. Ὁ φοβερὸς τῆς Νεμέας λέων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Ὀρθρου, διατρίβων εἰς ὃν σπήλαιον ἐν τῷ περὶ τὴν Νεμέαν δρυμῷ καὶ προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς ὅλην τὴν περιῳκημένην χώραν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς σφίγξας μὲ τὰς χεῖράς του, ἐθανάτωσε κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ μετεχειρίζετο εἰς τὰς λοιπὰς ἐκστρατείας του ὡς ἐπανωφόριον. Διόδ. Σικελ. δ', 11. Ἀπολλόδ. β', 5, 1. — τὰ Νέμεια, = Νέμεα. οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες, Πίνδ. — Νέμεες, έα, εον. Τῆς Νεμέας ἢ Νεμεακός. Θεόκρ. καὶ παρ' Ἀπολλόδ. ὁ Νέμεος λέων. — Νεμεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Νεμέας. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ Νεμεήτης, ου, Στέφ. Βυζ.

Νέμεα, καὶ Νέμεια, τά. Οἱ περίφημοι ἐν Νεμέᾳ τελούμενοι ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα, συσταθέντες ἐνταῦθα πρῶτον ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡρώων, οἵτινες ἐξεστράτευον μετὰ τοῦ Πολυνείκους κατὰ τῶν Θηβῶν, πρὸς ἀναμνησιν τοῦ παιδὸς Ἀρχεμόρου ἢ Ὀφέλτου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Νεμαίου Διός, ὅτε ἐνίκησε τὸν φοβερὸν τῆς Νεμέας λέοντα. Εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων τούτων ἐδίδετο ὡς βραβεῖον στέφανος ἐξ ἐλαίας ἢ κισσοῦ. Ἀπολλόδ. Παυσ.

Νέμειον, τό. Ναὸς τοῦ Νεμαίου Διὸς ἐν Δωρίδι, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἡσίοδος. Θουκ. γ', 96.

Νεμεσιανός, ὁ. Ποιητὴς Καρχηδόνιος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ γράψας Κυνηγετικά, Ἁλιευτικὰ καὶ Ναυτικά, ἐξ ὧν μόνον τὸ τῶν Κυνηγετικῶν ποίημα διεσώθη καὶ τινες ἐκλογαί. Φαβρ. Λατ. βιβλ. III, τελ. 5.

Νεμέσιος, ὁ. Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός, Ἡσ. Θεογ. 223. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 198. κατὰ Παυσαν. Ἀχ. 5. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ κατ' ἄλλους θυγάτηρ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς εὐθύτητος καὶ διακαιοσύνης, τιμωρὸς πάσης ὕβρεως καὶ δυναστείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον καὶ τὴν ἐπιστασίαν τῶν νεκρῶν κηδείας· παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τὴν μορφὴν μιᾶς κοσμίου γυναικός, ἐχούσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα ἓν κλάδον ἢ ἓν μέτρον. Παυσ. α', 33. Πρῶτον ὁ Ἄδραστος ἤγειρε πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἕνα ναὸν ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' οὗ καὶ Ἀδράστεια αὐτὴ ἐπωνομάζετο. Στράβ. ιγ'.

Νεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκάμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος. Ἀνθολ. ἴδε Λυκάμβης.

Νεοκαισάρεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ ταινῶν Νικσάρα. Στέφ. Βυζ.

Νεοκλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Νεοκλῆς.

Νεοκλείδης, ου, ὁ. Δημόσιος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ὁ ἀπατήσας τὸ ταμεῖον τῆς πολιτείας. Ἀριστφ. Πλουτ. 655. καὶ Ἐκκλ. 255.

Νεοκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θεμιστοκλέους. Ἡρόδτ. 7, 143. — 2) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου. Ἀθήν. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Νεόμπρις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Νέον τεῖχος, τό. Πόλις τῶν Αἰολέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἐν Μυσίᾳ. Ἡρόδτ. 1, 149. — 2) Φρούριον τῆς Θρᾴκης, κείμενον παραθαλασσίως· ταύτην Ἀλιαδηκὶ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 5, 8.

Νεοπτολέμεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Δελφῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀποθανόντος ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν. Πορφυρ. Ἀρχ. 908.

Νεοπτόλεμος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, γεννηθέντος εἰς τὴν νῆσον Σκύρον, καθ' Ὅμηρ. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Φθίαν μετὰ τῶν Μυρμιδόνων, ἐβασίλευσεν αὐτόθι ἐν ἡσυχίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 827. Ὀδ. Λ, 508. κ.ἑ.ξ. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν ἄλλων ποιητῶν μεταβὰς εἰς τὴν Ἤπειρον ἐσύστησεν αὐτόθι ἴδιον βασίλειον, εἰς τὸ ὁποῖον διέμεινον ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ δεσπόζοντες· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου. Πίνδ. Κατὰ Παυσ. ἰ, 26. ὠνομάσθη τὸ πρῶτον Πύῤῥος ὑπὸ τοῦ πάππου του Λυκομήδους· ὕστερον δὲ Νεοπτόλεμος ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ Φοίνικος, διότι εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἤρχισεν ὁ Ἀχιλεὺς εἰς πολλὰ νεαρὰν ὄντι ἡλικίαν τὰς πολεμικὰς πράξεις του. — 2) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. Παυσ. — 3) Τίος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ὅστις πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου, ὑστερήθη τοῦ θρόνου του καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. — 4) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀρμενίας· ὕστερον δὲ πολεμῶν μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου εἰς μίαν μάχην. — 5) Περίφημος ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τὸν ὁποῖον ὁ ἡγεμὼν οὗτος διέφθειρεν ἐλκύσας αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος του. Δημ. — 6) Παρὰ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β, 299. ἀναφέρεται Νεοπτόλεμος τις συγγραφεὺς Ναυπακτικῶν, καὶ παρ' Ἀθην. ἰ, εὑρηνται ποιήματά τινα αὐτοῦ καὶ ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 412.

Νέπετα, ἡ, καὶ Νέπιτα, Nepe, Nepet. Πόλις τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ὕστερον καταστᾶσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στράβ. Πτολ. γ', 1.

Νερούσιοι, οἱ, Nervii. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, καταγόμενοι ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἐσπαγάου καὶ Ναμούρ χώρᾳ. Στράβ.

Νήριτον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ἄλλως καὶ Κελτικὸν ἀπὸ καλουμένου Promontorium Artabrum ἢ Celticum· ταυτὸν Capo Finisterre. Στράβ.

Νέρων, ωνος, ὁ, Nero, Κλαύδιος. Τίὸς τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης θυγατρὸς τοῦ Γερμανικοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης διὰ συνεργείας τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὸ 807 ἔτος ἀπὸ κτ. Ῥωμ. ἐφάνη κατ' ἀρχὰς εἰς

τῶν συνετωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, βοηθῶν πολλοὺς τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐνδεῶν καὶ ἀποτρέπων αὐστηρῶς πᾶσαν ἀσέλγειαν καὶ παρανομίαν τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ ἐμβριθὴς οὗτος καὶ ἔξοχος χαρακτὴρ τοῦ Μονάρχου τούτου ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ εὐδυνσιν ὅλως ἐναντίαν τῆς προτέρας διὰ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀπανθρώπων πράξεών του, φονεύσας πρῶτον τὸν νέον Βρεττανικὸν υἱὸν τοῦ ἀποθανόντος Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ νόμιμον διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ῥωμαίων ἀδικεύσας καὶ ὅλα αὐτοῦ τὰ κτήματα, ἀκολούθως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα Ἀγριππίνην καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλον καὶ σοφὸν σύμβολόν του Σένεκαν· ἀποβαλὼν δὲ καὶ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ σύζυγον Ὀκταβίαν, ἔπεμψεν ἐξοριστὸν εἰς μίαν νῆσον ὅπου μετ' ὀλίγον ἐπρόσταξε νὰ τὴν φονεύσωσιν, ὑπανδρεύσεις τὴν περιβόητον Ποππαίαν Σαβῖναν γυναῖκα τοῦ Ὄθωνος· πρὸ πάντων δὲ ἀφοσιωθεὶς εἰς παντὸς εἴδους τρυφὰς καὶ αἰσχρὰ πάθη, ἐπορρήτιαζετο πολλάκις εἰς τοὺς δημοσίους τόπους τὰς Ῥωμηΐς καὶ ἄλλων πολεων τῆς Ἰταλίας ἀγωνιζόμενος ὡς ἀθλητὴς καὶ μουσικὸς μετὰ τῶν ἄλλων ὅσοι διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τέχνης των ἤρεσκον τὸν Ῥωμαϊκὸν λαὸν, μιμούμενος καὶ αὐτὸς τοὺς ἐν θεάτροις ὑποκριτομένους. Ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη κατὰ τὸ 817 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥωμ. ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἐνιαυσημερος πυρκαϊὰ καθ' ἣν ἠφανίσθη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ῥώμης, ἀποδοὺς ὁ Νέρων τὴν αἰτίαν τοῦ δεινοῦ τούτου εἰς τοὺς τότε ἐν τῇ πόλει ζῶντας Χριστιανοὺς, ἐφόνευσεν ἐν μέγα πλῆθος αὐτῶν μὲ τὰς πλέον ἀπανθρώπους καὶ σκληρὰς βασάνους. Περιελθὼν δὲ χρόνον τινὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ καταναλίσκων ἀσώτως τοὺς θησαυροὺς τῶν πλειστων ἐν αὐτῇ πόλεων, ἁρπάσε καὶ αὐτὰ τὸ πολύτιμα ὀρχαῖα μνημεῖα καὶ λοιπὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτῶν στολὰς καὶ ἥρπασε τὰς περιουσίας πολλῶν πλουσίων πολιτῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ λοιπῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ μία φοβερὰ τοῦ λαοῦ ἐπανάστασις ἐν Ῥώμῃ, καθ' ἣν ἡ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων ἀνηγόρευσεν αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν, ἠνάγκασε τελευταῖον τὸν Νέρωνα ὑπὸ ἀπελπισίας νὰ ζητήσῃ τὸ πέρας τῶν κακουργιῶν του διὰ ἑκουσίου θανάτου εἰς ἡλικίαν 31 χρόνων· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη εἰς τὸ πολυτελὲς ἐν Ῥώμῃ ταφεῖον τῆς Οἰκίας τῶν Δομιτίων. Ἡρωδ. Τακιτ. Χρον. Δι. Κασ.

Νέσος, ὁ, = Νέσσος Ἀρρίαν. Πτολ.

Νέσσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐτόξευσε θέλοντα νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Δηϊάνειραν ὅτε διέβαινε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔηνον ποταμὸν ἐν Αἰτωλίᾳ· εἰς τὸ αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου ἦν βεβαμμένον τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔνδυμα τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἔπεμψεν ἀπατηθεῖσα ἡ ζηλότυπος Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος τούτου· ὅρα Ἡρακλῆς. Σοφοκλ. Τραχ. 558· Ἀπολλόδ. β', 7, 4. Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) = Νέστος. Ησ. Θεογ. 341.

Νέσσων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ.

Νεσσωνὶς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Θεσσαλίας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Νέσσωνος υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ. — 2) ἡ Νεσσωνὶς λίμνη. Λίμνη τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Λαρίσσης. Στράβ.

Νεσταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρῶν καὶ τοῦ Ἰλλυρικοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1215. — ὅθεν

Νεστὶς, ίδος, ἡ. Τῶν Νεσταίων· ἡ Νεστὶς αἰα· Ἀπολ. Ῥοδ.

Νεστόρειος, εία, ειον. Τοῦ Νέστορος ἢ εἰς τὸν Νέστορα ἀνήκων. Πινδ.

Νεστόρεος, έα, εον. Τοῦ Νέστορος. = Νεστόρειος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 54.

Νεστορίδης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 81.

Νέστος καὶ Νέσσος ἢ Νέσος, ὁ. Ποτάμιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ησ. Θεογ. 341. — 2) Ποταμὸς τῆς Θράκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· ταννῦν Καρασοῦ. Ἡροδτ. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Νέστιοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Νέστον ποταμόν. Παυσ.

Νέστωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου ἐν Πελοποννήσῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος καλεῖ Γερήνιον ὡς ἀνατραφέντα εἰς τὴν Γερήνην πόλιν τῆς Μεσσηνίας, διὸ καὶ ἐσώθη οὗτος μόνος ὅτε οἱ λοιποὶ αὐτοῦ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς πολλὰς μεγάλας ἐκστρατείας ὅσαι συνέβησαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐφημίσθη πρὸ πάντων διὰ τὴν βαθεῖαν σύνεσιν καὶ σοφὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας ἔδιδεν ἑκάστοτε εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων. Ἐκστρατεύσας δὲ εἰς προβεβηκυίας ἡλικίας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας φέρων μετ' αὐτοῦ εἴκοσι πλοῖα, συνετέλεσε μεγάλως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς αὐτόθι πολιορκίας διὰ τῆς ἐμφρόνου εὐγλωττίας καὶ τῆς περὶ τὰ πράγματα ἐμπειρίας του εἰς τὰς εὐτυχεῖς τῶν συναγωνιστῶν των ἐπιχειρήσεις, συνδιαλλάξας πολλάκις καὶ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐχθροπαθείας καὶ μίση. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐβασίλευσεν ἔτι τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ὅμ. Ἰλ. Α, 274. Ι, 52. Ὀδ. Γ, 165. εἰς πολλοὺς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ἐνομάζωνται Νέστορες ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχαίου τούτου σοφοῦ καὶ εὐγλώττου ἥρωος. Πλάτ. Γοργ. σελ. 261. C.

Νεύδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τεραώτην. Ἀρρίαν.

Νευρὶς, ίδος, ἡ, προπαρ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Ἡροδτ. 4, 51.

Νευροί, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦντες βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ καὶ φημιζόμενοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Σκυθῶν καὶ Ἑλλήνων τοῦ Πόντου διὰ τὰς μαγείας καὶ γοητείας των, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐτησίως εἰς τινας ὡριτμένας ἡμέρας μεταμορφοῦντο εἰς λύκους. Ἡροδτ. 4, 17. 105.

Νευρώδη ὄρη, τὰ, Nebrodes Montes. Ὄρη τῆς Σικελίας φερόμενα ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς εἰς ἰσοσκελὲς σχῆμα καθ' ὅλην τὴν νῆσον. Στράβ. Γ'. παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται Νεβρώδη, ἡμαρτμ.

Νεφαλίων, ὁ. Τίὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ὅστις κυριεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του τὴν νῆσον Πάρον ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Νεφέλη, ἡ. Πρότερα σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Θεσσαλίᾳ, μήτηρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἀνδρὸς της ἐφέρθη ἀπὸ τοὺς θεοὺς εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 266. ἴδε Φρίξος. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἰξίονος μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Διοδρ. Σικ. δ', 12. Ὑγῖν.

Νεφέλη, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Παλαίφ.

Νεφελοκοκκυγία, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα πόλεως διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ἐφάπτεται τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὄρν. 820.

Νέφυς, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Διοδρ. Σικ. κατὰ δὲ Πλουτ. τέκνον τῆς Ῥέας, τιμωμένη ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἀντὶ τῆς Ἀφροδίτης τοῦ σκότους, ἔνθα ὑπῆρχα καὶ ἰδιος αὐτῆς ναός· ὁ ἀδελφός της Τυφὼν ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγέννησε κανὲν τέκνον, ἐκ δὲ τοῦ Ὀσίριδος λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἄνουβιν. Πλουτ. Ἰσ. Ὀσ.

Νέφος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πραξιθέας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Νεχραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, παρὰ Λουκ. Δραπ. 6. ἄλλως ἄγνωστον.

Νέων, ωνος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς ἀντὶ τοῦ Χειρισόφου εἰς τὴν ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξεν. Ἀναβ.

Νέων, ωνος, ἡ Νέωνα, τὰ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἥτις καταστραφεῖσα πρότερον ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἀνακαινισθεῖσα αὖθις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Τιθορέα, τὸ δὲ παρ' αὐτῇ κείμενον φρούριον διέσωσε τὴν ἀρχαίαν ὀνομασίαν Νέων καλούμενον. Ἡροδτ. 7, 32. Παυσ. ί, 32, 6. ἐν Νέωσιν· Δημ. Παραπρ. σελ. 387. Ἁρποκρ. Νέων, ἡ, παρὰ Σοφκλ. ἐκ τῆς Αἴτνης, τοῦ Ἡροδτ. Νέωνα.

Νηαίθος, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Νεαίθος, ἅπερ ὅρα.

Νηΐς, ἡ, Ἀκλιτ. Ἀρχαία θεότης τῶν Αἰγυπτίων, ἐκλαμβανομένη συνήθως ἀντὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶς. Πλατ. Τιμ. σελ. 21.

Νήϊον, τὸ (ι). Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Will. Gell σχηματίζον τὴν ἀνατολικὴν ὑπώρειαν τοῦ μεγάλου ὄρους Νηρίτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἰθάκη. Ὅμ. Ὀδ. Α, 186. Στράβ. — ὅθεν, Ἰθακὴς Τριηνίου, Ὀδ. Γ, 81. ὅπερ κατὰ Στράβ. ὑπὸ Νηίου ἀναγινωσκ.

Νηΐς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ναΐς. Νύμφη τῶν Τάφιων. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ζήθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. ἢ τοῦ Ἀμφίονος κατὰ Σχολστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103.

Νήϊτος, ίτη, ίτον· τῆς Νηΐδος, αἱ Νῆϊται πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν κειμένη πρὸς δυσμὰς, κατὰ Σχολστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103. ἀπὸ τῆς Νηΐδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης κληθεῖσα. Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ. 462.

Νηλείδης, ου, ὁ· ποιητ. Νηλιάδης. Τίὸς τοῦ Νηλέως Ἡροδτ. καὶ, οἱ Νηλεῖδαι, Ἡροδτ. 5, 65.

Νηλεύς, έως, ποιητκ. ῆος. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. κατ' ἄλλους δὲ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως βασιλέως τῆς Θετταλίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου ἐχθρευθεὶς ὁ Πηλεὺς ἐδιώχθη ἐκ τῆς Θεσσαλίας· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ ἔλαβεν ἓν μέρος αὐτόθι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν Πύλον, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος ἐξ Ὀρχομενοῦ, ἐγέννησε δώδεκα υἱοὺς ἐξ ὧν εἷς ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ· ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας εἰς τὴν Πύλον. Τὸν Πηλέα τοῦτον καλεῖ ὁ Ὅμηρος Διοφλῆ, ἀγανόφρονα καὶ ἱππιοχάρμην. Ὀδ. Γ, 409. Ο, 219. Ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Πύλον πρὸς τὸν Νηλέα, ἐφόνευσεν ὅλους αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἐν τῇ μάχῃ ἐκτὸς τοῦ Νέστορος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 689. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Πηλεύς· Ὑγῖν. κατὰ δὲ Παυσ. Ἠλιακ. 8. λέγεται ὅτι ὁ Νηλεὺς ἀνεῴξε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πελίου. — 2) Τίὸς τοῦ Κόδρου τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὅπου ἔκτισε τὴν Μίλητον. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ.

226. Αἰλ. Ποικίλ. ἔφη, Παυσ. Πλουτ. καὶ Νείλεος, Δοτα. Νείλεω. Ἡροδτ. 9, 97.

Νηλεύς, έως, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικός, υἱὸς τοῦ Κορίσκου ἐκ Σκήψιος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὅλα αὐτοῦ τὰ Βιβλία· οὗτος λέγεται ὅτι ἔδωκε πρῶτος ὁδηγίαν εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς περὶ συστάσεως μιᾶς βιβλιοθήκης. Διογ. Λαέρτ. ε, 20. Στραβ.

Νηλεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγίνετο μέλαν τὸ μαλλίον τῶν προβάτων ὅσα ἔβαινον εἰς αὐτόν. Στραβ.

Νηληϊάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Νηλείδης. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 100. (– – υ –)

Νηλήϊος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Νηλέως ἢ ἐκ τοῦ Νηλέως καταγόμενος, εἰς τὸν Νηλέα ἀνήκων· ὁ Νηλήϊος υἱὸς, υἱὸς τοῦ Νηλέως, ὁ Νέστωρ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 20. Πύλος ἡ Νηλήϊος, Ἰλ. Δ, 682.

Νηλῆς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, ἡ Πηρώ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 120.

Νηλία, ἡ. Πόλις ἀπίστευτος τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου. Στραβ.

Νηλώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ.

Νημερτής, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 46. Ἡσ. Θεογ. 262.

Νηρεΐς, ίδος, ἡ, Ἰων. Νηρηΐς. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Νύμφη τῆς Μεσσηνίου θαλάσσης· πληθ. οἱ Νηρεΐδες. Μόσχ. Εἰδ. β', 114.

Νηρεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ. Μία τῶν παλαιοτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 233 Ἀπολλόδ. α', 2, 6. λατρευόμενος ὡς θαλάττιος δύναμις καταπαύουτα καὶ καθησυχάζουσα τὰς ἐν θαλάττῃ τρικυμίας καὶ προλέγουτα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὅσα ἔμελλεν νὰ συμβῶσιν· ἐπλάττετο δὲ ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὰ βάθη τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τερπόμενος ἀεὶ διὰ τῶν ἀτημάτων καὶ χορῶν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Νηρηΐδων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Δωρὶς θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηΐδας καλουμένας. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 319. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 77.

Νηρηίνη, ἡ (ῑ) ποιητ. ἀντὶ Νηρηΐς. Κουϊντ. Σμ.

Νηρηΐς, ίδος, ἡ Ἰων. ἀντὶ Νηρεΐς· πληθ. Νηρηΐδες. Θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφαι θαλάσσιοι· ἐξαίρετ. ἐν τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ περιφερόμεναι πρὸς διακρισιν τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν αἵτινες κατῴκουν εἰς τὰ βάθη τῆς μεγάλης θαλάσσης. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Δωρίδες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν, οὖσαι πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται διαφόρως παρὰ τε Ὅμ. Ἰλ. Σ, 38. Ἡσιοδ. Θεογ. 243. καὶ Ἀπολλόδ. α', 2, 6. περιστέλλοντο δὲ συνήθ. ὡς κόραι ἥλικαι καὶ πλήρεις θελγήτρων, ἀνασχολούμεναι πρὸ πάντων μὲ τὴν μουσικὴν, τὴν ὀρχησιν καὶ ἄλλα εἴδη τέρψεων καὶ ἔχουσαι τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καταπραΰνωσι τὴν ἐξαγριουμένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων θάλατταν. Ἡσ. Θεογ. 252. Ὀρφ. Ὕμν. μία ἐκ τῶν Νηρηΐδων τούτων ὑπῆρχεν ἡ ὡραία Ἀμφιτρίτη γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ Θέτις μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως. Πινδ. Θεοκρ. Ἡροδτ. 2, 50. παρὰ τοῖς ποιηταῖς εὑρηται καὶ τριπλᾶβις προφερόμενον, ὡς Νηρήϊων. Εὐρπ. Ἀνδρ. 1243.

Νηρικός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Λευκάδος, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μὲ τὴν ἀπέναντι ἤπειρον. — ὅθεν ἀκτὴ ἠπείρου. Ὅμ. Ὀδ. Ω, 377. Οἱ ἐκ ταύτης κατοικοι ἔκτισαν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Λευκάδα, τοὺς ὁποίους ἀναιρεῖ ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα ὁ Θουκ. γ', 7. Στράβ. ἔνθα κεῖται κατ' Ὀνομτ. Νήριτος. Πολλάκ. συγχέομεν. μετὰ τοῦ Νήριτον, τό, ὅπερ ὄρα· — ὄθεν, Νηρίκιος, ία, ιον, ἐκ Νηρικοῦ.

Νηρίς, ίδος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀργολίδος χώρας. Παυσ.

Νήριτον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας αὐτῆς, κατὰ Gell τανῦν Ἀνώι. Ὅμ. Ἰλ. Β, 632. παρβλ. καὶ Ὅμ. Ὀδ. Ι, 22. Στράβ. ὁ Νήριτος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Νηρίτιος, ία, ιον, τοῦ Νηρίτου ἢ εἰς τὸ Νήριτον ἀνήκων, οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Παπτόβ. ἐν Διον. Περ. 495. ἡ Νηριτὶη Ἰθάκη ἀντὶ Νηριτίη.

Νήριτος, ὁ Τίδος τοῦ Πετρελάου, ὁ καλλιεργήσας τὴν νῆσον Ἰθάκην. Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 207.

Νησαία, ἡ, = Νησαίη, ὅπερ ὄρα.

Νησαίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 40. Ἡσ. Θεογ. 249.

Νησίμαχος, ὁ Πατὴρ τοῦ Ἱπποθόοντος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυσσίδικης θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ. Τζέτ. μύθ. 90.

Νῆσις, εως, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ εὔφορος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Λουκιαν.

Νησιώτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Κρητὸς. Παυσ.

Νῆσσα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 103. ἔνθα νῦν ἐρείπια. Ἴνητα κεῖται, ὅπερ ὄρα.

Νησταία, ἡ, ἡ ὀρθότρ. Νησταΐα. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ταραντίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἀφ' ὅτου οὗτοι ἀπηλλάχθησαν ποτὲ ἀπό τινος λιμοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 20.

Νησώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251.

Νηφαλίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μίνωος, ἴδε Νεφελίων.

Νῆφος, ὁ, = Νέφος, ὅπερ ὄρα.

Νίβαρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρμενίας ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς πρὸς τὸ Κάσπιον ὄρος, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἴμβαρος παρὰ τῷ αὐτ.

Νίγειρ, ειρος, ὁ, καὶ Νίγιρ. Nigir. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ῥέων διὰ τῆς Γαιτουλίας χώρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος περιγράφει ὡς ἕνα τῶν μεγάλων χειμάρρων ῥέοντα ἐκ τοῦ ὄρους Μάυδρου καὶ Θάλης καὶ ἀνούμενον μὲ τὴν Νιγριτίδα καὶ Λιβύην λίμνην· τανῦν Ἰολίβα· πιθαν. ὁ παρ' Ἡροδτ. 2, 32, Ποταμὸς μέγας καλούμενος. Πλιν. 5, 4.

Νίγειρα μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ, πρωτεύουσα τῆς Νιγριτίας. πιθαν. ἡ ἰών Κανά. Πτολ.

Νίγρητας, οἱ, καὶ Νιγρῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμὸν καὶ συνορεῦον μὲ τοὺς Ἑσπερίους Αἰθίοπας. Διον. Περ. 215. Στράβ.

Νιγρῖνος, ὁ· Nigrinus. Ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις· παρὰ Λουκιαν. πιθαν. πεπλασμένον ὄνομα σοφοῦ τινος, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος παρίστησι τὴν ἰδέαν ἑνὸς φιλοσόφου.

Νίγρος, Niger· ὁ. Ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κομμόδου καὶ φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορος Σεουήρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως πολαμηθεὶς πολλάκις ἀφ' οὗ οὗτος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, κατεσκέπη ἐν τῇ φυγῇ του. Ἡρωδ.

Νίκαια, ἡ (ῑ). Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀσκανίας λίμνης, πρότερον Ἀντιγονία καλουμένη κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου Νίκαια κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· τανῦν Ἰσνίκ. Πλουτ. Στράβ.— 2) Φρούριον τῆς χώρας τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κείμενον κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης ἐγγὺς τῶν Θερμοπυλῶν. Δημ. Φιλ. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπίσημος τῆς Διγυρίας χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλλήνων, περίφημος τὸ ἰπάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον· τανῦν Nizza. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Τάσπου ποταμοῦ κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως Πώρου νίκης του. Ἀναβ. δ', 22.

Νικαιεύς, έως, ὁ· Ἀττ. Νικαεύς· ὁ κάτοικος τῆς Νικαίας. Στεφ. Βυζ.

Νικάνδρα, ἡ, Ἰων. Νικάνδρη. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡροδτ. — 2) Γραῖά τις γυνὴ, ἥτις διδαχθεῖσα παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑφαντικὴν, ἐδούλευσεν ἕνα ὁλόκληρον χρόνον πλησίον τῆς Ἀλκινόης· ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἀπέβλεπεν αὐτὴν χωρὶς νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν τῆς ἐργασίας, ἡ Ἀθηνᾶ διὰ παρακλήσεως τῆς Νικάνδρας ἐτιμώρησε τὴν Ἀλκινόην, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρός τινα νέον Σάμιον καὶ μεταμεληθεῖσα ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Παρθ. Ἐρωτ. 27.

Νίκανδρος, ὁ (ῐ) Nicander. Τίὸς τοῦ Χαρίλλου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 8, 131. — 2) Περίφημος Γραμματικός, Ἰατρὸς καὶ Ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους κατὰ Σουϊδ. τοῦ ὁποίου σώζονται δύω ἐπικὰ ποιήματα, τὸ μὲν Θηριακὰ ἐπιγραφόμενον ἤτοι πραγματεία περὶ ἐγγμάτων φαρμακερῶν ὀφέων καὶ τῆς αὐτῶν θεραπείας· τὸ δὲ Ἀλεξιφάρμακα ἤτοι περὶ Ἰατρικῶν μέσων ἐναντίων τῶν φαρμάκων. Ἀνθολ. ΙΙΙ. 270. Λουκ. Φάβρ. Ἑλλ. βιβλ. τομ. IV, σελ. 344.

Νικάνωρ, ορος, ὁ (– – –). Στρατηγὸς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Χαόνων. Θουκ. — 2) Τίὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀποσταλεὶς εἰς τὴν Παιτριακὴν χώραν ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὰς Ἀθήνας ἔπαρχον τῆς Μουνυχίας καὶ τοῦ Πειραιέως, ἀλλ' ὕστερον καταστραθεὶς ὑποπτος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ὁ Κάσσανδρος κυριεύσας τὰς Ἀθήνας κατέστησεν ἡγεμόνα αὐτόθι Δημήτριον τὸν Φαληρέα.

Νικαρέτη, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομα ἐν Ἀνθολ.

Νίκαρχος, ὁ (ῐ). Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 908. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξεν.

Νικασίς, ίδος, ἡ (– – υ) Ὄνομ. κυρ. γυναικὸς, ἐν Ἀνθολ. ΙΙΙ, 288.

Νικάσιππος, ὁ (ᾰ). Χοροδιδάσκαλός τις, παρὰ Πινδ.

Νίκασος, ὁ. Πολίτης τῶν Μεγάρων, παρὰ Θουκ. γ', 119.

Νικάτωρ, ορος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Νικήτωρ, Ἐπώνυμ. τοῦ βασιλέως Σελεύκου.

Νίκη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, λατρευομένη συμβολικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τῆς νίκης καὶ τῆς ἐν πολέμοις κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὑποροχῆς· ἐπολέμησε δὲ αὐτὴ μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἐναντίον τῶν Τιτάνων, ἐξ οὗ καὶ παρίστατο ὡς ἐπὶ πολὺ πάρεδρος τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ὀλύμπῳ. Ἡσ. Θεογ. 384, εἰκονιζομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν νέας γυναικὸς μὲ πτερὰ κρατούσης εἰς τὴν χεῖρα στέφανον ἐκ δάφνης ἢ ἐλάδου φοίνικος. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεστίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Νικήρατος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου, Θουκ. Ξεν. — 2) Τίὸς τοῦ Νικίου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλου-

σίων πολιτῶν, φονευθεὶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι ἐξουσίας τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 3, 39. Πλάτ.

Νικήτης, ου, ὁ, Δωρ. Νικήτας. Ὀνομ. κυρ. Ἀρτεμ. ἐν Ἀνθολ.

Νικηφόρα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς ἐν Ἀργολίδι κτισθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερμνήστρας. Παυσ. β', 19.

Νικηφόριον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς ἀρκτῴας Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὕστερον δὲ Δεοντόπολις καλουμένη.

Νικηφόριος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Νικηφορίου εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς μ' ἐν μαντεῖον αὐτοῦ. Σπαρτ.

Νικιάδης, ου, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Νικίου· καὶ Κυρ. Ὀνομ. παρὰ Θουκ. γ', 118.

Νικίας, ου, ὁ (-ν-). Τίὸς τοῦ Νικηράτου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις ἰδιωτῶν, τιμώμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐλευθεριότητα καὶ τὴν εἰς τὰς κοινὰς ἑορτὰς πλουσιόδωρον δαπάνην· κατ' αὐτοῦ ἀντεπολιτεύετο πάντοτε ὁ δημαγωγὸς Κλέων, ὅστις ἐν ὅσῳ ἔζη ἐζήτει πάντοτε ν' ἀνατρέψῃ τοὺς κοινωφελεῖς καὶ σωτηριώδεις σκοποὺς τοῦ Νικίου διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ παῤῥησίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὡμίλει πάντοτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠδυνήθη τελευταῖον ὁ Νικίας νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου μελετωμένην εἰρήνην τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς Σπάρτης· μετ' οὐ πολὺ δὲ εὗρεν ἕτερον ἐπίσης ἰσχυρὸν ἀντίπαλον εἰς τὰς πράξεις του τὸν νέον Ἀλκιβιάδην ὅστις παρεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, τὸν ὁποῖον ὁ συνετὸς καὶ ἀληθὴς φίλος τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων Νικίας ἐζήτησε ματαίως μὲ πάντα τρόπον νὰ ἀνατρέψῃ προβλέπων τὰ ἐκ τούτου δεινὰ ἐπακόλουθα. Ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Λαμάχου ἐχώρησεν εἰς τὴν Σικελίαν μ' ἕνα στόλον 300 νηῶν, ὅπου μετὰ πολλοὺς ἐπικινδύνους ἀγῶνας καὶ ἀτυχεῖς μάχας βιαθεὶς τελευταῖον νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς μὲ τοὺς ὁποίους ἐπολέμησεν ἐπὶ τῶν Συρακουσίων ἔλαβεν τὸν πλέον ἐπώδυνον θάνατον μετὰ τοῦ συστρατηγοῦ αὐτοῦ Δημοσθένους, τὸν ὁποῖον ἔπεμψαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἀλκιβιάδου· Θουκ. ε', 10. ζ', 86. Πλάτ. — 2) Περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 31. — 3) Ἰατρὸς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. ια', 1. — ὅθεν, Νικίειος, εἰά, εἰον (-ῐ̆ων) ἐκ τοῦ Νικίου ἢ εἰς τὸν Νικίαν ἀνήκων. Θεοκρ. Εἰδ. κη', 9.

Νικίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίμαχον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Σθενέλου, μήτηρ τοῦ περιφήμου Εὐρυσθέως. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Λευκίππη, Ἀρχίππη ἢ Ἀστυδάμεια. — 3) Ἱερεάτις ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλλιμ. Δημ. 43.

Νίκιππος, ὁ (ῐ). Τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 29.

Νικόδημος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Νικοδίκη, ἡ (-ῠυ-). Γυνή τις Ἀθηναία, παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 321.

Νικόδρομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Νίκης. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Αἰγινήτης τις, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐζήτησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἀποτυχὼν ἔφυγεν εἰς τὸ Σούνιον τῆς Ἀττικῆς. Ἡρόδ. 6, 88.

Νικόδωρος, ὁ. Μαντινεύς τις, ὅστις ἀπαγγελλόμενος πολὺν χρόνον τὸν πύκτην καὶ εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του, εἰς προβεβηκυίαν ἤδη ἡλικίαν κατεστάθη Νομοθέτης τῶν Μαντινέων περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. λαβὼν ὡς λέγεται τὴν νομοθεσίαν του παρὰ Διαγόρου τοῦ Μηλίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 23.

Νικοθόη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου ἐδίωξαν ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Ἀπολλόδ. α', 9, 23.

Νικοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραφεν ὁ Ἰσοκράτης ἕνα παραινετικὸν λόγον περὶ βασιλείας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ, ζ', 2.

Νικοκρέων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, ὁ καταβασανίσας ἀπανθρώπως μὲ σιδηρᾶ ῥόπαλα τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον. Πλουτ. Διογ. Λαερ Ϛ', 10.

Νικολαΐδας, α, ὁ (-υ--). Κορινθόστις, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Σιμ. 75, 2. κυρ. υἱὸς τοῦ Νικολάου.

Νικόλαος, ὁ· Ἰων. Νικόλεως, Δωρ. Νικόλας. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βουλίου, ὅπερ ἄρα — Νικόλεω, παρ' Ἡρόδ. 7, 134. — 2) Τίὸς τοῦ Βουλίου ἐκ Σπάρτης, ὅστις πεμφθεὶς ἄγγελος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἀνηρίστου ἐφονεύθη. Ἡρόδ. 7, 137. Θουκ. β', 67. — 3) Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός. Φιλόσοφος Ἱστορικὸς ἐκ Δαμασκοῦ πόλεως τῆς Συρίας ἐξ Ἑλλήνων καταγόμενος, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων· συνέγραψεν Ἱστορίαν καθολικὴν εἰς βιβλία ἑκατὸν τεσσαρακοντα καὶ τέσσαρα κατὰ Ἀθην. τῆς ὁποίας μέρος ἀπετέλει ἡ περίφημος Ἀσσυριακὴ Ἱστορία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα ἐσώθησαν εἰς τὴν συλλογὴν Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

Νικόλοχος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 1.

Νικομαχίδης, ου, ὁ (-υυν-) κυρ. πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Νικομάχου. καὶ Ὀνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινός, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν.

Νικόμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντιλεῖας θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους, ἔξοχος ἰατρός, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του ἀνέβη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὸν θρόνον τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. δ', 30. πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἤγειραν ὁ Ἰσθμιος ἕνα ναὸν ἐν Φεραῖς. Παυσ. αὐτόθ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 2, 34. — 3) Φωκαεύς τις παρὰ Θουκ. — 4) Δημοσθένους γραφεὺς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ αὐτάρκους καὶ ποτακῆς καταστάσεως, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1506. — 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Πλουτ. — 6) Μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος ἐκ Γερασῶν πόλεως τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι δύο βιβλία Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἓν Ἐγχειρίδιον ἁρμονικῆς. Λουκ.

Νικομήδεια, ἡ, Nicomedia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἔχουσα αὐτόθι ἕνα καλὸν λιμένα· ἐκτίσθη δὲ αὕτη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νικομήδους τοῦ πρώτου καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης· ταύτην Νικομηδεῖς οἱ κάτοικοι. Ἡρωδ.

Νικομήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Θουκ. α', 107. — 2) Νικομήδης ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ περὶ τὴν 120 Ὀλυμ. ὁ κτίστας τὴν πόλιν Νικομήδειαν ἐπὶ τῆς Προποντίδος· ἐπὶ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ μετέβησαν πρῶτον οἱ Γάλλοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν ὑπ' αὐτῶν Γαλλογραικίαν ἢ Γαλατίαν χώραν κληθεῖσαν. Στράβ. — 3) Νικομήδης ὁ δεύτερος ἐπικαλούμενος Ἐπιφανής, υἱὸς τοῦ Προυσίου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας, ἀνατραφεὶς παιδόθεν εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐπανέστη τὸν θρόνου φονεύσας ὡς λέγεται καὶ τὸν ἰδιόν του πατέρα, ὅστις εἶχε καταφύγει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἐν Νικομηδείᾳ. — 4) Νικομήδης ὁ τρίτος καὶ Φιλοπάτωρ καλούμενος, υἱὸς υἱόθεος τοῦ προτέρου, ὅστις διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἐπανέστη τὸν θρόνον τῆς Βιθυνίας τὸν ὁποῖον καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς αὐτοὺς ὡς κληρονομίαν. Δι. Κασ.

Νικονίδας, ου, ὁ (-υυ-)· κυρ. πατρωνυμ. Ὀνομ. ὀρθογρ. μέντοι Νικωνίδας, κύρ. Ὀνομ. πολίτου τινὸς ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐν Θετταλίᾳ, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Νικονόη, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Νικόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀναμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς. Δι. Κασ. 51, 1. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Πρέβεσα. Στράβ. ζ'. Πλιν. 4, 1. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου πρὸς ἀναμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· ταύτην Διβρίγην. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως· Στράβ. — 4) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅστις ἐνίκησεν ἐνταῦθα κατὰ κράτος τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀντωνίου. ταύτην Κάτσαρα. Δι. Κασ 51. Ἰωσπ. — 5) Νικόπολις ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, Nicopolis ad Istrum. Πόλις τῆς Μοισίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης του· ταύτην Νικόπολιν. Ἀμμιαν. Μαρκ. 24, 4. — 6) Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ὕστερον Χριστόπολις κληθεῖσα. Πτολ. γ', 11.

Νικοστράτη, ἡ (ᾰ). Μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, παρὰ Στράβ.

Νικόστρατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μενελάου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Πιερίδος καλουμένης. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Παυσ. β', 18. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς ἰδίας γυναικός του Ἑλένης. — 2) Τίὸς τοῦ Διϊτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. δ', 58. — 3) Νικόστρατος ὁ καλὸς ἐπικαλούμενος· Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Τίὸς τοῦ Θεοσδοτίδου, ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· Πλατ. Ἀπολλόδ. — 5) Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ζωγράφων· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 47. σύγχρονος τοῦ Ζευξίδος τοῦ ὁποίου ἐθαύμαζε ποτὲ μεγάλως τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νικόμαχον.

Νικοτέλης, ους, ὁ. Κορινθίόστις φημιζόμενος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Νικοφάνης, ους, ὁ (-υυ-). Πολίτης τις ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πολύβ.

Νικόφημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 7.

Νίκυλλα, ἡ (ῐ) Ὀνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Νικώ, οῦς, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Νίκων, ωνος, ὁ (--), Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ. ζ, 19.

Νικωνία, ἡ, καὶ Νικώνιον, τό· Πτολ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ· Στράβ. Ἀρρίαν. Περιπλ. — ὄθεν, Νικωνιάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ.

Νιλεύς, ὁ, Nileus. Ἔχθρος καὶ ἀντεραστὴς τοῦ Περτέως εἰς τὸν γάμον τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ Περσεὺς μετεμόρφωσεν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης· Ὀβιδ. Μετ. V, 187.

Νινεύη, ἡ, = Νῖνος, ἡ· ὅπερ ἴδε.

Νῖνος, ὁ, Τίος τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ὡρισμένη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀράβων Ἀριαίου κατέκτησε τὴν Ἀρμενίαν, Βαβυλωνίαν, Μηδίαν καὶ μέγα μέρος τῆς λοιπῆς Ἀσίας συστήσας οὕτω τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ κτίσας τὴν περίφημον πόλιν Νίνον. Ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς κατὰ τῶν Βακτρίων ἐκστρατείας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν φρόιμον καὶ ὡραίαν Σεμίραμιν σύζυγον ἑνὸς τῶν στρατηγῶν του, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Νινύαν· Ἡρόδ. 1, 7. Πλάτ. Νομ. Διοδ. Σικ. κατὰ τὰς εἰκασίας τινῶν νεωτέρων χρονολόγων λογίζεται ἡ βασιλεία τοῦ Νίνου περὶ τὸ 2200 καὶ 2100 ἔτος πρὸ Χρ.

Νῖνος, ἡ, καὶ Νινευή· Ninive. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Τίγριν, κτισθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ χρηματίσασα ἐπὶ πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀσυρίας καὶ Βαβυλωνίας, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους βασιλέως τῶν Μήδων. Εἰς ταύτην εὑρίσκετο ὁ περίφημος πύργος τῶν ὁποίων ἀνήγειραν ὡς τάφον τοῦ βασιλέως Νίνου ἡ σύζυγος αὐτοῦ Σεμίραμις. Διοδ. Σικ. β, 7. κατὰ Rennel ἔκειτο ἡ Νῖνος ἐπὶ τῶν μερῶν ἔνθα τανῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Μοσοὺλ. Μία ἄλλη Νῖνος πάντη διάφορος τῆς πρωτέρας, συνηθέστ. Νινεβή, Ninive καλουμένη, εὑρίσκετο μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐπίσης μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Ἡρόδ. 1, 193. Στράβ. — ὄθεν, Νίνιος, (-υυ) ὁ κάτοικ. τῆς Νίνου· Ἡρόδ. (Νῖνος, διὰ μακροῦ ι, παρβλ. Spitzn. Prosod. §. 2. d. ἐσσ' ὅτε δὲ καὶ διὰ βραχέος ι, ὡς παρὰ Χοιριλ. Ἐπ. ἐν Ἀνθολ. I, 185. Φωτιλ. λεξ. 4.)

Νινύας, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὴν αὐλὴν του πᾶσαν τρυφὴν καὶ λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν καὶ διαφθορὰν διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ ὑστεροῦ βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας.

Νιόβη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Διός, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας· ἐπαιρομένη δὲ διὰ τὴν εὐτεκνίαν της καὶ νομίζουσα ἑαυτὴν ὑπερτέραν τῆς Λητοῦς κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν παίδων της, παρώργισε τοσοῦτον τὴν θεὰν ταύτην, ὥστε οἱ ἐπιτηδεῖ αὐτῆς ἐτοξεύθησαν ὅλα τὰ τέκνα τῆς Νιόβης ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτὴ δὲ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης της μετεμορφώθη εἰς βράχον· Ὁμ. Ἰλ. Ω. 602. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. καθ' Ἡσ. ἐγέννησεν ἡ Νιόβη 19 τέκνα, καὶ κατ' ἄλλους δέκα ἡ δεκαοκτώ· ὁ δὲ Ἀπολλόδ. λέγει ὅτι ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐτόξευσε τοὺς υἱοὺς τῆς Νιόβης καθ' ὃν καιρὸν οὗτοι ἐθήρευον ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ἡ δὲ Ἄρτεμις τὰς θυγατέρας εἰς τὴν ἐν Θήβαις οἰκίαν τοῦ πατρός των. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης, μετὰ τῆς ὁποίας πρώτης ἐκ τῶν λοιπῶν θνητῶν γυναικῶν συνευνοήθεὶς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄργον καὶ Πελασγόν. Πλάτ. Τιμ. 22. Ἀπολλόδ. β', 1, 1.

Νιρεύς, έως, ὁ, ποιητ. ῆος. Τίὸς τοῦ Χάροπος καὶ τῆς Ἀγλαΐας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος μὲ μόνον τρία πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὧν ὁ ὡραιότερος μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀνδρεῖος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 671. ὄθεν παροιμ. Νιρέως καλλίων. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. 5'.

Νῖσα, ἡ, ἄλλως καὶ Νίσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. κατὰ δὲ Στράβωνα δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία πόλις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, εἰ ὁ καὶ τινες ἀναγινώσκ. Ἴτος ἡ Νῦσα.

Νίσαια, ἡ (ι). Πόλις τῆς Μεγαρίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μὲ λιμένα συνεχόμενον πρότερον εἰ ἐνὸς τείχους μὲ τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Ἡρόδ. 1, 59. — ὄθεν Νισαῖος, αία, αῖον, τῆς Νισαίας, οἱ Νισαῖοι Μεγαρῆς, Θουκρ. ιβ', 27. καὶ Οὐνιαῖτ. ὁ κάτοικ. τῆς Νισαίας.

Νισαία, ἡ, καὶ Νησαία. Στρατηγικὴ χώρα τῆς Μαργιανῆς ἐπαρχίας, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ Ὤχου ποταμοῦ. Πτολ.

Νισαῖον πεδίον, τό. Τόπος τις εὔφορος ἐν τῇ Ραγιανῇ χώρᾳ τῆς Μηδίας παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλαις, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστας αὐτῆς ἵππους, τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο πρὸ πάντων οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας διὰ τὸ ἱππικόν των καὶ εἰ ἰδίαν αὐτῶν ἱππηλασίαν. Ἡροδ. 7, 40. Διοδ. Σικ. ιγ', 110. Ἀρρίαν. Νησαίον, παρὰ Στράβ. καὶ Ἡσυχ. διὰ τοῦ υ Νυσαίον, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ', 3, 6. ἡμαρτμ. — ὄθεν, Νισαῖος, αία, αῖον· τοῦ Νισαίου πεδίου ἢ ἐκ τοῦ Νισαίου πεδίου ὤν, οἱ Νισαῖοι ἵπποι, περίφημοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀριστότητά των· Ἡρόδ. 3, 106.

Νισαῖος, ὁ. Τύραννός τις περιβόητος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν εὐσπλαγχνίαν του, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Νίσιβις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Μυγδονίου ποταμοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀντιόχεια ἡ Μυγδονικὴ ἐκαλεῖτο, ταυτὸν Νιτιβίν· Στράβ. Δίων. Κατ. Λουκ. — ὄθεν, Νισιβηνοί, οἱ κάτοικ. Λουκ.

Νῖσος, ὁ. Τίὸς τοῦ δευτέρου Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Σκύλλας καὶ βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πορφυρᾶς τρίχας, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου καθίστων αὐτὸν ἀνίκητον ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς προσβολῆς καὶ ἡ πόλις τῶν Μεγάρων δὲν ἠδύνατο νὰ κυριευθῇ ποτὲ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν ὅσῳ οὗτος ἔζη· ὅτε δὲ ὁ Μίνως βασιλεὺς τῆς Κρήτης ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἡ Σκύλλα ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος ἔκοψε τὰς πορφυρᾶς τρίχας ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της παραδοῦσα οὕτω τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' ὁ Μίνως φονεύσατα αὐτὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Πιτθ Αἰσχυλ. Ἀπολλόδ. γ', 4, 8. Παυσ. α', 39. — ὄθεν, ἡ Νίσου πόλις, = Μέγαρα. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 933. — 2) Δευλιχιός τις. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 127. — 3) Λέσβος τις ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῶν Μεγάρων· Θουκ. δ', 118. ὁ τοῦ Νίσου λόφος· Πιτθ. Πύθ. ε', 160. (ἡ γραφ. Νίσος, ἔστιν ἡμαρτμ.)

Νισυρεύς, έως, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Νισύρου. Στράβ. ι.

Νίσυρος, ἡ· Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη μεταξὺ τῆς Τέλου καὶ Κῶ, εἰς ἄκρον πετρώδης καὶ δύσβατος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξωρύττοντο ἄριστα μυλόπετραι· ταυτὸν Νίσαρι· Ὁμ. Ἰλ. Β, 676. κατ' Ἀπολλόδ. α', 6, 2. ὑπῆρχεν αὐτῇ ἀπότομος βράχος τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐξέκοψεν ἀπὸ τῆς νήσου Κῶ ῥίψας αὐτὸν κατὰ τοῦ Πολυβώτου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρπάθου· ὄθεν, Νισύριοι, οἱ κάτοικ. τῆς Νισύρου, Ἡρόδτ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν παρ' Ὁμ. ἐν δὲ τῷ Νισυρίτις, ιδος, ἡ, βραχύ, Ἐπιγραμ. ἀδέσπτ. ἐν Ἀνθολ. III, 240.)

Νίτητις, ιος, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἀπρίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 3, 1.

Νιτιόβριγες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες εἰς τὸ νῦν Σεμὰ τοῦ Λότου καὶ Γαρόνης. Στράβ. δ'.

Νιτρίαι, αἱ καὶ Νιτρία. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου πρωτεύουσα τοῦ Νιτριώτου Νομοῦ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Μαρεωτίδος Λίμνης, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἐλατρεύετο ὁ Σέραπις. Στράβ. ιζ'.

Νίτωκρις, ιος, ἡ. Ἀρχαία βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τῆς ὁποίας ἔγγονος ὑπῆρχεν ὁ Λαβύνητος τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων περὶ τὸ 604-561 ἔ-- πρὸ Χρ. Κατά τινας δὲ ἦν αὐτὴ γυνὴ τοῦ Βιβλιμαραδάχου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβυνήτου. Ἡροδτ. 1, 185. — 2) Ἀρχαία... βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, ἀναστήσασα μὲ δόλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὸν προχθέντα ὑπ' αὐτῶν φόνον τοῦ πρώην βασιλεύσαντος ἀδελφοῦ της. Ἡρόδτ. 2, 100.

Νιφάτης, ου, ὁ (ᾱ) Niphates. Ὄρος ὑψηλότατον τῆς Ἀρμενίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἕως τῶν συνόρων τῆς Μηδίας. Στράβ.— 2) Στρατηγίς τις τῶν Περσῶν, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Νιψαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀνωθεν τῆς Ἀπολλωνίας καὶ Μεσημβρίας. Ἡροδτ. 4, 93. Πρωτεύουσα αὐτῶν πόλις ἀναφέρεται παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Νίψα.

Νόαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Σαοῦν εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν. Στράβ. δ'.

Νοήλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, πιθαν. ὁ παρὰ Στράβ. Μέλσος καλούμενος. Πτολμ.

Νοήμων, ονος, ὁ. Λύκιός τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 670. — 2) Τίὸς τοῦ Φρονίου ἐξ Ἰθάκης, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον οὗτος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Πύλον πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του. Ὁμ. Ὀδ. Β, 386. Δ, 630.

Νόης, εω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· ταυτὸν Ἰσχιού. Ἡροδτ. 4, 49.

Νοιόμαγος, ἡ, Noemagus. Πτολ. β', 10. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τρικαττίνων, ταυτὸν Nion, — 2) Πόλις τῆς νήσου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τήγνων, ταυτὸν Hollywood. Πτολ. β', 3.

Νομάδες, οἱ (ᾰ). Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο γενικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λαοὶ ὅσοι διάγοντες βίον ποιμενικὸν ἐπεριπλανῶντο μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς διαφόρους χώρας μὴ ἔχοντες μονίμους κατοικίας οὐδὲ σχηματίζοντες κοινωνίας κατὰ πόλεις· πρώτου εὑρηται ἡ λέξις παρὰ Πινδ. Πύθ. 9, 216. περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ Νομάδων, καὶ οἱ Νομάδες Λίβυες, παρ' Ἡροδτ. 4, 181. — 2) παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Νομάδες οἱ κάτοικοι τῆς Νουμιδίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξαιρτ. ἀνῆκον οἱ Μασαισύλοι καὶ Μασσύλιοι. Πολύβ.

Νομαδικὴ, ἡ, ταυτ. τῷ Νουμιδία ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ ὁρα. Πολύβ.

Νομαδικός, ἡ, όν. Τῶν Νομάδων ἢ εἰς τοὺς

Νομάδας ἀνήκων, ἰδίως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἐν Ἀφρικῇ Νουμιδίας χώρας· ὁ Νομαδικὸς ὄρνις. Λουκ.

Νομαία, ας, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας παρὰ Θεοκρ.

Νομαντία, ἡ, Numantia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος πλησίον τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀντεστάθησαν πολλοὺς χρόνους κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν δυνάμεων ἕως οὗ τελευταῖον ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ, ἡ δὲ πόλις αὐτῶν κατεστράφη ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. γ', Ἀππιαν. — ὅθεν Νομαντῖνοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νομάς, άδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Νουμιδίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Νουμιδίας ἢ ἐκ τῆς Νουμιδίας ὤν, Νομὰς Λίβυς.

Νομᾶς, ᾶ, ὁ, = Νομάς. Πλουτ.

Νομία, ἡ. Νύμφη τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν τὰ αὐτόθι ὄρη Νόμια. Παυσ. η', 38.

Νόμια ὄρη, τά. Δύο ὄρη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Παυσ. Ἀρκ.

Νόμιος, ὁ, προσυπακμ. θεός. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀφ' ὅτου ἐποίμαινε παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ βασιλεῖ τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλλιμ. εἰς Ἄπολ. 47. — ἔτι δὲ ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑφ' οὗ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 983.

Νομιστήριον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, ταυτὸν Nicmeg. Πτολ. β', 11.

Νομίων, ονος, ὁ (ῐ). Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου ἡγεμόνος τῶν Καρῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 871.

Νόννος, ὁ. Αἰγύπτιος, ποιητὴς συγγράψας τεσσαράκοντα βιβλία ἐπιγραφ. Διονυσιακά.

Νόσσις, ῐδος, ἡ. Λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Λοκρῶν, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ Ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολγ.

Νότιον, τό. Πόλις τὸ πάλαι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Ἡρόδ. 1, 149. ὕστερον δὲ ἁπλῶς ὠκρωτήριον μὲ λιμένα ὁμωνύμως εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα. Θουκ. γ', 34. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2.

Νότιος, ία, ιον. Τοῦ Νότου ἢ ἐκ Νότου ὤν. Νοτίη θάλασσα, ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη θάλασσα, παρ' Ἡροδ. 3, 17. ὑπὸ τὸ ἐποῖον ὄνομα ἐκλαμβάνει ὁ Ἱστορικὸς οὗτος γενικῶς πᾶν μέρος θαλάσσης εὑρισκόμενον μεσημβρινῶς τῆς γῆς, π. χ. τὴν Αἰθιοπικὴν θάλασσαν, ἐν δὲ βιβλ. 4, 42. τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Νότος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, εἷς τῶν τεσσάρων πρώτων ἀνέμων, παρὰ Ῥωμαίοις Auster. Ἡσ. Θεογ. 378.

Νότου κέρας, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων. Ἀνν. Νοῦβαι, οἱ. Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται δύο ἔθνη τῆς Ἀφρικῆς τὸ μὲν κατοικοῦν ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ παρὰ τὰς δυτικὰς πλευρὰς τῆς νήσου Μερόης δορυφορούμενον εἰς πολλὰ βασίλεια, τὸ δὲ παρὰ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Νείλου πλησίον τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολμ.

Νοῦδιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡρόδ. 4, 148. ἄλλως ἄγνωστος.

Νουκερία, ἡ, Nuceria. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπονομαζομένη Ἀλφατερία, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων. Πολύβ. Στραβ. ταυτὸν Nocera. — 2) Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἤτις καὶ Κουμελλαρία ἐπεκαλεῖτο, ταυτὸν Nocera. Στρόβ. — 3) Ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Στράβ. καὶ ἄλλους κτισθεῖσα 400 ἔτη πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος ἀφανισθεῖσα ὁλοκλήρως ὑφ' ὕδατος σφοδροῦ σεισμοῦ· ταυτὸν Lucera. — 4) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, ταυτὸν Luzara.

Νουμᾶς, ᾶ, ὁ, Numa, Πομπίλιος. Υἱὸς τοῦ Πομπιλίου ἑνὸς τῶν ἐπισήμων Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, δεύτερος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περὶ τὸ 39 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ὅστις πρῶτος εἰσῆγαγεν εἰς τὴν Ῥώμην διαφόρους θρησκευτικὰς διατάξεις καὶ ἱεροπραξίας κτίσας ἐν αὐτῇ καὶ ναοὺς πρὸς λατρείαν τῶν διαφόρων θεοτήτων· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξεν ἡ εἰρηνικὴ καὶ σοφὴ αὐτοῦ νομοθεσία διὰ τῆς ὁποίας ὁ εἴσετι ἄγριος καὶ πολεμικὸς λαὸς τῆς Ῥώμης ἤρχισε νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰς εὐδαιμονίας μιᾶς εὐτάκτου καὶ ἡσύχου κοινωνίας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διαρκέσασα 43 ὁλόκληρα ἔτη μετέβη μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὸν Τοῦλλον Ὁστίλιον. Πλουτ. Νουμ. Λουκ.

Νουμήτωρ, ορος, ὁ Numitor, Τίτου υἱὸς Προκα βασιλέως τῆς Ἄλβης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμουλίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ῥέαν Συλβίαν ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥωμύλον πρῶτον βασιλέα τῆς Ῥώμης. Πλουτ. Στράβ. Νομήτωρ καὶ Νεμήτωρ, παρ' Ἀππιαν.

Νουμιδία, ἡ Numidia. Ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθως Νομαδικὴ καλουμένη. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μεταξὺ τῆς Μαυρηταννίας καὶ τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἓν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον. Διον. Κασ. 41. Πολύβ.

Νουρσία, Nouscia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ταυτὸν Norcia.

Νυκτεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱρίεως, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης ἀδελφὸς δὲ τοῦ Λύκου. Ἀπολλόδ. γ', 10. ἐν δὲ βιβλ. γ', 5, 5. ἀναφέρεται οὗτος υἱὸς τοῦ Χθονίου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, κατὰ Παυσαν. βασιλεύσας εἰς τὰς Θήβας ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἴσετι ἀνηλίκου Λαβδάκου. — 2) Πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς. Ἀπολλόδ. γ', 8, 2.

Νυκτηΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Νυκτέως ἢ ἐκ τοῦ Νυκτέως οὖσα, θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη, Ἀπολλόδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Πελυλώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5.

Νύκτιμος, ὁ. Ὁ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον μόνον ἐκ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του δὲν ἐνεπαύωσεν ὁ Ζεὺς διαμεσιτείας τῆς Γῆς· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβη ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Νύμφα, ας, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἤγειρεν ἕνα Ναὸν αὐτῆς μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι ὅτε ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλένην· Παυσ. β', 32.

Νύμφαι, αἱ. Θεότητες κατωτέρας τάξεως τὰς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ἔπλαττον ὡς ἐφόρους διαφόρων ἐν τῇ φύσει ὑφύχων ὄντων, διὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιρροίας τῶν ὁποίων ἐλάμβανον ταῦτα τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ αὔξησιν, θεωροῦμεναι ἀείποτε ἐνεργοῦσαι ἐν ὅλῃ τῇ φύσει καὶ παριστανόμεναι ὡς αἰθέριοι καὶ ἀόρατοι Οὐσίαι τρεφόμεναι μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Εἶχον μ' ὅλα ταῦτα ὡς ἐπλάττετο φύσιν θνητὴν ἀποθνήσκουσαι καὶ αὗται, ἀλλ' ὑπέρβαινον κατὰ τὴν ἐν τῷ βίῳ διάρτειαν τοὺς λοιποὺς θνητούς. Τὰ εἴδη αὐτῶν ἦσαν διάφορα ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐπιστασίας τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν· οἱ μὲν ἐκαλοῦντο Ὀρειάδες, ὅσαι ἐνομίζοντο ὅτι κατῴκουν περὶ τὰ ὄρη οὖσαι ἔφοροι αὐτῶν, αἱ δὲ Ναϊάδες, ἤτοι ἔφοροι τῶν πηγῶν καὶ λοιπῶν ἀναβλυστικῶν ὑδάτων, αἱ δὲ Νηϊάδες διατρίβουσαι εἰς τὰ νάπη καὶ κοιλάδας, αἱ δὲ Ἁμαδρυάδες ἢ Δρυάδες, ὅσαι ἔζων ἐντὸς τῶν δένδρων καὶ ἄλλαι ἄλλως. Ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπῆρχε κοινὴ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπροσφέρον συνήθως ὡς θυσίας γάλα, μέλι, ἔλαιον καὶ νέους μόσχους. Ὅμ. Τμν. Ἀφ. 256. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 53, 149. καὶ ιζ', 69. Σχολστ. αὐτοῦ.

Νυμφαίη, ἡ Ὄνομα τῆς νήσου ἐπὶ τῆς ὁποίας διέτριβεν ἡ Καλυψώ, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 574.

Νύμφαιον, τό, καὶ Νυμφαῖον· κυρ. ναὸς τῶν Νυμφῶν· καὶ Ὄνομ. Κύρ. Πόλις μὲ ἐπίνειον λιμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. Αἰσχιν. Στραβ. — 2) Χωρίον τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας περίφημον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἀσφαλτώδεις πηγάς. Στρβ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Χερσονήσου Ἄκτης ἐν Μακεδονίᾳ Στράβ. — 4) Ἱερὸν ἄντρον ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Κασσίου ὄρους. Στράβ.

Νυμφαῖος, ὁ. Μουσικός τις ἐκ Κυδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, παρ' Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. ιβ', 50, ἔνθα κατὰ Περιζών. Κύδας ὁ Καφυαῖος ἀναγινώσκει.

Νυμφόδωρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Ἀβδήρων ἐν Θράκῃ. Ἡρόδ. 7, 137.

Νύξ, κτός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χάους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβους, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόρον, τὸν Θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὰς Μοίρας τὰς Ὀρκον καὶ ἄλλα κατάθεια τέκνα· Ἡσ. Θεογ. 124, 214–225. κατώκει δὲ εἰς τὸν Τάρταρον περιεχομένη ὑπὸ ζοφερῶν νεφῶν ἀπ' ὅπου ἐξήρχετο ὅτε διεδέχετο αὐτὴν ἡ Ἡμέρα. Ἡσ. Θεογ. 748. παρὰ δὲ Ὀρφ Ὕμν. β', καὶ λεξ. παρίσταται ἡ Νὺξ μήτηρ τῶν Θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ Κύπρις.

Νῦσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀριστταίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διονύσου καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Αἰθιοπίᾳ πόλις Νῦσα Διοδ. Σικ. γ', 70. κατ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε', 1. ὠνομάσθη οὕτως, ἡ ἐν Ἰνδίᾳ Νῦσα.

Νῦσα, ἡ, ποιητ. Νύσηι, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται διάφοροι πόλεις καὶ ὄρη ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλατρεύετο ὁ Διόνυσος. — 1) Ὄρος τῆς Θρᾴκης, κατ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Ζ, 133 τὸ Νυσήιον ὄρος. — 2) Ὄρος τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Σερβωνίδα λίμνην· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1213. Ἀπολλόδ. α', 6, 3. — 3) Ὄρος τῆς Ἀραβίας, Ὅμ. Ἴλ. Βακχ. χς', η', τηλοῦ Φοινίκης· καὶ Εὐρ. Βάκχ. 521. — 4) Ἕτερον ὄρος τῆς Ἰνδίας, παρ' Εὐρ. Κυκλ. 68. ἄλλως Μηρὸς καλούμενον, — 5) Πόλις τῆς Αἰθιοπίας κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Διόνυσος ἀνετράφη πρῶτον. Ἡρόδ. 2, 146. — 6) Χωρίον τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, περὶ τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ὀρίστου οἶνος· Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 235. — 8) Πόλις τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Μεσσωγίδος Στράβ. Ὅμ. Τμν. Δημ. δ', 17. Νῦσα τῆς Ἀσίας, Ἀπολλόδ. γ', 4, 3. — 9) Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Μηροῦ εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βακχος ἐσύστησεν ἰδίαν ἀποικίαν καλέσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Νύσης καὶ ὅπου μετὰ ταῦτα ἑλὼν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διέτριψεν ἐν αὐτῇ μετὰ τοῦ στρατεύματός του δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας δοθεὶς εἰς παντὸς εἴδους εὐφροσύνας καὶ τερψεις μιμούμενος τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα τῶν ὀργιαζο-

των· Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε΄. — ὅθεν Νυσαῖοι, οἱ κάτοικ. (Νύση, ῠ, Ὁμ. Νῦσα, Ἡροδτ. τὸ δὲ Νῦσα, ἐστὶ συγγεν. τῷ νῦσσα, ὅπερ δηλοῖ τὸ τέρμα τῶν διὰ τοῦ σταδίου ἀγωνιζομένων· ἀπὸ ἑνὸς σ εὕρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Χειρογ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολόδ. 563. καὶ ἐντεῦθεν ὀνομαστὶ. Νῦσα ὀρθατρ.)

Νυσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νύσης ἢ εἰς τὴν Νύσαν ἀνήκων. Ἀρρίαν. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Νύσης. — 3) = Νισαῖος, ὅπερ ὄρα.

Νυσήϊος, ία, ιον. Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὢν· τὸ Νυσήϊον ὄρος, = Νῦσα, ἀριθμ. 1. — 2) Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀνέκαθεν ἀπὸ τοῦ ἐν Θρᾴκῃ ὄρους Νύσης. Ἀριστοφ. Βατρ. 216.

Νυσηΐς, ίδος, ἡ, πληθ. Νυσηΐδες, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ Νύμφαι αἵτινες ἀνέθρεψαν πρῶτον τὸν Διόνυσον ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης, κατὰ Φερεκδ. λεῖψ. καὶ Σχολ. Ἰλ. Σ, 486. ἐκαλοῦντο αὗται καὶ Διωδωνίδες. Τζῆν. μύθ. 182. Ὀβίδ.

Νύσιος, ία, ιον (ῠ). Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὢν· τὸ Νύσιον πεδίον, Ὁμ. Τμν. Δημ. 17. — 2) = Ἰνδικός. Σοφ. Αἴ. 707.

Νῦσος, ὁ. Ὁ πρῶτον ἀναθρέψας τὸν παῖδα Διόνυσον, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη μετὰ ταῦτα τὰ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὅτε ἐξεστράτευσε εἰς τὴν Ἰνδίαν. Τζῆν. μύθ. 167.

Νυχεία, ἡ. Νύμφη τις παρὰ Θεοκρ. ιγ΄, 451.

Νῶλα, ἡ· καὶ Νώλη, Nola. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίτιμος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν Χαλκιδέων, ταυτὸν Nola· Στράβ. Πολυβ. — ὅθεν, Νωλανοί, οἱ κάτοικ.

Νώλη, ἡ, = Νῶλα ὅπερ ἴδε.

Νωμεντον, τό, Nomentum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, καταιτηθεῖσα ὑφὴ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ταρκυνίου τοῦ πρώτου, ταυτὸν Lamentana. — ὅθεν, Νωμεντανοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νωναικρίτης, ου, ὁ (ι). Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Νωνάκριος πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἰδίως ἐλατρεύετο. Τζιτζ. καὶ Λυκοφρ. 680.

Νώνακρις, ιος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Νώνακρις. Παυσ. η΄, 17.

Νώνακρις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Φενεοῦ περὶ τὴν κρήνην Στύγα, τῆς ὁποίας τὸ φαρμακερὸν ὕδωρ πίπτον κατὰ σταγόνας ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐπιφέρει μεγάλην φθορὰν διὰ τοῦ μολυσμοῦ τὸν ταυτοῦ Ναύπρια. Ἡροδτ. 6, 74. Παυσ.

Νώρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς νήσου Σαρδινίας κειμένη μεσογείως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἰβήρων, ταυτὸν Nurri. Πτολ. γ΄, 3.

Νώραξ, ακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἐρυθείας θυγατρὸς τοῦ Γηρυόνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Νώραν. Παυσ. ι΄, 17.

Νωρεία, ἡ. Μητρόπολις τῶν Ταυρίσκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πρὸ τῆς ἐποχῆς ἔτι τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου καὶ Πτολεμαίου, κατὰ Reichard ἡ νῦν Friesach, κατ' ἄλλους δέ, Neumark.

Νωρικοί, οἱ, Norici. Ἔθνος μέγα τὸ πάλαι τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ συνιστάμενοι ἐκ δύω μεγάλων λαῶν τῶν Βοίων ἢ Βοίων, Boii καὶ τῶν Ταυρίσκων, Tauriscі, ἐνεργοῦντες ἀρχαιόθεν ἐπίσημοι ἐμπόριοι ἐκ τῶν προϊόντων τῆς χώρας των, ἐξαιρέτως χρυσοῦ καὶ σιδήρου. Στράβ. ζ΄. Πτολ. β΄, 14. — ὅθεν Νωρικιος, ία, ιον, τῶν Νωρικῶν ἢ εἰς τοὺς Νωρικοὺς ἀνήκων. Διον. Περ. 321.

Νωρικόν, τό, Norіcum. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς μεσημβρινῆς Γερμανίας συνορεύουσα δυτικῶς μὲ τὸν Λῖνον ποταμόν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαῦον καὶ τὰς Ἄλπεις, ἀνατολικῶς μὲ τὸ ὄρος Κέτιον ἢ Καλεμβέργ διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὸν μέγαν ποταμὸν Δούναβιν. Πτολ. β΄, 14. Δι. Κασ. 54. περιελάμβανε δὲ ἡ χώρα αὕτη ἅπασαν τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, ἐν μέρει τῆς Βαυαρίας, τὴν χώραν τοῦ Τυρόλου καὶ τὸ Σαλτζβοῦργον, σχηματίζουσα ἀνέκαθεν ἓν ἴδιον βασίλειον διοικούμενον ὑπὸ ἐγχωρίων ἡγεμόνων ἕως οὗ ἀπεκατεστάθη καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου. Ἡ ὀνομασία Νωρικὸν ἢ Νωρικαὶ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τῆς Νωρείας μητροπόλεως τῶν Ταυρίσκων οἵτινες ἀπετέλουν ἐν μέγα μέρος τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων· Πτολ. Στράβ. δ΄.

Ξ, ξ.

Ξάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 356.

Ξάνθης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μάρδων, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 990.

Ξανθίας, ου, ὁ (ῐ). Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 541. Νεφ. 1477. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης. Πλάτ. Μεν.

Ξανθίδιον, τό· Ὑποκορτ. κύρ. Ὀνομ. τοῦ Ξανθίας. Ἀριστοφ. Βατρ. 582.

Ξανθικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀναβ.

Ξάνθιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Τρωικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, σχηματίζοντες ἓν μέρος τῶν αὐτόθι Δώριων νομάδων. Στράβ.

Ξανθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δώρου καὶ γυνὴ τοῦ Πλευρῶνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα καὶ Λαοφῶντα. Ἀπολόδ. α΄, 7. 7. — 2) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ. Ξενοφ.

Ξάνθιππος, ὁ. Τίτος τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ἀπολόδ. α΄, 8, 5. — 2) Τίτος τοῦ Ἀρίφρονος καὶ πατὴρ τοῦ μεγάλου Περικλέους, πρωτεύσας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μυκάλῃ καὶ ἐγκαλέσας πρῶτος τὸν Μιλτιάδην ἐπ' ἐκκλησίας διὰ τὴν κατὰ τῆς νήσου Πάρου ἀτυχῆ ἐπιχείρησίν του. Ἡροδτ. 6, 136. Θουκ. — 3) ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Περικλέους, περιβόητος διὰ τὸν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ ἀκαλλίωστον βίον, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λοιμοῦ ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Μενεξ. σελ. 94. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε΄, 16. — 4) Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων μ' ἓν σῶμα Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονιακοῦ πολέμου, ἠλευθέρωσε τὴν Καρχηδόνα ἀπὸ τὴν ἀπαπειλουμένην ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παντελῆ καταστροφήν, νικήσας κατὰ κράτος τὴν Ῥωμαϊκὴν δύναμιν καὶ αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ῥήγουλον· ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸν ψόγον τῶν Καρχηδονίων, ἐπέστρεψεν εἰς λέγεται μετὰ κινδύνου εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Πολυβ.

Ξανθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὁμόλιππον. Ἀπολόδ. β΄, 7, 8.

Ξάνθος, ὁ. Τίτος τοῦ Τριόπου βασιλεύς τῆς Τροιζῆνος, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν κατώκησεν ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου καλέσας αὐτὴν ἔκτοτε Πελασγίαν. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 41. Διοδ. Σικ. ε΄, 82. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐστήσαντο οἱ Θηβαῖοι τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἀθανάτων ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους ἔλαβον δῶρον ὁ πατήρ αὐτοῦ Πηλεὺς παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 149. Ἀπολόδ. γ΄, 13, 5. — 4) Εἷς τῶν τεσσάρων ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 125. — 5) Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴν περίφημον ἑταίραν Ῥοδώπην εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡροδτ. 2, 135. Γενν. εω. — 6) Ἀρχαιότατος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας πρὸ τοῦ Στησιχόρου. Ἀθην. ιβ΄. — 7) Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, ἀναφερόμενος ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως ἐν τῇ Ῥωμ. Ἀρχ. α΄, 28. κατὰ Σουϊδ. ἐγεννήθη εἰς τοὺς Σάρδεις καὶ συνέγραψε Λυδιακῶν τέσσαρα βιβλία. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 159. VI, 550.

Ξάνθος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τροίας, οὕτως καλούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων Σκάμανδρος, ὅπερ ὄρα. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον Σίρβις καλούμενος, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ξάνθιον πεδίον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 877. Ἡροδτ. 4, 176. ταυτὸν Ἑκατομνίδης. — 3) Σάνθος, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπό τινος Ξάνθου Κρητὸς ἢ Αἰγυπτίου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος· ταυτὸν Ἑκατομνίδη. Ἡροδτ. 1, 176. — ὅθεν, Ξάνθιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Ξανθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Τζῆν.

Ξεναγόρης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ξεναγόρας. Πολίτης τις ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου Σατράπης τῆς Κιλικίας. Ἡροδτ.

Ξενοφόφων, ποιητικ. ἀντὶ Ξενοφῶν.

Ξεναγόρας, ου, ὁ. Ῥόδιός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του εὐσωμίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ΄, 26.

Ξενάρης, ους, ὁ (ᾰ) ὁ Κνίδιος Λακεδαιμόνιος, Θουκ. ε΄, 51. κατὰ Heilmann, υἱὸς τοῦ Κνίδιος ἐκ Λακεδαιμονίου, κατ' ἄλλους ἄνευ τοῦ Κνίδιος, παρβλ. κεφ. 36 καὶ 37.

Ξενάρκης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης· ὅθεν Ξενάρκειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ξενάρκους ἢ ἐκ τοῦ Ξενάρκους ὤν. Παθ. Πάν. 8, 26.

Ξέναρχος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Σώφρονος, ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐν τῇ τοῦ Ἐρτέλου καὶ Γροτίου συλλογῇ. Λάσκ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 505.

Ξενέα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας τινός, ἐρασμίας τοῦ Δάφνιδος. Θεοκρ. Eid. ζ, 73. ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστον κυρ. Ὄνομ.

Ξενιάδης, ου, ὁ (νυν-). Πλούσιός τις Κορίνθιος, ὅστις ἀγοράσας τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον Διογένην ἀφῆκεν αὐτὸν πάλιν ἐλεύθερον ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ τὴν διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ του· Διογ. Λαερ. — 2) Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, 674.

Ξενίας, ου, ὁ (νυν-). Ἀρκὰς, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἀνάβ. α΄, 1. — 2) Πλούσιός τις πολίτης ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ.

Ξένιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῆς φιλοξενίας, παρὰ Ῥωμ. Hospitalis καλουμένου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα εὑρίσκετο ἐν τῇ

Σπάρτῃ ἐν ἀγάλμα αὐτοῦ πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου ἐγίνοντο τὰ κοινὰ συσσίτια. Παυσ. γ', 11.

Ξεύδαμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Κνωσσίας. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, γράψας κατά τινας Παιάνας, κατ' ἄλλους δὲ Ὑπορχήματα. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ.

Ξενοδίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Συλέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτῆς, διότι ἐβίαζεν ὅλους τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἐμπέλους της. Ἀπολδρ. β', 6, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 3) Γυνή τις ἐκ Τροίας, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῆς Κλυμένης, Κρεούσης καὶ ἄλλων Τρῳάδων. Παυσ. Φωκ. 26.

Ξενοκλεία, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐβίασε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ὅτε οὗτος εἶχε φονεύσει τὸν Ἴφιτον. Παυσ. Φωκ. 13.

Ξενοκλείδης, ου, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων. Θουκ. α', 46. — 2) Ἕλλην ποιητής. Δημοσθ.

Ξενοκλῆς, κατὰ συναλ. Ξενοκλῆς. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξεν. — 2) Ποιητὴς τραγικὸς Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις δραματικοὺς ἀγῶνας τῇ 91 Ὀλυμπ. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. β', 8. — 3) Τίὸς τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος ὀλίγου λόγου ἄξιος, πολλάκις χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Βατρχ. 86. Θεσμ. 175.

Ξενοκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων φιλοσόφων ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν τὸν 25 ὁλοκλήρους χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφήσας διάδοχον τὸν Πολέμωνα. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 19. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 291. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Πυθ. 6, 6. — 3) Ἰατρὸς Ἀφροδησιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ τῆς ἐκ τῶν ὄνειρων ὠφελείας. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 192.

Ξενοκρίτη, ἡ (ῐ). Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Πλουτάρχ.

Ξενόκριτος, ὁ. Λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Στησιχόρου, ὁ ἐπινοήσας τὴν Λόκριον ἁρμονίαν. Διογ. Λαέρτ. Πλούταρχ.

Ξένος Ἰατρός, ὁ, = Τόξαρις, ὅπερ ὄρα Λουκ. Σκύθ.

Ξενοφάνης, ους, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Λαμάχου. Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἕλλην Κολοφώνιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Ἐλέαν, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν περίφημον Ἐλεατικὴν σχολήν, χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 100 χρόνων, γράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας εἰς ἐμμέτρον φράσιν. Πλάτ. Στράβων.

Ξενοφαντίδας, ου, ὁ (ῐ). Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η', 55.

Ξενοφαντος, ὁ. Ποιητὴς διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερωνύμου. Ἀριστφ. Νεφ. 346.

Ξενόφιλος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς καὶ μουσικὸς ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Θράκης, σύγχρονος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, ζήσας 105 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 18.

Ξενόφρων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φαιδίμου Ἀθηναῖος. Δημοσθ.

Ξενοφῶν, ῶντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν ᾠ' Ὀλυμπ. Ὠδ. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκδ. β', 70. — 3) Τίὸς τοῦ Γρύλλου, περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος καὶ ἱστοριογράφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν τρίτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπ. καὶ ἐκ νεαρᾶς τὴν ἡλικίας μαθητεύσας πλησίον τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως. Κατὰ παρακίνησιν τοῦ φίλου αὐτοῦ Προξένου τοῦ Θηβαίου ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἠκολούθησε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὸν νεώτερον Κῦρον εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, ἀπ' ὅπου μετὰ τὸν ἐν Κουναξᾷ θάνατον τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ τὸν ἀπάνθρωπον φόνον τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν διὰ τῆς πανουργίας τοῦ Τισσαφέρνους, ἠδυνήθη ὁ Ξενοφῶν μόνος διὰ τῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς φρονήσεως του νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς δέκα χιλιάδας Ἕλληνας εἰς τὰς πατρίδας των, αἰτιταττόμενος ἀφίποτε εἰς τοὺς παντοχόθεν προσβάλλοντας βαρβάρους ἐχθροὺς καὶ ὑπερισχύων πάντα κίνδυνον καὶ ἐμπόδιον, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἐν μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας πλουσίων λαφύρων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀγοράσας ἐν κτῆμα πλησίον τῆς Σκυλλοῦντος ἐν Ἠλίδι, ὅτε οἱ συμπολῖται του ἐξώρισαν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς πρὸς τὴν Σπάρτην ἐκδουλεύσεις του, διῆγεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, ἀπ' ὅπου μετὰ ταῦτα ἀναγκασθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς Κόρινθον, ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, γεννήσας πρότερον ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱοὺς τὸν Γρύλλον καὶ Διόδωρον. Εἰς τὰ διασωθέντα συγγράμματα τοῦ ἐξόχου τούτου πολιτικοῦ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀρχαιότητος διαπρέπει παντοχοῦ ἡ ἰδέα καὶ τ' ἀξιώματα μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας, ἡ ἀληθὴς καὶ πιστὴ παράστασις τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς του μεταβολῶν καὶ ὁ εὐγενὴς σκοπὸς τῆς ὠφελείας διὰ σταθερῶν κανόνων καὶ καταλλήλων τῆς ἀρετῆς παραδειγμάτων. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 2. — 4) Ξενοφῶν ὁ Ἐφέσιος, ἀγνώστου ἐποχῆς συγγραφεύς, γράψας μίαν μυθιστοριαν τὰ κατ' Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην εἰς πέντε βιβλία.

Ξέρξων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβῶν. Θουκ. ζ', 19. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται βιβλία τινὰ ἐπιγραφόμ. Ἰταλικὰ καὶ Κρητικά, παρὰ Στεφ. Βυζ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 505.

Ξένυλλα, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικὸς, παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 631.

Ξέρξης, ου, ὁ. Τίὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ τῆς Ἀτόσσης, βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατὰ 486–465 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος ἐπεχείρησε τὴν δευτέραν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν μ' ἓν στράτευμα ἐκ 1,800,000 Περσῶν καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας καὶ μὲ μίαν θαλάσσιον δύναμιν 1,200 πλοίων, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον διὰ μιᾶς γεφύρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας διεβίβασεν ὅλα τὰ διὰ ξηρᾶς στρατεύματά του ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ κατασκάψας τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος πρὸς ἀσφαλῆ διάπλουν τοῦ στόλου του. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος παντελὴς ἧττα τῆς θαλασσίου δυνάμεως τῶν Περσῶν ἠνάγκασε τὸν μέγαν τοῦτον βασιλέα νὰ ζητήσῃ τὴν σωτηρίαν του διὰ τῆς φυγῆς του ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἀφήσας αὐτόθι τὸν στρατηγὸν Μαρδόνιον μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου· ἴδε Μαρδόνιος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ Σοῦσα καὶ δοθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς παντὸς εἴδους Ἀσιατικὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειαν, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἀρταβάνου ἡγεμόνος τῶν βασιλικῶν δορυφόρων, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Περσίας εἰς τὸν τρίτον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην τὸν Μακρόχειρα. Ἡρόδ. Θουκυδ. — 2) Τίὸς Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τὸ 425 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ. (Ξέρξης ὀηλοῖ καθ' Ἡρόδ. 6, 98 Ἀρήϊος ἢ τοὺς πολεμικούς.)

Ξιφωνία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἀφ' ἧς ἀκρωτήριον τῆς Ξιφωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τῶν Μεγάρων μὲ λιμένα ἐν ταύτῳ· τανῦν Capo de St. Croce. Στράβ. ς'. Σκύλ.

Ξόις, ἰος, ἡ, Ἀττικ. Ξάϊν. Πόλις τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, τανῦν Μεχαλλέτελ Κεβύρ. Στράβ. — ὅθεν, Ξοΐτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ξοῦθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρτηΐδος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. Εὐριπ. Ἰων 63. Ἀπολδρ. α', 7, 2. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

Ξυλόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Πτολμ.

Ξυνία, ἡ (-υυ) Πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Τπάτων ὄθεν, Ξυνιεύς, ἀδος, ἡ (-υυ). Λίμνη τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Ξυνοίκια, τά, = Συνοίκια. Ἑορτή, πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς συνοικήσεως τῶν πρότερον κατὰ κώμας καὶ χωρὶς ζώντων λαῶν τῆς Ἀττικῆς. Θουκ. β', 15.

Ξυπέτη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. — ὅθεν, Ξυπετεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ξυπέτης ὤν. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Ο.

Ὀᾶ, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἡσύχ. — ὅθεν Ὀαθεν, ἐκ τῆς Ὀας, καὶ Ὀαεύς, εως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ὀας ὤν. Διάφορος τούτου ἐστὶ τὸ Ὀή, ὅπερ ὄρα.

Ὀάνες, εἰ. Λαὸς τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, κατοικοῦντες μαστοειδεῖς. Πτελεμ.

Ὄαξος, ἡ (Ἄξος, παρ' Ἡροδ. καὶ Οἴαξος, Ἀπολ. Ῥόδ.). Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀάξου υἱοῦ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος. Στέφ. Βυζ — ὅθεν, Ὀάξιος, ὁ κάτοικος.

Ὄαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδ. 4, 123.

Ὄασις, ιος, ὁ, κυρ. Αἰγυπτιακὴ λέξις, Ὄασις, εως, παρὰ Στράβ. Οὕτως ἐκαλοῦντο μέρη τινὰ εὔφορα μεταξὺ τῶν ἐν Λιβύῃ μεγάλων Σύρτεων, κείμενα περὶ τὴν μεσαίαν Αἴγυπτον ὀπίσθεν τῶν Λιβυκῶν ὀρέων καὶ παράγοντα διάφορα εἴδη καρπῶν, γενήματα καὶ οἶνον. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχον τρεῖς Ὄασεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγάλη Ὄασις λεγομένη ἀναφέρεται μόνη παρ' Ἡροδτ. 3, 36, τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς οὗτος καλεῖ πόλιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακάρων νῆσοι, ἀπέχουσαν ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδὸν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν· ἡ δευτέρα Ὄασις τοῦ Στράβωνος ἔκειτο περὶ τὴν Μαρίδα λίμνην, καὶ ἡ τρίτη, ἥτις καὶ Ὄασις ἡ μικρὰ ἐλέγετο εὑρίσκετο περὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος Διός· τανῦν Ἐλ-Βάχ.

Ο'βάνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀστυρίας. Πτολεμ. ϛ', 1.

Ο'βριγενεῖς, οἱ. Οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Βισσελλίγιος ἐν Ἡροδ. 3, 90. ἀντὶ Τγεννέων, κατὰ τὴν παρὰ Πλιν. V, 32 ἀναφερομένην Ὀβριγηνὴν χώραν τῆς Λυκαονίας.

Ο'βόκα, ἡ. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἱέρνης (Ἰρλανδίας), ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ταυτὸν Boyne. Πτολ. β', 2.

Ο'βούλκων, ωνος, ὁ, Obulco. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ταυτὸν Porcuna. Στράβ. — ὄθεν, Ὀβολκωνίτης, ου (ι), ὁ κάτοικος, Στέφ. Βυζ.

Ο'βριάρεως, ὁ, = Βριάρεως, ὅπερ ὄρα. Ἡσιόδ. Θεογ. 617, 734. Διονόρφ.

Ο'βρίμος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Τγῖν. μύθ. 170.

Ο'γκα, ἡ, καὶ Ὄγγα. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ὑπὸ τεκμηρίων εὑρίσκετο εἰς βωμὸς αὐτῆς ἐν Θήβαις καὶ ἀπὸ τοῦ ὁμοίου ὠνομάσθη μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ταύτης Ὀγκαῖαι πύλαι· κατὰ Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 1083. καὶ Στέφ. Βυζ. ὑπῆρχε τοῦτο Φοινικικὸν ὄνομα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπό τινος ἐν Βοιωτίᾳ κώμης Ὀγκαὶ καλουμένη. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 168, 489. Ὄγγα. Παυσ.

Ο'γκαῖος, ἴδος, ἡ. Τῆς Ὄγκας ἡ εἰς τὴν Ὄγκαν ἀνήκων, αἱ Ο'γκαΐδες πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, κειμένη νοτιοανατολικῶς καὶ φέρουσα πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ἀπολλ. γ', 5, 6. Πύλαι Ὀγκαΐδες Ἀθάνας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 793. κατὰ Schutz ἢ παρ' Εὐριπ. Φοιν. 1124. Ὠγυγία πύλη λεγομένη.

Ο'γκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ὄγκας ἢ εἰς τὴν Ὄγκαν ἀνήκων, καὶ ἡ Ὀγκαία, = Ὄγκα. Στέφ. Βυζ.

Ο'γκιον, τὸ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνρίσκετο ἐν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος Ὀγκου καλουμένου. Παυσ. Ἀρκαδ.

Ο'γκος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς Ἀρκαδίας, κληθέντος ἀπ' αὐτοῦ Ὄγκιον, τρέφων ἐνταῦθα ὡραίους ἵππους, μεταξὺ τῶν ὁποίων φυγοῦσα ἡ Δήμητρα, διωλομένη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον, ἐγέννησε μετὰ ταῦτα τὸν Ἀρίονα. Παυσαν. η', 25.

Ο'γμιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἡρακλέους παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Γάλλοις. Λουκ. Ἡρόδ. 1.

Ο'γχησμός, ὁ. Λιμὴν τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἀπέναντι τῆς νήσου Κερκύρας. Στράβ.

Ο'γχήστια, τὰ. Ἑορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀγχηστίου Ποσειδῶνος. Παυσαν. Βοιωτ.

Ο'γχήστιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ὀγχηστὸν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. 5, 26.

Ο'γχηστός, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστὸν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Παυσ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 506. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγρίου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐφόνευσε τὸν Οἰνέα. Ἀπολλόδ. α', 8, 5.

Ο'γχηστός, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπίσημος τὸ παλαιόν, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἐχθὲς τῆς Κωπαΐδος λίμνης μὲ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν καὶ ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρος Ἀγλαὸν ἄλσος καλεῖ, Ἰλ. Β, 506· ταυτὸν Μοναστηρίοις Μαζαράκι λεγόμενον. Ἀπολ. Ῥόδ. Στράβ. — ὄθεν Ὀγχηστόν δε, εἰς τὴν Ὀγχηστόν. Ὅμ. καὶ Ὀγχήστιος, ία, ιον. Τῆς Ὀγχηστοῦ ἢ ἐκ τῆς Ὀγχηστοῦ ὤν. Πίνδ. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Βοιβίδα λίμνην.

Ο'δησσός, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οὖσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀσίᾳ Μιλησίων. Στράβ. — ὄθεν, Ὀδήσσιος, ὁ κάτοικος.

Ο'δίος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων ἐν Βιθυνίᾳ, ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 856. Ε, 39.

Ο'δοιδόκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀποῦντος, γεννήσας ἐκ τῆς Λαοδάμης τὸν Ὀϊλέα καὶ Καλλίαρον. Εὐστάθ. εἰς Ὅμ. Β, 531.

Ο'δομαντική· ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θράκης. Πτολ.

Ο'δομαντίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ο'δόμαντοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν περὶ τὸ Παγγαῖον ὄρος ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Ὀδομαντικῆς χώρας. Ἡρόδ. 5, 16. Θουκ. καὶ Ὀδόμαντης, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 456.

Ο'δρύσαι, οἱ, ἐνικ. Ὀδρύσης. ου (υ). Εἷς τῶν ἰσχυροτέρων καὶ μεγαλητέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Θράκης, κατοικούντες περὶ τὸν Ἕβρον ποταμὸν καὶ σχηματίζοντες τὸ πάλαι ἴδιον βασιλειον.

Ο'δρυσίς, ίδος, ἡ (-υυ). Τῶν Ὀδρυσῶν ἡ εἰς τοὺς Ὀδρύσας ἀνήκων· ἡ Ὀδρυσὶς γῆ, = Θρᾴκη. Ἀπολλ. — 2) Ἡ κατοικος τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσσῶν. Παυσ.

Ο'δυσεύς, ἐπικ. ἀντὶ Ὀδυσσεύς. Ὅμ. καὶ Ὀδυτεύς, Αἰολικ. Γενικ. ἀντὶ Ὀδυσσέως. Ὅμρ. Ὀδσ. Ω, 397.

Ο'δυσήϊος, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀδύσσειος. Ὅμ.

Ο'δύσσεια, ἡ· κυρ. ἐηλκ. τοῦ Ὀδύσσειος. — 2) προσωπικ. ποίησις. Οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, διὰ τοῦ ὁποίου περιγράφει ὁ ποιητὴς οὗτος τὰ συμβάντα καὶ τὰς τύχας τοῦ ἥρωος Ὀδυσσέως, ἀφ' ὅτου μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον εἰς διαφόρους χώρας τῆς Οἰκουμένης, παθὼν πολλὰ δεινὰ καὶ χάσας ὅλους αὐτοῦ τοὺς ἑταίρους· τελευταίον τὴν εἰς Ἰθάκην ἔλευσιν καὶ ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς πιστῆς συζύγου του Πηνελόπης καὶ τὸν φόνον τῶν μνηστήρων αὐτῆς. Ἡρόδτ. — 3) Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Στράβ.

Ο'δύσσειος, εία, ειον, καὶ Ὀδύσσειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ὀδυσσέως ἢ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ἀνήκων.

Ο'δυσσεύς, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Ulysses καὶ Ulixes. Τίὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἀπόγονος τοῦ Κεφάλου, κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Σισύφου. Τζέτζ. εἰς Λυκφ. 344. βασιλεύων πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ ἔτι πολέμου εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην καὶ Δουλίχιον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα διὰ συντεχνίας τοῦ Τυνδάρεω τὴν σοφὴν Πηνελόπην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τηλέμαχον. Ὅμ. Ὀδ. Β, 234. Βιασθεὶς δὲ καὶ οὗτος νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔφερεν αὐτὸν εἰς ἑωδεκα πλοῖα τοὺς κατοίκους τῆς Ἰθάκης καὶ ἄλλων πλησιοχώρων νήσων, δεξὰς πολλὴν φρόνησιν καὶ ἐμπειρίαν εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις τῶν Ἑλλήνων, ἀγαπώμενος πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς καὶ θαυμαστῶς ἐξαιρέτως διὰ τὰς πολυειδεῖς αὐτοῦ ῥαδιουργίας καὶ πολύτροπον ἦθός του· ἀκολούθως κρυφθεὶς ἐντὸς τοῦ Δουρείου Ἵππου, εἰσέβαλε πρῶτος μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δηϊφόβου ἐν Τροίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης, ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἰθάκην μὲ τοὺς λοιπούς στρατιώτας καὶ συντρόφους των, ἐπεριπλανήθη δέκα ὁλοκλήρους χρόνους εἰς ἀλλοδαπὰς χώρας, ναυαγήσας πολλάκις καὶ ἐκτεθεὶς εἰς τοὺς φοβερωτέρους κινδύνους, φερόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων πότε εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυκλώπων, πότε εἰς τὴν χώραν τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, πότε εἰς τὴν τῆς Καλυψοῦς, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέμεινε πολλῶν χρόνων καὶ πότε ἀλλαχοῦ, καταβὰς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἅιδην διὰ νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ μάντεως Τειρεσίου περὶ τῆς μελλούσης τύχης του, ἕως οὗ ἐπιστρέψας τελευταῖον εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐπαρρησιάσθη ὡς ἄγνωστος ἐπαίτης εἰς τὴν Πηνελόπην, ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς μνηστῆρας αὐτῆς καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ χρόνον τινὰ αὐτόθι, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τηλεγόνου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κίρκης. Ὅμ. Ὀδ. Σχολ. Ὀδ. Α, 133. — παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς εὑρηται πολλάκις διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου καὶ Ὀδυσεύς γραφόμ. — Αἰολικ. Γενικ. Ὀδυσεῦς, ὅπερ ὄρα. Αἰτιατ. Ὀδυσῆ ἀντὶ Ὀδυσσῆα, Ὅμρ. Ὀδσ. Τ, 136. καὶ Ὀδυσσῆ. Πίνδ. Εὐριπ.

Ο'ζόλαι, οἱ. Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν τῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς δυσώδους ἀποφορᾶς μιᾶς αὐτόθι ἀνυρισκομένης λίμνης. Στράβ.

Ο'ή, ἡ, καὶ Οἰή. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Οἰήθεν, ἐκ τῆς Οἰῆς, Δημ. καὶ Οἰᾶτις, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν δῆμον Οἰὴν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Οἰῆς οὖσα. Σοφ.

Ο'ῆρηΐς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Μελιτέα, πρότερον δὲ ἐγέννησεν αὐτὴ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φάγρον. Ἀντ. Λιβ. 13.

Ο'ῆρυάδης, ου, ὁ (-υυ-). Σπαρτιάτης, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀργείων μάχην ὑπὲρ τῆς πόλεως Θυρέας ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, ὅτε διὰ κοινῆς ἑκατέρωθεν ἐκλογῆς μονομαχήσαντες τριακόσιοι Ἀργεῖοι μετὰ τοσούτων Λακεδαιμονίων, μὲ τὸ νὰ ἐσώθησαν μόνοι δύο ἐκ τῶν Ἀργείων, οὗτινες καὶ ἔσπευσαν νὰ κοινοποιήσωσι τὴν νίκην των εἰς τὸ Ἄργος, ὁ Ὀῆρυάδης βαρέως πληγωμένος, ὑψώσε τὸ τρόπαιον γράψας μὲ τὸ ἴδιον αἷμά του τὴν νίκην τῶν συμπολιτῶν του, διὰ τῆς ὁποίας ταύτης γενναίας πράξεως ἔγιναν οἱ Λακεδαιμόνιοι κύριοι τῆς διαμαχομένης πόλεως. Ἡρόδτ. 1, 82.

Ο'ῆρυνεύς, ῆος, ὁ. Ἐκ Καβήσου σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 363.

Ο'ῆρυς, υος, ἡ. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, φερόμενον ἐκ τοῦ Πηλίου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Φθιώτιδος χώρας ἕως τοῦ Ποσειδίου ἀκρωτηρίου, ταυτὸν Δελάκα. Ἡσιόδ. Θεογ. 632. Ἡρόδτ. 7, 129. Στράβ.

Ο'ίαγρος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν περίφημον μουσικὸν Ὀρφέα, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν οὗτος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. Ἀπολλ. α', 3, 2. Ὀρφ. Ἀργ. 73. Τγῖν. μύθ. 165. — ὄθεν, Οἰαγρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Οἰάγρου ἢ ἐκ τοῦ Οἰάγρου οὖσαι αἱ Οἰαγρίδες, προπωπικ. κοῦραι, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ὀρφέως ἢ αἱ Μοῦσαι. Μοσχ. γ', 37. — 2) Περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀριστοφ. Σοφ. 599.

Ο'ίανθεια, ἡ, = Οἰάνθη, ὅπερ ἴδε.

Ο'ιάνθη, καὶ Οἰάνθεια, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου ταυτὸν Γαλαξίδι. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Οἰανθεῖς, εἰ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Ο'ίαξ, αχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου. Εὐριπ. Ὀρ. 432. Ἀπολλόδ. γ', 2.

Ο'ίαξις, ίδος, ἡ. Τοῦ Ὀάξου ἢ εἰς τὴν πόλιν Ὄαξον ἐν Κρήτῃ ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. ἴδε Ὀαξος.

Ο'ίβαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους ἢ ὀρθτρ. τοῦ Ηυακάρτα βασιλέως τῆς Σπάρτης, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Βατείας τὸν Τυνδάρεων, Ἱππο-

κόωτα καὶ Ἰκάριον, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχε γυνὴ τοῦ Οἰβάλου ἡ Γοργοφόνη θυγάτηρ τοῦ Περτέως. Ἀπολδ. γ', 10, 4. Παυσ. Λακ. 1.

Οἰβάρης, ους, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιπροκόμος τοῦ βασιλέως Δαρείου. Ἡρόδτ. 3, 83. Αἰσχύλ. Περσ. 980. — 2) Σατράπης τῆς Δατκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνία. Ἡρόδτ. 6, 33

Οἰβωτός, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνέως ἐκ Δύμης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ὅστις ἐνίκησε πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῶν λοιπῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγωνισθέντων Ἀχαιῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ συμπολῖται του ἐν ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν ἀξίας τιμὰς τῆς πράξεώς του, ὁ Οἰβωτὸς κατηράσθη αὐτούς, ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν ἀξιωθῇ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀριστείου εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, ἕως οὗ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐγείραντες εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἕνα ἀνδριάντα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του, ἄρχισαν αὖθις ν' ἀριστεύωσι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἀχαιῶν. Παυσ. Ἀχαϊκ. γ. ἡ νίκη τοῦ Οἰβώτου συνέβη κατὰ τὴν ἕκτην Ὀλυμπ. ἡ δὲ ὕψωσις τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστήν. Παυσ. Ἠλ. 3.

Οἰδιπόδᾱ, Δωρικ. ἀντὶ Οἰδίποδος. Πίνδ Πυθ. 4, 463. παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς εὑρηται ἡ Αἰτιατ. Οἰδιπόδαν ἐκ τοῦ Δωρικ. τύπ. Οἰδιπόδας ἀντὶ Οἰδιπόδην. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 754.

Οἰδιπόδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Οἰδίποους, ἐξ οὗ ἑπικ. Γενικ. Οἰδιπόδαο. Ὅμρ. Ἰλ. Ψ, 678. Ἡσ. καὶ Οἰδιπόδεω Ἡρόδτ. 4, 149. ἡ Ὀνομ. εὑρηται ἐν τῷ Ἀνθολ.

Οἰδίπος, ποιητικ. ἀντὶ Οἰδίπους, Γενικ. Οἰδίπου, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 205. ἡ Ὀνομαστ. εὑρηται παρ' Ἀλκαίῳ Μεσσ. κα', Ἀνθλ.

Οἰδίπους, οδος, ὁ, Oedipus. Τίὸς τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης ἢ ἄλλως Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του κατὰ διαταγὴν ἑνὸς χρησμοῦ θέλων νὰ ἀφανίσῃ, παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις λαβὼν αὐτὸν καὶ τρυπήσας τοὺς πόδας του, ἐκρέμασεν ἀπό τινος αὐτόθι δένδρου· εὑρὼν δὲ αὐτὸν ἕτερος ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, ἤνεγκε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος τούτου Περίβοιαν, ἥτις ἀνέθρεψεν αὐτὸν ὡς ἴδιόν της τέκνον ἐν τῇ αὐλῇ της, ὅθεν καὶ ὠνομάσθη Οἰδίπους διὰ τὸ ἐκ τῆς προτέρας πληγῆς προξενηθὲν οἴδημα τῶν ποδῶν του. Ἀπολδ. γ', 5, 7. Θέλων δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Οἰδίπους νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ γένησιν, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Πυθίαν περὶ τοῦ γνησίου πατρός του, ἥτις ἐπέταξεν εἰς αὐτὸν νὰ φυλάττηται καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ μεταβῇ ποτὲ εἰς τὴν πατρίδα του· ἐν ᾧ δὲ ἔμελλε νὰ διέλθῃ διὰ τῶν Θηβῶν ἀπαντήσας τὸν ἄγνωστον πατέρα του Λάϊον εἰς ἓν στενωπὸν μέρος τῆς Φωκίδος, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀγνοίας (ἴδε Λαΐος), ἐκεῖθεν φθάσας εἰς τὰς Θήβας καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβεν ὡς ἆθλον τὸν χηρεύοντα θρόνον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Ἰοκάστην εἰς γυναῖκα (ἴδε Σφίγξ), ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην, τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. Ἀπολδ. γ', 5, 8. Μαθὼν δὲ ἀκολούθως διὰ τοῦ μαντείου τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως καὶ τὴν ἀνόσιον μετὰ τῆς μητρός του συνοίκησιν, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἐξηγορεύθη ἐκ τῶν Θηβῶν καταρασθεὶς πρότερον τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ, ἡ δὲ Ἰοκάστη ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως· μὴ ὑπομείνασα τὰς φρικωδεῖς βασάνους τῆς βλεπρᾶς ἀναμνήσεως τῶν δεινῶν της. Ὁδηγούμενος ὁ Οἰδίπους ὑπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντιγόνης, ἦλθεν εἰς τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κολωνὸν πρὸς τὸ αὐτόθι ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, ὅπου μετ' ὀλίγον καὶ ἀπέθανεν. Ἀπολδ. γ', 5, 9. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 36, 578. κατ' Αἰσχύλ. ἐτάφη ὁ Οἰδίπους εἰς τὰς Θήβας, κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὸς Ἀθήνας. Παρὰ τοῖς περιγράφοις Γενικ. Οἰδίποδος, Δοτικ. Οἰδίποδι, Αἰτιατκ. Οἰδίποδα καὶ ποιητικ. Οἰδίποδα. Σοφ. Πλημ. Οἰδίποδας, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034. ὅσοι ἀνοσίως συνευρίσκονται μὲ τὰς ἰδίας αὐτῶν μητέρας.

Οἴη, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ἡρόδτ. 5, 83. — 2) Οἰή, ἡ, = Οἰή, ὅπερ ὄρα.

Οἰκιάδης, ᾱο, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Οἰκίου, ὁ Δεξαμενός. Καλλμ. Τμ. Δηλ. 102.

Οἰκλείδας, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Οἰκλείδης, Πίνδ.

Οἰκλείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰκλέους. Αἰσχλ.

Οἰκλείης, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰκλέης. Ὅμρ. Ὀδσ Ο, 244.

Οἰκλέης, συγγρμ. Οἰκλῆς, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιφάτου ἐξ Ἄργους πατρὸς τοῦ περιφήμου μάντεως Ἀμφιάραου καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίωνος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος. Ὅμρ. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 611. Ἀπολδρ. α, 9, 16. Αἰτιατκ Οἰκλῆα, ὡσαυεὶ ἐκ τοῦ Οἰκλεύς. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 243.

Οἰλεύς, έως, καὶ ῆος, ὁ (υ-υ). Τίὸς τοῦ Λεσβάκου βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, ἐστρατευσας νέος ἔτι ὢν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριόπιδα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἴαντα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 527. Ὀρφ. Ἀργ. 191. Ἀπολδρ. ἔτι δὲ, Ἰλεύς ἐν Λειφ. Ἡσιόδ 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 93.

Οἰλιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίὸς τοῦ Οἰλέως, ὁ Αἴας τῶν Λοκρῶν. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 365.

Οἶμη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1.

Οἰνεϊάδαι, αἱ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στρβ.

Οἰνείδης, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεύς. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 813. καὶ ὁ Μελέαγρος. Ἀπολ. Ῥόδ. πλημ. Οἰνεῖδαι, οἱ Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οἰνέως. Πίνδ.

Οἰνεύς, έως, ποιητκ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμοντος, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἀπολδρ. α', 8, 1. διδαχθεὶς πρῶτος παρὰ τοῦ Βάκχου τὴν οἰνοποιίαν Τὴν μύθ. 12φ. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλθαίαν θυγατέρα τοῦ Θεστίου, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Μελέαγρον, Μελάνιππον, Κλύμενον καὶ τὴν Γόργην· ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἱππονόου ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Τελῶν δὲ ὁ Οἰνεὺς ποτὲ θυσίας εἰς τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐλησμόνησε παντάπασι τὴν Ἄρτεμιν, ἥτις παροργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ, ἔπεμψε πρὸς τιμωρίαν εἰς τὴν χώραν του τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Καλυδώνιον κάπρον, εἰς τὴν θήραν τοῦ ὁποίου συνεκάλεσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μελέαγρος ὅλους τοὺς τότε ἥρωας τῶν Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 115. Ἀπολδ. — 2) Τίὸς τοῦ Παιδίτου, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς. Παυσ. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Οἰνεών, ῶνος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα Θουκ. γ', 98. — ὁ, ῆος, Οἰωνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Οἰνιάδαι, οἱ (-υυ-). Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, πρότερον Ἐρυσίκη καλουμένη ταῦτην Ἀνατολικόν. Σοφ. Τραχ. 509. Θουκ. — ὅσαν, Οἰνιάδαι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 82, 102.

Οἰνόη, ἡ. Κώμη ὀχυρὰ καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Ἡρόδτ. Θουκυδ. β', 18. Ἁρποκρ. — 2) Ἑτέρα κώμη τῆς Ἀττικῆς, κειμένη πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στράβ. Λουκ. Ἰκαρομ. 16. — 3) Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος. Θευφ. Ἑλλ. δ', 5. Στράβ. — 4) Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐξῆλθεν εἰς τὴν Θήραν τῆς χρυσοκερότου Ἐλάφου. Ἀπολδρ. α', 8, 6. Παυσ. β', 25. — Οἰνη, Στέφ. Βυζ.

Οἰνώνη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Ἀρκάδες ὅτι αὐταὶ ἀνέθρεψαν παρ' αὐτοῖς τὸν παῖδα Δία Παυσ. η', 47.

Οἰνοίη, ποιητκ. ἀντὶ Οἰνώνη. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σκίρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 623. — 2) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος. Ἀπολ. Ῥόδ. αὐτόθι.

Οἰνόμαος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἡρώων τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Στερόπης ἢ Ἀστερόπης μιᾶς τῶν Πλειάδων. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐάρετην θυγατέρα τοῦ Ἀκρισίου, ἐγέννησε τὴν περιβόητον Ἱπποδάμειαν καὶ τὸν Λεύκιππον. Θέλων δὲ ν' ἀποτρίψῃ πάντας, ὅσοι ἤρχοντο ὡς μνηστῆρες νὰ λάβωσι τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, φοβούμενος τὴν πλήρωσιν ἑνὸς χρησμοῦ, ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει φονευθῇ ἀπὸ τὸν μέλλοντα νυμφίον του, ὑπεχρέωσε ταύτην εἰς ἐκείνους, ὅς τις ἤθελε τὸν νικήσει εἰς τὴν διαγωνισμόν, ἕως οὗ μετὰ τὸν ἀπανθρωπον φόνον πολλῶν μνηστήρων, ἐλθὼν ὁ Πέλοψ καὶ ἀγωνισθεὶς μετὰ τοῦ Οἰνομάου, ἐθυννήθη διὰ τῆς πανουργίας τοῦ ἡνιόχου του Μυρτίλου νὰ νικήσῃ αὐτὸν καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, ὁ δὲ Οἰνόμαος, ὡς λέγεται ὑπό τινων, πεσὼν ἐκ τοῦ ἅρματος ἐθανατώθη. Πίνδ. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 2) Ἕλλην τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμρ. Ἰλ. Ε, 706. — 3) Ὁ Κοσωκίδης, οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης, ἀφ' ὅτου ὑπεκρίνετο τὸν Οἰνόμαον ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου. Δημ. Στέφ σελ. 288. — 4) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου δὲν ἐσώθη κἂν λεῖψανον. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 522.

Οἰνόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐποπέως, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Μέγαρον. Ὑγῖν. μύθ. 157.

Οἰνοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πίνδ. Ἰσθ 8, 45.

Οἰνοπίδης, ᾱο, ὁ (ῐ). Ὄνομα πατρωνμ. Τίὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, ὁ Ἕλειος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 707. — 2) Μαθηματικός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἐκλειπτικῆς γραμμῆς. Πλάτ. Δίλ. ποικ. Ἱστρ. κ', 7.

Οἰνοπίων, ωνος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ὅστις λαβὼν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὴν νῆσον Χίον, ἐβασίλευσεν αὐτόθι, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός του τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου. Διόδρ. Σικλ. ε', 80. Λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Μερόπην, τὴν ὁποίαν ἐβίασεν ὁ Ὠρίων. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 996. Ἀπολδρ. α', 4, 2. — 2) Ὄνομα δούλου, παρὰ Δουκ.

Οἰνοῦς, οὔντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ὃς τις ἐκβαίνων μὲ τὸν Γοργύλαν, εἰσβάλλει πλησίον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν Εὐρώταν. Πολύβ.

β', 65. — 2) Χωρίον τῆς Λακωνίας, κείμενον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ.

Οἰνοῦσσαι, αἱ, καὶ Οἰνοῦται, Παυσ. Πέντε μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι μεταξὺ Χίου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ἠπείρου· ταύτων Οἰνοῦσαι. Ἡρόδ. 1, 165. Θουκ. — ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει ἓν Πλουτ. μίαν μόνην νῆσον — 2) Τρεῖς ἕτεραι μικραὶ νῆσοι ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ. Παυσ. δ', 34.

Οἰνόφυτα, τά (οἶνος, φύω)· κατὰ Σχολιαστ. Πόλις ἢ τόπος πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀμπέλων ἐν Βοιωτίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Βοιωτῶν. Θουκυδ. α', 108. Πλάτ. Μενεξ.

Οἰνοψ, οπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λειώδους ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆ Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 144. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἥρωος τῶν Θηβῶν Ὑπερβίου. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 505.

Οἰνωᾶτις, ίδος, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰνοᾶτις. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐν τῇ Οἰνόῃ ὁ Προῖτος. Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 376. ἴδε Οἰνόη.

Οἰνώνη, ἡ Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πινδ. Ἴσθμ. 4. Ἡρόδ. 8, 46. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ποταμίου Θεοῦ Κεβρήνος καὶ γυνὴ τοῦ Πάριδος, τὸν ὁποῖον μὴ θελήσασα κατ' ἀρχὰς νὰ θεραπεύσῃ, ὅτε οὗτος ἐπληγώθη βαρέως διὰ τοῦ φαρμακεροῦ βέλους τοῦ Φιλοκτήτου καὶ μεταμεληθεῖσα, ὅτε εὗρεν αὐτὸν νεκρόν, ἐκρέμασεν ἰδιοχείρως. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. ἐγέννησε δὲ αὐτὴ ἐκ τοῦ Πάριδος, πρὸ τοῦ ἐπὶ οὗτος ν' ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, τὸν Κόρυθον. Παρθ. Ἐρωτ. 4 καὶ 34.

Οἰνωτρεῖς, οἱ, = Οἰνωτροὶ, ὅπερ ὄρα.

Οἰνωτρία, ἡ, Oenotria. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ νοτιοδυτικὴ ἄκρα τῆς Ἰταλίας διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον οἶνον, ἢ κατά τινας ἀπὸ τοῦ Οἰνώτρου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Ἰταλία. Ἡρόδ. 1, 167. Στράβ.

Οἰνωτροί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· κατῆγοντο δὲ οὗτοι ἀνεκάθεν ἐκ τῶν Πελασγῶν, ἐλθόντες περὶ τὸ 1650 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Οἰνώτρου ἐξ Ἀρκαδίας καὶ συστήσαντες ἰδίαν ἀποικίαν περὶ τὰ μεσημβρινοδυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας, ὀνομάσαντες καὶ τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Οἰνωτρίαν. Διονυσ. Ἁλικ. ὄθεν, Οἰνώτριος, ία, ιον. Τῶν Οἰνωτρῶν ἢ εἰς τοὺς Οἰνωτροὺς ἀνήκων. Στράβ.

Οἶνωτρος, ὁ. Νεώτερος υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πευκετίου εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας ἐσύστησεν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν ὀνομάσας καὶ τὴν χώραν ταύτην Οἰνωτρίαν. Παυσ. η', 3.

Οἰόβαζος, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡροδ. 4, 83

Οἰοκλῆς, ὁ. Τίτος τοῦ Ποτειδῶνος καὶ τῆς Ἀστερίης, ὃ κτίσας τὴν πόλιν Ἀσκρην ἐν Βοιωτίᾳ πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Παυσ. θ', 29.

Οἰόλυκος, ὁ. Τίος τοῦ Θόαντος ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκεν ὡς ὄν μεταξὺ τῶν λύκων, ὅτε ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς πατρίδος του. Ἡρόδ. 4, 149.

Οἶον τὸ Δεκελεικόν. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Σουίδ. — 2) Οἶον τὸ Κεραμεικόν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Στέφ. Βυζάντ.

Οἰόρπατα. Ὄνομα τῶν Ἀμαζόνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σκύθαις, ἐκ τοῦ Οἰόρ, ὅπερ ἐσήμαινε παρ' αὐτοῖς ἀνήρ καὶ πατὰ κτείνειν, ἤτοι ἀνδροκτόνοι. Ἡρόδ. 4, 110.

Οἰστρέβλης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἠτυχίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Οἴσυμη, ἡ (υ). Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Νέστου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Θασίων. Θουκ. δ', 107. Αἴσυμη, παρ' Ὁμήρου.

Οἶτα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Οἴτη.

Οἰταῖος, αία, αῖον. Τῆς Οἴτης ἢ εἰς τὴν Οἴτην ἀνήκων, τὸ Οἰταῖον κῆπος, = Οἴτη. Σοφ. Τραχ. 438. — Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἢ τῆς πόλεως Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκυδ.

Οἰταῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτω διὰ τὸν συμβάντα θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολλόδ. β', 7, 7.

Οἴτη, ἡ, Oeta. Ὑψηλὴ συνέχεια ὀρέων ἐν Θεσσαλίᾳ, χωρίζουσα τὴν χώραν ταύτην μεσημβρινῶς ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καὶ φερομένη ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐκτείνει δὲ ἐκτεινομένη νοτιοδυτικῶς ἕως τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· ταύτων Κνημαὶ τὰ. Σοφκλ. Θεοφραστ.

Οἰτόλιτος, ὁ. Ἅγαλμα, ἀδόμενον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου τοῦ Λίνου. Παυσ.

Οἰτόσυρος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρόδοτ. 4, 59.

Οἴτυλος, ὁ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη παραθαλασσίως, ταύτων Βίτυλον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 585. ἔτι δὲ, ὁ Τύλος. Στράβ. — 2) Ἀρχαῖος τις ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Δακωνίᾳ πόλις Οἴτυλον. Στέφ. Βυζ.

Οἰχαλία, ἡ (-υυ-). Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, καθ' Ὅμηρ. καθέδρα τοῦ Εὐρύτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς κατηδάφισεν, ὅτε ὁ Εὐρυτος δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Ἰόλην. Ὁμ. Ἰλ. Β, 730. καὶ 596. ἔνθα κατὰ Müll. Δωρ. I, σελ. 413. καὶ Στράβ. θ', ἀναφέρει ὁ ποιητὴς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ παλαιὰν Οἰχαλίαν. — 2) Κώμη τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας, τὴν ὁποίαν οἱ μεταγενέστ. ποιηταὶ ἀναφέρουσιν ὡς πόλιν τοῦ Εὐρύτου, καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Σοφ. Τραχ. 75. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀπολδρ. — 3) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μελανέως· κατὰ Στράβ. κληθεῖσα ὕστερον Ἀνδανία, τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος ἐκλαμβάνει ἀντὶ τῆς παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 596. ἀναφερομένης — ὄθεν, Οἰχαλιήθεν, ἐκ τῆς Οἰχαλίας, καὶ Οἰχαλιεύς, ἑως, ὁ κάτοικος τῆς Οἰχαλίας. Ὁμρ.

Οἰχόρδας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ, ταύτων Σολάττης. Πτολ. 5', 16.

Οἰωνύχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἀσώτου καὶ φαύλου διαγωγῆς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1287. ὑποκοριστικ. τοῦ

Οἰωνός, ὁ. Τίος τοῦ Λυκυμνίου ἐκ Μιδέας πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐστρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος. Πινδ. Ὀλ. 11, 86. Ἀπολδρ. β', 7, 3.

Ὀκυτίς, ίδος, ἡ, καὶ Σκύτις, Ocetis. Νῆσος Βρεττανικὴ, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἀρκτικῆς ἄκρας τῆς Σκωτίας· ταύτων South - Ronaldscha. Πτολ. δ', 30.

Ὀκρίκλος, οἱ, Ocriculum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Τίβερις ποταμός· ταύτων Otricoli. Στράβ. καὶ Ὀκρίκολα. Στέφ. Βυζ.

Ὀκταβία, ἡ, Octavia gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν τῶν Πατρικίων, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκογένειαι Βάλβοι καὶ Ῥοῦφοι. — 2) Θηλ. κύρ. ὀνομ. παρὰ Ῥωμαίοις.

Ὀκτάβιος, ὁ. Ὅμηρ. κύρ. ἐπιστήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Ὀκτομασάδης, ου, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Σκίλου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδ. 4, 80.

Ὀλβία, ἡ, καὶ Ὀλβιόπολις, ὕστερον Βορυσθενὶς καλουμένη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τύρητος ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Βορυσθένην, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τὸ παλαι καὶ ἄλλας δημοσίους οἰκοδομάς· ἴδε Βορυσθενίς. Ἡρόδ. 4, 17, 53. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ἄστακος καλουμένη. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παμφυλίας, κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο μία ἄλλη ἀποικία αὐτῶν Ἀθηνόπολις λεγομένη. Στράβ. δ', Στέφ. Βυζ. — 5) Ὀλβία πόλις. Ἐπίσημος πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, ἔχουσα προσφυέστατον λιμένα ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου. Παυσ. ι', 17. Πτολ. γ', 3. — ὄθεν, Ὀλβιοπολῖται, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 4, 18.

Ὀλβιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις. Παυσ.

Ὀλβιόπολις, ἡ, ίδε Ὀλβία.

Ὀλίατος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰβανώλιος ἡγεμόνος τῆς Μυλάσσης ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδ. 5, 37.

Ὀλιγαιθίδαι, οἱ (ῑ). Ἐπίσημος γενεὰ ἐν Κορίνθῳ, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Ὀλιγαίθου ἀρχαίου τινὸς καὶ εὐγενοῦς Κορινθίου. Πινδαρ. Ὀλ. 13, 137.

Ὀλιζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας Θεσσαλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου νοτιοδυτικῶς τῆς Μελιβοίας. Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 717.

Ὀλίσιππον, τό, Olissipo καὶ Ulyssipo. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ, ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Felicicitta Julia κληθεῖσα, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐβόλων τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ἔνθα εὑρίσκεται ἡ πόλις Λισσαβὼν τῆς Πορτογαλλίας. Πλολμ. Στέφ. Βυζ.

Ὀλκάδες, οἱ, Ἐνικ. Ὁλκάς, άδος, Olcădes. Ἔθνος μάχιμον τῆς Ταρβακωνικῆς Ἱσπανίας, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Καρτεία ἢ κατὰ Πολύβ. ἡ Ἀλβαία καὶ τοὺς ὁποίους μετὰ ταῦτα ὁ Ἀννίβας μετῴκισεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν μὲ πολλοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Ἰβηρίας. Πολύβ. γ', 13. Στέφ. Βυζ.

Ὀλμειός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἀνοὺμενος μὲ τὸν Περμησσόν, εἰσβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην. Ἡσιόδ. Θεογ. 6.

Ὄλμειαι, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ὁ Κορινθιακὸς κόλπος ἀπὸ τῆς Ἀλκυονικῆς θαλάσσης· ταύτων Καλαμασιά. Στράβ.

Ὄλμωνες, αἱ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης. Παυσ.

Ὀλονζεύς, έως, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ὀλοοσσών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Εὐρώτα ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 739. ταύτων Ἀλαστόνα.

Ὄλορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου. Ἡρόδ. 6, 39. — 2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀθηναίου ἱστοριογράφου Θουκυδίδου.

Ὄλουρος, ὁ. Φρούριον ὀρεινὸν τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῆς πόλεως Παλλήνης. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 18. — 2) — καὶ Ὄλουρις, ἡ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κει-

μένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, ἥτις καὶ Δώριον ἄλλως ἐκαλεῖτο. Στράβ.

Ὀλόφυξος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, κατοικουμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Θουκυδίδου ὑπὸ βαρβάρων λαῶν. Ἡρόδ. 7, 22. Θουκ. — ὅθεν, Ὀλοφύξιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ. Ἀριστφ. Ὄρν. 1042. κατὰ κωμικ. σημ. ἀπὸ τοῦ ὀλοφύζω.

Ὀλπαί, αἱ, καὶ Ὄλπη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ Ἀργους ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ταυτὶ Βλίχα. Θουκ. γ', 105, 187. — ὅθεν, Ὀλπαῖος, οἱ κάτοικοι.

Ὀλπαῖοι, οἱ. Κάτοικοι χώρας τινὸς ἐν Λοκρίδι. Θουκ. γ', 101.

Ὄλπις, ιος, ὁ. Ὄνομα ἁλιέως τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Ὀλυμπηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ αὐτόθι ὄρος Ὄλυμπον. Στράβ.

Ὀλυμπία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Εἰλειθυίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Ἤλιδι. Παυσ. 5', 20.

Ὀλυμπία, ἡ. Τόπος τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πολεως Πίσης, ἀπέχων 80 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπαινηγυρίζοντο οἱ περίφημοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον εὑρίσκετο ἐν ἱερῷ ἄλσος τοῦ Διὸς ἐξ ἀγρίων ἐλαιοδένδρων Ἄλτις καλουμένου ὁμοῦ μὲ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Θεοῦ τούτου, ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἥρας, ὁ Ἱππόδρομος, ἔχων 1200 ποδῶν μῆκος, ὁπισθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ λεγόμενον στάδιον, ἔχον 600 Ἑλλην. ποδῶν μῆκος. Ἡρόδ. 2, 149. Πίνδ. Ὀλ. 3, 31, 7, 12. Παυσ. ἀρκτικῶς ἔκειτο τὸ μικρὸν ὄρος Κρόνιον μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Κρόνου ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῆς Εἰλειθυίας, εἰς τοῦ ὁποίου τας ὑπωρείας εὑρίσκετο τὸ ταμεῖον, περιέχον τοὺς ἱεροὺς θησαυροὺς, ἔτι δὲ καὶ ἄλλαι κοιλαὶ οἰκοδομαὶ, εἰς τὰς ὁποίας συνήρχοντο οἱ ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀθροιζόμενοι θεαταὶ τῶν ἀγώνων τούτων. Παυσ. Στράβ. — Ἐπίθετ. Ὀλυμπία, προσυπακμ. γῆ. Ἡ εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία ἀφιερωμένη γῆ ἐν Ἤλιδι. — ὅθεν ἐπιῤῥμ. Ὀλυμπίαζιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ὀλυμπίαζε, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ Ὀλυμπίαθεν, ἐκ τῆς Ὀλυμπίας. (Ἐπιγραφ. Ὀλυμπιάσι καὶ Ὀλυμπιάσι, ἐπιῤῥήματ. λαμβανόμενοι εἰσὶν ἡμαρτμ. παρβλ. Σχολ. Ἀριστφ. Σφ. 1473. καὶ Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμτ. — Ὀλυμπιάσι, ἔστι Δοτικ. πληθ. τοῦ Ὀλυμπιάς.)

Ὀλύμπια, τά, προτυπακμ. ἱερά. Οἱ περίφημοι ἐν Ὀλυμπίᾳ πανηγυριζόμενοι ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, οἵτινες ἄλλως καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐλέγοντο, Olympia Certamina. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἀγώνων τούτων ὑπῆρχον διάφοροι γνῶμαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐπέστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ ἴδιος Ζεὺς μετὰ τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πέλοψ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Πίσα. Ἀριστφ. Πλουτ. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι· κατ' ἄλλους ἐσυστήσησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευσε τὴν Ἦλιν, νικήσας τὸν Αὐγίαν περὶ τὸ 1350 ἔτος πρὸ Χρ. ἀκολούθως ἀναστηθέντας περὶ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Ἠλίδος, ἐφυλάχθησαν τοῦ λοιποῦ ἀδιαλείπτως χρησιμεύοντες ὡς κοινὴ τῶν Ἑλλήνων χρονολογικὴ διάταξις, ἐπαναλαμβανόμενοι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν περὶ τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός. Τὰ εἴδη τῶν ἀγώνων τούτων ἦσαν ἡ πάλη, ἡ κυγμὴ, ὁ δρόμος, τὸ ἅλμα καὶ ὁ δίσκος, οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς ἀγωνιζόμενοι ἐκαλοῦντο μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα ἀθληταί· ἐκτὸς δὲ τούτων ἐγίνοντο καὶ ἄλλα εἴδη ἀγῶνος, ὡς τῆς μουσικῆς, ποιητικῆς καὶ ῥητορείας· οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς ἀριστεῖον τῆς εἰς τὸ ἕκαστον εἶδος ὑπεροχῆς των ἕνα στέφανον ἐκ κλάδου ἐλαίας ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἱεροῦ ἄλσους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἡ ἔναρξις τῶν ἀγώνων τούτων ἐγίνετο συνήθως μὲ θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ θυσίας, καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας. Πίνδ. Ἡρόδ. Παυσ. δ'. Ἀπολλόδ. β', 7, 2.

Ὀλυμπιακός, ἡ, όν. Τῆς Ὀλυμπίας· ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών, = Ὀλύμπια. Θουκ. α', 6. Ἀπολλόδ. β', 7.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ (υ-υυ). Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπος τοῦ Ὀλύμπιος· καὶ ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα ἀρχαίοθεν διέτριβον. Ἡσιόδ. Θεογ. 25. Ὅμ. — 2) οὐσιαστικ. Ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγών. Πίνδ. — 3) Χρονικὸν διάστημα, συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων ἐνιαυτῶν, σύνηθες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ νὰ προσδιορίζωσι κατ' ὡριτμένην χρονολογικὴν τάξιν τας διαφόρους ἐπιχὰς τῶν ἱστορικῶν συμβάντων. Ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς τίθεται κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ περίφημοι τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες ἔλαβον σταθερωτέραν καὶ σημαντικωτέραν σύστασιν διὰ τῆς γενομένης ἤδη ἀναιρέσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου ἐξ Ὀλύμπια. Πίνδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νεοπτολέμου ἡγεμόνος τῆς Ἠπείρου, γυνὴ τοῦ βατιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἀπεβλήθη ὁ Φίλιππος, ἔλαβεν εἰς δευτέραν γάμου τὴν Κλεοπάτραν ἀνεψιὰν τοῦ στρατηγοῦ Ἀττάλου. Παυσ.

Ὀλυμπιεῖον ἡ Ὀλυμπίειον, τό. Κυρίως ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός. — 2) Πολίχνη τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη πλησίον τῶν Συρακουσῶν μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Θουκυδ. ς', 64. Ὀλύμπιον, τό, παρὰ Διόδ. Σικλ.

Ὀλυμπιηνοί, οἱ, = Ὀλυμπηνοί. Ἡρόδ. 7, 74.

Ὀλυμπικός, ἡ, όν, = Ὀλυμπιακός· ἡ ἐκβολὴ ἡ Ὀλυμπιακή. Στενὴ διάβασις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου. Ἡρόδ. 7, 172.

Ὀλυμπιόδωρος, ὁ. Τίς τοῦ Δίμωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδ. — 2) Φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Μετεώρων. — 3) Πλατωνικὸς φιλόσοφος, γρίψας καὶ οὗτος ὑπομνήματα εἰς τινας τοῦ Πλάτωνος διαλόγους.

Ὀλύμπιον, τό, = τὸ Ὀλυμπίειον. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, κείμενος πρὸς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη καὶ κολοσσιαία οἰκοδομὴ ἤρχισεν ἤδη ἐπὶ τῆς τυραννίας τῶν Πεισιστρατιδῶν καὶ ἀπεπερατώθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἁδριανοῦ· ἡ περιοχὴ αὐτοῦ ὑπῆρχε 4 σταδίων καὶ ἐστηρίζετο ἐνδοθεν ὑπὸ 120 μεγάλων στηλῶν ἐκ πολυτίμου Φρυγίου μαρμάρου τὸν ὁποῖον τοῦτον ναὸν καλεῖ ὁ Παυσ. α', «Ναὸν Διὸς Πανελληνίου, καὶ Θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱερὸν κοινόν». Πλάτ. Φαίδρ. 227. Στράβ.

Ὀλύμπιος, ία, ιον. Τοῦ Ὀλύμπου ἢ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὤν, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. Παλλάκις ἐπίθετ. τῶν ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Ὅμ. Ἰλ. Α, 353. ἔτι δὲ ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 484. ἐξαίρετ. τοῦ Διός. Ἰλ. Α, 580.

Ὄλυμπος, ὁ, ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. Οὔλυμπος. Περίφημον καὶ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Θετταλίας, χωρίζον αὐτὴν ἀρκτικῶς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ἔχον ὕψος 10 σταδίων. Πλούτ. καθ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 616. ἐσχημάτιζεν ὁ Ὄλυμπος τὸ κεντρικὸν ὅλον τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Οἰκουμένης, περίδοξον μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατοικίαν τῶν θεῶν καὶ τῶν Μουσῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 30. ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης αὐτοῦ κορυφῆς ἐδοξάζετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ ἐκ χαλκοῦ οὐράνιος θόλος, ὅστις ἐκτείνετο ἀνωθεν ὅλης τῆς Γῆς στηριζόμενος πλαγίως ὑπὸ πολλῶν ἐκτοὸς ὄρους τούτου σχηματιζομένων κιόνων, ὅπου εἶχε τὴν καθέδραν του ὁ πρωτίστως τῶν θεῶν Ζεύς. Ἐπὶ τῶν λοιπῶν κατωτέρων κορυφῶν αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι διέτριβον συνήθως οἱ ἄλλοι θεοὶ καὶ θεαὶ· ἡ δὲ πύλη τῆς οὐρανίου ταύτης κατοικίας ὑπῆρχε μία πυκνοτάτη νεφέλη. Ὅμ. Ἰλ. Α, 494. ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου ἐπλάττετο ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμπεν ἀείποτε τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπ' ὅπου κατεπολέμησε καὶ τοὺς Γίγαντας, ὅτε οὗτοι ἠθέλησαν νὰ ἀναβῶσιν ἕως τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κατοικίας. — 2) Ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἕως Βιθυνίας, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον πολλοὶ λῃσταὶ ταυτὶ Ἀτατολὴ Δάγ. ὁ Μυσὸς Ὄλυμπος. Ἡρόδ. 1, 36. — 3) Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Στράβ. Στέφαν. Βυζάντ. — 4) Ὄρος τῆς Λακωνίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σελασίας. Πολύβ. — 5) Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον μεσογείως, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ὑπερεῖχεν ὅλων τῶν ἄλλων αὐτόθι εὑρισκομένων ὀρέων· ταυτὶ ὄρος Σταυρός· ἔτι δὲ καὶ ἓν ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐπ' αὐτοῦ. Στράβ.

Ὀλυμπος, ὁ. Ἀρχαῖος αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς τοῦ Μαρσύου, ἀσκήσας πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅστις κατὰ Πλούταρ. εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὕμνους τῶν ἱερῶν τελετῶν· κατὰ δὲ Ἐλλημ. ἐφεῦρεν οὗτος τὸν Λύδιον ῥυθμόν. Εἰς τοῦτον λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὁ Ἀπόλλων τὸ ἐκδαρμένον σῶμα τοῦ Μαρσύου διὰ νὰ τὸ θάψῃ μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ νίκην του. Ἀριστφ. Ἱππ. 9. Πλάτ. Συμπ. σελ. 215. κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. α', 4, 2. ὑπῆρχεν ὁ Ὄλυμπος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. — 2) Ὁ ἀναθρέψας πρῶτον τὸν παῖδα Διόνυσον καὶ διδάξας αὐτὸν πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρετήν. Διόδ. Σικ. γ', 75. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 4) Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. Ι, σελ. 134.

Ὀλύμπουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀλοκράτην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ὀλυνθος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Στρυμόνος, κατασπαραχθεὶς εἰς τὴν Θρᾴκην ὑφ' ἑνὸς ἀγρίου λέοντος. Κον. δ'. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Βολίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ποταμὸς Ὄλυνθος. Ἀθήν. η', 3. — 3) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Ὄλυνθος. Στέφ. Βυζ.

Ὄλυνθος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἐστὶ δὲ καὶ ὡ. Θρακικὴ πόλις ἀναφερομένη, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία καὶ σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον καὶ σχηματίζουσα μίαν ἰδίαν ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν· ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἠφανίσθη διὰ πυρός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς ἀλλοτρίας χώρας· ταυτὶ πιθαν. Ἀγώμαμα. Ἡρόδ. Θουκ. — ὅθεν, Ὀλύνθιος, ία, ιον. Τῆς Ὀλύνθου ἢ εἰς τὴν Ὄλυνθον ἀνήκων· καὶ, Ὀλύνθιοι, οἱ κάτοικοι. Θουκυδ.

Ὀμανὸν ἐμπόριον, τό. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογείως, ὀλίγον

ἀπέχουσα τοῦ Περτικοῦ κόλπου καὶ σχηματίζουσα μίαν ἰδίαν χώραν, κατοικουμένην ὑπὸ τῶν Ὀμανιτῶν. Πτολμ.

Ὀμαγύριος, ὁ, Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἤγειρε πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσαν. ζ, 24.

Ὀμάριον, τό (υυυυ). Ναὸς τοῦ Ὁμαρίου ἢ Ὁμαγυρίου Διός πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο συνήθως αἱ συνελεύσεις τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων. Πολύβ. γ', 93. παρὰ δὲ Στράβωνι, Αἰνάριον.

Ὄμβρος, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῷ ἄνω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Ὀμβρίου νομοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Κροκοδείλων. Πτολ. δ', 5. Πλίν.

Ὄμβρυα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Ἐδέσσης. Πτολμ.

Ὀμβρική, ἡ, Umbria. Χώρα τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ Ῥουβικώνος ποταμοῦ, Τιβέρεως, Νάρος καὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ χωριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων εἰς δύο μέρη εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ πέραν τῶν Ἀπεννίνων Ὀμβρίαν, Umbria Cisapennina καὶ Umbria Trasapennina. Πολύβ. β', 16. Πλίν.

Ὀμβρικός, ἡ, ὀν. Τῆς Ὀμβρίας ἢ ἐκ τῆς Ὀμβρίας χώρας ὤν. Ὄμβρικοί, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Ἡρόδ. — 2) Λαός, κατοικῶν πλησίον τῆς Ἰλλυρίας ἐν Εὐρώπῃ. Ἡρόδ. 4. 49.

Ὄμβριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 32.

Ὄμβροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Πολύβ.

Ὀμβρωνες, οἱ, Ombrones. Ἔθνος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες νοτιοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Ὀνιστούλα ποταμοῦ. Πτολ.

Ὀμήρειον, τό. Ναὸς τοῦ Ὁμήρου ἐν Σμύρνῃ. Στράβ.

Ὀμήρειος, εἰα, ειον. Τοῦ Ὁμήρου ἢ εἰς τὸν Ὅμηρον ἀνήκων. Καλλιμ.

Ὀμηρίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἀπόγονος τοῦ Ὁμήρου. Πληθ. Ὁμηρίδαι, οἱ. Οὕτως ὠνομάζετο ἀρχαία τις γενεὰ Ἑλλήνων ῥαψῳδῶν, κατοικοῦσα ἀνέκαθεν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, ἥτις ἐνομίζετο ὅτι κατήγετο ἀπ' αὐτὸν τὸν Ὅμηρον, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα διέσωζε, ψάλλοντα αὐτὰ κατὰ τεμάχια εἰς τὰς κοινὰς τῶν αὐτόθι Ἑλλήνων συνελεύσεις μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐφράδειαν. Πίνδ. Νεμ. β', 1. Πλάτ.

Ὅμηρος, ὁ, Homerus. Ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐπικῶν ποιητῶν, ὅσων τὰ ποιήματα διέμειναν ἄχρι τοῦ νῦν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀναφέρεται πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 34. καὶ Πινδ. Νεμ. 7, 21. — Ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ὁ μέγας οὗτος τῆς ἀρχαιότητος ποιητὴς ἔζη τίθεται συνήθως ὑπὸ τῶν πλειοτέρων ἱστορικῶν καὶ βιογράφων μεταξὺ τοῦ 1,000 καὶ 900 ἔτους πρὸ Χρ., 300 σχεδὸν χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας· τὰ λοιπὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιστατικὰ ὑπάρχουσιν ὀλίγον ἢ οὐδὲ ὅλως γνωστὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, καὶ αἱ μικραὶ αὗται περὶ τοῦ βίου του εἰδήσεις στηρίζονται μᾶλλον εἰς εἰκασίας καὶ ἀσαφεῖς πιθανότητας· αἱ δὲ ἀποδιδόμεναι βιογραφίαι τοῦ Ὁμήρου εἰς τὸν Ἡρόδοτον καὶ Πλούταρχον ἀποδεικνύονται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν γεννήματα πολὺ νεωτέρας ἐποχῆς. Κατὰ Κικέρωνα, ἑπτὰ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐφιλοτιμοῦντο τὸ πάλαι ν' ἀποδείξωσι τὸν ποιητὴν τοῦτον ἴδιον τέκνον των, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος φαίνονται κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου διέμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα ἡ λεγομένη Ὁμηρικὴ σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου διετηρήθησαν ὑπὸ τῶν Ὁμηριδῶν. Ἡ ὑπὸ πολλῶν ἀναφερομένη τύφλωσις αὐτοῦ ἀποδεικνύεται μᾶλλον ὡς ἐπίπλαστος ἐκ παραδόσεως διήγησις τινῶν Ἰώνων, ἀντιβαίνουσα εἰς ὅλα, ὅσα ἀναφέρονται περὶ τῆς ἐξόχου τοῦ ποιητοῦ τούτου φύσεως· πιθανώτερον μ' ὅλον τοῦτο ὑπάρχει ὅτι αὐτὴ συνέβη περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του. Ὅσα ἔτι διηγοῦνται περὶ τῆς μεγάλης καὶ μακρινῆς αὐτοῦ ἀποδημίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου παρίστανται ἐπίσης ὀλίγον ἀξιόπιστα, βεβαιότερον δὲ φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων Ἰώνων ἀοιδῶν περιῆλθε μόνον ἓν μέγα μέρος τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπ' ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ἤθη καὶ τὰς πολιτείας τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, παραλαβὼν τὰς ἐγχωρίους ἱστορικὰς καὶ μυθώδεις παραδόσεις αὐτῶν. Ἡ Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια, τὰ δύο ἔξοχα ἡρωϊκὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, περιέχοντα ὕλην ἐκ τοῦ κατὰ τὴ. Τροίας πολέμου τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐθαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τὰ ὑπερφυῆ ἀριστουργήματα τῆς ἐποχῆς ποιήτεως, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔφερε πρῶτον ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν ἰδίως Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον καὶ τὰ ὁποῖα ἀκολούθως δι' ἐπιστασίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἱππάρχου διατακτικῶς καὶ συνηρμόσθησαν εἰς ἓν ὅλον ἀποτελοῦντα πρότερον ἰδία κατὰ ῥαψῳδίας κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων μέρη. Ἐκτὸς τούτων ἀποδίδονται ἔτι εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ποιητὴν ἓν κωμικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Βατραχομυομαχία, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀποδεικνύεται πολὺ μεταγενέστερον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου, τριάκοντα τρεῖς ὕμνοι τῶν θεῶν καὶ διάφορα μικρὰ ἐπιγράμματα. Ἔτι ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολλὰ ἄλλα ποιήματα ἀποδιδόμενα ὡσαύτως εἰς τὸν Ὅμηρον, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὑρηται παρὰ Φιβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 374. κ. ε. ξ. ἑξῆ. Ἄρλεσ.

Ὀμόλιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Παντίδος. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀμόλη, ἡ, Δωρικ. Ὁμόλα. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ πλησίον τῶν Τεμπῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὁ Πήν. Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 368. Ἀπολ. Ῥόδ. Θεσερ. Κίλ. ζ, 103

Ὀμόλιον, τό, = Ὁμόλη. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Ὀμολωΐδες, ἴδος, ἡ, πληθ. αἱ Ὁμολοΐδες πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὁμόλης, διότι κατὰ Παυσ. οἱ Καδμεῖοι καταβάντες ἐκ τοῦ ὄρους τούτου, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης ταύτης· κατά τινας δὲ ἀπὸ τῆς Ὁμολωΐδος θυγατρὸς τῆς Νιόβης. Εὐριπ. Φοιν. 1126. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθ. εὑρηται ἔτι καὶ Ὁμολοΐς, ΐδος, ἡ.

Ὄμπνια, ἡ (-υυ). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, θεωρουμένης ὡς μητρὸς τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ προξένου πάσης εὐφορίας. Νονν. ε', 488.

Ὀμφάλη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἰαρδάνου καὶ γυνὴ τοῦ Τμώλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐβασίλευσε μόνη εἰς τὴν Λυδίαν πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου ἐπωλήθη ὡς δοῦλος καὶ διέμεινεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν αὐτόθι ἐνδεδυμένος γυναικεῖα φορέματα καὶ ἐκτελῶν πολλὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Σοφ. Τραχ. 253. ἐγέννησε δὲ αὐτῇ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀγέλαον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. ἢ κατ' ἄλλους τὸν Λάμον. Διόδ. Σικελ. δ', 31. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας ἕως τοῦ Κανδαύλου. Ἀπολλόδ. Ἡρόδ.

Ὀμφάλιον, τό (-υυυ). Πόλις ἢ χώρα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῶν Θενῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκοψαν πρῶτον τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογεννηθέντος Διός· ἔτι, τὸ Ὀμφάλιον πεδίον, ἢ περὶ τὴν πόλιν Ὀμφάλειον χώρα. Καλλιμ. εἰς Δία 49. Στέφ. Βυζ.

Ὄναρος, ὁ. Πλουτ. Θησ. Ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ὅτε ὁ Θησεὺς ἐγκατέλιπεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης.

Ὀνάσιμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀνήσιμος. Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ὀνατᾶς, ᾶ, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀνήτης. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἕκτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας τὰ ἐννέα ἀγάλματα τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅσοι ἤθελον νὰ μονομαχήσωσι διὰ κλήρου μετὰ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν καὶ ἄλλα διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἐξόχου τέχνης του.

Ὀναῖται, οἱ. Ἐπωνυμία μιᾶς τῶν ἐν Σικυῶνι γενεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Κλειτθένης ἐκάλεσεν οὕτω κατ' ἐμπαιγμὸν ἐκ τοῦ ὀνομ. Ἡρόδ. 5, 68.

Ὀνεῖα ὄρη, τά, καὶ Ὀνεῖα. Συνεχεῖς τινες ὀρεινοὶ ἐκτεινόμενοι ἀρκτικῶς τῶν Μεγάρων ἕως τῶν Σιρωνικῶν βράχων παρὰ τὴν Ἀλκυονίδα θάλασσαν, ἢ ἕως αὐτοῦ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ φερομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Βριλησσοῦ. Πολύβ.

Ὄνειον, τό. Ὄρος τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Κορίνθου καὶ μεσημβρινῶς τῶν Κεγχρεῶν. Θουκ. δ', 44.

Ὀνείτης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Τλλου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀννήσανδρος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀλκιμίου περὶ τὸ 53 ἔτος μετὰ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται μία ἐξαίρετος πραγματεία, ἐπιγραφομένη, στρατηγικὸς λόγος, ἢ κατὰ Σουίδ. τακτικὰ περὶ στρατηγημάτων.

Ὀννησίκριτος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Κυνικοῦ Διογένους ἐξ Ἀστυπαλαίας καὶ πρῶτος κυβερνήτης τῆς βασιλικῆς νηὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις περιπλεύσας τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, ἔκαμε διαφόρους ἀξίας παρατηρήσεις τῶν αὐτόθι λαῶν, συγγράψας κατὰ μίμησιν τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἓν ἐγκώμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ'. Στρουτ. Ἀλεξ.

Ὀνήσιλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χάρτιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡρόδ. 5, 104.

Ὀνήσιμος, ὁ. Ἀρτεμικ. κύρ. ὄνομα ἐν Ἀνθολ.

Ὀνήσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χρυσηΐδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀνήτης, ου, ὁ. Καρύστιός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ξέρξην τὴν στενὴν διάβασιν διὰ τῶν ὀρέων πρὸς τὰς Θερμοπύλας. Ἡρόδ. 7, 214.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμάς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Λαόγονος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μηριόνους. Ὅμ. Ἰλ. Π, 605. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Ὀνομακλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ Θουκ. ἡ, 25. παρὰ δὲ Ξενοφ. καὶ εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. — 3) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ὀνομάκριτος, ὁ, πρῶτον παρὰ Θεογ. 495. Μάντις καὶ ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἀνατραφεὶς καὶ ἀναθραφεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς ἐκ τῶν Ἀθη-

νῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἱππάρχου υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Ἡρόδ. 7, 6.

Ὀνομάντιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ὀνόμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, διαδεχθεὶς τὸν Φιλόμηλον, τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων καὶ συλλαβὼν αὐτόν, ἀνεσταύρωσε. Δημ.

Ὀνόμας, αντος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Ὀνόμαστος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγαίου Ἠλεῖος, εἷς τῶν Ἑλλήνων μνηστήρων, ὅστοι ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα τοῦ Ὑλλεισθένους. Ἡρόδ. 6, 127.

Ὀνοσκελέαι, αἱ. Ἐπίπλαστον ὄνομα θαλασσίων γυναικῶν, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστορ. β', 48. Ἴδε Ἔμπουσα.

Ὀνουγνάθος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα ἕνα μικρὸν κόλπον καὶ συνεχόμενον μὲ τὴν λοιπὴν ξηρὰν διὰ πολλῶν σκοπέλων. Στράβ.

Ὄνουφις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Βουσίριδος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν

Ὀνουφίς, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἱερῶν ταύρων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον εἰκονικῶς τὸν Ἥλιον, τοῦ ὁποίου ὁ ταῦρος ὑπῆρχεν εἰς τὴν πόλιν Ἑρμουθίν. Αἰλ. Ἱστρ. ζῴ. ιβ', 11.

Ὀνουφίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ὀνουφίου ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, καὶ ἐπιθετικ. ὁ Ὀνουφίτης νομός. Εἷς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν, κείμενος πλησίον περὶ τὴν δυτικὴν ἐκβολὴν τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος μὲ μητρόπολιν τὴν Ὀνουφιν. Ἡρόδ. 2, 116.

Ὀνόχωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ἡρόδ. 7, 129.

Ὀξεῖαι, αἱ. Βράχοι τινὲς θαλάσσιοι, κείμενοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀνατολικῆς, κατὰ Στράβ., = αἱ νῆσοι Θοαὶ τοῦ Ὁμήρ. ὅστις τάττει αὐτὰς μεταξὺ τῶν αὐτόθι Ἐχινάδων νήσων, τανῦν Κουρζολάραι.

Ὄξος, ὁ, = Ὦξος, ὅπερ ὄρα.

Ὀξυάθρης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀρριαν.

Ὀξυάρτης, ου, ὁ. Πέρσης εὐγενής, πατὴρ τῆς περιφήμου Ῥωξάνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρριαν.

Ὀξύβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῶν Ἄλπεων. Πολύβ.

Ὀξυδερκῶ, οὖς, ἡ (ὀξύ, δέρκω). Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Διομήδης ἔκτισεν εἰς τὴν Κόρινθον ἕνα ναὸν τῆς θεᾶς ταύτης, διότι ὡδήγησεν αὐτὸν ποτὲ ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. Παυσ. β', 24.

Ὀξυδράκαι, οἱ (ᾰ). Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μάχιμον, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Γάγγου καὶ Τφάσιος ποταμοῦ. Ἀρριαν. Στράβ.

Ὄξυλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος. Ἀπολδ. α', 7, 7. — 2) Τίὸς τοῦ Αἵμονος ἔκγονος τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ ἀπόγονος τοῦ Θόαντος ἐξ Αἰτωλίας, ὅστις ὁδήγησας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τὴν ἐκ τῆς Ἰθάκης πατρίδος του φυγήν, ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος. Ἀπολδ. β', 8, 3.

Ὀξυνεία, ἡ. Πόλις τῆς Κοττιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι Τιτάρου ὄρους. Στράβ. ι'. τανῦν Μουκοτσικατά, Reich.

Ὀξύνιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἔλαθε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Λυδίας, ἐπανέκτισεν αὖθις τὸ Τρωϊκὸν βασίλειον. Κόν. 46.

Ὀξύπορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεδάρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδώνιδος. Ἀπολδ. γ', 14, 3.

Ὀξύρυγχος, ἡ. Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἓν εἶδος ἰχθύων Ὀξύρυγχος καλούμενον. — ὅθεν, Ὀξυρυγχῖται, οἱ κατοικοι. Πλούταρχ.

Ὀπικία, ἡ (νυν-). Ἡ χώρα τῶν Ὀπικῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκ. 3', 4.

Ὀπικοί, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, κατὰ Στράβ. β', ἐξ Ἀντιόχ. οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Αὔσονας καὶ Ὄσκους λεγομένους, κατὰ δὲ Πολύβιον διάφοροι τῶν Αὐσόνων, κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας. Θουκ. ς', 4.

Ὀπλεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὴν κατὰ τῶν Κενταύρων μάχην. Ἡσθ. Ἀσπ. 198. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης. Ἀπολδρ. α', 7, 4. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Ὄπλης, ητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴωνος καὶ κενθερὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀττικῇ Ὁπλῆται. Ἡρόδτ. Ἀπολδρ. γ', 15, 6.

Ὁπλῆται, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὅπλητος υἱοῦ τοῦ Ἴωνος. Εὐριπ. Ἴων 1580. Ἡρόδτ. Ὁ δὲ Πλούταρχος ἑρμηνεύει τὸ Ὁπλῆται διὰ τοῦ Ὁπλίται.

Ὀπλόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἡ Γῆ εἰς βοήθειαν ἐναντίον τοῦ Κρόνου, ὅτε αὕτη ἐγέννησε τὸν Δία ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 36.

Ὀπόεις, εντος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Ὀποῦς. Τίὸς τοῦ Δώς καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Λεκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημος διὰ τὴν πρὸς ὅλους τοὺς ξένους φιλανθρωπον ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν. Διόδ. Ὀλυμ. 9, 8. — 2) = Ὀποῦς, ὅπερ ὄρα.

Ὀποίη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Σκύλου. Ἡρόδτ.

Ὀπούντιος, ία, ιον. ἴδε Ὀποῦς.

Ὀποῦς, οῦντος, ὁ, ποιητ. Ὀπόεις, εντος, Opus. Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Λοκρῶν, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὀποῦντος υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Πάτροκλος. Ὅμ. Ἰλ. Ἀρσενικ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 306. Θουκδ. β', 32. καὶ Στράβ. Θηλκ. παρὰ Διόδ. Ὀλ. 9, 25. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ. — ὅθεν, Ὀπούντιος, ία, ιον. Τοῦ Ὀποῦντος ἢ ἐκ τοῦ Ὀποῦντος ὤν, ὁ Ὀπούντιος κόλπος, ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Εὔβοιαν θαλάσσης. Στράβ. καὶ οὐσιαστικ. Ὀπούντιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ὀποῦντος, πολλάκις Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι, ἓν μέρος τῶν Λοκρῶν, ὅσοι κατῴκουν περὶ τὴν πόλιν Ὀποῦντα, ἀνήκοντες εἰς τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκρούς. Ἡρόδτ.

Ὀππιανός, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Μάλταν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, ὅπου συνέγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα εἰς πέντε βιβλία Ἁλιευτικὰ ἐπιγραφόμενον καὶ ἕτερον Κυνηγετικὰ εἰς τέσσαρα βιβλία, διὰ τῶν ὁποίων τοσοῦτον ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Καρακάλα, ὥστε ἐστάθη αἴτιος τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐλθὼν καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν. Σουΐδ Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. V, σλ. 590.

Ὀπώρα, ἡ. Προσωποποιηθεῖσα θεότης τῆς ἐνφορίας καὶ γονιμότητος τῶν ὀπώρων, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 522.

Ὀράτιος, ὁ, Horatius, Φλάκκος. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Οὐενουσίαν πόλιν τῶν Σαμνιτῶν καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσεν αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἄλλα μαθήματα, συγράψας διάφορα ποιήματα εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, συνιστάμενα εἰς ᾠδάς, ἐπιστολάς, σατύρας καὶ ἓν βιβλίον περὶ ποιητικῆς τέχνης, de Arte Poetica. Φαβρ. Λατ. βιβλ. 1, σελ. 390.

Ὀρβαλισηνή, ἡ κατὰ Πτολμ. ε', 7. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ.

Ὀρβηλός, ὁ. Συνέχεια ὀρέων τῆς βορείου Μακεδονίας, διὰ τῶν ὁποίων αὕτη ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Θράκης.

Ὀργασοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Ἰμαΐου ὄρους. Πτολ. ς', 14.

Ὄργης, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀντιπάτρου Θάσιος, Ἡρόδτ. 7, 118.

Ὀρδησσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ῥέων δυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Σερέτης κατὰ Mannert. Ἡρόδτ. δ', 48.

Ὀρδοβίκες, οἱ, Ordovices. Λαὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας, κατοικοῦντες παραθαλασσίως καὶ ἔχοντες πόλιν τὸ Μεδιολάνιον. Πτολ. β', 3.

Ὀρειάδες, αἱ, Νύμφαι. Αἱ περὶ τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας διατρίβουσαι Νύμφαι.

Ὀρεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ὀρεός, ἡ, ἴδε Ὠρεός.

Ὀρέσβιος, ὁ. Πλούσιός τις Βοιωτὸς ἐκ τῆς πόλεως Τλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 707.

Ὀρεσθάσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀρεσθέως υἱοῦ τοῦ Λυκάονος. Παυσ. η', 44. καὶ Ὀρέσθιον, τό. Θουκ. ε', 64. κατὰ Mannert διάφορος τοῦ Ὀρεστίου, ὅπερ ὄρα.

Ὀρεσθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρεσθάσιον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Στέφ. Βυζ. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ὀζόλα-Λοκρῶν. Παυσ. ι', 38. Ἀθήν.

Ὀρεσθίς, ίδος, ἡ Ἡ περὶ τὴν πόλιν Ὀρέσθειον χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. δ', 134.

Ὀρέσται, οἱ, ἑνικ. Ὀρέστης. Λαός τις, κακοικῶν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὕστερον ἀνήκων εἰς τὴν Μακεδονίαν. Θουκ. β', 80. Στράβ.

Ὀρέστας, Δωρικ ἀντὶ Ὀρέστης.

Ὀρέστειον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἰς τὸν τόπον τῆς ὁποίας ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Μεγαλόπολις. Εὐριπ. Ὀρ. 1642. Ἡρόδτ. 9, 11. Ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Μεγαλόπολιν χώρας ἐκαλεῖτο ἐφεξῆς Ὀρεστία. Στέφ. Βυζ.

Ὀρέστης, ου, ὁ. Κλητικ. Ὀρέστη. Τίὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὸς τῆς Ἠλέκτρας καὶ Ἰφιγενείας, ὅστις ὢν ἔτι παῖς τὴν ἡλικίαν, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ἐσώθη διὰ συνεργείας τῆς ἀδελφῆς του Ἠλέκτρας εἰς τὴν Φωκίδα, ὅπου ἀνετράφη ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Στροφίου· καὶ Ὁμηρ. δὲ ἐσώθη εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας μετὰ ἐκτὼ χρόνους, ἐφόνευσε τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Κλυταιμνήστραν ἐκδικούμενος οὕτω τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πατρός του. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 307. Ψ, 458. Περίφημος ὑπῆρχεν ἡ φιλία αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πυλάδου υἱοῦ τοῦ βασιλέως Στροφίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου συνοδευόμενος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα του ἐπανακτήσας τὸν πατρικὸν θρόνον· ἀλλ' ἐφεξῆς βασανιζόμενος ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν Ἐρινύων

διὰ τὴν πραχθεῖσαν μητροκτονίαν καὶ μὴ εὑρίσκων οὐδαμοῦ ἀπαλλαγὴν τῶν ἐσωτερικῶν ἐλέγχων τῆς ψυχῆς του, ἦλθε κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον, ἐλπίζων οὕτω νὰ τύχῃ αὐτόθι ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατάπαυσιν τινὰ τῶν δεινῶν του, ὅπου ὅμως συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βατιλέως τῶν Σκυθῶν Θόαντος ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς διὰ νὰ σφαγῇ ὡς θῦμα κατὰ τὴν ἐγχώριον συνήθειαν τῶν λαῶν τούτων τοῦ νὰ σφάζωσι πάντας τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, γνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ἥτις ὑπῆρχεν ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐσώθη μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπανέλαβεν αὖθις τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς Μυκήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τισαμενόν. Ὁμ. Σορ. Ἠλ. Εὐρπ. Ὀρεστ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι οἱ Τροιζήνιοι ἐκαθάριταν τὸν Ὀρέστην ἀπὸ τὸν φόνον τῆς μητρός του συνδιαλλαξάντες αὐτὸν μὲ τοὺς θεούς. Παυσ. β', 31. Ἀπέθανε δὲ ὁ Ὀρέστης εἰς τὴν Ἀρκαδίαν πλησίον τῆς πόλεως Ὀρεστείου δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Τεγέαν. Στρίβ. Τζετζ. Ἀνεμρ. 1374. Πανυ. γ', 11. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀχελώου καὶ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμαντος. Ἀπολλ. α', 7, 3. — 3) Εἷς τῶν Ἑπτὰ μνηστήρων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 190. — 4) Τύραννος τῆς Φαρσάλου ἐν Θετταλίᾳ. Θουκ. (Κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 394 ἔστι παράγωγ. ἐκ τοῦ ὄρος, πρὸς δήλωσιν ἀγρίας τινὸς καὶ τεταραγμένης διαθέσεως.)

Ὀρεστία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως. Στεφ.

Ὀρεστιάς, ἀδος, ἡ (υ–υυ) καὶ

Ὀρεστίς, ἰδος, ἡ. Χώρα τῶν Ὀρεστῶν κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα μετὰ τῆς Μακεδονίας. Στράβ. — ὄθεν, Ὀρεστικός, ἡ, όν. Τῆς Ὀρεστίδος ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀρεστῶν ἀνήκων. Στράβ.

Ὀρέται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, παρὰ Διον. Περ. 652. πιθαν. οἱ ἀλλως Τορέται καλούμενοι, ὅπερ ὀρθ.

Ὀρεστόρας, ου, ὁ. Ἀγνωστός τις αὐλητὴς Θηβαῖος. Πλάτ. — 2) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. κωμικ. ἀπιπλαστ. λέξις ἐπ' αἰσχρᾶς ἐννοίας λαμβανομένη.

Ὀρείθια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταλαΐου, σφαγεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίττου. Ἀπολλ. γ', 15, 8.

Ὀρείθυια ἢ Ὀρείθυιγα, ἡ. Θεότης ὁμοία μὲ τὸν Πρίαπον τιμωμένη ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Στράβ. η'. Ἡσύχ. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 538.

Ὀρθη, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Φαλάννης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 739.

Ὀρθία, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο εἰς τὴν κώμην Λιμναῖον ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχε τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα αὐτῆς τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Ὀρέστης ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἐντὸς δὲ τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τινα διαταξιν τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου. Σενφ. Λακ. Πολ. β', 10. Καθ' Ἡσύχ. ἐκλήθη οὕτως ἡ θεὰ αὐτὴ ἀπό τινος ὄρους τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὡσαύτως ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία αὐτῆς. Τζετ. Λυκιλ. 1331.

Ὀρθιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ϛ', 17.

Ὀρθοκορυβάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων αὐτῆς ὑποκείμενοι εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡροδ. 3, 92.

Ὀρθονρα, τά. Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1. σελ. 218

Ὀρθρος, ὁ. Φοβερὸς κύων δικέφαλος, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ αὐτάς. Ἡσ. Θεογ. 293. Ἀπολλ. β', 5, 10. ἡ γραφ. Ὄρθος ἔστιν ἡμάρτημ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. αὐτόθ.

Ὀρθων, ωνος, ὁ. Συρακούσιός τις παρὰ Θεοκρτ.

Ὀρθωσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πινδρ. — 2) Πόλις τῆς Κιρρίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μαιανδρου ποταμοῦ, παρ' ἄλλοις καὶ Ἀντάραδος καλουμένη. Πτολ. ε', 15. Διον. Περ. 914.

Ὀρίκαδμος, ὁ. Ὄνομα ἀγνώστου τινὸς ἥρωος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιε', 1.

Ὀριβάσιος, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ λείψανα τῆς Ἑβδομηκονταβίβλου του.

Ὀρικος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βατιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡροδτ. 4, 78.

Ὀριλοχεία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἰφιγενείας θυγατρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν μετὰ θάνατον ὅτε αὕτη ἐνυμφεύθη μὲ τὴν σκιὰν τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τῆς νήσου Λευκῆς. Ἀντ. Λιβ. 27.

Ὀρμενίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ὀρμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 448.

Ὀρμένιον, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, τὸ πάλαι καθίδρυμα ἑνὸς μικροῦ βασιλείου τῶν Αἰολέων, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑφ' ἑνὸς τῶν ἐγγόνων Αἰόλου τοῦ δευτέρου, τῆς ὁποίας οἱ κατοικοι μετ' ἄλλων Θεσσαλῶν ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατῴκησαν τὴν πόλιν Δημητριάδα· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχε τὸ Ὀρμένιον κώμη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 738. κατ' Κύσταθ. φιλουμέν.

Ὀρμενος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ δευτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀμύντορος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρμένιον ἐν Θετταλίᾳ. Στρβ. — 2) Εἷς τῶν ἑπτὰ μνηστήρων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 187.

Ὀρμίαι, αἱ, = Φορμίαι. Στράβ.

Ὀρνεαί, αἱ, ποιητ. Ὀρνειαί. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τὸ βατίλειον τῶν Μυκηνῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Πριάπου, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀρνέως υἱοῦ τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ ἀρχαῖοι Κυνούριοι· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. Θουκ. Στράβ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 899. — 2) Πολίχνη κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος — ὄθεν Ὀρνεάτης, ου καὶ Ἰων. Ὀρνειήτης, ὁ κατοικ. τῶν Ὀρνεῶν ἐν Ἀργολίδι. Ἡρόδτ.

Ὀρνεάτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Πριάπου ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀρνεαῖς τῆς Ἀργολίδος ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Ὀρνεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀργολίδι πόλις Ὀρνεαί· τούτου ὁ υἱὸς Πετεὼς ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας. Παυσ. β', 25.

Ὀρνέων ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, τανῦν Καρατίβα. Πτολμ.

Ὀρνέων νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης, τανῦν Καρατίβα. Πτολ. ζ', 4. Mannert. Γεωγρ. V. σελ. 284.

Ὀρνυτίδης, ου, ὁ (–υυ–). Τίὸς τοῦ Ὀρνύτου, ὁ Ναύβολος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 208.

Ὀρνυτίων, ωνος, ὁ (–υυ–). Τίὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τοῦ Φώκου. Παυσ. β', 4.

Ὀρνυτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Κατά τινας καὶ Τευθείς καλούμενος, ὅστις μὴ θελήσας νὰ ἐκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας διά τινα συμβᾶσαν ἔριδα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ Τευθίδα ὑπέπεσεν εἰς μίαν βαρεῖαν ἀσθένειαν ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαχθῇ ἕως οὗ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντέρου ἀνήγειρεν ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς παριστάνον αὐτὴν μ' ἕνα μηρὸν πληγωμένον. Παυσ. η', 28. — 3) Εἷς τῶν Βεβρύκων κατοίκων τῆς Βιθυνίας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 65.

Ὀροάτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανικῆς χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰδίως Περσίδος, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐξίων ὀρίων ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Στραβ. ια', Πτολμ. ϛ', 3. κατὰ Mannert ὁ νῦν Ταβ καλούμενος.

Ὀρόβα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Πτολ.

Ὀράβατις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Ὀροβίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῶν Αἰγῶν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν παλαιὸν μαντεῖον. Θουκ. γ', 89. Στράβ.

Ὀροβις καὶ Ὄβρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Σεβέννων ὀρέων καὶ ῥέων παραθαλασσίως· τανῦν Orbe. Ὄροβις, παρὰ Πτολ. καὶ Ὄβρις παρὰ Στράβ.

Ὀροιβάντιος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Τροιζῆνος, ἀκμάσας ὡς λέγεται πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 2.

Ὀροιβος, ὁ. Βατιλεὺς τῶν Παραυαίων ἐν Ἠπείρῳ. Θουκ. β', 80.

Ὀροίτης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις λαβὼν τὸν Πολυκράτην τύραννον τῆς Σάμου ἐθανάτωσεν μετὰ σκληρῶν καὶ ἀπανθρώπων βατάνων. Ἡροδτ. γ', 120. Λουκ. Ἐπιστ. 14. ἔτι δὲ καὶ Ὀρόντης.

Ὀρόντας, α, καὶ Ὀρόντης, ου, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Περσῶν καταγόμενος ἐκ βατιλικῆς γενεᾶς, ὅστις ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Νεωτέρου Κύρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν καὶ ἀνακαλυφθεὶς μετὰ ταῦτα ὡς ἐπίβουλος καὶ ἄπιστος ἐθανατώθη διὰ προσταγῆς τοῦ Κύρου· Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α'. — 2) Σατράπης τῆς Ἀρμενίας. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 5, 17. — 3) Ἕτερος Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βατιλέως Ἀρταξέρξου περὶ τὴν 104. Ὀλυμπ. Δημοσθ.

Ὀρόντης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Συρίας ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ ῥέων ἀρκτικῶς εἰσβάλλει εἰς τὴν Θάλασσαν ἐνθα γίνεται πλευστὸς ἐπὶ τι διάστημα· κατὰ Στράβ. ις'. ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ ποταμὸς οὗτος Τυφών, τανῦν δὲ Ἀσί. — 2) Ὄρος μέγα τῆς Μηδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ φερόμενον πλησίον τῶν Ἐκβατάνων. Πτολμ.

Ὀρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλ. γ', 8, 1. πιθαν. Οἰωτρος, παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. αὐτοθ.

Ὀροφέρνης, ους, ὁ, καὶ Ὀρόφερνης. Τίὸς νόθος Ἀριαράθου τοῦ πέμπτου βατιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅστις κατ' ἀρχὰς βοηθούμενος ὑ-

πὸ Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος ἐξέβαλε τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην τὸν ἕκτον, ἀλλ' ὕστερον πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Καππαδοκίας. Πολυβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. ἔτι δὲ καὶ Ὀλοφέρνης, παρ' Ἀππιαν.

Ο'ρσεδίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης. Ἀπολλόδ. γ', 14.

Ο'ρσηίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Δῶρον, Ξοῦθον καὶ Αἴολον. Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Ο'ρσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ὀρβαλισηνῆς· Πτολ. ε', 7.

Ο'ρσίλοχος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγνωρίσθη διὰ ξενίας μετὰ τοῦ Ἰφίτου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 547. Ὀδ. Φ, 15. — 2) Τίὸς τοῦ Διοκλέους καὶ ἔκγονος τοῦ πρωτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθωνος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 542. — 3) Τίὸς τοῦ Ἰδομενέως, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Ὅμ. Ὀδ. Ν, 260. — 4) Μαστροπός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Λυσ. 726.

Ο'ρσινόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυνόμου καὶ γυνὴ τοῦ Λαπίθου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φόρβαντα καὶ Περίφαντα. Διοδ. Σικ. δ', 71.

Ο'ρσιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἕλλην.

Ο'ρτήσιος, ὁ. Ὅνομ. Κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Hortesius. Πλούτ. καὶ Ὀρτήσιος. Στράβ.

Ο'ρτιππος, ἡ, = Ὄρσιππος. Παυσ.

Ο'ρτόσπανα, τά. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων ἐν τῇ Περσίᾳ, ἥτις παρὰ Πτολμ. καὶ Κάρουρα Ὀρτάπανα καλεῖται, πιθαν. ἡ νῦν Κιπδαχάρ. Στραβ. Mannert. Γεωγρ. V, 2. σελ. 84.

Ο'ρτυγία, ἡ, Ἐπικ. Ὀρτυγίη (-υυ-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων ἐξηγητῶν κληθεῖσης οὕτως, διότι ἐπ' αὐτῆς ἐφόνευσεν ἡ Ἄρτεμις τὸν Ὠρίωνα. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 123. παρβλ. Ἀπολλόδ. α', 4, 3. καὶ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 57. κατά τινα δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος Ῥήνεια πλησίον τῆς Δήλου κειμένη· παρβλ. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 16. — 2) Μικρὰ νῆσος ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, σχηματίζουσα ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἥτις ἄλλως καὶ Νᾶσος ἐλέγετο. Κατὰ Πίνδ. Νεμ. 1, 1. καὶ ε. ξ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην ἠκολούθησαν τινὲς τῶν νεωτέρων κριτικῶν καὶ αὐτὸς ὁ Voss.

Ο'ρτων, ωνος, ἡ, Ortona. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Ortone a Mare. Στράβ.

Ο'ρυξ, γος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρκτικῶς. Παυσ. η', 25.

Ο'ρφεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων ἀοιδῶν καὶ φιλοσόφων, καθιδρυτὴς πολλῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ τελετῶν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἐχρεώστουν μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως· ὑπῆρχε δὲ οὗτος, ὡς κοινῶς ἐλέγετο, υἱὸς τῆς Μούσης Καλλιόπης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ κατά τινας ἐκ τινὸς ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θράκης Οἰάγρου. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 24. Σχολστ. αὐτόθ. Πινδ. Πύθ. 4, 313. Ὀργ. Ἀργ. 76. Ἀπολλόδ. α', 3, 2. κατὰ δὲ Παυσ. β', 30, ὑπῆρχεν υἱὸς μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Πιέρου. Τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσικοῦ ἀναφέρονται πολυειδῶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν καὶ μυθογράφων, πιθανὸν δὲ φαίνεται ὅτι περιῆλθε ὁ Ὀρφεὺς διάφορα μέρη τῆς τότε γνωστῆς οἰκουμένης ἐλθὼν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἀπ' ὅπου παρέλαβε τὰς πλείστας ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς γνώσεις, μυήσεις καὶ αὐτὰ τὰ μυστήρια τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρὸ πάντων δὲ ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ πολλῶν ἡ σύστασις τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος πανηγυριζομένων, ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ Διονυσιακά. Ἀπολλόδ. α', 3, 2. ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα ποιητῶν ὅτι παραλαβὼν ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν λύραν καὶ προσθέσας εἰς αὐτὴν ἕτι δύω χορδάς, ἐψαλλε δι' αὐτῆς τοσοῦτον ἐπιτηδείως καὶ ἁρμονικῶς ὥστε ἔθελγε μὲ τὰ ᾄσματά του καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία, ἐκίνει τὰ δένδρα καὶ τοὺς λίθους καὶ ἀνεχαίτιζε τὸν ῥοῦν τῶν ποταμῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 26. Ἀπολλόδ. διὰ αὐτῆς ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον καὶ αὐτὸν τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀγαπητήν του σύζυγιν Εὐρυδίκην ν' ἀναβῇ αὖθις εἰς τὸν κόσμον ὅτε αὐτὴ ἀπέθανε πρόωρα δηχθεῖσα ὑπὸ ὄφεως· ἐκστρατεύσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα συνετέλεσε μεγάλως εἰς πολλὰς ἐπικινδύνους αὐτῶν ἐπιχειρήσεις διὰ τῆς ἐξόχου τέχνης του, ἀποκοιμίσας, ὡς λέγεται, μὲ τὴν ἁρμονίαν τῆς λύρας του τὸν φοβερὸν πυρίπνοα δράκοντα ὅστις ἐφύλαττε τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς τὸ ἐν Κολχίδι ἱερὸν ἕλσος τοῦ Ἄρεος. Ὀργ. Ἀργ. Διόδ. Σικ. δ', 44 Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 533. Ἡ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀρφέως κοινοτέρα δόξα ὑπῆρχεν ὅτι εὑρεθεὶς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου ὅτε αἱ τῆς Θράκης γυναῖκες ἐώρταζον αὐτόθι τὰ Ὄργια πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπ' αὐτῶν λογισθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῶν ἀσελγῶν τούτων τελετῶν. Ἑρατοσθ. 24. Παυσ. Αἰσχ. Ἀγ. 1642. ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως μετὰ τῆς λύρας τον φερθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον Λέσβον λέγεται ὅτι ἐτάφη αὐτόθι, τὴν δὲ λύραν ἐκρέμασαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος οἱ αὐτόθι ἱερεῖς. Λουκ. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως εἰς τὸν Οὐρανὸν μεταξὺ τῶν ἄστέρων. Ἑρατοσθ. Τὰ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀποδιδόμενα ποιήματα ἐλογίζοντο ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ὡς μὴ γνήσια, ἢ τουλάχιστον ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐσπαρμένα μεταξὺ τῶν πολλῶν τούτων Ὀρφικῶν ποιημάτων ἠδύναντο μόνον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον Ὀρφέα. Ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῇ βιβλιοθήκῃ εὑρηται ὁ καταλογος ὅλων τῶν διαφόρων ποιημάτων ἅσα ἐφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως· — ἴδε, Ὀρφεῖος, εἷα, εἷον· καὶ Ὀρφικός, ἡ, όν· τοῦ Ὀρφέως ἢ ἐκ τοῦ Ὀρφέως ὤν· οἱ Ὀρφεῖοι ὕμνοι, Πλάτ. Νομ. σελ. 829. — οἱ Ὀρφικοί, προσυπακμ. ποιηταί. Ἀπολλόδ.

Ο'ρφνη, ἡ. Νύμφη τις καταχθόνιος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχέροντος τὸν Ἀσκάλαφον. Ὀβιδ. Μετομ. V, 539.

Ο'ρχόη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει μία φυλὴ τῶν Χαλδαίων. Πτολμ. ε', 20.

Ο'ρχομενός, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠσιόνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ὁ κτίσας τὴν πολιν Ὀρχομενὸν ἐν Βοιωτίᾳ· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρχεν ἡ Ἐλάρα μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ· Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230. Ἀπολλόδ. α', 4, 1. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολλόδ. η', 8, 1. Παυσ. η', 3. — 3) Τίὸς τοῦ Μινύα διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν ἡ θεμελίωσις τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ. Παυσ. θ', 36, 37.

Ο'ρχομενός, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίτιμος τῆς Βοιωτίας, ὁ Μινύειος Ὀρχομενὸς καλουμένη, σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον τῶν Μινυῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος ἐν Ἑλλάδι ναὸς τῶν Χαρίτων καὶ ἕτερος τοῦ Διονύσου· ταῦτα ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Σκριπου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 511. Ἡροδτ. Θουκ. δ', 76. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας σχηματίζουσα ποτὲ ἰδίαν ἐπικράτειαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ Πλιν. κατεσκευάζετο ἓν εἶδος κατάπτωτον ἐκ μελανοῦ λίθου· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον ἡ πόλις αὐτη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 605. Θουκ. ε', 61. — Ἀμφίτρεται αἱ πόλεις αὐται εὑρηνται κατ' ἀρτεμικὸν γεν. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ εἰς Ὀρχιν. δὲ εὑρηται μόνον ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις παρὰ Θουκ. α', 113. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 257. — ὄθεν, Ὀρχομένιος, ία, ιον· τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὤν· καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡροδτ.

Ο'σιρις, ίδος, ὁ, Αἰτ. Ὄσιριν. Ἀρχαῖα καὶ ἐπίσημος Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, παριστανομένη ὡς ἀρχικήτις καὶ ὑπερτάτη δύναμις εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδετο ἡ ὀφθονος ἐκείνη καὶ γόνιμος εὐκαρπία τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου, λατρευομένη πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναὸς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Αἰγύπτου μὲ μυστηριώδεις τελετάς. Ἐπλάττετο ὁ Ὄσιρις ὅτι ἦν παῖς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος, τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Νέφθυος. Διοδῶρ. Σικ. α', 13. Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥέας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡροδτ. παραβάλλει μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Διόνυσον, ἀναφέρων αὐτὸν μεταξὺ τῶν θεῶν τῆς τρίτης τάξεως. Ἡροδτ. 2, 144. Βασιλεύσας δὲ ὡς λέγεται χρόνον ἱκανὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνέδειξε μεγάλας καὶ ἀξιομνημονεύτους εὐεργεσίας εὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἐγχωρίους αὐτοῦ λαούς, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μακρινὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν, τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας χρησίμους εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, κτίσας καὶ τὴν περίφημον πόλιν τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ. Διοδ. Σικ. α', 14, 15 Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ. 15. Γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος ὑπῆρξεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἶσις γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ὧρον, ὅστις καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ἡ λατρεία τοῦ Ὀσίριδος εἰσήχθη κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην. Παυσ. α', 18.

Ο'σικα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀλαζόνος ποταμοῦ. Πτολ.

Ο'σκιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, πιθαν. ὁ τοῦ Πλινίου Oescus καλούμενος· ταυτὸν Ἰστρῳ. Θουκ. β', 96.

Ο'σκοι, οἱ, καὶ Ὀπικοί. Ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀπ' ὅπου ὕστερον μεταβάντες εἰς τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη κατῴκησαν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὅπου ἀκολούθως κατ' ὀλίγον ἠφανίσθησαν διὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἄλλων Ἰταλικῶν λαῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ε'.

Ο'σροηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ Ὀσρόου ἡγεμόνος τινὸς τῶν Ἀράβων ὅστις ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Στεφ. Βυζ.

Ο'σροηνοί, οἱ. Λαός τις ἀρχαῖος τῆς Ἀραβίας, ὅστις μεταβὰς ὑπὸ τὴν ἐξηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Ὀσρόου καλουμένου εἰς τὰ περὶ τὸν Εὐ-

ῥάχην· δυτικὰ μέρη τῆς Μεσοποταμίας ἐκυρίευσεν αὐτὰ ἀπὸ τῶν τότε αὐτόθι διατριβόντων Πέρσων καὶ ἀπεκατεστάθησαν ἐνταῦθα ὀνομάσαντες καὶ τὴν χώραν ταύτην Ὀσροηνήν· Ἡρωδ. Προκοπ.

Ὄσρόης, ου, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Ἀράβων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὀξυρόης καλούμενος, ὁ κυριεύσας μ' ἓν πλῆθος λαῶν τῆς Ἀραβίας τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Μεσοποταμίας τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ἐκαλεῖτο Ὀσροηνή. Λουκιαν.

Ὄσσα, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θετταλίας ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς καὶ χωριζόμενον διὰ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, περίφημον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὴν αὐτόθι διατριβὴν τῶν Κενταύρων· ταυτὸν Κίτταβον. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 315. Ἡροδτ. — 2) Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ.

Ὀσσαῖοι, οἱ. Λαός τις μικρὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀρκτικὴν ὀχθην τοῦ Ἀκεσίνου ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον ὑπέταξεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρριαν. Ἀνάβ. 5, 15.

Ὀσσαῖος, αία, αῖον, = Ὄσσειος, ὅπερ ὄρα.

Ὀσσαρηνή, ἡ. Κατὰ Πτολμ. 5'. ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὸν Κῦρον ποταμόν.

Ὄσσειος, εία, ειον. Τῆς Ὄσσης ἢ εἰς τὸ ὄρος Ὄσσαν ἀνήκων. Καλλιμ.

Ὀστόβαρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ὠξου ποταμοῦ. Πτολ. 5', 11.

Ὀστράκινα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ τῆς Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως, σχηματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Μαιναλίου ὄρους. Παυσ. η', 12.

Ὀστρακίνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶτοῦς αὐτόθι στενοῦ ἀκρωτηρίου βορειοανατολικῶς τῆς Σερβωνίδος λίμνης. Πτολμ. δ', 5.

Ὀτάνης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου, ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Φαιδίμης τὴν παγουργίαν τοῦ μάγου Σμέρδιος. Ἡροδτ. 3, 68.

Ὀτάσπης, εος, ὁ. Σατράπης τῶν Χαλδαίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡροδτ.

Ὀτρεύς, ῆος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Καλυκοπὶς λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 185. Ἴμν. Ἀφρ 111.

Ὀτρήρη, ἡ. Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων καὶ γυνὴ τοῦ Ἄρεος, ἥτις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρώτον τὸν ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος· ἐκ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησεν αὐτὴν τὴν Ἀμαζόνα Ἱππολύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 387. Τζήν. μύθ. 225.

Ὀτρυντείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως, ὁ Ἰφιτίων. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 384.

Ὀτρυντεύς, ῆος, ὁ. Γενναῖός τις πολεμιστὴς ἐξ Ἴδης πόλεως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Νηϊάδων Νυμφῶν τὸν Ἰφιτίωνα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 384.

Ὄτυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων. Ξεν. Ἑλλ. δ', 1, 3. Schneid. ἀντὶ Κότυς.

Ὀυάδημων, ονος, ἡ λίμνη· Vadimonis lacus. Λίμνη τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Lago di Bassano. Στράβ

Ὀυακκαῖοι, οἱ· Vaccaei. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Ὀυαλεντία, ἡ· Valentia. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀβουλφέρας λίμνης, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταυτὸν Valencia. Πτολ. β', 6. Πλουτ. Πομπ. — 2) Ὀυαλεντία Κολώνια. Πτολ. β', 10. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ταυτὸν Valence. Ἀμμιαν. Μαρκ.

Ὀυαλερία, ἡ· Valeria. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κειμένη παρὰ τὴν Ὀυαλερικὴν ὁδὸν λεγομένην. Στράβ. — 2) Ὄνομ. Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλούταρ.

Ὀυάλης, εντος, ὁ· Valens. Αὐτοκρατόρων Ῥωμαίων.

Ὀυάριστοι, οἱ· Πτολμ. β', 11. ὅρα Ναρισταί.

Ὀυάρος, ὁ· Varus. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χωρίζων ἀνατολικῶς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰσβάλλει εἰς τὸν Γαλλικὸν Κόλπον· ταυτὸν Var. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 5. — 2) Κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Ὀυάῤῥων, ωνος, ὁ Varro. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ. καὶ Βάῤῥων.

Ὀυάσκωνες, οἱ· Vascones. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Κανταβρῶν, Βαρδούλων καὶ Κελτιβήρων ἐν τῇ νῦν Ναβάῤῥᾳ. Στράβ. γ'. Πτολ. β', 6.

Ὀυδαῖος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων οἵτινες ὡνεφύησαν ἐκ τῆς Γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος αὐτόθι δράκοντος, καὶ ἅστις μένος διεπώθη τῶν ἄλλων ἐκ τῆς ἐμφυλίου μάχης. Ἀπολλ. γ', 4, 7.

Ὀυέλια, ἡ· Velia, = Ἐλέα. Πλούταρ.

Ὀυέλιτραι, αἱ· Velitrae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐολσκῶν· ταυτὸν Velletri. Στράβ. καὶ ἡ Βέλιτρα. Στέφ. Βυζ. — ἔθνικ. Οὐελιτρανοί, οἱ κάτοικ.

Ὀυεναφρικὸν, τό, Venafrium. Πόλις τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Οὐολτούρνου ποταμοῦ· ταυτὸν Venafro. Στράβ.

Ὀυένετοι, οἱ, = Ἐνετοί, ὅπερ ὄρα. Πολύβ. — 2) Ὀυένετοι, Venetae. Ἔθνος μέγα καὶ ἐμπράκτον τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Λίγηρος ποταμοῦ καὶ τῆς παραθαλασσίου χώρας. Στράβ. δ', Πτολ. β', 8.

Ὀυενοανταύνη, ἡ, ἴδε Βενεούειτον.

Ὀυενουσία, ἡ, Venusia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λευκανίας· ταυτὸν Venoso. Στράβ.

Ὀυέρβανος, λίμνη, ἡ· Lacus Verbanus. Λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Lago Maggiore. Στράβ.

Ὀυέρητον, τό· Veretum. Πόλις τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταυτὸν Alessano. Στράβ.

Ὀυέρκελλοι, οἱ· Vercellae. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Vercelli. Στράβ.

Ὀυεσούιον, τό· καὶ Βεσούβιον, Mons Vesuvius. Ὄρος ἡφαίστειον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας πλησίον τῆς Νεαπόλεως ἔχον 4000 ποδῶν ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Κατὰ Διοδ. Σικ. δ', 21. λέγεται ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ ὄρους ὥρμησαν οἱ Γίγαντες εἰς τὸν Οὐρανὸν ὅτε ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Ἡ πρώτη ἔκρηξις τοῦ Οὐεσουβίου ἧτις ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ συνέβη κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τίτου ἤτοι 79 χρόνους μετὰ Χρ. Διον. Κατσ. 66, 22. 23. Πλιν. ἰατρ.

Ὀυετουλώνιον, τό, Vetulonium. Πόλις τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὑδάτων, ταυτὸν Torre Vechia. Διον. Ἁλ. γ'.

Ὀυήϊοι, οἱ. Veji. Πόλις τῆς Τυῤῥηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κυριευθεῖσα πρωίμως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅτε καὶ κατεστράφη τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος. Διον. Ἁλ. β', 116. Στράβ.

Ὀυήρων, ωνος, ἡ· Verona. Πόλις τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Εὐγανῶν, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ὅτε καὶ ἐκοσμήθη μὲ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ μ' ἓν μέγα ἔτι σωζόμενον Ἀμφιθέατρον· ταυτὸν Verona, Βερόνα. Στράβ. ε', ἔτι δὲ καὶ Βηρών.

Ὀυήστινοι, οἱ· Vestini. Λαὸς τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Ὀυιέννα, ἡ· Vienna. Πόλις πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, ταυτὸν Vienne. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Ὀυϊμινάλιος λόφος, ὁ, Collis Viminālis. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.

Ὀυιργίλιος, Πούβλιος Μάρων, Virgilius. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ ἐνδόξων ποιητῶν τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς τὴν κώμην Ἄνδες πλησίον τῆς Μαντούας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 70-19 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ὑπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτου καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως· κατὰ μίμησιν τοῦ Θεοκρίτου συνέγραψεν ὁ Οὐιργίλιος Βουκολικὰ καὶ Γεωργικὰ ποιήματα εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ τὸ περίφημον Ἡρωϊκὸν ποίημα Αἰνειάδα ἐπιγραφόμενον εἰς δώδεκα βιβλία μιμούμενος καὶ εἰς τοῦτο τὰς ἀθανάτους περιγραφὰς τῶν Ἡρώων τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου, ἔτι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ μικρὰ ποιήματα τῶν ὁποίων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.

Ὀυκαλέγων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας ἐπίσημος διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ σύνεσιν καὶ πολυπειρίαν. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 147.

Ὀυλθόρνος, ὁ, = Οὐολτοῦρνος. ὅπερ ὄρα.

Ὀυλίας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἐξ Ἄργους. Πινδ.

Ὀυλυμπος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Ὄλυμπος. Ὅμ. Πινδ.

Ὀυλύμποθεν, Ἐπιχ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. Πινδ.

Ὄυνοι, οἱ, Hunni. Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικῆσαν ἐνάκαθεν ἐν τῇ νῦν Μογγολίᾳ. Διον. Περ. 730.

Ὀυολόγαισος, ὁ, Vologesus. Βασιλεὺς τις τῶν Παρθίων ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ.

Ὀυολατέρραι, αἱ, Volaterrae. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης ἐπὶτινος ἀποτόμου λόφου· ταυτὸν Volterra. Διον. Ἁλ. γ'. Στράβ. ε',

Ὀυόλσκοι, οἱ, Volsci. Λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ κατοικοῦντες περὶ τὴν αὐτόθι θάλασσαν ἕως τοῦ Ἀμασήνου ποταμοῦ, ἔχοντες πάλιν ἀρχαίαν τὴν Σουέσσαν· Στράβ. Οὐολοῦσκοι. Διον. Ἁλ.

Ὀυολτοῦρνος, ὁ, Vulturnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν. Στράβ. ε'. ταυτὸν Voltorno. Οὐλθόρνος, παρὰ Πολυβ. καὶ Ὀλθόρνος, ὁ, Πλούτ.

Ὤπις, ιδος, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρικ. Ὦπις, ιος, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τικτούσας γυναῖκας ἐπιμελείας καὶ προνοίας. Καλλιμ. εἰς Δημ. 204. κατὰ Σχολιαστ. ἀπὸ τοῦ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας. — 2) Μία τῶν Ὑπερβορείων Παρθένων, ἐλθοῦσα μετὰ τῆς Ἄργης εἰς τὴν νῆσον Δῆλον διὰ νὰ προτιμήσῃ θυσίαν εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς Εἰλειθυίας. Ἡροδτ. 4, 35. καὶ Ἀραττ. — 3) Ἐπίθ. τῆς Νεμέσεως ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὕστερον εἰς Ῥαμνοῦντα δῆμον τῆς Ἀττικῆς Ἀνδολ.

Οὐρανία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 78. παρὰ τοῖς ὕστερον λατρευομένη ἐξαιρέτως ὡς ἔφορος τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῆς περὶ τὰ Οὐράνια σώματα γνώσεως· λέγεται δὲ ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον· Τζήν. — 2) Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ

καὶ τῆς Τηθύος· Ὁμ. Τμν. Δημ. 423. Ἡσ. Θεογ. 350. — 3) Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον καθ' Ἡρόδ. 1, 105. εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναὸς εἰς Ἀσκάλωνα πόλιν τῆς Συρίας. Κατὰ δὲ Πλάτωνα ὑπῆρχεν ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ γεννηθεῖσα ἀμήτωρ καὶ περιστατομένη ὡς σύμβολον τοῦ νοεροῦ καὶ θείου ἔρωτος, διαφορος οὖσα τῆς λεγομένης Πανδήμου Ἀφροδίτης· Πλάτ. Συμπ. σελ. 180.

Οὐρανίδης, ου, ὁ (-νυ-) κυρ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Κρόνος. Ἡσ. Θεογ. 486. Πινδ. καὶ Οὐρανίδαι, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ διατρίβοντες θεοὶ πρὸς διαφορὰν τῶν Καταχθονίων θεῶν. Εὐριπ. Ἑκ. 148.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ (-νυ-). Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὅθεν πληθ. Οὐρανίωνες, οἱ Τιτᾶνες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 898. Ἡσ. Θεογ. 461. καὶ Οὐρανίωνες, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ θεοί, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ κατοικοῦντες θεοί· Ὁμ. Α, 570.

Οὐρανός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Γῆς· Ἡσ. Θεογ. 125. λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν του μητέρα Γῆν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς πρῶτον τοὺς φοβεροὺς Γίγαντας, Ἑκατόγχειρας Κόττον, Βριάρεων καὶ Γύγην, εἶτα τοὺς Κύκλωπας, Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἄργην καὶ τελευταίους τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς ἓξ Τιτανίδας. Ὁμ. Τμν. 30, 17. Ἡσ. Θεογ. αὐτοθ. Ἀπελλῆς. α', 1. Κατὰ Διοδ. Σικ. γ', 56. ὑπῆρξεν ὁ Οὐρανὸς ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Ἀτλαντίων, ὁ μορφώσας πρῶτον καὶ ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων του.

Οὔρειον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Torre d'Oro. Στράβ.

Οὔρειος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Οὐρία, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Τρία. Λιμὴν τῆς Ἀχαρνανίας πλησίον τῶν Οἰνιαδῶν. Στράβ. — 2) = Τρία, Στράβ.

Οὐρίων, ωνος, ὁ, = Ὠρίων. Παλαίφ. 5.

Οὐροτάλ, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ θεὸς Διόνυσος ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Ἡρόδ. 3, 8.

Οὐσάργαλα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ κείμενα μεσημβρινῶς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν· Πτολμ. ἔτι δὲ καὶ Σουσάργαλα.

Οὔσβιον, τό. Πόλις τῶν Μαρκομάνων ἐν τῇ παλαιᾷ Γερμανίᾳ κειμένη πλησίον τῆς νῦν Marbach. Πτολ.

Οὐσδίαι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς. Πτολ. β', 2.

Οὐσλούντιοι ἢ Οὐολούντιοι. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς Πτολμ. β', 2.

Οὔτιοι, οἱ· Πίσαν. Λαὸς τῆς Περσίας ὅμορος μὲ τοὺς Σαράγγας. Ἡρόδ. 7, 68. κατὰ Λαρχῆρον, οἱ Οὔξιοι ἐν Περσίᾳ. Στράβ. ια', ἢ οἱ Οὐίτιοι ἐν Τρκανίᾳ. Στράβ. ια'.

Οὖτις, ὁ· Αἰτκ. Οὖτιν. Ἐπίπλαστον ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπατήσας τὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου του. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 369, κ. ε. ξ.

Οὐφελέστης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 274.

Οὐφέλτης, ου, ὁ· ἴδε Ἀρχέμορος.

Οὐφέλτιος, ὁ. Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 20. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 302.

Οὐφαλμίτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἠγείρεν ὁ Νομοθέτης Λυκοῦργος ἕνα ναὸν αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ὅτε ἐστερήθη ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του. Παυσ. γ', 18.

Οὐφεῖς, οἱ· καὶ

Οὐφιονεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Κόραξ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μαλιακοῦ Κόλπου. Θουκ. γ', 96. Εἰς τούτους ἀνῆκεν ἔτι οἱ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην κατοικοῦντες Καλλιεῖς καὶ οἱ περὶ τὸν Εὔηνον ποταμὸν Βωμιεῖς.

Οὐφιοῦσα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ· Στράβ. — 2) Μία τῶν Πιτυουσῶν νήσων ἐν τῇ Μυτογείῳ θαλάττῃ. Στρίβ. ταυτὸν Φορμεντέρα. Mannert. Γεωγρ. I. σελ. 407.

Οὖφις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς Μαντινείας. Στράβ.

Οὐφίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Τιτάνων, βασιλεύσας ἐν τῷ Οὐρανῷ μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ Εὐρυνόμης πρὸ τοῦ Κρόνου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς αὐτόθεν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 503. Τζετζ. Λυκφ. 1192.

Οὐρύνειον, τό. Ἡρόδ. 7, 43. καὶ

Οὐρύνιον, τό (-νυ-). Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Γεν-Κεβί. Ξενοφ.

Οὖχη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας. Στράβ. — 2) Τὸ ὑψηλότατον πρὸς μεσημβρίαν ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, ἔχον ἐν αὐτῷ λατομίας μαρμάρου, ταυτὸν Ὄχα.

Οὔχιμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης ἐκ τῆς Νύμφης Ἠγητορίας. Διοδ. Σικ. ε', 56.

Οὖχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κολωτοῦ ἐκ Τανάγρας, ἥτις ἐραστεῖσα τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς Εὐνόστου καὶ μὴ δυναμένη νὰ πείσῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της τὸν διέβαλε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ὡς βιάσαντα αὐτήν, οἵτινες πιστεύσαντες εἰς τοὺς λόγους της ἐφόνευσαν τὸν Εὔνοστον, ἀλλ' ὕστερον μεταμεληθεῖσα ἡ Ὄχνη διὰ τὴν παράνομον πρᾶξίν της ἐκρημνίσθη ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου. Πλουτρ. Ἑλ. ζητ. 40.

Π.

Πάβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων.

Πάγαι, αἱ Δωρικ. ἀντὶ Πηγαί, ὅπερ ὅρα.

Παγασαί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιωτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς πόλεως Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι οἱ Ἀργοναῦται ἐξέπλευσαν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Κολχίδα. (Κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναυπηγεῖα, διότι ἐν τῷ λιμένι τούτῳ ἐναυπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργώ.) Ὕστερον δὲ μετετέθησαν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τὴν πλησίον κτισθεῖσαν πόλιν Δημητριάδα. Ἡρόδ. 7, 193. Ἀπ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασαῖος, αία, αῖον. Τῶν Παγασῶν ἢ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Παγασῶν ὤν· — ὁ Παγασαῖος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχε ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Παγασῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· Ἡσ. Ἀσπ. 70. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασήιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Παγασαῖος, τῶν Παγασῶν· ὁ Παγασήιος λιμήν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 524.

Παγασῆις, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Παγασήιος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 319.

Παγασητικός, ή, όν. Τῶν Παγασῶν ἢ εἰς τὰς Παγασὰς ἀνήκων· ὁ Παγασητικὸς κόλπος, = Κόλπος τῆς Δημητριάδος, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Βώλου. Στράβ.

Παγασίς, ίδος, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Παγασίς. Μοσχ. Εἰδ. γ', 78.

Παγασίτης, ου, ὁ (ι), = Παγασαῖος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Δημ.

Πάγασος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Πήγασος. Πίνδ.

Παγγαῖον, τό, Pangeus. Ὄρος τῆς Μακεδονίας ἐκτεινόμενον διὰ τῶν συνόρων τῆς Θράκης περὶ τὸν Νέστον ποταμόν, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ταυτὸν Ἐγριαζοῦ Κασταγνιά. Πινδ. Ἡρόδ. 5, 16.

Παγκάστη, ἡ, = Πακάτη, ὅπερ ὅρα.

Παγτράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ὄνομα Αἰγυπτίου τινὸς μάγου, παρὰ Λουκ.

Πάγραι, αἱ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Συρίᾳ, κειμένη ὀρτικῶς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας. Πτολ. ε', 15.

Πάγρασα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς λεγομένης χώρας τῶν Λιστῶν· Πτολ. ζ', 2.

Παγχαία, ἡ, προστακτ. γῆ. Μυθώδης τις νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Στράβ.

Παγώδας, α, ὁ. Βοιώταρχός τις ἐν Θήβαις.

Παδαῖοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν τῆς Ἰνδίας, τρεφόμενον μὲ ὠμὰς σάρκας ἀνθρώπων, ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον. Ἡρόδ. 3, 99. κατὰ Mannert κατῴκουν οἱ Παδαῖοι οὗτοι τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἕως τῆς Ἐρήμου Κόβι.

Παδάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας παρὰ Νεάρχ. α', 33.

Παδόα, ἡ. Βραχίων τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἀρκτικῶς, ὁ παρὰ Οὐϊργιλίῳ Padusa καλούμενος. Πολύβ β', 16.

Πάδος, ὁ· Padus. Μέγας ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, τὸν ὁποῖον ὁ Στράβων παραβάλλει μὲ τὸν Ἴστρον· ἐκβάλλει δὲ δι' ἑπτὰ στομίων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρότερον Ἠριδανὸς καλούμενος, περίφημος πρὸ πάντων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθοποιοῖς διὰ τὴν συμβᾶσαν μεταμόρφωσιν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος εἰς αἰγείρους, ὅτε αὐτοὶ ἐθρήνουν περὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον τὸν θάνατον αὐτοῦ· ταυτὸν Πόδος, Ῥό. Πολύβ. Ἀπολλόδ.

Παδύανδος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κατὰ d'Anville ταυτὸν Ποδάνδον. Πτολμ.

Παιάν, ᾶνος, ὁ, ἴδε Παιήων.

Παιανία, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύω κῶμαι τῆς Ἀττικῆς σχηματίζουσαι δύω δήμους ἀνήκοντας εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐκαλεῖτο καθύπερθεν Παιανία ὁ δὲ Ὑπενερθεν Παιανία. Ἀρποκρ. — ἔθνικ. Παιανιεύς δῆμος, Ἡρόδ. 1, 60. καὶ Παιανεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Παιανίας ὢν Δημοσθ.

Παιάνιον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ. Πολυβ.

Παιδάριτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λεύκτος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ. η', 33. Ἰσοκρ. καὶ Παιδάρητος, παρὰ Πλουτρ. Λυκ.

Παιήων, ονος, ὁ· καὶ Παιάν ἢ Παιών. Παρ' Ὁμήρ. καλεῖται οὕτως ὁ τῶν θεῶν Ἰατρός, ὁ θεραπεύσας τὸν πληγωθέντα Ἄιδην καὶ Ἄρην, διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον τοῦτον ὁ ποιητὴς δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὸ ὄνομα Παιάν. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 401 καὶ 899. παρβλ. Ἰλ. Ε, 445. καὶ Ὀδ. Δ, 232. — 2) Ἐφεξῆς δὲ ἀνεδείχθη τὸ ὄνομα τοῦτο πολλάκις εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θεωρούμενον ὡς θεὸν τῆς Ἰατρικῆς παρ' Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 272. καὶ Θεοκρ. 7, 1. ἔνθα εἶλκυσται αὐτ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἔτι δὲ Παιὰν ὡς Ἐπίθ. τοῦ θεοῦ τούτου, Αἰσχ. Ἀγ. 152. Θεοκρ. Παρ' Ὁμήρ. εὑρηται μόνον ὁ τύπ. Παιήων, ονος, καὶ Παιών, ῶνος, παρὰ Σόλ. λείψ. 5, 57. Ἀριστφ. Πλουτ. 636.—

3) Ἐπίθ. πολλῶν ἄλλων θεῶν ἀντὶ τοῦ σωτὴρ λαμβανόμενον, τοῦ Ἡλίου, Ὀρφ. Τμν. 8, 12. τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Τμν. 51, 11. τοῦ Πανός, Ὀρφ. Τμν. 10, 11. τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ὅτι δὲ Παιονία, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς ἐφόρου τῆς ἰάτρου λογιζομένης. Παυσ. α', 34. (Κατά τινας παράγεται ἡ λέξις Παιήων ἀπὸ τοῦ παίω, ὅτε ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευτε παίτας τὸν ἐν Δελφοῖς Πύθωνα ἐρχόμενος. παρβλ. Καλλιμ. Τμν. εἰς Ἀπολ. 100. Ἀθην. ια'. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πάω, = παύω, ὡς καταπαύων τὰς νόσους. Ἐτυμ. Μεγ. ἢ ἐκ τοῦ πάω, = πιπάτω, τρέφω, βυηθῶ, ἄρα βοηθός, σωτήρ. παρβλ. Ilgen εἰς Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 272.)

Παιονία, ἡ, Ἐπαρχία τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ὄρβηλον μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Στρυμόνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν Ἰλλυριοὶ τὸ γένος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 350. Ἡρόδ. 5, 13. — 2) = Παννονία, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὅπερ ὄρα.

Παίονες, οἱ, Ἐνικ. Παίων, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 848. συνίστουν δὲ οὗτοι διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἐξ ὧν ἀναφέρονται παρὰ Θουκ. β', 96. οἱ Γραικοὶ καὶ Λααῖοι. — 2) = Παννόνιοι, Ἡρωδ.

Παιονίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀστέροπαιος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 339.

Παιονική, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ χώρα τοῦ Παίονος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ εὐρύχωρον πεδίον ἐν Ἀνθεμοῦντι πλησίον τῶν Σταγείρων· Ἡρόδ. 7, 125.

Παιονικός, ἡ, όν. Τῶν Παιόνων ἢ εἰς τοὺς Παίονας ἀνήκων. Ἡρόδ. — 2) Παννονικός.

Παιονίς, ίδος, ἡ Τῆς Παιονίας ἢ ἐκ τῆς Παιονίας οὖσα, ἰδιωτ. θηλ. τοῦ Παιονικός. Ἡρόδ. 4, 33.

Παιόπλαι, οἱ. Λαός τις τῶν Παιόνων κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης. Ἡρόδ. 7, 113.

Παῖος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη δυτικῶς πλησίον τῆ κώμης Κονδυλέας περὶ τὸν Λάδοντα ποταμόν. Ἡρόδ. 6, 127. καὶ Παός, ἡ, Παυσ. η', 24.

Παισίκαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ὤξου ποταμοῦ καὶ Ἰαξάρτου. Ἡρόδ. 3, 92. ἔνθα πρότερον Παυσίκαι ἐγράφη.

Παισός, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀτίᾳ κειμένη μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στρυβωνος ἐρήμη. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 612. Ἡρόδ, ἔτι παρ' Ὁμήρ. Ἀπαισός.

Παῖτοι, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸν Ἕβρον ποταμόν. Ἡρόδ. 7, 110. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 978. εἴληπται ἐπὶ χλευαστικῆς ἐννοίας· — ὅθεν Παϊτικός, ἡ, όν, τῶν Παίτων ἢ εἰς τοὺς Παίτους ἀνήκων, ἡ Παϊτική, χώρα τῆς Θρᾴκης μεταξὺ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ καὶ Μέλανος. Ἀρρίαν.

Παίων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἠλιδος εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τον τὴν αὐτόθι χώραν Παιονίαν. Παυσ. Ε', 1. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀντιλόχου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀθήναις Παιονίδες. Παυσ. Κορ. 18. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἴδε Παίονες.

Παιών, ῶνος, = Παιήων, — ὅθεν Παιώνιος, ία, ιον, τοῦ Παιῶνος· ἡ Παιωνία, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς Παυσ.

Παλάτη, ἡ. Περιβόητός τις ἑταῖρα ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, ἐρασμία τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀλεξάνδρου· διὰ δὲ τὸ ἔξοχον κάλλος της λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ περίφημος Ἀπελλῆς ὡς ἀρχέτυπον διὰ νὰ ζωγραφίσῃ μίαν Ἀφροδίτην του. Λουκ. Εἰκ. 7. ἡ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 34. γραφ. Παγκάστη φαίνεται ὀρθότερ.

Παλτυες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παλτυϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. 7, 67.

Παλτύη, ἡ. Πολίχνη τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἡρόδ.

Παλτύης, αο, ὁ. Λυδός τις, ὁ ὁποῖος ἀποστατήσας ἀπὸ τοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Σάρδεων καὶ καταλιπόμενος ὑπ' ἐπιταγῆς αὐτοῦ ἐπώδη διὰ βοηθείας τῶν Κυμαίων εἰς τὴν νῆσον Χίον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τῆς αὐτόθι πολιούχου Ἀθηνᾶς, ἀλλ' οἱ Χῖοι ἀποσπάσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ παρέδωκαν εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ μισθῷ. Ἡρόδ. 1, 155. — 2) Ὄρος τῆς Ἰωνίας κείμενον ἀνωθεν τῆς Μαγνησίας. Στράβ.

Παλτυϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ καὶ Ἰνδοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Καβούλ. Ἡρόδ. 3, 93. Ἐπὶ ταύτης ἔκειτο ἡ πόλις Κασπάτυρος πρωτεύουσα τῆς χώρας· — ὅθεν Παλτυϊκός, ἡ, όν. Τῶν Παλτύων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Παλτύων ἀνήκων. Ἡρόδ.

Παλτωλός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου καὶ ῥέων πλησίον τῶν Σάρδεων, ἐβάλλετο εἰς τὸν Ἕρμον.

Παλαιγάμβριον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6. ἴδε Γάμβριον.

Παλαιμόνιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λέρνου ἢ κατά τινας τοῦ Ἡφαίστου, ἐξ Ὠλένου πόλεως τῆς Αἰτωλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν χωλὸς κατὰ τοὺς δύο πόδας. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 202. ἴδε Παλαίμων, ἀριθ. 2.

Παλαίμων, ονος, ὁ, Κλητ. Παλαῖμον. Ὄνομα τοῦ Μελικέρτου υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς θαλάττιος θεός, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις ὑπὸ τὸ ὄνομα Portumnus, βοηθὸς καὶ σωτὴρ τῶν ἐν θαλάσσῃ χειμαζομένων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ῥώμῃ τὰ λεγόμενα Portumnália κατὰ τὴν 17 ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου μηνός· Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 251. Κατὰ Παυσ. α'. τὸ σῶμα τοῦ Παλαίμονος φερθὲν ὑφ' ἑνὸς δελφῖνος εἰς τὰ παράλια τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ ἐτάφη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Σισύφου, ὅστις ἐσύστησεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Παυσ. Κορ. 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Πειρέως. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Παλαίπαφος, ἡ, = Πάφος, ὅπερ ὄρα.

Παλαιρῶς, ἡ Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη παραθαλαττίως. Στράβ. — ὅθεν, Παλαιρεῖς, οἱ κάτοικοι Θουκ. 6, 30. ἐκ χειρογρ, ἔνθα πρότερον Παλιρεῖς ἔκειτο.

Παλαισταῖος, οὗ, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως, ὅτε ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἀθλητοῦ ἦλθεν καὶ ἠγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Λυκοφρ. 41. καὶ Τζέτζ. αὐτοῦ.

Παλαιστινοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης ἐν Ἀσίᾳ.

Παλαιστίνη, ἡ (ῑ). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐκτείνετο μεσημβρινῶς τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὁριζομένη ὀρτικῶς ὑπὸ τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάττης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν, ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορον μὲ τερπνὸν καὶ εὐκρατέστατον κλῖμα. Τὰ μετόγεια μέρη τῆς χώρας ταύτης περὶ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν κατῴκουν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Ἰουδαῖοι, σχηματίζοντες δώδεκα φυλὰς καὶ δύο βασίλεια, τὸ τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ τοῦ Ἰσραήλ. Ἐχωρίζετο δὲ ἅπασα ἡ Παλαιστίνη διὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς Δυτικὴν ἢ εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου καὶ εἰς Ἀνατολικὴν ἢ πέραν τοῦ Ἰορδάνου Παλαιστίνην, τὰ ὁποῖα εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους καὶ ἐπὶ τῆς αὐτόθι κυριαρχίας τῶν Ῥωμαίων ἐπετέλουν τέσσαρας ἐπαρχίας, τὴν Ἰουδαίαν, Σαμάρειαν, Γαλιλαίαν καὶ Περαίαν Παλαιστίνην· πρῶτον δὲ εὑρηται τὸ ὄνομα Παλαιστίνη παρ' Ἡρόδ. ἡ Παλαιστίνη Συρίη, 1, 105. καὶ ἄνευ τοῦ Συρίη, Ἡρόδ. 2, 104.

Παλαιστινός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο πρότερον ὁ ἐν Θρᾴκῃ ποταμὸς Στρυμὼν Παλαιστινός, ὅτε ὁ βασιλεὺς οὗτος νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὑπ' ἀπελπισίας ἔρριψεν εἰς αὐτὸν καὶ ἐπνίγη. Πλούτ.

Παλαίτυρος, ἡ· ἴδε Τύρος.

Παλαίφατος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, ἡ ἐποχὴ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· κατά τινας ἀναφέρεται ὡς σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Θουκυδίδου, ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Πριήνης, γράψας πέντε βιβλία περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐντῦθεν μόνον τὸ πρῶτον· Σουϊδ. Φαβρ. Βιβλ. 1, σελ. 182.

Πελαίχθων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ. Αἰσχ. Ἱκετ. 265.

Πελαμήδης, ους, ὁ· Αἰτκ. η καὶ ην. Τίὸς τοῦ Ναυπλίου βασιλέως τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἡσιόνης, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἡρώων διὰ τὴν σοφίαν καὶ βιθείαν συνετόν του, ὅστις ἐστρατεύθη μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐβίασε δ' ἀπατηλοῦ τρόπου τὸν Ὀδυσσέα νὰ συνεκστρατεύσῃ καὶ οὗτος ἔτι ὑπερκρίθη τὸν παράφρονα εἰς τὴν Ἰθάκην μὴ θέλων νὰ γίνῃ μέτοχος τοῦ πολέμου τούτου, εἰ καὶ ἔκτοτε προέβψεν ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἡγεμόνων ἀδιάλλακτος ἔχθρα, ἕως οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνοχοποιήσας τὸν Παλαμήδην δολίως ὡς προδότην τῶν Ἑλλήνων διὰ μιᾶς ἐπιπλάστου γραφῆς ἀπὸ μέρους τοῦ Πριάμου, κατέπεισε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας στρατηγοὺς νὰ τὸν λιθοβολήσωσιν· Τυδ. μύθ. 105. Σχολστ. εἰς Εὐρπ. Ὀρεστ. 432. εἰς τὸν Παλαμήδην τοῦτον ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν εἰς τὰς μάχας στρατιωτικῶν παρατάξεων, τῶν κύβων, καὶ τῶν σταθμῶν, πρὸ πάντων δὲ φημίζεται ὡς εὑρετὴς τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ζ, π, φ, χ· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 195 Ἀπολλόδ. γ', 2, 3. ὑπῆρξε δὲ ὁ Παλαμήδης καὶ εἷς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων ποιητῶν, ἀστρονόμων καὶ ἰατρῶν, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα κατὰ Σουϊδ. ἠφανίσθησαν πρωΐμως ἤδη ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀγαμέμνονος — 2) Παλαμήδης ὁ Ἐλεατικός, οὗτος ὠνομάζετο Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· Πλάτ. Φαίδρ. 261. — ὅθεν, Παλαμηδικός, ἡ, όν, τοῦ Παλαμήδους ἢ εἰς τὸν Παλαμήδην ἀναφερόμενος· τὸ Παλαμηδικὸν ἐξεύρημα, ἐν παροιμίαις λεγόμενον. Ἀριστοφ. Βατρ. 1488.

Παλάνδας, ὁ. Ποταμὸς τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ταυτὸν Φάλκο. Πτολ.

Πάλαντα, τά, Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικας) ταυτὸν Balagne. Πτολ. ε', 2.

Παλάντιον, τό, ἴδε Παλλάντιον.

Παλάτιον, τό, Palatium. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη, ὅπου ἔκειτο τὸ περίφημον παλάτιον τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσα-

ρος Αὐγούστου καὶ πολλαὶ ἀρχαῖαι οἰκοδομαί· Στράβ. ε' Παλλάντιος λόφος, Αἰλ, ποικ. Ἱστ. ια', 21. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦτο ἀπό τινος ἀρχαίας πόλεως Παλλάντιον καλουμένης τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Εὔανδρος ἑλὼν ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Παλλαντίου πόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπ' ὅπου μετέβη μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐκ τοῦ Παλλαντίου μετατεχνηματισθεὶς ὕστερον, Παλάτιον. Παυσ. η', 43. Διον. Ἁλ. α'.

Παλαιεῖς, οἱ· Ἰωνικ. Παλαέες. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Πάλης ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡροδτ. 9, 28. Θουκ. εὑρηται ἔτι καὶ Παλλεῖς.

Πάλη, ἡ· καὶ Πάλλη. Πόλις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων, ταυῶν Λιξούρι. Σχολ. Θουκ. α'. 27. Στράβ.

Παλεύς, έως, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Πηλεύς. Τίς τοῦ Κεφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πάλην ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Στέφ. Βυζ. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Παλης ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Παλίβοθρα, τά, ἴδε Παλίμβοθρα.

Παλίκη, ἡ (ῑ). Palica. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι λίμνης τῶν Παλικῶν λεγομένης. Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ.

Παλικοί, οἱ. Παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου λέγεται ὅτι καὶ ἐγεννήθησαν ἔχοντες ἴδιον ναὸν καὶ μαντεῖον αὐτόθι πλησίον τῆς πόλεως Παλίκης· Διοδρ. Σικ. ια', 89. — 2) Παλικοὶ ἢ Παλικῶν λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ θειώδες ὕδωρ θερμουμένη ἱερὰ ὑφ' ὅλων ὅσοι ἤρχοντο νὰ κάμωσιν ὅρκον τινά. Στράβ.

Παλίμβοθρα, ἡ. Πόλις ἐπίτιμος καὶ μεγάλη τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἔχουσα 570 πύργους περὶ αὐτὴν καὶ 64 πύλας καὶ οὖσα μητρόπολις τῶν Παλιμβόθρων Ἰνδῶν. Στράβ.

Παλίνουρος, ὁ, καὶ Παλίνουρον, Palinorum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Λευκανίας χώρας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐπνίγη ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Αἰνείου Παλίνουρος. Στράβ. ταυῶν Capo Palemido.

Πάλιον, τό· Δωρικ. ἀντὶ Πήλιον. Πινδ.

Παλιρεῖς, οἱ, ἴδε Παλαιρέες.

Παλλαδᾶς, ᾶ, ὁ. Ἕλλην Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, συγχρονος τοῦ Θεμιστίου ἐκ Χαλκίδος ἢ κατά τινας ἐξ Ἀλεξανδρείας, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 48.

Παλλάδιον, τό (—υυυ). Ἀρχαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, παριστάνον αὐτὴν ἔνοπλον καὶ κρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρα μίαν λόγχην, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἐξαίσιον δύναμιν νὰ διαφυλάττῃ τὴν πόλιν σῶαν καὶ ἀκατάπερθητον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε εὑρίσκεσθαι· τοιοῦτον πρὸ πάντων ὑπῆρχε τὸ Παλλάδιον τὸ ὁποῖον πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς πλάττεται, εὗρεν πρῶτον ὁ Ἶλος καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν Τροίαν ἐξ ξύλου κατεσκευασμένον ἔχον τριῶν πηχῶν ὕψος καὶ φυλαττόμενον εἰς τὴν αὐτόθι Ἀκρόπολιν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἔφερε μετ' αὐτοῦ ὁ Αἰνείας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου λέγεται ὅτι διατηρήθη ἐφεξῆς εἰς τὴν Ῥώμην· Ἡροδ. α', 45. ε', 15. Πολλαὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ἤθελον νὰ λέγωσιν ὅτι εἶχον ἐν αὐταῖς τὸ ἄγαλμα τοῦτο, πρὸ πάντων τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι Στράβ. Ξ'. Παυσ. β', 23. Ἀπολδ. γ'. 12 3. — 2) Διαπτήριον ἐν Ἀθήναις συσταθὲν ἐπὶ τοῦ Δημοφῶντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, εἰς τὸ ὁποῖον συνήρχοντο οἱ Ἐφέται καὶ ἔκρινον τὰ ἀκουσίως γιγόμενα ἐγκλήματα. Πλουτ.

Παλλάδιος, ία, ιον (—υυυ). Τῆς Παλλάδος, εἰς τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος. — 2) Κυρ. Ὄνομ. Ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Γαλληνὸν καὶ συγγράψας θεωρίας εἴς τινα τῶν βιβλίων τοῦ Ἱπποκράτους. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. III, σελ. 68.

Παλλαντιάδης, ὁ (ᾱ). Τίς τοῦ Πάλλαντος, πληθ. οἱ Παλλαντιάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πάλλαντος ἀδελφοῦ τοῦ Λιγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων αὐτόθι γενεῶν. Εὐρ. Ἱππ. 35. Πλουτ.

Παλλάντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας χειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πάλλαντος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἑλὼν ὁ Εὔανδρος μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παλλαντίου τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, ὅτε δὲ καὶ ἐλογίζετο τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλάντιον ὡς ἀρχαία αὐτῆς μητρόπολις, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Οὐεσπεσιανὸς ἐχορήγησε πολλὰ δικαιώματα. Παυσ. Διοδ. Στε. καὶ Παλάντιον, παρὰ Ξενοφ. — ὅθεν, Παλλαντιεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) = Παλάτιον, ὅπερ ὅρα.

Παλλάς, άδος, ἡ (ᾰ). Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ μετὰ τοῦ Ἀθήνη ἢ Ἀθηναίη ἀπαντώμενον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἄνευ τοῦ Ἀθηνᾶ. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ θεὰ αὕτη κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 406. ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὡς ἀεὶ πάλλουσα καὶ σκιρτῶσα κινουμένη παιταχοῦ· κατὰ δὲ Ἀπολδρ. α', 6, 2, ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Παλλάντος, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐφόνευσεν εἰς τὴν Γιγαντομαχίαν, καὶ κατ' ἄλλους ἀπὸ τῆς Παλλάδος θυγατρὸς τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ ἀνετράφη καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐξ ἀποτυχίας ἐφόνευσε. Τζέτζ. εἰς Δυκοφρ. 355. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ συναναστράφη καὶ συνεγυμνάζετο εἰς τὰς πολεμικὰς ἀσκήσεις. Ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἠγωνίζοντο αὐταὶ πρὸς ἀλλήλας διὰ τῆς πυγμῆς, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐξ ἀπροπτείας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας κατασκευάσασα ἡ θεὰ μίαν εἰκόνα ὁμοίαν τῆς φίλης αὐτῆς Παλλάδος Παλλάδιον λεγόμενον, ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀπ' ὅπου πεσὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφέρθη εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ τοῦ Ἴλου· Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — ὅθεν, Παλλάδος πέτρα, ἡ. Ὄρος πλησίον τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπερ καὶ Γλαυκώπειον ὄρος ἐκαλεῖτο. Εὐρ. Ἱππ. 30.

Πάλλας, αντος, ὁ, Κλητ. Πάλλα. Πατὴρ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 100. — 2) Τίτὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Νίκην, τὸ Κράτος, τὸν Ζῆλον καὶ τὴν Βίαν. Ἡσ. Θεογ. 375, 385. Ἀπολδρ. α', 2, 2. — 3) Τίτὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 6, 2. — 4) Τίτὸς Παυσιόνος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παλλαντίδαι· Ἀπολδρ. γ', 15, 5. — 5) Τίτὸς τοῦ Λυκαονος βατιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Παλλάντιον· Παυσ. η', 44.

Παλλαντίς, ίδος, ἡ (—υυι). Τῆς Παλλάδος ἢ εἰς τὴν Παλλάδα ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος· αἱ Παλλαντίδες πέτραι, ἓν μέρος τοῦ ὄρους Κρείου πλησίον τοῦ Ἄργους. Καλλμ. εἰς Παλλ. 42.

Παλληνησίος, αία, αῖον, καὶ Παλληναιος. Τῆς Παλλήνης ἢ ἐκ τῆς Παλλήνης ὢν ἢ Μακεδονία, κλίτεα Παλήναια, ὑψώματα περὶ τὴν Χερτόνησον Παλλήνην· Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 599. καὶ ὡς Οὐσιαστ. ὁ Παλληναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Παλλήνης.

Παλλήνη, ἡ. Μικρὰ Χερτόνησος τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἥτις ἄλλως καὶ Φλέγρα ἐκαλεῖτο, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συνέβη ἡ μάχη τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου· Ἡροδτ. 7, 123. Θουκ. δ', 120. ἐνθα ἠμαρτ. Πελλήνη ἐκειτο· — ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης, τὸ στενὸν μέρος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Χερτόνησος Παλλήνη μετὰ τῆς λοιπῆς Μακεδονικῆς ἠπείρου· Θουκ. — ὅθεν, Παλληναιος καὶ Παλλήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παλλήνης. — 2) Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ οὖσα ἀποικία Ἑλλήνων· Στέφ. Βυζ. ταυῶν νέα Καττάνδρα. — 3) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀχαρνῶν, ὅπου εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡροδτ. 1, 62. — ὅθεν, Παλληνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Παλλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστερίας· ἴδε Ἀστερία.

Παλληνίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Παλλήνῃ δήμῳ τῆς Ἀττικῆς· Ἡροδτ. 1, 62.

Πάλμυρα, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπίσημος τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Παλμυρηνῆς χώρας, οὖσα ὕστερον μητρόπολις μιᾶς ἰδίας μοναρχικῆς ἐπειρατείας, ὑπὸ Ἰώσπ. Θάμαρ καλουμένη, ἀπέχουσα μιᾶς ἡμέρας ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον ὑπῆρξεν ἀκμαῖον πρὸ πάντων εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σελευκίας, πολλαὶ δὲ κολοσσιαῖαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαὶ εὑρίσκονται αὐτήν, τῶν ὁποίων πολλὰ ἐρείπια σώζονται ἔτι μετὰ τὴν παντελῆ αὐτῆς καταστροφὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ. Στέφ. Βυζ. ταυῶν Ταδμόρ· — ὅθεν, Παλμυρηνοί, οἱ κάτοικ.

Παλμυρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη βορειοανατολικῶς τῆς Δαμασκοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, οὖσα ἐπὶ πολὺ ἀμμώδης καὶ ἔρημος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμαῖος ἀριθμεῖ δεκαεπτὼ πόλεις· ἐσχημάτιζε δὲ αὐτὴ μετὰ ταῦτα ἓν ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν περίφημον Παλμύραν.

Πάλμυς, υος, ὁ. Τίς τοῦ Ἱπποτίωνος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν. 792.

Πάλτος, ἡ. Πόλις τῆς Κασιώτιδος χώρας ἐν Συρίᾳ, ταυῶν ἐρείπια Βάλδο λεγόμενα. Στράβ. ιε'.

Πάμισος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανόν· Ἡροδτ. 7, 129. — 2) Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἐκβάλλει εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ταυῶν Πιρνάτζα. Στράβ. — 3) μικρότατος ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας. Στράβ.

Παμμένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μειδ. σελ. 521. — 2) Ὄνομα Θηβαίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Πάμμιλος, ὁ. Μεταφρ., ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σελινοῦντα ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 3, 4.

Πάμμων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250. — 2) Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδτ.

Παμπανίς, ίδος, ἡ. Πολίχνη τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη δυτικῶς τῆς Τεντύρας.

Παμφάγος, ὁ (ᾰ). Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔφαγε ποτὲ ἕνα ὁλόκληρον βοῦν· Ὀρφ. Ὕμν. ια', 6. Spanh. εἰς Καλλμ. Ὕμν. Ἀρτ. 148.

Παμφάης, ους, ὁ (ᾰ). Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς Διοσκούρους. Πινδ. — 2) Κάτοικός τις τῆς

Πριήνης ἐν Ἰωνίᾳ, ὁ πέμψας ὕδωρ πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον μίαν ἅμαξαν μαστὴν ἀργυρίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 27.

Παμφία, ἡ· Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τῆς Τριχωνίδος λίμνης. Πολύβ. ε', 7.

Παμφιλος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. Ὑγῖν. μυθ. 170. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Ξενοφ. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἀπατήσας τὴν πολιτείαν ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του. Ἀριστοφ. Πλουτ. 174. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ διδάσκαλος τοῦ Μελανθίου καὶ Ἀπελλοῦς, ζωγραφίσας ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς Ἡρακλείδας ὅτε ἦλθον ἱκέται μετὰ τῆς Ἀλκμήνης πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀριστοφ. Πλουτ. 385. καὶ Σχολιαστ. αὐτοῦ. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ τραγικὸς ποιητής· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, 313. — 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὑρηται παρὰ Σουΐδᾳ ὀλίγα τινὰ λείψανα. Ἀθηναῖ. α', 4.

Παμφυλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυδίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Καλχαντος καὶ ἐσυνεστήθησαν ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἐγκατοίκων· Ἡρόδ. 7, 91.

Παμφυλιακός, καὶ Παμφυλικός, ἡ, όν. Τῆς Παμφυλίας ἢ εἰς τὴν Παμφυλίαν ἀνήκων· Πλούτ. Στραβ.

Παμφύλιος, ία, ιον (υ). Τῆς Παμφυλίας. Τὸ Παμφύλιον πέλαγος, ἡ περιβρέχουσα τὴν Παμφυλίαν θάλασσα περὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Στραβ. Οὐσιαστ. ὁ Παμφύλιος, = Πάμφυλος· Διον. Περ. 127. Στρβ.

Παμφυλίς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Παμφύλιος. Διον. Περ. 854.

Πάμφυλοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὄντες τὸ ἀνέκαθεν Σύροι καὶ Φοίνικες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἀναμίχθησαν καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλθόντες ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Αἰσχ. Θεοπρ. Εἰδ. ιζ', 88. — 2) Φυλή τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Παμφύλου υἱοῦ τοῦ Αἰγιμίου. Ἡρόδ. 5, 68.

Πάμφυλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐστρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ μία τῶν ἐν Σπάρτῃ γενεῶν Παμφυλὶς ἡ Παμφύλου ἔκγονοι. Παυσ. Πυθ. 1, 12. Ἀπολλόδ. γ', 8, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Πάμφως, ω, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθηναῖος ἀκμάσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι ἔγραψεν Ὕμνους καὶ ἄλλα ἐπικὰ ποιήματα φαλλόμενα μετὰ τοῦ Ὀρφέως εἰς τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Παυσ. Βοιωτ. καὶ Ἀττικ. Ὕμνους εἰς Δία τοῦ Πάμφω τοῦτου ἀναφέρει ὅτι ὁ Φιλόστρατος ἐν Ἡρωϊκ. κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐποίησεν ὁ Ὅμηρος τοὺς ὕμνους του. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 206.

Πάν, Πανός, ὁ. Ἀρχαία τις Θεότης τῶν Ἀρκάδων, λατρευομένη ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν ποιμένων καὶ διατρίβουσα συνήθως εἰς τὰ ὄρη, ὅσπ καὶ κοιλάδας τῆς Ἀρκαδίας. Καθ' Ὅμ. Ὕμν. εἰς. ὑπῆρχεν ὁ Πὰν υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος, κατὰ δὲ Ἡρόδτ. 2, 145. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πηνελόπης· καὶ κατ' Ἀπολλόδ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμβριος, γενηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἀρκαδικῶν Νυμφῶν. Παυσ. η', 30. ἐπεριστάνετο δὲ μὲ οὖτα καὶ μικρὰ κέρατα αἰγὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν τράγου, ἔχων ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα τετριχωμένον, κρατῶν ἀείποτε μίαν ποιμενικὴν σύριγγα καὶ περιπλανώμενος ὡ ἐπὶ πολὺ εἰς δρυμοὺς καὶ ὀρεινοὺς τόπους τέρπων διὰ τῆς ἁρμονίας του τὰ νέμοντα ποίμνια τῶν ἐγχωρίων ἢ ὁδηγῶν αὐτὰ εἰς κατασκίους τόπους. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην τῶν ἄλλων θεῶν συμμαχήσας μετὰ τοῦ Διός, ἐτυμβούλευσεν αὐτοὺς νὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς θηρία, οὗτος δὲ ἔλαβε τὴν μορφὴν ἑνὸς αἰγοκέρου. Συνοδεύσας δὲ καὶ τὸν Διόνυσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν, ἐγύμνασε τὸ στράτευμα τῶν Σατύρων εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς παρατάξεις κατεπλήξας τοὺς ἐχθροὺς διὰ τοῦ ἤχου τῶν σαλπίγγων καὶ ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντων ὀργάνων. Ἐν Αἰγύπτῳ ἐλατρεύετο ὁ Πὰν μεταξὺ τῶν ἐκτὸς πρωτίστων θεῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μένδης παριστανόμενος μὲ μορφὴν ἑνὸς ζωντανοῦ τράγου εἰς τὴν πόλιν Χέμμιν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο καὶ Πανὸς πόλις. Ἡρόδτ. 2, 46. 145. Στεφ. Βυζ. παρ' Ἀθηναίοις δὲ εἰστήχθη ἡ λατρεία αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου, ὅτε παρεστάθη βοηθὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 6, 105. — Πλησ. οἱ Πᾶνες, τέκνα τοῦ Πανός, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις Φαῦνοι λεγόμενα. Πλάτ. — ὦ Πᾶνες, ἐκφώνησις προξενουμένη συνήθ. εἰς τὴν θέαν αἰφνιδίου τινὸς καὶ τερατώδους συντελεσμένου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1061. — Ὄθεν Ἐπιθ. Πανεῖος, Πάνιος καὶ Πανικός, ἅπερ ὄρα κατωτ.

Παναθήναια, τά. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, συσταθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐριχθονίου, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν Ἀθήναια καλουμένη, ὕστερον δὲ ἀναιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως ὠνομάσθη Παναθήναια πρὸς ἀναμνησιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης συνοικήσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν τὰς Ἀθήνας, εἴτουν πρότερον εὑρίσκοντο ἐσπαρμένοι ἐφ' ὅλης τῆς Ἀττικῆς κατὰ κώμας καὶ χωρία. Διέφερον δὲ τὰ ἴδιως λεγόμενα μεγάλα Παναθήναια ἀπὸ τὰ μικρὰ Παναθήναια, τὰ μὲν πρῶτα ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν κατὰ τὴν 28 ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐτελοῦντο καὶ διάφορα εἴδη ἀγώνων, ὅτε ἐφέρετο καὶ ὁ πέπλος τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς ἐφ' ἑνὸς πλοίου κινουμένου διὰ μηχανῶν καὶ τεχνικῶν κωπίων διὰ μέσου τῆς πόλεως· τὰ δὲ μικρὰ Παναθήναια ἑορτάζοντο ἀνὰ πᾶν ἔτος ἢ κατά τινας ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὴν 20 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ἡρόδτ. 5, 56. Ἀπολλόδ. γ', 14, 6.

Παναθηναϊκός, ή, όν. Τῶν Παναθηναίων ἢ εἰς τὰ Παναθήναια ἀνήκων. Ἡ Παναθηναϊκὴ πομπή, ἡ γινομένη τελευτὴ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων ἐν Ἀθήναις. Θουκ. α', 20. τὰ Παναθηναϊκά, προσυπακ. ἆθλα· οἱ τελούμενοι ἀγῶνες ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων. Αἰλιαν.

Παναθήναιος, αία, αιον, = Παναθηναϊκός, τὰ Παναθήναια ἆεθλα. Σιμ. Ἐπιγρ. 75.

Πάναινος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου, ὁ ζωγραφίσας τῇ 86 Ὀλ. εἰς τὴν ποικίλην στοὰν μετὰ τοῦ Πολυγνώστου τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι· ἔτι δὲ εὑρίσκοντο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐντὸς τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Διός πολλαὶ ἄλλαι εἰκόνες τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου. Παυσ. ε', 11. Πλιν.

Παναῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Θουκ. β', 101.

Πάναιρος, ὁ. Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ', 38.

Παναίτιος, ὁ. Τίτος τοῦ Σωσιμένους Τήνιος, τριήραρχος, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν δεύτερον Περσικὸν πόλεμον· Ἡρόδ. 8, 82. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, διδάσκαλος τοῦ Πολέμωνος, κατά τινας γράφας μίαν διατριβὴν περὶ τοῦ καθήκοντος. Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 567. — 3) ὁ νεώτερος· Περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος καὶ οὗτος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου καὶ φίλος τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφοραι φιλοσοφικαὶ καὶ ἠθικαὶ πραγματεῖαι παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Διογ. Λαέρτ. Πλευτρ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 567.

Παναιτώλιον, τό. Ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικούντων λαῶν, συγκροτουμένη ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ περὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὴν πόλιν Θέρμα, ἔπειτα ὅτε δὲ καὶ εἰς τὴν Ναύπακτον, ἔχουσα κύριον καὶ μόνον σκοπὸν τὴν διατήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἐναντίον τῆς αὐξανομένης δυνάμεως τῶν Μακεδόνων. Πρόεδρος τῆς συνελεύσεως ταύτης ἐκλέγετο στρατηγὸς ἐκ τῶν διαφόρων πεμπομένων ἀντιπροσώπων τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πολεων· ἐσυγκροτεῖτο δὲ μετὰ πολλῆς παρατάξεως καὶ πολυτελείας, καθ' ἣν καὶ δημόσιοι ἀγῶνες καὶ ἑορταὶ ἐπανηγυρίζοντο. Πολύβ. β', 2. Θουκ. γ', 94-102.

Πανάκεια, ἡ (υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς, ἔχουσα ἕνα ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ὡρωπόν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 702. Παυσ. α', 34.

Πάνακρα, τά (υ-υ). Ὄρος τῆς νήσου Κρήτης συνεχόμενον μὲ τὴν αὐτόθι Ἴδην. Καλλιμ. εἰς Δι. 50. — ὄθεν, Πανακρίς, ίδος, ἡ. Τῶν Πανάκρων ἢ ἐκ τῶν Πανάκρων οὖσα.

Πάνακτον, τό. Φρούριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Θουκ. δ', 42. Δημ.

Πανάρετος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσιλάου. Αἰλ.

Πανάχαια, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Αἴγιον ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 24.

Πανάχαιες, ίδος, ἡ, προσυπακ. γῆ· = Ἀχαΐα ἅπασα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 243. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἱδιαν ναὸν ἐν Ἀχαΐᾳ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ ἐξειργασμένον. Παυσ. ζ', 20.

Πανάχαιοι, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρ' Ὁμήρῳ γενικῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον οἱ Πανέλληνες, κατοικοῦντες ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι. Ὁμ. Ἰλ. Β, 404. Η, 73, 159.

Πανδάρεος, ὁ (ᾱ). Ἐφεσιάζτις ζῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐχάρισεν τὴν ἀθανασιαν τοῦ νὰ τρώγῃ ὅσον θέλει χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται οὐδέποτε ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πολυφαγίας· τοῦτου θυγάτηρ ὑπῆρξεν ἡ Ἀηδὼν γυνὴ τοῦ Πολυτέχνου. Ἀντ. Λιβ. 11. — 2) Τίτος τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου, φίλος καὶ βοηθὸς τοῦ Ταντάλου, γεννήσας τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀηδόνα, Μερόπην καὶ Κλεοθέραν ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Od. Τ, 518, Τ, 66. ὄρα Ἀηδών.

Πάνδαρος, ὁ. Τίτος τοῦ Λυκάονος ἐκ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τοξότης, καθ' Ὁμ. λαβὼν τὸ τόξον του παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀ-

πόλλωνος, ἡγεμόνων τῶν Λυκαίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις πληγώσας τὸν Μενέλαον δὲν ἀφῆκεν οὕτως νὰ γίνῃ ἡ ἀποφασισθεῖσα εἰρήνη· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους· Ὁμ. Ἰλ. Β, 827. Κ, 277.

Πανδατωρεία, ἡ· Pandataria. Νῆσος μικρὰ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξωρίσθη ἡ Ἰουλία θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Πτολ. γ', 1.

Πανδελέτειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πανδελέτου, συκοφάντου τινὸς ἐν Ἀθήναις, ἢ εἰς τὸν Πανδέλετον ἀνήκων· αἱ Πανδελέτειοι γνῶμαι. Ἀριστοφ. Νεφ. 920.

Πανδημος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης. Θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης θεᾶς τοῦ κοινοῦ καὶ σαρκικοῦ ἔρωτος. Πλάτ. Συμπ. σελ. 180. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατά τινας ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀγορᾶς ἐν Ἀθήναις ἔνθα συνηθροίζετο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν πρῶτον ὁ Θησεὺς ὅτε συνῴκισεν τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν· Παυσ. α', 2, 2. ὅτι δὲ ἐν Θήβαις εὑρίσκετο ἓν ἄγαλμα αὐτῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Παυσ. θ', 16.

Πάνδια, τά, προτυπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διός, συσταθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πανδίονος, τῆς ὁποίας ἡ ἐναρξις ἤγετο αὐθις μετὰ τὰ Διονύσια. Δημ. κατὰ Meid. σελ. 517.

Πανδίη, ἡ (ι) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Τμν. λβ', 15.

Πανδιονίδης, ου, ὁ (--υυ-). Τίὸς τοῦ Πανδίονος, ὁ Αἰγεύς. Διον. Περ. 1024.

Πανδιονίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδίονος, ἡ Πρόκνη, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀηδόνα. Ἡσ. Ἔρ. Ἡμ 568. — 2) Ἐπίθ. Τοῦ Πανδίονος ἢ ἐκ τοῦ Πανδίονος καταγομένη, ἡ Πανδιονὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἥρωος Πανδίονος. Δημ. καὶ, ἡ Πανδίονος φυλή. Λουκ.

Πανδίων, ονος, ὁ (ι) ὁ πρῶτος. Τίὸς τοῦ Ἐριχθονίου, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὸ 1463 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας 40 χρόνους, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς Πρόκνης καὶ Φιλομήλης, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἦλθον ὡς λέγεται ἡ Δήμητρα καὶ ὁ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικήν, εἰσάξαντες πρῶτον αὐτόθι τὴν τῶν ἀγρῶν καλλιέργειαν καὶ τὴν φυτείαν τῆς ἀμπέλου· πολεμῶν δὲ ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, ἐκάλεσεν εἰς βοήθειάν του τὸν Τηρέα βασιλέα τῶν Θρακῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Πρόκνην· ἰδὲ Τηρεύς· μετὰ θάνατον διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱός του Ἐρεχθεύς. — 2) Πανδίων ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν τὸ 1300 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς Κέκροπος, τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Μητιαδούσης, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλλαντος καὶ Νίσου. Διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ἀπὸ τοὺς παῖδας τοῦ Μετίωνος ἔφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Πελίαν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Πύλα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐλθόντες οἱ παῖδες αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανέκτησαν αὖθις τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1. Ἐτιμᾶτο δὲ ἀκολούθως ὁ Πανδίων εἰς τὰ Μέγαρα ὡς ἥρως μὲ μίαν ἐτήσιον ἑορτὴν ἔχων αὐτόθι καὶ ἴδιον ἡρῶον. Παυσ. α', 41. — 3) Τίὸς τοῦ Λιγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 4) Τίὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολλόδ. γ', 1, 4. — 5) Ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ὁμ. Ἰλ. Μ, 372. — Ἀνδριὰς τοῦ Πανδίονος· ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνδριὰς τοῦ βασιλέως Πανδίονος τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεγομένων πολεμιστῶν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1183. Δημ. — Τοῦ Πανδίονος ἐστιν, = Ἀθῆναι· Δημ. ἡ Πανδίονος, προσωπ. κόρη, ἡ Φιλομήλα. Λουκ.

Πάνδοκος, ὁ. Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων· Ὁμ. Ἰλ. Λ, 490.

Πανδοσία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. Δημ. Ἀλ. — 2) Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν, εἰς τὴν ὁποίαν νεκηθεὶς ἐθανατώθη ὁ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου· τανῦν Anglona. Στράβ. β'. Διβ.

Πανδρόσιον, τό. Ἱερὸν τῆς Πανδρόσου ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ ἱερὰ ἐλαία τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλόδ. γ', 14, 2.

Πάνδροσος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἀδελφὴ τῆς Ἔρσης καὶ Ἀγλαύρου. Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κήρυκα. Πολυδ. η', 9. κατὰ Παυσ. α', 27. Εἶχεν αὐτὴ ἐν ἴδιον ἱερὸν πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβλαστάνετο τὸ ἱερὸν δένδρον τῆς ἐλαίας τὸ ὁποῖον ἐφύτευσεν πρῶτον ἡ θεὰ αὐτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πανδώρα, ἡ. Ἡ πρώτη γυναῖκα τὴν ὁποίαν οἱ θεοὶ ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, ὅτε ὁ Προμηθεὺς ἔκλεψε τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἐδημιουργήθη αὐτὴ ὑπὸ Ἡφαίστου κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, καὶ ἡ μὲν Ἀφροδίτη τὴν ἐκόσμησε μ' ἐξαίρετον κάλλος, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ τὴν ἐπροίκισε μὲ τὴν περὶ τὰς ἐργασίας ἐπιτηδειότητα, καὶ αἱ Ὧραι μὲ παντὸς εἴδους θέλγητρα καὶ χάριν· ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν αὐτὴν διὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Ἐπιμηθέα ὅστις καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προμηθέως ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ πιθοφόρον κιβώτιον παρὰ τῶν θεῶν, περιέχον ὅλα τὰ κακὰ διὰ τῶν ἐποίων ἠθέλησαν οὗτοι νὰ τιμωρήσωσι τοῦ λοιποῦ τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὸ ὁποῖον ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔγινε πρόξενος ὅλων τῶν δεινῶν καὶ βασάνων ὑπὸ τῶν ὁποίων μὲ ταῦτα κατατήκονται οἱ θνητοί. Ἡσ. Θεογ. 571. Ἔργ. καὶ Ἡμ 81. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. — 2) παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 973. σύντροφος τῆς Ἑκάτης καὶ τῶν Ἐρινύων, θεὰ τῶν δεινῶν καὶ βασάνων, ἔχουσα σιδηροῦν σῶμα.

Πάνδωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1.

Πανεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Πανός ἢ εἰς τὸν Πᾶνα ἀνήκων, — ὄρη, Πανεῖον, τό, ἡ ναὸς τοῦ Πανός· Στράβ. — τὰ Πανεῖα, προσυπακμ. δείπνα, = Πανικοὶ φόβοι, οἱ ἀπροσδοκήτως καὶ αἰφνης συμβαίνοντες φόβοι μεταξὺ ἑνὸς πλήθους ἀνθρώπων ἢ θηρίων ἄνευ προηγουμένης τινὸς αἰτίας, ἑρμηνευομένης τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ θεοῦ Πανός ὅτε οὗτος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Διονύσου ἐκστρατείαν κατεφόβισεν τοὺς Ἰνδοὺς διὰ τῆς μεγάλης ταραχῆς καὶ τοῦ θορύβου τὸν ὁποῖον ἐπροξένησε μὲ τὰ διάφορα αὐτοῦ τηχητικὰ καὶ ἐκπληκτικὰ ὄργανα· Λουκ. Βακχ. 4. κατ' ἄλλους δὲ ἐπειδὴ ὁ Πὰν ἐνέβαλε τοιοῦτον φόβον εἰς τοὺς Πέρσας ἐν Μαραθῶνι ὅτε ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 6, 105.

Πανέλληνες, οἱ, Δωρ. Πανέλλανες. Ὅλοι ὁμοῦ οἱ Ἕλληνες, ἢ τὸ ὅλον γένος τῶν Ἑλλήνων, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 530. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 530.

Πανελλήνιον, τό· Ὄρος τῆς νήσου Αἰγίνης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός. Πλουτ. Παυσ.

Πανελλήνιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἠγειρεν ὁ Αἰακὸς ἕνα ναὸν ἐν Αἰγίνῃ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, ὅτε διὰ μεσητείας τοῦ ἠλευθέρωσεν ὁ θεὸς οὗτος τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ μίαν ψοροποιὸν ἀνομβρίαν. Παυσ. α'. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκτισε μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός. Παυσ. α', 18.

Πάνθεια, ἡ. Ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Ἀβραδάτου ἑνὸς τῶν ἡγεμόνων τῶν Περσῶν. Ξενοφ. Κυρπ. — 2) Δευτέρα γυνὴ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τοῦ Φιλοσόφου. Λουκ.

Πανθιαλαῖοι, οἱ· Φυλή τις τῶν ἀρχαίων Περσῶν ζῶσα ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδ. 1, 125.

Πανθοΐδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Πανθόου, ὁ Πολυδάμας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 756. καὶ ὁ Εὔφορβος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 808.

Πάνθοος, συνηρμ. Πάνθους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀρθύα, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἁρπάσας αὐτὸν διὰ τὸ ἔξοχον κάλλος του ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν, ὅπου ὁ Πρίαμος ἐδώρησεν αὐτὸν πάλιν ἱερέα τοῦ ἐν Τροίᾳ Ἀπόλλωνος· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Πολυδάμας, Ὑπερήνωρ καὶ Εὔφορβος. Ὁμ. Ἰλ. Γενν. Πάνθου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 9. Δοτν. Πάνθῳ, αὐτόθ. 40. Ὀνομαστν. Πάνθους, παρὰ Λουκ. Ἀλεξ. 17.

Παντιαρδίς, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Μαραβίου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 9.

Πανιάς, άδος, ἡ Πανικὴ, τοῦ Πανός. Νεων.

Πανικός, ἡ, όν (Πάν). Τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς προερχόμενος. Πανικαὶ ταραχαί, Πανικοὶ φόβοι, = Πανεῖα. Πλούτ.

Πανίτης, ου, ὁ. Μεσσηνίός τις ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς Σπαρτιάτας περὶ τῆς ἐκλογῆς ἑνὸς τῶν δύω διδύμων παίδων τοῦ βασιλέως Ἀριστοδήμου, Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους. Ἡροδ 6, 52.

Πανιώνιον, τό. Ἄλσος ἱερὸν περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς κοινὸς τῶν Ἰώνων ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸν ὁποῖον συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων· Ἡροδτ. 1, 143. καὶ ε. ξ. Στράβ.

Πανιώνιος, ία, ιον. Ὁ εἷς πάντας τοὺς Ἴωνας ἀνήκων, κοινὸς ὅλων τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰώνων. Τὰ Πανιώνια, προτυπακμ. ἱερά, ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἰώνων πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸ ἐν Μυκάλῃ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος. Ἡροδτ. 1, 148. — 2) Ἀνὴρ Χῖος τὴν πατρίδα, ὅστις ἀγοράζων νέους καὶ εὐειδεῖς παῖδας καὶ ἐκτέμνων αὐτοὺς, τοὺς ἐπώλει ὡς εὐνούχους εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἐφέσῳ βαρβάρους παρὰ τῶν ὁποίων ἐλάμβανε μεγάλας ποσότητας χρημάτων. Ἡροδτ. 8, 105.

Πανυόνιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πανυονίας χώρας ἐν Εὐρώπῃ Στράβ. Διον. Περ. 322. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν οἱ αὐτοὶ καὶ Παίονες λεγόμενοι, ὄντες ἓν μέρος τῶν ἰδίως Πανυονίων.

Πανυονία, ἡ. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας ἡ ἔκτασις καὶ τὰ ὅρια εὑρηνται ἀκριβέστερον προσδιωρισμένα παρὰ τοῖς ὑστέροις Γεωγράφοις καὶ ἐξαιρ. παρὰ Πτολεμαίῳ βιβ. β', 15. καὶ 16. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὡρίζετο ἅπασα ἡ Πανυονία δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Νωρικοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας, ἀρκτικῶς δὲ καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῆς ἄνω Μοισίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἄνω Αὐστρίαν Στυρίαν τὴν κάτω Οὐγγαρίαν, τὴν Σλαβονίαν καὶ ἓν μέρος τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, οὖσα κατὰ Πτολμ. διῃρημένη εἰς ἄνω Πανυονίαν κειμένην πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς κάτω Πανυονίαν κειμένην πρὸς ἀνατολάς.

Πανυχίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀστεροπείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ ἐλθὼν μετὰ

τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν θύραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀμφιτρύωνα εἰς τὴν κατὰ τῶν Τηλεβόων ἐκστρατείαν. Ἀπολλ. β', 4, 7.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας παρὰ τῷ Κηφισῷ ποταμῷ, ταπεινὸν Βλάστιος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 307. Ὀδ. Λ, 581. Στράβ. κατὰ Στράβ. ἐκαλεῖτο αὕτη ὕστερον καὶ Φανοτεύς. — ἔθν. Πανοπεῖς, οἱ κατοικ. Ἡροδτ. ἡ Πανοπέων πόλις Ἡροδτ. 8, 35. ἡ Ὁνομαστκ. Πανοπέαι ἡμαρτμ. σχηματστ. ἐκ τῆς Αἴτε Πανοπέας ἐκ τοῦ Πανοπεύς, παρ' Ἡροδτ. 8, 34 καὶ Παυτ. ι', 4.

Πανόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 45. Ἡτ. Θεογ. 250. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρεσίππην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πανάπολις, ἡ, ἴδε Πανὸς πόλις.

Πανοπτης, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἄργου, ὅπερ ὄρα.

Πάνορμος, ὁ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὕστερον δὲ κατασκαφεῖσα ἀποικίᾳ τῶν Ῥωμαίων, ἀφῖκτο εἰς μεγάλην ἀκμὴν εὐπορίας καὶ δόξης· ταπεινὸν Παλέρμον. Θουκ. ς', 2. — 2) Εὐρύχωρος λιμὴν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου. Στράβ. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἀχαΐας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ναυπάκτου· ταπεινὸν Ταλάτ. — 4) Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου. Ἡροδτ. 1, 157 Θουκ. — ὅθεν, Πανορμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Πανορμῖτις, ιδος, ἡ, τοῦ Πανόρμου ἢ ἐκ τοῦ Πανόρμου οὖσα. Πολύβ.

Πανός ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος μὲ ἐν περίφημον ἐν αὐτῷ σπήλαιον. Παυσ.

Πανός πόλις, ἡ, Διοδρ. Σικ. καὶ Πανῶν πόλις, ἡ. Στράβ. ὕστερον καὶ Πανόπολις καλουμένη. Ἀρχαία πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Πανοπολιτοῦ Νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Περσέως· πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χέμμις. Ἡροδτ. 2, 85. Διοδρ. Σικ. α', 18.

Παντάγνωτος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῶν Σαμίων. Ἡροδτ.

Παντακίας, ὁ, Pantagias. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν. Θουκ. ς', 4.

Παντακλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστῳ. Βατρ. 1036. — 2) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Παντάλεων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλυάττου βατιλέως τῶν Λυδῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου Ἡροδτ. 1, 92.

Παντάρης, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῶν Γελώων ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ.

Παντικάπαιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα ἕνα προτφυῆ λιμένα καὶ σχηματίζουσα τὸ πέλαι τὴν καθέδραν τῶν ἡγεμόνων ἑνὸς αὐτόθι μικροῦ βατιλείου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς χώρας. Δημ. Στράβ. ζ'. ἔτι δὲ καὶ Βόσπορος καλουμένη, κατὰ Οὐολφ. εἰς Δημ. Λιπτ. ταπεινὸν Κερτσχ. — ὅθεν, Παντικαπαιεύς έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Παντικάπης, ου, ὁ (–υυ–). Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις καὶ Ἡρόδτ. 4, 54. πηγάζων ἐκ τινος λίμνης καὶ ῥέων ἀνατολικῶς διὰ τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην· ταπεινὸν Σαμάρα. Διονυ. Περιηγ. 314.

Παντίμαθοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ὦξον ποταμόν, ὑποτελὴς εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡρόδτ. 3, 92.

Παντίτης, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην διεστάλη μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι ἀποθνόντων μετὰ τοῦ Λεωνίδα. Ἡρόδτ. 7, 232.

Πανύασις, ιδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, κατὰ Σουϊδ. ἐκ τῆ νήτου Σάμου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ Θουρίων ἢ ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, συγγενὴς τοῦ ἱστορικοῦ Ἡροδότου, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. συνέγραφεν εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἐπικὸν ποίημα Ἡρακλειακὰ ἐπιγραφόμενον ἢ πράξεις τοῦ Ἡρακλέους εἰς 14 βιβλία, ἀναφερόμενα ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἀπολλόδ. α', 5, 2. Ἀθήν. β', 2. Παυτ. ι', 8.

Πάνυσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ. Πτολμ.

Παξοί, οἱ, Ραχαι. Δύο μικραὶ νῆτοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, κείμεναι μεταξὺ τῆς Κερκύρας καὶ Λευκάδος· ταπεινῶν Παξῶν καὶ Ἀντιπαξῶν. Πολύβ.

Παπαῖος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Σκύθαις καὶ Βιθυνοῖς. Ἡρόδτ. 4, 80.

Παπειρίνη νῆσος, ἡ. Νῆτος τοῦ Ἀραβίου κόλπου, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Αἰγύπτου. Πτολ. δ', 6.

Πάπρημις, ιος, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Παπρημίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Χοὶς καλουμένη. Ἡρόδτ. 2, 59, 63.

Παπρημίτης, ου, ὁ (ι). Τῆς Παπρημίδος ὁ Παπρημίτης νομὸς ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κείμενος μεταξὺ τοῦ Χεμμιτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ νομοῦ δυτικῶς τοῦ Δέλτα. Ἡρόδτ. 2, 71.

Παραδεισος, ὁ. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Πτολ. ε'. Στέφ. Βυζ.

Παραιβάτης, ου, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Δωριέα, ὅτε οὗτος ᾠχετο ἐκ τῆς Σπάρτης, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν. Ἡρόδτ. 5, 46.

Παραίβιος, ὁ (υ–υυ). Πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Φινέως βατιλέως τῆς Θράκης, κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁποίου ὁ Παραίβιος ἐξέλεψε μίαν τῶν Ἁρπυιῶν νυμφῶν, ἐγείρας αὐτῇ ἕνα βυμὸν ὅτε κατεδιώκετο ὑπ' αὐτῆς εἰς ἀδιάκοπον πεῖναν, κόψας μίαν ἱερὰν αὐτῆς ὀρνν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 458. καὶ Σχολστ. αὐτόθι.

Παραιτάκαι, οἱ, = Παραιτακηνοί, ὅπερ ὄρα.

Παραιτακηνή, ἡ, προτυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Περτίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας ἀρκτικῶς, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή· ταπεινὸν Βουρουδιερτ. Στράβ. Πτολ.

Παραιτακηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παραιτακηνῆς χώρας ἐν Περτίδι, καταγόμενοι ἐκ Μήδων καὶ διαγοντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν. Στράβ. Παρητακηνοί, Ἡρόδτ. 1, 101. καὶ Παραιτάκαι (ᾱ). Ἀρριαν.

Παραιτόνιον, τό. Πόλις τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἔχουσα μέγα καὶ προσφυὲς λιμένα. Στράβ. ἡ Παραιτονία. Θουκδ. καὶ Ἀμμωνία.

Παραλάται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, πιθαν. τὰ αὐτὰ μὲ τὸ παρ' Ἡροδτ. βατιλήιοι Σκύθαι λεγόμενοι. Ἡρόδτ. 4, 6.

Παραλία, ἡ, = Πείραλος, ὅπερ ὄρα.

Παράλιοι, οἱ (υυυ–). Οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων μερῶν τῆς Ἀττικῆς, ἴδε Πάραλοι. Θουκ. γ', 9. — 2) Λαὸς τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κατοικοῦντες τὰ αὐτόθι παράλια μέρη. Θουκδ. γ', 92. κατὰ Στέφ. Βυζ. κάτοικοι τῆς ἐν Θετταλίᾳ πόλεως Παραλου.

Πάραλοι, οἱ, = Παραλοι Ἡρόδτ. 1, 59. Ἀριστῳ. Ἀντ. 58. — 2) Οἱ ναῦται τοῦ ἱεροῦ πλοίου Πάραλου καλουμένου. Θουκ. η', 93.

Πάραλος, ἡ, προτυπακμ. γῆ. Ἓν στενὸν μέρος τῆς Ἀττικῆς χώρας, ἐκτεινόμενον παραλλήλως ἀπὸ τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου ἕως τῶν Ἀθηνῶν. Θουκδ. β', 55. — 2) Πόλις τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — 3) Προτυπακμ. ναῦς. Ἓν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν Ἀθηναίων, τὰ ὁποῖα ἦταν διωρισμένα διὰ τὰς κοινὰς χρείας τῆς πολιτείας.

Πάραλος, ὁ. Τίος τοῦ περιφήμου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, ἀποθανὼν ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτόθι νόσου ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Πλάτ. Ξενοφ. — 2) Τίος τοῦ Δημοσθένους καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. 33.

Παραπάμισος, ὁ, = Παροπάμισος, ὅπερ ὄρα.

Παραποταμία, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Παραποτάμιοι, οἱ Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, κειμένη βορειοδυτικῶς τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡρόδτ. 8, 33. Στράβων.

Παρασωπία, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν· ὅθεν, Παρασώπιοι, οἱ κατοικοῦντες μικράν τινα κώμην παρὰ τῷ Ἀσωπῷ ποταμῷ ἐν Βοιωτίᾳ. Στράβ.

Παρασωπίς, ίδος, ἡ, προσυπακ. χώρα. Ἓν μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κείμενον περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἀρκτικῶς τῆς Λιλαίας. Στράβ.

Παραυαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἄῶον ποταμόν. Θουκ. β', 80. — ὅθεν, ἡ Παραυαία, χώρα τις ὀρεινὴ περὶ τὸν Ἄῶον ποταμὸν ἐν Ἠπείρῳ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 7, 6.

Παρδόκας, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 608.

Πάρεια, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Εὐρυμέδοντα, Νεφαλίωνα, Χρύσην καὶ Φιλόλαον. Ἀπολόδ. γ', 1, 2.

Πρεισάδης, ου, ὁ. Τυραννος τις ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Δημ. Φορμ. σελ. 909. = Περισάδης παρὰ Διοδρ. Σικλ. καὶ Παρισάδης, παρὰ Στράβ.

Παρθάων, ονος, ὁ, = Παρθέων, ὅπερ ὄρα.

Παρθενιοί, οἱ, Parthini. Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δαλματίας. Πολύβ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ Παρθηνοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Παρθ.νοί. Στράβ.

Παρθενία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Παρθενίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πίνδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Σάμου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο πρότερον Παρθενία ἡ νῆτος Σάμος. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 188. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 49. Στράβ.

Παρθενίαι, οἱ, ἐνικ. Παρθενίας. Κυρίως παῖδες τῶν παρθένων. Κατὰ Στράβ. Οὕτως ἐκλήθησαν οἱ νέοι τῆς Σπάρτης, ὅτε ἐγεννήθησαν ἐν καιρῷ τῆς μακρᾶς ἀπουσίας τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μεσσηνίας πόλεμον ἀπὸ τὰς ἐν Σπάρτῃ ἐγκαταλειφθείσας γυναῖκας ἐκ μὴ νομίμου συνοικεσίου, καὶ οἵτινες περιφρονούμενοι ὡς νόθοι ὑπὸ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν, μετὰ μίαν τυχὴ στάσιν τὴν ὁποίαν ἐζήτησαν νὰ κάμωσιν ἐπὶ κοινῆς ἐκλησίας, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Ταραντον περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ.

Παρθένιος, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρκαδίας. Στράβ.

Παρθένιον, τό. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Τευθρανίας χώρας. Ξενοφ. — 2) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ αὐτόθι Κιμμερίου Βοσπόρου, κλη-

θεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς παρθένου Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπροσφερον οἱ ἐγχώριοι ὡς θυσίαν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξείνους Στράβ.

Παρθένιον ὄρος, τὸ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας· ταὐτὸν Βαρτεσία. Ἡρόδτ.

Παρθένιος, ὁ. Ποτομὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον· ἐκλήθη δὲ Παρθένιος ὡς πλάττεται, διότι ἐν αὐτῷ ἐλούσατο συνήθως ἡ Ἄρτεμις· ταὐτὸν Γερεδαστεύς. Ἡσ. Θεογ. 344. Ὅμ. Ἰλ. Β, 854.

Παρθένιος, ία, ιον. Τῆς Παρθένου, Παρθενικός. Τὸ Παρθένιον ψέαρ, = Καλλίχορος, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ καθαρὸν καὶ διαυγὲς αὐτοῦ ὕδωρ. Ὅμ. Ἴλιον. Δημ. 90.

Παρθένιος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράψας περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, ἐρανισθεὶς τὴν πλείστην ὕλην ἐξ ἀρχαιοτέρων ποιητῶν. Λουκ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 308. — 2) Ἕτερος συγγραφεὺς Ἕλλην Φωκαεὺς τὴν πατρίδα, κατὰ Σουϊδ. Γραμματικὸς καὶ μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Τραϊανοῦ, καταφρονητὴς τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου. Λιθελ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. IV, σελ. 306.

Παρθένοι, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων αἱ θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἐπειδὴ αἱ θυγατέρες τοῦ Ἀκτέως καὶ τοῦ Λέω, αἵτινες παρθένοι ἔτι οὖσαι, ἐπροσφεραν ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἀθηναίων σωτηρίας. Δημ. Ἐπιταφ. Σουϊδ.

Παρθενίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύριον ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Παρθενόπαια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Παρθενόπη. Λιθολγ.

Παρθενοπαῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελανίωνος καὶ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις ἐστράτευσε καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου. Ἀπολλ. γ', 6, 3. καὶ γ', 9, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, πολλαχοῦ συγχέόμενος μετὰ τοῦ προτέρου. Ἀπολλῶν. α', 9, 13.

Παρθενόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Στυμφάλου, ἔκγονος τοῦ Ἀρκάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐήνη. Ἀπολλῶν. β', 7, 8. Παυσαν. η', 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκομήδην. Παυσ. ζ', 4. — 3) Μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Παρθενόπη. Στράβ. α'. Σχολ. εἰς Ὀδ. Μ, 39. — 4) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Σειρῆνος Παρθενόπης, ἥτις εἶχεν ἐντεῦθεν ἕνα ἰδίους βωμούς, τοὺς ὁποίους ἵδρυσαν οἱ ἐγχώριοι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, ἔτε αὐτὴ μὴ δυνηθεῖσα ὡς λέγεται νὰ γοητεύσῃ διὰ τῆς μελῳδίας της τὸν Ὀδυσσέα, ἐπιῆγη ὑπὸ τῆς λύπης, τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐφέρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς τοῦτο τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. α. Διον. Περ. 358.

Παρθένος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ τὸν περίφημον ἐν Ἀθήναις ναὸν της Παρθενῶνα καλούμενον. Παυσ. α', 24. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον συγκατέταξεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Ὑγῖν.

Παρθενών, ῶνος, ὁ. Ὁ περίφημος καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, οἰκοδομηθεὶς δ' ἐπιστασίας τοῦ Περικλέους ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους ἐκ λευκοῦ καὶ καθαροῦ μαρμάρου, ἔχων 227 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἵστατο τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς, κατασκευασθὲν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, περιττάνουν αὐτὴν ἔνοπλον ἔχουσαν ὕψος τριάκοντα ἓξ Γαλλικῶν ποδῶν· ὅλον δὲ τὸ χρυσίον τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶχε κατὰ Θουκ. β', 13, βάρος 40 ταλάντων, κατ' ἄλλους 49 ἢ 50 ταλάντων. Διόδ. Σικελ. ιβ'. Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ὑπῆρχε καὶ ἓν κειμήλιον τῆς πολιτείας θησαυροφυλάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἰδιῶται ἐναπέθετον πρὸς ἀσφαλῆ φύλαξιν τοὺς θησαυρούς των.

Παρθηνοί, οἱ, = Παρθενοί, ἴδε Πάρθος.

Παρθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν, σχηματίζουσα πρότερον ἓν μέρος τῆς Ὑρκανίας χώρας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Πάρθοι ἀναφέρονται παρ' Ἡρόδτ. 3, 93. Ἐως τοῦ 250 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπετέλει ἡ Παρθία μίαν ἐπαρχίαν ὑποτελῆ τοῦ Περσικοῦ, Μακεδονικοῦ καὶ Συρικοῦ βασιλείου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης κατασταθεῖσα μία τῶν ἰσχυροτέρων δυνάμεων ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίζουσα ἓν μέγα καὶ φοβερὸν βασίλειον, πολεμήσασα πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους μετ' εὐτυχίας. — Ἡ ἰδίως δὲ Παρθία, ἥτις καὶ Παρθυηνὴ παρὰ Στράβ. καὶ Παρθυαία, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο, ὡρίζετο ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀριανῆς χώρας, ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ὑρκανίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μηδίας καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Καρμανίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Ἀριανῆς. Πτολ. ς', 5. Πλίν. καὶ ἐδιαιρεῖτο εἰς πέντε ἐπαρχίας, εἰ. τὴν Κομισηνήν, Παρθυηνήν, Χωρηνὴν ἢ Χορασηνήν, Ἀρτακηνὴν καὶ Ταβιηνήν, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ ψυχρά. Πτολεμ. Στράβ. τὸ ὄνομα Παρθία εὑρηται πρῶτον παρὰ Πτολ. καὶ Ἡρωδν. ς', 6.

Παρθικός, ἡ, όν. Τῆς Παρθίας ἢ ἐκ τῆς Παρθίας ὢν· οἱ Παρθικοὶ ἵπποι. Στράβ.

Παρθηνοί, οἱ, = Παρθυαῖοι, ὅπερ ὅρα.

Πάρθιος, ία, ιον, = Παρθικός. Ἀνακρ.

Παρθίς, ίδος, ἡ. Τῆς Παρθίας ἢ ἐκ τῆς Παρθίας οὖσα· καὶ οὐσιαστ. Παρθίς, ἀντὶ ἡ ἱστορία τῆς Παρθίας.

Πάρθοι, οἱ Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Παρθικῆς χώρας, λέξις Σκυθική, συμαίνουσα φυγάδα. Ἡρόδτ. 3, 93. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάλου Παρθικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ. Ἡρωδν.

Παρθονικικός, ἡ, όν (νίκη). Τὰ Παρθονικικά, αἱ νίκαι τῶν Πάρθων, οὕτως ἐπεγράφετο ἓν βιβλίον, πραγματευόμενον τοὺς πολέμους καὶ τὰς νίκας τῶν Πάρθων κατὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Λουκιαν.

Πάρθος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. — 2) Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ Περτ 980.

Πάρθος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῶν Παρθηνῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἐπιδάμνου.

Παρθυαία, ἡ, = Παρθία, Στραβ.

Παρθυαῖοι, οἱ, = Πάρθοι. Στραβ. Λουκ. Ἡρωδ.

Παριανός, ἡ, όν, Ἰωνικ. Παρινός, ἴδε Πάριος.

Παρικάνιοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Παρικάνης ἐν τῇ Περσίᾳ, κατὰ Στέφ. Βυζ. παρὰ δὲ Ἡρόδτ. 3, 92. 7, 86. ἀναφέρονται ὡς ὅμορα τῶν Μήδων. — 2) Λαὸς Σκυθικός, κατοικῶν πλησίον τῆς Κολχικῆς χώρας καὶ σχηματίζων ἓν μέρος τῆς δεκάτης ἑβδόμης σατραπίας τοῦ Περσικοῦ βασιλείου. Ἡρόδτ. 7, 68.

Παρίσινα, ἡ. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Πάριον, τὸ (νυν). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα· ταὐτὸν Καμάρες. Ἡρόδτ. Παριανοί, οἱ κάτοικοι.

Πάριος, ία, ιον, ἴδε Πάρος.

Πάρις, ίδος, καὶ Ἰωνικ. ιος, ὁ, Αἰτιατ. Πάριν (νυν). Υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καὶ Ἀλέξανδρος λεγόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι φυλάττων πιστὰ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης τὰ ποίμνια, ἤλθον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ κρίνῃ ὁποία ἐξ αὐτῶν ὑπερεῖχε τὰς λοιπὰς κατὰ τὸ κάλλος· ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν ὁποίαν οὕτος ἔδωκε τὴν ψῆφον τῆς ὑπεροχῆς, ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὡς βραβεῖον ἀνταμοιβὴν τὴν ὡραιοτέραν τῶν τότε γυναικῶν. Μετὰ τινα καιρὸν πεμφθεὶς ὁ Πάρις ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς λέγεται διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἁρπαγεῖσαν Ἡτιόνην θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴν τοῦ Πριάμου καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τότε βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου, ἥρπασε τῆς ὡραίας αὐτοῦ γυναικὸς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας μετ' ἄλλων θησαυρῶν καὶ δούλων τῆς αὐλῆς της, ἔφυγεν εἰς τὴν Τροίαν· ἡ ἁρπαγὴ αὕτη ἔδωκε μετ' οὐ πολὺ ἀφορμὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐκστρατείας ὅλων τῶν τότε ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες βοηθοῦντες τὸν Μενέλαον διὰ τὴν πραχθεῖσαν πρὸς αὐτὸν ὕβριν, ἦλθον μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον κατὰ τῆς Τροίας, τὴν ὁποίαν πολιορκήσαντες δέκα ἐνιαυτοὺς ἔτη, κατεπόρθησαν τελευταῖον μὲ χειρὸν ὅλεθρον ὅλων αὐτῆς τῶν κατοίκων· ὁ δὲ Πάρις πολεμήσας εἰς διαφόρους συμπλοκὰς ἐναντίον πολλῶν ἀρίστων ἡρώων τῶν Ἑλλήνων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιπάλου του Μενελάου, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου δι' ἑνὸς φαρμακεροῦ βέλους ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὁ Ἡρακλῆς εἰς αὐτόν. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 325. Δυκόφρ. 917. Ὑγῖν. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ποιητὰς ἔλαβεν ὁ Πάρις καὶ ἄλλην γυναῖκα πρὸ τῆς Ἑλένης τὴν Οἰνώνην θυγατέρα τοῦ Κεβρήνιου ποταμοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κόρυθον.

Παρισάδης, ὁ, ἴδε Παρεισάδης.

Παρίσιοι, οἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ (Seine), ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λευκοτικίαν, ταυτὸν Παρίσια καλουμένην. Στράβ. δ'.

Πάρμα, ἡ, Parmo. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς εὐτυχοῦς τοῦ Πάδου Γαλλίας, καταπαθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὑπῆρχε δὲ αὕτη ἀρχαιοτάτη πόλις, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν· ταυτὸν Πάρμα. Στράβ. καὶ Πάρμη, Στεφ. Βυζ. — Θεν Παρμήτης, ου, ὁ κάτοικος, καὶ Παρμανός, ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Παρμενίδης, ου, ὁ (ι). Περίφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἕλλην ἐξ Ἐλέας, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους, κατὰ δὲ Θεόφραστον μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἐμπεδοκλέους, θαυμασθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεταγενεστέρων αὐτοῦ φιλοσόφων διὰ τὴν ὑπέρεχον σοφίαν καὶ ἀρετήν του καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὴν φιλανθρωπον νομοθεσίαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τοὺς συμπολίτας του Ἐλεάτας. Ἔγραψε δὲ ὁ Παρμενίδης ὅλα τὰ φιλοσοφικά αὐτοῦ βιβλία εἰς ἔμμετρον φράσιν, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ μέχρι λείψανα ἐσώθησαν ἐν παρμέια παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Διογ. Λαέρτ. θ', 3, 3. Ἀριστοτλ. Πλουτ. ἔζησε δὲ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Παρμενίδης οὗτος, τὸν ὁποῖον ὁ Σωκράτης ἐγνώ-

ρισε προβεβηκότα ἤδη κατὰ τὴν ἡλικίαν. Πλάτ. Θεαίτ. β'. Παρμ. ἰ.

Παρμενίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἡγεμόνων τῆς πεζικῆς δυνάμεως εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν, τὸν ὁποῖον εἰς ἡλικίαν ἤδη 70 χρόνων ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς οὗτος νὰ δολοφονήσωσιν ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἐν Μηδίᾳ ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε φονεύσει τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλώταν. Δημ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Παρμένων, οντος, ὁ. Βυζαντινός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀπατ. σελ. 894. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. Γενικ. ωνος, παρὰ Λουκ. Ἐταιρ. Διαλ. 9.

Πάρμυς, υος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σμέρδιος καὶ γυνὴ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 3, 88.

Παρνασσίδες, αἱ. Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον.

Παρνασσός, οῦ, ὁ. Τίτλ. τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Ἑλικωνίου καὶ τῆς νύμφης Ἑλεδώρης, ἀρχαῖος ἥρως, διατρίβων ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τον ταύτην, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔκτισε μίαν πόλιν, Παυσ. ἰ, 5.

Παρνασσός, ὁ, Ἰωνικ. Παρνησός, ἀρχαιότρ. γραφ. Παρνασσός. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φωκίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τὴν Λοκρίδα καὶ ἀπολῆγον εἰς τρεῖς ἀποτόμους κορυφάς τὴν Ταμπειάν, Λυκώρειαν καὶ Τιθορέαν· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο καὶ ἡ περίφημος ἰσθὶς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς· τῶν Παρνασσός ἢ κοινότρ. Λυκώρα· περὶ τῆς γραφ. παραβλ. Βουτιμ. Ἑλλ. Γραμμτ. ξ. σελ. 86. Δι' ἑνὸς σ εὑρηται παρ' Ὁμ. Πινδ. Σοφ. Εὐρπ. καὶ Στράβ. διὰ δύο σσ παρ' Ἡρόδτ. Ἀπολόδ. Διοσ. Περ. — ὄζων, Παρνησσόνδε, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Ὁμρ. Ὀδσ. ἐπίθ. Παρνάσσιος, ἰα, ιον, Ἰωνικ. Παρνήσιος. Τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ ὤν· καὶ Παρνάσσιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 1210. Παρνασσία ὀφρύς· ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Πίνδ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ μεταξὺ τῆς Ἀρχελαΐδος καὶ Ἀγγούρας. Πολύβ. 55, 4. — 3) Παρνασσίς, ίδος, καὶ Παρνασσιάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτερ. ὄνομα. Τύπ. Ἰωνικ. Παρνησίς. Τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ οὖσα.

Πάρνης, ηθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν δάσεων. Θηλκ. Γενικ. παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 320. Παυσ. α', 32. Λουκ. Ἰκαρμ. 27. κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Μεγ. Ἐτ. εὑρηται καὶ κατ' ἄρσεν. Γενικ.

Παρνησίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασσίς. Ὀρφ. Ἀργ. 2.

Παρνησός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασσός. Ὁμρ. Ὀδσ. Τ, 394.

Παρνησσός, ὁ. Ὄρος τῆς Μηδίας, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι. Διονύσ. Περ. 737.

Πάρνοι, οἱ, = Ἄπαρνοι.

Παρνόπιος, ὁ (πάρνοψ). Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἓν χαλκοῦν ἄγαλμα ἐν Ἀθήναις, τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ὁ Φειδίας. Παυσ. α', 24.

Παροπαμισάδαι, οἱ. Ἔθνος Ἀσιατικόν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Παροπάμισον μεταξὺ Βακτριανῆς, Ἀραχωσίας καὶ Ἰνδίας, τινῶν μέρος τῆς χώρας τοῦ Σιγιστὰν καὶ Καβούλ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχε τὰ Ὀρτόσπανα. Στράβ.

Παροπάμισος, ὁ, καὶ Παραπάμισος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν Ἀσίᾳ, χωρίζον μεσημβρινῶς τὴν Βακτριανὴν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων καὶ σχηματίζον συνέχειαν τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Ὦξος ποταμός· τινῶν Ἰνδοῦ Κουσχ. Στράβ. διὰ τοῦ ο, εὑρηται παρ' Στραβ. διὰ δὲ τοῦ α, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Παρπάμισσος Στέφ. Βυζ. Παροπάνισος, Πτολ. καὶ Παρπάνισος, Διον. Περ. — ὄζων, Παραπαμισάδες, άδος, ἡ, χώρα ἡ χώρα τῶν Παροπαμισάδων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν

Πάρος, ἡ (ᾱ). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων Κυκλάδων νήσων τὸ πάλαι ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, ἐχουσα 300 σταδίων περίμετρον, ἀρχαιόθεν δὲ Μινῴα, Πακτία καὶ Ὑλήεσσα καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, πατρὶς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου· προπάντων φημιζομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὸ ἐξαίρετον εἶδος τῶν μαρμάρων της, τὸ μέσον μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰδῶν ἐπιτηδειότερον πρὸς μαρμαρογλυφίαν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἀσχολούμενοι εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν ἁλιασπλοΐαν συνεκρότουν ἐν ἐπισήμῳ ναυτικῷ μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, συστήσαντες καὶ τινας ἀποικίας εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη· ταῦτ. Πάρος· Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 44. Ἡρόδτ. — ὄζων Πάριος, ία, ιον. Τῆς Πάρου ἢ ἐκ τῆς Πάρου ὤν· ὁ Πάριος λίθος, τὸ ἐκ Πάρου μάρμαρον. Πινδ. καὶ, Πάριοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Παρπανισός, ὁ. = Παραπάμισος. Διον. Περ. 1097.

Παρράσια, ἡ (-υυ-). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Εὐσταθ. ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Β, 608. ἀφανισθεῖσα ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων — 2) Χώρα μικρὰ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀρκαδίας, ἤτις ἄλλως καὶ Παῤῥασική παρὰ Θουκ. ε', 33. κέκληται. Στράβ.

Παῤῥασικός, ἡ, όν. Τῆς Παῤῥασίας ἢ ἐκ τῆς Παῤῥασίας ὤν· ἡ Παῤῥάσιτις, Θουκ.

Παῤῥάσιοι, οἱ (ᾰ). Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἀρκαδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἠλείας. Θουκ. Στράβ.

Παῤῥάσιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Καλλιμ. Ἄρτ. 99.

Παῤῥάσιος, ία, ιον. Τῆς Παῤῥασίας ἢ εἰς τὴν Παῤῥασίαν ἀνήκων. Πινδ. καὶ Οὐσιαστ. Παῤῥάσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παῤῥασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Παῤῥάσιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίστης τὴν πόλιν Παῤῥασίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β. 608. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38.

Παῤῥάσιος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ζεύξιδος, ζήσας πολλῶν χρόνων εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἀναλογίαν καὶ ἐντελῆ τῶν χαρακτήρων παράστασιν, χορηγήσας μάλιστα νέους νόμους καὶ κανόνας τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ξεν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 1. Ἀθην. ιβ'.

Παῤῥηταίδης, ου, ὁ (-υυ-). Ἐπίπλαστον κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκιαν. Ἀλ.

Παρυάδρης, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς μικρᾶς Ἀσίας σχηματίζον συνέχειαν τῶν Μοσχικῶν ὀρέων φερομένων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἕως τῆς Καππαδοκίας τῶν ὁποίων τὴν πρὸς ἄρκτον ἐκτεινομένην περὶ τὴν παραλίαν σειρὰν καλεῖ ὁ Στραβ· ἰδίως Παρυάδρη, τὴν δὲ πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας φερομένην καλεῖ Σκοειδίτην, παρὰ Πτολ. Σκορδίτικοι. Στραβ 11, 12. ἡ ἀκροτάτη δὲ κορυφὴ τοῦ ὄρους τούτου ἦτις ὑπῆρχεν ἡ ὑψηλοτάτη τῶν λοιπῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀρέων ἐκαλεῖτο Ἄργαῖος.

Παρύσατις, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὤχου, μήτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, τῶν ὁποίων τούτων ἀγαπῶσα περισσότερον ἔγινεν αἰτία τῆς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τον βασιλέως ἔχθρας καὶ στάσεως ἥτις τελευταίου ἐπέφερε τον πρόωρον θάνατόν του. Ξεν. Κυρ. Ἀν. α', 1.

Πάρωπος, ὁ. Πόλις τῆς Σικελίας παρὰ Πολυβ. α', 24, κειμένη μεσογείως· τανῦν Parco.

Παρωραῖοι, οἱ. Λαὸς κατοικῶν μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου. Στράβ. πιθαν. οἱ αὐτοὶ καὶ Παραναῖοι, καλούμενοι, ὅπερ ὄρα.

Παρωρεᾶται, οἱ, Ἰωνικ. Παρωρῆται. Κάτοικοι τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ ὀρέων, μεταβάντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἠλιάδα. Ἡρόδτ. 4, 148. κατὰ Στραβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Τριφυλίᾳ χώρᾳ Ὁ Λαρχήρης ὑπολαμβάνει αὐτοὺς κατοίκους, τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Περωρίας κατὰ Παυσ. καὶ Παρωρείας κατὰ Στέφ. Βυζ.

Παρωρεία, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Στύμφην, πιθαν. = Παραναία, ὅπερ ὄρα. Στρίβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Παταργάδαι, αἱ (υ-υ-). Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Περσίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κατὰ Mannert διάφορος τῆς Περσεπόλεως, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Μήδων νίκης του καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο ὡς ἐλέγετο ὁ ἀφος τοῦ ἀρχαίου τούτου βασιλέως, καὶ ἐν μεγαλοπρεπὲς παλάτιον αὐτοῦ. Τανῦν Πασά· Στράβ. Ἀρριαν. ς', 29. Παταργάδαι· Στέφ. Βυζ.

Παταργάδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πιθαν. κάτοικοι τῆς ἀρχαίας μητροπόλεως τῶν Περσῶν Παταργάδων, ὁ Ἡρόδτ. 1, 125. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς τὴν εὐγενεστέραν φυλὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων Περσῶν ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ γενεὰ τῶν λεγομένων Ἀχαιμενίδων ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἀμφιβῆ βασιλεῖς τῆς Περσίας. Παταργάδαι, οἱ, Διον. Περ. 1089.

Πατάϊς, ου, ὁ. Τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 21.

Πατιθέη, ἡ, Ἀττκ. Πατιθέα. Μία τῶν Χαρίτων τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Ὕπνος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 268. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 247. — 3) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἐριχθονίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε Πανδίονα τὸν πρῶτον Ἀπολόδ. γ, 14, 6. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Πραξιθέα.

Πατιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352.

Πατικλῆς, συνηρμ. Πατικλῆς, έους, ὁ. Πατήρ τοῦ Φιλίστου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡρόδτ. 9, 97. — 2) πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Πινδάρου τυράννου τῆς Ἐφέσου. Αἰλιαν.

Πασίμηλος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Πασιππίδας, ου, ὁ (- - υ-). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

Πασιταλίδας, α, ὁ (ῐ). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων· παρὰ Θουκ.

Πασιτίγρης, ητος, καὶ Πασιτίγρις, ίδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐλαῖον ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· κατὰ Πτολμ. ἐσχημάτιζεν ὁ Πασιτίγρης μίαν τῶν πηγῶν τοῦ Εὐλαίου ποταμοῦ φερομένην πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας. Ἀρρίαν.

Πασιφάη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηίδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν. Ἀπολόδ. γ, 1, 2. Συλλαβοῦσα δὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς ἕνα ὡραῖον ταῦρον ἐ-

γέννησε μετ' αὐτοῦ τὸ περιβόητον τέρας Μινώταυρον διὰ συνεργείας τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλόδ. γ', 2, 4. Διοδ. Σικ. δ', 79.

Πασίων, ωνος, ὁ. Μεγαρεύς, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. — 2) = Πασσίων

Παστάδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἰμάου καὶ Βημβύρρου. Πτολ.

Πασσάλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δατίων. Πτολ. ζ', 1.

Πάσσαλον, τό. Πολίχνη τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη μεταξὺ Ἀνταιοπόλεως καὶ Παιονπόλεως. Πτολ. δ', 5.

Πασσαρών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ Πλούτ.

Πασσίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Λευκ. Ἑταιρ. Διαλ. 12.

Παταβιον, τό = Πατανεῖον, ὅπερ ὁρᾶ.

Πάταικοι, οἱ, καὶ Παταικοί, (α). Θεότητές τινες τῶν ἀρχαίων Φοινίκων παριστανόμεναι μορφὴν πυγμαίου ἀνδρός, τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας προσήρμοζον οἱ Φοίνικες εἰς τὰς πρῷρας τῶν πλοίων των. Ἡρόδ. 3, 37. ἀπ' αὐτῶν πιθαν. ἐπικράτησαν οἱ τῶν Ἑλλήνων Διόσκουροι. Κατὰ Bochart παρηχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὅτινες ἑρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ Θεοὶ ὑπερασπισταί.

Πατακός, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰνεσιδήμου ἐκ Σικελίας. Ἡρόδ. 7, 154.

Πάταλα, τά, καὶ Πατάλη. Χώρα τις βαλτώδης ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη ὡς μία νῆσος ὑπὸ δύω βραχιόνων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀφ' ὧν καὶ Νῆσος καλουμένη καὶ Δέλτα, κατὰ Στέφ. Βυζ. μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς. Πάτταλα, τά. Ἀρριαν. ζ', 19. — ὅθεν Πατταλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πατταληνή, ἡ = Πάταλα. Διον. Περ. 1093. καὶ Παταληνή, Στράβ.

Παταούιον, τό, Patavium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ὕστερον δὲ καταπαθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Πατάβιον Πλούτ. ταυτὸν Πάδουα, Padua. — ὅθεν, Παταουῖνοί, οἱ κάτοικ Στράβ.

Πάταρα, τα (υυυ). Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἐπίσημος καὶ πλουσία τὸ πάλαι, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνρίσκετο καὶ ἓν μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος χρησμοδοτοῦν κατὰ τοὺς ἓξ μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἡρόδ. — ὅθεν, Πατρεύς, έως, ὁ κάτοικ. — Πατρικός, ἡ, όν, τῶν Πατάρων ἢ ἐκ τῶν Πατάρων ὤν, τὰ Πατρικὰ σανδάλια. Λουκ. ἔτι, Πταρηΐς, ΐδος, ἡ, ἡ ἐκ τῶν Πατάρων οὖσα, ἢ Παταρηΐς ἄκρη· τὸ Ἀφροντήριον τῶν Πατάρων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ 129. 507.

Πατάρβημις, ιος, ὁ. Πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀπρίου.

Πατρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας μαντείου αὐτοῦ. Ἡρόδ.

Πάτερος, ὁ (ε). Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λυκίας θυγατρὸς τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλις Πάτερα. Στέφ. Βυζ

Πατησιάδας, α, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Πατιζείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος. Ἡρόδ. 3, 61.

Πατιράμφης, ους, ὁ. Πέρσης, ὑπήκοος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Σέρξου. Ἡρόδ. 7, 40.

Πάτμος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει μεταξὺ Νάξου καὶ Σάμου, οὖσα ἐπὶ πολὺ πετρώδης καὶ ἄφορος· ταυτὸν Πάτμος. Στράβ. Θουκ. γ', 33, ἔνθα πρότερον Δάτμος ἐκαλεῖτο.

Πάτουμος, ἡ. Πόλις τοῦ Ἀραβίου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἑβραϊστὶ Πιθὼμ λεγομένη, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑβδομήκοντα Ἡραίων πόλις· κατὰ Mannert ἡ νῦν Βελβεῖς. Ἡρόδ. 2, 158.

Πάτραι, αἱ Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ἰώνων ἐπὶ τοῦ Μιλιχίου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀρόη ἀνέκαθεν ἐκαλεῖτο, ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Πατρέως ἀρχαίου τινὸς ἐγχωρίου Ἥρωος Πάτραι ὀνομασθεῖσα, τὴν ὁποίαν οὗτος περιέβαλεν μὲ τείχη αὐξήσας αὐτὴν μὲ νέους κατοίκους ἐξ ἄλλων πλησιοχώρων πόλεων· ὑπῆρχε δὲ ἐπίσημος ἡ πόλις τῶν Πατρῶν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, ἐνῦσα καὶ αὐτὴ μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν· ἐφεξῆς δὲ καταπαθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ηὐξήθη καὶ ἐκαλλωπίσθη μεγάλως· ταυτὸν Πάτραι, Patrasso. Θουκ. β', 83. Πολύβ. β, 41. Παυσ. Πτολ. γ'. 16.

Πατροκλεία, ἡ. Θηλκ. τοῦ Πατροκλείος. Οὗτος ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη ἔκτη Ῥαψῳδία τοῦ Ὁμήρου, ἥτις πραγματεύεται τὸν ἐν Τροίᾳ θάνατον τοῦ Πατρόκλου Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 14.

Πατροκλείδης, ου, ὁ. κυρ. πατρωνμ. ὁμοῦ Τίος τοῦ Πατρόκλου. — 2) Κύρ Ὄνομ. Δημαγωγοῦ τινος ἐν Ἀθήναις, φαυλοβίου καὶ κακοήθους, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 790.

Πατροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων πολιτῶν, εἰς ἄκρον φιλάργυρος, μιμητὴς τῶν ἠθῶν καὶ τῆς διαίτης τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 84. — 2) Ἀλεξιώς ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθυδ. — 3) Περίφημος ναυάρχος τοῦ Σελεύκου Νικάτορος βασιλέως τῆς Συρίας, ὁ περιπλεύσας τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κασπίαν θάλασσαν καὶ συγγράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περίπλου τούτου. Στροβ. ἔτι καὶ Πάτροκλος, παρὰ Παυσ. — 4) = Πάτροκλος, Θεοκρ. Εἰδ. ια', 140.

Πάτροκλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πυρίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Τίος τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, γεννηθεὶς εἰς Ὀποῦντα πόλιν τῆς Λοκρίδος, ὅπου φονεύσας εἴς τινα ἀγῶνα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἦλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ ὁποίου τοῦτον γενόμενος πιστὸς φίλος συνεξεστράτευσεν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ἐνταῦθα ἀπέδειξε πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδραγαθίαν φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἕως οὗ τελευταῖον πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἕκτορος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ σῶμά του ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ ὁποίου συνεκρότησεν ὁ Ἀχιλλεὺς πολυτελεῖς ἀγῶνας πρὸς τιμὴν καὶ ἀναμνησιν τοῦ φίλου τούτου. Ὁμ. Ἰλ Ψ, 84. Ἀπολλόδ γ', 13, 8. Παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς Τραγικ. ποιηταῖς εὑρηται ἀεὶ ἡ Ὀνομαστ. Πάτροκλος· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ἐσχημάτισε. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν ἰσοσυλλάβως. Πλάτ. Ἀπολόγ Ὁ Ὁμηρ. χρῆται ταῖς πλαγίαις πτώσ. καὶ περιτοσυλλάβως, ὡς Γενικ. Πατροκλῆος, Αἰτιακ. Πατροκλῆα, κλητ. Πατρόκλεες. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 670. Λ 601. Α, 337. — ὅθεν, Πατρόκλειος, εία, ειον. Τοῦ Πατρόκλου ἢ εἰς τὸν Πάτροκλον αὐτικον. Αἰλ.

Πατρόκλου νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐν Ἀττικῇ· ταυτὸν Γαιδαρονῆσι. Παυσαν.

Πατρώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀρχέμαχον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πατρῴα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σπάρτῃ. Παυσ. Κορινθ. 9.

Πατταληνή, ἡ. Ἴδε Παταληνή.

Παυλῖνος, ὁ, Paulinus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Παῦλα, ἡ, Paula. Ὄνομ. κυρ. Γυναικῶν, ἐν Ἀνθολ.

Παῦλος, ὁ, Αἰγινήτης. Περίφημος Ἰατρὸς, συγγράψας Ἰατρικῆς πραγματείας βιβλία ἑπτά. — 2) Ἀλεξανδρεύς, συγγραφεὺς καὶ ἀστρονόμος ἀκμάσας περὶ τὸ 375 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀποτελεσματικὰ ἤτοι πραγματεία περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τῶν ἀστέρων. Σουϊδ. Φώβρ Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 139. — 3) Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Παυσανίας, ου, ὁ (-υυ-). Ἰωνικ. Παυσανίης. Τίος τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Λεωνίδα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους ἐν Σπάρτῃ, ἐπίτροπος τοῦ ἔτι ἀνηλίκου βασιλέως Πλειστάρχου υἱοῦ τοῦ Λεωνίδα καὶ Ἀρχιστρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Πλαταιαῖς, ὅπου ἐπολέμησε μετὰ πολλῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς ἐμπειρίας ἐναντίον τῆς δυνάμεως τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Μαρδονίου. Μετὰ τὴν παντελῆ ἧτταν τῶν βαρβάρων ἐκλεχθεὶς Ἡγεμὼν μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ὅλης τῆς συμμαχικῆς θαλαστίου δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπέμφθη διὰ νὰ ἀνακτήσῃ καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰς εἰσέτι ὑπὸ τὴν Περσικὴν δουλείαν εὑρισκομένας λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἄλλους συμμάχους, τοσοῦτον σκληρῶς καὶ μὴ ἀλλοιοκινῶν τρόπον, μιμούμενος κατὰ πάντα τὴν ὑβριν καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν σατραπῶν τῆς Περσίας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἔγινεν αἴτιος τοῦ νὰ στερηθῇ ἡ Σπάρτη τὴν ὁποίαν ἕως τοῦδε εἶχεν ὑπεροχὴν καὶ ἀξίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων καὶ ἅπαντες οἱ σύμμαχοι ἐποσκιρτήσαντες ἠνώχθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τοὺς ὁποίους μόνους ἀνεγνώρισαν κυρίους τῆς θαλάσσης. Καταπαθεὶς δὲ τελευταῖον ὑποπτος ὡς προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἐκ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πεμφθέντων γραμμάτων τοῦ καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων εἰς θάνατον, ἀπέθανεν φυγὼν ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς. Ἡρόδ. 4, 81. Θουκ. α', 132. — 2) Τίος τοῦ Πλειστοάνακτος βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 93 Ὀλυμπ. ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Λυσάνδρου ἐναντίον τῶν Θηβαίων· μετὰ τὸν αὐτόθι φόνον τοῦ στρατηγοῦ τούτου ἐπιστρέψας μετ' ἰσχύος εἰς τὴν Σπάρτην καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐφόρων ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Τέγεαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας ὅπου ἀπέθανεν ὡς ἐξόριστος. Θουκ. γ', 26. Ξενοφ — 3) Σοφός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλατ. Συμπ. σελ. 176. Ξενοφ. — 4) Νέος Μακεδών, ὁ συνομόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐν ᾧ ἐξήρχετο τοῦ θεάτρου. — 5) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Καισορείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ Αἰλιανοῦ, ὅστις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, Μακεδονίας, Ἰταλίας καὶ μέγα μέρος τῆς Ἀσίας συνέγραψε μίαν ἐκτεταμένην καὶ ἐμπεριστατον περιηγησιν, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν μόνον 10 βιβλία τῆς ἐν Ἑλλάδι περιηγήσεως, περιλαμβάνουσα ἀφθονον ἱστορικὴν ὕλην τῶν ἀρχαίων μνημείων, ναῶν, οἰκοδομημάτων, ἑορτῶν καὶ ἀγώνων διαφόρων

χωρῶν καὶ πόλεων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 61. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 507.

Παυσίας, ου, ὁ (-υ-). Περίφημος ζωγράφος ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου καὶ ἐφευρετὴς τῆς ἐγκαυστικῆς εἰκονογραφίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Παυσ. β', 27.

Παύσιππος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρρίαν.

Παύσιρις, ιος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀμυρταίου βατιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδτ. γ', 15.

Παύσων, ωνος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ βδελυρὸς σκώπτης ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ παμπόνηρον, Ἀχαρν. 852. — 2) Περίφημος ζωγράφος Σπαρτιάτης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου χλευάζεται διὰ τὴν πενίαν του. Ἀριστοφ. Πλουτ. 602. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 23.

Πάφια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Πάφον πολιν τῆς Κύπρου, κτισθέντος τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Κινύρα, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐπρόσφερον θυσίας πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἀρρένια ζῶα. Θεοκρ. Ἡρόδτ. 1, 105.

Πάφιος, ία, ιον, ἰδε Πάφος.

Παφλαγόνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ· ἰδε Παφλαγών.

Παφλαγονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη βορειοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Γαλατίας, παράγουσα πρὸ πάντων ἀρίστους ἵππους· ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἔκειτο ἡ πόλις Σινώπη οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Μιλησίων. Ξενοφ. Ἀνάβ. ἔτι Παφλαγονικὴ. Ξενφ.

Παφλαγονικός, ή, όν. Τῆς Παφλαγονίας ἢ ἐκ τῆς Παφλαγονίας ὤν. Ξενφ.

Παφλαγών, όνος, ὁ. Κάτοικος τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 851. καὶ πληθ. Παφλαγόνες, λογιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος ἡλίθιον καὶ ἀπολίτευτον, ἀναφερόμενοι πολλάκις ἐν παροιμίαις πρὸς ἔνδειξιν οὐδαμινῶν καὶ λαλῶν ἀνθρώπων· οὕτω καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππ. 2 τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, ὑποτοῶν τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ παφλάζω. καὶ Νεφ. 576.

Παφλαγονικός, ή, όν. Λουκ. Ἀλεξ. 41. ἡμαρτμ.

Πάφος, ἡ (ᾰ). Ὄνομα δύο ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. — 1) ἡ παλαιὰ Πάφος, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Νήσου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται ἔκτισε πρῶτον ὁμοῦ μὲ τὴν πόλιν ὁ Κινύρας υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις πιθαν. ἵδρυεν ἀνέκαθεν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Συρίας τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. Ὁμηρ. Ὀδ. Θ, 363. ἔτι καὶ Παλαίπαφος, παρὰ Στράβ. καλουμένη. — 2) Νέα Πάφος, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 60 στάδια τῆς παλαιᾶς Πάφου, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναούς· ὑπῆρξε δὲ αὕτη ἐκατὸν χρόνοις κατόπιν ἑνὸς ἰδίου βασιλείου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, τὴν ὁποίαν κατὰ Παυσ. καὶ Στράβ. ἔκτισε πρῶτον ὁ Ἀγαπήνωρ ἐξ Ἀρκαδίας συστήσας καὶ τὸ αὐτόθι μικρὸν βασίλειον. Παυσ. η', 2. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ Νεάπαφος λεγομένη· τανῦν Πάφος Βαῖφο. Στράβ. — ὅθεν Πάφιος, εἰ κάτοικος.

Πάφος, ὁ. Τίτος τοῦ Κινύρα βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις κατά τινας λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν Παλαιὰν Πάφον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ. Τζέτ. μύθ 242.

Πάχης, ητος, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κυριεύσας τὴν πόλιν Μιτυλήνην ἐν Λέσβῳ καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων κατέκοψε μέγα πλῆθος τῶν ληφθέντων αἰχμαλώτων, τοὺς δὲ περὶ τὴν πόλιν ἀγροὺς διαμοιράσας εἰς 30,000 μερίδας ἔδωκεν εἰς πολίτας Ἀθηναίους, οἵτινες ἐμίσθωναν αὐτὰς τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς ἐναπολειφθέντας Μιτυληναίους. Θουκ. γ', 18.

Παχναμοῦνις, ή. Μητρόπολις τοῦ Σεβεννυτικοῦ Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη δυτικῶς τῆς Μένδητος πλησίον τῆς θαλάσσης. Ἱεροκλ.

Πάχυνος, ὁ καὶ ἡ. Λαρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον νοτιοανατολικῶς, τανῦν Capo Pássaro· κατ' ἄρσεν. γέν. εὑρηται παρὰ Πολυβ. κ', 25. Στράβ. ς', 2, 1. καὶ ἄκρα τοῦ Παχύνου. Πολύβ. 1, 54. Διον. Περ. 469. καὶ θηλκ. ἀναφερ. εἰς τὸ ἄκρα. (συνηθ. υ-υ, ἐσὶ ὅτε δὲ καὶ νυν, παρὰ Διον. Περ. 469. 471.) — ὅθεν Παχύνιος, ία, ιον. Τοῦ Παχύνου ἢ εἰς τὸ Ἀκρωτήριον Πάχυνον ἀνήκων. Ἀνθολ.

Πεδιαῖος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς νήσου Κύπρου, ὅστις ῥέων νοτιοδυτικῶς τῆς πόλεως Σαλαμῖνος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, Mannert. Γεωγρ. VI, σελ. 579.

Πεδάριτος, ἰδε Παιδάριτος.

Πεδιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφεύσεις ὁ Κραναὸς βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀτθίδα. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ.

Πεδιεῖς, οἱ, συνηρμ. Πεδιεῖς, ἐνικ. Πεδιεύς. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 8, 3.

Πειθεγόρης, ου, ὁ. Τύραννός τις τοῦ Σελινοῦντος ἐν Σικελίᾳ. Ἡρόδτ. 5, 46.

Πειθίας, ου, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Κορίνθῳ. Θουκ. γ', 70.

Πειθώ, οῦς, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 309. — 2) Θεὰ τῆς πειθοῦς καὶ εὐγλωττίας· ἔσχυτα ἴδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἄργει. Αἰσχ. Ἱκετ. 539. Ἡρόδτ. 8, 111.

Πείθων, ωνος, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Πειραιδής, ας, ὁ (-υυ-). Τίτος τοῦ Πειραίου, ὁ Εὐρυμέδων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 228.

Πειραιεύς, έως, ὁ, προσυπακμ. λιμήν, κατὰ Στέφ. Βυζ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Πειραιός. Piraeus. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς 40 στάδια μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θεμιστοκλέους ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς διαφόρων προϊόντων καὶ πραγματειῶν· συνείχετο δὲ ὁ Πειραιεὺς μετὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν διὰ δύο μακρῶν τειχῶν, τὰ ὁποῖα ἐπεριλάμβανον ὁμοῦ τὸ Φαληρικὸν καὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ συνίστατο ἐκ τριῶν ἄλλων λιμένων ἢ ὁρμητηρίων τοῦ Καντάρου, τοῦ Ἀφροδισίου καὶ τῆς Ζέας· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ὁ Πειραιεὺς ὁ εὐχρηστότερος καὶ προσφυέστερος λιμὴν ὅλης τῆς Ἀττικῆς χρησιμεύων ὡς κοινὸν ἐμπορεῖον ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο μία μεγάλη σιταποθήκη Ἀλφιτοπῶλις καλουμένη, μία ὁπλοθήκη, ναυπηγεῖα πρὸς κατασκευὴν 400 τριήρων, ὁ ναὸς τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, ἓν μέγα θέατρον, στοαὶ διάφοροι, λουτρὰ καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ οἰκοδομαὶ πρὸς ἀναπόθεσιν τῶν εἰσφερομένων καὶ ἐξαγομένων πραγματειῶν. Ἀρχαιόθεν δὲ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Πειραιέως μία μόνη κώμη σχηματίζουσα δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἱπποδοωντίδα φυλήν. Παυσ. α'. Θουκ. β', 13. Διοδρ. Σικ. ιγ'. τανῦν Πειραιεύς, παρὰ τοῖς Εὐρωπ. Porto Draco. — ὁ ἀσυναιρτ. τύπ. εὑρηται παρ' Ἡρόδτ. 8, 85 καὶ Διοδ. Σικ. αἱ δὲ κατὰ συναιρ. πλάγιαι πτωσ. Γενικ. Πειραιῶς, Δοτικ. Πειραιεῖ, Αἰτκ. Πειρεᾶ, παρὰ τοῖς Ἀττικ. Θουκ. α', 93. Πλάτ. Σοφ. ἐπιρμ. Πειραιεῖ, ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιέως, Δημ. καὶ Πειραιεῖ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 13. — οἱ ἐν Πειραιεῖ, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ συνωμόται τοῦ Θρασυβούλου ὅσοι κατήργησαν τοὺς ἐν Ἀθήναις τυράννους. Δημ. Λεπτ σελ. 460.

Πειραϊκός, ή, όν. Τοῦ Πειραιέως ἢ ἐκ τοῦ λιμένος Πειραιέως ὤν· αἱ Πειραϊκαὶ πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν φέρουσα πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Πλούτ. — 2) ἡ Πειραϊκὴ γῆ, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα. Θουκ. β', 23. παραβρ. καὶ Θουκ. γ', 91, ὡς ἀπὸ τοῦ πέραν κειμένη ἀπαιτεῖ τῆς πόλεως Ὠρωπός· βέλτιον μέντοι ἡ Γραϊκή, ἡ περὶ τὴν Γραῖαν ἢ Ὠρωπὸν ἐν Βοιωτίᾳ χώρα.

Πείραιον, τό. Λιμὴν τῆς Κορίνθου μ' ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 5, 3. Ἔγκ. Ἀγησ. β'.

Πείραιος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἰλυσίου εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων πολιτῶν, ἑταῖρος τοῦ Τηλεμάχου. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 540.

Πειραιός, ὁ. Ἔρημος λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἐπιδαυρίας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. η', 10.

Πειράν, ή, Δωρκ. ἀντὶ Πειρήνη. Πινδ.

Πειρανθός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ὅστις νυμφευθεὶς τὴν Καλλιρρόην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἄργον, Ἀριστορίβην καὶ Τριόπαν. Ἀπολλόδ. β', 1, 2. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 932.

Πειρασία, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Φυλλικοῦ ὄρους. Στέφ. Βυζ. καὶ Πειρεσιαί, αἱ. — ὅθεν, Πειράσιος, ὁ κάτοικ. Θουκ. β', 22.

Πειρασιαί, αἱ = Πειρασία. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 584. 37.

Πειρήν, ῆνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἰοῦς, ἄλλως Ἰνάχος καλούμενος. Ἀπολλόδ. β', 1, 2. — 3) Τίτος τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολλόδ. β', 3, 1.

Πειρήνη, ἡ. Δωρκ. Πειρήνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελώου ἢ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κεγχρίαν καὶ Λέχητα, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον κρήνην ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀποτυχίας ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτῆς Κεγχρίαν. Διοδ. Σικ. δ', 74. Παυσ. β', 3. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγαπτόλεμον. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Πειρήνη, ἡ, Δωρκ. Πειρήνα. Pirene. Κρήνη ἐν Κορίνθῳ πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ αὐτόθι ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος λεγομένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης εὗρε πρῶτον τὸν ἵππον Πήγασον καὶ ἐδάμασεν αὐτόν· τὸ ὕδωρ αὐτῆς ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον ψυχρὸν καὶ διαυγές. Εὐρ. Μηδ. 69. Ἡρόδτ. Ἀθην. β', 6. ἔτι Πειρήνη ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὴ ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 86. — ἔθεν Πειρηναῖος, αία, αῖον. Τῆς Πειρήνης ἢ εἰς τὴν Πειρήνην ἀνήκων· ὁ Πειρηναῖος πῶλος, ὁ Πήγασος. Εὐρ. Ἡλεκτ. 473.

Πειρίθοος, ὁ, (ῐ) συνηρμ. Πειρίθους. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 741. Παυσ. ε', 10. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Δίας. Ἀπολλόδ α', 8, 2. ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θετταλίας, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων

ἡρώων τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἱπποδαμείας συνέβη ἡ φοβερὰ ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων κατὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι κυριευθέντες ὑπὸ μέθης ἐζήτησαν νὰ καταισχύνωσι τὰς παρευρεθείσας γυναῖκας τῶν Λαπίθων. Γενόμενος δὲ φίλος πιστὸς μετὰ τοῦ Θησέως ὁ Πειρίθους, συναβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἁρπάσῃ τὴν παῖδα Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης κατέβη ἀκολούθως ὁ Θησεὺς μετὰ τοῦ Πειριθόου εἰς τὸν ᾅδην, ἀπ' ὅπου ἤθελε καὶ οὗτος νὰ ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλὰ συλληφθεὶς καὶ δεθεὶς αὐτόθι ἐφ' ὅσ. βράχου δὲν ἠδυνήθη τοῦ λοιποῦ νὰ ἐλευθερωθῇ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 318. Ὀδ. Λ, 639. Ἀπολδρ. β', 5. Παυσ. Πλουτ. Θησ. 35. Παρ' Ὁμ. εὑρηται ἀεὶ ὁ ἀσυναίρτ. τύπ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συναιρούμ. Πειρίθους, Γεν. Πειρίθοου, Δοτ. Πειρίθῳ. Ἀπολ. Rod. Αἰτκ. Πειρίθουν. Ἀπολδρ. Παυσ.

Πείρους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰμβράσσου ἐξ Αἴνου πόλεως τῆς Θρᾴκης, ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων, φέρων μετ' αὐτοῦ τοὺς Θρᾴκας καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θόαντος. Ὅμ. Ἰλ. Β 844. Γεν. Πείρεω, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 484.

Πεῖρος, ὁ. Ὁ μεγαλήτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔστι πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὠλένου ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡροδ. 1, 145 Στράβ. η'.

Πειροῦσται, οἱ. Pirustae. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας. Στράβ.

Πείσανδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 122. — 2) Τίὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμόνος τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα. Ὅμ. Ἰλ. Π, 203. — 3) Τίὸς τοῦ Πολύκτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὅμ. Ὀδ. Σ, 299. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Καμείρου πόλεως τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίου, συγγράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα εἰς δύο βιβλία Ἡράκλεια ἐπιγραφόμενον, ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἷς τῶν ἐξόχων ἐπικῶν ποιητῶν μετὰ τὸν Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον. Ἀπολδρ. α', 8, 5. Θεοκρτ. Παυσ. β', 37. — 5) Ἕτερος νεώτερος ποιητὴς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐκ Λαρανδῶν πόλεως τῆς Λακωνίας, ἀναφερόμενος παρὰ Σουίδᾳ, συνέγραψεν ἐν κυκλικὸν ποίημα Ἡρακλέους θεογαμίαι ἐπιγραφόμενον. Στεφ. Βυζ. — 6) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Πιν. Νεμ. 11, 43 — 7) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καριστάνει ὡς ὑπερόπτην καὶ ὑβριστὴν ἀνδρα. Εἰρ. 364. Ὄρν. 1559.

Πεισθέταιρος, ὁ. Εἷς τῶν ὑποκριτευομένων προτύπων ἐν ταῖς Ὄρνισι τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πεισίας, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Ξεν. — 2) Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Πεισίδαι, οἱ. ἴδε Πεισίδαι.

Πεισιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Μυρμιδόνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀντιφον καὶ Ἀκτορα Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. Ἀπολδρ α', 9.

Πεισιστρᾰτίδης, ου, ὁ (ε). Τίὸς τοῦ Πεισιστράτου, πληθ. οἱ Πεισιστρατίδαι, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Πεισιστράτου, ὁ Ἱππίας καὶ ὁ Ἵππαρχος, τύραννοι ἐν Ἀθήναις. Ἡροδτ. 5, 62. Δημ.

Πεισίστρᾰτος, ὁ. Pisistratus. Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Τηλέμαχον ἐν Πύλῳ καὶ συνοδεύσας αὐτὸν εἰς Σπάρτην πρὸς τὸν Μενέλαον. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 481. Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 2) ὁ περίφημος τῶν Ἀθηνῶν τύραννος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ἐκ μιᾶς ἀρχαίας καὶ ἐπισήμου οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν, λογιζόμενος ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ τοῦ Νηλέως· γεννηθεὶς μ' ἔξοχα προτερήματα ψυχῆς, μὲ μίαν ἔντονον καὶ καταπειστικὴν εὐγλωττίαν καὶ πλουτίσας τὸ πνεῦμά του μὲ παντὸς εἴδους πολιτικῶν καὶ στρατηγικῶν γνώσεων, ἀνεβίβασε πρῶτος ἐν Ἀθήναις μετὰ τὸν Σόλωνα, ἱκανὸς ν' αὐξήσῃ τὴν δόξαν καὶ ὑπεροχὴν τῶν συμπολιτῶν του, δι' ὃ καὶ μετ' οὐ πολὺ κατατροπώσας ἀπόλυτος τύραννος ἐλεύσας πρὸς ἑαυτὸν ὅλην τὴν εὔνοιαν καὶ πίστιν τοῦ λαοῦ, ἐδιοίκησεν εἰρηνικῶς καὶ μὲ πολλὴν πολιτικὴν σύνεσιν τοὺς Ἀθηναίους τριάκοντα τρεῖς χρόνους, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς 50 Ὀλυμ. ἕως τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 58 Ὀλυμ. ἀφήσας τὴν τυραννίαν εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Ἵππαρχον καὶ Ἱππίαν. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς πολυχρονίου τυραννίας του συνεισέφερε μεγάλως ὁ Πεισίστρατος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν εὐταξίαν καὶ εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του διὰ πολλῶν αὐτοῦ σοφῶν καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, ἐμψυχώσας πρὸ πάντων τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν βιομηχανίαν αὐτῶν καὶ κοσμήσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μὲ διάφορα δημόσια καταστήματα καὶ ναούς. Ἡροδτ. 1, 59. Θουκ. α', 20. Σουίδ.

Πείτης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως. Ἀπολδρ. γ', 10, 3.

Πείσων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Piso. Ὄνομα κυρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Πελαγόνες, οἱ, καὶ Πηλαγόνες, Στέφ. Βυζ. Ἐθνικ. Πελαγῶν, όνος. Ὁ κάτοικος τῆς Πελαγονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ. — 2) = Παίονες. Στράβ.

Πελαγονία, ἡ, καὶ Πηλαγονία, Στεφ. Βυζ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἀνήκουσα κυρίως εἰς τὴν Περραιβίαν, ἥτις καὶ Τριπολῖτις ἐκαλεῖτο. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας. Στράβ.

Πελάγων, οντος, ὁ (ᾰ). Ἥρως τις ἐκ Πύλου, ὑποστρατηγὸς τοῦ Νέστορος. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 295. — 2) Εἷς τῶν ἑπτὰ ἡμῶν Δυναίων, ἑταῖρος τοῦ Σαρπεδόνος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 695. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκίδος, ἀπὸ τὴν ἀγέλην τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ βοῦς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ Κάδμος ὅτε ἤθελε νὰ κτίσῃ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ἀπολδρ. γ', 4, 1. Παυσ. 5', 12. — 4) Τίὸς τοῦ Ἄτωποῦ καὶ τῆς Μεροπῆς. Ἀπολδρ. γ' 12, 6. καὶ Πελάγων, ωνος, ὁ Αἰολογ.

Πελαγών, όνος, ὁ, ἴδε Πελαγόνες.

Πελάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πατνέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἰτέμου, ἥτις λέγεται ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῶν Κεβείρων, δι' ὃ ἐτιμᾶτο μὲ θυσίας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. Παυσ. 9', 25.

Πελαργικός, ή, όν, = Πελασγικός· ὅθεν τὸ Πελαργικὸν = Πελασγικὸν, ὅπερ ὁρᾶ.

Πελαργοί, εἱ, ἀσῦ· ὅτε λαμβανόμενοι ἀντὶ τοῦ Πελασγοί, ἐξαιρ. παρὰ Στράβ. καλοῦνται οὕτως οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, ὄντες ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, κατὰ μεταλλαγ. τοῦ σ εἰς ρ ἢ διὰ τὴν πλάνην οὕτω κληθέντες. Στράβ. Ἀριστφ. Ὄρν. 832.

Πελασγία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, παρ' Ἡροδτ 2, 56. — 2) Ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1473. ἐξαιρ τοῦ Ἄργους. Εὐριπ. Ὀρεστ. 958. καὶ τῆς Ἀρκαδίας, Καλλιμ. — 3) Ἔτι Πελασγία ἐκαλεῖτο ἀνάπαλιν καὶ ἡ ἠῶος. Λίσβος. Στράβ.

Πελασγιάς, άδος, ἡ. Τῶν Πελασγῶν, Πελασγική, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀργεία. Καλλιμ. εἰς Παλλ. 4.

Πελασγικός, ή, όν. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἄργος, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Εὐρ. Φοιν. 105. ἔτι, ὁ Πελασγικός, ἐπίθ. τοῦ ἐν Δωδώνῃ λατρευομένου Διός, διότι οἱ Πελασγοὶ ἐσύστησαν πρῶτον τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον καὶ ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 234. — ὅθεν, τὸ Πελασγικὸν τεῖχος, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τῶν τειχῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, κτισθὲν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἐλθόντων Πελασγῶν. Ἡροδτ. 5, 64. καὶ, τὸ Πελασγικὸν, τόπος τις ἀκατοίκητος ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν πρὸς τὸ μέρος οὗ τείχους τῶν Πελασγῶν, κληθεὶς οὕτω διότι ἐνταῦθα προσέβαλον οἱ Πελασγοὶ κατὰ τῶν νέων κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. β', 17. — Στράβ. — 2) Τὰ Πελασγικὰ πεδία. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τῆς Οἴτης ἕως τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Στράβ.

Πελασγιεύς, ἱα, ιον. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· ἡ Πελασγία πόλις, τὸ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄργος. Αἰσχ. Ἱκετ. 849. κατὰ Στέφ Βυζ. ὁ ἀρσενικ. τυπ. Πελάσγιος, οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει.

Πελασγίς, ίδος, ἡ, = Πελασγιάς. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς λατρείας τὴν ὁποίαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Πελασγοὶ εἰς τὸ Ἄργος καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου. Ἀπολ. Rod. Α, 14.

Πελασγιῶτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νοτιοανατολικοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας, τῆς Φθιώτιδος καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Πελασγῶν. Ἀπολδρ. β', 6, Στράβ. — Πελασγιῶται, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πελασγοί, οἱ. παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. Β, 681. καὶ Π, 234. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, παρβλ. καὶ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 284. ἐκεῖθεν μετέβησαν οὗτοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν συστήσαντες περὶ τὴν πόλιν Λάρισσαν μίαν μεγάλην ἀποικίαν καὶ ἀκολούθως ἐλθόντες σύμμαχοι τῶν Τρώων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 480, τοὺς ὁποίους ὁποιητὴς καὶ Δίους καλεῖ. Ἰλ. Κ, 429. ἄλλοι ἐξ αὐτῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Ὅμ. Ὀδ. Τ, 177. παρ' Ἡροδτ. δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελασγοὶ οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδτ. 1, 58, 57. καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου, 2, 50. Περίστασιν οἱ Πελασγοὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀναπαχοῦ ἀναμεμιγμένοι μετὰ τῶν ἄλλων εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ Πελοποννήσου καθ' οὓς αἰῶνας οὗτοι διὰ τῶν ξένων ἀποικιῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι κοσμικήν τινα σύστασιν καὶ πολιτικὴν ἀνάπτυξιν, κατήγοντο δὲ οἱ Πελασγοὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ἐκ Θράκης, τῶν ὁποίων τὰ ἤθη, ἡ ἰδιότ. καὶ θρησκευτικαὶ τελεταὶ εἶχον μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὰς τῶν λοιπῶν ἀρχαίων Θρακικῶν λαῶν, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Φωκίδι, ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς μετέβησαν καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα τῆς Ἑλλάδος ἕως αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου καὶ μικρᾶς Ἀσίας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διέβησαν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους εἰς τὴν Ἰταλίαν συστήσαντες ἐνταῦθα ἰδίας ἀποικίας καὶ πόλεις. Διον. Ἁλικ. α'. Σχολ. Ἀπολ. Rod. γ', 1089. — ἡ λέξις Πελασγοὶ ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἐξ ἀλλοτρίας χώρας μετοικοῦντας λαούς, ἀπὸ τοῦ πελάζειν, ἡ κατὰ Στράβ. ἔστιν ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Πελαργοί. Οἱ ποιηταὶ ἐκάλουν ἰδίως Πελαργοὺς τοὺς κατοίκους τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Αἰσχ. Ἱκετ. 268. Εὐρ.

Θεοκρ. ἐτι δὲ ἐξαίρτ. ἐκαλοῦντο οὕτω καὶ οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ κάτοικοι, Πελασγοὶ αἰγιαλέες, ἤτοι οἱ τὰ παράλια κατοικοῦντες. Ἡρόδτ. 7, 94.

Πελασγός, ὁ. Κοινὸν ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες πολλοὺς ὅσοι ἀρχαιόθεν ἐσύστηναν Πελασγικὰς ἀποικίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. — 1) Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης συγατρὸς τοῦ Φορωνέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον πρῶτον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Πελασγοί. Ἀπολδ. β', 1, 1. κατ' Αἰτιγ. Ἴκετ. 266. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Παλαίχθονος ἀνεμάσας τρεῖς ἡλικίας ὕστερον καὶ βασιλεύσας εἰς τὸ Ἄργος ὅτε ἔφθασεν αὐτόθι ὁ Δαναὸς ἐξ Αἰγύπτου. — 2) Πελασγὸς ὁ δεύτερος, πατὴρ τοῦ Αἴμονος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ, αὐτόχθων τὸ γένος. Διον. Ἁλ. ά, 17. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1089. — 3) Πελασγὸς ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρκτούρου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰάσου, ὅστις ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Παρράσιαν, διδάξας τοὺς ἐγχωρίους τὴν κατασκευὴν τῶν οἰκιῶν καὶ λοιπὴν κοσμικὴν περιποίησιν, βασιλεύσας αὐτόθι εἰκοσιπέντε χρόνους. Στράβ. Βιβ. — 4) Ἕτερος Πελασγὸς ἀναγέρεται υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ὁ κτίσας εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἕδρανον τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἕτερον τῆς Πελασγίδος Δήμητρος ἐν Ἄργει. Παυσ. β', 22. Τζέτ. μύθ. 234.

Πελασγός, ποιητ. ἀντὶ Πελασγικός. Εὐρπ. Ἡρακλ. 317.

Πελεθρόνιον, τό. Πόλις τῆς Θετταλίας. Στράβ. πίναν. ἀπὸ τοῦ Πελεθρονίου κληθεῖσα βατιλείας τῶν Λαπιθῶν. Τζέτ. μύθ. 274.

Πελειάδες, αἱ, Ἴων. Πελειάς (περιστερά). Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως αἱ χρηπμοδοτοῦσαι ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Σοφ. Τραχ. 172. παρβλ. Νον. Διον. γ', 286. κατ' ἄλλους δὲ λαμβάνεται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς ἐννοίας, ἴδε Ἡρόδτ. 2, 57. — 2) ποιητ. ἀντὶ Πλειάδες. Πινδ.

Πελένδονες, οἱ. Μικρὸς τις λαὸς τῆς Ταρ'ακωνικῆς Ἱσπανίας κατεκοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων καὶ ἔχοντες κατὰ Πτολ. τρεῖς μόνον πόλεις.

Πελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πυλαντοῦ ἐκ Μεγάρων καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Πανδίονος. Ἀπολδ. γ', 15, 5. κατὰ Ηεγιιε ὁρθοτρ. Πυλία.

Πελίας, ου, ὁ, Ἰων. Πελίης (ι). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς συγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως καὶ γυναικὸς τοῦ Κρηθέως, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως καὶ τοῦ Λίτωνος, ὅστις ἐπιέξας αὐτοὺς ἐκ τοῦ πατρικοῦ θρόνου κατεστάθη βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θετταλίᾳ. Ἀπολδ. ά, 9, 9. καὶ Ὀδ. Ὀδ. Δ, 25. ὑπῆρχεν οὗτος προστιλὴς τῶν Θεῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀνυξιβίαν συγατέρα τοῦ Βίαντος ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, Πελοπίαν, Ἱππόθόην καὶ Ἄλκηστιν, αἵτινες καὶ Πελιάδες ἐκαλοῦντο. Φοβούμενος δὲ ὁ Πελίας μήπως ὁ Ἰάσων ἀνεψιὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Αἴσονος ἀφαιρέσῃ μετὰ ταῦτα τὸν θρόνον ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολχίδα διὰ νὰ ἁρπάσῃ αὐτόθεν τὸ χρυσοῦν δέρας ἐλπίζων ὅτι οὕτω θέλει ἀφανισθῇ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπιστρέψας ὁ Ἰάσων εὐτυχὴς εἰς τὴν Ἰωλκὸν ἠθύνησε διὰ συναργείας τῆς Μηδείας νὰ φονεύσῃ τὸν Πελίαν, τὸν ὁποῖον αἱ ἴδιαι αὐτοῦ συγατέρες κατεμέλισαν πεισθεῖσαι εἰς τὴν ἀπατηλὴν ὑπόσχεσιν τῆς φαρμακίδος ταύτης ὅτι θέλει ἀνανεώσει αὐτὸν πάλιν. Μετὰ τὸν θάνατον, τοῦ Πελίου ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἰωλκὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄκαστος φυγὼν ἐκεῖθεν τὸν Ἰάσονα μετὰ τῆς Μηδείας. Ἀπολδ. Διοδ. Σικ. δ', 51.

Πελιάς, άδος, ἡ (νυν). Τοῦ Πελίου ἢ εἰς τὸν Πελίαν ἀνήκων, αἱ Πελιάδες κόραι, αἱ συγατέρες τοῦ Πελίου, Εὐρ. Μηδ. 9.

Πελιναῖον, ὄρος, τό, = Πελληναῖον.

Πέλιννα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀχυρὰ τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος ὁ Πέλιννος. Στέφ. Βυζ. Πελιναῖον, τό Πινδ. Πυθ. 10, 5. Στράβ. καὶ, ἡ Πέλινα, Ἀρρίαν. ά, 7.

Πέλλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας, κατὰ Πτολ. ἐπὶ τῆς Ἠμαθίας χώρας κειμένη, πατρὶς καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διαμείνασα ἐπὶ πολὺν χρόνον μητρόπολις τοῦ Μακεδονικοῦ Βασιλείου καὶ τῆς μετὰ ταῦτα τρίτης Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας· ταυτὴν Πόλλα. Ἡρόδτ. 7, 123. — ὄθεν, Πελλαῖος, αία, αῖον, τῆς Πέλλας ἢ ἐκ τῆς Πέλλας ὤν. Καλλιμ. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ ἐν Συρίᾳ πόλις Ἀπάμεια κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. Στράβ. Mannert. Γεωγρ. VI, 463.

Πελλάνα, ἡ, Ἀττ. Πελλήνη. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Σπάρτης καὶ νοτιοδυτικῶς τῆς Βελεμίνης, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψε χρόνον τινὰ ὁ Τυνδάρεως ὅτε ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἱπποκόωντος· ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παυσανίου εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Παυσ. γ', 21, 2. Πέλλανα τὰ, Στράβ. τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος καλεῖ χωρίον ἔτσι αὐτὸ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ μὲ τὸ νὰ ἔκειτο ἐπὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, καὶ, Πελλήνη, ἡ. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 5. Πολύβ. — 2) Δωρ. ἀντὶ Πελλήνη, ὅπερ ὅρα.

Πελληναῖον, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Χίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἐπίσημος ναὸς τοῦ Διὸς καὶ λατομεῖα μαρμάρου. Διον. Περ. 535. ἔτι καὶ Πελιναῖον.

Πέλληνη, ης, ὁ. Τίὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ ἔκγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Πελλήνη. Παυσ. ζ', 26.

Πελλήνη, ἡ, Δωρ. Πελλάνα. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Αἰγείρας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς Ἀθηνᾶς ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ κατασκευασμένον μὲ πολλὴν χάριν καὶ τέχνην· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἡ Πελλήνη ἔρημον φρούριον μὲ μίαν μικρὰν κώμην. Ὁμ. Ἰλ. Β, 574. Πινδ. Ὀλ. τ, 166. Ἀριστφ. Ἀνσ. 995. τῶν χωρίων. Δοῦκα λεγόμενον. — 2) = Πελλάνα, ἡ, πόλις τῆς Λακωνίας. — ὄθεν, Πελληνεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Πελλήνης. Θουκ. καὶ Πελληνικός, ἡ, όν, τῆς Πελλήνης ἢ ἐκ τῆς Πελλήνης ὤν. Πελληνικαὶ χλαῖναι. Στράβ.

Πελληνία, ἡ, καὶ Πελληνίς. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐν Πελλήνῃ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τῆς ὁποίας τὸ εἴδωλον ἐλέγετο ὅτι ἐπροξένει δυστυχίας εἰς τὴν χώραν ὁσάκις ἐνεφανίζετο. Πλουτ. Ἀρατ. 11.

Πέλλης, ου, ὁ. Ἵππος τοῦ Ἀστερίου καὶ Ἀμφίονος, πατὴρ τοῦ Τηρασίου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 177.

Πέλλινα, ἡ, ἴδε Πέλινα.

Πελόπεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 326. Ἀπολδ. ά, 9, 10. — 2) = Πελοπία.

Πελοπηιάδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Πελοπίδης. Πινδ. Θεοκρ.

Πελοπηΐς, ίδος, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Πελοπίς, προσωπακμ. γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Πέλοπος = Πελοπόννησος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1570. καὶ ἄνευ τοῦ γαῖα, παρὰ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 72.

Πελοπήϊος, ηία, ήϊον, ποιητ. ἀντὶ Πελόπειος. Τοῦ Πέλοπος ἢ ἐκ τοῦ Πέλοπος ὤν. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πελοπία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Λύκου γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολδ. β', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολδ. β', 5, 6. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Θυέστου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴγισθον, σφαγεῖσα ἰδιοχείρως ὅτε ἐπληροφορήθη ὅτι ἠτιμάσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός της. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 42. καὶ Πελοπεία, παρὰ Δουκ.

Πελοπίδας, ου, ὁ (ι) κυρ. πατρωνυμ. Ὀνομ. Δωρ. ἀντὶ Πελοπίδης. — 2) Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Ἱπποκλέους γεννηθεὶς ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ πλουσίας οἰκίας τῶν Θηβῶν, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμεινώνδα ὑπὲρ τῆς δόξης τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀνὴρ ἐξόχου καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος. Διαφυγὼν μετ' ἄλλων Θηβαίων ἐκ τῆς πατρίδος του ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται εἰσέβαλον δυναστικῶς εἰς αὐτὴν, κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ ὁρμήσας βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐμβὰς ἐν καιρῷ νυκτὸς μετ' ἄλλων δώδεκα συνωμοτῶν εἰς τὰς Θήβας ἐφόνευσε τοὺς κυριάννους καὶ ἔξέβαλε τὴν Σπαρτιατικὴν φρουρὰν ἥτις κατεῖχε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν· ἡ γενναία καὶ εὐτυχὴς αὕτη ἐπιχείρησις τοῦ Πελοπίδου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐφεξῆς πολέμους τῆς Σπάρτης μετὰ τῶν Θηβῶν, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Θηβαῖοι ἔφθασαν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ ὑπεροχῆς των, εἰς τὴν ὁποίαν συνετέλεστε μεγάλως ἡ φρόνησις καὶ στρατηγικὴ ἐμπειρία τοῦ γενναίου τούτου πολίτου, ὅστις πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ὁδηγῶν τὸν ἱερὸν λόχον τῶν τριακοσίων, διεσκέδασε τὴν φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων, ὕστερον δὲ συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδα εἰς τὴν Πελοπόννησον παρευρέθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Σπάρτης εἰσβολήν. Εἰς τὰς ἐν Θετταλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἐκστρατείας του εὐδοκίμησεν ἐπίσης καταπαύσας τὰς αὐτόθι ἐπισυμβίσας στάσεις καὶ ἀποκαταστήσας εἰς θρόνον τῆς Μακεδονίας τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποβιώσαντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδρον τὸν δεύτερον· τελευταῖον προσκαλούμενος ἐκ νέου ὑπὸ τῶν ἐν Θετταλίᾳ λαῶν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς δυναστείας τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου καὶ πολεμῶν αὐτόθι ἐθανατώθη εἰς μίαν σφοδρὰν συμπλοκήν· οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως ἐγείραντες εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀξίας του χαλκοῦς ἀνδριάντας. Πλουτρ. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πελοπίδης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Πέλοπος, ἔτι δὲ καὶ ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Αἰσχ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 954.

Πελόπιος, ία, ιον. Τοῦ Πέλοπος ἢ εἰς τὸν Πέλοπα ἀνήκων· ἡ Πελοπία χώρα = Πελοπόννησος. Εὐριπ.

Πελοπίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαιτ. θηλ. τύπ. τοῦ Πελόπιος.

Πελοπόνασσος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Πελοπόννησος. Πινδ. Θουκ. ἐ, 77. — ὄθεν Πελοποναστί, ἐπῤῥμ. κατὰ Πελοποννησιακὴν διάλεκτον Θεοκρ.

Πελοποννησιακός, ή, όν. Τῆς Πελοποννήσου ἢ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀνήκων. Πλάτ.

Πελοποννήσιος, ία, ιον. Τῆς Πελοποννήσου ἢ ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. Ὁ κάτοικος τῆς Πελοποννήσου. Ἡρόδτ.

Πελοπόννησος, ἡ, Peloponnesus, Ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος κειμένη μεγάλη χερσόνησος ὁριζομένη ὀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὁμωνύμου ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μεσημβρινῶς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἔχουσα κατὰ Πολύβ. τετρακισχιλίων σταδίων

περίμετρον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἀνέκαθεν ἡ χώρα αὕτη Αἰγιάλεια, Ἀπία, Ἰναχία, Πελασγία, Ἄργος καὶ τελευταῖον Πελοπόννησος ἀπὸ τοῦ Πέλοπος υἱοῦ τοῦ Ταντάλου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Φρυγίας τρεῖς γενεὰς πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατακτήσας τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δυνάμεώς του, τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐπεκράτησε συνηθέστερον εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους. Ἡρόδ. 8, 73. Θουκ. ε'. Πολύβ. Ἐδαιρεῖτο ὅλη ἡ Πελοπόννησος τὸ πάλαι εἰς ὀκτὼ ἐπαρχίας αἵτινες συνίστων ἰδίας καὶ ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων πολιτείας, εἰς τὴν Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἀρκαδίαν, Ἀχαΐαν, Σικυωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Κορινθίαν. Ὡς ἀρχαιότατοι δὲ λαοὶ τῆς Πελοποννήσου ἀναφέρονται οἱ Αὐτόχθονες, ζῶντες βίον ἄγριον καὶ ἄνευ πολιτικῆς συστάσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων συναριθμοῦνται οἱ Καύκωνες, Λέλεγες καὶ ἐφεξῆς οἱ Πελασγοί. Στράβ. ἐξ Ἑκαταίου· ὁ Ἡρόδ. 8, 73. ἀναφέρει τοὺς Ἀρκάδας καὶ Κυνουρίους ὡς δύο αὐτόχθονας λαοὺς τῆς Πελοποννήσου. Ἀκολούθως παρίστανται ὡς ξένοι λαοὶ οἵτινες ἐσυστήθησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ Δαναοί, ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δαναοῦ ἐξ Αἰγύπτου καὶ κατοικήσαντες περὶ τὰ παράλια μέρη τῆς Ἀργολίδος, οἱ Ἀχαιοὶ ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἀρκτῴας Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον κυριεύσαντες τὴν πλείστην αὐτῆς χώραν ἐκτὸς τῆς Ἀρκαδίας καὶ τελευταῖοι οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες καὶ οὗτοι μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος καὶ συστήσαντες ἐνταῦθα ἰδία βασίλεια τὸ τῆς Λακεδαίμονος, τῆς Μεσσηνίας, τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κορίνθου· συγχρόνως δὲ μετὰ τῶν Δωριέων εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ οἱ Αἰολοὶ συστήσαντες ὕστερον ἴδιον βασίλειον περὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς παραθαλάττια· — παρβλ. Mannert. Geogr. Ἑλλαδ. τελ. 351. — ταυτὸν Πελοπέννητος κειμ. τοπ. Μωρέας, σχηματίζων ἓν μέγα μέρος τοῦ νέου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Πέλοψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ταντάλου βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Διώνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος ἢ κατ' ἄλλους τῆς Εὐρυναίστης, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας ἐκ τῆς Φρυγίας ἦλθεν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τὸν Οἰνόμαον βασιλέα τῆς Ἠλιάδος, τὸν ὁποῖον νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἱπποδρομίας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν περίφημον Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τούτου ὁμοῦ μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἠλιάδος, ἅπου λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ διὰ τῆς αὐξηθείσης ὑπεροχῆς καὶ πλούτου του ἐκάλεσεν ὅλην τὴν Χερσόνησον ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Πελοπόννησον· ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας ἐγέννησεν ὁ Πέλοψ τὸν Ἄτρέα, Θυέστην, Χρύσιππον καὶ Ἱπποθοον. Βασιλεύσας δὲ 59 χρόνους ἀπέθανε τιμηθεὶς ὡς ἐγχώριος ἥρως ὑπὸ τῶν Ἠλείων μὲ θείας τιμὰς καὶ θυσίας Πελόπεια καλουμένας. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 104. Παυσ. β'. 22. Ἀπολλόδ. ὁ Λυδός, παρὰ Πινδ. ἄλλως ὁ Φρύξ καλούμενος. Ἀπολλόδ. β', 4. 5. ὁ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ πέλας καὶ ὄψ, διὰ τὸ ἐγγύθεν μόνον ὁρᾶν καὶ μὴ προεισθέσθαι ὁποίαν δυστυχίαν ἤθελε προξενήσει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ πραχθέντος φόνου τοῦ Μυρτίλου, παρβλ. Σοφ. Ἠλ. 508.

Πέλται, αἱ. Πέλις τῆς μεγάλης Φρυγίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀπαμείας, ταυτὸν Πελεκίς. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2. Στράβ.

Πέλωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν ἐν Θήβαις οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τῆς γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος δράκοντος. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. Πέλωρος, παρὰ Παυσ.

Πελωριάς, άδος, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα. Pelorus, τὸ ἀρκτικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀπέναντι τῆς Ἰταλίας, ταυτὸν Φάρος τῆς Μεσσήνης, Pharo di Messina. Πολύβ. Στράβ. καὶ Πελωρίς, ίδος, ἡ Θουκ. Διον. Περ. 469.

Πέλωρος, ὁ. Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Ἀννίβα στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Σικελίᾳ Πέλωρον ἀκρωτήριον ὅπου λέγεται ὅτι ἔρριψεν αὐτὸν ὁ Ἀννίβας καὶ ἐπνίγη. Στράβ.

Πενελόπη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Πηνελόπη. Ἀνθολ.

Πενέσται, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐργαζόμενοι καὶ γεωργοῦντες τοὺς ἀγροὺς τῶν κυρίων αὐτῶν ὡς οἱ Εἵλωτες ἐν Σπάρτῃ, πιθαν. καταγόμενοι ἀνέκαθεν ἐξ Ἰλλυρίας τοὺς ὁποίους οἱ Θετταλοὶ ὑποτάξαντες εἶχον ἀείποτε ὡς ἀνδράποδα αὐτῶν. Ἀριστφ. Σφηκ. 1264. — 2) Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Λυχνιτίδα λίμνην. Στέφ. Βυζ.

Πενθεσίλεια, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθοῦσα μ' ἓν στράτευμα γυναικῶν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὅπου ἐπληγώθη θανατηφόρως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Κοϊντ. Σμυρν. Παυσ.

Πενθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰ Ὄργια αὐτοῦ, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, αἵτινες ὀργιάζουσαι ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἄγριόν τι θηρίον. Ἀπολλόδ. γ', 5, 2. Αἰσχύλ.

Πενθίλος, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ὅστις ἀφῆσας τὸν πατρικὸν θρόνον ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον μονάβη εἰς τὴν Θρᾴκην μὲ μίαν ἀποικίαν Αἰολέων. Στράβ. ιγ'. Παυσ. γ', 18.

Πενθύλος, ὁ (υ). Στρατηγὸς τῶν Παφίων. Ἡρόδ.

Πεντάπολις, εως, ἡ. Κυρίως χώρα συνισταμένη ἐκ πέντε πόλεων, καὶ αἱ πέντε Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐκ τῶν ὁποίων συνίστατο ἡ χώρα τῶν Δωριέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμιρος, Κῶς, καὶ Κνίδος. Ἡρόδ. 1, 144. πρότερον δὲ ἑξάπολις καλουμένη. — 2) Πεντάπολις ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν Λιβύῃ, ἴδε Κυρήνη. — Πτολ.

Πεντέλη, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πεντέλησιν, ἐν Πεντέλῃ καὶ Πεντελήσιον, ἐκ Πεντέλης. Παυσ. Πεντελικός, ἡ, όν. Τῆς Πεντέλης ἢ εἰς τὸν δῆμον Πεντέλης ἀνήκων· τὸ Πεντελικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀττικῆς χώρας κείμενον πλησίον τῆς Πεντέλης, περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐξαίρετα λατομεῖα τοῦ μαρμάρου. Παυσ. ἡ Πεντελική, προσυπακμ. πέτρα. Στράβ.

Πεπάρηθος, ἡ (ᾰ). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀνήκουσα εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, κειμένη πλησίον τῆς Γερεστίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον· ταυτὸν Σκίαθος. Ὅμ. Ὕμν. α', 32. Θουκ. — ὅθεν, Παπαρήθιοι, οἱ κάτοικ. Δημ.

Περαία, ἡ. Χώρα τῆς Παλαιστίνης κειμένη πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀνατολικῶς, περιλαμβάνουσα ἐξ μικρὰς ἐπαρχίας, τὴν ἰδίως Περαίαν, Βαταναίαν, Γαυλωνίτιδα, Γαμαλιτικὴν, Ἰτουραίαν καὶ Τραχωνίτιδα.

Περαιβία, ἡ, = Περραιβία.

Περαιβοί, οἱ, = Περραιβοί.

Περαιθηίς, ίδος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν· παρὰ Παυσ. ἡ, 3. καλεῖται Ἀπερθηίς.

Περαιθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Περαιθηίς. Παυσ. ἡ, 3.

Πέρατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλχινίας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππων, βασιλεύσας εἰς τὴν Σικυῶνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του· τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πλημναῖος. Παυσ. β', 5.

Περγαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πέργης ἐν Παμφυλίᾳ ὅπου ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς αὐτῆς. Πομ. Μελ.

Περγαῖος, αία, αῖον· ἴδε Πέργη.

Περγαμηνός, ἡ, όν. Τῆς Περγάμου ἢ ἐκ τῆς πόλεως Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὤν· ἐξαιρτ. ἡ Περγαμηνή, προσυπακμ. χάρτη, ὁ χάρτης τῆς Περγάμου, ἐπινοηθεὶς πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Γραμματικοῦ Κράτητος ἐκ Μαλλοῦ ἐν τῇ πόλει Περγάμῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένους· καὶ Οὐσιαστ. Περγαμηνός, ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου. Στράβ.

Περγαμίδης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου ἀκροπόλεως τῆς Τροίας. Ἀνθολ.

Πέργαμος, ίου, τον (- ∪∪). Τῆς Περγάμου ἢ εἰς τὴν Πέργαμον ἀνήκων· — ὅθεν, Περγαμία, ἡ, = Πέργαμος, ἀκρόπολις τῆς Τροίας. Πίνδ.

Πέργαμον, τό. Ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 508. Ε, 446. ἡ Περγαμος· παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις τὸ Πέργαμον. Σοφ. Εὐρ. Ἡρόδ. 7, 43. καὶ πληθ. τὰ Πέργαμα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 552. Πλάτ. — ὅθεν, Περγάμιος, ὅπερ ὄρα. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ, χρηματίσασα ὕστερον καθέδρα τοῦ αὐτόθι Περγαμηνοῦ βασιλείου ἀπὸ τοῦ 283 ἕως 133 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πλουσίαν βιβλιοθήκην συνισταμένην ἐκ 200,000 τόμων τὴν ὁποίαν ἐσύστησεν πρῶτον ὁ βασιλεὺς Εὐμένης, καὶ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος. Ἡ ἐπικράτεια τῆς Περγάμου ηὐξήθη ἀκολούθως διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων προσλαβοῦσα ὅλην τὴν Φρυγίαν, Μυσίαν, Λυκαονίαν, Λυδίαν, Ἰωνίαν καὶ ἓν μέρος τῆς Καρίας· ταυτὸν Περγαμος. Στράβ. ἡ Πέργαμος, παρὰ Ξενοφ. Λουκ. καὶ Ἡρωδ. ὅθεν Περγαμηνός, ὁ κάτοικ.

Πέργαμος, ἡ. Φρούριον τῆς Πιερείας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου· ταυτὸν Περγαμάρ. Ἡρόδ. 7, 112. — 2) = τὸ Πέργαμον, ὅπερ ὄρα.

Πέργαμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔγγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μεταβὰς ἐκ τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πέργαμον. Παυσ. α', 11.

Περγασή, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Περγασῆσι, ἐν Περγασῇ Ἀριστφ. Ἱππ. 321. καὶ Περγασῆθεν, ἐκ Περγασῆς.

Περγασίδης, ου, ὁ (- ∪∪ -). Τίὸς τοῦ Περγάσου, ὁ Δημιεύων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 535.

Πέργη, ἡ. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κεστρου ποταμοῦ σχηματίζοντος παρ' αὐτῇ ἕνα λιμένα· πλησίον ταύτης ἔκειτο ἐφ' ὑψηλοῦ λόφου ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεε πολὺ πλῆθος ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων πρὸς λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης· Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 187. Στράβ. κατὰ

τινας τὸ νῦν χωρίον Πιργί καλούμενον. παρβλ. Meinnert. Γεωγρ. VII. σελ. 126. — ὄθεν, Περγαῖος, αία, αῖον, τῆς Πέργης ἢ εἰς τὴν Πέργην ἀνήκων, καὶ οὐσιαστ. Περγαῖος, ὁ κάτοικος.

Περδίκκας, ου, ὁ, Ἰων. **Περδίκκης**, εω. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἀπόγονος τοῦ Τημενοῦ ἐξ Ἄργους, Ἡρακλείδης τὸ γένος, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον περὶ τὸ 664 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 8. 139. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξεν οὗτος τέταρτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων μετὰ τὸν Κρανόν. — 2) Περδίκκας ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεύων εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις ὢν ἀείποτε ἐχθρὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμει τὰς ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ἀποικίας αὐτῶν βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχέλαον. Θουκ. α', 57. — 3) Περδίκκας ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα καὶ ἀδελφὸς τοῦ μετὰ ταῦτα περιφήμου βασιλέως Φιλίππου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου· μετὰ μίαν δὲ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν πολεμῶν κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἡρωϊκῶς ἀπέθανε ἐν μιᾷ μάχῃ ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν ἔτι ἀνήλικον αὐτοῦ παῖδα Ἀμύνταν. — 4) Τρίτος τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, καὶ εἷς τῶν πρώτων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, δείξας μεγάλην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, ὁδηγῶν τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀναδειχθεὶς ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ στρατιωτῶν ὅτε ἐπολέμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου. Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Πέρδιξ, ικος, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τάλου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 9.

Περεγρῖνος Πρωτεύς, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικὸς περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἐκ Πάριου πόλεως τῆς Μυσίας, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τὸν ὁποῖον οὗτος παριστάνει ἐν τινι τῶν διαλόγων του, περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς ἐπιγραφομένου, ὡς γόητα φανδοφιλόσοφον καὶ δεισιδαίμονα Χριστιανόν, ὅς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου οἰκειούμενος μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν μετέβη τελευταῖον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου θέλων νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς εἰς τὰ Ὀλύμπια συναθροισμένους Ἕλληνας διὰ τῆς παραδόξου τερατουργίας του, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἔπεσε γυμνὸς εἰς αὐτὴν καὶ ἐκάη ἐκουσίως τὸ 168 ἔτος ἀπὸ Χρ. Λουκ.

Περεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Παυσ.

Περίαλλα, ἡ. Ἱερεάτις τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. Ἡροδ.

Περίανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 512 πρὸ Χρ. βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν πραότητα καὶ φιλανθρωπίαν μιμούμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ, συστήσας μίαν βουλὴν ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀναθρώσας μεγάλως τὸ ἐν αὐτῇ ἐμπόριον, ὅτι ὁ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θεωρούμενος καὶ οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ τῆς Ἑλλάδος Σοφῶν· περὶ τὰ τέλη δὲ ἐπαρθεὶς ἀπὸ τὴν λαμπρότητα καὶ ὑπεροχὴν τῶν πράξεών του, ἐδόθη εἰς παντὸς εἴδους καταδυναστείαν φερόμενος μὲ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, στερῶν αὐτοὺς τῶν κτημάτων καὶ ἐπιβαρύνων πολλοὺς μὲ ἐπιμόχθους ἐργασίας, φονεύσας εἰς μίαν παροξυσμόν του καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σύζυγον Μέλισσαν καὶ διώξας ἐκ τῆς Κορίνθου καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λυκόφρονα· βασιλεύσας δὲ 44 ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 80 χρόνων· Ἡροδ. 1, 20. 5, 92. Θουκ. ὁ Πλάτων δὲ ἀναφέρει τὸν Περίανδρον μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Πρωταγ. 343. Βίρ. — 2) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, πιθαν. σύγχρονος τοῦ πρώτερου Περιάνδρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 35.

Περίαπις, εδος, ἡ (υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8.

Περίβοια, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκεστορίδου καὶ μήτηρ τοῦ Πελάγωνος ἡγεμόνος τῶν Παιόνων τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀξιοῦ. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 141. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κυρυμέδοντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ναυσίθοον. Ὅμ. Ὀδ. Η, 56. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποσόου τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰνεὺς ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Ἀπολλόδ. α', 8, 4. Διοδ. Σικ. δ', 35. — 4) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Θόαντα, Ἀλήτην, Δαμάστορα καὶ τὴν Πηνελόπην. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 5) Γυνὴ τοῦ Πολύβου βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἥτις ἀνέθρεψε τὸν παῖδα τοῦ Λαΐου καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Οἰδίποδα. Ἀπολλόδ. γ', 5, 7. — 6) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἀπολλόδ. γ', 12, 7. Παυσ. παρὰ Πινδ. καὶ Σοφ. καλεῖται αὐτὴ Ἐρίβοια θυγάτηρ τοῦ Πορθάονος.

Περιγούνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἶξιον, ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὸν Δηϊονέα υἱὸν τοῦ Κύρητου. Πλούτ. Θησ. 4.

Περιήρης, ους, ὁ, Αἰτκ. ην. Τίὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κατ' ἄλλους τοῦ Κυνόρτα, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Γοργοφόνην θυγατέρα τοῦ Περτέως ἐγέννησε τὸν Ἄφαρέα καὶ Λεύκιππον. Ἀπολλόδ. α', 4, 3. — 2) Ἡνίοχος τοῦ Μενοικέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὁ πληγώσας θανατηφόρως τὸν βασιλέα τῆς Ὀγχηστοῦ Κλύμενον. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. — 3) Πατὴρ τοῦ Βώρου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 177. — 4) Πολίτης τις ἐκ Κύμης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ϛ', 4.

Περιζοΐδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ ἥρωος Περιθόου φίλου τοῦ Θησέως. Στεφ. Βυζ. Λουκ.

Περίθοος, ὁ, = Πειρίθοος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1594.

Περικλείδας, α, ὁ· Ἀττικ. Περικλείδης, ου. Λακεδαιμόνιός τις πεμφθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Εἱλώτων. Ἀριστοφ. Λυσ. 1140 Θουκ. δ', 119.

Περικλέης, συνηρμ. **Περικλῆς**, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ξανθίππου καὶ τῆς Ἀγαρίστης θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους, εἷς τῶν μεγαλητέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξ οἰκίας ἐπιφανοῦς καὶ πλουσίας τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς καὶ διδαχθεὶς αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου, τὴν δὲ πολιτικὴν παρὰ τοῦ Δάμωνος. Προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ ἐξοχον εὐφυΐαν νοός, μὲ δεινὴν εὐγλωττίαν καὶ μὲ ὅλας ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες μόναι δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ταχείαν αὔξησιν καὶ δόξαν ἑνὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς γεννηθέντος εἰς ἐλευθέραν καὶ δημοκρατουμένην κοινωνίαν, εἰλκυστε πρωΐμως ἤδη τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, οἵτινες ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτὸν μὲ πλήρη ἀφοσίωσιν τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν τῶν κοινῶν πραγμάτων, χειραγωγούμενοι διὰ τῆς καταπειστικῆς ῥητορείας του εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς πράξεις καὶ συμφεροντα. Χορηγῶν δὲ ὁ Περικλῆς μεγάλα ἀποθέματα εἰς τὸν λαὸν διὰ τῆς ἀνατροπῆς πολλῶν ἀρχαίων καθεστώτων τῆς πολιτείας καὶ διὰ αὐτῆς τῆς ἀκρωτόσεως τινων συνήθων διατάξεων τοῦ Σόλωνος, ἤξευρε νὰ διατηρῇ ἀείποτε τὴν ἐπιρροὴν καὶ ἀπόλυτον ἐκείνην δύναμιν τὴν ὁποίαν ἅπαξ προτεποιήθη διὰ τοῦ γενναίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός του· καὶ ἐπ ἀσπάθη πρὸ πάντων νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν πόλιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα καὶ τὰς ἀπολαύσεις ὅσαι ἀπέβλεπον ἀμέσως εἰς τὴν κοινὴν τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν συμπολιτῶν του, ἐγείρων διὰ τῶν χρημάτων τοῦ κοινοῦ ταμείου ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς πρὸς τιμὴν τῶν Θεῶν, θέατρα, γυμνάσια καὶ ἄλλας πολυτελεῖς οἰκοδομὰς καθ' προσταλῶν παντοχόθεν εἰς τὰς Ἀθήνας τοὺς πλέον πεπαιδευμένους τῶν συγχρόνων του ἀνδρας καὶ τοὺς ἀρίστους τεχνίτας τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἕκαστος τὴν εἰς τὸ εἶδός του ὑπεροχήν· δι' ἐπιστασίας αὐτοῦ ἐκτίσθη ἐπὶ τῶν χρόνων του ὁ περίφημος ἐν Ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Παρθενὼν καλούμενος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠγέρθη καὶ τὸ πολυτιμὸν ἐκ χρυσοῦ ἄγαλμα τῆς θεᾶς κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, ἅτι τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, τὸ Ὠδεῖον καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα διὰ τῶν ὁποίων αἱ Ἀθῆναι ὑπερεῖχον μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων. Ὁ μόνος δὲ καὶ κύριος σκοπὸς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ὑπῆρχεν ἡ αὔξησις τῆς πολιτικῆς δυνάμεως καὶ δόξης τῆς πατρίδος του ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τότε ὑπάρχουσαν δύναμιν τῶν Ἑλλήνων, ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ αὐτὴν κέντρον καὶ ἑστίαν τοῦ πολιτισμοῦ ὅλων τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, δι' ὃ καὶ ἐζήτησε νὰ ἑνώσῃ διὰ στενοῦ δεσμοῦ πολλὰς πόλεις καὶ νήσους μὲ τὰς Ἀθήνας ὑποβάλλων αὐτὰς εἰς μίαν κοινὴν πολιτείαν ἔχουσαν ἀρχηγὸν καὶ πρωτεύουσαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλ' ἡ ἐπιχείρησίς του αὐτὴ διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς ἀντιζήλου Σπάρτης καὶ ἔγινεν αἰτία τοῦ ἀφεύκτου πολυχρονίου καὶ φθοροποιοῦ πολέμου τῶν Λακεδαιμονίων μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ὁ Περικλῆς ἐπροσπάθει νὰ ὑποβάλλῃ ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του ἀπὸ τὸ νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀντιπάλων των Σπαρτιατῶν. Ἡ συμβασα ἐν Ἀθήναις λοιμώδης νόσος περὶ τὸν δεύτερον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀφήρπασε τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα διὰ τοῦ θανάτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολιτικῶν του ἀγώνων τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. 429 πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐκυβέρνησε μόνος 16 ὁλόκληρα ἔτη τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα μὲ κοινὴν τῶν Ἀθηναίων συγκατάθεσιν καὶ ἀφοσίωσιν, δι' ὃ καὶ ἐθρήνησαν αὐτὸν πικρῶς ὅλη ἡ πόλις· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν διασῴζεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ξάνθιππον καὶ Πάραλον, οἵτινες ἀπέθανον ἤδη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ἡροδ. 6, 131. Ἀριστοφ. Ἱππ. 284. Θουκ. β', 65. Πλουτρ. Περικλ. — 2) Τίὸς νόθου τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, καταδικασθεὶς καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του. Ξενοφ. Ἑλλ. (Αἰτκ. Περικλέα, παρὰ τοῖς ὕστερ. Περικλῆν· παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμ. §. 56. 2, 7.)

Περικλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φέρης τὸν Ἄδμητον· Τζέτ. μύθ. 14. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὐτὴ Κλυμένη καὶ ἦν θυγάτηρ τοῦ Μινύου. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύου μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φύλακος τὸν Ἰφικλον. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 230.

Περικλύμενος, ὁ (ῠ). Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅττις ἔλαβεν παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς πλάττεται, τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφάς, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 286. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 156. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χλωρίδος Θυγατρὸς τοῦ Ταιναρίου, φονευτὰς εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον τῶν Παρθενοπαίων. Εὐρ Φοιν. 1157. Ἀπολλόδ. β', 6, 8.

Περικτιόνη, ἡ. Μία τῶν σοφῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, κατ' Ἀριστοτ. συγγράψασα ἓν βιβλίον περὶ σοφίας, τοῦ ὁποίου εὑρηνται ἀποσπάσματά τινα παρὰ Στοβαίῳ, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ.

Περίλαος, Ἰωνικ. Περίλεως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, ὁ κατηγορήσας τὸν Ὀρέστην εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλυταιμνήστρας. Περίλαος, παρὰ Παυσ. η', 34. Περίλεως, Ἀπολλόδ. γ', 10. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας Θυγατρὸς τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Παυσ. η', 4. — 3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡροδτ. 9, 103. — 4) Μεγαρεὺς τις φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὅστις ἠθέλησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Δημ. Στεφ. σελ. 242. Περίλλος, Ἀρποκρ. — 5) Τεχνίτης ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἔλθων εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον τῶν Ἀκραγαντίνων Φάλαριν κατεσκεύασε μίαν χάλκινον βοῦν ἐντὸς τῆς ὁποίας κλειόμενοι ὅσους ὁ τύραννος οὗτος ἤθελε νὰ βασανίζῃ καὶ καιόμενοι ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἐξέφερον γοερὰς φωνὰς ὁμοίας μὲ τὰς τῶν μυκωμένων βοῶν· πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐπινοίας του ταύτης ἐτέθη πρῶτος ὁ Περίλαος εἰς τὴν κατασκευασθεῖσαν βοῦν καὶ ἐκάη ὑπ' ἐπιταγῆς τοῦ τυράννου. Λουκ. Φαλαρ. 1 ἐτέ δὲ Πέριλλος. Ἀνθολ. Διοδῶρ. Σικ.

Περίλεως, ὁ, = Περίλαος. Ἡροδτ. Ἀπολλόδ

Περιμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχελῷος ἐγέννησε τὸν Ἱπποδάμαντα καὶ Ὀρέστην. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κυρυσθένους φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· Ἀπολλόδ β', 8, 1. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Διευμήλου, μήτηρ τοῦ Οἰνωνοῦ. Ἀπολλόδ. α', 4, 6. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φοίνιξ ἐγέννησε τὴν Ἀστυπαλαίαν καὶ Εὐρώπην. Παυσ. η', 4.

Περιμήδης, ους, ὁ. Ἑταῖρος τοῦ Ὀδυσσέως συνοδεύσας αὐτὸν εἰς τὴν εἰς Ἅιδου κατάβασιν του· Ὁμ. Ὀδ. Λ, 23. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Περιμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀντίων ἐγέννησε τὸν Ἰξίονα. Διοδ. Σικ. δ', 71. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδμήτου γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἄργου τὸν Μάγνητα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Ἀντ. Λιβ.

Πέριμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέγητος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 695.

Πέρινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπίσημος τὸ παλαι κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ἡράκλεια κληθεῖσα. Ἡροδτ. 4, 90. Ξενφ. — ὁ θηλ., Περίνθιοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Περιπατητικός, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου ἢ τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς ὢν. Λουκ.

Περίπατος, ὁ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ σχολὴ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστοτέλους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Λυκεῖον, ὅπου αὐτὸς συνήθως ἐδίδασκε περιπατῶν, — ὅθεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, = Περιπατητικοί. Λουκ.

Περιπόλιον, τό. Φρούριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἀλήκος ποταμοῦ πλησίον τοῦ Ῥηγίου. Θουκ. γ', 99.

Περισθένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἡλέκτρας. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Περίφας, αντος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γόργης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀγχηστοῦ, εἷς τῶν ἀνδρείων Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν· Ὁμ. Ἰλ. Γ, 842. — 3) Τίὸς τοῦ Ἐπύτου κήρυξ τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 327. — 4) Τίὸς τοῦ Οἰ ἐως φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην. Ἀντ. Διβ. 2. — 5) Αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, κτίσας ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀετόν. Ἀντ. Λιβ. 6. Ὀβιδ.

Περιφήτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀντικλείας ἐπικληθεὶς Κορυνήτης, περιβόητος ληστὴς καὶ κακοῦργος διατρίβων εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον μέρη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φονεύων ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας μὲ τὴν κορυνην του, ἕως οὗ τελευταῖον ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς ὅτε μετέβαινεν ἐκ τῆς Τροιζῆνος εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν ἐφόνευσε. Ἀπολλόδ. γ', 16, 1. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639.

Πέρκαλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χαίλωνος καὶ γυνὴ τοῦ Διαμράτου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 6, 65

Περκώπη, ἡ, = Περαώτη.

Περκώσιος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Περκώτης ἐν Μυσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 837.

Περκώτη, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 229. Ἡροδτ. 5, 117. παρὰ τοῖς ὕστερον Περκώπη, ἡ· Ξενφ. Ἑλ. ε', 1, 26. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο ἡ πόλις αὕτη, πλησίον δὲ τοῦ Παρίου ἔκειτο ἓν χωρίον Παλαιπερκώτη καλούμενον.

Περμησσὸς καὶ Περμησσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Ὀλμειὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην· δι' ἑνὸς σπαρ' Ἡσ. Θεογ. 5, 66. Στράβ. καὶ Παυσ.

Περραιβία, ἡ, Ἰωνικ. Περαιβία. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἄτρακος καὶ Εὐραλίου ποταμοῦ. Πολύβ. Στράβ. δι' ἑνὸς ρ παρὰ Θουκ. δ', 78

Περραιβίς, ίδος, ἡ. Τῆς Περραιβίας ἡ ἐκ τῆς Περραιβίας χώρας οὖσα. Στρβ.

Περραιβοί, οἱ· καὶ Περαιβοί. Λαὸς τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες τὰ πρῶτον περὶ τὰ παραθαλάσσια μέρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὕστερον ὑπὸ τῶν Λαπίθων ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὸ ὄρος Πίνδον πλησίον τῶν Ἀθαμάνων καὶ Δολόπων ἐνωμάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὸ μέρος τῆς χώρας ταύτης Περραιβίαν· δι' ἑνὸς ρ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 749. καὶ Ἡροδτ. διὰ ρρ παρὰ Πολύβ. καὶ Στρβ.

Πέρσαι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἰδίως Περτίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 1, 125.

Περσαῖος, ὁ, = Πέρσης. Πατὴρ τῆς Ἑκάτης. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 24. — 2) Κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐκ Κιτίου, ὕστερον δὲ διδαχθεὶς παρ' αὐτῷ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν καὶ λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθε πρὸς τὸν Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιωρίσθη ἡγεμὼν τῆς Ἀκροκορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ· διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα τοῦ Περσαίου τούτου ἀναφέρονται παρὰ Διογ. Λαερτ. ζ', 6, 9. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Περσαίπολις καὶ Περτέπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίτιμος καὶ πλουσία ἐν Ἀσίᾳ, μητρόπολις τοῦ Περτικοῦ βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Περτίας ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, ἔχουσα τὸ παλαι περίφημα καὶ ὀχυρὰ βασιλικὰ παλατια περιεχόμενα ὑφ' ἑνὸς τριπλοῦ τείχους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο μεγαλοι καὶ πολύτιμοι θησαυροί· τὴν πόλιν ταύτην ἐπάτριψεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τοὺς στρατιώτας του νὰ λαφυραγωγήσωσιν ὅτε ὑπάταξε τὸ μέγα Περτικὸν βασίλειον, κατακαύσας καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ παλατια· ταῦτα ἐρείπια Τσιλμινάρ ἤτοι 40 στῆλαι καλούμενα. Στράβ. Διοδῶρ. Σικ. ιζ', 70. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Πέρσας, Δωρικ. ἀντὶ Περσῆς.

Περσείδης, ου, ὁ. Τίὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως. Πλησ. οἱ Περσεῖδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἥρωος Περσέως ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. α', 9. — 2) Γενεάτις ἐν Περτίᾳ τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 1, 125.

Περσεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Περσέως ἢ ἐκ τοῦ Περσέως ὢν. Εὐριπ.

Περσέος σκοπιή, ἡ· ἴδε Περσέως.

Περσέπτολις, εως, ὁ. Τίὸς τοῦ Τηλεμάχου τον ὁποίου κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Νέστορος Πολυκάστης, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Ναυσικάας Θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Π, 120.

Περσεύς, έως, Ἰωνικ. έος, καὶ Ἐπικ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης Θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ὡς λέγεται κλεισθεὶς ἔνι βρέφος ὢν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἓν κιβώτιον καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πάππου του, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Σέριφον ὅπου ἀνεθρέφαν αὐτὸν ὁ Δίκτυς καὶ Πολυδέκτης. Ἀπολλόδ. β', 4, 1. Αὐξηθεὶς δὲ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὁ Περτεὺς ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Πολυδέκτου, ὅστις ἤθελε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν διὰ τῶν πρὸς τὴν Δανάην ἐρωτά του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς φοβερᾶς Γοργόνος Μεδούσης· βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἠδυνήθη ὁ Περσεὺς νὰ νικήσῃ τὸ τέρας τοῦτο καὶ νὰ λάβῃ τὴν τρομερὰν ἐκείνην κεφαλήν· διὰ τῆς ὁποίας ἐπιστρέφων ἀπήλαξε τὴν νέαν Ἀνδρομέδαν Θυγατέρα τοῦ Κηφέως ἀπὸ τὰ δεσμά, μεταμορφώσας εἰς λίθον τὸν θαλάσσιον δράκοντα εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν ἐκτεθῆ πρὸς βορὰν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πέρτην, Ἀλκαῖον, Ἠλεκτρύωνα μετ' Ἀθήνου, Μήστορα καὶ τὴν Γοργοφόνην. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 320. Ἐπιστρέψας δὲ ὁ Περσεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἠλευθέρωσε πρῶτον τὴν μητέρα αὐτοῦ Δανάην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐραστοῦ της Πολυδέκτου, μεταμορφώσας αὐτὸν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης ὁμοῦ μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν μαχομένους Σεριφίους, ἀκολούθως ἐλθὼν εἰς τὸν Ἄργος πρὸς ζήτησιν τοῦ πάππου του Ἀκρισίου καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὸν μετέβη εἰς τὴν ἐν Θετταλίᾳ Λάρισσαν, ὅπου εἶχεν καταφύγει καὶ ὁ Ἀκρίσιος φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτε μέλλει νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ παιδὸς τῆς Θυγατρὸς του Δανάης· ἐνταῦθα βίπτων τὸν δίσκον ὁ Περσεὺς εἰς τοὺς τότε πανηγυριζομέ-

νους ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ βασιλέως τῶν Λαρισταίων, ἐρόνυσε μὴ εἰδὼς τὸν πάππον τὸν Ἀκρίσιον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν ὡς κληρονομίαν τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους καὶ φοβούμενος νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῷ διὰ τὸν πραχθέντα φόνον του, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Μεγαπένθην υἱὸν τοῦ Προίτου λαβὼν ἀντὶ τούτου τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος μὲ τὰς πόλεις Μίδειαν καὶ Μυκήνας τὰς ὁποίας ᾠκοδόμησεν αὐτὸς μὲ τείχη. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1514. τοῦ Περσέως τούτου ἀπόγονος ὑπῆρξε καὶ ὁ περίφημος Ἡρακλῆς· ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο ἐν Ἀργολίδι μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν. Παυσ. β', 18. κατ' ἄλλους δὲ μετατέθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἐρατοσθ. — 2) Τίτλος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολλόδ. — 3) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ μιᾶς παλλακίδος αὐτοῦ, ὅστις πολεμούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ἐχρόθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου συρόμενος μὲ τὸν λοιπὸν μεγαλοπρεπῆ θρίαμβον τοῦ νικητοῦ του, ὅπου μετὰ δύω χρόνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς εἰς ἀθυνηρὰν φυλακήν. Πολύβ. Πλουτ. Αἰμίλ.

Περσέφαττα, ἡ, Ἀττ. Περσέφαττα, = Περσεφόνη ἔτι Φερτέφαττα καὶ Φερσέφαττα· — Εὐρ. Λουκ.

Περσεφόνεια, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Περσεφόνη Ὁμ. Ἰλ. Ι, 457.

Περσεφόνη, ἡ, παρὰ Ῥωμ. Proserpina. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 326. Ἡσ. Θεογ. 913. κατ' ἄλλους θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. Ἡσ. Θεογ. 454. ἢ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Στυγός. Ἀπολλόδ. α', 3, 1. τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἁρπάσας ὁ Πλούτων ἄφερεν εἰς τὸν ᾅδην λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος· ὁ δὲ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον συνέβη ἡ ἁρπαγὴ αὐτῆς ἀναφέρεται συνήθ. ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κατ' ἄλλους ἐν Ἀττικῇ περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμόν, Παυσ. α', 38. καὶ κατ' ἄλλους εἰς Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι· μαθοῦσα ἡ Δημήτηρ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἐμπίστευτε πρὸς τὸν Δία ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον, ὅτις ἐπιτυγχάνοντες εἰς αὐτὴν νὰ διατρίβῃ δύω τρίτα τοῦ ἔτους παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς καὶ τὸ ἓν τρίτον πλησίον τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν ᾅδην· Ἀπολλόδ. α', 5, 1. ἐλατρεύετο δὲ ἡ Περσεφόνη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἐθεωρεῖτο ὡς πολιοῦχος θεά, ἔτι δὲ εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἀναφερομένη συνήθως ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ Βασίλισσα τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν Κατοχθονίων σκιῶν. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 846. Παυσ. η', 31. Διοδῶρ. Σικ. δ', 2. (κατ' τινας ἐτυμολογεῖται τὸ ὄνομα Περσεφόνη ἀπὸ τοῦ φέρειν φόνον, ὅθεν κυρ. Φερσεφόνη καὶ Ἰων. Περσεφόνη. παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὁδ. Κ, 491.)

Περσέως σκοπιά, ἡ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἀνεμώρος τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ Βολβιτινιακῷ στόματι τοῦ Νείλου, κατὰ Rennel ἐπὶ τοῦ νῦν ἀκρωτηρίου Ἀβουκίρ. Ἡρόδ. 2, 15.

Πέρση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰήτην, τὴν Πασιφάην καὶ τὴν Κίρκην· Ὅμ. Ὀδ. Κ, 139. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Περσηΐς, ΐδος, ἡ, Ἡσ. Θεογ. 356. 956.

Περσηϊάδης, ου, ὁ (-υν-) Ποιητ. ἀντὶ Περσείδης, = Σθένελος. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 116.

Περσήϊος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Περσεῖος. Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 72.

Περσηΐς, ΐδος, ἡ· κυρ. θυγάτηρ τοῦ Πέρσου, Ἐπιθ. τῆς Ἑκάτης. Λυκοῦρ. 1173. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως, ἡ Ἀλκμήνη. Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 381. Γενκ. συνηρμ. Περσῇδος. — 3) = Πέρση ὅπερ ὄρα.

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητ. Πέρση. Τίτλος τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ Πάλλαντος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστερίαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ 377. 409. Ἀπολλόδ. α', 2 — 2) Τίτλος τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκε πλησίον τοῦ Κηφέως πενθερροῦ του ὅτε ἀνεχωρήτευε εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο μετὰ ταῦτα οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 7, 61. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἔγραψε τὸ ἐπικὸν ποίημα Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Ἡσ. Ἔργ.

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητ. Πέρσα. Ὁ κάτοικος τῆς Περτίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Αἰτχ. Περσ. 1.

Περσικός, ή, όν. Τῶν Περσῶν ἢ εἰς τὴν Περσίδα ἀνήκων, πρῶτον παρ' Αἰτχ. ἀπαντώμενον, ὁ Περσικὸς κόλπος, Στραβ καὶ ἡ Περσικὴ θάλαττα. Στράβ. καὶ Περτικός, ὁ, ἡ, όν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν ἡ Περτική, προσυπακμ. χώρα, = Περσίς. Ἡροδ. 4, 39. — 2) αἱ Περσικαί, εἶδος γυναικείων σανδαλίων παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 719.

Περσίς, ίδος, ἡ· ἰδιωτ. θηλκ. τύπ. τοῦ Περσικὸς, ἡ Περτὶς αἶα, Αἰτχυλ. καὶ Οὐσιαστκ. προσυπακμ. γῆ. Ἡ ἰδίως χώρα τῶν Περτῶν ἐν Ἀσίᾳ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀρμαλίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μηδίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Σουσιανὴν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἤρχιζεν ὀμάγας Κῦρος νὰ συστήσῃ τὴν μεγάλην ἐν Ἀσίᾳ Περσικὴν δυναστείαν. Ἡρόδ. 4, 79. Πτολ. ἰς', 4. Ἡ δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλων ὀρέων τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὸ κλίμα αὐτῆς ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, διαβρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ· οἱ ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχόμενοι ἐπαρχίαι ἦταν πρὸς μὲν ἄρκτον ἡ Παραιτακηνή, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Μαρδηνὴ καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἡ Ταοχηνή, κατοικούμεναι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν ὁποίων μέγα μέρος εἰσέβαλεν ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Ἰρκανίας καὶ Μαργιανῆς ἀναμιχθὲν μὲ ἄλλους λαοὺς τῆ Ἰνδίας, οἱ πλείστοι δὲ ἐκ τούτων τῶν λαῶν ἔζων τὸ πρότερον βίον νομαδικόν, ἐξ ὧν παρ' Ἡροδ. 1, 125. ἀναφέρονται ὡς τοιοῦτοι ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Ἱστορικοῦ τούτου οἱ Δάοι, Μάρδοι, Τροπικοὶ καὶ Σαγάρτιοι· παρβλ. Στράβ. ιέ, ιϛ'. Διοδ. Σικ. ιά', 34. Ἀρριαν. γ', 19. Πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Μήδων ἤρχισαν οἱ Πέρσαι νὰ λαμβάνωσι πολιτικὴν σύστασιν καὶ ἠθικήν τινα μόρφωσιν διὰ τῆς ἐπιμιξίας καὶ ἐπιρροῆς τῶν δεσποτῶν αὐτῶν.

Πέρσιος, ὁ Φλάκκος. Περίφημος σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων γεννηθεὶς εἰς Βολατέρραν πόλιν τῆς Ἐτρουρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ ἀποκτώσης ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος τὸ 813 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης εἰς 28 χρόνων ἡλικίαν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἕξ μόναι σάτυραι.

Περτινάξ, κος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κομμόδου, ὅστις βασιλεύσας δύω μόνον μῆνας ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων. Ἡρωδ. β', 5. Δι. Κασ.

Περφερεῖς, οἱ, Ἰων. ἀντὶ Περιφερεῖς. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ πέντε ἀποστελλόμενοι τῶν Ὑπερβορείων, οἵτινες ἔφερον τὰ ἱερὰ δῶρα εἰς τὴν νῆσον Δῆλον. Ἡροδ. 4, 33. καθ' Ἡτύχ. ταὐτ. τῷ Θεωροί.

Πεττινοῦς, ποιητκ. Πεττινοέις, ἡ καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς μεγάλης Φρυγίας, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐλέγετο ὅτι ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, διὸ καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ πεσεῖν· τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἐφέρθη ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου. Πλίν. ἔτι καὶ Πεττινοῦς. Παυσ α', 4, κατ' ἄρτεν. γεν. πεττ' Ἡρωδ. α', 11. καὶ Ἀνδ. Θηλκ. Στριβ — όθεν, Πεττινούντιος, ία, ιον, τῆς Πεττινοῦντος ἢ εἰς τὴν Πεττινοῦντα ἀνήκων· ἡ Πεττινουντία θεά, = Κυβέλη. Ἡρωδ. καὶ Οὐσιαστκ. Πεττινούντιος, ὁ κάτοικ. τῆς Πεττινοῦντος. — 2) Πεττινουντίς, ίδος, ἡ, ἰδιωτ. θηλκ. τοῦ Πεττινούντιος καὶ ὡς Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἐν Πεττινοῦντι. Στριβ.

Πέττιον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαζύγων ἐν τῇ νῦν Κατκεμέτ τῆς Οὐγγαρίας. Πτολ. γ', 7.

Πετηλία, ἡ. Νῆσος τις πετρώδης καὶ ἔρημος κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μυρμιδόνος· τανῦν Καβο-Νέγρον. Στριβ. κατὰ δὲ Πλίν. τέτταρες ἔρημοι νῆσοι αὐτοῖ.

Πετεών, ῶνος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἁλιάρτου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ.

Πετεώς, ῶ, ποιητκ. ῶος. Τίτλος τοῦ Ὁπλεῦς καὶ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴγέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν Φωκίδα καὶ ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Στιρίδα. Ὅμ. Ἰλ Β, 552. Πετεώς, ἀττκ. αὐτὶ Πετεύς, ἐξ οὗ Γενκ. Πετεοῖο καὶ Πετεῶο κατ' Εὐσταθ.

Πετηλία, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Φιλοκτήτης· τανῦν Strongoli. Στράβ.

Πετρίγαλα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάκης χώρας, τανῦν Βεδούρ. Πτολμ. ζ'.

Πέτρα, ἡ Χορίον πλησίον τῆς Κορίνθου. Ἡροδ. 5, 92. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων καὶ ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη, ὕστερον δὲ καταστᾶσα μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐμπορικῶν πόλεων τῆς Ἀσίας· παρ' Ἰωσπ. καλεῖται αὕτη Ἀρεσέμη καὶ κατὰ τὴν τῶν Σύρων γλῶτταν Ῥεκέμ. τανῦν Ἐρβακίμ. Διοδ. Σικ. ιθ', 95. — 3) Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. — 4) Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, = Λευκόπετρα, ὄρη ὄρα. Θουκ. ζ', 33.

Πετραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ· Ἡσ. Θεογ. 357.

Πετραῖος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Θετταλίᾳ ὅτε διαχώρισεν ποτὲ τοὺς βράχους οἵτινες ἐκρήτουν τὸν ῥοῦν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Ποιή. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειριθόου εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πετροκόριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Γαρούμνα καὶ Λίγυρος ποταμῶν. Στράβ. δ'.

Πευκαλεῶται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Διον. Περ. 1143. ὀρθ. Πευκαλίται.

Πευκαΐδης, ου, ὁ. Τίτλος τοῦ Πευκέως. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Πεύκελα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας· τανῦν Πεχελύ. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ὅθεν

Πευκελεῶτις, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἰνδίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Κωφῆνος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὰ Πεύκελα. Ἀρρίαν

Ἀν. δ', 22. καὶ Πευκολαΐτις. Στράβ. — 2) = Πεύκελλα. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 28.

Πευκεντῖνος, ίνη, ῖνον. = Πευκετῖνος, ὅπερ ὄρα, Διον. Περ. 361.

Πευκετία, ἡ, Peucetia. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Λύφιδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Βρουνδουσίου, κληθεῖσα οὕτως ἀπέκαθεν ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Πευκετίου, ἢ ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐν αὐτῇ πεύκας· ἴδε πευκη. Στραβ.

Πευκέτιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πευκετίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στραβ.

Πευκέτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Οἰνοτρου εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν φέρων μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατώκησεν τὴν αὐτόθι χώραν Πευκετίαν κληθεῖσαν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του. Ἀπολδρ. γ', 8.

Πεύκη, ἡ. Μεγάλη νῆσος κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ μὲ πόλεις τινὰς ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Πικζίνα. Στράβ. — ὅθεν Πευκηνοί ἢ Πευκινοί, οἱ κατοικ. ὅστις ἐκ τοῦ γένους τῶν Βαστάρνων ἐν Γερμανίᾳ. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πεφρηδώ, οὖς, ἡ. Μία τῶν Γραιῶν ἢ Φερκίδων, ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων. Ἡσ. Θεογ. 270.

Πηγαί, αἱ, Δωρκ. Παγαί. Πόλις τῶν Μεγάρων παραθαλάσσιος μὲ λιμένα. Θουκ.

Πηγάσειος, εία, ειον. Τοῦ Πηγάσου ἢ ἐκ τοῦ Πηγάσου ὤν.

Πηγάσιος, ία, ιον. = Πηγάσειος. Ἀριστφ.

Πηγασίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαιτρ. Ὀηλικ. τύπ. τοῦ Πηγάσιος· ἢ Πηγασὶς χρήνη, = Ἱπποκρήνη. Μοσχ. εἰδ. γ', 78.

Πήγασος, ὁ, Δωρκ. Πάγασος. Ὁ περιβόητος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ πτερωτὸς ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μεδούσης. Ἡσ. Θεογ. 281. καὶ ὅστις ἐμορφώθη ὕστερον ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ταύτης ὅτε ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐξέκοψεν αὐτήν. Ἀπολδρ. β', 3, 2. ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου ἀναβὰς ὁ Βελλεροφόντης, ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ τὸ φοβερὸν τέρας Χίμαιραν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μέχρι τέλους πασῶν ἀπέθανεν ἐλευθερώσεως εἰς ἓν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅτε ἤθελε δι' αὐτοῦ νὰ ὑψωθῇ ἕως τοῦ Ὀλύμπου· ἔκτοτε δὲ πλάττεται ὅτι ὁ Πήγασος μετετέθη εἰς τὸν οὐρανὸν πλησίον τοῦ Διὸς φέρων τοὺς κεραυνοὺς αὐτοῦ. Ἡσ. Θεογ. 286. ἢ κατ' ἄλλους αὔρει τὴν ἄμαξαν τῆς Ἠοῦς μετὰ τῶν ἄλλων ἵππων. Τζέτζ. Λυκφ. 17.

Πήδαιον, τό. Τόπος τις ἄγνωστος ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ κατ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Ν, 172.

Πηδαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, καὶ ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 69.

Πήδασα, τά. Ἀρχαῖα κατοικία τῶν Λελέγων ἐν Καρίᾳ, ὕστερον ἐνωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μαυσώλου μὲ τὴν χώραν τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡροδτ. 8, 104. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο ἔτι τὸ αὐτόθι μέρος ἡ Πηδασίς. Στράβ. η'. — ὅθεν, Πηδασεῖς, οἱ κάτοικοι.

Πήδασον, τό. Πολίχνη τῆς Καρίας κειμένη εἰς τὴν χώραν τῆς νῦν Μηλαστοῦ. Ἡροδτ. ε', 121. Στράβ.

Πήδασος, ἡ. Πόλις τῶν Λελέγων ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σατνιόεντος ποταμοῦ, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 21, 35. κατὰ Στράβ. ἡ θέσις αὐτῆς ὑπῆρχεν ἄγνωστος, κατὰ δὲ Πλιν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Ἀδραμύττιον καλουμένην. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 150. κατὰ Στράβ. ἡ ὕστερον Μεθώνη κληθεῖσα.

Πήδασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου ἐν Τροίᾳ, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 21. — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους οὗτος ἥρπασεν ἀπὸ τὸν Ἑκτόρα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 152. Στράβ.

Πηλεγών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀξιοῦ καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 141.

Πηλείδας, Δωρκ. ἀντὶ Πηλείδης. Πίνδ.

Πηλείδης, ου, ὁ. Πατρων. ὀνομ. Τίὸς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁμ. Ἰλ. Α, 146.

Πηλεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Πηλέως ἢ ἐκ τοῦ Πηλέως ὤν. Ἀνθολ.

Πηλείων, ωνος, ὁ. = Πηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Α, 188.

Πηλεύς, έως καὶ Ἰωνικ. ῆος, ὁ, Peleus. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του Αἰγίνης ὡς μέτοχος τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του Φώκου ἦλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα, παρὰ τοῦ ὁποίου καθαρισθεὶς καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐκληρονόμησεν ἐν τρίτον μέρος τοῦ αὐτόθι βασιλείου του, ὅπου ἐσύστησε μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων τοὺς ὁποίους ἄφερεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης. Διοδ. Σικ. δ', 72. Παυσ. β', 29. ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Εὐρυτίωνος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ἢ κατ' ἄλλους τὸν Ἄκτορα υἱὸν τοῦ Ἀκάστου· μετὰ ταῦτα δὲ συνεστράτευσε καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας εἰς τὴν Κολχίδα. Λαβὼν δὲ εἰς δεύτερον γάμον τὴν ὡραίαν Θέτιδα θυγατέρα τοῦ Νηρέως ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πρὸς μητρὸς πάππον του Χείρωνα ν' ἀναθρέψῃ, αὐτὸς δὲ ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ εἰς τὴν Φθίαν, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος καλεῖ Ἥρωα μάλα ἐπιεικῆ καὶ τέλειον αἰχμητήν. Ὁμ. Ἰλ. Π, 15, 33. Ω, 534. Ἡσ. Θεογ. 1006. Ἀπολδρ. γ', 12, 6.

Πήλη, ἡ, Pela. Νῆσος μικρὰ περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Πηληιάδης, ao, ἐπικ. = Πηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Α, 1.

Πηλήϊος, ία, ιον. = Πηλεῖος. Ὁμ.

Πήλικες, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Αἰσχιν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πήληξ, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Πηλήκων ὤν.

Πηλιακός, ἡ, όν. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους ὤν. Ἀνθολ.

Πηλιάς, άδος, ἡ (-υν) Ἰδιαίτρ. Ὀηλικ. τύπ. Ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους οὖσα. ἡ Πηλιὰς μελίη. Ὁμ. Ἰλ. Π, 143. αἱ Πηλιάδες θεράπναι, αἱ κοιλάδες τοῦ Πηλίου ὄρους. Εὐριπ. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθ. τοῦ πλοίου Ἀργοῦς ναυπηγηθέντος ἐκ ξύλων τοῦ Πηλίου ὄρους. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 525.

Πήλιον, τό, Δωρκ. Πάλιον. Ὄρος ὑψηλὸν καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν δάσεων ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ὄσσης ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τισαῖον ἢ Τισαία ἄκρα· ἐπὶ μιᾶς τῶν κερυφῶν τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Διὸς πλησίον τοῦ ὁποίου ἀνίστατο τὸ περίφημον ἄντρον τοῦ Κενταύρου Χείρωνος· τανῦν βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς. Ὁμ. Ἰλ. β', 743.

Πηλιῶτις, ιδος, ἡ. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένη. Πηλιῶτις Ἰωλκός. Εὐρ. Μήδ. 481.

Πηλούσιον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν βαλτώδη θέσιν αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς θαλάσσης. Εἰς ταύτην φυγὼν ὁ μέγας Πομπήιος μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἧτταν του ἀπεθανε. Ἡροδτ. 2, 15. — ὅθεν, Πηλούσιος, ία, ιον, τοῦ Πηλουσίου ἢ εἰς τὴν πόλιν Πηλούσιον ἀνήκων· τὸ Πηλούσιον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομάτων διὰ τῶν ὁποίων ἐχύνετο πρότερον ὁ Νεῖλος εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, τανῦν καταχωσθέν, Ἀβοὺ Μενεγγύ. Ἡροδτ. 2, 17. — ὁ Πηλουσιώτης, ου, κατοικ. τοῦ Πηλουσίου. Λουκ. καὶ Πηλουσιακός, ἡ, όν. Τοῦ Πηλουσίου. Ἡροδτ.

Πηλώδης λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἠπείρου κείμενος πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Βουθρωτοῦ. Στράβ.

Πηνειός, καὶ Πηνεῖος, Πινδ. ὁ. Ἐν τῇ μυθολογίᾳ ποτάμιος θεὸς γεννήσας ἐκ τῆς νύμφης Κρεούσης τὸν Τέμπα καὶ τὴν Στίλβην. Διοδ. Σικ. δ', 71. ἔτι δὲ τὴν Κυρήνην. Τζέτζ. μύθ. 161. — 2) Μέγας ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν ἐπισημοτέρων ἐν Ἑλλάδι, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ῥέων διὰ μέσου τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ποταμοὺς τῆς χώρας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· τανῦν Σαλαμβρίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 752. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκάλλεως καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κυλλήνης· τανῦν Γαστοῦνι. Ἀπολδρ. Στράβ.

Πηνέλεως, ω, ἐπικ. ῳο, ὁ. Τίὸς τοῦ Δείτου ἢ τοῦ Ἱππαλκίμου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν, ἐλθὼν μὲ πεντήκοντα πλοῖα ἐκ Βοιωτίας σύμμαχος τῶν Ἑλλήνων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 494. Ρ, 552. παρ' Ἀπολδρ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ Πηνέλεως οὗτος εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ μηνυτὴρ τῆς Ἑλένης. παραβλ. Heyne σελ. 726. ἔτι καὶ Πηνέλεος, ὅθεν γενκ. Πηνελέοιο, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 489.

Πηνελόπεια, ἡ, ποιητκ. καὶ

Πηνελόπη, ἡ. Ἡ περιβόητος καὶ συνετὴ γυνὴ τοῦ Ὀδυσσέως βασιλέως τῆς Ἰθάκης, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, περίφημος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρχαίων γυναικῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς πίστιν καὶ ἀγάπην, ὑπομείνασα εἴκοσι ὁλοκλήρους χρόνους τὴν εἰς Τροίαν ἀποδημίαν τοῦ Ὀδυσσέως μὲ πολλὴν σωφροσύνην καὶ καρτερίαν, μὴ θέλουσα νὰ μνηστευθῇ οὐδένα τῶν νέων καὶ εὐγενῶν μνηστήρων ὅσοι ἐζήτουν αὐτὴν εἰς γάμον, μὴ φοβουμένει πλέον τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ἀλλ' ἐξαπατῶσα αὐτοὺς ἀεί ποτε διὰ τῆς ματαίας ὑποσχέσεως ὅτι θέλει ἐκδώσει εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των ὅτε τελειώσει τὸν ἀνὰ χεῖρας ὑφαινόμενον ἱστόν διὰ τὴν κηδείαν τοῦ γέροντος Λαέρτου, τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς πάλιν ἐξύφαινεν, ἕως οὗ ἐπροδόθη εἰς τοὺς μνηστῆρας ὑπό μιᾶς τῶν θεραπαινῶν της· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπιστρέψας ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰθάκην καὶ παρρησιασθεὶς ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἐπαίτου εἰς τὴν Πηνελόπην ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ ὅλους αὐτῆς τοὺς μνηστῆρας, ζήσας τοῦ λοιποῦ ἐν εἰρήνῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐξ ἧς εἶχε γεννήσει πρὸ τῆς ἀποδημίας του τὸν Τηλέμαχον. Ὁμ. Ὀδ. Ἀπολδρ. γ', 10, 6. κατὰ Παυσ. η', 12. ἐγέννησεν ἔτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του τὸν Πτολιπόρθην· ἐνωχλεῖτο δὲ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἐφυγεν εἰς Σπάρτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαντίνειαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανεν. — παρ' Ὁμ. σὲ εὑρηται Πηνελόπεια, παρὰ δὲ τοῖς πεζογρ. Πηνελόπη. Ἡροδτ. 1, 145. Ἀπολδρ. γ', 10, 6. Λέγεται δ' ὅτι ὅτε

ὅτι ἡ Πηνελόπη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πᾶνα. Ἡροδ. αὐτοδ. Λουκ. Διαλ. Θε. κβ'. (περὶ τῆς ἐτυμολ. τοῦ ὀνόματος ὁρᾶ Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Α, 328.)

Πηρεία, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 766. ἐκδ. Οὐλφ. κατ' Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἔνθα ἄλλοι Πειρίη ἀνεγινώσκουσι καὶ κατὰ Vallisenaer Φηρείη, γραφομεν.

Πηρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, περιβοήτος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τῷ φέρει τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ Μελάμπους ἐκτελέσας τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἔλαβεν αὐτὴν ὡς ἄθλον καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Βίαντα ὡς γυναῖκα, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Ταλαὸν, Λεοδόκον καὶ Ἄρβιαν. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 287. Ἀπολλ. α', 9, 9. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολλ. γ', 12, 6.

Πίγρης, ητος, ὁ. Παῖων τις ἀδελφὸς τοῦ Μιντοῦνος, διὰ παρακινήσεως τῶν ὁποίων ἀπαφίσησεν ὁ Δαρεῖος νὰ ἐξανιστήσῃ τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ μετοικήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡροδτ. ε', 12. — 2) Τίτος τοῦ Σελδόμου, ἡγεμὼν τοῦ Καρικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 7, 98. — 2) Ἑρμηνεὺς Κύρου τοῦ νεωτέρου, Καρ τὸ γένος. Ξενοφ. Ἀναβ.

Πίδοκος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δημάρχου. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 29.

Πιδύτης, ου, ὁ (υ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Περκώτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 30.

Πιδωρός, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδτ. 7, 113.

Πέλος, ὁ. Τίτος τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου. Παυτ. α', 11.

Πιέρεια, ἡ. Νύμφη, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλ. β', 1, 4. ἔνθα ὁ Heyne προείλετο τὴν γραφ. Πειρία.

Πίερες, οἱ, Ἐνετ. Πίηρ, ερος (ι). Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀνέκαθεν ἐν τῇ Πιερίᾳ χώρᾳ, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους οὐ μακρὰν τῶν Ἀβδήρων. Ἡροδτ. 4, 112. Θουκ. β', 99.

Πιερία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, κατὰ Στράβ. σχηματίζουσα τὰ παράλια μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀξιοῦ, ἀρχιζόντα δὲ ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς εἰς τὴν Θρᾴκην· ἐκ τῆς χώρας ταύτης κατήγετο ὁ Ὀρφεύς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ ἐπλάττουν ὅτι διέτριβον ἀνέκαθεν καὶ αἱ Μοῦσαι. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 226. Ἡσ. — Εὐρ. Βακχ. 387. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἀναφερομένη μόνον παρὰ Πτολμ. κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἡ Συριακὴ πύλη.

Πιερίδες, αἱ· ἴδε Πιερίς.

Πιερίηθεν, ἐπίρρ. ἐκ Πιερίας. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 85.

Πιερικός, ἡ, όν. Τῆς Πιερίας ἢ εἰς τὴν Πιερίαν ἀνήκων. ὁ Πιερικὸς κόλπος, κατὰ Θουκ. β', 99. ἡ ὑπὸ τὸ Παγγαῖον πρὸς θάλασσαν γῆ, κατοικουμένη ὑπὸ Πιέρων.

Πιέριος, ία, ιον. Τῆς Πιερίας, = Πιερικός. Θουκ. ὄρος, τὸ Πίερον, ὄρος, = Πίερος. Θουκ. ε', 13.

Πιερίς, ίδος, ἡ. Τῆς Πιερίας ἢ ἐκ τῆς Πιερίας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ἡ Πιερίς, = Πιερία. Στράβ. πληθ. Πιερίδες, αἱ, ἐπίθ. τῶν Μουσῶν τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἀπὸ τοῦ ὄρους Πιέρου ἔνθα ἐλατρεύοντο ἀρχαιόθεν· κατὰ δὲ Παυτ. Βοιωτ. 29. ἐκλήθησαν οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βατιλέως τῆς Θρᾴκης Πιέρου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν εἰσήγαγεν τὴν λατρείαν αὐτῶν πρῶτον εἰς τὰς Θεσπιάς. Ἡτ. Θεογ. 53. Πίνδ. Πυθ. 6, 49. Εὐρ.

Πίερος, ὁ (ι). Τίτος τοῦ Μίγνητος ἐκ Θρᾴκης, τοῦ ὁποίου ἐραστεύσα ἡ Μοῦσα Κλειὼ ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Ὑάκινθον. Ἀπολλ. α', 3, 3. — 2) Ἀρχαῖός τις βατιλεὺς τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, αὐτόχθων τὸ γένος, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες ἔχουσι μεγάλην ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ψάλλειν ἦλθον εἰς ἔριδα μὲ αὐτὰς τὰς Μούσας, ὑπὸ τῶν ὁποίων νικηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9. Ὀβιδ. — 3) Μακεδών τις ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὗται ὠνομάσθησαν Πιερίδες. Παυσ. 9, 29.

Πίερος, ὁ (ι). Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, ἱερὸν τῶν Μουσῶν. Τὸ Πίριον, προσυπακρ. ὄρος· παρὰ Θουκ. ε', 13.

Πιερώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Πιθηκοῦσαι, αἱ. Δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, ἡ Αἰναρία καὶ Προχύτη, κατοικούμεναι ὑπὸ Τυρρηνῶν Χαλκιδέων καὶ Συρακουσίων. Στράβ.

Πικεντία, ἡ. Picen'ia. Μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων ἐν Καμπανίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς νῦν πόλεως Σελέρνου· ταύτην Picenza. Στράβ. — ἔθν. Πικεντῖνοι, οἱ κάτοικοι. Στεφ. Βυζ.

Πικεντίνη, ἡ. Ἐπίσημος ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Ἀγκῶνα. Στράβ. ε'.

Πικεντῖνοι, οἱ, Picentini. Λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Σῖλαρον ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετῴκισαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς μεσαίας Ἰταλίας. Στράβ.

Πίκτονες, οἱ, καὶ Πικτῶνες, Πτολ. β', 7. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγυρος ποταμοῦ. Στράβ. δ'.

Πικτώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης, πιθαν. τὸ νῦν Sables d' Olone. Πτολ. β', 7.

Πίλωρος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθω. Ἡροδτ. 7, 122. ἔνθα παρ' ἄλλοις ἐκδοτ. κεῖται Πίλωρος, ὅπερ ὀρθ.

Πίμπλα, ἡ, καὶ

Πίμπλεια, ἡ. Κώμη τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Δίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔζη ὁ Ὀρφεύς. Στράβ. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 7. ἔτι ὄρος ὁμώνυμον αὐτόθι καὶ κρήνη, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον ἱερὰ τῶν Μουσῶν. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 25. ὑπὸ τῶν ὑστέρων δὲ ἀναφέρονται ταῦτα κείμενα ἐν Βοιωτίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος.

Πιμπληΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Πιμπλείας ἢ εἰς τὴν κώμην Πίμπλειαν ἀνήκουσα· ἡ Πιμπληΐς σκοπιὰ = Πίμπλεια. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 25. πληθ. αἱ Πιμπληΐδες, ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ἐν Πιερίᾳ ὄρους Πιμπλείας. Ἀνθολ.

Πίναρα, τά. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Λυκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Κράγου ὄρους, πιθαν. ἡ νῦν Ἀλμαλί. Στράβ. — ἔθν. Πιναρεύς, ὁ κάτοικος. Στέφ.

Πίνδαρος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος, ὁ. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 65ης Ὀλυμπ. 520 πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἡμέραν ἐωρτάζοντο οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Δελφοῖς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι βρέφος ἐτῶν ἓν σπαργάνοις ἐτράφη μὲ μέλι ὑπὸ τινων μελισσῶν, ὕστερον δὲ διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Σεμωνίδου, Μύρτιδος καὶ τῆς περιφήμου Κορίννης, ἀφοσιώθη πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἀγωνιστικῆς ποιήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐξόχους λυρικοὺς καὶ ὑμνῳδούς, διὸ καὶ ὁ Ῥωμαῖος Κουϊντιλιανὸς ὀνομάζει αὐτὸν ὑπέρτατον καὶ κορυφαῖον μεταξὺ τῶν ἐννέα περιφήμων λυρικῶν ποιητῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑπάρχουσιν ὀλίγον γνωστά. κατὰ Σουϊδ. ἔζησεν ὁ Πίνδαρος 55 χρόνους, κατὰ δὲ Θωμᾶ Μαγίστρον 66 ἢ 80 καὶ κατ' ἄλλους ὑπὲρ τοὺς ἐνενηκοντα χρόνους, διδαχθεὶς ὡς λέγεται καὶ τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν Σουϊδ. ἐν τῷ θεάτρῳ εἰς τοὺς κόλπους ἑνὸς νέου τὸν ὁποῖον ἠγάπα θεοξένου καλουμένου. Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων τοῦ Πινδάρου ἠφανίσθησαν κατὰ διαφόρους καιρούς, ἐσώθησαν δὲ μόνον ἄχρι τοῦ δεκατέσσαρος Ὀλυμπιακοῦ Ὠδαὶ, ὡδ. α. Πυθικαί, ἐκτὸς Ἰσθμιακοῦ καὶ ἑνδεκα Νεμεακαί, διὰ τῶν ὁποίων ὁ λυρικὸς οὗτος ἐξυμνεῖ τὰς νίκας καὶ ἀρετὰς διαφόρων νικητῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι τεσσάρων τούτων ἐξόχων ἀγώνων· ὁ κατάλογος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀφανισθέντων λυρικῶν ποιημάτων εὑρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 78. κ. ε. ξ. Πλάτ. — 2) Τύραννός τις τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Λίδιοικ. Ἱστ. γ', 26. — ὄθεν, Πινδάρειος, ά, ήν, ειον. Τοῦ Πινδάρου, Πινδαρικός.

Πινδένισσος, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κιλικίας κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους, κατὰ Nitsch ἀνήκων εἰς τὴν Κομμαγηνὴν Συρίαν. Mannert. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 112.

Πινδόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου. Πινδ.

Πίνδος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Λάκμων· ὑπῆρχε δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν· ταύτην Μέτσοβον. Πίνδ. Ἡροδτ. — 2) Ὁ Πίνδος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Δωριέων ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι. Στράβ. — 3) ἡ Πίνδος. Πόλις τῆς Δωρίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐν τῇ Δωρικῇ χώρᾳ, ἥτις καὶ Ἀκύφας ἐκαλεῖτο. Ἡροδτ. 8, 43. Στράβ. (τὸ ὄρος Πίνδος εὑρηται κατὰ Ἑλλ. γένος πολλαχοῦ παρὰ Στράβωνι, ἐν ᾧ βιβλ. ζ', σελ. 469. κεῖται καὶ ἀρτενικ.)

Πίννα, ἡ. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. ταύτην Civita di Penna Πτολ. γ', 1.

Πιντία, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βακκαίων, κατὰ τινας ἡ νῦν Βαλλαδολίδη, κατὰ δὲ Reich Pinn.

Πιόνη, ἡ. Ὄνομα Νηρηίδος τινός, παρ' Ἀπολλ. α', 26. ἐφθαρμεν. ἀντὶ Ἰωνη ἡ Ἰτωνη, ἅπερ ὀρθ.

Πίρωμις, ιος, ὁ. καθ' Ἡροδτ. 2, 143. Αἰγυπτιακὴ λέξις σημαίνουσα καλὸς κἀγαθός, κατὰ δὲ Wesseling Κοπτικὴ ἀντὶ Ἥρως.

Πίσα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις ἑνὸς ἀρχαίου αὐτόθι μικροῦ βασιλείου Πισάτιδος καλουμένου, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος ὁ Πέλοψ, καὶ πρωίμως ἤδη κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἠλείων, διὸ καὶ πολλοὶ συνέχεον αὐτὴν μετὰ ταῦτα μὲ

τὴν πλησίον χώραν Ὀλυμπίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐσώζετο ἔτι αὐτόθι μία κρήνη ὑπὸ τὸ ὄνομα Πίσα. — 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς θαλάττης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀπό τινας ἑταίρους τοῦ Νέστορος ἐλθόντας ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα καὶ αὖτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία εἰς τὴν ὁποίαν ἀγίνετο μέγα ἐμπόριον· τανῦν Pisa. Πολύβ. γ', 14, 56. Στράβ. ε'. ἔτι δὲ καὶ Πισαί, λεγομένη. — πρῶτον παρὰ Πινδ. (ἡ γραφ. Πίσα διὰ τοῦ ι ἔστιν ὀρθογρ., ὡς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. δ', 29, μόνον παρὰ Πινδ. εὑρηται ἁπλῆ Πίσα διὰ τοῦ ι, Ὀλ. 1, 18 ἐν δὲ Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ 1. Πίσαν γραφομεν. παραβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 64, 2.) [Αἱ γραφαὶ Πίτα, Πίσσα καὶ Πεῖσα εἰσὶν ἡμάρτημ. παρβλ. Στέφ. Βυζ.]

Πισάτης, ου, ὁ (ᾱ). Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πίσης. Πινδ.

Πισᾶτις, ιδος, ἡ. κυρ. Ἐπιθ. Τῆς Πίσης ἡ ἐκ τῆς Πίσης οὖσα. Πινδ. Ὀλ. 4, 12 καὶ Οὐσιαστ. προτυπακμ. γῆ ἡ χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο χώρα τις τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ σχηματίζουσα πρότερον ἰδίαν ἐπικράτειαν μὲ μητρόπολιν τὴν Πίσαν. Στράβ.

Πιστεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πισάτης. Θεοκρ. Εἰδ. κε', 201.

Πίσιος, ου, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Ἀνδρός, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 767.

Πισίδαι, οἱ. Ἐθνικ. Πισίδης. Ἔθνος Ῥωμαλαίων καὶ μάχιμον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν εἰς τὰ πέριξ τῆς Παφλαγονίας χώρας ὄρη καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ λῃστείας ἐκ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων των λαῶν, σπανίως ὑποταττόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τῶν Περσῶν δυναστείαν πρότερον δὲ καὶ Σολύμοι καλούμενοι. Ξενοφ. Ἀπομν. Στράβ. ἡ γραφ. Πεισίδα, ἐστιν ὀλιγώτερ. ὀρθή. Ξενοφ. Κυρ. παιδ

Πισιδεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πισίδης. Διον. Περ. 858.

Πισιδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν προποδίων τοῦ ὄρους Ταύρου, περιλαμβάνουσα τὸ παλαι ἓν μέρος τῆς Λυκίας, Παμφυλίας, Κιλικίας, Καππαδοκίας καὶ Φρυγίας, οὖσα ἐπὶ πολὺ βουνώδης, ἀπότομος καὶ ὀλίγον εὔφορος· ὕστερον δὲ καὶ Πισιδικὴ καλουμένη. Στράβ. Πολύβ ε', 73. Διοδ. Σικ. ιθ', 5.

Πισιδικός, ή, όν. Τῆς Πισιδίας ἢ εἰς τὴν Πισιδίαν χώραν ἀνήκων. Στράβ.

Πισίνδα, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἰτινδα καλουμένην. Ptolm.

Πισσούθνης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ὑστάσπου Σατράπης τῶν Περσῶν ἐν Σάρδεσι. Θουκ. α', 115.

Πίστυρος, ἡ Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης κειμένη πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις οὐχ' εὑρηται ἀκριβῶς προσδιορισμένη. Ἡροδ. 7, 109. ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει πόλιν τινὰ Πίστιρον ἢ Βίστιρον καλουμένην, καὶ ὁ Σουΐδ. Πίστειρα, αἵτινες κατὰ Gatterer ἦταν μία καὶ αὐτὴ πόλις.

Πιστωρία, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἠφανίσθη ἡ περίβλητος φατρία τῶν συνωμοτῶν τοῦ Κατιλίνα. Πτολ. γ', 1. Ἀμμιαν. Μαρκ. τανῦν Pistoja.

Πίτων, ωνος, ὁ Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πιτάνη, ἡ (υν-) Δωρ. Πιτάνα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Εὐάτνην καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Πιτανη. Πινδ. Ὀλ. 6, 46. — 2) Πόλις τῆς Δακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Κύρ. Τρωϊκ. 1101. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 172. Παυσ. γ', 16. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ ἔχουσα ἕνα λιμένα· τανῦν Sandarlik. Ἡροδ. 1, 149. Στράβ.

Πιτανάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Πιτανήτης· ὁ κάτοικος τῆς Πιτάνης. Ἡροδ. ὁ Πιτανητέων λόχος, οὕτως ἐκαλεῖτο μία μοῖρα τοῦ Σπαρτιακοῦ στρατεύματος συνισταμένη ἐκ 400 ἀνδρῶν, ἀπὸ τῆς ἐν Λακωνίᾳ πόλεως Πιτάνης, ἥτις πρὸ πάντων ὑπερεῖχε κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν ἐν ταῖς μάχαις γενναιότητα τῶν συνιστώντων αὐτὴν στρατιωτῶν. Ἡροδ. 9, 53. Ὁ Πιτανάτης λόχος. Θουκ. ά, 20. ἔνθα διαιρεῖται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἡ ὕπαρξις τοῦ τοιούτου στρατιωτικοῦ τάγματος.

Πιτηνᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Ἀνθολ.

Πιτανήτης, Ἰωνικ. ἀντὶ Πιτανάτης.

Πιτθαίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Πιτθέως. Ἀνθολ.

Πιτθεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Πέλοπος, βατιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Αἴθρα οὖσα πρότερον ἐμνηστευμένη μετὰ τοῦ Βελλεροφόντου, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ὁ Πιτθεὺς ἐκατὸν χρόνων πλησίον τοῦ. Ἐλογίζετο δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ὡς εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ θεοφιλεστέρων συγχρόνων του ἀνδρῶν, ἐξηγητὴς τῶν χρημῶν καὶ ἄλλων θείων βουλῶν, ὅστις κατὰ Παυσ. συνέγραψε καὶ ἓν βιβλίον περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Εὐρ. Ἀνδρομ. γ', 15, 7. Παυσ. Κορ. 30. — 2) ὁ κάτοικος τῆς κώμης Πίτθου ἐν Ἀττικῇ Πλάτ.

Πίτθος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Δημ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Πίθος. — ὄθεν, Πιθεύς, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πίτθου. ὤν.

Πιτίας, ίου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. ά 6.

Πιττακός, ὁ. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μιτυλήνην πόλιν τῆς Λέσβου καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κροίσου ἢ περὶ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. Διὰ τῆς βαθείας συνέσεως καὶ γενναιότητός του ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς τυράννους, τῆς ὁποίας τὴν ἀρχὴν ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην καὶ νὰ δώσῃ μίαν σοφὴν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του. Κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Πιττακὸς ἐλεγεῖα ἔπη καὶ ἓν βιβλίον περὶ νόμων εἰς πεζὸν φράσιν. Ἡροδ. 1, 27. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 343. — 2) Βασιλεύς τις τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. — ὄθεν, Πιττάκειος εἷς, εἶον Τοῦ Πιττακοῦ. Πλάτ.

Πιττάλακος, ὁ, Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημ. παραπρεσβ σελ. 417.

Πίττιαλος, ὁ. Ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1032. Σοφ. 1432. πρὸς τοὺς Πιττάλου, προτυπακμ. μαθητάς.

Πιτύα, καὶ Πιτύεια, ἡ (υυ-υ) Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Ὀμ. Ἰλ. Β, 829. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 933. — 2) Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάττης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Πιτύη, ἡ (υν-) Ἰωνικ. ἀντὶ Πιτύα ἀριθμ. 1. Ὀρφ. Ἀργ. 484.

Πιτύουδα μητρόπολις, ἡ, παρὰ Πτολ. Πόλις τῆς ἀντεύθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιβλήτου λῃστοῦ Σινίδος, ἀπὸ τοῦ πίτυς καὶ κάμπτειν, ὅστις κάμπτων δύο μεγάλας πίτυς ἐδεσμεύων ἐπ' αὐτῶν τοὺς διαβαίνοντας ξένους ὁσους ἐλῄστευεν, ἀπέλυεν αὐτὰς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας καταταραττων οὕτως ἐλεεινῶς τοὺς δυστυχεῖς τούτους. Ἀπολλόδ. ἴδε Σίνις.

Πιτυοῦς, οὔντος, ὁ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα ἐν Μ. Ἀσίᾳ.

Πιτυοῦσσα, καὶ Πιτύουσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ὑπὸ τὴν Ναυπλίαν. — 2) Πλησ. Δύω μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Ἰσπανίας, ἡ Ἔβουσος καὶ Ὀφιοῦσσα. Στράβ. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Χίου, Ἀμφέκου καὶ ἄλλων πολεων. Στράβ.

Πίτυς, υος, ἡ (υυ). Νύμφη τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Πάν, ὁ δὲ Βορέας ὑπὸ ζηλοτυπίας ἐσύντριψεν αὐτὴν εἰς ἓνα λίθον, ἥτις ἔκτοτε μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον δένδρον. Δουκ.

Πλαγκταὶ πέτραι, αἱ (πλάζω) Δύω ἀπότομοι νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάττης πλησίον τοῦ Στενοῦ πορθμοῦ, συνήθως λαμβανόμεναι ἀντὶ τῶν Λιπάρων νήσων. Ὀμ. Ὀδ. Μ, 60. Ἀπολλόδ α', 9, 25 Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 924. — 2) = Κυάνεαι, ὅπερ ὄρα.

Πλαθάνη, ἡ (υν-) Ὄνομ. δούλης τινός, παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 548.

Πλακεντία, ἡ. Placentia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονιακοῦ πολέμου, τανῦν Piacenza Στράβ. — ὄθεν, Πλακεντῖνος, ὁ κάτοικ.

Πλαγκία, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Πελασγῶν. Ἡροδ. 1, 57. — ὄθεν, Πλακιηνοί, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Πλακία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως, ἡ τοῦ Λευκίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου βατιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. παρβ. καὶ Ηγγιε εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 752.

Πλάκος, ἡ (ᾰ) Ὄρος τῆς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Πέλις Θήβαι. παρβλ. Ὀμ. Ζ, 396. ἴδε καὶ Τποπλάκιος.

Πλαννησία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ἰσπανίας ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Διανίου. πιθαν. τὰ νῦν S. Pola λεγομένη Στράβ. γ'.

Πλάταια, ἡ, παρὰ τοῖς πεζογρ. συνήθ. Πλαταιαί. αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς δυτικῆς Βοιωτίας κειμένη περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἐπὶ τινος αὐτόθι εὐρυχώρου πεδίου μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ Κιθαιρῶνος καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι μίαν ἰδίαν ἐπικράτειαν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον τῶν Θηβῶν· ἐλήφθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς Πλαταιᾶς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ ὑπῆρξε πρὸ πάντων περίφημος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀξιομνημόνευτον νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Μαρδονίου, ὅστις ἐφονεύθη ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ. ὕστερον δὲ καταστράφη ἐξ ὅλου ὑπὸ τῶν Θηβαίων πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης, ὅτε οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἔφυγον εἰς τὰς Ἀθήνας· τανῦν Παλαιόκαστρον. — Ἐνικ. παρ' Ἡροδ. Θουκ. καὶ Παυσ. — ὄθεν. Πλαταιᾶσιν, ἐν Πλαταιεῖς. Θουκ. ά, 130.

Πλαταιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Πλαταιῶν Πληθ. οἱ Πλαταιεῖς. Αἰτκ. Πλαταιῆς, Ἡροδ. Ξενοφ. καὶ συνηρμ. Πλαταιῶς Θουκ. β', 78. — 2) Πλαταιεῖς, οἱ. Κλάσις τις πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, κατὰ Σχολιαστ. δοῦλοι ἀργυρώνητοι, αἵτινες διὰ τὰς ἐν πολέμοις ἀνδραγαθίας καὶ ἐλευθερίαν τῶν ἀποκτησάντων τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, συγκατετάχθησαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν λοιπῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὡς οἱ

Πλαταιεῖς, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐπολιτόγραφαν διὰ τὴν ἀρχαίαν πρὸς αὐτοὺς ὑπάρχουσαν συμμαχίαν. Ἀριστφ. Βάτρ. 694.

Πλαταϊκός, ἡ, όν. Τῶν Πλαταιῶν ἢ ἐκ τῶν Πλαταιῶν ὤν. Ἡρόδ. τὰ Πλαταϊκά, ἡ ἐν Πλαταιαῖς νίκη τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 8, 126.

Πλαταιίς, ίδος, ἡ. Τῶν Πλαταιῶν ἡ εἰς τὰς Πλαταιὰς αὐτὴ οὖσα· ἡ Πλαταιὶς γῆ, ἡ περὶ τὰς Πλαταιὰς χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡρόδ. Θουκ.

Πλατανιστήσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἐρμιονίης. Παυσ. Κορ. 34.

Πλατανιστοῦς, οὗτος, ὁ. Τοποστις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἤλιδος = Μάκιστος, ὄπερ ὄρα. Στράβ.

Πλάτανος, ἡ. Κώμη τῆς Φοινίκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταμύρα ποταμοῦ. Πολύβ. ε, 68. Ἰώσηπ.

Πλάτεα, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ πλησίον τοῦ Μενελαΐου λιμένος, πιθαν. ἡ Ἀηδωνὶς νῆσος καλουμένη. Ηρόλ. Ἡρόδ. 4, 151. Πλάτεια, παρὰ Σούλ. καὶ Πλατεῖα παρὰ Στέφ. Βυζ.

Πλάτων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. — 2) μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, καθιδρυτὴς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ εὐγενοῦς οἰκίας, καταγόμενος πατρόθεν ἀπὸ τὸν βασιλέα Κόδρον, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τὸν Σόλωνα· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀρίστων καὶ ἡ μήτηρ του Περικτιόνη· κατ' ἀρχὰς ἐνατχολήθεὶς ὁ Πλάτων εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἔξοχον καὶ ζωηρὸν φαντασίαν τοῦ νοός του, συνέγραψε διθυραμβικὰ καὶ ἓν ἐπικὸν ποίημα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι κατέκαυσεν ὕστερον ὅτε ἐπροσελήλυθη εἰς τὸν Σωκράτην παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐδιδάχθη τὴν ἀθάνατον αὐτοῦ φιλοσοφίαν· λέγεται πρὸς τούτοις ὅτι συνέγραψε καὶ τινας τραγῳδίας τὰς ὁποίας ἐμελλεν εἰς ἡλικίαν ἔτι εἴκοσι ἐτῶν νὰ διδάξῃ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον ὅτε πρῶτον γνωρίσας τὸν διδάσκαλόν του Σωκράτην, ἀπετράπη δι' ὅλου τοῦ ἔργου ὁρμισθεὶς τὸν λοιπὸν εἰς τὴν μελέτην τῆς ἠθικῆς καὶ διωρητικῆς φιλοσοφίας, περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ τότε σοφοῦ κόσμου, καὶ πρὸ πάντων διατρίψας εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη μὲ πολλοὺς τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Δίωνα συγγενῆ τοῦ Τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησεν ἐπειτα συνεργήσῃ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Συρακουσίων ὑποσχόμενος νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς μίαν ἀριστοκρατικὴν πολιτείαν· μεταβὰς δὲ καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μυηθεὶς αὐτόθι τὰ μυστήρια καὶ λεπτὰς γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων παρέλαβε πολλὰς ἐπιστημονικὰς ἰδέας παρ' αὐτῶν· τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ κύριον τῆς σπουδῆς αὐτοῦ ἀντικείμενον, ἐσύστησεν ἰδίαν σχολὴν ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν λεγομένην Ἀκαδήμειαν, ὅπου συνέρρεον ἐπὶ πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νὰ ἀκροασθοῦν τὰς φιλοσοφικὰς του παραδόσεις, ἀποκτήσας ἐντὸς ὀλίγου μεγάλην φήμην καὶ δόξαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων· πρῶτος οὗτος ἐξέθεσεν ἐγγράφως τὰ ὁποῖα παρέλαβεν διὰ στόματος φιλοσοφικὰ παραγγέλματα καὶ ἠθικὰς ἀληθείας τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους, ἐπιχειρήσεις πρῶτον μίαν ἐπιστημονικὴν πραγματείαν τῆς φιλοσοφίας· τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἓν ὑψηλὸν καὶ ἄφθονον γέννημα ἔξοχου μεγαλεφυΐας, βαθυτάτης παρατηρήσεως καὶ ὑπερτάτης φαντασίας, διὸ καὶ ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Θεῖος Πλάτων. Ἀπέθανεν ὁ Πλάτων εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων καθ' ἣν ἡμέραν ἐωρτάζοντο τὰ γενεθλία αὐτοῦ τιμώμενος ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ Κεραμεικὸν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν πολυτελεῖ μνημεῖον σωζόμενον ἕως τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ συνίστανται ἀπὸ ἓν πλῆθος Διαλόγων οἱ ὁποῖοι περιλαμβάνουσιν ἄφθονον καὶ ποικίλην ὕλην ἐκ τῆς Μεταφυσικῆς, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς καὶ Διαλεκτικῆς, καὶ τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὑρίσκεται ἐν τῇ Βιβλ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 71 Ἁρλέσ. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 404 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας 28 δράματα καὶ τινα ἐπιγράμματα. Ἀθην. ιγ'. Διογ. Λαέρτ. γ', 23. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Διογ. Λαέρτ. γ', 100. — 5 Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Παναιτίου ἐκ Ῥόδου. Διογ. Λαέρτ. γ', 109. — 6) Μαθητὴς τοῦ Πραξιφάνους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. Διογ. Λαέρτ.

Πλατωνικός, ἡ, όν. Τοῦ Πλάτωνος ἢ εἰς τὸν Πλάτωνα ἀνήκων, οἱ Πλατωνικοί, οἱ μαθηταὶ τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Λουκ.

Πλαῦτος, Ἄκκιος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων ἐκ Σαρσίνης πόλεως τῆς Οὐμβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι εἴκοσι κωμῳδίαι. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. I.

Πλειάς, άδος, ἡ, Ἰων. Πληϊάς· πληθ. αἱ Πλειάδες. Ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληιόνης, ἡ Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινώ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη καὶ Μαῖα, τὰς ὁποίας ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τὸν Οὐρανὸν διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ὁ τῶν Πλειάδων λεγόμενος ἀστερισμὸς συνιστάμενος ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων τῶν ὁποίων ἡ ἀνατολὴ ἐπρομήνυε τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τὸν χειμῶνα. Ὅμ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 226.

Πλειστθένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀτρέως, ὅστις λοβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀεροπην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον· ἐπαιδὴ δὲ ἀπέθανεν εἰς πολλὰ νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀτρεὺς ἔλαβεν ὑπὸ τὴν φροντίδα του τοὺς δύο τούτου παῖδας ἀναθρέψας αὐτοὺς καὶ ἀφήσας εἰς αὐτοὺς τὸ βασίλειόν του, διὸ καὶ ὠνομάζοιτο οὗτος ἀπ' αὐτοῦ Ἀτρείδαι. Αἰσχ. Ἀγ. Ἀπολλ. γ', 2, 2.

Πλειστθενίδης ου, ὁ (ι) Τίὸς τοῦ Πλειστθένους· οἱ Πλειστθενίδαι, υἱοὶ τοῦ Πλειστθένους, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος. Αἰσχ. Ἀγ. 1580

Πλειστοίνετος, ὁ. Ζωγράφος περίφημος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου. Πλουτ.

Πλείσταρχος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωνίδα καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Στρατηγοῦ Παυσανίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐπετροπεύθη μετὰ τὸν ἐν Θερμοπύλαις θάνατον τοῦ πατρός του. Ἡρόδ. 9, 10. Θουκ.

Πλειστοάναξ, ακτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιφήμου τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγοῦ Παυσανίου, διαδεξθεὶς μετὰ θάνατον τὸν Πλείσταρχον εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Θουκ. α, 107. τοῦτον υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Παυσανίας βασιλεύσας ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην. Θουκ. γ', 26. καὶ Πλειστώναξ, παρβλ. Παυσ. α, 13, 3.

Πλειστόλας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. ε, 19.

Πλειστος, ὁ (ἐπιθ. πλεῖστος) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Φωκίδος, ῥέων μεταξὺ τοῦ ὄρους Κίρφαως καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον. Αἰσχ. Εὐμ. 27. Στράβ.

Πλείστωρος, ὁ. Ἐγχώριός τις Θεότης τῶν Θρηκῶν εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐθυσίαζον πιστὰ τὸν Πέρσην Οἰόβαζον φυγόντα παρ' αὐτοῖς. Ἡρόδ. 9, 119.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, ὁ συνιτήσας τὸ βασίλειον τοῦ Πλευρῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ· ἐκ τῆς Σαϊδίππης θυγατρὸς τοῦ Δώρου ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα, τὴν Λαοφόνην, Στερόπην καὶ Στρατονίκην. Ἀπολλόδ. α, 7, 6.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας, μητρόπολις τῶν Κουρήτων ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλευρῶνος υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 639. Θουκ.

Πλευρωνιος, ία, ιον. Τοῦ Πλευρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Πλευρῶνος ὤν. Ὅμ. καὶ, Πλευρώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πλευρῶνος.

Πληγάδες, αἱ, τροσυπακμ. πέτραι = Συμπληγάδες Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 845.

Πληϊάς, άδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Πλειάς. Πληθ. Πληϊάδες, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 486. καὶ Ἀπολλόδ. γ', 10, 1.

Πληϊόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας. Ἀπολλόδ.

Πλημμύριον, τὸ (υ) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν, νῦν Punta di Gigante. Θουκ.

Πλημναῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περάτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Ηερμήνης, τοῦ ὁποίου τὸν παῖδα Ὀρσεπόλεμον λέγεται ὅτι ἀνεῦρεψεν ἡ ἰδία Δήμητρα. Παυσ. β', 5.

Πληξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 353. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. (πλήσσω, αὔρα).

Πλήξιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου θέλων ν' ἁρπάσῃ ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην τὴν δορὰν τοῦ φονευθέντος τούτου θηρίου. Ἀπολλόδ. α, 7, 10. — 2) Τίὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολλόδ. γ', 15, 3. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ὑγῖν. μύθ. 170.

Πλινθίνη, ἡ (ι) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀκρογιαλίων δυτικῶν ὁρίων αὐτῆς καὶ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης. Στεφ. Βυζ.

Πλινθινήτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Πλινθίνης ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ καὶ ἐπιθετ. ὁ Πλινθινήτης κόλπος, ὁ περὶ τὴν κάτω Αἴγυπτον κόλπος σχηματίζων τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια αὐτῆς. Ἡρόδ. 2, 6.

Πλίνιος, ὁ Πρεσβύτερος. Plinius major. Μέγας φυσικὸς καὶ ἀρχαιολόγος τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Βερώναν πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 23—79 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Τίτου Οὐεσπεσιανοῦ καὶ Ἰουλίου Νέρωνος, φθάσας εἰς μεγάλα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἀξιώματα παρὰ Ῥωμαίοις. ἀπέθανε δὲ ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Οὐεσουΐου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπισκεφθῆ μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πλινίου διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ φαινόμενα· συνεγραφεν ὁ Πλίνιος μίαν ἐκτεταμένην φυσικὴν ἱστο-

ρίαν εἰς 37 βιβλία περιέχουσαν ἄφθονον ὕλην διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φύσεως, τῶν ἀρχαίων τεχνῶν καὶ τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν οὗτος συνέλεξεν ἐκ τριῶν χιλιάδων περίπου πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα συγγράμματα δὲν ἐσώθησαν ἄχρι τοῦδε. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π, 179. — 2) Πλίνιος ὁ νεώτερος καὶ Καικίλιος καλούμενος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ προτέρου Πλινίου, γεννηθεὶς εἰς τὸ Κώμον πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χρ. Ἑκατονταετηρίδος, ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμᾶτο μεγάλως καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον σώζεται εἰς πανηγυρικὸς λόγος αὐτοῦ πλήρης ἐξόχου ῥητορικῆς χάριτος καὶ καλλωνῆς· σώζονται ἔτι τοῦ Πλινίου τούτου ἐπιστολῶν βιβλία δέκα, τὰς ὁποίας οὗτος ἔγραφε πρὸς διαφόρους φίλους του. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π. σελ. 407.

Πλούταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. — 2) Περίφημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἕλλην, γεννηθεὶς εἰς Χαιρώνειαν πόλιν τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ 50 ἔτος ἀπὸ Χρ. καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Ἀμμωνίου τὴν φιλοσοφίαν, τῆς ὁποίας μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διδάσκαλος ἐν Ῥώμῃ μὲ πολλὴν φήμην καὶ ἔπαινον, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσε καὶ ὁ νέος Ἀδριανός· ἀγαπώμενος δὲ μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη καὶ μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ Ὑπάτου, ἐκλεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον ἔπαρχος τῆς Ἰλλυρίας· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ ἐπιστρέψας προβεβηκὼς ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ἀποθανὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας του· σώζονται τοῦ Πλουτάρχου 44 βιογραφίαι ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥώμης, ἄλλως καὶ παραλλήλων βίοι ἐπιγραφόμενοι, καὶ διάφοροι φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι, πλήρεις πολυμαθείας καὶ σοφῶν παρατηρήσεων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. σελ. 153.

Πλουτεύς, έως, ὁ, Ἰων. ῆος. ποιητ. ἀντὶ Πλούτων. Μοσχ. Εἰδ. γ', 22.

Πλοῦτος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δημήτρος, θεὸς τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀφθονίας ἀγαθῶν, τὸν ὁποῖον παριστάνετο ἐν Θήβαις κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της ἡ Τύχη. Ἡσ. Θεογ. 970. Ὁμ. Ἅμν. 489. Παυσ. β', 16. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παριστάνετο τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς συγχεόμενος πολλάκις ἐν τῇ μυθολογίᾳ μετὰ τοῦ Πλούτωνος. Ἀριστῴ. Πλουτ. 90. Ἀγορ. 299.

Πλουτώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 355. σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ἅμν. Δημ. 422.

Πλούτων, ωνος, ὁ, ποιητ. Πλουτεύς. Τίτος τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διός, θεὸς τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν καταχθονίων ὄντων, ὅστις ἄλλως Ἅιδης καὶ Ἀϊδωνεὺς ἐκαλεῖτο τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον κατέπιεν μετὰ τῶν ἄλλων παίδων ὁ πατὴρ του Κρόνος· μετὰ δὲ τὴν ἧτταν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὁ Πλούτων εἰς μερίδα τὴν βασιλείαν τοῦ Ἅιδου, ὅπου ἐφέροντο αἱ ψυχαὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποθνησκόντων, τῶν ὁποίων αἱ ποιναὶ ἢ ἀμοιβαὶ ἐκρίνοντο ἀπὸ τὰς ὑπερτάτας αὐτοῦ βουλάς, περιστανόμενος συνήθως ὑπὸ μορφὴν ἀγρίων φοβερὰν καὶ ἀπειλητικήν, ἀδυσώπητος ἀπὸ πᾶσαν ἱκεσίαν, καθήμενος ἐφ' ἑνὸς θρόνου καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του μίαν δίαιναν. Γυνὴ τοῦ Πλούτωνος ὑπῆρχεν ἡ Περσεφόνη, τὴν ὁποίαν οὗτος ἥρπασε νέαν ἔτι οὖσαν κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος, μετὰ τῆς ὁποίας εἰκονίζετο ἀείποτε καθήμενος καὶ κρίνων τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν ἐν τῷ ᾅδῃ. Ἐλατρεύετο δὲ ὁ Πλούτων πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἔχων ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας ἕνα ἀρχαῖον ναόν, εἰς δὲ τὴν Πύλον ἐν Μεσσηνίᾳ ἕν ἱερὸν ἄλσος, ὡσαύτως εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐν Ῥώμῃ λατρευόμενος ὡς πολιοῦχος θεὸς ἑνὸς μέρους τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. εὑρηται ἀεὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἅιδης· πρῶτον δὲ παρ' Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 1076. — Ἀπολλόδ. α', 1, 3, 2, 1. κατά τινας ἀπὸ τοῦ Πλοῦτος, θεωρουμένου ὡς κατέχοντος τοὺς κόλπους τῆς γῆς καὶ ἐπιδαψιλεύοντος τοῖς ἀνθρώποις πᾶσαν πλουσιότητα καὶ ἀφθονίαν βαρβλ. Λουκ. Τιμ. 21. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ Orcus, Jupiter infernus, Summanus. — 2) Ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν ἀκροτάτων δυτικῶν μερῶν τῆς Οἰκουμένης, περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Ἀριμασποί, κατὰ Voss ἐν Ἰσπανίᾳ. Αἰτχ. Προμ. 812.

Πλουτώνιος, ία, ιον. Τοῦ Πλούτωνος ἢ εἰς τὸν Πλούτωνα ἀνήκων· τὸ Πλουτώνιον χωρίον, τόπος τις ἐν Καμπανίᾳ περὶ τὴν λίμνην Λάριον (Averne), ταυν. ἄντρον τοῦ κυνὸς καλούμενος, ὅπου ὑπετίθετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις. Στράβ. — 2) τὸ Πλουτώνιον ἄντρον. Ἄντρον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ ἀναδίδον φαρμακερὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Πλυνός, ὁ. Λιμήν τις ἐν Λιβύῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀδυρμαχίδων. Ἡροδ. 4, 168. — οἱ Πλυνοί, Σκυλ.

Πλυντήρια, τά, προτυπακμ. ἱερά. Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις καθ' ἣν ἐτελοῦντο διάφοροι καθαρμοὶ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ξενοφ.

Πλωταί, αἱ, προτυπακμ. νῆσοι. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Στροφάδων νήσων ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἅρπυιαι. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 285. ἴδε Στροφάδες.

Πλωτινούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀδρυσῶν κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Πτολ. γ', 11.

Πλωτῖνος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς φήμης καὶ συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ βιβλία.

Πνύξ, κός, ἡ. Τόπος τις λοφώδης ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνετο συνήθως ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ ἀρχαίων καὶ αὐτελῶν οἰκοδομῶν ἄνευ στέγης.

Πνυταγόρας, ου, ὁ. Βασιλεύς τις τῆς νήσου Κύπρου, παρ' Ἀρρίαν.

Ποδαλείριος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς Τρίκκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς καὶ οὗτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη ἔμπειρος ἰατρὸς καὶ γενναῖος πολεμιστὴς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 732. Κατὰ Παυσ. Λακ. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Καρίαν καὶ διαμείνας αὐτόθι ἔκτισεν ἐπὶ τῆς Καρικῆς χερσονήσου δύο πόλεις τὴν Σύραν καὶ Βύβασσον. Στέφ. Βυζ.

Ποδάκεμος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Ποδήνεμος. Ἕλλην τις ἐκ Φλιοῦντος πόλεως τῆς Ἀργολίδος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3.

Ποδάργη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζέφυρος ἐγέννησε τοὺς ἀθανάτους ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Πάνθον καὶ Βαλίον. Ὁμ. Ἰλ. Π, 149.

Ποδάργος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος καὶ τοῦ Μενελάου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 185.

Ποδάρκη, ἡ. = Ποδάργη, ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πειρίας. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Ποδάρκης, ους, ὁ. Πρότερον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολλόδ. β, 6, 4. ἴδε Πρίαμος. — 2) Τίτος τοῦ Ἰφίκλου καὶ ἔκγονος τοῦ Φυλάκου, ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμόνων τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 704. Ἀπολλόδ. α', 9, 12.

Ποδής, οὔς, ὁ. Τίτος τοῦ Ἠετίονος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ γενναίων Τρώων, φίλος τοῦ Ἕκτορος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μενέλαος εἰς τὴν ὁδειφάγον μάχην ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 575.

Ποδούκη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν Ἰνδίᾳ. Πτολ.

Ποίας, αντος, ὁ. Τίτος τοῦ Θαυμάκου ἢ τοῦ Φυλάκου, ἔκγονος τοῦ Ἰφίκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. Πίνδ. — ᾱδος, Ποιάντιος, ία, ιον, τοῦ Ποίαντος ἢ εἰς τὸν Ποίαντα ἀνήκων. Ἀνθολγ.

Ποικίλη, ἡ. προτυπακμ. στοά. Περίφημος οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν στηλῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο διάφοροι ἀξιόλογοι εἰκόνες τῶν ἐπισημοτέρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, πρὸ πάντων τοῦ Πολυγνώτου καὶ Μυκωνίου, παριστάνουσαι διαφόρους ἥρωας, θεούς, μάχας καὶ ἄλλας ἀξιομνημονεύτους πράξεις τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων· ἐπὶ δὲ τῶν τειχῶν τῆς στοᾶς ταύτης ἐχρέματο ἓν πλῆθος ἀσπίδων ὅσαι κατὰ καιροὺς ἐλαφυραγωγήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοὺς νικηθέντας ἐχθρούς· πρὸ τῆς εἰσόδου ἵσταντο τὰ ἀγάλματα τοῦ Σόλωνος καὶ Λυκούργου. Εἰς ταύτην ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων τὴν φιλοσοφίαν του ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Στωϊκὴ φιλοσοφία. ἴδε Στοά.

Ποιμανδρία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τανάγρας ἐν Βοιωτίᾳ. Λυκοφρ.

Ποῖνιγον, τό. Mons Penius. Συνέχεια τις τῶν Ἄλπεων ὁρῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Πόλα, ἡ, καὶ Πῦλαι, αἱ, Pola. Πόλις τῆς Ἰστρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταύτην Pola Στράβ.

Πολέμαρχος, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. — 2) Τίτος τοῦ Κεφάλου καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις Τυράννων νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Πλάτ.

Πολεμοκράτης, ους, ὁ (ᾱ) Τίτος τοῦ Μαχάονος, περίφημος ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις θεραπεύσας ποτὲ τοὺς κατοίκους τῆς Θεσπρωτίδος χώρας ἀπὸ τινος συμβάντος ἐπιδημικῆς νόσου, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς ἔχων ἴδιον ναόν. Παυσ. β'. — 2) Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Πολέμων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διάδοχος αὐτοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος, Ἀρκεσιλάου, Κράτητος καὶ ἄλλων, ὅστις διάγων πρότερον βίον φαῦλον καὶ ἄτοπον ἐν Ἀθήναις, κατεστάθη διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ξενοκράτους εἷς τῶν ἀριστοτέρων ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, συγγράψας διάφορα βιβλία τῆς φιλοσοφίας του, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ὀνόματα ἐσώθησαν. Διογ. Λαέρτ., Σουίδ. — 2) Πολέμων ὁ Περιηγητής, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ συγγράψας ἓν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Περιηγητής, ἐπιγράμματα καὶ μίαν περιγραφὴν τοῦ Ἰλίου Στράβ. — 3) ἐκ Λαοδικείας, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ζήνωνος, καταστὰς βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ Βοσπόρου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἀγρίππα. —

4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἐκ Λαοδικείας, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, διδάξας πολὺν χρόνον εἰς τὴν Σμύρνην μετὰ μεγάλης φήμης, τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν δύο ἐπιτάφιοι λόγοι πρὸς τιμὴν τοῦ Κυναγείρου καὶ Καλλιμάχου, δύο Ἀθηναίων εἴτινες ἀπέθανον ἐνδόξως εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τοῦ Μαραθῶνος. Φιλοστρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 4.

Πολεμώνιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πολέμωνος ἐκ Λαοδικείας, πρότερον Σίδη λεγομένη, ἔχουσα ἕνα λιμένα. Στέφ. Βυζ.

Πολίαγρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὅστις ἐφονεύθη ἰδιοχείρως χλευασθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 8.

Πολίαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ ἀβροτητα Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η', 4.

Πολειάς, άδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἐρυθραῖς καὶ ἐν Τροιζῆνι ὡς ἔφορος τῶν πόλεων. Παυσ. α', ιστ. ζ', 5. η', 47.

Πολιεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῶν πόλεων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Διοπόλεια.

Πόλιος, ία, ιον. Τοῦ Πόλιος, ὁ Πέλιος. εἶδος οἴνου αὐξάνου περὶ τὴν πόλιν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κληθὲν οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἡγεμόνος Πόλιος. ὁρτρ. Πύλλιος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 31.

Πόλις, εως, ἡ. Κώμη τῆς Λοκρίδος κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ταίων. Θουκ. γ', 101.

Πολίτης, ου, ὁ (ῑ) Τίὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, ὅστις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας συνελθὼν εἰς μάχην μὲ τὸν Πύῤῥον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἰδίου του πατρός. Ὅμ. Ἰλ. Β. 791. Ο, 339 — 2) Εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης καὶ οὗτος εἰς χοῖρον. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 224. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν εἷς βωμὸς αὐτοῦ ἐν Τεμέσῃ πόλει τῆς κάτω Ἰταλίας. — 3) Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἡραίαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 36.

Πολίχνα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Πολίχνη. Χωρίον τῆς Λακωνίας πλησίον τῶν Κυφάντων. Πολύβ. δ', 36, 5. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ. Στράβ. ιγ'. — 3) Ἑτέρα πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 14, 23. ἔνθα κατά τινας ἐξηγτ. εἶληπται ὡς προσηγορ. ὄνομ. — ὄθεν, Πολιχναῖος, ὁ κάτοικ.

Πολίχνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κυδωνίας. Ἡροδτ. 7, 170. Θουκ. β', 85. — 2) Ἑτέρα πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Ἡροδτ. 6, 26. — 3) Χωρίον τῆς Μεγαρίδος, κατὰ Krusé πιθαν. τὸ αὐτὸ μὲ τὰ Μέγαρα, Στράβ. — ὄθεν, Πολιχνίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Πόλιχος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Πολεντία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Βαλεάρων Μαλλόρκας, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταυτὴν Polenza. Στράβ.

Πόλλης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδομάντων ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. ε', 6.

Πόλλιος, ία, ιον, ἴδε Πέλιος.

Πόλλις, ιος, ὁ. Ἀργεῖός τις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν. Θουκ. β', 67. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. ἔνθα κατά τινας Πόλις ἡμάρτμ. γεγραπτ. — 3) καὶ Πόλις. Τύραννός τις τῶν Συρακουσῶν, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκαμε νὰ φυτεύσωσι περὶ τὰς Συρακούσας τὸν ἐξαίρετον οἶνον Πόλιον καλούμενον· ἦν δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἐκ τοῦ Ἄργους ζήτας πιθαν. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀθην. α', σελ. 31. Casaub. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 31.

Πολτυοβρία, ἡ. Πόλις τοῦ Πόλτυος = Αἶνος ἐν Θρᾴκῃ, ὅπερ ὄρα. Στράβ. (τὸ βρία ἀδήλου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Θρᾳξὶ πόλις.)

Πόλτυς, υος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Αἴνου ἐν Θρᾴκῃ, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐκστρατεύων ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἀπολλόδ. β', 5, 9.

Πολυαινίδας, ου, ὁ (ῑ) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Πολυαινος, ὁ, (ῡ) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Μακεδονίας σύγχρονος τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, γράψας Στρατηγημάτικὰ ββλ. 8. τὰ ὁποῖα διεσώθησαν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. 321. — 2) Μαθηματικὸς ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Ἐπικούρου. Πλουτρ.

Πολυαρχης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 2. ἔνθα ἐν χειρογρ. κεῖται ὁρθότρ. Πολυχάρης.

Πολυάς, ου, ὁ. Κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀντιύρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡροδτ. 8, 21.

Πολυάνθης, ους, ὁ Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολεμῳ. Θουκ. ζ', 34 Ξενοφ. Ἑλλ.

Πολυάνθος, ὁ. Ἀρτεμν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.

Πολυβιάδης, ου, ὁ (υυυυ-). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ κυριεύσας τὴν πόλιν Ὀλυνθον. Ξενοφ. Ἑλ. ε', 3.

Πολύβιος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν ἐξοχωτέρων καὶ βαθυτέρων Ἑλλήνων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν 144 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ Λυκορτας καλούμενος ὑπῆρξε στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀράτου καὶ Φιλοποιμένος. Πεμφθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην μετ' ἄλλων Ἀχαιῶν, ὅτοι ἐκατηγορήθησαν ὡς παραβάντες τὴν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πίστιν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον, ἔγινεν αὐτόθι ὁ Πολύβιος φίλος τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς πολλὰς αὐτοῦ ἐκστρατείας παρευρεθεὶς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἅλωσιν τῆς Καρχηδόνος· εἶτα περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας Γαλλίας, Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, συνάξας ἅρθονον ὕλην πρὸς συγγραφὴν τῆς περιφήμου αὐτοῦ ἱστορίας, θαῤῥήξας διὰ τῆς μεγάλης του φρονήσεως καὶ πολιτικῆς πείρας πολλὰς ἐκδουλεύσας πρὸς τὰς ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεις, αἵτινες ἠγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐκ μαρμάρου· τελευταῖος πάντων ἐκ τοῦ ἵππου καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ μετὰ πολλῆς κρίσεως καὶ βαθυτάτης ἀκριβείας γεγραμμένη περιλαμβάνει ἐν διαστημα 53 χρόνων, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐναρξεως τοῦ δευτέρου Καρχηδονιακοῦ πολέμου καὶ τελευτῶσα ἕως τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τεσσαρακόντα βιβλία. Λουκ. μακροβ. 22. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 313.

Πολύβοια, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Ταλαὸ, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος. Παυσ. γ', 19.

Πόλυβος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Μερόπη ἢ Περίβοια ἀνέθρεψε τὸν παῖδα Οἰδίποδα. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 774. Ἀπολλόδ. β', 5, 7. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀιτήνορος ἐκ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Λ. 59. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος. Ὅμ. Ὀδ. Χ, 243. — 4) Ἀνὴρ τῆς Ἀλεξάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν κατέλυσεν ὁ Μενέλαος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 218. — 5) Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χθονοφίλης, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Λυσιάνασσαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ταλαὸς, μετὰ τὸν θάνατον δὲ αὐτοῦ ἐφῆμε διάδοχον τὸν Ἄδραστον. Παυσ. β', 6.

Πολυβώτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδὼν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, διώξας αὐτὸν ἕως τῆς Σαλάστης καὶ ῥίψας κατεπάνω του ἓν ἀποσπασθὲν μέρος τῆς νήσου Κῶ. Ἀπολλόδ. α', 6, 2. Παυσ. α', 2. Στρέβ.

Πολύγνωτος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος ἐκ τῆς νήσου Θάσου καὶ σύγχρονος τοῦ Παναίμου ἀδελφοῦ τοῦ Φειδίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεργάσθη εἰς τὴν κόσμησιν τῆς Ποικίλης στοᾶς ἐν Ἀθήναις μὴ θελήσας νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας του παρὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ναὸν τῶν Διοσκόρων εὑρίσκετο εἰκονισμένος παρὰ τοῦ Πολυγνώτου ὁ γάμος τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου καὶ πλησίον τῶν Προπυλαίων ἵστατο μία ἄλλη εἰκὼν αὐτοῦ παριστάνουσα τὸν Ὀρέστην καὶ Πυλάδην φονεύοντας τοὺς παῖδας τοῦ Ναυπλίου. Παυσ α', 15, 20. τὰ μεγαλήτερα δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν ἔργα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου εὑρίσκοντο ἐν Δελφοῖς· Πλάτ. Ἴων σελ. 532. Παυσ 3', 4. Λουκ. Εἰκ. 7.

Πολύγονος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Πρωτέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν. Ἀπολλόδ. β', 5, 9.

Πολυδάμας, αντος, ὁ, Ἐπικ. Πουλυδάμας (υ-υυ-). Τίὸς τοῦ Πανθόου καὶ τῆς Φραντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφορβου, εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ ἀνδρειοτέρων Τρώων, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος καὶ πιστότατος φίλος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Λ. 57. καὶ Ρ, 40. — 2) Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Σκοτουσσῶν πόλεως τῆς Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Νάϊου, νικήσας πολλάκις διὰ τῆς ἐξόχου του σωματικῆς ἀνδρίας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας καὶ πιθῆξας ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἕνα φοβερὸν λέοντα· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανεν ὁ Πολυδάμας πλακωθεὶς ἀπὸ ἓν ὄρος, ἔνδον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἓν σπήλαιον μετ' ἄλλων τινῶν συντρόφων του. Πλάτ. Παυσ. Λουκ. Συμπ. Θεσ. 12. — 3) Φαρσαλίδες τις. Ξενοφ.

Πολυδαμίδας, α (ῑ). Κυρ. πατρων. Ὀνομ. υἱὸς τοῦ Πολυδάμαντος· καὶ Ἀρτεμν. κύρ. ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινός, παρὰ Θουκ. δ', 123.

Πολύδαμνα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, παρὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλένη ἔλαβε διάφορα φάρμακα ἔχοντα θαυμασίας ἰδιότητας. Ὅμ. Ὀδ. Δ. 228.

Πολυδέκτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἅιδου ὡς πολλὰ ἐν ἑαυτῷ δεχομένου. ὡς Ὅνομ. δὲ Κυρ. Τίὸς τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Νάϊαδος νυμφης, βασιλεὺς τῆς νήσου Σεριφου, ὅστις ἐρωτευθεὶς εἰς τὴν Δανάην ὅτε αὐτὴ ἐφέρθη μετὰ τοῦ παιδός της Περσέως ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταυτην, ἔπεμψεν ἔπειτα τὸν Περσέα νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης θέλων οὕτως νὰ βιάσῃ ἀφόβως τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀπόπους ὀρέξεις του, ἥτις ὅμως φυγοῦσα εἰς τὸν ναὸν ἑνὸς τῶν αὐτόθι θεῶν διέσωσεν ἑαυτὴν ἕως τὸ ἐπιστρεψῆς τοῦ Περσέως, ὅτε οὗτος ἐκδικούμενος τὴν μητέρα αὐτοῦ μετέβαλε τὸν Πολυδέκτην εἰς λίθον διὰ τῆς φοβερᾶς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἔκαμε βασιλέα τῆς νήσου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πολυδέκτου

Δίκτυν. Πινδ. Ἀπολλ. α', 9, 6. — 2) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Εὐνόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ Νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον τεῦτον ἐπιτρόπευσεν ἀνηλικιον ὄντα ὁ Λυκοῦργος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Πλούτ. Παυσ. γ', 7, 2. παρ' Ἡρόδ. 8, 131. ἀναφέρεται ἡμαρτμ. πατὴρ τοῦ Εὐνόμου.

Πολυδεύκης, ους, ὁ, Pollux. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, εἷς τῶν Διοσκούρων, γεννηθεὶς ὡς λέγεται μὲ ἀθάνατον φύσιν τῆς ὁποίας ἔκαμε μέτοχον καὶ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Κάστορα· ἴδε Κάστωρ· ἦν δὲ ὁ Πολυδεύκης περίφημος εἰς τὴν πυγμαχίαν παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολλ. γ', 11, 1. — 2) Ἰούλιος Πολυδεύκης. Ἐκ Ναυκράτεως, Γραμματικὸς Ἕλλην ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθη ἓν λεξικὸν διαφόρων τεχνικῶν, πολιτικῶν καὶ ῥητορικῶν ὅρων εἰς δέκα βιβλία, ἐπιγραφόμ. Ὀνομαστικόν, χρήσιμον πρὸς κατάληψιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. VI, σελ. 141. — 3) Δοῦλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ· Λουκ. (Αἰτκ. Πολυδεύκεια, Ὅμ. Ἀπολ. Ῥιδ. Πολυδεύκη καὶ Πελυδεύκην, παρὰ τοῖς παζογράφοις.)

Πολυδεύκειον, τό. Λουκ. Ἴποχορ. Ὅιομ. τοῦ Πολυδεύκης.

Πολυδώρα, ἡ, Ἐπικ. Πολυδώρη. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος μία τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἡσ. Θεογ. 354. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βώρου, γεννήσασα πρότερον ἐκ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ τὸν Μενέσθιον. Ὅμ. Ἰλ. Π, 175. Ἀπολλόδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου καὶτῆς Ἀλκοπάρας, καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Παυσ. α', 2.

Πολύδωρος, ὁ (υ). Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Λαοθόης, τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπα ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ὅστις μὴ πειθόμενος εἰς τὰς πατρικὰς συμβουλὰς ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς μάχην κατὰ τῶν πολιορκούντων Ἕλλήνων, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως Ὅμ. Ἰλ. Υ, 407. Κατὰ τὴν διήγησιν τῶν μεταγενεστέρων τραγικῶν ποιητῶν ὑπῆρχεν ὁ Πολύδωρος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὸν ὁποῖον ἀνήλικον ἔτι ὄντα ἔπεμψαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ μετ' ἄλλων θησαυρῶν πρὸς τὸν ἐν Θράκῃ βασιλέα Πολυμνήστορα, διὰ νὰ φυλάττηται παρ' αὐτῷ ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῶν Τρώων· ἀλλ' ὁ Πολυμνήστωρ θέλων νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ξένους θησαυροὺς ἐφόνευσε τὸν Πολύδωρον καὶ ἔρριψε τὸ νεκρὸν σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπ. Ἑκ. 3. κ. ε. ξ. Ὀβιδ. — 2) Τίὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτηίδος τὸν Λάβδακον. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. ὁ Ἡσ Θεογ. 977. ἀναφέρει ἐγγονόν τινα τοῦ Κάδμου ὑπὸ τὸ ὄνομα Πολύδωρον, παῖδα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονόης καὶ τοῦ Ἀρισταίου. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀλκαμένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγίδος, βασιλεύσας ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Θεοπόμπου καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐχούσας αὐτοῦ ἀριτὸς καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας ἀνδρίαν του, φονευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπό τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπισήμων πολιτῶν Πελεμάρχου καλουμένου. Ἡροδτ. 7, 204. — 4) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Σεῖφ.

Πολυείδης, ους, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀρρίαν.

Πολύειδος, ὁ, ἴδε Πολύϊδος.

Πολύευκτος, ὁ (υ). Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Ἀρίσταν.

Πολύζηλος, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 525.

Πολυθερσείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Πολυθέρσου, ὁ Ἰτήσιππος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὅμ. Ὀδ. Χ, 287.

Πολύϊδος, ὁ (υυ–υ). Τίὸς τοῦ Κοιράνου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος, περίφημος ἀρχαῖος εἰκοστόπους γεννήσεις εἰς τὴν Κόρινθον, διὰ συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ἠδυνήθη ὁ Βελλεροφόντης νὰ δαμάσῃ τὸν ἵππον Πήγασον· τὸν δὲ Γλαῦκον υἱὸν τοῦ Μίνωος ἐπανέφερεν αὐθις εἰς τὴν ζωὴν ὅτε ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας νόσου· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 663. Πινδ. Ὀλ. 13, 105. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. — Πολύειδος, παρὰ Παυσ. α', 43 — 2) Τίὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἐκ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. (ἡ γραφ. Πολύϊδος, διὰ τοῦ ι, εὑρηται παρ' Ὅμ. Ἀπολλόδ. καὶ Λουκ. ἐκ τοῦ πολὺς καὶ ἰδεῖν· ἡ δὲ γραφ. Πολύειδος, παρα Πλάτ. Ἐπιστ. 2. καὶ Παυσ. ἢν καὶ ὁ Heyne προείλετο ἐν Ἀπολλόδ. Τομ. 2. σελ 545.)

Πολυκάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. Ὅμ Ὀδ. Γ, 464. Ἀπολλόδ. καθ' Ἡσιοδ. γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 110.

Πολυκάων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λέλεγος, ὅστις ἀφήσας εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Μύλον τὴν Λακωνίαν, ἦλθε καὶ ἐσύστησε πρώτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας· Παυσ. δ', 1.

Πολύκλειτος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἐξ Ἄργους ἢ κατα τινα ἐκ Σικυῶνος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Περικλέους καὶ διατρίψας ἐξαιρέτως εἰς τὴν διὰ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ ἐξαίσιον ἐργασίαν του, ὑποβαλὼν πρῶτος εἰς σταθεροὺς τινὰς κανόνας τὰς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κατασκευάσας ὡς τέλειον ἀρχέτυπον τῆς ὑπερόχου τέχνης του ἓν ἄγαλμα τοῦ Δορυφόρου λεγόμενον, ὅτερ καὶ κανὼν τοῦ Πολυκλείτου ἰδίως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Διάφορα ἐξαίρετα ἔργα τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου διαφέρονται παρὰ Παυσανίᾳ καὶ Πλινίῳ τὰ πλείστα ἐχαλκεῦ κατεσκευασμένα· ἐντὸς τῆς Ἀμαθουσίας ἐκαλεῖτο ὁ Πολύκλειτος καὶ ἄριστος ἀρχιτέκτων, οἰκοδομήσας ἐν μεγαλοπρεπὲς θέατρον εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Λουκ. Περεγ. τελευτ. 9. Κατὰ Πλάτ. Πρωτ. σελ. 311. ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος ἐξ Ἄργους, κατὰ δὲ Πλιν. ἐκ Σικυῶνος· κατ' ἄλλους δὲ ἀναφέρονται δύο διάφοροι τεχνῖται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα· παρβλ. Θεοφρ. Πλαστ. Τεχν. σελ. 265. καὶ Παυσ. ζ', 6, 1.

Πολυκλῆς, έους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Ψευδώνυμος, περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. ἔτε κυρίως ἄρχων ὁ Λυσιμαχίδης. Δημ. Στεφ. σελ. 261.

Πολυκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ, περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, ἀκμάσας περὶ τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ Καμβύσου. ὅστις διὰ τῆς ἐξοχου ἐπιτηδειότητος καὶ τοῦ μεγάλου πλούτου του ἠδυνήθη μετ' εὐ πολὺ νὰ καταστάσῃ ἑαυτὸν κύριος τῆς νήσου φονεύσας ἕνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, τὸν δὲ ἕτερον ἐξορίσας· σχηματίσας δὲ στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος καὶ συγκροτήσας ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἐπιχειρήσῃ νὰ καταακτήσῃ ἄλλας πόλεις καὶ νήσους, εὐδοκιμήσας μεγάλως εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐμπνεύσας μέγαν φόβον διὰ τῆς δυνάμεως του εἰς ὅλας τὰς πέριξ χώρας· θέλων δὲ νὰ ὑποτάξῃ καὶ αὐτὴν τὴν Ἰωνίαν μὲ τὰς περὶ αὐτὴν Ἀσιατικὰς νήσους, συνήθροισεν ἓν πολυάριθμον στρατεύμα μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον μελετῶν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς δι' ἀπάτης ἀπὸ τὸν ἐν Σαρδεσιατράπην τῶν Περσῶν Ὀροίτην ἐπὶ ὑποσχέσει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ συμμαχίαν ἐναντίον τοῦ μεγάλου βασιλέως, συλληφθεὶς εἰς τὴν Μαγνησίαν ἐκρεμάσθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ Σατράπου τούτου εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος Μυκάλην, τὸ 522 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡριόδ. 2. 182. παροιμ. τὰ Πολυκράτους χρήματα· Πλάτ. — 2) Ῥήτωρτις Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωΐλου, διατρίψας πολλὰ χρόνια ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, γράψας καὶ μίαν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Σωκράτους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιά', 10. — 3) Εἷς τῶν δορυφόρων τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, μὲ τὸν ὁποῖον οὗτος ὑπάνδρευσε τὴν Ἀρκτὴν γυναῖκα τοῦ Δίωνος. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 47.

Πολύκριτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κρίου ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ναυμαχίαν. Ἡροδτ. 8, 93. — 2) Ἀθηναῖός τις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ.

Πολύκτητος, ὁ. Σκωπτικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα Κυνικοῦ τινος φιλοσόφου, παρὰ Λουκ.

Πολυκτορίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Πολύκτορος, ὁ Πείσανδρος. Ὅμ. Ὀδ. Σ, 299.

Πολύκτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιανείρης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Τίὸς τοῦ Πτερελάου, ὁ κατοικίσας μετὰ τοῦ Ἰθαίου καὶ Νηρίτου τὴν νῆσον Ἰθάκην, ὁρίσας ἐπ' αὐτῆς μίαν χρήνην ἐκ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤντλων τὸ λοιπὸν ὕδωρ. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 207. — 3) Πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου, εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων πολιτῶν. Ὅμ.

Πολύλαος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυβίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πολυμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς ἰδέας τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Πολυμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα. Ἀπολλόδ. α', 9, 16 παρβλ. Heyne αὐτόθ. παρὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. καλεῖτο αὕτη Ἀλκιμέδη.

Πολυμήδης, ους, ὁ. Θεσσαλός τις ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης. Θουκ. β', 22.

Πολυμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔδωρον, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἐχεκλῆς υἱὸς τοῦ Ἄκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 181. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Φυλομήλη· παρβλ. Heyne. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν ἀνέμων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε στενὴν σχέσιν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ πατρός της, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ υἱός της ἀδελφὸς Διώρης. Πορθαν. β'.

Πολυμήστωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν καὶ ἀνὴρ τῆς Ἰλιάδης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε τὸν νεώτερον υἱὸν τὸν Πολύδωρον ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας τῶν Ἑλλήνων. Εὐρ. Ἑκ. 7.

Πολύμνηστος, ὁ. Δωρ. Πολύμναστος. Εἷς τῶν ἐπισήμων κατοίκων τῆς νήσου Θήρας, πατὴρ τοῦ Βάττου, ὁ θεμελιώσας τὴν πόλιν Κυρήνην ἐν Λιβύᾳ. Πινδ. Πύθ. 4, 105. Ἡροδτ. 4, 155. — 2) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος ἐν Ἰωνίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὴν 18 Ὀλυμπ. καὶ ἐπιποιήσας ἐν εἴδει ὀσμάτων τὰ ὁποῖα ἐψάλλοντο διὰ τοῦ αὐλοῦ, ἐνεμπαίζοντα ὅπ' αὐτοῦ

Πολυμνήστια ἅρματα· τοὐντεῦθεν μέμφεται ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀνδρα κακοήθην· καὶ, τὰ Πολυμνήστια ποιεῖν, ἀντὶ αἰτιᾶσθαι ἅρματα ἔδειν. Ἀριστφ. Ἱππ. 1287.

Πολυμνία, ἡ. Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, λατρευομένη παρὰ τοῖς ὑστέρου ὡς ἔφορος τῆς ἀσματικῆς καὶ λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 78. Ἀπολδρ. κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 23. ἐγέννησεν αὐτὴν ἐκ τοῦ Οἴαγρου τὸν Ὀρφέα.

Πόλυμνις, ιδος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδα, ἐκ πενιχρᾶς καὶ ἀφανοῦς οἰκίας τῶν Θηβῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζη ὡς ὅμηρος ὁ νέος Φίλιππος μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. (ἡ γραφ. β', 43. Πολύμναστις ἐστιν ἡμαρτημ.)

Πολυνείκης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τούτου ἀπὸ τὸν θρόνον, τῶν Θηβῶν, ἔφυγε πρὸς τὸν Ἄδραστον βασιλέα τοῦ Ἄργους, τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ἀργείαν· συμμαχήσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Ἑλλήνων, ἐστράτευσεν ἐναντίον τῶν Θηβῶν θέλων νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον κατεχόμενον ἀδίκως ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους, ὅπου μονομαχήσαντες ἀμφότεροι οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν μεταξύ των, τὸ δὲ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους ἔσωσε κρυφίως ἡ ἀδελφή αὐτοῦ Ἀντιγόνη. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 367. Ἀπολδρ. γ', 6. παρβλ. καὶ Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 570. Αἰτκ. Πολυνείκεια καὶ -γη.

Πολύνεικος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος. Ξενφ. Ἀν. ζ', 6, 1. ἔνθα τῶν Πολύνικος, κεῖται.

Πολυνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6. πιθαν. ἐρώτρ. Πολυνόμη.

Πολυνόμη, ἡ, ποιητ. Πολυνόμη. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 258.

Πολυξένη, ἡ, Ἰων. Πολυξείνη. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡ ὡραιοτέρα τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ὑποσχόμενος νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπραγματεύετο ὁ γάμος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος, ὁ Πάρις ἐφόνευσε δολίως τὸν Ἀχιλλέα, εἰ ὃ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἔσφαξεν αὐτὴν ὁ Νεοπτόλεμος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, ἐντυπῶν οὕτως τὴν σκιὰν τοῦ φονευθέντος πατρὸς του. Εὐρ. Ἑκ. 75. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. κατ' ἄλλου. δὲ λέγεται ὅτι ἐσφάγη αὐτὴ ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως. Τζετζ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ὑγῖν. μύθ. 170.

Πολύξενος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. Πολύξεινος. Ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ· Ὅμ. Τμν. Δημ. 154. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠλείδος ἐν Πελοποννήσῳ, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου τας βοῦς τοῦ Ἠλεκτρύονος. Ἀπολδρ. β', 4, 6. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀγασθένους καὶ ἐκγονος τοῦ Λύγειου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις ἐπιστρέψας αὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Ἀμφιμάχου· Ὅμ. Ἰλ. Β, 623. Παυσ. Ἠλ. Β. — 4) Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Παυσ. β', 3. — 5) Ναύαρχός τις Συρακούσιος. Ξενφ. Ἑλ. ε', 1.

Πολυξώ, οὔς, ἡ. Νύμφη τις γυνὴ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Νυκτέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀντιόπην. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 3) Πιστὴ φίλη τῆς βασιλίσσης Ὑψιπύλης ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, ἥτις ἐπεμβούλευσεν αὐτὴν νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὴν νῆσόν της τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβαινον αὐτόθεν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 688. — 4) Γυνὴ τοῦ Τρικολώνου καὶ συγγενὴς τῆς ὡραίας Ἑλένης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐρέμασεν μετὰ ταῦτα ἡ Πολυξὼ ἐπὶ τινος δένδρου, ἐκδικηθεῖσα τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐθανατώθη αὐτόθι. Παυσ. Λακ. 19.

Πολυπαίδης, ου, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογ. 25, 57, 79. κατὰ Gaisford Πολυπαΐδη, ὥστε οὕτω τὸ η πρὸ τοῦ φωνήεντος εὑρηται ἀεὶ κατὰ κανόνα βραχύ· παρβλ. Spitz. Πρ. §. 6.

Πολυπέρχων, οντος, ὁ. ἰδε Πολυπέρχων.

Πολυπημονίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Πολυπήμονος. Ὅμ. Ὀδ. Ω, 305.

Πολυπήμων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Σίνιδος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Συλέως. Ἀπολδρ. γ', 16, 2. Κατὰ Παυσ. α', 38, 5. Λῃστὴς τις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ ἐπικαλούμενος Προκρούστης, ὅπερ ὄρα.

Πολυποίτης, ου, ὁ Τίὸς τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπίθων καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα, ὅπου ἔδειξεν ἱκανὴν ἀνδρίαν εἰς διαφόρους μάχας· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ τοῦ Λεοντέως εἰς τὴν Παμφυλίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἀτταλειδον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 740. καὶ Εὐσταθ. αὐτόθ. Ἀπολδρ. γ', 10, 8. — 2) Αἰτωλός τις, υἱὸς τοῦ Ἀτελλώνος καὶ τῆς Φύλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Πολυπρεπών, οντος, ὁ. Περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Πολυρρήν, ενος, ἡ, = Πολυρρηνία.

Πολυρρηνία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν πρίβατων τὰ ὁποῖα ἐτρέφοντο παρ' αὐτῇ. Πολυρρήν, νος, παρα Στραβ. Βυζ. — ὃθν. Πολυρρήνιος, οἱ κάτοικ. Πολυβ.

Πολυσπέρχων, οντος, ὁ. Αἰτωλὸς τὴν πατρίδα καὶ εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντίπατρος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου καὶ γενικὸν ἀρχιστράτηγον ὅλης τῆς Μοναρχίας, ἀλ' ὕστερον καταδικασθέντος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιπάτρου Κασσάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθε πολλάκις εἰς μάχην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς μίαν μικρὰν ἐπικράτειαν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν πρότερον εἶχε κατακτήσει, ὅπου πιθαν. μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτησεν. Οὗτος ἐπανέφερε τοὺς Ὀλυμπιάδα ἐκ τῆς Ἠπείρου καὶ ἀπεκατέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ἐπίτροπον του ἔτι ἀνηλίκου Ἀλεξάνδρου, εἰς δὲ τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἠθέλησε διὰ κοινοῦ θεσπίσματος νὰ χορηγήσῃ τὴν προτέραν αὐτῶν ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἀποτρέπων οὕτω τὴν ἐπακολουθοῦσαν αὐθησίαν τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις καθεκάστην ἐπερμένετο νὰ μεταβῇ ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ νέας δυνάμεις. Πλούτ. Πυρ. Πολυπέρχων, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 12. τὴν ὁποίαν γραφ. παρεδέξατο καὶ ὁ Γρονόβ. ἐκ τῶν ἀρίστων Χειρογρ. Πολυσπέρχης, ου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 41.

Πολύστρατος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, ἄρχων μιᾶς μοίρας μισθωτῶν στρατιωτῶν· Δημ. κατὰ Φιλ παρβλ. Ἀριστφ. Πλ. 173.

Πολυτίμητος, ὁ (ι). Ποταμὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, γινόμενος ἀφανὴς ἐν τῇ αὐτόθι ἄμμῳ. Ἀρρίαν. Στρράβ.

Πολύτροπος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. 5', 5, 11.

Πολύφαμος, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Πολύφημος.

Πολυφείδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔκγονος τοῦ Μελάμποδος, προφήτης τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ περίφημος μάντις· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Θεοκλύμενος. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 249.

Πολύφημος, ὁ· Δωρ. Πολύφαμος (ῡ). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, Ὅμ. Ὀδ. Α, 69. κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 40. ἐκ τοῦ γένους τῶν Κυκλώπων, ζῶν ἐπὶ τῆς νήσου Τριναιρίας καὶ ἔχων ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ κατακληκτικόν. Τὸν αὐτοῦ συλληφθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανήθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ μεθύσας αὐτὸν μὲ οἶνον, τοῦ ἐξώρυξε τὸν ὀφθαλμόν μ' ἕνα πεπυρωμένον δαυλόν, ὥστε οὕτω ἠδυνήθη νὰ σωθῇ ἀπολέσας τινὰς τῶν ἑτέρων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύκλωψ οὗτος κατέφαγεν. Οὗτος ἠράσθη τῆς Νηρηίδος Γαλατείας, ἥτις ὅμως ἐπροτίμησεν τὸν Ἄκιν. Ὅμ. Ὀδ. Θ καὶ Εἰδ. γ', 6, 6. — 2) Τίὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καινέως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Λάρισσαν ἐν Θεσσαλίᾳ, Λαπίθης τὸ γένος, παντρευθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Μυσίαν, ὅτε ἐξῆλθε ἐκ τοῦ πλοίου πρὸς ζήτησιν τοῦ Ἥλα· ἐνταῦθα κτίσας τὴν πόλιν Κίον καὶ πολεμῶν ὕστερον κατὰ τῶν Χαλύβων ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Α, 264. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 40. Ἀπολδρ. α', 9, 16.

Πολυφοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 791.

Πολυφόντης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐτοφόνου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως ἐν ᾧ ἐνέδρευεν· Ὅμ. Ἰλ. Δ, 395. Αἰσχ. — 2) Κήρυξ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαΐου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρατου· Ἀπολδρ. γ', 5, 7. — 3) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον βασιλεύσας μετὰ τῆς Μερόπης χήρας τοῦ φονευθέντος βασιλέως. Ἀπολδρ. β', 8, 5.

Πολύφρων, ονος, ὁ (ῡ). Ἀδελφὸς ἢ θεῖος τοῦ Ἴστονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον. Ξενφ. Ἑλ. ς', 11

Πολυχαρίδας, α, ὁ (υυν-). Ἱερεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἀνσ. 1100.

Πολύχαρμος, ὁ. Ἵππαρχός τις τῶν Σπαρτιατῶν Ξενφ. Ἑλ. ε', 2, 41.

Πομπεία, καὶ Πομπήϊα, ἡ, Pompeji. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σαρνου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον τὸ σῖλας, ἥτις περὶ τὸ 79 ἔτος ἀπὸ Χρ. κατεκαλύφθη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουίου ὄρους συγχρόνως μὲ τὴν αὐτόθι Ἡράκλειαν πόλιν καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰῶνος ἀνεκαλύφθη αὖθις. Στραβ.

Πομπήϊα, ἡ· Pompejo Gens. Μία τῶν ἐπιτήμων ἐν Ῥώμῃ γενῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων. — 2) Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πομπηϊανός, ὁ· Pompejanus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἥρωδ.

Πομπήϊος, ὁ· Pompejus Magnus, ὁ ἐπονομασθεὶς μέγας. Τίὸς τοῦ Πομπηίου Στράβωνος γεννηθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 647 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ ἐξ ἐπισήμου καὶ ἐπιφανοῦς οἰκίας, ὁ πολεμήτας καὶ νικήτας κατὰ κράτος τὸν Μιθριδάτην βασιλέα τοῦ Πόντου καὶ ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Κράστου. Ἕτερον δὲ καταστασθεὶς ἀπροσδόκητος ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις φοβερὰν μάχην, ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον ὅπου ἐφονεύθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ αὐτόθι βασιλέως Πτολεμαίου τὸ 59 ἔτος τῆς ἡλικίας του· ὥρα Ἰούλιος Καίσαρ. Πλουτ. Πομπ.

Πομπηϊούπολις, εως, ἡ· Pompejopolis. Πόλις μεσόγειος τῆς Παφλαγονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· τανῦν Τσιακλουκ. — 2) = Σόλοι, πόλις τῆς Κιλικίας· Στράβ. — ὅθεν, Πομπηϊουπολίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικ. τῆς Πομπηϊουπόλεως.

Πομπίλιος, ὁ, Pompilius. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Πομπώνιος, ὁ, Pomponius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμ.

Ποντία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτῆς ἄγαλμα. Παυσ. β', 34.

Ποντικός, ή, όν. Τοῦ Πόντου ἢ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἀνήκων. Ἡροδτ. ἡ Ποντικὴ θάλασσα, = Πόντος· Στράβ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ὤν· καὶ Ποντικοί, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ.

Πόντιος, ία, ιον, καὶ Πόντιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὸν Πόντον ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκων· — Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Γλαύκου θαλασσίου θεοῦ.

Ποντομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 6.

Ποντόνοος, ὁ. Κήρυξ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Ὅμ. Οδ. Θ, 179.

Ποντοπόρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 256.

Πόντος, ὁ. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 132. Τέκνον τῆς Γῆς, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε αὖθις τὸν Νηρέα, Φόρκυν, τὴν Κητὼ καὶ τὴν Εὐρυβίαν. Ἡσ. Θεογ. 233. κ. ε. ξ. κατ' ἄλλους δὲ ἐγεννήθη ὁ Πόντος ἐκ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, παριστανόμενος ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν. Πόντος, ὁ. Ἡ μεταξὺ τῆς μιᾶς Ἀσίας, Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ Κολχίδος θάλασσα ἄλλως καὶ Εὔξεινος Πόντος λεγομένη, ὅπερ ὥρα· τανῦν Μαύρη θάλασσα· Ἡροδτ. 4, 8. Ξενῳ. Αἰσχ. Περ. 874. — 2) Ἐπαρχία τῆς μιᾶς Ἀσίας περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν κειμένην παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου καὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ· Ἡροδτ. 7, 147. Δημ. Λεπτ. Ὕστερον δὲ ἐσχημάτιζεν ἡ χώρα αὕτη ἐν ἰδίοις ἰσχυροῖς βασιλείοις μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ μὲν τῶν Περσῶν γενικῶς Καππαδόκαι, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Λευκόσυροι καὶ Χαλδαῖοι. Στράβ. ιβ'. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. 8, 141, 1005. ἰδίως δὲ κατῳκεῖτο ἡ χώρα αὕτη τὸ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν Κόλχων, Βυζήρων, Βεχειρῶν, Μαχρώνων, Δρίλλων, [Μοσσυνοίκων, Τιβαρηνῶν, Χαλύβων καὶ Λευκοσύρων. Στράβ. ια'. Ξενῳ. Κυρπ. δ'. Διον. Περ. 765.

Ποπλικόλας, α, ὁ, Publicola, Οὐαλέριος. Ὑπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κολλατίνου. Πλουτρ.

Ποππαῖα, ἡ· ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πόρατα, ἴδα, Πυρετός.

Παρθαονίδης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Παρθάονος. Στράβ.

Παρθάων, άονος, ὁ (ᾰ) καὶ Παρθάων, ὅτι δὲ καὶ Παρθεύς, έως, ὁ, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 115. Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως, Ἀγρίου, Ἀλκαθόου καὶ Μέλανος. Παρθάονες, παρ' Ἀπολλόδ. α', 7. 7. ἄλλως δὲ Παρθάων, Παυσ. δ', 35. τὴν γραφ. Παρθάων προείλετο ὁ Heyne ἐκ τοῦ παρ' Ὅμ. Παρθεύς, παρβλ. εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 112.

Παρθεύς, έως, ὁ, = Παρθάων. Ὅμ.

Παρθενία, τά· Ἴωνικ. Παρθηνίη, Κιμμέρια, ἴδε Κιμμέριος.

Παρθενός, ὁ. Αἰμὼν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ κείμενος ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, πιθαν. τανῦν Πόρτο Βούφαλον. Δημ.

Πορκία, ἡ, Porcia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐπιφανῶν ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κατώνων. — 2) Ὄνομα κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Αἰλ.

Πόρκιος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πόρπαξ, κος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης· τανῦν Βίργι. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33.

Πορσηνᾶς, ᾶ, ὁ· Porsenna. Βασιλεὺς τῶν Ἐτρούρων ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγον οἱ Ταρκυνιῆσι ὅτε ἐδιώχθησαν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ μετὰ τῶν ὁποίων οὗτος συμμαχήσας ἐπολέμησε καιρόν τινα τοὺς Ῥωμαίους, θέλων νὰ βιάσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ δημευθέντα κτήματα τῶν τυράννων, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἀνωφελῆ καὶ ματαίαν πολιορκίαν βιασθεὶς νὰ κλείσῃ εἰρήνην μετὰ τῆς Ῥώμης, ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ στρατοπέδου του τοὺς φυγάτας Ταρκυνίους διαλύσας τὴν μετ' αὐτῶν φιλίαν καὶ συμμαχίαν· Στρβ. Πορσήνας, α, Πλουτ. ὀρθογρ. μέν τοι Πορσίνας, α, Porsena.

Πορφυρίς, ίδος ἡ (–υυ). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Νισύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς Κῶ· Στέφ. Βυζ.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ (–υυ–). Εἷς τῶν ἐπιστημοτέρων Γιγάντων, ὁ διώξας τοὺς ἵππους τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς Ἐρυθείας, ἐν δὲ τῇ Γιγαντομαχίᾳ πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Πινδ. Πυθ. 8, 15. Ἀπολλόδ. α', 6, 2. Τζετζ. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε πρὸ τοῦ Ἀκταίου κτίσας ἕνα ναὸν τοῦ Ἀφροδίτης Οὐρανίας. Παυσ. α', 14.

Ποσειδᾶν καὶ Ποτειδᾶν, ᾶνος, Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Πινδ.

Ποσειδάνειος, εία, ειον, καὶ Ποσειδάνιος, ία, ιον (ᾰ) Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδώνιος, Πινδρ.

Ποσειδάων, ωνος, ὁ (ᾰ) ἀρχ. τυπ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Ὅμ.

Ποσειδηώνιος, ία, ιον ποιητικ. ἀντὶ Ποσειδώνιος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1494.

Ποσείδειον, τό, Ἰωνικ. Ποσειδήϊον· κυρ. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ κύρ. ὄνομ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας ἀπέναντι τῆς νήσου Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου· τανῦν Πόστασα· Ἡροδτ. 3, 91. Ποσείδιον, παρὰ Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολ.

Ποσείδειος, εία, ειον, = Ποσειδώνιος.

Ποσειδέων, έωνος, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδῶν· Ἡροδτ.

Ποσειδήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσείδειον, ὅπερ ὥρα.

Ποσείδιππος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κασσάνδρας πόλεως τῆς Μακεδονίας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Μένανδρον, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται τινὰ κωμικὰ δράματα παρὰ Πολυδεύκῃ, Σουΐδᾳ καὶ Ἀθηναίῳ ἑπτὰ ὄντα εἰς τὴν νεωτέραν κωμῳδίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 26. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 489. — 2) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, τοῦ ὁποίου εὑρηνται τινὰ ἐπιγράμματα ἐν τῇ τοῦ Μελεάγρου συλλογῇ· Ἀνθ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 493.

Ποσειδιον, τό. Ἀκρωτήριον κείμενον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, Στράβ.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, παρὰ Ῥωμαίοις Neptunus. Μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ ὁποίου καὶ τοῦτον κατάπιε βρέφος ἔτι, ὄντα ὁ πατὴρ του μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ παίδων, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς διὰ βοηθείας τῆς Μήτιδος ἔκαμε τὸν Κρόνον νὰ ἐκβάλῃ αὐτοὺς πάλιν ἐκ τῆς κοιλίας του. Ἡσ. Θεογ. 453. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. κατὰ δὲ Παυσ. η', 8. λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα γενηθεῖσα τὸν Ποσειδῶνα ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς μίαν φάτνην προβάτων ἀπατήσασα τὸν Κρόνον. Μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων ἔλαβεν ὁ Ποσειδῶν ὡς μερίδα τὴν βασιλείαν τῶν θαλασσῶν, συνεργήσας μεγάλως καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην, φονεύσας τὸν φοβερὸν γίγαντα Πολυβώτην· ἐβορίσθεις δὲ ὕστερον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν των, ἦλθεν πρὸς τὸν Λαομέδοντα βασιλέα τῆς Τροίας, ὅστις ἐδέχθη αὐτὸν ἐπὶ μισθῷ τοῦ νὰ κτίσῃ τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἤθελε ν' ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, ὁ Ποσειδῶν ἐκδικούμενος ἔπεμψεν ἐν θαλάσσιον τέρας τὸ ὁποῖον ἠφάνιζε τὴν χώραν τῆς Τρῳάδος. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. ἐλθὼν εἰς ἔριδα καὶ μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς κατοχῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐνικήθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης· εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐβοήθησε μὲν ὑπερμάχως τῶν Ἑλλήνων. Ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Λιβύης, ὅπου ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν ἡ ἰδέα τῆς θεότητος ταύτης, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν παλαιῶν Αἰθιόπων, ὅθεν ὁ καὶ πιθαν. ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν ἡ πρώτη πλάσις τοῦ ἵππου ἐν Ἑλλάδι. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ὡς μία ὑπερτάτη δύναμις, κυρία τῶν θαλασσίων ὑδάτων καὶ τῶν ἐν θαλάσσῃ προξενουμένων παραχῶν καὶ τριημιῶν, διὸ καὶ παρ' Ὁμήρ. καλεῖται συνήθ. Ἐνοσίχθων, Ἐνοσίγαιος καὶ Γαιήοχος, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου ὅπου ἐπαιγηγυρίζοντο πρὸς τιμήν αὐτου εἱ Ἴσθμιοι ἀγῶνες· παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ λοιποῖς λαοῖς τῆς Ἰταλίας ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Νεπτοῦνος καὶ Κόνσος, πρὸς τιμὴν τοῦ, ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο παρ' αὐτοῖς τὰ λεγόμενα Νεπτουνάλια καὶ Κονσουάλια. Γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν ἡ Ἀμφιτρίτη μία τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην. Ἡσ. Θεογ. 930. Ἀπολλόδ. α', 4, 5. ὡσαύτως ἐξ ἄλλων θαλασσίων Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διάφορα τέκνα. Εἰκονίζετο δὲ ὁ Ποσειδῶν συνήθως ἔχων μεγαλοπρεπῆ καὶ ἡγεμονικὸν χαρακτῆρα, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μίαν τρίαιναν διὰ τῆς ὁποίας ἐκίνει καὶ ἔβαλλε ἀείποτε εἰς ταραχὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, καθήμενος πολλάκις ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ θαλασσίων ἵππων· — ὁ τύπ. Ποσειδῶν ἐστι κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀρχ. τυπ. Ποσειδάων, Ἰωνικ. Ποσειδέων, Δωρικ. Ποσειδᾶν καὶ Ποτειδᾶν. Λίτ. Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα, ἴδε Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 55, 2. Κλητκ. Πόσειδον, ὁ Ἀττκ.

τύπ. Ποσειδῶν εὑρηται πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 732. παρὰ δὲ Ὁμηρ. κεῖται καὶ ὁ τύπ. Ποσειδάων. Νεώτερ. ποιηταὶ χρῶνται ἐπ' ὀτε καὶ τῇ Γενκ. Ποσειδάονος.

Ποσειδωνία, ἡ Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ πόλις Paestum ἐν Λευκανίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Σιλάρου ποταμοῦ ἐπέτειος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου· ταυτὶ Pesto. Ἡρόδ. Στράβ.

Ποσειδωνιάτης, ου, ὁ, Ἰων. Ποσειδωνιήτης Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ποσειδωνίας ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡρόδτ. 1, 167. καὶ Ἐπιστκ. ὁ εἰς τὴν πολιν Ποσειδωνίαν ἀνήκων. — ὁ ἕδεν, ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος. Paestanus Sinus, κόλπος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης περὶ τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἐν Λευκανίᾳ, ταυτὸν Κόλπος τῆς Σαλέρνου. Στράβ.

Ποσειδωνιήτης, ου, ὁ, = Ποσειδωνιάτης.

Ποσειδώνιον, τὸ. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Κυρ Ὁνομ. χωρίον ἢ πιθαν. ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῇ Βριττίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ποσειδῶνος ἢ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων, ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἕδεν, Ποσειδωνία, ἡ, πρωτοπαγκ. πόλις. Πόλις ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι ἔνθα ἐξαιρέτως ἐλατρευετο ὁ Ποσειδῶν. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅστις ἠρίστευσεν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 9, 71.— 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐξ Ἀπαμείας πόλεως τῆς Συρίας, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν, ἐπικαλούμενος καὶ Ῥόδιος ὡς διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ μέγας Πομπήϊος καὶ ὁ Κικέρων· ἦν δὲ καὶ ἄριστος γεωγράφος καὶ ἱστορικός, τοῦ ὁποίου σωζονται ὑπὸ τῶν ὀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν δὲν ἔσωσεν κανέν. Λουκ. Μακρ. 20. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 572.

Ποσειδῶνιον, τὸ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδεῖον. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμ. Ὀδ. καὶ Κυρ. Ὁνομ. ἀκρωτήριον τῆς ἀρκτῴας Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἀπολ. Ῥod. A. 1279.

Ποσειδῶνος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδείου. Εἷς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων ἢ ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ποσειδῶνος ἅλσος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 506.

Ποστουμία, ἡ, Postumia Gens. Ἐπίσημος γενος τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Ἀλβίνων, Κομινίων καὶ ἄλλων.

Ποστούμιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ.

Πόστουμος, ὁ, Postumus. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὁνομ. διὰ βραχέος οὐ παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς· παρβλ. Spitz. Προσῳδ. §. 6. 5. Σημ.

Ποτάμις, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ. ἡ, 85. Ξενοφ.

Ποταμός, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Θορικοῦ ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα τόφον τοῦ Ἰωνος. Στράβ. — ὁ ἕδεν, Ποτάμιοι, οἱ κάτοικ.

Ποτάμων, ωνος, ὁ (ᾰ) Τίτλος τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολόδ. β', 1, 5. — 2) Ῥήτωρ τις ζήσας ἐνενηκοντα ἔτη. Λουκ.

Ποτεντία, ἡ, Potentia. Πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Potenza. Στράβ.

Ποτέολοι, οἱ, Puteoli· ἴδε Δικαιαρχία.

Ποτίδαια, ἡ (ῐ) Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορναϊκοῦ κόλπου, ἀποικία τῶν Κορινθίων, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὕστερον δὲ ἔκτισεν αὐτὴν ἐκ νέου ὁ Κάσσανδρος ὀνομάσας ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Κασσάνδρειαν, ἥτις καὶ νῦν οὕτω καλουμένη. Ἡρόδτ. 8, 128. Θουκ. Ξενοφ. Δημ. καὶ Ποτειδαία, Ἡρόδτ. 8, 126. ἕδεν

Ποτιδαιάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ποτιδαιήτης. Ὁ κάτοικος τῆς Ποτιδαίας. Ἡρόδτ.

Ποτιδαιατικός, ή, όν. Τῆς Ποτιδαίας ἢ ἐκ τῆς Ποτιδαίας ὢν. Θουκ.

Ποτιδανία, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀζολων κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. 3, 96.

Ποτνιαί, αἱ. Πολίχνη ἀρχαία τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπέχουσα δέκα στάδια τῶν Θηβῶν. Εὐρ. Φοιν. 1124. Στράβ. — ὁ ἕδεν, Ποτνιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπίθ. τοῦ Γλαύκου. — 2) Ποτνιάς, άδος, ἡ (ῠυ). Τῶν Ποτνιῶν ἢ ἐκ τῶν Ποτνιῶν οὖσα· αἱ Ποτνιάδες, προσυπακμ. ἵπποι, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεσπαράχθη ὁ Γλαῦκος πεσὼν ἐκ τῆς ἁμάξης· Εὐρ. αὐτόθ. Στράβ.

Ποτνιαὶ θεαί, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη, λατρευόμεναι εἰς τὰς Ποτνιὰς κώμην τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν Παυσ. 9, 8.

Πουλυδάμας, αντος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πουλυνόμη, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Πολυνόμη.

Πραίνεστος, ἡ, Praeneste. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, κτισθεῖσα τε πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πραινέστου ἐκγόνου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ υἱοῦ τοῦ Λατίνου, ὕστερον δὲ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τῆς ὁποίας ἔτι σώζονται διάφορα ἀρχαῖα ἐρείπια· ταυτὸν Palestrina κειμένη ὑπὸ τὴν παλαιὰν Πραίνεστον· Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὁ ἕδεν, Πραινεστῖνος, ὁ κάτοικ.

Πραίνεστος, ὁ. Τίτλος τοῦ Λατίνου καὶ ἔκγονος τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κτισμάτος ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Πραίνεστος. Στεφ. Βυζ.

Πραῖσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἑκατοκρητῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Στράβ. ὁ ἕδεν, Πραίσιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 7, 170.

Πραιτεττιανή, ἡ· Praetutianus ager. Χώρα τῆς Ἰταλίας κειμένη περὶ τὸν Τρουεντῖνον ποταμόν. Πολύβ. ὀρθτρ. Πραιτετιανή, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πράκτιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· ταυτὸν Βαργούς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 835. Στράβ.

Πράμνειος, εία, ειον. Τῆς Πράμνης, ὁ Πράμνειος οἶνος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 638. Ὀδ. Κ, 235. κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Πράμνης ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρίᾳ κληθείς, κατ' ἄλλους δὲ ἠὔξαινεν ὁ οἶνος οὗτος πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης ἢ Ἐφέσου, παρβλ. Ἀθην. α', 24. πιθανωτερ. μέντοι ἐντεῦθεν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πᾶν εἶδος μέλανος καὶ στιφροῦ οἴνου, ἀπὸ τοῦ παραμένειν ἐπὶ πολὺν χρόνον· ὥρα Ἑρμην. εἰς Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. Πράμνειος, εὕρηται ἔτι παρὰ Πλατ. καὶ Αἰλ. Πράμνιος, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 107. καὶ Πράμνιος, παρὰ Διογ. Λαέρ.

Πράμνη, ἡ. Ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἠὔξαινεν ὁ Πράμνιος οἶνος· Εὐσταθ.

Πραξαγόρα, ἡ· Ὁνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 124.

Πραξαγόρας, ου, Ἰωνικ. Πρηξαγόρας. Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. 22. ἔνθα εὕρηται διὰ τοῦ α γραφόμεν. — 2) Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ καταγόμενος ἀπὸ τὴν εἰσίαν τῶν αὐτόθι Ἀσκληπιάδων, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ περίφημος Ἡρόφιλος.

Πραξίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Καλάμιδος. Παυσ.

Πραξιδάμας, αντος, ὁ (ῐυυ-). Πάππος τοῦ Ἀλκιμέδοντος ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Νεμ. 6, 27.

Πραξιδίκη, ἡ (ῐυυ-). Θεά τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὁμονοίας καὶ Ἀρετῆς, τῆς ὁποίας παρίστανον μόνην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλάτρευον αὐτὴν ὡς συνεργὸν τῶν δικαίων ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνθρώπων. Ὀρφ. Ἀργ. 27. Παυσ.

Πραξιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νέφον. Ἀπολόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φραστίου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. Ἀπολόδ. γ', 15, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Πραξίλεως, ὁ, Ἰωνικ. Πρηξίλεως. Πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡρόδτ. 9, 107. διὰ τοῦ η γραφομ.

Πράξιλλα, ἡ. Ποιήτρια τις Ἑλληνὶς, συγγράψασα σκολιὰ ποιήματα. Ἀριστοφ.

Πραξινόη, ἡ· Ὁνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 1.

Πράξινος, ὁ, Ἰωνικ. Πρηξῖνος. Πλοίαρχος μιᾶς Τροιζηνίας νηὸς τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ μετὰ τοῦ Ξέρξου βάρβαροι ὅτε ἔπλεον κατὰ τῆς Ἑλλάδος· Ἡρόδτ. 7, 180, διὰ τοῦ η γραφ.

Πρᾶξις, εως, ὁ. Πλούσιός τις Μιτυληναῖος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ'. 24. — 2) Πρᾶξις, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν μ' ἓν ἀρχαιότατον ἄγαλμα τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, εἰς Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς, τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ Νέρων ἤφερεν εἰς τὴν Ῥώμην· εἰς Σάτυρος ἐκ χαλκοῦ καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Πλιν. βιβλ. 34. Σιμ. Ἐπ. 90. Παυσ. α', 20. Λουκ. κατὰ Πλιν. ὑπῆρξεν ὁ Πραξιτέλης καὶ ἐμπειρος ζωγράφος τελειοποιήσας τὴν ἐγκαυστικὴν τέχνην ὡς λέγεται.

Πρᾶς, Πραντός, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 3. Στεφ. Βυζ.

Πρασιαί, αἱ, καὶ Πρασιαί. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀνήκων εἰς τὴν Παιανιδα φυλὴν, μὲ λιμένα προσφυῆ καλούμενον Πανορμον καὶ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. ἡ, 65. Παυσ. ἡ Πρασιά, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος μὲ λιμένα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἀπεβράφη ὁ Διόνυσος. Πρασιαί, αἱ, παρὰ Θουκ. β', 56. Ξενοφ. Ἀριστ. Πρασιά, ἡ, Ἐθνικ. Θουκ. δ', 105. Πτολμ. αἱ Βρασιαί, παρὰ Παυσ. — ὁ ἕδεν, Πρασιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πρασιὰς λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς Θράκης κείμενος παρὰ τῷ Στρυμονιακῷ κόλπῳ. Ἡρόδτ. 5, 15. = ἡ Βόλβη λιμνη, ὅπερ ὄρα.

Πράσιοι, οἱ, καὶ Πρασιακή, ἡ. Χώρα τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατοικουμένη ὑφ' ἑνὸς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ἔθνους Πρασίων κα-

λουμένου, ἔχοντος πόλεις τὰ Σαμβάλακα, Ἀδισάρα, Κινδία καὶ ἄλλας καὶ σχηματίζοντος ἐν τῶν ἰσχυροτέρων ἐν Ἰνδίᾳ βασιλείων. Στράβ.

Πρᾶσον ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κειμένον νοτιοανατολικῶς τῶν Κασσιτερίδων νήσων. Πτολ. α', 9.

Πρασσοῦσσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Σίφνου καὶ Μήλου. Στράβ.

Πράτις, ιδος, ὁ. Μαθητής τις καὶ ἀβροδίαιτος ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 843.

Πράτων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ἔτις ἐπιστρέψας μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπανέκτησε τὸν πατρικὸν θρόνον. Παυσ. Βοιωτ. 34.

Πρηξαγόρας, ου, ὁ, ὁρ. Πραξαγόρας.

Πρηξάσπης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Σμέρδιν ὑποκριθέντα τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τούτου. Ἡρόδτ. 3, 30.

Πρηξίλεως, Ἰων., ἀντὶ Πραξίλεως.

Πρηξῖνος, ὁ, Ἰων., ἀντὶ Πραξῖνος.

Πριαμίδης, ου, ὁ (υυ–). Τίος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 18. (–υυ–, ἐνθα τὸ ι εὐρηται καὶ μακρὸν διὰ τῆς ὀρθεσεως παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς, Ὅμ.)

Πριαμὶς, ίδος, ἡ (υυυ). Τοῦ Πριάμου ἡ ἐκ τοῦ Πριάμου αὐτα. Εὐρ. Ὀρ. 1,68.

Πρίαμος, ὁ (υυυ). Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ὅστις αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος, ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόνης κληθεὶς ἔκτοτε Πρίαμος, πρότερον δὲ Ποδάρκης ὀνομαζόμενος. Ἀπολλ. β', 6, 4. Πρώτην γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Πρίαμος ὑπῆρξεν ἡ Ἀρίσβη θυγάτηρ τοῦ Μέροπος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἶσακον. Ὕστερον δὲ ἐγκαταλιπὼν αὐτὴν, ἐνυμφεύθη τὴν Ἑκάβην θυγατέρα τοῦ Δυμαντος ἢ κατ' Εὐρ. τοῦ Κισσέως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πρῶτον τὸν Ἕκτορα, ἔπειτα τὸν Πάριν, Δηίφοβον, Ἕλενον, Πολύδωρον, τὴν Κρέουσαν, Κασσάνδραν, Πολυξένην καὶ Λαοδίκην, ἐξ ἄλλων δὲ παλλακίδων αὐτοῦ ἐγέννησεν ὡσαύτως ἄλλους νόθους παῖδας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πύρρος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀφ' οὗ ἔστρεψεν αὐτὸν γέροντα ἤδη τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἕλκων ταῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ὅπου εἶχε καταφύγει ἱκέτης. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 237. Παυσ. β', 24. δ', 17. Σχ-λι εἰς Εὐρ. Ἑκ. 21—24.

Πρίαμος, ἡ Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας, ἄλλως ἄγνωστος. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 12. ἔνθα διαγινώσκει βέλτιον Πρίαπος ὡς ἔν τινι χωρίῳ τοῦ Στράβ. ιβ'. εὑρηται διωρθ.

Πριάπειος, εία, ειον, (α). Τοῦ Πριάπου ἢ ἐκ τοῦ Πριάπου ὤν. Ἀνθ.

Πριαπηισίος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πριάπου ἔνθα εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 29.

Πρίαπος, ἡ, Ἰων. Πρίηπος. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρτ. ἐλατρεύετο ὁ Πρίαπος· ταυτὸν Παριβόα. Θουκ. η', 107. Στράβ. ὅθεν Πριαπηνός, ὁ κάτοικ.

Πρίηπος, ὁ, Ἰων. Πρίηπος. Τίὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἢ κατά τινας τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης· τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείας τοῦ Διονύσου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν Λάμψακον, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνατράφη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 932. κατ' ἄλλους δὲ πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησιν ὡς θεὸς τῶν κήπων καὶ ἀμπέλων ὅτε ἡ λατρεία αὐτοῦ διεδόθη εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς δὲ ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῶν ἀγρῶν καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς ἐν Μυσίᾳ, τὸν ὁποῖον εἰκόνιζον συνήθως ὑπὸ μικρὰν μορφὴν ἀνδρὸς ἐκ ξύλου κατεσκευασμένου, ἔχοντος μέγα καὶ ἔξεχον γεννητικὸν μόριον, διὰ τοῦ ὁποίου παριστάνετο συμβολικῶς ἡ γόνιμος καὶ εὔφορος δύναμις τῆς φύσεως. Ἡ πόλις Πρίαπος ἐν Μυσίᾳ ὑπῆρχεν ἱερὰ τοῦ θεοῦ τούτου κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰδίου. Σχολ. Θεοκρ. α', 21. Παυσ. 5', 31

Πρίασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καπέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φώκου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Τζετζ. μιξ. 14.

Πριήνη, ἡ. Πόλις τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Βίαντος, κατ' Ἡρόδτ. 6, 8. κειμένη παραθαλαττσίως, ὕστερον δὲ ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς θαλάσσης· ταυτὸν Σαμσὼν Καλεσί. Ἡρόδτ. 1, 142. — ὅθεν Πριηνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πρίηπος, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Πρίαπος.

Πριόλας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Δικτύλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λύκου, πολεμήτας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 782.

Πρίσκος, ὁ, Priscus. ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Πρίφερνον, τό, Privernum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, πέριξ τῆς ὁποίας ἠδύαινεν ἄριστος οἶνος, ταυτὸν Piperno Vechio. Στράβ. ἡ Πριούερνος, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πρίων, ονος, ὁ. Χωρίον τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος. Πολύβ.

Πριώνοτον ὄρος, τό. Ὄρος καὶ ἀκρωτήριον τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων ἐν τῷ Σαχαλιτικῷ κόλπῳ. Πτολ. ε', 17 καὶ ς'. 7.

Προβάλινθος, ὁ. Πολις ἀρχαία καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνηκων εἰς τὴν Τετράπολιν καὶ εἰς τὴν Παιανιστίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Προβαλίνθιος, ὁ κάτοικ. τῆς Προβαλίνθου. Στραβ. καὶ Προβαλίσιος, Δημ. εἰς Ἀφ. σελ. 832.

Προδίκη, ἡ (ῑ), Κύρ. ὄνομ. γυναικὸς, ἐν Αὐσολ.

Πρόδικος, ὁ. Περίφημος σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κέας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν μετὰ πολλῆς φήμης, τοῦ ὁποίου ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸ πάντων ἡ εὐγενὴς καὶ ἀνεπιτήδευτος ἔκφρασις, αἱ ὡραῖαι καὶ ἐμφαντικαὶ αὐτοῦ εἰκόνες καὶ αἱ πρωτοφυεῖς παρεβολαί· τελευταίαν κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς καταφρονητὴς τῶν θείων κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Ξενοφ. Πλάτ. Πρωταγ.

Προθωμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Σικυῶνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Τημένου. Παυσ. β', 11.

Πρόερνα, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιωτιδι χώρᾳ μεταξὺ Φερῶν καὶ Θαυμακίας. Στράβ. καὶ Πρόαρνα παρὰ Στεφ Βυζ.

Προθοήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρεϊλύκου, εἷς τῶν Θηβαίων ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 495 Ξ, 450.

Πρόθοος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγρίου. Ἀπολλ. α', 8, 6. — 2) Τίὸς τοῦ Τενθρηδόνος ἐκ Μαγνησίας, πολεμήσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 756. 3) Τίὸς τοῦ Δυκάονος. Ἀπολλ. η', 8, 1. — 4) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 4.

Προθόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 515

Προικόννησος, ἡ. = Προκόννησος.

Προιτίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Προίτου ὁ Μεγαπένθης. Λιδοῦ.

Προιτίς, ίδος, ἡ (ῑ). Τοῦ Προίτου ἢ εἰς τοὺς Προίτου ἀνήκουσα· ὅθεν αἱ Προιτίδες, προτυπακμ. θυγατέρες, αἱ κόραι τοῦ Προίτου, κατ' Ἀπολλόδ. β', 2, 2. ἢ Λυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα, αἵτινες γενόμεναι παράφρονες διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ὀργῆς τῆς Ἥρας, περιήρχοντο πλανώμεναι ὅλην τὴν Πελοπόννησον νομίζουσαι ἑαυτὰς δαμάλεις, ἕως οὗ ὁ Μελάμπους θεραπεύσας δύω ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφιάνασσαν. Ἀπολλόδ. β', 2. — 2) αἱ Προιτίδες Πύλαι, μία τῶν πυλῶν ἐν Θήβαις κειμένη πρὸς ἀνατολὰς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Προίτου ὅτε οὗτος διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀκρισίου, ἦλθε καὶ κατῴκησε πλησίον ταύτης τῆς πυλης εἰς τὰς Θήβας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 379. Παυσ. 5', 12.

Προῖτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄβαντος βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ὠκαλείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἀκρισίου καὶ βασιλεύς τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔφυγεν εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἰωβάτην τὸν ὁποῖον ἔλαβεν τὴν θυγατέρα Ἀντείαν εἰς γυναῖκα καὶ διὰ βοηθείας αὐτοῦ ἐπανέκτησεν αὖθις τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισεν καὶ τὴν ὁμώνυμον πόλιν Τίρυνθα, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ᾠκοδόμησαν οἱ Κύκλωπες. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 160. Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Παυσ. β', 25. ἐγένητο δὲ ὁ Προῖτος ἐκ τῆς Ἀντείας ἢ κατά τινας ἐκ τῆς Σθενεβοίας τὸν Μεγαπένθην καὶ τρεῖς θυγατέρας τὰς Προιτίδας καλουμένας, αἵτινες ὑπέπεσαν εἰς μανίαν διὰ ὀργὴν τῆς Ἥρας· τὸν δὲ Βελλεροφόντην διαβληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ὡς ὑβριστὴν καὶ παραβάντα τὰ τῆς ξενίας ἱερὰ καθήκοντα, ἔπεμψε πρὸς τὸν ἐν Λυκίᾳ πενθερὸν τοῦ Ἰωβάτην διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους· ἴδε Βελλεροφοντης.

Προκλῆς, εους, ὁ, συνηρμ. Προκλῆς. Τίὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθένους καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν εἰς μερίδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης· ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τούτου ἀδελφοῦ Εὐρυπωντος κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Εὐρυπωντιδῶν ἐν Λακεδαίμονι. Ἡρόδτ. 6, 52. 8, 131. Ἀπολλόδ. β', 8, 4. Πλάτ. — 2) Σπαρτιάτης τις κατάγομενος ἀπὸ τοῦ βασιλέως Δαμαράτου, τὸν ὁποῖον εἶχον διώξει οἱ Σπαρτιᾶται ἐκ τοῦ θρόνου, ἄρχων ἐν τῇ Ἀσίᾳ μιᾶς μικρᾶς χώρας. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6. — 3) Ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενθερὸς τοῦ Περιάνδρου Τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡρόδτ. 3, 50. — 4) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Θουκ. γ'. 50. ἔνθα συγχύσεται πολλάκ. μετὰ τοῦ Πατροκλῆς, παρβλ. Θουκ. ε', 19.

Πρόκλος, Ἰούλιος, Porculus. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐν Ῥώμῃ βουλευτῶν, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν λαὸν τῶν Ῥωμαίων τὴν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μετάστασιν τοῦ βασιλέως Ῥωμύλου, τὸν ὁποῖον τοῦ λοιποῦ ἔμελλον νὰ λατρεύωσιν ὡς πολιοῦχον θεὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Πλούτ. Ῥωμ.

Πρόκνη, ἡ. Θυγάτηρ Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀδελφὴ τῆς Φιλομήλας καὶ γυνὴ τοῦ Τηρέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγένητο τὸν Ἴτυν, τὸν ὁποῖον αὐτὴ σφάξασα παρέθηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἐκδικουμένη τὴν πραχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὕβριν πρὸς

τὴν ἀδελφὴν τῆς Φιλομήλαν· ὕστερον δὲ φεύγουσα μεταμορφώθη εἰς χελιδόνα. Θουκ. β', 29. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. εἰς ἀηδόνα.

Προκόννησος, ἡ, καὶ Προικόννησος, Ξενοφ. Νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ἀνθρακούμενα ἐξαίρετον οἶνον καὶ διὰ τὰ ἐξορυττόμενα λευκὰ μάρμαρα· ταύτην Μαρμαρᾶς. Ἡρόδ. 4, 14. Στράβ. ὅθεν, Προικοννήσιος, ὁ κάτοικος.

Πρόκρις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιλέοντα καὶ Ἱππέα. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας εἰς τὴν θήραν ἰοφόρτας αὐτὴν ὅτι ἦν θηρίον τι κεκρυμμένον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 2.

Προκρούστης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου ληστοῦ Δαμάστου ἢ Πολυπήμονος, διατρίβων εἰς Κορυδαλλὸν κώμην τῆς Ἀττικῆς, ὅστις συλλαμβάνων τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ἐβασάνιζεν ἐλεεινῶς θέτων αὐτοὺς ἐπὶ μιᾶς κλίνης κατὰ τῆς ὁποίας τὸ μῆκος θέλων νὰ ἐξισώσῃ τὸ σῶμα αὐτῶν τῶν ἀθλίων ἐξέτεινε μὲ δυναστείαν τὸ ἐλλεῖπον ἢ ἔκοπτε τὸ περιττεῦον αὐτοῦ· ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀπαντήσας εἰς τὴν Ἐρμιόνην Πλούτ. Θησ. 11. κατὰ Παυσ. α', 38. ἐπώνυμ. τοῦ Πολυπήμονος πατρὸς τοῦ Σίνιδος.

Πρόλοχος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Προμαθεύς, έως, ὁ Δωρικ. ἀντὶ Προμηθεύς.

Πρόμαχος, ὁ. Τίς τοῦ Παρθενοπαίου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἀντίων τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη αὐτόθι ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλόδ. γ', 7, 2. — 2) Τίος τοῦ Αἴτωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἴάσονος, τὸν ὁποῖον ὁ Πελίας ἐφόνευσε νήπιον ἔτι ὄντα. Ἀπολλόδ. α', 9, 27. — 3) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐχέφρονος. Παυσ. η', 24. — 4) Τίος τοῦ Ἀλεκτρύονος ἐκ Βοιωτίας, εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 475. — 5) Ἐπιστ. τοῦ Ἕρμοῦ καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. 3', 11, 22.

Προμάνεια, ἡ. Ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διὸς ἱέρεια. Ἡρόδ. 2, 55.

Προμεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Δολιόνων. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1044.

Προμηθεύς, έως, ὁ, Ἰων. ῆος. Τίος τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, Ἡσ. Θεογ. 507. ἢ τῆς Ἀσίας, Ἀπολλόδ. α', 2, 3. παρὰ δὲ Αἰσχ. Προμ. 85. τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἀσίας, Ἡρόδ. 4, 45. ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἥτιόνης, ὁ ἐπισοφίσας πρῶτος τὸ πῦρ καὶ εἰσάξας αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδίδαξεν αὐτοὺς διαφόρους τέχνας χρησίμους εἰς τὸν βίον, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι κατὰ μίμησιν τοῦ Διὸς πλάσας ἐκ πηλοῦ καὶ ὕδατος ἀνθρώπους, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ζωοποιὸν δύναμιν κλέψας τὸ πῦρ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Προμηθέως τούτου ὅτι ἀπατήσας ποτὲ τὸν Δία μὲ μίαν θυσίαν ἐκ μόνων ὀστέων ταύρου, ἔγινεν αἴτιος τοῦ νὰ στερηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ πῦρ παρὰ τῶν θεῶν, τὸ ὁποῖον ἁρπάσας πάλιν ἐκρυψεν εἰς ἕνα νάρθηκα, ἔκτοτε δὲ ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν τὴν Πανδώραν φέρουσαν εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ κακὰ ὑπὸ τῶν ὁποίων αὐτοὶ κατετήκοντο τοῦ λοιποῦ, τὸν δὲ Προμηθέα παρέδωκεν εἰς τὸν Ἥφαιστον προσταξας αὐτὸν νὰ δέσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου, ὅπου καθεκάστην πετῶν εἰς αὐτὸς κατέτρωγε τὸ ἦπαρ αὐτοῦ αὐξανόμενον διὰ νυκτός. Ἡσ. αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. α', 7, 1, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τριάκοντα χρόνους διαβαίνων ἐκεῖθεν ὅτε ἐπήγαινεν εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν τοξεύσας τὸν ἀετὸν κατ' Αἰσχ. διήρκησεν ἡ ποινὴ τοῦ Προμηθέως τετρακοσίους χρόνους· — τὸ ὄνομα Προμηθεὺς ἐκ τοῦ προμήθεια, ἐμφαίνει τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ ὑπερτάτης φρονήσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδίδεται ἰδίως ἡ τοῦ πυρὸς εὕρησις καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐργασία διαφόρων τεχνῶν· ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἐπικρατήσασα πρότερον μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Θρᾴκης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ Γ, 1085. ἐν Ἀθήναις ἐλατρεύοντο ἐτησίως πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως τὰ λεγόμενα Προμήθεια εἰς τὰ ὁποῖα ἐσυγκροτοῦντο ἀγῶνες δι' ἀναμμένων λαμπάδων. Παυσ α', 30. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Θετταλίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 36. κατὰ Wyttenbach ἐπώνυμ. τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν. — ὄθεν, Προμηθειακὸς, εἰα, εἰον. τοῦ Προμηθέως ἢ εἰς τὸν Προμηθέα ἀνήκων· τὸ Προμηθειακὸν φάρμακον, φυτόν τι ἔχον μαγικὴν ἰδιότητα, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀνεβλάστησεν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Προμηθέως. Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 845. καὶ τὰ Προμηθειακὰ, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως. Λουκ.

Προμηθίς, ίδος, ἡ. Ὁμοπ. κύρ. γυναικὸς, ἐν Αἰσχύλ.

Πρόμηθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κτίστας μετὰ τοῦ Δαμαστίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Προναία, ἡ, Ἰων. Προνηΐη. Ἐπίστ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Δελφοῖς ἔχουσα τὸν ναὸν αὐτῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Αἰσχ. Εὐμ. 21. Ἡρόδ.

Πρόναος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Θήβαις ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰτωνίου Ἀπόλλωνος.

Προνοαί, οἱ. Πολίχνη τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ταύτην Πόρτον Πέρον. Πολύβ. ἢ γραφ. Πρώνησος, ἡ, ἔστι παρεφθαρμ. Στράβ. — ὄθεν, Προναῖοι, οἱ, κατοικ. Θουκ. β', 30.

Προνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα Ἀπολλόδ. α', 7.

Πρόνομος, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις μακροπώγων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 102.

Πρόνοος, ὁ. Τίς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Ψωφίδος ὅστις φονεύσας τὸν Ἀλκμαίονα ἀντεφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. γ', 7, 6. — 2) Εἷς τῶν ἑπτὰ μνηστήρων Τρῳῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 399.

Προξενίδας, ου, Ἀττ. Προξενίδης (ῑ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις εὐπόρων πολιτῶν ἐπικαλούμενος Κομπατεύς. Ἀριστοφ. Σφ. 343. — 2) Δικαστὴς τις τῶν ἐν Ἤλιδι ἀγώνων. Λουκ.

Πρόξενος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. γ', 103. — 2) Βοιωτὸς, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου ἐκ Λεοντίνου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων στρατηγῶν σύμμαχος τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος δολίως ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. α', 1, 11. — 3) Συρακούσιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. α', 3.

Προποντίς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. λίμνη. Ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου κειμένη μικρὰ θάλασσα, κατὰ Στράβ. ἔχουσα 1500 σταδίων μῆκος, κατὰ δὲ Ἡρόδ. 1,400 καὶ 500 σταδίων πλάτος· ταύτην Θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ, Αἰσχ. Περσ. 873 (ἐν Ἀριστοτ. Ἐπιγραμ. 282. ὕρηται ἡ μεταλ. συλλαβὴ βραχεῖα· παρβλ. Ἰακ. Ἀντωλ. σελ. 887.)

Προπύλαια, τά. Ἡ πρὸς δυσμὰς πολυτελὴς οἰκοδομηθεῖσα εἴσοδος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἰσήρχοντο διὰ πέντε πυλῶν εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς, στηριζομένη ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν Δωρικῶν κιόνων καὶ τῆς ὁποίας ἡ οἰκοδομὴ ἄρχισε δι' ἐπιστασίας τοῦ μεγάλου Περικλέους ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Μνησικλέους· πρὸ αὐτῆς δὲ τῆς εἰσόδου ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῶν Χαρίτων. Θουκ. β', 30.

Προπύλαιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ. α', 22.

Προσάκτιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀτίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λαμψάκου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 12. πιθανῶς Πράκτιος καλούμενος, ὅπερ ὀρθ.

Προσκλύστιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ ὅστις ἐκτίσθη πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν Ἀργολίδι ὅτε οὗτος κατέκλυσε τὴν χώραν ταύτην. Παυσ. β', 2.

Πρόσπαλτα, τά. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνηκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Δημ. Στεφ. — ὄθεν, Προσπάλτιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Προσπαλτίων ὢν. Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 396.

Προσύμνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος ποταμοῦ καὶ τροφὸς τῆς Ἥρας. Παυσ. β', 17.

Προσύμνα, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν ἀκολούθως εἰς τὸ Ἄργος, δι' ὃ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἔρημος. Στράβ. Παυσ.

Πρόσχιον, τὸ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου. Θουκ. γ', 102. ἢ παρ' Ὁμήρ. Πυλήνη λεγομένη.

Προστασία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὕτη εἶχε μετὰ τῆς Περσεφόνης ἕνα ναὸν καὶ ἕορτὸν ἄλσος μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Φλιοῦντος. Παυσ. β', 11.

Προστατήριος. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἕνα μικρὸν ναὸν ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 44. ἔτι καὶ Προστάτιος ὁ αὐτὸς ἐπικαλούμενος.

Προστομίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πιθανῶς μητρόπολις τῆς νήσου Προστομίτιδος. Στεφ. Βυζ.

Προστομῖτις, ίδος, ἡ, νήτος. Νῆσος τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου. Ἡρόδ. 2, 41, 163. Θουκ. α', 109.

Προῦσα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Ὀλύμπου, δι' ὃ καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ Προῦσα καλουμένη, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Προυσίου τοῦ πρώτου καὶ περίφημος διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς καὶ σοφοὺς νόμους· ταύτην Προῦσα. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 2) ἡ πρότερον Κίος καλουμένη, κατὰ Στεφ. Βυζ. ὀρθότερ. μέντοι ἡ Προυσιὰς, ἀδος, ὅπερ ὀρθ. — ὄθεν Προυσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Προυσίας, ου, ὁ (— ⏑ —). Τίς, καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας περὶ τὸ 232 ἔτος πρὸ Χρ. σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου τοῦ δευτέρου, πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων ἐναντίον τῶν Βυζαντίων, ὕστερον δὲ καὶ κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις. Πολύβ. — 2) Προυσίας ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, ὁ ὑποσχεθεὶς τὸν νικητὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἀννίβαν στρατηγὸν τῶν Καρχηδονίων τὸ 184 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ γενόμενος σύμμαχος τῆς Ῥώμης ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Διωχθεὶς δὲ τελευταῖον

ἀπὸ τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Νικομήδους ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Λουκ.

Προυσιάς, άδος, ἡ (-υυ). Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας, πρότερον Ῥίος καλουμένη, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ τρίτου καὶ ὕστερον κτισθεῖσα αὖθις ὑπὸ τοῦ Προυσίου. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰλίου ποταμοῦ, πρότερον ἡ Κίερος καλουμένη. Πτολ.

Πρυμνησία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Πρυμνεύς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 113.

Πρυμνώ, οὖς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκεσινοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 350.

Πρύτανις, ιδος, ὁ, Ἰων. ις (υυν). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίτλος τοῦ Εὐρυφῶντος καὶ ἔκγονος τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. 8, 131. Παυσ. γ', 7.

Πρύτανις, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ῥέων παραθαλαττίως ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Τραπεζοῦντος, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος καλεῖ Ἀρχάϊον. Mannert. Geogr. VI, 2. σελ. 369.

Πρώναξ, ακτος, ὁ. Τίτλος τοῦ Ταλκοῦ καὶ τῆς Λυτιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου κατά τινας λέγεται ὅτι ἐσυστήθησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Ἀπολλόδ. α', 9, 13. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 5.

Πρώνηπος, ἡ, = Πρόνοια.

Πρωρεύς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 113.

Πρωταγόρας, ου, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων σοφιστῶν καὶ ῥητοροδιδασκάλων τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἄβδηρα, ὅπου ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Δημοκρίτου, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους ἐδίδαξε χρόνον τινὰ αὐτόθι ἐπὶ μισθῷ μετὰ πολλῆς φήμης ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον, τελευταῖον κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐξωρίσθη τῆς πόλεως αὐτῶν τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ὡς περιέχοντα ἰδέας ἐναντίας τῶν κοινῶν δογμάτων κατεκαύθησαν δημοσίᾳ εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηνῶν· ἐκτὸς τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς. Ἐπηγγέλλετο ὁ Πρωταγόρας καὶ τὴν ποιητικὴν συγγράψας διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν πολλὰ ἀποσπάσματα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Πλάτ. Φαῖδρ. Ἑλλ. Βιβ. Ι, σελ. 668. — ὅθεν Πρωταγόρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πρωταγόρου ἢ εἰς τὸν Πρωταγόραν ἀνήκων. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 266.

Πρωτέας, ου, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α', 45. — 2) Τίτλος τῆς Ἀχιλέως ἢ Ἑλλανίκης ἀδελφῆς τοῦ Κλειτοῦ, σύντροφος καὶ συμπαίκτωρ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, περιβόητος οἰνοπότης. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ, 26. Ἀθην.

Πρωτεσίλαος, ὁ, Δωρ. Πρωτασίλας, Ἀττ. καὶ Ἰων. Πρωτεσίλεως (ι). Τίτλος τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας ἐκ Φυλάκης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατείαν· ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως Ἰόλκος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Πρωτεσίλαος ὠνομάσθη, διότι πρῶτος ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ὅτε οἱ Ἕλληνες ἄραξαν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας, μετ' ὀλίγον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, ταφεὶς εἰς τὴν πλησίον τῆς Τροίας χερσόνησον· μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς, ἔχων ἰδίων ναὸν ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 698. Ν, 681. Πινδ. Ἴσθ. 1, 58. Ἡροδ. 7, 33. γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ ὡραία Πολυδώρα θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου, ἥτις μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ὑπὸ τῆς λύπης. Ὑγῖν. Λουκ. Διαλ. Θε. 10.

Πρωτεύς, έως, ὁ. Θαλάσσιος θεός, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων εἰς τὴν περὶ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν φυλάττων αὐτόθι τὰς ἀγέλας τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μαντεύῃ, καὶ νὰ μεταβάλληται ὑπὸ διαφόρους μορφάς· πολλάκις δὲ παριστάνετο ὑπὸ μορφὴν γέροντος ἀνδρὸς ἐξερχομένου τῆς θαλάσσης ὅτε ἔπνεεν ὁ Ζέφυρος ἄνεμος καὶ ἀναπαυομένου μεταξὺ τῶν θαλασσίων αὐτοῦ ποιμνίων. Ὅμ. Ὀδ. Δ', 365. οὗτος ὑπεδέχθη ἐν Αἰγύπτῳ τὸν Βάκχον ὅτε διέβη ἐκεῖσε, καὶ ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἡρακλέα ποῦ εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων. Ἀπολλόδ. γ', 5, 1. Ἐκ τῆς Ψαμάθης λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ὁ Πρωτεὺς τὸν Θεοκλύμενον καὶ τὴν Θεώνην, ἐκ δὲ τῆς Πολυγόνου καὶ Τηλεγόνου, τοὺς ὁποίους τούτους ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ μετ' αὐτῶν μονομαχίᾳ· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται ὁ Πρωτεὺς υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Παλλήνην πόλιν τῆς Θρᾴκης, μετὰ δὲ τὸν φόνον τῶν παίδων αὐτοῦ Πολυγόνου καὶ Τηλεγόνου μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν. Ἀπολλόδ. β', 5, 9 Ὁ αὐτὸς ἀναφέρεται ὑπό τῶν νεωτέρων μυθογράφων βατιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως αὐτόθι τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς Τροίας. Ἡροδ. 2, 112. κ. ε. ξ. Εὐρ. Ἑλ. 46. Κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. α', 62. ὑπῆρχεν ὁ Πρωτεὺς βατιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὅτε οὗτοι ἐστεροῦντο ἄλλου βατιλέως. — 2) Τίτλος τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας. Ἀπολλόδ. — 3) Ἐπώνυμ. τοῦ κυνικοῦ Περεγρίνου, ὅπερ ὄρα. Λουκ.

Πρώτη, ἡ. Νῆτος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας· ταύτην Πρόδικον. Θουκ. δ', 13. — 2) Νῆτος τῆς Προποντίδος κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου· ταύτην Πρώτη. Στεφ.

Πρωτογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ὀπούντα καὶ Λάῤῥιον. Πινδ. Ὀλ. 9, 62. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Ὀξύλου ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολλόδ. α', 7, 7.

Πρωτογένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. πρωτογενής). Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ τῆς Καύνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦς καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ζήτας πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου· ὡς ἔχον ἔργον τοῦ τηχείτου τούτου ἀναφέρεται πρὸ πάντων ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰαλύσου τοῦ κτίσαντος τὴν πόλιν Ῥόδον, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐνηντχολήθη ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη, καὶ χάριν τῆς ὁποίας Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς δὲν ἠφάνισεν τὴν πόλιν Ῥόδον ὅτε ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Παυσ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 41.

Πρωτόμαχος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξεν. Ἑλλ.

Πρωτομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 249.

Πρωτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 6. ἔνθα νῦν κεῖται Ποντομέδουσα, κατὰ Heyne.

Πρωτώ, οὖς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 248.

Πτελέα, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ὅθεν Πτελεάσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πτελέας ὤν. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἐφέσου ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. Διον. Περ. 820. — 3) Τόπος κατάφυτος ὑπὸ ἀμπέλων ἐν Ἰωνίᾳ ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, ὅθεν, ὁ Πτελεατικὸς οἶνος. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 65.

Πτελεόν, τό. Πόλις τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἀποικία τῶν Θεσσαλῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Γεωγράφου τούτου δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 594. Θουκ. δ', 18. κατ' Εὐστάθ. καὶ ἡ Πτελεός. Πτελεόν, τό, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μὲ λιμένα, κειμένη μεταξὺ Ἀντρῶνος καὶ Πυράτου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 697. παρὰ Στράβ. κατ' οὐδέτ. γέν. — 3) Φρούριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν. Θουκ. ἡ, 24. Στεφ. Βυζ. — 4) Πόλις πλησίον τῆς Καρίας ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. περὶ Ἀλον. σελ. 86. — ὅθεν, Πτελεάτης, ου, (α) καὶ Πτελούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Πτελέων, οντος, ὁ. Ἐραστὴς τῆς Προκρίδος τῆς ὁποίας τὴν ἀγάπην προτοκειμένου δι' ἑνὸς χρυσοῦ στεφάνου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1.

Πτερέλαος, ὁ, Δωρ. Πτηρέλας. Τίτλος τοῦ Ταφίου βατιλέως τῆς νήσου Τάφου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδὼν ἔδωκεν μίαν χρυσῆν τρίχα διὰ τῆς ὁποίας διατηρεῖτο ἀείποτε ἀνίκητος καὶ ἀθάνατος. Ὅτε δὲ ὁ Ἀμφιτρύων πολεμῶν τοὺς Ταφίους δὲν ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον αὐτῶν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου Κομαιθὼ ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐξέκοψε τὴν τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός της, γενομένη οὕτως αἰτία τῆς νίκης τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πτερελάου· εἶχον ἔτι οὗτος ἓξ υἱοὺς οἵτινες ἐθανατώθησαν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἀμφιτρύονος. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Πτερία, ἡ, Ἰων. Πτερίη, Μητρόπολις μιᾶς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Σινώπης, καθ' Ἡροδ. 1, 76. — ὅθεν, Πτέριος, οἱ κάτοικ.

Πτολέμαρχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. 13, 59 — 2) Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. δ', 76.

Πτολεμαϊκός, ἡ, όν. Τοῦ Πτολεμαίου ἢ εἰς τὸν Πτολεμαίον ἀνήκων Στράβ.

Πτολεμαῖον, τό. Γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις κείμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Θησέως, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ. Παυσ Πλιν,

Πτολεμαῖος, ὁ. Τίτλος τοῦ Πειραίου καὶ πατρὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος ἱππάρχου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 228. — Β] Κοινὸν ὄνομα τῶν βατιλέων τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἑλληνικῆς δυναστείας, ἥτις διήρκησεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἕως τῆς παντελοῦς καταστρόφης τοῦ Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ 323 ἔτους ἕως τοῦ 30 πρὸ Χρ. — 1) Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Λάγου καὶ τῆς Ἀρτινόης ἐκ Μακεδονίας, ἢ κατά τινας υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ τῆς Ἀρτινόης, συνοδεύσας τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν κατὰ τῆς Περσίας ἐκστρατείαν ὡς σωματοφύλαξ αὐτοῦ καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπ' ὅλου τοῦ στρατεύματος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν ὅλην τῆς Αἰγύπτου, ἐσύστησε πρῶτον αὐτόθι τὸ νέον Αἰγυπτιακὸν βασίλειον, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο τοῦ λοιποῦ καὶ τὸ τῶν Πτολεμαίων, κατακτήσας ἔτι ὅλην τὴν Φοινίκην καὶ Κοίλην Συρίαν καὶ ἀναδείξας καθέδραν τῆς νέας ταύτης ἐπικρατείας του τὴν πρὸ ὀλίγου κτισθεῖσαν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἄρχισαν ἤδη νὰ εἰσάγωνται αἱ μαθήσεις καὶ ἐπιστῆμαι τῶν Ἑλλήνων καὶ ἥτις διὰ τῆς μετὰ ταῦτα ὑπεροχῆς καὶ τοῦ πλούτου της κατεστάθη μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου εἰς τὴν ὁποίαν συνέῤῥεε πανταχόθεν μέγα πλῆ-

ος ξένων. Ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀναφέρεται πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως πολλοὺς τοφοὺς ἄνδρας ὅσοι κατέφυγον εἰς τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκησεν ἀπὸ τοῦ 323 ἕως τοῦ 284 ἔτους πρὸ Χρ. Πολύβ. — 2) Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 ἔτους πρὸ Χρ. μετὰ μεγάλης εἰρήνης καὶ ἀπαστερικῆς ἠσυχίας, καὶ ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς ἐπιστήμας, τέχνας καὶ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρχε μία τῶν πρώτων δυνάμεων τῆς οἰκουμένης ἔχουσα ἰσχυροτάτους στόλους καὶ μεγάλα τῆς ξηρᾶς στρατεύματα· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἀρσινόην τὴν ὁποίαν ἠγάπα μὲ ὑπερβολήν, ἀποβαλὼν τὴν προτέραν του σύζυγον καὶ θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου· οὗτοι ἠύξησε μεγάλως τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περίφημον βιβλιοθήκην ἀγοράζων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, συστήσας καὶ μίαν ἐξαίρετον συλλογὴν ἀρχαίων εἰκόνων· μετὰ μίαν δὲ βαρεῖαν καὶ πολυχρόνιον ἀσθένειαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὸ 63 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Πτολεμαῖος ὁ τρίτος καὶ Εὐεργέτης ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Λυσιμάχου, ἄρξας ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία χαρακτηρίζεται ἐξαιρέτως διὰ τῶν πολλῶν καὶ νέων κατακτήσεων τὰς ὁποίας οὗτος ἔκαμεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τῆς μετὰ τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχίας του ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν καὶ τοῦ Ἀντιγόνου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Συνετάλεσε δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φώτων, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς περιφήμου αὐτόθι βιβλιοθήκης, προσκαλέσας τὸν γραμματικὸν Ἐρατοσθένην ὡς φύλακα αὐτῆς. — 4) Πτολεμαῖος ὁ τέταρτος, ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἤρχισε μὲ τὰς μεγαλητέρας τυραννικὰς καὶ ἀπανθρώπους κατακχρήσεις, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην φυγόντα πρότερον εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅτε ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου· μετὰ μίαν δεκαεπταετῆ βασιλείαν ἀπὸ τοῦ 220 ἕως τοῦ 203 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 37 χρόνων· ὠνομάσθη δὲ φιλοπάτωρ περιφρονητικῶς, φονεύσας ὡς λέγεται ὑπό τινων καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα. — 5) Πτολεμαῖος ὁ πέμπτος ὁ καὶ Ἐπιφανὴς ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ τῆς Ἀρσινόης, ὅστις ἀνῆλικος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανεν ἐπιτροπεύθη διὰ συνεργείας τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀριστομένους, ἕως οὗ ψήφισε εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας· ἀλλ' ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξεν οὐχ ἧττον τυραννικὴ ἀπὸ ἐκείνην τοῦ πατρός του, ὥστε οἱ Ἀλεξανδρινοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομείωσι τοῦ λοιποῦ τὰς ἀπανθρώπους πράξεις του ἐπανεστάτησαν κατ' αὐτοῦ ἕως οὗ ἐβίασαν αὐτὸν νὰ βάλῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κοινῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων τὸν Πολυκράτην ἄνδρα μὲ βαθεῖαν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἔμπειρον πολεμικόν. Ἐξ ἄλλου εἰς παντὸς εἴδους ἀτοπείας ἀπέβαινεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 28 χρόνων βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 204 ἕως τοῦ 181 ἔτους πρὸ Χρ. καὶ ἀφήσας δύω ἀνηλίκους παῖδας τὸν Πτολεμαῖον Φιλομήτορα καὶ τὸν Φύσκωνα. — 6) Πτολεμαῖος ὁ ἕκτος, Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων ἐπικαλούμενος, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, ὅστις ἔτι ἀνήλικος ὢν ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλεοπάτρας, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας τριάκοντα ἓξ χρόνους, καθ' οὓς ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τῶν Ἀντιόχου ὅστις εἶχε κυριεύσει ὅλην τὴν Αἴγυπτον ἐκτὸς τῆς Ἀλεξανδρείας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ὡς μία τῶν φιλανθρωποτέρων καὶ εὐτυχεστέρων μεταξὺ τῶν λοιπῶν προκατόχων του Πτολεμαίων. Βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 145 ἔτους πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 31. — 7) Πτολεμαῖος ὁ ὄγδοος, Φύσκων καὶ Εὐεργέτης ἐπικληθείς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προτέως, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 145 ἕως τοῦ 117 ἔτους πρὸ Χρ. χρηματίσας πρότερον βασιλεὺς τῆς Κυρήνης ὅτε ἔζη ἔτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· διὰ τὴν τυραννικὴν αὐτοῦ καὶ ἀπανθρωπον κυβέρνησιν διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐκ τοῦ θρόνου ἔφυγεν εἰς τὴν Κύπρον ὅπου ἐφόνευσε τὸν υἱὸν του παῖδα Μεμφίτην· ἐντεῦθεν μετέβη μ' ἓν στράτευμα μισθωτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπολέμησε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Κλεοπάτραν καὶ χήραν τοῦ Πτολεμαίου Φιλομήτορος καὶ ἐπανέκτησεν αὖθις τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου διαμείνας βασιλεὺς μέχρι τέλους, ἀποθανὼν τὸ 67 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 8) Πτολεμαῖος ὁ ἔγγονος καὶ Λάθυρος ἐπικληθείς, υἱὸς τοῦ Φυσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον 11 ὁλοκλήρους χρόνους· ἀφ' οὗ δὲ αὐτὴ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου τὸν ὁποῖον εἶχεν παραλάβει μετὰ ταῦτα μέτοχον τῆς βασιλείας διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Πτολεμαῖον, οὗτος διεμεινε μόνος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἄρξας 36 ἔτη. — 9) Πτολεμαῖος ὁ Ἀλέξανδρος καλούμενος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 9. — 10) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ δεύτερος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 10. — 11) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος· ὁρα Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 11. — 12) Πτολεμαῖος ὁ Αὐλητὴς καὶ Διόνυσος ἐπικαλούμενος, ὡς μέγας φίλος τῶν Διονυσιακῶν Ὀργίων, υἱὸς νόθος τοῦ Πτολεμαίου Λαθύρου, ἀνέβας εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου τὸ 59 ἔτος πρὸ Χρ. διὰ συνεργείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου τοῦ ὁποίου τὴν φιλίαν ἠγόρασεν μὲ 6000 τάλαντα. Οὗτος ἐδυνάστευσε τοσοῦτον βαρέως τοὺς λαοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας, ὥστε μετὰ μίαν συμβᾶσαν ἐπανάστασιν διωχθεὶς ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπ' ὅπου αὖθις διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸν θρόνον του φονεύσας ἀνηλεῶς τοὺς αἰτίους τῆς κατ' αὐτοῦ στάσεως καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Βερενίκην τὴν ὁποίαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἶχον ἀναγορεύσει βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὴν καθαίρεσίν του· μετὰ μίαν, τετραετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀφήσας δύω υἱοὺς καὶ δύω θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Ἀρσινόην. — Γ] Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνός. Πρεσβύτερος υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Εὐρυδίκης θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ὅστις διὰ σκευωρίας τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Βερενίκης στερηθεὶς τοῦ διαιώματος τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου ὡς πρωτότοκος, ἔφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θρᾴκης Λυσίμαχον, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως· ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος φονεύσας τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ, ἐκυρίευσε τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ὅπου ἐβασίλευσεν ἕνα μόνον χρόνον θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τῶν Γαλλων, οἵτινες εἰσέβαλον τότε μὲ μεγάλας δυνάμεις εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πολύβ.

Πτολεμαῖος, Κλαύδιος, ὁ. Περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διατρίψας πολλῶν χρόνων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου ἔκαμε τὰς πλείστας αὐτοῦ καὶ ἀξιολόγους ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, συγγράψας διαφόρα βιβλία γεωγραφίας, ἀστρονομίας, μαθηματικῆς, χρονολογίας βασιλέων καὶ ἄλλα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 270. — 2) Τὸς τοῦ Ἀγησάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας μίαν ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῆς ὁποίας τὸ τρίτον βιβλίον ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ, ιγ'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 295. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀναφερόμενος παρὰ Πορφ. καὶ Σεξτ. Ἐμπειρ. — 4) Ἀλεξανδρεύς, ἐπικληθεὶς Πτολεμαίων, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ περίφημος Γραμματικός, συγγράψας τρία βιβλία Ὁμηρικῶν ὑποθεσμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 320. VI, σελ. 378. — 5) Ὁ Ἐπιθέτης ἐποιομαθὴς, μαθητὴς τοῦ Ἑλλανίκου, Γραμματικός, κατὰ Σουϊδ. συγγράψας περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πλήκτρων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 388. — 6) Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλείου ἐξ Ἀσκάλωνος, συγγράψας Ὁμηρικὴν προσῳδίαν καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 157. 7) Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Χῆνος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ καὶ συγγράψας περὶ τῆς εἰς πολυμαθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά, ὁμωθέντα. Κατα Σουϊδ. συνέγραψεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος καὶ ἓν ἱστορικὸν δρᾶμα Σφιγξ ἐπιγραφόμενον ἔτι ἓν ποίημα Ἀνθόμηρον διηρημένον εἰς 24 βιβλία. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 377. — 8) Ὁ ἐπικαλούμενος Μαραθών, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἐκ Ναυκράτεως, Σοφιστής. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, 296.

Πτολεμαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιθ. Τοῦ Πτολεμαίου ἢ εἰς τὸν Πτολεμαῖον ἀνήκουσα· ἡ Πτολεμαὶς φυλή. Μία τῶν μετὰ ταῦτα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Καλλιμ. Ἐπ. 11. Στεφ. Βυζ. — 2) Οὐσ. Κυρ. Ὀνομ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραθαλαττίως, πρότερον Ἄκη καλουμένη, αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ταυτὸν Ἄκρη. Στράβ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, συνεχομένη μετὰ τοῦ παρ' αὐτῇ λιμένος τῆς Βάρκης· ταυτὸν Τολομάτα. Πτολμ. — 4) Πόλις τῆς Μεταίας Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ἀρτινοητικοῦ νομοῦ κειμένη μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, ταυτὸν Ἑλ. Ἀσχούμ. Πτολ. — 5) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ μεγίστην τῶν ἐν Θηβαΐδι πόλεων καὶ οὐκ ἐλάττων Μέμφεως, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἔτι, ἡ Πτολεμαϊκὴ πόλις. Στράβ. ιζ'. Πτολ. δ', 5. ταυτὸν Μενσιχ. — ὅθεν, Πτολεμαΐτης, ου (ῐ), ὁ κάτοικ.

Πτολιπόρθης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφήν του. Ἡσιοδ. ἡ, 12. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ναυσικάης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Δικτ.

Πτυχία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκύρας, ταυτὸν Scoglio di Vido. Θουκ. δ', 46.

Πτῶον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον μεταξὺ τῆς Κωπαΐδος λίμνης καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος μ' ἓν μαντεῖον αὐτοῦ. Ἡροδ. 8, 135. Στράβ.

Πτῶος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολδρ. α', 9, 2. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρους Πτῴου ἔνθα εὐρίσκετο ὁ ναὸς καὶ ἐν μαντεῖον αὐτοῦ. Παυσ. 9', 23. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐίππης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ὄρος Πτῷον.

Πυανεψία, τά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη ἐτησίως περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Κρήτης, καθ' ἣν ἡμέραν ψήνοντες ὅσπρια εἰς μίαν χύτραν ἔτρωγον αὐτὰ κοινῶς, ὡς εἶχον πράξει οἱ μετὰ τοῦ Θησέως διασωθέντες παῖδες τῶν Ἀθηναίων ὅτε ἐπιστρέφαντες εἰς τὰς Ἀθήνας ἔψησαν κοινῶς τὰ ἐναπομείναντα πάντα ἤτοι ὅσπρια καὶ ἔφαγον αὐτὰ μετὰ κοινῆς ἀγαλλιάσεως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἑορτῆς ὠνομάσθη καὶ ὁ μὴν Πυανεψιὼν καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Πυανέψια ταῦτα. Πλουτρ. Θησ.

Πύγελα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῆς Ἐφέσου μεταξὺ Λιμένος. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2.

Πυγμαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικούν μεσημβρινῶς τῶν Αἰθιόπων, μικροῦ ἀναστήματος, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐπολέμει ἀεὶ κατὰ τῶν Γερανίων, ὅτε οὗτοι ἐφέροντο ἀπὸ τῆς Θρᾴκης εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 6. Στράβ. ὁ Ἀριστοτ. ζωολ. η', 3. ἀναφέρει τοὺς Πυγμαίους τούτους κατοικοῦντας εἰς σπήλαια καὶ ἔχοντας μικρὸν ἀνάστημα.

Πυγμαλίων, ωνος ὁ (-υυ-). Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μυβάρμης γυναικὸς τοῦ Κινύρα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐρασθεὶς ποτὲ ἑνὸς ὡραίου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης ἔλαβεν αὐτὸ ὡς γυναῖκα εἰς τὴν κοίτην του. Ἀπολδρ. γ', 14, 3. — 2) Τίος τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, βασιλεὺς τῆς Τύρου. Οὐίργ.

Πύδιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου. Θουκ. η', 106. ἔνθα νῦν κατὰ Poppo κεῖται Μείδιος, ὁ, κατὰ τὴν παρὰ Στραβ. Ἐρμ. τοῦ Ῥοδίου.

Πύδνα, ἡ, πρότερον Κιτρον καλουμένη. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Περσεὺς τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων· ταύτην Πατερίνη. Θουκ. α', 61. ἔνθα Πυδναῖοι, οἱ κάτοικ. Δημ.

Πυθάγγελος, ὁ. Τραγικὸς τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρ. 87. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Βοιωτῶν, παρὰ Θουκ. β', 2.

Πυθαγόρας, ου, ὁ, Ἰων. Πυθαγόρης. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Πυθαγορικῆς Σχολῆς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλειστόρων ἀξιοπίστων παλαιῶν συγγραφέων, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ περὶ τὴν 49 Ὄλυμπ. τοῦ ὁποίου διάταλος ἀναφέρεται ὑπὸ πολλῶν ὁ Φερεκύδης. Πρωίμως ἤδη ἀποδημήσας ὁ Πυθαγόρας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἔνθα λέγεται ὅτι διὰ συνεργείας τοῦ τότε βασιλεύοντος Ἀμάσιδος ἠδυνήθη νὰ μυηθῇ τὰ μυστήρια καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου, διατρίψας αὐτόθι 22 ὁλόκληρα ἔτη, μετέβη καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Βραχμᾶνας ἢ Γυμνοσοφιστάς· καὶ τελευταῖον εἰς ἡλικίαν τεσσαρακοντα ἐτῶν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα Σάμον τυραννουμένην τότε ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, ἔλθεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν ὅπου ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πόλιν Κρότωνα μετὰ πολλῆς φήμης ἐπαγγελλόμενος τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του εἰς τοὺς κατοικους αὐτόθι τόπους καὶ εἰς τὰς δημοσίους συνελεύσεις τῶν βουλευτῶν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐπαίνων ὅλων οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκροῶντο· ὅσα δὲ ἀνεφέροντο ὑπό τινων συγγραφέων περὶ τῆς θεοποιήσεως τοῦ ἀρχαίου τούτου φιλοσόφου φαίνονται μᾶλλον ἐπίπλαστα καὶ μυθώδη. Πρῶτος ὁ Πυθαγόρας ὑπῆρξεν μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ὅστις μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν μόνον διὰ λόγου θεωρίαν τῶν ὄντων, εἰσήγαγε τὰς πρώτας ἀρχὰς μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας διὰ σταθερῶν κανόνων τῶν ἀμοιβαίων χρεῶν καὶ τῆς ἠθικῆς, προσδιορισθέντων οὕτω τὸν κλῆθη προσδιορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ τέλος τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, δι' ὃ καὶ συνετέλεστε μεγάλως διὰ τῆς διδασκαλίας του εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ μέλλουσαν εὐδαιμονίαν πολλῶν πολεων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος αἵτινες· ἄχρι τοῦδε κατεθλίβοντο ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς τυραννίας, τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας, συσταθεῖσαι ἰδίας ἑταιρείας πολλῶν πιστῶν ὀπαδῶν τῶν ἀξιωμάτων τον καὶ στηρίζων αὐτὰς διὰ τῶν σοφῶν καὶ ἐμφρόνων μέσων μιᾶς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς. Ὁ δεσμὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ περίφημος ἐκεῖνος καὶ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πυθαγόρειος δεσμὸς ἢ Πυθαγόρειαι αἱρεσις, καλούμενος. Εἰς τὴν ἐν Κροτωνίοις διατριβὴν τον ἔλαβεν ὁ Πυθαγόρας εἰς γυναῖκα τὴν Θεανώ, ἥτις συγχρόνως ὑπῆρξε καὶ μαθήτρια αὐτοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήσε διάφορα τέκνα ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγὴς καὶ ὁ Μνήσαρχος. Διάφορα καὶ πολυειδῆ συγγράμματα τοῦ Πυθαγόρου ἀναφέροντο ὑπὸ πολλῶν ἀξιοπίστων συγγραφέων, τὰ ὁποῖα ἡμῶν πρωίμως ἤδη ἠφανίσθησαν· ἀσώθησαν δὲ μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ λεγόμενα χρυσᾶ ἔπη, τὰ ἱερὰ ἀποφθέγματα καὶ τινες ἐπιστολαί. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι. σελ. 750. — 2) Ἐπίσημος ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἐν ἄγαλμα τοῦ Παγκρατιαστοῦ εἰς τοὺς Δελφούς. Παυσ. — 3) Ἕτερος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὧν πρότερον ζωγράφος, ἀναφερόμενος παρὰ Πλινίῳ. — 4) Εἷς τῶν ἐπισήμων Μιλησίων παρ' Ἡροδ.

Πυθαγόριος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πυθαγόρου ἢ εἰς τὸν Πυθαγόραν ἀνήκων· ἡ Πυθαγόρειος φιλοσοφία, Στραβ. καὶ Οὐιτρουβ. ὁ ὀπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς αἱρέσεως. Ἀριστοτ.

Πυθαγορικός, ή, όν. Τοῦ Πυθαγόρου ἢ ἐκ τοῦ Πυθαγόρου ὤν. Λευκ. καὶ Οὐιτρουβ.

Πυθαγορίστας, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Πυθαγορίστης, ταὐτ. τῷ Πυθαγορικός. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 75.

Πυθέας, ου, ὁ, Ἰων. Πυθέης, ἐω. Παγκριτιαστὴς τις νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ἐν Νεμ. 5. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ἐπῳδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Πλουταρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 5ιι. — 3) Περίφημος Γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Μασσαλίας πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ὁ ἐφαρμόσας πρῶτος ἀστρονομικὰς γνώσεις εἰς γεωγραφικὰς περιγραφὰς, συγγράψας ἔνα περίπλουν ἢ περίοδον τῆς γῆς καὶ ἐπιχειρισθεὶς μεγάλας καὶ ἐκτεταμένας περιηγήσεις εἰς τὴν Βορειοδυτικὴν θάλασσαν τῆς Εὐρώπης περιπλεύσας μέγα μέρος τῆς νήσου Βρεττανίας, καταστήσας καὶ ἕως τῆς νήσου Θουλῆς. Στραβ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πύθερμος, ὁ (ῠ). Φοκαεύς τις ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν ἐναντίον τοῦ μεγάλου Κύρου. Ἡρόδ. 1, 152.

Πυθεύς, έως, ὁ, = Πύθιος, Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. ε', 53. ἔνθα κατὰ Valkenaer Πυθεῖσι ἐν τῇ τοῦ Popp ἐκδ. κεῖται· παρβλ. Παυσ. β', 35.

Πυθέων, ῶνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ζ', 104.

Πύθης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ἰσχοτέου, εἷς τῶν ἀνδρείων Λιγυστῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ· Ἡροδ. ζ, 78. — 2) Πατὴρ τοῦ Νυμφοδώρου ἐξ Ἀβδήρων· Ἡροδ. ζ, 137. Θουκ. β', 29. ὁρθότρ. μέντοι Πυθέης, έω. — 3) = Πύθιος, ἀριθμ. 3.

Πυθία, ἡ, προσυπακμ. Ἱέρεια. Ἡ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱέρεια ἐν Δελφοῖς, ἐκφωνοῦσα τοὺς χρησμοὺς ἐντῷ ναῷ τοῦ θεοῦ τούτου. Ἡροδ.

Πύθια, τά (υ) προσυπακμ. ἱερά. Οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Ἑλλάδι, πανηγυριζόμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν πλησίον τῶν Δελφῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου πεδίου, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐπώστησεν ἀνέκαθεν ὁ Ἀμφικτύων υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ὕστερον δὲ ἀνανεωθησαν αὖθις ὑπὸ τῆς Ἀμφικτυονικῆς Συνόδου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Ἀγαμέμνων καὶ κατ' ἄλλους ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ὁ καὶ ἐφάλλετο ἀείποτε εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας εἰς ἐπινίκειος ὕμνος τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ Πυθικὸς νόμος καλούμενος. Ἐτελοῦντο δὲ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην πανήγυριν διάφοροι ἀγῶνες τοῦ σώματος ὡς καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, οἱ δὲ νικηταὶ ἐβραβεύοντο μὲ στέφανον δάφνης. Διετέλουν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἕως τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος. Πινδρ. Ποτν. Ἀρχ. τομ. α'.

Πυθιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Πυθίου ἢ εἰς τὰ Πύθια ἀνήκουσα, ἰδιαιτρ. θυλκ. τύπ. τοῦ Πυθίου· ἡ Πυθιὰς νίκη· Πλατ. Νομ. καὶ Οὐιτρουβ. προσυπακμ. ἑορτὴ, = ἡ Πυθία, Αἰθλ. — 2) Οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς. — 3) προσυπακμ. ὁδὸς, ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη φέρουσα ὁδός, ὅπου οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν ἔπεμπον μίαν ἱερὰν θεωρίαν ἐξ εὐγενῶν παίδων ἀνὰ πᾶν ἔνιαυτὸν ἕτος πρὸς τὸν αὐτόθι βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 1. — 4) Χρονολογικὸν διάστημα περιλαμβάνον τέσσαρας ἐνιαυτοὺς ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπιάδος, ὅτε ἡ τῶν Ἀμφικτυόνων σύνοδος ἀνανεωσε τοὺς ἀγῶνας οἵτινες ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος πλησίον τῶν Δελφῶν. Ποτν. Ἀρχ. τέμ. γ'. — 5) Ὄνομ. κυρ. ἑταίρας, παρὰ Σιμων. Ἐπιγρ. Λευκ.

Πυθικός, ή, όν, = Πύθιος, τὸ Πυθικὸν μαντεῖον, τὸ ἐν Δελφοῖς περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 31.

Πύθιος, τό (-υυ) Κυρ. Οὐσιαστ. τοῦ Πύθιος, προσυπακμ. ἱερόν, ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. β', 15. καὶ Κυρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Θετταλίας. Πλουτ.

Πυθιονίκη, ἡ (-υυ--). Ἡ εἰς τὰ Πύθια νικήσασα· καὶ Ὄνομ. Κυρ. Περίβοητος ἑταίρα ἐν Ἑλλάδι, ἐρασμία τοῦ πλουσίου Ἀρπάλου, ὅστις πρεσκαλέσας αὐτὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἐτίμησε μὲ τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσης γενήσας μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἤγειρεν οὗτος πρὸς τιμὴν της ἐν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον εἰς τὴν πόλιν Βαβυλῶνα καὶ ἕτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον ὁ Παυσανίας ἀναφέρει ὡς ἓν τῶν ἀξιοθεάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μνημείων. Ἀθην. ιγ', σελ. 5ιιζ.

Πύθιος, ία, ον. Τῆς Πυθοῦς ἢ εἰς τὴν Πυθὼ ἀνήκων, ταὐτ. τῷ Δελφικός, ἔνθα Πυθὼ πολλάκις Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου εἰς

τοὺς Δελφούς, ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ καὶ ὅπου οὗτος ἐφύλαττε τὸν Δράκοντα Πύθωνα· πρῶτον παρ' Ὁμηρ. ἀπαντῶμεν, Ὕμν. Ἀπολ. 373. ὁ Πύθιος ἄναξ, Αἰτχ. Ἀγαμ. 821. καὶ ἁπλ. ὁ Πύθιος, Πλατ. ἀφ' οὗ καὶ, ἡ Πυθία καὶ τὰ Πύθια ἅπερ ὄρα — 2) πληθ. οἱ Πύθιοι, οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ πεμπόμενοι θεωροὶ εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἢ εἰς ἄλλα μαντεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὁπόταν ἐπρόκειτο νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτὰ περὶ τινος σπουδαίου ἀντικειμένου τῇ πολιτείᾳ των, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς συνίστατο ἐκ τεττάρων ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ἕκαστος τῶν ἐν Σπάρτῃ βατιλέων εἶχεν ἀνὰ δύο περὶ αὐτὸν εἰ τινες συνήθουν αὐτοὺς πάντοτε εἰς τὰς ἐκστρατείας καὶ κατ' οἶκον, διὸ καὶ σύσκηνοι ἐλέγοντο. Ἡροδτ. ἡ, 57. Ξενοφ. — 3) Ὄνομ. Ῥωμ. Λωδὸς ἐπώνυμος, περίφημος διὰ τὸν μέγαν πλοῦτόν του, υἱὸς τοῦ Ἄτιου, ὅστις ὑπεδέχθη ἐν Κελαιναῖς τὸν βατιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν στρατιὰν ὅτε ἤρχετο κατὰ τῆς Ἑλλάδος προσφέρων αὐτῷ ὡς συνεισφορὰν διὰ τὴν ἐκστρατείαν του μίαν ποσότητα 2000 ταλάντων ἀργυρίου. Ἡροδτ. 7, 27. ὁ Πύθης, παρὰ Πλουτ. (—υυ, ἐσπ' ὅτε δὲ εὑρηται ἡ μετοχὴ συλλαβὴ καὶ μακρὰ παρ' Ὁμ. Ὕμν. αὐτοῦ.)

Πυθογένης, ους, ὁ (ἐπιθετ. πυθογενής). Σικελός, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου βατιλέως τῆς Ζαγκλης. Ἡροδτ 6. 23.

Πυθόδημος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ τρίτον ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. τὸν ὁποῖον ὁ Διοδ. Σικ. ις, 91. Πυθόδωρον καλεῖ. Ἀρριαν. Ἀν. α', 1.

Πυθοδωρίς, ίδος, ἡ· Κυρ. Ὀνομ. γυναικός, παρὰ Στράβ.

Πυθόδωρος, ὁ Τίτος τοῦ Ἰσολόχου, εἷς τῶν ἐπιφανῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐκλεχθεὶς πολλάκις Ἄρχων καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Θουκ. γ, 115. Πλατ. Ἀλκ.

Πυθόθεν, Ἐπιρμ. ἐκ τῆς Πυθοῦς ἢ ἐκ τῶν Δελφῶν. Πινδ. Ἰσθμ 1, 91. Ἔκδ. Heyne. Πυθῶθεν, ἐν τῇ τοῦ Boekh. Ἔκδ.

Πυθοῖ, ποιητ. Πυθοῖ. Ἐν τῇ Πυθοῖ, ἢ ἐν Δελφοῖς. Πινδ καὶ Αἰλ. ἔτι δὲ Δοτκ. τοῦ Πυθώ.

Πυθοῖδε, Ἐπιρμ. = Πυθόθε, Ἡσ. Ἀ 480. ἔνθα ὁ Dindorf Πυθῶδε ἔγραψε μὴ εὑρὼν ἄλλο παράδειγμ. τῆς προτέρας γραφ.

Πυθοκλείδης, ου, ὁ, Σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν· Πλατ. Πρωτ. σελ. 316.

Πυθοκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαίδρου ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 244. — 2) Τίτος τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, χρηματίσας πρότερον φίλος τοῦ Δημοσθένους, ὕστερον δὲ ἐνωθεὶς μὲ τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Δημ. Στεφ.

Πυθοκράντος, Πυθοκτόνος, Πυθόληπτος, Πυθόμαντις, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὄρα ἐν Λεξ.

Πυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἄλλως Νύσα καλουμένη. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κατὰ Στεφ. Βυζ. τῆς Μυσίας. Πλουτ. Θησ. — ὖθεν Πυθοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλούτ.

Πυθόχρηστος, ὁ, ἴδε ἐν Λεξ.

Πυθώ, οῦς, ἡ, Δοτκ. Πυθοῖ, Αἰτκ. Πυθοῖ καὶ Πυθῶν, ῶνος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ περὶ τὸν Παρνασσὸν χώρα ἐν Φωκίδι, ὅπου ἔκειτο ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, ὄρα Δελφοί· παρ' Ὁμηρ. δὲ καὶ Ἡσιοδ. οὐχ εὑρηται τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ πόλεως ἐννοούμενον· ἡ ὀνομασττ. ἀπαντᾶται παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 372. Ἡροδτ. 1, 54. ὁ Δοτκ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. I, 405. καὶ Πλατ. ἡ δὲ Αἰτκ. παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. ὁ Ἡροδτ. αὐτόθ. διακρίνει τὴν Πυθὼ ἀπὸ τοῦ Δελφοί, διὰ μὲν τοῦ Πυθὼ, ἐνῶπιον τὸν τόπον ἔνθα εὑρίσκετο τὸ Μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, διὰ δὲ τοῦ Δελφοί τοὺς κατοικοῦντες τῆς περὶ τὸ μαντεῖον πόλεως. (Ἡ ἀρχαιοτάτη παραγωγὴ τῆς λέξεως εὑρηται παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 371 ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι σημαινούσης, ὅτε ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δράκων ἔσαπη αὐτόθι· παρ' ἄλλοις δὲ ἀπὸ τοῦ δράκοντος Πύθωνος ἢ ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, ἐρωτᾶν τὸ μαντεῖον, ἔνθα ὁμοῦ ἡ ἀριστικὴ συλλαβ. εὑρηται βραχεῖ. παρβλ. Ἡσυχ αὐτοῦ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 44.)

Πυθώδε, Ἐπιρμ. εἰς τὴν Πυθώ. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 581. πρβλ μὴν τοι Πυθῶδε, Ἡσ. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 209.

Πυθῶθεν, Ἐπιρμ. ἐκ τῆς Πυθοῦς. Παῤῥ.

Πύθων, ωνος, ὁ (υ). Ὁ φοβερὸς Δράκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἀφιερώσατο περὶ τὸ ὄρος Παρνασσὸν ἐν Φωκίδι, ζῶντα αὐτόθι ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου τοῦ ὄρους τούτου καὶ φυλάττοντα τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τῆς Θεμιδος, ὅπου μετὰ ταῦτα ἐστατίσθη τὸ τῶν Δελφῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ἦτ̓ ἄρχε δὲ ὁ Δράκων οὗτος, ὡς πλάττεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων, τέκνον τῆς Γῆς γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἀναπολειφθέντος ὕδατος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πρότερ ὧν μεγάλην φόβην εἰς τοὺς κατοίκους καὶ λοιπὰ ζῶα τῆς χώρας τῶν Δελφῶν, ἄλλως καὶ Δελφίνης ὁ αὐτὸς καλούμενος. Ἀπολδρ α', 4, 1. ἔνθ ὁ Heyne καὶ Πυθὼ ἀναγιωσκει ἐκ Κλλιμ. ὕμν. εἰ Ἀπολ. 1100. Κατὰ Στράβ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύθων ὑπελάμβανον οἱ ἐξηγηταὶ τὸν φυλάττοντα τὴν χώραν Πυθὼ πρὶν τοῦτες ἔτι καὶ τὸ Δράκοντ. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐκ Βυζαντίου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπέμφθη πρεσβὺς εἰς τοὺς Ἀθήνας. Δημ. Στεφ Δουκ. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ σωματοφύλαξ αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβε εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μηδίας, πολεμήσας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ διαταγὴν τοῦ Περδίκκα μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βατιλέως ἕως τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιπάτρου, περὶ τὰ τέλη δὲ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ συλληφθεὶς ἐξ ἀπάγης ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 48.

Πυθώ, ώνος, ἡ. Ἀρχαῖος τύπ. ἀντὶ Πυθὼ Ὁμ. Ἰλ. Β, 519. ἔτι καὶ παρὰ Πινδ. Σοφοκλ. καὶ Ἀριστφ. ἀπαντᾷ.

Πυθωϊκός, ἡ, όν. Τῆς Πυθοῦς ἢ εἰς τὴν Πυθώ ἀνήκων.

Πυθώναξ, κτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Ζελείας τῆς μικρᾶς Ἀσίας Δημ. Φιλιπ. γ'.

Πυθωνύθεν, Ἐπιρμ. = Πυθόθεν. Πινδ.

Πύλαγόρας, Πυλαγορέω καὶ Πυλάγορος, ὄρα ἐν Λεξ.

Πυλάδης, ου, ὁ (υυ—) Δωρικ. Πυλάδας. Τίος τοῦ Στροφίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀστυόχης, στενὸς φίλος τοῦ Ὀρέστου, ὅστις οὗτος ἀνέτρεφεν πλησίον τοῦ πατρός του ἐν Φωκίδι μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου· ὅτε δὲ ὁ Ὀρέστης συλληφθεὶς ἐν Ταυρίδι ὑπὸ τοῦ αὐτόθι βατιλέως Θόαντος ἔμελλε νὰ σφαγῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ Πυλάδης ἐπρόσφερεν ἑαυτὸν ἑκουσίως εἰς θάνατον ἀντὶ τοῦ φίλου του· μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ὅπου ὁ Ὀρέστης ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἐνυμφεύθη ὁ Πυλάδης τὴν Ἠλέκτραν ἀδελφὴν τοῦ Ὀρέστου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στροφιον. Πινδ. Πυθ. 11, 13. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 764. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατὰ Ἀφ. — 3) Περίφημός τις ὑποκριτὴς δραμάτων ἐκ Κιλικίας, ὁ ἐπινοήσας ὡς λέγεται τὴν Παντομιμικὴν τέχνην, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου εἰ, τὴν νῆσον Ῥόδον. Ἀνθολ.

Πύλαι, αἱ (υ—) Κυρ. στενὴ διάβατις μεταξὺ ἀπότομων ὀρέων· καὶ 1) ἀντὶ Θερμοπύλαι, στενὴ διάβατις φέρουσα ἐκ τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· ὄρα Θερμοπύλαι· Ἡροδτ. 7, 201. — 2) = αἱ Βαβυλώνιαι Πύλαι, Ἡ διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας διάβατις, φέρουσα ἐκ τῆς Μεσοποταμίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν χώραν, ἔχουσα 20 ποδῶν πλάτος, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Βώμη Κυναξα. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 5, 5. κατὰ Rennel ὑπεισέρχεται ἡ διὰ τῶν αὐτόθι ὀρέων διέξοδος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· ἡ δὲ Λαρίσσης παραδέχεται μίαν πόλιν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ κατὰ d'Anville ὑπῆρχε τὸ νῦν στενὸν τῆς Νεζέργας. — 3) Πύλαι τῆς Κιλικίας. Περίφημον στενὸν φέρον ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς τὴν Κιλικίαν διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου μεταξὺ τοῦ Λάμου καὶ Κύδνου ποταμοῦ, ἐκτεινόμενον κατὰ μῆκος ἐπὶ πέντε μιλια γεωγραφικά. Ἀρριαν. Ἀνάβ. β', 4. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. α, 2, 23. — 4) Πύλαι τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας, Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. α', 4, 4. ἄλλως καὶ Σύριαι πύλαι καλούμεναι, Ξενοφ. αὐτόθ. 5. 5. Ἕτερον στενὸν τῆς Κιλικίας φέρον ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας εἰς τὴν Συρίαν, ἦταν δὲ δύο αἱ σταθμαὶ αὗται διαβάσεις ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἡ μὲν μία, ἧτις καὶ Ἰδικὸς Σύριαι πύλαι ἐκαλεῖτο, ἐκτείνετο περιθαλασσίως μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, περιεχομένη ὑπὸ δύο τειχῶν τὰ ὁποῖα ἐψκοδόμησαν τοῦ ὄρους τούτου καὶ διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἔῤῥεεν ὁ Κίρτος ποταμός· τὴν στενὴν ταύτην διάβασιν διῆλθεν ὁ Κῦρος μετὰ τοῦ στρατεύματος του ὅτε ἐξεστράτευεν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ Ξενοφ. ἐν Κυρ. Ἀνάβ. αὐτόθ. παρ' Ἀρριαν Ἀνάβ. Ἀλ. β', 8, 1. αἱ ὁρίζουσαι τὴν Κιλικίαν τε καὶ Ἀσσυρίων χώραν· ἡ δὲ ἄλλη ἧτις καὶ Ἀμανικαὶ πύλαι ἐκαλεῖτο, ἔκειτο βορειοανατολικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, φέρουσα διὰ τοῦ ὄρους Ἀμάνου ἀπὸ τῆς Κιλικίας εἰς τὴν ἀριστερὰν Συρίαν ἐπὶ τοῦ πεδίου ἐνθ ἔῤῥεεν ὁ Πίναρος ποταμὸς καὶ διὰ τῆς ὁποίας διέβη ὁ Δαρεῖος μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τοὺς Ἰσσοὺς ὅτε ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· περὶ τὸ στενὸν τοῦτο διατριβὲν ἀρκετὰ πολλοὶ λῃσταὶ καὶ κακοῦργοι, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν διάβασιν αὐτοῦ ἀσφαλεστέραν ἐπειδύνων. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Ἀλ. β', 7, 1. — 5) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, ὄρα Κάσπιος 2 ρίζ. 2.

Πυλαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων ἥτις ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἐν καιρῷ φθινοπώρου εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, Ἡροδτ. 7, 213. ὄρα καὶ ἐν Λεξ.

Πυλαϊκός, ἡ, όν. Τῆς Πυλαίας ἢ ἐκ τῆς Πυλαίας οὖν, ὁ εἷς τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνήκων, ἡ Πυλαϊκὴ πατηγυρις, = Πυλαία. Στράβ.

Πυλαιμάχος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐφόρου τῶν πυλῶν. Ἀριστφ. Ἱππ. 1172.

Πυλαιμένης, ους, ὁ, Βατιλεὺς τῶν Παφλα-

γόνων ἐν Ἀσίᾳ, ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μενελάου· Ὁμ. Ἰλ. Β, 831. Ε, 576.

Πύλαιος, αίος, ιον· Ἐπιθτκ. Τῶν Πυλῶν ἢ ἐκ τῶν Πυλῶν ὤν. — 2) Κυρ. Ὀνομ. Τίὸς τοῦ Λήθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 842.

Πυλαΐτης, ἐος, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἀγαλμάτων ἢ εἰκόνων αὐτῆς ἅσαι εὑρίσκειτο ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν διαφόρων πόλεων. Τζετζ. εἰς Λυκτρ. 356.

Πυλάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἴλμονα. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Πυλάρτης, ου, ὁ (πύλαι, ἄρω) Ἐπιθτ. τοῦ Πλούτωνος θεοῦ τοῦ Ἅιδου, ὅτι ἐν Λεχ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 696.

Πύλας, ου, καὶ α, ὁ. Τίὸς τοῦ Κτησίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τοῦ Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν Θυγατέρα Πελία ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πανδίων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Φονεύσας δὲ τὸν Βίαντα ἀδελφὸν τοῦ πατρός του ἀφῆκε τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων εἰς τὸν Πανδίονα καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ μετὰ μέρους ἀποικίαν κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Πύλον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5. καὶ Πύλος κατὰ Παυσ. α', 5, 3.

Πυλάων, ωνος, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Πυλαΐων, ωνος, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Πύλαων, ωνος, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Πυλαΐ

ταγελώμενος ὑπό τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἱππ. 901.

Πυρρίας, ου, ὁ· Ὁμομ. κύρ. δούλων, συχνάκ. ἀπαντώμενον. Ἀριστοφ. Βατρ. 730. Λουκ. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ', 531.

Πύρριχος, ὁ (–υυ). Σιδωνιάτης αὐλητὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. Ἀθην. — 2) Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. ζ', 39. — 3) Πύρριχος, ἡ. Πολίχνη τῆς Λεσβωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς ἄκρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. Παυσ. γ', 25.

Πύρρος, ὁ (Ἐπιστ. πυρρός). Τίος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἄλλως Νεοπτόλεμος καλούμενος, ὕστερ ὀρθ. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας θυγατρὸς τοῦ Μύρμωνος, καταγόμενος κατρόθεν ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τῶν ἐπιφανῶν καὶ ἐνδόξων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναβὰς διὰ βοηθείας τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἠπείρου, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν Ἠπειρωτῶν τὸν πέμπτον χρόνον τῆς βασιλείας του, ὅτε βιασθεὶς νὰ φύγῃ πρὸς Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν συγγενῆ αὐτοῦ, ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τῷ ὁποίῳ πεμφθεὶς ἀκολούθως ὡς ὅμηρος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκης, ὥστε αὕτη κατάπεισε τὸν ἄνδρα αὐτῆς νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν αὖθις εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον τὸν ἀφ' οὗ πρότερον τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντιγόνην· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου ἐστρατεύθη ὁ Πύρρος εἰς τὴν Μακεδονίαν θέλων νὰ καταλύσῃ αὐτὴν πολεμῶν κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, βιάσθη ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην καὶ νὰ μεταβῇ μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον εἰς Ἰταλίαν, ὅπου εἶχον προσκαλέσει αὐτὸν οἱ Ταραντῖνοι εἰς βοήθειαν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα ἐλέφαντας· μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας τὰς ὁποίας ἔσυρε τέλος κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων ἠναγκάσθη τελευταῖον νὰ ζητήσῃ εἰρήνην παρὰ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ νὰ μεταβῇ αὖθις εἰς τὴν Ἤπειρον ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ συλλέξῃ νέας δυνάμεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ταραντινῶν, ἀπατηλῶς ἐξ ὁλοκλήρους χρόνους εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν· μετὰ μίαν νέαν ἀτυχῆ αὐτοῦ ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Σπάρτης, ὅπου ἐζήτησε νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου τὸν δωσίλογα βασιλέα Κλεώνυμον, ἐλθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετὰ τοῦ στρατεύματός του βοηθῶν τὴν φατρίαν τοῦ Ἀριστέου καὶ εἰσχωρήσας ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πολιορκουμένης κατὰ μέρος ὑπὸ τῆς ἐναντίας φατρίας τὴν ὁποίαν ἐβοήθει ὁ Ἀντίγονος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὑπὸ μιᾶς Ἀργείας γυναικὸς ἥτις ἔρριψε κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μίαν κέραμον ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ οἴκου της τὸ 271 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐκτὸς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ Πτολεμαίου ἔλαβεν ὁ Πύρρος καὶ ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῶν ὁποίων ἐγέννησε πολλοτάτους παῖδας, οἵτινες ἅπαντες, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Πλουτάρχου, ἐκληρονόμησαν τὸ πολεμικὸν πνεῦμα τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Πολύβ. — 3) Ποιητὴς ἰαμβίων ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. δ', 31.

Πύρρων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος τῆς Πελοποννήσου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, χρηματίσας πρότερον ζωγράφος τὴν τέχνην, ὕστερον ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Ἀναξάρχου, ἵστησε τὴν περίφημον αἵρεσιν τῶν Σκεπτικῶν τὸ 350 ἔτος πρὸ Χρ. τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐξοχον ἀρετὴν καὶ τὴν βαθεῖαν περὶ τὰ πράγματα φρόνησιν τοῦ ὑφ' ὅλων τῶν ἐπισήμων συγχρόνων αὐτοῦ ἀνδρῶν, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς· παρὰ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἠξιώθη τοῦ δικαιώματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου· εἰς ἡλικίαν ϙϑ ἐτῶν ἐφονεύθη ὁ φιλόσοφος οὗτος ἐπιταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὡς λέγεται, μὲ τὸ νὰ ἐζήτησε παρὰ τοῦ μοναρχου τούτου νὰ θανατώσῃ ἕνα Σατράπην τῆς Περσίας. Τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ δὲν ἀφῆκεν ὁ Πύρρων μετὰ θάνατον κἂν βιβλίον ἔγγραφον· ὁ Διογένης Λαέρτιος ἀναφέρει ἕνα ἱκανὸν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ὀπαδῶν τῆς Πυρρωνείου φιλοσοφίας. Πλουτ.

Πυρρώνιδης, ου, ὁ (ι). Ἐπίπλαστον ὄνομα παρὰ Λουκιαν. κίτοικος τοῦ Ἠλίου.

Πύτνα, ἡ. Λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα. Στράβ.

Πώγων, ωνος, ὁ. Λιμὴν τῆς πόλεως Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὁμοίου μὲ πώγωνα· Ἡροδ. 8, 42. καὶ, ὁ Πώγωνος λιμήν. Στράβ.

Πῶλος, ὁ. Σοφιστὴς ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Λικυμνίου καὶ ὀπαδὸς τοῦ Γοργίου, ἐπινοήσας διαφόρους σοφιστικὰς καὶ ἐπιτερπεστάτας, ἄλλως πάντῃ ἀνωφελεῖς τεχνικὰς φράσεις διὰ τῶν ὁποίων κατέπληττε πολλοὺς τῶν ἀκροατῶν του, συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἀναφερόμενος. Φαῖδρ. σελ. 276. καὶ Γοργ. 448. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. — 3) Περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Λουκ.

Πωμέτιον, τό, = Σουέσσα, Suessa Pometia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου. Στράβ. Διον. Ἁλ. δ', 6.

Πῶρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν ἐν Ἀσίᾳ πέραν τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου πολεμήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ νικήσας αὐτὸν ἀφῆκε πάλιν κύριον ἀπόλυτον τῆς ἐπικρατείας του σχηματίσας μετ' αὐτοῦ στενὴν συμμαχίαν. Λουκ.

P.

Ῥαββάθμωνα, τά, παρ' Εὐσ. Ῥαββὰθ Μωάβ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μωαβιτῶν, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἐσεβώνος κατὰ Στέρ. Βυζ. ὕστερον Ἀρεόπολις κληθεῖσα. Πτολ.

Ῥάβενα, ἡ, Ravenna. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάττης, ἐπίσημος τὸ πάλαι μ' ἀνοίχωρον λιμένα, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀρχαιόθεν ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας Θετταλῶν. Στράβ. καὶ Ῥαυέννα, ἡ, καὶ Ῥαβήνα, ἡ· Διον. Ἁλ. — ὅθεν, Ῥαβεννάτης, ου (ᾰ) ὁ κάτοικος.

Ῥαβηνός, ἡ, = Ῥάβενα, ὅπερ ἴδε.

Ῥάγα, ἡ, = Ῥάγεια. Στράβ.

Ῥάγαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς μεγάλης Μηδίας πλησίον τῆς Ἡρακλείας, ἀπέχουσα 500 στάδια τῶν Κασπίων πυλῶν καὶ μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περὶ τὴν δωδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ταρτάρων. Ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ Ῥαγὰ διὰ τὰς πολλὰς ῥαγίσεις τοῦ ἐδάφους αὐτῆς προξενηθείσας ὑπὸ τινος τροφοῦ σεισμοῦ. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 20, 3.

Ῥάγεια, ἡ, καὶ Ῥάγα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῶν Ῥαγῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ μὲν ἐκλήθη Εὐρωπὸς, ὑπὸ δὲ τῶν Πάρθων ἐκαλεῖτο ὕστερον Ἀρτακίκα. Στράβ.

Ῥαγιανή, ἡ. Ἡ εὐφορωτέρα καὶ τερπνοτέρα ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν ἔχουσα μητρόπολιν τὰς Ῥάγας. Στράβ.

Ῥαδάμανθυς, υος, ὁ (υυ–υ). Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ Σαρπηδόνος· Ὁμ. Ἰλ. Ξ. 322. διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς Κρήτης ἦλθεν εἰς τὰς ὑπὸ τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσους, βασιλεύσας αὐτόθι χρόνον τινὰ μετὰ πολλῆς πρεπότητος καὶ δικαιοσύνης, εἰσάξας καὶ σοφοὺς νόμους εἰς τοὺς ἐγκατοίκους αὐτῶν· ἐκεῖθεν δὲ φυγὼν μετέβη εἰς τὴν Βοιωτίαν ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην μητέρα τοῦ Ἡρακλέους· μετὰ δὲ τὸν θάνατον του ἐδικαίσθη κριτὴς τοῦ ᾅδου μετὰ τοῦ Μίνωος καὶ Αἰακοῦ, κρίνων αὐτοὺς τὰς σκιὰς τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων. Πλατ. Μιν. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκμήνην μετὰ θάνατον εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία· ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ξανθὸν καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν· Ὁμ. Ὀδ. Δ. 564. ὁ δὲ Πίνδαρος, δικαιότατον ἄνδρα καὶ ἐχθρὸν πάσης κολακείας.

Ῥαδίνη, ἡ (υυ–). Ὁμομ. κύρ. γυναικός· παρὰ Στησιχ.

Ῥάδιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. ἔνθα ὁ Heyne. σολ. 151. ὁμοβιβλ. περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ῥαθίνης, ου, ὁ. Πάρθης, στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξεν. Κυρ. Ἀνάβ. 5, 5.

Ῥαιδεστόν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ ἐν Θρᾴκῃ πόλις Βιζάνθη, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολμ.

Ῥαιτία, ἡ· Rhaetia. Ἡ χώρα τῶν Ῥαιτῶν ἐν Εὐρώπῃ περιλαμβάνουσα μετὰ ταῦτα καὶ τὴν ἐπαρχίαν Οὐινδελικίαν καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ ἕως τοῦ Ῥήνου, σχηματίζουσα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας μίαν μεγάλην ἐπικράτειαν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν περιείχετο ἅπασα ἡ νῦν Σουηκία, ἓν μέρος τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Σαλτζβούργου, ἓν μέγα μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον ἥμισυ μέρος τῆς χώρας τοῦ Τυρόλου, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ῥέουσι πολλοὶ καὶ μεγάλοι ποταμοί. Διάφοροι λαοὶ ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν χώραν τῆς Ῥαιτίας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται ὡς ἐπὶ πολὺ παρὰ Πτολμ. βιβλ. β'. καὶ Στράβ. βιβλ. δ'.

Ῥαιτικός, ἡ, όν. Τῆς Ῥαιτίας ἢ ἐκ τῆς Ῥαιτίας ὤν. Στράβ.

Ῥαιτοί, οἱ, Rhaeti. Οἱ κάτοικοι τῆς Ῥαιτίας ἢ Ῥαιτικῆς χώρας ἐν Εὐρώπῃ, ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ μεγάλον τὸ πάλαι, καταγόμενοι ἀνέκαθεν, κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, ἐξ Ἰταλίας καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Τούσκων οἵτινες πιθαν. ὑπερίβησταν τὰς Ἄλπεις διωχθέντες ὑπὸ τῶν Γαλλῶν ἐκ τῆς χώρας των ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν· Λιβ. V, 33. Πλιν. III, 24. ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν ἀναφέρεται ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριος καὶ θηριώδης, οἵτινες ἔζων ἐκ ληστείας καὶ ἐφόρτου μὲ πολλὴν θηριωδίαν πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους λαούς, ἕως οὗ ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ κράτος ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Στράβ. δ'. Διον. Κασ. νδ', 22.

Ῥαμβάκαι, αι, ὁ. Μῆδός τις, παρὰ Ξενοφ. Κυρ. παιδ. ε', 3, 42.

Ῥαμβακία, ἡ. Κώμη τῆς χώρας τῶν Ὠρειτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 5, 21.

Γ'αμνοῦς, οῦντος, ὁ. Ἡώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἐπί τινος λόφου εἰς περίφημος ναὸς τῆς Νεμέσεως, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἔργον τοῦ Φειδίου, ταυῦν Ταυροκάστρον· κατὰ τύπ. ἔστιν ἀρσενικ. γένους, ὁ Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 456. χρῆται τῷ θηλκ. γεν. — ὄθεν, Ῥαμνούσιος, ία, ιον. τοῦ Ῥαμνοῦντος ἢ εἰς τὸν δῆμον Ῥαμ οὐσα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τοῦ Ῥαμνοῦντος. Δημ.

Γ'αμνουσία, ἡ· Ἐπωνυμ. τῆς Νεμέσεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχε πλησίον τοῦ Ῥαμνοῦντος ἐν Ἀττικῇ. Παυσ.

Γ'αμνουσιάς, άδος, καὶ Γ'αμνουσίς, ίδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Οὐρανίδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐλατρεύετο ἡ Νέμεσις ἐν Ἀττικῇ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, ἥτις κατά τινας ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεμέσεως. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 237. Ἀπολλόδ. γ', 10, 7.

Γ'αμφίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. α', 139.

Γ'αμφίνιτος, ὁ. Ἀρχαῖος βατιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βατιλεύσας περὶ τὸ 1237-1182 ἔτος πρὸ Χρ. φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ θησαυροὺς οἰκοδομήσας ἐν μέγα καὶ ὀχυρὸν θησαυροφυλάκιον ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς ἀσφάλειαν αὐτῶν, καὶ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται εὑρηται ἐν Ῥώμῃ εἰς μέγας ὀβελίσκος. Ἡροδτ. 2, 121, καὶ α. ξ.

Γ'αουέννα, ἡ, = Γάβενα, ὅπερ ἴδε.

Γ'απτόνακρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λιβύης ἐν Ἀφρικῇ μὲ πόλιν ἀπ' αὐτοῦ τὴν Ῥάπταν. Πτολ. α', 9.

Γ'άπφα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ταγγάνων. Πτολ.

Γ'αριάς, άδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Ῥάριος· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ῥαρίου πεδίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἔσπειραν κατὰ πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι σῖτον. Σουϊδ. ἐν λέξ.

Γ'άριος, ία, ιον (Ξι. Τοῦ Ῥάρου ἢ ἐκ τοῦ Ῥάρου ὢν· ἐξαιρ. τὸ Ῥάριον πεδίον, ἀγρός τις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ τὸν ὁποῖον πρῶτον ἠγρώργησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅθ' ὁ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸς τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ἴλ. Ν, 326. Ὁμν. Δημ. 430. Παυσ. α', 38.

Γ'άρος, ὁ. Τίτς τοῦ Κρανααοῦ ἢ κατά τινας τοῦ Κελτοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου ἐν Ἐλευσῖνι. Παυσ. α', 14, 2. συνηθ. Ῥάρος. (Ἡ τροφὴ Ῥάρος εὑρηται ἡμάρτμ. συνηθ. αὐτὶ Ῥάρος, ἔνθα τὸ α ἔστι φυσικὸν μακρόν, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν εἶχε τὸ ρ οὐχὶ δασὺ πνεῦμα ἀλλὰ ψιλόν. παρθλ. Σχολιαστ. εἰς Ὅμ. Ἴλ. Α, 56. ἐκδ. Beck. Herman. εἰς Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 430. καὶ Βουτμ. Ἑλλ. Γραμ. §. 6. σελ. 27.)

Γ'ατιάτων, τό. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικτόνων, ταυῦν Machecou, κειμένη παραθαλαττίως. Πτολ. β', 7.

Γ'ατώτης, ου, ὁ· Ὄνομ. κυρ. παρὰ τοῖς Παφλαγόσι. Στράβ.

Γ'έα, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Γ'έη, Γ'είη, Γ'εῖα καὶ Γ'έα. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τοῦ Κρόνου μεθ' οὗ ἐγέννησε τὸν Πλοῦτωνα, Ποσειδῶνα καὶ Δία· Ἡσ. Θεογ. 135. λατρευομένη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὑπὸ τὸ ὄνομα μεγάλης μητρός, τὴν ὁποίαν οὗτοι συνέχεαν μετὰ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλης ἐκλαμβάνοντες ἀμφοτέρας ὡς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Θεότητα· ὅρα Κυβέλη· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ἡ Γέα καθημένη ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης τὴν ὁποίαν ἔσυρον δύω λέοντες καὶ περιφερομένη καθ' ὅλην τὴν γῆν, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς φέρουσα ἕνα πυργωτὸν στέφανον. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. Ὀρφ. λεῖψ. 34. — Ὁ συνήθης παρὰ τοῖς παζοῖς τύπος Γέα εὑρηται ἐν Ἰλ. Ο, 187. ἄλλως δὲ παρ' Ὁμήρ. Γενν. Γείης. Ἰλ. Ξ, 203. καὶ Αἰτκ. Γείαν, Ἡσ. Θεογ. 135. ἔτι Γεῖα, Ἡσ. Θεογ. 453. Γέη, Ἡσ. Θεογ. 467. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 506. Γείη, Ὀνομαστ. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολλ. α', 93. ἔτι καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπικοῖς, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1139. (τὸ ὄνομα Γέα παράγει ὁ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 402. ἀπὸ τοῦ ῥεῖν ἢ ῥέειν.)

Γ'έας κόλπος, ὁ· παρ' Αἰτκ. Προμ. 842. ἔνθα κατὰ Schütz ὑποτοπεῖται ὁ ἐνδότερος κόλπος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάττης. Ἡσύχ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος.

Γ'ᾶτον, τό· Reate. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, ταυῦν Rieti· Στράβ.

Γ'εῖσον, τό. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως περὶ τὸ ἀνατολικὸν παράλιον. Ὁμ. Ὀδ. Α, 186.

Γ'εῖται, οἱ. Μικραὶ ἀλατώδεις λίμναι ἐν Ἀττικῇ μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, αἵτινες ὡς ἐλέγετο συνείχετο ὑπογείως μετὰ τῆς θαλάττης· ἦσαν δὲ ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, χρησιμευούσαι εἰς πολλὰς θρησκευτικὰς καθάρσεις. Θουκ. β', 19. Παυσ. α', 38.

Γ'είτος, ὁ. Ῥύαξ τις πλησίον τῆς κώμης Σολυγείας ἐν τῇ Κορινθίᾳ χώρᾳ· Θουκ. δ', 38.

Γ'ηβαῖος, ὁ, = Ῥήβας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 784.

Γ'ήβας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων παρὰ θαλαττίως τῆς Βιθυνίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· ταυῦν Ῥήβα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 349.

Γ'ηγία, ἡ Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τοῦ Βιδούα ποταμοῦ πίδακ. ἐν τῇ νῦν Omagh. Πτολ. β', 2. — 2) Γ'ηγία ἑτέρα. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς νήσου κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς προτέρας, ἐν τῇ νῦν Drumahare. Πτολ. αὐτοθ. Mannert. Γεωγρ. II, 2. σελ. 259.

Γ'ήγιλλος, ἡ· Regillum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ. Στράβ. Διον. Ἁλ. ε'. ταυῦν Regelly.

Γ'ήγινον, τό. Reginum ἢ Castra Regina. Πόλις τῆς Οὐϊνδελικίας χώρας ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνοβέως, κτισθεῖσα καὶ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ταυῦν Ratisbonne, Regensburg.

Γ'ήγιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐκτεινόμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, ταυῦν Cabo Gellara· Θουκ. δ', 24. ἐκ τοῦ ῥήγνυμι, μὲ τὸ νὰ ἐχωρίσθη ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τῆς Σικελίας διὰ ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Στράβ. παρθλ. καὶ Ἀπολλόδ. β', 5, 10. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Βρεττίας ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἀπέναντι τῆς Σικελίας, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χαρώνδας μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἔδωκε μίαν σοφὴν νομοθεσίαν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Regium Julii κληθεῖσα, ταυῦν Reggio· Ἡροδτ. 1, 166. Θουκ. — ὄθεν Ῥηγῖνοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Γ'ηγοῦλος, ὁ, Ἀττίλιος, Regulus. Ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἡγεμὼν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἐν τῷ πρώτῳ Καρχηδονιακῷ πολέμῳ, πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μετὰ πολλῆς εὐτυχίας κατὰ τῶν Καρχηδονίων, τῶν ὁποίων ἠφάνισε μέγα μέρος τοῦ ἰσχυροῦ στόλου των καὶ ἐκυρίευτε 340 περὶ που πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ· ἀλλὰ τελευταῖον πολιορκηθεὶς καὶ αὐτὸς καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Καρχηδόνα, ἐτιμήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες διὰ βοηθείας τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντων Ἑλλήνων μισθωτῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Λακεδαιμονίου Ξανθίππου ἐφόνευσαν ἐν τῇ μάχῃ ὑπὲρ τὰς 30,000 Ῥωμαίων. ὁ δὲ Ῥήγουλος ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου μετ' ἄλλων 500 περὶ αὐτὸν Ῥωμαίων ἐφέρθη ἐντὸς τῆς Καρχηδόνος, ὅπου μετὰ πολλὰς βασάνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Πολυβ. Διοδ. Σικ.

Γ'ῆμοι, οἱ, Remi Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὸν κατὰ τῶν Γαλλῶν πόλεμον· Στράβ.

Γ'ηναῖα, ἡ, ποιητ. αὐτὶ Γήνεια· Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 44. Γήναια, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 70.

Γ'ήνεια, ἡ, Ἰωνικ. Γ'ηνέη, ποιητ. Γήναια καὶ Γήνη, ἔτι Γηνία. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη δι' ἑνὸς στενοτάτου πορθμοῦ ἀπὸ τῆς νήσου Δήλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδάπτοντο τὰ πάλαι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων κατοίκων τῆς Δήλου· κατὰ τοὺς ἑκαλεῖτο αὕτη ἀρχαιόθεν Ὀρτυγία· Ὁμ. Γήνεια, Θουκ. α', 13. Στράβ. Παυσ. Γηνέη, Ἡροδτ καὶ Γηνία, Πλουτ. Αθην.

Γ'ήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ὠλένου· Ὁμ. Ἴλ. Β, 728 — 2) = Γήνεια. Στέφ. Βυζ.

Γ'ῆνος, ὁ, Rhenus. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ταυῦν Ῥῆνος, παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις Rhein καλούμενος· περὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ εἶχον διαφόρους γνώμας οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων· κατὰ Ἰουλ. Καισ. ἐπήγαζεν οὗτος ἐπὶ τῶν Λεποντίων Ἄλπεων, κατὰ Στράβ. δ'. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀδούλα (Gotthard) καὶ κατὰ Ταύτον Γερμαν. εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ῥῆνος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τῶν Ῥαιτικῶν Ἄλπεων φερόμενος μὲ σφοδρὸν καὶ ταχὺν ῥοῦν ἀρκτικῶς ἕως τῶν Βατουϊκῶν ὀρίων ἀπ' ὅπου κλίνων πρὸς δυσμὰς καὶ χωριζόμενος εἰς πολλοὺς βραχίονας ἐχύνετο εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν. Ἐγνώσθη δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτε πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι ἦρχισαν τὰς ἐν τῇ Γαλλίᾳ καταστάσεις των θεωροῦντες αὐτὸν ὡς φυσικὸν σύνορον τῶν Κελτικῶν καὶ Γερμανικῶν λαῶν· Στράβ. Καῖσ. Γαλ. πολ. 4, 10. Πομπ. Μελ. 3, 2

Γ'ηξήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκινόου βατιλέως τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν ἔτι νέος τὴν ἡλικίαν· Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 63. — 2) Πατὴρ τῆς Χαλκιόπης γυναικὸς τοῦ Αἰγέως. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Γ'ῆσος, ὁ. Βατιλεὺς τῶν Θρακῶν, υἱὸς τοῦ Ἠιονῆος. Ὁμ. Ἴλ. Κ, 435. κατ' ἄλλους δέ, υἱὸς τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης. Σχολ. Ἰλ. αὐτοθ. ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, ὅτε οὗτοι ἦλθον ν' ἁρπάσωσι τοὺς ὡραίους καὶ περιφήμους αὐτοῦ ἵππους Ὁμ. Εὐρπ. Ῥῆσ. 275. Ἀπολλόδ. α', 3, 3. — 2) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Γράνικον· Ὁμ. Ἴλ. Μ, 20. — 3) Τίτς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποταμίος θεὸς ἐν Βιθυνίᾳ, ταὐτ. τῷ Ῥήβας. Ἡσ. Θεογ. 340.

Γ'ιανός, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὴν 134 Ὀλυμπ. ἐπὶ τῆς βατιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὢν πρότερον δοῦλος· τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐθαυμάζοντο πρὸ πάντων ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπάσχισε νὰ μιμηθῇ. Ἀθηναῖ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ιι, σελ. 734.

Γ'ίγμος, ὁ. Τίτς τοῦ Πείρου, ἡγεμόνων τῶν Θρακῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ Τ, 485.

Γ'ιζάνα, ἡ. Πόλις τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλαττίως. Πτολμ.

Γ'ιζοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ· ταυῦν Ῥιζεχ.

Γ'ίζων, ωνος καὶ ονος, ὁ· Rhizinium. Πόλις ἀρχαία τῆς Δαλματίας ἐπὶ τοῦ Ῥίζωνος ποταμοῦ, ἢ μᾶλλον ἐπίνειος αὐτόθι κόλπου, ταυῦν Risano. Πολύβ. β', 11. ἢ διὰ τοῦ ωγραφ.

ἐστιν ὀρθοτρ. — ὄθεν, Τιζωνίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Τιζωνικός, ή, όν, ἡ Τιζονικός. Τοῦ Τιζῶνες ἡ εἰς τὴν πόλιν Τιζῶνα ἀνήκων. Σ·ράβ

Ῥίνθων, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐν Ταράντῳ, 300 πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας εὑρετὴς τῶν ἱλαροτραγῳδιῶν διὰ τῆς ἐνώσεως κωμικῶν μετὰ τραγικῶν παραστάσεων, συγγράψας κατὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Σουϊδ. τριάκοντα ὀκτὼ δράματα, ἐξ ὧν τινα ἀναφέρονται παρ' Ἀθηναίῳ βιβλ. γ', 27. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Η, σελ. 320.

Ῥινοκορούρα, ἡ. Πτολ. δ', 5, 5, καὶ

Ῥινοκολούρα. Στράβ. Διοδ. Σικ. α', 60. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ διὰ τοῦτο λαμβανομένη ποτὲ μὲν ὡς Αἰγυπτιακὴ ποτὲ δὲ ὡς Συριακὴ πόλις.

Ῥίον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ὅπερ ἄλλως καὶ Δρέπανον ἐκαλεῖτο διὰ τὸν δρεπανειδὲς αὐτοῦ σχῆμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ταυτὸν Κάστρον τοῦ Μωρέως. Εὐρ. Ἰων. 1597. Ῥίον τὸ Ἀχαϊκόν, Θουκ. β', 86. — 2) Ῥίον τὸ Μολυκρικόν. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας κείμενον ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ῥίου μὲ πόλιν παρ' αὐτῷ τὴν Μολυκρείαν· ἔτι καὶ Ἀντίῤῥιον καλούμενον, ὅπερ ὁρᾷ Θουκ. β'. 84. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Ῥιπαῖα ὄρη, τά. Ὄρη μυθολογούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κείμενα ἀρκτικῶς τῆς Οἰκουμένης καὶ σχηματίζοντα τὰ πρὸς βορᾶν ὅρια αὐτῆς φερόμενα ἀπὸ δυτικῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐλέγετο συνήθως ὅτι πνέων ὁ σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς Βορέας ἄνεμος, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν ἐλογίζοντο ὅτι κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι λαοὶ τῆς Γῆς. Στράβ. Διον. Περ. 315. Κατὰ Ποσειδώνιον, τὰ Ῥιπαῖα ὄρη τῶν Ἀρχαίων ἦσαν αἱ Ἄλπεις πέραν τῶν ὁποίων ἐξέτεινοντο οἱ Ὑπερβόρειοι λαοί. Τινὲς δὲ ἔθετον ἐπὶ τούτων τῶν ὀρέων τὰς πηγὰς τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ ἐν τῇ ἀκρωτάτῃ Σαρματίᾳ. (τὸ ὄνομα Ῥιπαῖος προέκυψεν ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Ο, 171., Ῥιπὴ αἰθρηγενέος Βορέαο.)

Ῥίπη, ἡ. (ι). Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Στρατίας. Ὁ. Ἰλ. Β, 606. — ὄθεν, Ῥιπαῖος, ὁ κάτοικ.

Ῥόδανος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων, ὅστις διορύγμασι διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ῥέων μετημβρινῶς τῆς Γαλλίας, εἰσβάλλει διὰ τριῶν στομίων εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ· ταυτὸν Rhone Ἀπολ. Ῥοδ. Δ' 627. Στράβ.

Ῥόδεια, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὅμ. Ἴλ. Δημ. 451. Ἡσ. Θεογ. 351. Dindor. ἐνθα πρότερον Ῥοδία ἔκειτο.

Ῥόδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα, τὴν Λαμπετίαν, Αἴγλην καὶ Φαέθουσαν. Ἀπολδρ. α', 4, 4. παραβλ. καὶ Heyne αὐτόθι. σελ. 55. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 20ᵍ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ῥοδία, ἡ, = Ῥόδεια, ὅπερ ὁρᾷ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ β', 1, 4.

Ῥοδιακός, ή, όν. Τῆς Ῥόδου ἡ εἰς τὸν Ῥόδον ἀνήκων, ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου ὤν. Στράβ.

Ῥόδιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώρας ῥέων ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δαρδανίδος. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 20.

Ῥόδιος, ία, ιον. Τῆς Ῥόδου ἡ ἐκ τῆς Ῥόδου ὤν, ὁ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Ῥόδιος, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ῥόδου. Ὅμ. Ἰλ. Β 654.

Ῥοδίππη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 370.

Ῥοδόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης, παρ' Ὅμ. Ἴμν. Δημ. 422. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Στρυμόνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἵμου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸ ἐν Θρᾴκῃ ὁμώνυμον ὄρος, διότι ἤθελον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. Λουκ. Ὀρχ. 51. Ὀβιδ. — 3) = Ῥοδῶπις, Λουκ.

Ῥοδόπη. ἡ. Ὄρος τῆς Θρᾴκης ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Αἵμου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ μέσου τῆς χώρας περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· ταυτὸν βουνὸν τοῦ Δεσπότου. Ἡροδτ. 4, 49. Πολύβ.

Ῥόδος, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἡ κατ' ἄλλην γραφ. τῆς Ἀμφιτρίτης, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀπόλλων· ἡ νῆσος Ῥόδος ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑπτὰ παῖδας οἵτινες μετὰ ταῦτα ἐμοιράσθησαν μεταξὺ των τὴν νῆσον ταύτην. Διοδ. Ὅλ. 7, 62 – 140.

Ῥόδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλληνικῶν νήσων ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει ἀπέναντι τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ὀφιοῦσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία καλουμένη, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος ὑπῆρχε κατ' ἀρχὰς ὡς λέγεται εἰς ἄκρον ἑλώδες καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν λιμνῶν καὶ φαρμακερῶν ἑντόμων, ἕως οὗ ὁ Φόρβας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Δαναΐδων ἐκαθάρισεν αὐτήν, βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ αὐτόθι. Διοδ. Σικ. ε', 58, ϛ', 71. ἔκτοτε κατεστάθη ἡ νῆσος αὕτη εἰς ἄκρον εὔφορος, τερπνὴ καὶ τοσοῦτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περιβόητος· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκοντο ἐν αὐτῇ τρεῖς πόλεις, ἡ Ἰάλυσος, Λίνδος καὶ Κάμιρος, τῶν ὁποίων ἑκάστη εἶχον ἰδίαν πολιτείαν καὶ τὰς ὁποίας, κατὰ Στράβωνα ἔκτισαν πρῶτον οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες ἐκ Μεγάρων· ἐφεξῆς ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐπὶ τῆς νήσου οἱ Τελχῖνες ἐκ Κρήτης, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῶν Τελχινὶς, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον οἱ Τελχῖνες οὗτοι οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου ἐπινοήσαντες τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὴν τῶν μετάλλων ἐργασίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνῳκήθησαν οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν τριῶν ἐν τῇ νήσῳ πόλεων, ἔκτισαν τὴν πόλιν Ῥόδον ἐπὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἥτις ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου ἔχουσα δύο λιμένας, ἐφ' ἑνὸς τῶν ὁποίων ἵστατο ὁ περίφημος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσὸς τὸν ὁποῖον ἀνήγειραν οἱ Ῥόδιοι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου. Πρὸ πάντων ὑπερεῖχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος Ῥόδος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικόν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων· οὐκ ὀλίγον δὲ ἐφημίζετο καὶ διὰ τοὺς σοφοὺς αὐτῆς νόμους, περὶ τῆς ὁποίας λέγει ὁ Κικέρων Leg. Manil. 38. »Bodiorum usque ad nostram memoriam disciplina et gloria remansit.« τὸ ἐμπόριον τῶν Ῥοδίων ἐκτείνετο εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη τῆς Εὐρώπης ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, διὰ δὲ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ πολλάκις συνετέλεσαν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἰδίας αὐτῶν καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐλευθερίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 655. Στράβ. Διοδρ. Σικ.

Ῥοδουντία, ἡ. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θετταλίᾳ. Στράβ.

Ῥόδων, ωνος, ὁ. Ἀρσεν. Κύρ. Ὀνομ. παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. β'.

Ῥοδῶπις, ιος, ἡ. Περίβοητος καὶ εἰς ἄκρον ὡραία ἑταῖρα ἐκ Θρᾴκης, ἥτις οὖσα πρότερον δούλη τοῦ Ἰάσμονος ἐν Σάμῳ ἐφέρθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τοῦ βατιλέως Ἀμασίου καὶ ἐπωλήθη αὐτόθι· ὕστερον δὲ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν της παρὰ τοῦ Χαράξου· ἐν Αἰγύπτῳ δὲ διατρίβουσα ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον διὰ τὴν ὡραιότητος καὶ τῶν θελγήτρων της, ὥστε λέγεται ὅτι δι' ἰδίας δαπάνης ἤγειρε μίαν πυραμίδα. Ἡροδτ. 2, 134. ἔνθα ὁ ἱστορικὸς οὗτος ἀναῤῥέρει τοῦτο ὡς μυθῶδες. — 2) Ἄλλη ἑταῖρα ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ'. 33. (ἐν Ἀρχαιστρ. Ἔκδοσ. εὑρηται Ῥοδωπις.) Ῥοδόπη, ἡ. Λουκ. Ὀρχ. 2.

Ῥοῖκος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀταλάντην ἐτοξεύθη ὑπ' αὐτῆς. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 221. Ἀπολδρ. — 2) Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐπενόησε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου τὴν τέχνην τοῦ ν' ἀναλύωσι τὸν χαλκὸν καὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἐξ αὐτοῦ διάφορα ἀγάλματα. Ἡροδτ. 3, 60.

Ῥοιμηταλκης, ου, ὁ. Βατιλεὺς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἐφεξῆς ἐδείξεν μεγάλας ἐκδουλεύσεις ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων εἰς διαφόρους ἄλλους πολέμους.

Ῥοιτειάς, ὄρα Ῥοίτειον.

Ῥοίτειον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Τρωικῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος. Ἡροδτ. 7, 43. — ὄθεν Ῥοιτειεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ῥοιτειάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ῥοιτείου ἢ ἐκ τοῦ Ῥοιτείου οὖτα. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ

Ῥοιτηίς, ίδος, ἡ. Ἀνδολ.

Ῥουβίκων, ωνος, ὁ, Rubico. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀντευθὲν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· ταυτὸν δὲ καλεῖται Rugo ἢ κατά τινας Pisciatello. Στράβ.

Ῥοῦβων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων. πιθαν. ἡ ὠν Δυΐα. Πτολ. γ', 5.

Ῥοῦς, ὁ, συνῳμ. ἐκ τοῦ Ῥόος. Κώμη τῆς Μεγαρίδος χώρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ καταῤῥέοντος ὕδατος ἐκ τῶν αὐτόθι ὀρέων, ὕστερον δὲ Παλαιοχωρία λεγομένη. Πλουτ. Θησ. 27. Παυσ.

Ῥουσκίνων, ωνος, ὁ, (ι) Ruscino. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· ταυτὸν Τετ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας ἐν Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Πυρηναίων καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, ταυτὸν Tour de Rousillon. Στράβ.

Ῥουτιλλία, ἡ, Rutilia gens. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν Ῥούφων, Κάλβων, καὶ Κράσσων.

Ῥουτιλλιανός, ὁ, Rutillianus. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Ῥουτοῦλοι, οἱ, Rutuli. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Ἀρδέα, μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου δὲν παρίστανται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ Ῥουτοῦλοι οὗτοι ὡς ἰδίως λαὸς τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀναμιχθέντες πρωίμως μετὰ τῶν Λατίνων. Στράβ.

Ῥοῦφος, ὁ, Rufinus. Ὄνομα κύρ. ἐπισή-

μων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς Κορνηλίας γενεᾶς τῶν Πατρικίων. Λουκ.

Ῥοῦφος, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς Ἐφέσιος, κατὰ Τραϊανὸν χρηματίσας ἐν Αἰγύπτῳ ἰατρὸς τῆς βασιλίστης Κλεοπάτρας, κατά δε Σουΐδ. ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βατιλείας τοῦ Τραϊανοῦ, ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν μόνον τρία, περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν καὶ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 713.

Ῥύμμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀτιατικῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Κατπίαν θάλατταν, πιθαν. ὁ νῦν Κιαπούρι. Πτολμ.

Ῥύνδακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, πρότερον Λύκος καλούμενος Στράβ. — ὅθεν, Ῥυνδακίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ῥυνδάκου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1165.

Ῥύπες, καὶ Ῥύπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, μία τῶν δώδεκα αἵτινες συνίστων τὸ πάλαι τὴν Ἀχαϊκὴν συμμαχίαν κειμένη ὀκτὼ σταδίους τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος κυρισσομένη εἰς ἐρείπια. Ἡρόδ. 1, 145. Στράβ. Ῥύπαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ῥυπικός, ἡ, ὸν· τῶν Ῥυπῶν ἢ εἰς τὰς Ῥύπας ἀνήκουσα· ἡ Ῥυπική, ἢ περὶ τὰς Ῥύπας ἐν Ἀχαΐᾳ χώρα. Θουκ. ζ, 34.

Ῥύτιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, πιθαν. = Ῥιζυμνία, ταυτὸν Ῥίζυμνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 648.

Ῥωμαϊκός, ἡ, όν, καὶ

Ῥωμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ῥώμης ἢ ἐκ τῆς Ῥώμης ὤν, εἰς τὴν Ῥώμην ἀνήκων· καὶ Οὐσιατ. Ῥωμαῖος, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης. Πολυβ.

Ῥωμαΐς, ίδος, ἡ Ἰδιαιτρ. Ἠλικ. τύπ. τοῦ Ῥωμαῖος, ἡ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης.

Ῥώμη, ἡ, Roma. Μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, μία τῶν περιφημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς ἀρχαιότητος καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάττῃ. Ἡ πρώτη αὐτῆς σύστασις ἀναφέρεται εἰς ἀρχαιότητα καὶ σχεδὸν μυθώδη ἐποχήν, ὅτε πρῶτον ὡς λέγεται ὁ Εὔανδρος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν ἐπὶ τοῦ Παλλαντίου λόφου τὴν πόλιν Παλλάντιον, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἓν μέρος τῆς μεγάλης πόλεως Ῥώμης, περὶ τὴν ὁποίαν ἀκολούθως ὁ Ῥωμύλος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἄλβας Λόγγας, ἔκτισεν τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἰδίως κληθεῖσαν Ῥώμην τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε κυρίως ἀρχεται ἡ Ἱστορικὴ ἐποχὴ τῆς κτίσεως αὐτῆς καὶ τῆς πρώτης συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Ἡ ἀρχαία Ῥώμη ἐσχημάτιζε τὸ τρίγωνον μέρος τῆς μικρᾶς τετράγωνου περιοχῆς, ἣν ὁ καὶ Roma quadrata ἐκάλεῖτο, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίου διῃρέθη ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς δεκατέσσαρα μέρη Regiones καλούμενα, ἔχοντα ἐπὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς 37 πύλας· ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως ἔκειντο ἀκτὼ γέφυραι ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, 19 δημόσιαι ἀγοραί, 400 Νεῴς, 215 μεγάλαι αὐλαί, 14 ὑδραγωγεῖα, 50 Κολοσσοί, ἓν μέγα πλῆθος Ὡδείων, στοῶν θεάτρων καὶ ἄλλων μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν· παρὰ Burtona καὶ Sickler Topographie des älteren und neuen Roms, Comp. 1823. καὶ Platner περὶ Ῥώμης, Tubin Cotta 1830. — ταυτὸν Ῥώμη, Roma, πρωτεύουσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ καθέδρα τοῦ Πάππα.

Ῥῶμος, ὁ, Remus. Ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς στάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου· ὕστερον δὲ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἥρως μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ. Αἰλ.

Ῥωμυλία, ἡ, Romelea. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, καταδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Στέφ. Βυζ

Ῥωμύλος, ὁ, Romulus. Υἱὸς τῆς Ῥέας Σιλβίας θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος βατιλεως τῆς Ἄλβης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι αὐτὴ ἐγεννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ῥῶμου, μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου βρεφος ἔτι ὢν ῥιφθεὶς εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν δεῖ προσταγῆς τοῦ τότε βατιλεύοντος θείου αὐτῶν Ἀμουλίου, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Ἄκκας Λαυρεντίας γυναικὸς ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων ποιμένων. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοί, μαθόντες παρὰ τῆς τροφοῦ αὐτῶν τὴν ἀληθῆ γέννησιν καὶ καταγωγήν των, ὥρμησαν εἰς τὴν πόλιν Ἄλβαν, ἐφόνευσαν τὸν θεῖον αὐτῶν Ἀμούλιον καὶ διὰ βοηθείας πολλῶν συμπολιτῶν των ἀπεκατέστησαν αὖθις εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον των Νουμήτορα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ λαβόντες ἓν μέρος τῶν δυσαρεστουμένων κατοίκων τῆς Ἄλβης ἦλθον περὶ τὸν Τίβεριν ποταμὸν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὅπου ἔκτισαν πρῶτοι τὴν περίφημον πόλιν τῆς Ῥώμης. Ἡ συμβᾶσα μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἔρις περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς νέας πόλεως λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ νὰ φονευθῇ ὁ Ῥῶμος ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου· περὶ τὸν Παλλάντιον λόφον ἔκτισεν ὁ Ῥωμύλος τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς πόλεως Ῥώμης τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. περιβαλὼν αὐτὴν μὲ μίαν τετράγωνον διώρυχα ἀντὶ τείχους καὶ συστήσας ἐν αὐτῇ ἓν ἰδιαν συμβούλιον, ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ συνετωτέρων πολιτῶν ἀναγορευθεὶς πρῶτος βατιλεὺς τῶν Ῥωμαίων καὶ διαιρέτας ἐφεξῆς ὅλον τὸν λαὸν τῆς μικρᾶς ἐπικρατείας του εἰς τριάκοντα φυλάς, τὴν δὲ χώραν εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὰ ἓν ἐπροσῴωρισε πρὸς διατήρησιν τῶν ἱερῶν καὶ τῆς λοιπῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας, τὸ ἕτερον διὰ τὰς χρείας τοῦ κράτους καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ τὸ τρίτον διεμοίρασε μεταξὺ τῶν τριάκοντα φυλῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ἡ ἀπὸ μέρους τῶν Ῥωμαίων συμβᾶσα ἁρπαγὴ τῶν Σαβίνων γυναικῶν ἐπέφερε ἐπὶ τῆς βατιλείας τοῦ Ῥωμύλου αἱμοβόρους τινὰς πολέμους μεταξὺ τοῦ νεοστυπτάδε τος τούτου κράτους καὶ τινων πλησιοχώρων Ἰταλικῶν πόλεων· μετὰ μίαν βατιλείαν τριάκοντα ἑπτὰ χρόνων ἀπέθανεν ὁ Ῥωμύλος ἐν καιρῷ μιᾶς κοινῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν στρατευμάτων, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ γερουσιαστῶν μετουμένος ἤδη διὰ τὸ ἐπαχθὲς καὶ τυραννικὸν πολίτευμά του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὡς ἔγχωριος θεότης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μὲ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Ὁ τρόπος τῶν ἐν Ῥώμῃ πολιτῶν συμπολιτεύτο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περίπου 47 ὀ. Πλουτ. Ῥωμ Λιβ.

Ῥωξάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Περσου Ὀξυάρτου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν. Λουκ.

Ῥωξόλανοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην ποταμὸν καὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, συγχεόμενοι πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων· ἡ γραφ. Ῥοξόλανοι φαίνεται ὀρθοτρ. Στράβ.

Σ.

Σάβα, ἡ, καὶ Σάβαι, αἱ (α). Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, μητρόπολις τῶν Σαβαίων, κειμένη ἐπί τινος ὕψωματος εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἀραβίας· ταυτὸν κεῖται ἐπ' αὐτῆς ἡ πόλις, Σαΐδα — ὅθεν, Σαβαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὴν πόλιν Σάβαν χώρας ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, σχηματίζοντες τὸ πάλαι ἓν μέγα καὶ πλούσιον ἔθνος περὶ τὴν νῦν Τεμὴν χώραν, ἔχοντες ἰδίους βατιλεῖς καὶ ἐνεργοῦντες μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς γῆς των, τῶν ὁποίων ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολυτέλεια ἐθαυμάζετο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἱστορικῶν. Στράβ. Διοδ. Σκ.

Σαβάζιος, ὁ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὁ Βακχος ἐν Φρυγίᾳ καὶ πιθαν. ὅτι ἐν Θρᾴκῃ. Κατὰ δὲ Στραβ. ὑπῆρχεν ὁ Σαβάζιος οὗτος υἱὸς τῆς Κυβέλης, περιστανόμενος ἀντὶ τῆς Σελήνης, ἐξ οὗ καὶ μηνοταυρικὸς ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, ἢ συμβολικῶς εἰκονιζόμενος ἀντὶ τῆς ἐπαναστρεφομένης κατ' ἔτος ἡλιακῆς δυνάμεως. Ἡ λατρεία αὐτοῦ μετηρθη ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπανηγυρίζετο ἐξαιρέτως μὲ μυστηριώδεις τελετὰς ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἀριστοφ. Σφ. ϙ ὅτι καὶ Πλουτ. Ἀριστοφ. Λυσ. 389. — 2) Ἐπίθετ. Ἱερὸς τοῦ Σαβαζίου, καὶ τὰ Σαβάζια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου δι' ὀργίων καὶ ἄλλων μυστηριωδῶν τελετῶν. Στράβ.

Σάβαι, αἱ, (α) = Σάβα. Διον. Περ. 969.

Σαβάκτης, ου, ὁ (σαβάζω). Δαίμων τις κακότροπος, περιστανόμενος ὑπὸ μορφὴν κοβάλου, καταστυτρίβων τὰς ἐν τῷ οἴκῳ κύτρας. Ὁμ. Ἐπ. 14.

Σαβακώς, ῶ, ὁ. Βατιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὸ 765 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβατίλευσαν αὐτοῦ ἕως τοῦ 715 ἔτους. Ἡρόδ. 1, 140.

Σαβαρα, ἡ. Πόλις τῆς πόρκυ τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου. Πτολμ. ζ, 2.

Σαβάραι, οἱ. Λαός τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες ἀντικρὺ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοντο πολλοὶ ἀδάμαντες, μὲ πόλεις τὰ Τοταπίον καὶ τὰ Καρικάρδαμα. Πτολμ. Mannert Γεωγρ V, 1, σελ. 111.

Σαβῖνα, ἡ, Sabina. Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Σαβῖνοι, οἱ, Sabini. Ἓν τῶν ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ Ἀπεννίνια ὄρη ἀνωθεν τοῦ Λατίου, τὸ ὁποῖον Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς λέγει ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν Οὐμβρων ἢ Ὀμβρικῶν, πιθανώτερον ὅμως ἦταν οἱ Σαβῖνοι τὸ ἀρχαῖον ἐκ τοῦ γένους τῶν Αὐσόνων καὶ ἐσχημάτιζον ἓν τῇ Ἰταλίᾳ ἓν μέγα ἔθνος τοῦ ὁποίου διάφοραι ἀποικίαι αὐρίσκοντο καθ' ὅλην τὴν χερτόννησον ταύτην· ἔζων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν πλανώμενοι μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς τὰ περὶ τὴν χώραν των ὄρη. Πολύβ.

Σαβῖνος, η, ον. Τῶν Σαβίνων ἢ εἰς τοὺς Σαβίνους ἀνήκων· ἡ Σαβῖνη, ἡ χώρα τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Σάβιρα, ἡ Σάβειρα, τὸ. Ἐπίσημος κώμη τῆς ἰδίως Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον μητρόπολις τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Σάβις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ῥῆνον, ταυτὸν Sambre. Καῖσ.

Σαβοΐ. Ἐπιφώνημά τι σύνηθες ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ Σαβαζίου. Δημ. Στεφ. σελ. 313.

Σαβύλινθος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Μολοσσῶν, παρὰ Θουκ. β', 80.

Σάβυλλος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Γέλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύτας τὸν τύραννον Κλέανδρον. Ἡροδ. 7, 154.

Σαγαλασσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπαμείας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο οἱ ἀνδρειότεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς χώρας. Στράβ. Σαλαγασσός, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 28. — ὅθεν, Σαγαλασσεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαγάπολα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, συνεχόμενα μετὰ τοῦ Ἄτλαντος. Πτολμ.

Σαγάρτιοι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Περσίδος χώρας. Ἡρόδ. 1, 125.

Σάγγαλα, τά, καὶ Σάγαλα. Πόλις τῆς ἀρκτώας Ἰνδίας ἄλλως καὶ Εὐθυμέδεια παρὰ Πτολ. καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καθαίων Ἀρρίαν.

Σαγγάριος, ὁ, (-υυυ). Ὁ ἐπισημότερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Δινδύμου πλησίον τῆς αὐτόθι κώμης Σαγγίας καὶ ῥέων δι' ἑνὸς μέρους τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· ταυτὸν Σακαριά. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 187. Ἡσ.

Σαγουντον, τό, Saguntum. Πόλις τῆς Ταρρακωνιτικῆς Ἱσπανίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἑλλήνων ἐλθόντων ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου, ἀπέχουσα 1000 βήματα τῆς θαλάττης πλησίον τῆς νῦν Murviedro πόλεως. Στράβ. παρβλ. Σακάνδα.

Σάγρας, ου, ὁ, Sagra. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν. Στράβ.

Σάγρος, ὁ, Sagrus. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Sagro. Στράβ.

Σαγύλιον, τό. Πόλις ἢ φρούριον ὀχυρὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς πόλεως Ἀμασείας, κατεστραμμένη ἤδη διὰ προσταγῆς τοῦ μεγάλου Πομπηίου.

Σαγχωνιάθων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος ἱερεὺς τῶν Φοινίκων ἐκ τῆς πόλεως Τύρου, πιθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τινὲς δὲ ἀποφαίνουσιν αὐτὸν συγχρονον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐκ τῶν διασωθέντων λειψάνων τοῦ Σαγχωνιάθωνος παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Πορφυρίῳ εἰκάζεται ὅτι οὗτος συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκείας τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου. Ἀθην. βιβλ. γ', ἐν τέλει. Σουϊδ. Φαβ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 221.

Σάδα ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου ἐν τῇ νῦν Ἀρακαν. Πτολμ.

Σάδοκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σιτάλκους, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ.

Σαδυάττης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρδυος, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Ἡρόδτ. 1, 16.

Σαιδήνη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύμη. Ὁμ. Ἐπ. ἐ. Ἡρόδτ.

Σάϊοι, οἱ, (υυ-). Λαὸς ἀρχαῖο τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περὶ τὴν πόλιν Ἄβδηρα καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ἀπστρ. Κίρ. 1296. κατὰ Στράβ. = Σαΐται καὶ Σαπαῖοι καλούμενοι.

Σάϊς, ἴος καὶ εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ κειμένη μεταξὺ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου μ' ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Αἰγυπτίοις Νηΐτ καλουμένης καὶ μὲ ἐν ταφεῖον τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· ταυτὸν Σά. Ἡρόδτ 2, 134. — Δωτ. Σαΐ, Ἡρόδτ. 2, 28. — ὅθεν, Σαΐτης, ου, ὁ, (ι), ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ καὶ Ἐπιστ. Τῆς Σάϊος, ἡ εἰς τὴν πόλιν Σάϊν ἀνήκων· ὁ Σαΐτης νομός, εἷς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν. Ἡρόδτ. — 2) Σαϊτικός, ἡ, ὀν Τῆς Σαΐος, ἢ εἰς τὴν Σάϊν ἀνήκων, τὸ Σαϊτικὸν στόμα, ταυτὸν μὲ τὸ Τανιτικὸν, σχηματίζον ἕνα βραχίονα τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Ἡρόδτ. 2, 17. ὁ Σαϊτικὸς νομός, Πλάτ. Τιμ. σελ 21.

Σαΐς, ΐος, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σαΐδι πόλει τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡρόδτ. 2, 175. κατὰ Παυσ. εἶχεν ἔτι αὐτὴ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀργολίδα. Παυσ. β', 36.

Σακάδας, ου, ὁ, (υ υ -). Ποιητὴς λυρικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ μουσικὸν ὄργανον Σακάδιον. Πλουτ. Φιλοσ. Ἑλλ. Βιβλ.

Σάκαι, οἱ (α) κεκ Ἡρόδτ. 7, 64. ὄνομα κοινὸν μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι ἐκάλουν ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Σκυθίας· παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλοῦντο ἰδίως Σάκαι λαοί τινες νομάδες κατοικοῦντες ἐπέκεινα τῆς Κασπίας θαλάττης μεταξὺ τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῶν ὀρέων Ἰμάου καὶ Παροπαμίσου ἐν τῇ νῦν μικρᾷ Βουχαρίᾳ, κατὰ Πτολμ. μὴ ζῶντες κατὰ πόλεις ἀλλὰ περιπλανώμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ τὰ ποίμνιά των καὶ κατοικοῦντες εἰς θάση καὶ εἰς σπήλαια. Διον. Περ. 750. ἐνθ. Σάκας.

Σάκαιος, αία, αιον. Τῶν Σακῶν ἢ εἰς τοὺς Σάκας ἀνήκων. Στράβ.

Σάκας, ου, ὁ (υ-). Ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Σακῶν ἐν Ἀσίᾳ. — 2) Ὄνομα δούλου τινὸς οἰνοχόου τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους Ξενοφ. Κυρπαιδ. α', 3. — 3) Περιφρονητικὸν ἐπίθετον τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀχαίου ἐν Λυδίᾳ ὡς ἐξ ἀλλοτρίας πατρίδος ὄντος. Ἀριστφ. Ὄρν. 31.

Σακασηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν κατὰ Στράβ. ια', κατῴκησαν πρῶτον οἱ Σάκαι ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ἐκ τῆς χώρας των. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πτολμ. Σαπηνὴ καλουμένην.

Σακαστία, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Πτολμ.

Σακεσῖναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας πιθαν. κατοικοῦν ἐν τῇ Σακαστηνῇ χώρᾳ, ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαντώμενον οὐδαμοῦ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 8, 7.

Σάκων, ωνος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ κτίσας πρῶτον τὴν πόλιν Ἱμέραν. Θουκ. ς, 5.

Σάλα ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ Ἀράξου. Πτολμ. ε', 13. — 2) Ποταμὸς τῆς Μαυρηταν. χώρας ἐν Ἀφρικῇ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Πτολ.

Σελαβάκχα, ἡ, (σαλάβη). Ὄνομα ἑταίρας παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 253.

Σαλαβακχώ, οῦς, ἡ, = Σαλαβάκχα. Ἀριστφ. Θεσμ. 895.

Σαλαγασσός, ἡ = Σαγαλασσός, ὅπερ ὅρα.

Σαλαγκών, ῶνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 337. πιθαν. ὁ νῦν Σάλος Salo Πλιν.

Σάλαισθος, ὁ. Δικαιοκαμόνιός τις, παρὰ Θουκ. γ', 25. — 2) Ἀνυπηρος τις ἀρχαῖος νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Λουκ.

Σαλακία, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ κειμένη παραθαλαττίως, ταυτὸν Alacerdo-Sal. Στράβ.

Σαλαμβώ, οῦς, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις παριστανομένη θρηνοῦσα τὸν θάνατον τοῦ νέου Ἀδώνιδος. Ἡσυχ.

Σελμίν, ίνος, ἡ μεταγενεστρ. τύπ. ἀντὶ τοῦ Σελμίς, παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 41, 2. σημ. 3.

Σαλαμινιαφάτης, ου, ὁ. Ὁ ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος ἐπιλέων, Σολ. λειψ. 16. ὡς καὶ Gaisford παρεδέξατο ἀντὶ τοῦ Σαλαμὶν' ἀφέντων.

Σαλαμινιακός, ἡ, όν. Τῆς Σαλαμῖνος ἢ εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἀνήκων. Στράβ.

Σαλαμίνιος, ία, ιον (ῑ) Τῆς Σαλαμῖνος ἢ ἐκ τῆς Σαλαμῖνος ὤν. Ἡρόδτ. καὶ Οὐσιαστ. Σαλαμίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σαλαμῖνος. Ἡρόδτ. — ἡ Σαλαμινία, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ταχεῖα ναῦς τῶν Ἀθηναίων, χρησιμεύουσα εἰς ὑπηρεσίας τῆς πολιτείας αὐτῶν καὶ καταδιώκουσα τοὺς φεύγοντας κακούργους. Θουκ. γ', 33. Ἀριστφ. Ὄρν. 147.

Σαλμίς, ίνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτωποῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Κυχρέα. Ἀπολλόδ. γ', 11, 7. καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σαλαμίς· κατὰ Παυσ. α', 35. ἡ Σαλαμὶς ὑπῆρχε μήτηρ τοῦ Ἀτωποῦ.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ, παρὰ τοῖς ὕστερον Σαλαμίν. Νῆσος εὔφορος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο δι' ἑνὸς στενοῦ πορθμοῦ, ἔχουσα κατὰ Στράβωνα 70 ἕως 80 σταδίων περίμετρον, μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ μ' ἕνα λιμένα παρ' αὐτῇ. Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον ἡ νῆσος αὕτη Κυχρεία καὶ Πιτυοῦσα, σχηματίζουσα ἀρχαιόθεν ἰδίαν μοναρχικὴν ἐπικράτειαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευσαν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ὁ Τελαμὼν καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Αἴας, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Σόλωνος διέμεινε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν· οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ὑπῆρχον Ἴωνες καὶ ἐφημίζοντο ὡς ἐπιτηδειότατοι ναῦται· ταυτὸν Σαλαμὶς ἡ κατὰ Κόλουρις. Ὁμ. Ἰλ. 557. Θουκ. β'. 94. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος καὶ ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ἡ Σαλαμὶς ἡ μεγαλητερα καὶ ὀχυρωτέρα ὅλων τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Κύπρου, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Σαλαμινίου Διός, καὶ σχηματίζουσα ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν βασίλειον ἐξουσίαν ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν μικρῶν ἡγεμονιῶν τῆς νήσου· ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ μεγάλου ἀνακαινισθεῖσα αὐξὶς καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας οἰκοδομὰς κατετάχθη πρωτεύουσα ἕλης τῆς νήσου ὀνομασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Κωνσταντία, ταυτὸν Πορτος Κωνσταντζα. Ὁμ. Τμν. Ἀφρ 4. Ἡρόδτ. 4, 162 — 3) καὶ Ἐπιστ. = Σαλαμίνιος, Αἰτχ. Περσ. 980.

Σάλας, ὁ, Salo. Ποταμὸς τῆς ἄνω Γερμανίας ῥέων ἐκ τῆς χώρας τῶν Σαξόνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄλβιν. Στράβ. Διον. Κασσ.

Σαλασσοί, οἱ. Salassi. Λαὸς Κελτικὸς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὰς Ἄλπεις, εἰς ἄκρον μαχιμος καὶ ἀνδρεῖος, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας ἠδυνήθησαν μόλις νὰ ὑποταξωσι· μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Αὐγουστα Πραιτορία, ταυτὸν Aosta ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Πιεμόντου. Πτολ. γ', 1. Στράβ.

Σαλγηνεύς, έως, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπί τινι ὑψώματος περὶ τὸ στενὸν τῆς Εὐρίπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος Βοιωτοῦ Σαλγανέως, ὅστις ὡδήγησεν τὸν στόλον τοῦ Ξέρξου διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης. Στράβ.

Σαλεντινοί, οἱ, Salentini. Λαὸς τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Σάλερνον, τό, Salernum. Πόλις τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὕστερον ἀποικία Ῥωμαϊκή. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'.

Σάλη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη παραθαλαττίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἡρόδτ. 7,

60. ἀνῆκε δὲ αὕτη τὸ πάλαι μὲ τὴν περὶ αὐτὴν χώραν εἰς τοὺς Σαμοθρᾴκας.

Σαλῖναι, αἱ. Τόπος μὲ ἁλατεῖα ἐν τῇ παλαιᾷ Δακίᾳ, ταὺν Τύρδα μὲ πολλὰ ἐρείπια ἐν αὐτῷ. Πτολ. γ', 8.

Σαλμακίς, ίδος, ἡ. Κρήνη τῆς πόλεως Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας ἑνὸς αὐτόθι ὄρους, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκθηλύνῃ καὶ ἐκνευρίζῃ τοὺς ὅσοι τὸ ἔπινον. Στράβ. — 2) Ἀκρόπολις ἢ φρούριον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἁλικαρνασσῷ ὄρους ἀπ' ὅπου ἔρρεεν ἡ κρήνη Σαλμακίς. Ἀρρίαν.

Σαλμαντική, ἡ, Salmantica. Πόλις τῆς Λυσιτανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς συνόρων, ἡ νῦν Salamanca καλουμένη, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πολυβ. Ἑλμαντικὴν ἀναφερομένην.

Σαλμυδήσιος, = Σαλμυδήσσιος.

Σαλμυδησσός, ὁ, καὶ Σαλμυδησσός. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μὲ λιμένα· ταὺν Μιδιέν. — διὰ τοῦ σσ κύρηται παρ' Ἡροδτ. 4, 93. Ἀπολδρ. α', 9. Περιφ. Στράβ. εἰς ἄρσεικ. γεν. διὰ δὲ ἑνὸς σ παρ' Αἰσχ. Προμ. 734. ἔτι Ἀλμυδησσός. Πτολμ. — 2) Κόλπος τῆς Θρᾴκης καὶ παραλία περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσόν. Ξενφ. Ἀναβ. ζ, 5, 12. — ὄθεν,

Σαλμυδήσσιος, ία, ιον. Τῆς Σαλμυδησσοῦ ἢ εἰς τὴν Σαλμυδησσὸν ἀνήκων. Αἰσχ. ἡ Σαλμυδησσία γναθος, ὁ κόλπος τῆς Σαλμυδησσοῦ.

Σαλμωνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Τυροῦς. Ἀπολδρ. α', 7, 2 Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν Ἥρωα ἀμύμονα, ἀγνοῶν παντάπασιν ὅσα οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ ἐπλατύνθησαν περὶ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευεν ὁ Σαλμωνεὺς ἐν Θετταλίᾳ, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἦλιδα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Σαλμωΐνην, λέγεται ὅτι τοσοῦτον ἐπάρθη διὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν δύναμίν του ὥστε ἤθελε νὰ ὀνομάζεται Ζεύς, μιμούμενος τεχνητῶς τὰς ἀστραπὰς καὶ βροντὰς τοῦ θεοῦ τούτου καὶ σφετερίζόμενος τὰς προσφερομένας θυσίας αὐτοῦ, ἕως οὗ διὰ τὴν ἀσέβειάν του ἐκεραύνωσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀφανίσας κατὰ κράτος καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 236. Ἀπολδρ. α', 9, 7. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Σαλμωνεύς ἧτις δὲν διεσώθη.

Σαλμώνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τῆς Πισάτιδος χώρας κειμένη πλησίον μιᾶς ὁμωνύμου κρήνης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως υἱοῦ τοῦ Αἰόλου. Ἀπολδρ. Στράβ.

Σαλμώνιον, τό, καὶ Σαλμωνίη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς, ταὺν Καβοσίδηρον. Ἀπ. ἔτι καὶ Σαμώνιον, τό, Στράβ. Πτολ.

Σαλμωνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σαλμώνης ἢ εἰς τὴν Σαλμώνην ἀνήκων. — 2) προσωπανμ. ἄκρα, τὸ ἐν Κρήτῃ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον. Διον. Περ. 110.

Σαλούστιος, ὁ, Salustius. Κυρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σάλπιγξ, γγος, ὁ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος ὅπου ἐλατρεύετο ὡς πρώτη ἐπινοήσασα τὴν χρῆσιν τῶν σαλπίγγων. Παυσ. β', 21.

Σάλυες, οἱ, Salyes. Ἔθνος μάχιμον τῆς Narβωνίτιδος Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπὶ τῆς χώρας αὐτοῦ. Στράβ.

Σαλύνθιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. γ', 111.

Σάλων, ωνος, ἡ, Salona. Πόλις ἐπίσημος τῆς Δαλματίας ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ἄκρον ὄχυρα διὰ τὴν φυσικὴν αὐτῆς θέσιν, τῆς ὁποίας σώζονται ἔτι ἱκανὰ ἐρείπια. Στράβ. Σαλῶναι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Σαμαῖος, αία, αῖον, ἴδε Σάμη.

Σαμάρεια, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας καὶ καθέδρα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου, ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, ὕστερον Σεβαστὴ κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Λυγούστου ὅτε ἀνεκαινίσθη ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου. Στράβ. — 2) ἐπαρχία μικρὰ τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης εἰς ἄκρως εὔφορος καὶ τερπνή, σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ μὲ μητρόπολιν τὴν Σαμάρειαν. Στέφ. Βυζ.

Σαμαριάνη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τρκανίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης. Στράβ. ια'.

Σαμάται, οἱ, (υυ-) ποιητκ. ἀντὶ Σαρμάται. Δον. Περ. 304.

Σάμβανα, τά. Πόλις τῆς Ἀστυρίας κειμένη μεσημβριωῶς, πιθαν. ἡ παρὰ Διοδ. Σικ. Σάβατα καλουμένη. Mannert.

Σάμη, ἡ, (υ-). Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἥτις ὑπέκειτο τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ὀδ. Λ. 249. Τμν. Ἀπολλ. 429. καὶ, ἡ Σάμος, Ὅμ Ἰλ. Β, 634. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ Νῆσος Κεφαλληνία, κατ' ἄλλους δὲ ἡ πόλις ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 2) Ἀρχαία μητρόπολις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη χωρίζεται ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, τὴν ὁποίαν κατέστραψαν ἐπὶ ὅλον οἱ Ῥωμαῖοι· ἔτι, ἡ Σάμος, Στράβ. — ὄθεν, Σαμαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 30.

Σαμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Σάμου ὅπου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη καὶ ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος περίφημος αὐτῆς ναός. Παυσ. ζ, 4. — 2) Θυγατὴρ τοῦ Μαιάνδρου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγκαῖος ἐγέννησε τὸν Περίλαον, Σάμον καὶ Ἀλιθέρσην, Παυσ.

Σαμία, ἡ, καὶ Σάμος. Πόλις ἀρχαία τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη μεσημβρινῶς ἐπὶ τινος ὑψώματος. Παυσ Στραβ. — 2) προσωπαγμ. πόλις. Πολις τῆς νήσου Σάμου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. Ἡροδτ. 1, 70. Θεοκρ. ἔτι καὶ, Σῖμος, ἡ.

Σαμικόν, τό. Φρούριον τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ κώμη περιβόητος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ταὺν Νεόκαστρον. Στράβ. — ὄθεν, Σάμιος καὶ Σάμικος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος.

Σάμινθος, ἡ. Πόλις ἀγνωστος ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ Θουκ. ε', 58., ἔνθα ὁ Οὐδσὼν προείλετο τὴν γραφὴν Σαμικόν.

Σάμιος, ία, ιον, (ᾰ). Τῆς Σάμου ἢ ἐκ τῆς νήσου Σάμου ὢν ἐν Ἰωνίᾳ, ὄρα Σάμος. — 2) Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς Σάμου. καὶ Κυρ. Ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινὸς παρὰ Ξενφ. Ἑλ. γ', 1, 1.

Σάμιππος, ὁ. Ἀριάτις, παρὰ Λουκ.

Σαμνῖται, οἱ, Samnites καὶ Σαννῖται, οἱ, Στράβ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθ. Σαυνῖται καλούμενοι, Πολύβ. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς μεσαίας Ἰταλίας κατοικοῦντες εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν καλουμένην Σαμνίτιδα ἢ Σαυνίτιδα χώραν Samnium, συνορεύουσαν μὲ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, μὲ τὴν Ἀπουλίαν, Λευκανίαν, Καμπανίαν καὶ τὴν χώραν τοῦ Λατίου καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν. Κατήγοντο δὲ οἱ Σαμνῖται ἀνέκαθεν ἐκ Σαβίνων καὶ ὑπῆρχον ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσαντες κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἦλθον περὶ τὰ παράλια τῆς κατω Ἰταλίας νὰ συστήσωσι τὰς ἀποικίας των, ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων μετὰ ἓνα πεντηκονταετῆ καὶ αἱμοβόρον πόλεμον μόλις ὑστερον ὑποταχθέντες· ἦσαν πρὸς τούτοις οἱ Σαμνῖται καὶ εἰς ἄκρον βιομηχανοι καὶ εἰδήμονες διαφόρων τεχνῶν καὶ γνώσεων τὰς ὁποίας ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλληνας, παρ' ὧν ὁποίων παρεδέχθησαν καὶ αὐτὰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰς νομοθετικὰς αὐτῶν διατάξεις, κατοικοῦντες διαφόρους καὶ ἐπισήμους πόλεις, αἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν μεταξὺ των συμμαχικὴν πολιτείαν ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἕνα ἀρχιστράτηγον. Στράβ. ε'. Πολύβ. β', 24.

Σαμοθρᾴξ, κος, ὁ, Ἰωνικ. Σαμοθρήϊξ, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης.

Σαμοθρᾴκη, ἡ, Ἰωνκ. Σαμοθρηΐκη, Ἐπικ. ἡ Σάμος θρηϊκίη. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, πρότερον, Λευκανία, Λευκωσία καὶ Δαρδανία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων καὶ διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, συσταθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἱερέων τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν· ταὺν Σαμοθρᾴκη. Ὅμ Ἰλ. Ν, 12. Ἡροδτ. 2, 51. Ξενφ. — ἔθεν, Σαμοθρᾶκες, Ἰωνκ. Σαμοθρήϊκες, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. αὐτόθ. καὶ Σαμοθρᾴκιος, ία, ιον, Ἰωνκ. Σαμοθρηΐκιος. Τῆς Σαμοθρᾴκης ἢ ἐκ τῆς Σαμοθρᾴκης ὢν. Ἡροδτ. Στεφ. Βυζ.

Σαμοθρηΐξ, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ Σαμοθρᾴξ.

Σαμόλας, α, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 6, 14.

Σάμος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Σῆμος. Ἀρκάς τις ἐκ τῆς πόλεως Μαντινείας. Πλιθ.

Σάμος, ἡ, (ᾰ). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων Ἑλληνικῶν νήσων τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μυκάλης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεῖχε κατὰ Στράβ. ἑπτὰ στάδια, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος καὶ περίφημος ναὸς τῆς θεᾶς Ἥρας, Ἡραῖον καλούμενος μὲ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ἄγαλμα· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Παρθενία, Ἀνθεμίς, Δρυοῦσα, καὶ Κυπάρισσα, Σάμος δὲ ὠνομάσθη κατὰ Στράβ. ἀπό τινος ἐγχωρίου Ἥρωος Σάμου, ἢ ἀπό τινος ἄλλου ἐλθόντος ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας πρότερον Σάμης καὶ Σάμου καλουμένης· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος ἀναφέρει τὴν περίμετρον αὐτῆς σταδίων 600, τῆς ὁποίας οἱ πλείστοι κάτοικοι ὑπῆρχον τὸ πάλαι Ἴωνες καὶ ἀνήκεν διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ νῆσος Σάμος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ τὴν ἀπαναχοῦ θαλασσοπλοΐαν τῶν κατοίκων της, διὰ τὴν ἀκροτάτην αὐτῆς εὐφορίαν παντὸς εἴδους φυσικῶν προϊόντων, καὶ ἐξαιρτ. διὰ τὴν μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ τὴν περὶ τὰς τέχνας εὐφυΐαν τῶν κατοίκων της, γεννήσασα ἐπισήμους ἀρχιτέκτονας, ἀγαλματοποιοὺς καὶ ἐπιτηδείους τεχνίτας μάλιστα εἰς κατασκευὴν ἀξιολόγων πηλίνων ἀγγείων· οὐκ ὀλίγον δὲ ἐδοξάζετο μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ ὡς πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου. Ἐκ τῶν παλαιῶν αὐτῆς τυράννων περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Πολυκράτης διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη καὶ τὴν διὰ θαλάσσης δυναμιν· ταὺν Σάμος. Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 41, 142. ἔτι δὲ καὶ Σαμία, ἡ, ὅπερ ὄρα. — ὄθεν, Σάμιος, ία, ιον· τῆς Σάμου ἢ εἰς τὴν Σάμον ἀνήκων. Ἡροδτ. καὶ Οὐσιαστκ. Σάμιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σάμου. — 2) = ἡ Σάμη, ὅπερ ὄρα, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰθάκης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Δ, 845. — ὄθεν, Σαμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Σάμου ἐν τῷ Ἰονίῳ Πελάγει. — 3) Σάμος ἡ

Θρηϊκίη, = Σαμοθρᾴκη, ὅπερ ὄρα, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ Θρηϊκίη, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 78.

Σαμόστατα, τά. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως τῆς χώρας ταύτης ὀχυρά, ἔχουσα καὶ ἰδίαν ἀκρόπολιν· αὕτη ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ Λουκιανοῦ, τανῦν Σαμαιτᾶ. Στραβ. — ὅθεν, Σαμοσατεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαμώνιον, τό, ὄρος Σαλμώνιον.

Σαναχάριβος, ὁ, Sanaherib. Βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σέθου τὸ 750 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 1, 141.

Σάνδακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστυνόου ἀπόγονος τοῦ Τηλωνοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Κιλικίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Καλένδερις. Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Σανδάλιον, τό. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Περσίδος χώρας κείμενον μεταξὺ Κρημνῶν καὶ Σαγαλασσοῦ. Στραβ. ιϛ'. Στεφ. Βυζ.

Σάνδιος λόφος, ὁ. Λόφος τις πλησίον τῆς πόλεως Μυοῦντος ἐν Ἰωνίᾳ, ἄλλως ἄγνωστος. Θουκ. γ', 19.

Σανδώκης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 7, 194.

Σάνδων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου. Λουκ.

Σάνη, ἡ. Πόλις τῆς Χερσονήσου Παλλήνης κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου μεταξὺ Ποτιδαίας καὶ Μένδης. Ἡροδτ. 7, 123. Στράβ. — 2) Πόλις Ἑλληνικὴ τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ ὄρους Ἄθωος, ἀποικία τῶν Ἀνδρίων. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. 109, — ἔθεν, Σανάϊοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Σανείται, οἱ, = Σιμιῆται, ὅπερ ἴδε. Στράβ.

Σαννίων, ωνος, ὁ (σαίνω) Ὄνομ. κυρ. Ἀθηναίου τινὸς ἐπικαλουμένου Καλοῦ παρὰ Πλάτ. Θεαγ. — 2) Ὑποκριτὴς δραμάτων καὶ διδάσκαλος τοῦ τραγικοῦ χοροῦ ἐν Ἀθήναις. Δημ. κατὰ Meid. σελ. 533.

Σάννοι, οἱ. Ἔθνος ἄγριον καὶ νομαδικὸν τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη μεσημβρινῶς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους ὁ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 8. καλεῖ Μάκρωνας, ὁ δὲ Πλιν. Σάννους ἡνιόχους, ἀνήκοντας εἰς τὴν φυλὴν τῶν Καυκασίων λαῶν οἵτινες ἐκτείνοντο περὶ τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ.

Σαννυρίων, ωνος, ὁ (-ῠῠ-) ἢ ἀρθότρ Σανυρίων. Ὄνομα σύνηθες ἐν τοῖς κωμικοῖς δράμασι ἐκφράζον μωρόν τινα ἢ κοῦφον καταγελώμενον ὑπὸ τῶν θεατῶν· Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιγ', 15. ἔτι δὲ Σάννας, παρὰ Κρατίνῳ ἐν Εὐστραβ.— 2) Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναίος τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας συγχρονος τοῦ Διοκλέους, ἐμπαιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἰσχνότητα· Αἰλ. ποικ. ἱστ. ι', 6. Σουϊδ.

Σάντονοι, οἱ, Santones. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες παραθαλασσίως καὶ ἔχοντες ἐπίσημον πόλιν τὸ Μεδιολάνιον τανῦν Saintes καλουμένην. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 7. ἔτι Σάντονες καὶ Σίντωνες παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σαοκόρας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 18.

Σάος, ὁ, Savus. Ἐτήσιμος ποταμὸς τοῦ Νωρικοῦ καὶ τῆς Παννονίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζατο μετὰ ταῦτα ἐν μέρει τῆς χώρας ταύτης Σαυία· κατὰ Πλιν. εἶχε ὁ ποταμὸς οὗτος τὰς πηγάς του ἐπὶ τῶν Καρνικῶν Ἀλπεων εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· τανῦν Save. Στράβ. Πτολμ.

Σάπαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν παραθαλασσίως μεταξὺ τῶν Ἀβδήρων καὶ τῶν αὐτοῖς ὀρέων· Στράβ. Στεφ. Βυζ. πρότερον ἐκαλοῦντο οὗτοι Σάϊοι καὶ Σίντιες.

Σαπαῖοι, οἱ, = Σάπαι· Ἡροδτ. 7, 110. — ὅθεν, Σαπαϊκή, ἡ χώρα τῶν Σαπαίων.

Σάπειρες, οἱ (α) ποιητ. ἀντὶ Σάσπειρες, ὅπερ ὄρα.

Σάπρα, ἡ. Τόπος τις βαλτώδης τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαπφώ, οὕς, ἡ. Περίφημος ἀρχαία λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Μυτιλήνης πόλεως τῆς Λεσβου, συγχρονος τοῦ Σιαμενδρωνύμου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀνακρέοντος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μετά τινος Κερκόλα καλουμένου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ μίαν θυγατέρα τὴν Κλεΐδα, μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ συζύγου της ἀφοσιωθεῖσα εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ ἐξαρ. εἰς τὴν ποίησιν, ἐπέδωκε τοσοῦτον διὰ τῆς ἐξόχου καὶ τρυφερᾶς φαντασίας της, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἐφάνησεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν μεταξὺ τῶν μεγάλων Ἑλλήνων ποιητῶν, ὅστε πρὸ πάντων ὑπερέβαλεν εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήτεως, δι' ὃ καὶ συγκατεριθμεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μεταξὺ τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ὀδηγουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῶν παθῶν της καὶ ἀπὸ μίαν ἀκάθεκτον τοῦ ἔρωτος ὁρμήν, δὲν ἠδύνατο μέχρι τέλους νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἀπὸ μέρους τοῦ νέου Φάωνος περιφρόνησιν, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καθ' ὑπερβολήν, ἀλλ' ὑπὸ ἀπελπισίας ἐρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτου. Ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς Σαπφοῦς ἐσώθησαν μόνον ὀλίγα τινὰ ἐπιγράμματα· Ἡροδτ. 2, 135. Φιλόστρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ἡ, σελ. 137. — 2) Ἑταίρα τις ἐξ Ἐρέτου πόλεως τῆς Λεσβου, Ἀθην. σελ. 13. — ὅθεν, Σαπφικός, ἡ, όν καὶ Σαπφῷος, ῴα, ῷον· τῆς Σαπφοῦς ἢ ἐκ τῆς Σαπφοῦς ὤν. Ἀνθολ.

Σαράγγαι, οἱ. Ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἄκην ποταμόν, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Σιγιστᾶν χώρᾳ. Ἡροδτ. 7, 67. ἢ οἱ παρ' Ἀριαν. Ἀναβ. γ', 25. Δράγγαι λεγόμενοι, ἔνθα πρότερον Σαραγγαῖοι ἐγράφη. Γεν. πληθ. Σαραγγέων, Ἰωνικ. ἀντὶ Σαραγγῶν. Ἡροδτ. 3, 93.

Σάρακα, τά. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Σαράκη, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαρακηνοί, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀραβίας, οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἄραβας σκηνίτας καλουμένους, ζῶντας ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ περιπλανώμενοι εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας· κατὰ Ἀμμιαν. XIV. 4. 8. κατῴκουν οὗτοι ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας ἕως τῶν καταρράκτων τῆς Αἰγύπτου, ὄντες εἰς ἄκρον μίγιμοι καὶ παντοχοῦ περιφερόμενοι ἐπὶ τῶν καμήλων καὶ τῶν ταχέων αὐτῶν ἵππων, ζῶντες ἄνευ νόμων καὶ μονίμου κατοικίας· ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς θέτει τούτους καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας περὶ τοὺς ὄρους τῆς Περτίδος χώρας· πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν συνεστρατεύοντο ὡς μισθωτοὶ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων· Ἀνθολ.

Σάραμβος, ὁ. Οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις· Πλάτ. Γοργ.

Σαραπανά, τά. Φρούριον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ Ἰβηρίας εἰς ἄκρον ὀχυρὸν καὶ δυσάλωτον διὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσιν κειμένου μεταξὺ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἐπί τινος στενῆς ὁδοῦ. Στράβ.

Σαράπειον, τό· καὶ

Σαραπιεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Σαράπιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Σάραπις, ιδος, ὁ, Serapis. Μία τῶν ἐπισήμων Αἰγυπτιακῶν θεοτήτων περιστανομένη ὡς σύμβολον τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προξενουμένης εὐφορίας ὅλης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῶν ναῶν τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἀείποτε ἐν Νειλόμετρον πρὸς καταμέτρησιν τῶν συμβαινουσῶν κατ' ἔτος πλημμυρῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου· τὸ ἄγαλμα τοῦ Σαράπιδος ἐφέρθη πρῶτον ἐκ τῆς πόλεως Σινώπης ἐν Πόντῳ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅστις ἔκτισεν αὐτόθι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν Σαραπιείου λεγόμενον ἔνθα ἐλατρεύετο καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζεὺς Σινωπίτης· Καλλιμ. Ἔτ. 59. Διον. Περ. 255. κατὰ Ἀπολλόδ. β', 1, 1. ὑπῆρχεν ὁ Σάραπις ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἀποθεούμενον βοῦν Ἆπιν.

Σαργεύς, έως, ὁ Στρατηγός τις τῶν Σικυωνίων, παρὰ Θουκ. ζ', 19.

Σαρδαναπάλλος, καὶ Σαρδανάπαλλος, ὁ. Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας ἐν Ἀσίᾳ τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, κατὰ Στράβ. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ταρτὸν καὶ Ἀγχίαλον καὶ περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ τρυφήν· κατὰ τοῦ ὁποίου τελευταίου ἐπαναστατήσας ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Βελεσὶς μετὰ τοῦ Ἀρβάκου ἡγεμόνος τῆς Μηδίας, ἐπολέμησαν αὐτὸν καὶ ἐβίασαν εἰς μίαν διετῆ πολιορκίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ καθέδρᾳ Νίνῳ, ὅτε ὑπὸ ἀπελπισίας, ἀνάψας ὁ Σαρδανάπαλος μίαν μεγάλην πυρὰν ἐκάη ἐπ' αὐτῆς ὁμοῦ μ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυροὺς, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς εὐνούχους τοῦ παλατίου του τὸ 823 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 2, 150. Διόδρ. Σικ. τὸ ὄνομα Σαρδανάπαλος ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενον ἐπὶ χλιδῶν καὶ ἡδυπαθῶν ἡγεμόνων· Ἀριστφ. Ὄρν. 1022. Λουκ. (ἡ δὲ ἑνὸς λ γραφὴ ἔστιν ὀρθοτρ.)

Σάρδεις, αἱ, Ἰωνικ. Σάρδιες. Ἀρχαία μητρόπολις τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐφ' ἑνὸς πεδίου περὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κροίσου· μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις καθέδρα τῶν ἐν Λυδίᾳ Σατραπῶν τῆς Περσίας καὶ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συναζιμένων φόρων, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις διέτριβον καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περτῶν, τανῦν χωρίον Σαρτ περιέχον ἔτι πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας τῶν Σάρδεων. Αἰτιχ Περτ. 45. Αἰτκ. πληθ. Σάρδιαι, Καλλιμ. Δημ. 248. καὶ Σάρδις, Ἡροδτ. 1, 27. — ὅθεν, Σάρδιος, ὁ, ἡ, ον. Τῶν Σάρδεων ἢ ἐκ τῶν Σάρδεων ὤν Στεφ. Βυζ. — 2) Σαρδιανός, ἡ, όν, Ἰωνικ. Σαρδινός, τῶν Σαρδέων ἢ εἰς τὰς Σάρδεις ἀνήκων. Ἡροδτ. 1, 22. καὶ Οὐτιαστκ. ὁ κάτοικος τῶν Σάρδεων. — 3) Σαρδιανικός, ἡ, όν. Τῶν Σάρδεων, π. χ. τὸ Σαρδιανικὸν βάμμα, ταὐτ. τῷ πορφύρᾳ, τὴν ὁποίαν εἰργάζοντο μετὰ πολλῆς τέχνης εἰς τὴν πόλιν Σάρδεις, ἔθεν μεταφ. βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικόν, ἤτοι καταμαστόω τινά, πλήττω θανατηφόρως· Ἀριστφ. Ἀχ. 112.

Σαρδιανικός, Σαρδιανός, Σαρδινός, ὄρα Σάρδεις.

Σάρδις, εως, ἡ, = Σάρδεις. Στεφ. Βυζ. Πτολμ.

Σαρδονικός, ἡ, όν· καὶ Σαρδόνιος, ἴδε Σαρδώ.

Σαρδώ, οῦς, καὶ Σαρδών, όνος, ἡ, Sardinia. Νῆσος μεγάλη καὶ εὔφορος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρότερον Ἰχνοῦσα καὶ Σανδαλιῶτις καλουμένη· κατὰ Παυσ. ι', 17. ἔλαβε τὸ ὄνομα Σαρδὼ ἀπὸ τινος Σάρδου λεγομένου ἐλθόντος εἰς αὐτὴν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ Λιβύης, ἔχουσα κατά τινας 4000 σταδίων περίμετρον καὶ διερρεομένη ὑπὸ τινων μικρῶν ποταμῶν· κατῳκήθη δὲ ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἰλιέων καὶ Βιλεαρῶν· πρῶτοι δὲ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἱσπανοὶ ἔκτισαν πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν· ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τὴν

ἀξουσίαν τῶν Καρχηδονίων σχηματίζουσα μίαν ἐπίσημον ἐπαρχίαν τῆς Καρχηδονιακῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐκ τῶν ἀρ-ξόντων αὐτῆς φυσικῶν προϊόντων, ἕως οὗ ὑπέπεσεν καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων· ἐπίσημος κώπη τῆς νήσου ὑπῆρχον τὸ πέλαι ἡ Ὀλβία, Καραλλὶς καὶ ὁ Κόμος. Ἡρόδ. 1, 170. Σαρδών, όνος, ἡ· Πολύβ. Στράβ. — ὄθεν, Σαρδῶος, ᾶ, ῶον. Τῆς Σαρδοῦς ἢ εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ ἀνήκων, τὸ Σαρδῶον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν Σαρδὼ θάλασσα· καὶ Οὐτιαττα. Σαρδῶος, ὁ κάτοικ. Πολύβ. — 2) Σαρδώνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς ἢ ἐκ τῆς Σαρδοῦς ὤν· Στράβ. Στεφ. Βυζ. Λουκ. — 3) Σαρδόνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς. Ἡρόδτ. Πολύβ. οἱ Σαρδόνιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Σαρδοῦς. — 4) Σαρδονικός, ή, όν, = Σαρδόνιος. Ἡρόδτ. 2, 105.

Σαρμάται, οἱ, κατ' ὄνειρον, ἀντὶ Σαυρομάται (ᾳ). Οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας χώρας, ἀπάντων. πρώτων παρὰ Στράβ. ὁρᾶται Σαυρομάται.

Σαρματία ἡ (— υυ —). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἓν μέγα μέρος τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἐκτεινόμενον πέραν τῶν Καυκασίων ὀρῶν· καὶ ἡ μὲν Εὐρωπαϊκὴ Σαρματία περιελαμβανε ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Οὐίστουλα ποταμοῦ ἕως τοῦ Τανάϊδος, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια εὑρηνται ἀκριβέστερον προσδιωρισμένα παρὰ Πτολ. γ', 5. ὅστις οἰὸς ὀρκτικὸν σύνορον τῆς χώρας θέτει τὸν Σαρματικὸν Ὠκεανόν, (ἓν μέρος τῆς νῦν Βαλτικῆς θαλάσσης) ὡς μεσημβρινὸν δὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, καὶ ὅστις ἀναφέρει ἐν αὐτῇ τέσσαρα πρῶτα ἔθνη, τοὺς Οὐενέδας, κατοικοῦντας παρ' ὅλον τὸν Οὐενεδικὸν κόλπον (ἐν τῇ Βαλτικῇ θαλάσσῃ περὶ τὴν νῦν Πρωσσίαν), τοὺς Πευκίνους καὶ Βαστάρνας, περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουναβεως, τοὺς Ἰάζυγας, Ῥωξαλάνους καὶ Ἀμαξοβίους, ἄλλως ἰδίους Σκύθας περὶ τὰ ὀυτικὰ μέρη τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοὺς Ἀλαύνους Σκύθας, ἐν τῇ νῦν Εὐρωπαϊκῇ Ῥωσσίᾳ. Διον. Περ. 305. 308. Ἀμμιαν. Μαρκ. 31, 2. — 2) ἡ δὲ Ἀσιατικὴ Σαρματία ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος ἕως τοῦ Τᾶ ἢ Βόλγα ποταμοῦ, ὅπου οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, συνορεύουσα πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὰ Καυκάσια ὄρια ἢ μὲ τὴν χώραν τῆς Κολχίδος, τὴν Ἰβηρίαν καὶ Ἀλβανίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Τανάϊν ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Ὑρκανικὴν ἢ Κασπίαν θάλασσαν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ὑπερβόρειον Σαρματίαν ἢ ἄλλως ἄγνωστον γῆν· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ περιέχουσα πολλὰς νομὰς κατοικουμένη δὲ ὑπὸ νομάδων Σκυθῶν καὶ περιλαμβάνουσα τανῦν τὴν χώραν τοῦ Ἀστραχανίου, Κασανίου καὶ τινας ἄλλας ἐπαρχίας τοῦ Ῥωσσικοῦ βασιλείου· μεταξὺ τῶν ἐν Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ λαῶν ἀναφέρονται παρὰ Πτολμ. οἱ Βασιλικαῖοι Σαρμάται, οἱ Μεδάναι, οἱ Ἱππουάγοι, οἱ Ζακάται, οἱ Ἀσαῖοι, οἱ Χαυίδαι, οἱ Θυσιροφάγοι, οἱ Ματηνοί, οἱ Περιέρβασιοι καὶ πρὸ πάντων οἱ Μαιῶται τοὺς ὁποίους τούτους ὁ αὐτὸς γεωγράφος διαιρεῖ εἰς εἴκοσι τέσσαρας ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πτολμ. ε', 9. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν Σαρματικός, ή, όν· τῆς Σαρματίας ἢ εἰς τὴν Σαρματίαν ἀνήκων. Στράβ.

Σάρνος, ὁ, Sarnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Πομπηίας· τανῦν Sarno. Στράβ.

Σάρος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Καταονίας χώρας ἐν Κιλικίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Κομάνων ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ὀνομάζεται δὲ τὸν Πύραμον ποταμὸν· τανῦν Σεϊχάν· Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ α', 4.

Σαρπηδονία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν καὶ μαντεῖον ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. ιδ'.

Σαρπηδόνιος, ία, ιον. Τοῦ Σαρπηδόνος ἢ εἰς τὸν Σαρπηδόνα ἀνήκων· — ὄθεν ἡ Σαρπηδονία ἄκρη· ἀκρωτήριον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἑρκίου ποταμοῦ· τανῦν Καπο-Γρέκο. Ἡρόδτ. 7, 58. ἔτι Σαρπηδονία πέτρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 216. παρὰ Στεφ. Βυζ. Σαρπηδών. — 2) τὸ Σαρπηδόνιον χωμα, = Σαρπηδών. Ἀκρωτήριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατὰ Σκύλ. εὑρίσκετο ἄλλοτε μία πόλις Σαρπηδὼν καλουμένη· Αἰσχ. Ἱκετ. 881. κυρ. ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόνος ὅστις λέγεται ὅτι ἐτάφη ἐνταῦθα.

Σαρπηδών, όνες, ὁ, Ἐπικ. Σαρπήδων, οντος, ὁ. Τέκνον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ ὅπου βιασθεὶς νὰ φύγῃ διατὶ συμβᾶσαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἔριδα, ἦλθεν εἰς Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅπου βοηθήσας τοὺς αὐτόθι κατοίκους ἐναντίον τῶν Λυκίων ἔλαβεν ἀς ἀνταμοιβὴν ἓν μέρος τῆς χώρας ταύτης βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτῇ. Ἡρόδτ. 1, 173 — 2) Καθ' Ὅμηρ. Τέκνον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἔγγονος τοῦ προτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας συμμαχῶν τοῦ Πριάμου, ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, ἄφησε πρότερον ἔκγονον ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμπλοκάς· Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 198. Π, 426. συχνάκις δὲ ἐσυγχέετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ Σαρπηδὼν οὗτος μετὰ τοῦ προτέρου. Εὐριπ. Ῥησ 28. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 3) Τέκνον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πέλτινος ἐκ Θράκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 4) ἡ Σαρπεδόνος ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας. Στράβ. (παρ' Ὅμηρ. εὑρηνται ἔτι καὶ τινες πτῶσ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου τύπ. Σαρπήδων, Σαρπήδοντος, ἐν Ἰλ. Μ, 379. Σαρπήδοντι, Ἰλ. Μ, 392. καὶ κλητ. Σαρπῆδον, Ἰλ. Ε, 633.)

Σάρσινα, ἡ, Sarsina. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κάπιος ποταμοῦ, τανῦν Sarsina. Στράβ. — ὄθεν Σαρσινᾶται, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Σάρτη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 122.

Σαρυένη, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου. Πτολμ.

Σάρων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκτισεν ἕνα περίφημον ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ Σαρωνικὸς κόλπος περὶ τὴν Ἀργολίδα, εἰς τὸν ὁποῖον πεσὼν ἐπνίγη ἐν ᾧ ἐξήρευε ποτὲ μίαν ἀγρίαν ἔλαφον. Παυσ. β', 30.

Σαρωνία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον ἤγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Σάρων βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος. Παυσ.

Σαρωνικός, ή, όν. Τοῦ Σάρωνος ἢ εἰς τὸν Σάρωνα ἀνήκων· ὁ Σαρωνικὸς κόλπος. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Ἀργολίδος θάλασσα, τανῦν Κόλπος τῆς Αἰγίνης. Στράβ. ὁ Σαρωνικὸς πορθμός, παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 317. (Κατὰ Σχολστ. Εὐρ. Ἱππολ. 1190. ἀπὸ τοῦ Σάρωνος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ἢ ἀπό τινος χωρίου κειμένου πλησίον τῆς Τροιζῆνος, κατὰ Στεφ. Βυζ.)

Σαρωνίς, ίδος, ἡ, Ἰδιαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σαρωνικός· ἡ Σαρωνὶς θάλασσα, = Σαρωνικὸς κόλπος. Διον. Περ. 424. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὄρα Σαρωνία.

Σάσπειρες, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Ἀρμενίας, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κύρου ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, στρατεύσας μετὰ τοῦ Σέρξου εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν. Ἡρόδτ. 1, 104. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 395. καὶ Στεφ. Βυζ. καλοῦνται Σάσπιρες, κατὰ Σχολ. ἀπὸ τοῦ σασπείρου λίθου εὐρισκομένου ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν.

Σάσων, ωνος, ἡ. Μικρὰ νῆσος Ἑλληνικὴ κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Βρεντεσίου ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου πελάγους· τανῦν Saseno. Στράβ.

Σάταλα, τά. Πόλις ἐχυρὰ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας κειμένη ἐπὶ τινος βαθείας κοιλάδος· Διον. Περ.

Σατάσπης, εος, ὁ. Τέκνον τοῦ Ταΐσπιος, Πέρσης ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ὅστις βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Ζωπύρου, ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σέρξου νὰ περιπλανηθῇ ὅλην τὴν Λιβύην ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· μετὰ μίαν μακρὰν θαλασσοπορείαν μὴ δυνηθεὶς ὁ Σατάσπης νὰ προχωρήσῃ μεσημβρινώτερον διὰ τῆς μεγάλης θαλάσσης, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Περσίαν, ἐπειδήτε πρὸς δικαιολογίαν τοῦ διαφόρους ἐπιπλάστους αἰτίας, τὰς ὁποίας μὴ πιστεύσας ὁ Σέρξης διεστολόβιτεν αὐτόν. Ἡρόδτ. 4, 43.

Σατράφαι, τά. Πόλις τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Ἀράξου ποταμοῦ ἐν τῇ Καταονίᾳ χώρᾳ. Πτολ. ε', 13.

Σατνιόεις, εντος, ὁ. Μέγας τις Χειμάρρους τῆς Μυσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 445. παρὰ τοῖς ὕστερον Σαθνιόεις καλούμενος. Στράβ.

Σάτραι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκων καὶ οἱ Βίστονες λεγόμενοι· Ἡρόδτ. 7, 110.

Σατταγύδαι, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Ἀσίας κατοικῶν πλησίον τῆς Σογδιανῆς χώρας, πιθαν. ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰσιδῶν. Ἡρόδτ. 3, 91.

Σατυρίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρικός, ή, όν. Τοῦ Σατύρου ἢ εἰς τὸν Σάτυρον ἀνήκων, τὸ Σατυρικὸν δρᾶμα, εἶδος δραματικῆς παραστάσεως τῆς ὁποίας ὁ χορὸς ἐσχηματίζετο ὑπὸ Σατύρων, ὄρα ἐν Λεξ.

Σατυρίων, ωνος, ὁ. Ὄνομα μώμου τινὸς καὶ γελοτοποιοῦ παρὰ Δουκ.

Σάτυρος, ὁ, καὶ πληθ. Σάτυροι, οἱ (υυυ). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παριστάνοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θεότητες τινὲς κατωτέρας τάξεως πλησιάζουσαι μᾶλλον ἢ ἧττον εἰς τὴν φύσιν τῶν θηρίων καὶ ἔχουσαι ἐξαίρτ. μεγάλην ὁμοιότητα μὲ ἐκεῖνην τῶν τράγων, εἰκονιζόμεναι συνήθως μὲ ὠτία μικρὰ καὶ συμβλῆτρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν αἰγός, μὲ τριχωτὸν σῶμα καὶ μὲ ἐρυθρωπὸν χρῶμα τοῦ προσώπου, συνοδεύοσαι φαίπστε τὸν θεὸν Διόνυσον καὶ διατρίβουσαι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. Διάφορον δὲ οἱ Σάτυροι οὗτοι ὡς λογίζεται ἀπὸ τοὺς Σειληνοὺς ἢ Φαύνους καλουμένους, ἐν ᾧ οἱ μὲν τελευταῖοι παριστάνοιτο συνήθως μὲ μέτρια ἐξέχοντα ὠτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ μὲ μικρὰς ἐξεχούσας οὐρὰς, οἱ δὲ Σάτυροι εἶχον καὶ πόδας τράγου· κατά τινας μὲν τοι ὑπῆρχε μία καὶ ἡ αὐτὴ φύσις αὐτῶν, καὶ Παυσ. α, 23. λέγει ὅτι οἱ παλαιοὶ Σάτυροι ἐκαλοῦντο Σειληνοί. Παρ' Ὁμήρῳ οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν Σατύρων, πρὸ-

τον δὲ παρ' Ἡσιοδ. ἔντινι λαφάϊφ, ἐκ Στράβ. βιβλ. ι'. ἀναφέρονται οἱ Σάτυροι μεταξὺ τῶν Νυμφῶν καὶ Κουρήτων ὡς ἔφοροι θεότητες τῶν ἐν Πελοποννήσῳ δρυμῶν, καταγόμεναι ἀνέκαθεν ἐκ Φρυγίας καὶ σχηματίζουσαι ἰδίους τοὺς χορούς τῶν Διονυσιακῶν ὀργίων. Ἐπλάττοντο δὲ οἱ Σάτυροι ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς νύμφης Ἰφθίμης, Νονν. Διον. ιδ'. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Βάκχου καὶ τῆς νύμφης Νικαίας, ἔχοντες φύσιν λάγνον καὶ εἰς ἄκρον ἀσελγῆ, εὐαρεστούμενοι πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἐκ τῶν μουσικῶν ἔργάνων ἤχους καὶ μελῳδίαν καὶ ὄντε ἀείποτε ὀπαδοὶ καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Διονύσου. Διάφορα ἀρχαῖα ἀγάλματα Σατύρων ἐξέχου ἐργασίας ἐκ λευκῶν μαρμάρων εὑρίσκονται εἰσέτι εἰς πολλὰ ἀρχαιολογικὰ ταμεῖα τῆς Εὐρώπης· παρβλ. Heyne Antiq. Aufs Tom. II, σελ. 53, καὶ Siebenkees Archl. σελ. 204. — (Κατὰ Πλάτ. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. ἀπὸ τοῦ σασειρέως.)

Σάτυρος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. — 2) Τίος τοῦ Θεσπιείδος ἐκ Μαραθῶνος, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους· Δημοσθ. Παραπρεσβ. σελ. 407. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Πλουταρχ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, σημεῖα ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ἀθήναιος ἐν βιβλίῳ, περὶ χαρακτήρων ἐπιγραφόμενον. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβ. III, σελ. 504.

Σατύρων νῆσοι Τρεῖς νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς πέρας τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο πολὺ πλῆθος πιθήκων μὲ μακρὰς οὐρὰς. Πτολμ.

Σαύλιος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν ὅστις ἐμόνευσε τοξεύσας τὸν σοφὸν Ἀναχάρσιν. Ἡροδτ. 4, 76.

Σαυνῖται, οἱ. = Σαμνῖται. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Σαμνίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. — ὅθεν, Σαυνῖτις, ἰδος, ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Samnium.

Σαυρομάται, οἱ (-υυ-) Ἐνικ. Σαυρομάτης, ου, ὁ. Οἱ ἀνέκαθεν κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρόδοτος 4, 21. καλεῖ ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰς ἀνατολικὰς παραλίας ὅρας τῆς Μαιώτιδος λίμνης διὰ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο ἀπὸ τῶν Βασιλήων Σκυθῶν λεγομένων. Διον. Περ. 15. κατὰ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐν Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ καὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου· εἶτα μεταβάντες ἕως τῆς πέρας τοῦ ποταμοῦ τούτου Εὐρωπαϊκῆς χώρας ὠκισμάσθησαν παρὰ τοῖς ὕστερον Σαρμάταις. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Σαυρομάτων τούτων ἀναφέρει ὁ Ἡρόδτ. 4, 110. ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν νέων Σκυθῶν ὅσοι συνεκράθησαν μετὰ τῶν Ἀμαζόνων, αἵτινες νικηθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐσώθησαν διὰ πλοίων εἰς τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης κατεχόμενα ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων Σκυθῶν, καὶ ὅτι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν εἰς τῶν ὁποίων τὰς ἐκστρατείας ἠκολούθουν ἀείποτε καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν.

Σαώ, οὕς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 243.

Σάων, ωνος, ὁ (ᾱ). Τίος τοῦ Διός καὶ μιᾶς τῶν νυμφῶν ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι συνῴκισε τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθρᾴκῃ ζῶντας, δοὺς εἰς αὐτοὺς νόμους καὶ διαιρέσας ἅπαντας εἰς πέντε φυλὰς τὰς ὁποίας ἐκάλεσεν ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν παίδων αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 47. — 2) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Ἀκάνθου, παρὰ Καλλιμ.

Σεβάστεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης καὶ μετ' οὐ πολὺ κατασταθεῖσα μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας· ταυτὸν Σεβάς. Σεβαστία, ἡ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Σεβαστηνός, ὁ κάτοικος.

Σεβαστή, ἡ. Μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Σαμαρείας ἐν Παλαιστίνῃ, κληθείσης οὕτως ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. — 2) = Κάβειρα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Στράβ. — 3) Augusta. ὄνομα Αὐτοκρατορίσσης ἐν Ῥώμῃ Ἡρωδ.

Σεβαστιανός, ὁ, Sebastianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν, ἐν Ἀνθολ. (τὸ α εὑρηται καὶ βραχὺ παρὰ τοῖς μεταγενστρ. παρβλ. Spitzn. Προσ. § 55.)

Σεβαστόπολις, εως, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ. Πτολμ. — 2) = Διοσπολιάς. Στεφ. Βυζ.

Σεβαστός, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Στράβ.

Σεβέννυτος, ου, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Σεβεννύτου νομοῦ· ταυτὸν Σαμαιούδ. Στεφ. Βυζ. ἡ Σεβεννυτικὴ πόλις Στράβ. — ἔθνικ. Σεβεννύτης, ου, ὁ κάτοικος καὶ ὁ Σεβεννύτης νομός, ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ. — 2) Σεβεννυτικὸς, ἡ, όν. Τῆς Σεβεννύτου ἢ εἰς τὴν Σεβέννυτον ἀνήκων· τὸ Σεβεννυτικὸν στόμα, ὁ μέγας βραχίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέων διὰ μέσου τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ Ἡροδ. 2, 17.

Σεβηριανός, ὁ, Severianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ. ἐν Ἐπ καὶ Σεουηριανὸς ἀναγιγνώσκετ.

Σεβῆρος, ὁ, Severus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Σεβρός, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἀρχαῖος ἥρως τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς βωμὸς ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι χωρίον Σεβρίον. Παυσ. Λακ. 15.

Σεγέστη, ἡ, = Ἔγεστη, ὅπερ ὄρα.

Σεγόδουνον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, ταυτὸν Rhodez. Πτολ. β', 7.

Σεγουβία, ἡ, Segovia. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρεβάκων. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ταυτὸν Segovia. Πτολ.

Σεγουσιανοί. Πτολ. β', 8. καὶ Σαιγουσιανοὶ παρὰ Στράβ. δ'. Λαὸς τῆς Δουηδοισκῆς Γαλλίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥοδάνου καὶ Λιγυρίδος ποταμοῦ ἐν τῷ νῦν δήματι τοῦ Ῥώνε καὶ Λοάρ. — 2) Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς ὀρεινῆς Ἰταλίας περὶ τὰς Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντου ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, ἔχοντες ἴδιον βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπικράτεια κατεστάθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Διον. Κασσ. 60, 14. Στράβ.

Σεγούσιον, τό· Πτολμ. γ', 1. πιθανότερ. μὲν τοὺς Σεγουσιῶν πρόσωπαμ. πόλις. Πόλις τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σεγουσιανῶν ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοττίου, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· Ἀμμιαν. Μαρκ. 15, 10. ταυτὸν Σούσα.

Σεδητανοί ἢ Σιδητανοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἐν τῇ νῦν Ἀρραγωνίᾳ χώρᾳ καὶ Οὐαλεντίᾳ. Στράβ. γ', 163.

Σεθών, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720 ἔτος πρὸ Χρ. πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας εἰς τὸν Ταὶν ἐν καιρῷ τῆς ἐνιαστείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακῶνος, ὕστερον δὲ πολεμήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Σαγχερίβου, ὅστις εἰσέβαλεν μὲ μεγάλα στρατεύματα ἠδυνήθη ὡς λέγεται διὰ βοηθείας τοῦ Ἡφαίστου νὰ τρέψῃ αὐτὸν εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν τῆς δυνάμεώς του. Ἡροδτ. 2, 141.

Σειληνή, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν ἐν Ἀνθολ.

Σειληνικός, ἡ, όν. Τοῦ Σειληνοῦ ἢ εἰς τὸν Σειληνὸν ἀνήκων· τὸ Σειληνικὸν δρᾶμα. Πλατ. Συμπ.

Σειληνός, ὁ, Silinus. Βασιλεὺς τῆς Νύσης ἐν Λιβύῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διόνυσος καὶ ἐδιδάχθη πᾶσαν ἐπιστήμην, συνεδευόμενος ἀκολούθως ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του. Διοδ. Σικ. γ', 72. κατά τινας δὲ ἐπλάττετο υἱὸς τῆς γῆς γεννήσας τὸν Ἀστραῖον, Μόρον καὶ Δηναῖον, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς θεὸς καὶ πολλάκις συγχόμενος μετὰ τοῦ Διονύσου· Νονν. Διον. κδ', 260. ἐπαριστέρετο δὲ συνήθως ὡς γέρων φαλακρὸς μὲ σιμὴν ῥῖνα, καθήμενος ἐφ' ἑνὸς ὄνου συνοδεύων τὴν χορείαν τῶν Σατύρων καὶ λειπῶν ὀπαδῶν τοῦ Διονύσου καὶ ἀείποτε μεθυόμενος. Πεσὼν δέποτε ὡς λέγεται ἐκ τοῦ ὄνου βεβαρυμένος ὑπὸ τῆς μέθης ἔμεινε καθ' ὁδὸν κειμένος ἐν ᾧ ἠκολούθει τὸν Βάκχον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, τὸν ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς ἐκ Φρυγίας ἔφερον πρὸς τὸν βασιλέα Μίδαν, ὅστις ἀπέστειλεν αὐτὸν πάλιν πρὸς τὸν Διόνυσον· Ἡροδτ. 7, 26. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 18. πολλαχ. πληθ. οἱ Σειληνοί· οἱ ἀρχαῖοι λεγόμενοι Σάτυροι ἀκολουθεῖ τοῦ Διονύσου, περιστανόμενοι ὑπὸ μορφὴν ἀνδρὸς ἔχοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ὠτία σουβλερὰ καὶ ἐξέχοντα καὶ οὐρὰν τράγου ὄπισθεν αὐτῶν· πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὕμν. Ἀφροδ. 263. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο καί τινα μικρὰ μέχρι στέρνων ἀγάλματα τοῦ Σειληνοῦ τιθέμενα ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν εἰκιῶν· Πλάτ. συμποσ. σελ. 313. (ἡ γραφ. Σειληνὸς ἔστιν ἀρχαιστρ. παρβλ. Reitz εἰς Λουκ. Συμπ. Θε. 4. τὸ δὲ Σιληνὸς μεταγενστρ. τύπος καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 6, 26. εὑρηται.)

Σειρήν, ῆνος, ἡ, συνήθ. πληθ. αἱ Σειρῆνες. Καθ' Ὅμηρ. παρθένοι τινὲς κατοικοῦσαι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἢ ἐπί τινων αὐτόθι πλησιοχώρων νήσων, αἵτινες διὰ τῆς εὐφώνου αὐτῶν μελῳδίας κατεγοήτευον τοὺς διαπλέοντας ἀνθρώπους, καμνούσαι αὐτοὺς νὰ λησμονήσωσι παντάπασι τοὺς γονεῖς, τέκνα καὶ τὴν πατρίδα των· περὶ αὐτῶν δὲ ἐκεῖτο μέγας σωρὸς ὀστέων ἐξ ὅλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους αὐταὶ ἐλυμαίνοντο μὲ τὰς ὁρμὰς των κατέπτωγον ἀπ' ἐκείνων. Ὁ μῦθος αὐτῶν εὑρηται πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Μ, 39-46. παρ' ᾧ ἐν στιχ. 50. κεῖται κατὰ δύτ. ἀριθμ. Σειρήνε· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἀναφέρονται τρεῖς τὸν ἀριθμόν, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια καὶ Λευκωσία. Λυκοφρ. 653. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. αὐτόθ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον τέσσαρες, ἡ Μόλπη, Ἀγλαοφήμη, Λίγεια καὶ Θελξιέπεια καὶ ἐπλάττοντο θυγατέρες τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 895. ἢ τῆς Μελπομένης, Ἀπολλόδ. α', 3, 4. Ὁ δὲ Εὐρ. Ἐκ 169. καλεῖ αὐτὰς χθονίας κόρας, παριστανομένας ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων μὲ μορφὴν γυναικὸς καὶ στρουθοῦ καὶ διατριβούσας συνήθως περὶ τὰ νότια παράλια τῆς Καμπανίας χώρας ἢ ἐπὶ τοῦ Πελωρίου ἀκρωτηρίου· τὰ δὲ ἀγάλματα αὐτῶν ἐτίθεντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀποθνησκόντων ὡς σημεῖον πένθους. Στράβ. κατά τινας λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες εἰς πτηνὰ ὑπὸ τῆς Δήμητρος, ἐπειδὴ δὲν ἔπρεξαν εἰς βοήθειαν τῆς Περσεφόνης ὅτε αὕτη ἥρπαγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Τζήτ. μυθ. 141. Ἦν δὲ πεπρωμένον εἰς αὐτὰς, ὡς ἐλέγετο, νὰ ζήσωσι τοσοῦτον χρόνον ἕως οὗ ἐν πλοῖον μὲ ἄνδρας διε-

πλέον πλησίον αὐτῶν δὲν ἠθέλησε φεύγῃ εἰς τὴν νῆσόν των ὑπὸ τῆς μελῳδίας αὐτῶν, τοῦτο συνέβη ὅτε ὁ Ὀρφεὺς διὰ τῆς λύρας του ἀπέτρεψε τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ γοητευθῶσι ἀπὸ τὰ ἄσματα αὐτῶν. Ἀπολ. Rod. Δ, 904. Ὀρφ. Ἀργ. 1281. ἢ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ συμβουλὴν τῆς Κίρκης ἔφραττε τοὺς μετ' αὐτοῦ συμπλέοντας φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὠτία αὐτῶν, ἐν ᾧ ἔκτοτε αἱ Σειρῆνες πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγησαν. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 173. — 2) = Σειρηνοῦσαι.

Σειρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σειρῆνος ἢ εἰς τὰς Σειρήνας ἀνήκουσα· ἡ Σειρηνὶς πέτρα, = Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον· Διον. Περ. 360.

Σειρηνοῦσαι καὶ Σειρῆνες, αἱ, Sirenum Scopuli. Τρεῖς μικραὶ καὶ ἀκατοίκητοι νησίδες πέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τὰς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες ὅτε ἔπεσον εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Galli· Στραβ.

Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον, τό, = Ἀθηναίων. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ μεταξὺ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδωνίου κόλπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι διέτριβον ποτὲ αἱ Σειρῆνες· τανῦν, la Punta. Στράβ.

Σειρῖτις, ιδος, ἡ, = Σιρῖτις, ὅρα Σῖρις· Στραβ.

Σελάνα καὶ Σελαναία, Δωρ. ἀντὶ Σελήνη. Θεοκρ.

Σελάρτιος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίπλαστον κύρ. Ὄνομ. ἀντὶ Σελιάδης. Ἀριστφ. Σφκ. 472.

Σέλγη, ἡ, Selga. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισαν πρῶτον οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας γενναιότητά των πρὸ πάντων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς χώρας ταύτης, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἰδίαν των ἐλευθερίαν ἐναντίον τῶν πλησιοχώρων ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Σελγεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Σελεύκεια, ἡ, Seleucia· ἡ ἐπὶ Τίγρῃ. Πόλις ἐπίτιμος καὶ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας κειμένη ἐπὶ τινος διώρυχος διὰ τῆς ὁποίας συνδέεται ὁ Τίγρις μετὰ τοῦ Εὐφράτου, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ χρηματίσασα καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας. Κατὰ Στράβ. ὑπερέβαινεν ἡ Σελεύκεια κατὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν πολυανθρωπίαν ὅλας τὰς τότε ἀκμαζούσας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ αὐτὴν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κατὰ Πλιν. ἠριθμοῦντο περὶ τὰς 600,000· εἶχε δὲ αὐτὴ ἀείποτε ἰδίαν πολιτείαν καὶ νόμους μὴ ὑποτιχθεῖσα οὐδέποτε εἰς ξένους σατράπας, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες ἦσαν οἱ πλείστοι Ἕλληνες καὶ Μακεδόνες μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔζων πολλοὶ Σῦροι καὶ Ἰουδαῖοι· ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Βήρου κατεστρίφη ἡ μεγαλόπολις αὕτη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διά τινος ἀπατηλῆς καὶ δολίου προφάσεως· τανῦν Ἐλ-Μοδαΐν. Στράβ. — 2) ἡ ἐν Πιερίᾳ. Πόλις μεγάλη τῆς Συρίας πλησίον τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ μέλιμένα, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος, ἥτις διὰ τὴν προσφυῆ αὐτῆς καὶ ὀχυρὰν θέσιν διεμείνεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπόρθητος, ἕως οὗ ἠφανίσθη μετὰ ταῦτα καὶ αὐτὴ διὰ προδοσίας· τανῦν χωρίον εὐτελὲς Κεφὲ καλούμενον. Πολύβ. — 3) Σελεύκεια ἡ Τραχεῖα. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κτισθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἀπέχουσα ἐν μίλιον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ, διαμείναντα ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητος, ὕστερον δὲ καταστραθεῖσα μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας χώρας· τανῦν Σελευκιέχ. Στράβ. Ἀμμιαν. 14, 2. — 4) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 100 σταδίους τῆς Σίδης, πιθανῶς οὖσα καὶ αὐτὴ μία ἐξ ἐκείνων τῶν πόλεων τὰς ὁποίας ἔκτισεν ὁ Νικάτωρ καὶ ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τον Σελευκείας. Ἀρρίαν. Περιπλ. Mannert. Γεωγρ. VI, 2, σελ. 124. — 5) Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ· ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ, ὑστέρου καὶ Σελευκοβήλος κληθεῖσα, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἀπαμείας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· πιθαν. ἡ νῦν Σεχιόν. Πτολ. ε', 15. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις τῆς Περαίας Παλαιστίνης κτισθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Ἰωσπ. — ὅθεν Σελευκεύς, έως· ὁ κάτοικ. τῆς Σελευκείας.

Σελευκίς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. χώρα. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Συρίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Χαλκιδικῆς χώρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἡ πόλις Σελεύκεια ἡ ἐν Πιερίᾳ. Στράβ.

Σελευκόβηλος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὅρα Σελεύκεια ἀριθμ. 5 Στεφ. Βυζ.

Σέλευκος, ὁ, ἐπιλεγόμενος Νικάτωρ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του ὡδηγῶν τοὺς ἐλέφαντας, δείξας πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν Σατραπείαν τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μηδίας καὶ ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν λοιπῶν διαδόχων τοῦ βατιλέως τούτου, ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Λυσιμάχου ἐναντίον τοῦ Ἀντιγόνου τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ἐν Συρίᾳ διεμοίρασε τὸ βασίλειον αὐτοῦ μετὰ τῶν συναγωνιστῶν του, κυριεύσας μέγα μέρος τῆς ἄνω Ἀσίας, τὴν Συρίαν ἅπασαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας, συστήσας τὸ μέγα Συριακὸν βασίλειον καὶ κτίσας διαφόρους νέας πόλεις τῶν ὁποίων πολλὰς ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Σελευκείας. Τελευταῖον ἐλθὼν εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ Λυσιμάχου καὶ διακατώσας αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Φρυγίᾳ μάχην, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐλπίσας νὰ κυριεύσῃ καὶ αὐτὸ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας ἀφήσας τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀσίας εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀντίοχον· ἀλλὰ πλησίον τῆς πόλεως Λυσιμαχίας ἀπαντήσας αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνὸς ἐπλήγωσεν θανατηφόρως διὰ τοῦ δόρατος ἐξ ἀπροσδοκήτου τὸ 78 ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ μίαν 32 χρόνων βασιλείαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπ. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἠγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Σελεύκου εἰς τὴν πόλιν Σελεύκειαν ἐνθα ἐτιμᾶτο τοῦ λοιποῦ ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς Πολυβ. — 3) Σέλευκος ὁ ἐπιλεγόμενος Καλλίνικος. Υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 247 ἕως 227 ἔτους πρὸ Χρ. εὐρισκόμενος ἀείποτε εἰς διαταπαύστους ταραχὰς καὶ πολέμους μετὰ τοῦ Πτολεμαίου Εὐεργέτου καὶ Ἀρτάκου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἀπέθανεν ἐλεεινῶς· ἡ ἐπωνυμία Καλλίνικος ἐδόθη εἰς αὐτὸν κατ' εἰρωνίαν διὰ τὰς ἀτυχεῖς αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις. Πολύβ. — 3) ὁ ἐπικαλούμενος Κεραυνός, βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὅστις μετὰ μίαν τριετῆ βασιλείαν ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Ἀττάλου βατιλέως τῆς Περγάμου ἐφαρμακώθη ὑπό τινων συνωμοτῶν.— 4) ὁ Φιλοπάτωρ. Υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου βατιλεύς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 187 ἕως τοῦ 176 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βατιλεία ἐστάθη εἰς ἄκρον ἀτσθενὴς καὶ εἰρηνική, φαρμακωθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἑλιοδώρου. — 5) Πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν περὶ τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς Κλεοπάτρας. — 6) Πρεσβύτερος υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου βασιλεύς τῆς Συρίας περὶ τὸ 97 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς. — 7) ὁ ἐπικληθεὶς Κυβιοσάκτης, ἀδελφὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του, ἐφονεύθη τὸ 57 ἔτος πρὸ Χρ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκιδῶν.

Σελήναια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Σελήνη· Luna παρὰ Ῥωμαίοις. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐγέννησαν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας ἡ Εὐρυφαέσσης. Ἡσ. Θεογ. 375. ἐν δὲ Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. ἀναφέρεται θυγάτηρ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου, παριστανομένη ὡς θεὰ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ὑπερίονος φωτός, ἔχουσα ἰδίαν λατρείαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἰδίους ναοὺς, περὶ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ἐρασθεῖσα τοῦ νέου Ἐνδυμίωνος ὅτε ἴδεν αὐτὸν πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου κοιμώμενον, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ 50 θυγατέρας. Ἀπολλόδ. α', 7, 5. Παυσ. ε', 1.

Σελήνης λιμήν, ὁ, Lunae Portus. Λιμὴν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς νῦν Luna Στραβ.

Σεληνοῦς, οὔντος, ὅρα Σελινοῦς.

Σεληπιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Υἱὸς τοῦ Σεληπίου, ὁ Εὔηνος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 693.

Σελινούντιος, ὅρα Σελινοῦς. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπό τινος μαντείου τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος εἰς τὴν πόλιν Σελινοῦντα. Στράβ. ι'.

Σελινοῦς, οὔντος, ὁ. Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθης ἑνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Μεγαρέων, καταστραφεῖσα ποτὲ ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων· τανῦν Selinonto. Ἡροδ. 5, 46. ἡ ὀνομασία αὐτῆς προῆλθεν ἀπὸ τοῦ χόρτου σελίνου αὐξάνοντος ἐν ἀφθονίᾳ περὶ αὐτήν. — 2) Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· τανῦν Madiuni. Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τοῦ χωρίου Σκιλλοῦντος. Στράβ. Ξενφ. Κύρ. Ἀνάβ. ε', 3, 8. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαμπείας. Στράβ. — 5) Πόλις ἐπίσημος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἀπέχουσα 210 σταδίους ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέστειλεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὕστερον καὶ Τραϊανόπολις· τανῦν Σελεντί· Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὑρηται εἰς Ἄρτεν καὶ Θηλυν. γεν. Θηλκ. παρὰ Διοδρ. Σικ. ιγ', 59. — ὅθεν, Σελινούντιος, ία, ιον. Τοῦ Σελινοῦντος ἢ ἐκ τοῦ Σελινοῦντος ὤν, ὁ εἰς τὸν Σελινοῦντα ἀνήκων· οὐσιαστικ. Σελινούντιος, ὁ κάτοικ. καὶ Σελινουντία χώρα, ἡ περὶ τὴν πόλιν Σελινοῦντα χώρα. Θουκ. — 2) Σελινούσιος, ία, ιον· τοῦ Σελινοῦντος, καὶ οὐσιαστικ, Ἡροδτ.

Σελλασία, ἡ· καὶ Σελατία. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Οἴνου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰς διαφόρους συγκροτηθείσας μετὰ ταῦτα παρ' αὐτῇ μάχας, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· (διὰ λλ εὑρηται παρὰ Ξενφ. Ἑλ. β', 2, 13. Παυσ. Στέφ. Βυζ. ἐκ ἑνὸς λ παρὰ Πολυβ.)

Σελλήεις, εντος ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Παχίστας· Ὅμ. Ἰλ. Β, 659. Στράβ. — 2) ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρίσβης· Ὅμ. Ἰλ. Β, 839. Στράβ.

Σελλοί, οἱ. Φυλή τις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, ὑπηρετοῦντες ὡς ἱερεῖς εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον τοῦ Διὸς καὶ περιπατοῦντες συνήθως μὲ γυμνοὺς καὶ ἀπλύτους πόδας, κοιμώμενοι κατὰ γῆν· κατῴκουν δὲ οὗτοι ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἐντὸς ἐνὸς ἄλσους καὶ ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν οἵτινες πρῶτοι ἐστύτησαν τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον· Ὅμ. Ἰλ. Π, 234. Σοφ. Τραχ. 1169. Κατὰ Στρβ. ὑπῆρχον οἱ Σελλοὶ οὗτοι ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Δωδώνης· ἔτι δὲ Ἕλλοι οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι· Πινδ.

Σέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις· παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 342. ἀ σφίρεται ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὡς ἁλαζὼν καὶ κομπαστής.

Σεμέλη, ἡ. Θυγατηρ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἐξαίσιον αὐτῆς κάλλος συνεμίχθη μετ' αὐτῆς· οὖσα δὲ εἰσέτι ἔγκυος καὶ μετουμένη διὰ ζηλοτυπίαν ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐζήτησεν κατὰ παραίνησιν αὐτῆς ἀπὸ τὸν Δία νὰ ἔλθῃ καὶ πρὸς αὐτὴν μὲ τὴν ἰδίαν ἀθανασίαν του μορφὴν καὶ μεγαλειότητα ὡς ὅτε συνήρχετο καὶ μετὰ τῆς Ἥρας· μὴ ὑπομένουσα τὸν κρότον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν βροντῶν μὲ τὰς ὁποίας ἦλθεν ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὴν ὁ Ζεύς, ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος, Διόνυσον μετὰ ταῦτα κληθέντα, σχίσας ὁ Ζεὺς τὴν κοιλίαν της ἐξέβαλεν ἔτι ἀτελὲς καὶ ἔρραψεν εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ ἕως οὗ ἐμορφώθη τέλειον· τὴν σκιὰν τῆς Σεμέλης λέγεται ὅτι μετέστησεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἢ κατ' ἄλλους ἐφύρῃ ὕστερον ἐκ τοῦ ᾅδου εἰς τὸν Ὄλυμπον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διονύσου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολδρ. γ', 4, 2. Παυσ. β', 31.

Σεμίραμις, ιδος, ἡ (υ—υυ). Ἀρχαία βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς γεννήσεως τῆς ὁποίας καὶ τῶν λοιπῶν περιστατικῶν τοῦ βίου της πλάττονται διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· κατὰ Διοδρ. Σικ. β', 4. λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς Δηρκετοῦς ἐγχωρίου θεᾶς καί τινος νέου Κύρου καλουμένου καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἑνὸς ποιμένος Σιμμία καλουμένου, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ ἐξαίσιον κάλλος καὶ τὴν βαθεῖαν φρόνησίν της ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων Μηνῶας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε δύω τέκνα. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Βακτρίων πολιορκίαν, ὅπου ἡ Σεμίραμις εἶχε συναδεύσει τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἰδὼν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας Νῖνος καὶ θαυμάσας τὰ ὑπέροχα αὐτῆς προτερήματα καὶ τὴν ἐν πολέμοις χαρτερόψυχίαν της, ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ ἔλαβεν ὡς ἰδίαν γυναῖκα ἀναγορεύσας αὐτὴν βασίλισσαν ὅλης τῆς Ἀσσυρίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Νίνου ἐπιτροπεύσασα πολὺν χρόνον τὸν ἐξ αὐτῆς καὶ ἐκείνου αὐτῆς παῖδα καὶ διάδοχον Νινύαν, ἔκτισε πρώτη ὡς λέγεται τὴν περίφημον πόλιν Βαβυλῶνα κοσμήσασα αὐτὴν μὲ τοὺς κρεμαστοὺς ἐκείνους κήπους καὶ κατοικίσασα αὐτὴν μὲ δύω ἑκατομμύρια κατοίκων, ἐπιχειρισθεῖσα καὶ διαφόρους μεγάλας ἐκστρατείας ἐναντίον ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας τελευταῖον παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς εἰς ἡλικίαν ἡδὴ 62 χρόνων, λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανὴς ἐκ τῆς γῆς μετὰ μίαν βασιλείαν 42 χρόνων τὸ 2000 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ δὲ Ἀστύριοι ἐτίμησαν αὐτὴν μετὰ θάνατον ὡς ἐγχώριον θεάν· πρῶτον παρὰ Κτησ. Λεῦκ. Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 1. πιθαν. ἡ αὐτὴ παρ' Ἡροδτ. γ', 155. καὶ Θεοκρ. Εἰδ. ις', 100. — 2) Ἑτέρα τις βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβονασσάρ, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743 ἕως 733 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ὑψώσασα πολλὰ χώματα περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν. Ἡροδτ. 1, 184.

Σεμιράμιδος τεῖχος, = Μηδίας τεῖχος, ὅπερ ὄρα.

Σεμπρωνία, ἡ, Sempronia Gens. Μία τῶν ἐπιφανῶν ἐν Ῥώμῃ γενῶν τῶν Πατρικίων.

Σεμπρώνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπιφανῶν ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σένεκας, ὁ, Λούκιος. Τίος τοῦ Ἀνναίου Σενέκα ἐκ Κορδύβης πόλεως τῆς Ἱσπανίας, περίφημος φιλόσοφος καὶ τραγικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥώμην δεκαπενταετὴς ὅτι τὴν ἡλικίαν, ἐδιδάχθη αὐτόθι τὴν στωικὴν φιλοσοφίαν καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνικὴν Ῥητορείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξευμάθη μεγάλως ὑπὸ τῶν συγχρόνων του Ῥωμαίων ῥητόρων, χρηματίσας παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μέχρι τέλους κατεδικάσθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον, ἀνοίξας ὁ ἴδιος τὰς βλέφας τοῦ σώματός του μ' ἓν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, ἀποθανὼν οὕτως μετὰ πολλῆς ἀταραξίας καὶ ἀνευ ὀδύνων. Διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ἠθικὰ συγγράμματα, ἔτι δὲ καὶ ἐπιστολαὶ 124 καί τινες τραγῳδίαι ἐσώθησαν τοῦ Ῥωμαίου τούτου φιλοσόφου· Φλβρ. Λατ. Βιβλ. Π, σελ. 101.

Σένωνες, οἱ, Senŏnes. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σηκουάνα ποταμὸν (Seine) ἐν τῇ νῦν Champagne. Στέφ. Βυζ. Σένωνες καὶ Σένωνες, οἱ· Σ ράβ. Σήνωνες. Πολύβ.

Σεντῖνον, τό· Sentinum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπίτιος εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως· τανῦν Sentina· ὅθεν, Σεντινάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Σερβίλια, ἡ· Servilia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτάτων γενεῶν τῶν Πατρικίων τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων.— 2) Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σερβίλιος, ὁ· Servilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ. καὶ Σερουίλιος. Πολύβ.

Σερβωνίς, ίδος, λίμνη, ἡ. Λίμνη τις κειμένη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὄρους Κασίου· ταύτην Σεβαχὲτ - Βαρδουίλ. Ἡροδτ. 2, 6. Διον Περ. 233. Σίρβων καὶ Σιρβωνίς, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σέργιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σέριφος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους μία τῶν Κυκλάδων, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν ἀποτόμων ὀρίων καὶ ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἀθηναίων· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Περσεὺς πλησίον τοῦ Πολυδέκτου ὅτε ἐφέρθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἓν κιβώτιον ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης· τανῦν Σίριφος. Παυσ. Περιηγ. 12, 20. Ἀπολδρ. β', 4, 3. — ὅθεν Σεριφίοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 8, 46.

Σερμύλη, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, πιθαν. καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων· Ἡροδτ. 7, 123. Σερμυλία, ἡ· Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σερμύλιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. α', 65.

Σερουίλιος, ὁ, ἴδε Σερβίλιος.

Σερούιος, ὁ· Servius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Σέρρειον καὶ **Σέρριον**, τό. Ἀκρωτήριον ἢ ὄρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κείμενον ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης· τανῦν Καβο-Μακρύ· διὰ τοῦ ει εὑρηται παρ' Ἡροδτ. 7, 59. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Δημ. Χερσ. σελ. 105.

Σέρρειον τεῖχος, τό. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σερρείου ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. Ἀλον. σελ. 85. Αἰσχιν.

Σέσωστρις, ίδος, Ἰων. ιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μοίριδα ἀπὸ τοῦ 1416 ἕως 1357 ἔτους πρὸ Χρ. περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ παράδοξοι καὶ μυθώδεις διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, ὑπὸ τινων δὲ ἀμφισβητεῖται καὶ ἡ ἀληθὴς ὑπαρξις αὐτοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμενώφεως βασιλέως τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔτι νέος ὢν ἐπέμφθη μετ' ἄλλων αὐτοῦ ὁμηλίκων κατὰ τῶν Ἀράβων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσωστρις ὑπέταξε μετ' ὀλίγης δυσκολίας καταστήσας ἔτι καὶ ἓν μέρος τῆς Ἀφρικῆς ἕως τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ συγκροτήσας μίαν μεγάλην δύναμιν τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐπεχείρησε νὰ κατακτήσῃ καὶ ἄλλα μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ὑποτάξας τὴν νῆσον Κύπρον, πολλὰς τῶν Κυκλάδων καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης· μετὰ μίαν ἐννεαετῆ ἐκστρατείαν ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Αἴγυπτον φέρων ἐν μέγα πλῆθος αἰχμαλώτων ἐκ διαφόρων μερῶν, ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ ἐγείρων εἰς ὅλας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ναοὺς καὶ διαιρήσας ὅλην τὴν χώραν εἰς 36 νομοὺς δοὺς εἰς ἕκαστον τῶν ὑπηκόων του μίαν μερίδα γῆς πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀπόλαυσιν· μετὰ 33 χρόνων βασιλείαν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σέσωστρις ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν τύφλωσιν περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του· ἡ δὲ ἀνάμνησις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ διέμεινεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδτ. 2, 104. Διοδρ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 4.

Σευάλκης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν Αἰσχ. Πέρσ. 969. —

Σεύθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θρόνον παρὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Σιτάλκου, ὅστις συμμαχήσας μετὰ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς βασιλείας Περδίκκα τοῦ δευτέρου ἐξέτεινε τὴν ἐπικράτειάν του ἕως τοῦ ὄρους Αἵμου. Θουκ. β' — 2) Σεύθης ὁ δεύτερος, ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, αὐξήσας τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἀτυχῆ ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32.

Σηκοάνας, α, ὁ. Sequana. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρίων καὶ ἐμβάλλων εἰς τὴν Βρεττανικὴν θάλασσαν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ χώρα τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῆς τῶν Βελγῶν. τανῦν Seine Στράβ.

Σηκοανοὶ καὶ **Σηκουανοί**, οἱ. Sequani. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐχωρίζετο διὰ τοῦ ὄρους Ἰούρα ἀπὸ τὴν τῶν Ἑλβετῶν καὶ διὰ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Γερμανίας καὶ ἐσχημάτιζεν ἐπὶ Αὐγούστου μίαν ἰδίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Στράβ.

Σηλυμβρία καὶ **Σηλυβρία**, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Προποντίδος μὲ λιμένα· ταύτην Σηλυβρία διὰ τοῦ μ εὑρηται παρ' Ἡροδ. 6, 33. Δημ Σηλυβρία. Πλάτ. Ξενοφ. Στράβ. ζ'. ἡ ὁποία αὐτὴ γραφ. φαίνεται κατὰ Στράβ. ὀρθρτρ. ἀπὸ τοῦ Σήλυς καὶ βρια, ἤτοι πόλις τοῦ Σήλυος. — Ὅθεν, Σηλυμβριανός καὶ Σηλυβριανός, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Σημανθηνά, τά, Ὄρη. Ὄρη τῆς Ἀσίας ἐκτεινόμενα ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς νῦν Κίνας. Πτολ. ζ', 3. ὅθεν Σημανθηνοί, οἱ κάτοικοι τῶν Σημανθηνῶν ὀρέων.

Σῆμος, ὁ, = Σῖμος, Πίνδ.

Σήνα, ἡ καὶ **Σηνογαλλία**, Sena, Seno-

gallia. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γαλλῶν ὅτε οὗτοι διέβησαν τὰς Ἄλπεις καὶ ἐκυρίευσαν τὴν χώραν ταύτην· ταυτῶν Sinigaglia Στράβ.

Σήνη, ἡ. = Σήνα. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Σηνωνες, οἱ = Σένωνες. Πολύβ.

Σηπεια, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τῆς Τυρινθιακῆς χώρας πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἡροδτ. 6. 77. —

Σηπία, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν Στύμφαλον λίμνην ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Λικάονος. Παυσ. η', 16.

Σηπιάς, άδος, ἡ. (– υυ) Ἀκρωτήριον καὶ χώρα μικρὰ τῆς Μαγνησίας, σχηματίζουσα τὴν μεσημβρινωτάτην ἄκραν ὅλης τῆς Θεσσαλίας, ταυτὸν Κάβο τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἡροδτ. 7, 183. Ἀπολ. Ῥοδ. Α'. 582. ἔτι ἡ Σηπιὰς χοιράς, Εὐριπ. — 2) Πολίχνη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐνωσθεῖσα ὕστερον μετὰ τῆς Δημητριάδος πόλεως Στράβ.

Σήρ, Σηρός, ὁ, ὁρα Σῆρες.

Σῆρα, τά. Μητρόπολις τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν χώρας τῶν Κινῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον. πιθαν. ἡ νῦν Σιγάν. Φυσ. Πτολμ.

Σῆρες, οἱ. Ἔθνος μέγα κατοικοῦν περὶ τὰ ἀκρότατα ἀνατολικὰ μέρη τῆς μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ καὶ συνιστάμενοι ἐκ διαφόρων ἄλλων λαῶν, τῶν ὁποίων ἐπιστημότεροι ἀναφέρονται οἱ Ἀνθροποφάγοι, Ἄννιβοι, Σίζυγες, ἀνατολικώτεροι οἱ Γαρηναῖοι, Νιβάναι, δυτικώτερον οἱ Οἰχάρδαι, Δάμαι, Πιτᾶναι, Ἰτυηδόνες πιθαν. οἱ Μογγόλοι καὶ ἄλλοι. Πτολμ. ς'., 17. Πομπ. Μελ. ὁ δὲ Λουκ. Μικροβ. 5. λέγει περὶ τῶν Σήρων τούτων ὅτι ἔζων περίπου τριακοσίους χρόνους· περὶ τῆς χώρας αὐτῶν λέγει ὁ αὐτὸς Πτολ. βιβλ. ς'. 9, ἡ Σηρικὴ περιορίζεται ἀπὸ μὲν δύσεως τῷ ἐκτὸς Ἰμάου ὄρους Σκυθίᾳ κατὰ τὴν ἐκτεθειμένην γραμμὴν— ἀπὸ δὲ ἄρκτου, ἀγνώστῳ γῇ... ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἀγνώστῳ γῇ, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῷ τε λοιπῷ μέρει τῆς ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῆς.α — Ὅθεν Σηρικός, ἡ, ὁν. Τῶν Σήρων ἢ ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων ὤν· καὶ Σηρινή, ἡ μεταξὺ ἠτις μεταξέρετο πρότερον ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων. Ἀνθολ.

Σησάμης, ου, ὁ, καὶ Σησάμας, α. Μυθός τις, παρ' Αἰτιχ. Περτ. 321.

Σήσαμον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Σήσαμος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀποικία τῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 941. ὕστερον δὲ ἡνώθη μὲ τὴν πόλιν Ἄμαστριν τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις εἶχε τὸ ὄνομα Σήσαμος. Στράβ. —

Σηστός, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Αἰολέων ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἄβυδου, μεταξὺ τῶν ὁποίων πόλεων ἔζευξεν ὁ Σέρξης τὴν γέφυραν, ὅτε ἠθέλησε διαβιβάσῃ τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ στρατεύματα ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα· περίφημος ἔτι ὑπῆρξεν ἡ πόλις Σηστὸς διὰ τοὺς Ἔρωτας τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 836. Ἡροδτ. 7, 33. Θουκ. η', 104. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2., 13. Ἀρτεμ. εὑρηται μονον παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 5. — Ὅθεν, Σηστιος, οἱ κάτοικ. καὶ Σήστιος, ία, ιον. Τῆς Σηστοῦ ἢ εἰς τὴν Σηστὸν ἀνήκων. Ἔτι Σηστιάς, άδος, ἡ. Ἰδιωτικ. ὄνομα, τυπ. τοῦ Σήστιος. Ἀνθολγ.

Σητία, ἡ. Selia. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον ταυτὸν Sazze — ὅθεν Σητῖνος, ίνη, ῖνον. Τῆς Σητίας ἢ εἰς τὴν Σητίαν ἀνήκων. Στράβ. —

Σθεινώ, ποιητκ. ἀντὶ Σθενώ.

Σθενέβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰσβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας ἢ κατάτιτος τοῦ Ἀμφιανάκτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, ἥτις διέβαλε τὸν Βελλεροφόντην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους της ὀρέξεις, ὕστερον δὲ μεταμεληθεῖσα διὰ τὴν κακουργίαν της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ἀπολδ. β', 2, 1 παρβλ. καὶ γ'. 9, 1. Ἀριστφ. Βατρ. 1043. παρ' Ὁμήρ. καλεῖται αὕτη Ἀντεια· ὁτερ ὄρα

Σθενελαΐδας, α· ὁ. (ῑ) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερόντων βουλευτῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. α. 85. κυρ. πατρων. ἐκ τοῦ

Σθένελος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰφειμέδους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Π, 586 — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2.

Σθενέλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατροκλου. Ἀπολδ. γ', 12, 8.

Σθένελος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. Ἀπλδ. β', 1, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆ. Εὐάδνης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον. Ἀπολδ. γ' 7, 3. ὕστερον δὲ ἦλθε καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ, Β'. 564. Τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Κυλλάραβος Παυσ. β', 22. — 3) Τίὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νικίππην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀλκαίνην καὶ Μήστραν· ὕστερον διώξας τὸν Ἀμφιτρύωνα ἐκ τῆς Τίρυνθος ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Μυκήνας. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 116. Ἀπολδ. β', 4, 5, 6. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Μέλαντος, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Τυδεύς. Ἀπολδ. α', 8, 5. — 5) Τίὸς τοῦ Ἀνδρόγεω, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν νῆσον Θέμισκυραν. Ἀπολδ. β', 5, 9. Κατὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 911 ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Λυκόργου. — 6) Ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Σφηκ. 1304.

Σθένιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἤγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὅτε διὰ βοηθείας τοῦ Διὸς ἠδυνήθη νὰ ὑψώσῃ τὸν μέγαν λίθον ἐν Τροιζῆνι, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦσαν κεκρυμμένα παρὰ τοῦ πατρός του Αἰγέως τὰ παράσημα δι' ὧν ἔμελλε νὰ γνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παυσ. β', 32.

Σθηνώ, οὔς, ἡ. ποιητκ. Σθενώ. Μία τῶν Γοργόνων. Ἡσ. Θεογ. 276. Ἀπολδ.

Σίβυλλα, ἡ. Sibylla καὶ Πληθ. Σίβυλλαι. Ἀρχαῖαί τινες μαντικαὶ γυναῖκες, τῶν ὁποίων αἱ χρησμοὶ ἐλογίζοντο ἱερώτατοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Κατὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 244. τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐάρων, περιήγετο ἡ λέξις Σίβυλλα ἀπὸ τοῦ σιός. Δωρ. ἀντὶ Διός καὶ βουλή, αἱ τοῦ Διὸς βουλαί, dei consultā, κατὰ Vossium· κατ' ἄλλους δὲ παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἢ Ἀραβικοῦ καὶ κατά τινας ἐκ Περσικῆς τινος λέξεως, παρβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 233. πρῶτον δὲ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦτο παρ' Ἡρακλείτῳ, ἐφεξῆς παρ' Ἀριστοφάνει, Πλάτωνι, Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις. — Συνήθως ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων διάφοροι προφητικαὶ γυναῖκες ὑπὸ τὸ ὄνομα Σίβυλλα, διαφέρουσαι πρὸς ἀλλήλας ἐκ μόνης τῆς ὀνομασίας τοῦ τόπου ἢ τοῦ μέρους ἐνθα ἔδιδον τὰς προφητείας αὐτῶν. Ὡς ἀρχαιοτάτη πρὸ πάντων ἐνομίζετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ Δελφικὴ Σίβυλλα, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαμίας, ἥτις ἄλλως καὶ Ἐρυθραία ἢ Δημοφίλη ἐκαλεῖτο, περὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι ἀνέθρεψαν αὐτὴν αἱ Μοῦσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ὅτι προεφήλωσαν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Πλουτρ. Πυθ. κατ' ἄλλους ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαιοτάτη Σίβυλλα ἐκ Λιβύης, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαμίας, τῆς ὁποίας οἱ χρησμοὶ ἦσαν περίφημοι καθ' ὅλην τὴν Ἀσίαν, ἀπ' ὅπου ἡ περὶ αὐτῶν φήμη μετέβη προϊόντως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐκ τοῦ Παυσ. βιβλ. ί., 12 εἰκάζεται. Περιφημότεραι δὲ ἀρχαῖαι Σίβυλλαι ὑπῆρχον ἡ Ἐρυθραία καὶ ἡ Κυμαία Σίβυλλα. ὁ Στράβων παραδέχεται ὅτι Ἐρυθραίας Σιβύλλης ἐξ ὧν ἡ μία καλεῖται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀθηναΐς. Κατὰ Παυσ. ὑπῆρχεν ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Δελφικὴν καὶ Τρωϊκὴν Σίβυλλαν, γεννηθεῖσα ὡς λέγεται εἰς τὴν Μαρπησσὸν πόλιν τῆς Τρωάδος, ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς μετέβη εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον καὶ ἡ ὁποία αὐτὴ λέγεται ὅτι προεμήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ταύτην ὁ Στράβ. ιδ'. λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἐρυθρὰς πόλιν τῆς Ἰωνίας ἢ κατ' ἄλλους ἐκλήθη Ἐρυθραία ἀπ' τῆς ἰδίας πατρίδος της Μαρπησσοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος εἶχεν ἐρυθρούν τι χρῶμα. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μάρπησσος. Ἡ δὲ Κυμαία Σίβυλλα ἀναφέρετο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν λαῶν ὡς ἐγχώριος αὐτῶν μάντις γεννηθεῖσα εἰς Κύμην πόλιν τῆς Καμπανίας καὶ κατοικοῦσα αὐτόθι εἰς ἓν ὑπόγειον θάλαμον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενέμοντο τὰ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἠγόρασε πρῶτον ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ταρκυίνιος καὶ τὰ ἀφανισθέντα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς συμβάσης ἐπὶ Σύλλα πυρκαϊᾶς τοῦ Καπιτωλίου· ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο ἔτι Ἀμάλθεια, Δημοφίλη καὶ Δηιφόβη, γράφουσα ὡς λέγεται τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς ἐπάνω εἰς φύλλα δένδρων τὰ ὁποῖα πεμπόμενα ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου αὐτῆς ἐφέροντο ἔξω διὰ τοῦ ἀέρος καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ πολλῆς σπουδῆς συνήγων ὅσοι ἦρχοντο νὰ τὴν συμβουλευθῶσι. Πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἐξαιρτ. μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἱστορικὴν ἀναζήτησιν τῶν Σιβύλλων τούτων καὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἐσπαρμένων βιβλίων· ὁ Οὐάρων παρὰ Λακτανθ. ἀναφέρει ἕκτα Σιβύλλας, τὴν Βαβυλωνίαν ἥτις καὶ Αἰγυπτιακὴ καὶ Χαλδαϊκὴ ἢ Σάββα ἐλέγετο, τὴν Λιβυκήν, τὴν Δελφικήν, τὴν Κιμμερικήν, τὴν Ἐρυθραίαν, τὴν Σαμίαν, τὴν Κυμαίαν, τὴν Ἑλλησποντιακὴν ἢ ἄλλως Τρωϊκὴν καλουμένην, τὴν Φρυγίαν ἥτις ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄγκυραν καὶ τὴν Τιβουρτικὴν Σιβύλλαν. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ θείας τιμὰς ἔχουσαι ἴδια ἀγάλματα καὶ βωμοὺς εἰς διαφόρους τόπους καὶ πόλεις. Πλιν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 227.

Σιβύρτιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεισθένους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 118.

Σίγανα, τά. Πόλις τῆς Ἀραχωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ς', 20.

Σιγγαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Σίγγου ἐν Μακεδονίᾳ Θουκ.

Σίγγος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου· ταυτὸν Πορτο Φιγούερο καλουμένη. Ἡροδτ. 7, 122. — ὅθεν ὁ Σιγγιτικὸς κόλπος, κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Μακεδονίαν, ταυτὸν κόλπος τοῦ ἁγίου Ὄρους. Στράβ.

Σιγειάς, άδος, ἡ. ἄκρα = Σίγειον.

Σίγειον, τό. (ῑ) Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς

χώρας κείμενον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου ἔχουσα ἐν φρούριον Ἀχίλλειον καλούμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ σῆμα τοῦ Ἀχιλλέως· ταύτ. Ἰλιστχέ, Ἡροδτ. 5, 94.

Σίγμανες, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας ῥέων παραλλήλως, ταύτ., Puesche d'Arcachon, κατὰ Reich.

Σιγνία, ἡ, Signia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν παρ' αὐτὴν αὐξάνοντα ἄριστον οἶνον· ταύτ. Segni. Στράβ.

Σίγριον, τό, Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου, ταύτ. Σίγρι. Στράβ.

Σιγύνναι, οἱ, Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν παρὰ τὴ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Ἡροδτ. 5, 9. κατὰ Καταρβ. οἱ παρὰ Στράβωνι Σίγυνοι καλούμενοι, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σίγυνοι, οἱ (υ--), πιθαν. = Σιγύνναι Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 320. Ὀρφ. Ἀργ.

Σίδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἰλοίωνος, ἥτις νομίζουσα ἑαυτὴν ὡραιοτέραν τῆς Ἥρας, ἐρρίφθη ζῶσα εἰς τὸν Τάρταρον ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολλόδ. α', 4, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Σίδα. Παυσ. γ', 22.

Σίδα, ἡ (γ). Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραλλήλως μὲ λιμένα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ Σίδης. Παυσ. γ', 22. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χελιδονίου κόλπου, ἀποικία τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα ἕνα λιμένα τῆς Ἀθηνᾶς· ταύτ. Ἐσκὶ Πολυβ. Στράβ. — ὅθεν, Σιδήτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ὕστερον Πολεμώνιον κληθεῖσα. Στράβ.

Σιδηνή, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἀποτελοῦσα ἐν μέρος τῆς αὐτόθι Φαναροίας χώρας μὲ πόλιν τὴν Σίδην. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σιδηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατὰ Πτολ. β', 11. κατοικοῦντες περὶ τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ Σουήβου ἕως Βιάδρου (Ὄδερ) ποταμοῦ, ἐν τῇ νῦν Πομμερανίᾳ χώρᾳ.

Σιδηρώ, οὕς, ἡ. Μητρυιὰ τῆς Τυροῦς καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ. α', 9, 8.

Σίδικες, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Μηδίας. Πτολμ.

Σιδικηνοί, ὁ, Sidicени. Μικρός τις Αὐσονικὸς λαὸς ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ἔχων πόλιν τὸ Τέανον. Στράβ.

Σιδονίηθεν, ἐπίρρ. ἐκ Σιδῶνος, ἀπὸ τὴν πόλιν Σιδῶνα. Ὅμ. Ἰλ. Π, 391.

Σιδόνιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Σιδώνιος. Τῆς Σιδῶνος ἢ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 289. Αἰτχ. Ἱκέτ. 140. — ὅθεν ἡ Σιδονία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Σιδῶνα χώρα ἐν Φοινίκῃ, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σιδών. Ὅμ. Ὀδ. Ν, 285. καὶ οὐσιαστ. Σιδόνιος, ὁ κάτοικ. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 84.

Σιδοῦς, οὔντος, ὁ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. καὶ Θηλυκ. γεν. παρ' Ἀθην.

Σίδυμα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Δίδυμα, πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σιδών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ περίφημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραλλήλως μὲ δύο εὐρυχώρους λιμένας, τῆς ὁποίας ἀποικία ὑπῆρχεν ἡ παλαιὰ Τύρος. Τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἐπίσημον ἐκτεινόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο καὶ διάφορα τεχνουργεῖα ἐξαιρέτως ὑφασμάτων καὶ ὑέλων· ταύτην κατάτρεψεν ὁ Ἀρταξέρξης Ὦχος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, τῆς ὁποίας ἐστώησαν ἔτι τινὰ ἐρείπια ἀποδεικνύοντα τὸ μέγεθος καὶ προτέραν ὑποροχὴν αὐτῆς· τανῦν χωρίον κώμαι καλούμενον. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 425. Ἡροδτ. 2, 116 Στράβ.

Σιδών, όνος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Σιδῶνος. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 743. καὶ Διον. Περ. 917 (ἡ Σιδών, ῶνος, εὑρηται τὸ ι μακρόν, ἐν δὲ τῷ Σιδών, όνος, βραχύ.)

Σιδωνιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. Θηλυκ. τύπ. τοῦ Σιδώνιος. Εὐρ. Ἡρ. 1451.

Σιδώνιος, ία, ιον. Τῆς Σιδῶνος ἢ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. τὸ Σιδώνιον ἄστυ = Σιδών. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1225. καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 7, 44. Λουκ. Ἀρβιαν.

Σίδων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ὄστης, βασιλεὺς τῆς Θρᾳκικῆς Χερρονήσου ἢ κατ' ἄλλους τῶν Ὀδομάντων, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Μενδησσοῦς τὴν ὡραίαν Παλλήνην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κλεῖτος ὁμοῦ μὲ τὸ πατρικὸν αὐτῆς βασίλειον. Κωνν. Τζετζ. εἰς Λυκόφ. 583.

Σιθωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη περὶ τὸν Τορωναῖον κόλπον, τῆς ὁποίας ἓν μέρος ἀνῆκεν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡρόδ. 7, 122.

Σικανία, ἡ προσυπακουομ. χώρα. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῶν Σικανῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοίκων. Κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο οὕτως ἰδίως χώρα τις ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν πόλιν Ἀκράγαντα Ὅμ. Ὀδ. Ω, 307. Ἡροδτ. 170. Θουκ. 3, 9.

Σικάνιος, ία, ιον (ᾰ). Τῆς Σικανίας ἢ ἐκ τῆς Σικανίας ὤν = Σικέλιος. Ὅμ.

Σικανοί, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Θουκ. 6, 2. μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ διοχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λιγύων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ νῆσος αὕτη ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν Σικανία. πιθαν. μέντοι κατῴκουν οὗτοι πρότερον περὶ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Γαλλίας, ὅπου συνεμίχθησαν μετὰ τῶν Λιγύων. Mannert. Γεωγρ. 1, σελ. 413. (παρὰ Καλλιμ. Ἀρτ. 57. εὑρηται Σικκανοί, ἐν δὲ ταῖς παραγωγ. λέξ. διὰ τοῦ ε).

Σικανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Σικανοί. Θουκ. 6, 2. — 3) Στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων. Θουκ. 6, 73.

Σικελία, ἡ. Sicilia. Νῆσος μεγάλη καὶ ἐπίσημος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἐχούσης κατὰ Στράβ. ς'. ἓξ σταδίων πλάτος, κατὰ δὲ Πλιν. 3, 14. χιλίων Ῥωμαϊκῶν βημάτων, ὅλης δὲ τῆς νήσου ταύτης ὁ περίπλους ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. ἓξ Ἐρύρου, πέντε ἡμερονυκτίων, ἥτις ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν Τριακρία, Θρινακὶη καὶ Σικανίη, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παλαιῶν κατοίκων Σικανῶν. Ὅμ Ὀδ. Ω, 307. Σικελία δὲ εὑρηται πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 20. Θουκ. ς', 2. Κατά τινα ἀρχαίαν παράδοσιν συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίσθη διά τινος σφοδροῦ σεισμοῦ. Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. ς'. Πομπ. Μελ. 2, 7, 14. Ἡ ἄκρα αὐτῆς εὐφορία καὶ ὁ πλοῦτος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων κατέστησαν τὸ πάλαι τὴν Σικελίαν περίφημον μεταξὺ τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς προσφιλεστάτη καὶ τερπνὴ διατριβὴ τῆς θεᾶς Δήμητρος. Ὡς ἀρχαιότατοι δὲ κατοικοι αὐτῆς ἀναφέρονται οἱ Κύκλωπες καὶ οἱ Λαιστρυγόνες, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. ἐφεξῆς οἱ Σικανοί, ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἰβηρίας καὶ ζῶντες κατ' ἀρχὰς βίον ἄγριον καὶ ἐσπαρμένοι καθ' ὅλην τὴν νῆσον, οἱ Σικελοὶ μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 1200 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὠνομάσθη ἐκτοτε ἔλη ἡ νῆσος αὕτη Σικελία. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ ἐκ τῶν Τρώων συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ, οἵτινες συνήθως ἐκαλοῦντο μετὰ ταῦτα Ἐλυμαῖοι ἀπὸ τοῦ Ἔλύμου υἱοῦ τοῦ Ἀγχίσου. Χάριν ἐμπορείας ἐστύγησαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων καὶ οἱ Φοίνικες ἰδίας ἀποικίας εἰς διάφορα παράλια μέρη τῆς νήσου τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα ἐβιάσθησαν νὰ παραχωρήσωσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅτε οὗτοι ἐλθόντες ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔκτισαν ἀπ' αὐτῆς πόλεις ἐπισήμους, συντελέσαντες τὰ πλεῖστα εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ αὔξησιν τοῦ πλούτου ὅλης τῆς νήσου. Ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ὑπῆρχεν ἡ Σικελία ταμεῖον τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ς', 2. αἱ ἐπισημότεραι τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων ἦταν αἱ Συρακοῦσαι ἡ Μεσσήνη, ἡ Γέλα, ὁ Ἀκράγας, ἡ Τῦβλα, ἡ Καμάρινα, καὶ ἄλλαι Πολύβ. α', 42. Πτολ. γ'. 3. Στέφ. Βυζ. (ἐν ἑξαμέτροις στιχ. εὑρηται ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ὡς καὶ ἐκ ταῖς παραγώγοις λέξεσι Σικελικὸς, Σικελιώτης κ. τ. λ.)

Σικελίδης, ου, ὁ (--υ-). Ὄν. κύρ. ποιητοῦ τινος ἐκ Σάμου - Θεοκρ. Εἰδ. ξ, 1.

Σικελικός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἢ παρὰ τῇ Σικελίᾳ ὤν, τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἡ περὶ τὴν νῆσον Σικελίαν θάλαττα, λαμβανομένη ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, Θουκ. δ', 53. ποτὲ δὲ ἰδίως ἀντὶ τοῦ Αὐσονίου· ὁ Σικελικὸς πορθμός, τὸ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενὸν τῆς θαλάττης, ἄλλως ὁ πορθμὸς τῆς Μεσσήνης λεγόμενος· αἱ Σικελικαὶ Τράπεζαι, Siculae dapes, παρὰ Πλατ. Πολιτ. σελ. 404. ἔτι καὶ ἡ Συρακουσία τράπεζα, σημαίνουσα μίαν πολυτελῆ καὶ μὲ ποικίλα βρώματα τράπεζαν· ἐν παροιμίοις ἐξαιρτ. ἀναφέροντο αἱ Σικελικαὶ τράπεζαι ἀφ' ὅτου ὁ Πλάτων καὶ Ἀρίστιππος ἀπήλαυσαν τὰς ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου πλουσίας καὶ βασιλικὰς τραπέζας, παρβλ. Λουκ. Διαλ. νεκ. 3'. ὅθεν ἡ Σικελικὴ ὀψοποιία, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 518.

Σικελιώτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικελίας, ἰδίως ἐλέγετο οὕτως ὁ ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ ζῶν Ἕλλην, ἄλλως δὲ Σικελὸς ἐκαλεῖτο ὁ αὐτόχθων τῆς Σικελίας ἢ ὁ ἐξ ἀρχαίων χρόνων κάτοικος αὐτῆς. Θουκ. γ', 90. παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Γ, 383.

Σικελός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἢ ἐκ τῆς Σικελίας ὤν, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ω, 211. ἡ νῆσος Σικελή, Θουκ. Εἰδ. α', 124. καὶ Οὐσιαστ. οἱ Σικελοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας ὄντες ἐξ Ἰταλίας τὸ ἀνέκαθεν, ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὑπὸ τῶν Πελασγῶν μετέβησαν ἐπὶ τὴν νῆσον ταύτην καὶ κατῴκησαν πρῶτον περὶ τὴν πόλιν Κατάνα. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 313. Θουκ. 6, 2.

Σίκιννις, ιδος, ἡ (ῐ). Εἶδος χοροῦ Σατύρων, σύνηθες ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασι τῶν ἀρχαίων, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ Σικίννου, καὶ Σικιννισταί, οἱ ἐπὶ τοῦ θεάτρου συνιστῶντες τὸν σατυρικὸν χορὸν ὑποκριταὶ μιμούμενοι τὰς διαφόρους στροφὰς καὶ κινήματα τῶν Σατύρων. Εὐρ. Κυκλ. 37. Λουκ. Ὀρχ. 22

Σίκιννος, ὁ. Δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην. Ἡροδτ. 8, 75.

Σίκινος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θόαντος τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης ἐπὶ τῆς νήσου Οἰνώνης πρότερον καλουμένης καὶ ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Σίκινος Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 625. — 2) ἡ Σίκινος. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρότερον Οἰνώνη καλουμένη, ταύτ. Σίκινος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 624. Στράβ.

Πτολ. ἡ Σίκυος, παρὰ Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Σικυνίτης, ου, ὁ κάτοικ. Σόλ. λείψ.

Σίκκα, ἡ. Sicca Veneria. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ Πολυβ.

Σικυών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Μητρόπολις τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πρότερον Αἰγιαλοὶ καὶ Μηκώνη καλουμένη, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάττης κειμένη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ ἐφόρου θέσεως, ἔχουσα τὸ πάλαι ἐνα λιμένα, μίαν ἀκρόπολιν καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξε διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον διὰ τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν κατοίκων της καὶ ἐξαιρ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ περιβόητον σχολὴν τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς τέχνης· ἡ λαμπρότης αὐτῆς ἐσώζετο ἔτι ἕως τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης — πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β', 572. Θήλ. παρὰ Πινδ. καὶ Στράβ. Ἀρσενκ. παρὰ Ξένοφ. Ἑλλ. δ', 2, 14. Δημ. Πολυβ. — ὄθεν, Σικυώνιος, ία, ιον. Τῆς Σικυῶνος ἢ ἐκ τῆς Σικυῶνος ὤν, τὰ Σικυώνια ὑποδήματα, περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῶν. Λουκ. καὶ οὐσιαστ., Σικυώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σικυῶνος. Ἡρόδ. — Σικυώνοθε, ἐπρμ ἐκ Σικυῶνος.

Σικυών, ῶνος, ὁ. Τίος τοῦ Μαραθῶνος ἢ τοῦ Μετίονος, κατά τινας δὲ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ Πέλοπος, σύμμαχος τοῦ Λαμέδοντος ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ζευξίππην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ πόλις Σικυὼν ἐν Πελοποννήσῳ πρότερον Αἰγιαλοὶ καλουμένη. Παυσ. Κορ. β.

Σικυωνία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Σύθα ποταμοῦ, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ ἀνατολικῶς μὲν τὴν Κορινθίαν, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἐν αὐτῇ ἴδιον βασίλειον· ὕστερον δὲ ἐλθόντες εἰς αὐτὴν ὁ Ἴων υἱὸς τοῦ Ξούθου μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς ἀρκτώας Ἑλλάδος ἀπεκατεστάθη εἰταῦθα μετὰ τῶν Ἰώνων, ἕως οὗ καὶ οὗτοι ἐδιώχθησαν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅποι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς Ἡρακλείδας. ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Τημένου Φάλκης κυριεύσας διὰ νυκτὸς τὴν πόλιν Σικυῶνα ἔμεινεν ἐνταῦθα ἑνώσας τὴν ἐπιρράτειαν ταύτην μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἀργολίδος. Εἰς τοὺς ὕστερον χρόνους καταστάθη καὶ ἡ Σικυωνία ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. Στράβ. η', Παυσ. β', 7. η', 1. Σκυλ.

Σιλανίων, ωνος, ὁ (ῑ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτρ.

Σιλανός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Σιληνός. Μάντις τις Ἀμβρακιώτης ἐκ τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 7, 18. — 2) Ἠλεῖός τις ἐκ τῆς πόλεως Μαλίστου. Ξενοφ. — 3) Ἱστοριογράφος Ἕλλην, παρὰ Στράβ.

Σίλαρις, ιδος, ὁ. Silarus. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Καμπανίας, ταυτὸν Silaro. Στράβ. ἡ Σίλαρος. Διον. Περ. 361.

Σιλβανός, ὁ. Silvanus. Ἀρχαία τις θεότης τῶν ἔτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἰταλίας, λατρευομένη, ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ποιμένων ὡς ἔφορος τῶν ποιμνίων, ἀγρῶν καὶ θερίστρων, κατὰ Πλούτρ. ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Αἰγιπάνα καλούμενον.

Σιλβία, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Σιληνός, ὁ = Σεληνός, ὅπερ ὅρα.

Σίλυρες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς παλαιᾶς Βρεττανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ χώρᾳ τοῦ Οὐάλες καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἰτεαν. Πτολ. β', 3.

Σιμαίθα, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς ἐκ Μεγάρων. Ἀριστοφ. Ἀχ. 524. — 2) Σικελιῶτις τις γυνή, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 101.

Σίμαιθος, ὁ, ὅρα Σύμαιθος.

Σιμίχη, ἡ (-υυ). Δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελάου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. ἑταιρικ. Διαλ. δ'. ἔνθα καὶ Σιμμίχη κεῖται· ὅρα Σίμιχος.

Σιμιχίδας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Σιμιχίδης (-υυ-). Τίος τοῦ Σιμίχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα παρίσταται ὁ ποιητὴς Θεόκριτος ἐν Εἰδ. ζ', 21. Σουϊδ.

Σίμιχος, ὁ (-υυ). Ὄνομ. κύρ. Ὑποκρστ. τοῦ Σίμος

Σιμμίας, ου, ὁ. Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου Φιλολάου καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Σωκράτους, συγγράψας 23 Φιλολογικοὺς διαλόγους ἀναφερομένους παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. Πλάτ. καὶ Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 2) Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ ὁποίου παρεδέχθη πολλὰ ὁ Μελέαγρος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ αὐτοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 808.

Σιμόεις, εντος, ὁ, συνηρμ. Σιμοῦς, οῦντος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἔχτις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Σκαμάνδρον ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, αἱ ἐτήσιοι αὐτοῦ κατακλύσεις ἐπροξένουν μεγάλην ζημίαν εἰς τὴν παρὰ χώραν· ταυτὸν δὲ καλεῖται Μενδές. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 476. Σιμοῦς, οῦντος, παρ' Ἡσ. Θεογ. 342. — 2) Ὡς ποτάμιος θεὸς ἐπλάττετο ὁ Σιμόεις τεκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. — ὄθεν, Σιμοείτιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Σιμόεντος ἢ εἰς τὸν Σιμόεντα ἀνήκων.

Σιμοείτιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Δ. 474.

Σιμοέντιος, ία, ιον, καὶ Σιμούντιος, παρ' Εὐρπ. Τοῦ Σιμόεντος ἢ ἐκ τοῦ Σιμόεντος ὤν. Εὐρ. Ὀρ. 807. καὶ Σιμοέντιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ Ἠλ. 250.

Σιμοεντίς, ίδος, ἡ, συνηρμ. Σιμουντίς, ίδος. Ἐπίθ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σιμοέντιος. Εὐρ. Ἀνδρ. 1160.

Σίμος, ὁ. Σικελιώτης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἰμέραν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5', 5. — 2) Ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας. Δημ. Στεφ. σελ. 241. — 3) Ναύκληρός τις ἐκ Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 52. (Σίμος, οὐχὶ Σίμος ὑπὸ τοῦ ἐπιστ. σιμός, ὅρα ἐν Λεξικ.)

Σιμούντιος, ὁ, Σιμοῦς, ὅρα. Σιμοέντιος καὶ Σιμόεις.

Σιμπλίκιος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ζήσας χρόνους ἱκανοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας· συνέγραψε δὲ ὑπομνήματα εἰς τινα βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους μετὰ μεγάλης πολυμαθείας καὶ ἱστορικῆς ἀκριβείας, καὶ ἕτερον ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτήτου. Βούλε Ἱστορ. τῆς Φιλ. IV, σελ. 459.

Σιμύλος, ὁ (-υυ). Ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Δημ. — 2) Ὄνομ. κόλακός τινος, παρὰ Λουκ. Διαλ. Θε. 3', καὶ Τοξ. 19. (αἱ γραφ. Σιμοῦλος καὶ Σιμυλος εἰσὶν ἡμαρτμ.)

Σίμων, ωνος, ὁ. Σοφιστὴς τις ἐν Ἀθήναις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀπιστίαν καὶ ἐπιορκίαν. Ἀριστοφ. Νεφ. 348. — 2) Συγγραφεύς τις Ἀθηναῖος, γράψας πραγματείαν περὶ Ἱππικῆς τέχνης. Ξενοφ. — 3) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πρότερον βυρσοδέψης τὴν τέχνην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται 33 Σωκρατικοὶ διάλογοι παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. — 4) Ὄνομα πλουσίου τινὸς σκυτοτόμου, παρὰ Λουκ.

Σιμωνίδης, ου, ὁ (υ-υ-). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, γεννηθεὶς κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 55 Ὀλμ. καὶ ζήσας 90 περίπου ἔτη, διατρίψας ἱκανὸν καιρὸν πλησίον τοῦ τυράννου Ἱππάρχου ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ Ἱέρωνος ἐν Συρακούσαις, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐτιμᾶτο μεγάλως. Εἰς διαφόρους ἀγῶνας μουσικῆς καὶ ποιήσεως ἔλαβεν ὁ Σιμωνίδης τὰ ἀριστεῖα τῆς νίκης διὰ τῆς ὑπερόχου τέχνης καὶ τῆς ἡδύτητος τῶν μελῶν του, νικήσας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν τραγικὸν Αἰσχύλον εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ μία πραγματεία περὶ μνήμης· ἐφημίζετο δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς εἷς ἄκρον φιλοχρήματος, πρῶτος ὡς λέγεται γράψας ποιήματα ἐπὶ μισθῷ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πάθους κινούμενος ἦλθε τελευταῖον εἰς τὰς Συρακούσας, προσληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτόθι τυράννου Ἱέρωνος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν καὶ ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνοι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἀπαντώμενα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις τόμ. 1, σελ. 120 – 147. — Θεογν. 401. Ἡρόδ. 5, 102. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 146. — 2) Ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ μιᾶς τῶν Σποράδων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου. Ἀριστοφ. Νεφ. 1358. — 3) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. (Σιμωνίδης, κυρ. πατρωνμ. Ὀνομ. τοῦ Σίμων, πιθαν. ὄνομ. ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὡς ὁ παρὰ Λουκιαν. πλούσιος σκυτοτόμος καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα Σιμωνίδης αἰτὶ Σιμων. Λουκ.)

Σῖναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Κίνᾳ, τῶν ὁποίων τὴν χώραν θέτει ὁ Πτολεμαῖος δυτικῶς τῆς Ἰνδίας πέραν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς τῆς Σηρικῆς. Mannert. Γεωγρ. V, 1 σελ. 271.

Σίναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἄλλως Σάρος λεγόμενος. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ.

Σίνδα, τα. Πόλις τῆς Πειτιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Πτολμ.

Σινδική, ἡ, προσπακμ. γῆ. Χώρα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη περὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἀπέναντι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, μετὰ ταῦτα ὑποτελὴς εἰς τοὺς ἐν Βοσπόρῳ βασιλεῖς. Ἡρόδ. 4, 85. Στράβ.

Σινδικός, ἡ, όν. Τῶν Σινδῶν ἢ εἰς τοὺς Σινδοὺς ἀνήκων. ὁ Σινδικὸς λιμήν. Λιμὴν τις ἢ κόλπος τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἀνατολικῶς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· ταυτὸν Σουνδίη, Στράβ.

Σινδικοί, οἱ, = Σινδοί. Λουκ.

Σινδοί, οἱ. Οἱ κατοικοὶ τῆς Σινδικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ. Ἡρόδ. 4, 28. — 2) Σινδοί, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 322. πιθαν. οἱ παρὰ Πτολμ. Σουδηνοὶ καλούμενοι.

Σινδόμανα, τα. Πόλις τῆς Ἰνδίας, πιθαν. ἡ νῦν Σκινδύ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. 5', 16.

Σίνδος, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡρόδ. 7, 123. Σίνδος, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σίνις, ιδος, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Πολυπήμονος καὶ τῆς Συλέας, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, ἐπικαλούμενος Πιτυοκάμπτης, διατρίβων περὶ τὸν Κορινθιακὸν ἰσθμὸν καὶ καταβασανίζων ἀνηλεῶς τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ὅστις κάμπτων τοὺς κλώνους ἄνω ὑ-

ψηλῶν δένδρων καὶ δένων ἀπ' αὐτῶν τὰ μέλη τῶν ἁλισκομένων ξυμάντων του, ἀπέλυεν αὐτοὺς πάλιν μετὰ πολλὴν βίαν, ὥστε οὕτω κατεπαράττοντο ὀδυνηρῶς οἱ ἅθλιοι οὗτοι· ὁ Θησεὺς διαβαίνων καὶ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐφόνευσε τὸν κακοῦργον τοῦτον. Ἀπολλόδ. γ', 16, 2. Παυσ. α', 37. ἔτι καὶ Σίνις, ἀπαντᾷμ. ἀλλ' ἡ γραφ. Σίνις ἔστιν ὀρθότρ. ἀπὸ τοῦ σίνομαι. Εὐρπ. Ἱππ. 974.

Σινόεσσα καὶ Σινούεσσα, ἡ, Sinuessa. Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη καὶ αὐτὴ ἀποικία αὐτῶν, ταυῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Rocca di Mandragone. Στράβ. Σινουέσσα. Πολύβ. — ὅθεν, Σενουεσσανοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Σινόη, ἡ. Νύμφη τις ἡ ὁποία λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Πᾶνα. Παυσ. η', 30.

Σινόεις, εντος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τροφοῦ αὐτοῦ Σινόης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἐν ἄγαλμα πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 30.

Σιντηΐς, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Λήμνου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοίκων Σιντίων. Ἀπολ. Ῥοδ.

Σιττία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιντικῆς χώρας. Στεφ. Βυζ. καὶ Σίντιοι, οἱ κάτοικ.

Σίντιες, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Λήμνου διάγοντες βίον λῃστρικόν. Ὅμ. Ἰλ. Α, 594. καὶ Σιντοί, παρὰ Στράβ.

Σίντοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κέρκιναν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Θουκ. β', 98. Σίντοι, οἱ. Στράβ. ἔθνος Θρᾳκικὸν καταγόμενον ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ὕστερον Σάϊοι καὶ Σίπαι καλούμενον.

Σινώπη, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ πατρὶς τοῦ Κυνικοῦ Διογένους· ταυῦν Σινώπι, Σινούβ. Ἡρόδτ. Διον. Περ. 775. — ὅθεν, Σινωπεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ φιλόσοφος Διογένης. Λουκ. ἔτι Σινωπίτης, ου, ὁ. Τῆς Σινώπης ἢ ἐκ τῆς Σινώπης ὤν, Διον. Περ. 255. — Σινωπικός, ἡ, όν. Τῆς Σινώπης ἢ εἰς τὴν πόλιν Σινώπην ἀνήκων. Στράβ.

Σινώπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σύρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 946. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Αἰγίνης. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Δημ.

Σιούφ, ἡ. Πόλις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου· ταυῦν Σαφί. Ἡρόδτ. 2, 172.

Σιπούς, οὔντος, ὁ, Sipontum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάττης, ἀποικία Ῥωμαϊκή· ταυῦν, Maria di Siponto. Στράβ.

Σιπυληνή, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ῥέας ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Σιπύλου. Στράβ.

Σίπυλος, ἡ (ι). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἔνθα πρότερον ἔκειτο ἡ πόλις Ταντάλις καθέδρα τοῦ Ταντάλου, καταστραφεῖσα ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Πινδ. Ὀλ. Ι, 38. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 941. Στράβ. σελ. 571. — 2) ὁ Σίπυλος. Ὄρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Τμώλου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας περὶ τὸν Ἕρμον ποταμόν· ταυῦν Μίμας. Ὅμ. Ἰλ. Ω, 615. ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἡ Νιόβη μετεμορφώθη εἰς λίθον. παρβλ. Σοφκλ. Ἀντ. 835, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Σίπυλος, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Σίρβων, ίδος Σερβωνίς.

Σῖρις, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων ὁ Νεῖλος ποταμός. Διον. Περ. 233.

Σίρις, ιος, ὁ, καὶ Σῖρις, Δυσόφρ. 856. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ταραντῖνον κόλπον, ταυῦν Sinno. Στράβ. — 2) ἡ Σῖρις. Πόλις τῆς Λευκανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ καὶ χρησιμεύουσα ὡς λιμὴν τῆς Ἡρακλείας ἀφ' ὅτου οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετῳκίσθησαν ἐνταῦθα, ἐπεὶ καὶ Πολίειον καλουμένη· ταυῦν Torre di Senna Ἡρόδτ. 8, 62. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, ταυῦν Σέρκι. Ἡρόδτ. 8, 115.

Σιρίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σίριος πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡρόδτ. 6, 27. καὶ Σειρίτης, Στράβ. ὅπερ ὄρα.

Σίρμιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας ἐπὶ τοῦ Σάυου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἀνεκάθεν ὑπὸ Κελτικῶν λαῶν καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ταυῦν Σερεμ. Στράβ. Ἡρωδ. 7, 2. ἔθνος, Σιρμιεῖς, οἱ κάτοικ.

Σιροπαίονες, οἱ. Λαὸς τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σίρις. Ἡρόδτ. 5, 15.

Σίρωμος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐέλθωνος βασιλεὺς τῆς Κύπρου. Ἡρόδτ. 5, 104.

Σισάμνης, εω, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνου, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἐπρόταξε νὰ ἐκδάρωσι ζῶντα, διότι ἔκρινε παρανόμως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ κρεμάσας ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὀτάνην δικαστήν. Ἡρόδτ. 5, 25.

Σισαμάκης, εω, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ 5, 25.

Σισαπών, ἡ. Κώμη τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας παρὰ τῇ ὁποίᾳ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξώρυττον ἄφθονον χρυσὸν ἐκ τῶν πλησιοχώρων ὀρέων, ταυῦν Almaden. Στράβ. η'.

Σισίννης, ου, ὁ. Σκύθης τὸ γένος, φίλος τοῦ Τεξάρτου. Λουκ. Τόξ.

Σισκία, ἡ, Siscia. Μία τῶν Ἐπισήμων πόλεων τῆς παλαιᾶς Παννονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σάυου ποταμοῦ· ταυῦν Σισσέκη. Στράβ. Διον. Ηαλ. 49, 37.

Σισυφίδης, ου, ὁ (-υυ-). Ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς. Σοφκλ. Αἴ. 190.

Σίσυφος, ὁ (-υυ). Τίος τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Κόρινθον καὶ βασιλεύσας αὐτόθι, διαβοητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν ἔφεσιν αὐτοῦ πλεονεξίαν. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 153. Ἀπολλόδ. α', 9, 3. Ἑλλὼ εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σαλμωνέως καὶ θέλων νὰ ἐκδικηθῇ ἔβλαπτε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Τυρώ· ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μερόπης μεταξὺ τῶν Πληϊάδων Νυμφῶν ἐγένητο τὸν Γλαῦκον, Ὀρνυτίωνα, Θερσανδρον καὶ Ἅλμον. Παυσ. β', 4. Προδοὺς δὲ εἰς τὸν Ἀσωπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διὸς κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρτάρῳ νὰ κυλίῃ ἄνω μέγα λίθον ἀκατάπαυστος ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 593. Ἀπολλόδ. αὐτόθ. παρὰ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις λέγεται ὅτι βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Αὐτολύκου Ἀντίκλειαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως. Σοφ. Φιλ. 417. Εὐρ. Κυκλ. 104. Ἀπολλόδ. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. αὐτόθ. πολλάκις εὑρηται τὸ ὄνομα Σίσυφος λαμβανόμενον ἐπὶ δολίου καὶ πανούργου ἀνθρώπου. Ἀριστφ. Ἀχ. 391. (τὸ ι εὑρηται ἐπὶ μακρὸν παρὰ δὲ Θεογν. 532. 831. εὑρηται καὶ βραχύ.) — ὅθεν, Σισύφιος, εἰα, ειον. Τοῦ Σισύφου ἢ ἐκ τοῦ Σισύφου ὤν, τὸ Σισύφειον σπέρμα, ὁ Ὀδυσσεύς. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 514. — οἱ Σισύφειοι, ἀπόγονοι τοῦ Σισύφου, ὁ Κρέων καὶ ἡ γενιὰ αὐτοῦ. Εὐρ. Μήδ. 409. — 2) Σισύφιος, ία, ιον. Τοῦ Σισύφου ἢ εἰς τὸν Σίσυφον ἀνήκων, ἡ Σισυφίη γαῖα = ἡ Κόρινθος. Ἀνθ. — 3) Σισυφίς, ίδος, ἡ, διαίτρ. ὑηλκ. τύπ. τοῦ Σισύφιος, ἡ Σισυφὶς ἀστὴ = Κορίνθιος. Θεοκριτ. Εἰδ. κβ', 158.

Σιττάκη, καὶ Σιττάκη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἀπέχουσα 15 σταδία τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· ταυῦν παλαιὸν Βαγδάτ. — 2) — καὶ Σίττα. Μητρόπολις τῆς Σιττακηνῆς χώρας ἐν Ἀσσυρίᾳ. — ὅθεν, Σιττακηνός, ἡ, όν· ἐκ τῆς Σιττης ὤν· καὶ, Σιττακηνή, ἡ· ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη χώρα τῆς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τιγριδος ποταμοῦ εἰς ἄκρον εὔφορος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σίτταν. Στράβ.

Σίτακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Νεαρχ. α', 32.

Σιτάλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδτ. 4, 80. — 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐχορήγησαν τὸ δικαίωμα τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου. Θουκ. β', 29. Ἀριστφ. Ἀχ. 134.

Σιττακηνός, ὁ = Σιττακηνός. Ἀρριαν.

Σιττοκάτις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας παρ' Ἀρρίαν. πιθαν. ὁ νῦν Σινδ.

Σιτώ, οῦς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Συρακουσίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Σιφαυΐς, ίδος, ὁ. Κάτοικος τῶν Σιφῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 103.

Σίφαι, αἱ, Δωρκ. Τίφαι (ι). Πόλις μὲ λιμένα τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπιῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, πατρὶς τοῦ Τίφυος, κατὰ Mannert. ἡ αὐτὴ καὶ Θίσβη λεγομένη. Θουκ. δ', 76.

Σίφνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Μερόπη καλουμένη, τὴν ὁποίαν οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη, ἀποκτώμενα ἐκ τῶν ἀφθόνων μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης· ταυῦν Σίφνος. Ἡρόδτ. 3, 57. — ὅθεν, Σίφνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Σίφνου.

Σκαία, ἡ, Ἰων. Σκαίη. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Σκαιαὶ πύλαι, αἱ. Μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Τροίας κειμένη πρὸς ἑσπέραν. Ὅμ. Ἰλ.

Σκαιόλας, α, ὁ, Scaevola, Mucius. Ὄνομ. κυρ. Ῥωμαίου· παρὰ Πλουτρ.

Σκαῖος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος, ὅστις φεύγας τὸν Ἡρίονα καὶ Τυνδάρεων ἐκ τῆς Σπάρτης ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡρόδτ. 5, 60. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. ὁ Σκαῖος οὗτος ἀνέθηκεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἰσμηνίου Διὸς ἓν τρίποδα μὲ μίαν ἐπιγραφὴν ἐκ Καδμείων γραμμάτων. Ἡρόδτ. παρβλ. Heyne Ἀπολλόδ σελ. 456.

Σκαλαβισκός, ἡ, Scalabis. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Λυσιτανίας πέραν τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ἥτις κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὠνομάσθη Praesidium Julium, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Santarem. Πτολμ. β', 5. Πλιν.

Σκαμάνδριος, ία, ιον. Τοῦ Σκαμάνδρου ἢ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ κείμενος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 465, καὶ Σκαμάνδριος, ὁ, ἡ, ον, Σοφ. Αἴ. 419. Τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, ἡ μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ πεδιὰς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσυγκροτοῦντο αἱ μάχαι τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. αὐτόθ.

Σκαμάνδριος, ὁ. Τίος τοῦ Ἕκτορος, κληθεὶς

οὕτως ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἄλλως Ἀστυάναξ λεγόμενος. Ὅμ. Ἰλ. Ζ. 402. Κατὰ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 392. ἐκλήθη οὕτως ὑπὸ τῶν Τρῳάδων γυναικῶν. — 2) Τίὸς τοῦ Στροφίου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ε', 49.

Σκάμανδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, περίφημος ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμήρου, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Ξάνθον, οἱ δὲ θνητοὶ Σκάμανδρον καὶ ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Σιμόεντα ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· μεταξὺ τῶν δύο τούτων ποταμῶν ὑπῆρχε τὸ πεδίον τῆς μάχης τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων, Σκαμάνδριον πεδίον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καλούμενον, κατὰ Στράβ. ἐχύνετο ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν θάλασσαν, πλησίον δὲ τοῦ νέου Ἰλίου ἐρρέετο μὲ αὐτὸν ὁ Σιμόεις. ὁ δὲ Πτολμ. εἶδε εἰς ἕκαστον τῶν ποταμῶν τούτων ἰδίας ἐκβολάς. ταυτὸν Παλαισκαμάνδρια ἢ Μενδερέ-σου. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 70. Ὡς ποταμιὸς θεὸς ἀναφέρεται ὁ Σκάμανδρος τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 345. Γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Ἰδαίας τὸν Τεῦκρον, τὴν Καλλιρρόην καὶ τὴν Στρυμώ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 1. (υ – ν, παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὑρηται ἡ πρὸ τοῦ σκ. συλλαβὴ οὐδέποτε μακρὰ κατὰ θέσιν).

Σκαμανδρώνυμος, ὁ. Λέσβιος, πατὴρ τῆς περιφήμου λυρικῆς ποιητρίας Σαπφοῦς. Ἡροδ. 2, 135.

Σκαμβωνίδαι, οἱ. (ῑ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀλκιβιάδης. Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Σκαμβωνίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Σφ. 81.

Σκάνδεια, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς πόλεως Κυθήρας βορειοανατολικῶς. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 268. Θουκ.

Σκάνδεια, νῆσος, ἡ, κατὰ Πτολ. β', 11. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν μέρος τῆς νῦν μεσημβρινῆς Σουηδίας, τὸ ὁποῖον ὁ γεωγράφος οὗτος καλεῖ, μεγίστην καὶ ἀνατολικωτάτην κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ· ὁ δὲ Παμπ. Μελ. περιγράφει τὴν Σκάνδειαν, ἄλλως Σκανδιναυίαν, Scandinavia λεγομένην, ὡς μίαν μεγίστην καὶ εὐφορωτάτην νῆσον τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης κατοικουμένην ὑπὸ Τευτόνων.

Σκαπτησύλη, ἡ, Στεφ. Βυζ. καὶ Σκαπτὴ Ὕλη (υ) Scaptesula. Ἡροδ. 6, 46. Πολίχνη τῆς Θράκης κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Θάσου ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ· εἰς ταύτην ἀπέθανεν ὁ ἱστορικὸς Θουκυδίδης· ταυτὸν Σκιψιλάρ. — Ὅθεν Σκαπτησυλίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Σκάρδων, ωνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Λιβουρνίας χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ· ταυτὸν Scevidona. Στράβ.

Σκάρφεια, καὶ Σκάρφη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, κατ' Εὔσταθ. ἀφανισθεῖσα περὶ τὸν μεσαῖον αἰῶνα ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Σκάρφη, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 532 καὶ Σκάρφεια, παρὰ Στράβ. καὶ Παυσ. — Ὅθεν Σκαρφεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Σκάρφη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἐτεωνὸς καλουμένη. Στράβ.

Σκεβλίας, α, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 608.

Σκειρῖται, οἱ, ὀρθότρ. Σκιρῖται, ὅπερ ἴδε.

Σκείρος, ὁ. ὄρα Σκῖρος.

Σκείρων, ωνος, ὁ, καὶ Σκίρων. Περιβόητος λῃστὴς καὶ κακοῦργος τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου μεταξὺ Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς, ὅστις βιάζων τοὺς αὐτόθι διαβαίνοντας νὰ νίπτωσι τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐκρημνιζεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως οὗ διαβὰς ἐκεῖθεν ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Εὐρπ. Ἱππ. 1198. Πλουτ. Θησ. 10, — 2) Τίὸς τοῦ Πύλαντος βασιλέως τῶν Μεγάρων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νίσου ὑπὲρ τοῦ θρόνου τῶν Μεγάρων. Πλουτ. Θησ. Παυσ. α', 39. πολλάκις συγχεόμενος μετὰ τοῦ πρετέρου Σκείρωνος. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 871. — Ἡ διὰ τοῦ ει γρχ. εὑρηται παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. ὡς παρ' Εὐριπ. Σενφ. Στράβ. Λουκ. τὴν ὁποίαν προείλετο ὅτε Elmsley εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 860 καὶ ὁ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ 497. ἡ γραφ. Σκίρων εὑρηται παρ' Ἡροδ. Πλουτ. καὶ Παυσ. ἣν παρεδέξατο καὶ ὁ Πασσόβιος, ὄρα ἐν Λεξικ.

Σκειρωνικός, ἡ, όν. Τοῦ Σκείρωνος ἢ ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, κληθείς. Σκειρωνικὸν οἴδημα, Ἀνθολ.

Σκειρωνίς, ίδος, ἡ, καὶ Σκιρωνὶς, ἰδιαίτρ. θηλ. τυπ. τοῦ Σκειρωνικός. — Ἡ Σκειρωνὶς ὁδός, ἡ ἀπὸ τῆς Κορίνθου εἰς τὰ Μέγαρα καὶ Ἀττικὴν φέρουσα ὁδὸς παρὰ τὴ θαλάσσῃ ἐπὶ ἀποτόμων βράχων. Τηρεῖται αὐτὴ τὸ πάλαι ἐπικίνδυνος καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς πεζῇ διαβαίνοντας, ὕστερον δὲ ἐκείνης ἀπώτερον τῆς θαλάσσης διὰ τῆς ὁποίας ἐφέρετο καὶ ἅμαξαι. Ἡροδ. 8, 71. Παυσ. α', 44. — 2) Αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, ἀπότομοι βράχοι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μεγαρίδος χώρας ὀλίγον ἀπέχουσαι τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, περίφημοι καὶ φοβεραὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐταῖς διατριβὴν τοῦ λῃστοῦ Σκείρωνος. Εὐρπ. Ἱππ. 776. Στράβ. ἔτι καὶ αἱ Σκείρωνος ἀκταί. Εὐριπ. Ἱππολ. 1198.

Σκέλλιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστοκράτους ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχ. 126. Θουκ. η', 89. (ἡ γραφ. Σικέλλιος ἐστιν ἡμαρτ.).

Σκέφρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τεγεάτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λειμώνος, ὑποπτευθέντος ὅτι διεβλήθη ὑπὸ τοῦ Σκέφρου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ὅτε ὁ θεὸς οὗτος περιῴρετο ἐν τῇ γῇ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τιμωρῶν τοὺς λαοὺς ὅσοι δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθοῦν παρ' αὐτοῖς τὴν μητέρα του Λητὼ ἔγκυον ἔτι οὖσαν καὶ διωκομένην ὑπὸ τῆς Ἥρας. Τὸν θάνατον τοῦτον ἐορτάζουν ἀκολούθως οἱ Ἀρκάδες ὅτε ἐπαναγγύριζον τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος κατὰ Δελφικὸν μάντευμα. Παυσ. η', 53.

Σκηνῖται, οἱ. Λαὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας. Πτολμ.

Σκηπίων, ωνος, Λουκ. Στράβ. ἀντὶ Σκιπίων. ὅπερ ὄρα.

Σκῆψις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἴδης· ταυτὸν Ἐσκιουσχολί. — Ὅθεν, Σκήψιος, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1. Στράβ.

Σκιά, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀρκαδίας ἀπέχον ἑκατὸν τρία στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως. Παυσ.

Σκιαδῖται, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπωνύμου αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ τύραννος Ἀριστόδημος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου εὑρισκόμενον εἰς ἐρείπια. Παυσ. η', 35.

Σκίαθος, ἡ. (υυυ) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, ταυτὸν Σκίαθος. Ἀπολ. Ρόδ. Α. 583. Ἡροδ. 7, 176.

Σκιάποδες, οἱ. (υ – υυ) Μυθολογοῦμενοι λαοὶ τῆς ἐνδοτέρας διακεκαυμένης Λιβύης, ἔχοντες, ὡς ἐλάττετο, ὑπερμεγέθεις πτέρυγας ποδῶν τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο ὡς σκιάδια κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1652.

Σκίδρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας, πιθαν. κειμένη πλησίον τῆς Συβάριδος. Ἡροδ. 6, 21. κατὰ Reich. ταυτὸν Sideroni.

Σκιλλοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλίδι, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψε καιρόν τινα ὁ Ξενοφῶν ὅτε ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του διὰ τὴν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἀφοσίωσίν του. Ξενοφ. Ἀναβ. ε', 3, 7. Παυσ. ε', 6. — Ὅθεν, Σκιλλούντιος, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. (Σκιλλάσιος, ἀπὸ τοῦ σκίλλα, εἴδους κρομμύου).

Σκιπίων, ωνος, ὁ. Scipio. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρξαν, Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, Ὕπατος καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, ὁ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ ὅλην τὴν Καρχηδονικὴν δύναμιν καὶ κυριεύσας τὴν ἐν Ἀφρικῇ πόλιν Λάλιαν. — 2) Σκιπίων ὁ Αἰμιλιανὸς ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Ἀφρικανός, υἱὸς τοῦ περιφήμου Παύλου Αἰμιλίου, ὑπατεύσας τετράκις εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις μετοβὰς μὲ μίαν μεγάλην δύναμιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ νικήσας τὴν δύναμιν τῶν Καρχηδονίων μετὰ μίαν ἐπίμοχθον πολιορκίαν ἐκυρίευσε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Καρχηδόνα καταλύσας αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Πολύβ. ἔτι καὶ Σκηπίων, γραφόμ. ὅπερ ὄρα.

Σκῖρα, τὰ. (ῑ) καὶ Ἑπτ. Σκῖρον. Χωρίον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τῷ λιμένι τοῦ Φαληρέως, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Σκιράδος, Στράβ. Παυσ. α', 36 — 2) Τὰ Σκιροφόρια. Ἑορτὴν ἐν Ἀθήναις παιηγυρίζομένην πρὸς τιμὴν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, καθ' ἣν οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἔφερον ἐν σκίρῳ ἢτοι ἐν λευκῷ σκιαδίῳ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 18. 59.

Σκῖρας, ἄδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος, κληθείσης οὕτως ἐπὶ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου Ἥρωος Σκίρου, ὅστις ἔκτισεν ἐν αὐτῇ ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Στράβ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα καὶ ἐπὶ τοῦ λιμένος Φαληρέως ἐν Ἀττικῇ. Ἡροδ. 8, 94, Στράβ.

Σκιρῖται, οἱ. Λόχος τις ἀνδρείων Σπαρτιατῶν συνιστάμενος συνήθ. ἐκ 600 ἀνδρῶν καὶ μαχόμενος ἀείποτε ἐν ταῖς ἐκστρατείαις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος πλησίον τοῦ βασιλέως· διαφέρων πολὺ κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα καὶ ὀνομασθεὶς οὕτως ἀπό τινος μεσορίου Ἀρκαδικῆς πόλεως Σκίρου τῆς ὁποίας ἡ περιέχουσα χώρα ἐκαλεῖτο Σκιρῖτις. Θουκ. ε', 67. Ξενοφ. Ἑλ. ε', 4, 53. (ἡ γραφ. Σκειρῖται ἐστιν ἡμαρτμν ὀρθ. Ἐμμην. εἰς Ξενοφ).

Σκιρῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα μικρὰ καὶ πετρώδης ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ Παρράσιας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε', 33, ἡ περὶ τὴν πόλιν Σκίρον χώρα, ἀφ' ἧς ὠνομάζετο ὁ τῶν Σκιριτῶν λόχος ἐν Σπάρτῃ.

Σκίρον, τὸ, ὄρα Σκῖρα.

Σκῖρος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Παρασίας χώρας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν Σκιρῖται, οἱ κάτοικ.

Σκῖρος, ὁ. Ἀρχαίός τις ἥρως ἐν τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι, ὁ κτίσας αὐτόθι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ. — 2) Μάντις ἐκ Δωδώνης, φονευθεὶς ἐν Ἀττικῇ εἰς τοὺς πόλεμον τοῦ βασιλέως Ἐρεχθέως κατὰ τῶν Ἐλευσινίων. Παυσ. α', 30.

Σκιροφόρια, τὰ, ἴδε Σκῖρα.

Σκίρτος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐδέσσης, ταυτὸν Δαΐσαν. Ζωναρ. Mannert Georg. V, 2, σελ. 277.

Σκιρφώνδας, α, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. δ'. 70.

Σκίρων, ωνος, ὁ. ὄρα Σκείρων.

Σκιρωνιάδης, ου, ὁ. (– ⏑ –) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. η', 25.

Σκίταλοι, οἱ. (ῑ) Ὄνομα δαιμόνων τινῶν ἀσελγῶν καὶ πορνικῶν, πλαττόμενοι κατ' ἀστεϊσμὸν ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους· κατὰ Σχολιαστ. ἀπὸ τῶν Σκίτων, ἀσελγοῦς τινος καὶ σκολαστοῦ ἀνδρὸς τῶν τότε χρόνων. Ἀριστοφ. Ἱππ. 635.

Σκίτων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχῶν διὰ τὸ φαῦλον καὶ παράνομον αὐτοῦ πολίτευμα. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 573.

Σκιώνη, ἡ. Πολίχνη τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδ. 7, 123. — Ὅθεν Σκιωναῖος, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Σκόδρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Δαλματίας, πρωτεύουσα χρηματίσασα καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Ἰλλυρίας, ὕστερον δὲ καταστᾶσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Σκόδρα ἢ Σκούταρι. Πτολ. β', 17, Λιβ. 43, 20.

Σκορδίσης, ὁ. παρὰ Στράβ. ια'. καὶ Σκορδίσκος παρὰ Πτολ. ε'. Συνέχεια τοῦ ὄρους Περυσέρου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις φερωμένη μεσημβριωδῶς διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ Καππαδοκίας ἐκτείνεται ἄχρι τῆς ἀρτιφανοῦς Κιλικίας ὅπου προσεγγίζουσα τὸν Ταῦρον σχηματίζει τὸ ὑψηλὸν ὄρος Ἀντίταυρον. — Mannert Γεωργ. VI. 2, σελ. 5, 215.

Σκόλλις, ἡ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Ἀχαΐας ἐκτεινόμενον ἕως τοῦ ὄρους Λαμπείας ἐν Ἀρκαδίᾳ, κατὰ Στράβ. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ὁμήρ. Αἰγλείη πέτρη ἀναφερόμενον.

Σκολοπόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἄλλως δὲ ἄγνωστος, Ἡρόδ. 9. 96.

Σκόλοτοι, οἱ. Ἐγχώριον ὄνομα τῶν Σκυθῶν κληθέντων οὕτως ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῶν, Ἡρόδ. 4, 6. ὄρα Σκύθη.

Σκόμβρον, τό. = Σκόμιον.

Σκόμιον, ὄρος, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θρᾴκης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας, τανῦν Βιδίτσια. Θουκ. β'. 92. Σκόμβρον, τό. Ἀριστοτ. Μετρ. α', 13. τὴν ἑποίαν γραφ. προσέλαβε καὶ ὁ Poppo ἐκ χειρογρ.

Σκοπάδαι, οἱ. (υυ–) Ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα σχηματίζοντες μίαν ἀρχαίαν γενεὰν ἀρξασαν χρόνοντινὰ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡρόδ. 6, 127. Θεοκρ. εἰδ. 15, 36.

Σκοπάδειος, ὁ, ἡ, ον. (σ_) Τοῦ Σκόπα ἢ εἰς τον Σκοπαν ἀνήκων Λουκ.

Σκόπας, α, ὁ. Πλούσιός τις τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον ὁ λυρικὸς Σιμωνίδης ἐξύμνησε ὡς Ὀλυμπιονίκην διατρίψας χρόνον τινὰ παρ' αὐτῷ. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ'. 1, 15. Πλατ. — 2) Ἕτερός τις ἐκ Φερῶν Σκόπας, πιθαν. ἔγγονος τοῦ προτέρου Αἰλ. ποικ. Ἱ'. ιβ'. 1. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου αἱ πλεῖστα ἐργασίαι ἦσαν ἐκ μαρμάρου, συνεργασθεὶς μετ' ἄλλων ὁμοτέχνων του τὸ ἐν Καρίᾳ περίφημον μνημεῖον τοῦ βασιλέως Μαυσώλου καὶ ὡς λέγεται ἔτι τὸν μετὰ ταῦτα ἀνακαινισθέντα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ ἱστορικὸς Πλίνιος ἀναφέρει διάφορα ἀριστουργήματα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου, ἐξ ὧν τινα εὑρίσκοντο ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Παυσ. η', 45.

Σκόπελος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀριτικῶς τῆς Εὐβοίας, τανῦν Σκίπελος. Ἡρόδ.

Σκορδίσκοι, οἱ. Ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν καταγόμενον ἐκ παλαιῶν Κελτῶν καὶ κατοικοῦν περὶ τὸν Σαῦον ποταμὸν ἐν τῇ Παιονικῇ χώρᾳ, τοῦ ὁποίου ἐν μέρος ἐκτείνετο ἀπώτερον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μεταξὺ τῶν Μοισῶν καὶ Τριβαλλῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα μικροῦ Σκορδίσκου· ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ὑπετάχθη τὸ ἔθνος τοῦτο ἐξολοκλήρου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ κατὰ Στράβ. ἠφανίσθη ὅλον ὑπ' αὐτῶν.

Σκορδίσκος, ὁ, = Σκορδίσης. Πτολμ.

Σκορδομάχοι, οἱ. (ᾰ) Ἐπίπλαστον ὄνομα κατοίκων τινῶν τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. Ἀλη. Ἱ'. α', 13. (σκορδόν, μάχομαι.)

Σκοτουσσα καὶ Σκοτοῦσσα, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πλησίον τῆς ὁποίας ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Στράβ. — Ὅθεν Σκοτουσσαῖοι, οἱ κάτοικ. Σειφ. (ἡ διὰ τοῦ δύω σσ. γραφ. ἔστιν ὀρθοτρ. αὐτὶ Σκοτόεσσα).

Σκύθαι, οἱ. Ἐνικ. ὁ Σκύθης, ου. (ῠ) Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν γενικῶς οἱ ἀρχαῖοι ὅλους τοὺς νομάδας λαοὺς ὅσοι ἔζων πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Καθ' Ἡρόδ. ἐστιχημάτιζον οὗτοι ἓν ὅλον ἔθνος τὸ ὁποῖον ὑπὸ γενικὸν ὄνομα ἐκαλεῖτο Σκόλοτοι ἀπότινος παρ' αὐτοῖς ἐγχωρίου βασιλέως, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι κατῴκουν περὶ τὸν Εὔξεινον, Πόντον ὠνομάζοντο συνήθως Σκύθαι. Ἡρόδ. 4, 6. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστοριοῦντα διῃροῦντο τὸ πάλαι οἱ Σκύθαι εἰς τὰ ἑξῆς γένη ἢ φυλάς. — α) Σκύθαι οἱ γεωργοί, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Παντικάπου ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες Βορυσθενεῖται ἐκάλουν, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ ἐκαλοῦντο Ὀλβιοπολῖται. Ἡρόδ. 4, 18. — β) Σκύθαι οἱ Νομάδες, κατοικοῦντες πρὸς ἀνατολὰς τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν πέραν τοῦ Παντικάπου ποταμοῦ ἕως τοῦ Γέρρου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐκτείνετο ἀνατολικῶς ἐπὶ διάστημα δεκαεσσάρων ἡμερῶν. Ἡρόδ. 4, 19. — γ) Σκύθαι οἱ Βασιλήϊοι, οἱ ἄριστοι καὶ πλείστοι, κατοικοῦντες ἐπὶ ἀνατολικώτερον πέραν τοῦ Γέρρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενοι πρὸς μεσημβρίαν ἄχρι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡ χώρα αὐτῶν ἐσχημάτιζεν ἐν ἴδιον Σκυθικὸν βασίλειον ἐν τῇ νῦν Ἰρημίᾳ· ἐλογίζοντο δὲ οἱ Σκύθαι οὗτοι οἱ εὐγενέστεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Σκυθίας θεωροῦντες τοὺς ἄλλους ὡς δούλους αὐτῶν ἀπὸ τῆς φυλῆς τούτων ἦν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ἔχων τὴν καθέδραν του παρ' αὐτοῖς. Ἡρόδ. αὐτόθ. 20 καθυπέρτεροι δὲ τῶν Βασιλητῶν Σκυθῶν πρὸς βορᾶν κατῴκουν οἱ Μελαγχλαινοι ἄλλο ἔθνος οὐχὶ Σκυθικόν. Δυτικῶς δὲ τοῦ Βορυσθένους παρὰ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν ἦσαν ἡ ἀρχαία οὕτως ἱστορικὸς τοὺς Καλλιπίδας Ἕλληνας Σκύθας καὶ ὑπὲρ τούτους τοὺς Ἀλαζῶνας καὶ Νευρούς. Ἡρόδ. 4, 17. — παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Σκύθαι μόνοι οἱ ἐν τῇ βορείῳ Ἀσίᾳ νομάδες λαοί, οἱ δὲ τῆς Εὐρώπης ἀναφέρονται συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαρμάται.

Σκύθαινα, ἡ. (ῠ) Ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφ. Λυσ 184.

Σκύθης, ου, ὁ, κλητ. Σκύθα. Ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ἡρόδ. — 2) καὶ Ἐπίθ. = Σκυθης ὅμιλος, Αἰσχ. Προμ. 417.

Σκύθης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἐχιδνης ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Σκυθῶν ἔτι ἐρήμην οὖσαν κατοίκων, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁ. ποίου κατήγετο τὸ Σκυθικὸν γένος. Ἡρόδτ. 4, 8 – 10 κατὰ δὲ Διόδ. Σικ. β', 43. ὑπῆρξεν ὁ Σκύθης υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς αὐτοχθόνου κόρης. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ζαγκλέων ἐν Σικελίᾳ ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλης ἦλθεν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον εἰς τὴν Περσίαν ἀποσπάσας αὐτόθεν εἰς προβεβηκυῖας ἡλικίας. Ἡρόδτ. 6, 23. Αἰλ. ποικ. ιϛ', — 3) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Σκυθία, ἡ, (υυ–) Ἡ χώρα τῶν Σκυθῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐννοοῦν οἱ ἀρχαῖοι τὰ πρὸς βορᾶν ἄσχατα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας· πρῶτον παρ' Ἡροδτ. ἡ Σκυθίη χώρη καὶ ἡ Σκυθικὴ, μετὰ ἡ ἄνω τοῦ γῆ, τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς οὗτος λέγει ἐπὶ τῆς Εὐρώπης συνορεύουσαν πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, πρὸς δὲ ἀνατολὰς μὲ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ σχηματίζουσαν ἓν μέγα τετράγωνον, ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Σαρματία, παρβλ. Ἡρόδ. 4, 99. οἱ ἐν αὐτῇ Σκύθαι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν πόλιν, μόνον δὲ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς χώρας αὐτῶν ἔκειτο Ἑλληνικαὶ πόλεις κτισθεῖσαι ἐξ ἀρχαίου χρόνου ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, εἴτινες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς Σκυθικῆς χώρας. Ὁ Πτολεμαῖος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα ἰδίως Σκυθίαν ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς Ἀσίας ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σακῶν καὶ ἓν μέρος τῆς τῶν ἀνατολικῆς Μογγολίας χωριζομένην διὰ τοῦ ὄρους Ἰμάου εἰς δύω μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἢ δυτικὴν Σκυθίαν, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἢ ἀνατολικὴν Σκυθίαν καλουμένην· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δυτικῆς Σκυθίας ἀπαριθμεῖ ὁ γεωγράφος οὗτος βιβλ. ϛ'. 14. τριάκοντα τρεῖς λαούς, ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς πέντε λαούς, αὐτόθ, κεφ. 15, μὲ πόλεις ἐν αὐτῇ τὴν Αὐξακίαν, τὴν Σκυθικὴν Ἰσσηδόνα, τὴν Σοῖταν καὶ τὰ Χαύρανα καὶ ἄνω ἐσχατιαίους χώρας τὴν Κασίαν καὶ τὴν Ἀχάσαν.

Σκυθίζω δε. Ἐπίρρ. Εἰς τὴν Σκυθίαν. Καλλιμ.

Σκυθικός, ἡ, όν. Τῆς Σκυθίας ἢ εἰς τὴν Σκυθίαν ἀνήκων, ὁ Σκυθικὸς Πόντος, ταὐτ. τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Θεοκρ. καὶ ἡ Σκυθικὴ = Σκυθία. Ἡρόδτ.

Σκυθικοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου ἀνατολικῶς τοῦ Ἅρπασου ποταμοῦ, ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις Σακαστηνοὶ καλούμενοι· κατὰ Rennel. Ἐν τῇ νῦν Καρτλίᾳ χώρᾳ. Σειφ. Ἀνάβ. δ', 7, 18. Σκυθηνοὶ παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σκυθῖνος ἢ Σκύθιος, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς Σκυθόπολιν τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου εὑρηνται δύω ἐπιγράμματα ἐν Βρουγκ. Ἀναλ. τομ. Π, σελ. 104. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV. σελ, 494.

Σκυθίς, ίδος, ἡ μετὰ τ' ἄνευ τοῦ γυνή. Ἡ κάτοικος τῆς Σκυθίας, Αἰσχλ. — 2) παρουσιαστ. γῆ. = Σκυθία.

Σκυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς εἰκάζεται ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν πραχωρήσαντες ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπ' ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνικῶν λαῶν. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὐτὴ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀπέχουσα 600 στάδια τῶν Ἱεροσολύμων, ἄλλως καὶ Βετ–σὰν καλουμένη, τανῦν Ἐλ. Βασσάν. Στράβ. Mannert Γεωγρ. VI. 1. σελ. 299.

Σκυλάκη, ἡ. (υυ–) Πόλις μικρὰ τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν Α-

σία κειμένη ἀνατολικῶς τῆ Κυζίκου ταυτὸν Σικί. Ἡροδ. 1, 57.

Σκυλάκιον, τό, (α) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, πρότερον Σκυλλήτιον καλουμένη, ταυτὸν Squillaco. Στρά.

Σκύλαξ, κος, ὁ, (υ–) Ὁ Καρυανδεύς. Περίπλους ἀρχαίος γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Καρυάνδας πόλεως τῆς Καρίας, τὸν ὁποῖον ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἀπέστειλε μ' ἕνα στόλον διὰ νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύην. Τοῦτον ὑπολαμβάνουσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων συγγραφεὺς τοῦ εἰσέτι σωζομένου Περίπλου τῆς Μεσογείου θαλάττης. Ἡροδ. 4, 44. — 2) Ἕτερός τις νεώτερος γεωγράφος Ἕλλην, Καρυανδεὺς καὶ οὗτος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ συλλέξας μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἐπιστασίας διαφόρους γεωγραφικὰ εἰδήσεις παρὰ τῶν συγχρόνων του περιηγητῶν καὶ ταξιδευτῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν καὶ ὁ σωζόμενος περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάττης. Ἀριστ. Φυσ. Ἕλ. Βιβλ. IV. σελ. 606.

Σκύλης, ους, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὅστις μεμίσησε κατὰ πάντα τὴν δίαιταν καὶ τὸ ἦθος τῶν Ἑλλήνων ἐμυήθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασάδου. Ἡροδ. 4, 78.

Σκύλλα, ἡ, παρ' Ὁμ. Σκύλλη. Θυγάτηρ τῆς νύμφης Κρατηΐδος, Ὁμ. Ὀδ. Μ. 124 κατ' ἄλλους δὲ θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Ἑκάτης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 828 καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης. Τὴν. Τίρας φοβερὸν τῆς θαλάττης διατρίβον περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἐπὶ τινος αὐτόθι ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου βράχου, ἐκπέμπον τρομακτικοὺς ὀρυγμοὺς ὑωειδεῖς μὲ ἕνδεκα σκύμνου λέοντος. Ὁμ, Ὀδ. Μ. 73. ἐπραττένετο δὲ ἔχοντα ἓξ λαιμοὺς δράκοντας καὶ δώδεκα ὀξεῖς καὶ ἐξέχοντας ὀδόντας, περὶ δὲ τὸ σῶμα αὐτῆς συνεῖχοντο κεφαλαὶ κυνῶν καὶ ἄλλα φοβερὰ τεράστια κατατπαράττοντα πάντα ὅσα ἐπλησίαζον εἰς τὸν τόπον της· ταύτην ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ μὲ μέγα κίνδυνον ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε διέπλεεν τὸν Σικελικὸν πορθμόν, χάσας ἓξ τῶν ἀνδρειοτέρων ἑταίρων του. Ὁμ. Ὀδ. Μ. 73–90. ἡ δὲ ἡ Σκύλλα αὕτη κυρίως ἀπότομος βράχος ἀπέκειτο τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Σκυλλαίου πρὸς τὸν ὁποῖον εἰσυνερίβοντο φερόμενα τὰ κύματα τῆς θαλάττης μετὰ πολλοῦ ψόφου. Ἔτι ἐκαλεῖτο Σκύλλα καὶ Σκύλλαιον καὶ αὐτὸς ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέτριβε τὸ τέρας τοῦτο ἢ ὡς πλάττεται μεταμορφωθὴ ὑπὸ τῆς Κίρκης. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων, ἥτις ἐρωτευθεῖσα τοῦ Μίνωος ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἐξέκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της, προδοῦσα αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς· ἀλλ' ὁ Μίνως χρεμάσας τὴν Σκύλλαν ὀπίσθεν τῆς πρύμνης τῆς νηὸς αὐτοῦ, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πνιγῇ εἰς τὴν θάλατταν. Αἰσχ. Ἀπολδ. (ἡ Ὀνομστ. Σκύλλα εὑρηται ἅπαξ παρ' Ὁμ ἐν Ὀδ. Μ. 235).

Σκύλλαιον, τό, Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου, ταυτὸν Κίβδ Σκύλλον Θουκ. ε', 53. — 2) Ἕτερον ἀπότομον ἀκρωτήριον ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τῷ Ῥηγίῳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται ὅτι διέτριβεν ἡ Σκύλλα. Στρά. — 3) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Sciglio. Στρά.

Σκυλλίτης, ου, ὁ, Περίοικος ἦτοι Σκυθικὸς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι φυγὼν ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἦλθε πρός τους ἐν Ἀριεμπίῳ Ἕλληνας ἐλεῶν κολυμβῶντας ἐγδοήκοντα περίπου σταδίους. Ἡροδ. 8, 8.

Σκύλλις, ιδος, ὁ, Τίὸς τοῦ Δαιδάλου ἐκ Κρήτης, ἄριστος ἀγαλματοποιὸς Παυσ. β', 15.

Σκύμνος, ὁ, Γεωγράφος τις ἐκ τῆς νήσου Χίου ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νικομήδους ἐν Βιθυνίᾳ καὶ συγγράψας εἰς στίχους ἰαμβικοὺς μίαν περιήγησιν τῆς γῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 613.

Σκύρεος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, κατ' Ἀπολδ. γ'. 15. 5. ἐνθα δ' Heyne ἀμφιβάλλει περὶ τῆς γραφῆς. Ἑρμηνευταί τινες προείλοντο τὴν γραφ. Φημίου ἀντὶ Σκυρίου. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολδ. σελ. 871.

Σκυρμιάδαι, εἱ, (α) Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡροδ. 4, 93.

Σκῦρος, ἡ, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, μία τῶν βορείων Σποράδων, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἄριστα μάρμαρα, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, πατρὶς τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως· ταυτὸν Σκῦρος. Ὁμ. Ἰλ. I, 668. — Ὅθεν Σκυρόθεν Ἐπίθ. ἐκ Σκύρου· καὶ Σκύριος, ία, ιον. Τῆς Σκύρου ἢ ἐκ τῆς Σκύρου ὤν. Ὁ Σκύριος λίθος· καὶ εὐσιαστικ. Σκύριος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδτ. (τὸ ὑπ' ἔτι μακρόν, ἡ δὲ γραφ. Σκῦρος ἡμαρτ.)

Σκώλος, ὁ, Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς περιοχῆς τῶν Θηβῶν ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τανάγρας. Ὁμ. Ἰλ Β'. 497. Ἡροδτ. 9, 15. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Θράκῃ. Θουκ. ε', 18. (παρ' Ὁμήρ. οὐκ εὑρηται διωρισμένον τὸ γένος, παρὰ δὲ Στράβ. καὶ Ἀθην. γ'. 13 εἰς θηλυκ).

Σκώπασις, ιος, ὁ, Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν πολεμήσας ἐναντίον Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 4, 120.

Σμάραγος, ὁ, (υυυ) Δαίμων τις θορυβώδης καὶ ταραχώδης. Ὁμ. ἐπ. ιδ', 9.

Σμερδίης, εω, ὁ, Ὠρίσθη τις νεανίας τῶν ὀπαδῶν ἡγεμὼν ὁ τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀνακρέων ἐξύμνει εἰς τὰς ᾠδάς αὐτοῦ. Σιμων. Ἐπιγρ. 55. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ Ϟ', 4.

Σμέρδις, ιος, ὁ, Δωρικ. Σμέρδι, Τίὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Κασσανδάνης, ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν ἐν Αἰγύπτῳ, διότι ἠδυνήθη νὰ ταινιώσῃ τὸ τόξον τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων πρὸς τὸν Καμβύσην. Ἡροδτ. 3, 30. — 2) Μάγος τις τῶν Περσῶν, ὅστις ὑποκριθεὶς ὅτι ἦν ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς τελευταῖον διά τινος πανουργίας τοῦ Ὀτάνου, καθῃρέθη τοῦ θρόνου. Ἡροδτ. 3, 61.

Σμερδομένης, εος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 7, 82.

Σμίκρης, ητος, ὁ, (ι) Στρατηγος τις τῶν Ἀρκάδων. Ξενφ. Ἀνάβ. ε'. 3. 4.

Σμικρίων, ωνος, ὁ, Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Κριτυλ. σελ. 429. Ε.

Σμικύθης, ου, ὁ, (–υ–) Μικρός τις τύραννος ἐν Θρᾴκῃ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 969. — 2) ἐτοῖμα Ἀθηναῖός τινος παρὰ Δημ.

Σμικυθίων, ωνος, ὁ, Ὀνομ. κυρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 420.

Σμίκυθος, ὁ, Ὄνομα γέροντός τινος ἐν τῷ ἁρματικῷ χορῷ Ἀριστ. Ἐκκλ. 291.

Σμίλα, ἡ, Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡροδτ. 7, 123.

Σμίλις, ιδος, ὁ Τίὸς τοῦ Εὐκλείδου ἐξ Αἰγίνης, ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς. Πλιν. ζ'. 4.

Σμινδυρίδης, ου, ὁ, (ι) Τίὸς τοῦ Ἱπποκράτους πλούτιος Συβαρίτης καὶ περιβόητος διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἁβρότητα καὶ ἡδυπάθειαν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐὰν ἦν ἐκ τῶν Ῥόδων ὅσα ἐκάλυπτον τὴν κλίνην του ἐπύγχανε νὰ διπλωθῇ· ἦλθε δὲ καὶ οὗτος εἰς τῶν μνηστήρων ὅστε ἦλθον εἰς Σικυῶνα διὰ τὸν γάμον τῆς Ἀγαρίστης θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδτ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. Ϟ'. 24.

Σμινδεύς, έως, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω κατ' Ἄπιωνα ἀπὸ τοῦ σμίνθος, ἤτοι φονεὺς τῶν μυῶν, διότι ὡς λέγεται ἠλευθέρωσε ποτὲ τὴν χώραν τῆς Τροίας ἀπὸ ἐν πλῆθος μυῶν οἵτινες κατέτρωγον τὰς ἀσπίδας τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πολεμιστῶν Τευκρῶν. ὁμοίως μύντες ἀπὸ τοῦ Σμινθη πόλεως τῆς Τρωικῆς χώρας. Ὁμ. Ἰλ. Α. 39.

Σμίνθη, ἡ, Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στέρ. Βυζ.

Σμίνθιον, τό, Ναὸς τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ. Στράβ.

Σμικρός, ὁ, Ἀθηναῖός τις τὸν ὁποῖον ἐξέβαλεν οἱ συμποσίται ἐκ τοῦ Ἱππικοῦ.

Σμύρνα, ἡ, καὶ Μύρρα. Θυγάτηρ τοῦ Θείαντος καὶ τῆς Ἀριδυίας. Ἀπολδ. γ', 4, 4. μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ ἴδιος πατήρ της ἐξ ἀγνοίας καὶ ἐνοσήσας ἀκολούθως τὴν ἀνοσιουργίαν του κατεδίωκεν αὐτὴν μαὶ' ὀργῆς, ἕως οὗ ἡ Ἀφροδίτη ὑποπλαγχνισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὸ δένδρον μυρσίνην· ἐκ ταύτης τῆς μίξεως λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν. Ἀπολδρ. Ὀβιδ.

Σμύρνα, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. Σμύρνη. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλητος ποταμοῦ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον λιμένα, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἔκτισαν οἱ Αἰολεῖς ὅσοι ἦλθον ἐκ Θεσσαλίας, ὕστερον δὲ ἀποσπασθεῖσα ὑπὸ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων συγκατετάχθη εἰς τὰς τῶν Ἰώνων. Ἐθεμελιοῦτο δὲ πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ναὸς καὶ ἓν ἄγαλμα ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἐκοσμήθη ἡ πόλις αὕτη μὲ πολλὰς δημοσίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς ἀπολαύουσα παρ' αὐτῶν καὶ μεγάλα προνόμια· ταυτὸν Σμύρνη. Ὁμ Ἐπιγρ. δ'. 6. Ἡροδτ, 1. 150. Στράβ. — Ὅθεν Σμυρναῖος, αἶα, αῖον. Τῆς Σμύρνης ἢ ἐκ τῆς Σμύρνης ὤν, Ἡροδτ. καὶ Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σμύρνης. — Σμυρναϊκός, ἡ, όν. Τῆς Σμύρνης. Λουκ.

Σόανες, οἱ, Ἔθνος ἐσχυρὸν τῆς Κολχίδος κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ ἔχοντες ἴδιον βασιλέα ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ. Στράβ. Πλιν.

Σοάνης, ου, ὁ, Ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας. Πτολ. ε', 9.

Σογδιανή, ἡ, Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Περσίδος μεταξὺ τοῦ Ὄξου καὶ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμ. ἀναφέρει διαφόρους λαοὺς καὶ πόλεις ἐπισήμους τὴν Δρέπανα καὶ Μαράκανδα, ταυτὸν ἀποτελοῦσα τὴν ἀρκτικὴν Βακτριάνην. Στράβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ'. 30.

Σογδιανοί, οἱ, Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σόγδιοι, οἱ = Σογδιανοί. Στράβ. Ἀρριαν.

Σογδοί, οἱ, = Σογδιανοί. Ἡροδτ. 3. 93. — 2) Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὰς ἐχθὰς τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ζ'. 15.

Σόδομα, τα, Πόλις τῆς Ἰουδαίας. Στράβ. — Ὅθεν Σοδομίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ.

Σόηβοι, οἱ, καὶ Σουήβοι, Suevi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. βιβλ. ζ'. καλεῖ μέγιστον, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἄχρι τοῦ Ἄλβιος, μέρος δέ τι

αὐτῶν καὶ πέραν τοῦ Ἄλβιος νέμεται, παρβλ. καὶ Tacit. Germ. 2, 45. Διον. Καστ. 54, 1.

Σόλλιον, τό. Πόλις τῶν Κορινθίων ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β'. 30. Στέφ. Βυζ.

Σολόεις, εντος, ὁ. συνηρμ. Σολοῦς. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν ὀντικῶν παραλίων τῆς Μαυριτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, ταυτὸν Κάβο Σπαρτέλ, ἢ Σολόεις ἄκρα. Ἡρόδ. 2. 32. σαφέστρ. Ἀρσεν. ὁ πύματος. Κρινομ. Ἐπιχ. 21. ἐν Ἀνθολ. Π. 146. καὶ Σολουντὶς, ίδος, ἡ παρ' Ἡσύχ. — 2) ἡ Σολόεις, Solus, Soluntium· πόλις ἀρχαία τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας μεταξὺ Παιόρμου καὶ Θερμῶν· ταυτὸν Castello di Solanto. Θουκ. ς'. 2. Διοδρ. Σικ.

Σόλοι, εἰ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Αἰπεία καλουμένη, ὕστερον δὲ Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐπεσκέφθη αὐτὴν· ταυτὸν Σολία Αἰσχ. Προμ. 890. Πλουτ. ὄνομ. Σόλιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 5, 110. — 2) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, οὖσα ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Λυδίων ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ἥτις ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα πολλάκις ὑπὸ πολέμων καὶ ἀνακτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου, μετωνομάσθη τελευταίως Πομπηϊόπολις· ταυτὸν Μερσελοῦ. Ξεν. Ἀνάβ. α'. 2. 26. Solae Cilicium παρὰ Πλιν. — Ὄθεν, Σολεύς, έως, ὁ κάτοικ. Καλλ. ἐπ. 29.

Σολοῦς, έως ὁ Σιλόεις. Στέφ. Βυζ.

Σολύγεια, ἡ. Ἐνορία τῆς Κορινθίας χώρας, ἐλθοῦσα ἐπάνω τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. Θουκ. δ'. 42, 43· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος λόφος.

Σόλυμα, τά = Ἱεροσόλυμα. Στεφ. Βυζ.

Σόλυμοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μερῖ Ἀσίᾳ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε', 184. Ὀδ. Α, 255. κατὰ δὲ Ἡρόδ. 1. 173. ἐκαλοῦντο οὕτως οἱ Μύλιοι ἐν Λυκίᾳ καὶ κατὰ Στράβ. κατώκουν τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Λυκίᾳ καὶ Πισιδίᾳ.

Σόλων, ωνος, ὁ. Ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ βασιλέως Κόδρου. Ἐνασχοληθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐμπορίαν, ἔλαβεν ἀφορμὰς νὰ περιέλθῃ διαφόρους μακρινὰς χώρας καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἰσανὰς γνώσεις τῶν ἠθῶν καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ἄλλων ἐθνῶν, ὥστε μετὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα του ἐπιστροφὴν νὰ καταστασθῇ χρήσιμος διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς νέας μεταρρυθμίσεως τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν ὅτε κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 46 Ὀλυμπ. οἱ συμπολῖται του ἐξέλεξαν αὐτὸν Ἄρχοντα ἐν Ἀθήναις ἐπιστεύθησαν αὐτῷ πᾶσαν κυβέρνησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς φρονήσεως καὶ βαθείας πολιτικῆς τοῦ ὁποίου ἤλπιζον τοῦ λοιποῦ τὴν σταθερὰν βελτίωσιν τῆς μελλούσης αὐτῶν ὑπάρξεως καὶ εὐδαιμονίας. Τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου ἦν ἡ κατάργησις πολλῶν αὐστηρῶν καὶ αἱμοβόρων διατάξεων τοῦ Δράκοντος καὶ ἡ παντελὴς τῶν χρεῶν ἀπαλλαγὴ ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεβλίβοντο πρὸ τεσσάρων χρόνων οἱ πλείστοι τῶν συμπολιτῶν του, εἰς ὃ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἐπέτρεψε τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ δύναμιν τοῦ νὰ ἀποφασίζῃ ἐπ' ἐκκλησίας εἰρήνην ἢ πόλεμον μετ' ἄλλων λαῶν, νὰ συγχωρῇ ἢ νὰ διαλύῃ συμμαχίας, νὰ εἰσάγῃ νέους νόμους ἢ νὰ καταργῇ κ.τ.λ. Ἀλλὰ τὰς διαφόρους τῆς πολιτείας ἀρχὰς, συγκεράσας τὴν ἀπόλυτον ταύτην τοῦ λαοῦ ἐξουσίαν διὰ τῆς ἐπιρροῆς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸ μέγα δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπαγρυπνῇ αὐστηρῶς εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ ἤθη τῶν Πολιτῶν καὶ εἰς τὴν ἀπαρασάλευτον διατήρησιν τῶν νόμων. Μία ἑκάστης ἀποδημία τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καθ' ἣν οὗτος ἐπεσκέφθη ἐκ νέου πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου, ἐνίσχυσε μᾶλλον εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἀθηναίων τὰς σοφὰς αὐτοῦ πολιτικὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας οὗτοι ὑπεχρεώθησαν δι' ὅρκου νὰ φυλάξωσιν ἀμεταβίτους ἕως τῆς ἐπιστροφῆς του, ὅτε διὰ τῆς ῥαδιουργίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προσποιηθῇ μέχρι τέλους τὴν ὑποκριτὴν ἐξουσίαν μεταξὺ τοῦ λαοῦ, βιασθεὶς ὁ Σόλων περὶ τὰ ἑπτακαιδέκατον τοῦ βίου του νὰ ἀφήσῃ αὖθις τὴν πατρίδα του, ἀπέβανεν εἰς ξένην γῆν τὸ 80 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκ νεαρᾶς ἐτι ἡλικίας ἐνησχολήθη ὁ Σόλων εἰς τὴν ποίησιν συγγράψας ὕμνους πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, ἠθικὰ παραγγέλματα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτων ἐθεώρει ὡς ἓξοχα ἀριστουργήματα ποιητικῆς φαντασίας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον Ἐλεγειακὰ ἀποσπάσματα. Ἡρόδ. 1, 29.

Σόος, ὁ συνηρμ. Σοῦς. Τίὸς τοῦ Ἀριστοδήμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυκράτους. Πλουτ. Παυσ. α'. 7. — Ὁ κατὰ συναίρ. τύπ. εὑρήσεις παρὰ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 412, ἀπὸ τοῦ σεσῶσθαι παράγωμεν.

Σουάνοι, καὶ Σάχωνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας. Πτολμ. ε', 9.

Σουγδιάς, άδος, ἡ. = Σογδιάς, ἡ Σουγδιὰς γραῖα. = Σογδιανή. Διον. Περ. 747.

Σουδηνοί, οἱ. ὄρα Σινδοί, ὁριθμ. 2

Σουέσσα, ἡ. Suessa Pometia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρωτεύουσα τῶν Οὐόλσκων. Στράβ. ὅτι καὶ Σουέσσα τῶν Ποιμεντίνων. Στράβ.

Σουεσσούλουλα, ἡ. Suessula. Πόλις μεσόγειος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Castel di Sessola. Στράβ.

Σουετώνιος, ὁ. Suetonius, Τραγκουίλλος. Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π, σελ. 421.

Σουήβοι, εἰ. = Σ'κυβοι, ὅπερ ὄρα.

Σουΐδας, α, ὁ. Ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ πατρίδος συγγραφεύς, πιθαν. ἀκμάσας περὶ τὴν ἑκατὸν ἢ ἐνδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, συγγράψας ἓν λεξικὸν ἱστορικὸν καὶ ἐξηγητικὸν πολλῶν ἀρχαίων ἰδιοτύπων καὶ παροιμιῶν τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον πρωτύτερα ἐκ διαφόρων ἄλλων γραμματικῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν, ἐξαιρ. ἐκ τῶν Σχολιαστῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀπολλωνίου καὶ ἄλλων.

Σοῦκρον, τό. Πόλις τῆς Ταρρακωνησιακῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ἑνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ Στρέβ. γ'. κατὰ Reich ἡ νῦν Sueca.

Σούλγας, α, ὁ. Sulyas. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανὸν πιθαν. ὁ νῦν Sorgue. Στράβ.

Σοῦλμων, τό. Sulmo. Πόλις τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεταλῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ὀβιδίου· ταυτὸν Sulinono. Στράβ.

Σουλπικία, ἡ. Sulpicia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ.

Σουλπικιανός, ὁ. Sulpicianus. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Σουλπίκιος, ὁ. Sulpicius. Ὄνομ. κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σουλχοί, οἱ, καὶ Σολχοί. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Σαρδοῦς κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ἀποικία τῶν Καρχηδονίων. Στράβ.

Σουνιακός, ή, όν. Τοῦ Σουνίου ἢ εἰς τὸ Σούνιον ἀνήκων, ὁ Σουνιακὸς γεωὺς, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Σουνίου. Ἡρόδ. 4, 99.

Σουνιάρατος, ὁ. (ἀρέσκει). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, ὅπου εὑρίσκετο καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 560.

Σουνιάς, άδος, ἡ. Ἱπαίτρ. Σύλλην. τύπ. τοῦ Σουνιακὸς, ἡ Σουνιὰς, ἀκρτ. = Σούνιον. Διον. Περ. 511. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεπεῖς ναοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Σουνίου. Παυσ.

Σουνιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Σουνίου ἦτε Σούνιον ἄρθμ. 2. Δημ.

Σούνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς σχηματίζον τὴν μεσημβρινωτάτην ἄκραν αὐτῆς καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θορικοῦ ἕως τοῦ ὄρμου Ἀναφλύστου, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπ' αὐτοῦ· ταυτὸν Κηφισελῶνες. Ὁμ. Ὀδ. Γ. 278. Παυσ. α', 1, 2. — 2) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου μὲ λιμένα καὶ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ. Στράβ.

Σοῦρα, τά. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ εὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ζηνοβίας, ταυτὸν Ἰαβαρ. Δουκ. ἱστορ. συγγρ. 29. Πτολ.

Σοῦριον, τό. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Πτολ. ε', 10.

Σοῦς, ὁ. = Σόος. Πλάτ. Κρατυλ.

Σοῦσα, τά, ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Σουσὰν Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ ἐν τῷ αὐτῷ πεδίῳ τῆς Ἀσσίας, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Περσίας εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι συνήθως διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος, μὲ μίαν ἀκρόπολιν Μεμνόνια καλουμένην· καὶ Ἡρόδ. ἐκτίσθη ἡ πόλις αὕτη πρῶτον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τῆς ὁποίας ἡ περίμετρος ἦν 120 σταδίων· ταυτὸν Σουσὰν ἢ Σχιστὲρ. Αἰσχ. Περσ. 16. Ἡρόδ. 5, 53. — Ὄθεν, Σούσιοι, εἰ κάτοικ. Ξεν.

Σουσαρίων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μεγάρων, ὁ γράψας πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἐν ἐμμέτρου κωμικὸν ποίημα τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος τῆς 64. Ὀλυμπ. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Ἐ. Βιβλ. Π. σελ. 499.

Σούσας, α, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Πέρσ. 954.

Σουσία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρμενικῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας. Ἀρριαν. Ἀλεξ. ζ', 25. πιθαν. ἡ Σούσα παρὰ Πτολ.

Σουσιανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βαβυλωνίας ἀπωθεν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, ἔχουσα θερμότατον κλίμα καὶ κατὰ μέρη κεκαλυμμένην ὑπὸ βάλτων, εἰς ὃ μόνον ἐν καιρῷ χειμῶνος διέτριβον συνήθως οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν ἐν τῇ αὐτῇ καθέδρᾳ τῶν Σούσων, ἡ γλυκεῖα τῶν κατοίκων της ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν Ἀσσυρίων· ταυτὸν Κοιρισταν. Πτολ. Σουσὶς, ίδος, ἡ. Αἰσχ. Πέρσ. 117. Στράβ. Σουσιανὴ, κυρ. Σκλ. τοῦ Σουσιανὸς ἡ, ὄν. ἡ εἰς τὴν πόλιν Σοῦσα ἀνήκουσα. — καὶ Σουσιανοὶ, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς. Ἀρριαν.

Σουσούβατα, τά. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σιλλίγγων, πλησίον τῆς τῶν Σιλασίων. Πτολ. β', 11.

Σουσιγενὴς, οῦς, ὁ. Ὁ εἰς τὰ Σοῦσα γεννηθείς. Αἰσχ. Περσ. 63η.

Σούσιος, ία, ιον. Τὸ Σούσιον ἢ ἐκ τῶν Σούσων ὄν. Ξεν. εἰ Σουσίοι, καὶ Σουσιανοὶ, Στράβ.

Σουσίς, ίδος, ἡ. Ἰδιωτ. ἀντὶ τοῦ Σουσιανή, ὅπερ ὕστ.

Σουσισκάνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐν τῷ Περσικῷ στρατεύματι Αἰσχ. Περσ. 34.

Σοφαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅστις ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου, ἐκ Στυμφήλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 1, 11.

Σοφίλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ἀνθολ. — 2) Δρομαιτικὸς ποιητὴς τῆς μεταξίας κωμῳδίας ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ Σικυῶνος, Ἀθην. ἔνθα Σόφιλος εὑρηται γεγραμμ. Σοφίλης κυρ. διὰ τοῦ ι, παρὰ δὲ Σιμμον. Θηβ. 1, ἐν Ἀνθολ. I, 168. εὑρηται Σοφίλου διὰ τοῦ ι.

Σοφοκλέης, εους, ὁ, συνηρμ. Σοφοκλῆς. Τίὸς τοῦ Σοφίλου, εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γενηθεὶς εἰς Κολωνὸν δῆμον τῆς Ἀττικῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 31 χρόνους μετὰ τὸν Αἰσχύλον, καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Λάμπρου, τὴν δὲ ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου. Ἀναδείξας διαφόρους ἐκπαιδεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς περιστάσεις ὡς πολιτικὸς καὶ στρατηγικὸς ἀνὴρ, ἐφημίσθη πρὸ πάντων ὅτε πρῶτον ἤγαγε τοὺς δραματικοὺς αὐτοῦ ἀγῶνας ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 25 ἐτῶν, νικήσας καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του Αἰσχύλον, καὶ θαυμασθεὶς τοῦ λοιποῦ μεγίλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν καὶ ξένων, ὥστε πολλοὶ τῶν τότε βασιλέων ἠθέλησαν νὰ ἔχωσιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν των. Κιθάρισε δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐξαιρτ. τὴν θεατρικὴν σκηνὴν εἰσαγαγὼν καὶ τρίτον διαλεγόμενον πρόσωπον μεταξὺ τῶν ὑποκριτῶντου καὶ ἐτελειοποίησε τὴν παράστασιν περιορίσας τὸν χορὸν καὶ δους εἰς αὐτὴν πλειοτέραν πρᾶξιν, συμφέρον καὶ οἰκονομίαν, κινῶν ἐπὶ μᾶλλον τὰ πάθη τῶν θεατῶν διὰ μιᾶς ἐντεύξεως καὶ φυσικῆς ἐκβάσεως τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τῶν τραγικῶν δραμάτων καὶ διὰ τῆς ἀληθοῦς καὶ ἐπιτηδείας περιπτάσεως τῶν χαρακτήρων του. Ἐκ τῶν κολυνρίβμων τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ τραγῳδιῶν, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὑρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 201. ἐσώθησαν μόνον ἑπτὰ καὶ τινα λείψανα τῶν ἄλλων ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφ. Ἀπέθανεν ὁ Σοφοκλῆς εἰς ἡλικίαν 95 χρόνων ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς μεγάλης ἐκείνης ὑπολήψεως, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν ἀπὸ μέρους τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων. Λουκ. Μακροβ. 24. — 2) Τίὸς τοῦ Σωστρατίδου, εἷς τῶν περιφήμων Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. γ', 115. πλουσιώτατος ἀπὸ τινος ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Σαμίων. Ἀριστοφ. Εἰρ. 698. Σχολ.

Σπάδα, τὰ. Κώμη τῆς Περτίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ εὐνοῦχοι τῶν Περσῶν ἐκαλοῦντο Σπάδοι. Στεφ. Βυζ.

Σπαλάθρα, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ Στεφ. Βυζ.

Σπαράδοκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῆς Θρᾴκης. Θουκ β', 101. ἔνθα κατ' ἄλλους Σπείραδοκος γεγραπτ.

Σπαργαπίθης, εος. Τίὸς τῆς βασιλίστριᾶς τῶν Ἀτταυρίων Τομύριος. Ἡροδτ. 1, 212.

Σπάρδοκος, ὁ, ἴδε Σπαράδοκος.

Σπάρτη, ἡ, Δωρ. Σπάρτα, ἔτι καὶ Λακεδαίμων. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐπὶ τινος ἐπιπέδου κοιλάδος, σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταυγέτου· πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 58. καθέδρα τοῦ Μενελάου. Κατὰ Θουκ. κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ἡ Σπάρτη κατὰ μέρη ἢ τμήματα διῃρημένη, σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κύκλον καὶ ἔχουτα 48 σταδίων περίμετρον μὲ 60,000 περίπου κατοίκους ἐν αὐτῇ ἐξ ὧν 8 ἕως 9000 ὑπῆρχον γνήσιοι Σπαρτιᾶται πολῖται. Αἱ ἀξιολογώτεραι ἐν αὐτῇ οἰκοδομαὶ τὰς ὁποίας ὁ Παυτανίας ἀναφέρει, ὑπῆρχον ἡ Περσικὴ στοά, κτισθεῖσα ἐκ τῶν λαφύρων τὰ ὁποῖα οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκυρίευσαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐν καιρῷ τῶν Περσικῶν πολέμων καὶ τῆς ὁποίας ἐν μέρος ἐκαλεῖτο χορός, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο οἱ γυμναστικοὶ χοροὶ τῶν νέων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ θέατρον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου οἰκοδομημένον, ὁ Δρόμος, ἡ Ἀγορὰ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ὅλα τὰ ἀρχεῖα καὶ ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τῶν γερόντων καὶ νομοφυλάκων, ἡ Ἀκρόπολις κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου λόφου μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ διάφοροι ναοί. Διὰ δὲ τὴν προστρωὴ καὶ ἐκ φύσεως ὀχυρὰν θέσιν της καθεστάθη ἡ Σπάρτη πολλάκις ἀσύλητος ἀπὸ μέρους τῶν εἰσβαλόντων ἐχθρῶν· ταύτην ἐρείπια πλησίον τοῦ Παλαιοχωρίου. Ὁμ. Ἰλ. Θουκ. α', 10. Πολύβ. δ', 20. Παυσ. γ', 11. — ὅθεν Σπαρτήνδε, ἐπιρρ. ἐκ τῆς Σπάρτης, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 10. καὶ Σπαρτήνδε, εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κύρωτα καὶ γυνὴ τοῦ Λακεδαίμονος ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ἐκάλεσε τὴν ἐν Λακωνίᾳ πόλιν Σπάρτην. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Σπαρτιάς, άδος, ἡ, = Σπαρτιᾶτις. Στεφ. Βυζ.

Σπαρτιάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Σπαρτιήτης (α). Ὁ κάτοικος τῆς Σπάρτης, οἱ Σπαρτιᾶται, κυρίως ἀπόγονοι τῶν Δωριέων οἵτινες εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τὴν Λακωνίαν διαμείναντες τοῦ λοιποῦ αὐτόθι βασιλευόμενοι ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀριστοδήμου, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζον δύο βασιλικὰς οἰκίας ἐν Σπάρτῃ τὴν τοῦ Εὐρυσθένους καὶ τοῦ Προκλέους. Ἡροδτ. 1, 65. Πλάτ. Νομ. I, σελ. 637. Α.

Σπαρτιατικός, ή, όν. Τῆς Σπάρτης. Λουκ.

Σπαρτιᾶτις, ιδος, ἡ· Ἰδιωτ. ἀντὶ Σπαρτιᾶτις χθών. Εὐρ. Ὀρεστ. 536. καὶ οὐσιαστ. ἡ Σπαρτιᾶτις, ἡ κάτοικ. τῆς Σπάρτης.

Σπαρτῖνος, ὁ. Ὡραῖος τις Μῆδος, παρὰ Λουκ. Ἰκαρομ.

Σπαρτοί, οἱ (σπείρω). Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν οἱ μετὰ τοῦ Κάδμου ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τὰς Θήβας οἵτινες ἀκολούθως ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν αὐτοχθόνων δὲν διεκρίνοντο τοῦ λοιποῦ ἀπ' αὐτῶν ὀνομαζόμενοι καὶ οὗτοι γηγενεῖς καὶ σπαρτοί. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἀνεφύησαν ἔνοπλοι ἐκ τῆς γῆς ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος καὶ ὅτι συνελθόντες εἰς μάχην μεταξύ των ἐφονεύθησαν ἅπαντες ἐκτὸς πέντε μόνων οἵτινες μετὰ τοῦ Κάδμου ἔκτισαν τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων κατήγετο ἡ ἀρχαία γενεὰ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων. Πινδ. Π. 9, 163. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ καὶ Πέλωρ. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. ἴδε καὶ ἀντὶ τοῦ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Ἱκετ. 573.

Σπάρτωλος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοττιαίων. Θουκ. β', 79. καὶ Σπαρτωλός, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3. Στεφ. Βυζ.

Σπάρτων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τοῦ Μυκηνέως ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ πόλις τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. β', 16.

Σπασίνης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς πόλεως Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Στεφ. Βυζ. Τσπασίνης, παρὰ Λουκ. Μακροβ. 16. καὶ Παστίνης παρὰ Πτολ. — ὅθεν Σπασίνου Χάραξ, ὁ, ἡ Χάραξ.

Σπαύτα, ἡ. Λίμνη τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀτροπατηνῇ χώρᾳ, ἔχουσα ὕλας ἁλατώδεις ἐν αὐτῇ. Στράβ. ια', παρὰ Πτολ. δὲ καλεῖται αὕτη λίμνη Μαριανῆς, ταύτην Οὔρμι.

Σπειώ, οὕς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλόδ.

Σπερθίης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀιερίστου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐπροσφέρθη ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, περιθεὶς μετὰ τοῦ Βούλιδος εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην· ὅρα Βούλις. Ἡροδτ. 7, 134. ἡ γραφ. Σπέρχις, ιδος, ἐστιν ἡμαρτμ. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 98. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 52.

Σπερχειός, ὁ, Ἰωνικ. Σπερχηίος. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Φθιώτιδος χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον ταινῶν Ἀγράμηλα· Ὁμ. Ἰλ. Π, 174. Ἡροδτ. 7, 198. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τὸν Μενέσθιον. Ὁμ. Ἰλ.

Σπέρχις, ιδος, ὁ, = Σπερθίης, ὅπερ ὅρα.

Σπεύσιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου τὸν θάνατον ἀνεδέχθη τὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ διδασκαλίαν τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. διδάξας αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν ἐπὶ ὀκτὼ χρόνους· κατηγορεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἀφροδίσιος καὶ εἰς ἄκρον ἄπωτος, ἀποθανὼν μέχρι τέλους μὲ ἐφευρεθέντων θάνατον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 319. Διογ. Λαέρτ.

Σπιθριδάτης, ου, ὁ (ι) κλητ. -τα. Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 4, 10. — 2) Σατράπης τις τῆς Λυδίας. Ἀρρίαν.

Σπίνθαρος, ὁ. Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Ταράντου, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀρισταξένου. Διογ. Λαέρτ. β', 5. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις, πιθαν. Φρὺξ τὸ γένος, καταταχθεὶς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 763. — 3) Ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Ἡρακλείας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρὰ Σουίδᾳ μία Τραγῳδία Σεμέλη ἐπιγραφομένη. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. II, σελ. 323.

Σπολήτινον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἀνα ποταμοῦ. Πτολ. β', 4.

Σπολίτιον, τό, Spoletium. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταύτην Spoleto. Στράβ.

Σποράδες, αἱ νῆσοι (α). Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες νήσους τινὰς κειμένας ἐσπαρμένας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης μεταξὺ Κρήτης καὶ τῶν Κυκλάδων, ἔτι τὰς μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξηρᾶς, τὰς πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας καὶ τινας ἐν τῇ Προποντίδι. Στράβ.

Σπόργιλος, ὁ (ι) [σποργή]. Κουρεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ὄρν. 301. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ.

Στάγειρος, ἡ, Stagira. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους· ταύτην Λιβαδόβα. Ἡροδτ. 7, 115. Θουκ. δ', 88. Στράβ. τὰ Στάγειρα, παρὰ Διογ. Λαερ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἡ Σταγείρα, παρὰ Δι. Χρυσ. — ὅθεν, Σταγειρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλουτ.

Στάλκας, α, ὁ. Ἠλεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Στάμνιος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα ἀπὸ τοῦ στάμνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. Βάτρ.

23. καλεῖ τὸν Διόνυσον, ἤτοι παῖδα τοῦ Σεμμυίου ἀντὶ τοῦ Διός.

Στασάνωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 29.

Στασῖνος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Στησίνους. Ποιητὴς ἐξ Κύπρου, συγγράψας Κύπρια ποιήματα. Ἀθην.

Στασίππος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Στησίππου. Κάτοικός τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', 4.

Στασίχορος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Στησίχορος, ὅπερ ὄρα. Σημ.

Σταφυλίτης, ου, ὁ (υυ--). Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τοῦ σταφυλή. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41.

Σταφύλος, ὁ (υυυ). Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 998. κατὰ δὲ Πλουταρ. υἱὸς τοῦ Θησέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος τὴν Μολπαδίαν, Πάρθενον καὶ Ῥοιώ. Διοδ. Σικ. ε', 62. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν ὁ Στάφυλος οὗτος βασιλεὺς τῶν Ἀστυρίων ὑποδεχθεὶς τὸν Βάκχον ἐν καιρῷ τῆς αὐτοῦ ἐκστρατείας τον. — Νον. Διον. ιη', 44 — 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτεως, παρὰ Στράβ.

Στειρία, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ, σύνορον εἰς τὴν Παντιονίδα φυλήν, Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. τὰ Στείρια· — ὄθεν, Στειριεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Στειρίας ὢν. Ξενοφ. Λουκ. — 2) Στειρικός, ἡ, όν. Τῆς Στειρίας ἢ εἰς τὸν δῆμον Στειρίαν ἀνήκων. Πλούτ.

Στεντορίς, ίδος, ἡ, λίμνη. Λίμνη τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ μεταξὺ Κυφέλλης καὶ Αἴνου· Ἡρόδ. 7, 58.

Στέντωρ, ορος, ὁ. Κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ λέγεται ὅτι ἀπετέλει τοσοῦτον δυνατὸν ἦχον ὅσον πεντήκοντα ἄλλων φωναί, καὶ ὅτι ἐπενόησε τὴν διὰ κόχλου βοήν ἐν ταῖς μάχαις. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 783. — ἐξ οὗ ἐν παροιμίαις, μεῖζον ἐμβοᾷν τοῦ Στέντορος, Λουκ.

Στενύκλαρος, ἡ· Ἰων. Στενυκλήρος. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παλαιὰ καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ἡρόδ. 9, 64. Παυσ. ἔνθα διὰ τοῦ η εὑρηται γραφομ. διὰ δὲ τοῦ α παρὰ Στράβ.

Στερνόφθαλμοι, οἱ. Ἔθνος μυθολογούμενον, κατ' Αἰτχύλ. ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων Στράβ.

Στέρνοφ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α', 8, 5. ἔνθα ὁ Heyne Στέροπ ἀναγινώσκει.

Στερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πληιάδων Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ τοῦ Οἰνομάου γεννήσατα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεος. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλόδ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Τεγέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔδωκε μίαν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ὥστε ἐὰν αὐτὴν κατεχέτω τοὺς πλησιάζοντας ἐχθροὺς εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως. Ἀπολλόδ. β', 7, 3. καὶ Ἀερόπη, παρὰ Παυσ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου. Ἀπολλόδ. γ', 13. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Πορθάονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ τὰς Σειρῆνας. Ἀπολλόδ. α', 7, 10

Στερόπης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κυκλώπων, παῖς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολλόδ.

Στεφάνη, ἡ (ᾰ). Πόλις μὲ λιμένα τῆς Παρλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ· τινῶν Στέφανον. Σκύλ.

Στέφανος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θουκυδίδου ἐξ Ἀθηνῶν. — 2) Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς μέσης κωμῳδίας, ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀλεξίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν ἀποσπασμα παρ' Ἀθην. ια', Φαβρ. Βλ. Βιβλ. — 3) Στέφανος ὁ Βυζάντιος, περίφημος Γραμματικὸς τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, συγγράψας ἐν λεξικὸν Ἐθνικὰ ἐπιγραφόμενον, περιλαμβάνον τὴν παραγωγὴν ὅλων τῶν ἀρχαίων κυρίων ὀνομάτων τῶν ἀνθρώπων, χωρῶν, πόλεων καὶ ποταμῶν καὶ διῃρημένον εἰς πολλὰ βιβλία, τοῦ ὁποίου ὅμως ἐτύπωθη μόνον μία ἐπιτομὴ ὑπὸ Ἑρμολάου τοῦ Γραμματικοῦ. Φαβρ. Βλ. Βιβλ. VI, σελ. 820.

Στῆλαι, αἱ, Ἡράκλειοι καὶ Ἡράκλειαι. Αἱ τοῦ Ἡρακλέους στῆλαι μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, ὄρη Ἡράκλειοι. — 2) αἱ Ἰνδικαὶ. Ὄρη τῆς Ἰνδίας μάχαι τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἔθεσεν ὁ Διόνυσος ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Στράβ. ἔτι καὶ στῆλαι Διονύσου. Διον. Περ. 623.

Στησαγόρας, ου, ὁ, Ἰων. Στησαγόρης, ου. Πατὴρ τοῦ ἀρχαίου Κίμωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδ. 6, 33. — 2) Τίος τοῦ Κίμωνος καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸν ὁποῖον τοῦτον διαδέχθη εἰς τὴν ἐν Θρᾳκικῇ χερσονήσῳ ἀρχήν. Ἡροδ. 6, 38. — 3) Σάμιός τις, παρὰ Θουκ. α', 116.

Στησικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ.

Στησίλαος, ὁ, Ἰων. Στησίλεως. Τίος τοῦ Θρασύλου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡροδ. 6, 114. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης, παρὰ Πλάτ.

Στησίμβροτος, ὁ. Ῥαψῳδός τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, συγγράψας Ὁμηρικὴν Φυσιολογίαν Πλάτ. Ἴων, σελ. 530. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. I, σελ. 524.

Στησίχορος, ὁ (ῐ). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, κατὰ Σουΐδ. πρότερον Τισίας καλούμενος, ὡς μεταρυθμιστὴς δὲ τοῦ ἐν ταῖς σκηναῖς χοροῦ ὠνομάσθη ὕστερον Στησίχορος, ὅτι πρῶτος χορὸν ἔστησεν. Κατέτινα διηγηγήν τοῦ Πλάτωνος, λέγεται ὅτι σατυρίσας ποτὲ τὴν Ἑλένην ἐστερήθη τῆς ὁράσεως, τὴν ὁποίαν μετ' οὐ πολὺ ἀπενέλαβεν γράψας ἔπη ὑμνοῦ πρὸς ἐπικὸν αὐτῆς. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 243, ἐξ οὗ παρεμφ. παλινῳδίαν ἄδειν. Πλάτ. Εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα κατὰ ἔτη ἀπέθανεν ὁ Στησίχορος εἰς τὴν Κατάνην, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Ἐκ δὲ τῶν διαφόρων ποιημάτων τὰ ὁποῖα συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐτύπωσαν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 151.

Στίλβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λαπίθην καὶ Κένταυρον. Διόδ. Σικ. δ, 71.

Στιλβίδης, ου, ὁ. Περίφημος μάντις ἐ Ἀθήνας. Ἀριστοφ. Βίρ. 1031.

Στιλβωνίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἐπίθετον κυρίου ὀνόμ. οἷος τοῦ Στίλβωνος, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1139.

Στίλπων, ωνος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 330 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας ὡς λέγεται ἑνὸς διαλόγους ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν λείψανον ἐτύπωθη ἐλέγχετο δὲ ὁ Στίλπων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἄθεος, ἀναιρῶν πρὸ πάντων πᾶσαν ἀφῃρημένην καὶ γενικὴν ἰδέαν. Διογ. Λαερ.

Στῖρις, εως, καὶ ιδος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἀποικία τῶν ἐκ Στειρίας Ἀθηναίων, ἔχουσα ἐν ναῷ τῆς Δήμητρος· τινῶν Στιρί. Παυσ. Φωκ. 35.

Στιχίος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 195.

Στοά, ἡ, = Ποικίλη, ἔνθα ὁ Ζήνων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του. — 2) ἡ Στωϊκὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, = Στωϊκοί. Λουκ.

Στοβαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Στόβων ἐν Μακεδονίᾳ. — 2) Στοβαῖος Ἰωάννης, ἐκ Στόβων πόλεως τῆς Μακεδονίας, συγγραφεὺς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα.

Στόβοι, οἱ, Stobi. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἀριστερῶς τῆς Παιονίας, κατασκαφεῖσα ὕστερον πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας, τινῶν Ἰστλιβ. Πτολμ.

Στοιχάδες, αἱ, νῆσοι (ᾰ). Πέντε νῆσοι, κατὰ Πλιν. τρεῖς, ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιγυρίας χώρας ἕως τῆς Μασσαλίας, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν, ἡ Πρώτη, Μέση καὶ Ὑπαία. Στραβ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 554.

Στόρας, ὁ, Astura. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Οὐέλτκων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Στράβαξ, ακος, ὁ (ᾰ). Ὑποστράτηγός τοῦ Ἰφικράτους ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ. Δημ. Ἀσπ. σελ. 482.

Στράβων, ωνος, ὁ (ᾰ). Περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐξ Ἀμασείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἀκμάσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὅστις περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Αἰγύπτου, Αἰθιοπίας, Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος συνέλεξεν ἀφθόνους γνώσεις τῆς ἱστορίας, θρησκείας καὶ πολιτικῆς καταστάσεως διαφόρων ἐθνῶν πρὸς συγγραφὴν τῶν γεωγραφικῶν βιβλίων του, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουσι πολλὴν ὕλην καὶ ἐξ ἄλλων πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων καὶ πρὸ πάντων ἐπικῶν καὶ τραγικῶν ποιητῶν· Φαβρ Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 561. — 2) Ὄνομ. κύρ ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (Στράβων, παροξυτ. κυρ. ὄνομ. στραβῶν, ὀξυτ. ἐπίθ.)

Στρατίη, ἡ (υυ-). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἡφανισμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 606. Στεφ. Βυζ.

Στρατίος, ὁ (ἐπίθ. στράτιος). Τίος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας· Ὅμ. Ὀδ. Γ, 413.

Στρατίχος, ὁ, = Στρατίος, Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Στρατοβάτης, ου, ὁ (ᾰ). Τίος τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Στρατόδημος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. β', 67.

Στρατοκλείδης, ου, ὁ. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρὸς ἐν Αἰτωλ

Στρατοκλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σφενδονητῶν ἐκ Κρήτης εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ξενοφ. Ἀνάβ. δ', 2, 29. — 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ βασιλέως Φιλίππου παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Δημ.

Στρατόλας, α, ὁ. Ἠλεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Στρατονίκεια, ἡ (ῐ). Πόλις τῆς Καρίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Στρατονίκης. τινῶν Κτί-Ἰστρ. Στραβ. καὶ Στρατονίκη, Πτολ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου. Στράβ. — ὄθεν Στρατονικεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Στρατονίκη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶ-

νος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλόδ. α', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀτρομον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Περίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῶν Θρακῶν. Θουκ. β', 101. — 4) Θυγάτηρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἔλαβεν εἰς γάμον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ὁ Σωτὴρ τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐξ ἄλλης γυναικός, ὅτε διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα ἀσθενήσας βαρέως ἐκίνησε τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ τὸν παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν ἑκουσίως. Λουκ. Συρ. Θε. 17. κ. ε. ξ. — 4) = Στρατονίκεια ἀριθμ. 1. — 5) Πόλις τῆς Μακεδονίας, ταυτὸν Φραγκέκαστρον. Πτολμ.

Στρατόνικος, ὁ. Κιθαρῳδός τις ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ὁ Νικοκλῆς τύραννος τῆς Κύπρου ἔκαμε νὰ θανατώσωσι διά τι σατυρικὸν αὐτοῦ ποίημα· ἀνῆγε δὲ ὁ Στρατόνικος οὗτος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του περιερχόμενος διαφόρους χώρας καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων ἀναφέρονται καὶ διάφορα ἀποφθέγματα πλήρη ἀγχινοίας καὶ χαριτος. Ἀθην. η', 9. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιδ', 14.

Στρατόπεδα, τά. Μέρη τινὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου πλησίον τῆς Βουβάστεως τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς Ψαμμήτιχος παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ κατοικήσωσι. Ἡρόδ. 2, 154.

Στράτος, ἡ, καὶ ὁ (ᾰ). Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, ταυτὸν ἐρείπια Πόρτα καλούμενα· — Ἐθν. παρὰ Θουκ. β', 80, Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀρσ. παρὰ Πολυβ. ε', 14. — Ὁ Στράτιος, οἱ κάτοικοι. (Στρατός, ἡ πόλις πρὸς διαστολὴν τοῦ στρατοῦ, οὐσιαστ.)

Στράτις, ιος, ὁ. Τύραννός τις ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἡρόδ. 4, 138. — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Σουϊδᾶς κατατάττει μεταξὺ τῶν Τραγικῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 497. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐξ Ὀλύνθου, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς πέντε βιβλία. Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙΙ. σελ. 22.

Στρατυλλίς, ίδος, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 365.

Στράτων, ωνος, ὁ (ᾰ). Σύγχρονός τις τοῦ λυρικοῦ Πινδάρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἔδωκεν ὡς δῶρον ἓν τρίπτυχον ἡμίονον. Ἀριστφ. Ὄρν. 945. — 2) Περιβόητός τις ἑταιρίστρια καὶ ἀβροδίαιτος ἐν Ἀθήναις, ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 122. καὶ Βατρ. 422. — 3) Βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος ἐν Φοινίκῃ, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, παμπλήθει διὰ τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειάν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2. — 3) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν. — 4) Ὁ ἐπικαλούμενος Φυσικὸς. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ δεκαετίαν χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· πρὸ πάντων ἐχρημάτισε ὁ Στράτων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὰς μεγάλας καὶ βαθείας φυσικὰς γνώσεις του, ἐνασχοληθεὶς ἰδίως καὶ εἰς τὴν θεωρίαν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Πλουτ. Προκλ. Τιμ. ὁ'.

Στράτωνος πύργος, ὁ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, ὕστερον Καισάρεια κληθεῖσα. Στράβ.

Στρέψα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Αἰσχιν. Στεφ. Βυζ.

Στρεψιάδης, ου, ὁ (–υυ–). Νικητὴς τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. Πινδ. Ἴσθμ. 7. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, παρισταμένους ὡς μαθητὰς τοῦ Σωκράτους κωμῳδουμένου ἐν ταῖς Νεφέλαις τοῦ Ἀριστοφάνους, 134. Ἐλλην. Στερφιάδης, στιχ. 1206.

Στρογγύλη, ἡ (ῠ). Μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου πλησίον τῆς Σικελίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ στρογγύλου αὐτῆς σχήματος, ἔχουσα ὡς ἐπὶ πολὺ ἡφαίστειον ἔδαφος· ταύτην Stromboli. ἐπὶ ταύτης ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ὁ Διὸς τῶν ἀνέμων Αἴολος τὴν καθέδραν του. Θουκ. γ', 58.

Στροῖβος, ὁ (ἐπιθ. στροιβός). Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Λεωκράτους. Θουκ. α', 105.

Στρομβιχίδης, ου, ὁ (–υυ–). Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Διοτίμου. Θουκ. η', 15. Ξενοφ. Ἑλλ.

Στρόμβιχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου. Θουκ. α', 45.

Στρούσας, α, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8.

Στρονθίας, ου, ὁ. Περιβόητός τις παράσιτος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Λουκ.

Στρουθοβάλανοι, οἱ. Ἐπίκλαστον ἐθνικὸν ὄνομα, παρὰ Λουκ. ἀλλ. Ἱστορ. α', 13.

Στρούχατες, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Μηδίας. Ἡρόδ. 1, 101.

Στρύφακες, ὁ. Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Στροφάδες, αἱ, πρωτοπαρ. νῆσοι (ᾰ). Δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου Πελάγους ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου καὶ μεσημβρινῶς τῆς Ζακύνθου, πρότερον Πλωταὶ καλούμεναι, μὲ τὸ νὰ ἔλεγον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἔλεγετο, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκείνου διϊτρίβων αἱ Ἅρπυιαι. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 295. κατ' Ἀπολλόδ. α', 9, 2. ὠνομάσθησαν Στροφάδες ὅτε αἱ Ἅρπυιαι διωκόμεναι ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Βορέου ἐστράφησαν αὐθις εἰς αὐτούς.

Στροφαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ἀποτροπαίων καὶ κλεπτομένων συρῶν. Ἡσύχ.

Στροφία, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 76.

Στρόφιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 49. — 2) Τίτος τοῦ Φωκέως, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. Πινδ. Πυθ. 11, 54. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 60. — 3) Τίτος τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἔκγονος τοῦ προτέρου. Παυσ. β', 16.

Στρύμη, ἡ (ῡ). Πόλις τῶν Θασίων ἐν τῇ Θρᾴκῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ· ταυτὸν Στρυμών. Ἡρόδ. 7, 108. Δημ.

Στρυμόδωρος, ὁ. Κάτοικός τις τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνέων ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 375.

Στρυμονίας, ου, Ἰων. Στρυμωνίης, ὁ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἀνέμου. Ἀνεμός τις ἐν Θρᾴκῃ πνέων βορείως ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ· Ἡρόδ. 8, 118.

Στρυμονικός, ἡ, όν. Τοῦ Στρυμόνος ἢ παρὰ τῷ Στρυμονι ὤν· ὁ Στρυμονικὸς κόλπος. Κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας· ταυτὸν Κόλπος τῆς Καστέσσης. Στράβ.

Στρυμόνιος, ία, ιον. Τοῦ Στρυμόνος, ὁ Στρυμόνιος πῶλος, = Ῥῆσος. Εὐριπ. Ῥῆσ. 383.

Στρυμονίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. ὄνομα τύπ. τοῦ Στρυμόνιος.

Στρυμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3.

Στρυμών, όνος, ὁ. Ἐπίθετος ποταμοῦ τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς Μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο πρότερον ἡ Μακεδονία ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, ταυτὸν Ἴστρος πρῶτος παρ' Ἡσ. Θεογ. 339. καὶ Ἡρόδ. παρβλ. καὶ Ἀπολλόδ. β', 5, 10.

Στρυμών, όνος, ὁ. Ποτάμιος θεός, παῖς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐάδνης τὴν Νείραν Ἡσ. Θεογ. 339. Ἀπολλόδ. Εὐρπ. Γῆ. 347.

Στυβέρρα, ἡ, Stubera. Πλιν. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος ποταμοῦ. Πολυβ. Στύμβαρα, τά, παρὰ Στράβ.

Στυγιος, ία, ιον (ῠ). Τῆς Στυγὸς ἢ ἐκ τῆς Στυγὸς ὤν. Αἰσχ. Πέρσ.

Στύγνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολήκτορα. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Στύμβαρα, τά, = Στυβέρρα.

Στυμμόδωρος, ὁ. Ἐπίκλαστον ὄνομ. κυρ. ἐπ' αἰσχρᾷ εἰρωνείᾳ λαμβανόμενον ἀπὸ τοῦ στόμα, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 259.

Στυμφάλιος, ία, ιον, Ἰων. Στυμφήλιος. Τῆς Στυμφάλου, εἰς τὴν πόλιν ἢ λίμνην Στυμφαλίδα ἀνήκων. Ποιητ. — 2) Οὐσιαστ. Στυμφάλιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Στυμφάλου.

Στυμφαλία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Στύμφαλον πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦν τὸ ἐκ ξύλου κεχρυσωμένον ἄγαλμα αὐτῆς. Παυσ. η', 22.

Στυμφαλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Στυμφάλου, ἡ ἐκ τῆς Στυμφάλου οὖσα, ἡ παρὰ τῇ Στυμφάλῳ κειμένη. Ποιητ. ἡ Στυμφαλὶς λίμνη καὶ ἡ Στυμφαλὶς λίμνη, Ἡρόδ. Λίμνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Στυμφάλου, ἐν τῇ ὁποίᾳ διαιτῶντο αἱ λεγόμεναι Στυμφαλίδες Ὄρνιθες· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ μιᾶς αὐτόθι πηγῆς καὶ ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πολλάκις ἀνεφαίνετο ἐπὶ πολὺ ὅτε αἱ διωρυχεῖ αὐτοῦ ἐφράττοντο, εἶτα ῥέουσι ὑπογείου ἐπὶ τι διάστημα ἠφίετο μὲ τὸν Ἐρασῖνον ποταμὸν πλησίον τοῦ Ἄργους. Ἡρόδ. 6, 76. Παυσ. η', 22. Στράβ. — αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες. Οὕτως ἐκαλοῦντο σαρκοβόρα τινὰ πτηνὰ διαιτώμενα περὶ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ προξενοῦντα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν κατατρώγοντα ἀνθρώπους καὶ κτήνη, κατὰ Παυσ. ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας· περὶ τῆς μορφῆς τῶν πτηνῶν τούτων ἐπλάττοντο διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξαιρτ. δὲ ἐπεριστάνοντο ἔχοντα σιδηρᾶς πτέρυγας τὰς ὁποίας ἐδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται ὡς τόξα, μὲ ὀξὺν ῥάμφη· ταῦτα ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐπιταγῇ τοῦ Εὐρυσθέως βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλόδ. β', 5, 6. Παυσ. η', 22. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται ἀπήντησαν τὰς Στυμφαλίδας Ὄρνιθας ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ διώκοντος αὐτὰς διὰ τοῦ κρότου τῶν ὅπλων. Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 1058. καὶ Σχολ. αὐτοῦ.

Στύμφαλος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ὁ Πελοψ ἐφόνευσε δι' ἀπάτης· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἀγαμήδης, Ὀρτις καὶ ἡ Παρθενόπη. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 4. — 2) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Στύμφαλος, ἡ, Ἰων. Στύμφηλος. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τὸ πάλαι κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐμωνύμου ὄρους ἤδη παρ' Ὁμηρ. ἀναφερομένη, Ἰλ. Β, 608. Στησιχ. καὶ ἀρχαιοτ. ὁ Στυμφαλος, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Στύμφηλος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον παρὰ τὴ πολει Στυμφάλῳ συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Κυλλήνης. Στράβ. — 2) μικρὸς πο-

τμὸς βέων ἐκ τοῦ ὄρους Στυμφήλου καὶ σχηματίζων τὴν λίμνην Στυμφαλίδα. Πολύβ. Στράβ.

Στύμφη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ. παρ' ἄλλοις δὲ Τύμφη, ἡ, καλούμενον, ὅπερ ὀρθῶς κατὰ Ἡλλην. ἡ τελευταία γραφ. ἐστὶν ὀρεωτρ.

Στύξ, Στυγός, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πέλλας ἐγέννησε τὸν Ζῆλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν. Ἡτ. Θεογ. 361. Ἀπολλ. α', 2, 2, καὶ Ἡτ. διέτριβεν ἡ Στὺξ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς εἰς ἓν μέρος τοῦ Ταρτάρου ἐν τῷ ἄκρᾳ ἔχουσα αὐτόθι ἰδίαν βασίλειαν ἐκ τῶν ἀκαίων κατηγάζε τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός λεγόμενον. — 2) Κατωχύδιος ποταμός, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὤμνυον τὸν μέγαν καὶ φοβερὸν ὅρκον τῶν οἱ θεοί, πηγάζων ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ βασίλεια τῆς νύμφης Στυγός. Ὅμ. Ἰλ. Β, 755. Ἡτ. Θεογ. 806. πληθ. αἱ Στυγες, παρὰ Πλάτ. — 3) Κρήνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πηγάζουσα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου πλησίον τῆς πόλεως Νωνάκρεως, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ψυχρότητα ὑπῆρχεν ὀλέθριον εἰς τοὺς ἀφιστάμενον ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ζώων· παρὸν Μυρσίλῳ. Ἡροδ. 6, 74. Παυσ.

Στύρα, τά (υ). Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῆς Καρύστου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 539. — ὁθεν, Στυρεύς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Στύφων, ωνος, ὁ (στυφός). Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ. δ', 38.

Στωϊκός, ἡ, όν. Τῆς Στοᾶς ἢ εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἀνήκων, καὶ οὐσιαστικ. Στωϊκός, ὁ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενος. Λουκ.

Σύαγρος, ὁ (υυυ). Ἀχαιὸς ποιητὴς Ἑλληνικῶν, ὅστις κατ' Αἰλ. ἐφιλοσόφησε πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 21. Φιλόσ. Ἑλλ. Β, βλ. Ι, σελ. 290. — 2) Λακεδαιμόνιός τις πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῆς Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα τύραννον τῶν Συρακουσῶν διὰ νὰ καταπείσῃ αὐτὸν εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τοῦ Πέρσου. Ἡροδ. 7, 153.

Συάδρας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Σκύρου, Πλουτ.

Σύβαρις, εως, καὶ ιδος, Ἰων. ιος, Sybaris. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Λευκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Τυρρηνίου κόλπου, ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τροιζηνίων, συνεκτίσθη περὶ τὸ 710 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἄκραν ἡδυπάθειαν τῶν ἐγκατοίκων της, προξενησάσην πάθος. ἐκ τῆς μεγάλης εὐφορίας τῆς αὐτόθι χώρας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἐτιμοποιεῖτο κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν περὶ τοὺς 300,000· ἡ περίμετρος τῆς πόλεως ὑπῆρχε 50 σταδίων, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐκτείνετο καὶ εἰς ἄλλους πληθυσχώρους Ἰταλικοὺς λαοὺς καὶ πόλεις· περὶ δὲ τὸ 510 ἔτος πρὸ Χρ. πολεμηθεῖσα ἡ Σύβαρις ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν κατηδαφίσθη ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ διαφυγόντες αἰχμάλωτοι ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἐφονεύοντο ἅπαντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· μετά τινας χρόνους ὕστερον ἀνοικοδομήθη αὖθις ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος ὠνομάσθη τοῦ λοιποῦ Θούριοι. Ἡροδ. 6, 21. Γεν. εως, παρὰ Θουκ. καὶ Αἰλ. ιδος παρὰ Στράβ. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Συβάριδος, τανῦν Coscile ἢ Sibari. Θουκ. ζ, 35 Στράβ.

Σύβαρις, ἡ Τραχὺς φοβερὸν κατοικητὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Πελιννοῦ ἐν τινι αὐτόθι σπηλαίῳ καὶ κατατρῶγον ἀνθρώπους καὶ ζῶα, τὸ ὁποῖον τελευταῖον ἐφονεύσεν ὁ Εὐρυβάτης, τὸ ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὶ μόνοντο τὴν αὐτόθι πόλιν Σύβαριν. Ἀντων. Λιβ. 8.

Συβαρίτας, α, Δωρ. ἀντὶ Συβαρίτης, ὁ (ι). Κάτοικός τις τῆς πόλεως Θουρίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θεοκρ. εἰδ. ε', 73. δοῦλος τοῦ Συβαρίτου.

Συβαρίτης, ου, ὁ (ι). Ὁ κάτοικος τῆς Συβάριδος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡρόδ. 5, 45. — 2) Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ.

Συβαριτικός, ἡ, όν. Τῆς Συβάριδος ἢ ἐκ τῆς Συβάριδος ὤν· αἱ Συβαριτικαὶ Ἱστορίαι, γελοιωδεῖς περὶ Συβαριτῶν διηγήσεις περιέχουσαι πολλὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 40. καὶ οἱ Συβαριτικοὶ λόγοι. Ἀριστοτ. Σφ. 1226.

Συβαρίτης, ιδος, ἡ. Τῆς Συβάριδος ἢ εἰς τὴν πόλιν τῶν Συβαριτῶν ἀνήκουσα, ἢ Συβαρῖτις χώρα, ἐρήμη τις πλησίον τῆς Συβάριδος. Θεοκρ. ε', 149, καὶ Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Συβαρίδος. Ἀριστοτ.

Συβάρτας, α, ὁ, = Συβαρίτας. Θεοκρ.

Σύβοτα, τά (υ). Νῆσοι μικραὶ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. Θουκ. α', 47. Στράβ. κατὰ Σχολιαστ. Θουκ. ὑπῆρχον αὐτόθι τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἐξ ὧν ἡ μία ἰδίως ἐκαλεῖτο Σύβοτα. Θουκ. α', 54. Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τοὺς χοίρους εἴτινας ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῶν. — 2) Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Συβότων ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου. Θουκ. α', 31, 54. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ναυμαχίαν τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων· τανῦν Σίβοτα. Θουκ. α', 50. Στεφ. Βυζ.

Συβρίδαι, οἱ (ι). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στεφ. Βυζ.

Σύβρος, ἡ. Πόλις τῆς κρητικῆς Ἰδαίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰδαίου ποταμοῦ. Πτολ.

Συέδρα, τά. Πολίχνη τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς. Πτολ

Συήνεσις, εως, καὶ ιος, ὁ. Ὀνομαζόμενος τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, Αἰσχ. Πέρσ. 324. Ἡροδ. 1, 74. Ξενοφ. Ἀνάβ. α, 2, 12.

Σύεττα, ἡ, = Σουέττα. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Συήνη, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρων καὶ γρανίτου λίθου· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ἥλιος ἐν καιρῷ τῶν μεγαλητέρων ἡμερῶν τοῦ θέρους δὲν ἐτχημάτιζε εἰς αὐτὴν σύδεμίαν σκιὰν τῶν σωμάτων· πλησίον τῆς νῦν Ἀσσουάν. Ἡροδ. 2, 28. Διον, Περ. 213. — ὁθεν, Συηνίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Σύθας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Σικυωνίας. Παυσ. β', 34.

Συκή, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ Θουκ. 6, 98. Στεφ. Βυζ. ἐλέγετο κατὰ Κλουβερ. Τύχη ἀνωκοδόμησεν αὐτὴ Τύχη ἑνὸς μέρους τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ὡς καὶ ἐν χειρογρ. εὑρίσκεται κατὰ μέρη Τυχη· ἄρα Τύχη.

Συκίτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ὡς πρῶτος καλλιεργήσας τὸ δένδρον συκῆν. Ἀθην. γ', 5.

Συκούριον, τό. Πόλις τῆς Πελαργιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν πρανῶν τοῦ ὄρους Οἴτης· τανῦν Σίγουρον. Πολύβ. 32. 8.

Συλέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορίνθου καὶ γυνὴ τοῦ Πελοπήμονος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν λῃστὴν Σίνιν. Ἀπολλ. γ', 16.

Σύλειον, τό, = Σύλλιον.

Συλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος βασιλεύς τῆς Αὐλίδος, βιάζων τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους νὰ ἐργάζωνται τὰς ἀμπέλους αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. κατ' ἄλλους δὲ ἔζη ὁ Σύλιος οὗτος εἰς τὴν Θετταλίαν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα· παρβλ. Ἡσιοδ. εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 443. — 2) τὸ Σύλειον, πεδίον. Πεδίον τι περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀργίλου καὶ Σταγείρου ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 115.

Σύλλας, α, ὁ. Sylla Κορνήλιος. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ῥουφίνων, ὕπατος καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ νικήσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ φοβερὰν πολιορκίαν, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐκρήμνισεν ἐκ θεμελίων καὶ πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων ἐφόνευσεν ἀπηνέστατα, ἐκπεράσας καὶ αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ.

Σύλλιον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μεσῃ Ἀσίᾳ κειμένη παραλλήλως μεταξὺ τῆς Πέργης καὶ Ἀτταλείας. Ἀρρίαν. Σύλλειον, τό, παρὰ Στράβ.

Συλλίς, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. Θουκ. α', 47. Στράβ. κατὰ Σχολιαστ. Θουκ. ὑπῆρχον αὐτόθι τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἐξ ὧν ἡ μία ἰδίως ἐκαλεῖτο Σύβοτα. Θουκ. α', 54. Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τοὺς χοίρους εἴτινας ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῶν. — 2) Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Συβότων ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου. Θουκ. α', 31, 54. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ναυμαχίαν τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων· τανῦν Σίβοτα. Θουκ. α', 50. Στεφ. Βυζ.

Συλλίς, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. Θουκ. α', 47. Στράβ. κατὰ Σχολιαστ. Θουκ. ὑπῆρχον αὐτόθι τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἐξ ὧν ἡ μία ἰδίως ἐκαλεῖτο Σύβοτα. Θουκ. α', 54. Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τοὺς χοίρους εἴτινας ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῶν. — 2) Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Συβότων ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου. Θουκ. α', 31, 54. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ναυμαχίαν τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων· τανῦν Σίβοτα. Θουκ. α', 50. Στεφ. Βυζ.

Συμαίθος, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Κατάνης ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Giaretta. Θουκ. 6, 65. Στράβ. ἔτι Σίμαιθος, ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἐστὶ ὀρθότ, παρβλ. Dahlmann εἰς Θουκ. — ὁθεν, Συμαίθιος, εἶα, εἷον· τῆς Συμαίθου. Ἀνθολγ.

Σύμη, ἡ (υ). Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀγρίας αἶγας· τανῦν Σύμη. Ὅμ. Ἰλ. Β. 671. Ἡροδ. — ὁθεν, Σύμηθεν, ἐκ Σύμης. Ὁμηρ.

Σύμη, ἡ. Νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Χθόνιον, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Σύμη ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. Διόδ. Σικ. ε, 53. κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σύμη ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαλυσοῦ Σύμης. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 671.

Συμμαχία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας εἰς ναὸς αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἵδρυσαν οἱ Μαντινεῖς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου νικηφόρου συμμαχίας τῶν Ῥωμαίων ἐν Δατίῳ. Παυσ. η', 9.

Συμπληγάδες, αἱ· πρωτύπακτ. νῆσοι, = Συνδρομάδες καὶ Κυάνεαι πρῶτον παρ' Εὐριπ. Μηδ. 2, καὶ Ἀπολλ ά, 9, 22. ἀπὸ τοῦ συμπλήττω, συγκρούω.

Συνναδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἐξεσκάπτοντο πολύτιμα λευκὰ μάρμαρα· τανῦν Σαΐδ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Συνάδη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὁθεν Συνναδεύς, ἡ, όν· τῶν Συνναδῶν ἢ ἐκ τῶν Συνναδῶν ὤν· ὁ Συνναδικὸς λίθος. Στράβ.

Σύντριψ, ιβος, ὁ. Ὄνομα κακοποιοῦ δαίμονος ἢ καβάλου καταστρίβοντος τὰς ἐν τῷ εἴσω χύτρας, Ὅμ. Ἐπ. 14.

Σύρα, ἡ (– –), = Σῦρος, Συρί.

Σύρα, ἡ (υ –). Ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, = Συρίς. Θεοκρ. — 2) Ὀνόμ. κύρ. δούλης. Ἀριστοτ. Κίρ. 1026.

Συρακοστίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Συρακούσιος. Θεοκρ. Ἐπ. 3', 22.

Συράκουσαι, αἱ (ῡ). Ἰων. Συρήκουσαι, Δωρ.

Συράκεσαι καὶ Συράκοσσαι, Syracusae. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀρχαίων πόλεων κειμένη παρὰ θάλασσαν ἐπὶ τῇ ἀνατολικῇ αὐτῆς πλευρᾷ καὶ μία τῶν μεγαλητέρων πόλεων τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔχουσα 180 σταδίων περίμετρον, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κορινθίων, οἵτινες μετέβησαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετ' ἄλλων Δωριέων ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Ἡρακλείδου Ἄρχια τὸ 758 ἔτος πρὸ Χρ. πατρὶς τοῦ περιφήμου μαθηματικοῦ Ἀρχιμήδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου· συνίστατο δὲ ὅλη ἡ πόλις αὐτὴ ἐκ πέντε μεγάλων μερῶν τὰ ὁποῖα ἦσαν, ἡ Νᾶσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὰ βασίλεια τοῦ Ἱέρωνος, ἡ Ἀχραδίνη, τὸ ὑχυρώτερον μέρος τῆς πόλεως, μέσα ἐν τῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἡ Τύχη, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων μ' ἕνα ναὸν τῆς Τύχης, οἱ Ἐπιπολαί, κείμενοι ἀρκτικώτερον ἦσαν τὰ περιβόητα Λατομεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἐκλείοντο οἱ καταδικαζόμενοι, καὶ ἡ Νεάπολις, μ' ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος. Ἡρόδ. 7, 154. Θουκ. 3', 3. Στρέβ. 3'. ἐσχημάτιζον δὲ αἱ Συράκουσαι τὸ παλαιὸν μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἔχουσαι ἐπάνω τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ὁμοίως καὶ ὑποτάξασαι πολλὰς ἄλλας Σικελικὰς πόλεις· παρβλ. ἐξαιρετ. Goeller de Situ et Origine Syracusarum. Λειψ. 1818. ταυτὶ Siragosa. (Συράκουσαι, παρὰ Θουκ. καὶ Στρέβ. Σιρακοῦσαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Συράκοσαι, παρὰ Πινδ. καὶ Θεοκρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου εὑρίσκεται ἐσά· ὅτε καὶ Συράκεσσαι. Πινδ. Ὀλ. 6. 6. τὸ α ἐστὶ κυρ. μακρόν, παρὰ δὲ Θεοκρ. Ἐπ. 18, 5. καὶ βραχύ.)

Συρακουσεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν. Στέφ. Βυζ.

Συρακούσιος, ία, ιον, Ἰων. Συρηκούσιος, Δωρ. Συρακόσιος. Πινδ. Συρηκόσιος. Θεοκρ. Τῶν Συρακουσῶν ἢ ἐκ τῶν Συρακουσῶν ὢν· Ἡρόδ. Ξενοφ. καὶ Συρακούσιος, ὁ, ἡ, ον· αἱ Συρακούσιαι τραπέζαι, = Σικελικαὶ τραπέζαι, ἐν παροιμ. Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 18. — 2) Οὐσιαστ. Συρακούσιος, ὁ κάτοικ. τῶν Συρακουσῶν. Ἡρόδ. ἡ Συρακουσία, προσυπακμ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ χώρα. Θουκ. 6, 5'. (παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττικοῖς Συγγρ. ὡς παρὰ Θουκ. Πλάτ. εὑρίσκεται ὁ Δωρικ. τύπ. Συρακόσιος ἐν χρήσει ὡς Οὐσιαστ. ἡ δὲ πόλις ἀεὶ εὑρίσκεται Συράκουσαι, παρβλ. Poppo εἰς Θουκ. II, 1. σελ. 155.

Σύργις, ιος, ὁ, = Τργις. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· ταυτὶ Δινές. Ἡρόδ. 4, 123. καὶ 57.

Συρία, ἡ, Ἰωνικ. Συρίη, παρὰ τοῖς Ἑβραίοις Ἀράμ καλουμένη. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου ἕως τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν ἄνω Συρίαν, Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην· Ἡρόδ. 2, 12 . 116. Στρβ. γενικώτερ. δὲ λαμβανομένη ἐκτείνεται ἡ Συρία ἅπασα ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ περιέχουσα καὶ αὐτὴν τὴν Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν καὶ Ἀσσυρίαν. Ἡρόδ. 7. 63. Ξεν. Κυρ. 3', 1, 27. ὅτε καὶ πολλάκις αὐτὴ τὴν Ἀσσυρίαν ἐκαλεῖτο. — Ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Συρία ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅλη ἡ ἀρκτικὴ Συρία ἐκτὸς τῆς Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ ἄνω Συρία λεγομένη, συνερεύνουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μελιτηνὴν χώραν, δυτικῶς μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Φοινίκην καὶ τὸ ὄρος Λίβανον ἢ μὲ τὴν Κοίλην Συρίαν. Κατὰ Ποσειδώνιον παρὰ Στράβ. ἐδιαιρεῖτο ἅπασα ἡ Συρία ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς διαστάσεως εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας διαιρεμένας ὡς ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτευουσῶν πόλεων, Ἀντιόχειαν, Σελευκίαν, Ἀπαμείαν καὶ Λαοδίκειαν· ἐπὶ δὲ τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων περιελάμβανεν ἡ Συρία ἐπίσης ἐπαρχίας, ἢ τοπαρχίας, τὴν Κωμαγηνὴν, Ἀπαμηνὴν, Χαλκιδικὴν, Σελευκίδα, Πιερίαν, Κομμαγηνὴν, Κυρρηστικὴν, Χαλυβωνῖτιδα καὶ Πολεμωνιακήν. Πτολ. ταυτὶ Συρία ἡ Σοριστανὴ, ὑπὸ τῶν Ἀράβων Σχιόμ.

Συριακός, ή, όν. Τῆς Συρίας ἢ εἰς τὴν Συρίαν αἴτιος, ἡ Συριακὴ θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Συρίαν θάλασσα. Στραβ.

Συρίη, ἡ, Ἰωνικ. αἰτὶ Συρία, = Σῦροι. Ὅμ. — 2) Συρίη ἡ Παλαιστίνη, = Παλαιστίνη· Ἡρόδ. 3, 91.

Συριηγενής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐκ Συρίας καταγόμενος. Ἡρόδ. 7, 140.

Σύριος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Συρίας ἢ ἐκ τῆς Συρίας ὤν· αἱ Σύριαι πύλαι· αἱ διὰ τῆς Συρίας διοδεύσεις, ὅρα Πύλαι· ἡ Συρία θεὰ, λατρευομένη εἰς Ἱεράπολιν τῆς Συρίας ἐνθα ὑπῆρχε ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτῆς, ὡς μήτηρ θεῶν τῶν ἐμφύχων ὄντων, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτην Οὐρανίαν ἢ Ἥραν. Λουκ. Συρ. Θε. — 2) Οὐσιαστ. Σύριος, ὁ κάτοικ. τῆς Συρίας. Ἡρόδ. καὶ = Ἀσσύριος, Ἡρόδ. 7, 63. Αἰσχ. Περσ. 84.

Σῦρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤγετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον τῶν Φοινίκων, πατρὶς τοῦ Φιλοσόφου Φερεκύδου· ταυτὶ Σύρα· ἔτι καὶ Συρίη, Ὅμ. Ὀδ. 403. καὶ Σίρα, ὅπερ ὀρθ· — ὄθεν Σύριος, ία, ιον, ἐκ τῆς Σύρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Σῦρον γεγενημένος. Στραβ. (Σῦρος, παρὰ Στραβ. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Ο, 403. ἐνθα μακρὰς παραλήγουσιν.)

Σύρος, ὁ (ῡ). Ὁ κάτοικος τῆς Συρίας. Ἡρόδ. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἑνὸς παρὰ Στραβ.

Σύρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σιτώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβεν τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ ἐν Ἀσίᾳ Σύροι.

Συροφοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, ἔτι δὲ ταὐτ. τῷ Φοίνιξ. Λουκ.

Σύρρεντον, τό, Surrentum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὶ Sorrento. Στραβ.

Σύρτις, εως, καὶ ιδος, Ἰωνικ. ιος. Μέρη τινὰ ἀμμώδη καὶ πλήρη τενάγων ὑπὸ τὴν θάλασσαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλέοντας· ἦσαν δὲ ταῦτα δύω, διαφερόμενα παρ' Ἡροδ. 2, 32, 150. Σύρτις ἡ μεγάλη, κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ καὶ σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κόλπον περιλαμβάνοντα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, ταυτὶ Κόλπος τῆς Σίδρας καλουμένη. Πολύβ. — 2) Σύρτις ἡ μικρὰ καὶ ἡ Ἐλαττων, σχηματίζουσα καὶ αὐτὴ ἕνα μικρὸν κόλπον περὶ τὰ παράλια τοῦ Βυζακίου μεταξὺ τοῦ τε Τανυξίου καὶ Τριπόλεως, εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος διὰ τὰς παραπλεούσας τριήρεις, ταυτὶ Κόλπος τοῦ Γόβεος. Πολύβ. Στράβ. (Ἴσως παρὰ Πολύβ. Στράβ. -ιδος, παρὰ Σκυλ. καὶ ιος παρ' Ἡροδ.)

Σφηκία, ἡ, καὶ Σφακτηρία. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ πρὸ τοῦ λιμένος καὶ τῆς πόλεως Πύλου περίφημος διὰ τὴν ἑταῖραν ἥτταν τῶν Σπαρτιατῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διοδ. Σικ. ιγ'. 24. Σφακτηρία. Πλάτ. Ξενοφ. Στρβ. καὶ Σφακτηρία, Θουκ. δ', 8. Παυσ.

Σφαιρία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τοῦ παραλίου τῆς Ἀργολίδος. Παυσ.

Σφαῖρος, ὁ. Ἱπποκόμος τοῦ Πέλοπος. Παυσ. — 2) Φιλόσοφος Σταϊκὸς μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐκ Βοσπόρου, διδοὺς τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Διογ. Λαέρτ. ζ', 178.

Σφάλτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πληγῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Τυλεὺς πεσὼν ἐπὶ μιᾶς σταφυλῆς. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 206.

Σφακτηρία, ἡ, = Σφηκία.

Σφενδάλη, ἡ (ᾰ). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ἔθν. Σφενδαλεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 8, 15.

Σφήκεια, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Κύπρου. Λυκόφρ. 474.

Σφήλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Ἴασος συνεξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 338.

Σφηττός, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στράβ. — ὄθεν, Σφηττάθεν, ἐκ Σφηττοῦ. Πλουτ. — Σφήττιος, ία, ιον, τοῦ Σφηττοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Σφηττοῦ ὤν, τὸ Σφήττιον ὄρος, μεταφορ. ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ ὄρους Σφηττοῦ, οἵτινες ἐκατηγορεῖτο ὡς συκοφάνται καὶ ἐριστικοί. Ἀριστοφ. Πλουτ. 720. καὶ Οὐσιαστ. Σφήττος, ὁ κάτοικ. Πλάτ.

Σφήττας, ὁ. Τίς τοῦ Τροιζῆνος, ὁ κτίσας τὴν κώμην Σφηττὸν ἐν Ἀττικῇ.

Σφίγγιον ὄρος, τό, = Φίκειον ὄρος, ὅπερ ὄρθ.

Σφίγξ, γός, ἡ. Φοβερὸν τέρας, παριστανόμενον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τέκνον τῆς Ἐχίδνης, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ὄρθρου. Ἡσ. Θεογ. 326. ἔνθα λέγεται κατὰ Βοιωτικ. διαλεκτ. Φίξ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν αὐτὴ θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Τυφῶνος, καὶ καὶ κατὰ Παυσ. 3', 28. τοῦ βασιλέως Λαΐου, διατρίβουσα εἰς τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἔχουσα πρόσωπον μὲν καὶ στῆθος παρθένου, σῶμα δὲ καὶ πόδας λέοντος μὲ πτέρυγας ἀετοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς καὶ μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετέβη ἀρχαιόθεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἡ Σφίγξ ἐλατρεύετο ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης θείας σοφίας, ἀποτεμνούσης αἰνιγματωδῶς τὰς βουλὰς αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ταύτην ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ὑστέρων ὅτι ἔπεμψεν ἡ Ἥρα εἰς τοὺς Θηβαίους πρὸς τιμωρίαν διὰ τὴν ἀπὸ μέρους των περιφρόνησιν αὐτῆς, ἥτις πρετελοῦσα εἰς τοὺς διαβαίνοντας τὸ περίφημον ἐκεῖνο καὶ ἀδιάφορον αἴνιγμα, κατεσπάραττεν ἀνηλεῶς ὅσους δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ λύσωσι, παρβλ. Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. καὶ Σχολ. Λυκοφρ. 7. τὴν τύχην ταύτην εἶχεν καὶ ὁ Αἵμων υἱὸς τοῦ τέτε βασιλεύοντος ἐν Θήβαις Κρέοντος· πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ τοῦ δεινοῦ τούτου ἐπρεβλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν ὁστις ἤθελε λύσει τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ὡς ἄθλον ὁ θρόνος τῶν Θηβῶν μετ' αὐτῆς τῆς ἐκαστοτε χήρας τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποβιώσαντος Λαΐου, ἕως οὗ ὁ Οἰδίπους λύσας τὸ αἴνιγμα ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν, ἡ δὲ Σφίγξ ὡς λέγεται ὑπ' ἀγανακτήσεως ἐκρημνίσθη ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου. Σοφ. Οἰ. 130. Ἀπελλόδ. γ', 5, 8. Ἡ τῶν Αἰγυπτίων Σφίγξ διαφέρει ἀπὸ τὴν τῶν Ἑλλήνων παριστανομένη συνήθως ὡς ἔχουσα πρόσωπον ἀνδρὸς, διὸ καὶ παρ' Ἡροδ. 2, 175. διαφέρεται καὶ Ἀνδρόσφιγγες, διὰ τὰς εἰκόνας τῶν ὁποίων παρίστανεν ἐξαιρ. εἰ Αἰγύπτιοι τὴν ἰδέαν τῆς σο-

φίας ηνωμένης μετὰ τῆς ἀνδρίας· παρβλ. Voss. Μυθολγ. Ἐπιστ. II, σελ. 18.

Σφοδρίας, α, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενφ. Ἑλλ.

Σφρομάχος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐξέθεσε θέσπισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἔμελλον τοῦ λοιποῦ νὰ κάθηνται ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ τῶν εὐγενῶν πολιτῶν γυναῖκες, κεχωρισμέναι ἀπὸ τὰς ἑταίρας. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 2, 3.

Σχαδίος, ὁ (Ἐπιστ. σχάδιος). Τίὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρόφου καὶ ἡγεμὼν τῶν Φωκέων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονευθεὶς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 517. — 2) Τίὸς τοῦ Περιμήδους, ἡγεμὼν τῶν Φωκέων καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 515.

Σχερία, ἡ. Ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Κέρκυρα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλείστων ἀρχαίων ἐξηγητῶν. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 34, 280 τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ὑπολαμβάνουσιν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν Θεσπρωτίαν χώραν ἐν Ἠπείρῳ ἢ τὴν Ἰλλυρίαν.

Σχιστὴ ὁδός, ἡ. Στενὴ τις διὰ τῶν ὀρέων ὁδὸς ἐν Φωκίδι κειμένη ἐπὶ τῶν Παρνασσοῦ καὶ φέρουσα ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα· Εὐρπ. Φοιν. 38. ὅρα Δαυλίς.

Σχοινεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀτελάντης ἐκ Βοιωτίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπολδρ. ὀνομάζει βασιλέα τῆς Ἀρκαδίας συγχέων αὐτὸν μετὰ τοῦ Ἰάσου πατρὸς ἄλλης τινὸς Ἀταλάντης. Ἀπολδρ. α', 8, 2. καὶ γ', 9, 2. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 679. Ἀπὸ τοῦ Σχοινέως τούτου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Σχοῖνος. Στεφ. Βυζ.

Σχοῖνος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦντος ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 497. ὁ Στραβ καλεῖ αὐτὴν χώραν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Σχοινέως υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος, ἢ κατὰ τινας ἀπὸ τῆς θαμινοῦ σχοίνου. (τὸ γένος οὐχ εὑρηται ἀκριβῶς ὡρισμένον παρ' Ὅμ. οὐδὲ παρὰ Στράβ.)

Σχοινοῦς, οὖντος, ὁ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Σχοινόεις. Δεμνὴ τῆς Κορινθίας χώρας κείμενος ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 35. — 3) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας βέων πλησίον τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Σωγένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης ἀγωνισθεὶς πενταέθλῳ εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Νεμ. 7, 11.

Σωκλείδας, α, Δωρκ. ἀντὶ Σωκλείδης κυρ. πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. — 2) Κυρ. ὀνομ. Αἰγινήτου τινός, παρὰ Πινδ. — 3) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενφ.

Σωκλέης, συνηρμ. Σωκλῆς, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Σῶκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 477.

Σωκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Ἀλωπεκῶν ἐν Ἀττικῇ, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιΐαν, τὴν ὁποίαν μαθὼν χρόνον τινὰ εὐδοκιμήσας μεγάλως διὰ τῶν ἀρίστων ἔργων του, ἀφοσιώθη ἀκολούθως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἔρριπτε διὰ τῆς ἐξόχου φυσικῆς μεγαλοφυΐας του, στηριζόμενος ὑπὸ πολλῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων Ἀθηναίων καὶ ἐξαιρτ. ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ Κρίτωνος, ἀπολαύσας μετ' οὐ πολὺ καὶ τὴν σχέσιν τῶν ἐπισήμων συγχρόνων του φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀκούσας πρῶτον παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου τὴν φυσικήν, παρὰ δὲ τοῦ Προδίκου τὴν Ῥητορικήν, ἀπεσπάσθη πρωΐμως ἀπὸ πάντα διὰ θεωρίας μελέτην καὶ ἀναζήτησιν τῶν ὄντων καὶ ἐντυχολήθη τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν, σπουδάζων κατ' ἰδίαν αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντα αὐτοῦ, γινόμενος ὁ ἴδιος παράδειγμα τῶν νέων ἀξιωμάτων του καὶ τῆς ἐξόχου ἐκείνης ἀρετῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων ἡ θεία αὐτοῦ φιλοσοφία καὶ ὁ αἰῶν ἐκεῖνος καθ' ὃν αὐτὴ ἤρξατο διὰ τῆς διδασκαλίας του νὰ λαμβάνῃ τοῦ λοιποῦ τὴν σωτήριον ἐκείνην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅλων ὅσοι ἠκροῶντο τῶν λόγων του, ὥστε κατὰ Κικέρωνα, κατεβίβασεν ὁ Σωκράτης τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς καταστήσας τὴν γνῶσιν αὐτῆς κοινωφελῆ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀξιωμάτων του εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, συνδιαλεγόμενος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του μετὰ τῶν φίλων καὶ μαθητῶν αὐτοῦ περὶ ἀρετῆς, δικαιοσύνης, ἱερῶν τῆς θρησκείας καθηκόντων, περὶ τῆς πρὸς ἕκαστα τῶν πραγμάτων ἐμμέτρου οἰκοσοφίας, περὶ ἀνδρίας καὶ περὶ πολιτικῆς συστάσεως, ἀνερευνῶν ἀεὶποτε τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς καὶ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προσδιορισμόν· ἡ δὲ ἐν Δελφοῖς Πυθία, ἀνηγόρευσεν αὐτὸν σοφώτατον πάντων ἀνθρώπων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου αὐτοῦ καὶ μαθητοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων κατηγορηθεὶς ὁ Σωκράτης εἰς ἡλικίαν ἤδη ἑβδομήκοντα χρόνων ὑπὸ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελήτου ὡς εἰσηγητὴς νέων δογμάτων εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ ὡς φθορεὺς τῶν νέων συμπολιτῶν του, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Πεντακοσίων εἰς πίῃ τὸ κώνειον· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν ἀθέσμιον ταύτην πρᾶξίν των, ἤγειραν πρὸς τιμήν τοῦ Σωκράτους ἕνα χαλκοῦν ἀνδριάντα καὶ διέταξαν κοινῶν πένθος εἰς ὅλην τὴν πόλιν· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγεννήσεν ὁ Σωκράτης πέντε παῖδας, ἐξ ὧν ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς καλούμενος ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Τὰ παραγγέλματα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας ἐτυπώθησαν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, πρὸ πάντων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος· ἑπτὰ δὲ μόνον ἐπιστολαὶ φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους, ἡ γνησιότης τῶν ὁποίων ἀμφιβάλλεται. Πλάτ. παρβλ. Meiners über Genius des Socrates, Vermischt. Schrift. Th. III. καὶ Tiedemanns Geist und Speculat. Phil. B. II. σελ. 8. καὶ ε. ξ. — 2) Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. β', 23. — 3) Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅστις ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενφ. Ἀναβ. β', 6. (Λίτταν. Σωκράτη καὶ Σωκράτην -η, παρὰ Πλάτ. Ἀριστφ. Νεφ. καὶ -ην παρὰ Ξενφ. παρὰ τοῖς ὕστερον Συγγραφ. Λουκ. καὶ Δίλ. εὑρηται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τυπ. παρὰ μὲν τοῖς ἀρίστοις Ἀττικισταῖς, ἢ διὰ τοῦ ην· Αἰτκ. φαίνεται ἢττον ὀρθοτρ. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 56, 5. Σημ. 7. — Ιλητκ. Σώκρατες.)

Σωκρατίδης, ου, ὁ (-υυ-) Κυρ. Πατρων. υἱὸς τοῦ Σωκράτους. καὶ Κύρ. Ὀνομ. Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Σωκρατίδιον, τό· Ὑποκορστ. τοῦ Σωκράτης, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 222.

Σωκρατικός, ή, όν. Τοῦ Σωκράτους ἢ ἐκ τοῦ Σωκράτους ὤν. Λουκ.

Σώπολις, ιδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοδώρου, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν. — 2) Ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Σώρα, ἡ, Sora. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στράβ. — ὅθεν, Σωρανός, ὁ κάτοικ.

Σωράκτων ὄρος, τό, Soracte. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Φαλίσκων, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ῥώμης. Στράβ.

Σωσάνδρα, ἡ· πιθαν. ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας τὸ περίφημον ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Καλάμιδος. Λουκ. Εἰκ. 4.

Σώσανδρος, ὁ· Ὀνομ. κυρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολγ.

Σωσαρχος, ὁ· Ὀνομ. κύρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολ.

Σωσθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 33.

Σωσιάδης, α, ὁ, Δωρκ. Σωσιάδας, (-υυ-). Τίὸς τοῦ Σωσίου, καὶ κυρίον Ὀνομ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολγ.

Σωσίας, ου, ὁ (-υ-). Τίὸς τοῦ Φιλοκλέωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Σφ. 78. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἐν Συρακούσσαις, παρα Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2. ὀρθοτρ. μὲν τοι Σῶσις, ὡς ὄνομα Σικελιώτου τινος. — 3) Φιλόσοφός τις περιβόητος διὰ τὴν ἀθεΐαν του· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β, 31.

Σωσίβιος, ὁ (-υυυ). Περίφημός τις πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφονεύσαν ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ τὸν ἐκ Σπάρτης φυγόντα βασιλέα Ηλεομένην· τελευταῖον μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λαοῦ ἀπεβλήθη τοῦ ἀξιώματός του. Ἀθην. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς ἐκτενεῖς ποιήματος Δάφνις ἢ Λιτύερσα ἐπιγραφομένου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 321. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐκ Λακεδαίμονος, κατὰ Σουϊδ. συγγράψας Λύσεις τινάς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σλ. 370.

Σωσιγένης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλούτ.

Σωσίδεος, ὁ (ῐ). Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχρόνως ὑπὸ πολλῶν μετὰ τοῦ Σωσιβίου ἀριθμ. ῐβ. — 2) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολγ.

Σωσικλέης, έους, ὁ, συνηρμ. Σωτικλῆς. Ποιητὴς τραγικὸς Συρακούσσιος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ γράψας 73 τραγῳδίας. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 322. — 2) Πρέσβυς Κορινθίου παρὰ Λακεδαιμονίοις. Ἡροδτ. 5, 92.

Σωσικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Ποιητὴς Κωμικὸς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Στεφ. καὶ Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 495. — 2) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Σώσιλος, ὁ. Συγγραφεύς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλος τοῦ στρατηγοῦ Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πολεμικὰς πράξεις. Πολύβ.

Σώσιμος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀθην.

Σωσίνομος, ὁ (ῐ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 283.

Σωσίπατρος, ὁ (-υυ-) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρ. ἐν Ἀνθολογ.

Σώσιππος, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολογ.

Σῶσις, ίος, ὁ. Σικελός τις. παρβλ. Pors. εἰς Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 2, 9.

Σωσίστρατος, ὁ. Πολίτης τις ἐξ Εὐβοίας, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Σῶσος, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολγ.

Σωστράτη, ἡ (ᾱ). Ὀνομ κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 41.

Σωστρατίδας, α, ὁ (-υυ-), κυρ. πατρωνυμ.

υἱὸς τοῦ Σωστράτου· καὶ Ὄνομ. κύρ. ἐφόρου τινὸς ἐν Σπάρτῃ. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 10.

Σώστρατος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀγησίλα ἐκ Συρακουσῶν. Πινδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Τίς τοῦ Λακεδαιμονίου ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, πλουτίσας μεγάλως ἐκ τοῦ ἐμπορίου. Ἡροδτ. 4, 152. — 3) Θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος τὸν ἑποίον διὰ τὴν παρὰ φύσιν ἀναίδειάν του καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης Σωστράτην, Νεφ. 672. — 4) Βοιωτός τις· ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ὠνομάζετο Ἡρακλῆς, ἀγωνισάμενος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λουκιανοῦ καὶ κατασταθεὶς πρό πάντων περίφημος διὰ τὰς μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων μονομαχίας του. Λουκ. Δημ. 1. — 5) περίφημος Παγκρατιαστής, νικήσας δωδεκάκις εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας, εἰς δὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τρὶς καὶ εἰς τοὺς Πυθικοὺς δίς, τοῦ ὁποίου εἰς ἀνδριὰς εὑρίσκετο ἐν Ὀλυμπίᾳ. Παυσ. Ἠλ. 4. — 6) Περιβόητός τις λῃστής. Λουκ. 7) Περίφημός τις ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, ὁ οἰκοδομήσας τὸν πύργον ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου ἐν Αἰγύπτῳ. Λουκ.

Σωσύλος, ὁ (υ), Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρός, ἐν Ἀνθολογ. οὐχὶ Σισύλος γραφόμ. Λουκ. Ἀλ. 29.

Σωσώ, οὖς, ἡ Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολογ.

Σωτάδης, ου, ὁ (ᾰ). Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην ἐκ τῆς μεταίας κωμῳδίας ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ὁ Ἀθην. ἀναφέρει δύο κωμικὰ δράματα· ἕτερος δὲ σατυρικὸς ποιητής, συγγραφεὺς τῶν Ἰωνικῶν ἀσμάτων καὶ ἄλλων αἰσχρῶν ποιημάτων, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου φιλαδέλφου εἰς φυλακήν, διότι ἠθέλησε νὰ σατυρίσῃ αὐτὸν διὰ τὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἀρσινόης γάμον. Ἀθην. ιδ'. Πλουτ.

Σώτειρα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Κυβεμίας. Πινδ. Ὀλυμπ. 9, 24. — 2) Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 31. ἔτι δὲ εὑρίσκετο καὶ εἰς Σπάρτην εἰς ναὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Παυσ. Λακ. 13

Σωτήρ, ῆρος, ὁ, Conservator. ἐπίθετ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνεχῶς ἐλατρεύετο ὁ Ζεύς. Παυσ. η', 30. Πινδ. Λοιφ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου. Παυσ.

Σωτήριχος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Σωτηρίδας, α, ὁ (ῐ). Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 46.

Σωτίων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ ἐπικαλουμένου Κέρας Ἀμαλθείας ἐπιγραφομένην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 874.

Σωφάνης, ους, ὁ (ᾰ). Κάτοικός τις τῆς Δεκελείας δήμου τῆς Ἀττικῆς ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 9, 73. κ. ε. ξ.

Σωφηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίσασα πολλάκις ἴδιον βασίλειον μετὰ τῆς Ἀκιλισηνῆς χώρας. Στράβ.

Σωφηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Σωφηνῆς χώρας ἐν Ἀρμενίᾳ.

Σώφιλος, ὁ. Παγκρατιαστής τις ἐξ Ἀθηνῶν. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 537. ἔτι καὶ Σόφιλος, ὅπερ ὀρθ.

Σωφρονίσκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους ἐξ Ἀθηνῶν. Διογ. Λαερτ.

Σώφρων, ονος, ὁ. Ποιητὴς Κωμικὸς Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, συγγράψας εἰς Δωρικὴν διάλεκτον μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ὁ Πλάτων ἀνεγίνωσκε μὲ ἐξαίρετον εὐχαρίστησιν. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ιι, σελ. 493.

Σῶχοι, οἱ. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ. Ἀρρ. Ἀνάβ. β', 6, 1.

Τ.

Τάβαι, αἱ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Περσίδος χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέβαινεν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς ἄνω Ἀσίας. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ἔθν. Ταβηνός, ὁ κάτοικ.

Τάβαλος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων. Ἡροδτ. 1, 153.

Τάβασσοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μέγα καὶ ἰσχυρόν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Σαρδόνυχα ἐν τῇ νῦν Νεπαούλ χώρᾳ. Πτολμ.

Ταβέαι, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταβιανή, ἡ. Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Περσίδος χώρας Πτολ.

Ταβιηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. Ε'. 5.

Ταβιηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ταβιηνῆς χώρας ἐν τῇ Παρθίᾳ. Πτολ.

Ταγαί, αἱ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Κομιστηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας· ταύτην Δαμεγχάν. Πολύβ. ί, 26.

Τάγαρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Πτολ.

Τάγης, ου, ὁ. Ὑποστρατηγὸς τοῦ Τισσαφέρνους ἐν Ἀσίᾳ, ἐρωτηθ. Στραγηγ. Θουκ. η', 16.

Τάγος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Κελτιβηρίας χώρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν· ταύτην Τάϊος, Tajo, Στράβ. γ'. Πλιν.

Ταιζάλοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Βαρβάρου Βρεττανίας ἐν τῇ Σκωτίᾳ, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Δηουάναν, Πτολ. β, 3.

Ταινάριος, ία, ιον (ᾱ). Τοῦ Ταινάρου ἢ ἐκ τοῦ Ταινάρου ὤν, ἡ Ταιναρὶη χθών, = Ταίναρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 102. — 2) ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταινάρου. Παυσ. Λακ 12.

Ταίναρον, τό. Τὸ μεσημβρινώτατον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ βαθέα σπήλαια, διὰ τῶν ὁποίων ἐλογίζετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο καὶ εἰς μέγας ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Εὐρπ. Ἡρακλ. μαιν. 23. ταύτην Καβο Ματαπᾶ Οὐδετ. γαν παρὰ Θουκ. ζ', 19. Στράβ. καὶ Παυσ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο Ταίναρον ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Λακωνίᾳ, ταύτην Μάϊνα. Ὀλίγον ἀπώτερον ταύτης ἔκειτο ἡ μετὰ ταῦτα κτισθεῖσα πόλις Καινὴ πολις καλουμένη. Παυσ. Ταινάρου λιμήν, ὁ. Εὐρ. Κύκλ. 292. ἡ Ταίναρος. Στέφ. Βυζ.

Ταίναρος, ὁ = Ταίναρον. Σκύλακ. Στέφ. Βυζ. Ὀρφ. Ἀργ. 1378

Ταίναρος, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα = Ταίναρον. Πινδ. Πυθ. 4, 79. κατὰ Στέφ. Βυζ. ἔστι τὰ ἀκρωτήριον ὀρτεικ. καὶ θηλκ. γένους· ἡ δὲ ἐπ' αὐτοῦ πόλις θηλυκ.

Ταίναρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐρυμέδας θυγατρὸς τοῦ Δαμασύκλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Λακωνίᾳ ἀκρωτήριον καὶ ἡ πόλις Ταίναρον. Σχολστ. Ἀπολ. Ἀργ. Α, 102.

Τάκιτος, ὁ, Κορνήλιος, Tacitus. Μέγας ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Ταχίτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Οὐεσπασιανοῦ Τίτου καὶ Δομετιανοῦ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ περιφήμου Ἰουλίου Ἀγρικόλα, ψηφίσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ. Ἔγραφεν ὁ Τάκιτος μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἱστορικῆς πολυμαθείας διάφορα πολύτιμα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι βιβλία τινὰ τῆς ἱστορίας τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Χρονικά, ὁ βίος τοῦ Ἀγρικόλα καὶ μία περιγραφὴ τῆς χώρας καὶ τῶν ἠθῶν τῶν παλαιῶν Γερμανῶν. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π, σελ. 386.

Τάκομψος, ἡ, = Ταχεμψώ.

Τάλάβριγα, τά, Talabriga. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἰσχυρὰ τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πολύβ. καλεῖ Ἐρέβριγα· ταύτην Evora d'Alcohaza.

Ταλαβρόκη, ἡ. Πόλις τῆς Ὑρκανίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταλαϊονίδης, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ταλαονίδης. Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἄδραστος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 566. Πινδ. Ὀλυμ. 6, 24.

Ταλαός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιμάχην θυγατέρα τοῦ Ἄβαντος ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρόναχτα, Μηκιστέα καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 118. Ἀπολλόδ. α, 9, 13. κατὰ δὲ Παυσ. β', 6. ἐλάβεν ὁ Ταλαὸς εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιάνασσαν θυγατέρα τοῦ Πολύβου.

Ταλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν· ταύτην Tatria. Στέφ. Βυζ.

Ταλαετόν, τό. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταϋγέτου μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. γ', 20.

Ταλθυβιάδης, ου, ὁ (-υυυ-). Υἱὸς τοῦ Ταλθυβίου· καὶ Πληθ. Ταλθυβιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ταλθυβίου ἐν Σπάρτῃ, σχηματίζοντες μίαν ἰδίαν γενεὰν ἥτις ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημοσίου κήρυκος. Ἡροδτ. 7, 134.

Ταλθύβιος, ὁ (-υυυ). Κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἥρως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρετο ἐτησίως καὶ μία θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 320. Παυσ. Ἀχ. 23. Ἡροδτ.

Τάλως, ω, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τῆς Πέρδικος ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτου ἐδιδάχθη τὴν ἀγαλματοποιΐαν, ἐπινοήσας ὡς λέγεται τὸν πρίονα, τὸν κεραμέιον τροχὸν καὶ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα πρὸς λιθοξοΐαν, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Δαιδάλου ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ τάφος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἐτιμᾶτο τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐγχώριος Ἥρως. Ἀπολλόδ. γ', 15, 9. Λουκ. Ἀλ. 42. — 2) Ἀνὴρ ὅλος ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος, ἔχων μίαν μόνην φλέβα αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄχρι τῶν ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔδωκε δῶρον εἰς τὸν Μίνωα διὰ νὰ φυλάττῃ τὴν νῆσον Κρήτην ἀπὸ πᾶσαν ἐπιδρομὴν ξένων λαῶν, ὅστις περιερχόμενος τρὶς τῆς ἡμέρας ὅλην τὴν νῆσον ταύτην κατώπτευε παντοχόθεν τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Θέλων δὲ νὰ ἐμποδίσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὴν νῆσον, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Μηδείας ἤτις ἐμάθευεν αὐτὸν πρότερον. Ἀπολλόδ. α', 9, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1638, κ. ε. ξ. Χαλκείον. Τριγίγαντα, παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 1348. Κατὰ Πλάτ. Μιν. σελ. 320. ὑπῆρχεν ὁ Τάλως οὗτος ὑπηρέτης τοῦ Μίνωος, περιερχόμενος ὅλην

τὴν νῆσον Κρήτην, κρατῶν τοὺς χαλκοῦς πίνακας τῶν νόμων τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἐπιμελουμένων αὐστηρῶς εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 220. — 3) Τίος τοῦ Ἱππότου καὶ ἡρωμένος τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Παυσ. γ', 53. — 4) Τίος τοῦ Οἰνοπίωνος. Παυσ. ζ', 4.

Ταμαρικοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρρακωνιτικῆς Ἱσπανίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Κελτῶν. Πτολμ.

Τάμαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, παρὰ τὸν Tamer. Πτολμ.

Ταμάσσος, ἡ. Στεφ. Βυζ. καὶ

Ταμασσός, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεταξὺ Κιτίου καὶ Δαπήθου, περίφημος διὰ τὰ παρ' αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ· κατὰ πολλοὺς ἐξῆτ. τοῦ Ὁμήρ. = Τεμέσῃ, ὅπερ ὄρα.

Τάμεσα, Tamesa. Διων. Κασσ. Ἰάμιστα καὶ Ἰαμηστά, παρὰ Πτολ. β', 3. ὅπερ ὄρα.

Ταμύναι, αἱ (υ). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων μ' ἐναντίον τοῦ Ἀπολλωνίου. Ἡρόδ. 6, 101. Στραβ. Ἐπίκ. Τάμυνα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ταμυράκη, ἡ. Ἀκρωτήριον τοῦ Καρκινιτικοῦ Κόλπου ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ. — ὅθεν, ὁ Ταμύρακος κόλπος. ὁ περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ταμυράκην σχηματιζόμενος κόλπος. Στράβ.

Ταμύρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης ῥέων παραθαλασσίως μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ, παρὰ τὸν Δαμέρ. Στράβ.

Ταμώς, ὡς, ὁ. Αἰγύπτιος ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ ὕστερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου. Θουκ. η', 31. Ξεν. Ἀναβ. ἡ γραφ. Ταμὼς ἔστιν ἥμαρτμ.

Τάναγρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ μεμίκρὸν χώραν περὶ αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ἐξοίκησις οἴκων καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο εἰς ἄκρον πλούσιοι ἀλλ' ὀλίγον πεπαιδευμένοι καὶ τρυφηλοί, ἀναστρεφόμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ὄντες εἰς ἄκρον εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεούς. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγεννήθη ἡ περίφημος ποιήτρια Κορίννα τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς ἓν αὐτόθι γυμνάσιον· τὸν Σκάμωνα. Ἡρόδ. 9, 15. Στράβ. Νικανδ. Θηρ. 812. κατὰ Παυσ. 9, 20. = ἡ παρ' Ὁμήρ. Γραῖα καλουμένη. — ὅθεν, Ταναγραῖος, εία, εῖον. Τῆς Ταναγρας ἡ ἐκ τῆς Ταναγρας ὤν. Οὐτιαστικ. Ταναγραῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Ταναγρας. Ἡρόδ. — 2) Ταναγρικός, ἡ, όν. Τῆς Ταναγρας ἢ εἰς τὴν Ταναγραν ἀνήκων, ἢ Ταναγρικὴ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, ἡ περὶ τὴν Τάναγραν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡρόδ.

Τάναγρα, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεδώνης, ἥτις καὶ Γραῖα διὰ τὸ ὑπερβάλλον γῆρας της ἐκαλεῖτο. Διόδ. Σικ. δ', 74. Παυσ.

Τάναϊς, ἴδος, ὁ. Ἰων. ἐος (ι). Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, οἱ μὲν ἔθετον αὐτὰς ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν, κατὰ δὲ Πτολ. ἐπήγαζεν οὗτος ἐπὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν σχηματίζων δύω μεγάλους βραχίονας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ· ταῦτα Δών. Ἡρόδ. 4, 20. Διον. Περ. ιδ', 660. — 2) = Ἰαξάρτης, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 38 (ἡ γεν. ἴδος εὑρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀρρίαν.)

Τάναις, ἴδος, ἡ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικοῦ σταμίου τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπωλοῦντο διάφορα προϊόντα τῆς χώρας καὶ σκλάβοι καὶ τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κυριεύσας ὁ βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου Πολέμων κατεδάφισεν αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. — ὅθεν, Ταναϊτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικ. τῆς Ταναΐδος.

Τανάδ, ὁ = Τάνος, Εὐρ. Ἡλεκτ. 408.

Τάνητον, τό = Τάνητος.

Τάνις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τοῦ Τανιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ζοὰν καλουμένη, καθέδρα τῶν βασιλέων Φαραὼ ταπεινῶν Σιμωάχ. Στράβ. — ὅθεν, Τανίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικ. καὶ ἐπίθετ. ὁ Τανίτης νομὸς καὶ Τανιτικός, ἡ, όν. Τῆς Τάνιος ἢ εἰς τὴν Τάνιν ἀνήκων· τὸ Τανιτικὸν στόμα, ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέον πλησίον τῆς πόλεως Τάνιος. Στράβ.

Τάννητος κώμη, ἡ. Tanetum. Κώμη τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πάρμης καὶ Ῥηγίου· τὸν Taneto. Πολύβ. καὶ Ταννητον, τό, Πτολμ.

Τάνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον. Παυσ. β', 38.

Ταντάλειος καὶ Ταντάλεος, ἴδε Τάνταλος.

Ταντάλιδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Ταντάλου, ὁ Πέλοψ. οἱ Ταντάλιδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ταντάλου, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Εὐρ. Ὀρ. 811.

Ταντάλις, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου, ἡ Νιόβη. Ἀνδρολ.

Τάνταλος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Τμώλου, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 5. Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ἢ κατά τινας τῆς Φρυγίας, ἔχων καθέδραν αὐτοῦ τὴν πόλιν Σίπυλον. Πινδ. Ὀλ. 1, 60. περιβόητος ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη καὶ διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν εὐνοιαν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι κῆδῶθη καὶ τῆς Τραπέζης αὐτῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπαρθεὶς καὶ φερόμενος ἀσεβῶς πρὸς τοὺς θεούς, εἰς τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι κατεμέλιτας τὸν ἴδιον αὐτοῦ παῖδα Πέλοπα, παρεθηκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς Τραπέζης του, ἐτιμωρήθη αἰωνίως ὑπ' αὐτῶν ῥιφθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου καταφλεγόμενος ὑπὸ διηνεκοῦς δίψης καὶ εὑρισκόμενος ὅλος μέσα εἰς τὸ ὕδωρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγίξῃ αὐτὸ μὲ τὰ χείλη του, ὡσαύτως δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ γευθῇ τοὺς ἀφθόνους καρποὺς ὅσοι ἵσταντο κρεμάμενοι πρὸ τοῦ στόματός του. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 583. κατά τινας δὲ ἐπλάττετο ὅτι ἵστατο ἀεί ποτε ἄνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἰς μέγας λίθος ἑτοιμαζόμενος νὰ κατασυντρίψῃ αὐτὸν πᾶσαν στιγμήν. Πινδ. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐρυανάσσης ἐγέννησεν ὁ Τάνταλος τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Ὁ τοσοῦτον φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πλοῦτος αὐτοῦ ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος, τὰ Ταντάλου χρήματα, ἐξ οὗ παρῆχθη καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς μετοχῆς τὴν ὁποίαν ὁ Τάνταλος ἔλαβεν τῆς Τραπέζης τῶν θεῶν. Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 11. Λουκ. Ὀρχ. 54. — 2) Τίος τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1187. — 3) Τίος τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — ὅθεν, Ταντάλειος, εία, ειον. Τοῦ Ταντάλου ἢ ἐκ τοῦ Ταντάλου ὤν, εἰς τὸν Τάνταλον ἀνήκων, Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, υἱὸς τοῦ Ταντάλου. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. καὶ, ὁ Ταντάλειος πλοῦτος. Πλάτ. αἱ Ταντάλειοι δίκαι. Λουκ. — 2) Ταντάλεος, έα, εον. Τοῦ Ταντάλου. Ἀνθολ. (Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τάλας, ἡ ταλαιπωρία, συγγεν. τῷ τάλαιτον, ταλαντόω, ταντάλῳ κατὰ Ποσσόβ, ἢ διὰ τὸ ταλανίζεσθαι ἤτοι αἰωρεῖσθαι αὐτόν, ἢ διὰ τὸ ἐπικρεμάμενον καὶ οἱονεὶ αἰωρούμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δεινὸν πρὸς ποινὴν ἐν ᾅδου διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ.)

Ταξίαννα, ἡ. Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σουσιανῆς χώρας. Πτολ. ς', 8.

Τάξιλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων Ἰνδικῶν πόλεων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ταξίλου· ταῦτα Ἀττόκ. Ἀρρίαν.

Ταξίλης, ου, ὁ. Κοινὸν ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Ἰνδίας μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, ἐξ ὧν εἷς ὑπετάχθη ἑκουσίως εἰς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον μετὰ τοῦ ὁποίου ἐνώθεις ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Πώρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Ταόχοι, ὁ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου οὐμακρὰν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ περὶ τὴν Ἀράξην· ταῦτα Ταχοστάρει. Ξεν. Ἀνάβ. δ', 4. καὶ Ταόχοι, Ἐκδ. Born.

Τάπη, ἡ. Πόλις τῆς Ὑρκανίας, πίδαν. = Ταγαί. Στράβ.

Τάπουροι, οἱ. = Τάπυροι.

Ταπροβάνη, ἡ (ᾱ). Νῆσος μεγάλη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδίας περὶ τὸ ἀκρωτήριον Κῶρυ, ἔχουσα 5000 σταδίων περίμετρον καὶ τρέφουσα μέγαν ἀριθμὸν ἐλεφάντων καὶ χελώνων. Κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Σιμοῦνδου, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων αὐτοῦ Σαλική, καὶ οἱ ἐπ' αὐτῆς κάτοικοι Σάλαι, ἔχοντες διαφόρους παραθαλασσίους καὶ μεσογείους πόλεις, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν τὸ Ἀνουρίγραμμον βασίλειον καὶ τὸ Ναάγραμμον μητρόπολις· ταῦτα νῆσος Βευλὰν ἢ Σευλάν. Στράβ. Διον. Περ. 593. Πτολ. ζ', 4.

Ταπύριοι, οἱ. = Τάπυροι.

Τάπυροι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδίας διατρίβων περὶ τὰ ὄρη τὰ ὁποῖα χωρίζουσι τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης. Στρβ. — 2) Λαὸς τῆς Ὑρκανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ὑρκανῶν Δερβίκων. Στράβ. Τάπουροι, Ἀρρίαν. Τόπυρροι, Στεφ. Βυζ. καὶ Τάπυροι (υυ-) Διον. Περ. 733.

Ταρακών, ῶνος, ἡ, = Ταρράκων, ὅπερ ὄρα.

Ταραντινίδιον, τό. Λεπτὸν καὶ διαφανὲς ὕφασμα κατασκευαζόμενον εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Τάραντα. Λουκ.

Ταραντῖνος, ἴδε Τάρας.

Τάρας, αντος, ὁ καὶ ἡ (ᾱ) Tarentum. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀκμαία τὸ πάλαι τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν ἐκ Λακεδαίμονος Παρθενίων συσταθεῖσα περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ. μὲ εὐρύχωρον καὶ προσφυῆ λιμένα, ἔχουσα πρότερον Ἀριστοκρατικὴν πολιτείαν, ὕστερον δὲ διοικουμένη δημοκρατικῶς ἕως τῆς παντελοῦς αὐτῆς ὑποδουλώσεως εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχήν. Ὑπερεῖχε δὲ αὐτὴ πολὺν χρόνον ὅλας τὰς λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς μεγάλης Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῆς ναυτικοῦ καὶ τῆς λοιπῆς διὰ ξηρᾶς δυνάμεώς της, διὰ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐπίδοσιν τῶν κατοίκων αὐτῆς, ὅπου ἤνθησε πολλοὺς χρόνους καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Πυθαγόρου· πολλαὶ δὲ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἐξαίσιοι οἰκοδομαὶ ἐκόσμουν τὴν πόλιν πρὸ πάντων ἓν μέγα καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἱστάμενον ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἔργον τοῦ περιφήμου τεχνίτου Λυσίππου· περὶ τὸ 209 ἔτος πρὸ Χρ. κυριευθεῖσα

ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστράθη καὶ αὖτη ἀποικία Ῥωμαϊκὴ — τανῦν Taranto. Ἡροδτ. 1, 24. Ἄρτεμ. εὕρηται παρὰ Θουκ. ζ', 104. Πολυβ. καὶ τοῖς πλείστ. Συγγραφτ. Θηλκ. παρὰ Διον. Περγ. 396. ἅπαξ. — 2) Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τάραντος. Παυσ. — 3) Τὶς τοῦ Ποτειδῶνος, ὁ κτίστης ὡς μυθολογεῖται τὴν πόλιν Τάραντα ἐν Ἰταλίᾳ· ὀρθότρ. μέντοι λογίζεται ὡς πρῶτος κτίστης αὐτῆς ὁ Φάλανθος ἐκ Λακεδαίμονος. Παυσ. 1, 10. — ὅθεν, Ταραντῖνος, ίνη, ῖνον. Τοῦ Τάραντος ἢ ἐκ τοῦ Τάραντος ὤν. Ἡροδτ. ὁ Ταραντῖνος κόλπος, ὁ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα σχηματιζόμενος κόλπος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ. Στράβ. καὶ, Οὐσιαστκ. Ταραντῖνος, ὁ κάτοικ. ἡ Ταραντίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα χώρα. Στράβ.

Ταράξιππος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος σχηματίζον εἶδος βωμοῦ εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅτε ἐπλησίαζον οἱ ἵπποι τῶν ἀγωνιζομένων ἐκυριεύοντο ἀπό τραχήν τινα καὶ φοβερὰν ἐλογίζετο δὲ ὁ βωμὸς οὗτος ὅτι ἦν τὸ μνημεῖον τοῦ Μυρτίλου τὸ ὁποῖον ἦγειρεν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ὁ Πέλοψ ὅτε ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον· παθνωτρ. μέντοι ὑπῆρχον ἱερὸς τοῦ Ἱππίου Ποτειδῶνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπονομάζετο καὶ ὁ θεὸς οὗτος Ταράξιππος. Παυσ. Ἠλ. α1.

Ταραξίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστον κύρ. ὄνομ. ἡγεμόνος ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Ὀνείρων. Λουκ. ἀλ. Ἱστορ. β', 53.

Ταράσκων, ωνος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Σαλύων ἐν τῇ Ναρβωνίδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ· τανῦν Tarascon. Στράβ.

Ταρβελλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῶν Πυρηναίων ὀρῶν ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἄμμωδης καὶ ξηρά. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 4η.

Ταργίταος, ὁ. Τὶς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ἔτι κατήγοντο οἱ Σκύθαι. Ἡροδτ. 4, 5.

Ταριχάνες, οἱ. Salamentarii. Ἐπίπλαστοι καὶ μυθώδεις κάτοικοι ἑνὸς μεγάλου κήτους ἐν τῷ Ὠκεανῷ, παρὰ Λουκ. ἀλη. Ἱστ. α', 35.

Ταριχεία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρὲθ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων. Στράβ. καὶ Ταρίχεα, Στεφ. Βυζ — 2) Ταρχεῖται, αἱ, Ἰωνικ. Ταριχῆαι, πληθ. αὗτως ἐκαλοῦντο διάφορα μέρη τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰ ὁποῖα ἐταρίχευον οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων ἢ θηρίων καὶ ὅπου ἐνεταφιεύοντο αὐτὰ μετὰ τὴν ταρίχευσιν· αἱ Πηλουσιακαὶ Ταριχεῖαι, αἱ πλησίον τοῦ Πηλουσίου κείμεναι, τανῦν Ἀλ-Ἱαρμά. Ἡροδτ. 2, 15. ἐν δὲ βιβλ. 2, 113. Ταριχεῖαι, αἱ παρὰ τῷ Κινωβιακῷ Ταριχεῖαι, τανῦν Μέδεα.

Ταρκυνία, ἡ, Tarquinii. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα ἐπίσημος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία Στρβ. — ὅθεν, Ταρκύνιος, οἱ κάτοικ.

Ταρκυνία, ἡ· Tarquinia Gens. Ἀρχαία ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων Ταρκύνιοι. Λιβ.

Ταρκύνιος, Πρίσκος ἢ πρεσβύτερος, Tarquinius. Πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον κατὰ τὸ 138—176 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥώμ. Τὸς τοῦ Κορινθίου Δαμαράτου ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Βακχιάδων, ὃς τις συμπεθεὶς τὴν Τανακυλλίαν πλουσίαν κόρην ἐκ τῆς πόλεως Ταρκυνίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διὰ τοῦ πλούτου, τῆς ἀνδρίας καὶ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων ἠξιώθη μετ' οὐ πολὺ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως Ἄγκου, ὁ ὁποῖος ἀφῆκεν αὐτὸν μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τῶν υἱῶν εἴπατ ἀνηλίκων παίδων του· τούτους ἀποπέμψας ὁ Ταρκύνιος εἰς τοὺς ἀγροὺς, οἰκειοποιήθη τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του παρεκίνησε τὸν λαὸν ν' ἀναγορεύσωσιν αὐτὸν βασιλέα. — 2) Ταρκύνιος ὁ Ἀλαζών, Tarquinius Superbus. Ἔκγονος τοῦ προτέρου Ταρκυνίου, ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνησαν ἐτήσιοι ὕπατοι ἐν Ῥώμῃ· ἀνέβη δὲ οὗτος εἰς τὸν θρόνον τὸ 220 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς, βασιλεύσας δεσποτικῶς ἕως τοῦ 245 ἔτους, ὅτε ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς Ῥώμης μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν γενεάν, μετὰ μίαν πολυχρόνιον καὶ ματαίαν ἀπόπειραν τοῦ νὰ ἀπαναστήσῃ αὖθις τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, φυγὼν τελευταῖος πρὸς τὸν ἐν Κύμῃ βασιλέα Ἀριστοδήμου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐνενηκοντά χρόνων. Διον. Καρ.

Τάρνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου, ὕστερον Σάρδεις κληθεῖσα. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 44.

Ταρόδουνον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐστιόνων, κατὰ Reich· τανῦν Derendoof. Πτολ. β', 11.

Ταρπήϊος, εία, εῖον. Τῆς Ταρπηίας, τὸ Ταρπήϊον ὄρος, Tarpejus mons, ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρα τοῦ Καπιτωλίου ὄρους ἐν Ῥώμῃ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Ταρπηίας θυγατρὸς τοῦ Σαβίου Ταρπηίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο μετὰ ταῦτα οἱ κατάδικοι τῶν Ῥωμαίων. Ἀνθολ.

Τάρκητες, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταρράκινα, ἡ (υ-υ-) Tarracina. Πόλις τῶν Οὐόλτκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Anxur καλουμένη. Διοδ. Σικ. Ταρράκινα, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ταρρακινίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ταρράκων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἱσπανίας πρωτεύουσα τῆς Ταρρακωνικῆς χώρας, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐν αὐτῇ οἰκοδομάς· τανῦν Tarragona. Πολύβ, Στεφ. Βυζ. Ταρακών, ῶνος, Στράβ.

Ταρσήϊον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολύβ. γ', 24. Στεφ. Βυζ. κατὰ Hoyne. πιθαν. ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Καρχηδόνος.

Ταρτιμένη λίμνη, ἡ, = Τρητυμένη, ὅπερ ὄρα.

Ταρσός, ἡ. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ἐπὶ τῆς Περσικῆς δυναστείας, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία, κτισθεῖσα ὡς λέγεται τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ὕστερον δὲ Ἰουλιούπολις κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου· τανῦν Τάρτο. Στράβ. Στεφ. Βυζ. πλησ. Ταρσοί, οἱ. Ξεν. Ἀναβ. α', 2, 23. — ὅθεν, Ταρσόθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς Ταρσοῦ. Ταρσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ. (Ταρσός, δηλοῖ πατοῦνα τοῦ ποδός, ἐξ ὃ κατὰ Στράβ ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἐλήφθη αὖτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τοῦ ταρσοῦ τοῦ ἵππου Πηγάσου, παρβλ. Διον. Περ 869)

Τάρταρος, ὁ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. Θεογ. 118. Ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος καὶ σκοτεινότατος τόπος ἴσον ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς τοσοῦτον ἔσον αὐτὴ ἀπέχει τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ τῶν καταδικαζομένων ἀθίκων πρὸς αἰωνίαν βάσανον, καὶ ὅπου πρότερον κύριτο τὸ κελεύσμα οἱ οἱ Ἑκατόγχειρες καὶ Κύκλωπες, ἐφεξῆς δὲ καὶ οἱ Τιτᾶνες ὅτε ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 13—16. Ἴδιν. Ὁμ. Ἀπολ. 336. Ἔρμ. 256. 314. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Τάρταρος καὶ ὅλος ὁ Ἅιδης, καὶ ἐνοεῖτο εἴτε ὅλος αὐτὸς ὁ Ἅιδης, Ἡτ. Ἀπ. 255. εἴτε ὡς ἰδίως τὰ μέρη ἔνθα ἐβασανίζοντο αἱ σκιαὶ τῶν ἀθίκων. Πλάτ. Φαιδ. 60. καὶ Γορ. 165. «Τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως δεσμωτήριον, ὃ δὴ Τάρταρον καλοῦσι» παρβλ. Voss. Virg. Γεωργκ. 1, 36. Προσωποποιούμενος δὲ ὁ Τάρταρος ὡς καταχθόνιος ἀρχικὴ θεότης παρ' Ἡτ. Θεογ. 822, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γῆς τὸν Τυφῶνα. — ἐτεργεν. πληθ. τὰ Τάρταρα, πρώτου παρ' Ἡτ Θεογ 119. 811. καὶ Ἡλκ. ἡ Τάρταρος, ἅπαξ παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 29. καὶ Νικιαδ. Θηρ. 204. — ὅθεν, Ταρτάρειος, εία, εῖον. Τοῦ Τάρταρου ἢ ἐκ τοῦ Τάρταρου ὤν, καὶ Ταρτάριος, ία, ιον.

Ταρτήσιος, ία, ιον, καὶ Ταρτησίς, ὄρα Ταρτήσσιος καὶ Ταρτησσός.

Ταρτησσός, ὁ καὶ ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἱσπανίας κειμένη μεταξὺ τῶν δύο στομίων τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Φοινίκων ὅσοι συνεχῶς ἔπλεον εἰς τὴν χώραν ταύτην χάριν ἐμπορείας· ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφ. Θαρτχὶς καλουμένη, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσῴζετο πλέον, κατ' αὐτὸν δὲ ἡ ὕστερον Καρτεία λεγομένη, κατ' ἄλλους τὰ Γάδειρα. Λόγεν. παρ' Ἡροδτ. 1, 163. Σηλυκ παρὰ Στράβ. καὶ Διον. Περ. 337. — 2) Ταρτησσός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, τανῦν Γουαδαλκουϊβίρου. Στράβ. — Ἐλογίζετο δὲ ὁ Ταρτησσὸς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὁ ἀπώτατος πρὸς δυσμὰς τόπος τῆς Οἰκουμένης, ὅπου κατὰ Στράβ. ἐπλέετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἅιδου καταβατικὸν ἐντεῦθεν ἐτίθετο ἡ κατοικία τῶν Γιγάντων, τῶν Γραιῶν, Γοργόνων, Ἀριμασπῶν καὶ ἄλλων μυθολογουμένων Γεράτων. — ὅθεν, Ταρτήσσιος, ία, ιον. Τῆς Ταρτησσοῦ ἢ ἐκ τῆς Ταρτησσοῦ ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. Ταρτήσιος, ὁ κάτοικ. Ταρτησσία μύραινα, μυθολογουμένη τις ταρασσώδης μύραινα, ἢ κατ' ἄλλην μυθώδη ἡγήγησιν· συνελθοῦσα ἡ Μύραινα μετὰ τῆς Ἐχίδνης ἐγέννησε φοβεροποιούς τινας νεοττοὺς οἵτινας ἠφάνιζον τοὺς ἄλλους ἐν τῇ θαλάττῃ ἰχθῦς. Ἀριστοφ. Βατρ. 475. — Ταρτησσίς, ίδος, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ταρτησσὸν χώρα ἐκτεινομένη παραθαλαττίως πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Στράβ.

Τάφη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, κειμένη δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄρος Οἴτην, κατὰ Στράβ. ἡ ὕστερον Φαρυγαὶ κληθεῖσα. Ἰλ. Β', 533.

Τασκοί, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Διον. Περ. 1069.

Τάττα, ἡ. Λίμνη ἀλατώδης τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς Γαλατίας χώρας, ἔχουσα τὴν ἰδιότητα νὰ κρυσταλλοῖῃ πάντα ὅσα ἠγγιζον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Στράβ. ιβ'.

Ταϋγέτη, ἡ. Ἰωνικ. Τηϋγέτη Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα. Ἀπολλόδ γ', 10, 1. Πινδ. Ὀλ. 3, 52. συγκατεριθμεῖτο δὲ καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ ἀστέρων τῶν Πλειάδων.

Ταΰγετον, τό. Ἰωνικ. Τηϋγετον, Taygetus. Ἑσπέριον ὄρος τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ ὑψηλὴν συνέχειαν φερομένην ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας μεσημβρινῶς καὶ ἀπολήγουσαν διὰ τοῦ Ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἕως τῆς θαλάττης· ἡ ἀκροτάτη αὐτοῦ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τάλητον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαιτῶντο διάφορα ἱ-

γρια θηρία· τῶν ὄρος τῆς Μίνητ ἡ Πε τα-δέκτυλος. Πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Ζ, 103. Οὐδατρ. Ἡροδτ. 4, 146. Στραβ. τὰ Ταΰγετα Πλούτρ. καὶ ὁ Ταΰγετος, Λουκ. Ἰκαρομ. 13.

Ταυλάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὴν πόλιν Ἐπίδαμνον. Θουκ. α', 24. Στράβ.

Ταυρέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις τύχτωνος τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου συχνάκις ἀνακέρεται ἡ Παλλάντρα. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 153. Δημ.

Ταύρη, ἡ. = Ταυρική. Ἀνθολγ.

Ταυρικός, ἡ, όν. Τῶν Ταύρων ἢ εἰς τοὺς Ταύρους ἀνήκων. Ἡροδτ. Ὀδυσ ἡ Ταυρική, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ταύρων κειμένη μεταξὺ τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοῦ Καρκινιτικοῦ κόλπου, περιλαμβάνουσα τενὸς τῆς Ταυρικῆς χερτονήτου καὶ τὸν Ἀχίλλειον δρόμον· τῶν Ταυρίκ ἡ Κριμαία. Ἡροδτ. 4, 99. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 85. — Ἡ Ταυρικὰ οὖρα, τὰ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην ὄρη τῆς Ταυρικῆς χερτονήσου. Ἡροδτ. 4, 3.

Ταυρική, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ταυρίδα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, εἰς τὰς ὁποίας τὸν ναὸν ἐπρότερον ξυτίας ἀνθρωπίνους σφάζοντες ὅλους τοὺς κυτόθι ἀρχομένους ξένους. Ἡροδτ. 4, 103. εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφάρη ὑπὸ τῆς θεᾶς ἡ Ἰφιγένεια ξυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπηρετοῦτα ἐν αὐτῷ ὡς ἱέρεια.

Ταυρεῖοι, οἱ Taurini. Ἔθνος μάχιμον τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰς κύτοθι Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντου καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ταυρασίαν, ὕστερον Augusta Taurinorum. (Τουρῖνον) κληθεῖσαν. Στράβ. Ταυρῖνοι, οἱ, παρὰ Πολυβ. κατ' Ἀππιαν. ἦσαν οὗτοι ἀνέκαθεν τὸ γένος Κελτοί. — Οἱ αὐτοὶ καλοῦνται ἔτι παρὰ Πολυβ. καὶ Ταυρίσκοι.

Ταυροβόλος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου. Σχολ. Ἀριστφ. Λυσ. 448. καὶ Σουϊδ. ἐν λέξ. Ταυρ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὄρη Ταυροπόλος.

Ταῦροι, οἱ Οἱ κάτοικοι τῆς Ταυρικῆς χώρας ἐν Σκυθίᾳ, ἔθνος ἀρχαῖον, βάρβαρον καὶ ἄγριον, τὸ ὁποῖον ἐκυτίαζεν ἀπανθρώπως ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἐρχομένους ξένους, προσφέρον αὐτοὺς ὡς θυτίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἔπλαττον ὡς ἀγχάριον θεὰν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ταυρικῆς Ἀρτέμιδος. Ἡροδτ. 4, 99. Στράβ. πρὸ τοῦ Ἡροδότου ἔτι ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν πολλαὶ διηγήσεις περὶ τῆς ἀγριότητος καὶ ὠμότητος τῶν Σκυθικῶν τούτων λαῶν, οἵτινες καὶ ὅως τὰ μετὰ τοῦτα χρόνων ἔμενον ἀείποτε ἀκοινώνητοι μετ' ἄλλων ἐθνῶν, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ λῃστείας καὶ πολέμους κατὰ τῶν πλησιοχώρων λαῶν.

Ταυροκέφαλος, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου περιστηνομένου ἐπὶ ὅτε μὲ κέρατα ταύρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τέκνον τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, καὶ ὡς διδάξαντος τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζεύγνατ τοὺς ταύρους εἰς τὸ ἄροτρον. Διόδρ. Σικ. γ', 64 καὶ 73.

Ταυρομένιον, τό. Πόλις τῆς νήτου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου Ταύρου καλουμένου, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ὡραῖα μάρμαρα, ὕστερον κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. τῶν Taormina. Στράβ. – ὁθεν, Ταυρομένιος, ία, ιον. Τοῦ Ταυρομενίου ἢ ἐκ τοῦ Ταυρομενίου ὤν· καὶ Ταυρομενίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Στράβ, παραβλ. Νίξος.

Ταυροπάρθενος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς «Εὐρώπης ξυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, ὡς ἁρπαγείσης ὑπὸ τινος ταύρου ἐκ Φοινίκης, ὅτι δὲ τῆς Ἰοῦς ξυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, μεταμορφωθείσης ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς ταῦρον. Λυκοφρ. 1293. Λουκ. Ἐκκλ. διάλ.

Ταυροπόλειον, τό. Νεὼς τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήτου Ἰκαρίας. Στράβ

Ταυροπόλεις, ίδος, ὁ. Τίτλ τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Ταυροπόλος, ἡ. καὶ Ταυροπόλη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἢ ὡς λατρευομένης ἐν τῇ Ταυρικῇ χερτονήσῳ ὡς ἀγχωρίου θεότητος, ἢ διότι ἀπρότερον εἰς αὐτὴν θυσίας ταύρων, ἢ τελευταίου διότι ἐφόνευσε τὸ θελλότιον τέρας ὁ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν διὰ νὰ καταπαράξῃ τὸν Ἱππόλυτον. Σοφ. Αἴας. 172. Σουϊδ. εἰς Δεξ. Ταύροπ.

Ταῦρος, ὁ. = Τέλως. Ὁ φύλαξ τῆς νήτου Κρήτης, Ἀπολλ. α', 9, 26. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. 22ξ. — 2) Τίτλ τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, γονεῦσιν καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλ. α', 9, 9. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ταῦρος, ὁ. Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς μεταξὺ Λυκίας καὶ Πισιδίας, εἶτα ἀνατολικῶς διὰ τῶν βορειοδυτικῶν συνόρων τῆς Κιλικίας ἀπ' ὅπου τοῦ λοιποῦ χωρίζεται εἰς τὸ ἴδιως ὄρος τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὸν Ἀντίταυρον· διαιρεῖ δὲ τὴν Ἀσίαν ὁ Ταῦρος εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ταύρου Ἀσίαν· συνήθως δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ταῦρος ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πᾶς ὀρεινὸς τόπος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενος ἐπὶ μακρινὸν διάστημα, καὶ ἰδίως λαμβανόμενον ἐπὶ μάνης τῆς τειρὶς ἐκείνης τῶν ὀρέων τὰ ὁποῖα περιέχουν ἀρκτικῶς τῆς Κιλικίας χώραν· ἔτι δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομ τοῦ Ταύρου παρὰ Στράβ. β', 11, 14. καὶ Πλιν. καὶ αἱ διὰ τῆς Λυκίας φερόμεναι ὀλιγώτερον ὑψηλαὶ συνέχειαι ὀρέων, καὶ ἄλλοι κλῶνες ὅτοι ἐκτείνονται διὰ τῶν βορειοδυτικῶν καὶ νοτειοδυτικῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. παρβλ. Πτολ. ε', 8. Πολυβ. δ', 38. Στράβ. Βυζ. Διάφοροι κλῶνες τοῦ Ταύρου ὄρους ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γεωγράφοις ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ πόλις Ταυρομένιον· τανῦν Capo di Cruza. Διόδρ. Σικ.

Ταροπτόλεμος, ὁ. Νικητής τις τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Αἰλ. ποικ. ἱ. ϛ'. 2.

Ταυροσκύθαι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χώρας. Ἀρρίαν.

Ταυροφάγος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτω κατὰ Σχολτ. εἴτε διότι ἐπροτρέφετο εἰς κύτὸ ὡς θυτία εἰς ταῦρος, ἢ διότι οἱ νικῶντες ποιηταὶ εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον ἕνα Ταῦρον. Σουϊδ. Πρὸ Ἀριστφ. Βάτρ. 357. καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ποιητὴς Κρατῖνος.

Ταυροφόνος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λίνδῳ, ὡς φονεύσας ποτὲ κύτόθι τὸν ταῦρον ἑνὸς γεωργοῦ, Θεοκρ. Εἰδ. ιζ'. Πινδ.

Ταύχειρα, τά. Τευχίρα. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ κειμένη μεταξὺ Λεπτίδος καὶ Πτολεμαΐδος, ὕστερον Ἀρτεμὶς κληθεῖσα· τανῦν Τολομέτα ἢ Τάνηρα. Ἡροδτ. 4, 171.

Ταφιαττός, ὁ. Ὄρος τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νήσσου. Στράβ.

Τάφιοι, οἱ. (υυ–) Ἔθνος ἀρχαῖον κατοικοῦν μέρος ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μικρῶν νήτων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας ἐξ ὧν ἡ μεγαλητέρα ἐκαλεῖτο ἰδίως Τάφος· ἦταν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι περίφημοι θαλαττοπόροι καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ πειρατείας. Ὁμ. Ὀδ. Α, 181. Ο, 426. κατὰ Ἀπολλ. ἐκλήφθησαν οὗτοι Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ Ταφίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅρα Τηλεβόαι.

Τάφιος, ία, ιον. Τῆ Τάφου ἢ ἐκ τῆς νήτου Τάφου ὤν. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 473. — 2) Τάφιος, ὁ. Τίτλ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἱππονόης ὁ κατοικήτας τὴν νῆσον Τάφον. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. τούτου παῖς ὑπόρχει ὁ Πτερέλαος.

Τάφος, ἡ. (ᾱ) Ἡ μεγαλητέρα τῶν Ταφίων νήτων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας πρότερον καὶ Τηλεβόαι καλουμένων· τανῦν Μεγανήσι κατὰ Dodwell. Ὁμ. Ὀδ. Α, 417. Ἀπολλόδ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στρόβιος ἐκαλεῖτο αὕτη Ταφιοῦς, οὕτος, ἐνῶ πρότερον Ταφιοῦττα ἐκαλεῖτο.

Ταῦρσι, αἱ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερτονήτου κειμένη ἐπὶ τοῦ κύτόθι ἰσθμοῦ· τανῦν Περεκόπη. Στράβ. Βυζ. ἡ Τάρσ. Πτολμ.

Τάφροι, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κατοικῶν περὶ τὸν Καρκινιτικὸν κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ.

Ταχομψώ, οὖς, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀρρικῆς σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἑλιοπολίτιδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας. Ἡροδτ. 2, 29. παρὰ Πτολμ. ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μετακομψὼ πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, παρὰ δὲ Στρ. Βυζ. καλεῖται αὕτη, Ταχομψώ, Τακομψὼ καὶ Χομψώ. Κατὰ Mannert· τανῦν Δογαρ, ἡ πόλις· κατὰ δὲ Hoeren ἔστι πιθαν. ἡ νῦν νῆσος Κελαπτχά.

Ταχώς, ώ, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Μήμνου, κατὰ τοῦ ὁποίου τούτου κινήτας μίαν ἐπανάστασιν τῶν Αἰγυπτίων ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησίλαον μὲ ἕνα στρατὸν μισθοφόρων Ἑλλήνων· ἐν ᾧ δὲ ἀπελήμπε εἰς τὴν Φοινίκην οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτανεβῶν, ἐθώρξαν ὅλως ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Ταχώ, ὅτις διασωθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Περσίαν ἐθωρίσθη στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Αἰλ.

Τέανον, τό. καὶ Τεανόν, Ἀπουλον, Teanum Apulorum Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ· τανῦν Teamo. Στράβ. — 2) — Τὸ Σιδικινόν, Teanum Sidicinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρίαν τῶν στρατιωτῶν της, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Tiano. Στράβ. — Ὄζων, Τεκτίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Πολυβ,

Τέαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον. Ἡροδτ. 4, 89.

Τεάτη, ἡ. Teate. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἄτέρνου ποταμοῦ, τανῦν Chieti. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'. Πλιν.

Τέβαρις, ὁ. = Τίβαρις. Στέφ. Βυζ.

Τέβρος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Σεβρὶς, παρὰ Παυσ. γ', 15.

Τεγέα, ἡ. Ἰων. Τεγείη. Μία τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀρκαδίας ἀπεχουσα περίπου 100 στάδια τῆς Μαντινείας, μετὰ τῆ ὁποίᾳ ἀνταφέρετο ἀείποτε περὶ τῆς ὑπεροχῆς, ἔχουσα ἐκ περίφημον ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν ὡς ἱέρειαι νέαι παρθένοι· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο καὶ ὁ Διὸς Πὰν, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος καὶ Τεγεάτης ἐκαλεῖτο· τανῦν ἐρείπια Παλαιὰ Ἐπισκόπι καλούμενα πλησίον τῆς Τριπολιτζᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 607. Θουκ.

Τέγεα, ἡ, παρὰ Πολυβ. καὶ Λουκ. Ὅθεν Τεγεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Τεγέας. Ἡρόδ. — Ἡ Τεγεᾶτις, ιδος, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. καὶ Τεγεατικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Τεγέαν ἀνήκων, Ἡρόδ.

Τεγεάτης, ου, ὁ, (ᾱ) Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίστης τὴν πόλιν Τεγέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η΄. 5.

Τεγεστραῖοι, οἱ, ταὐτ. τῷ Τεργασταῖοι, κατὰ μεταθεσ. Διον. Περ. 382.

Τέγυρα, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Λεύκτρων, μ' ἕνα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη ὁ Θησεύς οὗτος. Στεφ. Βυζ. Τεγυραι, αἱ. Πλευτρ.

Τεγυρεύς, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ μαντείου τὰ ὁποῖα οὕτως εἶχεν εἰς τὴν Τεγυραν πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Πλευτρ. Πελοπ. 3.

Τεγύριος, ὁ. Βασιλεὺς ἀρχαῖος τῆς Θράκης, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον, δοὺς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἴσμαρον· μετὰ θάνατον δὲ ἄφῆκεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου. Ἀπολλόδ. γ΄, 15, 4.

Τεθρώνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡρόδ. 8, 33. Τιθρώνιον, Παυσ. 1, 34.

Τειρεσίας, ου, ὁ Ἰων. Τειρεσίης. Περίφημος μάντις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν. Ἀπολλόδ. γ΄, 6, 7. προεῖπεν περὶ τῆς μελλούσης ὑπεροχῆς καὶ ἀνδρίας τοῦ Ἡρακλέους ἔτι ἐν σπαργάνοις ὄντος. Ἐλέγετο δὲ ὅτι μεταμορφωθεὶς πρότερον εἰς γυναῖκα μετὰ ἑπτὰ χρόνους ἐπανέλαβεν αὖθις τὴν ἀνδρικὴν φύσιν τοῦ ἰδών δέ ποτε τὴν Ἀθηνᾶν γυμνὴν λουομένην ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, κατά τινας ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἀλλὰ πρὸς παραμυθίαν τῆς τυφλώσεως του ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ προμηνύῃ τὰ μέλλοντα, ζήσας ἑξ ἡλικίας ἀνθρώπου. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 492. Ἀπολλόδ Θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Μαντώ, περίφημος μάντις καὶ αὐτὴ· εἰς δὲ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν Ὀρχομενὸν εὑρίσκετο ἔν περιβόητον μαντεῖον αὐτοῦ. Πλευτρ. παρβλ. Λουκ. Ἀστρολ. β΄.

Τείσσης, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ αὐτοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδ. 7, 11.

Τείχιον, τό. πολίχνη τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ΄, 96. ἄλλως Τειχιον.

Τειχιόεις, όεντος, ὁ. συνηρμ. Τειχιοῦς, οῦντος. Φρούριον πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στραβ. Στέφ. Βυζ.

Τειχιοῦσσα, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Θουκ. η΄, 26. (κνρ. Ἐπίθ. τειχιόεσσα, ὑπὸ τειχῶν περιβεβλημένη).

Τεῖχος, ους, τό. Φρούριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρχαίας πλησίον τῆς Δύμης. Στέφ. Βυζ.

Τέκμησσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τελεύταντος ἢ Τευθραντος ἐκ Φρυγίας, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Τελαμώνιος Αἴας ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας εἶχε παρ' αὐτῷ ὡς παράκοιτιν γεννήσας μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσάκην. Σοφ. Αἰ. 210. 331.

Τέκμων, ονος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ. Βυζ.

Τεκτόσαγες, εἰ. Ἐθν. Τεκτόσαξ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων. Στράβ. — 2) Λαὸς τῆς Γαλλογραικίας. Στράβ.

Τελαμών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, ὅστις φωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς νήσου Αἰγίνης διὰ τὸν πραχθέντα φόνον τοῦ νεωτέρου αὐτῶν ἀδελφοῦ Φώκου, ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα ὅπου διεδέχθη τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης παρὰ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Κυχρέως, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν θυγατέρα τοῦ Ἀλκαθόου, ἐγέννησε τὸν περίφημον Αἴαντα· ἦν δὲ ὁ Τελαμὼν οὗτος εἷς τῶν ἡρώων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐκστρατεύσας καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος πόλεμον, ἔλαβεν ὡς ἀριστεῖον τῶν πραξέων του τὴν νέαν Ἡσιόνην ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 293. Διοδ. Ὀλ. 8, 59. Ἀπολλόδ. γ΄, 13. 6. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν· ταυτὴν Telamone Πολυβ. β΄, 27. Διοδ. Σικ.

Τελαμωνιάδης, ου, ὁ. Δωρικ. Τελαμωνιάδας (υυ-υυ-) Τίὸς τοῦ Τελαμῶνος, ὁ Αἴας. Ὁμ. Ἰλ. Ι. 623. καὶ ὁ Τεῦκρος. Διοδ.

Τελαμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τελαμῶνος ἢ ἐκ τοῦ Τελαμῶνος ὤν. ὁ Τελαμώνιος, οὕτω καλεῖται ἰδίως ὁ Αἴας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος πρὸς διαστολὴν τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β. 523.

Τελέας, ου, ὁ. Περιβοήτός τις ἀδηφάγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Εἰρ, 1068.

Τελέδαμος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Τελέσημος. Ἀργείος τις, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Τελέθριον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς κώμης Οἰχαλίας. Στράβ.

Τέλειος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἐκ τετραγώνου λίθου. Παυσ. Ἀρ. η΄, 39.

Τελεόντες, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Αἰγικορεῖς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Τελέοντος ἢ πιθανότ. ταὐτ. τῷ οἱ ἐν τέλει ὄντες, παρ' Ἡρόδ. Γελέοντες, ὅπερ ὄρα.

Τελέσαρχος, ο. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Σάμου. Ἡρόδ. 3, 143.

Τελεσθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 358.

Τελεσιάδας, α, ὁ. (ᾱ) Θηβαῖός τις, παρὰ Διοδ. Ἱστ. 4, 77.

Τελεσικράτης, εος, ὁ. Κυρηναῖος, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 9.

Τελεσίλλα, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἄργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. καὶ δείξασα πρὸ πάντων μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον τῶν Ἀργείων, ἥτις μόνη ἔσωσε τὴν πατρίδα αὐτῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ὁπλισθεῖσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Ἄργους καὶ παραταχθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένους ὅτε οὗτος ἔμελλεν ὡς νικητὴς νὰ εἰσβάλῃ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως· τὰ ποιήματα τῆς Τελεσίλλας ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ὅμως δὲ ἐσώθη οὐδὲν λείψανον. Ἀπολλόδ. γ΄, 5. Πλευτρ.

Τελέστας, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Τελέστης. Τίὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου Ἀπολλόδ. γ΄, 12 5. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀλεξ. διθυραμβικά τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙ, σελ. 157. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀνδρτ. σλ. 611.

Τελευταγόρας, α, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρύκης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β΄. 7, 8.

Τελεύτας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φρυγῶν, πατὴρ τῆς Τεκμήσσης μετὰ τῆς ὁποίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ἐν καιρῷ τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας. Σοφ. Αἰλ. 210.

Τελευτίας, ου, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου ἐκ Σπάρτης, εἷς τῶν γενναιοτέρων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν. Ξεν.

Τελέων, οντες, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰωνος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ξανθίππης ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήσε τὸν Βούτην Ἀργοναύτην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἰκομάσθη ὁ Ἀττικὴ μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν Τελέοντες. Εὐρ. Ἰων. 1579. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 96. Τελέων, οντες, παρ' Ἡρόδ. ὅπερ ὄρα. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐριβώτου. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 72.

Τέλης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσιδίκης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β΄, 7, 8.

Τελλήναι, αἱ, Tellena. Πόλις ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πρωίμως ἤδη καταστραφεῖσα. Στράβ. καὶ, ἡ Τελλήνη. Διόν. Ἁλ.

Τελλιάδης, ου, ὁ (ᾱ) Τίὸς τοῦ Τελλίου, πληθ. οἱ Τελλιάδαι, περίφημος γένος οἰωνοσκόπων ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου. Ἡρόδ. 9, 37.

Τελλίας, ου, Ἰωνικ. Τελλίης. Μάντις ἐξ Ἤλιδος διὰ τοῦ στρατηγήματος τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν ποτὲ οἱ Φωκεῖς ἐν καιρῷ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλούς, ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν ἐξαίφνης οἱ ὅρκοι ἐλείψαντες ἐαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ γύψον. Ἡρόδ. 8, 27.

Τέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν ὁποῖον ὁ Σόλων παρίστανεν εἰς τὸν βασιλέα Κροῖσον, ὡς τὸν εὐδαιμονέστατον ἀνθρωπον, ὅστις ζήσας ἀείποτε εὐτυχῶς ἐν τῇ μητρίᾳ αὐτοῦ καταστάσει, καὶ πολεμήσας μέχρι τέλους γενναίως ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του ἔλαβεν ἔνδοξον θάνατον ταφεὶς διὰ ἐκμοτίου δαπάνης τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδ. 1, 30. Λουκ. Ἔπισκ. 10.

Τελμισσεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Τελμισσοῦ, πόλεως τῆς Λυκίας. Στραβ. καὶ Τελμησσεύς, Ἡρόδ.

Τελμισσίς, ίδος, ἡ (ῑ). Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Τελμισσοῦ, Στράβ.

Τελμισσός καὶ Τελμησσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, κατὰ Κικερ. ἐν αὐτῇ τῇ Καρίᾳ, μέλλουσα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔμπειροι οἰωνοσκόποι καὶ μάντεις. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α΄, 24. — 2) Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πολυβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α΄, 27. ἄλλως Τερμησσός καλουμένη. — 3) Ὁ Τελμισσός. Ὄρος τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ. Παλαιφ. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης. Αἰλ. ποικ. ἱστ. β΄, 35. (ἡ γραφ. ὅστις ἀμφιβλ. ἢ ἐν Λυκίᾳ πόλις εὑρηται παρ' Ἡρόδ. Τελμησσός, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς Συγγρφ. Τελμισσος.)

Τελμισσός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς Καρίαν ἔκτισεν αὐτόθι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκλήθη Τελμήσσιος. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Γαλεῶται.

Τελφοῦσα, ἡ, = Τιλφοῦσα, ὅπερ ὄρα.

Τελφούσιος, ὁ, = Τελφούσιος, ὅπερ ὄρα.

Τέλφουσσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ. Πολυβ. Θέλπουσα, ἡ, παρὰ Παυσ. καὶ Τέλφουσα παρὰ Διοδ. Σικ.

Τελφούσιον, τό, = Τιλφούσιον, ὅπερ ὄρα.

Τελχίν, ῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κύρητος, ὁ φονεύσας μετὰ τοῦ Θελξίονος δολίως τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Ἄπιν. Ἀπολλόδ. β΄, 1, 1. — 2)

Πατὴρ τοῦ Ἄπιος βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. Παυτ. β', 5.

Τελχῖνες, οἱ. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς νήσου Ῥόδου, κατὰ Στράβ. ιδ'. ἐλθόντες ἐκ τῆς Κρήτης ἐννέα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, κατασκευάσαντες ὡς λέγεται τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου, τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἄλλα ἀγάλματα τῶν θεῶν αὐτοῖς. Ὁ δὲ Διοδ. Σικ. ε', 55. λέγει αὐτοὺς παῖδας τῆς Θαλάττης, οἵτινες ἀνεύρεψαν τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, ὕστερον δὲ ἀφήκαντες αὐτὴν μετέβησαν εἰς Κρήτην ὅπου ἀνεφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρῆτες, μετερχόμενοι παρόμοιας μαγείας καὶ γοητείας Στράβ. 1, σελ. 472. ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη πρότερον ἡ νῆσος Ῥόδος Τελχινίς, πιθαν. δὲ ὑπῆρχον οὗτοι λαὸς ἀρχαῖος καταγόμενος ἐκ Φοινίκης καὶ φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἄλλας τέχνας γνῶσίν των. Καλλιμ. Τμν. εἰς Δῆλ. 31.

Τελχινίς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου, Ῥόδου. Στράβ.

Τεμαθίας, ὁ. Ὄρος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Παυσ. δ', 34.

Τεμενίτης, ου, ὁ (1) Ἄκρα τις πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ἢ μᾶλλον ἓν μέρος τῶν Συρακουσῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκειτο ὕστερον ἡ Νέα πόλις, μ' ἓνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τεμενίτου. Θουκ. στ', 75. 100. Στεφ. Βυζ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τεμενῖτις, ιδος, ἡ, ἄκρα = Τεμενίτης. Θουκ. ζ'. 3.

Τεμέσση, ἡ. Πόλις ἀρχαία ἀναφερομένη παρ' Ὁμηρ. περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ, Ὀμ. Ὀδ. Α, 184. Κατὰ τοὺς ἐξηγητ. ὑπῆρχεν δύο πόλεις ὑπὸ ταῦτα τὸ ὄνομα ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων. — 1) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Ταμασσός κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μέταλλα, ἡ παρ' Ὀμ. Ἰλ. Λ, 20 21. ἀναφερομένη. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ὕστερον Τέμπα καὶ Τεμπη καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Αὐσόνων, κατὰ Στράβ. καὶ Gell ἐν Ὀμηρ. Ὀδ. ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι καὶ ταύτην ἐπὶ τῆς Κύπρου κειμένην, παρβλ. Nitsch εἰς Ὀδ.

Τέμμικες, οἱ. Ἴων. Τίμμιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐλθόντες καὶ κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρκτικῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. = Βοιωτοί. Ἀριστοφ. Ἀχ. 477.

Τέμπεα, τά, συνηρμ. Τέμπη. Εὐρύχωρος καὶ τερπνοτάτη κοιλὰς τῆς Θεσσαλίας, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος 40 σταδίων μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός· πάρεξ αὐτῆς περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν δύο ὀρέων εὑρίσκοντο πλάτανοι καὶ ἄλλα δένδρα ὑψηλότατα ἀποκαθιστῶντα τὴν θέαν της χαριεστάτην· περίφημα πρὸ πάντων ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τὰ Τέμπη ταῦτα διὰ τὴν ἐντεῦθεν μάχην τῶν θεῶν κατὰ τῶν Τιτάνων· τινὲς Μπαμπάς. Ἡροδ. 7. 173. Αἰλ. ποικ. ἱστ. γ'. (Τέμπος, τό, αἰολικ. = Τέμενος, ἄλσος, κληθέντα οὕτω τὰ Τέμπη ταῦτα ὡς πρότερον κεκαλυμμένα ὑπὸ δάσεων. Σουϊδ.)

Τέμψα, ἡ, = Τεμέσση.

Τενάγων, οντος, ὁ (ε). Βάκτριός τις, παρ' Αἰσχ. Περ. 304.

Τενέα, ἡ. Κώμη τῆς Κορινθίας χώρας μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐτυγχάνιζον μίαν ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — ὅθεν, Τενεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικος. Στράβ. — καὶ Τενεατικὸς, ἡ, όν, τῆς Τενέας ἢ εἰς τὴν Τενέαν ἀνήκων, ἡ Τενεατικὴ πόλη, μία τῶν ἐν Κορίνθῳ πυλῶν. Παυσ. β', 5.

Τενέας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, τανῦν Tinia. Στράβ.

Τένεδος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρωάδος, ἔχουσα 80 σταδίων περίμετρον, κατὰ Στράβ. πρότερον Λευκόφρυς καλουμένη, ὕστερον δὲ Τενέδος ἀπὸ τοῦ Τένου υἱοῦ τοῦ Κύκνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ Θρᾴκης, ἔκτισεν ἐπ' αὐτῆς μίαν πόλιν, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διοδ. Σικ. ε', 83. Εὐστθ. εἰς Διον. Περ. 536. περίφημος δὲ ὑπῆρχε τὸ παλαι ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ γλυκὺν αὐτῆς οἶνον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ γενόμενον ἐμπόριον· τανῦν Τένεδος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 452. — 2) Πόλις, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου ἔχουσα δύο λιμένας καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — ὅθεν, Τενέδιος, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Τέννης, ου, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ Τένης. Τίς τοῦ Κύκνου βασιλεύσας τῶν Κολωνῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ καὶ τῆς Προκλείας, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην δικαιοσύνην καὶ εὐδυτηκότου, ὅστις ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ τῶν διαβολῶν τῆς μητρυιᾶς του, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Τένεδον, ὅπου ἐδυνάστευσεν ἐν ἰδίῳ βασιλείῳ καλάσας ἀπ' αὐτοῦ τὴν νῆσον ταύτην Τένεδον, πρότερον Λευκόφρυν λεγομένην καὶ τιμηθεὶς ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων. Παυσ. 1, 1ζ. Κον. Κατὰ Διοδ. Σικ. πρῶτος ὁ Τέννης οὗτος κατῴκισε τὴν νῆσον ταύτην πρότερον ἔρημον οὖσαν ἀνθρώπων, πιθαν. ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Τρώων ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας· διὰ τοῦ νν, παρὰ Παυσ. Στράβ. καὶ Διοδ. Σικ. ε', 83.

Τέντυρα, τά. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐν τῇ Θηβαΐδι χώρᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας σώζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια καὶ ἐξαίρετ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἴσιδος ὁ Ζωδιακὸς κύκλος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρηνται εἰκονισμένα τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ· τανῦν Δενδερὰχ Στράβ. καὶ

Τεντυρίς, ίδος, ἡ. = Τέντυρα. Στέφ. Βυζ.

Τέραμβος, ὁ. Τίς τοῦ Κύπιρου καὶ τῆς νύμφης Ὀρθρηΐδος, ὅστις ψάλλων μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τέχνην διὰ τῆς λύρας καὶ τῶν ποιμενικῶν αὐλῶν ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν ἄλλων Νυμφῶν, ἀλλὰ φανεὶς μέχρι τέλους ἀπειθὴς εἰς τὰς συμβουλὰς αὐτῶν, μετεμορφώθη εἰς μέγαν κάνθαρον κεράμβυκα καλούμενον. Ἀντ. Λιβ. 32.

Τεργέστη, ἡ, καὶ Τεργέσται, αἱ. Κώμη ὕστερον δὲ πόλις τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάττης, μ' ἐπίσημον ἐμπόριον κατασκευασθὲν ἀκολούθως ἀποικία Ῥωμαϊκή. Τανῦν Γεργέστη, Trieste. Στράβ. Τὸ Τέργηστον, παρὰ Πτολ. καὶ τὰ Τέργεστα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Τεργεσταῖοι, οἱ κάτοικ. κατὰ μεταθ. Τεγεστραῖοι, Διον. Περ.

Τερεντιανός, ὁ. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμαίοις.

Τερέντιος, Ἀφρικανός, Terentius Afer. Περίφημος ποιητὴς κωμικὸς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Καρχηδόνα περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ' ὅπου ἐφέρθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην, χρηματίσας μέγας φίλος Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ ἄλλων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ἀποθανὼν εἰς ἓν ναυάγιον ὅτε ἀπέστρεφεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος φέρων μετ' αὐτοῦ πολλὰς κωμῳδίας τοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου· σώζονται δὲ ἓξ κωμικὰ δράματα τοῦ Τερεντίου τὰ ὁποῖα οὗτος συνέταξε μιμηθεὶς ἐπὶ πολὺ τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ποιητῶν τῆς νεωτέρας κωμῳδίας. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. 1, σελ. 43.

Τέρεινα, ἡ. = Τέρινα, ὅπερ ὄρα.

Τερεδών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, πιθαν. ἐν τῇ Χαλδαίᾳ χώρᾳ. Διον. Περ. 982. Πτολ. ε, 20. — 2) Λυκήτρια ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1181. Τερηδών, ονος, ὁ ἀρχ. Ἐλλ.

Τέρινα, ἡ. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν· τανῦν Amantea. Στράβ. — ὅθεν, Τερινατῖς, ίδος, ὁ, τῆς Τερίνης ἢ ἐκ Τερίνης ὤν. Ὁ Τερινατικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Τερίναν σχηματιζόμενος κόλπος, Sinus Vibonensis. Θουκ. στ', 104.

Τέρμερα, τά. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας καὶ Λυκίας· κατὰ Στράβ. Τέρμερον χωρίον ἐν τῇ Καρίᾳ· ὁ δὲ Στεφ. Βυζ. θέτει αὐτὴν ἐν τῇ Λυκίᾳ. — ὅθεν, Τερμερεῖς ἕως, ὁ κάτοικ. τῶν Τερμέρων. Ἡροδτ. 5, 37.

Τερμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἀπέχον 40 σταδία τῆς νήσου Κῶ, κείμενον πλησίον τῆς Μύνδου ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Στράβ.

Τερμέρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τερμέρου ἢ ἐκ τοῦ Τερμέρου ὤν. Τὸ Τερμέριον κακὸν, ἐν παροιμ. λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, μέγα κακὸν, δεινὸν τὸ ὁποῖον ἐπισύρεται εἰς ἑαυτὸν δι' ἰδίας ἐνοχῆς ἢ κακουργίας, κατὰ Πλούτ. ἀπό τινος ληστοῦ Τερμέρου οὕτω κληθέν, ἢ κατὰ Σουϊδ. ἀπὸ τῆς πόλεως Τερμέρας ἔνθα διέτριβον πολλοὶ λῃσταὶ καὶ πειραταί. Πλουτ. Θησ.

Τέρμερος, ὁ. Περίβοητος ἀρχαῖος λῃστὴς ἐν τῇ μυθολογίᾳ, διατρίβων ἐν Θετταλίᾳ, ὅστις συντρίβων μανικῶς τὰς κεφαλὰς τῶν αὐτόθεν διαβαινόντων ἐφόνευεν αὐτοὺς, ἕως ὅτου ἐφονεύθη καὶ οὗτος μὲ τὸν αὐτὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πλουτ. Θησ. 11.

Τερμησσός, ἡ, καὶ Τερμισσός. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταύρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀνεφέροντο ὡς εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ πολεμικοί, διαμείναντες πολὺν χρόνον ἐλεύθεροι πάσης ξένης ὑποταγῆς· ταύτης σώζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια πλησίον τοῦ ὑπὸ τὸν ὄρους Σχιεπέ. — διὰ τοῦ η εὑρηται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Διον. Περ. 856. Τερμισσὸς, παρὰ Σουϊδ. καὶ Τελμησσός, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 28 — ὅθεν, Τερμησσεύς, ὁ κάτοικ. τῆ Τερμησσοῦ.

Τερμίλαι, οἱ (ῑ) Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης, μεταβὰς εἰς τὴν Λυκίαν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος, ὕστερον δὲ Λύκιοι κληθέντες ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Ἡροδτ. 1, 173. Παυσ. α', 19. ἔτι ὠνομάζοντο οἱ Λύκιοι καὶ μετὰ ταῦτα Τερμίλαι ὑπὸ τῶν ὁμόρων λαῶν (συγγεν. τῷ τέρμιος.)

Τέρμος, ὁ. Termus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σαρδινίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κόρκυρα, τανῦν Fiume d' Aragonese.

Τέρμων, ονος, ὁ. Terminus. Θεότης τῶν Ῥωμαίων, εἰσαχθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ καὶ λατρευομένη ὡς ἔφορος τῶν συνόρων καὶ ἀσφαλείας πάσης ἰδιοκτησίας τῶν παλαιῶν κατοίκων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο ἐτησίως ἡ ἑορτὴ Τερμινάλια καλουμένη περὶ τὴν 21 ἡμέραν τοῦ Φευρουαρίου μηνός. Διον. Ἀλ. β', 9. Πλουτ. Νουμ.

Τέρπανδρος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀντίσσης πόλεως τῆς Λέσβου ἀκμάσας πιθαν. περὶ τὴν 60 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου αἱ Μελῳδίαι Λεσβίαι καλούμεναι ἐθαυμάζοντο μεγίστως ὑπὸ ἀρχαίων, χρησιμεύσασαι πολλῶν χρόνων ὡς πρωτότυπον τῶν Ἑλληνικῶν ῥυθμῶν. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐπρόσθεσεν ἄλλας τρεῖς χορδὰς εἰς τὴν λύραν πρὸ αὐτοῦ ἐκ τεσσάρων μόνον συνισταμένην, καὶ ὅτι ἐφήρμοσεν μουσικὰ σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλοντο τὰ ποιήματα

τοῦ Ὁμήρου εἰς τοὺς κοινοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων· εἰ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἔψαλλον τὰς ᾠδὰς τοῦ Τερπάνδρου εἰς τὰ κοινὰ αὐτῶν συσσίτια. Πλουτ. Στρᾶβ. ιγ'. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 50.

Τερπιάδης, ου, ὁ (ᾱ) Τίὸς τοῦ Τερπίου, ὁ ἀοιδὸς Φήμιος, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 330.

Τερψίας, α, ὁ (ῐ). Νικητής τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐκ Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 60.

Τερψιχράτη, ἡ (ᾰ) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐρύοπα. Ἀπολλόδ. 7, 8.

Τερψιχόρα, Ἰων. Τερψιχόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ὕστερον περιστειλομένη ὡς ἕψεται τοῦ χεροὺ καὶ τῶν ἐν τῷ χορῷ σχημάτων. Ἡσ. Θεογ. 78. Πλατ. Φαίδρ. 259.

Τερψίων, ωνος, ὁ (ῐ) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μεγάρων. Πλατ.

Τετρακόσιοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις οἱ τετρακόσιοι ἄνδρες οἵτινες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πεισάνδρου, καταργήσαντες τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰσήγαγον τὴν Ὀλιγαρχικήν, τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 93 Ὀλυμπ. Θουκ. η', 94. Δημ.

Τετράμνηστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυδοῦ Σιδώνιος, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ ναυτικοῦ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδ. 7, 98.

Τετράπολις, εως, ἡ Ἀττική. Χώρα τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Ἀθηνῶν περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὴν Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον, τὰς ὁποίας παλαιόθεν συνῴκισεν ὁ Θησεὺς ἔχων αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Εὐρ. Ἡρακ. 81. Στράβ. — 2) ἡ Δωρικὴ. Χώρα τῆς Δωρίδος ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἑλλάδι, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὸν Ἐρινεὸν, Βοιὸν, Πίνδον καὶ Κυτίνειον. Στράβ. ϑ'. — 3) Τετράπολις τῆς Συρίας, ἐπαρχία τῆς Συρίας ἤτις καὶ Σελευκὶς μετὰ ταῦτα ἐκαλεῖτο, περιλαμβάνουσα καὶ αὐτὴ τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαοδίκειαν καὶ Σελεύκειαν. Στράβ.

Τετραπυργία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, ναιὸν ἰγγὺς μὲ πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως. Πολυβ. Ιστορ. ϵ, 7.

Τευγλοῦσσα, ἡ, ὄρα Τευτλοῦσσα.

Τευθέα, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς Δύμης, ἥτις κατὰ Στράβ. ἐκτίσθη ὕστερον μετὰ τὴν Δύμης· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Τευθίδα, Παυσ. η', 27.

Τευθέας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Στράβ.

Τεύθις, ιδος, ἡ, ὄρα Τευθέα.

Τευθρανία, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύθραντος. Ξενοφ. Ἀναβ. β', 1, 3. παρβλ. καὶ Ἑλλ. γ', 16. — ὅθεν, τὸ Τευθραντος ἄστυ, Αἰτιγ. Ἱκέτ. 565. — 2) Χώρα μικρὰ τῆς Μυσίας περὶ τὸν Καΐκον ποταμὸν μεταξὺ Ἐλαΐας καὶ Περγάμου. Ἡρόδ. 2, 10. Ἀπολλόδ. β', 7, 4. Ξενοφ. καὶ, τὰ Τευθραντος πεδίον. Πινδ. Ὀλ. 9, 107. (Τευθρανία, παρὰ Φιλοστρ. Ἐπιγρ. ἐν Ἀνθολ. τομ. β', 400.)

Τευθρανίδης, ου, ὁ (ῐ) Τίὸς τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 13.

Τεύθρας, αντος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν χώραν του τὴν Ἀύγην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, υἱοθέτησεν αὐτὴν ἀναθρέψας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδά της Τήλεφον, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύσας μὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Ἀπολλόδ. β', 7, 4. Παυσ. η', 4, Τηλ. μύθ. 99. — ὅθεν, τὸ Τεύθραντος ἄστυ, καὶ πεδίον = Τευθρανίς, ὅπερ ὄρα. — 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐκ Μαγνησίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 705.

Τευθρώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Τεύθραντος. Παυσ. ταυτὸν Κολοκυθιά.

Τευκρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Τεύκρου ἢ ἑκτοῦ Τεύκρου οὖσα. ἡ Τευκρὶς γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Τρῳάδος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως Τεύκρου, συνηθως δὲ εἰλῆφται τὸ Τευκρὶς ταύτ. μὲ τὸ Τρῳάς. Ἡρόδ. 2, 118. Αἰσχ. Ἀγ. 113.

Τευκροί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Τευκρίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ συνηθ. αὐτὶ τοῦ Τρῶες. Ἡρόδ. 7, 122. Στεφ. Βυζ. καὶ Τεῦκροι, παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 231. Ἀπολλόδ. γ', 12, 1. Στράβ. κατὰ Στεφ. Βυζ. εἴληπται τὸ Τευκροὶ ὄξυτον. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐν Τευκρίδι λαοῦ, παραβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 739.

Τεῦκρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, κατ' Ἀπολλόδ. γ', 12, 1, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Τευκροί. Οὗτος ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλήν του τὸν φεύγοντα Δάρδανον τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βατείαν, ἀφήσας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον ὅλου τοῦ βασιλείου. Διόδωρ. Σικ. δ', 77. — 2) Τίὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ περιφήμου Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 266. μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη πρὸ πάντων ἄριστος τοξότης μεταξὺ τῶν ὅλων Ἑλλήνων. Ἰλ. Ν. 91. Ο, 441 μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἐδιώχθη αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ πατρός του ὡς μὴ ἐκδικήσας τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Αἴαντος, ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον καὶ κυριεύσας ἐν μέρος αὐτῆς ἔκτισεν ἐν αὐτῇ μίαν πόλιν τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν Σαλαμῖνα ἀπὸ τῆς πατρίδος του. Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐβασίλευσαν χρόνους τινὰς κατὰ συνέχειαν ἐν Κύπρῳ, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Εὐαγόρας. Πινδ. Νεμ. 4, 76. Αἰσχ. Περσ. 896. Ἰσοκρ. Εὐαγ. Κατὰ Παυσ. η', 15, 3. εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει ὁ Τελαμὼν ὅτε ὁ Τεῦκρος ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας.

Τευμησσός καὶ Τευμησσός, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἔκρυψε τὴν Εὐρώπην ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Φοινίκης. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 224. Εὐρ. Φοιν. 1100. Στράβ. Παυσ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης, πιθαν. = Ὕπατον. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — Ὅθεν Τευμήσσιος, ία, ιον. Τοῦ Τευμησσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Τευμησσοῦ ὤν. Ἡ Τευμησσία ἀλώπηξ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἀλώπηξ τὴν ὁποίαν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς ἔπεμψεν ὡς μάστιγα εἰς τοὺς Θηβαίους, προξενοῦσα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. Παυσ. (δι ἑνὸς σ ἐστὶν ἀρχαιοτρ. γραφ, ὡς παρ' Ὁμ. Εὐρκ. Παλαιφ. διὰ δὲ δύω σσ, παρὰ Στράβ. Στεφ. Βυζ. Παυσ. παραβλ. Fischer εἰς Παλαίφ.)

Τευρίσκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Δακίας κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Τρανσιλβανίᾳ. Πτολ. γ', 8.

Τευρνία καὶ Τεουρνία, ἡ. Πόλις τοῦ Νωρικοῦ ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἐπὶ τοῦ Δραύου ποταμοῦ, ἐπίσημος τὸ πάλαι, ταυτὸν Lurnfeld. Πτολ. β'. 14.

Τευταμίας, ου, ὁ. (–υυ–) Βασιλεὺς τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐφίσευσεν ὁ Περσεὺς τοὺς πάντων αὐτοῦ Ἀνδρίσιον. Ἀπολλόδ. β', 4, 4.

Τευταμίδης, ου, ὁ. (–υυ–) Τίὸς τοῦ Τευταμίου, ὁ Πελασγὸς Λάρισος, Ὁμ. Ἰλ. Β'. 843.

Τευτιάπλοος, ὁ. Ἠλεῖος τις παρὰ Θουκ. γ'. 29.

Τευτλοῦσσα, ἡ. (Τευγλοῦσσα. Θουκ.) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Ἀσίας πλησίον τῆς Ῥόδου. Θουκ. η'. 41. Στέφ. Βυζ. (ἐκ τοῦ ταῦτλον, τό. Ἀττ. αὐτὶ σεῦτλον, ὅθεν Τευτλέσσα, συνηρμ. Τευτλουσσα).

Τεύτονες, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γερμανίας, πολεμήσαντες μετὰ τῶν Κίμβρων ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν· κατῴκουν δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν κατὰ τὸν Γεωγράφον Πυθέαν πλησίον τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ περιλαμβάνοντες πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Στράβ.

Τέως, Γεν. ω, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μὲ λιμένα, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἑκαταίου, ταυτὸν ἐρείπια Βοδρούμ καλούμενα. Ἡρόδ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν, Τήϊος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.

Τηθύς, ύος, ἡ (––) Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 362. γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πολλότατα τέκνα, ἀναφερόμενα ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα ποταμίων θεῶν καὶ Ὠκεανίδων. Εἰς ταύτην ἐπιστεύθη ἡ Ῥέα τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ἀπολλόδ. α, 1, 3. Κατὰ Πλάτ. Τιμ. ὑπῆρχεν ἡ Τηθὺς μήτηρ τοῦ Φόρκυος, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. (πιθαν. ἐκ τοῦ τήθη, ὡς τὰ πάντα τηθεύουσα καὶ τρέφουσα, ἀλληγορικῶς λαμβανομένη ἐπὶ τοῦ καταποτίζοντος τὴν φύσιν ὕδατος.)

Τηλεβόαι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀρκαδίας, πιθαν. καταγόμενοι ἐκ τοῦ γένους τῶν Λελέγων, οἵτινες πρώϊμος ἤδη κυριεύσαντες τὰς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Λευκαδίας νήσους κατῴκησαν ἐπ' αὐτῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 19. Στράβ. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν Τάφιοι καὶ παρὰ Στράβ. καὶ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβοϊκαί. Κατὰ Ἀπολλόδ. β', 4, 5. ἦσαν οἱ Τηλεβόαι οὗτοι ἄποικοι τῆς πόλεως τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθέντες Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ταφίου ἤτοι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἄβηω ἢ κατὰ Σχολ. εἰς Ἡσ. ἀπὸ τοῦ Τῆλε βοᾶν, κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Τηλεβόα.

Τηλεβόας, α, ὁ. Ἔγγονος τοῦ Αὐτόχθονος Λέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες Τηλεβόαι καλούμενοι κατῴκησαν τὴν Λευκαδίαν. Στράβ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πιθαν. ὁ παρὰ Πλουτ. Ἀρτανίας· κατὰ Rennel ὁ νῦν Ἀκσού. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 4. 3.

Τηλεβοΐς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἓν μέρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι. Στέφ. Βυζ

Τηλεγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φάρεως καὶ ἐγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρσίλοχον. Παυσ. Μεσ. 30.

Τηλέγονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς μονομαχήσας μετ' αὐτῶν. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Λιβύης, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰὼ ὅτε αὕτη ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐνταῦθα. Ἀπολλόδ. β', 1, 3. κατὰ Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 932. ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος οὗτος υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ὑπὸ τῆς ὁποίας πεμφθεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ φερθεὶς ὑπὸ μιᾶς τριήρους εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας τὸν Ὀδυσσέα· μετὰ ταῦτα δὲ ἔλαβεν ὡς λέγεται τὴν Πηνελόπην

εἰς γυναῖκα. Ἡσ. Θεογ. 1014. Δουκ. Κατὰ δὲ Εὔστ. εἰς Ὀδ. Π, ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος υἱὸς τῆς Καλυψοῦς κτίσας τὴν πόλιν Τουσκουλον ἐν Ἰταλίᾳ.

Τηλεκλέης, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν Δολιόνων ἐκ Θράκης. Ἀπολ Ῥοδ. Δ, 1040.

Τηλεκλείδης, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ἐξ Κωμικὰ δράματα παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἀθην. Φοβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 499.

Τήλεκλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρχελάου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. Στράβ.

Τηλέμαχος, ὁ. Τίος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Πηνελοπης, βρέφος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 447. Ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀπεφάσισε κατὰ προτροπὴν τῆς Ἀθηνᾶς νὰ ὑπάγῃ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος πρὸς ζήτησιν αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης λαβούσης τὴν μορφὴν τοῦ σοφοῦ γέροντος Μέντορος. Φθάσας εἰς τὴν Σπάρτην ἐπληροφορήθη ἤδη παρὰ τοῦ Μενελάου τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ πατρός του, διὸ καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ, ὅπου εὑρὼν τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χειροβιοτικοῦ Εὐμαίου, ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρὸς του Πηνελόπης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 260. Ὀδ. Χ, 89. 98. 142. Βασάνισας ἔλαβεν ὁ Τηλέμαχος εἰς γυναῖκα τὴν Ναυσικάαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Περσέπτολιν. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π. κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Κίρκην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τηλεγόνου. (ἐπίθ. τηλεμάχος, ὁ μακρὸν μαχόμενος, κατ' Εὐσταθ. ἐκλήθη οὕτως ὁ Τέλεμαχος ὡς γεννηθεὶς καθ' ὃν χρόνον ὁ πατὴρ του ἐμάχετο μακρὰν τῆς πατρίδος.)

Τήλεμος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐρύμου, περίφημος οἰωνοσκόπος, ὅστις ζῶν μεταξὺ τῶν Κυκλώπων προεμήνυσεν εἰς τὸν Πολύφημον τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δυστυχίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 509. Θεοκρτ.

Τηλέπυλος, ἡ. Πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, παρ' Ὁμ. Ὀδ. Φ, 318. ἐκδ. Οὐολφ. ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 82 εὑρηται ἐπίθετ. Τηλέπυλος Λαιστρυγονίη, παρβλ. Εὐσταθ. αὐτόθ.

Τηλεφάνης, ους, ὁ (ᾰ) Αὐλυτὴς τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ.

Τηλέφασσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, Φοίνικος, Κίλικος καὶ τῆς Εὐρώπης, ἥτις πιστεύουσα τὸν υἱὸν αὐτῆς Κάδμον ὅτε οὗτος ἐπέμφθη πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαγείσης ἀδελφῆς του, ἀπέβαινεν εἰς τὴν Θρᾴκην. Ἀπολδρ. γ', 1, 1. Κατὰ Μοσχ. Εἰδ. β, 43. ὑπῆρχεν ἡ Τηλέφασσα γυνὴ τοῦ Φοίνικος, ἐν δὲ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 5. καλεῖται Τηλέφη.

Τηλεφίδης, ου, ὁ (ῐ) Τίος τοῦ Τηλέφου, ὁ Εὐρύπυλος, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 519.

Τήλεφος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐγης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκέου βασιλέως τῆς Τεγέας, τὸν ὁποῖον εὑρὼν κεκρυμμένον ὁ πάππος του εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξέθηκεν αὐτὸν βρέφος ἔτι ὄντα ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου, ὅπου λέγεται ὅτι ἐθρέψεν αὐτὸν μία ἔλαφος, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ Αὐγὴν τὴν ὁποίαν καὶ ταύτην ἐδωκεν ὁ πατήρ της εἰς τὸν Νάυκλιον διὰ νὰ πωλήσῃ εἰς ξένην γῆν, φερεσίταν ὑπὸ τούτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ αὐτόθι βασιλεύων Τευθρας. Μετὰ καιρὸν ὁ Τήλεφος μαθὼν παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ γέννησιν, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ζήτησιν τῆς μητρός του, ὅπου ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως ὁ Τεύθρας τῷ ἔδωκεν εἰς γάμου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην, ἀφήσας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Διόδ. Ὀλ. 9, 111. Ἀπολδρ. β', 7, 4 καὶ γ', 9, 1. Ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνες ἐστράτευον κατὰ τῆς Τροίας καὶ ἤθελον νὰ ὁρμήσωσιν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ νομίζοντες ταύτην ὡς ἐχθρικήν, ὁ Τήλεφος πολεμῶν κατ' αὐτῶν ἐπληγώθη βαρέως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ὕστερον δὲ ἔλθων, κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, εἰς τὸ Ἄργος λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀχιλλέως δι' ἐπιθέσεως ὀλίγης σκωρίας ἐκ τοῦ δόρατος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προξενησάσης πληγῆς. Διστ. Λουκ. Νεγρ. 52. ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου ἐγέννησεν ὁ Τήλεφος τὸν Εὐρύπυλον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡς Ἥρως ἔχων ἐν ἰδίῳ ἱερῷ ἄλσος ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου, Τηλέφου ἄλσος καλούμενον. Παυσ. καὶ Τηλέφου ἑστία, Ἀπολδρ. α, 8, 6 (Τήλεφος, κατ' Ἀπολδρ. ἀπὸ τοῦ ἔλαφος καὶ σηλή, ὡς Σηλασθεὶς ὑπὸ μιᾶς ἐλάφου, παρβλ. Heyne. σελ. 461.)

Τηλίνης, ους, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος. Ἡροδτ. 7, 153.

Τῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ῥόδου, ἔχουσα 140 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν κατέσκευαζον τὸ πάλαι ἀξιόλογα μύρα πρὸς ἀλοιφήν· ταύτην Πισκοπία. Ἡροδτ. 7, 153. — ὅθεν Τήλιοι οἱ κάτοικοι.

Τήλυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Συβαρίδος ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Κροτωνιατῶν. Ἡροδτ. 5, 44.

Τημενίδαι, οἱ (ῐ) Ἀπόγονοι τοῦ Τημένου ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵτινες διωχθέντες ἐκ τοῦ Ἄργους ἦλθον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν συστήσαντες τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἡροδτ. 8, 138. — ἀφ' ὧν οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι. Θουκ. β', 99.

Τημένιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἐνθα ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τημένου. Στράβ. Τημενίτης, ου, (ῐ) ὁ κάτοικος.

Τήμενος, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν καὶ Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη διὰ συνωμοσίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ παίδων, ταφεὶς εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν κώμην Τημένιον ἐν Ἀργολίδι. Ἀπολδρ. β', 8, 2. Πλατ. Νομ. Παυτ. β', 23.

Τῆμνος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας, ταύτην Μεσιμέν. Ἡροδτ. 1, 149. Ξενοφ. — ὅθεν, Τημνίτης, ου, ὁ (ῐ) ὁ κάτοικος.

Τῆνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἄνδρου, παράγουσα τὰ πάλαι ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀφθόνους καρποὺς καὶ ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπῆ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μ' ἓν ἱερὸν δάσος αὐτοῦ. Τανῶν Τήνος. Αἰσχ. Περσ. 883. Ἡροδτ. — ὅθεν, Τήνιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδτ. 4. 33.

Τήρατος, ὁ. Βασιλεὺς τις τοῦ Χάραξος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ζήσας 92 ἔτη. Λουκ. Μακροβ. 16.

Τήρεια, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ζελείας, τὸ Τηρεῖης ὄρος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 829. (κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ τηρεῖν τὰ κύκλω.)

Τηρεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Βιστωνίδος νύμφης, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκαν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴτυν. Ἀπολδρ. γ', 14, 8. ὕστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν αὐτῆς διὰ νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἄτοπον πρᾶξίν του· ἀλλ' ἡ Πρόκνη μαθοῦσα τὸ συμβὰν τοῦτο καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ συζύγου της, ἐσφαξε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὸν ἴδιον παῖδα της Ἴτυν, τὸν ὁποῖον παρέθηκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔμπροσθεν τοῦ Τηρέως, διὸ τὸ ὁποῖον ἐρισθεὶς οὗτος καὶ καταδιώκων αὐτὰς μετεμορφώθη ὁ μὲν Τηρεὺς εἰς ἔποπα, ἡ δὲ Πρόκνη εἰς χελιδόνα καὶ ἡ Φιλομήλα εἰς ἀηδόνα. Ἀνακρ. ἰβ'. Θουκ. β', 29. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων τραγικῶν ποιητῶν ἐπραγματεύθησαν τὸν μυθῳδῆ ταύτην διήγησιν εἰς ὕλην διαφόρων δραματικῶν παραστάσεών των.

Τήρης, εω, καὶ ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάλκους, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ βασίλειον τῶν Ὀδρυσῶν. Ἡροδτ. 7, 137. Θουκ. β', 29. Ξενοφ. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, νεώτερος τοῦ πρότερου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. (γενικ. εω, Ἡροδτ. Θουκ. καὶ ους, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 5, 1.)

Τηρίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων· ταυτὸν Lentino. Θουκ. στ', 94. Διοδ. Σικ.

Τηρίβαζος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον δὲ τῆς Ἰωνίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. δ', 4. ἐν δὲ Ἑλλ. στ', 1, Τιριβάζος.

Τηρηΐδάη, ἡ. Δεύλη τοῦ βασιλέως Μενελάου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Μεγαπενθην. Ἀπολδρ. γ', 11.

Τηρηΐδάτας, α, ὁ (ᾰ) Πεισίδης τις παρὰ Λουκ.

Τηρηΐδάτης, ου, ὁ (ᾰ) Εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Τήρίλλος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ.

Τηῦγετον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ταῦγετον, ὅπερ ὄρα.

Τιανός, ὁ, ὄρα Τίον.

Τιαραντός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· ταυτὸν Σὰλ ποταμὸς ἐν τῇ ἀνατολικῇ Βλαχίᾳ. Ἡροδτ. 4, 48.

Τιάσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ Τιάσα ποταμός. Παυσ. Λακ. 18. Ἡσύχ.

Τιβαρηνία, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν· ὅτι ἡ Τιβαρηνῶν παραλία. Στράβ.

Τιβαρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τιβαρηνίας ἡ εἰς τοὺς Τιβαρηνοὺς ἀνήκουσα, ἡ Τιβαρηνὶς γαῖα = Τιβαρηνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 1015.

Τιβαρηνοί, οἱ. Λαὸς τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσσυνοίκων, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐνησχολοῦντο εἰς ὅλα αὐτῶν τὰ ἔργα μετὰ πολλοῦ γέλωτος, θεωροῦντες τοῦτο ὡς ἓν μέρος τῆς εὐδαιμονίας των. Ἡροδτ. 3, 94. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 377. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ.

Τιβεριάς, άδος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα. Στέφ. Βυζ.

Τιβεριόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας Πτολμ.

Τιβέριος καὶ Τιβήριος, ὁ, Tiberius. Τίος θετὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κλαυδίων καὶ γεννηθεὶς εἰς

τὴν Ῥώμην τὸ 711 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ἡ βασιλεία τοῦ ὁποίου διήρκησε 23 χρόνους χαρακτηριζομένη ἐξαιρέτως διὰ πολλῶν αὐτοῦ τυραννικῶν καὶ βδελυρῶν πράξεων· (διὰ τοῦ ε εὑρηται παρὰ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ η παρὰ Λουκ. Στράβ. καὶ ἐν Ἀνθολγ.)

Τίβερις, ιδος, ὁ, καὶ εως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τοῦ Δατίου καὶ τῆς πόλεως Ῥώμης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν· ταυτὸν Τίβρις. Στράβ.

Τιβία, ἡ, = Φρυγία, παρὰ Σουϊδ.

Τίβιον, τό. Ὄρος τῆς Φρυγίας, Τίβειον, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τίβιος, ὁ, κατὰ Στράβ. Ὄνομα σύνηθ. τῶν Φρυγῶν, ἐρεθὲν δὲ καὶ ὄνομ. κύρ. τῶν ἀνδρῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Λουκ.

Τίβιστις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, ταυτὸν Καρὰ Λομ. Ἡρόδ. 4, 49.

Τίβιστος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Δαλίας ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον. Πτολ. γ', 7. ἔτι Tisianus καὶ Tysia καλούμενος, ταυτὸν Τέϊς ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ.

Τίβουρα, τά, Tibur. Πόλις ἀρχαία καὶ ἰσχυρὰ ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι· Στράβ. καὶ, ἡ Τίβυρις, Στεφ. Βυζ. ταυτὸν, Tivoli· — ὅθεν, Τιβουρτῖνος, ὁ κάτοικος.

Τίγαστις, ιδος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φυλητίδος θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. α', 7, 8.

Τίγγις, ιος καὶ εως, ἡ· Tingi. Μητρόπολις τῆς Μαυρητανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ· ταυτὸν Ταγγέρ. Στρᾴβ. Στέφ. Βυζ.

Τιγράνης, ου, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδτ. 7, 62. — 2) Βατιλεὺς τῶν Ἀρμενίων νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου. Ξενοφ. Κυρπαιδ. γ', 1. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀρταξίου, βατιλεὺς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. ἔστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου βατιλέως τοῦ Πόντου καὶ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐπολέμητε κατὰ τῶν Ῥωμαίων καταστήτας ὅλην τὴν Καππαδοκίαν, μικρὰν Ἀρμενίαν καὶ ἐν μέγα μέρος τῆς Συρίας καὶ ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Λουκ. Μακρ. — 4) Τιγράνης ὁ δεύτερος, ἔκγονος τοῦ προτέρου, βατιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου ὡς ἐχθροῦ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Τιγρανόκερτα, τά. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Τιγράνου ὡς καθέδρα τοῦ Ἀρμενικοῦ βασιλείου, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι κάτοικοι ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ὕστερον ἐρημωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ταυτὸν Σερέδ. Στράβ.

Τίγρης, ητος, καὶ Τίγρις, ιδος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρόδτ. ἀναφέρει τρεῖς πηγὰς αὐτόθι ἐκ τῶν ὁποίων οὗτος σχηματίζεται· ῥέων δὲ διὰ τῶν ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Μεσοποταμίας καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐφράτην ἐκβάλλει εἰς τὸν Περτικὸν κόλπον· ταυτὸν καλεῖται ὁ Τίγρις ἀπὸ τῆς ἑνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Εὐφράτου Διόσχλ. — 2) Ἀγνώστου τις ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως καὶ Ἅρπυς καλούμενος. Ἀπολλόδ. α', 9, 21. (Τίγρης, ητος, Αἰτκ. -τα, ἔστιν ὁ συνηθ. τυπ. παρ' Ἡροδ. Στεφ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀρρίαν. Τίγρις, Αἰτκ. Τίγριν, εὑρηται παρ' Ἡροδτ. 1, 189. ἔτι παρὰ Στράβ. Τίγρις, ιδος, καὶ ιος, Δοτκ. Τίγρι, καὶ παρὰ Διον. Περ. 984. Αἰτκ. Τίγριδα, Ἡρωδ. γ', 4. κατὰ Στράβ. ἡ λέξις Τίγρις ἐδήλου ἁρμενιστὶ τὸ βέλος, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς ταχείας αὐτοῦ ῥοῆς.)

Τιγυρηνοί, οἱ· Tigurini. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Ἑλβετίας εἰς ἄκρον μάχιμον, κατοικοῦν περὶ τὸν Ῥῆνον ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῆς Γερμανίας. Στρᾴβ.

Τίειον, τό, = Τίον.

Τίθαιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδτ. 7, 88.

Τιθόραια, ἡ, = Τιθορέα, ἀριθμ. 1, Στεφ. Βυζ.

Τιθορέα, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρναττοῦ, πρότερον Νέων καλουμένη, ὅπερ ὄρα, ταυτὸν Βελίτζα. Παυτ. Φωκ. 32, — 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρναττοῦ ἐν Φωκίδι. Ἡρόδτ. 8, 32.

Τίθρας, αντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο ἄγριοι καὶ κακοήθεις· ὅθεν, Τθράσιος, ία, ιον, τοῦ Τίθραντος ἢ ἐκ τοῦ δήμου Τίθραντος ὤν· Ἀριστφ. Βατρ. 477. ἔνθα ὁ κωμικὸς καλεῖ κατ' ἀστεϊσμὸν τὰς Γοργόνας Τιθρασίας ἀντὶ Ταρτησσίας.

Τιθραύστης, ου, κλητ. Τιθραῦστα. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περτῶν, ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὃς ἐπιταγῆς τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν Τιτταφέρνην καὶ ἐλεύχθη ἀντ' αὐτοῦ Σατράπης τῆς Λυδίας· οὗτος διήγειρε διὰ χρημάτων πολλὰς Ἑλληνικὰς πόλεις εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Σπάρτης, ὥστε οὕτως ἐβίασε τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον νὰ ἀφήσῃ τὰς ἐν Ἀσίᾳ εὐτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα προκληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς Λακεδαίμονος. Ξενοφ. Ἑλλ.

Τιθωνός, ὁ. Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς, τὸν ὁποῖον, ἁρπάσασα ἡ Ἠὼς διὰ τὴν ὡραιότητά του ἐγένησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἡμαθίωνα καὶ Μέμνονα. Διὰ μετιτείας δὲ τῆς θεᾶς ταύτης ἀξιωθεὶς τῆς ἀθανασίας, μὲ τὸ νὰ κατηντήσῃ εἰς ἔσχατον καὶ ἀσθενῆ γῆρας μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τέττιγα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 237. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 219. Ἡσ Θεογ. 984. Ἀπολλόδ. γ', 12, 4. Κατὰ Ἀπολλόδ. γ', 14, 3, ὑπῆρχεν ὁ Τιθωνὸς υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου· εἴληπται δὲ ὁ Τιθωνὸς ἐν παροιμ. ἐπὶ ἐσχατογήρους λεγόμενος. Ἀριστφ. Ἀχ. 688. Λουκ. Ἑρμοτ. 50.

Τίκινον, τό, Ticinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τικίνου ποταμοῦ πλησίον τῆς Πλακεντίας, ἀκμάσασα μεγάλως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων· ταυτὸν Παυία, Pavia. Στράβ.

Τίκινος, ἡ, = Τίκινον. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ὅστις ῥέων ἐκ τῶν Ἀλπεων ἐκβάλλει εἰς τὸν Πάδον· ταυτὸν Tessino. Στρᾴβ.

Τιλαταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Σείμιον πλησίον τῆς νῦν πόλεως Σοφίας. Θουκ. β', 96. Στέφ. Βυζ.

Τιλλίβορος, ὁ. Περιβόητος τις λῃστής, ἀναφερόμενος παρ' Ἀρρίαν. καὶ Λουκ. Ἀλέξ. 2.

Τιλφοῦσα καὶ Τιλφοῦσσα, ἡ, Δωρ. Τιλφῶσσα, καὶ Τελφούσα Ὅμ. Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Ἁλιάρτου ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἔκειτο τὸ ὄρος Τιλφούσιον ἔνθα ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τειρεσίου Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ 246. Στράβ. — 2) Νύμφη τις ἔρωτος τῆς ὁμωνύμου κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ὅμ. αὐτοθ. — (ἡ γραφ. ἔστιν ἀμφιβολ. Τελφοῦσα, Ὅμ. Τιλφοῦσα, παρὰ Παυτ. 9', 33 Ὀρθότρ. μέντοι Τιλφοῦσσα, Ἀπολλόδ. γ', 7, 3. καὶ Δωρ. Τιλφῶσσα Πινδ. παρ' Ἀθην. κατὰ συναίρτ. ἐκ τοῦ Τιλφόεσσα, ἀπὸ τοῦ τίλφη ἀττικ. ἀντὶ σίλφη· παρβλ. Ilgen εἰς Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 244. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. 644.)

Τιλφούσιον καὶ Τιλφούσσιον, Δωρ. Τιλφώσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας εἰσαῦθις ἀρκτικῶς ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης παρὰ τὸ αὐτόθι ὁμώνυμον ὄρος· δι' ἑνὸς σ εὑρηται παρὰ Παυτ. Τιλφώσιον, παρὰ Στράβ. καὶ Τιλφωσσαῖον, τό, παρὰ Δημ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Τιλφουσίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπήγαζεν ἡ Κρήνη Τιλφοῦσσα. Στράβ. 9', Παυτ.

Τιλφούσσιος, ὁ, Δωρ. Τιλφώσσιος. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τιλφούσης κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτοῦ. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 387. Στράβ. 9'.

Τιλφωσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Τιλφοῦσσα.

Τιλφωσσαῖον καὶ Τιλφώσιον, τό· Δωρ. ἀντὶ Τιλφούσιον.

Τιμαγένης, ους, ὁ. Ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ Ἱστοριογράφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀκμάσας παρὰ Κυϊντιλιανῷ καὶ ἄλλοις. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 53.

Τιμάγητος, ὁ· (α) Ὄνομ. κύρ. Ἀρσεν. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 18.

Τιμαγόρας, ου, ὁ, κλητ. α. Κάτοικός τις ἐκ Τεγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Θουκ. β', 67. — 2) Ἀθηναῖος, ὅστις πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Λεόντος πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν ἐξενατώθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀωροδοκησθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περτῶν Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1. Δημ. παραπρβλ. σελ. 350. — 3) Ἀρσενκ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Θεογν. 1025.

Τιμάεσσα, ἡ (α) Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Τιμαία, ἡ. Γυνὴ τοῦ βατιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγιδος. Πλουτρ.

Τιμαιδώ, οῦς, ἡ· Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθλ.

Τιμαίνετος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυτ.

Τίμαιος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἐνασχοληθεὶς ἐξαιρέτως εἰς διαφόρους φυσικὰς ἐρεύνας, δοὺς καὶ ἰδίαν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του Λοκρούς· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμαίου τούτου φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἔτι δὲ σώζεται τοῦ αὐτοῦ φιλοσόφου καὶ ἴδιον σύγγραμμα περὶ τῆς τοῦ παντὸς Φύσεως ἐπιγεγραμμένον. Πλατ. Τιμ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 877.

Τίμαλκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μεγαρέως, ὁ βοηθήσας τοὺς Διοσκούρους εἰς τὴν πορθησιν τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ, ὅτε οὗτοι ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀδελφήν των Ἑλένην. Παυτ. α', 41.

Τιμάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ γυνὴ τοῦ Ἔχεμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγένησε τὸν Εὔανδρον, ὅστις μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπολλόδ. γ', 10 Παυσ.

Τιμανδρίδας, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Τιμάνδρου· καὶ Ἀρτεν. κύρ. Ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινός, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 32.

Τίμανδρος, ὁ (ι). Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Τιμάνθης, ους, ὁ. Κορινθιός τις, παρὰ Θουκ. α', 29. — 2) Περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυτ.

Τιμάνωρ, ορος, ὁ, Ἰων. Τιμήνωρ. Τίὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν. Θουκ. α', 29.

Τιμαρέτεια, ἡ, ποιητκ. καὶ

Τιμαρέτη, ἡ (α). Ἱερεῖτις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡρόδτ. 2, 55.

Τιμαρχίδης, ου, ὁ (ι). Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Διοδρ. Σικ.

Τίμαρχος, ὁ (ι). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Αἰσχίνους. Δημ. Αἰσχιν. — 2) Ἀ-

Θηναῖός τις, ἀδελφὸς τοῦ Κλειτομάχου. Πλάτ. Θεαγ. 129. — 2) Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 11.

Τιμάσαρχος, ὁ. Τίος τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἐνίκησεν ἀθλήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὑμνεῖ ὁ Πίνδαρος ἐν Νεμ. 4.

Τιμασίων, ωνος, ὁ (– ⏑ –). Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐκ Δαρδάνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ξενῳ. Ἀναβ. γ', 1.

Τίμαυος, τό. Ναὸς τοῦ Διομήδους μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Τιμάυου ποταμοῦ. Στράβ.

Τίμαυος, ὁ· Timavus. Ἐπίσημος ποταμὸς ὅστις ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν ἐκβάλλει πλησίον τῆς Τεργέστης εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· τανῦν Timavo. Στράβ.

Τιμηγενίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Ἤρπυος Θηβαῖος, ὁ συμβουλεύσας τὸν Μαρδόνιον νὰ φυλάξῃ τὰ στενὰ τοῦ Κιθαιρῶνος ὄρους μήπως φύγωσι πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ στράτευμα αὐτοῦ. Ἡρόδ. 9, 39.

Τιμήσαιος, αιος, ὁ. Κλαζομένιός τις, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὰ Ἄβδηρα πόλιν τῆς Θρᾴκης καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ἡρόδ. 1, 168. Τιμησίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 9. Πλούτ.

Τιμησίδεος, ὁ. Δῆλιος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσους οἱ Ἀθηναῖοι ἔσωσαν ἐμφανίσαντας ὡς συνωμότας τοῦ Κύλωνος. Ἡρόδ. 5, 72. — 2) Τραπεζουντίός τις παρὰ Ξενῳ.

Τιμίδας, α, ὁ. Αἰγινήτης τις, παρὰ Πινδ. Νεμ. 5, 106. Heyne. ἐν δὲ Ἐκδ. Büchl. Πουλυτίμιδας, ὅπερ ὄρα.

Τίμννης, ωνος, ὁ. Σινδής, ἐπίτροπος τοῦ Ἀριαπείθους βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

Τιμόδημος, ὁ. Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, ἐξ Ἀθηνῶν, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Πινδ. Ἡρόδ. 7, 125.

Τιμόθεος, ὁ. Τίος τοῦ Κόνωνος, εἷς τῶν ἐνδόξων Ἀθηναίων στρατηγῶν, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ὅστις παρεδόθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγός, ὅτε οὗτοι ἐναυλίστησαν μὲ τοὺς Θηβαίους εἰς πόλεμον ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων, εἰσῆγαν τοῦτον κατὰ κράτος εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Λευκαδίας συγκροτηθεῖσαν τὸ 376 ἔτος πρὸ Χρ. ἀποσπάσας τοῦ δικαίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός των πολλοὺς συμμάχους ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του καὶ κυριεύσας πολλὰς πόλεις καὶ νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, διὸ καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μεγάλως ἐγείραντες εἰδικὸν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐχρεώστουν τὴν ἐκ νέου ὑπεροχὴν καὶ δύναμιν τῆς πολιτείας των. Ἀριστφ. Πλ. 180. Ξενῳ. — 2) Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, καὶ περίφημος μουσικός, ὁ τελειοποιήσας ὡς λέγεται τὴν λύραν προσθέσας εἰς αὐτὴν τέσσαρας νέας χορδὰς καὶ δοὺς πλειοτέραν ποικιλίαν καὶ χάριν εἰς τὰ μέλη· ὁ Σουϊδ. ἀναφέρει 19 νόμους ἢ ᾠδὰς ἑξαμέτρους τοῦ Τιμοθέου τούτου, 18 Διθυράμβους καὶ 21 ὕμνους· ἔτι ἀναφέρονται αὐτοῦ τινες Τραγῳδίαι καὶ ἄλλα εἴδη ποιημάτων. Πλουτρ. Ἀθην. Λουκ. Στεφ. Βυζ. — 3) Περίφημος αὐλητὴς Θηβαῖος, τιμηθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὴν τέχνην του ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Λουκ. Ἀρμ. 1.

Τιμέλεια, ἡ. Ὁνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 375.

Τιμοκλῆς, έους, ὁ (ῆος, καὶ έος). Ποιητὴς κωμικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανά τινα ἐκ τῶν κωμικῶν δραμάτων, Ἀθην. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκός, φίλος τοῦ Λουκιανοῦ. Λουκ.

Τιμοκράτης, ους, ὁ (ᾰ) Αἰτκ. ην καὶ -η. Βερενίκιός τις παρὰ Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Βρασίδα. Θουκ. β', 85. — 3) Ἀθηναῖός τις, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκατηγόρησαν τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενῳ. Ἑλλ. α', 7, 3. κιβδην. καὶ παρὰ Θουκ. ε', 19. — 4) Ῥόδιός τις, παρὰ Ξενῳ. — 5) Φιλόσοφος καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Λουκ. Δημ. 3.

Τιμοκρέων, οντος, ὁ. Ἀθλητὴς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπιτήδειος σατυρικὸς καὶ ἐχθρὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανά τινα ἐκ τῶν σατυρικῶν ποιημάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 159.

Τιμόκριτος, ὁ. Ὁνομ. κυρ. ἀνδρός, παρ' Ἀνακρ. Ἐπ. ιβ'.

Τιμόλαος, ὁ, Δωρ. Τιμόλας. Κορινθίός τις παρὰ Ξενῳ. Ἑλλ. γ', 5. — 2) Θηβαῖος, ὁ προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Θήβας εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Στεφ. σελ. 241. ἔνθα ἐν τῇ τοῦ Boch. ἔκδ. κεῖται Τιμόλας. — 3) Γραμματιστὴς τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου ἐκ Λαρίσσης, ἐφαρμόσας εἰς ἕκαστον Ὁμηρικὸν στίχον ἴδιον τοῦ πρὸς πλείονα κατάληψιν τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 526.

Τιμολέων, οντος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, καταγόμενος ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων οἰκιῶν ἐν Κορίνθῳ, ὅστις ἐκ νεκρᾶς ἡλικίας ἔτι εἶχε μεγάλας ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα διὰ τῆς βαθείας αὐτοῦ συνέσεως καὶ στρατηγικῆς ἀρετῆς, ἐπεμφθὴ ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου, τὸν ὁποῖον διώξας κατὰ κράτος ἐκ τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποκαταστήσας αὐθις τὴν ἐλευθερίαν καὶ δύναμιν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἀφέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐλευθερωθέντων Συρακουσίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη μέχρι τέλους τοσοῦτον, ὥστε ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτῶν μέσποτε μὲ τὸ ὄνομα πατρὸς καὶ σωτῆρος τῶν Συρακουσῶν· μετὰ θάνατον δὲ ἐπανηγύριζοντο πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἐτήσιοι ἀγῶνες διὰ κοινῆς δαπάνης τῶν πολιτῶν. Πλούτρ. Τιμολ.

Τιμόμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνέων. Σειφ Ἑλλ. Δημ. κατὰ Παλ. σελ. 1207. — 2) περίφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. Ἀθηναγ.

Τιμονόη, ἡ. Ὁνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀθηναγ.

Τιμόνοος, ὁ. Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Τιμοδήμου. Πινδ. Νεμ. 2, 16.

Τιμόξενος, ὁ· Ἴων. Τιμόξεινος. Στρατηγὸς τῶν Σικυωνίων ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ὁ προδοὺς εἰς τοὺς Πέρσας τὴν πόλιν Σκιώνην. Ἡρόδ. 8, 128. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. β', 33.

Τιμοσθένης, ους, ὁ. Αἰγινήτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. 8.

Τιμοφάνης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Τιμοδήμου ἐκ Κορίνθου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αὐτοῦ ἀφωσιώθη ὅτε ἤθελε νὰ σφετερισθῇ τὴν ἐν Κορίνθῳ Τυραννίαν. Πλούτρ.

Τιμώ, οῦς, ἡ. Ἱέρεια τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου. Ἡρόδ. 6, 134.

Τίμων, ωνος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐπιτήμων πολιτῶν ἐν Δελφοῖς· παρ' Ἡρόδ. — 2) Τίος τοῦ Ἐχεκρατίδου Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους, περὶ τῆς μισανθρωπίας τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅστις ὡς λέγεται κρίνων μετὰ μεγάλης αὐστηρότητος τὰ ἤθη τῶν συγχρόνων του πολιτῶν καὶ βδελυττόμενος τὴν ἤθη ἐπὶ τὰ πρόσω προβαίνουσαν διαφθορὰν αὐτῶν, ἔζη κατὰ μόνας ἀποστρεφόμενος καὶ μισοῦμενος ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων· τινὲς δὲ συγκαταριθμοῦσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν Φιλοσόφων. Ἀριστφ. Ὄρν. 1545. Λουκ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ Φλιοῦντος, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος καὶ ὀπαδὸς τῆς Σκεπτικῆς αἱρέσεως, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Τιμώναξ, ακτος, ὁ. Κυπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Πέρσου. Ἡρόδ. 7, 98.

Τιμώνεον, τό. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Τίος, ὁ, καὶ Τίος, ἡ· Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων· τανῦν χωρίον Τίλιος λεγόμενον· Οὐάστρ. παρὰ Πτολ. Ἠθλικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — καὶ Τίειον, ἄλλως Τήϊον, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Τιεύς, ὁ κάτοικ. Λουκ. Ἀλεξ. 43.

Τιρίβαζος, ὁ, = Τηρίβαζος, ὅπερ ὄρα.

Τιρίστασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης πλησίον τῆς Προποντίδος, τανῦν Τορίστασις. Δημ. Φιλ. Ἐπ. σελ. 159.

Τιρύνθιος, ία, ιον. Τὸ ἐκ τῆς Τίρυνθος ἢ τὸ ἐκ τῆς Τίρυνθος ὄν· ἡ Τιρυνθία χώρα, ἡ περὶ τὴν Τίρυνθα χώρα ἐν Ἀργολίδι· Ἡρόδ. καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Τίρυνθος. Πινδ. Ἡρόδ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὡς καταγομένου ἢ γεννηθέντος εἰς τὴν Τίρυνθα. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 148.

Τίρυνθος, ἡ (ῑ), = Τίρυνς, Ἡσ. Ἀσπ. 81. ἔνθα ὀρθότρ. ἀναγινώσκ. κατὰ Γοϊκ. Τίρυνθος πτολίεθρον. παρβλ. Heinr. εἰς τὴν λέξ. Τίρυνς.

Τίρυνς, υνθος, ἡ (ῑ). Tiryntha, Πλίν. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος ἀπέχουσα περίπου 50 στάδια τοῦ Ἄργους, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐλέγοντο ὅτι ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἔχοντα 20 ποδῶν πλάτος, καθέδρα τοῦ βασιλέως Προίτου καὶ τοῦ Περσέως, τχηματίζουσα ἀρχαιόθεν μίαν ἰδίαν μικρὰν ἐπικράτειαν καὶ πρωίμως ἤδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀργείων, ὥστε ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐσώζοντο μόλις ἔτι τὰ κολοσσιαῖα αὐτῆς τείχη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 559. Ἡρόδ. 6, 77. Παυσ. η', 27.

Τίρυνς, υνθος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄργου καὶ ἔκγονος τοῦ Διός, κατά τινας ἐ κτίστης τὴν πόλιν Τίρυνθα ἐν Ἀργολίδι. Παυσ.

Τισαῖον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θετταλίας, Πολύβ. κατ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 563. Τισαίη ἄκρη, ἀκρωτήριον αὐτόθι.

Τισαμενός, ὁ. Τίος τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβαλόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐξέβαλον αὐτὸν ἐκ τοῦ θρόνου βασιλεύσαντα 22 ἔτη· ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀχαΐαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Ἴωνας καὶ πολεμῶν κατ' αὐτῶν ἐθανατώθη, τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ ἐφέρθησαν ὕστερον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Σπάρτην κατὰ διαταγὴν ἐνὸς μαντείου. Ἀπολλόδ. β', 8, 2. Παυσ. — 2) Τίος τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἡρόδ. 4, 147. — 3) Μάντις τις ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενος ἐκ τῆς αὐτόθι περιφήμου γενεᾶς τῶν Ἰαμιδῶν. Ἡρόδ. 9, 33. — 4) Τραχίνιός τις, παρὰ Θουκ.

Τίσανδρος, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς

Μηδείας. Διοδ. Σικ. δ', 55. — 2) Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ', 100. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Πλάτ.

Τισιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἡλιαστῶν, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 420. (ἐπιπλστ. ὄνομ. ἀπὸ τοῦ τίνω, τιμωρῶ.)

Τισίας, ου, ὁ (-υ-). Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Κίρακος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῆς ἐντέχνου καὶ ἐπιστημευμένης ἀπαγγελίας. Πλάτ. Λουκ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἰφικράτους. Δημ. — 3) Τίσις τοῦ Τιμάχου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. ε', 14.

Τιτίμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τισίου. Θουκ.

Τιτιρώνη, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐριννύων ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τιμωρὸς τῶν φόνων. Ὀρφ. Ἀργ. 986. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, ψηφιζομένη ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὸ ὑπερβάλλον κάλλος της. Ἀπολλόδ. γ', 7, 7.

Τισιφόνος, ὁ. Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ, διαδεχθεὶς τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὸν αὐτόθι θρόνον. Ξενοφ. Ἑλλ. 6', 4.

Τιτραφέρνης, ους, ὁ. Πέρτης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὄχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ τελευταίου Κύρου εἰς τὴν ἐν Κουναξᾷ μάχην· ὕστερον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος εἰς τὰς Σάρδεις, ἔγινεν αἴτιος τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποστροφῆς καὶ ὑποφίας τοῦ μεγάλου βατιλέως, ὅστις πέμψας κατ' αὐτοῦ τὸν Τιθραύστην ἕνα τῶν πιστοτάτων σωματοφυλάκων ἐπρόσταξε ν' ἀποκεφαλίσῃ αὐτόν. Θουκ. η', 5. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Τίστη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης· τανῦν Randazzo. Πτολμ. Τίσται, αἱ· Στέφ. Βυζ.

Τιτακίδαι, οἱ (ῐ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἐγχωρίου Ἥρωος Τιτακοῦ. Στεφ.

Τιτακός, ὁ. Αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ὁ ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ὅτε ὁ Θησεὺς ἔκρυψεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀττικὴν κρύψας εἰς τὴν κώμην Ἀφίδνας. Ἡροδτ. θ, 73.

Τιτάν, ᾶνος, ὁ, Πληθ. Τιτᾶνες, οἱ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Τιτῆνες. Παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 133. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 898. καὶ Οὐρανίωνες καλούμενοι, ἐπεὶ δὲ καὶ Ὑποταρτάριοι, Ἰλ. Ξ, 279. ἦσαν δὲ οὗτοι ἐξ τὸν ἀριθμόν, ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετὸς καὶ Κρόνος, Ἡσ. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. γεννηθέντες μετὰ τοὺς Ἑκατόγχειρας καὶ Κύκλωπας. Διὰ προτροπῆς τῆς μητρὸς αὐτῶν Γῆς, παροργισθείσης διότι ὁ Οὐρανὸς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς προτέρους ἐξ αὐτῆς γεννηθέντας παῖδας, πολεμήσαντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐνικήθησαν τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸν ὁποῖον παρέδωκαν εἰς τὸν νεώτερον αὐτῶν ἀδελφὸν Κρόνον συμβασιλεύοντες τοῦ λοιποῦ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κρόνος ἀφῆκεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας, ἡ Γῆ ἤγειρε πάλιν κατ' αὐτοῦ τὸν Δία καὶ τοὺς λοιποὺς παῖδάς του, οἵτινες διώξαντες τὸν Κρόνον ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ ἐκρήμνισαν διὰ βοηθείας τῶν Ἑκατογχείρων ὅλους τοὺς Τιτᾶνας δεσμίους εἰς τὸν Τάρταρον ὅτοι δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν νέαν ἀρχὴν τοῦ Διός· ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων αὕτη μάχη τῶν λεγομένων Κρονίων ἀναφέρεται συνήθ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τιτανομαχία, περιγραφομένη ἐξαιρέτ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 616-730, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὗτος θέτει ἐν Θετταλίᾳ μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης. Πολλάκις συνεχέοντο οἱ Τιτᾶνες οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μὲ τοὺς Γίγαντας, ἐπὶ ὅτε δὲ παρεισήγαγεν εἰς τὸν μῦθον αὐτῶν καὶ πολλὰς ἰδέας ἐκ τῆς ἀρχαίας τῶν Φοινίκων Κοσμογονίας, καὶ ἐξαιρετ. ὁ Διοδ. Σικ. βιβλ. γ', 57. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς πρώτους εὑρετὰς πολλῶν ἐν τῷ βίῳ χρησίμων τεχνῶν, γεννηθέντας ἐκ τῆς Τιταίας καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἢ κατά τινα διήγησιν τῶν Κρητῶν ἐκ τῆς Τιταίας καὶ ἑνὸς τῶν Κουρητῶν· ἡ δὲ μάχη αὐτῶν μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν παρίσταται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κοσμογονίᾳ τῶν Ἑλλήνων ὡς σύμβολον τῆς συμβάσης μεταξὺ τῶν στοιχείων ἔριδος κατ' αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης τοῦ παντὸς δημιουργίας καὶ τῆς πλάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων ἐν δὲ Ὀρφ. Τμν. 36. ἀναφέρονται ὡς πρῶτοι δημιουργοὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἀρχικὴ πηγὴ τῆς πρώτης τῶν ἀνθρώπων πλάσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ φύσει ἐμψύχων ὄντων. (ἡ ἀρχαιοτρ. ἐτυμολογ. τῆς λέξεως Τιτὰν εὑρηται παρ' Ἡσ. Θεογ. 207. ἀπὸ τοῦ τιταίνω, ὡτανεὶ οἱ τιταίνοντες, ταὐτοσήμαντ. τῷ τείνοντες τὰς χεῖρας, κατὰ Ἔτυμ. Μεγ. Tendonnes, κατὰ Herm.

Τιτάνας, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ.

Τιτάνη, ἡ (ᾱ-υυ-), Ὁνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολγ. Π. σελ. 479.

Τιτάνη, ἡ (ᾱ). Κώμη τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ μ' ἓν ἱερὸν ἐκ κυπαρίσσων ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. β', 11.

Τιτανεύς, άδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Τιτάνιος.

Τιτανικός, ἡ, όν. Τῶν Τιτάνων ἢ ἐκ τῶν Τιτάνων καταγόμενος. Πλάτ.

Τιτάνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Τιτήιος. Τῶν Τιτάνων ἢ εἰς τοὺς Τιτᾶνας ἀνήκων. — 2) Οὐσιαστ. κύρ. Ὄνομ. ἀντὶ Τιτανίδος, Λουκ.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ Τιτηνίς, καὶ πληθ. Τιτανίδες. Θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἡ Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη καὶ Τηθύς, συμπολεμήσασαι μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Τιτάνων ἀνατρέπουσαι τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ. Ἀπολλόδ. α', 1, 3.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ. Ὁ Νικητὴς τῶν Τιτάνων, Ἐπίθετ. τοῦ Διός. Λουκ.

Τιτανομαχία, ἡ. Ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων μάχη τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, παρὰ Λουκ. ἡ Τιτάνων μάχη, ὁρα Τιτάν.

Τίτταρος, αιο, ὁ (ῐ). Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς ἀτβεστιτώδους αὐτοῦ γῆς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 745. κατὰ Στράβ. ἕκειτο τὸ ὄρος τοῦτο πλησίον τῆς Ἄργης.

Τιτταρήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θετταλίας ῥέων πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον Κύρτιος κληθείς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 135. Στράβ. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Λαπίθου Μόψου υἱοῦ τοῦ Ἄμπυκος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Τιτταρήσιον ποταμὸν χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Ἡτ. Ἀσπ. 181. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 65.

Τίτταρον, τό. Πόλις τῆς Θετταλίας, ἔθνει, Τιτταρῆθεν, Ὀρφ. Ἀργ. 121. — 2) Ὄρος τῆς Θετταλίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Τιτταρήσιος ποταμός. Στράβ.

Τιτταρών, ῶνος, ἡ, = Τίτταρον. Στέφ. Βυζ.

Τιτῆν, Τιτήνιος, Τιτηνίς, Ἐπικ. ἀντὶ Τιτάν, Τιτάνιος, κ. τ. ἑ. ὅπερ ὁρα.

Τίτιος, ὁ, Titius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Τιτορμος, ὁ. Βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν, τέλειρὸς τοῦ Μέλου, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπαιτηθεὶς ποτὲ μὲ τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα καὶ θέλων νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἰσχύος του ἔρριψεν πρῶτον ὑψηλὰ ἕνα μεγαλίθον τὸν ὁποῖον ὁ Μίλων μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ, ὕστερον στὰς εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγέλης ἔλαβεν ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν μέγιστον καὶ ἀγριώτερον ταύρον, προχωρῶν δὲ ἔλαβε μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα καὶ ἕτερον Ταῦρον ἐπίσης ἄγριον καὶ φοβερόν· ταῦτα ἰδὼν μὲ ἔκπληξιν ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ Κροτωνιάτης, τείνας τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, εἶπεν «Ὦ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἄτερον ἔσπειρας;» Ἡροδτ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 22.

Τίτος, ὁ, Φλάβιος Οὐεσπασιανός. Τίος καὶ διάδοχος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ βασιλεύσας ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τοῦ 810 ἕως 832 ἐτους ἀπὸ χτιστ. Ῥώμ. πρότερον ἐπαίξας ὑπατεύσας ἐν αὐτῇ· οὗτος καθυπέταξεν ἐξολοθρεύσας τοὺς ἐπαναστήσαντας Ἰουδαίους, κυριεύσας καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἱεροσόλυμα μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ σκληρὰν πολιορκίαν. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων διὰ πολλῶν φιλανθρώπων καὶ εὐεργετικῶν πράξεων, διαρκέσασα μόνον δύω ἔτη καὶ τινας μῆνας. Πολυβ. Στράβ. (τὸ Ἰῶτα εὑρηται βραχὺ ἐν Ἀνθολ. Ι, 490.)

Τιτυός, ὁ. Τίος τῆς Γῆς, φοβερὸς Γίγας, κατ' Ἀπολλόδ. α', γ', 12. ὑπῆρχε υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἐλάρας θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔκρυψεν ὑπὸ τὴν γῆν φοβούμενος τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὴν Λητὼ διαβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Πανοπέως εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ θελήσας νὰ βιάσῃ αὐτὴν ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὁμ. Ὀδ. Α, 576. Η, 324. πρὸς αἰώνιον δὲ βάσανον λέγεται ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐξίσχατο ἡπλωμένον ἐπάνω εἰς ἐννέα πλέθρα γῆς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ὅπου δύω γύπες κατέτρωγον τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ. Καθ' Ὁμ. δὲ διετρίβετο ὁ Τιτυὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπ' ὅπου, κατ' ἄλλους μεταγενεστρ. ἐλθὼν εἰς Πανοπέα πόλιν τῆς Φωκίδος ἐγένητεν αὐτόθι τὴν Εὐρώπην βιασθεῖταν ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ποτειδῶνος παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Πινδ. Πυθ. δ, 81.

Τίτυρος, ὁ, Δωρικ ἀντὶ Σίτυρος, (-υυ) ὁ παῖδας τοῦ Βάκχου, ὁρα Σάτυροι, καθ' Ἡσυχ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ο, 495. ὁ Στράβ. ι', 3. διακρίνει τοὺς Τιτύρους ἀπὸ τοὺς Σατύρους. — 2) Ὄνομ. κυρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. γ', 2.

Τίφα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Σίφα, ὅπερ ὁρα.

Τίφυς, υος, ὁ. Τίος τοῦ Ἁγίου ἐκ Σίφης πόλεως τῆς Βοιωτίας, κυβερνήτης τῆς νηὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νόσου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105. Ἀπολλόδ. α', 9, 22.

Τληπόλεμα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λυγκέα. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Τλαπόλεμος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Τληπτόλεμος.

Τλημονίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἡγεμὼν τῶν Πελτασταῖων παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3.

Τληπόλεμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, καθ' Ὁμ. Ἰλ. Β. 653. ἢ τῆς Ἀστυδαμείας θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, παρὰ Πινδ. Ὀλ 7, 36. ὅστις φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖον αὐτοῦ Λικύμνιον, ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον κατά τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου, τὴν ὁποίαν διαμοιράσας εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐλθόντας ἐβασίλευσεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς εὐτυχίας καὶ πλούτου, ἕως οὗ ἐλθὼν μὲ 90 πλοῖα εἰς τὴν πελοποννησίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 628. Ἀπολλόδ. β', 7, 6. — 2) Τίος τοῦ Δαμάστορος ἐκ Τροίας,

φονευθείς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

Τλῶς, ῶ, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Κράγου. Στράβ. — ὅθεν Τλωεύς, ὁ κάτοικ.

Τμάρεος, ία, ιον, = Τομάριος, (α) Καλλιμ. εἰς Δημ. 52.

Τμάρος, ὁ, = Τόμαρος.

Τμῶλος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Θεογόνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυδίᾳ ὄρος Τμῶλος, κατὰ τινας υἱὸς τοῦ Σιπύλου καὶ ἀνὴρ τῆς Ὀμφάλης, βασιλεύσας εἰς τὴν Λυδίαν. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. κατὰ δὲ Σχολιαστ. Εὐρπ. Ὀρεστ. 5 πατὴρ τοῦ Ταντάλου.

Τμῶλος, ὁ. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Λυδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Καλλινῶν ἐν Φρυγίᾳ νοτιοδυτικῶς παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Λυδῶν ὀνομάζεται ἐνταῦθα ἰδίως Τμῶλος, ὃν εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ παράγον ἐξαίρετον οἶνον, ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν αὐτοῦ ἔκειτο πρὸς δυσμὰς ἡ ἀκρόπολις τῶν Σάρδεων· ταύτην καλεῖται Βοζδάγ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 866. Ἡρόδ. 5, 100. ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, παρ' Αἰσχ. Περ. 40. Τόβιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βρεττανίας ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Towy. Πτολ.

Τολίαπις, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τῆς Ταμέσης. Πτολ. β', 2.

Τολιστοβόγιοι, οἱ. Μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν αἵτινες κατῴκουν τὴν Γαλατίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καταγομένη ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλλῶν. Στράβ. καὶ Τολιστοβόϊοι, Στεφ. Βυζ.

Τόλμαιος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Τολμίδου. Θουκ. α', 108. — 2) Ἕτερος Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Αὐτοκλέους. Θουκ.

Τολμίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, ὅστις ἐκλεχθεὶς ἀρχηγὸς μιᾶ. ἐκστρατείας κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ πλεύσας εἰς Μεσσήνην μὲ 50 πλοῖα ἐχυρίευσεν αὐτήν, ἐφρούρησε τὸ Γύθιον, τὴν νῆσον Χάλκειαν, καὶ ἄλλας πλησιοχώρους πόλεις διώξας καὶ ὅλους τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκ τῆς Ναυπάκτου· μετὰ ταῦτα δὲ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν ἔχων ἐν ἀσθενὲς σῶμα στρατιωτῶν μετ' αὐτῶν, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων φονευθεὶς εἰς μίαν πλησίον τῆς Κορωνείας συγκροτηθεῖσαν μάχην Θουκ. α', 108. 113.

Τολοφός, ὁ. Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ', 100.

Τολοφών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἀνατολικῶς· τανῦν Μοναστήρι Κωτζιον, κατὰ Pouqueville. Θουκ. Στεφ. Βυζ — ὅθεν, Τολοφώνιος, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Τολώσσα, ἡ, Tolosa. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἀκμαῖον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Toulouse. Στράβ. — ὅθεν, Τολωσσάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Τομαῖον ὄρος, τό, = Τομεύς.

Τομαρίας, άδος, ἡ. Τοῦ Τομάρου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τομάρου οὖσα, ἡ Τομαϊκὴ φηγός, ἡ δρῦς τοῦ Τομάρου ὄρους ἐν τῇ ὁποίᾳ λέγεται ὅτι ἀναπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργώ. Ὀργ. Ἀργ. 1161.

Τομάριος, ία, ιον, = Τμάριος. Τοῦ Τομάρου ἢ εἰς τὸ ὄρος Τομαρον ἀνήκων. Στεφ. Βυζ.

Τόμαρος, ὁ, συνηλφ. Τμάρος. Ὄρος τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Δωδώνη καὶ ὁ ναὸς τοῦ Δωδωναίου Διός· ἀπὸ τῆς ὁρυὸς τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀλτους λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη τὸ πλοῖον Ἀργὼ μὲ τὸ ὁποῖον ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα· κατὰ Ἀριστοτλ. καὶ Καλλιμ. εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἱστορικότατοι λέοντες ὅμοιοι κατὰ τὴν φύσιν μ' ἐκείνους τῆς Νουμιδίας. — Τόμαρος, ὁ, παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 531. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Τμάρος, παρὰ Στράβ. (α, Ὀρφ. Ἀργ. 1161. καὶ ᾱ παρὰ Καλλιμ. Τμν. εἰς Δημ.

Τόμαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. Ἰνδ. 24.

Τομεύς, έως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν Μεσσηνίᾳ πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφασίου, Θουκ. δ', 118. τὸ Τομαῖον, Στεφ. Βυζ. — 2) = Τόμος, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Τόμοι, οἱ. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ τόμου, ὅτε ἡ Μήδεια κατέτεμε παρ' αὐτῇ τὸν νέον ἀδελφὸν της Ἄψυρτον τανῦν Τομισβάρ. Ἀπολλόδ. α', 9, 24. — Τομεύς, παρὰ Στράβ. ἄλλως δὲ Τόμις.

Τόμουρος, = Τομοῦρος.

Τομοῦραι, αἱ, = αἱ μαντεῖαι. Οἱ ἐν Δωδώνῃ διδόμενοι παρὰ τοῦ Διὸς χρησμοί, ὡς τινές τῶν Κρητικῶν ἀναγινώσκ. ἐν Ὀμ. Ὀδ. Π, 403. ἀντὶ θέμιστες, παράβλ. Στράβ. ζ', 7, 11.

Τομοῦροι, οἱ, καὶ Τμάροι. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ὄρους Τόμαρου· κατὰ Στράβ. ἀντὶ Τομεροῦροι, = Τομαροφύλακες, παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 403. καὶ Στράβ.

Τόμυρις, ιος, ἡ. Βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας ὁ μέγας Κῦρος ἐδαπανήθη ἐν τῇ μάχῃ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπ' αὐτῆς. Ἡρόδτ. 1, 205. κατὰ Διόδ. Σικ. λέγεται ὅτι ληφθεὶς ὁ Κῦρος αἰχμάλωτος ὑπὸ τῆς Τομύριος ἀπέθανε μετὰ μεγάλας βασάνους. Δοτκ. Τομύρι, καὶ Τώμυρις, ιδος, παρὰ Λουκ.

Τόξαρις, ιδος, ὁ. Σκύθης τις ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσεως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀποθανὼν αὐτόθι· ἦν δὲ αὐτὸς φίλος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος σπουδάσας πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ συντήσας εἰς τὸν Σόλωνα τὸν ἐκ Σκυθίας ἐλθόντα Ἀνάχαρσιν. Ὁ Τάφος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς πύλης Δυπύλου παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερον οἱ Ἀθηναῖοι ἐτησίως μίαν θυσίαν τιμῶντες αὐτὸν ὡς Ἥρωα ὑπὸ τὸ ὄνομα ξένος Ἱατρός, διότι κατέπαυσε τὴν ἐν Ἀθήναις συμβᾶσαν νόσον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρειοπαγίτου. Λουκ. Σκυθ. β'. — 2) Ἕτερος Τόξαρις Σκύθης, πιθαν. ἐπίπλαστος, τὸν ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς ἀναφέρει συγχρονον αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφει τὸν περὶ φιλίας διάλογόν του.

Τοξεύς, έως, ὁ. Τίτος τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του. Ἀπολλόδ. α', 8, 1.

Τοξικράτη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λύκον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8

Τοξῖλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰνδίας, παρὰ Διον. Περ. 1141. πιθαν. ταὐτ. τῷ Τάξιλοι, ὄρα Τάξιλα.

Τορεᾶται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στράβ. Τορέται, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἢ γραφ. Ὀρέται κεῖται ἡμάρτημ. παρὰ Διον. Περ. 682.

Τόρος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀκράγαντος. Πολύβ.

Τορύλαος, ὁ, Θετταλός τις παρὰ Θουκ. δ', 78.

Τορωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Τορώνης ἢ εἰς τὴν Τορώνην ἀνήκων· ἡ Τωρωναία ἄκρα, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Δοῤῥίτου ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης· Ἡρόδτ. 7, 122. — ὁ Τορωναῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν κόλπος μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Κανάστρου καὶ τῆς Ἀμπέλου. Στράβ.

Τορώνη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιθωνίας χώρας· τανῦν Τορν. Ἡρόδτ. 7, 122. κατὰ Θουκ. δ', 110. κειμένη ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου.

Τουλλία, ἡ· Tullia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Καπρώνων, Φλαβιανῶν καὶ Οὐαλεντινιανῶν. — 2) Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Τούλλιος, Σερούιος, ὁ, Tullius Servius. Τίτος τῆς Ὀκριτίας, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τὸ 175 ἕως τοῦ 217 ἔτους ἀπὸ Κτιστ. Ῥωμ. — 2) ἔτι καὶ Τυλλιος, κυρ. ὀνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Τουρδιτανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Τουρδιτανῶν. Στράβ.

Τουρδιτανοί, οἱ, Turditani. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Βαιτικῆς ἕως τῆς Λυσιτανίας καὶ ἔχοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Στράβ.

Τουρδούλοι, οἱ. Turduli. Ἔθνος τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἀναμιχθέντες ἀκολούθως μετὰ τῶν Τουρδιτανῶν, ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον ἐθεωροῦντο ὡς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος. Στράβ. Πτολ.

Τούσκλον καὶ Τούσκουλον, τό, Tusculum. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ῥώμης ἐπὶτινος λόφου, κτισθεῖσα ὡς μυθολογεῖται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης· τανῦν Frascati. Στράβ. παρ' ᾧ εὑρηται ἐμφόρτως οἱ τύπ. — ὅθεν, Τουσκουλανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Τόχαροι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ὠξου ποταμοῦ καὶ διάγοντες βίον νομαδικόν. Στράβ. Διον. Περ. 751.

Τραγασαί, αἱ. Χωρίον τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμαξιτοῦ μὲ ἄφθονα ἁλατεῖα ἐν αὐτῷ. Ἡσύχ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τραγασαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν ὤν, τὸ Τραγασαῖον ἁλοπήγιον, παρ' Ἀριστοφ. ἐξ ἀπαντώμενον, ἐν Ἀχαρν. στιχ. 808. ἔνθα ὁ κωμικὸς ὀνομάζει τοὺς χοίρους τραγασαίους, ἀνιστορούμενος τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τραγεῖν, = τραγίζειν καὶ στιχ 853. ἔνθα λέγει περὶ τοῦ μυστικοῦ Ἀρτέμωνος καταγομένου ἐκ πατρὸς Τραγασαίου, ὑπανιστόμενος τὴν ἀπὸ τοῦ τράγου ἐκδιδομένην δυσωδίαν· ὁρᾶε Λεξικ.

Τραγαία, ἡ, = Τραγία, Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ἔτι καὶ Τραγέα, καλουμένη. Στεφ. Βυζ.

Τραγία, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, ἔνθα ὁ Περικλῆς κατεπολέμησε τοὺς στόλους τῶν Σαμίων. Θουκ. α', 116. Πλουτ. αἱ Τραγίαι, παρὰ Πλουτρ.

Τραγούριον, τό, Tragurium, Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Δαλματίας κατὰ Πτολ. κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μάρμαρα· τανῦν Τρόου. Στράβ. καὶ Τραγυριον, τό, παρὰ Πολύβ.

Τραϊανούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, πρότερον Σελινοῦς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός. Πτολ. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ. Πτολ. γ', 11. τα.νῦν Ὁρίχοβον.

Τραϊανός, ὁ, Trajanus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἔτους ἀπὸ Χρ. Εἷς τῶν συνετωτέρων καὶ πραοτέρων ἡγεμόνων ὅτους ἀνέδειξεν ἡ Ῥώμη ἐκ

αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν πρώτων αὐτῆς αὐτοκρατόρων, ψηφισθεὶς πρὸ πάντων διὰ τὰς μεγάλας καὶ φιλανθρώπους αὐτοῦ πράξεις, διὰ τὰς ἐξόχους ἀτομικὰς ἀρετάς του καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς πολέμους χαρτερίαν καὶ γενναιότητά του, ὑποτάξας κατὰ κράτος τοὺς Δάκας καὶ ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἡρωδν.

Τράλλεις, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυδίας κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Λυδῶν καὶ Καρῶν καὶ κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν Ἑλλήνων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς εὐφόρου καὶ πεπιεγμένης πεδιάδος παρὰ τὸ ὄρος Μεσσωγίδα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη· ταύτην ἐρείπια Ἐσκὶ Χισσὰρ λεγόμενα. Ξενοφ. Ἀναβ. α, 4, 8. Στράβ. — ὅθεν Τραλλιανός, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Τράλλες, οἱ, ὄρα Τραλλία.

Τραλλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰλλυρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Τράλλες καὶ Τράλλοι. Στεφ. Βυζ.

Τράλλις, εως, ἡ, = Τράλλεις. Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰθολ.

Τραυΐψαι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀρκτοαὶ τοῦ Βυζαντίου. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 2, 32. Θρανίψαι καὶ Τραυψοὶ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Λαδεψοί, πιθαν. οἱ τοῦ Ἡροδ. Νιψαῖοι καλούμενοι.

Τραπεζόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ δὲ Πτολμ. τῆς Καρίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ καὶ τῆς πολεως Ἀφροδισιάδος, ταύτην χωρίζει Βαράσχεσου. Mannert. Geogr. VI. σελ. 141.

Τραπεζοῦς, οῦντος, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦντος ἑνὸς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Τραπεζοῦντα ὅτε ἐβιάσθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Ἡροδτ. 6, 127. καὶ Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν ὁ Λυκάων παρέθηκεν εἰς τὸν Δία μὲ ἀνθρωπίνους σάρκας καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς οὗτος ἀνέτρεψε, κατακαύσας καὶ ὅλην τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλίως τούτου. ὁρᾶσεις παρ' Ἀπολλόδ. οὗτος. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν συόρων τῆς Κολχίδος, ἀποικία τῆς Σινώπης μεταξὺ λιμένα, ἐμπάσασα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ὅτε κατεστρέφη μητρόπολις τῆς ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας· ταύτην Τραπεζοῦς ἢ Τραπεζόντη, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 8, 12. κατὰ Βηλιν. γέν. εὑρίσκεται παρὰ Στράβ. σελ. 49 καὶ 548 καὶ Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 965. — Ὅθεν, Τραπεζοῦντιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος ἢ ἐκ τῆς Τραπεζοῦντος ὤν. Ξενοφ. καὶ Τραπεζούσιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος. Στράβ.

Τραπεζοῦς, οῦντος, ὁ. Ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, παρὰ Στράβ.

Τρασιμένη λίμνη, Lacus Trasimenus. Ἐπίσημος λίμνη τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταύτην Lago di Perugia. Στράβ. ε'. Πολύβ. γ', 82. καὶ Τρασυμένη παρὰ Στράβ.

Τράσπιες, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, παρ' Ἡροδτ. 4, 6.

Τραῦος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην. Ἡροδτ. 7, 109.

Τραυσοί, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐθρήνουν ἀείποτε διὰ τὴν γέννησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔχαιρον διὰ τὸν θάνατον αὐτῶν. Ἡροδτ. 5, 4.

Τραχειώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Τραχίν, ῖνος, ἡ. = Τραχίς.

Τραχίνη, ἡ. (1) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς κόλεως Ταρρακίνης ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τραχινία, ἡ, Ἰων. Τρηχινίη. Χώρα μικρὰ τῆς Φθιώτιδος Θεσσαλίας κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ πόλεως Τραχῖνος· μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ τη, Ἡροδτ. 7, 198. Θουκ. γ', 92.

Τραχίνιον, τὸ, ὄρα Τριχώνιον.

Τραχίνιος, ία, ιον, Ἰων. Τρηχίνιος. Τῆς Τραχῖνος ἢ εἰς τὴν Τραχῖνα ἀνήκων. Σοφ. ἡ Τραχινία, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅπερ ὁρᾶ· αἱ Τραχινίαι πέτραι. Βράχοι τινὲς ὑπὸ τῶν ὁποίων περιείχετο τὸ παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ πεδίον. Ἡροδτ. 7, 198. καὶ Οὐσιτκ. Τραχίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Τραχῖνος· Ἡροδτ.

Τραχίς, ῖνος, ἡ, Ἰων. Τρηχίς. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Τραχινίας χώρας ἐν τῇ Φθιώτιδι Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ἐκτισθὴ ἐξ στάδια ἀπώτερον ἡ πόλις Ἡράκλεια, κληθεῖσα οὕτως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅστις ἐτελεύτησεν ἐκταῦθα τὸν βίον τοῦ· πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 682. Εὐρ. Ἡρακλ. 198. — 2) = Τραχινία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τραχῖνα χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. δ', 78. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Δηβαΐδος. Στράβ. (ὁ ὀρχ. τύπ. Τραχίς, εὑρηται παρ' Εὐρ. αὐτοῦ. παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ Τραχὶς. Στράβ. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 41, 2. Σημ. 4.)

Τραχωνῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Περαίας Παλαιστίνης, κειμένη ἀρκτικῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ἀράβων, Σύρων καὶ τινων Ἑλλήνων.

Τρεβία, α, καὶ ευ, Trebia. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρίων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πάδον τοῦν. Trebia. Πολύβ.

Τρεβώνιος, ὁ, Trebonius. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Τρεῖς κεφαλαί, αἱ, = Δρυὸς κεφαλαί, ὅπερ ὁρᾶ.

Τρηβούλα, ἡ, Trebula. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ μὲ πολλοὺς ἐλαιῶνας περὶ αὐτὴν, παρὰ Στράβ. αὐτὴ Τρηβούρα κατὰ Cesaub.

Τρηνούριοι, οἱ, Trevirl. Ἐπίσημος Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μοσέλλα ποταμοῦ, ψηφιζόμενοι ὡς εἷς ἄκρως μάχιμοι καὶ ἐπιτήδειοι ἱππεῖς ἄλλ' ἐπίσης ἄγριοι καὶ βάρβαροι. Στράβ. Τρηνούριοι, Διων. Κασσ. καὶ Τρηβιροί, Πτολ.

Τρῆρες, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 96. Στράβ. ἓν μέρος ἐξ αὐτῶν μετέβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρῆρος, ἡ. Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὰ σύορα τῆς Μακεδονίας τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Τρῆρες. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τρητὸν ὄρος, τὸ (τιτρᾶω). Ὄρος τῆς Πελοποννήσου κείμενον μεταξὺ τῆς Νεμέας καὶ τῶν Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ Νεμείου λέοντος ἔχον δύω εἰσόδους. Ἡσ. Θεογ. 331. Παυσ. β', 15.

Τρητὴ νῆσος, ἡ· παρὰ Πτολ. ε', 17. Νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, πιθαν. ἡ νῦν Σαμδρακάτη.

Τρηχινίη, ἡ, = Τραχινία.

Τρηχὶν καὶ Τρηχίς, ἡ, Ἰων. αὐτὶ Τραχὶν καὶ Τραχίς.

Τρῆχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 706.

Τριβαλλοί, οἱ. Ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ μεταξὺ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τῆς δυτικῆς Θρᾴκης. Θουκ. δ', 101. ὅθεν, Τριβαλλικός, ἡ, όν. Τῶν Τριβαλλῶν ἢ ἐκ τῶν Τριβαλλῶν ὤν· Ἡροδτ. 4, 49.

Τριδεντινοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ῥαιτίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀδίτιος ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Τυρόλου, ἔχων μητρόπολιν τὸ Τρίδεντον (Trient) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ. Στράβ. δ'. Πλιν.

Τριέσπερος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως διότι ἐν τρισὶν ἑσπέραις συνέλαβεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διός. Λυκοφρ. 33.

Τριεφῶν, ῶντος, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. ὀνομ. παρὰ Δεινοκ. πιθαν. αὐτὶ τοῦ Τρύφων.

Τριήρης, ἡ. Φρούριον τῆς Φοινίκης κείμενον παραθαλασσίως μασημβριῶς τῆς Τριπόλεως. Στεφ. Βυζ.

Τρίκαλον, τὸ, καὶ Τρίκαλα, τὰ. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως μεταξὺ τοῦ Κριμισσοῦ καὶ Ἰμέρα ποταμῶν. Στεφ. Βυζ. καὶ, Τρίκαλα, τὰ, Διοδρ. Σικ.

Τρικάρανον, τὸ. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. Δημ. Μεγαλοπ. σελ. 208. Λουκ. Τριόρανα, τὰ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικαρανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Τρικαρηνία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Πτολεμ. κε', 2., ἄλλως ἄγνωστος, πιθαν. πεπλασμένη ὑπὸ τοῦ συγγρ.

Τρικάσιοι, οἱ, Πτολ. β', 8. Tricasses καὶ Tricassini. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες ἐν τῷ νῦν Δεμαι τὴν Ἄρβης (Aube).

Τρίκη καὶ Τρίκκη, ἡ (ι). Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ καὶ ἔνθα διέτριβον οἱ ἀπόγονοί του. Ὅμ. Ἰλ. Β, 729. Στράβ. — ὅθεν, Τρικαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ Τρίκης ὤν. (ἡ συντ. γραφ. ἔστι διὰ τοῦ κκ, παρὰ δὲ Ὅμ. Ἰλ. Δ, 202. ἔκδ. Οὐολφ. εὑρηται Τρίκη.)

Τρικόλωνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μ' ὀλίγων τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου κατεστραμμένη. Παυσ. η', 35.

Τρικόλωνος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τρικολώνους. Παυσ.

Τρικόριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὴς Μασσαλίας. Στράβ.

Τρικόρυθον, τὸ, = Τρικόρυθος. Στεφ. Βυζ. ἐκ Διδύμ.

Τρικόρυθος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ Ῥαμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στράβ. Ἀρσενν. παρὰ Διονυσ. καὶ Θηλν. παρ' Εὐφορ. κατὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικορύσιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Τρικορύθου ὤν. Ἀριστοφ. Λυσ. 1031.

Τρικωμία, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη δυτικῶς τοῦ Πεσσινοῦντος. Πτολμ.

Τριμηδοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Κύπρου κειμένη νοτειοδυτικῶς τοῦ Κιτίου. Πτολ. ε', 13. Στέφ. Βυζ.

Τρίμηκος, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων τοῦ Διομηδούς ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπουλίας, ἡ μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἥτις ὑπῆρχεν κατοικημένη. Πτολμ.

Τριναξία, ἡ. Ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Σατλίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὰς τρεῖς ἄκρας αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν τὸ σχῆμα αὐτῆς τριγωνοειδές.

Θουκ. ς', 2. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 37. — ὄθεν, Τρινακρίας, ἁ, ιον. Τῆς Τρινακρίας ἢ εἰς τὴν Τρινακρίαν ἀνήκων, ὁ Τρινάκριος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 291. — 2) Τρινακρίς, ἰδικότ. ὄνομα τοῦ Τρινακρίου.

Τρινακρίου τεῖχη, τά. Λιμὴν τοῦ Γυθίου ἐν Λακωνίᾳ ἀπέχων τριάκοντα στάδια δυτικῶς τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Κύρατα ποταμοῦ. Στράβ. Πτολ.

Τρινεμεῖς, οἱ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Στεφ. Βυζ. Τριναμεῖς, παρὰ Στράβ. τὴν ὁποίαν γράφ. ὁ Casaub. ἀσφαλῶς.

Τριόκαλα, τά, = Τρίκαλον.

Τριόπας, ᾶος καὶ ου. Ἴδε καὶ Τριόπης, ἔστι καὶ Τρίοψ, οπος, ὁ. Τίτλος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καναίης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, ἐξ ὧν καὶ Αἰολίδης καλοῦνται, ἢ κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 57. υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ διά τινα προηχθέντα φόνον, ἦλθεν εἰς Θετταλίαν, ὅπου βοηθήσας τοὺς παῖδας τοῦ Δευκαλίωνος εἰς τὸ νὰ διώξωσι τοὺς Πελασγοὺς ἐκ τῆς χώρας ταύτης, ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ Δώτιον πεδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευσε τοὐλοιποῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐουσίχθων κατέκαυσε τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος θέλων νὰ κτίσῃ τὰ βασίλεια τοῦ πατρός του, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Θετταλῶν ὁ Τριόπας ἔφυγεν εἰς Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Τριόπιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Καλλιμ. εἰς Δημ. 24. Ἀπολλόδ. α', 7, 4. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετέστησεν αὐτὸν ἡ Δήμητρα εἰς τοὺς ἀστέρας. — 3) Πατὴρ τοῦ Φορβαντος. Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 211. (Τριόπας, Ὀνομαστ. παρὰ Καλλιμ. Δήμ. 83, 97. Γεν. — πao, Καλλιμ. — που, Ὅμ. ἡ Ὀνομαστ. Τρίοψ, πος, εὑρηται παρ' Ἀπολλόδ. καὶ Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 68.)

Τριόπειος, εία, ειον. Τοῦ Τριόπου ἢ εἰς τὸν Τριόπαν ἀνήκων. Ἀπολ.

Τριοπίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Τριόπου. Καλλιμ. — 2) Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Τριόπου ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Μιτχ.

Τριοπικός, ή, όν. Τοῦ Τριοπίου ἢ εἰς τὸ Τριόπιον ἀνήκων· τὸ Τριοπικὸν ἱερόν, Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Τριοπίου ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδ. 1, 144.

Τριόπιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Κνιδίας ἐν Καρίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος, ἔνθα οἱ Δωριεῖς ἐπανηγύριζον δημοτίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· τανῦν Κάπο Κρίου. Ἡρόδ. 1, 174. Θουκ. ἔτι Τρίοπον, τό, Καλλιμ. εἰς Δήμ. 31. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Τριόπου ἢ Τρίοπος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 68. Τρίοπος κολώνη. — 2) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τρίοπος ὅτε οὗτος μετέβη ἐνταῦθα διωχθεὶς ἐκ τῆς Θετταλίας. Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 5, 8. παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. ε', 57. = Κνίδος.

Τριόπιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ἐν Καρίᾳ Τριοπίου ἀκρωτηρίου, ὅπου ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Δωρικῶν πόλεων μὲ κοινοὺς ἀγῶνας πανηγυριζομένους κατ' ἔτος πλησίον τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Ἡρόδ. 1, 144.

Τρίοπος, ή. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ κειμένη ἀφ' ἑνὸς ὑψώματος. Μιτχ. Εἰδ. γ', 104 — ὄθεν, Τριοπίδης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Τρίοψ, πος, ὁ, = Τριόπας, ὅπερ ὄρα.

Τρίποδες, οἱ. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὁδῶν. Παυσ.

Τριποδίσκος, ὁ, καὶ Τριποδίτης, οἱ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Γεραναίας. Ἔνια. παρὰ Θουκ. δ', 70. πλησίον παρὰ Παυσ. α', 44. Στεφ. Βυζ. περὶ δὲ Στράβ. τὸ Τριποδίτιον καὶ Τρίποδοι ἐν τῷ ἑξαμέτρῳ στίχῳ παρεισηχθέντι ὑπὸ τῶν Μεγαρέων εἰς τὴν τοῦ Ὁμηρ. Ἰλ. Β, 551, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἀνῆκεν αὐτοῖς ἡ νῆσος Σαλαμίς.

Τρίπολις, εως, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας περιέχουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Καλλίαν, Δήκειαν καὶ Νώνακριν. Παυσ. η', 27. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλαττίως, ἀποικία τῶν τριῶν πόλεων, τῆς Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, σχηματίζουσα τὸ πέλαι ἐν συμμαχικῷ τῶν τριῶν τούτων ἐπικρατειῶν κέντρον εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, τανῦν Τρίπολις ἐκποτοῦτα ὅλως τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ μεγέθους. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· τανῦν Τριβούλ. — ὄθεν, Τριπολίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ.

Τριπολίτης, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας περιλαμβάνουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἄζορον, Δολίχην καὶ Πύδνον = Πελαγονία, Στράβ.

Τριπτόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κελεοῦ βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ καὶ τῆς Μετανείρας, κατὰ τὴν κοινὴν περὶ αὐτοῦ διήγησιν τῶν Ἀθηναίων· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τροχίλου. Παυσ. α', 14. Εἰς τὴν πατρικὴν αὐλὴν αὐτοῦ ἐλθοῦσα ἡ θεὰ Δήμητρα ὅτε ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς γῆς ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην καὶ ἀναδεχθεῖσα τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Τριπτολέμου βρέφους ἔτι ὄντος ἢ κατ' ἄλλους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δημοφῶντος, ἠθέλησε πρὸς ἀνταμοιβήν δι' ἣν φιλοφρόνως ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν εὗρεν παρὰ τῇ Μετανείρᾳ, νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν ἀθάνατον καίουσα τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα, ἀλλ' ἐμποδισθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν θείαν τῆς ἐπιτηδειότητα, ἀφῆκεν αὐτοὺς δοῦσα εἰς τὸν Τριπτόλεμον μίαν ἅμαξαν ἐζευγμένην μὲ δράκοντας, ὥστε ἐπ' αὐτῆς νὰ φέρηται τοῦ λοιποῦ καθ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τὴν τέχνην τοῦ γεωργεῖν καὶ σπείρειν τὸν σῖτον. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐστύφτηναν πρῶτον ἐν Ἀττικῇ καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ἐγχώριος ἔχων ἰδίου ναὸν ἐν Ἐλευσῖνι. Ὅμ. Τμν. Δημ. 154. Ξενοφ. Ἀπολλόδ. α', 5, 2. παρὰ Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. ἀναφέρεται εἰς τῶν ἐν ᾅδου Κριτῶν· ὁ δὲ Ὅμηρος λέγει αὐτὸν Ἡγεμόνα τῶν Ἐλευσινίων. Ὁ μῦθος τοῦ Τριπτολέμου ὑποκρύπτει ἱστορικήν τινα ἐποχὴν τῆς πρώτης ἐν Ἀττικῇ καλλιεργείας τοῦ σίτου εἰσαχθείσης πρώτον ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Κέκροπος καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως. παρβλ. Σχολ. Νικανδρ. Ἀλεξιφαρμ. 130. σελ. 39.

Τριπυργία, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 1, 10.

Τρίτεια, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν· τανῦν Τριτεί. Στράβ. Πολυβ. — ὄθεν, Τριτιεύς, έως, ὁ κάτοικ. πληθ. οἱ Τριτιεῖς, παρ' Ἡρόδ. 1, 145. — 2) = Τρίτεια, Θουκ.

Τριτανταίχμης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, Πέρσης Σατράπης. Ἡρόδ. 1, 192. 7, 82.

Τρίτεια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν τυνάρων τῶν Λοκρῶν. Στεφ. Βυζ. Τριτέαι, αἱ, Ἡρόδ. 8, 33. καὶ Τρίτεια, ἡ. — ὄθεν Τριτιεῖς, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Τριτιαεῖς, Θουκ. γ', 101.

Τριτογένεια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς γεννηθείσης παρὰ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ ἐν Λιβύῃ, ἢ ἀπὸ τοῦ Τρίτωνος μέρους ποταμοῦ ῥέοντος πλησίον τῶν Ἀλαλκομενῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη, ἀφ' οὗ καὶ ἐτιμᾶτο αὐτόθι ἐξαιρέτως· πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 515. καὶ Ἡσ. παραβλ. Παυσ. β', 33. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 8. ἔτι Εὐρ. Ἰων. 872. Ἀπολλόδ. α', 3, 6. Ἡ πλησίον τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ γένεσις τῆς Ἀθηνᾶς φαίνεται μεταγενέστερος μῦθος, ὅτε καὶ ἡ λατρεία αὐτῆς ὕστερον εἰσηχθη μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Λιβύης· παρβλ. Ἡρόδ. 4, 180. 179. — Κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς δὲ ἐκλήθη Τριτογένεια ἀπὸ τοῦ Τρίτωνος ὅπερ ἀρχαιόθεν ἐδήλου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἢ Λίμνῃσι κεφαλήν, ἄρα ἡ ἐκ κεφαλῆς γεννηθεῖσα· ὁ μῦθος δὲ περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς εὕρηται πρῶτον κατὰ Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1310. παρὰ Στησιχόρῳ, λείρ. 76. σελ. 127. — ἀλλὰ καὶ ἐν Ὅμ. Τμν. Ἀθην. 28, 4. παρβλ. Ησυχ. εἰς Ἰλ. Δ, 515. καὶ εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 40.

Τριτογενής, ους, ἡ, Σπαν. συγγεν. τύπ. τοῦ Τριτογένεια. Ὅμ. Τμν. 28, 4. Ἡροδ. 7, 141.

Τριτώ, οῦς, ἡ, = Τριτογένεια. Ἀνθολγ.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, μία τῶν Θαλαττίων θεοτήτων, παρ' Ἡσ. Θεογ. 931. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παρίσταται ὡς θαλάσσιος δαίμων ἔχων οὐρὰν ἰχθύος καὶ σῶμα λεπιδωτὸν, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου, ὅστις φωνῶν μὲ μίαν κέγχρην ἐκτηρεῖ τὰς διαταγὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπαναπαλαίων τὰ θαλάσσια ὕδατα· Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1610. Ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐνέβαλε διὰ τῆς κογχυλοειδοῦς σάλπιγγός του μέγαν πανικὸν φόβον εἰς τοὺς Γίγαντας· ἔτι πληθ. οἱ Τρίτωνες, παρὰ τοῖς μεταγεν. παῖδες τοῦ Τρίτωνος. Λουκ. Ἐν. Διαλ. — 2) Ἰδίως ἐκαλεῖτο Τρίτων ὁ ἐγχώριος θεὸς τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδ. 4, 179.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ῑ), Χειμάρρους τῆς Λιβύης, καθ' Ἡροδ. εἰσβάλλων εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, ἢ μᾶλλον διερχόμενος διὰ τῆς ἐν Λιβύῃ Παλλάδος καὶ Τριτωνίδος λίμνης ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν· τανῦν Γαφ. Ἡροδ. 4, 178. Αἰσχ. Εὐμ. 288. — 2) = Νεῖλος, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 259. ἐξ οὗ αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι ἐκαλοῦντο καὶ Τριτωνίς. — 3) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαλκομενῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἀθηνᾶ Τριτογένεια. Στράβ. Παυσ. β', 34.

Τριτωνιάς, άδος, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ Τριτωνίς, Εὐριπ. Ἰων. 872.

Τριτώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τρίτωνος ἢ ἐκ τοῦ Τρίτωνος ὤν.

Τριτωνίς, ίδος, ἡ, λίμνη Περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων λίμνη τῆς Λιβύης, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Τριτογένεια ἐκαλεῖτο· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ κειμένη οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Σύρτεως πλησίον τῆς Βερενίκης, τανῦν Ἐλ-Λοβδαάχ. Ἡροδ. 4, 178. Πινδ. Πυθ. 4, 20. — 2) Νύμφη τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κατά τινα τῶν Λιβύων διήγησιν, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡροδ. 4, 180. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1498. — 3) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης ἢ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 109 — 4) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Αἰγύπτῳ κειμένης ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅστις ἄλλως καὶ Τρίτων ἐκαλεῖτο. Ἀπολ, Ῥοδ. Δ, 260.

Τρίτωνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ Στεφ. Βυζ. κατὰ Mannert πιθαν. Τιθρώνιον ἐν Φωκίδι.

Τριφάλης, ητος, ὁ (ᾰ). Οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἀναφερομένη παρὰ Λουκ. Δρακτ. 32 πιθαν. ἐκ τοῦ φάλλης, φαλλός.

Τριφυλία, ἡ. Ἡ πρὸς δυσμὰς κειμένη χώρα τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἕως τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τὰς τρεῖς

διαφόρους φυλὰς ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Ξενοφ. Στράβ. (Τριφυλλία καὶ Τριφαλία γραφόμεν· πρότερον ἡμαρτημ. παρὰ Πολυβ.)

Τριφυλιακός, ἡ, ὁν. Τῆς Τριφυλίας ἢ εἰς τὴν Τριφυλίαν ἀνήκων, ἰδίως δὲ ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Πύλου. Στράβ.

Τριφύλιος, ία, ιον (υ) Τῆς Τριφυλίας ἢ ἐκ τῆς Τριφυλίας ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Τριφυλίας χώρας. Ξενοφ.

Τριφυλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τριφυλίας, ἡ Τριφυλὶς γαῖα = Τριφυλία. Διον. Περ. 409.

Τρίφυλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λαοδάμειας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠλείδι χώρα Τριφυλία. Πολύβ. δ', 77.

Τριχώνιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Λυτιμαχίας, Πολυβ. ἡ γράφ. Τραχίνιον, παρα Στράβ. ἔστιν ἡμαρτημ. — ὄθεν, Τριχωνιεύς ἑως, ὁ κάτοικ. Δωρικ. Τρικωνιεύς. Στεφ. Βυζ.

Τριχωνίς, ίδος, ἡ λιμὴν. Λιμνητις ἐν Αἰτωλίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Στράτου, ἔχουσα 30 σταδίων μῆκος. Πολύβ. ε'. 7.

Τροία, ἡ, Ἰωνικ. Τροίη, ποιητικ. Τροΐα, τρισυλλαβ. Πινδ. προσυπακμ. γαῖα. Ἡ χώρα τῆς Τροίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραλλαττόμενον ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, ἕως τον Ἑλλησποντου ἔχουσα 6 γεωγραφ. μιλ. μῆκος, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, πρότερον Τευκρὶς καὶ Δαρδανία καλουμένη, Τροία δὲ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ Τρωὸς υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, ἥτις ἐσχηματίζεν ἐφεξῆς ἐν ἐπίσημον βασίλειον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λαομέδοντος καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν λαοὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι Θρᾴκης, ἀποκατασταθέντες πάλαι. ἐνταῦθα πρὸ αὐτῆς τῆς κτίσεως τῆς Τροίας καὶ ἀναμιχθέντες ἐφεξῆς μετὰ τῶν Φρυγῶν· τὰ δὲ ἤθη, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ δίαιτα διέφερον αὐτοὺς ἀείποτε ἀπὸ τὰ λοιπὰ Ἀσιατικὰ ἔθνη καὶ διὰ τοῦ πλούτου αὐτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου πρωΐμως ἤδη εἶχον ὑπερβῆ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας. Πρῶτος δὲ καὶ ἀρχαιότατος καθιδρυτὴς τοῦ βασιλείου τούτου, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἀρχαία ἱστορία, ὑπῆρχεν ὁ Τεῦκρος υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία τίθεται περὶ τὸ 1400 ἔτος πρὸ Χρ. οὗτος ὑποδεχθεὶς τὸν ἐκ Σαμοθράκης ἐλθόντα Δάρδανον καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του ἄφησε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου· ὁ Δάρδανος οὗτος ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν περὶ τὰς δυτικὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἥτις ἀκολούθως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐριχθονίου ἐμβάτεν ἤδη εἰς μεγάλην ἀκμήν· ὁ δὲ ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου Ἶλος μετέθηκε τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου τον ἀπώτερον τοῦ ὄρους κτίσας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς πεδιάδος τὴν πόλιν Ἴλιον, τὴν περίφημον μητρόπολιν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου, τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λαομέδων περιέβαλε μὲ ὀχυρώματα τείχη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 160. Γ, 74. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. Θουκ. α', 8. Ξενοφ. παρὰ τοῖς μεταγεν. συνηθέστ. ἡ Τρωάς. — 2) Μητρόπολις τῆς Τρωϊκῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, ἄλλως Ἴλιος καλουμένη, ὁπερ ὄρα. Ὅμ. Ἰλ. Α 129. Β, 141. Θουκ. α', 11.

Τροίαθεν, Ἰωνικ. Τροίηθεν καὶ Τροίηθε, ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Εὐρ.

Τροίανδε, Ἰωνικ. Τροίηνδε, εἰς Τροίαν. Ὅμ. Πινδ.

Τροιζήν, ῆνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευσε ποτὲ ὁ Πιτθεὺς πάππος τοῦ Θησέως καὶ ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ ἀρχαῖος οὗτος τῶν Ἀθηναίων Ἥρως· ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Πάγων· ταύτην Δαμαλᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β. 561. Παυσ. β', 32. καὶ Τροιζήνη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὄθεν Τροιζήνιος, ία, ιον· τῆς Τροιζῆνος ἢ ἐκ τῆς Τροιζῆνος ὤν· ἡ Τροιζηνία, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ περὶ τὴν Τροιζῆνα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Μηδ. 671. καὶ Οὐσιαστκ. Τροιζήνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Τροιζῆνος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τροιζῆνα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἀφήσας αὐτὴν μετὰ θάνατον εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πιτθέα. Στράβ. Παυσ. β', 30.

Τροίζηνος, οιο, ὁ. Τίὸς τοῦ Κέαντος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφήμου, εἷς τῶν Κικόνων ἐκ Θρᾴκης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 847.

Τρόκμοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλατίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ὄχθας τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ καὶ καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλλων. Πολύβ. Τρωκμοί, παρ' Ἄπιαν. καὶ Πτολ.

Τρόμης, ητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, πρότερον δοῦλος ἑνὸς τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφθεὶς ὠνομάσθη Ἀτρόμητος. Δημ. Στεφ. σελ. 270.

Τρουεντῖνος, ὁ. Truentius. Ποταμὸς τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. ταύτην Tronto. Στράβ. — 2) ἡ Τρουεντῖνος, Castellum Truentum. Πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ· ταύτην Torre Segura. Στράβ.

Τροφώνεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη κατ' ἔτος ἐν Λεβαδείᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Τροφωνίου.

Τροφώνιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ ἔγγονος τοῦ βασιλέως Κλυμένους ἐξ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, ἀμφότεροι περίφημοι ἀρχιτέκτονες τῆς ἀρχαιότητος, κτίσαντες τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ὑριέως βασιλέως τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου θέλοντες νὰ κλέψωσι διὰ τῆς ἐπιτηδειότητός των τοὺς ἐν αὐτῷ φυλαττομένους θησαυροὺς καὶ καταστάθέντες ὑποπτοι, ὁ μὲν Ἀγαμήδης πεσὼν εἰς τὰς παγίδας ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Τροφωνίου, οὗτος δὲ φυγὼν λέγεται ὅτι ἤγινεν μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν πλησίον ἑνὸς βάσους τῆς Λεβαδείας. Παυσ. 9', 37 κατ' ἄλλους συνέβη τοῦτο ἐν Ἠλίδι παρὰ τῷ βασιλεῖ Αὐγείᾳ. Μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὁ Τροφώνιος ὡς Ἥρως, ἔχων ἰδίων μαντεῖον εἰς ἓν ὑπόγειον σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ μετὰ πολλῶν τελετῶν καὶ καθαρισμῶν ἀπὸ μέρους τῶν μαντευομένων. Ἡροδτ. 1, 46. οἱ σηκοὶ Τροφωνίου, Εὐρ. Ἰων. 300· τὸ Διὸς Τροφωνίου μαντεῖον. Στράβ. καὶ ἁπλῶς τὸ Τροφωνίου, Ἀριστφ. Νεφ. 502. καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, διότι ὅσοι ἤθελον νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου κατέβαινον εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτοῦ σπήλαιον, διαμένοντες διάστημά τι καιροῦ αὐτόθι, Διοδ. Σικ. ιδ'. παρβλ. καὶ Παυσ. 9', 37—38.

Τρόχιλος, ὁ. Τίὸς τῆς Καλλιθέας πρώτης ἱερείας ἐν Ἄργει, ἀπ' ὅπου φυγὼν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα μίαν τῶν Ἐλευσινίων παρθένων ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Εὐβουλέα καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Παυσ. α', 14.

Τροχοειδὴς καλουμένη λίμνη. Λίμνη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὅπου λέγεται ὅτι ἡ Λητὼ ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Ἡροδτ. 2, 170. Θεογν. 7. Τροχόεσσα, ἡ, Καλλιμ. Δηλ. 261.

Τρυγαῖος, ὁ. Ἀμπελουργός τις ἐξ Ἀθμόνης δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρισταμένου ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους Εἰρήνῃ, 189.

Τρυγών, ῶνος, ἡ. Τροφὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδείκνυτο πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. ἡ, 25.

Τρύζος, ὁ. Τύραννός τις, ὅστις θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλῶσι δημοσίως καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφράζωνται διὰ σχημάτων, ἐφευρέθη ὑπ' αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ, 22. ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφιβαλτ.

Τρύφαινα, ἡ (υ) Ἑταίρά τις ἐν Ἀθήναις. Λουκ. (ἐκ τοῦ τρυφή.)

Τρυφέρα, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολγ.

Τρυφιόδωρος, ὁ. Συγγραφεὺς Αἰγύπτιος, γράψας ἓν ποίημα διὰ στίχων ἡρωϊκῶν, Ἰλίου ἅλωσις ἐπιγραφόμενον· παρὰ Σουϊδ. ἀναφέρεται τοῦ αὐτοῦ καὶ μία παράφρασις τῶν Ὁμήρου παραβολῶν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 526.

Τρύφων, ωνος, ὁ (υ) Ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου τετάρτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 31. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς, ἐν Ἀνθολογ.

Τρῳαί, αἱ. Γυναῖκες τῆς Τροίας, Τρῳάδες. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 384. ἴδε Τρῳός.

Τρῳάς, άδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ Τρῳός. Τῆς Τροίας, ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα. ἡ Τρῳὰς τροφὲς, Ὅμ. Ἴλ. Ἀπολ. 114. — καὶ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γυνή, ἡ κάτοικος τῆς Τροίας, παρ' Ὅμ. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀρ. Ἰλ. Ζ, 440. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Τρωϊκὴ χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Σοφ. Αἴ. 819. καὶ ἰδίως ἀντὶ Οὐσιαστκ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης λαμβανομένων παρὰ τοῖς ὑστερον. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε, 6. Στράβ. — 3) = Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρῳάς, ὁπερ ὄρα.

Τρωγίλος, ὁ. Εἷς τῶν δύω μικρῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Ἀχραδίνης· παρὰ Λιβ. Trogiliorum portus. Θουκ. στ', 99. ζ', 2. Στεφ. Βυζ. διάφορον τούτων ὑπῆρχε τὸ Τρώτιλον, ὁπερ ὄρα.

Τρωγῖτις, ιδος, ἡ. Λιμὴν τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμενη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. ιβ', 6.

Τρωγλοδύται, οἱ· κυρ. οἱ ἐν τρώγαις διαιτώμενοι, κάτοικοι τῶν σπηλαίων καὶ Ὀπῶν· καὶ Ὄνομ. κυρ. Ἔθνικ. Ἀρχαῖοι κατοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπίᾳ μεσημβριωῶς τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τῶν ὁποίων οἱ Αἰθίοπες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον. Ἡροδτ. 4, 183. ἔνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος ἀναφέρει τους Τρωγλοδύτας γένος Αἰθιοπικὸν, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ὑπῆρχεν ὁμοία μὲ καμμίαν ἄλλην τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τετρίζασι καθάπερ αἱ νυκτερίδες. — ἡ Τρωγλοδυτικὴ, ἡ ἐν Αἰθιοπίᾳ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν. Στράβ. — 2) Ἄσια τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Καύκασον. Στράβ.

Τρωϊάθεν, Δωρκ. ἀντὶ Τροϊάθεν, Πινδ. Νέμ. Ἐκδσ. Boeckh.

Τρωϊάς, άδος, ἡ (ᾶυ) Ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Τρωϊκός. Τῆς Τροίας ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, παρ' Ὅμ. συνηθ. μετὰ τῶν γυναῖκες, Ἰλ. Ι, 139. Εὐρ. αἱ Κολωναὶ Τρωϊάδες· παρὰ Θουκ. α', 131. Παυσ.

Τρωϊκός, ἡ, όν. Τῆς Τροίας ἢ εἰς τὴν Τροίαν ἀνήκων, μετὰ τοῦ πεδίον, τὸ ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πεδίον κείμενον μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ θέατρον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 11. Ἡροδτ. — Τὰ Τρωϊκὰ, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἡροδτ. 2, 145.

Τρωΐλος, ὁ (ῐ) Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 257. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ,

κατάτινας, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. ἐνθα Τρωΐλος ἡμαρτη, κεῖται.

Τρωΐος, ίη, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Τρῳός. Τῆς Τροίας ἢ ἐκ Τροίας ὤν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 222.

Τρῳάς, άδ, ὁν (Τρώς). Τῆς Τροίας, Τρῳαὶ Ἵπποι, Ὅμ. Ἰλ. Π, 393.

Τρῳός, Τρῳός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου. Ἀπολδρ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Καλλιρρόη θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου. Διον. Ἁλ. διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ ἐν Φρυγίᾳ βασίλειον τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τροίαν. Τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἶλος, Ἀσσάρακος, Γανυμήδης καὶ ἡ Κλεοπάτρα. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 230. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 462. — 3) Κάτοικος τῆς Τροίας, πολλαχ. πληθικ. οἱ Τρῳῆς παρ' Ὅμ. (περὶ τοῦ τονισμ. ἐν γενικ. πληθ. Τρῴων, ὄρα Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 43, σημ. 4, σημ. 4, σελ. 177.)

Τρωτίλον, τό. Χωρίον παρὰ ταῖς Συρακούσαις κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, τανῦν Trontello. Θουκ. στ', 6. (ὁ Δουκέριος προείλετο τὴν γραφ. Τρωγίλος, ἐννοῶν τὸν ἐν Συρακούσαις λιμένα.)

Τύανα, τά (γι. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐφ' ἑνὸς χώματος τῆς Σεμιράμιδος παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀπολλωνίου, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε θείας τιμάς· ἔτι δὲ καὶ Εὐσέβεια ἡ αὐτὴ καλουμένη· τανῦν Καραϊτσάρ. Στράβ. Πτολ· — ὅθεν, Τυανεύς, έως, ὁ κατοικ. Λουκ.

Τυανῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν χώρα τῆς ἰδίως Καππαδοκίας, τῆς ὁποίας μητροπολις ὑπῆρχεν τὰ Τύανα. Στράβ.

Τυδείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης. Ὅμ.

Τυδεύς, έως, Ἐπικ. ῆος καὶ έος. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔγγονος τοῦ Πορθάονος ἐξ Αἰτωλίας. Φονεύσας ποτὲ ἐν τῇ θήρᾳ τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀλκάθοον, ἢ κατά τινας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὠλενίαν ἢ Μελάνιππον καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς Ἄργος πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἄδραστον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηϊπύλην· ὑποσχεθεὶς νὰ ἐπαφέρῃ αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα του Καλυδῶνα· μεθ' οὗ πολὺ δὲ ἐστρατεύσας ἐναντίον τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους καὶ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ἡρώων καὶ βαίξας πολλὴν γενναιότητα εἰς τὴν αὐτόθι πολιορκίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου· ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Δηϊπύλης ἐγέννησε τὸν περίφημον Διομήδην. Ὅμ. Ἰλ. Β, 40. Ξ, 115. κ. ξ. Ἀπολδρ. α', 8, 5. 5. — 2) Ἴων τις παρὰ Ξεν. (Ἐπικ. Αἰτκ. Τυδῆ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Τυδέα, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 384.)

Τύκα, Δωρικ. ἀντὶ Τύχη, ὅπερ ὄρα.

Τύλλιος, ὁ, Tullius, ὄρα Τυλλιος.

Τύλος, ἡ (ῠ) καὶ Οἴτυλος, ὅπερ ὄρα. — 2) Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, ἔχουσα 23 γεωγρ. μιλ. περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην ἁλίευσιν τῶν μαργαρίτων, τανῦν Βαχαρίμα. Θεοφρ. Ἀρρίαν.

Τύμνης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰστιαίου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. 5, 37.

Τύμωλος, ὁ = Τμῶλος Ἀνθολ.

Τυμφαία, ἡ. Χώρα ὀρεινὴ καὶ ἀπότομος περὶ τὸ ὄρος Τύμφην ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀραχθου ποταμοῦ παρὰ τοὺς ὄρους τῆς Θεσσαλίας. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 7 κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ πόλις αὐτόθι.

Τυμφαῖος, ίδος, ἡ. Τῆς Τύμφης ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τύμφης οὖσα. Καλλιμ. Αρτ. 179.

Τυμφαῖος, αία, αῖον. Τῆς Τύμφης, καὶ οὐσιαστκ. Τυμφαῖοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Τύμφην κατοικοῦντες ἐν Ἠπείρῳ. Στράβ.

Τύμφη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στέφ. Βυζ. Στύμφη, παρὰ Στράβ. ζ', 7 (κατὰ τοὺς ἐξῆς Τύμφη, γραφόμ. ἀπὸ τοῦ Τυμφαῖος, κάτοικ. σπανιωμ. παρὰ Στρβ. ἀμφότεραι μέντοι αἱ γραφ. ἔχουσιν ὀρθῶς.)

Τυμφρηστόν, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἀρκτικῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Σπερχειὸς ποταμός. Στραβ. Τυμφρηστές, έ, Στέφ. Βυζ.

Τυνδάρειος, εία, ειον (ᾰ) καὶ Τυνδάρειος, ος, ή, ον. Τοῦ Τυνδάρεω ἢ ἐκ τοῦ Τυνδάρεω ὤν· ἡ Τυνδαρεία παῖς, ἡ Κλυταιμνήστρα. Εὐρπ. Ὀρ. 364, Ἰφ. Αὐλ. 1508. τὸ δὲ Τυνδάρειος παῖς, ἡ Ἑλένη. Ἀριστφ. Θεσμ. 925.

Τυνδάρεος, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. Τυνδάρεως, ω, (ᾰ) Υἱὸς τοῦ Οἰβάλου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ τῆς νύμφης Βατείας, ἔγγονος τοῦ Περιήρους, Ἀπολδρ. γ', 10, 4. ἢ υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ Ἱππεκόωντος. Ἀπολδρ. α', 9, 5. Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦτου Ἱππεκόωντες ἐκ τῆς Σπάρτης μετὰ τῶν υἱάτων τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ ἐλθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηΐδαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Κλυταιμνήστραν, Ἑλένην, τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπεκατέστησεν αὐτὸν ἀκολούθως εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης φονεύσας τὸν Ἱππεκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Τυνδάρεω διεδέχθη τὸ βασίλειον αὐτοῦ ὁ γαμβρός του Μενέλαος. Τυνδάρεος, ου, μόνον παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Δ, 298. καὶ Μοσχ. Εἰδ. γ', 79. Τυνδάρεως, παρ Αἰσχ. Ἡρόδτ. 2, 112. καὶ Θουκ.

Τυνδαρεώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη.

Τυνδαρίδης, ου, ὁ (ῐ) Παῖς τοῦ Τυνδάρεω, ὁ Πολυδεύκης. Θεογν. εἰδ. κβ', 89. ἰδίως πληθ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Ὅμ. Ἴλ. 26, 2. Ἡρόδτ.

Τυνδάρειον, τό, = Τυνδαρίς, Πτολμ.

Τυνδάρειος, ία, ιον (ᾰ) Τοῦ Τυνδάρεω· οἱ Τυνδάρειοι σκόπελοι. Τρεῖς σκόπελοι ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης ἐπικίνδυνοι διὰ τοὺς πλέοντας. Πτολμ.

Τυνδαρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη. Εὐρ Ἑκβ. 266. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου. Πολυβ. α', 25. Στράβ. Τυνδάριον, τό, παρα Πτολμ.

Τύννις, ιτος, ἡ καὶ ὁ. Πόλις τῆς Ζευγιτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Τούνις. Πολυβ. Τύνις, ίδος, Στράβ. Ἀρσενικ. παρὰ Πολυβ. α', 67, 69. καὶ Σηλκ. γ', 102. ὅθεν, Τυνησαῖος, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Τυννιχος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις μουσόληπτος καὶ ἐνθουσιάζων ἐκμὲς γενόμενος, ἐποίησεν ἕνα ὡραῖον Παιᾶνα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὴ διδαχθεὶς οὐδ' ὅλως πρότερον τὴν ποιητικὴν τέχνην. Πλατ. Ἰων.

Τύπαιον, τό. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐν τῇ αὐτόθι Τριφυλίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο πολλάκις αἱ γυναῖκες ἵνα ἐτόλμων νὰ ἀναβῶσι πρὸς δέκα τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιζομένων. Παυσ.

Τυπάναια, ἡ, καὶ Τυπανέαι, αἱ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Πολυβ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τυραγέται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὄρα.

Τυραμβη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Στράβ.

Τύραννος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχην. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Τύρας, α, Ἰωνικ. Τύρης, ὁ (ῠ) Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων βορειανατολικῶς τοῦ Ἴστρου ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Δνιέστερ. Ἡρόδτ. 4, 11. Στράβ.

Τυρέθιζα, ἡ = Τυρόεσσα, Στέφ. Βυζ.

Τυρία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τοὺς Κλεῖτον, Σθένελον καὶ Χρύσιππον. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Τυριαῖος, καὶ Τυρίαιος, τό. Πόλις τῆς Δυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, ἅτις ἐ καὶ παρα Ξεν. ἀναφέρεται ὡς Φρυγικὴ πόλις· τανῦν Ἀκσχιέρ. Ξεν. Ἀναβ.

Τυριγέται, οἱ, Ἐπικ. Τυριγέτης, ου, ὁ. Οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν κατοικοῦντες Γέται, λαοὶ ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, παρ' Ἡρόδτ. 3, 51, καὶ Τυρίται, παρὰ Στράβ. (ὡς ἐκ τοῦ Τύρας καὶ Γέται, Τυραγέται, ὅπερ καὶ ὀρθότερ. τύπ. ἐστιν· παράτα Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. κατὰ Holstein. ἀλλ' ἐκ Χειρογραφ. ἀναγνώσεωτ. ἤδη παρὰ Στράβ. Τυριγέται ἀντὶ τῆς προτερ. κοινῆς γραφ. Τυρρηγέται.)

Τύριος, ία, ιον, ὄρα Τυρος.

Τυρῖται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὄρα.

Τυρμίδαι, οἱ (ῐ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Τύρνος, ὁ. Turnus. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Αἰνείας συμμαχήσας μετὰ τοῦ βασιλέως Λατίνου. Διων. Κάσσ.

Τυρόεσσα, ἡ (τυρός.) Ἐπίπλαστος νῆσος παρὰ Λουκ. Ἁλ. Ἱστ. β', 25.

Τυρος, ἡ (ῠ) Ἐν τῇ ἱερ. Γραφ. Ζόρ, καὶ παρ' Ῥωμ. ἐσχ' ὅτε Sur. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλασσίως πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σιδῶνος, καθ' Ἡρόδτ. κτισθεῖσα 2300 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐν Τύρῳ ἱερέων· ἀνομίζετο δὲ ἀποικία τῶν ἐκ Σιδῶνος Φοινίκων, φαίνεται δὲ ἀκολούθως εἰς μέγαν βαθμὸν εὐτυχίας καὶ ὑπεροχῆς διὰ τοῦ πλούτου τῶν ὁποίων ἐχορήγει εἰς αὐτὴν τὰ μέγα ἐμπόριον καὶ ἡ θαλασσοπλοΐα τῶν Τυρίων ἐκτεινομένη εἰς διαφόρους χώρας τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔτι δὲ καὶ τὰ πολυειδῆ καὶ ἐξαίσια ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα. Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων Νεβουκαδνεζὰρ οἱ πλείστοι τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἦλθον καὶ ἔκτισαν ἀρκτικώτερον τῆς Τύρου ἐπὶ μιᾶς νήσου μίαν ἐμπόλιν ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο ἐκτὸς Τύρος ἢ Νέστυρος πρὸς ἐμαστολὴν τῆς Παλαιτύρου· συνείχετο δὲ αὕτη δι' ἑνὸς χώματος μὲ τὴν πλησίον ἠπειρον τῆς Φοινίκης, οὔσα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ ἀκμαία ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔχουσα 22 σταδίων περίμετρον, δύω προσφυεῖς λιμένας καὶ διοικουμένη ὑπὸ ἰδίων νόμων καὶ ἀρχόντων· τανῦν Σούρ. Ἐν τῇ παλαιᾷ Τύρῳ εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Τυρίου

Ἡρακλέους. Ἡροδ. 2, 44. Διον. Περ. 911. Στράβ. — ὁδὸν Τύριος, ία, ιον (ῠ). Τῆς Τύρου ἢ ἐκ τῆς Τύρου ὤν· Αἰσχ. Προμ. 958. καὶ Οὐϊκτωρ. Τύριος, ὁ κάτοικος. Εὐρ. ὁ Τύριος Ἥρως, ὁ Ἡρακλῆς. Λουκ. Συρ. Θε. 3.

Τυρρηναῖος, αία, αῖον, = Τυρρηνικός. Ηρωδν. ἡ, 4.

Τυρρηνία, ἡ, Ἰωνικ. Τυρσηνίη. Ἐπαρχία ἐπίσημος τῆς Ἰδίως Ἰταλίας, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἑτρουρία καὶ Τουσκία καλουμένη, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, μεσημβρινοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, περιλαμβάνουσα ἔλον τὸ ὑπὲρ μέγα Δουκάτον τῆς Τοσκάνης καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας. Οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Τυρρηνοὶ ἢ ἄλλως Ἑτρουροὶ καλούμενοι ἐσχημάτιζον ἀρχαιόθεν πρὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας ἰδίαν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα Ἀριστοκρατικῶν ἐλευθέρων λαῶν, τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν μητρόπολιν, ψηφιζόμενος πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἰταλίας ὡς ὁμπειροι θαλαττοπόροι καὶ εἰδήμονες πολλῶν ἐπιτηδευμάτων γνώστων καὶ τεχνῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρεώστουν πολλὰς ὠφελίμους συνηθείας καὶ ὄνομα αὐτῶν. Ἐκλήθη δὲ ἡ χώρα αὕτη πρῶτον Τυρρηνία ἀπὸ τοῦ Τυρρηνοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄτυος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Λυδίας. Ἡροδτ. 1, 94. Σεύμαν. (ὁ Ἰωνικ. τύπ. Τυρσηνίη, εὑρηται παρ' Ὁμ. Ἡσιοδ. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἕως τοῦ Θουκ. ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι· διὰ δὲ τοῦ ῥῥ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ λοιποῖς Ἕλλησι συγγραφτ. Ξενοφ. Πολύβ. κ. τ. λ.)

Τυρρηνικός, ἡ, όν, Ἰωνικ. Τυρσηνικός. Τῆς Τυρρηνίας ἢ εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἀνήκων, τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος, ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας κειμένη θάλασσα περὶ τὴν Τυρρηνικὴν χώραν ἕως τῆς νήσου Σικελίας, Tuscum mare. Θουκ. δ', 24. Πολυβ. ἡ Τυρσηνικὴ σάλπιξ, ἐπινοηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν. Εὐρ. Φοιν. 1377.

Τυρρηνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. Τυρσηνίς. Τῆς Τυρρηνίας ἢ ἐκ τῆς Τυρρηνίας οὖσα. Πολυβ. ἡ Τυρσηνὶς Σκύλλα. Εὐρ. Μήδ. 1333.

Τυρρηνός, Ἰωνικ. Τυρσηνός. Τίὸς τοῦ Ἄτυος βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λυδῶν εἰς τὴν μεσαίαν Ἰταλίαν κατώκησε τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Τυρρηνίαν χώραν. Ἡροδτ. 1, 94. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὁ Τυρρηνὸς οὗτος ἐπλεύγη εἰς τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυρρηνικὴν θάλασσαν καὶ ὅτι οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Τοῦπος ἔκλεσε τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τουσκίαν. — 2) Κάτοικος τῆς Τυρρηνίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, πρῶτον παρ' Ὁμ. Τμν. ε', 8. Ἡσ. Θεογ. 1015. Ἡροδτ. 1, 94. ὅτι δὲ ἐν Θράκῃ καὶ Ἡροδτ. 1, 57. — 3) Τυρρηνός, ἡ, όν, Ἐπιθτκ. ἀντὶ Τυρρηνικός, Εὐρ. Μήδ. 1349.

Τυρσανός, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Τυρρηνός. Πινδ.

Τυρσηνίη, Τυρτηνικός, Τυρτηνίς, Τυρσηνός, ὅρα Τυρρηνία, κ. τ. ξ.

Τύρταιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθηναῖος, κατὰ Πλάτ. κατ' ἄλλους δὲ Μιλήσιος, ἀκμάσας περὶ τὴν 25 Ὀλυμπ. πιθαν. ἐπιτηδείως αὐλητὴς τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, ὡς στρατηγὸν ἐναντίον τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ ὅτις διὰ τῆς μελῳδίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ ψαλλομένων ἐλεγείων ἐνθουσίασε τοσοῦτον τοὺς Σπαρτιάτας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ οὗτοι ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς ἐχθροὺς τῶν Μεσσηνίους εἰς μίαν μάχην πολεμήσαντες καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἀριστομένην εἰς τὸ φρούριον Ἰρὰν, ὃ καὶ ἀτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πολιτογραφεὶς ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Τυρταίου ἐσώθησαν τεμάχια τινὰ συλλεχθέντα μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ὑπὸ Klotz. Πλάτ. Νομ. σελ 620. Φαβλ Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 738. Τυρταῖος, παρὰ Στράβ. καὶ Αἰλ.

Τύρταμος, ὁ· κύρ. Ὄνομ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος. Στρβ.

Τυρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδὼν καὶ λαβὼν τὴν μορφὴν τοῦ Ἐνιπέως ποταμίου θεοῦ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἠγάπα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πελίαν καὶ Νηλέα· ἐκ δὲ τοῦ Κρηθέως ἐγέννησεν ἡ Τυρὼ τὸν Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα· Ὁμ. Ὀδ. Λ, 235. Ἀπολόδ. α', 9, 8.

Τυφαόνιος, ία, ιον, Ἐπικ. ἀντὶ Τυφώνιος· — ὅθεν τὸ Τυφαόνιον κυρ. ὄνομ. ὄρους τινὸς κειμένου μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 32, ἄλλως μέντοι ἀγνώστου.

Τυφάων, ωνος, ὁ (ᾰ) Ἰδιωτρ. Ἐπικ. τύπ. ἀντὶ Τυφῶν, Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 306, 352. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1213. (τὸ υ ἐστι ἐν τῷ Τυφάων βραχύ, ἐν δὲ τῷ Τυφῶν, μακρὸν καὶ ἐν τῇ Γοντ. Τυφάωνος, παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. ε', 217 παρβλ. Spitzn. Προσῳδ. 66, 2. Σημ.)

Τυφρηστός, ὁ, = Τυμφρηστόν. Στεφ. Βυζ.

Τυφωεύς, έως, ὁ, Ἐπικ. έος, συνηρμ. Τυφώς, ῶ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 782. Ἡσ. Θεογ. 869. Αἰτκ. Τυφωέα, Ἡσ. Θεογ. 821. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 38. συνηρμ. Τυφὼς εὑρηται πρῶτον παρὰ Πινδ. (τὸ υ ἐστιν ἐν μὲν τῷ Τυφωεύς ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τῷ συνηρμ. Τυφὼς μακρόν· παρβλ. καὶ Τυφών.)

Τυφών, ῶνος, ὁ, κατὰ συναιρ ἐκ τοῦ Ἐπικ. τύπ. Τυφάων. Γίγας φοβερὸς καὶ τερατώδης, καθ' Ἡσ. Θεογ. 820. τέκνον τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκρήμνισεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου τοὺς Τιτᾶνας, ἔχον ὡς πλάττεται ἑκατὸν πυριπνόους κεφαλὰς δράκοντος ἀποτελούσας διαφόρους ἐκπληκτικοὺς καὶ φριχώδεις ἤχους, ὁμοίους μὲ τοὺς τῶν μυκωμένων ταύρων καὶ ὀρυομένων λεόντων· οὗτος ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ὑπὲρ τῆς βασιλείας τοῦ παντός, προξενήτας μέγαν φόβον εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς τερατώδους καὶ φοβερᾶς αὐτοῦ μορφῆς, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς κεραυνώσας αὐτὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ταρτάρου. Ἀπολλόδ. α', 6, 3. Καθ' Ὁμηρ. δὲ Ἰλ. Β, 782. κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁ Τυφὼν ἔκειτο ἐν Ἀρίμοις τῆς Κιλικίας κακοποιργμένος ὑπὸ τὴν γῆν· παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὅτι καταπολεμήσας αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἐδίωξεν ἕως τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἐρρίφη κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτνην ἐκβοῦγον ἀείποτε χειμάρρους πυρὸς διὰ τῆς τερατώδους δυνάμεως τοῦ Γίγαντος τούτου. Πινδ. Πυθ. 1, 32. Αἰσχ. Προμ. 351. 371. Ἀπολόδ. κατ' ἄλλους ἐλαμβάνετο ὁ Τυφὼν ὡς φοβοποιὸς τις Δαίμων τῶν βορείων μερῶν τῆς Γῆς διατρίβων ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Φερεκδ. Λειψ. καὶ Stuck εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1214. Τὸ πὸ τὴν ἰδέαν τῆς θεότητος ταύτης φαίνεται ὅτι ἐλαμβάνετο ἀρχαίοθεν ὁ ἐκ μεσημβρίας πνέων φοβοποιὸς ἄνεμος, εἰς τὸν ὁποῖον πιθανῶς ἀπεδίδοντο πολλάκις καὶ αἱ ἐκρήξεις τῶν κατὰ διαφόρους χώρας κυριτκομένων ἡφαιστίων ὀρέων. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἐχθρὸς ἀπονόσου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νικήσας αὐτὸν ὁ Ὧρος υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ δεσμεύσας ἀπέστειλε πρὸς τὸν μητέρα αὐτοῦ Ἶσιν· ἐλατρεύετο δὲ ὡς ἐγχώριος Θεότης ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, θεωρουμένη ὑπ' αὐτῶν ὡς ψθοροποιὸς δύναμις πρόξενος πολλῶν κακῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἱερὰ ζῶα ὑπῆρχον ὁ ὄνος, ὁ Ἱπποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος. Ἡρόδτ. 2, 144. (τὸ υ εὑρηται ἐν μὲν ταῖς δυσυλλαβ. πτώσ. μακρόν, ἐν δὲ ταῖς τρισυλλαβ. βραχύ. Τυφῶν, ῶνος, ἔστιν συνήθως παρὰ τοῖς πεζοῖς τυπ. Ἡρόδτ. αὐτοθ. Πλάτ. Ἀπολόδ. α', 6, 1. καὶ αἱ πλάγ. πτώσ. παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Πινδαρ.

Τυφωνεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Τυφῶνος ἢ εἰς τὸν Τυφῶνα ἀνήκων· ἡ Τυφωνεία πέτρη, ἄκρα τις ἀπότομος τοῦ ὄρους Καυκάσου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1240.

Τυφωνικός, ἡ, όν· καὶ

Τυφώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τυφῶνος ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνος ὤν, ἢ προερχόμενος.

Τυφώς, ῶ, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Τυφῶν Ὀνομαστκ. παρὰ Πινδ. Πυθ 1, 31. Γενικ. Τυφῶ, Αἰσχ. Ἱκέτ. 575. Αἰτκ. Τυφῶ, Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 517. Ἡροδτ. 3, 5.

Τύχη, ἡ (ῠ). Μία τῶν Νηρηίδων. Ὁμ. Τμν. Δημ. 440 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος Ἡσ. Θεογ. 360. — 3) παρὰ Ῥωμ. Fortuna. Φέρος τῆς τύχης καὶ εἱμαρμένης τῶν ὄντων, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἐσώζετο ἀνέκαθεν ἐν τοῖς Σαμοθρακικοῖς μυστηρίοις, ἀπ' ὅπου μετέβη ἀκολούθως εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν· παρβλ. Creuz. Συμβολ. Π. σελ. 315. καὶ 366. ὁ δὲ Πινδ. Ὀλ. 7. ἀναφέρει αὐτὴν ἀδελφὴν τῶν Μοιρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενέμετο καὶ ἡ τῶν πόλεων προστασία· κατὰ Παυσ. δ', 30. πρῶτος ὁ Βούπαλος ἐπέστησεν αὐτὴν ὑπὸ μορφὴν γυναικός, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν οὐράνιον σφαῖραν, εἰς δὲ τὴν χεῖρα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Τύχη, ἡ. Δωρικ. Τύκα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν κείμενον βορειοδυτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ εὐρισκομένου ναοῦ τῆς Τύχης. Στεφ. Βυζ.

Τυχιάδης, ου, ὁ (ᾰ) κυρ. Ὄνομ. Πατρωνυμ. ἐκ τοῦ Τυχίος, ὅτι καὶ κύρ. ὄνομ. ἀρσενκ. παρὰ Λουκ. Φιλόσφ. 1.

Τυχίος, ὁ. Ἔμπειρος σκυτοτόμος ἐξ Ἴλης πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ τὸν Ὅμηρον ἐν τῇ ἀποδημίᾳ του· Ὁμ. Ἰλ. Η, 222.

Τύχων, ωνος, ὁ (ῠ). Θεὸς τῆς τύχης, ἐν Ἀνθολ.

Τωμυρις, ίδος, ἡ, = Τόμυρις.

Τωσάλη μητρόπολις, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τίπρας. Πτολμ.

Υ.

Υαγνις, ίδος, ὁ (ῠ). Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, ὁ ἐπινοήσας πρῶτον ὡς λέγεται τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν διὰ τῶν αὐλῶν. Νονν. Διον. ί, 234. Πλουτ. Μουσ.

Ὑάδες, αἱ. Ἑπτὰ ἀστερες εὑρισκόμενοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, προμηνύουσαι διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ἐφέζετο ὑετόν, κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐκλήθησαν δὲ αὗται Θυγατέρες πότε μὲν τοῦ Ἐρεχθέως, πότε δὲ τοῦ Κάδμου καὶ πότ' τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅτι δὲ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Βοιτίνης, διατριβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον. Ὁμ. Ἰλ. Ἀπολόδ. γ', 4, 4. παρβλ. καὶ Heyne σελ. 584. Τγίν. (τὸ υ ἐστιν συνήθ. βραχύ, μακρὸν δὲ εὑρηται παρ' Εὐρ. Ἰων. 1156.)

Ὑαία, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Στεφ.

Βυζ. — ὅθεν, Ταῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Τἀκινθος, ὁ (υν—υ). Τίὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος, ἔχων πολλοὺς ἐραστάς, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζέφυρος· παίζων δὲ μετὰ ὁ Τάκινθος τὸν δίσκον μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀφορισθὴν ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, ἐκ δὲ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἔκμει ὁ Ἀπόλλων τὸ βλαστήσῃ τὸ ὁμώνυμον ἄνθος ὑάκινθος. Λουκ. Διαλ. Θε. ιγ'. πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος ἐν Λακεδαίμονι τὰ Τακίνθια λεγόμενα διαρκοῦντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας. Θουκ. ε', 23. — 2) Τίὸς τοῦ Πιερου καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὡραιότητα ἠγάπησεν ὁ ἀοιδὸς Θάμυρις, Ἀπολλόδ. α', 3, 3. ἔνθα συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου Τακίνθου. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, διατρίβων ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου οἱ θυγατέρες κατὰ διαταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐσφάγησαν ὡς θυτία ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου ὅτε αἱ Ἀθῆναι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος. Ἀπολλόδ. γ', 15, 8.

Τἄμπεια, τά. Μία τῶν δύο ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ ἐκρήμνιζον τοὺς καταδικαζομένους κακούργους. Ἡροδτ. 8, 39. Πλουτρ.

Τἀμπολις, εως, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Πλειωνῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος ἔνθα εὑρίσκεται ἡ διάβασις ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Φωκίδα· ἐκτίσθη δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ταύτων ὅσοι μετέβησαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Βοιωτίας, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο πρότερον Ταύτων πόλις· ὁ Ξέρξης διαβὰς ἐντεῦθεν κατέστρεψεν αὐτὴν ἀλλ' ὕστερον ἀνῳκοδομήθη αὖθις. Ὁμ. Ἰλ. Β, 521. Ἡροδτ. 8, 28. Στρβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Στρβ. — ὅθεν, Ταμπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Σπφ. Ἑλλ. ς', 4, 27. Ταμπολιτῶν τὸ πρόσστειον ἔστιν κατὰ Σκειδέρον, αἱ Κλημαί.

Τἄντες, οἱ, Ἐνικ. Τας, αντος, ὁ (υ). Ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, οἵτινες διωχθέντες αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου ἔσχον οὗτος ἦλθον εἰς Βοιωτίαν μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων, καὶ μεταβάντες εἰς τὴν Ψωφίδα ἔκτισαν τὴν αὐτόθι Τάμπολιν· ἐν μέρει μέρει αὐτῶν ἦλθεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν κατοικήσαντες τὴν περὶ τὸν Πλευρῶνα χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Ταντίς, Στρβ — ὅθεν, Ταύτιος, ία, ιον (ῡ) τῶν Ταύτων, = Βοιώτιος, Ἐπωνυμ. τὴς πόλεως Ὀγχηστοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1242.

Τἀντις, ίδος, ἡ. Τῶν Ταύτων ἢ εἰς τοὺς Ταύτας ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Αἰτωλίας. Στεφ. Βυζ.

Τἄος, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀνλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, καταπαρχθεὶς ἐν τῇ θήρᾳ ὑφ' ἑνὸς ἀγρίου χοίρου ἢ λέοντος, Τζὶν. μιθ. 192.

Τᾶται, οἱ. Ὄνομα μιᾶς ἀρχαίας φυλῆς ἐν Σικυῶνι. Ἡροδτ. 5, 68.

Τβλα, ἡ, Ἰων. Τβλη, Hybla· ἡ ἐπικαλουμένη μείζων ἢ ἡ μεγάλη. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Αἴτνης, πρώιμως ἤδη καταστραφεῖσα· κατά τινας ἡ νῦν Paterno. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Τβλαῖος, οἱ κάτοικ. Θουκ. ϛ', 94. — 2) ἡ ἐλάττων, ἄλλως καὶ Ἡρὰια καλουμένη παρὰ Στεφ. Βυζ. ἑτέρα πόλις τῆς Σικελίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ Ἄκρων, πιθαν. ἡ νῦν Ragusa. Στέφ. Βυζ. εἰς ταύτην νομίζεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἱπποκράτης. Ἡροδτ. 7, 155. — 3) ἡ μικρά, ὕστερον Μέγαρα, τά, κληθεῖσα. Πόλις καὶ αὐτὴ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτιοανατολικῶν αὐτῆς παραλίων ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Συρακουσῶν, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐξαίρετον μέλι· ἐκλήθη δὲ Μέγαρα ὑπὸ τῶν ἐκ Μεγαρίδος ἐλθόντων Δωριέων περὶ τὸ 735 ἔτος πρὸ Χρ. τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ ποταμοῦ Κατάρου· Θουκ. ϛ', 4. Στρβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Τβλα ἡ Γαλεῶτις λεγομένη, παρὰ δὲ Θουκ. ϛ', 62. Γαλεᾶται, ἔνθα ὁ Poppe ὑπολαμβάνει τὴν μείζω Τβλαν· — ὅθεν, Τβλαῖος, αία, αῖον, τῆς Τβλης ἢ ἐκ τῆς Τβλης ὤν, τὸ Τβλαῖον μέλι, περίφημον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Στρβ. Μεγαρεῖς οἱ Τβλαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. ϛ', 4. — καὶ Τβλήσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Τβλης. Δημ.

Τβλων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὑπὸ τὴν ἀδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν πόλιν Τβλαν. Θουκ. ϛ', 4.

Τβρίστης, ου, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Αἰσχ. Προμ. 723. κατὰ Schütz πιθαν. ὁ Τάναϊς, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στράβ. ὅτι ῥέει διὰ τοῦ ὄρους Καυκάσου· ἐν ἄλλαις Ἐκδοσ. εὑρηται ἐπιθετκ.

Τγεία, ἡ· κοιν. τύπ. αὐτὶ Υγιεία.

Τγεννεῖς, εἰ. Λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' Ἡροδτ. 3, 90. ἔνθα ἅπαξ μόνοι ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τοῦτο. Ὁ Wesseling παραδέχεται ἀντὶ τούτου τὴν γραφ. οἱ Ὀβιγενεῖς, Obigene κατὰ Πλίν. V, 32. χώρα μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ.

Τγίεια, ἡ (υυ—υ) Hygëa. ἐν Ὀρφ. Τμν. 67. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ λατρευομένη ὡς θεὰ καὶ ἔφορος τῆς ὑγιείας τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· παρ' Ὁμ. Ἡσ. καὶ Πιδάρ. οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὴν ὀνοματίαν θεότητος. Ἀνθολ. I, 159. — 2) Ἐπίθτ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης διαφόρους βωμοὺς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 31.

Τγῖνος, Ἰούλιος, ὁ, Hyginus. Ῥωμαῖος μυθογράφος, Ἱσπανὸς, ἢ κατ' ἄλλους Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου καὶ φύλαξ τῆς Παλατινῆς Βιβλιοθήκης ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπό τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι, Liber Fabularum, 277 ἤτοι βιβλίον περιέχον 277 μυθώδεις διηγήσεις, καὶ Poeticum Astronomicum. Βιβλ. τέτσαρα. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π. σελ. 3.

Τδάρνης, εος, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδιος. Ἡροδτ. 3, 70. — 2) Τίὸς τοῦ Τδάρνους, στρατηγὸς τῶν Ἀβυδηνῶν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδτ. 7, 83. παρὰ Στράβ. εὑρηται ἡ γενκ. εἰς ου.

Τθαρνεις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης. Εὐδοξ.

Τθάσπης, ου, ὁ (ᾰ). Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ἐκπορεύεται ἀνατολικῶς τῆς χώρας ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν, ἐνούμενος πρότερον μὲ τὸν Ἀκεσίνην· τανῦν Βεχάτ. Στράβ. Διον. Περ. 1139. ἔτι Τθάσπις, εως, ὁ· Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ.

Τθη, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 385. κατὰ Σχολστ. ἡ μετὰ ταῦτα Σάρδεις κληθεῖσα. — 2) Πόλις τῆς Λυκαονίας κειμένη βορειδυτικῶς τῆς Νύσσης. Στεφ. Βυζ.

Τθεισσα καὶ Τθισσος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Καρίας. Ητολ. Στέφ. Βυζ. — 2) Τθισσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Ἀστερωπείας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Τθισσα. Στεφ. Βυζ.

Τθρα, ἡ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ Λερναία. Ὁ φοβερὸς ἑνηκεφάλος δράκων τῆς Λέρνης, ὄρα Λέρνη, ἀριθμ. 3. Ἀπολλόδ. β', 5, 2. — 2) Λίμνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ὕστερον Λυσιμαχία κληθεῖσα. Στραβ. ἔνθα ὁ Palmer προείλετο τὴν γραφ. Τρία ἐξ Ὀβιδ. Μετ. 7, 371.

Τθραμαρέα, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπιπλέστου νήσου Καφαλούσης, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. β', 4. λέξις βαρβαρικὴ, κατὰ Gesner, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι.

Τθραώτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ἐνουμένος μὲ τὸν Ἀκεσίνην εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν· τανῦν Ῥαβί· Ἀρρίαν. Ἀναβ. ε', 4, 1.

Τθρέα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Ἑρμιόνης ἐν Πελοποννήσῳ· τανῦν Τέρα. Ἡροδτ. 3, 59.

Τθρούς, οὔντος, συνηρμ. ἐκ τοῦ Τθρόεις, εντος, Hydruntum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαβρίας, ἀποικία τῶν Κρητῶν ἔχουσα προσφυῆ λιμένα, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ πόλις Ῥωμαϊκὴ· τανῦν Otranto. Στράβ. — ὅθεν, Τθρούντιος, ὁ κάτοικ.

Τθρούσσα, ἡ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Τθρόεσσα. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Στρωνικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν ὀυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, τανῦν Φλέγα· Στραβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Τήνου. Στεφ. Βυζ.

Τἐλη, ἡ, ὄρα Ἔλεα.

Τετις, ίδος, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ. Θεόκρ. Εἰδ. 3', 115.

Τῆς, ου, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου, κατὰ Σουίδ. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ὗω, βρέχω, διότι φαίνοτε ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν αὐτοῦ συνέβαινον ὑετοί. Πλουτ. Ἰσ. Ὄσ. 38.

Τῆττός, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, κληθεῖσα οὕτως, κατὰ Παυσ. ἀπό τινος Ἀργείου Τηττοῦ, ὅστις διά τινα πραχθέντα φόνον ἀφήσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἦλθεν πρὸς τὸν ἐν Ὀρχομενῷ βασιλέα, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν ἐν μέρος τῆς ἐπικρατείας του ἔκτισεν τὴν ὁμώνυμον πόλιν· κατὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἀρτεν. — ὅθεν, Τηττιος, ὁ κάτοικ.

Τκκαρά, τά, καὶ Τκκαρον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης, πατρὶς τῆς περιφήμου ἑταίρας Λαΐδος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου· τανῦν ἐρείπια Carini καλούμενα· Θουκ. ϛ', 62. Πλησθτ. παρὰ Διεύ. Σικ. Πλουτρ. καὶ Ἀθην. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀπὸ τοῦ ὕκκαι εἶδος θαλασσίων ἰχθύων. Ἀθην. — ὅθεν, Τκκαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Τκκαρικός, ἡ, όν, τῶν Τκκάρων· ἢ ἐκ τῶν Τκκάρων ὤν. Θουκ. ϛ', 13.

Τλαι, αἱ, = Τλη, ὅπερ ὄρα.

Τλαίη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σκυθίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Βορυσθένους ἕως τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Νομάδες Σκύθαι, πρὸς ἄρκτον δὲ οἱ Γεωργοὶ πιθαν. ἢ ὧν Νογάϊ πεδίον ἔρημον· Ἡροδτ. 4, 76. Τλέα, ἡ. Στέφ. Βυζ.

Τλαϊκός, ὄρα, Τλλαϊκός.

Τλαῖος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης ὅτε ἠθέλησε νὰ βιάσῃ αὐτὴν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 221.

Τλαχίδης, ου, ὁ (—υυ—). Τίὸς τοῦ Τλάκου ἐκ Ἰρήτης, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς Ἰθάκην. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 204.

Τλας, αντος, ὁ (υ—). Τίὸς τοῦ Θεοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, εἷς ἄρσεν εὐειδὴς νεανίας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐστρατεύσαν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ὧν ἀείποτε πλησίον τοῦ Ἡρακλέους, ἀπέβη εἰς τὴν χώραν

τῆς Μυσίας διὰ τὸ λίβῃ ὕδωρ, αἱ Νύμφαι τῆς κρήνης ἐρασθεῖται τοῦ κάλλους του εἵλκυσαν αὐτὸν πρὸς ἑαυτάς, ὥστε ἔκτοτε ἄγονα ἀφανής, ἐξ οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐγκαταλιπὼν τὸν πλοῦν ἐζήτει τὸν προτρεψάμενον τοῦτον ἑταῖρόν του ἀπαιτητικῶς ἀπὸ ματαίου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 131. 1350. Ἀπολλόδ. α', 9, 19. Θεοκρ. Ὕλλας, παρὰ Λουκ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 67.

Ὑλάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Ὕλης ἔνθα ἐλατρεύετο ἰδίως. Λυκοφ. 448.

Ὑλεύς, έως ὁ (ῠ). Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Θήβην τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θηρίου τούτου. Ἀπολλόδ. α', 8, 2.

Ὕλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ὕλη. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 500.

Ὕλη, ἡ, καὶ Ὕλαι, αἱ. Πόλις μεταξὺ τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, κατεστραμμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 708. Ἐπικ. παρ' Ὁμηρ. παρὰ δὲ τοῖς Τ' στερ. πληθ. Μόσχ. Εἰδ. γ', 80. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας, πιθαν. = Τέη, ὡς τινες ἀναγινώσκουσιν ἐν Ὅμ. Ἰλ. Η, 221. Στεφ. Βυζ. (τὸ υ ἐστὶν ψιλὸν μακρόν, παρὰ δὲ Ὁμήρ. Ἰλ. Κ, 708. καὶ Η, 221. κεῖται ὡς βραχύ, καὶ κατὰ Στράβ. ἔστι κυρ. βραχύ.)

Ὑλίας, ου, ὁ (-υ-). Ποτάμιος τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων μεταξὺ τῆς Κρότωνος καὶ Συβάριδος, ταυτὸν Aquanile. Θουκ. ζ, 35.

Ὑλικός, ή, όν (-υυ). Τῆς Ὕλης ἢ παρὰ τὴν Ὕλην κείμενος· ἡ Ὑλικὴ λίμνη. Λίμνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀριστερῶς τῶν Θηβῶν· ταυτὸν Στίβα· Στράβ. — 2) Οὐσιαστικ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας.

Ὑλαϊκὸς λιμήν, ὁ. Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 72. Ὑλαϊεύς, Διον. Ἁλ. καὶ Ὑλλικός, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1125.

Ὑλλεῖσι, οἱ, = Ὑλλεῖς, ἀριθμ. 2. παρὰ Διον. Περ. 386.

Ὑλλεῖς, οἱ, Ἐνικ. Ὑλλεύς, έως. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν τῶν Δωριέων ἐν Σικυῶνι, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅρα Δύμες. Ἡροδ. 5, 68. — 2) Κάτοικοι τῆς χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στεφ. Βυζ. ποιητ. Ὑλλῆες, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1524. Ὕλλοι, Ἀπολλόδ. λείψ. σελ. 1131. Ἐκδ. Heyne.

Ὑλλή, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Ὑλληΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Ὑλλίδος ἢ ἐκ τῆς Ὑλλίδος οὖσα· ἡ Ὑλληὶς γαῖα, = Ὑλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 582. ἡ Ὑλληὶς πόλις, = Ὑλλη.

Ὑλλικός, ή, όν. Τῆς Ὑλλίδος, παρβλ. Ὑλλαϊκός.

Ὑλλίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ὕλλου ἢ εἰς τὸν Ὕλλον ἀνήκουσα. Πινδ. — 2) Οὐσιαστικ. προσυπακμ. γῆ. Χερρόνησος τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάττης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους ἐλθόντος ἐνταῦθα μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων. Στεφ. Βυζ.

Ὕλλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κλεοδαῖον· ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τούτου ἐλθόντες οἱ λοιποὶ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους εἰς Ἀθήνας ὅτε κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ αὐτῶν, ὅτε λέγεται ὅτι ὁ ἴδιος Ὕλλος ἐφόνευσε τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. μετὰ ταῦτα δὲ ἐπιχειρητὰς νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρακλειδῶν καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων ἐφονεύθη εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. Σοφ. Τραχ. 56. Ἡροδ. 8, 131. — 2) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μαλίτης θυγατρὸς τοῦ Ἀργαίου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιάκων, ὅστις μὴ θέλων νὰ ἦναι ὑποκείμενος εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ναυσίθοον ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσόνησον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ὑλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 548. καὶ ε, ξ. — 3) Αὐτόχθων τις ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Λυδίᾳ Ὕλλος ποταμός. Παυσ. α', 35. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μεταξὺ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Λυδίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕρμον. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 392. παρὰ τοῖς ὕστερον Φρύγιος κληθείς. Στραβ. (Ὕλλος, κυρ. ὑποκρτ. τοῦ ὕδρος.)

Ὑμάνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φόρβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τίφυν. Ὑγῖν.

Ὑμέης, εω, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 5, 123.

Ὑμήν, ένος, ὁ (ῠ), Δωρικ. Ὑμάν. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Ἠλειοῦς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τοσοῦτον εὐτυχῶς καὶ ὅλον τὸν βίον ὥστε μετὰ θάνατον ἐψάλλον ὕμνους πρὸς ἀναμνησιν αὐτοῦ καθ' ὅλας τὰς γινομένας τελετὰς τῶν γάμων· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἁρπάσας τὰς γήμους αὐτοῦ ἐπλακώθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τους οἴκου του, ἀλλ' αὐθις ἀνέστησεν αὐτὸν ὁ Ἀσκληπιός. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἀπαριστάνετο δὲ ὡς νεανίας εὐειδὴς κρατῶν μίαν νυμφικὴν λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· οἱ ἐν καιρῷ γάμων ψαλλόμενοι ὕμνοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Ὑμέναιοι.

Ὑμηττός, ὁ, Ἀττ. Ὑμηττὸς (υ). Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, πολύτιμον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον ἐξαίρετον μέλι· ταυτὸν Ὑμηττὸν Ἡροδ. 6, 137. — ὤδιν, Ὑμηττιεύς, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ὑμηττοῦ· Ἀνθολ. καὶ Ὑμήττιος, ὁ, ἡ, ον· ἐν παροιμ. Ὑμήττιον στόμα ἀνοίγειν· Λουκ. Ῥητ. 13 (τὸ υ ἐστὶ μακρὸν ἐν Νικανδ. Ἀλεξ. 446.)

Ὑμήττιος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 32.

Ὑμνίς, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἴδιον ναὸν μεταξὺ τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ Ὀρχομενοῦ. Παυσ.

Ὑμνίς, ίδος, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Ὑπαιπα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου ἀπέναντι τῶν Σάρδεων· ταυτὸν Βιργχέ. Στράβ. — ὤδιν, Ὑπαιπηνός, ὁ κάτοικ. (ὑπό, αἶπος.)

Ὑπάκυρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Νομάδων Σκυθῶν ἐκβάλλει εἰς τὸν Καρκινιτικὸν κόλπον· ταυτὸν Καικηχιάν. Ἡροδ. 4, 55.

Ὑπάνα, ἡ, καὶ Ὑπανα, τά. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι. Ἔθνικ. παρὰ Πολυβ. δ', 77. πληθ. παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Ὑπανις, ιος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις πηγάζων ἐκ μεγάλης λίμνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδ. μητέρα Ὑπάνιος καλεῖ, ἐκβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην πλησίον τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· ταυτὸν Βόγας, Βορα. Ἡροδ. 4, 52. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐκβάλλων διὰ ἑνὸς στομίου εἰς τὴν Μαιώτιδα Λίμνην· ταυτὸν Κουβάν. Στραβ. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας μέχρι τοῦ ὁποίου ἐφθασεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· ταυτὸν Βεάχ. Στράβ. Διον. Περ. 1145. Ὕφασις, ἐρμηνευτ. παρ' Ἀρρίαν.

Ὑπαρνα, τά. Φρούριον τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 24

Ὑπατα, τά. Πόλις τῆς Θεσσαλιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἐφημίζοντο ἐξαιρέτως παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς μαγικὰς τέχνας. Πολύβ. Λουκ. Ὑπάτη, ἡ, Στεφ. Βυζ. — ὤδιν, Ὑπαταῖος, ὁ κάτοικ.

Ὑπατία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ περιφήμου Μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις, διδάξασα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν ἐνδυθεῖσα ὡς λέγεται καὶ τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα συνέγραψε δὲ ὡς λέγεται, πίνακας Ἀστρονομικούς, σχολιάσασα τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Διόφαντον.

Ὑπατόδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Ξεν. Ἑλλ.

Ὑπατων ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Μεσσαπίου ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς κώμης Τευμησσοῦ, πιθαν. = Τευμησσός, ὅπερ ἔρρ. Στράβ. ὁ Ὑπατος. Παυσ. 3', 19.

Ὑπειροχίδης, ου, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Ὑπερίοχου, ὁ Ἰτυμονεύς. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 673.

Ὑπείροχος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ὑπέροχος (ῠ). Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 335. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Ὑπείρων, ονες, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων Ἡγεμόνων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 144.

Ὑπεράνθης, εος, ὁ. Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λεωνίδα μάχην ἐν Θερμοπύλαις. Ἡροδ. 7, 224.

Ὑπεράσιος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίου ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀχαΐας. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 117.

Ὑπέρβιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Τίς τοῦ Οἰνοπος, εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἡρώων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἱππομέδοντος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 506.

Ὑπέρβολος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἀχρείου χαρακτῆρος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποθανὼν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ· Ἀριστοφ. Ἱππ. 1318. Βάτρ. 570. Θουκ. η', 73.

Ὑπερβόρειοι, καὶ Ὑπερβόρεοι, οἱ. Ὄνομα ἐθνικὸν μυθῶδες μὲ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἀρχαῖοι ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγνώστους λαοὺς ὅτοι κατῴκουν πέραν τοῦ Βορᾶ ἀνέμου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παριστάνετο ὡς εὐκατοικητοτάτη καὶ τερπνοτάτη ὅλης τῆς Οἰκουμένης, ἐπὶτῆς ὁποίας οὗτοι ἀπελάμβανον ἀφθόνως ὅλα τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθὰ λογιζόμενοι οἱ μακαριώτατοι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ζῶντες βίον πολυχρόνιον, διὸ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακρόβιοι ἀνεφέροντο πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κρότων παρ' Ὅμ. Ἰλ. Υ, 29. Κατὰ δὲ Πινδ. Πυθ. 10, 49. κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι οὗτοι περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν καὶ καθ' Ἡρόδ. 4, 13. ἀναφέρονται ὡς πλησιόχωροι λαοὶ τῶν Σκυθῶν. Ὁ Στράβων ἀναφέρει τοὺς πέραν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦντας λαοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα Ὑπερβορείους καλουμένους· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη τῶν Ὑπερβορείων Ἐθνῶν ἔμενεν ἀεὶποτε ἀταφὴς καὶ σκοτεινὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι, εἰ τινες ἔδοσαν αὐτοὺς κοινῶς εἰς τοὺς πρὸς βορρᾶν καὶ θυμικὰ εἰσέτι ἀγνώστους χώρας τῆς γῆς. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὑπελάμβανον τὴν χώραν τῶν Ὑπερβορείων λακ-

ὡς διατριβὴν τῶν Γραίων καὶ Γοργόνων, τῶν Ἀριμασπῶν καὶ τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν· παροιβλ. Σχολ. εἰς Καλλιμ. Δηλ. 291. Κλημ. Ἀλεξ. Στρωμ. 4. καὶ Στέφ. Βυζ. Ὑπερβόρειοι.

Τπέρεια, ἡ. Περίφημος κρήνη ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῶν Φερῶν· Ὅμ. Ἰλ. Β, 734. — 2) Ἀρχαία κατοικία τῶν Φαιάκων ἐν Σικελίᾳ πρὸ τοῦ οὗτοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἐξηγητ. ὕστερον Καμαρίνα κληθεῖσα, ὅπου ὑπετίθετο ὅτι οἱ Φαίακες κατῴκουν πλησίον τῶν Κυκλώπων. Τινὲς μέντοι τῶν νεωτέρων ἐξηγητῶν θέτουσι τὴν Ὑπέρειαν ταύτην ἐπὶ τῆς Ἠπείρου.

Τπερηΐς, ίδος, ἡ, = Τπέρεια· Πίνδ. Πύθ. 4, 128.

Τπερήνωρ, ορος, ὁ. Τίς τοῦ Παυσίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 616. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. — 3) Εἷς τῶν Σπαρτῶν ἀνδρῶν ἐν Θήβαις. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1.

Τπερηφία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας, κατὰ Παυσ. ὕστερον Ἀγειρα κληθεῖσα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 573. ἔνθα διὰ τὸ ι κεῖται.

Τπερητος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Τπερητία ἐν Ἀχαΐᾳ. Εὔσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 573.

Τπερίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν περιφήμων Δημαγωγῶν καὶ ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἐκ Κολυττοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς καὶ μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων μεταχειρίσθη πολλάκις εἰς διαφόρους χρείας τῆς πολιτείας, ἐπιφορτίσας αὐτὸν καὶ μέ τινας πρεσβείας· ὡς ἐχθρὸς δὲ τῆς Μακεδονικῆς φατρίας συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐθανατώθη τὸ τρίτον ἔτος τῆς 114. Ὀλυμπ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ῥητορικῶν λόγων, συμποσουμένων κατὰ Πλουτρ. καὶ Φωτ. 52 τὸν ἀριθμόν, εἰς μόνον ἐνῶθη, περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν ἐπιγραφόμενος. Δημ. Στεφ. σελ. 291. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 856. — 2) Τίς τοῦ Καλλαίσχρου. Δημοσθ. Στεφ. σελ. 273. (ἡ γραφ. Τπερείδης παρὰ Λουκ. καὶ Ἀρρίαν· ἔστιν ἡμάρτη).

Τπεριονίδης, ου, ὁ. (ῑ) Τίς τοῦ Τπερίονος, ὁ Ἥλιος. Ὅμ.

Τπερίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἱπποκορυστής. Ἀπολλόδ. β'. 1, 4. ἔνθ. κατὰ Heyne σελ. 272, πιθαν. Τπερίτη ἀναγινωσκετ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μουλίχου βασιλέως τῶν Μολοττῶν καὶ τῆς Λελάντης, ἥτις διακομένη ποτὲ ὑπὸ λῃστῶν εἰσήλθεν εἴτης εἰς πύργον ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανής. Ἀντ. Λιβ. 14.

Τπέριστος, ὁ. Τίς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Ὑγῖν. μύθ. 90.

Τπερίων, ονος, ὁ (ῑ). Τίς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Θείαν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ· Ἡσ. Θεογ. 371. Ὅμ. Ὕμ. Δημ. 26. ἐν δὲ Ὅμ. Ὕμν. λά, 3. γυνὴ τοῦ Τπερίονος ἀναφέρεται ἡ Εὐρυφάεσσα. Ἀπολλόδ. α', 2, 3. ἐν Ὀδ. Μ, 132. ἀναφέρονται τέκνα τοῦ Τπερίονος καὶ τῆς Νεαίρας αἱ Νύμφαι Φαέθουσα καὶ Λαμπετία ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ εἴληπται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, κατ' Εὔσταθ. οἱ ἀποκ. ἀντὶ τοῦ Τπεριονίων, υἱὸς τοῦ Τπερίονος, κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπερ ἰῶν ἑρμηνευόμενον· παρόμ. Παπτόβ. ἐν Λεξικ. καὶ Nitzsch εἰς Ὀδ. Α, 8. σελ. 8. ὁ Διόδ. Σικ. βιβλ. ε', 66. ἀναφέρει ἱστορικῶς τὸ ὄνομα Τπερίων, ὑπολαμβάνων αὐτὸν ὡς πρῶτον ὅστις ἠρίθμησε τὸν δρόμον τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης.

Τπέρλαος, ὁ. Τίς τοῦ Μίλαντος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α', 8, 5. ὀρθότερ. κατὰ Heyne Πτερέλαος γραφόμ.

Τπερμένης, ους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Τπερμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Ἐλεφαντίδος, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λυγκέως υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον μόνον διέσωσεν αὕτη ἀπὸ τοῦ φόνου παραβᾶσα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρός της, δι' ὃ καὶ ἐρρίφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς μίαν φυλακήν· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Λυγκέως τὸν Ἄβαντα. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. καὶ καὶ 2, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, μήτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω ἐκ τοῦ Οἰκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 70.

Τπερόχη, ἡ. Μία τῶν Τπερβορείων Περσῶν. Ἡροδτ. 4, 33.

Τπεροχίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἐπικ. Τπειροχίδης, ὅπερ ὀρχ. — 2) Ἀρετ. κύρ. Ὀνομ. Ἀθηναίου, παρὰ Θουκ. Ε', 55.

Τπέροχος, ὁ· ὀρθ. Τπείροχος, ἀριθμ. 2.

Τπέρφας, αντος, ὁ. Πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. παρβλ. καὶ Heyne. αὐτόθ.

Τπιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀτίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Προυσιάς. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 747. Ἵππιος, παρὰ Πτολμ.

Τπνος, ὁ· παρ' Ἡσ. Θεογ. 758. Τέκνον τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, παριστανόμενος ὡς φοβερὰ Θεότης πλανωμένη ἡνύκτωρ καὶ πρόωρ ἐφ' ὅλης τῆς Γῆς καὶ Θαλάττης, κατοικοῦντα εἰς τὰ αὐτὰ βασίλεια μετὰ τοῦ Θανάτου καὶ εἰκονιζομένη ἀείποτε ὑπὸ τὴν μορφὴν νεκύου ἀκχέοντος τοὺς ὀνείρους ἀπό τινος κέρατος ἢ κοιμωμένου ἐπὶ μιᾶς κλίνης περιῤῥεῖ τῆς ὁποίας ἵστανται πλῆθος ὀνείρων· παρβλ. Καλλιμ. εἰς Δῆμ. 239. καὶ Ὀρφ. Ἀργ 1009.

Τποθῆβαι, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῶν Θηβῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 505. πιθαν. αἱ ὕστερον Ποτνιαὶ καλούμεναι, ἢ μᾶλλον τὸ κάτω μέρος τῆς ἰδίας πόλεως τῶν Θηβῶν ὅτε ἡ Καδμεία κατεστρέφη ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Θηβαϊκοῦ πολέμου.

Τπονήϊος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νηίου κείμενος, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἰθάκης, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Γ, 81.

Τποπλάκιος, ία, ιον. Ὁ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πλάκου ἐν Μυσίᾳ κείμενος, Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Θήβης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, παρβλ. Πλάκιος. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 397. παρβλ. καὶ 425.

Τργις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σευθίας, ὄρα Σύργις. Ἡροδτ.

Τρία, ἡ (υυ-). Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου πλησίον τῆς Ταναγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος κατεστραμμένη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 496. — ὅθεν, Τριεύς, ἐως καὶ Τριάτης, ου (ᾰ) ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἰαπυγίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μεταξὺ Ταραντου καὶ Βρεντεσίου, ἀποικία τῶν Κρητῶν· Ἡροδτ. 7, 170. Οὐρία, ἡ, παρὰ Στράβ. τινῶν Ὁρία· κατά τινας ὑπολαμβάνεται ἀπίθανα. τὸ Τριον.

Τριεύς, έως, ὁ (υυ-). Τίς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ κατά τινας, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης συγγενὴς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου, κατοικῶν ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Τρίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι καὶ ἔκτισεν αὐτός. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1.

Τριον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ χειμὼν παραθαλαττίως. Διον. Περ. 380. καὶ Οὔριον, παρὰ τε Στράβ. καὶ Πτολ.

Τρκανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Περσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑφ' ἑνὸς μέρους τῆς Κασπίας θαλάττης, δυτικῶς ὑ ὁ τῶν ὀρέων τῆς Μηδίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Περσίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Μαργιανῆς χώρας καὶ περιεχομένη ἅπασα ὑπὸ πολλῶν κατὰ μέρη ὑψηλῶν ὀρέων, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Τάπη, κατὰ Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ. ἡ Ἀρκανία. Πολύβ.

Τρκάνιος, ία, ιον (ᾰ). Τῆς Τρκανίας ἢ εἰς τὴν Τρκανίαν ἀνήκων· ἡ Τρκανία θάλασσα, τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς Κασπίας θαλάττης περιβρέχον τὴν χώραν τῆς Τρκανίας. Στράβ. — 2) Οὐσιαστκ. Τρκάνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Τρκανίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Τρκάνιος, καὶ Οὐσιαστκ. = Τρκανία. Ἀρρίαν.

Τρμίνη, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, πιθαν. πλησίον τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 616. ἄλλως ἄγνωστος. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἠλείας πλησίον τοῦ λιμένος Κυλλήνης, ἔτι καὶ Ὁρμίνα καλούμενον. Στράβ.

Τρμίνη, ἡ (ῑ). Κατά τινας θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, κατ' ἄλλους τοῦ Δύκτιος καὶ κατ' ἄλλους πάλιν τοῦ Ἕλληνος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Φόρβας ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Αὐγείαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 112. παρβλ. καὶ Παυσ. ε', 1.

Τρνησώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊφόντου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Τρνήσιον πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Ἀπολλόδ. β', 8, 5. Στέφ. Βυζ.

Τρῴάδιος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ καταγόμενος ἐκ Θράκης. Καλλιμ. Ἐπ. α', Σουϊδ.

Τρτακίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίς τοῦ Τρτάκου, ὁ Ἄτιος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 837.

Τρτεσσος, ὁ. Εἷς τῶν Ἑπτὰ ἡμῶν Τρώων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀρίσβην προτέραν σύζυγον τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄτιον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 837. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Τρτιος, ὁ. Τίς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμόνων τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 511.

Τσία, ἡ, καὶ Τσιαί, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ Παραυωπίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ Κιθαιρῶνος, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐστώζοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. Πλησ. Τσίᾳ, παρ' Εὐρ. Βακχ. 708. καὶ Τσιαὶ παρ' Ἡροδτ. 9, 15. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Τσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Χωρίον ἐχυρὸν καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Ἡροδτ. 5, 74. Ἀρποκρ. — 3) Κώμη τῆς Ἀργολίδος περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἀργείων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. ε', 83. Στράβ. ὅθεν, Τσιάτης, ου (ᾰ), ὁ κάτοικ.

Τσιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκλῃζόμενος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Τσίας, ὅπου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς καὶ μία ἱερὰ κρήνη αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν μαντικήν τινα ἰδιότητα ὡς ἐλέγετο διὰ τοὺς ὄτους ἑπτὰ ἐξ αὐτοῦ. Παυσ. ιε', 1.

Τσμίνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἐριδος καὶ ἀκόλουθος τῆς Νυκτός. Ἡσ. Θεογ. 228.

Τσπασίνης, ου, ὁ (ῑ). Βασιλεὺς τοῦ Χάραξος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάττῃ. Λουκ. Μακροβ. 16. Στατίνης, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πατίνης, παρὰ Πτολ. ὄρα Χάραξ.

Τστάϊμας, α, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰτχ. Πέρσ. 988.

Τστάσπης, εος, καὶ ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἀχαι-

μένους καὶ πατὴρ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν μετὰ τὸν Καμβύσην. Ἡρόδ. 1, 209. — 2) Τίὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 64. Γενκ. ος, Ἡρόδ. 8, Θουκ. α', 110. Αἰλ. ιω, Στράβ. καὶ Ὑστάσπας, παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. ζ, 1, 20.

Τφάντειον, τό. Ὄρος τῆς Φωκίδος σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ἀκοντίου καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὸν Παρνασσὸν ἕως τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Τφασις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, = Ὑπανις.

Τφεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, πατὴρ τῆς Κυρήνης· Πίνδ. Πύθ. 9, 21, καὶ τῆς Θεμιστοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀδάμαντος. Ἀπολλόδ. α' 9, 2.

Τψηίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τφέως, ἡ Κυρήνη. Καλλιμ. Ἀπολ. 92.

Τψήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων υἱὸς τοῦ Δολοπίονος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 77. — 2) Τίὸς τοῦ Ἱππάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 411.

Τψικράτης, ους, ὁ (ξ). Ἱστοριογράφος Ἕλληνος ἐξ Ἀμισοῦ πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας 93 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 22.

Τψιχλῆς, έους, ὁ. Ἀστρολόγος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Ἰσιδώρου καὶ σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἓν σύγγραμμα περὶ τῆς τῶν ζωδίων ἀναφορᾶς καὶ τὸ δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον πέμπτον βιβλίον τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV. σελ. 20.

Τψιπύλη, ἡ (ῠ), ποιητ. Τφηπύλεια, Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος βασιλέως τῆς νήσου Λήμνου, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνεον καὶ Νεβροφόνον· Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Τψιπύλη ἔσωσε τὸν πατέρα αὐτῆς ὅτε αἱ λοιπαὶ τῆς Λήμνου γυναῖκες ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Λημνίους ἄνδρας, διωχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν καὶ πωληθεῖσα ὑπὸ τινων πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ βασιλέα Λυκοῦργον, ἐθήλασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἀρχέμορον. Ἀπολλόδ. γ', 6, 4. Τψιπύλεια, Πίνδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 621.

Τψιστὰι πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἑπτὰ Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τῆς Προιτίας πύλης. Ἀπολλόδ. γ', 6, 6. κατὰ Παυσ. β', 8. ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ τὸν παρ' αὐτῇ κείμενον ναὸν τοῦ Τφίστου Διός.

Τψοῦς, οῦντος, ὁ· συνηρμ. ἐκ τοῦ Τφόεις. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ὑφ' ἑνὸς ὁμωνύμου ὄρους. Παυσ. Στράβ.

Τψοῦς, οῦντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Τψοῦντα. Παυσ. η', 35.

Φ.

Φάβιος, ὁ· Fabius. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης, κατά τινας ἐκ τῆς Βινδουίνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κυκέρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Φαβίων ἐν Ῥώμῃ Πλουταρχ. Φαβ. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ. Πλούτ.

Φάβρα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς Στράβ. κατὰ Siebenk. ἄλλως Φαύβρα γραφομ. ἔτι καὶ Φαβρίς, ίδος, παρ' Ἡσύχ.

Φαβρατερία, ἡ, Fabrateria. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ. Στράβ.

Φαβρίκιος, ὁ, Fabricius. Ὄνομ. κύρ. Ῥωμαίων.

Φαβωρῖνος, ὁ. Περίφημος Ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος ἐξ Ἀρλεων πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, φίλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. Λουκ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 173.

Φάγρης, ητος, ὁ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ· τοῦτον Ὀρφεύς. Ἡρόδ. 7, 112. Θουκ. β', 99.

Φάγρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηΐδος, ὁ ἀναιρέσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μολιτέα. Ἀντ. Διβ. 13.

Φαέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 132.

Φαέθων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Ἠοῦς, ἔστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς. Ἡγ. Θεογ. 985. καὶ ἄλλους δὲ υἱοὺς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Κεφάλου. Ἀπολλόδ. γ', 14, 3. ἀπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτον ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Κύπρου. — 2) Τίὸς τοῦ Ἠλίου, καὶ τῆς Νύμφης Κλυμένης, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι παρανοήσας ποτὲ τὸν πατέρατου νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ μίαν ἡμέραν τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἡλιακῶν ἵππων κατέκαυσεν ἓν μέρος τῆς Γῆς, διὸ ὁ κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ Ἠριδανὸν ποταμόν, ὅπου αἱ ἀδελφαί του Ἡλιάδες ὀρνιοῦσαι ἀκαταπαύστως τὸν θανατόν του μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους· πρῶτον παρ' Εὐρ. Ἱππολ. 735. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 597. Πλάτ. Τιμ. σελ. 22. παρβλ. καὶ Λουκ. Διαλ. Θε. 25. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246. — 4) Ἐπωνυμ. τοῦ Ἀψύρτου. Ἀπολ. Ῥοδ.

Φαεινίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει. Θουκ. δ', 133.

Φαεννά, ᾶς, ἡ. Μία τῶν δύο ἀρχαιοτάτων Χαρίτων οὕτως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καλουμένη. Παυσ. 5', 35.

Φαιά, ἡ. Ὄνομα τῆς Κρομμυωνίας ὑός, ὅρα Κρομμύων. Εὐρ. Ἱκετ. 316.

Φαίακες, οἱ, Ἰωνικ. Φαίηκες, Ἐπικ. Φαίαξ. Ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀναφερομένων κατοίκων τῆς νήσου Κερκύρας, κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Φαίακος, οἵτινες ἐθεωρίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐμπειροτάτοι ναύται καὶ θαλασσοπόροι καὶ ὡς εἷς ἄκρον φιλόξενοι. Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 3. Θουκ. α', 25. παρβλ. Σχερία.

Φαιηκία, ἡ, Ἰωνικ. Φαιηκίη. Ἡ χώρα ἢ νῆσος τῶν Φαιάκων, ἡ Φαιήκων γαῖα, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 35. παρβλ. Σχερία.

Φαιηκίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. Φαιηκίς. Τῶν Φαιάκων ἢ εἰς τοὺς Φαίακας ἀνήκουσα, Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Κερκύρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 769.

Φαίαξ, ακος, ὁ. Ἰωνικ. Φαίηξ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀνέκαθεν Φαίακες οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κερκύρας. Διοδ. Σικ. δ', 74. — 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ. α', 4. — 3) Ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Φαιακίας.

Φαίδιμος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὁ ὑποδεξάμενος φιλοφρόνως τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 117. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 402. πισ. = Φαιδρίας. — 4) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, τὸν ὁποῖον Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς Βιτανίνην πόλιν τῆς Μακεδονίας, ἄλλως δὲ πάντῃ ἄγνωστος. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 489.

Φαίδρα, ἡ, Ἐπικ. Φαίδρη. Θυγάτηρ Μίνωος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Θησεὺς μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Ἀριάδνης, ἐλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Ἐρασθεῖσα δὲ τοῦ νέου Ἱππολύτου υἱοῦ τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Ἀμαζόνος Αἰθιόπης, καὶ διαβαλοῦσα αὐτὸν πρὸς τὸν πατέρα του, ὅτε οὗτος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της, ἔγινε αἰτία τῆς δυστυχίας του, ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ ὑπομένουσα τὸν ἔλεγχον τῆς ἀδίκου πράξεώς της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 325. Εὐρπ. Ἱππολ. Ἀπολλόδ. γ', 1, 4.

Φαιδρία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Φαιδρίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις Τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Φαίδρος, ὁ (ἐπίστ. φαιδρός). Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μυρρινοῦντος δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἀριστεύσας ἐπιφανέστατα ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν εἰς τὴν ἀφιστικὴν τέχνην μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ ἐπιδεξιότητά του· ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — ὁ Μυρρινούσιος, Πλάτ. συμπ. σελ. 176. — 2) Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, παρὰ Δημ. — 3) Ποιητὴς μύθων, γράψας λατινιστὶ Αἰσωπείους μύθους εἰς πέντε βιβλία, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Τιβερίου.

Φαιδύμη, ἡ (ῠ). Γυνὴ τοῦ Καρβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 3, 68.

Φαίδων, ωνος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποίου τοῦτον φέρεται εἰς διάλογος ἐπιγραφόμενος Φαίδων ἢ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· ὑπῆρξεν δὲ ὁ Φαίδων οὗτος καθηγητὴς τῆς Ἠλειακῆς σχολῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 16.

Φαιδωνίδης, ου, κυρ. Ὄν. Πατρωνυμ. ἀντὶ Φαιδωνίδου, υἱὸς τοῦ Φαίδωνος· καὶ Οὐσ. κύρ. Ὄνομ. μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ τῆς Κυρήνης, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 59. Ξενοφ.

Φαιναγόρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Φαιταγορία.

Φαιναρέτη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους. Πλατ. Θεαιτ.

Φαίνιππος, ὁ. Δημόσιος τις γραμματεὺς ἐν Ἀθήναις. Θουκ. δ', 118.

Φαίνοψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄσιου ἐξ Ἀβύδου, πατρὸς τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 152. Υ, 582.

Φαινώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δημ. 418.

Φαισάνα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, καθέδρα ἐγχωρίων τινῶν παλαιῶν βασιλέων. Πινδ. Ὀλ. 6, 56.

Φαίστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης πέλεως τῆς Λυδίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 43. — 2) Τίὸς τοῦ Ῥαπάλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαιστὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὅπου πρῶτος εἰσήγαγεν τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διατάξας νὰ τιμῶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Παυσ. β', 6 καὶ 8.

Φαιστός, ἡ. Πόλις τῆς Ἐτεοκρητίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Γορτύνης, μία τῶν ἐπισημοτέρων τὸ παλαι, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ἀναφερομένη παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 648. Στράβ. — ὄθεν, Φαίστιος, ία, ιον, ὁ ἐκ Φαιστοῦ ὤν, καὶ ᾗλιξ, Φαιστιάς, άδος. Στεφ. Βυζ.

Φαίσουλα, τά, Faisulæ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προποδίων τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων. τανῦν, Fiesoli. Πολυβ. β', 35. καὶ ἡ Φαίσολα, παρὰ Πολυβ. γ', 82. ἔτι δὲ Φαισοῦλαι, αἱ, παρὰ Διον. Ἁλικ.

Φάκιον, τό (ᾰ). Πόλις μικρὰ τῆς Ἐτεοκρητίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ. Θουκ. δ', 78.

Φακοῦσσα, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, κατὰ Πτολ. μητρόπολις τοῦ Ἀραβίου νομοῦ· τανῦν ἐρείπια Τελ-Φακούς καλούμενα. Στέφ. Βυζ. Φάκουσα, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Φακοῦτα, παρὰ Πτολ.

Φάλαικος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, ὅστις πολεμήσας κατὰ τοῦ Βατιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπ' αὐτοῦ, καθ' οὗ ἐλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ ἐλευθέρως εἰς Πελοπόννησον, ὅπου τελευταῖον κορυνωθεὶς ἀπέθανεν. Λίτχιν. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν εἶδος στιχουργικῶν μέτρων. Σουΐδ. — 3) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, κατὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἔπεμψε μίαν λέαιναν ἥτις κατεσπάραξεν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαλλάξασα οὕτω τοὺς Ἀμβρακιώτας ἀπὸ τῆς ἀπανθρώπου τυραννίας του. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Διβ. 4

Φαλαισίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας σύμμαχον τῆς Μεγαλοπόλεως. Παυσ. η', 35. καὶ Φαλαισία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φάλακρα, τά. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Πτολμ. Φαλακραι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Φαλακρόν, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας, τανῦν Κατὸ Σιθάρι. Στράβ.

Φάλανθον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Παυσ. η', 35.

Φάλανθος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Φαλάνθου μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου κατεστρεμμένη. Παυσ.

Φάλανθος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φάλανθον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀράσου Λακεδαιμόνιος ὁ ἐξηγήσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς Ἰταλίαν καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Τάραντον. Πλουτρ.

Φάλαννα, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσσης. Στράβ. τὸ Φάλαννον, Δυσουρ. ρομ. — ἔθν. Φαλανναῖοι, οἱ κάτοικοι.

Φάλαννα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τύρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θετταλίᾳ πόλις Φάλαννα. Στέφ. Βυζ.

Φάλακρα, τά. Κώμη τῆς Θετταλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μελιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα· τανῦν Στιλλίδα. Στράβ. (πιθαν. υ—υ, ἐκ Στέφ. Βυζ. ἔνθα Φάληρον, τὸ κεῖται ἐν Ῥοδ.) — ὄθεν, Φαλαρεύς, έως, ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Φάλαρις, ιος καὶ ιδος, ὁ. Περιβόητος Τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, ἐκμάθας πιθαν. περὶ τὴν 50 Ὀλυμπ. καὶ τυραννήσας ὡς εἰκάζεται 16 ἕως 28 χρόνους. Τὰς Τυρραννικὰς αὐτοῦ καὶ ἀπανθρώπους πράξεις μὴ ὑπομένοντες τοὺλοιπου οἱ Ἀκραγαντῖνοι, ἐπαναστατήσαντες κατ' αὐτοῦ τὸν ἐφόνευσαν περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπ. Εἰς τὸν Φάλαριν τοῦτον ἀποδίδονται 148 Ἐπιστολαί, ἀναφερόμεναι παρὰ Στοβ. Φωτ. καὶ Σουΐδ. περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πιδ. Πυθ. 1, 186. Λουκ. Φαλ. ρ. — ὄθεν, Φαλαρίζω καὶ Φαλαρισμός.

Φάλαρος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Φάληρος. Ὀνομ. βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 108. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας. Παυσ. Φάλαρος, ὁ, παρὰ Πλουταρχ. Λυσανδ. 56.

Φαλάσαρνα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μὲ λιμένα, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ Στεφ. Βυζ. Φαλάσπρνα, τά. Διαιρχ. 10. — ὄθεν, Φαλασάρνιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φαλέριον, τό, = Φαλίστικον, ὅπερ ὄρα.

Φάληρον, τό, καὶ Φαλήρος, ὁ. Ὁ πρὸς μεσημβρίαν ἀρχαιότερος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως διὰ τοῦ μακροῦ τείχους, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπέχει κατὰ Θουκ. 35 στάδια, κατὰ δὲ Παυσ. μόνον 20. τανῦν Πόρτον Πόρου· ἡ παρ' αὐτῷ κειμένη ὁμώνυμος κώμη σχηματίζουσα ἕνα τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκεν εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. — κατ' Οὐδέτρ. γεν. παρ' Ἡροδ. 6, 116. Πλουτ. α', 1. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀρσεν. ὀξυτονουμ. παρὰ Στράβ — ὄθεν, Ἐπιφ. Φαληρίδων, ἐκ τοῦ Φαλήρου. Πλάτ. Συμπ. Φαληρόνδε, εἰς Φαλήρον. Θουκ. α', 107. καὶ Φαληροῖ, ἐν τῷ Φαληρῷ. Πλούτρ. — Φαληρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. καὶ Φαληρικός, ἡ, όν. Τοῦ Φαλήρου, τὸ Φαληρικὸν τεῖχος, τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ ὁποῖον συνεῖχε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ λιμένος Φαλήρου. Θουκ. β', 13

Φάληρος, ὁ (ἐπιθ. φαληρός). Εἷς τῶν Λαπίθων, πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἱππ. Ἀπ. 180. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλκιμος Ἀθηναίος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἐρεχθέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ὠκοδόμησε τὸν λιμένα Φαλήρου ἐν Ἀττικῇ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 98. Κατά τινας μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου ἔκτισε μίαν πόλιν τὴν μετὰ ταῦτα Παρθενόπην κληθεῖσαν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἤγειραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα βωμόν. Παυσ. α', 1. — 3) = Φαληρεύς.

Φᾶλλας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Φαλῖνος, ὁ. Σικελικός τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ξενοφ. Ἀνάβ. β', 1, 7. ἄλλως Φαλῖνος γραφόμ.

Φάλισος, ὁ. Κερκυραῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Κηπίδαμον ἐν Ἰλλυρίᾳ. Θουκ. α', 24.

Φαλίσκοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Φαλερίου ἐν Τυρρηνίᾳ. Πολύβ.

Φαλίσκον, τό, καὶ Φαλίσκος, ἡ, Falerii. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον. Φαλέριον, τό. Στράβ. Ἡλυκ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φάλκης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου βατιλεύσας τοῦ Ἄργους, ὅστις φονεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐκυρίευσε τὸ βατίλειον τῆς Σικυῶνος. Ἀπολλόδ. β', 8, 5, Στράβ. η'.

Φαλώρη καὶ Φαλωρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐτεοκρητίδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φᾶναγόρας, ου, ὁ. Παίων τις, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Φαναγορίαν ἐν τῇ Σαρματίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Φαναγόρεια, ἡ, καὶ τὰ. Στέφ Βυζ. καὶ

Φᾶναγορία, ἡ Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐλίγου ἀπέχουσα τῶν παραλίων τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἀπέναντι τῆς πόλεως Παντικαπαίου, ἐπίσημος τὸ παλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων, Στράβ. ἔτι ἡ Φαναγόρου πόλις. Σκυλ. καὶ Φαναγόρη, ἡ, Διον. Περ. — ὄθεν, Φαναγορείτης, ου, ὁ κάτοικ

Φᾶναι, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Χίου κείμενον μεσημβρινῶς μ' ἕνα λιμένα. Θουκ. η', 24. Στράβ. — 2) Ἐπίλαστον κύρ. Ὀνομ. πόλεως, παρ' Ἀριστοφ Ὄρ 1596.

Φᾰναροία, ἡ. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἶριν ποταμὸν, παράγουσα πολὺν οἶνον, ἔλαιον καὶ παντὸς εἴδους ὀπώρας. Στραβ.

Φάννης, ητος, ὁ (ᾰ). Θεότης τις ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοις, ἄλλως Ἔρως καὶ Πρωτογόνος καλουμένη Ὀρφ Ἀργ. 15. — 2) Ἁλιεαρναστεύς τις, εἷς τῶν ἐπικούρων τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου φυγὼν ἦλθεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Καμβύσην συμβουλεύσας αὐτὸν περὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας του. Ἡροδ. 3, 4.

Φᾰνίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 1, 26. — 2) Κάτοικός τις τοῦ Δήμου τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ, Δημ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἐρέσου πόλεως τῆς Λέσβου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναίῳ Πλουτρ.

Φᾰνοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας μετὰ τὸν Δημοτσθένην καὶ γράψας Ἐλεγεῖα, Ἔρωτες ἐπιγραφόμενα. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, 879.

Φανόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 70.

Φᾶνος, ὁ. Μυθικὸς γραφεὺς τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, πιθαν. ἐπίπλαστ. Ὀνομ. ἀπὸ τοῦ φαίνομαι, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1256. — 2) Φᾶνος, ὁ. Παῖς τοῦ Διονύσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλόδ. α', 9, 16. κατὰ Heyne Φλίας ἀναγινωσκόμ. ὅπερ ὄρα.

Φανοσθένης, ους, ὁ. Ἀνδριος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐκλεξαν στρατηγὸν αὐτῶν διὰ τὴν περὶ τοὺς πολέμους ἐμπειρίαν καὶ γνῶσίν του. Πλάτ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 5.

Φανοστράτη, ἡ, (ᾰ). Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Φανόστρατος, ὁ. Πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Σουΐδ.

Φανόσυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πάωνος καὶ γυνὴ τοῦ Μινύα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρχομενὸν καὶ Ἀθάμαντα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Φᾶνοτεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος, πρότερον Πανοτεύς καλουμένη, ὅπερ ὄρα. Θουκ. δ', 89. Στράβ. ἡ Φανότεια, Στεφ. Βυζ. — 2) Κάτοικος τῆς πόλεως Φανοτέως ἐν Φωκίδι. Στράβ. — 3) Βίνος τοῦ Ὀρέστου ὅτε οὗτος ἐστάθη εἰς τὴν Φωκίδα. Σοφ. Ἠλεκτρ. 45. 660.

Φᾰνοτίς, ίδος, ἡ. Ἐκ τοῦ Φανοτέως οὖσα ἢ εἰς τὴν πόλιν Φανοτέα ἀνήκουσα — ἡ Φανοτὶς χώρα, ἐν Φωκίδι. Θουκ.

Φαντασίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστ. κύρ. Ὀνομ. παρὰ Δουκ. ἀληθ. Ἱστ. β', 33.

Φάντης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιανάσσης, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανώ. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Φαραί, αἱ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ αἴτινες συνίστων τὸν Ἀχαϊκὸν ἔθνος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πείρου ποταμοῦ, συντελέσατα ἀνέκαθεν μεγάλως εἰς τὴν σύστασιν τοῦ συμμαχικοῦ τούτου δεσμοῦ.

πρῶτον παρ' Ἡροδ. Πολυβ. β', 41. Παυσ. ἔτι, Φάρα, ἡ, παρὰ Στράβ. — ὄθεν, Φαρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 1, 145. Στράβ. καὶ Φαραισίς, παρὰ Πολυβ. — 2) — Ἰωνικ. Φηραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου πλησίον τῆς νῦν Καλαμάτας, μετὰ ταῦτα ἐνωθεῖσα μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους. Φαραί, παρὰ Παυσ. δ', 30. καὶ Στεφ. Βυζ. Φηραί, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ι, 151. εἰς ταύτην ἐβασίλευεν ὁ Διοκλῆς πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Τηλέμαχος. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 488. Φηρή, ἡ, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 543. καὶ Φεραί, αἱ, Στεφ. Ἑλλ. δ, 8, 7. — ὄθεν, Φεραίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Παυσ. — 3) μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Φάρις ἐν Λακωνίᾳ, ὅπερ ὄρα. — 4) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ὁποικία τῶν Μεσσηνίων. Στεφ. Βυζ.

Φαραιεύς, έως, ὁ, ὄρα Φαραί, ἀριθμ. 1.

Φαραίτης, ου, ὁ, ὄρα Φαραί, ἀριθμ. 2.

Φαρανδάκης, ους, ὁ. Ὁμοπ. Πέρσου τινός, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 31.

Φαρανδάτης, εος, ὁ (ᾰ). Ἡγεμὼν τῶν Κόλχων καὶ Μαρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, υἱὸς τοῦ Τεάσπιος. Ἡρόδ. 7, 79.

Φάραξ, ακος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Ξεν. Ἑλλ. — 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. δ', 38. — 3) = Χάραξ Κώμη τῆς Λιβύης.

Φαρασμάνης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Φάρβαιθος καὶ Φάρβηθος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς, μητρόπολις τοῦ Φερβαιθίτου Νομοῦ· τῶν Φαρβαίθ. διὰ τοῦ αι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολμ. διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. — ὄθεν, Φορβαιθίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθετ. ὁ Φορβαιθίτης Νομός, εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου νομῶν κείμενος ἐντὸς τοῦ Πηλουσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου. Ἡρόδ. 2, 166.

Φάριος, ία, ιον, ὄρα Πάρος.

Φάρις, ιος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Δακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 582. Φελλίου παρὰ Στράβ. καὶ Παυσ. γ', 20. ὕστερον καὶ Φεραὶ καλουμένη.

Φάρις, εως, ὁ. Τίος τοῦ Ἕρμου καὶ τῆς Φιλοδαμείας, ὃ κτίσας τὴν πόλιν Φερὰς ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Μεσσ. 30.

Φαρκαδών, όνος, ἡ, Ἰωνικ. Φαρκηδών. Πόλις τῆς Ἑτταιωτικῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Φαρμάκεια, ἡ (ᾰ). Νύμφη τις ἔφορος μιᾶς κρήνης πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν Ἀττικῇ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχε φαρμακερόν. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 229.

Φαρμακοῦσσαι, αἱ Δύο μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τῶν ὁποίων ἐδειπνύετο ὁ τάφος τῆς Κίρκης. Στράβ.

Φαρνάβαζος, ὁ. Πέρσης Σατράπης. Θουκ. β', 67. — 2) Ἕτερος Σατράπης τῆς Φρυγίας, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκίας τῶν Περσῶν καὶ γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, βοηθήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων πρότερον στενὸς φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχε τελευταῖον καταφύγει, καταπεισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφόνευσαν αὐτὸν δόλιως. Ἐνωθεὶς δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Κόνωνος συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Κνίδῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, χορηγήσας αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ τείχους τῶν Ἀθηνῶν. Θουκ. Ξεν. Ἑλλ.

Φαρνάκη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Μιθριδάτου, γυνὴ τοῦ Σανδάκου καὶ μήτηρ τοῦ Κύρου. Ἀπολλόδ. γ', 14.

Φαρνάκης, ου, ὁ (ᾰ). Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας. Θουκ. β', 67. — 2) Βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου ἀποθανὼν τὸ 153 ἔτος πρὸ Χρ. καταλύσας τὴν πόλιν Σινώπην εἰς τὴν ὁποίαν ἐσύστησε τοὺλοιπὸν τὴν καθέδραν του. Πολύβ. — 3) Φαρνάκης ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος νικητὴς ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.

Φαρνακία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τῆς Τραπεζοῦντος 20 Γεωγρ. μίλ. πρότερον Κερασοῦς καλουμένη, κατ' ἄλλους δὲ Χοιράδες, τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικουμένη Στράβ. Ἀρρίαν.

Φαρναζάθρης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 65.

Φαρνούχης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τοῦ Ξέρξου, ὄζτις πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἀσθενήσας βαρέως ἔμεινεν εἰς τὰς Σάρδεις στερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας. Ἡροδ. 7, 88. — 2) Λύκιος, Ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Φαρνούχος, ὁ, = Φαρνούχης, Αἰσχ. Πέρσ. 311. Σοφ. Ηυρπ. 3', 3.

Φάρος, ἡ (ᾰ). Νῆσος μικρὰ τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Μεσογείῳ Θαλάσσῃ ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ συνεχομένη μετὰ τῆς ἠπείρου δι' ὄχους χώματος, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖός ὁ δεύτερος ἠγειρεν ἕνα ὑψηλὸν πύργον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου φωτίζοντα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ 300 σταδίων διάστημα καὶ δεικνύοντα εἰς τοὺς παραπλέοντας τὴν εἰς τὸν μέγαν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας εἴσοδον, ὃ δὲ καὶ ἐλεγίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ πύργος οὗτος, ὅστις ἄλλως καὶ ἴδιος Φάρος ἐκαλεῖτο, ὡς ἓν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Δ, 355. Θουκ. α', 104. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Δαλματίας, πρότερον Πάρος καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τύραννος Διονύσιος ἐπεμψε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐκ τῆς νήσου Πάρου· τῶν Λεσίνα. Πολυβ. — ὄθεν, Φάριος, ία, ιον, τῆς Φάρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Φάρον ἀνήκων.

Φαρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Μαρόκκου. Στράβ.

Φάρσαλος, ὁ, Ἰωνικ. Φάρσηλος. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ πλησίον τῆς Λαρίσσης, παρὰ Στράβ. ἡ νέα Φάρσαλος, οὐ μακρὰν τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ παλαιὰ Φάρσαλος, ὅπου ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐνίκησε κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ Πομπήϊον τὸν μέγαν· τῶν Φάρσα. Θουκ. α', 111. — ὄθεν, Φαρσάλιος, ία, ιον. τοῦ Φαρσάλου ἢ εἰς τὴν πόλιν Φάρσαλον ἀνήκων. Οὐσιαστκ. Φαρσάλιος, ὁ κάτοικ. καὶ Φαρσαλία, ἡ περὶ τὴν Φάρσαλον χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. — ὁ Φαρσήλιος, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 11.

Φάρσαλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀκρισίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάρσαλος. Στεφ. Βυζ.

Φάρτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Αἰθιοπίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. κατὰ Heyne πιθαν. Φάρη.

Φαρύγαι, αἱ (ῠ). Πόλις τῆς Λοκρίδος, κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὁμήρ. Τάρφη ἀναφερομένη, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἥρας κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Φαρυγαίας. Στεφ. Βυζ.

Φαρύγιον, τὸ (ῠ). Ἀκρωτήριον τῆς Φωκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Κορίνθου. Στράβ.

Φαρυκαδών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑττιαιωτικῇ χώρᾳ. Πτολ.

Φάσηλις, ίδος, καὶ Φασηλίς, ίδος, ἡ (ᾰ). Πόλις ἀρχαία τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας μὲ τρεῖς λιμένας, ἀποικία τῶν Δωριέων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἔμπειροι θαλασσοπόροι ἐνεργοῦντες διὰ τοῦ ναυτικοῦ αὐτῶν ἐπίσημον ἐμπόριον· πιθαν. ταῦτ. Τεκρόβα. — Προπαροξυτ. εὑρηται παρ' Ἡροδ. 2, 178. Θουκ. β', 69. ἐξωτερικόν. ἐξ παρὰ Δημ. Στράβ. καὶ Ἀρρίαν. — ὄθεν, Φασηλίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Δημ.

Φασιανή, ἡ. Θεσ' τις ἐγχώριος τῶν Κόλχων, ἔχουσα ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, παριστανομένη μ' ἓν τύμπανον εἰς τὴν χεῖρα. Ἀρρίαν. περιπλ. Ποντ. Εὐξ.

Φασιανός, ἡ, ὁν. Τοῦ Φάσιος, ἢ περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν κείμενος, καὶ Οὐσιαστκ. Φασιανοί, ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν ἐν τῇ ἀντικρὺ Ἀρμενίᾳ, ἐν τῇ νῦν Παστὶν χώρᾳ καὶ καταγόμενον ἐκ Σκυθῶν. Στεφ. Ἀναβ. δ', 6, 5. Φασιανὸς ἀνὴρ, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 726. αἰτιστομ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ φαίνειν.

Φᾶσις, ίδος, καὶ ιος, ὁ. Ἐπίσημος καὶ πλευστὸς ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Μοσχικῶν ὀρέων καὶ ῥέων ἀντικρὺς ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπελάμβανον ὡς φυσικὸν ὅριον μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ῥέοντα ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 340. Ἡροδ. 1, 2. Στράβ. ταῦτ. Ῥίων. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας, ἄλλως Ἀραξῆς λεγόμενος. Ξεν. Ἀναβ. δ', 6, 4. — 3) Φᾶσις, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τοῦ Φάσιος ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, ἀποικία τῶν Μιλησίων· ταῦτ. Πουτιλὶ ἢ Πουλί· Στράβ. (Φᾶσις διὰ τοῦ α παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, καὶ Φάσις, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.)

Φάσσος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Φάσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310.

Φαῦλος, ὁ. Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Κροτωνιατικῆς πόλεως τῆς Ἰταλίας νικήσας τρεῖς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡροδ. 8, 47. Ἀριστφ. Ἀχ. 214. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ. Δημ.

Φαύρα, ἡ, ὄρα Φάβρα.

Φαυρουσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, παρὰ Διον. Περ. 216.

Φαυστῖνα, ἡ, Faustina. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φαυστῖνος, ὁ, Faustinus. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φάων, ωνος, ὁ (ᾰ). Εὐειδὴς νεανίας ἐκ Μιτυλήνης ἐν Λέσβῳ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι γέρων ἤδη ὢν καὶ πένης διαπορθμεύων τοὺς ἐκ Λέσβου εἰς τὴν ἀπέναντι ἤπειρον τῆς Ἀσίας, μὲ τὸ νὰ διεβίβαστε ποτὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀμοιβῇ, ἔλαβεν παρ' αὐτῆς ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν πρότερον νεαρὰν καὶ εὐειδῆ μορφήν του, τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα ἠράσθη ἡ ποιήτρια Σαπφώ. Παλαιφ. 49. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 18.

Φεά, καὶ Φειά, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς αὐτόθι Πισάτιδος χώρας παρὰ τῷ Ἰαρδάνῳ ποταμῷ 120 σταδίοις μακρὰν τῆς Ὀλυμπίας· ταῦτ. Κάστρον Τορνέσε καλουμένη, διὰ τοῦ ε

παρ' Τμ. Ἰλ. Β, 135. Θουκ. β', 25. καὶ Στράβ. διὰ τοῦ ε, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ, αἱ Φεκί, Ὁμ Ὀδ. Ο, 297.

Φείδας, αντος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 691.

Φειδίας, ου, ὁ, Phidias. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἀρίστων ἀγαλματοποιῶν τῆς Ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Ψαρμίδα σύγχρονος τοῦ μεγάλου Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδιδάχθη πρώτων τὴν ἀγαλματοποιΐαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπερέβη ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ καὶ συγχρόνους τεχνίτας, ἀριστεύσας πρὸ πάντων διὰ τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἰδέας τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο ἀείποτε εἰς κανόνα τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἔργων καὶ διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἀναλογίας ἥτις ἐξαιρέτως διέπρεπε μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τὰ ὁποῖα συνήρτουν ἕκαστα τῶν κολοσσιαίων αὐτοῦ ἐργοστουργημάτων. Διὰ συνδρομῆς καὶ παρακινήσεως τοῦ φιλοκάλου Περικλέους συνετέλεσεν ὁ μέγας οὗτος τεχνίτης τὰ πλεῖστα εἰς τὴν κόσμησιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κατασκευάσας τὸ μεγαλοπρεπὲς ἄκρον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι, τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἄλλα ἐπίσης ἔξοχα ἔργα· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Ἤλιδι πόλιν Ὀλυμπίαν, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐντελέστερον ἀριστούργημα καὶ κανὼν τῆς γλυπτικῆς τέχνης. Μέχρι τέλους κατεδικάσθης ὁ Φειδίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς λέγεται, διότι ἐνεχάραξε τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπῆλθεν εἰς φυλακὴν ὑπὸ τινων δὲ ἀναιρέται ὁ θάνατος αὐτοῦ διαφόρως. Πλατ. Ἱππ. μειζ. σελ. 290. Ἀριστφ. Ἱππ. 605.

Φειδιππίδης, ου, ὁ (ι) Ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναίος, παρ' Ἡρόδ. 6, 105. παρὰ Λουκ. ἠμαρτ. Φιλιππίδης καλεύμενος. — 2) Τίς τοῦ Στερφιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 67.

Φειδιππίδειον, ὑποκορτ. τοῦ Φειδιππίδης. Ἀριστφ. Νεφ. 91.

Φείδιππος, ὁ. Τίς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φέρων τοὺς ἐκ τῶν Σποράδων νήσων εἰς τριάκοντα πλοῖα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ψετρεῖς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 678. Τγῖν. μῦθ. 81.

Φειδόστρατος, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις. Πλατ. Ἱππ. μειζ. σελ. 286.

Φειδύλας καὶ Φειδώλας, α, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φείδων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 316. — 2) Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. ἔστις πρῶτος εἰσήγαγε αὐτόθι τὰ μέτρα, σταθμὰ καὶ νομίσματα. Ἡρόδ. 6, 127. — 3) Ἀρχαῖος Νομοθέτης τῶν Κορινθίων, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Στερφιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 134. 5) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ.

Φειδωνίδης, ου, ὁ (ι). Τίς τοῦ Φείδωνος, ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἐν Νεφέλαις παριστανόμενος Στερφιάδης δέλει νὰ καλέσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἀριστφ. Νεφ. 69.

Φελλεύς, έως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς καὶ ἐλαιόφυτος ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Νεφ. 71. Σουϊδ.

Φελλίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῶν Ἀμυκλῶν εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐρώταν. Παυσ.

Φελλοὴ, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἀπέχουσα 40 στάδια μεσημβρινῶς τῆς Αἰγείρας. Παυσ.

Φελλόποδες, οἱ (φελλὸς, ποὺς) Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς νήσου Φελοῦς· παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 4.

Φελλὸς, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στεφ.

Φελλοῦ, οῦς, ἡ. Ὄνομα ἐπιπλάστου νήσου κατοικουμένης ὑπὸ τῶν Φελλοπόδων, παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 4.

Φενεὸς, ὁ = Φενεός. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 71.

Φενεὸς καὶ Φενεὸς, ἡ καὶ ὁ, Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀζανίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἔζησεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἔσκαψε τὴν ἐξ Ὀρχομενοῦ διώρυχα περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Παυσ. βιβλ. η', 14. τινῶν Φενέα. — προπαροξυτ. ὅπαξ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 605. συνηθ. κατὰ Δηλ. γεν. Παυσ. Διονύσ. Περιηγ. ἀρτενικῶν παρὰ Στεφ. Βυζ — ὅθεν Φενεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Φενεὸς, ὁ. Ἀρκάς τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φενεὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. 14.

Φεραὶ, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι ἐπικρατείας, ἔνθα ἀρχαιόθεν ἐβασίλευεν ὁ περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ Ἄδμητος, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ μετὰ ταῦτα χρηματίσασα καθέδρα τῶν Τυράννων τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα λιμένα τὰς Παγασάς, καὶ πιθαν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως Φέρητος ἐγγόνου Αἰόλου τοῦ δευτέρου, 100 περίπου χρόνους πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 711. Στράβ. 9. Πολύβ. — 2) = Φαραὶ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὅπερ ὀρθ. — 3) πιθαν. = Φαραὶ, πόλις τῆς Ἀχαΐας, Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 427. παρβλ. Ilgen ἐν λεξ. (Κατ' Κύπταδ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Γ, 488. ἴσως τὸ μὲν Φεραὶ, πόλις τῆς Θεσσαλίας, τὸ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας.)

Φεραίμων, ὁ Τίς τοῦ Αἰόλου, βασιλεύων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀνδροκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 8.

Φεραῖος, αία, αῖον. Τῶν Φερῶν ἢ ἐκ τῶν Φερῶν ὧν ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ Οὐσιαστ. Φεραῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ. Στεφ. — 2) Φεραίη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις. Σκυθῶσι καὶ ἐν Ἄργει, ἀπὸ τοῦ ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Καλλιμ. Παυσ. β', 23.

Φερέδειπνος, ὁ. Ἐπίπλαστος Ἄρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 408.

Φέρεκλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἁρμονίδου, ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετεβίβασε τὴν Ἑλένην εἰς Τροίαν, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ ὑπὸ τοῦ Μηριόνους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 59.

Φερεκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κατὰ Σουϊδ. συγγράψας 17 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ τεμάχια διεσώθησαν. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 327. Φαβρ. Ἐλλ. Βιβλ. Π, σελ. 474.

Φερεκύδης, ους, ὁ (ῠ) ὁ Σύριος. Ἀρχαῖος Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Σύρου μιᾶς τῶν Κυκλάδων, συγχρονος τοῦ Θαλοῦ καὶ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὴν 55 καὶ 60 Ὀλυμπ. κατὰ Σουϊδ. αὐτοδίδακτος, κατ' ἄλλους διδαχθεὶς τὰς ἐπιστήμας παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις, συγγράψας πρώτων εἰς πεζὸν ῥύθμον, κατὰ Θεόπομ. περὶ φύσεως θεῶν, κατὰ δὲ τοὺς ἰατρ. μίαν Θεολογίαν καὶ κατὰ Σουϊδ. μίαν Ἑπτάμυχον εἰς δέκα βιβλία. Διογ. Λαέρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 28. ἡ γραφ. ὁ Σύρος, παρὰ Λουκ. Μακρόβ. 22 ἔστιν ἡμαρτμ. — 2) ὁ Ἀθηναῖος, Ἱστοριογράφος ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Ἡριδότου, κατὰ Σουϊδ. γράψας μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς, Αὐτόχθονας ἐπιγραφομένην εἰς δέκα βιβλία. Στράβ. ἔτι ὁ Λέριος λεγόμενος ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Λέρου, Ἀθηναῖος δὲ ἐπωνομάσθη διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις μακρὰν διατριβήν του καὶ ὡς συγγράψας τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων· παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 992.

Φερενδάτης, ου, ὁ (α) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 67.

Φερενίκη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐναντίον τοῦ νόμου, ἐτυγχρήσθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι, 1.

Φερέντεον, τό, Ferentium. Πόλις τῶν Ἑρτίκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τὰν Ferentino. Φερεντῖνος, ὁ Κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Φερεπαθὴς, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 310.

Φερεπατιάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης. Ἀνθολ.

Φερετίμη, ἡ (ι). Γυνὴ Βάττου τοῦ τρίτου ἐν Κυρήνῃ. Ἡρόδ. 4, 162.

Φερεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθέας, φονευθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ. Ἀπολλόδ. Βιβλ. 2.

Φέρης, ητος, ὁ. Τίς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος καὶ Ἀμυθάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· τούτου υἱοὶ ἦσαν ὁ Ἄδμητος καὶ ὁ Λυκοῦργος, θυγατέρες δὲ ἡ Εἰδομένη καὶ ἡ Περιαντίς. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἀπολλόδ. α', 9, 14. — 2) Τίς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἀπολλόδ. α', 9, 28.

Φερητιάδης, ου, ὁ, Δωρικ. Φερητιάδας, (υ–υ–) Τίς τοῦ Φέρητος, ὁ Εὐμηλος, Εὐρπ. Ἱφ. Αὐλ. 214. Φηρητιάδης, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β 763.

Φέρουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48. Ἡσ. Θεογ. 248.

Φερρέφασσα, ἡ, Ἀττκ. Φερρέφαττα = Περσεφόνη, κατὰ Πλατ. Κρατυλ. 409. ὡσανεὶ Φερέπαφα, ἡ πάντων τῶν κινητῶν ἁπτομένη.

Φερσεφόνη, ἡ = Περσεφόνη. Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μυσίτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Χλωρίδα γυναῖκα τοῦ Νηλέως Φερεκυδ. παρὰ Σχολιαστ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 280.

Φερῶν, ῶνος, ὁ. Τίς τοῦ Σασόστριος, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρξε τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς δέκα ὀλόκληρα ἔτη. Ἡρόδ. 2, 111.

Φερωνία, ἡ. Feronia. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Φηγαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πρότερον εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν ἀνήκων, ὕστερον δὲ εἰς τὴν Αἰγηίδα. Σουϊδ. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἕτερος δῆμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Παιανιδίδος φυλῆς. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φηγαιεὺς, έως· ὁ κάτοικ.

Φήγεια καὶ Φηγία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρβλ. Στέφ. Βυζ. καὶ Παυσ.

Φηγεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἥφαίστου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, φονευθεὶς ἐν τῇ μαχῇ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυνόης τοῦ Προκόνου καὶ τοῦ Ἀγήνορος, ὁ καθαρίσας τὸν Ἀλκμαίωνα ἐκ τῆς μητροκτονίας καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀνάκτωρ ἡ

πόλις Ψωφὶς Φηγεία· κατὰ δὲ Παυσ. ἡ, 24 ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἐρύμανθον. Ἀπολλόδ. γ', 7, 5. Ἡρόδ. 9, 26.

Φηγοῦς, οὗτος, ὁ (φηγός). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν, κείμενος πλησίον τοῦ Μαραθῶνος. Στέφ. Βυζ.

Φήμιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος ἀοιδὸς ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέρπιδος, διατρίβων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τέρπων αὐτόθι τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης διὰ τῆς φόρμιγγος καὶ τῶν ᾀσμάτων ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀποστολῆς τοῦ ἀνδρός της. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 263. κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἀρχαίων ὑπῆρχεν ὁ Φήμιος οὗτος εἷς τῶν πρὸ Ὁμήρου Ῥαψῳδῶν, γράψας ἐποικὸν ποίημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Τροίας.

Φημονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα πρώτη ὡς λέγεται τὸν ἑξάμετρον στίχον Παυσ. ἐ, 5. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Κυμαίαν Σίβυλλαν ἀκμάσασα πρὸ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς.

Φηνεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέλανος, Ἀπολλόδ. ἐ, 8, 5. πίναν. Φινεύς, παρβλ. Heyne. τελ. 128.

Φηραί, αἱ = Φεραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὄπερ ὄρα. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Φηρητιάδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης, ὄπερ ὄρα.

Φθειρῶν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 868. κατὰ Στράβ. ταὐτ. τῷ ὄρει Λάτμῳ, ἢ τὸ παρ' αὐτῷ κείμενον ὄρος Γρίον· (ἀπὸ τοῦ φθεὶρ, μικροῦ καρποῦ πίτυος ἢ ἐλάτης.)

Φθᾶ, ὁ Θεότης τις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, λατρευομένη παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων Ἡφαίστου, ὡς μία τις ὑπερτάτη καὶ δημιουργικὴ δύναμις, διατάττουσα καὶ διευθετοῦσα τὰ πάντα διὰ τῆς ἀπείρου σοφίας της, συντελοῦσα τὰ πλείστα εἰς τὴν γέννησιν καὶ ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν ἐν τῷ ὑγρῷ ὄντων, καὶ κατὰ Διόδ. Σικ. βιβ. ἀ, 12 ἀνευρόντων ὁ Φθᾶς πρῶτος τὸ πῦρ λεγόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων, ἔχουσα κατὰ Σουΐδ. ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μέμφιν· παρβλ. Meiners Versuch über die Religionsgeschichte der älteren Völk. καὶ Vogel Versuch über die Religion der alten Aegypter.

Φθία, ἡ (ι) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8.

Φθία, ἡ, Ἰων. Φθίη (ι) Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁμ Ἰ, Β, 685· κατὰ Πολυβ. ιζ', 3. ἔκειτο αὕτη εἰς τὴν περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ἐχῖνον χώραν. — 2) Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν πόλιν Φθίαν, καλουμένη οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Πελασγοῦ Φθίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐλθόντι περὶ τὸ 1630 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς Θεσσαλίας μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, τῶν ὁποίων πρῶτος βασιλεὺς ἀναφέρεται ὁ Εὐρυτίων, ὅστις ὑπεδέχθη ἐντὸς τῶν ἑξ Αἰγίνης φυγόντα Πηλέα μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων, δοὺς εἰς αὐτὸν τὸ τρίτον μέρος τοῦ βασιλείου του ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντιγόνην. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει τὴν χώραν Φθίαν πολλάκις μετὰ τοῦ Ἕλλας ὡς βασίλειον τοῦ Ἀχιλλέως. Ἰλ. Ι, 395. — 3) = Φθιῶτις, Στεφ. Ἑλλ. ἐ, 3, 9. — ὅθεν, Φθίηνδε, εἰς Φθίαν, καὶ Φθιήφι, ἐν Φθίᾳ. Ὁμ.

Φθιάς, άδος, ἡ. Τῆς Φθίας ἢ εἰς τὴν Φθίαν ἀνήκουσα· ἡ Φθιὰς αἰα. Εὐριπ. Ἐκ. 455.

Φθῖος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Πελασγὸς ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Φθία καὶ Φθιῶτις, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσσης, κατὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 686.

Φθιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀχαιοὶ ἐξαιρ. ἀπαντῶμεν· παρὰ Ἡρόδτ. 7, 132. Θουκ. ἡ, 3. ἦσαν γὰρ οἱ Φθιῶται τὸ ἀνέκαθεν Ἀχαιοὶ κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀχαιοῦ παιδὸς τοῦ Ξούθου. Στράβ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Φθιώτιδος ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος ὤν. Καλλ. εἰς Δηλ. 112.

Φθιῶτις, ίδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Φθιώτιδος ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος χώρας οὖσα. Εὐρ. Ἀνδρ. 1028. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ· χώρα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαίως οἱ Φθιῶται ἄλλως καὶ Ἀχαιοὶ καλούμενοι, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ἡρόδτ. 1, 56.

Φιάλεια, ἡ (α) = Φιγαλία, ὄπερ ὄρα. — ὅθεν, Φιαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀϊθόλ.

Φίγαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Φιάλεια πρότερον Φιγαλία καλουμένη. Παυσ. ἐ, 3.

Φίβγλις, εως, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ παράγων ἐξαίρετα σῦκα. Ἡσύχ. Συνίδ.

Φιγαλία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἐκολεῖτο δὲ αὕτη πρότερον μὲν Φιγαλία ἀπὸ τοῦ Φιγάλου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ὅστις ἔκτισεν αὐτὴν πρῶτος, ὕστερον δὲ Φιάλεια ἀπὸ τοῦ Φιάλου ἑνὸς τῶν ἡμιθέων τοῦ Φιγάλου, τανῦν Παυλίτζα ἢ Βερβιτζα. — Φιγαλία, παρὰ Παυσ. ἡ, 39. Στράβ. Φιγαλέα, παρὰ Πολυβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φιγαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. 6, 83.

Φίγαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίστης τὴν πόλιν Φιγαλίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. ἡ, 39.

Φιδῆναι, αἱ, καὶ Φιδήνη, ἡ, Fidenae. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ἀποικία τῶν Ἀλβανῶν, ἥτις κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν Ἰταλίᾳ Σαβινικῶν πόλεων. Εἰς ταύτην εὑρίσκετο ἓν μέγα Ἀμφιθέατρον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου· τανῦν δὲ ἐρείπια πλησίον τοῦ Castel Giubileo· πλησ. παρὰ Στράβ. Ἐνιν. παρὰ Στεφ. Βυζ — ὅθεν, Φιδηναῖος καὶ Φιδηνάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Φίκειον καὶ Φίκιον ὄρος, τό = Σφίγγιον ὄρος. Ὄρος τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι ἐίστριβεν ἡ Σφίγξ. Ἡτ. Ἀσπ. 33. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. ἀπὸ τοῦ Φξ, ὄπερ ὄρα.

Φίλα, ἡ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας. Στεφ. — 2) = Φλά, ὄπερ ὄρα.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀϊθόλ.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καλυκαδίου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Ἀφροδισιάδος· τανῦν Μελαζιχέρτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Σάρδεων ἐπὶ τῶν πρανῶν τοῦ ὄρους Τμώλου, πίναν. πρότερον Καλλάτηβος καλουμένη, ὑπὸ δὲ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέλφου μετὰ ταῦτα Φιλαδέλφεια ἐπονομασθεῖσα. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Καίλης Συρίας ἐπίσημος, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρότερον Ἄμμανα καὶ Ῥαββατάμανα λεγομένη. Πολύβ. ἑ, 71. Στράβ. — ὅθεν, Φιλαδελφεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Φιλαδέλφια, ἡ = Φιλαδέλφεια. Πτολ.

Φίλαι, αἱ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῆς Συήνης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ Ἶσις καὶ ὁ Ὄσιρις· ἐλογίζετο δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὡς ἱερωτάτη παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἐν τῇ ὁποίᾳ σῴζονται ἔτι πολλὰ ἐρείπια δύο ἀρχαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ναῶν ἐξόχου οἰκοδομῆς· ταῦτα Γεζιράτ ἐλ - Βιρβέ. Στράβ.

Φιλαίδαι, αἱ (υυυ-) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηίδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Φιλαίου υἱοῦ τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Τύραννος Πεισίστρατος. Στεφ. Βυζ. Πλάτ. Ἱππ. 228, — ὅθεν, Φιλαΐδης, ου, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Φιλαΐδων ὤν· καὶ Φιλάτιος, ὁ. Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἄλλως Φλυάσιος γραφομ.

Φιλαίμων, ονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Πριάμου Ἀπολόδ. γ', 12, 5.

Φιλαιναίτη, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 42.

Φιλαίνιον, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀϊθόλ.

Φιλαινίς, ίδος, ἡ. Ἐκ Λευκαδίας, συγγράψασα ἓν βιβλίον πλῆρες διαφόρων αἰσχρουργιῶν, ἀναφερομένη παρ' Ἀθην. καὶ Λουκ. — 2) Ὄνομ. ἑταίρας τινός, παρὰ Λουκ. Ἑτοιρ. Διαλ. Διαλ. σϛ'.

Φιλαίνων βωμοί, οἱ, Aras Philaenorum. Λιμήν τις ἐν Λιβύῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρχηδόνος καὶ Κυρηναϊκῆς χώρας, ἔνθα ἔκειντο τὰ μνημεῖα τῶν δύο Φιλαίνων ἀδελφῶν ἐκ Καρχηδόνος, οἵτινες ἐλθόντες εἰς ἔριδα μετὰ τῶν Κυρηναίων πρεσβέων περὶ τῶν ὅρων τῆς χώρας, ἐτάφησαν ἑκουσίως ζῶντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος των, χορηγήσαντες διὰ τοῦ θανάτου αὐτῶν ἐν ἐκανὸν μέρος εἰς τὴν Καρχηδονικὴν χώραν. Στράβ. Οὐαλ. Μαξ. V, 6. εἰ Φιλαίνου βωμοί, παρὰ Πολύβ. τοὺς ὁποίους ἀνήγειραν οἱ Καρχηδόνιοι πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων ἀδελφῶν ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα αὐτοὶ ἐτάφησαν.

Φιλαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου, ἐλθὼν καὶ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡρόδτ. 6, 35.

Φιλαμμονίδας, α, ὁ (ι) Τίὸς τοῦ Φιλαμμείου, ὁ Εὐμολπίδης. Θουκρ. Ἑλλ. χϛ', 108.

Φιλάμμων, ωνος καὶ ωνος. Τίὸς τοῦ Ἀπέλλωντος καὶ τῆς Λευκοπύης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐκ Θρᾴκης, τοῦ ὁποίου ἐραστεύεται ἡ Νύμφη Ἀγριόπη ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Θάμυριν. Εὐριπ. Ῥῆς. 913. Ἀπολλόδ. ἀ, 3, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸν Κύρνον, Θουκρ. κατὰ Πλουτ. ἐσυνέζησεν ὁ Φιλάμμων ὑμνῶν πρὸς τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λητοῦς, καταξας πρῶτος εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τὰς διὰ τῶν χορῶν τελετάς. — γενικ. — ωνος, παρ' Εὐρ —ωνος, Ἀπολόδ. Παυσ. ἐ, 33. — 2) Ἀθλητής τις, παρὰ Δημ.

Φίλανδρος, ὁ (ι) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλλίδος, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι συνελήφθη ὑπὸ μιᾶς αἴγας, τῆς ὁποίας τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα εὑρέθη εἰς τοὺς ἐν Δελφοῖς ναούς. Παυσ. Φωκ. 16.

Φιλάνθη, ης, ἡ (ᾰ) Τίὸς τοῦ Χέρσιδος, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Γύγου βασιλέως τῆς νήσου Κύπρου. Ἡρόδτ. 8, 11.

Φιλέας, ου, ὁ, Ἰων. Φιλέης, ἐω. Πατὴρ τοῦ Θεόκλου ἐκ Σάμου. Ἡρόδτ. 3, 60. — 2) Χωρίον

καὶ ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ· ταυτὴν Φίλλων. Στεφ. Βυζ. ἔτι Φιλέα καὶ Φιλία, ἡ.

Φιλέταιρος, ὁ. Τίς ἀρχηγετίδες τινὸς ἐκ Παφλαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου ἐν Περγάμῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσυστήσε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου. Λευκ. Μακρ. 12.

Φιλέταρος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐκ τῆς περιόδου τῆς μεσαίας κωμῳδίας, συγγράψας 21 κωμικὰ δράματα ἀνηγερμένα ἐν τῇ τοῦ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 479.

Φιλέφεσος, ὁ. Πένης τις Ἀθηναῖος, περιζώμενος τὰ πρὸς τὸν βίον μὲ μυθῳδεῖς καὶ τερατώδεις διηγήσεις. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 179. Δημ. κατὰ Τιμοκρ. σελ. 742.

Φιλήβος, ὁ. Νεανίας τις Ἀθηναῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Φιλημάτιον, τό (ῑ). Ὄνομα ἑταίρας ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λευκ.

Φιλήμαινίδης, ου, ὁ. Βυρίων ἔνομ. Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φιλήμονος· καὶ Οὐσιαστικ. κύρ. Ὄνομ. Πλάτ.

Φιλήμων, ονος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. Θουκ. β', 67. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις, πιθαν. ἐκ Φρυγίας, ὅστις ἤκουε νὰ λέγεται πολίτης Ἀθηναῖος. Ἀριστοφ. Ὄρν. 764. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Σίλλων πόλεως τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 114 Ὀλυμπ. σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων 53 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν μόνοι ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐσώθησαν. Ἀθην. Λευκ. Μακροβ. 25. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 476. — 4) Τίς τοῦ προτέρου, κωμικὸς ποιητὴς καὶ αὐτός, κατὰ Σουϊδ. γράψας 54 δράματα, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι σύντομα τεμάχια παρ' Ἀθην. ζ', καὶ Στοβ. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. II, σελ. 474. — 5) Γραμματικὸς τις Ἀθηναῖος, πιθαν. σύγχρονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Ἀττικῶν εἰσμάτων ἢ Γλωσσῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Φιλημοτίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 35.

Φιλήσιος, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Φιλητᾶς, ᾶ, ὁ. Περίφημος Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Αἰγύπτῳ, εὐδοκιμήσας ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν συνθεσιν ἐλεγείων ποιημάτων, συγγράψας καὶ διάφορα ἐπιγράμματα, Ἐλεγεῖα καὶ ἓν ποίημα Ναξιακὰ ἐπιγραφόμενον. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 40. Στραβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 14. (ἡ γραφ. Φιλήτας, ἔστιν ἡμαρτημ.)

Φιλητορίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 457.

Φιλιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Τύραννος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Δημ. Στεφ. 324. — 2) Κόλαξ τις, παρὰ Λουκ.

Φιλίννη, ἡ (υ⏑⏑). Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ η'.

Φίλιννα, ἡ (υ⏑). Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Νέφ. 678. Λουκ. (Φίλιννα = Φιλίνη, ἕπερ καὶ ὀρθότερ. ἔστιν, συνηθεστρ. μέντοι ὁ τύπος. Φιλίννα.)

Φιλίννειον, τό. Ἐπεκρατ. τοῦ Φίλιννα. Ἀνθολγ.

Φιλιννίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλῖνος, ου, ὁ. Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις, Δημ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας. Πολύβ. — 3) Βουκόλος τις, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. β', 113.

Φίλιος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὸς ἔδρα ναὸν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 31.

Φιλιππίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 315. — 2) Πλούσιός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Μειδίου. Δημ. — 3) Τίς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς κωμικὸς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπ. καὶ συγγράψας κατὰ Σουϊδ. 45. κωμικὰ δράματα. Αὐλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. πίναξ. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν σύγχρονον τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου, ἀναγερόμενος εἰς ἄκραν ἰσχνὸς· διὸ καὶ Φιλιππίδου μαι ἐτυμάτιται, ἰσχνὸς γίνομαι ὡς ὁ Φιλιππίδης. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 6. Ἀθην. — 4) = Φειδιππίδης, παρὰ Λουκ.

Φίλιπποι, οἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως, πρότερον μὲν Κρηνίδες, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις κυριεύσας τὴν Θρᾴκην ᾠχύρωσε τὴν πόλιν ταύτην ἰσχυρῶς· ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὑπῆρξεν ἐπίσημος καὶ μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς Μακεδονίας· ταυτὴν Φιλιβόχ. Στράβ. — ἔθνικ. Φιλιππεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Φιλιππήσιος, ἐν τῇ νέᾳ Δικῇ.

Φιλιππόπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Θρᾳκικῆς χερσόνησου ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, πρότερον Εὐμολπίας καὶ Πουκροπόλις καλουμένη, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου· ταυτὴν Φιλιππούπολις. Στεφ. Βυζ. Λευκ. — 2) = Θήβαι Φθίας. Πολύβ. ε', 100.

Φίλιππος, ὁ (ῑ). Ἥρωϊός τις ναυπλίας ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς Ἥρως. Ἡρόδτ. 5, 47. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπιάδ. καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. — 3) Τίς Ἀλεξάνδρου τοῦ πρώτου καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐβασιλεύθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας. Θουκ. α', 57. — 4) Τίς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Εὐρυδίκης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, αὐξήσας μεγάλως διὰ τῆς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς του καὶ τῶν πολλῶν κατακτήσεων τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε μετὰ θάν. του εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ διάδοχον Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν. Εἰς ἡλικίαν ὅτι δεκαοκτὼ χρόνων ἐλθὼν ὁ Φίλιππος ὡς ὅμηρος εἰς τοὺς Θήβας, ἠξιώθη τῆς φιλίας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα μεθ' οὗ ἐσυνέζησε πέντε περίπου ἔτη, μιμηθεὶς τὰς ἐξόχους ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ διδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τὴν στρατηγικὴν καὶ πολιτικὴν τέχνην. Ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Ἀμύντα υἱοῦ Περδίκκα τοῦ τρίτου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας κατεστάθη ἀπόλυτος κύριος καὶ Μοναρχης, προσοικειωθεὶς διὰ τῆς ἐν πολέμοις μεγάλης ἀνδρειότητος καὶ εὐτολμίας του τὴν πίστιν καὶ ἀγάπησιν τῶν Μακεδόνων καὶ ὑψώσας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ δυνάμεως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἐκλεχθεὶς μὲ κοινὴν συγκατάθεσιν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πολέων ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας καὶ ἀνασχολούμενος ἔτι εἰς τὰς προπαρασκευὰς διὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ κατὰ τῆς Ἀσίας πολέμου, ἐφονεύθη ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, ὡς εἰκάζεται, ἐπισύρας τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἐγκαταλειφθείσης προτέρας συζύγου του Ὀλυμπιάδος, εἰς ἡλικίαν 47 ἐτῶν, τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ. Δημ. ἔδε Φιλιππίζω, ἐπαδὸς τοῦ Φιλίππου εἰμί. — 5) Τίς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας τὸ 298 ἔτος πρὸ Χρ. — 6) Τίς τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων οἱ κατ' αὐτὸν ὄντες ἐξηυτελίσθησαν μεγάλως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον· μετὰ μίαν πολυχρόνιον βασιλείαν ἐπέβαλεν ὁ Φίλιππος τὸ 179 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἄδικον φόνον τοῦ υἱοῦ καὶ νομίμου αὐτοῦ διαδόχου Δημητρίου, ἀγήσας τὸν ὄρκον εἰς τὸν Περσέα ἕτερον υἱὸν τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐκ μιᾶς αὐτοῦ παλλακείδος. Πολυβ. Πλουτρ. — 7) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἕλλην, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἐκδοὺς μίαν συλλογὴν ἐπιγραμμάτων τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι τινὰ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκ. Ἀναλεκτ. II, σελ. 211. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 421.

Φιλίσκος, ὁ. Ἀβυδηνός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐξ Αἰγίνης, μαθητὴς τοῦ Διογένους καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀνασχοληθεὶς ἔτι καὶ εἰς τὴν Τραγικὴν ποίησιν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιέ', 11. — 3) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συντάξας 42 Τραγῳδίας. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 313. — 4) Ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

Φιλίσταιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Παλαιστίνης κατοικῶν παραθαλασσίως ἕως τῆς Ἰόππης.

Φιλιστίδης, ου, ὁ (ῑ). Ὄνομ. κυρ Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φιλίστου. — 2) Τύραννός τις τοῦ Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. Στεφ. σελ. 54. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Ὠρεές. ἡ γραφ. Φιλιστείδης παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμαρτημ.

Φιλιστίων, ωνος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Νικαίας ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Προύσσης ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ ἀποθανὼν ὡς λέγεται ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ γέλωτος. Σουϊδ. Αἰσωπ.

Φίλιστος, ὁ (ῑ). Τίς τοῦ Πασικλέους καὶ ἑταῖρος τοῦ Νηλέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν ὅτε ὁ Νηλεὺς ἐσύστησεν αὐτόθι τὴν ἐν Μιλήτῳ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων. Ἡρόδτ. 9, 97. — 2) Περίφημος Ἱστοριογράφος ἐκ Συρακούσων, μαθητὴς τοῦ ποιητοῦ Ἐβένου, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τῶν δύο Διονυσίων τυραννων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος, κατὰ Σουϊδ. συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Σικελίας εἰς ἑνδεκα βιβλία καὶ ἑτέραν τοῦ Διονυσίου εἰς ἓξ βιβλία. Παυσ. Διαδ. Σικ. Ἱστ. — 3) ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ Συρακούσιος, ζήσας περὶ τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Σουϊδ. Ῥητορικὰ τινα συγγράμματα καὶ μία ἱστορία περὶ Λιβύης καὶ Σικελίας. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 930.

Φίλιτις, ιος, ὁ. Αἰγύπτιός τις ποιμὴν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο οὕτω μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων. Ἡρόδτ. 2, 128.

Φιλλυρίδας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Φιλυρίδης, ὅπερ ὄρα.

Φιλογένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φοικαίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Φιλοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φέρητα, τὸν κτίσαντα τὴν πόλιν Φηρας ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Μεσ. 38.

Φιλόδημος, ὁ. Περίφημος Ἐπικούρειος Φιλόσοφος ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀκμάσας καὶ ὡς ποιητὴς ἄριστος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ἐπιγράμματά τινα. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 609.

Φιλοδίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Ἰσάχου καὶ γυνὴ τοῦ Λευκίππου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἱλάειραν καὶ Φοίβην. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἐνθα κατὰ Heyne ἡ γραφ. ἡμαρτ. περβλ. σημ. σελ. 693.

Φιλοδώρητος, ὁ. Ἀρτεμ. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκιλ. 53.

Φιλοίτιος, ὁ. Πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, φονεύσας δύο τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 24. Χ, 288.

Φιλοκλέων, ωνος, ὁ (φίλος, Κλέω). Γέρων τις Ἀθηναῖος, παριστανόμενος ἐν ταῖς τοῦ Ἀριστφ. Σφηξ. 133 διατρίβων ἀεί ποτε ὡς ὁ Κλέων εἰς τὰ δικαστήρια.

Φιλοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, συντάξας καὶ σατυρικὰ ποιήματα, πολλάκις κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς εἰς ἄκρον δυστεκῆ καὶ αὐτηλῆ δράματα γράψας. Ἀριστφ. Ὄρν. 281. Σουϊδ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Κόνωνος εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου μετ' ἄλλων τριῶν χιλιάδων αἰχμαλώτων. Ξενοφ. Ἑλλην.

Φιλοκόμμοδος, ὁ. Νέος τις δοῦλος ἐν Ῥώμῃ, εὔνους τοῦ Αὐτοκράτορος Κομμόδου Ἡρωδ. α', 17.

Φιλοκράτης, ους, ὁ (α). Τίὸς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ε', 116. — 2) Τίὸς τοῦ Ἐμιλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 24. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Δημ. κατὰ Ἀριστ. σελ. 783 ἀναφερόμενον, ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστογείτονος. — 3) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀγνουσίους, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον, ἠναπηδήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐφιλοσωρήθη ἀφιλῶς, προδοὺς εἰς αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν Ὄλυνθον, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκατηγορήθη ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους ὡς ἔχθρος τῆς πολιτείας καὶ ὡς ἠγορασμένον ἀνδράποδον· ἀφημίζετο δὲ καὶ ὡς εἰς ἄκρον ἀδηφάγος. Δημ. Στεφ σελ. 230. Παραπρεσβ. σελ. 348. — 4) Ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολλόδ. γ', 13, 8.

Φιλοκτήμων, ονος, ὁ. Ἀθηφόγοις τις ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις. παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 1242.

Φιλοκτήτης, ου, ὁ. Κλητ. Φιλοκτῆτα. Τίὸς τοῦ Ποίαντος καὶ τῆς Μελιβοίας, ἐπιτήδειος τοξότης, ὅστις ἐστρατεύθη μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν ἐκ Θετταλίας στρατευμάτων, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ χρόνον ἱκανὸν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, πληγωθεὶς βαρέως ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 716. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπέστρεψεν εὐτυχῶς μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 190. Κατὰ Πινδαρ. πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Λῆμνον διὰ νὰ λάβωσιν αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τῶν Τρώων πόλεμον, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ πόλις αὕτη ἦτο ἀεὶ ἀπόρθητος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Μαχάονος υἱοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Πινδ. Πυθ. α', 96. Σοφ. Φιλ. 605. Ἀπολλγρ. γ', 12, 6. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πετηλίαν, ὅπου διήγαγε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του. Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 911.

Φιλόκυπρος, ὁ. Τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ νομοθέτης Σόλων ἐχωμῴδησεν αὐτὸν μεγάλως εἰς τὰ ἔπη του. Σόλ. Λεῖψ. Ἡροδ. 5, 113.

Φιλοκύων, ονος, ὁ (ῡ). Γενναῖός τις Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡρόδ. θ, 71.

Φιλόλαος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Πασιφάης, κατοικῶν ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ὅπου ἐρονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σιμμίου καὶ Κέβητος, κατὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 21. πιθαν. κατ' ἀνάχρονισμὸν ἢ ὑποτιθεμένου ἄλλου τινὸς Πυθαγορείου Φιλολάου. Διάφορα τεμάχια ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Φιλοσόφου τούτου εὑρηνται παρὰ Στοβαίῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 23. — 3) Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτοῦ ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀσωποῦ. Παυσ. γ', 22.

Φιλομάχη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀκαστον καὶ τὴν Πεισιδίκην. Ἀπολλόδ. α', 9, 10.

Φιλομέδουσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κορυνήτου Ἀρητθόου βασιλέως τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Η, 10. (τὸ ι εὑρηται καὶ μακρὸν ἔστ' ὅτε διὰ τῆς ἄρσεως.)

Φιλομήλα, ας, ἡ. Ἰων. Φιλομήλη, ποιητ. Φιλομήλεια. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος καὶ ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου βιασθεῖσα καὶ στερηθεῖσα τῆς γλώσσης λέγεται ὅτι μετεμορφώθη εἰς ἀηδόνα· κατ' Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. μετεμορφώθη αὐτὴ μὲν εἰς χελιδόνα ἡ δὲ Πρόκνη εἰς ἀηδόνα· ὄρα Τηρεύς. — 2) Γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. ἄλλως Πολυμήλη καλουμένη ὅπερ ὄρα. Τζέτ. μέθ. ρ'. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Τζέτ.

Φιλομηλείδης, ου, ὁ. Τίὸς τῆς Φιλομήλας, κατά τινας Ἑρμην. ὁ Πέτροκλος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 343. Ρ, 134. ἔνθα κατὰ τὴν τοῦ Εὐσταθίου παρατήρησιν ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. ἔστιν ἀντιφάσκουσα τῷ κανόνι, καὶ ὅτε οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει κύρια μητρωνυμικὰ ὀνόματα· κατ' ἄλλην δὲ Ἑρμην. ἤτις φαίνεται ὀρθοτρ. ὑπῆρχεν ὁ Φιλομηλείδης οὗτος βασιλεὺς τῆς Λέσβου, ἀναγκάζων ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαπλέοντας νὰ μονομαχῶσι μετ' αὐτοῦ, ὅτε βιάσας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Φιλομήλειον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας, ταύτῃ Βουλλαριδί. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φιλομηλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φιλόμηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. — 2) Φωκεὺς ἐκ τῆς πόλεως Λέδωνος, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, κατὰ προτροπὴν τοῦ ὁποίου κυριεύσαντες οἱ Φωκεῖς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν χρηματικὴν ποινὴν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐφόδιασαν πολλοὺς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Δελφῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ πολεμηθεὶς ὁ Φιλόμηλος ὑπὸ τῶν Λοκρῶν καὶ Θηβαίων ἐρονεύθη εἰς μίαν κατ' αὐτῶν μάχην. Πλούταρ.

Φιλονείκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φιλονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἄρτεμις ἐχάρισε τὴν ἀθανασίαν. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολλόδ. β', 3, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀντίκλεια.

Φιλονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτίμου καὶ τῆς Ἀρκαδίας, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ θήρᾳ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Παρράσιον καὶ Λύκαστον, οἵτινες ἐπώνυμησαν ὕστερον τὰ βασίλειον τῆς Ἀρκαδίας. Πλουτρ.

Φιλόνομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀτολδρ. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Φιλόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις φιλόβιος καὶ κακοήθης, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 84. πιθαν. ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 9. υἱὸς τοῦ Ἐυριπίδου σύγχρονος τοῦ Περικλέους. — 2) Εἷς τῶν ἐπιτημίων Ἑλλήνων ποιητῶν ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζητε χρόνον τινὰ οὐχὶ ὡς παράσιτος τοῦ τυράννου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον καταδικασθεὶς ἐρρίφθη μετὰ τῶν ἄλλων κακούργων εἰς τὰ ἐν Συρακούσαις λατομεῖα, διότι ἐτόλμησε νὰ σατυρίσῃ τὸν τύραννον εἰς ἓν αὐτοῦ ποίημα. Κύκλωψ ἐπιγραφόμενον. Ἀριστφ. Πλουτ. 290. κατὰ Πλουτ. κατεδικάσθη ὁ Φιλόξενος, διότι ἐμέμφθη ἓν Τραγικὸν ποίημα τὸ ὁποῖον συνέταξεν ὁ τύραννος Διονύσιος ὡς ὀλίγου ἢ οὐδενὸς λόγου ἄξιον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 44. συνέγραψεν ὁ Φιλόξενος οὐτε τραγῳδίας καὶ διθυραμβικὰ ποιήματα, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ τινα ἐπιγράμματα ἐν τοῖς τοῦ Βοουγλοίου Ἀνελέκτοις, τόμ. Π, σελ. 58. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 315. — 3) Ἕτερος Φιλόξενος γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολὺν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας διαφόρους πραγματείας περὶ τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 519. καὶ VI, σελ. 376.

Φιλοποίμην, ενος, ὁ. Εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας, ὁ τελευταῖος τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλὰς παρήγαγεν μεταξὺ τῶν ἐξόχων καὶ συνετῶν αὐτῆς στρατηγῶν· εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν ὁδήγησε τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος πλησίον τῆς Σελλασίας· ἀφεξῆς δὲ ἐκστρατεύσας καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Λακεδαίμονος καὶ νικήσας τὸν τύραννον αὐτῆς Νάβιν ἠνάγκασε τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, καθ' ἣν περίστασιν δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ μίαν προσφορὰν 120 ταλάντων τὴν ὁποίαν οἱ Σπαρτιᾶται ἐζήτησαν νὰ τῷ προσφέρωσιν ὡς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των. Εἷς προβεβηκὼς γήρας καὶ ἀσθενὴς ἤδη βιασθεὶς ὁ Φιλοποίμην νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Μεσσηνίων, οἵτινες νεωστὶ εἶχον στασιάσει κατὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, πεσὼν ἐν μιᾷ μάχῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἐφέρθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν Μεσσήνην, ὅπου ῥιφθεὶς εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν ἔπιε μετ' ὀλίγον τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τοῦ ὁποίου τὸν ἄδικον θάνατον ἐξεδικήθη ὁ συμπολίτης καὶ συστρατηγὸς αὐτοῦ Λυκόρτας. Εἷς ὅλας τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἤγειρον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἔξοχου τούτου ἥρωος ἀνδριάντας μεγαλοπρεπεῖς μ' ἐπιγραφὰς ἀξίας τῶν ἡρωϊκῶν πράξεών του· εἰς δὲ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Μεγαλόπολιν ἐπανηγυρίζετο ἐτησίως καὶ μία ἑορτὴ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. Πολύβ. Πλούταρχ.

Φιλοστέφανος, ὁ. Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κυρήνης, συνταξας μίαν περιγραφὴν διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων τὰς ὁποίας οὗτος περιῆλθεν. Ἀθην.

Φιλόστρατος, ὁ. Ἀναιδής τις καὶ ἀπατεὼν Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος κυναλώπηξ, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστφ. Ἱππ. 956. — 3) Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐγκαλέσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν ἐν Ἀθήναις. Δημ. Μειδ. σελ. 535. — 3) ὁ Φλάβιος, ἐπικαλούμενος Λήμνιος, ζήτας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διδάξας κατ' ἀρχὰς τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐρεθεὶς δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ἠγαπήθη μεγάλως διὰ τὴν πολυμάθειάν του ὑπὸ τῆς Λυτοκρατορίσσης Ἰουλίας γυναικὸς τοῦ Σεβήρου, κατὰ διαταγὴν τῆς ὁποίας συνέγραψε τὸν εἴτε σωζόμενον βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἐκ τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ Ἡρωϊκὰ ἤτοι διάλογοι τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, 66 Εἰκόνες, Βίοι

Σοφιστῶν, Ἐπιστολαὶ καὶ διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 540.

Φιλότιμος, ὁ· ἀρτεν. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλουργος, ὁ (ἐπιθ. φιλουργός)· ἀρτενικ. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 266.

Φιλοχόρης, ους, ὁ (ᾰ). Ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φιλοχαρίδας, α (ῐ). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Φιλόχορος, ὁ. Γραμματικὸς καὶ ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συγγράψας εἰς πολλὰ βιβλία μίαν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, μίαν συλλογὴν Ἀττικῶν ἐπιγραμμάτων, μίαν πραγματείαν περὶ Ὁμήρου καὶ περὶ ὀνείρων. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 431.

Φιλύρα, ἡ, Ἰων. Φιλύρη (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι συνευρεθεὶς ὁ Κρόνος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἵππου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κένταυρον Χείρωνα ἐν τῇ Θρᾴκῃ. Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1233. κ. ε. ξ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Παλαμήδην, ἄλλως Κλυμένη καλουμένη Ἀπολλόδ. β', 1, 4. (φιλύρα, ἡ· σύνηστ. προτηγορκ.)

Φίλυρας, πόλις ἀρχαῖος κατοικιῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 394.

Φιλυρηΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Φιλύρας ἢ εἰς τὴν Φιλύραν ἀνήκουσα, ἡ Φιλυρὶς νῆσος, νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Κρόνος ἐβίαστε τὴν Ὠκεανίδα Φιλύραν. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1231.

Φιλυρίδης, ου, ὁ (–υυ–). Τίος τῆς Φιλύρας, ὁ Κένταυρος Χείρων· Ἡτ. Θεογ. 1002. ἑξῆ. Ὀνόλφ. (τὸ ι ἐστὶ φύσει βραχύ, εὑρηται δὲ καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως, ὄζειν, ὀρθότερ. Φιλλυρίδης, γραφομ. πρὸ τοῦ ὑγροῦ λ, ὡς περάτε. Πινδ. Πυθ. 3, 1, καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 554.)

Φιλώ, οῦς, ἡ· Θηλυκ. ὑρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φίλων, ωνος, ὁ (ῐ). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, Σιμμν. Ἐπ. — 2) Φίλος τοῦ Φιλιππίδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 29. — 3) Ἔρανος τοῦ ἐν Ἀθήναις ταμείου, πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους. Δημ. Στεφ. σελ. 265. — 4) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Κλειτομάχου ἐκ Λαρίσσης καὶ διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος ἐν Ἀθήναις. Στραβ. ἐλλ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 181. — 5) Ἀρχαῖος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος. Διογ. Λαερτ. ζ', 57. — 6) Συγγραφεὺς γεωγράφος ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ γράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περὶ τὴν Αἰθιοπίαν περίπλου. Στράβ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ, IV, σελ. 753. — 7) Βυζάντιος, ἀριστος μαθηματικὸς καὶ μηχανικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου εὑρηται τὸ τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβαίου Συλλογῇ· παρβλ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ. IV, σελ. 231.

Φιλώνδας, ου, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Φιλωνίδης, ὀνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Κίδ. δ', 1.

Φιλωνίδης, ου, ὁ (ῐ). Πλούσιός τις ἀλλ' εἰς ἄκρον ἀσωτείας καὶ βδελυρὸς Ἀθηναῖος, ἐλεύσας τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαΐδος διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστφ. Πλούτ. 179, ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μιλήτου, πιθαν. ἐ αὐτός τοῦ ὁποίου ἡ ἐυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν πατέρα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. κατὰ Ἀφ. — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πατὴρ τοῦ Κωμικοῦ Νικοχάρους, τοῦ ὁποίου τὰ δράματα ἀναφέρονται παρὰ Σουΐδ. Ἀθην.

Φιλωνίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἐπιτέρου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κήυκα. Τζῆν. μύθ. 65.

Φιλώτας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Πηλέως ἐκ Θηβῶν, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πριήνην ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ. β', 3. — 2) Τίος τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀνακαλυφθεὶς ὡς ἔνοχος τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης ἐν Ἀσίᾳ συνωμοσίας κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἀρριαν.

Φιλωτέρα, ἡ. Λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, κατασκευασθεὶς δι' ἐπιταγῆς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου. Στρβ. ἔτι καὶ Φιλωτερὶς, ίδος, καλουμένος. Στεφ. Βυζ.

Φιλωτερὶς, ίδος, ἡ, = Φιλωτέρα. Στεφ Βυζαντ.

Φίμβχος, ὁ. Τίος τοῦ Δολοπίωνος καὶ ποιμὴν τοῦ βασιλέως Ἄκτορος ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, παροικηθεὶς καὶ περιθάλψας τὸν Φιλοκτήτην αὐτόθι. Τζῆν. μύθ. 102.

Φινεΐδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Φινέως. Σοφ. Ἀντιγ. 890.

Φινεΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φινέως ἢ εἰς τὸν Φινέα ἀνήκουσα, αἱ Φινεΐδες ἀκταί, τὰ περὶ τὴν Σαλμυδησσὸν παράλια τῆς Θρᾴκης, ἔνθα κατῴκει ὁ Φινεύς.

Φινεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου, Δαναοῦ καὶ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῶν Αἰθιόπων, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον ὅτε οὗτος ἥρπασε τὴν Ἀνδρομέδαν. Ἀπολλόδ. β', 1, 4, 4, 3. — 2) Τίος τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἔμεινεν εἰς τὴν Θρᾴκην πλησίον τῆς πόλεως Σαλμυδησσοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ Β. 178. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, προμηνύων τὰ μέλλοντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, τυφλωθεὶς ὑπὸ τῶν Θεῶν, διότι πιστεύσας εἰς τας διαβολὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἰδαίας ἐτύφλωσε τοὺς υἱοὺς του παῖδας, τοὺς ὁποίους εἶχε γεννήσει ἐκ τῆς προτέρας συζύγου του Κλεοπάτρας, ῥίψας αὐτοὺς εἰς βορὰν τῶν ἀγρίων θηρίων· πρὸς πλείονα δὲ βάσανον αὐτοῦ ἐπεμψεν εἰ θεοὶ καὶ τὰς Ἅρπυίας αἵτινες τῷ ἥρπαζον τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ ὅτε ἔτρωγεν, ἕως οὗ οἱ παῖδες τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαϊς ἠλευθέρωσαν αὐτὸν ὑπὸ τὴν μάστιγος ταύτης· ὁ Φινεὺς οὗτος προσῆλθεν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας καὶ περὶ τοῦ κινδύνου τῶν Συμπληγάδων πετρῶν, συμβουλεύσας αὐτοὺς περὶ τοῦ διὰ μέσου αὐτῶν πλοῦ· πρῶτον παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 50. Ἀπολλόδ. α', 9, 21. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 178. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Φινόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ Φινέως υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος· ταύτῃ Δέρκης. Στρβ.

Φιντίας, α, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Φιλτίας. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πιστὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν αὐτοῦ, Πλουτρ.

Φίντις, ιος, Δωρικ. ἀντὶ Φίλτις. Ἡλιοχός τις Συρακούσιος. Πινδ. Ὀλ. 6, 38.

Φιντύλος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Φιλτύλος (ῠ) Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φίξ, ικός, ἡ, Βοιωτικ. ἀντὶ Σφίγξ, ὄζειν, Φίκειον καὶ Φίκιον, ἅπερ ὅρα.

Φλά, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδ. 4, 178. ὁ Στεφ. Βυζ. θέτει αὐτὴν τμᾶσθ. ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, παρ' ᾧ εὑρηται Φίλα γραφομ.

Φλάβιος, καὶ Φλαούϊος, Flavius, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Φλαμίνιος, ὁ, Flaminius· Ὀνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ. καὶ Φλαμμίνιος. Στράβ.

Φλέγρα, ἡ, καὶ Φλέγραι, αἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὁ τόπος ἔνθα ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν ἄλλων Θεῶν ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γιγάντων, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ὅτε αὐτοὶ ἤθελον νὰ ἁρμήσωσι κατὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐλογίζετο δὲ ὁ τόπος οὗτος τῆς Γιγαντομαχίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κείμενος ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θρᾴκῃ. Ἡροδτ. 7, 123. Ἀπολλόδ. α', 6, 1. Στράβ. ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα Ἑλλήνων ἐτίθετο συνήθως ὁ τόπος τῆς Γιγαντομαχίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κύμης, ἢ καὶ ἐν Ἱσπανίᾳ παρὰ τῇ Ταρτησσῷ. Πολύβ. β', 17. Στράβ. Ἐνιαχ. εὑρηται παρὰ Ποδ. Νεμ. 100. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 825. Ἡροδτ. πλησ. παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 6, 48. καὶ Ἀπολλόδ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. εὑρίσκεται καὶ πόλις τις ὑπὸ τὸ ὄνομα Φλέγρα, ὅρα. Παλλήνη· — ὄζειν Φλεγραῖος, αία, αῖον. Τῆς Φλέγρας ἢ εἰς τὴν Φλέγραν ἀνήκων· τὸ Φλεγραῖον πεδίον. Κύρ Ἡρακλ. μαν. 1165.

Φλεγύα, ἡ (ῠ). Πόλις τῆς Βοιωτίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος. Παυσ. — ὄζειν, Φλεγυεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στραβ.

Φλεγύαι, οἱ (ῠ). Ἀρχαῖος λῃστρικὸς λαὸς τῆς Βοιωτίας, μεταβὰς ἐκεῖθεν πιθαν. ἐκ τῆς Θρᾴκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος, ὅστις καὶ πρότερον κατοικῶν περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ἐν Φωκίδι κατεπόρθησεν ὅλην τὴν περιξ χώραν διεπράσας καὶ αὐτὸν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰ ὁ καὶ ἠφάνισεν αὐτοὺς ἐξ ὁλοκλήρου ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνοῦ καὶ σεισμῶν· τούτους φοβούμενος καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀμφίων περιέβαλε μὲ τείχη τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 302. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 278. Κατὰ Στράβ. οἱ παρ' Ὁμήρ. Φλεγύαι κατῴκουν ἀρχαιόθεν ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Γυρτῶνος. Παυσ. δ', 36. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ Φλεγύες, ἐκ τῆς Ἐνιαχ. Ὀνομτ. Φλεγύς.

Φλεγυαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ χώρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν τὰ πάλαι οἱ Φλεγύαι ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ.

Φλεγύας, ου, ὁ (ῠ). Τίος τοῦ Ἄρεος βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, ἔχων τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Δωτίου πεδίου ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς Κορωνίδος μητρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὁμ. Ὕμν. ιε, 3. Πινδ. Πυθ. 3, 14. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. Κατὰ Παυσ. β', 36. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Χρύσης, μεταβὰς μὲ ἓν πλῆθος Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Φλεγύαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Φλεγύαι. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5.

Φλειών, ῶνος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ φλύειν, πολυκαρπεῖν, ὡς ἐφόρου τῆς πολυκαρπίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41.

Φλιαί, αἱ, = Φλιοῦς, ὅπερ ὅρα.

Φλίας, αντος, ὁ (ῐ). Τίος τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφυλῆς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐξ Ἀρκαδυρίας πόλεως τῆς Ἀργολίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Φλιοῦς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 115. κατὰ Στεφ. Βυζ. Φλιοῦς, οὔντος.

Φλιάσιος, ία, ιον. Τοῦ Φλιοῦντος ἢ ἐκ τοῦ Φλιοῦντος ὤν· καὶ Οὐτικστκ. Φλιάσιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. ἡ Φλιασία, ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ.

Φλιουντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φλιοῦντος· ἡ Φλιουντὶς πόλις, ἡ περοχὴ τῆς πόλεως Φλιοῦντος. Θουκ

Φλιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ

Σικυώνος καὶ Ἀργολίδος καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν Φλιασίαν καλουμένην σχητίζουσαν τὸ παλαιὸν ἰδίαν καὶ ἀνεξάρτητον ἐπικράτειαν· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον Ἀραιτία ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς καθιδρυτοῦ, ἐφεξῆς Ἀραιθυρέα καὶ τελευταῖον Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ Φλίαντος υἱοῦ τοῦ Διονύσου. κατὰ δὲ Στράβ. ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις Ἀραιθυρέα ἀπώτερον τοῦ μετὰ ταῦτα Φλιοῦντος τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἑρμηνεύεται ἐκ τοῦ φλία, πύλη ἡ διάβασις ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Σικυῶνα. πρώτον ἐνῆκται παρα Παυσ. Νεμ. 6, 74. ὀρτον. γεν. παρὰ Θουκ. ε', 58. Πανυ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. καὶ Στράβ. κατὰ Ἀρποκρ. ἐχρῶντο συνηθ. οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄρσεν. τύπῳ. Θυλλ. παρ' Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 591. — καὶ αἱ Φλιαί, Διοδ. Σικ. ιθ', 41.

Φλόγιος, ὁ, Ἐπίκλαστ. κύρ. ὀνομ. Κάτοικοι τοῦ Ἰλίου, παρὰ Λουκ. ἀληθ. ἱστ. α', 20.

Φλύα, ἡ, καὶ Φλυεῖς, οἱ, Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Ἀρπεκρτ. Στέφ. Βυζ. — ἔθεν, Φλυεύς, ἔως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Φλύας ὤν.

Φλυάσιος, ὁ, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἔνθα τῶν Φλυάσιος ἀναγινώσκεται.

Φοίβη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδ. Σικ. δ', 16.

Φοῖβος, ὁ. Προσωποποιουμένη θεότης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παῖς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συνοδεύων ἐνίοτε τὸν θεὸν τοῦτον εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 299.

Φοίβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Λητὼ καὶ Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 136, 404. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 6. ἀναφέρεται αὐτὴ ὡς ἔφορος τοῦ Δελφικοῦ μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Νύμφη τις γυνὴ τοῦ Δαιαοῦ. Ἀπολλόδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἱλαίρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνησιλέα Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 50.

Φοιβήϊος, ία, ιον, ποιητκ. ἀντὶ Φοίβειος, ὃν τὸ Φοιβήϊον δάπεδον, ταὐτ. τῷ Ἴλιον, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῶν τειχῶν τὰ ὁποῖα ἔκτισε πρῶτον ὁ Ἀπόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λαομέδοντος. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 748.

Φοιβηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θυλκ. τύπ. τοῦ Φοιβήϊος. Ἀνθολ.

Φοιβιάδας, α, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Φοιβίδης (ι). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ἐκστρατεύσας εἰς Βοιωτίαν ἐν καιρῷ ἀκροτάτης εἰρήνης κατέσχεν δολίως τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν Καδμείαν. Ξενοφ. Ἕλλην.

Φοιβίς, ίδος, ἡ· Ὁμηρ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ. Ἑταιρκ. Διαλ. δ'.

Φοῖβος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ νεαρὸν καὶ διαυγὲς αὐτοῦ κάλλος, οἱονεὶ καθαρός, φωτεινὸς καὶ ἀκτινοειδής, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μαντικός, προφητικός, διαγινώσκων σαφῶς τὰ μέλλοντα καὶ προμηνύων αὐτὰ τοῖς ἀνθρώποις, πολλάκ. παρ' Ὁμήρ. Φοῖβος Ἀπόλλων. Κατ' Αἰσχ. Εὐμ. 8. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Φοίβης.

Φοινίκα, ἡ· Δωρκ. ἀντὶ Φοινίκη.

Φοίνικες, οἱ, Ἐνικ. Φοῖνιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Συρίας ἐν Ἀσίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἀναφέρεται ἰδίως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φοινίκη, Phoenice εἰς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐμπορικωτάτων λαῶν τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡρόδ. 7, 89. κατοικοῦν ἐς πρότερον ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀπ' ὅπου ἀνέκαθεν μετέβησαν ἀρκτικώτερον εἰς τὴν περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν χώραν· κατὰ δὲ Ἰωσηπ. 18, 3. μεταβάντες ἐνταῦθα ἐκ τῶν παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ τόπων καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἀραβίας. Παρ' Ὁμήρῳ ἤδη ἀναφέρονται οἱ Φοίνικες ὡς λαὸς ἐμπορικὸς καὶ κερδαλέος περίφημος ἐξαιρετ. διὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ θαλασσοπορίας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην καὶ διὰ τὰς εἰς ὁσφρονς τέχνας ἐπιδόσεις του, ἡμιζ'μενος οὐχ ἧττον καὶ διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πειρατείας· περβλ. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 744. Ὀδ. Δ, 84. Ξ, 288. Εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους κατεστάθησαν περιβόητοι διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐκτεινομένου ἕως τῶν Κασιτεριδῶν νήσων καὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, διὰ τῆς ἐφευρέσεως διαφόρων τεχνουργημάτων καὶ ἐξαιρέτως τῆς ὕελου, τῶν βαμμάτων τῆς πορφύρας, καὶ αὐτῆς τῆς γραφικῆς τέχνης, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων μετάλλων, διὰ τῆς ναυπηγίας καὶ διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, παρὰ τῶν ὁποίων πολλὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἔθνη τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης παρέλαβον διαφόρους καὶ πολυειδεῖς χρησίμους εἰς τὰς κοινωνίας των· πολλαὶ ἀποικίαι τῶν Φοινίκων ἐστατήθησαν πρώϊμος ἤδη εἰς διάφορα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου διατηροῦσαι ἐνίοτε στενὰς σχέσεις ἐμπορείας μετὰ τῆς μητροπόλεως αὐτῶν.— 2) = Καρχηδόνιοι, Ἡρόδ. 5, 46. παρεβλ. καὶ Εὐρ. Τρῳαδ. 222.

Φοινίκη, ἡ (ι), Phoenicia. Χώρα τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη δυτικῶς παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, κατὰ Στράβ. ιϛ'. ἀπὸ τῆς πόλεως Ὀρθωσίας ἕως τοῦ Πηλουσίου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ δὲ Πτολμ. περιλαμβάνουσα ὅλην ἐκείνην τὴν παραλίαν χώραν τῆς Συρίας ἥτις ἀνατολικῶς μὲν ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, μεσημβρινῶς δὲ ἕως τοῦ Χορσεου ποταμοῦ ῥέοντος ἀρκτικῶς τῆς Καισαρείας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἑσπερικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ὀρθωσίας, τῆς ὁποίας ὅλη ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις ὑπῆρχε μόλις 240 τετρ. μιλ. Γεωγρ. Ἡ ὀνομασία αὐτῆς Φοινίκη προέκυψε κατά τινας μὲν ἀπὸ τὰ ἐν αὐτῇ δένδρα τῶν φοινίκων, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ φοίνικος καὶ φοινός, ὅπερ δηλοῖ ἐρυθρός, διὰ τὴν ἐπιχωριάσασαν πρώτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων πορφυρᾶν βαφήν, καὶ κατὰ Brun ἀπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς ὀνομασίας Φ' ἀναίμ τὴν ὁποίαν πρώϊμος παρέλαβεν οἱ Ἕλληνες παρα τῶν Αἰγυπτίων· ἦν δὲ ὡς ἐπιπολὺ ἡ χώρα τῆς Φοινίκης πετρώδης καὶ ἀπότομος ἔχουσα κατὰ μέρη καὶ εὐφορώτατα πεδία καὶ κοιλάδας, μὲ διαφόρους καὶ ἐπισήμους ἐν αὐτῇ ἀρχαίας πόλεις, ἐξ ὧν πρὸ πάντων διέπρεπον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἡ Σιδὼν ὡς ἀρχαιοτάτη μητρόπολις τῆς χώρας καὶ ἡ Τύρος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 83. Ἡροδτ. — 2) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἐξαίρετον ἐμπόριον· Πολύβ. β', 8. Στράβ.

Φοινικήϊος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ Φοινίκειος. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν· τὰ Φοινικήϊα γράμματα, τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ὁποῖα ἔφερεν ὁ Κάδμος ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδτ. 5, 58.

Φοινικικός, ή, όν. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῶν Φοινίκων ὤν· Φοινικικόντι, = ψαῦδες, ἐψηφιζοντο γὰρ τὸ πάλαι οἱ Φοίνικες ὡς ἀπατηλοὶ καὶ κερδαλέοι, ηΦοίνιξ ἀνὴρ ἀπατηλὸς εἰδώς. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 288-369. Πλατ. Πολιτ. σελ. 414. — 2) = Καρχηδονικός. Θουκ. Ζ', 46.

Φοινίκιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον δυτικῶς τῆς Ὀγχηστοῦ. Στράβ.

Φοινίκιος, ία, ιον. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φοινικίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας πρότερον Μεδεὼν καλουμένη, Φοινίκη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Φοινικίου ὄρους ὀνομασθεῖσα. Στράβ.

Φοινικοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μεμέση κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς νήσου Κρήτης. Στεφ. Βυζ. Πραξ. Ἀποστ. κζ'. Φοίνιξ τῶν Λαμπαίων, κατὰ Στράβ. λιμὴν τῆς πόλεως Λάμπης. — 2) Λιμὴν τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Βολιμνᾶτ. ταὐτὸν Ἀνθήρα. Παυσ. δ', 34. — 3) Ἕτερος λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, παρὰ Ξεν. Ἑλλ. δ', 8, 7. ἄλλως ἄγνωστος. — 4) Λιμὴν τῆς Σικελίας κείμενος διατελικῶς τῆς πόλεως Ἐλώρου. Πτολ. πιθαν. οἱ παρ' Ἡροδτ. 5, 26. ἀναφερόμενοι κάτοικοι αὐτῆς. — 5) Λιμὴν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος· ταὐτὸν Τζετχμές. Θουκ. η', 34. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις μεμέση τῆς Λυκίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἄλλως καὶ Ὄλυμπος καλουμένη. Στράβ.

Φοινικοῦσσα, ἡ. Μία τῶν Αἰολικῶν ἢ Λιπάρων νήσων· ταὐτὸν Dattalo καλουμένη. Στράβ.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Τέκνον τοῦ Ἀγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλόδ. γ', 1, 1. παρ' Ὁμ. δὲ Ἰλ. Ξ, 321. ἀναφέρεται πατὴρ τῆς Εὐρώπης. Λέγεται δὲ ὅτι περιῆλθεν ὁ Φοίνιξ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαγείσης Εὐρώπης γῆλθε καὶ κατώκησεν εἰς τὰ ἐν Δυρικῇ παραλίᾳ Τῦλν. κατ' Παυσ. ζ', 4. ἐγκύκησεν ὁ Φοίνιξ ἐκ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως τὴν Ἀστυπαλαίαν. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος καὶ τῆς Ἱλαφοβούλης, ὅστις ἐρισθεὶς μιᾶς δούλης καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος. Ἐλθὼν δὲ πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θετταλίαν ἐδιαρίσθη ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς τῶν Δολόπων παιδαγωγήσας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδα Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν συνοδεύων αὐτὸν πιστῶς εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις του. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 448. κ. ε. ξ. κατά τινα δὲ ποιητ. διήγησιν λέγεται ὅτι τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του ἐθεραπεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Χείρωνος. Εὐρπ. Φοιν. Ἀριστφ. Ἀχ. 421. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. Δημ. Παραπρσβ. σελ. 417. — 3) Ἀθηναῖός τις, ψιλὸς τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. Πλάτ. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν. Ἡροδτ. 7, 176 Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ. — 3) = Φοινικοῦς, ἀριθμ. 1. — 4) Ἐπιθ. = Φοινικικός. Πινδ.

Φοίνισσα, ἡ· Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης. — 2) Ἐπιθτκ. τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης οὖσα. Εὐρίπ.

Φοιτεῖαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Στράτου, οὖσα ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Αἰτωλῶν. Πολύβ. Φοιτίαι, αἱ, Στεφ. Βυζ. καὶ Φυτία, ἡ, Θουκ. η', 106.

Φοίτεον, τό. Πολίχνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Τριχωνίου. Πολύβ. ε', 7. καὶ Φύταιον, τό. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φοίτιος, ὁ. Τίτος τις Ἀλκμαίωνος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φοιτείας ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φολεγάνδρος, ἡ. Νῆσος πετρώδης καὶ ἀπότομος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Μήλου· ταὐτὸν Πολυκάνδρος· — ἔθεν Φολεγάνδριος, οἱ κάτοικ. Σολ. Λείψ.

Φολόη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν καὶ δασῶδες τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἤλιδος· ταὐτὸν Σκιρία. Εὐρ. Στράβ.

Φόλος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σι-

ληνοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελίας κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Φολόης ἐν Πελοποννήσῳ· πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἐυρυσθέως κάπρον, κατέλυσε παρ' αὐτῷ εὑρὼν φιλόφρονα ὑποδοχήν· ἐπειδὴ δὲ ὁ Φόλος δεν ἤξελε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ἔπινε κοινῶς μετὰ τῶν ἄλλων Κενταύρων, ὁ Ἡρακλῆς αἰσθάνας τὸν πίθον ἔπιεν παρ' ἀδείας αὐτοῦ, ἡ ὀσμὴ δὲ τοῦ οἴνου τούτου εἵλκυσε τοὺς λοιποὺς Κενταύρους εἰς τὸ σπήλαιον· ὅπου συγκροτηθείσης ἰσχυρᾶς μάχης ἐνικήθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ Φόλος ἀπέθανε πληγωθεὶς δι' ἑνὸς Φαρμακεροῦ βέλους τὸ ὁποῖον ἐζήτησε νὰ ἐκτιμήσῃ ἐκ τῆς πληγῆς ἑνὸς ἄλλου Κενταύρου. Ἀπολλόδ. β', 5, 4. Θεοκρ. Εἰδ. 7', 149.

Φόρβας, αντος, ὁ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἥρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς Τρωικῆς πολιορκίας. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 665. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 16. — 3) Υἱὸς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Ἑλλήνος· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 211. Παυσ. ζ', 25. — 4) Υἱὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ἑρμύνης, καὶ πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ Ἀκτορος. Παυσ. ε', 1. Ἀπολλόδ. β', 55. οὗτος λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Λαπίθων εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον καθαρίσας αὐτὴν ἀπὸ τοὺς φαρμακεροὺς ὄφεις. Διοδ. Σικ. δ', 58. — 5) Εἷς τῶν ἐπιτήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 490.

Φόρβος, ὁ, Πατὴρ τῆς Προνόης γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολλόδ. α', 7, 6.

Φορκίδες, αἱ (ι). Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες. Αἰσχ. Προμ. 793. Ἀπολλόδ. β', 4, 2, 6. (Φόρκιδες).

Φόρκος, ὁ, = Φορκυς. Παυσ. Περιηγ. 12, 24.

Φόρκυν, υνος, ὁ, = Φόρκυς.

Φόρκυνος λιμήν, ὁ Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος μεσημβρινῶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχοντο ἀσφαλῶς τὰ εἰσερχόμενα πλοῖα· Ὅμ. Ὀδ. Ν, 96. χ. ε. ξ.

Φόρκυς, υνος, καὶ υος, ὁ, μεταγενεστ. τύπ. καὶ ποιητ., Φόρκυν. Υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τοὺς Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοῦς τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο. Ἡσ. Θεογ. 237, 270. κ. ε. ξ. καθ' Ὅμ. δὲ Ὀδ. Α, 72. πατὴρ τῆς Νύμφης Θοώσης. Κατὰ Παυσ. β', 21, κατώκει ὁ Φόρκυς περὶ τὰς ὄχθας τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. — 2) Υἱὸς τοῦ Φαίστου, ἡγεμὼν τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Τρωικῇ πολιορκίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 862. Γ, 312. (Φόρκυς Ὁμοιωτ. πιθαν. ἀρχαϊστ. τύπ. ὡς παρ' Ὅμ. καὶ Πλάτ. Φόρκυς, παρὰ Πινδ. καὶ Ἀπολλόδ. Δωτκ. Φόρκων, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 828. Γεν. υος, Αἰτκ. ωνος· Ὅμ. Ὀδ. Α, 72. καὶ Ἰλ. Γ, 312. Δωτκ. Φόρκυϊ, Ἡσ. Θεογ. 237. Ἀπολ. Ῥοδ.)

Φορμίαι, αἱ· πρότερον Ὁρμίαι, Formiae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, τανῦν Mola di Gaeta, ἔνθα ὡς ἐλέγετο κάτοικον, ἀρχαϊστ. οἱ Λαιστρυγόνες. Στράβ.

Φόρμις, ιος, ὁ, καὶ Φόρμος. Στρατηγὸς τοῦ Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας κατὰ Σουΐδ. ὑπῆρξε οὗτος καὶ Ἠλιακὸς ποιητὴς, σπουδαγωγήσας καὶ τὸ τέκνα τοῦ Γέλωνος. Παυσ. κατὰ Müller Ἴντρ. Δωρ. τομ. Π, σελ. 360. ὑπῆρχον δύω ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Φορμίστιος, ὁ (– ⏑ ⏑). Ἀθηναῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔτρεφε πώγωνα μακρὸν διὰ νὰ δείκνυῃ ἑαυτὸν φοβερὸν εἰς τοὺς ἄλλους, ὅθεν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Αἰσχύλου. Ἀριστοφ. Βατ. 965. Ἐκκλ. 97.

Φορμίων, ωνος, ὁ (ι). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. α', 65. Ἀριστοφ. Ἱππ. 562. — 2) Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 565. — 3) Εἷς τῶν μεγαλεμπόρων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. — 4) Ῥήτωρ τις· Δημ. Λεπτ. — 5) Δοῦλος τοῦ Ἀθηναίου Δίωνος. Δημ.

Φόρμος, ὁ, Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 7, 182. — 2) = Φόρμις.

Φορωνεύς, έως, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Μελίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ, ἄρξας 60 ἔτη, κατὰ τινας ζήσας 1400 χρόνους πρὸ Χρ. συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν πρῶτον πολιτισμὸν καὶ ἐξημέρωσιν τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου, κτίσας καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 15. ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίκης ἐγέννησεν ὁ Φορωνεὺς τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην· Ἀπολλόδ. β', 1, 1. — 2) ποιητκ. = Ἀργεῖος, Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 200.

Φορωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φορωνέως ἡ ἐκ τοῦ Φορωνέως οὖσα. — 2) Οὕτως ἐπεγράφετο ἓν ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ἑλλανίου. Στράβ.

Φούλβιος, καὶ Φουλούιος, ὁ· Fulvius. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Φούριος, ὁ· Furius. Ὀνομ. κύρ. ὀρτεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Φοῦνδοι, οἱ· Fundi. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὴν ὁποίαν ηὔξησεν ἄριστος οἶνος· τανῦν Fondi· — ὅθεν Φουνδανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Φράατα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας ἐν Μηδίᾳ εἰς τὴν ὁποίαν διατρίβουν συνήθως ἐν καιρῷ χειμῶνος οἱ μετὰ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον βασιλεῖς τῆς χώρας ταύτης· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐφ' ἑνὸς λόφου οὐσα ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη. Δίων. Κατ. Οὔερσ, τά, παρὰ Στράβ. κατὰ Mannert. Φρίκσπα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φραάρτης, ου, ὁ (ᾱ). Βασιλεὺς τῶν Παρθίων περὶ τὸ 181 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ἀρσάκου. — 2) Φραάρτης ὁ δεύτερος, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν.

Φραόρτης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δηϊόκους, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. Ἡροδ. 1, 98. — 2) Υἱὸς τοῦ Δηϊόκους, βασιλεύσας εἰς τὴν Μηδίαν περὶ τὸ 647 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 1, 102.

Φρασίαι, ων ὁ. Ἀθηναϊκὸς τις, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ.

Φρασιδάμας, ὁ, Δωρικὸν ἀντὶ Φραστίδημος. Κάτοικός τις τῆς νήσου Κῶ, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 3.

Φρασικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φράσιμος, ὁ (ῑ). Πατὴρ τῆς Πρηξιδίκης γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως. Ἀπολλόδ. γ', 15.

Φράσιος, ὁ (ᾱ). Μίτυς τις ἐκ Κύπρου, ὅστις συμβουλεύσας τοὺς Βοιωτοὺς νὰ ἀναιρέσῃ ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐρχομένους ξένους, ἔπαθε πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Φραστώρ, ορος, ὁ. Νικητὴς τις ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι. Πινδ. Ὀλ. 10.

Φραταγούνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 7, 224.

Φραταφέρνης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀρριαν.

Φρεάρροι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα Φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φρεαρρόθιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Φρεάρρων ὤν. Δημ.

Φρέγελλαι, αἱ, καὶ Φρέγελλα, ἡ, Fregellae. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Ceprano. Πλουτ. παρὰ Στράβ. Ἐπιτ. Στεφ. Βυζ.

Φρεγενία, ἡ· Fregenae. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Castel Guido Στράβ.

Φρεντανή, ἡ, Frentana regio. Ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Φρεντανοί, οἱ· Frentani. Λαὸς τῆς μεσαίας Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. Στράβ.

Φρικίας, ου, ὁ (– ⏑ –). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Θετταλίας πατὴρ τοῦ Ἱπποκλίου. Πινδ. Πυθ. 10, 25.

Φρίκιον, ου, τό. Ὄρος τῆς Λοκρίδος κείμενον ἀνωθεν τῶν Θερμοπυλῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην· Στράβ. βιβ. ιγ'.

Φρίκων, ωνος, ὁ (ῐ), Ἀρτ. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ὁμ. Ἐπ. 4.

Φρικωνεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος, Φρικωνίδος ἐπικαλουμένης. Στράβ.

Φρικωνίς, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Κύμης ἐν τῇ Αἰολίδι χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ὄρους Φρικίου ἐν Λοκρίδι ἀπ' ὅπου μετέβησαν πρῶτον οἱ Αἰολεῖς εἰς τὴν Ἀσίαν κτίσαντες αὐτήν. Ἡροδ. 1, 149. Στράβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν τῇ Μυσίᾳ, κληθείσης οὕτως καὶ ταύτης ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Αἰολέων. Στράβ.

Φρικωνίτης, ίδος, ὁ, = Φρικωνεύς, Στεφ. Βυζ.

Φρίξα, ἡ, καὶ Φρίξαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλλίας χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη ἐπάνω ἑνὸς ὄρους ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Πλησ. παρ' Ἡροδ. 4, 148. Ἐνετ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 30. Στράβ. ὅθεν Φριξαῖος, ὁ κάτοικ.

Φρίξος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὸς τῆς Ἕλλης, ἥτις διαβληθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Ἰνοῦς πρὸς τὸν πατέρα του καὶ μέλλων νὰ θυσιασθῇ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τῆς μητρὸς του Νεφέλης ἔφυγεν ἐκ τῆς Βοιωτίας μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἕλλης, διαπλεύσας τὴν θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ τὸν ὁποῖον ἔλαβον δῶρον παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν Ἕλλη πεσοῦσα ἐκ τοῦ κριοῦ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἕκτοτε Ἑλλήσποντος, ὁ δὲ Φρίξος φθάσας εὐτυχῶς εἰς Κολχίδα ἀνέθηκε τὸ δέρας τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ εἰς τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιόπην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τοὺς Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυτίλωρον. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. Κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. 34. ἐπιστρέψας ὁ Φρίξος αὖθις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαβε τὸ ἐν Βοιωτίᾳ πατρικὸν βασίλειον, κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ἐπέστρεψαν οἱ παῖδες αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. α', 9, 21. παρβλ. Ἡροδ. 7, 197. (ἡ γραφ. Φρύξος ἔστιν ἡμαρτ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 134.)

Φρίξου πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἄλλως καὶ Ἰάσπεια καλουμένη. Στράβ.

Φροντίμη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἐτεάρχου ἐν Κρήτῃ. Ἡρόδ. 4, 154.

Φρόντις, ίδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1137. Ἀπολλόδ. — 2) ἡ Φρόντις, Γυνὴ τοῦ Πυθέου καὶ μήτηρ τοῦ Βύτορβου. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 40. — 3) Υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐθαπτόσαν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 279–285.

Φρόντων, ωνος, ὁ· Fronto. Ἀρτεν. κύριον Ὀνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Φρυγοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰδαίας. Διον. Περ. 762.

Φρύγες, οἱ, Ἐνικ. Φρύξ, γός. Οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθ' Ἡροδ. 7, 73. μεταβάντες πρῶτον ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ Θρᾴκης, ἔνθα πρότερον Βρύγοι καὶ Βρύγες ἐκαλοῦντο· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου κατῴκουν οἱ Φρύγες περὶ τὸν Σαγγάριον ποταμόν· Ὅμ. Ἰλ. Π, 717. ἐναστχολούμενοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεβάλοντο μεγάλως διὰ τὴν εὐφορίαν καὶ γονιμότητα τῆς χώρας αὐτῶν· ἐφημίζοντο δὲ οἱ Φρύγες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς ἄκρον δυσεἰδαίμονες καὶ ἁπλοῖ τὰ ἤθη· Ἡροδ. 1, 49.

Φρυγία, ἡ, Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μετὰ τῆς Γαλατίας καὶ Βιθυνίας, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Λυκίαν καὶ Πισιδίαν καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μυσίαν· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐκαλεῖτο Φρυγία ἡ περὶ τὴν Λίμνην Ἀσκανίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν κειμένη χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 185. Ἀκολούθως δὲ ἐδικαιρεῖτο ἅπασα ἡ Φρυγία εἰς δύω μεγάλα μέρη, α) εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν, κειμένην μεσογείως τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Βιθυνίας, Παφλαγονίας καὶ Καππαδοκίας, ἔχουσαν ἀνέκαθεν ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, περὶ δὲ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. ὑποτεχθεῖσαν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Λυδῶν. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 4. Στράβ. — β) εἰς τὴν μικρὰν Φρυγίαν, κειμένην περὶ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον. Στράβ. Τὸ μέρος δὲ ἐκεῖνο τῆς Φρυγίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον περιλαμβάνον τὴν Τρωικὴν χώραν καὶ τὴν παραλίαν τῆς Προποντίδος ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ παρ' Ἑλλησπόντου ἢ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγία. Ξενφ. Κυρπαιδ. β', 1, 5. Στράβ. ἕτερον μέρος τῆς Φρυγίας κείμενον περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, ἢ περὶ τὸν Ὄλυμπον ἡ ἐπίκτητος Φρυγία καλουμένη, ἀνῆκε πρότερον εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν. Στράβ. — γ) Χωρίον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θετταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπρύχθαι. Στέφ. Βυζ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 189. — δ) προσωνυμ. ἡ Θεὰ, ἐπώνυμ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἀνέκαθεν ἐν Φρυγίᾳ. Στράβ. — ε) ὄνομα κυρ. θνήλης, παρὰ Θεοκρτ.

Φρύγια, τά (ῠ), Οὐδετ. ἐκ τοῦ Φρύγιος, προσωνυμ. ἱερά. Αἱ ἐν τῇ Φρυγίᾳ πανηγυρίζεσθαι καὶ τελεῖται πρὸς τιμὴν τῆς Ῥέας ἡ Κυβέλης. Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, πιθ. κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι λατρείας τῆς Ῥέας. Θουκ. γ', 22. Στεφ. Βυζ.

Φρυγιακός, ή, όν. Τῆς Φρυγίας ἢ ἐκ τῆς Φρυγίας ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φρύγιος, ία, ιον, καὶ Φρύγειος, ος, η, ον (ῠ). Τῆς Φρυγίας, εἰς τὴν Φρυγίαν ἀνήκων· τὸ Φρύγιον ἄστυ, = Τροία. Εὐρ. Ὀρ. 1367. ἡ Φρυγία ἄλσος, = Κυβέλη. Λουκ. Ἀμ. 42. ὁ Φρύγιος λίθος, τὸ ἐκ Φρυγίας ἐξερυτιόμενον μάρμαρον, πιθαν. ταὐτ. τῷ Συνναδικὸς λίθος ἐκ τῆς πόλεως Συννάδων ἐν Φρυγίᾳ. Λουκ. Ἱππ. 5. ἡ Φρυγία ἁρμονία. Λουκ. Ἀρμ. 1. — 2) ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ὤν· ἴδε Φρυγία. Καλλιμ.

Φρύνη, ἡ (ῠ). Περίβοητος ἑταῖρα τῆς ἀρχαιότητος ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας, πρότερον Μνησαρέτη καλουμένη. Ἀθην. ιγ'. Φρύνη δὲ ἀπὸ τοῦ ὠχρὰν τοῦ προσώπου τῆς χρῶμα ὀνομασθεῖσα, κατὰ Πλούταρ. Ἡ ἐξοχὴ ὡραιότης καὶ ὁ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων σωματικὸς αὐτῆς ὀργανισμὸς εἵλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ περιφήμου τεχνίτου Πραξιτέλους εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ὡς πρωτότυπον πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς ἓν τῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς παλαιᾶς ἀγαλματοποιίας. Αἰλ. ποικ. ἱστ. 3', 32. Λουκ. Ἀθην.

Φρύνις, ιδος, ὁ. Περίφημος κιθαρῳδὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. κατηγορούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι ἐξεθήλυνε καὶ ἠσθένησε μεγάλως τὴν πρότερον ἀνδρικὴν καὶ στιβαρὰν μουσικήν. Ἀριστφ. Νεφ. 967. Ἡσυχ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η', 6.

Φρυνίσκος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀσίᾳ ἐξ Ἀχαΐας. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2.

Φρύνιχος, ὁ (ῠ). Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 498 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, πρὸ αὐτοῦ τοῦ Αἰσχύλου, εἰσάξας πρῶτος γυναικείας παραστάσεις ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ δοὺς εἰς τὴν δραματικὴν πρᾶξιν ὡρισμένην τινὰ ὕλην, δι' ὃ ὁ Πλάτων ὀνομάζει αὐτὸν ἐφευρετὴν τῆς Τραγῳδίας. Ἀριστφ. Νεφ. 356. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. διὰ τῆς παραστάσεως μιᾶς τῶν τραγῳδιῶν του, Μιλήτου ἅλωσις ἐπιγραφομένης, κινήσας εἰς ἔλεγχον τοὺς θεατὰς, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 1000 δραχμῶν, ἤτοι ὡς λέγεται παρέστησε μὲ ζωηρότατα καὶ οἰκτρὰ χρώματα τὰ ἐκ τῶν Περσῶν πρόσφατα δυστυχήματα ἐν καιρῷ τῆς ἁλώσεως τῆς Μιλήτου· παρὰ Σουϊδ. καὶ ἄλλοις ἀναφέρονται διάφορα τραγικὰ δράματα τοῦ Φρυνίχου. Ἡροδ. 6, 21 — 2) ποιητὴς κωμικὸς, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους, συγγράψας διάφορα κωμικὰ δράματα καὶ μίαν παρῳδίαν τῆς Ἀνδρομέδας. Ἀριστφ. Βάτρ. 13. Σφ. 1302. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις ἐνώσεις μὲ τὴν ἐν Ἀθήναις ὀλιγαρχικὴν φατρίαν, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὰς τυραννικὰς πράξεις τῶν Τετρακοσίων, ἕως οὗ μέχρι τέλους ἐφονεύθη ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναντίας τῶν Δημοκρατικῶν μερίδος ὅτε αὕτη ἐπανέλαβε τὴν πρότερον ἰσχύν της. Θουκ. η', 35. κ. ε. ξ. Ἀριστφ. Βατ. 689. — ἔθνη, Φρυνίχειος, ὁ, ἡ, ον· Ἀριστ.

Φρύνων, ωνος, ὁ (ῠ). Ὀλυμπιονίκης καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ. Στρβ. — 2) Ἀθηναῖός τις, προδοὺς τὴν πολιτείαν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρβ. σελ. 400. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 41.

Φρυνώνδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. σχετικῶς μετὰ τοῦ Κυριβάντου, τοῦ ὁποίου ὁ θάλλος καὶ πονηρὸς χαρακτὴρ ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος. Ἀριστφ. Θεσμ. 361. Πλάτ. Λουκ. ἔρα Εὐρύβατος.

Φρύξ, γός, ὁ. Κάτοικος τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. — 2) ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστφ. Σφ. 440.

Φρύξος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων ἀνατολικῶς τῆς Λερναίας λίμνης καὶ ἐκβάλλων εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἐρασῖνον. Παυσ.

Φύη, ἡ. Γυνὴ τις Ἀθηναία, ἐξαισίου ἀναστήματος ἐκ τοῦ δήμου Παιανιέως, ἥτις διὰ ἐπιταγῆς τοῦ Πεισιστράτου λαβοῦσα τὴν μορφὴν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁμάξης συρομένη αὐτὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν παραγγέλλουσα τοὺς πολίτας νὰ δεχθῶσιν αὐθις τὸν Πεισίστρατον εἰς τὴν πόλιν. Ἡροδ. 1, 60.

Φυκοῦς, οὔντος, ὁ (ῡῦ). Ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Στράβ. — ἔθνη, Φυκουσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φυλάκη, ἡ (ᾰ). Πόλις τῆς Φθιωτίδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄθρυος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φυλάκου υἱοῦ τοῦ Δηϊόνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει ὡς πόλιν ὑποκειμένην εἰς τὸν Πρωτεσίλαον. Ἰλ. Β, 695. Πινδ. Ἰσθμ. 1, 84. κατὰ Διοδωρ. ὑπῆρχον αἱ Φθιωτικαὶ Θῆβαι, κατὰ δὲ Στράβ. διάφοροι ἀλλήλων. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δακωνίας μεσημβρινῶς. Παυσ.

Φυλακηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φυλάκου, ἡ Ἀλκιμήδη. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 47.

Φυλακήσιος, ου, ὁ. Ὁ ἐκ Φυλάκης ὢν· Στέφ. Βυζ.

Φυλακίδης, ου, ὁ (ῐ). Πατρωνυμ. ὀνομ. Υἱὸς τοῦ Φυλάκου, ὁ Ἰφικλος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 705. (τὸ υ ἔστιν μακρὸν ἐν τῇ ὀρθσι). — 2) Νικητής τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Ἰσθμ. 5, 22.

Φυλάκιος, ὁ. Κάτοικος τῆς Φυλάκης. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. 23.

Φύλακος, ὁ (ῠ). Υἱὸς τοῦ Δηϊόνος καὶ τῆς Διομήδης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινύα ἐγέννησε τὸν Ἰφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμήδην· οὗτος ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Φυλάκην· Ὅμ. Ἰλ. Β, 705. Ὀδ. Ο, 231. Ἀπολλ. 9. 10. — 2) Ἀρχαῖός τις ἥρως τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα λέγεται ὅτι ἐβυθίσθησεν αὐτοὺς κατὰ τῶν Γαλατῶν ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδ. η', 39. — 3) Τίς τοῦ Ἰστιαίου ἐκ Σάμου. Ἡροδ. 8, 85.

Φύλαρχος, ὁ (ῠ). Ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ συντάξας μίαν ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύρρου εἰς 28 βιβλία. Πολύβ.

Φύλας, αντος, ὁ (ῠ). Βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας ἐν Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ τῆς Ἠπείρου, πατὴρ τῆς Πελυμήλης καὶ Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπτόλεμον, ἐκ δὲ τῆς Φιλομήλης ἐγέννησεν ὁ Ἑρμῆς τὸν Εὔδωρον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 180. Ἀπολλ. β', 7, 6. Φυλεὺς παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, υἱὸς τοῦ Ἀιτιόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλ.

Φυλάσιος, ὁ· ὄρα Φυλή.

Φυλείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης Ὅμ. Ἰλ. Β, 828. — 2) Πατὴρ τοῦ Πυραγγέλου ἐκ Θηβῶν. Θουκ. β', 2. ἔνθα πρότερον. Φυλλίδας ἀναγινώσκετ.

Φυλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἤλιδος, πατὴρ τοῦ Μέγητος· ὅτε ὁ Αὐγείας δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς κόπρου ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, ὁ Φυλεὺς ἐκλεχθεὶς ὡς κριτὴς ἀμφοτέρων ἔδωκε τὴν ψῆφον του ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, διὸ ὁ ἐκχωρεῖ ἐκ τῆς Ἤλιδος ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθεν εἰς Δουλίχιον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 628. Ἀπολλ. β', 5, 5. Θεοκρ. Κατά τινας παρευρέθη καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ ἔνθα ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Στρβ. θ'. ὄρθστρ. Φυλλεύς.

Φυλή, ἡ. Κώμη εἰς ὄρος ὀχυρὸν τῆς Ἀττικῆς ἀνήκουσα εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου ὁ Θρασύβουλος ὁρμήσας ἐξέβαλε ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τριάκοντα τυράννους· ταύτην Ἀρχιμοκάστρην Ξενφ. Ἑλλ. β', 4. — ὅθεν παροιμ. ἡμῖν μνησικακήσεις, εἰσὶ Φυλὴν κατέλαβες. Ἀριστφ. Ἀχ. 1023. — καὶ Φυλάσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστ.

Φυλλεύς, έως, ὁ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τήλεφον. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Φυλλαΐος, ὁ· Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπέλλωνος ἐκ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. ξ'

Φυλλήϊον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς πόλεως Φύλλου ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 37.

Φυλλήϊς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ποταμὸν Φυλίδα ἐν Βιθυνίᾳ ἀνήκουσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 657.

Φυλλίδας, α, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 2. Πλουτ. — 2) = Φυλείδης.

Φυλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιθώνος βασιλέως τῆς Θράκης, ἥτις ὑποδεξαμένη φιλοφρόνως τὸν ἐκ Τροίας ἐπιστρέφοντα Δημοφῶντα, ἡράσθη αὐτοῦ τοσοῦτον, ὥστε μὴ ὑπομένουσα τὴν ἐξ Ἀττικῆς ὑποσχεθεῖσαν ἐπιστροφὴν τοῦ ἐρεσμάτου ἰδιοχείρως. Λουκ. Ὀρχ. 40. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον μετεμορφώθη εἰς δένδρον ἀμυγδαλαίας. — 2) Χώρα τῆς Θράκης περὶ τὸ ὄρος Παγγαῖον κειμένη. Ἡροδτ. 7, 113. Στεφ. Βυζ. — 3) Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φυλλῆϊς, ὅπερ ὄρα.

Φύλλος, ὁ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Παγασῶν μ' ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ. Στράβ. Φυλλοῦς, ὁ, Στεφ. Βυζ. κατὰ Σπλλ. γεν. εὑρηται ἡμάρτμ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φυλλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Φυλλαῖος, ὁ ἐξ Φυλλῆϊος, Ἰωνικ. ἀντὶ Φυλλείος, ὅπερ ὄρα.

Φυλόμαχος, ὁ. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Ἀνθολ.

Φυλώ, οὔς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 125.

Φύρκος, ὁ· (συγγεν. τῷ πύργος). Φρούριον τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Λεπρέου. Θουκ. ε', 49. πιθαν. = Πύργος.

Φυρόμαχος, ὁ· ἀρτεν. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἕλλησιν. Ἀνθολ.

Φυσάδεια, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Καλλιμ. Ἔμν. κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ.

Φύσιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. γ', 8.

Φύσκα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη πέραν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ πλησίον τῆς Κισσοῦ. Θουκ. β', 99. Φύσκος, ἡ, παρὰ Στεφ.

Φύσκος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραθαλασσίου χώρας τῶν Ῥοδίων, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο εἰς λιμὴν καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος τῆς Λητοῦς. Στράβ. ἡ Φυσκία, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) = Φύσκα.

Φύσκος, ὁ. Ὄρος τῆς κάτω Ἰταλίας πλησίον τοῦ Κρότωνος· τανῦν Poxzi. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 23. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας ἐν Ἀσίᾳ ἔχων πλάτος ἑνὸς πλέθρου, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὠπιδος· κατὰ Mannert· τανῦν Ὀδοὰν ἢ Ὀδορνὲχ, κατὰ δὲ Rennel ὁ μικρὸς Διαιλλὲχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. β'. 4, 25. Στεφ. Βυζ.

Φύσκος, ὁ. Τίτος τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀμφικτύονος. Στεφ. Βυζ.

Φύτασον, τό· = Φοίτεον, ὅπερ ὄρα.

Φυτάλιδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Φυτάλου, ἀρχαία τις γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἥτις ὑποδεξαμένη τὸν Θησέα ἐκαθάρισεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν φόνων πολλῶν λητῶν. Πλουτ. Θησ. 12, 22.

Φυτάλος, ὁ (ῠ). Ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ὑποδεξάμενος φιλοφρόνως τὴν Δήμητραν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε αὕτη ἐπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἕνα κλάδον συκῆς τὸν ὁποῖον οὗτος πρῶτον ἐφύτευσεν εἰς τὴν χώραν. Παυσ. α', 23.

Φυτία, ἡ, = Φοιτεῖαι, ὅπερ ὄρα.

Φυτάλμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Τροιζήνιοι, ὡς διατηροῦντα τοὺς καρποὺς αὐτῶν ὑπὸ τὰς τῆς θαλάσσης κατακλύσεις. Παυσ. β', 32. ἔτι δὲ Ἐπίθ. τοῦ Διός. Ἡσύχ.

Φώκαια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐρτικῶς τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ ἐμπόριον τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς Περσικῆς ἔτι δυναστείας ἐκτείνετο εἰς διάφορα μέρη τῆς ὄντως Εὐρώπης ἕως τῶν Γαδείρων· ἐκτίσθη δὲ αὕτη πρώτον ὑπὸ τινων Ἀθηναίων, ἐχουσα δύο λιμένας· περὶ δὲ τὸ 539 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ κάτοικοι αὐτῆς μὴ ὑπομένοντες τὸν ξενον ζυγὸν τῶν Περσῶν, ἀφῆκαν τὴν πατρίδα των μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν νῆσον Κύρνον ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἀλερίαν· ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Μασσαλίαν συστήσαντες ἐνταῦθα μίαν ἐπίσημον ἀποικίαν· ταύτην ἐρεῖπια Φωκαία ἢ Φῶκες καλούμενα. Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 35. Ἡροδτ. 1, 148, 165. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Φωκαῖη, ἡ, παρ' Ἡροδτ. 1, 80, 164. — ὅθεν Φωκαιῆθεν, ἐκ τῆς Φωκαίας. Λουκ.

Φωκαιεύς, έως, Ἀττκ. Φωκαεύς, έως. Κάτοικος τῆς Φωκαίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· διὰ τοῦ αι, παρ' Ἡροδτ. 1, 14. διὰ δὲ τοῦ α παρὰ Θουκ. α', 13. (διάφορον τοῦ Φωκεύς, κάτοικ. τῆς Φωκίδος.)

Φωκαΐς, ίδος, ἡ, Ἀττκ. Φωκαῖς, ίδος. Ἡ ἐκ τῆς Φωκαίας οὖσα, ἡ κάτοικος τῆς Φωκέας· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐρασμία Κύρου τοῦ νεωτέρου ἄλλως Μιλτὼ ἰδίως ὀνομαζομένη. Ξεν. Ἀνάβ. α', 10. Αἰλ. — 2) Ἐπίθετ. ἀντὶ Φωκαϊκή. Θουκ.

Φωκαϊκός, ή, όν. Τῆς Φωκαίας ἢ εἰς τὴν Φωκαίαν ἀνήκων. Στράβ.

Φωκαΐτης, ου, ὁ (ῐ). = Φωκαιεύς. — 2) Ἐπίθετ. ὁ Φωκαΐνης σταθμός, νόμισμα τῶν Φωκαέων ἐκ ποταποῦ Χρυσοῦ. Θουκ. δ', 52.

Φωκέα, αἱ. Φρούριον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δεοντίνων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ε', 4.

Φωκεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. ῆος. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι. Ὁμ. Ἰλ. Β, 517.

Φωκίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φωκικόν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο εὐρύχωρός τις καὶ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομὴ ἔνθα συνηθροίζοντο οἱ ἀποστελλόμενοι ἀντιπρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη πρὸς ἀριστερὰν τῇ ὁδῷ ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα παρὰ τὸν ταφον τοῦ Λαΐου. Παυσ. ι', 5.

Φωκικός, ή, όν. Τῆς Φωκίδος ἢ εἰς τὴν Φωκίδα ἀνήκων. Δημ.

Φωκίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἑλλάδος ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Θετταλίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ ὀντικῶς ὑπὸ τῆς Δωρίδος καὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, ἀρχαία κατοικία τῶν ἰδίως Ἑλλήνων εἰς τὴν ὁποίαν κατώκουν ἀνέκαθεν οἱ Λέλεγες ἔχοντες μητρόπολιν αὐτῶν τῆς Λυκώρειαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Παρνασσοῦ καὶ ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς οἱ παῖδες τοῦ Δευκαλίωνος μετέβησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ἐκλήθη δὲ Φωκὶς ἀπὸ τοῦ Φώκου υἱοῦ τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις ἐκυρίευσεν ἐν μέρος αὐτῆς μετὰ ταῦτα ἀνατολικῶς περὶ τὴν Δαυλίδα· ἐδιοικεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ χώρα τῆς Φωκίδος ὑπὸ ἰδίων ἀνεξαρτήτων βασιλέων, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἕως τινῶν χρόνων μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἔκτοτε δὲ σχηματίσασα καὶ αὐτὴ πολλὰς ἐλευθέρας καὶ δημοκρατουμένας πόλεις ἢ μικρὰν χώραν, ἐπέτρεψε τὴν φροντίδα καὶ κυβέρνησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων εἰς μίαν συνέλευσιν συγκροτουμένην ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἑκάστης πόλεως εἰς τινα τόπον Φωκικὸν καλούμενον. Ἐλογίζοντο δὲ οἱ Φωκεῖς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος φιλόπονον καὶ βιομήχανον, ἐνασχολούμενοι μᾶλλον εἰς τὴν γεωργίαν καὶ καλλιέργειαν τῆς χώρας των παρὰ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὰς τέχνας. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 733. Ἡροδτ. Στράβ. — 2) Ἐπίθετ. ἀντὶ Φωκική.

Φωκίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διδαχθεὶς τὴν Φιλοσοφίαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοκράτους, τοῦ ὁποίου τούτου ἐξαιρέτως ἐμιμήσθη τὴν περὶ τὰ ἤθη καὶ λοιπὴν δίαιταν αὐστηρότητα, φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὸ πρᾶον αὐτοῦ καὶ μέτριον πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτευμα καὶ διὰ τὴν ἀκραν δικαιοσύνην του, ἐπικληθεὶς διὰ τοῦτο καὶ Χρηστός· διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου ἐνίκησεν ὁ Φωκίων τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν ἐν Νάξῳ ναυμαχίαν, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδίου καὶ ὡς ἀρμοστὴς εἰς τὰς ὑποταχθείσας νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρὸς εἴσπραξιν τῶν φόρων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατηγορηθεὶς ὁ Φωκίων μετ' ἄλλων ὀπαδῶν του ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν πρὸς τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον φιλίαν καὶ ἀφοσίωσίν του, πρὸς τοὺς ὁποίους μέχρι τέλους εἶχε καταφύγει, φερθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς αἰχμάλωτος, ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν ὅπου μετ' ἄλλων συνεσχέθη καὶ κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν τὸν τρίτον χρόνον τῆς 115. Ὀλυμπ. Δημ. Πλούταρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Φῶκος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐφονεύθη ἀγωνιζόμενος ποτὲ μὲ τὸν δίσκον. Ἡσ. Θεογ. 1094. Πινδ. Ἀπολλόδ. γ', 12. 6. Κατὰ Παυσ. ι', 1, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἐν Ἑλλάδι Φωκὶς χώρα, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ δύο παῖδες ὁ Κρίσσος καὶ Παναπεύς, Παυσ. β', 29. — 2) Τίος τοῦ Ὀρσοτίλωνος ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Φωκίδα καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος. Παυσ. β', 4, 29. ι', 1. — 3) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Φωκίωνος ἐν Ἀθήναις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 16.

Φωκρέτος, ὁ. Βυζάντιός τις, παρὰ Δημ.

Φωκυλίδης, ου, ὁ (ῐ). Φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς γνωμικοί.

Φώρων λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τὸ ὄρος Κορυδαλόν. Στράβ.

Φώτιος, ὁ. Χάων τις ἐξ Ἠπείρου, παρὰ Θουκ. β', 80.

X.

Χάα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας, κειμένη πλησίον τοῦ Λεπρέου. Στράβ. οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες τῶν ἐξηγ. ἀντὶ Φλεία, ἐν Ὁμ. Ἰλ. Β, 133.

Χάβηρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανῦν Καβερὺ καλούμενος. Πτολ.

Χάβης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις Φλυεύς, τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμος. Ἀριστφ. Σφ. 234.

Χαβλάσιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀραβίας ἀναφερόμενοι παρὰ Διον. Περ. 956.

Χαβρίας, ου, ὁ (ῐ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Ἰφικράτους, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ πλησίον τῶν Θηβῶν καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὅτε οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἀποστατήσει κατ' αὐτοῦ, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος· ὅτε δὲ ἡ νῆσος Χίος εἶχεν ἀποβάλει τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, πλεύσας κατ' αὐτῆς ὁ Χαβρίας μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον διὰ νὰ τὴν πολιορκήσῃ, ἐφονεύθη

ἐνταῦθα ὅτε μ' ἐν μικρὸν πλοῖον ἤθελε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸν λιμένα αὐτῆς. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ.

Χαβρίου χάραξ, ὁ. Chabriae Castra. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Πηλουσίου στόματος. Στράβ.

Χαβώρας, α, ὁ, ἡ Μέγας ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, κατὰ Πτολ. πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Μασίου, = Ἀβώρας, ὅπερ ὄρα.

Χαδήσιος, ία, ιον. Τῆς Χαδησίας ἢ ἐκ τῆς Χαδησίας ὤν, ἐπωνυμ. τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς πόλεως Χαδησίας ἐν Πόντῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 100. ὄρα Χαδισία.

Χαδισία, ἡ, καὶ Χαδηΐα, Ἀπολ. Ῥοδ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Χαδίσιος, ία, ιον. ἐκ Χαδισίας.

Χαδίσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Ἀμισοῦ. Στέφ. Βυζ.

Χαιρέας, ου, ὁ. Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος. Θουκ. η, 78, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κωμῳδεῖται ὡς νόθος Ἀθηναῖος παρ' Ἀριστφ. Σφ. 707. — 2) Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς. Πολύβ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Χαιρέδημος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πατρόκλου καὶ ἀδελφὸς ἐμμήτριος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Κὺδ. σελ. 297.

Χαιρεκράτης, ους, ὁ (π) Ἀθηναῖός τις ἐκ τοῦ δήμου Σφηττοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ξενφ. Ἀπομν. ά, 2, 48.

Χαιρέστρατος, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Αἰολ.

Χαιρεφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀθηναῖος Σφήττιος τὸν Δῆμον, ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας φίλος τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἀνηγόρευσε τὸν Σωκράτην σοφώτατον πάντων ὅτε ὁ Χαιρεφῶν ἠρώτησε περὶ τούτου τὸ μαντεῖον. Ἀριστφ. Νεφ. 105. Πλάτ. Ἀπολγ. σελ. 21. ἀκολούθως φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Θρασυβούλου ἐτελεύτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. τοῦτον καλεῖ ὁ Ἀριστφ. νυκτερίδα διὰ τὴν ἰσχνότητα καὶ ὠχρότητα αὐτοῦ, Ὄρν. 1296.

Χαιρήμων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην τοῦ ὁποίου τὰ τραγικὰ δράματα ἠφανίσθησαν. Πλούτ.

Χαιρητιάδης, ου, ὁ (ᾱ) Ἄρσεν. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 51.

Χαιρίδας, ου, ὁ (ῐ) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 3, 10.

Χαῖρις, ιδος, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστφ. Ἀχ. 16. — ὅθεν Χαιριδῆς βομβυλίοι, Ἀριστ. Ἀχ. 866.

Χαίρων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θηροῦς θυγατρὸς τοῦ Φυλαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Χαιρώνεια. Παυσ. γ', 79. — 2) Πολέμαρχος Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4.

Χαιρώνδης, ου, ὁ· κυρ. Πατρωνυμ. Ὀνομ. ἀντὶ Χαιρωνίδης· καὶ Οὐσ. κύρ. Ὄνομ. Ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ κατὰ τοῦ Δημοσθένους κατηγορία ὅτε οὗτος ἔμελλε νὰ στεφανωθῇ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Δημ. Στεφ. σελ. 285.

Χαιρώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, ἀνήκουσα εἰς τὴν χώραν τοῦ Ὀρχομενοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀξιομνημονεύτου νίκην τοῦ βασιλέως Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὡς πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου· ταυτῶν χωρίον Κάπραινα καλούμενον. Θουκ. ά, 113. Στράβ. κατὰ Παυσ. γ', 41. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄρνη καλουμένη. — ὅθεν Χαιρωνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. καὶ, Χαιρωνικός, ή, όν· τῆς Χαιρωνείας ἢ εἰς τὴν Χαιρώνειαν ἀνήκων. Πλούτρ.

Χαῖτος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστερίας. Ἀπολλόδ. β', 1, 1.

Χάλαιον, τό. Πόλις μὲ λιμένα τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου Κόλπου. Στεφ. Βυζ. Χαλέως, Πτολ. Χαλαῖος οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Χαλάστρα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Χαλέστρη, ἡ, Ἡροδτ. 7, 123. — ὅθεν Χαλαστραῖος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Χάλβης, ου, ὁ. Κήρυξ τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βουσίριδος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Χαλδαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας καὶ τοῦ Περτικοῦ κόλπου καὶ περιβρεχόμενον ὑφ' ἑνὸς πλήθους μικρῶν ποταμῶν καὶ διωρύχων, εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ ὅμοιον μὲ τὴν χώραν τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου· ταυτῶν Χαλδάρ. Στέφ. Βυζ. Πτελμ.

Χαλδαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χαλδαίας χώρας ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. Ἡροδτ. 3, 153. τὸ ἀνέκαθεν τομὰς λαοί, κατοικοῦντες ἐσπαρμένοι ἐν τῇ ἀρατώῳ Ἀστυρίᾳ ἢ ἐπὶ τῶν ὁρίων τὰ ὁποῖα ὁρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας. Ξενοφ. Κυρπαιδ. γ', 1, 54. περὶ δὲ τὸ 630 ἔτος πρὸ Χρ. προχωρήσαντες μεσημβρινώτερον ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ ἐσύστησαν αὐτόθι ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ βασίλειον, φθάσαντες μετ' οὐ πολὺ εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐδαιμονίας ἐπιδείξαντες καὶ διαφόρους χρησίμους τέχνας. — 2) Ἡ φυλὴ τῶν Βαβυλωνίων ἱερέων, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἀπὸ τῶν προτέρων Χαλδαίων, ἅτε οὗτοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέκτησαν μέγα μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλον ἀρχαῖον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη διῃρέθη εἰς διαφόρους ἄλλας Νομούς, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐνεχειρίζετο ἰδίως μέ μίαν τινὰ ἐπιστήμην ἢ γνῶσιν, πρὸ πάντων μὲ τὴν Ἀστρονομίαν, ἀστρολογίαν, οἰωνοσκοπίαν, ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων, μαγείαν, καὶ ἄλλας τὰς ὁποίας οὗτοι ἐφύλαττον ὡς πατροπαραδότους καὶ μυστηριώδεις ὡς πρὸς τὰ λοιπὸν ἔθνος ἢ πρὸς τοὺς λοιποὺς ξένους λαούς. Ἡροδτ. 1, 181. Ἀρρίαν. ξ', 17. — 3) Λαὸς ἄγριος καὶ πολεμικός, διαμείναντες ἀνέκαθεν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀστυρίας, ἀπ' ὅπου κατήγοντο εἰ ἐν Βαβυλωνίᾳ ἰδίως καλούμενοι Χαλδαῖοι. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 3, 5. ε', 5, 17. Κατὰ Rennel ἦσαν οὗτοι Χάλυβες ὡς καὶ παρὰ Στραβ. καλοῦνται, κατοικοῦντες τὴν Χαλδίαν χώραν.

Χαλκέστρη, ἡ = Χαλάστρα.

Χάλκεια, ἡ, Σχυλ. καὶ

Χάλκη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μὲ μίαν πόλιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς· ταυτῶν Χαρκή. Θουκ. η, 41. Χαλκία, ἡ· παρὰ Στράβ.

Χαλκηδών, όνος, ἡ (Καλχηδών). Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἀποικία τῶν Μεγαρέων μὲ λιμένα· ταυτῶν Χαλκηδών, τουρκιστ. Kadikeui. Ἡροδτ. ἡ γραφ. Καλχηδών κατὰ Poppo καὶ Passow ἐστιν ὀρθότερ. εὑρισκομένη ἐπὶ νομισμάτων καὶ παρ' Ἡροδτ. δ, 85. Κατὰ Göttling ἐσ τύπ. Καλχηδών ὑπῆρχε συνήθως παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅστις οὕτως εὑρίσκεται συνήθως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι. Ἡροδτ. 4, 144. Θουκ. ά, 56. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. — ὅθεν Χαλκηδόνιος, ία, ιον, τῆς Χαλκηδόνος ἢ εἰς τὴν Χαλκηδόνα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. — ἡ Χαλκηδονία, ἡ περὶ τὴν Χαλκηδόνα χώρα. Ξεν. — καὶ Χαλκηδονιακός, ή, όν· τῆς Χαλκηδόνος. Στράβ.

Χαλκία, ἡ = Χαλκη.

Χαλκιδεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ. Ἡροδτ. 5, 74. ἔτι ὁ κάτοικ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκίδος, Θουκ. ά, 65. κ. ε. ξ. — 2) Ὀνομ. κύρ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ. η, 6.

Χαλκιδική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ καὶ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. Ἡροδτ. 7, 185. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας, μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Χαλκίδα. Πτολμ. ε, 15.

Χαλκιδικὸν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς νήσου Σικελίας κείμενον πλησίον τῆς Μεσσήνης, ταυτὸν St. Ritti. Πολυβ.

Χαλκιδικός, ή, όν· τῆς Χαλκίδος ἢ ἐκ τῆς Χαλκίδος ὤν. Ἡροδτ. 7, 185. αἱ Χαλκιδικαὶ πόλεις. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πόλεις τῆς Σικελίας ὅσαι ἐσυστήθησαν ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἀποικιῶν ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Χαλκίδος, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ πόλις Νάξος. Θουκ. γ', 86. Στρβ. ὁ Χαλκιδικὸς πόλεμος, ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θράκης πόλεμος. Θουκ.

Χαλκίοικος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ἐκ Χαλκοῦ οἰκοδομημένου, εἰς τὸν ὁποῖον συνηθροίζοντο κατ' ἔτος ὅλοι οἱ νέοι τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐπρόσφερον ὡπλισμένοι μίαν κοινὴν θυσίαν εἰς τὴν θεὰν ταύτην. Παυσ. γ', 19. αἱ γυμόμεναι ἐν καιρῷ τῆς θυσίας ταύτης ταλεταὶ ἐκαλοῦντο Χαλκιοίκια εἰς τὰς ὁποίας προέφερεν ἀείποτε οἱ ἐν Σπάρτῃ ἔφοροι. Παυτ.

Χαλκιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ γυνὴ τοῦ Φρίξου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυλινδρον ἢ Κύθωρον, τοὺς ὁποίους αὕτη ἔπεμψε κρυφα τοῦ πατρός της εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπολλόδ. ά, 9, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυπύλου βασιλέως τῆς νήσου Κω, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. Βιλλμ. εἰς Δηλ. 161. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ δευτέρα τοῦ βασιλέως Αἰγέως ἐν Ἀθήναις. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Χαλκίς, ίδος, ἡ (ῐ) Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Χαλκίς. Διοδ. Σικ. δ', 47.

Χαλκὶς, ἡ. Ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνείχετο διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγινετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον, περιέχουσα διαφορα τεχνουργεῖα χαλκοῦ, μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, στοὰς, γυμνασια, καὶ ἐξαιρέτους ἰσχνοσῆκας, εἷς μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρεται ἤδη καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρῳ, συστήσασα ἐξ ἀρχαίων χρόνων διαφόρους ἀποικίας ἐν Θρᾴκῃ, Ἰταλίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 537. Ἡροδτ. ταυτὸν Εὔριπος. — ἡ Χαλκὶς τῆς Εὐβοίας, παρὰ Θουκ. ζ', 29. καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ. Ἀρρίαν. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου πο-

ταμοῦ πλησίον τοῦ ὄρους Χαλκίδος· ταύτῃ Γαλατά. Ὅμ. Ἰλ. Β, 640· ἡ Κορινθίων πόλις, παρὰ Θουκ. α, 108. Στράβ. ἔτι καὶ Τποχαλκὶς καλουμένη. — 3) Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐπὶ τῆς αὐτῆς Τριφυλίας χώρας. Στράβ. πιδαν. ἡ παρ' Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 426. ἀναφερομένη. — 4) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, ὑπομείνασα πολλὰ δεινὰ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἡ ἐπὶ Θράκης Χαλκὶς, παρὰ Θουκ. β', 58. — 5) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Βεροίας. Στεφ. Βυζ — 6) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Χαλκὶς. Στράβ. — 7) Ὄρος τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἔνθα καὶ Χαλκία καλούμενον. Στραβ. — 8) Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στρέβ.

Χαλκεῖς, ίδος, ἡ. Ὄνομ. κυρ. γυναικός ἐν Ἀσσελγ.

Χαλκῖτις, ίδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου, ἔχουσα μεταλλεῖα χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπαρχία τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Χαλκωδόντιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 59.

Χαλκωδοντιάδης, ου, ὁ (α) Τίὸς τοῦ Χαλκώδοντος, ὁ Ἐλεφήνωρ. Ὅμ. Ἰλ. Β. 541.

Χαλκωδοντίδης, ου, ὁ (ι) Τίὸς τοῦ Χαλκώδοντος, πληθ. Ἀπόγονοι τοῦ Χαλκώδοντος, οἱ Εὐβοεῖς, παρ' Εὐρπ. Ἰων. 54.

Χαλκώδων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἐλεφήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβαίων μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. 541. Σοφ. Φιλ. 589. Ἀπολλρ — 2) Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐπληγώθη, ὅτε εἰστρβλε κατὰ τῆς νήσου ταύτης· ἦν δὲ οὗτος υἱὸς τοῦ Μέροπος. Ἀπολλρ. β', 7, 1. Χάλκων, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ζ'. 6. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας Ἀπολλρ. β', 1, 4. — 4) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου ὅτε ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ. Παυσ. ζ', 21.

Χάλκων, ωνος, ὁ. Μυρμιδὼν τις, πατὴρ τοῦ Βουκλέους. Ὅμ. Ἰλ. Π, 695. — 2) = Χαλκώδων, ἀριθμ. 2.

Χαλκωνῖτις, ίδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Χαλκωνοῦ τὸν ὁποῖον αὐτὴ πρώτον ἔδωκε εἰς τὸν Βελλεροφόντην διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐδάμασε τὸν ἵππον Πήγασον. Παυσ. β', 4.

Χάλος, ὁ (χ) Ποταμὸς τῆς Συρίας ῥέων πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Χαλκίδος, τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς νομίζοντο ὡς ἱεροὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὴ βλαπτόμενοι ὑπ' αὐτῶν· ταύτην Κοβαλᾶ. Ξεν. Ἀνάβ. α. 4, 9.

Χάλυβες, οἱ, Ἐθν. Χάλυψ, υβος, ὁ (χ) Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ μεταλλικὰ αὐτῆς μέρη, φημιζόμενοι ἐξαιρτ. ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰδήμονες τῆς τῶν μετάλλων ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιτηδείου κατασκευῆς τῶν ὅπλων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοντο ἄλλοτε ἄφθονα μεταλλεῖα ἀργύρου· περιελάμβανον δὲ οὗτοι διαφόρους φυλὰς κτλ. Ἡροδ. 1, 28. ὑπῆρχον οἱ Χάλυβες ὅμοροι τῶν Μαριανδυνῶν· κατὰ δὲ Ξεν. Κύρ. Ἀναβ. ε', 5, 1. συνώρευον μετὰ τῶν Μοσυνοίκων· παρ' Αἰσχ. Ἐπτ. Θηβ. 721. κατῴκουν οὗτοι μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Τανάϊδος ποταμοῦ, καὶ κατὰ Στράβ. παρὰ τοῖς Τιβαρηνοῖς, τοὺς ὁποίους ὁ γεωγράφος οὗτος ὑποτίθησιν ἀντὶ τῶν παρ' Ὁμήρ. Ἀλιζώνων. — 2) Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας, μάχιμον καὶ ἀνδρεῖον. Ξενφ. Κυρ. Ἀνάβ. δ', 5, 34. πιδαν. = Χαλδαῖοι.

Χαλύβη, ἡ (υ) Πόλις τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πιδαν. ἡ παρ' Ὁμηρ. Ἀλύβη καλουμένη. Στραβ.

Χάλυβος, ὁ = Χάλυψ. Αἰσχ. Κυρπ. Ἀλκ. 980.

Χαλυβών, ῶνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνίτιδος ἐν Συρίᾳ, πιδαν. ἡ πρότερον Βεροία λεγομένη. Πτολμ.

Χάλυψ, υβος, ὁ. Κίτιεύς τις Χαλυβῶνος ἐν Συρίᾳ. Διον. Περ. 702.

Χαλωνῖται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀστυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς αὐτῆς Διον. Περ. 1015.

Χαλωνῖτις, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀστυρίας ἐκτεινομένη μεσημβρινῶς αὐτῆς περὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν καὶ νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρμενίας. Στραβ. ια.

Χαμαιλέων, οντος, ὁ. Συγγραφεὺς τις ἐξ Ἡρακλείας. Ἀθην.

Χαμύνη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Πίσαν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ χαίειν, διὰ τὸ ἐνταῦθα χάσμα τῆς γῆς ὡς λέγεται τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη ὅτε ὁ Πλούτων κατεβίβασεν εἰς τὸν Ἅιδην τὴν Περσεφόνην. Παυσ. στ', 21.

Χάος, ους, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας κείμενον μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Ἐρασῖνος ποταμός. Παυσ. β', 24.

Χάονες, οἱ. (ᾰ) Ἐνικ. Χάων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἠπείρου, καταγόμενοι ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, οἱ ἰσχυρότεροι καὶ μαχιμώτεροι τῶν ἄλλων, κατακτήσαντες πρότερον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἠπείρου, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔκειτο αἱ πόλεις Δωτιγονία καὶ Ἐλυμία. ὁ Θουκ. β', 18. καλεῖ αὐτοὺς βαρβάρους· (παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 804. καὶ Ἱππ. 7. κεῖται τὸ ὄνομα Χάων ἐμπαικτικῶς ὑπαιτιττόμενον τὸ χαίω ἢ χάσκω.)

Χαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου κειμένη βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς παραλίας αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. ἧς ὅτε δὲ καὶ αὐτὴ ἅπασα ἡ Ἤπειρος ἐλέγετο Χαονία.

Χαόνιος, ία, ιον. Τῶν Χαόνων ἢ εἰς τὴν Χαονίαν ἀνήκων· ἡ Χαονία φηγός, ἀντὶ ἡ ὀρῦς τῆς Δωδώνης. Ὀρφ. Ἀργ. 130.

Χάος, τό. παρ' Ἡσ. πρώτον Θεογ. 116. Ἐν τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν αἰτίων τῆς πρώτης ἐν τῇ φύσει συστάσεως τῶν ὄντων, παρ. σταινόμενον ὡς ἐν ἀπείρου καὶ ἀχανὲς διάστημα περιλαμβάνον ἐν αὐτῷ τὰ πάντα καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθησαν ἀνεκαθεν ὅλα τὰ ὄντα· ἐγένησε δὲ τὸ Χάος ἀφ' ἑαυτοῦ πρῶτον τὸ Ἔρεβος καὶ τὴν Νύκτα, ἐκ τῆς μίξεως τῶν ὁποίων παρῆχθησαν ὁ Αἰθὴρ καὶ ἡ Ἡμέρα.

Χαράδρα, ἡ (υ – –) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ οὐ μακρὰν τῆς Λιλαίας. Ἡροδτ. 8, 33. Παυσ. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 3) πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Πολύβ.

Χαράδρος, ὁ (υ–υ) Ῥαῖαι τις ἐν Ἀργολίδι εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰναχον ποταμόν. Θουκ ε', 60. — 2) Ἕτερος Ῥαῖαι πλησίον τῆς Χαράδρας ἐν τῇ Φωκίδι. Παυσ. ι', 35. — 3) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀργυρᾶς. Παυσ. ζ', 19.

Χαρακηνή, ἡ. Χώρα τῆς Βαβυλωνίας κειμένη μεσημβρινῶς μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὸν Χάρακα. Πτολμ.

Χαρακηνός, ὁ. Ὁ κάτοικ. τοῦ Χάρακος. Λουκ.

Χάραξ, ακος, ὁ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Καρά — Καπί. Πτολμ. — 2) πόλις τῆς Χαρακηνῆς χώρας ἐν Βαβυλωνίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἐξ ὧ καὶ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ καταλυσθεῖσα ἡ πλείστη ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀνακτίσθη αὖθις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀντιόχεια ἔκτοτε ὠνομάσθη. Ἐρεξῆς νικήσας αὐτὴν εἰς τῶν Ἀράβων Ἡγεμόνων Πατῖνης ἢ ἄλλως Σπασῖνης καλούμενος, ὠχύρωσεν αὐτὴν διὰ χωμάτων, συστήσας ἐνταῦθα τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του, ἥτις ἔκτοτε εἴλκυσεν εἰς ἑαυτὴν καὶ ὅλον τὸ ἐμπόριον τὸ γινόμενον πρότερον εἰς τὴν Σελευκειαν, ὅθεν Χάραξ Πατίνου, παρὰ Πτολ. καὶ Σπασίνου παρὰ Διον. Κασσ. καλουμένη. — 3) πόλις μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς ἄλλως καὶ Φάραξ λεγομένη.

Χαραξος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σιαμανδρανύμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς. Ἡροδτ. 2, 135.

Χάρης, ητος, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖος τις διαβόητος διὰ τὰ αἴσχρα αὐτοῦ καὶ πονηρὰ ἤθη, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 604. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὀλίγης πολεμικῆς πείρας καὶ στρατηγικῆς γενναιότητος ἀνήρ, πολεμήσας ἐν Θράκῃ ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτου ἐνικήθη κατὰ κράτος μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ μάχην τῶν Ἑλλήνων. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 2. Δημ. παραπρεσβ. 447. — 3) Ἕλλην ἀμαλρατοποιὸς ἐκ τῆς πόλεως Λίνδου ἐν Ῥόδῳ, συνεργασθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν δώδεκα ἔτη εἰς τὸν περίφημον Κολοσσὸν τῆς πατρίδος του. Στράβ.

Χαριάδης, ου, ὁ (ᾰ) πληθ. Χαριάδαι, οἱ. Μία τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων φυλῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐξ ἧς κατήγετο διάφοροι γενεαὶ αὐτόθι. Πινδ. Νεμ. 8, 78. — 2) Ὄνομα οὐτιδανοῦ τινος παρασίτου, παρὰ Λουκ.

Χαρίδας, α, ὁ (υυ–) Κυρηναῖός τις, παρὰ Καλλ. επ. 14. — 2) = Χαρίλας, ὅπερ ὄρα.

Χαρίδημος, ὁ, Δωρκ. Χαρίδαμος. Δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, πολεμήσας ἐν Ὀλύνθῳ ἐναντίον τοῦ βασιλέως Φιλίππου· ὕστερον δὲ ἐξοριστεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατὰ ζήτησιν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔφυγεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον ὅπου ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν Περσῶν στρατηγῶν. Δημ. Στεφ. σελ 264. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 10. — 2) Ἀθηναῖός τις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ἓν τῶν τοῦ Λουκιανοῦ συγγραμμάτων.

Χαρίκλεια, ἡ. Γυνὴ Ἐρεσίου τινός, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Χαρικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον. Δημ. Μειδ. σελ. 572.

Χαρικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκιδ. ζ', 20. ἔτι καὶ εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων ἀναφερόμενος παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. β', 3, — 2) Κιθαρῳδός τις, παρὰ Λουκ.

Χαρικλώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Εὐήρης ἐγένησε τὸν Μάντιν Τειρεσίαν, ἀγαπηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλόδ. γ', 6, 7. Καλλ. εἰς Παλλαδ. 67. — 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγένησε τὴν Ὠκυρόην. Πινδ. Πυθ. 4, 182. παρβλ. Σχολ. κατὰ Πλούτ. Θησ. 10, θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος καὶ γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίλαος, ὁ Ἰων. Χαρίλεως καὶ Χάριλος, Δωρ. Χαρίλας, α. Τίὸς τοῦ Πολυδέκτου καὶ

ἀνεψιός τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους ἐν Σπάρτῃ· γενηθεὶς ἐλίγον ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου· ὁ κατὰ τῶν Ἀργείων καὶ Τεγεατῶν πόλεμος τὸν ὁποῖον ἐπεχειρίσθη ὁ Χαρίλαος, μετὰ ταῦτα ἐστάθη ἐλίγον εὐτυχής, εὐτυχέστεραι μ' ὅλον τοῦτο ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐπιχειρήσεις του, τῶν ὁποίων κατέκτησε διαφόρους πόλεις. Πλουτ. Λυκ. 3. Στράβ. Χάριλλος, Ἡροδ. 8, 131. Παυσ. γ', 7. — ὁ Ἡροδ. 7, 65. καλεῖ αὐτὸν ἡμαρτμ. Λεωβώτην.

Χαρίλας, α, ὁ (υυ–). Περιβοήτος τις ἀδηφάγος ἀνήρ, ἀναφερόμενος παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. (ἔνθα πρότερον Χαρίδας ἀνεγινώσκετ.) καὶ παρ' Ἀθην. — 2) Δωρ. ἀντὶ Χαρίλαος.

Χαρίλεως, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ Τυράννου Μαιανδρίου. Ἡροδ. 3, 145.

Χάριλλος, ὁ, ὄρα Χαρίλαος.

Χαριτάδης, ου, ὁ (υ–υ–). Ἀθηναῖός τις περιβοήτος διὰ τὴν βραδύτητα καὶ ἀργοκινησίαν του, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. χρείττων εἶσι σου Χαριτάδης βαδίζειν. Ἀριστοφ. Σφ. 232.

Χαρίνδας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Καδουσίων. Πτολμ.

Χαρῖνος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρ. — 2) Ἀθηναῖός τις. Λουκ.

Χαρίξεινος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Χαρίξενος. Σικυώνιός τις, παρὰ Λουκ. Τοξαρ.

Χαριξένη, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία χλευαζομένη διὰ τὴν ἁπλότητά της ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 943.

Χαρίππος, ὁ (ῐ). Ἀρτεικ. κύρ. ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 64. — 2) περιβοήτός τις ἀδηφάγος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. Χαίριππος, παρ' Ἀθην.

Χάρις, ιτος, ἡ (ᾰ). Γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 382. καὶ Παυσ. 9'. 35. καθ' Ἡσ. Θεογ. 945. ἡ Ἀγλαΐα, κατὰ δὲ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Σ, ἡ Θαλία. — 3) πληθ. αἱ Χάριτες. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνομης, Θεότητες τοῦ Ὀλύμπου. Ἡσ. Θεογ. 907. 64. παριστάμεναι ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι πάσης ἡδονῆς καὶ νοερᾶς ἢ ὑλικῆς τέρψεως τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον ἐκ τῆς νήσου Κρήτης εἰς τὴν Δακωνίαν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ ἀρχαιότατος αὐτῶν ναὸς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Ἀμυκλῶν· ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται παρ' Ὁμήρ. ἀλλ' ἡ νεωτότη παρ' αὐτῷ καλεῖται Παιθέα, Ἰλ. Ξ, 269. ὁ Ἡσίοδ. ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμόν, τὴν Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην καὶ Θαλίαν, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 14, 19. παριστανόμεναι ἀείποτε ὡς παρθένοι ἀκόλουθοι τῆς Ἀφροδίτης, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 385. Ὀδ. Θ, 364 — 366. ἐπὶ ὅτε καὶ τῆς Ἥρας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 267. (Χάρις, ὡς κύρ. Ὀνομ. σχηματιζ. ἐν τῇ Αἰτιατ. Χάριτα. παρὰ μέντοι Λουκ. Διαλ. Θε. ιε'. εὕρηται καὶ Χάριν, παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 44. 2. σημ. ά.)

Χαρισία, ἡ, καὶ Χαρισίαι, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σκιᾶς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. πληθ. παρὰ Παυσ. η', 35. Στεφ. Βυζ.

Χαρίσιος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία. Παυσ. η', 12.

Χάριστος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας, παρὰ Πτολ.

Χαριτιμίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἀρτεικ. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293.

Χαρίτιμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔπεμψαν μὲ ἕνα στόλον εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγυπτίων ἐναντίον τῶν Περσῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων ἐνικήθη κατὰ κράτος στερρῇ μάχῃ μέγα μέρος τῆς θαλασσίου δυνάμεώς του.

Χαρίτω, οῦς, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χαρίτων λόφος, ὁ. Ὄρος μικρὸν ἐν Λιβύᾳ κείμενον ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κινυπος ποταμοῦ. Ἡροδ. 4, 176.

Χαρίτων, ωνος, ὁ (υυ–). Ἀκραγαντῖνος τις ὑραστὴς τοῦ νέου Μελανίππου, χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέμεινε μεγάλας βασάνους ἀπὸ μέρους τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ὅτε συνωμόσας κατ' αὐτοῦ καὶ φωραθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὸ θεσμωτήριον· τὴν φιλίαν τῶν δύω τούτων Ἀκραγαντίνων ὕμνησεν ὡς ἱερὰν καὶ ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 4. — 2) Συγγραφεύς τις ἀγνώστου ἐποχῆς.

Χαρμάνδη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ταῦν Χιτ., κατὰ Rennel. κατὰ δὲ Mannert. Διακίρκ. Σεφ. Ἀναβ. α', 5, 10. Στεφ. Βυζ.

Χαρμαντίδης, ου, ὁ (ῐ). Μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου ἐν Ἀθήναις, Παιανιεὺς τὸν δῆμον. Πλάτ. Πολιτ.

Χαρμίδης, ου, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος θεῖος ἐκ μητρὸς τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος, εἷς τῶν εὐγενῶν νέων ἐν Ἀθήναις καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Σόλωνος, συγγενὴς τοῦ Κριτίου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεται εἰς τοὺς διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ. Χαρμ σελ. 154. Πρωταγ. 315. ἐφοιεύθη ὁ Χαρμίδης οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῶν τριάκοντα τυράννων μάχην παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Χαρμῖνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, νικηθεὶς εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. η', 30. Ἀριστοφ. Θεσμ. 804. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρόσβυς τοῦ Θίμβρωνος. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Χάρμις, ῐδος, ὁ, Ἄρσεν. κύρ. ὄνομ. παρὰ Καλλ. Ἐπ. 15.

Χαρμόλεως, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ Χαρμόλαος. Εὐειδής τις νεανίας ἐκ Μεγάρων, παρὰ Λουκ. Διαλ. Νεκρ. ί. — 2) Μασσαλιώτης τις, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Χάρμος, ὁ. Ἀριὰς τις, ἐν Ἀνθολγ.

Χαροιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου ἐξ Ἀθηνῶν, ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ Λάχητος ἡγεμόνος τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 86. κατὰ δὲ Ἰουστιν. 4, 3 Χαριάδης.

Χαροπῖνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρισταγόρου ἐκ Μιλήτου Ἡροδ. 5, 99.

Χάροπος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Νιρέως, βασιλεὺς τῆς νήσου Σύμης καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 672. Χαροψ, οπος, παρὰ Λουκ. διαλ. Νεκρ. κδ'. (ἀμφότρ. οἱ τύπ. εἰσὶν εὔχρηστοι, παράβλ. Hemsterhus εἰς Λουκ.) — 2) Ἡλείός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4. (ἐπίθ. χαροπός.)

Χάροψ, οπος, ὁ (ᾰ). = Χάροπος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 426. — 3) Λίγυήτης τις, φονεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα. Λουκ.

Χάρτας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ. 3', 4.

Χάρυβδις, εως, ἡ. Ἰωνικ. ιος. Καθ' Ὁμ. Τέρας θαλάσσιον κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἀπέναντι τῆς Σκύλλης ἐφ' ἑνὸς ἀποτόμου βράχου, καταπάττον δεινεκῶς τὴν περιξ θάλασσαν, φοβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς αὐτόθεν παραπλέοντας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 104, 441. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐξηγητὰς τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκετο τὸ μέρος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Χάρυβδις ὀλίγον τι ἀπώτερον τῆς Σκύλλης πλησίον τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, ὅπου φερόμενα μὲ μεγάλην ὁρμὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἀπαντῶντα φοβερὸν κρότον συντριβόμενα εἰς τοὺς αὐτόθι βράχους ἢ ἀντικρουόμενα ὑπὸ τῆς σφοδρότητος καὶ βίας τῶν ἀντιπνεόντων ἀνέμων. Θουκ. δ', 24. Στράβ. — 2) Τόπος βαραθρώδης πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέβαλλε ὁ Ὀρόντης ποταμός. Στράβ. (γενν. εως, παρὰ Λουκ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ.)

Χάρων, ωνος, ὁ (ᾰ). Τίς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, ὁ διαπορθμεύων τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς λίμνης Στυγὸς ἐν Ἅιδῃ, παριστανόμενος συνήθως ὑπὸ μορφὴν γηραλαίαν καὶ σκυθρωπήν, φέρων βαθὺν πώγωνα καὶ κωπηλατῶν ἐφ' ἑνὸς παλαιοῦ καὶ σεσαθρωμένου πλοίου, λαμβάνων ἀείποτε ὡς μισθὸν τῶν περάσεών του ἕνα ὀβολὸν παρ' ἑκάστης τῶν διαβιβαζομένων σκιῶν. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 428. Λουκ. — 2) Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν οὗτος κατέλυσε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξορίστων Θηβαίων ὅτε ἐπέστρεψε κρυφίως ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. — 3) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 15.

Χαρώνειον, τό. Ἄντρον ἢ χάσμα τῆς ἐκδίδου θανατηφόρους καὶ λοιμώδεις ἀναθυμιάσεις, κείμενον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ. — 2) ἕτερον πλησίον τῶν Ἀχαράκων ἐν Λυδίᾳ. Στράβ. ιβ'. (τὸ Χαρώνιον ἄντρον, Στράβ.) καὶ ἕτερον πλησίον τῆς Μαγνησίας. Ἔστι δὲ ἴδιος οὐδέτρ. τοῦ

Χαρώνειος καὶ Χαρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Χάρωνος, εἰς τὸν Χάρωνα ἀνήκων, ταῦτ, τῷ κατεχθόνιος.

Χαρώνδας, α, ὁ (Δωρικ. ἀντὶ Χαρωνίδης). Περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ Κατάνης πόλεως τῆς Σικελίας, εἰσαγαγὼν νόμους σοφοὺς καὶ φιλανθρώπους οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Καταναίους ἀλλ' ἔτι εἰς τὸ Ῥήγιον ἐν Ἰταλίᾳ καὶ εἰς τοὺς Θουρίους, τοὺς ὁποίους ἐπανόρωσε διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου του· ἀμφισβεῖται ἐὰν ὑπῆρξεν ὡς λέγεται μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 599. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Χατραμῖς, ῐδος, ἡ. = Χατραμωτῖτις. Διον. Περ. 957.

Χατραμωτῖτις, ῐδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐκτεινομένη παραλίως περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Στράβ.

Χάττοι, οἱ, Catti καὶ Χάτται, εἰ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοῖνον (Main) ποταμὸν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τῆς χώρας τὸ Μάττιον. Στράβ. ζ'.

Χαττουάριοι, οἱ. Cattuarii. Ἔθνος τῆς πάλαι Γερμανίας. Στράβ.

Χαυκίς, ῐδος, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Γερμανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαῦκοι. Διον. Κασσ.

Χαῦκοι, εἱ, καὶ Καῦκοι. Chauci. Ἓν τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀμασία (Ems) καὶ Ἄλβιος (Elbe) ποταμοῦ παρὰ τὴν βόρειον ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν, ἀναφερόμενοι πρὸ πάντων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Διον. Κασ. Πτολ. β', 11. Στράβ.

Χαύων, ονος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐπὶ τῆς Ῥαγιανῆς χώρας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ῥαγῶν. Διοδ. Σικ. β', 13. Στεφ. Βυζ. ἐκ Κτησ. Χόανα, παρὰ Πτολ.

Χάων, ωνος, ὁ, ὄρα Χάονες.

Χείλων, ωνος, ὁ, ὄρα Χίλων.

Χειμάῤῥους, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. β', 36.

Χειμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Θεσπρωτίας

χώρας ἐν Ἠπείρῳ μέ λιμένα ἐν αὐτῷ. Θουκ. α', 30. Στράβ.

Χειρίσοφος, ὁ (ι). Λακεδαιμόνιός τις, ὅστις φυγὼν ἐκ Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Κῦρον τὸν νεώτερον συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων διαντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ.

Χειρόμαχος, ὁ. Τίς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. ὀρθοτρ. Χειρίμαχος ἀναγνωστέον παρβλκ. Heyne τεῦ. 314.

Χείρων, ωνος, ὁ. Chiron. Τίς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἵππου, ὅθ' ὁ καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς Χείρων ἐπλάττετο ὡς Κένταυρος ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ ἵππου, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν του, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐδιδάχθησαν πολλοὶ τῶν ἐξοχωτέρων ἡρώων τὴν ἀρχιατρικὴν τέχνην καὶ ἄσκησιν, ἐξ ὧν ὑπῆρξαν καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἰάσων, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Ἀχιλλεύς· ἔτι δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ Χείρων καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του διδάξας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιόν. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 832. Ἡσ. Θεογ. 1003. Ἀπολλόδ γ', 10, 3. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 150. Γυνὴ τοῦ Χείρωνος ὑπῆρξεν ἡ νύμφη Χαριτὼ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην ἢ Εὐίππην· ἐκ δὲ τῆς Πιτσιδίκης ἐγέννησε τὸν Χαρίκλον. Ἀπολλόδ. Ἦν δὲ κυρίως ὁ Χείρων εἷς τῶν ἐν Θετταλίᾳ φημιζομένων Κενταύρων ὅτοι κατῴκουν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Πηλίου ὄρους, εἶτα δὲ ὅτε οἱ Κένταυροι ἐδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λαπίθων, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς τὴν περὶ τὸν Μαλέαν χώραν καταστασεὶς μετ' οὐ πολὺ τοσοῦτον διαβόητος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων τῆς φύσεώς του.

Χειρωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Χείρωνος· αἱ Χειρωνίδες ἄκραι, ἐν Θετταλίᾳ. = Πήλιον ἔνθα, διέτριβεν ὁ Κένταυρος Χείρων. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 104.

Χελιδονία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον ἀνατολικῶς αὐτῆς· ταυτὸν Κακβα-Χελιδόνι. Κουϊντ. Σμυρν. γ', 234. = ἱερὰ ἄκρα, παρὰ Στράβ.

Χελιδόνεαι νῆσοι, αἱ. Πέντε ἢ κατά τινας τρεῖς μικραὶ καὶ ἀπότομοι νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 429. Λουκ. Χελιδόνιαι, αἱ. Διον. Περ. 507. Στράβ. καὶ Χελιδονίαι πέτραι, Στέφ. Βυζ.

Χελιδόνιον, τό. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Χελυδόρεα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἀρκτικῶς καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκδείρας μίαν χελώνην κατεσκεύασε τὴν λύραν. Παυσ. η', 17.

Χελώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κῶ. Παυσ. α', 2.

Χελωνάτας, α, ὁ (α). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Ἠλείᾳ· ταυτὸν Βαβο-Κλαρέντα. Στράβ. καὶ Χελωνίτης, ου. ὁ, παρὰ Πτολ.

Χελωνοφάγοι, οἱ (ᾰ). Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Στράβ.

Χέμμις, εως, Ἰων. ιος. Πόλις ἀρχαία τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ πρωτεύουσα τοῦ Χεμίτου νομοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν λινῶν ὑφασμάτων καὶ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν πολλῶν ἀγαλματοποιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρτ. ἐλατρεύετο καὶ ὁ θεὸς Πάν· ταυτὸν Ἀχμιμ. Ἡροδ. 2, 91. Στράβ. Χεμμώ, οῦς, ἡ. Διοδ. Σικ. α', 18. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο αὕτη Πανόπολις. Διοδ. Σικ. αὐτόθ. Πλούταρ. — 2) Νῆσος πλωτὴ ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς. Ἡροδ. 2, 156. Χέμβις, κατ' Ἐκατ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Χεμμίτης, ου, ὁ (ι). Ὁ κάτοικος τῆς Χέμμιος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡροδ. — 2) Ἐπίθετ. Ὁ Χεμμίτης νομός, εἷς τῶν ἐν Θηβαΐδι νομῶν τῆς Αἰγύπτου μὲ μητρόπολιν τὴν Χέμμιν. Ἡροδ. 2, 165.

Χέοψ, οπος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως 1132 ἔτους πρὸ Χρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς μεγίστης ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδος· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὑπῆρξεν εἷς ἄκρως ἀπάνθρωπος καὶ ἄγριος, καταργήσας ὅλας τὰς τῶν θεῶν θυσίας καὶ ἐγχωρίους τελετάς. Ἡροδ. 2, 124.

Χερόνησος, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Χερρόνησος. Ἀπολ. Ῥοδ.

Χερρόνησος, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ Χερσόνησος· οἱ διὰ τοῦ ρρ ἀντὶ ρσ τύπ. εὑρηται συνήθως παρὰ τοῖς ὑστέροις Ἀττικιστ. μετὰ τὸν Θουκυδίδην· ὅρα δὲ ἑκατὸν ἀπὸ τοῦ Χερσ. ἀρχομέναις λέξ. κατωτέρω.

Χερρόνησος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι χερσονήσου, οὖσα λιμὴν τῆς πόλεως Λύκτου· ταυτὸν Κολοκυθιά. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀποικία τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ὕστερον Χερσὼν καλουμένη, ταυτὸν Γιουρτζί. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Χερσιδάμας, αντος, ὁ (-υυ-) Τίς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 423. Ἀπολλόδ. — 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πελοπίτης καὶ οὗτος κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύωνος. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Χερσικράτης, ους, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ἡγεμόνων μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Στράβ.

Χέρσις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρώμου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡροδ. 5, 104.

Χερσίφρων, ονος, ὁ. Περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, κτίσας ὡς ἐλέγετο τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ.

Χερσοβλάπτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Θράκῃ Χερσονήσου, τοῦ ὁποίου τὸ βασίλειον ἀφῃρέθη κατὰ κράτος ὑπὸ Μακεδόνων Φιλίππου.

Χερσονήσειος, ία, ιον, Ἀττκ. Χερρονήσειος. Τῆς Χερσονήσου ἢ εἰς τὴν Χερσόνησον ἀνήκων, ἰδίως εἰς τὴν ἐν Θράκῃ Χερσόνησον. Εὐρ. — 2) Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήσου. Στεφ. Βυζ.

Χερσονησίτης, ου, ὁ (ι). Ἀττκ. Χερρονησίτης, ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήσου, ἐξαιρτ. τῆς ἐν Θράκῃ. Ξενοφ. ἔτι ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Χερσονήσου ἐν τῇ Ταυρίδι. Στράβ.

Χερσονησιώτης, ου, ὁ. Ἀττκ. Χερρονησιώτης. = Χερσονήσειος. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2.

Χερσόνησος, ἡ, Ἀττικ. Χερρόνησος, ἡ Θρᾳκία ἢ Θρᾳκική. Ἡ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης Χερσόνησος, κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπολήγουσα διὰ τῆς Σερραηδονίας ἄκρας, τῆς ὁποίας τὰ παράλια κατείχοντο ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν· ταυτὸν Χερσόνησος τῶν Δαρδανελλίων. Στράβ. ἔτι καὶ ἰδίως ἡ Χερσόνησος καλουμένη. Ἡροδ. 6, 3. Θουκ. α', 11. ἡ ἐν Ἑλλησπόντῳ, παρ' Ἡροδ. 7, 33. ἡ κατ' ἀντιπέρας Ἀβύδου. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 1, 9. — 2) — ἡ Ταυρικὴ· ἡ ἐν Ταυρίδι χερσόνησος, περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον ὡσαύτως οἱ Ἕλληνες διαφόρους ἀποικίας· ταυτὸν Κιμμερία Στράβ. ἔτι, ἡ Σκυθικὴ καὶ ἡ μεγάλη Χερσόνησος. Στράβ. — 3) ἡ Τρωικία, ἓν μέρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καλουμένου οὕτω διὰ τὴν ὀρεινὴν καὶ πετρώδη αὐτοῦ θέσιν. Ἡροδ. 4, 99. ὅλως καὶ ἡ μικρὰ λεγομένη. Στράβ. — 4) — ἡ Βενβαστίη, ἡ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἁλίας κειμένη χερσόνησος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βουβάστου, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ Κνίδος πόλις. Ἡροδ. 1, 174. ἔτι ἡ Καρική. Παυσ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. — 5) ἡ Χουτῆ, Chersonesus aurea. Χερσόνησος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ταυτὸν Μαλάϊα. Πτολ. Διον. Περ. 589. — 6) Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος κείμενον μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος, ταυτὸν Καβο-Χερσονῆσι. Θουκ. δ', 42.

Χερσών, ῶνος, ἡ. = Χερσόνησος, ἀριθμ. 2.

Χερούσκοι, οἱ. = Χηρούσκοι, ὅπερ ὄρα.

Χηλαί, αἱ. Χωρίον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· ταυτὸν Καπ. Ῥεμκέν.

Χήν, νός, ἡ. Χωρίον τῆς Δαλματίας, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγεννήθη ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Μύσων. Στεφ. Βυζ. κατ' ἄλλους δὲ κώμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης. Διογ. Λαερτ. α', 9. Χηναί, αἱ Διοδ. Σικ. — ὅθεν Χηνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. καὶ Χηνιεύς, έως, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Χηνίδας, α, ὁ (ι). Ὄνομ. πολεμιστοῦ τινος παρὰ Λουκ. ἑταιρ. Διαλ. ιγ'.

Χηνοβοσκία, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Στέφ. Βυζ.

Χηρούσκοι, οἱ. Cherusci. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ μεγαλόν τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Μηλίβοκον, (Harz) ὄντες εἰς ἄκρον μάχιμοι, ὑπερασπισθέντες πολὺν χρόνον τὴν ἐλευθερίαν των ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ζ'. καὶ Χηρούσκοι, Διων. Κάσσ.

Χήσιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σάμου, κατὰ Σχολτ. Καλλ. Ἀρτ. 248. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ· ὄθεν, Χησιακὸς ἀδός, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Χήσιον. Καλλ. αὐτόθ.

Χήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου.

Χθονία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι κτισθέντα ὑπό μιᾶς ἐγχωρίου γυναικὸς Χθονίας καλουμένης, θυγατρὸς τοῦ Καλλόντου ἢ κατά τινας τοῦ Φορωνέως. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 608. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμένου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. Παυσ. β', 35. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως καὶ γυνὴ τοῦ Βούτου. Ἀπολλόδ. γ', 14, 1.

Χθόνιος, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλλιάνδης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν ὅτοι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. — 3) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σύμης ὁ κατοικήσας πρῶτον τὴν νῆσον Σύμην. Διοδ. Σικ. ε', 53. — 4) Ἐπίθ. τοῦ Διός· ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. ε', 14.

Χίλεος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἡροδ. 9, 9.

Χίλων, ωνος, ὁ (ι) καὶ Χείλων. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, χρηματίσας Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, ὅστις πρῶτος ὡς λέγεται εἰσήγαγε τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τὴν Σπαρτιατικὴν πολιτείαν· ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀγαλλιάσεως ὅτε ἐνηγκαλίζετο τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας· διὰ τοῦ ι, παρ' Ἡροδ. 1, 59. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. διὰ δὲ τοῦ ει, παρὰ Διογ. Λαερτ. καὶ Ἀνθολ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, γαμβρὸς τοῦ

βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 4, 28. (Χίλων προείλετο ὁ Wesseling εἰς Ἡρόδ. 1, 59.)

Χίμαιρα, ἡ (υ-υ) Φαβερὸν καὶ τερατῶδες θηρίον ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν πρόσθεν μέρος τοῦ σώματος εἶχε μορφὴν λέοντος, τὸ μέσον αἰγὸς καὶ τὸ ὀπίσθιον δράκοντος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. λέγει θεῖον καὶ ὑπερανθρωπον γένος, ἐκπνέον ἀείποτε φλόγας πυρὸς ἀπὸ τοῦ στόματός του, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Βελλεροφόντης ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς νὰ φονεύσῃ. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 179. κ. ἑ. Τὰν. Ἀπολ. 368. Καὶ Ἡσ. Θεογ. 321. Ὑπῆρχεν ἡ Χίμαιρα τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἔχον ἓν μόνον σῶμα μὲ τρεῖς κεφαλάς, συνεστῶσαν περὶ τὰ Ἄριμα ὄρη. Ἀπολλόδ. γ', 2, 1. — 2) Ὄρος ὑψαίτιστον τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ εὐ μακρὰν τῆς Φασηλίδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἐφόνευσε τὸ τέρας Χίμαιραν. Σευλ. καὶ Ἡγησ. παρὰ Πλιν. 5, 27. Κατὰ Στραβ. ὑψαίτιστόν τι χάσμα ἢ φάραγξ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κράγου ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. — 3) Φρούριον ἢ χωρίον ὀχυρὸν ἐν Χαονίᾳ τῆς Ἠπείρου.

Χιόνη, ἡ (ῐ.) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 2.

Χίονις, ιδος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. ε', 19.

Χίος, ἡ (ῐ.) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ, πρότερον Αἰθαλία καὶ Μακρὶς καλουμένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. εἰ. 900 σταδίων περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικουμένη ἀνέκαθεν ὑπὸ Πελασγῶν καὶ Λελέγων, Παυσ. ζ', 4. ἐφεξῆς δὲ ὑπὸ τῶν Ἰώνων, οἵτινες συνεστρότουν ἐν ἰσχυρὸν ναυτικὸν διὰ τοῦ ὁποίου κατεστάθησαν ἐπί χρόνον τινὰ καὶ κύριοι τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης. Ἐθημίζετο τὸ πάλαι ἡ νῆσος Χίος ὡς πατρὶς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, τοῦ τραγικοῦ Ἴωνος καὶ τοῦ σοφιστοῦ Θεοδώρου, ἐξαιρετ. δὲ ἐλογίζετο καὶ αὐτὴ μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων πόλεων ὅπου διεγωρίζοντο περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου· ὁ οἶνος αὐτῆς, πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀριουσίας χώρας, ἦτο εἷς μεγάλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἀρίστης ποιότητος. Στράβ. τὸ ὄνομα Χίος ἔλαβεν ἡ νῆσος αὕτη ἀπό τινος Νύμφης Χίας λεγομένης, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ὄρους Πελλήναιου τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ ἐκαλύπτοντο ἓν μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπὸ χιόνος, ὅπου εὑρίσκατο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Διός. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 170. Ἡρόδ. Θουκ. ἡ, ταὐτὸν Χίος, τουρκ. Σακίζ Ἀνδασσί, Scio. — 2) Πρωτεύουσα τῆς νήσου Χίου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας μὲ λιμένα, ἔχουσα τὸ πάλαι 40 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχαιόθεν διέτριβον οἱ Ὁμηρίδαι. Ἡρόδ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν Χίος, Χία, Χῖον, συνηρμ. ἐκ τοῦ Χίιον. Τῆς Χίου ἢ ἐκ τῆς Χίου ὤν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1131. καὶ Οὐσιαστ. Χῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Χίου· καὶ Χιακὸς, ἡ, ὸν· τῆς Χίου ἢ εἰς τὴν Χίον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Χιτώνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Χιτῶνος αὐτῆς, κατὰ δὲ Σχολιαστ. Καλλ. Ἄρτ. 225. ἀπό τινος δήμου ἐν Ἀττικῇ Χιτώνης καλουμένου. Τὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐλατρευετο ὅτι ἡ Ἄρτεμις παρὰ τοῖς Συρακουσίοις, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτέλουν καὶ ἀγῶνας διὰ χορῶν. Ἀθην. ιδ', 7. — ὅθεν, Χιτώνια, τὰ Ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Χιτωνίης Ἀρτέμιδος ἐν Συρακούσαις καὶ ἐν Ἀττικῇ.

Χλευάζαρμος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκιαν

Χλόη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὕτη ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς ἔφορος καὶ προστάτις πάσης βλαστήσεως καὶ καρποφορίας. Ἀριστοφ. Λυσ. 835. Παυσ. α', 22. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομ.

Χλῶρις, ιδος, ἡ, καὶ Χλωρίς. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Νιόβης, καὶ Ὀμ. θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἑτέρου τοῦ Ἰασίου, γυνὴ τοῦ Νηλέως, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τοὺς Χρομίους, Περικλύμενον, Νέστορα καὶ τὴν Πηρώ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 281. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. Διοδ. Σικ. (Χλῶρις, παρ' Ὅμ. Παυσ. καὶ Διοδ. Σικ. Χλωρὶς, δέ, παρ' Ἀπολλόδ. παραβλ. Heyne. σελ. 593.)

Χνοῦβις, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀνούβιος ἢ Κυνοκεφάλου. Πτολ. δ', 5. Ἱερὸν Κυνοκεφάλου, παρὰ Στράβ.

Χόανα, τὰ. Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ. = Χαῦνα, ὅπερ ὅρα.

Χοάσπης, ου, ὁ. Ὄρος τῆς Μηδίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Ζάγρου. Πτολμ.

Χοαρηνή, = Χωρηνή.

Χοάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων· ταὐτὸν Καβ. Στράβ. καὶ Χόης, ου, ὁ, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 24. — 2) Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, περίφημος διὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ ὕδωρ ἐκ τοῦ ὁποίου μόνου ἔπινον οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν· ταὐτὸν Κάρουμ ἢ Τοστὲρ. Ἡρόδ. 1, 188. Στράβ. Λουκ. καὶ Χοάσπις, ιος, ὁ. Διον. Περ. 1073. κατὰ Λαρχῆρον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Κύλαιον ποταμὸν, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Χοασπεῖος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Χοάσπου, ἢ ἐκ τοῦ Χοάσπου ὤν. Λουκ.

Χόης, ου, ὁ, = Χοάσπης, ἀριθμ. 1.

Χοιράδες, αἱ, νῆσοι. Νῆσοι μικραὶ καὶ ἀπότομοι πλησίον τοῦ Ταραντου ἐν τῇ κατω Ἰταλίᾳ· ταὐτὸν Πελαγία καὶ σὺν Ἀνδρέα. Θουκ. ζ, 33. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Φαρσαλείας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Χοιραῖαι, αἱ Χωρίον τῆς Ἑρετριακῆς χώρας ἐν Εὐβοίᾳ πλησίον τῶν Ταμυνῶν. Ἡροδ. θ, 101.

Χοιρίλος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Παυσ. α', 14 (Χοιρίλος, ἐν Ἀθ.)

Χολαργία, ἡ, Ἀρποκρ. καὶ

Χόλαργος, ὁ (χειλαργός). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουϊδ. Στεφ. Βυζ. Πλουτ. παρὰ Διον. — ὅθεν, Χολαργεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 855.

Χόλλη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη μεταξὺ τῆς Παλμύρας καὶ Ῥεσαφῆς· ταὐτὸν, Ἑλ—Κόμη. Πτολμ.

Χολλίδαι, αἱ (ῐ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. Σουϊδ. — ὅθεν, Χολλίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 406, ἔνθα ὁ κωμικὸς ὑπαινίττεται τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ χωλός.

Χολοξύγης, ὁ. Ἐπίπλαστον κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ δημαγωγοῦ Δημοσθένους, ἀπὸ τοῦ Βουζύγης, ἀρχαίου τινὸς τῆς Ἀττικῆς ἥρωος καὶ χωλὸς σχηματισθ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀνν. 398.

Χομαροί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ.

Χοραομήνη, ἡ. Χώρα τῆς Σογδιανῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ ἔνθα κατῴκουν οἱ Χοραομιοι· ταὐτὸν Κιρέτμ. Στεφ. Βυζ.

Χοραόμιοι, οἱ = Χωράσμιοι, ὅπερ ὅρα.

Χοριήνης, ου, ὁ. Παραιτακηνός τις, παρ' Ἀρριαν.

Χοριήνου πέτρα. Βράχος τις ἀπότομος μ' ἐφρούριον ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Παραιτακηνῇ χώρᾳ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ', 21, 2.

Χρέμης, ητος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. γέροντές τινες, ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 475, (ἀπὸ τοῦ χρέμω, χρέμπτομαι.) — 2) Ὀνομ. κυρ. γερόντων ἀνδρῶν σύνηθες ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ.

Χρεμύλος, ὁ (ῠ) Κωμικὸν πρόσωπον παριστάμενον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλουτ. ὑπὸ τὸν χαρακτῆρα ἰδιώτου τινὸς καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου. (Ἐτυμολογεῖται τοῦ Χρέμης, ἢ κατὰ τὴν παράδοξον τοῦ Σχολιαστ. ἐτυμολογίαν Ἀριστοφ. Πλουτ. 336. ἀπὸ τοῦ Χρέος καὶ αἱμύλλω = ἀπατῶν τοὺς χρεωφειλέτας.)

Χρέμων, ωνος, ὁ (Χρήμων) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλην.

Χρῆστος, ὁ (Ἐπίθ. χρηστός). Τίὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ δευτέρου, κυρίως Σωκράτης καλούμενος. Ἰουστιν.

Χρηστός, ὁ = Χριστός, Λουκ. Φιλοπατρ. 17.

Χριστιανός, ὁ. Ὀπαδὸς τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος. Λουκ.

Χρόμιος, ὁ, καὶ Χρομίος. Τίὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ μαχῇ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 160. Ἀπολλόδ. — 2) Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 286. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοῦ Ἡλειτρύωνος. Ἀπολλόδ. β', 5, 6. — 4) Ἀργείὸς τις φονευθεὶς εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην, πολεμῶν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδ. 1, 82. — 5) Τίὸς τοῦ Ἀγησιδάμου Συρακοσίου, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς οἰκίας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὡς νικητὴς τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων. Πινδ. Νεμ. 1. (Χρομίος, κατ' Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Χρόμιος, παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀπολλόδ.)

Χρόμις, ιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μυσοῦ ἡγεμόνος τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολεμικῇ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858.—2) Ὀνομ. κύρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 24.

Χρόμων, ωνος, ὁ. Μεσσήνιός τις, παρὰ Θουκ. γ', 98.

Χρύσα, ἡ, Ἐπικ. Χρύση (ῠ). Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐφ' ἑνὸς λόφου πλησίον τῶν Θηβῶν μὲ τὸν ναὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ καὶ μὲ λιμένα εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ἡ ὡραία Χρυσηΐς. Ὅμ. Ἰλ. Α, 390. 452. Ἡ μετὰ ταῦτα Χρύσα ἔκειτο κατὰ Στράβ. ἀπώτερον τῆς θαλάσσης πλησίον τοῦ Ἀμαξίτου. (Χρύσα, παρὰ Κουϊντ. Σμ. ζ, 402.)

Χρυσαγίδες, ίδος, ἡ. Ἀργεία τις γυνὴ, ἀναλαβοῦσα ὡς λέγεται εἰς τὴν Δήμητρον τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς της Περσεφόνης. Παυσ. α', 14.

Χρυσάντας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, παρὰ Ξενοφ. Κυροπαιδ.

Χρυσαορεύς, έως, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἐν Καρίᾳ ἴδιον ναὸν, Στράβ. ιδ'.

Χρυσάριον, ἡ. Ὀνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. α'.

Χρύσας, α, ὁ (ῠ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσσάρου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐλάτρευον μὲ θείας τιμάς· ταὐτὸν Didaino. Διοδ. Σικ.

Χρυσάωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἀνεπήδησε μετὰ τοῦ Πηγάσσου ὅτε ὁ Περσεὺς ἐξέκοψε τὴν φοβερὰν αὐτῆς κεφαλὴν· μετὰ ταῦτα ἐγεννήθη ὁ Χρυσάωρ ἐκ τῆς Νύμφης Καλλιρρόης τὸν Γίγαντα Γηρυόνην. Ἡσ. Θεογ. 278. καὶ ε. ξ. 287. Ἀπολλόδ. Τγιν.

Χρυσεύς, έως, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Περτ. 312.

Χρύση, ἡ (ῠ), = Χρύσα. — 2) — νῆσος. Μικρά τις νῆσος πλησίον τῆς Λήμνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει· ταὐτὸν Στρατί. Παυσ. ἡ, 33.

Χρυσὴ νῆσος, ἡ, = ἡ Χρυσὴ Χερρόνησος, ὅπερ ὅρα. Στεφ. Βυζ.

Χρύση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλμου, ἔσχεν ἐκ τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ Ἐτεοκλέους, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. Παυσ. 9, 36.

Χρυσηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἡ Ἀστυνόμη, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἐπόρθησε τὴν πόλιν Χρύσαν ἐν Τρωάδι, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Χρύσου Χρυσηΐς καλουμένη. Ὅμ. Ἰλ. Α 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Δημ. 421. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεστιάδην. Ἀπολλόδ. 7, 8.

Χρύσης, ου (ῡ) Ἰδήτε. Χρύσην. Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Χρύσης πόλεως τῆς Τρωάδος, πατὴρ τῆς Ἀστυνόμης, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ζητῶν ἱκετευτικῶς τὴν αἰχμάλωτον αὐτοῦ θυγατέρα, ἀπεκρούσθη μὲ ὑβριστικοὺς καὶ ἀπειλητικοὺς λόγους ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐξ οὗ διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ ἔπεμψεν ὁ θεὸς Ἀπόλλων φθοροποιὸν νόσον μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον, ἕως οὗ διὰ συμβουλῆς τοῦ μάντεως Κάλχαντος ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀγαμέμνων ἀπέστειλε μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν νέαν Χρυσηΐδα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς· Ὅμ Ἰλ. Α, 11. κ. ε. ξ. Σοφ. — 2) Τίτος τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρσίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 3) Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χρυσογένης, πατὴρ τοῦ Μινύου. Παυσ. 9', 36.

Χρυσίλλα, ἡ. Θηλκ. νύρ. Ὄνομ. ἐν Αἰσχύλ.

Χρυσίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χρύσιππον. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Χρύσιππος, ὁ (ῡ) Τίτος τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι διὰ τὴν ἔξοχον ὡραιότητά του ἥρπασεν ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Λάϊος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. — Ἐλευθερωθεὶς ὁ ὕστερον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πέλοπος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Λαΐου καὶ ἀγαπώμενος εἰς ἄκρον ὑπ' αὐτοῦ, ἐνέπνευσε ζηλοτυπίαν εἰς τὴν μητρυιὰν αὐτοῦ Ἱπποδάμειαν ἥτις κατέπεισε τοὺς παῖδάς της Ἀτρέα καὶ Θυέστην νὰ φονεύσωσιν αὐτόν. Θουκ. δ, 9. Πλάτ. Κρατ. 395. Αἰλ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Χρυσίππης. Ἀπολλόδ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων τῆς Στωϊκῆς σχολῆς, ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθου, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. διαλάμψας ἐχθρὸς τῆς Ἐπικουρείου φιλοσοφίας. Πλουτ. Λουκ. — ὅθεν Χρυσίππειος, ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Χρυσίππου. Λουκ.

Χρυτίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια ἐν Ἄργει τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας. Θουκ. β', 2. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Χρύτις, ίδος, ὁ. Κορινθιός τις, παρὰ Θουκ β', 33.

Χρυτάονας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ χώρᾳ Χορτουνίτῃ Μαλεῖφ ἢδὴ Ῥαχάδα καλούμενος. Πτολμ.

Χρυσογόνη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς, παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. ιδ.

Χρυσόγονος, ὁ. Ἀρτεν. κύρ. Ὄνομ. δούλου τινὸς τοῦ Σύλλα ἐν Ῥώμῃ.

Χρυσόθεμις, ίδος, καὶ ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 145. Σοφ. — Χρυσόθεμις, ὁ. Τίτος τοῦ Κερμάνορος, νικήσας πρῶτος εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας δι' ἑνὸς ὕμνου τὸν ὁποῖον ἔψαλε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. Φωκ. 7.

Χρυσοπάλεια, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδριάδων Νυμφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἄρκας υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας. Ἀπολλόδ. γ', 9.

Χρυτόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἀπεναντίας τῆς Χαλκηδόνος ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου μὲ λιμένα, ταῦτα Σκούταρις. Ξενοφ. Ἀναβ. ς', 3, 16. Στράβ. — ὅθεν Χρυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Χρυσορόας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ῥέων πλησίον τῆς Τροιζήνος. Παυσ. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας.

Χρῦτος, ὁ (χρυτός). Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1243.

Χρυσόστομος, ὁ, ὄρα Δίων.

Χυρετίαι, αἱ. Cyretiae. Πόλις τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Πτολμ.

Χύτριον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ὁποίας ἐκτίσθησαν ἀκολούθως οἱ Κλαζομεναί. Στράβ.

Χύτροι, οἱ. Κρήνη ἐν τῇ Λευκάδι πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχε ἰαματικὴν ἰδιότητα. Ἡρόδ. 7, 176. Παυσ. δ', 35, 6. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύπρου. Σουΐδ. ταῦτα Παλαίκυπρον. Χύτρος, ἡ, Πτολμ. καὶ Χύτροι, οἱ Στεφ. Βυζ.

Χῶνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Οἰνωτρῶν. Στράβ.

Χώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Χωνία, ἡ. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας. Λυκοφρ. 983. Στράβ.

Χωράσμιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Παρθίας κατοικῶν ἐν τῇ Σογδιανῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ὦξον ποταμὸν ἐν τῇ νῦν Καρεσμ. ἢ Χορασσάν. Ἀρρίαν. Διον. Περ. 746. καὶ Χορήμιοι, παρ' Ἡρόδ. 3, 93.

Χωρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀραχωσίας χώρας ἐκτεινομένη δυτικῶς ἕως τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Χαρηνή, Πτολμ.

Χωρομναῖοι, οἱ. Λαὸς τις ἐν Παρθίᾳ. Διοδ. Σικ. ά, 115.

Χωρομιθρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς βορείου Μηδίας ἐκτεινομένη ἕως τῆς Παρθίας. Πτολμ.

Ψ.

Ψάκον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον δυτικῶς, ταῦτα Καπὸ Σπάδα λεγόμενον, ἢ Τίρις, ἐν Περιπλ.

Ψαλυχίδαι, οἱ (ῑ). Γενεά τις ἐπίσημος ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πινδ. Ἴσθμ. 6. 91.

Ψαμάθη, ἡ, ποιητ. Ψαμάθεια. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Αἰακὸς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φῶκον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Τελαμὼν καὶ Πηλεύς. Ἡσ. Θεογ. 260. 1004. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6 παρὰ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται αὕτη γυνὴ τοῦ Πρωτέως. Εὐρ. Ἑλ. 8. Ψαμάθεια, παρὰ Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρεσφόντου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἥτις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Παυσ. β', 19.

Ψαμαθοῦς, οὖντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἐν Λακωνίᾳ, ταῦτα Πάτρον Γευίλια Παυσ. γ', 25. Συλλ. Ψαμμαθοῦς, Στεφ. Βυζ. καὶ Ἀμαθοῦς, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ψαμμαθούντιος καὶ Ψαμμαθούντιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ

Ψαμμήνιτος, ὁ. Τίτος καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσεως, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, βασιλεύσας περὶ τὸ 525. ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου ἐλήφθη ὑπ' αὐτοῦ αἰχμάλωτος. Ἡρόδ. 3, 10.

Ψαμμίτιχος, ὁ, καὶ Ψαμμήτιχος. Εἷς τῶν δώδεκα Αἰγυπτίων ἡγεμόνων οἵτινες ἐμερίσαντο πρὸς ἀλλήλους ὅλην τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεθῶνος, υἱὸς τοῦ Νεχὼ ἐκ Σάϊος μιᾶς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πόλεων, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων μισθοτῶν ἐξ Ἰωνίας καὶ Καρίας καὶ ἰκανῆς τοιούτους μετ' αὐτοῦ συμβασιλεύοντας προσεκτήσατο πᾶσαν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς τὸ 670 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπυγχωρήθη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἐλευθέρα ἐμπορία μετὰ τῶν Αἰγυπτίων λαῶν καὶ ἡ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου εἴσοδος αὐτῶν. Ἡρόδ. 1, 105. (ἡ διὰ τοῦ ι γραφ. ἐστὶν ὀρθότερ. ὡς παρ' Ἡρόδ. Διοδ. Σικ. καὶ Στράβ. ἡ δὲ διὰ τοῦ η σύγκειται παρὰ Θουκιδ. παρβλ. Bähr εἰς Ἡρόδ. 2, 2.)

Ψάμμις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὼ, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 2, 160.

Ψαῦμις, ιος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀφρώνος ἐκ Καμβύσης πόλεως τῆς Σικελίας, νικήτας ἅπαξ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τῇ 82 Ὀλυμπ. Πινδ. Ὀλ. 3. καὶ 5.

Ψαφίς, ίδος, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ παρὰ τῇ ἐποίᾳ εὑρίσκετο τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τοῦ Ἀμφιαράου. Στράβ. 9', 1, 22. κατὰ Spon Itin. 2. σελ. 291. ἀνήκων ὁ δῆμος οὗτος εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν.

Ψευδαρταβᾶς, α, ὁ. Ἐπιπλαστ. κωμικ. κύρ. Ὄνομ. Πέρσου τινός, παρ' Ἀριστοφ.

Ψευδοφίλιππος, ὁ. Διύλος τις ἄλλως Ἀνδρίσκος λεγόμενος, προσποιησθεὶς ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως. Στράβ.

Ψηττοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στέφ. Βυζ. Ψήττιοι, παρὰ Πτολμ.

Ψηττόποδες, οἱ. Ἐπίπλαστοι καὶ μυθώδεις κάτοικοι ἑνὸς μεγάλου κήτους, παρὰ Λευκ. Ἀλ. Ἱστ. δ, 35.

Ψίλλις, ίδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ψίλις, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ψύλλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ κατοικοῦντες δυτικῶς τῶν Νασαμόνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων πρώτιμως ἐξωλοθρεύθησαν· περὶ τῶν Ψύλλων τούτων ἐλέγετο ὅτι δὲν ἐβλάπτοντο οὐδ' ὅλως ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν ὑπαρχοντας ὄφεις· ἔτι δὲ ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι παράστασι περὶ αὐτῶν ἀνηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἡρόδ. 4, 173. Στεφ Βυζ. Στράβ. Αἰλ. ἱστ. ζω. ά, 57.

Ψυλλοτοξόται, οἱ. Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. Ἀλ. ἱστ. ά, 13.

Ψύρα, τά. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀπέχουσα 80 στάδια δυτικῶς τῆς νήσου Χίου μὲ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτῆς· ταῦτα Ψαρά. Στράβ. Στεφ Βυζ. — ὅθεν, Ψύριος, ία, ιον· τῶν Ψύρων, ἢ ἐκ τῶν Ψύρ ων.

Ψυρία, νῆσος, ἡ = Ψύρα. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 172.

Ψυττάλεια, ἡ. Μικρὰ ἀκατοίκητος νῆσος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ τῆς ξηρᾶς, ταῦτα Λειψοκαταλία. Ἡρόδ. 8, 76. Παυσ. ά, 35. Στεφ. Βυζ Ψυτταλία, ἡ Στράβ.

Ψύχιον, τό (ῡ) Χωρίον τῆς νήσου Κρήτης μὲ λιμένα, ταῦτα Παλαιόκαστρον καλούμενον. Πτολ. ἔτι, τὰ Ψύχεια, Περιπλ.

Ψύχρος, ὁ (Ἐπιθ. ψυχρός) Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Ψωφίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ξάνθου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἑρμαίσου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Ψωφίς. Παυσ. η, 24.

Ψωφίς, ίδος, καὶ ίδος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὰ πάλαι τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας, πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Φήγεια καλουμένη. Κατά τινας μιομάσθη Ψωφὶς ἀπό τινος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κύρνικος Ψωφίδος, Πολύβ. δ', 70. Παυσ. η'. 24. ίδος, παρ' Ἀπολλόδ. γ', 7. 5. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 650. — Ὅθεν Ψωφίδιος, ὁ, ἡ, ιον. (– – υυ) Τῆς Ψωφίδος ἢ ἐκ τῆς Ψωφίδος ὤν. Γλαυκ. Ἐπ. 2. ἐν Ἀνθ. Π, 347. καὶ Οὐτιαστὴς Ψωφίδιος, ὁ κάτοικ. Ἀπολλόδ.

Ω.

Ὦανις, ιος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης· τανῦν Franscolari. Πινδ. Ὀλ. 5, 25. Ἐκδ. Boeckh. Ὤανος, ἐν τῇ τοῦ Heyne.

Ὠάριον, ιου, τὸ (ῐ) ποιητκ. ἀντὶ Ὠρίων, ὅπερ ὄρος.

Ὠαριώνειος, α, ον. Τοῦ Ὠρίωνος ἢ εἰς τὸν Ὠρίωνα ἀνήκων. Πινδ.

Ὠβαρηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀρμενίας. Στεφ. Βυζ.

Ὠγενός καὶ Ὠγήν, ένος, ὁ, = Ὠκεανός, Στεφ. Βυζ. Ἡσύχ.

Ὠγυγία, ἡ (– υυ –). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο αἱ ἐν Θήβαις Ὠγύγιαι πύλαι. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Ὠγυγία, ἡ (– υυ –). Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀναφερομένη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὡς κατοικία τῆς νύμφης Καλυψοῦς, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Η, 244. καὶ ἡ Ὠγυγίη νῆσος, τὴν ὁποίαν ἡ θέσις δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς προσδιωρισμένη· κατὰ Voss, ἔκειτο αὕτη ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Λιβύης καὶ Ἀτλαντος, ἢ κατὰ Grotefend πλησίον τοῦ ὄρους Ἄτλαντος· κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἡ νῆσος Γαῦλος, τανῦν Gozzo πλησίον τῆς Μάλτας. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Ὠγύγιος, ία, ιον (ῠ). Τοῦ Ὠγύγου ἢ ἐκ τοῦ Ὠγύγου ὤν· ἡ Ὠγυγίη Θήβη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178. — αἱ Ὠγυγίαι πύλαι· μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς δυσμάς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ὠγύγου, ἢ κατά τινας ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Εὐρ. Φοιν. 1132. Ἀπολλόδ. γ'. 6, 6.

Ὤγυγος, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν εἰστέτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ ἀναφέρεται ἤδη εἰς τοὺς ἔτι μυθώδεις αἰῶνας τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας· ἐλθὼν πρῶτον ἐκ τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα, ἐξ οὗ καὶ ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Παυσ. α'. 38 Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1177. — Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθολόγων ὅτι συνέβη εἰς μέγας κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, ὁ ἐπὶ Ὠγύγου ἢ Ὠγύγιος κατακλυσμός. Παυσ. 5', 5, 8. Κατὰ Φερεκύδ. ἔζη ὁ Ὤγυγος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φορωνέως· παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 320. — Ὠγύγης, ου, παρ' Εὐσέβ. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τῶν Τιτανίων. Πολύβ. β', 41. Στράβ.

Ὠγυγίς, ίδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ βασιλέως Ἐρυθρᾶ. Διον. Περιηγ. 607. Στέφ. Βυζ.

Ὠερόη, ἡ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ἔχων διπλοῦς τοὺς πηγάς του καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ μίαν μικρὰν νῆσον πλησίον τῶν Πλαταιῶν. Ἡρόδτ. 9, 51. Παυσ. 3', 4. ἔνθα πρότερον Περόη ἀναγινώσκετο. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Ἡρόδτ. αὐτόθ.

Ὠκαλέα, ἡ, Ἐπικ. Ὠκαλήη. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη μεταξὺ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν ἐπὶ τοῦ Τιλφουσίου ὄρους· Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ. ἔτι, αἱ Ὠκαλέαι, Στράβ. καὶ Ὠκάλεια, ἡ, Ἀπολλόδ. β', 4, 11.

Ὠκάλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μαντινέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἄβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Προῖτον καὶ Ἀκρίσιον. Ἀπολλόδ. β', 2, 1.

Ὠκεάνης, ου, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νείλου ποταμοῦ, παρὰ Διοδ. Σικ. α', 19.

Ὠκεανίδες, αἱ. Θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὰς ὁποίας ὁ Ἡσ. Θεογ. 364. ἀναφέρει τρεῖς χιλιάδας τὸν ἀριθμόν, παριστανόμεναι συνήθως ὑπὸ μορφὴν παρθένων καὶ ἰχθύων, λογιζόμεναι καὶ αὗται ὡς θαλάσσιοι δαίμονες.

Ὠκεανός, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, κύριος τῶν ἐκτὸς θαλασσῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλατύνοντο ὅτι ἔῤῥεον ἔλοι εἴ ποταμοὶ καὶ πηγαὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Θεῶν γένεσιν, Ἰλ. Ξ, 201. Λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Τηθὺν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς ἐπισημοτέρους ποταμοὺς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Ἡσ. Θεογ. 133. — 2) Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ τῶν Ἑλλήνων γεωγραφίᾳ ὑπετίθετο ὁ Ὠκεανὸς ὡς ὁ μέγιστος ποταμὸς περιβρέχων ὅλην τὴν σφαῖραν τῆς Οἰκουμένης, τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἐφέροντο γαληναίως καὶ ἀταράχως περὶ τὰ πέρατα αὐτῆς μὴ ἔχοντα οὐδεμίαν πηγὴν οὐδὲ διέξοδον, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 607. Φ, 197. Ὀδ. Λ, 155. Ἡρόδτ. 2, 23. Καὶ' Ἡσ. Θεογ. 159. 789. εἶχεν ὁ Ὠκεανὸς ἰδίας πηγὰς ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου ὄρους Δευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστρ. ποιηταῖς εἴληπται ὁ Ὠκεανὸς ἀντὶ τῆς ἐκτὸς μεγάλης θαλάσσης πρὸς διαστολὴν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡρόδτ. 4, 8.

Ὠκέλλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 4, 22. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν βιβ. δ'. 5, 11. Ὠκυλλον ἀναφερόμενον. — 2) Ὁ Λευκανὸς Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ὡς λέγεται μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν βιβλίον περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, γεγραμμένον ἀνέκαθεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον. Διογ. Λαερ. Ὀκέλλος. Λουκ.

Ὠκελον, τό. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίᾳ, τανῦν Avigliana.

Ὠκύαλος, ὁ (– υυ –). Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ὠκυθόη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυν. Ἀπολλόδ. α', 9, 21.

Ὠκυπέτη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν· παρ' Ἡσ. Θεογ. 267. — Ὠκυθόη, Ἀπολλόδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δουκαλίωνος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λάμπον. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Ὠκυπόδη, ἡ, = Ὠκυπέτη. Ἀπολλόδ. α', 9, 21.

Ὠκυρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 360. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν τέχνην. Παυσ.

Ὤκυτος, ὁ. Κορίθιός τις, παρὰ Θεοκρ. δ', 119.

Ὠλέαρος, ἡ, = Ὤλιαρος.

Ὠλενία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Αἶξ ἥτις ἐθήλασε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα. Ἄρατ.

Ὠλενία πέτρα, ἡ. Κατὰ Στράβ. ἡ κερυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως κειμένου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 617.

Ὠλενίας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α', 8, 5. ἔνθα ὀρθότρ. Ὠλένιος ἀναγινώσκετ. παρβλ. Heyne. σελ. 129.

Ὠλενος, ἡ, καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Πλευρῶνος, πρώιμως ἤδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Θηλκ. γεν. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 639 Ἀπολλόδ. α', 8, 4. Στράβ. ί', καὶ Στεφ. Βυζ. ἐξ Αἴσχ. Ἀρσενκ. δὲ παρὰ Στράβ. η'. — 2) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων αἵτινες συνεκρότουν τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν κειμένη μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης, ἠφανισμένη ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου. Ἡρόδτ. 1, 145. Ἀπολλόδ. ἀρτεν. παρὰ Στράβ. η'.—ὅθεν Ὠλένιος, ὁ κάτοικ.

Ὠλήν, ῆνος, ὁ. Ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ ἀοιδὸς Ἕλλην, κατὰ Σουΐδ. ἐκ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδοντο οἱ ἀρχαῖοι ὕμνοι οἵτινες ᾐφάλλοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Ἡρόδτ. 4, 35. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 305. Παυσ. α', 18. Κατὰ Παυσ. Φωκ. λέγεται ὅτι ὁ Ὠλὴν οὗτος ἔδωκε πρῶτος χρησμοὺς ἐν τῇ Δήλῳ καὶ ὅτι συνέταξε ποιήματα ἐν ἑξαμέτροις. — καὶ ἁπλῶς ὁ Λύκιος καλούμενος. Παυσ. η', 21.

Ὠλίαρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ πετρώδης τῶν Κυκλάδων πλησίον τῆς Πάρου, τανῦν Αἰτσπάρος καλουμένη. Στέφ. Βυζ. ἡ Ὠλέαρος. Στράβ. ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ ι γραφ. φαίνεται ὀρθοτρ.

Ὠμάδιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, πρὸς τιμὴν δι' αὐτοῦ ἐσφαττόν ἐπιτήδειος αὐτόθι ἕνα ἄνθρωπον. Ὀρφ. Ὕμν. 17.

Ὠμάρης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν, παρ' Ἀρρίαν.

Ὤξος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας μετὰ τὸν Ἰνδόν, πηγάζων κατὰ Πτολ. βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Ἰνδοῦ, εἶτα φερόμενος ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῆς Ὑρκανίας ἐκχύμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ἐπισήμους ποταμοὺς ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ἢ μᾶλλον ἐν τῇ Ἀραλ λίμνῃ· ταῦτ' Ἀμοῦ ἢ Γιχὼν ὑπὸ τῶν Ἀράβων λεγόμενος. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 29.

Ὤπις, ιδος, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Οὖπις, ὅπερ ὄρα.

Ὦπις, ιδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 1, 189. Ξενοφ. Ἀνάβ. β', 4, 25. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ'. 7. Κατὰ Λαρχῆρον πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πλινίῳ Ἀντιόχειαν ἀναφερομένην, κληθεῖσαν οὕτως ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας· κατὰ δὲ Rennel καὶ Mannert ἡ τοῦ Ἡρόδτ. Ὦπις ἔστι διαφορος τῆς τοῦ Ξενοφ.

Ὥρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἀρκτικῶς, κατακτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· Ἀνάβ. δ', 27.

Ὧραι, αἱ· Horae. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιτος, ἡ Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, Ἡσ. Θεογ. 901. παρ' Ὁμήρ. φύλακες καὶ πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου, Ἰλ. Ε, 749. Θ. 393. καὶ ἐν γάνει ὑπηρετοῦσαι τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ θεοὺς καὶ Θεὰς ἐξαιρετ. τὴν Ἥραν, Ἰλ. Ο, 433, καὶ τὴν Ἀφροδίτην, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 194. παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιηταῖς παριστάνοντο αἱ Ὧραι κ' ὡς θεαὶ καὶ ἔφορει τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καθ' πάσης συμβαινούσης μεταβολῆς ἐν τῇ Ἀτμοσφαίρᾳ· ὡς ἀρχαιότατα Ὧραι ἀναφέροντο δύο τὸν ἀριθμὸν ἐν Ἀττικῇ ἡ Καρπὼ καὶ Θαλλώ, ἐξῆς δὲ καὶ πέντε, ἡ Αὐξώ, Φέρουσα, Εὐπορίη, Ὀρθωσία καὶ Τεθναλίδη, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Ἰωνίας.

Ὡράτιος, ὁ, Horatius. Ὄνομ. κύρ. Ἀρσεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Ὠρείθυια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Βορέας ἐν ᾧ ποτε παρευρίσκετο εἰς μίαν τελετὴν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Θρᾴκην τοὺς Ἀργοναύτας Ζήτην καὶ Κάλαϊν καὶ δύω θυγατέρας τὴν Ἠλεκτρὰν καὶ Χιόνην. Ἡροδτ. 7, 189. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 211. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ. 48.

Ὠρείτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Ξενοφ. — 2) = Ὠρῖται.

Ὠρεός, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀφ' ὅτου ὁ Περικλῆς ἔφερεν ἐν αὐτῇ μίαν ἀποικίαν ἐξ Ἀθηνῶν, πρότερον δὲ Ἱστίαια καλουμένη, ἔχουσα μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν· ταύτην Ὠρεὸν (κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ὄρους. Ἀρτεν. γεν. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 55. Δημ. Χερ. σελ. 93. Σ-ράβ. Θηλκ. παρὰ Θουκ. η', 95. Παυσ. (ζ', 261.) — ὄθεν, Ὠρεῖται, οἱ κάτοικ. καὶ, Ὠρία, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ὠρεὸν χώρα. Στράβ.

Ὠρητανία, ἡ, Oretania. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐνδοτ κατῴκουν οἱ Ὠρητανοί. Στράβ.

Ὠρητανοί, οἱ, Oretani. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λεμάγχα καὶ μέρει τῆς Γρανάδας. Πολύβ Στρβ

Ὠρικόν, τό, καὶ Ὦρικος, ὁ, Πόλις μὲ λιμένα ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, ἐξ ἣ καὶ ὡς Ἰλλυρικὴ πόλις ἐπὶ ὅτε ὑποτεθειμένη, ἀποικία τῶν Κερκυραίων· ὁ Ὠρικὸς λιμήν, παρ' Ἡροδτ. 9, 93. Πολυβ. ζ', 19. Στέφ. Βυζ. τὸ Ὠρικὸν. παρὰ Στρβ. καὶ Θηλκ. Μάρ. Ἡρακλ. — ὄθεν Ὠρίκιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρικοῦ ἢ εἰς τὸ Ὠρικὸν ἀνήκων· Διον. Περ. 390.

Ὤρικος, ὁ, = Ὠρικοί.

Ὠρῖται, οἱ. Λαὸς Ἰνδικὸς κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Γεδρωσίας χώρας, εἰς ἕρον μίχιμος, ἐλεύθερος καὶ ἀνδρεῖος, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἐφημίζετο μεγάλως διὰ τὴν ἄκραν εὐφορίαν της· πιθαν δὲ ὑπῆρχον οἱ Ὠρῖται οὗτοι οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Αἰθίοπας. Διοδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. Ὠρεῖται, παρὰ Στράβ. Ἀρρῖαν. Ἀνάβ. 6', 21. — ὄθεν,

Ὠρῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Διοδ. Σικ.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, ποιητ. Ὠαρίων. Τίὸς τοῦ Ὑριέως, περίφημος θηρευτὴς τῆς ἀρχαίας μυθώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐξ Ὑρίας πόλεως τῆς Βοιωτίας, περιβόητος διὰ τὴν ἔξοχον σωματικὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κάλλος του, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις καὶ αἱ τύχαι ἀναφέρονται διαφόρως ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθογράφων· τινὲς ἐξ ὧν καὶ ὁ Φερεκυδίδης, ἀναφέρουσι τὸν Ὠρίωνα παῖδα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κύρυλλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, γεννηθέντα ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἀνατραφέντα ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ λαβόντα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἢ ἔχοντα τοσοῦτον ὑπερμέγεθες ἀνάστημα ὥστε διὰ τῶν ὤμων τὸν ἐξῆρχεν αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Ἀπολδρ. α', 4, 1. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἠὼς ἠράσθη αὐτοῦ διὰ τὴν ἔξοχον ὡραιότητά του, ψονηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν θεῶν ἐτοξεύθη ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης διότι ἠτίμασε τὴν ἀκόλουθον αὐτῆς Ὠπιν, ἢ διότι ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸν διὰ τοῦ δίσκου ἀγῶνα. Ἀπολδρ. αὐτοθ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 265. ἔτι καὶ παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ε, 121, 751. κ. ε. ξ. καὶ μετὰ θάνατον λέγεται ὅτι δὲν ἔπαυσε τὴν πρὸς τὴν θήραν μεγάλην κλίσιν του ἐν τῷ Ἅιδῃ Ὅμ. Ὀδ. Λ, 572. ὑπό τινων δὲ λέγεται ὅτι ἐλθὼν ἐκ Βοιωτίας εἰς τὴν νῆσον Χίον διὰ νὰ κυνηγήσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν αὐτόθι διαιτωμένων ἀγρίων θηρίων καὶ ἁρπασθεὶς τῆς Μερόπης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος, ἐβίασεν αὐτήν, δι' ὃ πρὸς ἐκδίκησιν μεθύσας αὐτὸν ὁ Οἰνοπίων πρῶτον ἐτύφλωσεν. Ἀπολδρ. Παρθεν. Ἐρωτ. ε'. — ὁ Στρβ. ι', παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ὠρεὸς πόλεως τῆς Εὐβοίας, κατά τινα δὲ ἄλλην διήγησιν ἐκαλεῖτο χυρίως Οὐρίων ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι, παράβλ. Ἡλιάφ. ε', 4. Λουκ. (τὸ ε οὐρῆσαι μακρὸν παρὰ τοῖς Ἐπικ. ὡς παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 486. Θεοκρ. ξ', 54. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 745. βραχὺ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Εὐρ. Κύκλ, 273. Ὠκοίων διὰ τοῦ ε παρὰ Καλλιμ Ἀρτ. 265. παρβλ. Spitzn Προσῳδ. §. 521. σημ. 3.)

Ὠρομέδων, οντος, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Ἐλέ. ζ', 46.

Ὠρομάζης, ου, ὁ, Πατὴρ τοῦ Ζωροάστρου, Πέρσης τὸ γένος, παρὰ Πλάτ. Ἀλκ.τελ. 122.

Ὧρος, ὁ, Horus. Τίὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἴσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ὡς ἐγχώριος θεότης παριστανομένη συμβολικῶς αὐτ' αὐτοῦ τοῦ Ἡλίου ἐν καιρῷ τῶν ἐνιαυσίων αὐτοῦ τροπῶν· ἐλέγετο δὲ ὅτι μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὀσίριδος, θώλιξε τὸν θεῖον του Τυφῶνα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ἐβασίλευσε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ χρηματίστας ὁ τελευταῖος τῶν θεῶν ὅσοι ἀνέκαθεν ἐβασίλευσαν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις. Ἡροδτ. 2, 144. 156. Διοδ. Σικ. α', 44. Ὡς θεότητα παραβάλλει ὁ Ἡροδτ. τὸν Ὠρίωνα μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Ἀπόλλωνα. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτίων, πιθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρουσί τινα ἱερὰ βιβλία. Λουκ. Γαλλ. 18. — 3) Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, ἀναφερόμενος παρὰ Σουϊδ.

Ὠρωπός, ὁ. Πόλις ἐχυρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀττικῆς μὲ λιμένα, μετὰ ταῦτα ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ταύτην Ὠρωπὸν πλησίον τῆς πόλεως Ὠρωποῦ εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω μὲ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ. Ἀρτεν. γεν. παρ' Ἡροδτ. 6, 100. Θουκ. η', 60. Ξενοφ. Δημ. Στράβ. Διοδρ. Σικ. ιβ', 69. — ὄθεν, Ὠρώπιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρωποῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ ὤν· καὶ οὐσιαστ. Ὠρώπιοι, οἱ κάτοικ. —ἡ Ὠρωπία, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

Ὠστία, τά, καὶ Ὠστία, ἡ, Ostia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἄγκου Μαρκίου. Οὐλετ. γεν. παρὰ Στράβ. Θηλκ. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Ὦτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, εἷς τῶν Ἀλωαδῶν· Ὅμ. Ἰλ. Ε, 385. Ὀδ. Λ. 305. Ὀρα Ἀλωεῖδαι.

Ὦχος, ὁ· Ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ τρίτου. Αἰλ. παρβλ. Ἀρταξέρξης. — 2) Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ὄξον· τινὲς Ἑλμινδ, ἢ κατά τινας Δεβατχ. Στράβ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΩΝ.

ΕΛΛΑΣ.

Η Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ΟΘΩΝ ὁ Α'. διὰ τὰ Σχολεῖα τοῦ Κράτους. . σώματα 100
Τὸ Γραφεῖον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. 2

Ἐν Ἀθήναις.

Οἱ Παναγιώτατοι Ἐπίσκοποι.

	σώματα.
Ο' Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γρηγόριος.	2
Ο' Βοιωτίας Παΐσιος.	1
Ο' Ἀργολίδος Κύριλλος.	1
Ο' Θήρας Ζαχαρίας.	1
Ο' Μαντινείας Ἰωσήφ.	1
Ο' Φωκίδος Νεόφυτος.	1
Ο' Κυκλάδων Ἄνθιμος.	1
Ο' Ἀχαΐας Μελέτιος.	1
Ο' Λοκρίδος Ἀγαθάγγελος.	1
Ο' Λακεδαιμονίας Δανιὴλ.	1
Ο' Ἐρμιονίδος.	1
Ο' Ἀττικῆς Νεόφυτος.	1
Ο' Τήνου Γεράσιμος.	1
Ο' Εὐβοίας Ἄνθιμος.	1
Ο' Αἰγίνης Σαμουὴλ.	1
Ο' Εὐδοκιάδων Γρηγόριος.	1
Ο' Κυναιθης Βαρθολομαῖος.	1
Ο' Παροναξίας Ἱερόθεος.	1
Ο' Μεσσηνίας Ἱερόθεος.	1
Ο' Σελασίας Θεοδώρητος.	1
Ο' πρώην ἁγίας Ἀρσαμηρίων.	1
Ο' Ἀρχιμανδρίτης Ἰωννὴς Ὀλύμπιος.	5
Θεοδώρητος Μαρμαρᾶς Πρωτοσύγγελος Ἀττικῆς.	2
Γερόθεος Βυζάντιος Ἀρχιδιάκονος Ἀττικῆς.	1
Γερόθεος Ἱεροδιάκονος Ἀττικῆς.	1
Λεόντιος Ἱεροδιάκονος ἐξ Ἀνδρου.	1
Ο' Κώμης Ἀρμαισπέρη Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ῥίζος Γραμματεὺς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, κ.λ.π. κ.λ.π.	2
Η' Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κωλέττης Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῶν Γάλλων	2
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Τρικούπης Πρέσβυς παρὰ τῇ Βρεττανικῇ Αὐλῇ.	2
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος Πρέσβυς παρὰ ταῖς Αὐλαῖς τῆς Βαυαρίας καὶ Πρωσσίας.	2
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Σούτσος Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Ῥωσσίας.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ζωγράφος Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Τουρκίας.	2
Ο' Κύρ. Κατακάζης Πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Ἑλλάδος.	2
Ο' ἐν Βιέννῃ Κύρ. Σωτήριος Ἀντωνίου Ἱππεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ ταγματος τοῦ Σωτῆρος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Θεοχάρης πρώην Γραμματεὺς τῆς Οἰκονομίας.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πρωΐδης πρώην Γραμματεὺς τῆς Δικαιοσύνης.	1
Ο' Κύρ. Κ. Δ. Σχινᾶς πρώην Γραμματεὺς τῆς Παιδείας.	2
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Σούτσος Γραμ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ. Ἰω. Δραγούμης Γραμμ. παρὰ τῇ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείᾳ.	1
Ο' Κύρ. Θ. Σστιστεὺς Γραμματεὺς παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ.	1
μεταφέρονται σώματα.	57

μεταφορὰ σώματα	57
Ο' Κύρ. Γ. Φραγκίτης Γραμμ. παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐξωτερικῶν.	1
Ο' Κύρ. Στάμος Νάξου Γραμμ παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐσωτερικῶν.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Σιλιβέργος πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου.	2
Ο' Κύρ. Δανιὴλ Πανᾶς Δικηγόρος.	10
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Ζαΐμης ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Δάρας ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Πολυζωΐδης ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σωμάκης Ἀρειοπαγείτης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀθανασίου Ἀρειοπαγείτης.	2
Ο' Κύρ. Γ. Σπανιολάκης γενικὸς Ταμείας τῆς Ἑλλάδος.	2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θεοτόκης Ἐλεγκτής.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πλέσσας Ἐλεγκτής.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Λαβίδης Ἐλεγκτής.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τσαπαμπὸς Ἐλεγκτής.	1
Ο' Κύρ. Σκαρλάτος Βυζάντιος Σύμβουλος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γ. Κουπάρης Γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ταγιαβὴς παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Ἐκπαιδεύσεως.	2
Ο' Κύρ. Π. Κεντάυρος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Οἰκονομίας.	2
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Σίμου Σύμβουλος παρὰ τῇ ἰδίᾳ Γραμματείᾳ.	2
Ο' Κύρ. Θ. Σχινᾶς Γραμματεὺς παρὰ τῇ ἰδίᾳ.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ὁλανδὸς Γραμματεὺς παρὰ τῇ ἰδίᾳ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαρηγόπουλος Ῥωσσικὸς Πρόξενος.	2
Ο' Κύρ. Γ. Βελιὸς Σύμβουλος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Δικαιοσύνης.	1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Μοναρχίδης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ο' Κυρ. Γεώργιος Βαλτινὸς Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Αἰνιὰν Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ. Ν. Ζαχαρίτσας Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ο' Κύρ. Ἀ. Λοιδορίκης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ Ἐμμανουὴλ Ἀργυρόπουλος Γραμματεὺς καὶ Διερμηνεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς Πρεσβείας.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀριθμιάδης πάρεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Φωτήλας Πάρεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γαλάτης Στέλλιανος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Γενναδίος Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Ἀθήναις Β. Γυμνασίου.	1
Ο' Κύρ. Χ. Βάρας Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ Ἀνάργυρος Πετράκης Δήμαρχος Ἀθηνῶν.	1
Ο' Κύρ. Ν. Σκούφος Δικηγόρος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Πετζάλης Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.	1
Ο' Κύρ Κοσμᾶς Κοκκίδης Συμβολαιογράφος τῶν Ἀθηνῶν.	1
Ο' Κύρ. Ν. Χειρτίδης Λογιστὴς παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συμβουλίῳ.	1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Βαρβογλῆς Λογιστὴς παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀναγνωστάκης πρώην Β. Ἔφορος Μεταρρίθμων.	1
Ο' Κύρ Χ. Ζώτος Πρωτοδίκης παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικείῳ.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Δανναλσέλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.	1
Ο' Ἱερεὺς Z. Joahn H. Hille.	1
μεταφέρονται σώματα	225

μεταφορὰ σώματα	225
Ο' Κύριος Ἰωάννης Κίγκ Ἱερεύς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος υἱὸς τοῦ πρίγκιπος Καρατζᾶ.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Μεταξᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σκούφος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Λαδόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Πετροκόκκινος.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ἀργυρόπουλος.	2
Ο' Κύρ. Νικόλαος Κωνσταντίνου Ν. Λυβιός.	2
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Σκεῦφος.	2
Ο' Κυρ. Γεώργιος Χρυσήθης.	2
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μάνος.	2
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Λέριος.	1
Ο' Κύρ. Ῥιζοῦ (Γάλλος).	1
Ο' Κύρ. George Jaquet (Γερμανός).	2
Ο' Κύρ. Σκυρίδων Ἀντωνιάδη.	1
Ο' Κυρ. Δημήτριος Δράστος.	1
Ο' Κύρ. Γκίκας Καρακατσάνης.	2
Ο' Κύρ Μιχαὴλ Σχινᾶς.	1
Ο' Κύρ. Πέτρος Στεφανίτσης Ἰατρός.	2
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ἀντωνιάδης συντάκτης τῆς Ἐφημερίδος Ἀθηνᾶς.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βλάχος.	2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κλάδος Ἰατρός.	1
Ο' Κύρ. Παρθένιος Ν. Καταρίνης Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ν. Παχόπουλος ἐκ Καλαβρήτων.	1
Ο' Κύρ. Γ. Παλαμάρης Τήνιος.	1
Ο' αὐτὸς διὰ τὸν Πλήμ Συναίτην.	1
Ο' αὐτὸς διὰ τὸν Ἀμβρόσιον Συναίτην.	1
Ο' Κύρ. Μαρκέζος Ζακυνθίος	1
Ο' Κύρ. Γ. Σπηλιάδης ἐκ Πύλου.	1
Ο' Κύρ. Ἰάσιος Λάτρης.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Κόκκαλης ἐκ Δημητσάνης.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Γενίερης Ταμίας.	1
Ο' Κύρ. Χ. Λύγερις.	1
Ο' Κυρ. Π. Θ. Θεάγγελος.	1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Φουσκολης ἐκ Τήνου.	1
Ο' Κύρ. Σπύρος Μιλιτης Αἰγινίτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανασιος Ἀγαθίδης.	1
Ο' Κύρ N. N Ζωφύρης Ἀγγελετόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀμφίλοχος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μαργαρίτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Γιαννακόπουλος Λακεδαιμόνιος.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κυδωνιεύς.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μελετίου Ἐλευσίνιος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀποστολίδης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Ὀλυμπίτου Λάκων.	1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Ἐλευθερίου Κουκουζελης.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Ἀντωνιάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἡρακλῆς Μητζέκλους.	1
Ο' Κύρ. Ἄγγελος Ἀγγελίδης.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Βερνάρδος Ἑρής.	1
Ο' Κύρ. Ν. Δραγούμης.	1
Ο' Κύρ. Στέφανος Φάραγκας.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Σπαθῆς.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Μιμῆς.	1
Ο' Κύρ. Πέτρος Κλάδος.	1
Ο' Κύρ. Σ. Κλεάνθης.	1
Ο' Κύρ. Εὐάγγελινός Ἀγγελέτος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ῥίζος.	1
Ο' Κύρ. Μ. Καλλιφουρνᾶς.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Γεωργαντᾶς.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ῥίζος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Πανταζῆς.	1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς Παῖρος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Καβάνος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πετρᾶς.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Μαρκέλλος.	1
Ο' Κύρ. Σ. Σωτηρίου Τρικαλιώτης	1
Ο' Κύρ. Γ. Ποινέστος.	1
Ο' Κύρ. Σ. Παλαιολόγος.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ἰ. Ἐπιδάμνιος.	1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς. Κ. Οἰκονόμων.	1
Ο' Κύρ. Γ. Κατακοζηνός.	1
μεταφέρονται σώματα	305

μεταφορὰ σώματα	305
Ο' Κύρ. Ἀ. Κυριακίδης.	1
Ο' Κυρ. Ν. Καμπουτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Κορομηλᾶς.	1
Ο' Κυρ. Κωνσταντῖνος Πετρης.	1
Ο' Κύρ. Παῦλος Πενταζώζης.	1
Ο' Κύρ. Π. Ζωγράφος.	1
Ο' Κύρ. Δ. Σολωμιδίης.	1
Ο' Κύρ. Β. Κεκκίδης.	1
Ο' Κυρ. Γ Ῥαστης Ἀθηναῖος.	1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Καραβέλας Ἀθηναῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σφοίνης Σάμιος.	1
Ο' Κυρ. Ἰ. Κ. Κονταξῆς.	1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Γ. Μπίστης Ἀνδριος.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Λευριώτης.	1
Ο' Κύρ. Δωρόθεος Τσατζῆ. ἐκ Νάξου.	1
Ο' Κύρ. Ταραντινος Ἑλληνικὸς διδάσκαλος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χαμηόπουλος λογοθέτης ἐκ Βοστίτσης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βώτης ἐκ Σικυωνίας.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θέμελης Τελώνης Τήνου.	1
Ὅλα σώματα	325

Ἐν Ναυπλίᾳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Διονύσιος Πύρρος Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ο' Κυρ. Λεόντιος Καμπανης Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ἀρχιμανδρίτης ἐξ Ἀβύδου.	2
Ο' Κύρ. Γερμανὸς Ἱεροκήρυξ ἐκδότης τῆς Εὐαγγελικῆς Σάλπιγγος.	1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Παγώνης Πρωτοσύγγελος.	1
Ο' Κυρ. Εὐγένιος Διογενίδης πρώην Πρωτοσύγγελος Ἀργολίδος.	1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Σγουρομαλινὸς Πάτμιος.	1
Ο' Κυρ. Νεόφυτος Κωνσταντίνου ἐκ Πατρῶν.	1
Ο' Κύρ. Προκόπιος Παπακάρπος ἐκ Βοστίτζης.	1
Η' Μονὴ τοῦ Ὀρθοκωστᾶ.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἱερεὺς Σχίζας ἐκ Μελένης Γόρτυνος.	1
Ο' Κύρ Παπᾶ Παναγιώτης Πρωτβύτερο.	1
Ο' Κύ. Παπᾶ Θεοδόσιος Πρεσβύτερος.	1
Ο' Κύρ. Στέφανος Ἰωάννου Σπηλιετόπουλος Ἱερομόναχος.	1
Ο' Κύρ. Θεοδώρητος Λευκάδιος Χτενᾶς Ἱερομόναχος.	1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Θεοδόσιος Οἰκονόμου.	1
Ο' Κύρ. Δωρόθεος Τζάνης Νάξιος.	1
Ο' Κύρ. Ζαχαρίας Ἀρχιδιάκονος Ἀργολίδος.	1
Ο' Κύρ. Χ. Ἡσαΐας Παναγιώτου Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Νεόφυτος Γεωργιάδης Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κυρ. Καλλίνικος Ἰάσων Θετταλομάγνης Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ Παρθένιος Μαρπουλῆς Σάμιος Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Θεόφιλος Λουλουδης Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Νάρκισσος Μερμινὸς Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Ἡσαΐας ἐκ Τριπόλεως Ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Μακάριος Θετταλὸς Ἱεροδιάκονος.	1
Η' Δημογεροντία Ναυπλίας.	1
Ο' Κύριος Φραγκίσκος Μαῦρος Νομάρχης Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας.	1
Ο' Κύρ. Χ. Κρασᾶς Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργολίδος κ.τ.λ.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Παπαλεξόπουλος Δήμαρχος Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Γ. Σκαλίδης Δικαστὴς παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κ. Σούτσος Δικαστὴς παρὰ τῷ ἰδίῳ.	1
Ο' Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Δικαστὴς παρὰ τῷ ἰδίῳ.	1
Ο' Κύρ. Σπ. Μαναλάτος Γραμματεὺς παρὰ τῷ ἰδίῳ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ὑπογραμματεὺς παρὰ τῷ ἰδίῳ.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἰατρὸς Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Βελισάριος Πανλίδης Σύμβουλος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Δ. Βυζάντιος Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας Ἀργολίδος.	1
Ο' Κύρ. Ν. Ποινηρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Κων. Κλειάρης Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Δικαστηρίοις.	1
Ο' Κύρ. Ἐδουάρδος Μάσσων Δικηγ. παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίοις.	1
Ο' Κύρ. Μ. Ἰωαννίδης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ἀξελὸς Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Ν. Παντελέων Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δατωνὰς Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἄμοιρος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Π. Φ. Φαρμακόπουλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Π. Βαλσαμάκης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κωνσταντινίδης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
μεταφέρονται σώματα	50

μεταφορὰ σώματα 50

Ο' Κύριος Π. Τουρτσόγλες Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίᾳ δικαστηρίοις. 1
Ο' Κυρ. Μ. Μιχαλόπουλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. . . 1
Ο' Κύρ. Μ. Λύσιππος Ὑπογραμμ. παρὰ τῷ δικαστηρίῳ Ἀργολίδος. 1
Ο' Κύρ. Α. Μαυροκέφαλος Εἰρηνοδίκης Ναυπλίας. . . . 1
Ο' Κ.ρ. Λ. Ἀναστασιάδης Γραμματάρχης τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ Γυμνασίου. 1
Ο' Κυρ Γ Χρυσοβέργης Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. . . . 1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Ἰωαννίδης Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. . . 1
Ο' Κύρ. Χ. Βερνάρδος Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. . . . 1
Ο' Κύρ. Θ. Περγαμηνὸς Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γιαπα.. Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ. . . . 1
Ο' Κυρ. Ἰάκωβος Θεοφιλᾶς Ἰατρὸς τοῦ νομοῦ Ἀργολίδος. . 1
Ο' Κύρ. Α. Ζυγομαλᾶς Ἰατρὸς 1
Ο' Κύρ. Δ. Γιαννακόπουλος Σύμβουλος τοῦ Δήμου Ναυπλίας. . 1
Ο' Κύρ. Π. Ναούμ Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ὀρφανίδης Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐσταθίου Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ. . . . 1
Ο' Κύρ. Β. Χρηστακόπουλος πολιτικὸς. 1
Ο' Κυρ. Κω στα τίνος Ῥάδος πολιτικὸς. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Σπηλιοτόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Π. Μερίκας ἔμπορος. 1
Ο' Κυρ. Κωνσταντῖνος Τζάτζιος ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Γαλανούλης Ὀλύμπιος ἔμπορος. . . 2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γενοβέλης πολιτικὸς. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καράπαυλος πολιτικὸς. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Πεταλᾶς πολιτικὸς. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Κορβούνης Ἀξιωματικὸς. 1
Ο' Κύρ. Δ. Θεοδωροπουλος Δήμαρχος 1
Ο' Κύρ. Εὐστάθ. Γιαννόπουλος Κλητὴρ τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ Πρωτοδικ. 1
Ο' Κύρ. Β. Γεωργιάδης Γραμματεὺς τῆς Δημογεροντίας Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Χ. Παπαδόπουλος Συμβολαιογράφος Ναυπλίας. . . 1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀθανατιάδης Γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας. . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βιζουλας Ἔπαρχος Βοστίτσης. . . . 1
Ο' Κ.ρ. Γ. Ἰωαννίδης Σάμιος Ἑλληνικὸς Πράκτωρ εἰς τὴν νῆσον Κῶ. 1
Ο' Κυρ. Ῥῆγας Παλαμήδης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. . . 1
Ο' Κύρ Δημήτριος Χατζίσκος. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Νοταρᾶς Κορίνθιος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης Κρὴς. 1
Ο' Κύρ. Γιαννάκης Χτζ. Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Κ. Ζωρζάκης Μιστραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰ. Δ. Σταματάκης Κρὴς. 1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Π. Λουλάκης Κρὴς. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Ὀρφέβουλος Ἀσραῖος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαρίνου Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ῥαφαέλος Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Ψιτακὸς Χῖος. 1
Ο' Κύρ Δρίσος Σιγάλας Τήνιος 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀποστολίδης Κοσμητὴς. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. Μιλλιέσης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος Καρυταινὸς. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βιζούλας. 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Πεταλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Πελοπίδας Νέστορος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ἰωάννου Παπαδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Β. Χρονιάδης. 1
Ο' Κύρ. Κλεώπας. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἠπαῖος. 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Γ'ο ί λ ος Ἀδριτζαναῖος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Οἰκονομίδης Θέρμιος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Ἀμπελᾶς Θεωρητὴς τῶν Τελωνείων. . . . 1
Ο' Κύρ. Π. Κλαπόπουλος Γραμματεὺς τοῦ Τελωνείου Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Κυριακίδης Χῖος. 2
Ο' Κύρ. Δημήτριος Πεταλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πετρόπουλος Σαλαναῖος. 1
Ο' Κύρ. Κ. Ἀχυβὸς Πελοποννήσιος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Σπηλιάδης πολιτικὸς. 1
Ο' Κύρ. Π. Γ. Ῥόδιος Τυρατωτικὸς. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χριστόγελος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κοντουμᾶς. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Τσαμαδὸς. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χριστίδης. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Δάρας. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Φωκᾶς. 1

μεταφέρονται σώματα 131

μεταφορὰ σώματα 131

Ο' Κύριος Λαρέντζος Καίρης Ἀνδριος. 1
Ο' Κυρ Μηκὲς Παπάζογλες Ψαρριανὸς. 1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Παπᾶ Χριστοδούλου Τσουβαλτζῆς Σάμιος. . 1
Ο' Κυρ. Ν. Γ. Γιαννακόπουλος Καλαβρυταῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Τόμπρας καὶ Συντροφίας. . . . 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Χτζ. Πέτρου. 1
Ο' Κυρ. Μάρκος Δημαλᾶς. 1
Ο' Κύρ Νικόλαος Παπαδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θεολόγος. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Κωνσταντινίδης Λέσβιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Ἀρτεμόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Βάϊος Ἀθηναῖος. 1
Ο' Κυρ Δημήτριος Βλαστὸς Κρὴς. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Δημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μυστρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μιχαὴλ Πατρινός. 1
Ο' Κυρ. Βασίλειος Ἰωαννίδης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Δημαλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἀριστείδης Θ. Χρυσοβέργης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐσταθίου 1
Ο' Κυρ. Ἀντώνιος Μεντόρας. 1
Ο' Κυρ. Πέτρος Στεφανίτσης Ἰατρὸς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Γραγκούλης. 1
Ο' Κύρ. Χρήστος Κυριακίδης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Στολοκόνης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀναστασιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ- Ἰωάννης Κ. Ὀθωναῖος Βυζάντιος 1
Ο' Κυρ. Μιχαὴλ Γραμμὸν. 1
Ο' Κύρ. Ν. Πανταζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς Πούντας. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Γ. Ἀρβανιτάκης Ζακύνθιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κ. Κοντολέων. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δεσκούρης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ζαλοκώστας. 1
Ο' Κύρ. Κυριάκος Ταστίκας. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπελιτᾶς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου Γρυπόρης. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Π. Σαρδέλης. 1
Ο' Κύρ. Δ. Μ. Ἀντωνόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ματθαίου Ελάχος. 1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Πάγκαλος. 1
Ο' Κύρ. Π. Παποθανασόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Καισκᾶς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Καραμάνος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μιλωνᾶς. 1
Ο' Κύρ 'Α. Ἀγγελίδης. 1
Ο' Κύρ. Μ. Παλαιδίας. 1
Ο' Κύρ. Π. Ζωντανός. 1
Ο' Κύρ. Ν. Ἀγγελίδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Θεοδωρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Χ. Λόντος. 1
Ο' Κύρ. Π. Ζαφειρόπουλος Τουρτζόγλους. 1
Ο' Κύρ. Ν. Χαρητιάδης λοχαγὸς τοῦ τακτικοῦ. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Κιαμπέρης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βουθρώτος. 1
Ο' Κυρ. Ἀλέξανδρος Ἀνδριάδης Σάμιος. 1
Ο' Κυρ. Ἀ. Ζέρβας Κρανιδιώτης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπαλεξόπουλος Ἰατρὸς 1
Ο' Κύρ. Π. Σκυλίτσης Ὁμηρίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Σχινᾶς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Φωτόπουλος. 3
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σταϊκόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τοπαλόπουλος Μαντινειὺς. . . . 1
Ο' Κύρ. Φ. Κ. Μαῦρος. 2
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀ. Μῆνος. 1
Ο' Κύρ. Π Ἠλιάδης Κυδωνιεύς. 1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Βασιλειάδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀ. Σωμάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φαρμακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀθανατιάδης ἐκ Καστρὶ Ἁγίου Πέτρου. . . 1

μεταφέρονται σώματα 205

Ο' Κύριος Φραγκίσκος Δαμιούνης. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Δ. Σκοῦφος. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Σῶκος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καγγελάριος. 1
Ο' Κύρ. Στέφανος Κονδύλης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χ Στεκούλης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Τυπάλδος. 1
Ο' Κύρ. Παναγῆς Ἄκιος. 1
Ο' Κύρ. Στάμος καὶ Ἀδελφοὶ Νάκου. 1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Μεταξᾶς. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Γαβαλᾶς Σαντορηναῖος. 1
Ο' Κύρ. Μαρῖνος Π. Γαβαλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Δῆμα. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλος 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἀναγνώστης Παπᾶ Δημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Περίανδρος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ῥοΐτης. 1
Ο' Κύρ. Δ. Σπηλιοτόπουλος. 1
Ο' Κύρ Σπυρίδων Γκιόνης. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Χρυσόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Α. Ἀντωνόπουλος. 1
Ο' Κυρ. Ἀργύριος Κεφαλᾶς. 2
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Λόντος. 1
Ο' Κυρ. Δεσπίνα Χρυσανθόπουλος. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Πρεβιλέγγιος. 1
Ο' Κύρ. Σ. Οἰκονομίδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βαλτινός 1
Ο' Κύρ. Περόγλους. 1
Ο' Κυρ. Γεώργιος Ἀναγνωστάκης Κρής. 1
Ο' Κυρ. Μιχάης Σακελλαρίου. 2
Ο' Κύρ. Π. Μαρίκος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Θησεύς. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ὀρφανίδης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Πολιάδης. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Παντολέων. 1
Ο' Κύρ. Σ. Χάρτης. 1
Ο' Κυρ. Μ. Σ. Δαμαλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Φωτιάδης Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Βαλιάνος. 1
Οἱ Κύρ. Ἀδελφοὶ Κ. Ἀντωνόπουλοι. 2
Ο' Κύρ. Νικόλαος Α. Ἀντωνόπουλος. 1
Ο' Κύρ Σωτήριος Θεοχαρόπουλος. 1
Ο' Κυρ. Λιμπέριος Γιαννακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Κωνστα τῖνος Μ. Μπέλος. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Παλαιολόγος. 1
Ο' Κύρ. Ν Δημητριάδης Χίος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βασιλείου Μήλιος. 1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Μαρούδης Σήφνιος. 1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Γ. Γλαράκης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ποϊνρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μοδηνὸς Μήλιος. 1
Ο' Κύρ. Π. Μανέσσης. 1
Ο' Κύρ. Δ. Γ. Φιλάρητες. 1
Ο' Κύρ. Δ. Κωνσταντῖνος Σοῦτσος. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Βουλγαρης. 1
Ο' Κύρ. Χ. Ζῶτος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Γρυπάρης. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μελετόπουλος Μιστραῖος 1
Ο' Κύρ. Δ. Π. Καφούτης. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Κρομμύδας. 1
Ο' Κυρ. Ἐμμανουὴλ Κέκκιος Χίος. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Σοῦτσος. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Π. Γκινάκας. 1
Ο' Κυρ. Ἀγγελὴς Ῥηγόπουλος Πατριώτ. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Λουριώτης. 1
Ο' Κύρ. Ἑλ. Σμος. 1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Καραβούνης. 1
Ο' Κυρ. Στάϊος Σταϊόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Μαυροκέφαλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Θύμελης. 1
Ο' Κυρ Νικόλαος Καλυτράτης ἐκ Κυνουρίας. 1

μεταφέρονται σώματα 279

Ο' Κύριος Π. Σπαϊόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Βιβιλάκης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Πάνος Σπ. Παντελάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Καλογηρόπουλος. 1
Ο' Κύρ Σπυρίδων Παπᾶ Γεωργίου. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Γιαννόπουλος. 1
Ο' Κυρ. Γεώργιος Παιόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Κοπανίτσας. 1
Ο' Κύρ Ἐλευθέριος Χάλης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Οἰκονόμου. 1
Ο' Κύρ. Λεοντιος Μ. Ἀναστασιάδης. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Κωνσταντίνου Τζάτζου. 1
Ο' Κύρ. Ἀποστολὴς Περβόλιας Ἀργεῖος 1
Ο' Κυρ. Χρ. Παπᾶ Σίμου. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Μπζάλης ἀνθυπολοχαγός. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γενοβέλης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Α. Βέϊκου. 1
Ο' Κύρ. Ζ. Κάτζας Μαυρογένης Πάριος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Μαργαρίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φιλήμων πολιτικὸς. 1
Ο' Κύρ. Μιλ. Σκαλησπέρης. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Ζυγομαλᾶς. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Ἀντωνίου Σκένδης. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου ἐκ Βοστίτσης 1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Δ. Φέστας. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ματθιουδάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόλλων Σιρμάτης Νάξιος. 1
Ο' Κύρ. Περικλὴς Ταφτόπουλος Νάξιος. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Συμμαρίπας Νάξιος. 1
Ο' Κύρ. Λαμπρινὲς Κυριακοῦ Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Δ. Οἰκονομίδης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Δεληγιάννης ἀξιωματικὸς τῆς φάλαγγος. . . . 1
Ο' Κυρ. Δ. Δεσποτόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Χ Ἰ Δηλης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Καλησπερης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπελιμέζης Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ξένος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Φωτιάδης. 1
Ο' Κύρ Γεώργιος Μαυρομάτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Δ. Χαρμάτης Πάριος. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ἰωάννου Σιμαριώς. 1
Ο' Κύρ. Ν Οἰκονομίδης Σπαρτιάτης. 1
Ο' Κύρ Γεώργιος Λογοθέτου Σπαρτιάτης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἰωάννου Σπαρτιάτης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κλεώπας. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀ. Γαλάνης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Βατιλείου. 1
Ο' Κύρ. Καλούσιος Ἀλεξάνδρου Τουρκοβίτης. 1
Ο' Κύρ. Μ Δημητριάδης ἐκ Κυναίθης. 1
Ο' Κύρ. Χ. Ἀργυριάδης ἐκ Κυναίθης. 1
Ο' Κύρ. Β. Ν Γιαννακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μ. Ἀντωνιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φειζόπουλος ἐξ Αἰγείου. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Ἀθανασίου Τσακοῦρας. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σωμάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Κριτικίδης Σάμιος 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀστρινὸς Τριπολίτης. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Μουζάλης Ἀνθυπολοχαγὸς. 1
Ο' Κύρ. Χ. Ζυμβρακίνης. 1
Ο' Κύρ. Θεοδόσιος Γ. Κρασᾶ. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ν. Πρωτοπαπᾶ Σιρίφιος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ν. Κοντορίνης Κύθνιος. 1
Ο' Κύρ. Δρόσος Μαλαγδρῖνος Σαλωνίτης. 1
Ο' Κύρ. Ῥίζος Κ. Δημάρατος Ἠπειρώτης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Φανδρίδης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Στέριος Χτ Σίμου Γρεβεναῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μαγκάκης 1
Ο' Κύρ Ζαχαρίας Μυθὸς Ἀνδριος. 2
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Δ. Καλλιέρος Πάριος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Στιρνάρης Τρικκαλαῖος. 2
Ο' Κυρ. Γεώργιος Ἰορδάνου Γιαγιζόγλου. 1

μεταφέρονται σώματα 355

Ο' Κύριος Κωνσταντῖνος Σταματελόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Εὔθύμιος Θεοφαιόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φιλόπουλος Νεμέα. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μηδολόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Σ. Ὀλύμπιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Μαντζιανὴς. 1
Ο' Κύρ. Εὐστάθιος Γεωργόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τριανταφυλλόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιλτιάδης Δημβέργης Ἐρῆς. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Χρυσοβέργης Δημητσαναῖος. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Ἀλεμούζη. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Φωτιάδης Δαριστναῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Μαρουδὰς Ἀστραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Ἰωάννου Κρὴς. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Γεωργιάδης Ἀρτινεύς. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ἰωάννου Καλαμβόκης Ἀστραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καρτουζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Π. Ἠ. Σαρδέλης. 1
Ο' Κύρ Γ. Π. Καλλίτζης ἐκ Κυναιθης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαβασιλειάδης ἐκ Κοιτεβαζάνης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ν. Γιαννακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Γαζεβίνος. 1
Ο' Κύρ. Σάββας Ν. Πετροπούλης. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ζαΐμης ἀνεψιὸς Παῤῥούκα. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνωστάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κιαμπίρης ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Γιαννάκης Ῥικάκης Φραγκοράπτης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀγγελόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ζαΐμόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Παναγόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Κρητός. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Παπᾶ Δημητρίου ἐκ Μονεμβασίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰω. Γουλόπουλος ἐκ Σπάρτης Λευκασίκον. 1
Ο' Κύρ. Ζαχαρίας Ζαχαρόπουλος ἐξ Ἀεριτζάνης. 1
Ο' Κύρ. Παλαιολόγος Ἰωάν. Στασινόπουλος Γορτύνιος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χρυσανθόπουλος Γορτύνιος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Μαθηὸς ἐκ Μήλου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Παπόπουλος ἐκ Μήλου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βασιλείου ἐκ Μήλου. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κυριακίδης ἀξιωματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς. 1
Ο' Κύρ. Π. Βάλβης. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Ζυμβρακάκης ἀξιωματικός. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δημητρίου ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Παναγὴς Οἰκονομόπουλος ἐκ τοῦ Γκοῦρα. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Ψαρρὶανὸς Χίος. 1
Ο' Κύρ. Ἱερεμίας Καζακος ἐκ Μελιγοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ναθαναὴλ Γκολφῖνις ἐκ Περιστερᾶ 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Παναγου Σπηλαιώτης. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Κ. Μαυσταγριωτάκης. 1
Ο' Κύρ. Μ. Παναγου ἐξ Ἄργους. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Ἰωάννου ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κόκκινος ἐξ Ἀμφίσσης. 1
Ο' Κύρ Χρῆστος Ἀναστασιάδης Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Γιαννακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Πετρόπουλος ἐκ Δημητσάνης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπερκειωτάκης ἐξ Ἀνδίμπενη. 1
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Χάλης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τριανταφυλλόπουλος Κυνουρίτης. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Σωσάκης ἐκ Σπάρτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Παπᾶ Ἀντωνίου ἐκ Κρανιδίου. 1
Ο' Κύρ. Ν. Οἰκονόμου ἐκ Λευκαδίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φιλόπουλος ἐκ Νεμαίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μακρυπόταμος ἐκ Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Διότης ἐκ Λεωνιδίου. 1
Ο' Κύρ Θεόδωρος Ἰωάννου ἐκ Βοστίτζης. 1
Ο' Κύρ. Θεοδόσιος Γραψάνος ἐκ Μιστρᾶ. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Κακουλόπουλος ἐξ Ἀκράτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Θεοδωρόπουλος ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ζαντζου ἐξ Ἄργους. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Σχίζας ἐκ Κοκόρας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κοκορέκα ἐκ Καστανίτσας. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Σ. Παπαδόπουλος ἐκ Κουτζονίδη. 1

μεταφέρονται σώματα 427

Ο' Κύριος Γεώργιος Βασιλόπουλος ἐξ Ἁγίου Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Ἰω. Τριανταφυλλίδης διδάσκαλος εἰς τὴν ἐν Ἰθάκῃ Ἑλ. σχολήν. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κακουλίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀγαθοκλῆς μουσικοδιδάσκαλος ἐν Ἄργει. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Βλάτση. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Θεοδωρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Οἰκονομίδης Θέρμιος. 1

Ὅλα σώματα 43

Ἐν Κορίνθῳ καὶ Σικυωνίᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Γερμανὸς Ἱεροκήρυξ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Β. Σούτσος ἔπαρχος Σικυωνίας. 1
Ο' Κύρ. Γ. Σκεύας Β. ἔφορος Κορινθίας. 1
Ο' Κύρ. Χριστοδουλάκης. 1
Ο' Κύρ. Π. Κορδίας Καθηγητὴς Τικαλέν. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Δελληγιάννης. 1
Ο' Κύρ. Σ. Αἰμύλος Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Νοταρᾶς. 1
Ο' Κύρ. Εὐστάθιος καὶ Ἰωάννης Δασίου. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Γιουρούκου Τρικκαλαῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐθυμίου Τρικκαλαῖος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τριανταφυλλίδης Κορίνθιος εἰρηνοδίκης. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Σκούφας. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Πετριτζόπουλος Κορίνθιος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Λικιαρδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Νοταρᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Πετρουτζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Δασίου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Σπηλιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σπ. Νοταρᾶς. 1
Ο' Κύρ. Π. Μελετόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Δαμιανὸς Ῥετζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Στεργιόπουλος ἐκ Καριᾶς. 1

Ὅλα σώματα 23

Ἐν Τριπόλει.

σώματα

Ο' Κύριος Ἰωάσαφ Πρωτοσύγγελος Ἀρκαδίας. 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Σπύρος Οἰκονόμος Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Προκόπιος ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπῆς Ἀρκαδίας. 1
Ο' Κύρ. Δ. Κυριακίδης διευθυντὴς τῆς Ἀρκαδίας. 1
Ο' Κύρ. Χρήστας Σ. Ἀντωνόπουλος δικαστὴς εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πρωτοδικεῖον. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Σ. Βαλσαμάκης δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει δικαστηρίοις. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρόπουλος δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Μ. Πετρινὸς δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Λουκᾶς δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μανέτας σύμβουλος τοῦ δήμου Τριπόλεως. . 1
Ο' Κύρ. Γ. Τοπαλόπουλος ὑπογραμματεὺς παρὰ τῷ ἐν Τριπόλει πρωτοδικείῳ. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Καραμάνος ἀλληλοδιδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Μενδῶρος Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Ἀστινός. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνόπουλος. 1

Ὅλα σώματα 15

Ἐν Δημητσάνῃ.

σώματα

Ο' Ἐπίσκοπος Γορτύνης. 2
Ο' Κύριος Π. Ν. Νέγκας ἔπαρχος Γορτύνης. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτης Χρυσοβέργης. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Νησίῳ Καλαμάτας.

	σώματα
Ο' Κύριος Ἠλίας Βεργόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Οἰκονόμος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μιχαλόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Καμπᾶς.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Σπάρτῃ.

	σώματα
Ο' Κύριος Κοσμᾶς Λιβερόπουλος πρωτοσύγγελος τῆς ἐπισκοπῆς Σπάρτης.	1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Βασιλείου ἱερομόναχος.	1
Ο' Κυρ. Μ. Καλιάργης ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπῆς Σπάρτης.	1
Ο' Κύρ. Γ. Κ. Φεγγαρᾶς δικηγόρος παρὰ τῷ ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικείῳ.	1
Ο' Κύρ. Ν. Καλησπέρης δικηγόρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Ν. Παρπογλῆς πρόεδρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Φαρμακόπουλος ἀντεισαγγελεὺς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Γ. Δ. Οἰκονομίδης διευθυντὴς Σπάρτης.	1
Ο' Κύρ. Στ. Ἀνδριάδης διδάσκαλος τῆς ἐν Σπάρτῃ Ἀνδροβίτσης.	1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Ὀλύμπιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βλατσόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἰκέσιος Γ. Λάτρης.	1
Ο' Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Κατσῆς.	1
Ο' Κύρ. Γ. Σαιελλαρίου Λαμπριάδης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἠλιάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μιλιτόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Τζορτζάκης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Κορφιώτης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δούκας.	1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Ἀλεξανδρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Δημητρακόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δημητρακόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	23

Ἐν Γυθίῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Νικόλαος Οἰκονόμου ἔπαρχος Οἰτύλου.	2
Ο' Κύρ. Π. Θ. Θεάγγελης.	1
Ο' Κύρ. Χρ. Χαμέρης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Λιναρᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἠλιάδης.	1
Ο' Κύρ. Π. Ἀντωνίου Γρηγοράκης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Γ. Γρηγοράκης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Τς. Γρηγοράκης.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀδαμόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Π. Ζερβολάκος.	1
Ο' Κύρ. Εὐστράτιος Μουδιανάκος.	1
Ο' Κύρ. Μάρκος Πεταλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Χρηστάκης Χαμπέρης.	1
Ο' Κύρ. Παναγῆς Ἀλπανάκης.	1
Ὅλα σώματα	15

Ἐν Ἁγίῳ Ἰωάννῃ.

	σώματα
Ο' Κύριος Ἱερεμίας ἱεροδιάκονος.	1
Ο' Κύρ. Ματθαῖος Πρωτοπαπᾶ.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Καράλης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σαρηγιάννης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Πόκου Σερβαῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Παπᾶ Κυριακοῦ.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀλεξάνδρου.	1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Παπᾶ Ἀντωνίου.	1
Ὅλα σώματα	8

Ἐν Καλαβρύτοις.

	σώματα
Ο' Κύριος Γ. Παμπούκης.	1
Ο' Κύρ. Σ. Οἰκονομόπουλος.	1
Ο' Κυρ Ν. Γ. Παπαζαφειρόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	3

Ἐν Π. Πάτραις.

	σώματα
Ο' Κύριος Λυκιὴλ Παναῆς δικηγόρος παρὰ τῷ ἐν Πάτραις πρωτοδικείῳ	2
Ο' Κύρ. Ἀ. Δόντος δικηγόρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Εὐαγγέλης Ἰγγλέσης δικαστὴς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Χ. Παμπούκης σχολάρχης εἰς τὸ ἐν Πάτραις Β. σχολεῖον	1
Ο' Κύρ Σιδέρης Πρατζικας	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαργαρίτης.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Ματζαβίνου.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Δελακόρτας.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κατσιέρης.	1
Οἱ Κύρ. ἀδελφοὶ Τζούνη Πετζάλη.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Στρούμπος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Κωνσταντίνου Μελικόκλης.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ο' Κύρ. Παναγῆς Καληγᾶς Πάτμιος.	1
Ο' Κύρ. Σ. Θεοχαρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Στέφανος Στῖμες.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μαλικόπουλος.	1
Οἱ Κύρ. ἀδελφοὶ Τσούκου καὶ Πετσάλου.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Πράτζικας.	1
Ὅλα σώματα	21

Ἐν Καλάμοις καὶ Νησίῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Θ. Ἱερομόναχος ἐκ Καρδαμύλης.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Φωκᾶς πρόεδρος τοῦ ἐν Μεσσηνίᾳ πρωτοδικείου.	1
Ο' Κύρ. Καιούτης δικαστὴς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ο' Κύρ. Γ. Δαμπαστᾶς Κεῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἠ. Λυκουρέζος.	1
Ο' Κύρ. Π. Καραμπατίδης ἐκ Σταυροπηγίου.	1
Ο' Κύρ. Σ. Ἀνδριάδης Βυζάντιος.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Μεσολογγίῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Νικόλαος Φλογαΐτης πρόεδρος εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικεῖον.	1
Ο' Κύρ. Γ. Σωμάκης γραμματεὺς εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικεῖον.	1
Ο' Κύρ. Γ. Πετρόπουλος ταμίας Ἀναριανίας.	1
Ο' Κύρ. Χρ. Νοταρᾶς.	1
Ο' Κυρ. Καλούσιος Ἀλεξανδρίδης.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ῥωμανίδης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κυριακίδης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Σουίδας.	1
Ο' Κύρ. Δ. Βούλης.	1
Ο' Κυρ. Π. Ἀλ. Τζιμπουράκος.	1
Ο' Κύρ. Νίκος Θέου.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μιτζάκης δικαστὴς εἰς τὸ ἐν Μεσολ. πρωτοδικεῖον.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Γουλαμής.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Λουκᾶ.	1
Ο' Κύρ. Ταγματάρχης Ἀ. Λόντος.	1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Νικολίτσας διδάσκαλος.	1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς Μπούντας.	1
Ὅλα σώματα	17

Ἐν Στερεᾷ Ἑλλάδι.

	σώματα
Ο' Κύριος Δημάκης Ἱερομνήμων ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Φθέρης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ο' Κύρ. Κ. Δημητρίου Ζουλούμης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ο' Κύρ. Κ. Μάρκος Κερκυρόπουλος Δαγκία.	1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Μαγουλᾶς.	1
Ὅλα σώματα	6

Ἐν Ὑπάτῃ καὶ Σαλώναις.

	σώματα
Ο' Κύριος Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ἱερομόναχος.	1
μεταφέρονται σώματα	2

μεταφορὰ σώματα 2

Ο' Κύριος Γερμανὸς Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἱερομ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πριβιλλέγγιος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Οἰβαικαρυσὴς σχολάρχης τοῦ ἐν Ὑπάτῃ Ἑλ. σχολείου. 1
Ο' Κύρ. Ν. Κυριακίδης διδάσκαλος τῆς ἐν Σαλώνοις Ἑλλην. σχολῆς. 2
Ο' Κύρ. Λάσκαρης Παπαρρόδου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κορκοτζέλου. 1
Ο' Κύρ. Μαργαρίτης Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χατζίσκος. 1

Ὅλα σώματα 12

Ἐν Ἀχράτᾳ καὶ Ῥάχοβᾳ τῆς Κυναίθης.

σώματα

Ο' Κύριος Δανιὴλ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Βρέχου. . . 1
Ο' Κύρ. Ν. Παμπούκης διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Θεοχαρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Καναλόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Α. Κορδίας. 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Π. Πατζιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Σπ. Χειρώνης. 1
Ο' Κύρ. Σ. Οἰκονομόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Γ. Παπαζαφειρόπουλος 1
Ο' Κύρ. Ν. Δημητριάδης ἐκ Κυναίθης. 1

Ὅλα σώματα 10

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῆς Φωκίδος.

σώματα

Η' Μονὴ τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ. 1
Η' Μονὴ τοῦ Προδρόμου εἰς Δεσσένα. 1
Η' Μονὴ τῆς Βαριάκοβας εἰς Δωρίδα. 1
Ο' Κύριος Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Λαμίᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἰάκωβος Ἐπίσκοπος Φωκίδος Λέσβιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Ἡγούμενος ἐξ Ὑπάτης. 1
Ο' Κύρ. Ζ. Παναγιωτίδης σχολάρχης εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ Ἑλ. σχολεῖον. 1
Ο' Κύρ. Α Μιλτιάδης ἐκ Μακεδονίας. 1
Ο' Κύρ. Μ. Κερκυρόπουλος ἐκ Κερκύρας. 1
Ο' Κύρ. Α. Δημ. Ζουλούμης ἐξ Ὑπάτης. 1
Ο' Κύρ Γ. Γ. Κρίτζα ἐξ Ἠπείρου. 1
Ο' Κύρ. Γ. Θεοδώρητος ἐκ Δημοκοῦ. 1
Ο' Κύρ. Α. Ν. Φτέρης ἐξ Ὑπάτης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Τζουναλᾶς ἐξ Ὑπάτης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σακελαρίδης ἐκ Δημοκοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μαγουλᾶς ἐκ Γαρδικίου. 1
Ο' Κύρ. Α. Πετρίδης ἐξ Ἀμφίσσης. 1
Ο' Κύρ Κοσμᾶς Θεσπρωτὸς διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Δημάκης Ἱερομνήμων ἐξ Ὑπάτης. 3
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Τσάκας Ταμίας κ. λ. π. 1
Ο' Κύρ. Τηλέμαχος Τολεικόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βελέντζας ἐξ Ἀλμυροῦ τῆς Θετταλίας Μοίραρχος. 2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παρίσης Λοχαγός. 1
Ο' Κύρ Δημήτριος Κεμπρέκος. 1
Ο' Κύρ. Θ. Διάσκου Ἰωαννίτης Τπομοίραρχος. 1

Ὅλα σώματα 24

Ἐν Χαλκίδῃ τῆς Εὐβοίας.

σώματα

Ο' Κύριος Κύριλλος πρώην Ἐπίσκοπος Σάμου. . . . 1
Ο' Κύρ. Δ. Χρηστίδης Νομάρχης Εὐβοίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μάρκου Καθηγητής. 1
Ο' Κύρ. Ἰω. Δεκάτης Σάμιος Δικαστὴς παρὰ τῷ ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικείῳ. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Βούλγαρης Πρόεδρος παρὰ τῷ αὐτῷ. . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Λαχανίδης Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Καλαβρᾶς Προύσαλης. 1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Ἰάσων Ζαγοραῖος Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Κύμῃ Ἑλλην. σχολεῖον. 1

μεταφέρονται σώματα 9

μεταφορὰ σώματα 9

Ο' Κύριος Περικλῆς Καλογηρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Παπᾶ Ἰωάννου Κυμαῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ἰωάννου Σταματάκης. 1
Ο' Κύρ. Θεοχάρης Ἰωαννίδης Ὀλύμπιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Δενδρινὸς ἐκ Κερκύρας. 1

Ὅλα σώματα 14

Ἐν Σύρᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Λεόντιος Καμπάνης Πρωτοσύγγελος τῶν Κυκλάδων. . 1
Ο' Κύρ. Ν. Βάμβας Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Σύρᾳ Γυμνασίου. . 1
Ο' Κύρ. Ἀγάπιος Χριστοδούλου Χίος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀποστόλου ἀπὸ Κρανιᾶ Ὀλύμπου. . . 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ξενάκης Χίος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Περίδης Ἐφέσιος. 1
Ο' Κύρ. Στέργιος Κωντὸς Ζαγοραῖος. 1
Ο' Κύρ. Πολυζώης ἐκ Μελιτικοῦ Τποδιδάσκαλος τοῦ ἐν Σύρᾳ Γυμνασίου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δ. Ῥοδοκανάκης Χίος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γρηγαλάδης Ἐφέσιος. 1
Ο' Κύρ. Παντιᾶς Ζ. Τάλης Χίος. 1
Ο' Κύρ. Ἀμβρόσιος Μ. Μαυροκορδάτος Χίος. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Γερόπουλος Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ῥαφαὴλ Χίος. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Νεγροκοίτης. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Μαστραπᾶς Χίος. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Χαΐλιας Μοσχονήσιος. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Πριβιλέγγιος Σύριος. 1
Ο' Κύρ. Εὐαγγέλης Καθυγήρης Τσράιος. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Ἀσκουζάκης Ἱρῆς. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπαδάκης Κύπριος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Σουρίας Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Σύρᾳ Γυμνάσιον. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Παναγιώτου Πετρινός. 1
Ο' Κύρ. Μ. Σκαλιστήρης Δικαστὴς τοῦ ἐν Σύρᾳ Πρωτοδικείου. . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γεωργίου Κυδωνιεύς. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ζαφειρίδης Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Παντολέων Σπανούδης Χίος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Π. Ἀθανασιάδης Κυδωνιεύς. 1
Ο' Κύρ. Σέργιος Γεωργίου Ῥόδιος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀντωνίου Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Ἱρίνης Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Κωνσταντίου Ῥόδιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Μιχουλάκης Χίος. 1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Βασιλειάδης Ἀντεισαγγελεύς. 1

Ὅλα σώματα 34

Ἐν Ἄνδρῳ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἱλαρίων Χιλιανταρινός. 1
Ο' Κύρ. Κύριλλος Γαβριηλίδης Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Νεόφυτος Ῥαΐσης Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Παντελεήμων Χιλιανταρινός. 1
Ο' Κύρ. Δαβὶδ Μοσχόπουλος Θετταλομάγνης Ἱεροδιάκονος. . 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Μ. Καΐρης Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Λ. Μ. Καΐρης Ἀνδρίος. 1
Οἱ Ἐκδόται τοῦ Δεξικοῦ ὡρεὰν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τοῦ Θ. Καΐρη. 1
Ο' Κύρ. Ἰωαννίκιος Χασάπης Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Κεραμᾶς Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μωσαΐτης Τραπεζούντιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γούναρις Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Γιαννούλης Φακῆς Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Καμπάνης Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χαλᾶς Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Δεσποτόπουλος Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Δ. Καμπάνης Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Λεωνάρδος Ν. Σπυρίδων Ἀνδρίος 1
Ο' Κύρ. Ν. Μ. Ἀθανασίου Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Λεωνάρδος Α. ἔμπορος Ἀνδρίος. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Γαβριηλίδης. 1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Σίφνῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Παΐσιος πρώην ἐπίσκοπος Βιδύνης.	1
Ὁ Κύρ. Νεόφυτος Γενναίρης Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀβράμιος Μιτυληναῖος Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀβράμιος Μαγκανάρης Ἱεροδιάκονος.	1
Τὸ Ἑλληνομουσεῖον Σίφνου.	1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Ἰωάννου Μπάος.	1
Ὁ Κύρ. Οἰκονόμος Μπάος.	1
Ὁ Κύρ. Μαρῖνος Μπάος.	2
Ὁ Κύρ. Πέτρος Κ. Μάστας Τσέκος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ψαράφτας διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύριος Πέτρος Δ. Μιτυληναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Λυμβαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Χρυσάγελος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μαρούδης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ψαράντης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἡλιάσεως Βυζάντιος.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Δ. Ἀρβανιτάκης.	1
Ὅλα σώματα	18

Ἐν Θήρᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἀντώνιος Δημάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Ζ. Δελένδας.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόφορος Μελαγράνος.	1
Ὁ Κύρ. Δάμπρος Σ. Ἄλβης.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Πέτσαις.

	σώματα
Ὁ Κύριος Προκόπιος Κοσμήτης Λάκων Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Πελοποννήσιος Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Ἀνδριάδης Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Κυριακὸς Ἀθωνίτης Μοναχός.	1
Ὁ Κύρ. Φώτιος Ἀθωνίτης Μοναχός.	1
Ὁ Κύρ. Π. Σμυρνάκης Καθηγητὴς τοῦ ἐν Πέτσαις Ἑλλ. σχολείου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Βόμβας.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Σκοπελίτης Ναυπηγός.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Λήμνιος Μουσικός.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Περδίκας Σκοπελίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Β. Δρίτσας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Γεωργιάδης Λήμνιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νικολαΐδης.	1
Ὁ Κύρ. Μπούμπας Τηπαρήνιος.	1
Ὁ Κύρ. Λαμπρινὸς Δήμου Τζέρτζης.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Ἰωαννίδης Κύπριος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἰωάννου.	1
Ὅλα σώματα	17

Ἐν Τήρᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Π. Ὀθωναῖος.	1
Ὁ Κύριος Ἠλίας Χρηστοφίδης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Οἰκονόμου Καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Βούλγαρης.	1
Ὁ Κύρ. Κύριλλος Σμυρναῖος διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Θεοδωράκης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Παπᾶ Ἰωάννου Μανάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Κοκκίνης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ῥακοσάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Φωκᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Παντελάκης.	1
Ὅλα σώματα	11

Ἐν Κρανιδίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Νικόλαος Νάκης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Πάνου Φασιλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Φασιλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ἄγγελος Γουζουκλῆς.	1
μεταφέρονται σώματα	4

	μεταφορὰ σώματα 4
Ὁ Κύριος Ἀ. Ἀ. Μερεμέτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Κολομπούρης.	1
Ὁ Κύρ. Κυριακὸς Ἰωαννίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Ζίρβης.	1
Ὁ Κύρ. Παντολέων Βασιλείου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Μιτζόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀδαμάντιος Παρασκευᾶς.	1
Ὅλα σώματα	11

Ἐν Πόρῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Οἰκονόμος Πόρου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Οἰκονόμου Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Ζ. Μαστᾶς Μαυρογένης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χρ. Δουζίνα.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Παπᾶ Δημητρίου Καραμάν.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Γκιζάνης.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Παπᾶ Σίμος Ταμίας.	1
Ὁ Κύρ. Παπᾶ Δημήτριος Καραμάνος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Εὐφρεμίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Γ. Καμπάνης.	1
Ὅλα σώματα	10

Ἐν Αἰγίνῃ.

	σώματα
Ὁ Σοφολογιώτατος καὶ Φιλογενέστατος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Νεόφυτος Δούκας Διδάσκαλος.	4
Ὁ Κύρ. Δούκας ἐξ Ἀβύδων Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Κωνσταντίνου Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Καπάρης πλοίαρχος τῆς Α'. τάξεως.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Δασποτόπουλος Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Αἰγίνῃ Πολεμικὸν Σχολεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Πιττακὸς Καθηγητὴς εἰς τὸ αὐτό.	1
Ὁ Κύρ. Γαζῆς Διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Πέπας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Κοντόσταυλος.	1
Ὁ Κύρ. Ταρσίτζα Λεβίδου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Λιβέριος.	1
Ὅλα σώματα	14

Ἐν Βαθεῖ τῆς Σάμου.

	σώματα
Ὁ Κύριος Θεοδόσιος Ἀρχιεπίσκοπος Σάμου.	1
Ὁ Κύρ. Ματθαῖος Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ματθαῖος Πρωτοσύγγελος τοῦ Ἁγίου Τάφου.	1
Ὁ Κύρ. Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος Ἑλληνοδιδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ Μελέτιος Κωνσταντινίδης Ἱερομόναχος	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μουσοῦρος Διοικητὴς τῆς Σάμου.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Σβορόνος Ῥωσσικὸς Πρόξενος ἐν Σάμῳ.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Χτζ. Παρμαξίδης.	1
Ἀνώνυμός τις.	1
Ὁ Κύριος Λ. Λυκοῦργος.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Βυθινός.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Τσουβαλτζῆς.	1
Ὁ Κύρ. Σταῦρος Σταυρινίδης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Νικολαΐδης.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόδουλος Πανταζῆς Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Βασιλειᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Στέφανος Παναγίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χαρικλῆς Καριότογλου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Καπ. Παπᾶ Βαλσάμου.	1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Μανουὴλ Σταυρινίδης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγῆς Κουτσυφᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Λεωνίδας Κοσμέτος.	1
Ὁ Κύρ. Σταμάτης Κονταξῆς.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Ζαχαρίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀρίσταρχος Ἀνδριάδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης ἐκ Μιτυλήνης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης.	1
μεταφέρονται σώματα	29

μεταφορὰ σώματα 29

Ο' Κύριος Σταμάτης Λεκάτης. 1
Ο' Κύρ. Σπῦρος Γεωργιάδης ἐκ Σπαθαραίων 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Λεοντίδης. 1

Ὅλα σώματα 33

Ἐν Καρλοβασίοις τς Σάμου.

σώματα

Ο' Κύριος Γρηγόριος Οἰκονόμου Σιναΐτης. . . . 2
Ο' Κύρ. Παπᾶ Μανουὴλ Γεωργίου. 1
Ο' Κύρ. Ἀνθιμος Προηγούμενος τῆς Μονῆς οὗ Προφήτου Ἠλίου. . 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Κωνσταντίνου ἐκάτης. . . 1
Ο' Κύρ. Σ. Γ. Σιβίνης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χτζ. Συμεωνίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Παπᾶ Σταματίου. 1
Ο' Κύρ. Μανουὴλ Διακοσημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀλ. Χ. Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Ν. Μαιταφούνης. 1
Ο' Κύρ Πατχάλης Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Διαμαντὴς Χ. Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντίνος Μ. Λάϊος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Γεωργιάδης ἐκ Σπαθαραίων. 1
Ο' Κύρ. Γρηγοριάδης ἐκ Σπαθαραίων. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Χριστοφόρου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δ. Παπαδάκης. 1

Ὅλα σώματα 19

Ἐν Μαραθοκάμπῳ τῆς Σάμου.

σώματα

Ο' Κύριος Διονύσιος Χρηστοφίδης Ἱερομόναχος. . . . 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Πλίτζης Ἑλληνοδιδάσκαλος. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Φραγκονικολάου. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἰωάννου Παπουτσῆ. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἠλιάδης Καρλοβάσης. . . . 1
Ο' Κύρ. Χτζ. Νικόλαος Σταματίου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Δουρούτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Δημητρίου. 1

Ὅλα σώματα 8

Ἐν Μιτυληνοῖς τῆς Σάμου.

σώματα

Ο' Κύριος Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Ῥῆγας. 1
Ο' Κύρ. Δ. Παρμακίζης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Δημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Πέτρου. 1

Ὅλα σώματα 5

Ἐν Ἐφέσῳ.

σώματα

Ο' Ἐπίσκοπος Κρήνης Κύριος Μακάριος. 1
Ο' Κύρ. Ματθαῖος Ἀρχιμανδρίτης Ἁγίου Τάφου. . . . 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Ἱερομόναχος Ἐφέσιος. 1
Ο' Κύρ. Ἄνθιμος Ἱερομόναχος Ἐφέσιος. 1
Ο' Κύρ. Καισάριος Ἱεροδιάκονος Ἐφέσιος. 1
Ο' Κύρ. Β. Μαθουδάκης Ἕλληνικὸς Πρόξενος ἐν Ἐφέσῳ. . . 1
Η' Δημογεροντία Ἐφέσου. 1
Ο' Κύριος Δημήτριος Πευκιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Μιχελήνης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κοκκινάκης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ν. Λέου Ἀστυπαλαῖος. 1

Ὅλα σώματα 13

Ἐν Σμύρνῃ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἀριστείδης Καρατζᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Α. Μαύρης. 1

μεταφέρονται σώματα 2

μεταφορὰ σώματα 2

Ο' Κύριος Κ. Ἱπποκρατίδης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γ. Παπᾶ. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Κυδωνίαις.

σώματα

Ο' Κύριος Ἀντώνιος Σάλτας. 1
Ο' Κύρ. Κύστράτιος Πέτρου Διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἰ. Σαλτέλης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Β. Βαλσαμάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Μουσπώλης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χτζ. Ἀθανασίου. 1
Η' Κυρία Θεοδώρα Χτζ. Ἀθανασίου. 1
Ο' Κύρ. Δ. Π. Ἀμμανίτου. 1
Ο' Κυρ. Σπυρίδων Μπάος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀθανασίου Σανίκου. 1

Ὅλα σώματα 10

Ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ.

σώματα

Ο' Κύριος Παναγιώτης Στρατηγόπουλος Λέσβιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος. Χτζ. Κοδουνὴ Μιτυληναῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Κράλης Χτζ. Ἀναγνώστου. 1
Ο' Κύρ. Ἀποστόλης Χτζ. Παναγιώτου. 1
Ο' Κύρ. Τζάνος Χτζ. Γιαννάκη ἀπὸ Μόλυβον. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Δημητρίου Γρημάνη. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Λουκᾶ Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Λάμπρος Ἰωάννου Λέσβιος. 1

Ὅλα σώματα 8

Ἐν Ῥαιδεστῷ.

σώματα

Ο' Σεβασμιώτατος γέρων Ἅγιος Ἡρακλείας Κύριος Διονύσιος. . 1
Ο' Κύριος Παντελεήμων Ἀρχιμανδρίτης Ῥαιδεστοῦ. . . . 1
Η' ἐν Ῥαιδεστῷ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Η' ἐν Τζόρλῳ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Η' ἐν Σκουλλάρῃ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Ο' Κύριος Νικόλαος Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Ἰμπράκης Ἐμμανουὴλ. 1
Ο' Κύρ. Ἠλίας Βέλτσου. 1

Ὅλα σώματα 8

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

σώματα

Ο' Παναγιώτατος καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριος Κύριος Γρηγόριος Φορτουνιάδης. 1
Ο' Κύριος Κύριλλος Καρύδας Πελοποννήσιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀγάπιος Ἱεροδιάκονος Πελοποννήσιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ἱεροδιάκονος Ἁγιοταφίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Ἀγαθάγγελος Ἱεροδιάκονος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλ. Ἐκκλησίας. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Ν. Ἱεροδιάκονος Χῖος. 1
Ο' Ἄρχων Κόμμισσος Κύριος Γρηγόριος Ἀντωνίου Βυζάντιος. . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χαφούλας, Π. Στρατηγόπουλος καὶ Συντροφίας. . 30
Ο' Κύρ. Βασίλειος Φορτουνιάδης Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Ζ. Ζαχαρώβ Ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης Ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Κυριάκος Βιτάλης Μετσοβίτης Ἔμπορος. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ζήση ἐκ Πορταρίας χάριν τῆς Νεολαίας. . . 5
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Βάρου Γραμμ. Νικομηδείας. . . . 1
Η' Σχολὴ Θεραπίων. 1
Ο' Κύριος Βούλκος Σλαβτζοβίτζ Ἀνδριανουπολίτης. . . . 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Φιλιππίδης Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Θεόφραστος Χαιρέτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Κλεάρχης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Κρίκης ἐκ Μετσόβου. 1
Ο' Κύρ. Τζαννὴς Μ. Βούρου. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ἐμμανουὴλ. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Λαζάρου Νεοχωρίτης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἠσαΐλωβ. 1
Ο' Κύρ. Σέργιος Ἰακώβου Οἰκονόμου ἐκ Μετσόβου. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀβραὰμ Ἀνανιάδης Καισαρεύς. 1

μεταφέρονται σώματα 80

μεταφορὰ σώματα 60

Ο' Μουσικολογιώτατος Κύριος Ἀθανάσιος Ξενοκράτης Προυσεύς. . 1
Ο' Κύριος Βασίλειος Γεωργιάδης Καισαρινός. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἠλίας Φιλιππουπολίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἰωαννίτης. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρες Χρήστου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Παναγιώτου. . . . 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Νικολαΐδης Προυσεύς. . . 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Νικολαΐδης ἐκ Κιονίων. . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σωτηρίου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μωσαΐδης Τραπεζούντιος. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Ποθητός. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κωνσταντινίδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κυριακίδης Βερροαῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ἰωαννίδης Χρυσοπολίτης. . . 1
Ο' Κύρ. Δανιὴλ Γρηγοριάδης Βυζαντινές. . . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γρηγ. Ζαχαρθ. Κουταλινός. . 1
Ο' Κύρ. Μανουὴλ Γρηγορίου Παπαῤῥ Κουταλινός. . 1
Η' Σχολὴ τῆς Χρυσοπόλεως. 1
Η' Σχολὴ τοῦ Μοχλοῦ. 1
Ο' Κύριος Χρύσανθος διδάσκαλος Καισαρινῆ. . . 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος ὁ Κλεομένης. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος ὁ Στουδίτης. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Δημητριάδης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀθανασιάδης. 1
Ο' Κύρ. Χρῆττος Κωνσταντινιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Φωτιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης Δημητρακόπουλος Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀμβρόσιος Δημητριάδης. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Δ. Δήμου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος ὁ ἀπὸ Πηλίων Ὄρος. . . . 1
Ο' Κύρ. Σπύρος Εὐστρατίου. 1
Ο' Κύρ. Ζηνόβιος Χατζηογλου Ὀρτάκιογλου. . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀντωνίου Λαρισσαῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Στρατάκης Παστριματζόγλου. 1

Ὅλα σώματα 95

Ἐν Φιλιππουπόλει.

σώματα.

Ο' Φιλιππουπόλεως Κύριος Νικηφόρος. 1
Ο' Κύριος Γαβριὴλ Βατζοβινὸς Ἱεροδιάκονος. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀκάκιος Μουτικὸς Ἱεροδιάκονος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀργύριος Χρήστου Κοιμτζόγλου. . . . 1
Ο' Φιλομαθέστατος Κύρ. Χτζ Κωνσταντῖνος Χτζ. Ἰωάννου Κοιμτζόγλου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τσουκαλᾶς διδάσκαλος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μουσικὸς διδάσκαλος τῆς δευτέρας Σχολῆς. . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Σαΐτης διδάσκαλος τῆς αὐτῆς. . . 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Στεφάνου διδάσκαλος τῆς αὐτῆς. . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τζέτζης Διδάσκαλος τῆς ἐν Τζιρπανίῳ σχολῆς. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος ἐξ Ἀκαρνανίας Ἰατρός. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀποστολάκης Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Ζαχαρίας Ζωγράφος ἐκ Σαμοκοβίου. . . . 1

Ὅλα σώματα 13

Ἐν Μελενίκῳ.

σώματα.

Ο' Ἐλλογιμώτατος Κύριος Κωνσταντῖνος Μανόλτζου. . . 1
Ο' Ἐλλογιμώτατος Κύριος Πολυζώης Πριμικηριάδης. . . 1
Ο' Τιμιώτατος Κύριος Δούκας Παπᾶ. 1
Ο' ἴδιος χαριζόμενος τῷ Ἑλληνικῷ Γυμνατίῳ τῆς Πατρίδος του Μελενίκου, πρὸς κοινὴν χρῆσιν τῶν σπουδαζόντων ἐν Αὐτῷ. 1
Τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Κοσφοσιτζῆς. 1

Ὅλα σώματα 5

Ἐν Σερραις.

σώματα.

Ο' Μητροπολίτης Κύριος Δράμας Γερμανός. . . . 2
Ο' Κύριος Ζηνόβιος Ἱερομόναχος τῆς μονῆς τοῦ προδρόμου. . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάσαφ Ἱερομόναχος τῆς αὐτῆς. . . . 1
Ο' Κύρ. Σεραφεὶμ Ἱερομόναχος τῆς αὐτῆς. . . . 1
Ο' Κύρ. Φιλάρετος Ἱεροδιάκονος Κασσανδρείου. . . 1

μεταφέρονται σώματα 6

μεταφορὰ σώματα 6

Ο' Κύριος Βαρθολωμαῖος Ἱεροκήρυκος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Κύρ. Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικ. σχολῆς Σερρῶν. 1
Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ Σερρῶν. 1
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Χτζ. Λάκρου. 1
Ο' Κύριος Κωνσταντῖνος Ν. Δαπκα. 1
Ο' Κύρ. Χζτ. Θεόδωρος Μ. Κμε ἐκ Πιρλεπέ. . . . 1

Ὅλα σώματα 12

Ἐν Θεσσαλονίκῃ.

σώματα.

Ο' Πανιερώτατος Σερβιῶν καὶ Κάτινης Κύριος Βενιαμὴν. . . 1
Ο' Κύρ. Εὐθύμιος Προηγούμενος Χιλιανδαρινός. . . . 1
Ο' Κύρ. Χριστόφορος Ἀρτεσιάδης ἐκ Δουσίκων Πνευματικός. . 1
Ο' Κύρ. Ζηνόβιος Γεωργιάδης Ῥωμαναχος. 1
Ο' Κύρ. Σαμουὴλ Ἱεροδιάκονος κ Κατσφυγῆς. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἱερεμίας Ἱεροδιάκονος Πάτμου. 1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Ἱεροδιάκονος ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἀμάσειαν Πόντου. 1
Ο' Κύρ. Μελέτιος Ἱεροδιάκονος κ Βερροῶν. 1
Ο' Κύρ. Θωρόθεος Ἱεροδιάκονος Ἰουτλουμισιανὸς κ. λ. π. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀστέριος Φιλίππου ἐκ Ἱλατίστης διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Οἰκονόμου ἐκ Δουδενῶν. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Κωνσταντίνου 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Αὐξεντιάδης. 1
Ο' Κύρ. Στέφανος Κωνσταντίνου κ Βιτσουκιῶν. . . . 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος καὶ Χριστόδουλος Χζτ. Νικολάου ἐκ Βουδενῶν. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δημητρίου ἐκ Καρίτζας. 1

Ὅλα σώματα 16

Ἐν Κοζάνῃ.

σώματα.

Ο' Κύριος Νικόδημος Ἱεροδιάκονος ἐκ Γρεβενῶν. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κωνσταντῖνος Κεμτζῆ. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Κότσου ἐκ Γρεβενῶν, ... 1
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Δημήτριος καὶ Φάνης Σήμου ἐκ Γρεβενῶν. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Κρανιᾷ ἐξ Ὀλύμπου.

σώματα.

Ο' Κύριος Χτζ. Κωνσταντῖνος Ἀνεβοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τητζέπης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Πέτζας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Κόστας. 4
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Κόττα. 3
Δῶρον τοῦ ἐκδότου Κ. Γκαρπολᾶ εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι του Κρανιᾷ Ἑλλ. σχολήν. 1

Ὅλα σώματα 11

Ἐν Ῥαφάνῃ ἐξ Ὀλύμπου.

σώματα.

Ο' Κύριος Χριστόδουλος Καραζήτης Ἱερέως. 2
Δῶρον τοῦ ἐκδότου Κ. Γκαρπολᾶ εἰς τὴν ἐν Ῥαφάνῃ Ἑλλ. Σχολήν. 1

Ὅλα σώματα 3

Ἐν Λαρίσσῃ.

σώματα

Ο' Πανιερώτατος Ἅγιος Λαρίσσης Κύριος Μελέτιος διὰ τὴν ἑλληνικὴν Σχολὴν Τυρνάβου. 1
Ο' Κύριος Ἀγαθάγγελος Λέσβιος Ἀρχιμανδρίτης. . . . 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἁγάθης. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ὀμβριακες. . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος Λαρίσσης, Λαρισσαῖος. . . 1
Η' Ἑλληνικὴ τῆς Λαρίσσης σχολή. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀλέξιου Δημογέρων Ἀγειᾶς. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Εὐθυμίου Πρωτομαίστορας Σαρτζίδων. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀγαθόνικος Μιλτιάδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κριτζας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Περιβόλης ἐξ Ἀμφούσσης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Μεμοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Τζίγγας. 1
Ο' Κύρ. Λάζαρος Π. ἐκ Βερροίας. 1
Οἱ Κύριοι αὐτάδελφοι Σάββας καὶ Δημήτριος Θεοχαρίδης ἐκ Ζάρκου. 1

μεταφέρεται σώματα 15

μεταφορὰ σώματα 15

Ο' Κύριος Ἰωάννης Χονδρογιώργου Λαρισσαῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἱεροβαγγελικὸς καὶ Γεώργιος Παπᾶ Τρικνταφίλ. ἐκ Τιτελκιοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. ἐκ Σιούρπη. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ναταρίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Παπᾶ Δημητρίου ἐξ Ἀγράφων. . . . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἰωάννου Γεωργίου Λαριτταῖος. . . . 1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Βόλῳ.

σώματα.

Ο' Κύριος Ἀθανάσιος Ἡγούμενος τοῦ Προδρόμου. . . . 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Χτζ. Ἀθανάσιος ἡγούμενος τοῦ Προδρόμου εἰς Πορταρίαν. 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Χτζ. Ἀθανάσιος Γ. Πόντου ἀφιέρωμα εἰς τὴν ἐν Πορταρία Σχολήν. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πόντου ἐκ Πορταρίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀγγελῆ Γ. Μαυράτου. 1
Ο' Κύρ. Φίλιππος Γεωργιάδης ἐκ Πορταρίας. . . . 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ἀποστολίδας ἐκ Πλατάνου. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Ἄνετος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀναγνώστου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Ἀγγελῆ. 1
Ο' Κύρ. Στυλιανὸς Γ. Σκιαδολίδης. 1
Ο' Κύρ. Εὐστάθιος Ἀργύρου Φιλίππιδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ' Καλαϊτζῆς Ὀλύμπιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Π. Ἀκάου ἐκ Μακρινίτζας. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Εὐσταθίου ἐκ Βοστίτζης. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Νικολάου Βλαχλῆ ἐκ Μακρινίτζας. . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Παπᾶ Θεοδώρου ἐκ Μακρινίτζας. . 1
Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ Εὐστάθιος καὶ Νικόλαος Ἀργύροι Φιλίππου ἐκ Μηλιῶν τοῦ Πηλίου ὄρους. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Μαυράτου ἐκ Σκιάθου. . . . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γ. Πόντου ἐκ Πορταρίας. . . . 1
Ο' Κυρ. Δημήτριος Γ. Ἀγγελῆ ἐκ Μακρινίτζας. . . . 1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Ζαγορίῳ.

σώματα.

Ο' Κύριος Χριστόδουλος Οἰκονόμου. 1
Η' Σχολὴ Τσουντίλλας. 1
Ο' Κύριος Χριστόδουλος Κανομάτης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Παππᾶ Ἰωάννου ἐξ Ἀρτοίστας. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Παναγιώτου ἀπὸ κάτω Σουδενά. . . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Βίκας ἀπὸ Καλωτᾶ. 1
Ο' Κύρ. Κώτζιος Παππᾶ Ταμπακτζῆς ἀπὸ Σελιᾶ. . . . 1

Ὅλα σώματα 7

Ἐν Ἰωαννίνοις.

σώματα.

Ο' Πανιερώτατος Ἰωαννίνων Κύριος Ἰωακεὶμ Χίος. . . . 2
Ο' Πανιερώτατος Ἄρτης Κύριος Νεόφυτος Σκρίφας. . . 2
Ο' Πανιερώτατος Βελλᾶς Κύριος Ἰωσὴφ. Νάξιος. . . . 1
Ο' Θεοφιλέστατος Κύριος Παρασθίας Ἀγάπιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Κύριλλος Παππασταμέλης Ἱεροδιάκονος. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κόνδης Ἰωαννίτης διδάσκαλος τῶν μαθηματικῶν εἰς Πάτρας. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Σακελαρίου διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς τῶν Ἰωαννίνων. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Μηνᾶς διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς Πρεβέζης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀναγνωστόπουλος διδάσκαλος Μιτσόβου. . 1
Η' Ἑλληνικὴ σχολὴ τῆς Πρεβέζης. 1
Ο' Κύριος Παναγιώτης Ἀραβαντῖνος. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Κόντοβήμας. 1
Ο' Κύρ Πανταζῆς Σακελαρίου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σκουμπρουδῆς. 1
Ο' Κύρ. Χ. Σίρος. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Σίββας Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Κ. Σίββας. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Λαζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θερινός. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Γκούζας. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Μπάτζος. 1

μεταφέρονται σώματα 23

μεταφορὰ σώματα 23

Ο' Κύριος Γεώργιος Αἴσωπος. 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Θερινός. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δαμιτέλος. 1
Ο' Κύρ. Πολύχρονος Κότσος. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Γ. Λάζου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ῥάτσης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Τουρτούρης. 1

Ὅλα σώματα 30

Ἐν τῇ Νήσῳ Κερκύρᾳ.

σώματα.

Ο' Κύριος Ἐλευθέριος Παλατιανὸς Ἱερεύς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τρύφων Ἱερεύς. 1
Ο' Κύρ. Γαράσιμος Βριώνης. 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Μοναχός. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Πολίτης Ἀρχιδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Φιλόθεος Καρυδης Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Κόμης Βιάρος Α. Καποδίστριας 2
Ο' Κύρ. Κόμης Αὐγουστῖνος Α. Καποδίστριας. . . . 2
Ο' Κύρ. Κόμης Ἰωάννης Γονέμης. 1
Ο' Κύρ. Ἕκτωρ Ῥίκκης. 2
Ο' Κυρ. Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος Καθηγητὴς τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἑλληνικῆς Σχολῆς. 1
Η' Δημοτικὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας. . . . 1
Ο' Κύριος Πέτρος Δώριος Προσαλάντης. 1
Οἱ Κύριοι Ἀναγνῶσται τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σπουδαστηρίου. . 1
Ο' Κύρ. Κ. Σακελαρόπουλος Ἀρχιδιδάσκαλος καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας σχολείου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ῥαμαντᾶς Κερκυραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χωριατόπουλος Κερκυραῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Λιβιάδᾶς Κεφαλήν. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Θεοδόσιος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀμπάργης Κεφαλήν. 1
Ο' Κύρ Βασίλειος Καταπόδης Ἀσυκάβος. 1
Ο' Κύρ. Ἀλουΐσιος Δαλιάσκιμας Κεφαλήν. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Κουλλούρης τοῦ ποτὲ Νικολὰν Κερκυραῖος. . 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κουλλούρης τοῦ ποτὲ Ἰωάννου Κερκυραῖος. . 1
Ο' Κύρ Σπυρίδων Φίτζης. 1
Ο' Κύρ. Θωμᾶς Γούλιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δούμπος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἐλαιῶν. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γαλιάτζης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Κορκιεννίτης τοῦ ποτὲ Ἀναστασίου. . . 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μακρῆς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ῥάλλης. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Φεστάλης. 1
Ο' Κύρ. Θεμιστοκλῆς Σκούλης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κ. Σταφανίτζης. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Ῥουγγιέρης Π. Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μαρκορᾶς. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτης Λιστκαρος. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Μαυρογιάννης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Παπαγεωργίου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μάστορας. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μικελάτης. 1

Ὅλα σώματα 45

Ἐν Ζακύνθῳ.

σώματα.

Ο' Μητροπολίτης Ζακύνθου Κύριος Διονύσιος ὁ καὶ Ἔξαρχος. . 1
Ο' Κύριος Εὐστάθιος Θερμανὸς Ἀρχιδιάκονος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἱππεὺς Ἰούλιος Δομενιγήνης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Κ. Ῥώμας. 1
Ο' Κύρ. Φραγκίσκος Ἀντωνίου Στρούτζας. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Φιλητᾶς. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Γρυπάρης τοῦ Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπαδόπουλος. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Ἀνανιαρίτης τοῦ ποτὲ Θεοδώρου. . . . 1
Ο' Κύρ. Γ. Ν. Ῥαρτάνης. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Γιουστος τοῦ Νικολάου. 1

Ὅλα σώματα 11

Ἐν Λιβόρνῳ.

Ὁ Κύριος Θεόδωρος Τουσήτζας.	σῶμα 1

Ἐν Βενετίᾳ.

	σώματα
Ὁ Παναριότατος πρώην Δαλματίας Κύριος Βενεδίκτος Καρύδης. .	1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Διαμαντίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Α. Μηλανόπουλος Γλυκύ. . . .	1
Ὁ Κύρ. Ἄγγελος Φορέστης.	1
Ὁ Βυζαντὶς Κύρ. Ἰωάννης Βάπτ Σέβα Ἐννίου. . . .	1
Ὅλα σώματα	5

Ἐν Τεργέστῃ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Δημήτριος Καγκάδης Τήνιος.	1
Ὁ αὐτὸς διὰ τὴν ἐν Τήνῳ Ἑλληνικὴν Σχολήν. . . .	2
Ὁ Κύριος Κυριακὸς Βαρδάκας Μετσοβίτης. . . .	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαλούσης Σμυρναῖος. . . .	1
Ὁ Κύρ. Ἰάκωβος Τότσης	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Μιχαὴλ Ἀντωνόπουλος.	2
Ὁ Κύρ. Στηλιανὸς Γκινάκας.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Π. Καρτζιώτης.	2
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Μανέτας.	1
Ἡ Ἑλληνικὴ Σχολὴ Τεργέστης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Α. Βοῦρος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Δημητρίου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Κωστῆ Ζαγοραῖος. . . .	1
Ὁ Κυρ. Χρήστος Χατζῆ Ἠλίου Σμυρναῖος. . . .	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Μ. Ἀντωνόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Α. Μαρμαρᾶς ἐκ Νάξου.	2
Ὁ Κύρ. Ἀποστόλης Καλογεώργης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωσὴφ Μπέσιου.	2
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Νικολάου Τρικαλιώτης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Γ. Τζέρτζης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀγγελικάρος ἀπὸ Ψαρᾶ.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μολοχόπουλος Σμυρναῖος. . . .	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Κύπριου Ἰωαννίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Χαϊδάλης.	1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Π. Μητρόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	30

Ἐν Βιέννῃ.

	σώματα
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Γρηγόριος Καλαγιάννης Λέσβιος. .	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύρ. Καλλίνικος Σταματίδης Θάσιος. .	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ῥωσσικῆς Καπέλης Κύριος Γαβριὴλ Μεγλίστης.	1
Ὁ Κύριος Δωρόθεος Στεφανάκης Κρής.	1
Ὁ Κύρ. Ἄζαρίας Ἱερομόναχος Δοκίδης Προδρομίτης ἐκ Σερρῶν.	1
Ὁ Ἱεροδιάκονος ψάλτης Κύριος Ἄνθιμος Νικολαΐδης Γανοχωρίτης.	1
Ἡ ἐν Βιέννῃ Αὐτοκρατορικὴ Βιβλιοθήκη.	1
Ὁ Εὐγενέστατος Βαρῶνος Κύριος Γεώργιος Σίνας Γενικὸς Πρόξενος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.	1
Ὁ Εὐγενέστατος Βαρῶνος Κύριος Κωνσταντῖνος Βέλιος. .	1
Ὁ Εὐγενὴς Ἱππεὺς Κύριος Ἰωάννης Ῥοῦσσος. . . .	1
Ὁ Εὐγενὴς Κύριος Βρυῶτης ἀπὸ Τζαπήρι. . . .	1
Ὁ Λογιώτατος Κύριος Πάτρος Ν. Δαρβάρης. . . .	1
Ὁ Κύριος Ζηνόβιος Πώππ.	1
Ὁ Κυρ. Ἀναστάσιος Δ. Δουδούμης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Χουσοχόος	1
Ὁ Κυρ. Δημήτριος Ποστολάκας.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ῥεφερενδάρης ἐκ Ῥαψάνης τοῦ Ὀλύμπου. .	3
Ὁ Κυρ. Μηνᾶς Βλαστὸς Χίος.	1
Ὁ Κυρ. Ζωρζῆς Σκαραμαγκᾶς Χίος.	1
Ὁ Κυρ. Ἰωάννης Κωνσταντίνου Κοϊμτζῆ ἐκ Κοζάνης. . .	2
Ὁ ἴδιος ἐφορεύων εἰς τὴν ἐν Κοζάνῃ Ἑλληνικὴν Σχολήν. .	1
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Μ. Δούμπα ἐφόρων εἰς τὴν ἐν Κρουσσόβῃ Ἑλληνικὴν Σχολήν.	1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Γκιλάνης Καισαροβασιλικὸς Διερμηνεύς. .	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Τίρκας.	1
μεταφέρονται σῶμα	27

	μεταφορὰ σώματα 27
Ὁ Κύριος Ἰάκωβος Διαμαντίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Θεοχάρης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Μαντζοράνης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Καζάσης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαντζούλης.	1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Γ. Σκαμπάλης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Θεοδώρου ἐκ Νύστης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Θεοδώρου ἐκ Νύστης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Τιμολέων ἐκ Μελενίκου.	1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Δ. Παμφίλης ἐκ Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας. .	1
Ὁ Κυρ. Κωνσταντῖνος Μ. Κούρτης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βιζιρούλης ἐφόρων εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Τυρνοβὸν Ἑλληνικὴν Σχολήν.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Ἰωάννου Λέκου ἐφόρων εἰς τὴν ἐν Κλεισούρᾳ Ἑλ. σχολήν.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Μποτλὴς ἐκ Καστορίας.	1
Ὁ Κύρ. Θεοχάρης Παύλου Θεοχάρης ἐκ Καστορίας. . . .	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Παλατίδης Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ποτλὴς Νομικός.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ῥιζάρης.	4
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Παπᾶ Δημητρίου ἐξ Ἀγράφων. . . .	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Χαρίσης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Νούνια Ἀμπελακιώτης.	1
Ὁ Κύρ. Ναοὺμ Σιδερίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Νικολάου Μπίκα ἐκ Κλεισούρας. . . .	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Δ. Σπείρου.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Στέφου Ζιώκου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γεωργίου Μπίστας.	1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Δημήτριος Ἰωάννου Τσιφεραντάρης. . .	1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Θεόδωρος Κ. Κοϊταξῆς.	1
Οἱ Φιλόμουσοι Κύρ. Αὐτάδελφοι Μιχαὴλ καὶ Νικόλαος Στέρζιου Δούμπα.	1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Ἀχιλλεὺς Δ. Ποστολάκας. . . .	1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Εὐγένιος Δούζης.	1
Ἡ ἐν Βιέννῃ Ἑλληνικὴ Σχολή.	1
Ἡ ἐν Ὀχρίδᾳ Ἑλληνικὴ Σχολή.	1
Ὅλα σώματα	62

Ἐν Πέστῃ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἀργυρὸς Βρανός.	2
Ὁ Κυρ. Κωνσταντῖνος Βρανές.	1
Ὁ Σοφολογιώτατος Κύριος Ἀλέξανδρος Δρονμούσης ἐκ Τουριάβου τῆς Θεσσαλίας.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Μονάχῳ.

	σώματα
Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβῖκος ὁ Α'. διὰ τὴν Βασιλικὴν Βιβλιοθήκην.	1
Ὁ Φιλέλλην Προφέσωρ Κύριος Τινέος Θερσίου. . . .	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Καλλίνικος Καμπάνης. . . .	1
Ὁ Κύριος Δημήτριος Παρισιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Χαραμής.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Α. Χαντζιαρής.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Λ. Τζαμαδὸς Θρᾴος.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Λειψίᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Γεώργιος Θεοχάρης Πρόξενος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ἐφόρων εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Καστορίαν Ἑλληνικὴν Σχολήν.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βούλτζος.	1
Ὅλα σώματα	2

Ἐν Βερολίνῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . .	σῶμα 1

Ἐν Κενιγσβέργῃ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . .	σῶμα 1

Ἐν Ζουρίχῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα	1

Ἐν Βόννῃ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα	1

Ἐν Ἀνοβέρῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα	1

Ἐν Παρισίοις.

	σώματα
Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Ζαχαρίας Χατζόπουλος.	1
Ὁ Κύριος Ἰωάννης Χτζ. Ν. Χαβιαρᾶς.	1
Οἱ Κύρ. Ἰωάννης καὶ Γρηγόριος Κομανιάνου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Οὐριάνος.	1
Ὅλα σώματα	5

Ἐν Ἀσσόϊνῳ.

	σώματα
Ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης διδάσκαλος Κύριος Σεραφεὶμ Ἀναστασίτης.	1
Ὁ Κύριος Κ. Ν. Θωμᾶς Κωνσταντινοπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Ῥάλλης Χίος.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Σπαρτάλης.	1
Ὅλα σώματα	5

ΡΩΣΣΙΑ,

Ἐν Πετρουπόλει.

	σώματα
Ὁ Κύριος Τζόρτζης Γουρζὶφ Διρέκτωρ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ καταστήματος τῶν κωφῶν καὶ βουβῶν τῆς Πετρουπόλεως.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Δημητρίου Μουρούζης Πρίγγιψ.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Νικηφοράκης Σύμβουλος τῆς Αὐλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Δεσπόλας Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Πευγεβίκος.	1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Οἰκονομὸς Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Εὐλάμπιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κατακάζης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Πολυχρονιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Δοξάκης.	1
Ὅλα σώματα	10

Ἐν Ῥίγᾳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα	1

Ἐν Μόσχᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Διονύσιος Μοναχὸς Ἰβηρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. Κωνσταντίνου.	2
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Πατζιμάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Μπούμπας.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Μποσταντζόγλους.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Μηλιώτης.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Ὀδυσσῷ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Γεράσιμος πρώην Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως.	1
Ὁ Κύρ. Σέργιος Βυζάντιος Ἀρχιμανδρίτης.	1
Οἱ Κύρ. Ἀδελφοὶ Δεσπότου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰγγλέζης.	3
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Σοῦτσος.	2
Ὁ Ἐνεργείᾳ πολιτικὸς Σύμβουλος Κύρ. Ἀλέξανδρος Θεοδώρου Νέγρης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Βαρβάτης Ἕλλην Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεράσιμος Ἰγγλέσης.	1
Ὁ Κύρ. Ἠλίας Μάνεσης	1
μεταφέρονται σώματα	12

	μεταφερὰ σώματα	12
Ὁ Κύριος Γρηγόριος Μαραζλῆς.		1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κουμπάρης.		1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Παππούδοφ.		1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Σούντια.		1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Β. Μαῦρος.		1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μακᾶς.		1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαννακούδης.		1
Ὁ Κύρ. Θωμᾶς Ἰωάννου.		1
Ἡ Κυρία Αἰκατερίνα Δέπετιτς.		1
Ὁ Κύριος Κριονᾶς Παπᾶ Νικολάου.		1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νικολάου Κωστάγης.		1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κοιμητζῆς.		1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Χειμῶνας.		1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Δημητρίου.		1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Θεμελιάδης.		1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Κομελᾶς.		1
Ὁ Κύρ. Κ. Ἀ. Μᾶνος.		1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νάστου.		1
Οἱ Κύριοι Παῦλος καὶ Κωνσταντῖνος Σταμερόφ.		1
Τὸ Ἑλληνοεμπορικὸν τῆς Ὀδύσσου Σχολεῖον.		1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Παυταλῆ Παχαλόφ.		1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κωνσταντινίδης Χαρίτων.		1
Ὁ Κυρ. Ἰωάννης Γεωργίου Σοῦτσος.		1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Κ. Δαβίδογλους Σωζωπολίτης.		1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰωάννου Χατζόγλους Σκοπελίτης.		1
Ὁ Κύρ. Π. Χρήστου Βαρναλῆς.		1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Παλαούζοφ.		1
Ὁ Κύρ. Εὐστάθιος Δημητρίου Μούτεβ.		1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Θεοδώρου Πολίτης.		1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κέκκιος.		1
Ὅλα σώματα		42

Ἐν Ταϊγανίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Εὐστάθιος Σφαέλλος.	1
Ὁ Κύρ. Ποθητὸς Μερκάκης.	1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Δημήτριος Τοῦσσος.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Ἀγγελάτος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ζαπάντης.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Μαλιτζόφ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ξανθόπουλος.	1
Ὁ Κυρ. Σπυρίδων Μαγουλᾶς.	1
Ὅλα σώματα	8

Ἐν Ἰμπραΐλᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἐμμανουὴλ Ῥώτας.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Τζακήρης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Καρύκης Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Νάουμ Π. Βελκηλχάρτζης Ἀλβανός.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μπαστάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀπόστολος Βλασόπουλος Πάργιος.	1
Ὁ Κύρ. Θεοχάρης Π. Βελκηλχάρτζης Ἀλβανός.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Χρηστίδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χρηστίδης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Πορφυρᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βουνεριάδης ἐκ Μελενίκου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Τζεγκίνης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Φάραγγας.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Χριστόδουλος Δημητριάδης Λόγιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Σαλδός.	1
Ὅλα σώματα	15

Ἐν Βουκορεστίῳ.

	σώματα
Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Βλαχίας καὶ Παγωνιανὴς Κύριος Ἰωσὴφ.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύρ. Ἀμβρόσιος Κωτάκη ἐξ Ἄνδρου.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Ἰωακεὶμ Μαρτζινιάνος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Κύρ. Ἀμβρόσιος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. τοῦ ἐν Φωξανίῳ ἁγίου Ἰωάννου Κύρ. Τιμόθεος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Νικηφόρος Λέσβιος Συναΐτης.	1
μεταφέρονται σώματα	6

μεταφορὰ σώματα	6
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Σλοβοζίας Κύριος Γαβριὴλ Σμυρναῖος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Χρύσανθος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Συνέσιος Ἀποστολιάδης.	1
Ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς τοῦ Βουκορεστίου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κύριος Ῥαφαὴλ.	1
Ὁ Πρωτοσύγγελος Κύριος Δανιὴλ Κομανιάνος.	1
Ὁ Σύγγελος Κύριος Κυρίλλος Κοντολέων Νικολαΐδης.	1
Ὁ Ἱερομοναχος Κύρ. Καλλίνικος ἐκ Τζαριτζάνης.	1
Ὁ Ἱεροδιάκονος Κύρ. Ἰωακεὶμ Βουλκίδης ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ὁ Εὐγενέστατος Ἄρχων Βαρῶνος Κύριος Χριστόφορος Σακελαρίου.	5
Ὁ Εὐγενέστατος Ἄρχων Βαρῶνος καὶ Πρόξενος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος Κύρ. Κωνσταντῖνος Σακελαρίου.	5
Ὁ Εὐγενέστ. Ἄρχ. Ποστέλνικος Κύρ. Ἀλέκος Γκίκας.	1
Ὁ Εὐγενέστ. Ἄρχ. Ποστέλνικος Κύρ. Γεώργιος Βιβέσκου.	1
Ὁ Εὐγενέστ. Ἄρχ. Μέγ. Καμαράσης Κύρ. Ἰωάννης Σκαρλάτου Γκίκα.	1
Ὁ Εὐγενέστ. Ἄρχ. Σερδάρης Κύρ. Ἀνέστης Χατζόπουλος.	1
Ὁ Εὐγενέστ. Κύρ. Σκαρλάτος Ῥουσέτου.	1
Ὁ Εὐγενέστ. Στέλνικος Κύρ. Γεώργιος Φαλκογιάννες.	1
Ὁ Εὐγενέστ. Μεδελνιτζάρης Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης προφέσωρ τῆς ἐν Βουκορεστίῳ Ἑλληνικῆς σχολῆς.	1
Ὁ Κύριος Ἀλέξανδρος Σχινᾶς συνήγορος τοῦ ἐν τῷ Πριγκιπάτῳ τῆς Βλαχίας ὑψηλοῦ Διβανίου.	1
Ὁ Ἐντιμώτατος Κύρ. Ἰωάννης Σιαρλάτος ἐξ Ὀλύμπου.	2
Ὁ Κύριος Γεώργιος Ἀποστολεὺ ἐξ Ἀγράφων.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Μπαρέντζης συνήγορος.	1
Ὁ Κυρ. Ἀθανάσιος Καραζήσης Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Δημητριάδης Παχαρνίκου.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Σερόπουλος πρώην Καμαράσης ἐκτῶν.	1
Ὁ Κύρ. Γεωργαντᾶς διερμηνεὺς τοῦ Ἑλλ. Γενικοῦ Προξένου.	1
Ὁ Ἐντιμος Κωνσταντῖνος Εὐσταθίου Πέγκοσιτς.	1
Ὁ Ἐντμ Σταυρῆς Μοιρασγίδης ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ὁ Ἐντμ. Στέφανος Ἀντωνόγλου ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ὁ Ἐντμ. Στέφανος Χριστοδούλου ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ὁ Ἐντμ. Ἰωάννης Συμου Βεραση	1
Ὁ Ἐντμ. Ἀναστάσιος Δασιάδης ἐκ Ῥαψάνης.	1
μεταφέρονται σώματα	46

μεταφερὸ σώματα	46
Ὁ Ἔντιμος Μιχαὴλ Μιχαλόπουλος.	1
Ὁ Ἐντμ. Δῆμος Ῥάιζου ἐκ Γούρας.	1
Ὁ Ἐντμ. Νικόλαος Παναγιώτου ἐκ Συστοβίου.	1
Ὁ Ἐλλόγιμος Δημήτριος Βίλλιος.	1
Ὁ Ἑλλ. Μιχαὴλ Χρηστίδης.	1
Ὁ Ἑλλ. Βασιλεὶς Βυζάντιος.	1
Ὁ Ἑλλ. Μαργαρίτης Βερόνης.	1
Ὁ Ἑλλ. Γαβριὴλ Χῆνας ἐξ Ἰατροῦπόλεως.	1
Ὅλα σώματα	54

Ἐν Βρασσοβῷ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Σερδάρης Γεώργιος.	1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Ἀθανάσιος Χτζ. Παρασκευᾶ.	1
Ὅλα σώματα	2

Ἐν Βελιγραδίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Δημήτριος Ῥεδᾶς Καστοριεὺς.	1
Ὁ Κύρ. Πασιώτας Σιαπιστεύς.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Δ. Κουμανούδης Ἀνδριανουπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀδαμος Δ. Νικαρεύση διὰ τὸν υἱόν του Κωνσταντῖνον.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Κατσαΐτης Κεφαλλήν.	1
Ὁ Κύρ. Διευτσ.ος Πέτας.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Ἀστασίου Φιλιππουπολίτης.	1
Οἱ Κύριοι Ἀδελφοὶ Πενεδοῦσοι.	1
Ὁ Κύρ. Μάρκος Μοσχιβάκης Καίριος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δ. Τσιώτης.	1
Ὅλα σώματα	6

